

พระวอนะของพระเจ้า ประจำวัน

จาก พระวอนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ฉบับการเฝ้าเดี่ยว

คริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

สารบัญ

อารัมภบท

ภาคที่หนึ่ง: ชีวิตคริสเตียน

1. พระราชกิจสามช่วงระยะ
2. การทรงปรากฏและพระราชกิจของพระเจ้า
3. การพิพากษาในยุคสุดท้าย
4. การจุติเป็นมนุษย์
5. การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า 1

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า 2

6. พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
7. ความล้าลึกเกี่ยวกับพระคัมภีร์
8. การเปิดโปงมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
9. การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์

การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ 1

การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ 2

10. การเข้าสู่ชีวิต

การเข้าสู่ชีวิต 1

การเข้าสู่ชีวิต 2

การเข้าสู่ชีวิต 3

การเข้าสู่ชีวิต 4

การเข้าสู่ชีวิต 5

การเข้าสู่ชีวิต 6

11. บั้นปลายและบทอาสาน

ภาคที่สอง: การรู้จักพระเจ้า

การรู้จักพระเจ้า 1

การรู้จักพระเจ้า 2

การรู้จักพระเจ้า 3

การรู้จักพระเจ้า 4

การรู้จักพระเจ้า 5

อาร์มบท

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่
เพื่อเปลี่ยนวิถีทางที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติงาน และเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของทั้งยุค
นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติงานในยุคพระวณะ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อหลุดจากมุมมองที่ต่างออกไป เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้ทรงเป็นพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และอาจสามารถมองเห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์
พระราชกิจเช่นนั้นทำไปเพื่อให้สัมฤทธิ์เป้าหมายได้ดียิ่งขึ้นในการพิชิตมนุษย์
การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และการกำจัดมนุษย์
ซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของการใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในยุคพระวณะ
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนจึงได้มารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
แก่นแท้ของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในยุคพระวณะจะถูกนำไปสู่การบังเกิดผลโดยครบถ้วนบริบูรณ์
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนได้ถูกตีแผ่ ถูกกำจัด และถูกทดสอบ ผู้คนได้เห็นพระวณะของพระเจ้า
ได้ยืนพระวณะเหล่านี้ และระลึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพระวณะเหล่านี้ ผลก็คือ
พวกเขาได้มาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฤทธานุภาพสูงสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า
รวมทั้งในความรักของพระเจ้าที่มีให้กับมนุษย์ และความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด คำว่า
“พระวณะ” อาจฟังดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ
แต่พระวณะที่กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นแสนสะเทือนจักรวาล
พระวณะเหล่านั้นแปลงสภาพหัวใจของผู้คน แปลงสภาพมโนคติที่หลงผิดและอุปนิสัยแต่เดิมของพวกเขา
และแปลงสภาพหนทางที่โลกทั้งโลกเคยปรากฏ ตลอดหลายยุคหลายสมัยมานั้น
มีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีนี้
และมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ตรัสด้วยเหตุนี้และเสด็จมาช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเหตุนี้ จากเวลานี้ไป
มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
ได้รับการเลี้ยงและจัดหาให้โดยพระวณะของพระองค์ ผู้คนใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า
ท่ามกลางคำสาปแช่งและพระพรของพระวณะของพระเจ้า
และมีผู้คนมากกว่านั้นอีกที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระองค์
พระวณะเหล่านี้และพระราชกิจนี้ล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อความรอดของมนุษย์
เพื่อประโยชน์ต่อการทำให้น้ำพระทัยพระเจ้าลุล่วง

และเพื่อประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐานดั้งเดิมของโลกแห่งการทรงสร้างเดิม
พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยใช้พระวณะ พระองค์ทรงนำทางผู้คนทั่วทั้งจักรวาลโดยใช้พระวณะ
และพระองค์ทรงพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้พระวณะ ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงใช้พระวณะเพื่อนำพาโลกเดิมทั้งโลกไปสู่บัพทวาร
ด้วยเหตุนี้จึงจะเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์

คัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ในยุคนี้และท่ามกลางพวกเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้ข้อเท็จจริงต่อไปนี้สำเร็จลุล่วง:
ที่ว่าทุกคนจะใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าจะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้
และจะรักพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจ
ที่ว่าผู้คนทั้งหมดจะใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานและเป็นความจริงของตนและจะมีหัวใจที่เคารพ
พระเจ้า และที่ว่าโดยอาศัยการปฏิบัติพระวณะของพระเจ้า มนุษย์จะใช้อำนาจขัดเคืองพร้อมไปกับพระเจ้า
นี่คืองานที่จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยพระเจ้า เจ้าสามารถอยู่โดยที่ไม่อ่านพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่? วันนี้
มีผู้คนมากมายที่รู้สึกว่าคุณไม่สามารถอยู่ได้แม้แต่วันเดียวหรือสองวันโดยที่ไม่ได้อ่านพระวณะของพระ
องค์ พวกเขาต้องอ่านพระวณะของพระองค์ทุกวัน และหากไม่มีเวลา การฟังพระวณะเหล่านี้ก็จะเพียงพอ
นี่คือความรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้แก่ผู้คน
และมันเป็นหนทางที่พระองค์ทรงเริ่มที่จะขับเคลื่อนพวกเขา นั่นคือ พระองค์ทรงปกครองผู้คนผ่านพระวณะ
เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้
หากหลังจากผ่านไปเพียงแค่วันหนึ่งโดยที่ไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เจ้ารู้สึกถึงความมืดมิดและความกระหาย และไม่สามารถทนต่อสภาวะเช่นนั้นได้
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว
และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้หันหนีไปจากเจ้า เจ้าก็จะเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งอยู่ในกระแสนี้ อย่างไรก็ตาม
หากหลังจากผ่านไปหนึ่งวันหรือสองวันโดยไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่ได้รู้สึกอะไรสักอย่าง
หากเจ้าไม่มีความกระหาย และไม่ได้ถูกขับเคลื่อนเลยทั้งสิ้น
นี่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หันหนีไปจากเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วนี่ย่อมหมายความว่า
มีบางอย่างผิดปกติกับสภาวะภายในตัวเจ้า เจ้ายังไม่ได้เข้าสู่ยุคพระวณะ
และเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาพวกที่ล่าหลัง พระเจ้าทรงใช้พระวณะปกครองผู้คน
เจ้ารู้สึกดีหากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และหากเจ้าไม่ได้กินและดื่ม เจ้าย่อมไร้เส้นทางให้ติดตาม
พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นอาหารของผู้คน และเป็นพลังกำลังซึ่งขับเคลื่อนพวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่า
“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้”

แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” วันนี้
พระเจ้าจะทรงนำพาพระราชกิจนี้ไปสู่ความครบถ้วนบริบูรณ์
และพระองค์จะทรงทำให้ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงในตัวพวกเจ้า เป็นไปได้อย่างไรกันที่ในอดีตนั้น
ผู้คนสามารถอยู่ได้หลายวันโดยไม่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้า
และกระนั้นก็ยังสามารถกินอาหารและทำงานได้ตามปกติ แต่ไม่ใช่กรณีในวันนี้ใช่ไหม? ในยุคนี้
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นหลักในการปกครองทุกคน โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
มนุษย์จึงได้รับการพิพากษาและทำให้มีความเพียบพร้อม จากนั้นในที่สุดจึงถูกนำตัวไปยังราชอาณาจักร
มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจัดหาให้แก่ชีวิตของมนุษย์ได้
และมีเพียงแค่พระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ความสว่างและเส้นทางสำหรับการปฏิบัติแก่มนุษย์ได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งราชอาณาจักร
ตราบเท่าที่เจ้าไม่ไกลห่างจากความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
การกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ในแต่ละวัน พระเจ้าก็จะทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลเรากำลังทำงานของเรา และในทิศตะวันออก
เสียงกระแทกสนั่นราวฟ้าร้องดังขึ้นอย่างไม่รู้จบ ทำให้ชนชาติทั้งปวงและคณะนิยายทั้งหมดสั่นสะเทือน
เป็นเสียงของเรานั้นเองที่ได้นำทางพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้ามาสู่ปัจจุบัน
เราจะทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดถูกพิชิตโดยเสียงของเรา ตกลงสู่กระแสนี้ และบนบอบค่อนหน้าเรา
ด้วยเหตุที่เราได้เรียกคืนสง่าราศีของเราจากแผ่นดินโลกทั้งหมดและได้ให้สง่าราศีนั้นปรากฏขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก
ออกนานมาแล้ว ใครบ้างไม่ถวิลหาที่จะได้เห็นสง่าราศีของเรา?
ใครบ้างไม่รอคอยการกลับมาของเราอย่างกระวนกระวายใจ? ใครบ้างไม่กระหายการปรากฏอีกครั้งของเรา?
ใครบ้างไม่เคืองหาความดิงามของเรา? ใครบ้างจะไม่มาหาความสว่าง?
ใครบ้างจะไม่เฝ้ามองความมั่งคั่งของคานอัน? ใครบ้างไม่ถวิลหาการกลับมาของพระเจ้าผู้ใด?
ใครบ้างไม่ชื่นชมองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่? เสียงของเราจะแผ่ไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก
เมื่อเผชิญหน้ากับประชากรที่เราเลือกสรร เราปรารถนาที่จะกล่าววณะแก่พวกเขาเพิ่มเติมอีก
เรากล่าววณะของเราต่อทั้งจักรวาลและต่อมวลมนุษย์
ราวกับเสียงฟ้าร้องอันเปี่ยมพลังที่กำลังทำให้ภูเขาและแม่น้ำสั่นสะเทือน
ดังนั้นวณะในปากของเราจึงได้กลายเป็นชุมทรัพย์ของมนุษย์ และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็ทะนุถนอมวณะของเรา
ฟ้าแลบนั่นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออกตลอดทางไปจนถึงทิศตะวันตก
วณะของเราเป็นวณะที่มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งไป และในเวลาเดียวกันก็พบว่าวณะเหล่านั้นยากหยั่งถึง

แต่ก็ขึ้นบานในถ้อยคำเหล่านั้นอย่างหาใดปาน
พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนเปรมปรีดีและเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี
เฉลิมฉลองการมาของเราราวกับว่าทารกคนหนึ่งเพิ่งจะได้ถือกำเนิด โดยเสียงของเรา
เราจะนำพาพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเรา นับจากนั้นเป็นต้นไป
เราจะเข้าสู่เผ่าพันธุ์ของพวกมนุษย์อย่างเป็นทางการเพื่อที่พวกเขาจะได้มานมัสการเรา
ด้วยสง่าราศีที่เราแผ่รัศมีและวณะในปากของเรา
เราจะทำเช่นนั้นจนพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราและเห็นว่าฟ้าแลบนั้นส่องแสงวาบจากทิศตะวันออก
และว่าเรายังได้ลงมาสู่ “ภูเขามะกอกเทศ” แห่งทิศตะวันออกเช่นกัน
พวกเขาจะเห็นว่าเราได้อยู่บนแผ่นดินโลกนานมาแล้ว ไม่ใช่ในฐานะบุตรของพวกยิวอีกต่อไป
แต่ในฐานะฟ้าแลบแห่งทิศตะวันออก ด้วยเหตุที่เราได้คืนชีพมานานแล้ว และได้ไปจากท่ามกลางมวลมนุษย์แล้ว
และจากนั้นได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งด้วยสง่าราศีท่ามกลางพวกมนุษย์
เราคือพระองค์ผู้ทรงได้รับการนมัสการมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้ว
และเรายังเป็นทารกที่ถูกคนอิสราเอลละทิ้งมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้วเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเปี่ยมพระสิริแห่งยุคปัจจุบัน!
ให้ทั้งหมดนั้นจงมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราและเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา ได้ยินเสียงของเรา
และเฝ้ามองกิจการของเรา นี่คือเจตจำนงครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา
มันคือจุดสิ้นสุดและจุดสุดขั้วของแผนการของเรา รวมทั้งจุดประสงค์ของการบริหารจัดการของเรา
ให้ทุกชนชาตินมัสการเรา ทุกภาษายอมรับเรา มนุษย์ทุกคนมอบความเชื่อของเขาในตัวเรา
และผู้คนทุกคนอยู่ภายใต้การกะเกณฑ์โดยเรา!

ตัดตอนมาจาก “เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังก้องวาน—การเผยพระวจนะว่าข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล”
ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ครั้งหนึ่งพระเจ้าตรัสไว้ว่า แม้แต่ในอาณาจักรพันปี ผู้คนยังคงต้องติดตามถ้อยคำรัสของพระองค์ต่อไป
และในอนาคต ถ้อยคำรัสของพระเจ้าจะยังนำชีวิตของมนุษย์โดยตรงในแผ่นดินอันดึกดำบรรพ์แห่งคานาอัน
ขณะโมเสสอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้ทรงอบรมสั่งสอนและตรัสกับเขาโดยตรง พระเจ้าทรงส่งอาหาร น้ำ
และมาจากสวรรค์ให้ผู้คนได้ชื่นชม และวันนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงส่งสิ่งต่างๆ
สำหรับกินและดื่มให้ผู้คนได้ชื่นชมด้วยพระองค์เอง
และพระองค์ทรงส่งคำสาปแช่งเพื่อเตือนผู้คนด้วยพระองค์เอง และดังนั้น
พระเจ้าจึงดำเนินทุกขั้นตอนในพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง วันนี้
ผู้คนแสวงหาการบังเกิดของความจริง พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และมีความเป็นไปได้ที่ผู้คนที่กล่าวทั้งหมดจะถูกเหวี่ยงทิ้งไป
เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังกลายเป็นสัมพันธกับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที
ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ พวกเขายังไม่ตระหนักรู้เช่นกันว่า
พระเจ้าได้ทรงส่งอาหารและยาบำรุงลงมาจากสวรรค์ แต่กระนั้น พระเจ้าก็ทรงมีอยู่จริง ๆ
และภาพลักษณ์น่าตื่นตาตื่นใจของอาณาจักรพันปีในจินตนาการของผู้คนก็ยังเป็นถ้อยคำรัสส่วนของพระองค์ของพระเจ้า
ด้วยเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริง และเช่นนี้เท่านั้นจึงจะเรียกว่า การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอ้างอิงถึงเนื้อหนัง
เนื่องจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อหนังนั้นไม่ได้ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก
และดังนั้นบรรดาผู้คนที่มุ่งเน้นการไปยังสวรรค์ชั้นที่สามจึงทำเช่นนั้นไปโดยเปล่าประโยชน์
สักวันหนึ่ง เมื่อทั้งจักรวาลกลับคืนสู่พระเจ้า
ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลจะปฏิบัติตามถ้อยคำรัสส่วนของพระองค์ ไม่ว่าจะ ณ
แห่งหนตำบลใด บางคนจะใช้โทรศัพท์ บางคนจะขึ้นเครื่องบิน บางคนจะขึ้นเรือข้ามทะเล
และบางคนจะใช้เลเซอร์เพื่อรับถ้อยคำรัสส่วนของพระเจ้า ทุกคนจะนิยมบูชาและเปี่ยมด้วยความโห่หา
พวกเขาทุกคนจะมาใกล้ชิดกับพระเจ้า และรวมตัวกันเข้าหาพระเจ้า และทุกคนจะนมัสการพระเจ้า
และทั้งหมดนี้จะเป็นกิจการของพระเจ้า จงจดจำสิ่งนี้ไว้!
พระเจ้าจะไม่เริ่มต้นใหม่อีกครั้งในที่อื่นใดอย่างแน่นอน พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า
พระองค์จะทำให้ผู้คนที่ทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
และพระราชกิจของพระองค์ในที่อื่นๆ จะยุติลง และผู้คนที่ถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง
เหมือนดังโยเซฟ: ทุกคนมาหาเขาเพื่ออาหาร และกราบไหว้เขาเพราะเขามีสิ่งต่างๆ ให้กิน
เพื่อหลีกเลี่ยงกันดารอาหาร ผู้คนที่ถูกบีบให้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
ชุมชนทางศาสนาทั้งหมดจะประสบทุกข์จากกันดารอาหารที่รุนแรง
และมีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่เป็นน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
ซึ่งมีน้ำพุที่ไหลรินตลอดเวลาจัดเตรียมไว้สำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์
และผู้คนที่มาและพึงพาอาศัยพระองค์
นั่นจะเป็นเวลาที่กิจการของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยและพระเจ้าทรงได้รับพระสิริ
ผู้คนที่ทั้งหมดทั่วจักรวาลจะนมัสการ “มนุษย์” ธรรมดาผู้นี้ นี่จะไม่ใช่วันแห่งพระสิริของพระเจ้าหรือ
สักวันหนึ่ง ศิษยาภิบาลสูงอายุจะส่งโทรเลขมากมายออกไปเพื่อเสาะหาน้ำจากน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
พวกเขาจะอยู่ในวัยชรา แต่พวกเขาจะยังมานมัสการบุคคลผู้นี้ ผู้ที่พวกเขาเคยดูหมิ่น
พวกเขาจะยอมรับพระองค์ออกมาจากปากของพวกเขาเอง

และจะเชื่อมั่นวางใจในพระองค์ด้วยหัวใจของพวกเขาเอง นี่ไม่ใช่หมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือ?
ยามที่ทั้งราชอาณาจักรขึ้นบาน จะเป็นวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
และใครก็ตามที่มาหาพวกเขาและได้รับข่าวดีจากพระเจ้าย่อมได้รับการอวยพรจากพระเจ้า
และประเทศและประชาชนที่ทำเช่นนั้นจะได้รับการอวยพรและได้รับการดูแลโดยพระเจ้า ดังนั้น
ทิศทางในอนาคตจะเป็นดังนี้: ผู้ที่ได้รับถ้อยคำรับสั่งจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะมีเส้นทางให้เดินบนแผ่นดินโลก
และต่อให้พวกเขาเป็นนักธุรกิจ หรือนักวิทยาศาสตร์ หรือนักการศึกษา หรือนักอุตสาหกรรม
บรรดาผู้ที่ปราศจากพระวาระของพระเจ้าจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการจะก้าวเดินแม้เพียงหนึ่งก้าว
และจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง นี่คือความหมายของ “ด้วยความจริง เจ้าจะเดินไปทั่วทั้งโลก
เมื่อปราศจากความจริง เจ้าจะไม่ได้ไปที่ใดเลย” ดังนั้น ข้อเท็จจริงก็คือ: พระเจ้าจะทรงใช้หนทาง
(ซึ่งหมายถึงพระวาระทั้งหมดของพระองค์) เพื่อบัญชาทั้งจักรวาลและปกครองและพิชิตมวลมนุษย์
ผู้คนต่างหวังเสมอว่า จะมีการแปรผันครั้งใหญ่ในวิถีทางที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ กล่าวโดยง่ายก็คือ
พระเจ้าทรงควบคุมผู้คนผ่านพระวาระ และเจ้าต้องทำในสิ่งที่พระเจ้าตรัส ไม่ว่าเจ้าจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม
นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเป็นความจริง และทุกคนต้องเชื่อฟังทำตาม และดังนั้นเช่นกัน
มันจึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินต่อไปโดยไม่อาจหยุดยั้งและเป็นที่รู้จักโดยทั่วกัน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวาระของพระเจ้าจะเผยแผ่ไปตามบ้านเรือนต่าง ๆ มากมายเกินคณานับ
พระวาระเหล่านี้จะกลายเป็นที่รู้จักสำหรับทุกคน
และมีเพียงยามนั้นเท่านั้นเองที่พระราชกิจของพระองค์จะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล ซึ่งกล่าวได้ว่า
หากพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาลแล้ว เช่นนั้น พระวาระของพระองค์ก็ต้องเผยแผ่
ในวันแห่งพระสิริของพระเจ้า พระวาระของพระเจ้าจะแสดงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ
พระวาระของพระองค์ทุกคำนับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงวันนี้จะสำเร็จลุล่วงและถึงคราบังเกิด โดยการนี้
พระสิริจะมาสู่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก ซึ่งกล่าวได้ว่า พระวาระของพระองค์จะครองราชย์บนแผ่นดินโลก
ทุกคนที่เลวจะถูกตัดสินด้วยพระวาระที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
ทุกคนที่ชอบธรรมจะได้รับการอวยพรจากพระวาระที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
และทั้งหมดจะได้รับการสถาปนาและทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยพระวาระที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์
พระองค์จะไม่ทรงสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใด ทั้งหมดจะสำเร็จลุล่วงด้วยพระวาระของพระองค์
และพระวาระของพระองค์จะสร้างข้อเท็จจริง ทุกคนบนโลกจะเฉลิมฉลองพระวาระของพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เพศชาย เพศหญิง คนแก่ หรือคนหนุ่มสาว
ทุกคนจะนบถนอบอยู่ภายใต้พระวาระของพระเจ้า พระวาระของเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระวณะของพระองค์ได้บนแผ่นดินโลกอย่างเจิดจ้าจับตาและประหนึ่งมีชีวิต
นี่คือความหมายของการที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ โดยเบื้องต้นแล้ว

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เพื่อสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”

ซึ่งกล่าวได้ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อที่อาจจะได้ปล่อยพระวณะของพระองค์ออกจากเนื้อหนัง

(ไม่เหมือนกับในช่วงเวลาของโมเสสในพันธสัญญาเดิม

คราที่พระสุรเสียงของพระเจ้าปล่อยออกมาจากท้องฟ้าโดยตรง) หลังจากนั้น

พระวณะทั้งหมดของพระองค์ก็จะถูกทำให้ลุล่วงในช่วงระหว่างยุคอาณาจักรพันปี

พระวณะทั้งหมดของพระองค์จะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่มองเห็นได้ต่อหน้าต่อตามนุษย์

และผู้คนจะเห็นพระวณะทั้งหมดของพระองค์โดยใช้ดวงตาของตัวเองโดยปราศจากความไม่เสมอภาคกันแม้แ

ต้น้อย นี่คือความหมายสูงสุดของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระราชกิจของพระวิญญาณสำเร็จลุล่วง โดยผ่านทางเนื้อหนังและผ่านทางพระวณะ

นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น-ที่สามารถตรัสถึงน้ำพระทัยของพระวิญญาณ

และมีเพียงพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์เท่านั้น-ที่สามารถตรัสในพระนามของพระวิญญาณ

พระวณะของพระเจ้านี้มีความเรียบง่ายต่อการทำความเข้าใจในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ และคนอื่นๆ

ทุกคนได้รับการทรงนำโดยพระวณะเหล่านั้น โดยไม่มีใครได้รับการยกเว้น

พวกเขาทั้งหมดดำรงอยู่ภายในวงเขตนี้

ผู้คนสามารถกลายมาเป็นตระหนักรู้ได้ก็เพียงจากถ้อยคำรัสเหล่านั้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับในหนทางนี้ย่อมกำลังฝืนกลางวันหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถรับถ้อยคำรัสจากสวรรค์

ได้ สิ่งดังกล่าวคือสิทธิอำนาจที่สาธิตให้เห็นในเนื้อหนังที่ทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกคนเชื่อในสิ่งนี้ด้วยความเชื่อมั่นทั้งมวล

แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญที่น่าเคารพยกย่องที่สุดและศิษยาภิบาลที่เคร่งศาสนาที่ยังไม่สามารถกล่าวคำเหล่านี้ได้

พวกเขาทั้งหมดต้องบนอบภายใต้พระวณะของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดจะสามารถทำการเริ่มต้นใหม่ได้

พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตจักรวาล

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติสิ่งนี้โดยเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ใช้ถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมดในทั้งจักรวาล

เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเช่นนี้เท่านั้น

ที่เป็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ สำหรับมนุษย์

บางที่อาจปรากฏให้เห็นเสมือนว่าพระเจ้านี้ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอะไรมากมายนัก

แต่พระเจ้าแค่ต้องทรงคำสัตพระวณะของพระองค์เท่านั้น
และพระวณะของพระองค์จะเป็นที่เชื่อมั่นและเป็นที่เกรงขามโดยทั่วกัน เมื่อปราศจากข้อเท็จจริง
ผู้คนโห่ร้องและกรี๊ดร้อง เมื่อมีพระวณะของพระเจ้า พวกเขาพลันเงียบกริบ
พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้เป็นแน่เพราะ นี่คือการแผนการของพระเจ้าที่ได้ทรงสถาปนาไว้นานแล้ว
การสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงของการมาถึงของพระวณะบนแผ่นดินโลก อันที่จริง
ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องอธิบายว่า—การมาถึงของอาณาจักรพันปีบนแผ่นดินโลก
ก็คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้าบนโลก การเคลื่อนลงมาจากสวรรค์ของกรุงเยรูซาเลมใหม่
คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้า เพื่อที่จะอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อร่วมเคียงไปกับทุกการกระทำของมนุษย์
และความคิดทั้งหมดที่อยู่ภายในสุดของมนุษย์ นี่ยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วง
นี่คือความมั่งคั่งของอาณาจักรพันปี นี่คือการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้:
พระวณะของพระองค์จะปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี
และพระวณะของพระองค์จะสำแดงกิจการทั้งหมดของพระองค์
และทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น และหลังจากนั้น
ช่วงระยะนี้ของมวลมนุษย์ก็จะเป็นอันมาถึงบทอวสาน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ภาคที่หนึ่ง: ชีวิตคริสเตียน

1. พระราชกิจตามช่วงระยะ

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 1

แผนการจัดการทั้งหมดของเรา ซึ่งเป็นแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีนั้นประกอบด้วยสามระยะ หรือสามยุค ได้แก่ ยุคธรรมบัญญัติปฐมกาล ยุคพระคุณ (ซึ่งเป็นยุคแห่งการทรงไถ่ด้วยเช่นกัน)

และยุคแห่งราชอาณาจักรแห่งยุคสุดท้าย

งานของเราในสามยุคดังกล่าวแตกต่างกันในด้านเนื้อหาตามลักษณะของแต่ละยุค ทว่าในแต่ละระยะ

งานส่วนนี้จะมีเหมาะสมกับความจำเป็นของมนุษย์ หรือกล่าวให้ชัดเจนกว่านั้นได้ว่า

ถูกกระทำไปโดยสอดคล้องกับเล่ห์เพทุบายที่ซาตานนำมาใช้ในสงครามที่เราต้องเข้าต่อกรด้วย

วัตถุประสงค์แห่งงานของเราคือเพื่อให้ซาตานพ่ายแพ้

เพื่อสำแดงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่สิ้นสุดของเราให้เป็นที่ประจักษ์

เพื่อเปิดโปงเล่ห์เพทุบายทั้งสิ้นของซาตาน

และด้วยเหตุนี้จะเป็นการช่วยเหลือพันธุ์มนุษยชาติทั้งมวลซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานให้รอด

ทั้งหมดก็เพื่อแสดงถึงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา

และเพื่อเผยให้เห็นความน่าขยะแขยงเกินจะทนทานของซาตาน และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ

เพื่อช่วยให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความชั่วได้

เพื่อจะรับรู้ได้ว่าเรคือผู้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

เพื่อให้ได้เห็นกันอย่างชัดเจนว่าซาตานคือศัตรูแห่งมนุษยชาติ เป็นผู้ที่เลื่อม เป็นมารชั่วร้าย

และเพื่อให้พวกเขาสามารถบอกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นเต็มหัวใจถึงข้อแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว

ความจริงและความลวง ความบริสุทธิ์และความโสมม

รวมถึงสิ่งใดยิ่งใหญ่เลอค่าและสิ่งใดไร้เกียรติควรเหยียดหยาม

ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้ไม่รู้เท่าทันจึงจะสามารถเป็นประจักษ์พยานฝ่ายเราได้ว่า

ไม่ใช่เราที่เป็นผู้บ่อนทำลายมนุษยชาติให้เลื่อมทรมาน และมีแต่เรา—พระผู้สร้าง—เท่านั้น

ที่สามารถช่วยมนุษยชาติให้อยู่รอด ที่สามารถมอบสิ่งต่างๆ ซึ่งให้ความสุขแก่พวกเขาได้

จนกระทั่งพวกเขาได้ตระหนักรู้ว่าเรคือผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

และซาตานเป็นเพียงหนึ่งในสิ่งดำรงอยู่ที่เราได้สร้างขึ้นมาและซึ่งต่อมากลับผันแปรพักตร์ไปจากเรา

แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเราแบ่งออกเป็นสามระยะ

และด้วยเหตุนี้เราได้ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลในการทำให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างสามารถเป็นพยานต่อเราได้

เข้าใจเจตนาของเราได้ และรู้ว่าเรคือความจริง ด้วยเหตุนี้

ในช่วงระหว่างงานช่วงต้นในแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเรา เราได้ทำงานด้านธรรมบัญญัติ

อันเป็นงานที่มีพระยาห์เวห์ทรงนำทางประชาชน ระยะที่สองดำเนินเข้าสู่งานของยุคพระคุณในหมู่บ้านต่างๆ

ของแคว้นยูเดีย พระเยซูคือผู้ทำงานทั้งหมดของยุคพระคุณแทนเรา

พระองค์ได้จุติมาบังเกิดในเนื้อหนังและถูกตรึงกางเขน

และพระองค์ยังทรงเป็นผู้เริ่มต้นยุคพระคุณด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนก็เพื่อบรรลुพระราชกิจแห่งการไถ่ เพื่อปิดฉากยุคธรรมบัญญัติและเริ่มต้นยุคพระคุณ

และด้วยการนั้นพระองค์จึงทรงได้รับการขนานพระนามว่า “จอมทัพ” “เครื่องบูชาไถ่บาป” และ “พระผู้ไถ่”

ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ พระราชกิจของพระเยซูจึงมีความแตกต่างทางด้านเนื้อหาจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์

แม้จะมีหลักการเดียวกันก็ตาม พระยาห์เวห์ทรงเริ่มต้นยุคธรรมบัญญัติ

สร้างรากฐานหรือจุดกำเนิดสำหรับงานของพระเจ้าบนโลก และสำหรับการออกกฎธรรมบัญญัติและพระบัญญัติ

นี่คือพระราชกิจสองอย่างที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการ และเป็นพระราชกิจที่เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจที่พระเยซูทรงทำในยุคพระคุณนั้นไม่ใช่เป็นการออกกฎธรรมบัญญัติ แต่เพื่อให้ธรรมบัญญัติลุล่วง

ด้วยการนั้นจึงนำทางเข้าสู่ยุคพระคุณและสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติที่ดำเนินมายาวนานร่วมสองพันปี

พระองค์ทรงเป็นผู้บุกเบิกที่มาเพื่อเริ่มต้นยุคพระคุณ ทว่าพระราชกิจส่วนหลักของพระองค์อยู่ที่การไถ่

และเมื่อเป็นเช่นนั้น พระราชกิจของพระองค์จึงมีสองด้านเช่นกัน นั่นคือ การเปิดฉากยุคใหม่

และการทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้ครบบริบูรณ์โดยผ่านทาง การถูกตรึงกางเขน

ซึ่งหลังจากนั้นเป็นเหตุให้พระองค์ต้องจากไป และนับจากนี้ไปยุคธรรมบัญญัติจึงได้สิ้นสุดลง

และยุคพระคุณได้เริ่มต้นขึ้น

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 2

ระยะเวลา 6,000 ปีของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ได้แก่

ยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร

พระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์ กล่าวคือ

พวกมันเป็นไปเพื่อความรอดของมนุษย์ที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงโดยซาตาน อย่างไรก็ตาม

ในเวลาเดียวกันพวกมันก็เป็นไปเพื่อที่พระเจ้าอาจทรงสู้รบกับซาตานด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้

ดังเช่นที่พระราชกิจแห่งความรอดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ดังนั้น

การสู้รบกับซาตานจึงถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะด้วยเช่นกัน

และสองแง่มุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจึงถูกกระทำขึ้น โดยพร้อมเพรียงกัน

การสู้รบกับซาตานเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์โดยแท้จริง

และเพราะพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์มิใช่บางสิ่งที่สามารถถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผล

สำเร็จได้ในช่วงระยะเดียว การสู้รบกับซาตานยังถูกแบ่งออกเป็นระยะและเป็นช่วงเวลาด้วยเช่นกัน

และมีการเปิดศึกกับซาตานโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์และขอบข่ายของความเสื่อมทราม

ของซาตานในตัวเขา บางที ในจินตนาการของมนุษย์ เขาอาจเชื่อว่าการสู้รบนี้

พระเจ้าจะทรงใช้อาวุธกับซาตาน ในหนทางเดียวกับที่สองกองทัพจะต่อสู้กัน

นี่เป็นแค่สิ่งที่มีปัญญาของมนุษย์สามารถจินตนาการได้ มันเป็นแนวคิดที่คลุมเครือและไม่สมจริงอย่างที่สุด

กระนั้นมันก็เป็นสิ่งที่มนุษย์เชื่อ และเพราะเราพูด ณ ที่นี้ว่า

วิถีทางแห่งความรอดของมนุษย์คือโดยผ่านทาง การสู้รบกับซาตาน มนุษย์จินตนาการว่านี่คือวิธีการทำการสู้รบ

มีสามช่วงระยะในพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์

ซึ่งกล่าวได้ว่าการสู้รบกับซาตานได้ถูกแยกออกเป็นสามช่วงระยะเพื่อที่จะทำให้ซาตานปราศอย่างเด็ดขาด

กระนั้น

ความจริงด้านในของพระราชกิจทั้งหมดแห่งการสู้รบกับซาตานก็คือประสิทธิผลของมันนั้นสัมฤทธิ์ได้โดยผ่าน

ทางพระราชกิจหลายขั้นตอน ได้แก่ การประทานพระคุณให้แก่มนุษย์

การกลายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์ การยกโทษให้กับบาปทั้งหลายของมนุษย์ การพิชิตชัยมนุษย์

และการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ตามข้อเท็จจริงแล้ว การสู้รบกับซาตานมิใช่การใช้อาวุธรบกับซาตาน

แต่คือความรอดของมนุษย์ การทรงพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์

เพื่อที่เขาอาจเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นี่คือวิธีที่ซาตานถูกทำให้ปราศ

ซาตานปราศโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ เมื่อซาตานปราศแล้ว กล่าวคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น

ชาตานซึ่งถูกคูหมิ่นเหยียดหยามจะถูกพ้นจากการเอาไว้โดยครบบริบูรณ์ และในหนทางนี้
มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้

เนื้อแท้แห่งความรอดของมนุษย์ก็คือสงครามกับชาตาน

และสงครามนี้โดยพื้นฐานแล้วสะท้อนอยู่ในความรอดของมนุษย์ ช่วงระยะแห่งยุคสุดท้าย
ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์จะถูกพิชิต คือช่วงระยะสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และนั่นยังเป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของชาตานด้วยเช่นกัน
ความหมายภายในของการพิชิตชัยมนุษย์คือการกลับคืนของรูปจำแลงของชาตาน—

มนุษย์ผู้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม—ไปสู่พระผู้สร้างภายหลังจากที่เขาได้ถูกทำการพิชิตชัย
ซึ่งโดยผ่านทางนี้ที่เขาจะละทิ้งชาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ ในหนทางนี้
มนุษย์จะถูกช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และเป็นช่วงระยะขั้นสุดท้ายในการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งความปราชัยของชาตาน

หากปราศจากพระราชกิจนี้ ความรอดอันครบถ้วนของมนุษย์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ความพ่ายแพ้เด็ดขาดของชาตานก็คงจะเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

และมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีวันสามารถเข้าสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์ หรือได้รับอิสระจากอิทธิพลของชาตานได้
ผลพวงที่ตามมาคือ

พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวได้ก่อนที่การสู้รบกับชาตานจะสรุปปิดตัว

เพราะแก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของ
มนุษย์ มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของชาตาน

มนุษย์จึงถูกชาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราชัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

เพราะชาตานถือครองมนุษย์

และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น

หากมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตาน ซึ่งกล่าวได้ว่า

มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกชาตานจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์

การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นดินสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ ผู้ได้ถูกจับไปเป็นเชลย

จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตานได้

หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของชาตान เช่นนั้นแล้ว ชาตानก็จะอับอาย
มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และชาตานก็จะปราศ
และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของชาตान
มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบทั้งหมดนี้
และชาตานจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง
หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 3

พระเจ้าไม่ทรงมีความคิดร้ายใดต่อสิ่งมีชีวิตแห่งการทรงสร้างเลย

พระองค์ทรงประสงค์เพียงที่จะทำให้ชาตานปราศยเท่านั้น พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์—

ไม่ว่าจะเป็นการติสอนหรือการพิพากษา—มุ่งตรงไปที่ชาตาน

ถูกดำเนินการเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์ ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อที่จะทำให้ชาตานปราศย

และมันมีวัตถุประสงค์หนึ่ง นั่นคือ เพื่อทำการสู้รบกับชาตานจนถึงที่สุด!

พระเจ้าจะไม่วันทรงหยุดพักจนกว่าพระองค์จะได้มีชัยชนะเหนือชาตาน!

พระองค์จะทรงหยุดพักทันทีที่พระองค์ได้ทรงทำให้ชาตานปราศยแล้วเท่านั้น

เนื่องเพราะพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นมุ่งตรงไปที่ชาตาน

และเพราะพวกที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมในแดนครอบครองของชาตาน

และล้วนมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน หากไม่มีการสู้รบกับชาตานและการแตกหักกับมัน

ชาตานก็คงจะไม่ผ่อนคลายการยึดจับผู้คนเหล่านี้ของมัน และพวกเขาคงไม่สามารถถูกรับไว้ได้

หากพวกเขาไม่ถูกรับไว้ ก็คงจะพิสูจน์ว่าชาตานยังมิได้ถูกทำให้ปราศย ว่ามันยังมิได้ถูกกำราบ และดังนั้น

ในแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้า

ในระหว่างช่วงระยะแรกพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

ในระหว่างช่วงระยะที่สองพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ นั่นคือ พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน

และในระหว่างช่วงระยะที่สามพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมวลมนุษย์

พระราชกิจทั้งหมดนี้มุ่งตรงไปที่ขบขำความเสื่อมทรามที่ชาตานได้ทำไว้กับมวลมนุษย์

ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นไปเพื่อทำให้ชาตานปราศย

และทุกช่วงระยะนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ชาตานปราศย

เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้าคือการสู้รบกับพญานาคใหญ่สีแดง

และพระราชกิจแห่งการจัดการมวลมนุษย์ยังเป็นพระราชกิจแห่งการทำให้ชาตานปราศยด้วยเช่นกัน

ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการทำการสู้รบกับชาตาน พระเจ้าได้ทรงสู้รบมาเป็นเวลา 6,000 ปี และด้วยเหตุนี้

พระองค์ได้ทรงพระราชกิจมาเป็นเวลา 6,000 ปี เพื่อท้ายที่สุดจะทรงนำมนุษย์ไปสู่อาณาจักรใหม่

เมื่อชาตานปราศยแล้ว มนุษย์จะได้รับการปลดปล่อยอย่างครบบริบูรณ์

นี่มิใช่ทิศทางของพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้หรือ? นี่คือทิศทางของพระราชกิจในวันนี้อย่างแน่นอน

นั่นคือ การปลดปล่อย และการเป็นอิสระที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์ เพื่อที่เขาจะไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ

หรือถูกจำกัดโดยข้อผูกมัดหรือข้อห้ามใดๆ พระราชกิจทั้งหมดนี้กระทำขึ้นสอดคล้องกับวุฒิภาวะของพวกเจ้า

และสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเจ้า

ซึ่งหมายความว่าเจ้าได้ถูกจัดเตรียมด้วยสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงได้ มันมิใช่กรณีของ “การตอนเปิดเข้าแล้ว” ในการบังคับใช้สิ่งใดๆ กับพวกเจ้า ในทางตรงกันข้าม พระราชกิจทั้งหมดนี้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นแท้จริงของพวกเจ้า พระราชกิจแต่ละช่วงระยะได้รับการดำเนินการให้เสร็จสิ้นด้วยความสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นและข้อพึงประสงค์แท้จริงของมนุษย์ พระราชกิจแต่ละขั้นตอนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ชาตานปราศ ในข้อเท็จจริงแล้ว ในปฐมกาลไม่มีสิ่งกีดขวางใดระหว่างพระผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ สิ่งกีดขวางทั้งหมดเหล่านี้ได้เกิดขึ้นโดยชาตาน มนุษย์กลับกลายเป็นไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสสิ่งอันใดได้เนื่องจากวิธีที่ชาตานได้รับกวนและทำให้เขาเสื่อมทราม มนุษย์เป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย เป็นผู้ซึ่งได้ถูกหลอกลวง ทันทีที่ชาตานได้ถูกทำให้ปราศแล้ว สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายจะได้เห็นพระผู้สร้าง และพระผู้สร้างจะทรงมองไปยังสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเหล่านั้นและทรงสามารถนำทางพวกเขาด้วยพระองค์เองได้ นี่เท่านั้นคือชีวิตที่มนุษย์ควรต้องมีบนแผ่นดินโลก และดังนั้น พระราชกิจของพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วเป็นไปเพื่อทำให้ชาตานปราศ และครั้นชาตานได้ปราศแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการแก้ไข

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 4

พระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้ากระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง
ช่วงระยะแรก—การทรงสร้างโลก—กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง
และหากมิได้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ ก็คงจะไม่มีผู้ใดมีความสามารถในการสร้างมวลมนุษย์ได้
ช่วงระยะที่สองคือการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง และมันกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองเช่นกัน
ช่วงระยะที่สามก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า
มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับบททอสานของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าที่จะต้องกระทำโดยพระเจ้า
พระองค์เอง พระราชกิจแห่งการไถ่ การพิชิต การได้รับ
และการทำให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีความเพียบพร้อมล้วนดำเนินการเสร็จสิ้น โดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง
หากพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็คงไม่สามารถเป็นตัวแทนอัครลักษณะของพระองค์ได้
และมนุษย์คงไม่สามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ พระองค์ทรงนำทางมนุษย์โดยพระองค์เอง
และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง ก็เพื่อที่จะทำให้ซาตานปราชัย เพื่อที่จะได้รับมวลมนุษย์
และเพื่อที่จะมอบชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลกให้มนุษย์ พระองค์ต้องทรงทำพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง
เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์ และเพื่อพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์
หากมนุษย์เชื่อเพียงว่าพระเจ้าทรงมาเพื่อที่มนุษย์อาจมองเห็นพระองค์
เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้มนุษย์มีความสุขเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อเช่นนั้นไม่มีคุณค่าอันใด
ไม่มีนัยสำคัญอันใด ความเข้าใจของมนุษย์ผิดเพี้ยนไป!
พระเจ้าทรงสามารถทำพระราชกิจนี้อย่างถ้วนทั่วและอย่างครบบริบูรณ์ได้โดยการทรงดำเนินพระราชกิจนี้จนเส
ร็จสิ้นด้วยพระองค์เองเท่านั้น มนุษย์ไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจนั้นในนามของพระเจ้าได้
เมื่อเขาไม่มีอัครลักษณะของพระเจ้าหรือเนื้อแท้ของพระองค์
เขาจึงไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และต่อให้มนุษย์ได้ทำพระราชกิจนี้
มันก็คงจะไม่มีประสิทธิผลใดๆ ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการไถ่
เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดจากบาป
เพื่อทำให้มนุษย์สามารถได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการยกโทษสำหรับบาปของเขาได้
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็กระทำโดยพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเช่นกัน
ถ้าเพียงแค่นี้ระหว่างช่วงระยะนี้พระเจ้าตรัสคำเผยพระวณะ เช่นนั้นแล้ว
ก็อาจสามารถพบว่าผู้เผยพระวณะหรือใครบางคนที่มีพรสวรรค์ได้เข้าแทนที่ของพระองค์
ถ้าเพียงแค่นี้การตรัสคำเผยพระวณะ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะสามารถทำการแทนพระเจ้าได้ กระนั้น

หากมนุษย์พยายามจะทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวเองและพยายามที่จะทำงานกับชีวิตของมนุษย์ ก็คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะทำงานนี้ มันต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เองเพื่อทรงพระราชกิจนี้ ในยุคพระวณะ ถ้าเพียงแต่มีการตรัสคำเผยพระวณะ เช่นนั้นแล้ว ก็คงจะพบได้ว่า อิชยาห์หรือเอลียาห์ ผู้เผยพระวณะทำพระราชกิจนี้

และคงจะไม่มีคามจำเป็นใดสำหรับพระเจ้าพระองค์เองที่จะต้องทรงทำมันด้วยพระองค์เอง

เนื่องจากพระราชกิจที่ทำในช่วงระยะนี้มีไว้เพื่อเพียงการตรัสคำเผยพระวณะเท่านั้น

และเพราะมันมีความสำคัญมากขึ้นที่จะต้องใช้พระราชกิจแห่งพระวณะเพื่อพิชิตมนุษย์และทำให้ซาตานปราชัย พระราชกิจนี้จึงไม่สามารถกระทำโดยมนุษย์ได้

และต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ ในยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจในส่วนของพระองค์

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสพระวณะบางประการและทรงพระราชกิจบางประการโดยผ่านทางบรรดาผู้เผย

พระวณะ นั่นเป็นเพราะมนุษย์สามารถทำหน้าที่แทนพระยาห์เวห์ในพระราชกิจของพระองค์ได้

และบรรดาผู้ทำนายสามารถทำนายสิ่งทั้งหลาย และตีความความฝันบางอย่างในนามของพระองค์ได้

พระราชกิจที่กระทำในปฐมกาลมิใช่พระราชกิจแห่งการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์โดยตรง

และไม่เกี่ยวข้องกับบาปของมนุษย์ และประสงค์เพียงแต่ให้มนุษย์ยึดปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น ดังนั้น

พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับตรัสต่อโมเสสและคนอื่นๆ โดยตรง ทรงทำให้พวกเขาพูดและทำงานในนามของพระองค์

และเป็นเหตุให้พวกเขาทำงานโดยตรงท่ามกลางมวลมนุษย์

พระราชกิจช่วงระยะแรกของพระเจ้าคือสถานะผู้นำของมนุษย์ มันคือการเริ่มต้นของการสู้รบกับซาตาน

แต่การสู้รบนี้ยังมิได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ

สงครามที่เป็นทางการกับซาตานเริ่มต้นขึ้นด้วยการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า

และมันได้ต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงวันนี้

การสู้รบครั้งแรกของสงครามนี้คือเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงถูกดอกรึงกับกางเขน

การตรึงกางเขนพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทำให้ซาตานปราชัย

และมันเป็นช่วงระยะที่ประสบผลสำเร็จครั้งแรกในสงครามนี้

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์โดยตรง

นี่จึงได้เป็นการเริ่มต้นที่เป็นทางการของพระราชกิจแห่งการไถ่มนุษย์คืนกลับมา

และเนื่องจากนี่คือพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์

มันจึงเป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบกับชาตาน

พระราชกิจช่วงระยะที่พระยาหัวเห่ทรงกระทำในปฐมกาลเป็นเพียงแค่สถานะผู้นำของการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของมนุษย์เท่านั้น มันเป็นการเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้า

และถึงแม้ว่ามันยังมิได้เกี่ยวข้องกับการสู้รบใดๆ หรืองานใหญ่ใดๆ

มันก็ได้วางรากฐานให้แก่พระราชกิจแห่งการสู้รบที่จะมาถึง ต่อมา

พระราชกิจช่วงระยะที่สองในระหว่างยุคพระคุณเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์ ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงสร้างชีวิตมนุษย์ขึ้นมา การนี้ต้องกระทำโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

หากพระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่สามารถทำแทนพระองค์ในพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้ เพราะมันเป็นการทำหน้าที่แทนพระราชกิจแห่งการต่อสู้โดยตรงกับชาตาน

หากมนุษย์ได้ทำงานนี้ในนามของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ยื่นต่อหน้าชาตาน ชาตานคงจะไม่บนบอบ

และคงจะไม่มีทางที่จะทำให้มันปราศได้

มันจำเป็นที่จะต้องเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเสด็จมาเพื่อทำให้มันปราศ

เนื่องจากเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นยังคงเป็นพระเจ้าอยู่ พระองค์ยังคงเป็นชีวิตของมนุษย์

และพระองค์ยังคงเป็นพระผู้สร้าง ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นใดขึ้นก็ตาม

อัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง และดังนั้น

พระองค์ได้ทรงยอมรับเนื้อหนังและได้ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้เกิดการบนบอบที่ครบบริบูรณ์ของชาตาน

ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจในยุคสุดท้าย

หากมนุษย์จะต้องทำพระราชกิจนี้และถูกทำให้ต้องพุดพระวจนะโดยตรง

เช่นนั้นแล้วเขาคงจะไม่สามารถพุดพระวจนะเหล่านั้นออกไปได้ และหากมีการพุดคำเผยพระวจนะออกไป

เช่นนั้นแล้วคำเผยพระวจนะนี้ก็คงจะไม่สามารถพิชิตมนุษย์ได้

พระเจ้าเสด็จมาเพื่อทำให้ชาตานปราศและทำให้เกิดการบนบอบที่ครบบริบูรณ์ของมัน

โดยการทรงยอมรับเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงเอาชนะชาตานได้โดยสิ้นเชิง ทรงพิชิตมนุษย์ได้อย่างเต็มที่

และทรงได้มนุษย์มาโดยครบบริบูรณ์ พระราชกิจช่วงระยะนี้ก็จะครบบริบูรณ์และสัมฤทธิ์ผลสำเร็จ

ในการบริหารจัดการของพระเจ้านั้น มนุษย์ไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชกิจแห่งการทรงนำทางในยุคนี้และการเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ก็จำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีก ที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง

การมอบวิวรรณ์ให้มนุษย์และการจัดเตรียมคำเผยพระวจนะให้มนุษย์สามารถกระทำได้โดยมนุษย์

แต่หากมันเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง

เป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบระหว่างพระเจ้าพระองค์เองกับชาตาน เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็ไม่สามารถกระทำพระราชกิจนี้ได้ ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระราชกิจ เมื่อไม่มีการสู้รบกับชาตาน
พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางประชาชนอิสราเอลด้วยพระองค์เองโดยการใช้อำนาจพระวจนะที่ผู้เผยพระวจนะพูด
ภายหลังจากนั้น ช่วงระยะที่สองของพระราชกิจคือการสู้รบกับชาตาน
และพระเจ้าพระองค์เองทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และเสด็จเข้าสู่เนื้อหนัง เพื่อทรงพระราชกิจนี้
สิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการสู้รบกับชาตานก็เกี่ยวข้องกับการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
ซึ่งหมายความว่า การสู้รบนี้มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้ หากมนุษย์จะต้องทำการสู้รบ
เขาก็คงไม่สามารถทำให้ชาตานปราชัยได้
เขาจะสามารถมีความแข็งแกร่งไปต่อสู้กับมันได้อย่างไรในขณะที่ยังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมัน?
มนุษย์อยู่ตรงกลาง กล่าวคือ หากเจ้าเอนไปหาชาตาน เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของชาตาน
แต่หากเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า
หากมนุษย์จะต้องพยายามและทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการสู้รบนี้ เขาจะสามารถทำได้หรือไม่?
หากเขาทำได้ เขาก็คงจะไม่พินาศนานมาแล้วใช่หรือไม่? เขาคงจะไม่ได้เข้าสู่กรงขังมลิกลานมาแล้วใช่หรือไม่?
ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสามารถที่จะแทนที่พระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ของพระเจ้า และหากเจ้าทำการสู้รบกับชาตาน เจ้าคงจะไม่สามารถทำให้มันปราชัยได้
มนุษย์สามารถทำงานบางอย่างได้เท่านั้น เขาสามารถชนะใจผู้คนบางคนได้
แต่เขาไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้
มนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับชาตานได้อย่างไร? ชาตานคงจะจับเจ้าเป็นเชลยก่อนที่เจ้าจะได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ
มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงสู้รบกับชาตานและมนุษย์ติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าบนพื้นฐานนี้เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและรอดพ้นจากข้อผูกมัดของชาตาน
สิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ด้วยปัญญาและความสามารถของเขาเองนั้นมีจำกัดเหลือเกิน
เขาไม่มีความสามารถในการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ ในการนำทางมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น
ในการทำให้ชาตานปราชัย เขาว่าปัญญาและสติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถสกัดกั้นกลอุบายของชาตานได้
ดังนั้นมนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับมันได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 5

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์แบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ทั้งสามช่วงระยะนี้ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

แต่น่าจะเป็นพระราชกิจสามช่วงระยะของยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักรมากกว่า

พระราชกิจแห่งการสร้างโลกได้เป็นพระราชกิจแห่งการสร้างมวลมนุษย์ทั้งปวง

นั่นไม่ได้เป็นพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และไม่มี ความเกี่ยวพันใดๆ

กับพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด เพราะเมื่อครั้งที่โลกได้ถูกสร้างขึ้นนั้น

มวลมนุษย์ยังไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และดังนั้นจึงไม่ได้มีความจำเป็นที่จะต้องทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์

พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้นก็เมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้นเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง

การบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้น โดยเป็นผลของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และไม่ได้ก่อเกิดจากพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

เป็นหลังจากที่มวลมนุษย์ได้รับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการจึงได้เริ่มปรากฏขึ้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงมีสามส่วนด้วยกัน แทนที่จะเป็นสี่ช่วงระยะ หรือสี่ยุค

วิธีนี้เท่านั้นที่เป็นวิธีที่ถูกต้องในการอ้างอิงถึงการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

เมื่อยุคสุดท้ายมาถึงปลายทาง

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็จะได้มาถึงบทอวสานที่ครบบริบูรณ์แล้ว

บทสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดจะได้รับการทำให้เสร็จสิ้นอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

และหมายความว่ามวลมนุษย์จะได้ไปถึงบทอวสานของการเดินทางของพวกเขาแล้ว

หากปราศจากพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดแล้ว

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็คงจะไม่ดำรงอยู่ และก็จะไม่มีพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้น

เป็นเพราะความต่ำทรามของมวลมนุษย์นั่นเอง

และเพราะมวลมนุษย์ได้ต้องการความรอดอย่างเร่งด่วนเช่นนั้นนั่นเอง

พระยาห์เวห์จึงได้ทรงสรุปปิดตัวการสร้างโลก และได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงได้เริ่มต้นขึ้น
ซึ่งหมายความว่าเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้น
“การบริหารจัดการมวลมนุษย์” ไม่ได้หมายถึงการนำชีวิตของมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่บนแผ่นดินโลก
(กล่าวคือ มวลมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม) ตรงกันข้าม
เป็นความรอดของมวลมนุษย์ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว กล่าวคือ
เป็นการแปลงสภาพมวลมนุษย์อันเสื่อมทรามนี้นั่นเอง นี่คือความหมายของ “การบริหารจัดการมวลมนุษย์”
พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก
และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลกเช่นกัน
แต่กลับรวมถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่แยกจากการสร้างโลกเท่านั้น
เพื่อให้เข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์
จำเป็นที่จะต้องตระหนักรู้ถึงประวัติของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—
นี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักรู้เพื่อที่จะได้รับการช่วยให้รอด ในฐานะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าควรระลึกว่ามนุษย์ถูกพระเจ้าทรงสร้างขึ้น
และเจ้าควรระลึกถึงแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น
กระบวนการแห่งความรอดของมนุษย์
หากพวกเจ้าเพียงรู้วิธีปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำสอนในความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานของพระเจ้า
แต่ไม่มีความเฉลียวใจใดๆ เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
หรือเกี่ยวกับแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์
เช่นนั้นแล้วนี่คือสิ่งที่เจ้าขาดไปในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าไม่ควรพึงพอใจกับแค่การเข้าใจความจริงเหล่านั้นที่สามารถนำไปฝึกฝนปฏิบัติได้เท่านั้น
ในขณะนี้ยังคงไม่รู้เท่าทันถึงวงเขตที่กว้างขึ้นของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า—
หากเป็นเช่นนั้นจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็หัวคือเกินไป
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือเรื่องราวเบื้องหลังของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
การถือกำเนิดของข้าวประเสริฐแห่งจักรวาลทั้งปวง ข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง
และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะยังเป็นรากฐานของการเผยแผ่ข้าวประเสริฐอีกด้วย
หากเจ้าเพียงมุ่งเน้นที่การเข้าใจความจริงที่เรียบง่ายซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตของเจ้า และไม่รู้สิ่งใดเลยในการนี้
ซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในข้อล้าลึกและนิมิตต่างๆ ทั้งหมด

เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าก็จะไม่คล้ายกับผลิตภัณฑ์ที่มีข้อบกพร่อง
ซึ่งไม่มีอะไรดีเลยนอกจากมีไว้ดูเล่นหรือห่อหุ้มหรือ?

หากมนุษย์จ้องจ้องกับการปฏิบัติเท่านั้น และเห็นพระราชกิจของพระเจ้าและความรู้ของมนุษย์เป็นเรื่องรอง
เช่นนั้นแล้วนี่จะไม่เหมือนกับการหมกมุ่นกับรายละเอียดปลีกย่อย ในขณะที่ไม่สนใจสิ่งต่างๆ
ที่สำคัญกว่าหรือ? เจ้าต้องรู้สิ่งที่เจ้าต้องรู้ สิ่งที่ต้องนำไปปฏิบัติ เจ้าก็ต้องนำไปปฏิบัติ
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่มีวิถีที่ไล่ตามเสาะหาความจริง เมื่อวันที่เจ้าจะเผยแผ่ข่าวประเสริฐมาถึง
หากเจ้าเพียงมีความสามารถที่จะพูดได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และชอบธรรม
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่มียุทธศาสตร์ใหญ่ใดๆ สามารถเปรียบเทียบได้
และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ไม่มีผู้ใดอยู่เบื้องบน...หากเจ้าเพียงสามารถพูดคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นและผิว
เผินเหล่านี้ได้ในขณะที่ไม่สามารถพูดคำพูดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งและมีสาระสำคัญได้อย่างเด็ดขาด
หากเจ้าไม่มีสิ่งใดจะพูดเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่สามารถอธิบายความจริง หรือจัดเตรียมสิ่งที่ขาดไปในมนุษย์ได้
เช่นนั้นแล้วใครบางคนเช่นเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองได้ดี
การเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและการเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายแต่อย่างใด
ก่อนอื่นเจ้าต้องตระเตรียมให้พร้อมด้วยความจริง และนิมิตต่างๆ ที่ต้องเข้าใจจิตตัวไว้
เมื่อเจ้ามีความชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ และความจริงของแง่มุมต่างๆ ของพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าก็จะมารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า และโดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ—
ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรมหรือกระบวนการถลุงของมนุษย์—
เจ้ามีนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเป็นรากฐานของเจ้า และเจ้ามีความจริงที่ถูกต้องที่จะนำไปปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าไปจนถึงบทอสาณได้
เจ้าต้องรู้ว่าไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอะไรก็ตาม จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง
หัวใจของพระราชกิจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง และน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่สำคัญว่าพระวณะของพระองค์จะรุนแรงเพียงใด ไม่สำคัญว่าสภาพแวดล้อมจะไม่เป็นใจเพียงใด
หลักการของพระราชกิจของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง
และเจตนารมณ์ของพระองค์ในการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่เปลี่ยนแปลง
อีกทั้งหัวใจของพระราชกิจของพระองค์ก็จะไม่เปลี่ยนแปลง
โดยมีเงื่อนไขว่าไม่ใช่พระราชกิจแห่งวิวัฒนาการของบทอสาณของมนุษย์หรือบันปลายของมนุษย์
และไม่ใช่พระราชกิจแห่งระยะสุดท้าย
หรือพระราชกิจแห่งการนำแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของพระเจ้าไปสู่บทอสาณ

และโดยมีเงื่อนไขว่าเป็นระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงพระราชกิจกับมนุษย์

หัวใจของพระราชกิจของพระองค์จะเป็นความรอดของมวลมนุษย์เสมอ

นี่ควรเป็นรากฐานของการที่พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า

จุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง—

นี่หมายถึงความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของซาตาน

แม้ว่าแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะมีวัตถุประสงค์และนัยสำคัญแตกต่างกัน

แต่ละช่วงระยะก็เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และแต่ละช่วงระยะก็เป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่แตกต่างกัน

ซึ่งดำเนินการโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของมวลมนุษย์

ทันทีที่เจ้าตระหนักรู้จุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะตระหนักรู้วิธีซึ่งคุณค่าในนัยสำคัญของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ

และจะระลึกวิธีปฏิบัติตัวเพื่อที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา หากเจ้าสามารถไปถึงจุดนี้ได้

เช่นนั้นแล้วการนี้ นิमितที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนิमितทั้งมวล ก็จะกลายเป็นรากฐานของการที่เจ้าเชื่อในพระเจ้า

เจ้าไม่ควรแสวงหาวิธีปฏิบัติง่ายๆ หรือความจริงที่ลึกล้ำเท่านั้น แต่ควรรวมนิमितต่างๆ เข้ากับการปฏิบัติ

เพื่อที่จะมีทั้งความจริงที่สามารถนำไปปฏิบัติได้และความรู้ที่มีพื้นฐานบนนิमितต่างๆ

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างสุดตัว

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 6

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอยู่ที่ใจกลางของการบริหารจัดการทั้งปวงของพระเจ้า และในช่วงระยะเหล่านั้นมีการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าไม่สามารถตระหนักถึงวิธีที่พระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จักพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันวิธีมากมายที่พระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และไม่รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงอีกด้วย

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือการแสดงออกอย่างเต็มรูปแบบของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะไม่รู้เท่าทันวิธีการและหลักการต่างๆ ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกที่ยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นในคำสอนที่หลงเหลือจากพระราชกิจช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นคือผู้ที่จำกัดพระเจ้าไว้กับคำสอน และการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้านั้นคลุมเครือและไม่แน่นอน

ผู้คนเช่นนี้จะไม่มีวันได้รับความรอดของพระเจ้า

มีเพียงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ถึงพระอุปนิสัยที่ครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า และสามารถแสดงออกได้อย่างครบบริบูรณ์ถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่จะทรงช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด และกระบวนการแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้ทรงทำให้ซาตานพ่ายแพ้และทรงได้รับมนุษย์มาแล้ว

เป็นข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะของพระเจ้า และเป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พวกที่เข้าใจเพียงหนึ่งช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นรู้จักเพียงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เป็นเรื่องง่ายที่ช่วงระยะเดียวนี้ของพระราชกิจจะกลายเป็นคำสอน และกลายเป็นน่าจะเป็นไปได้ว่ามนุษย์จะกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวเกี่ยวกับพระเจ้า และใช้ส่วนเดียวนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

นอกจากนี้จินตนาการส่วนมากของมนุษย์สับสนปนเปอยู่ภายใน จนถึงระดับที่มนุษย์เห็นวรั้งพระอุปนิสัย การทรงอยู่ และพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ตลอดจนหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเหนียวแน่นไว้ภายในข้อกำหนดต่างๆ ที่จำกัด

โดยเชื่อว่าหากพระเจ้าได้ทรงเป็นเยี่ยงนี้หนึ่งครั้ง เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงเหมือนเดิมตลอดเวลา และไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เฉพาะพวกที่รู้จักและซึ่งคุณค่าในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเท่านั้นที่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างเต็มที่และแม่นยำ อย่างน้อยที่สุดพวกเขาจะไม่นิยามพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอล หรือพวกยิว

และจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งจะทรงถูกตอctringกับกางเขนตลอดกาลเพื่อประโยชน์แห่งมนุษย์ หากคนเรารู้จักพระเจ้าจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วความรู้ของพวกเขาที่เล็กลงไปมาก และมีปริมาณไม่มากกว่าน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร หาไม่แล้ว

เหตุใดผู้ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงทางศาสนามากมายจึงตอctringพระเจ้ายกกับกางเขนขณะยังทรงพระชนม์อยู่เล่า?

ไม่ใช่เพราะมนุษย์จำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ภายในข้อกำหนดบางอย่างหรือ?

ผู้คนมากมายไม่ต่อต้านพระเจ้าและไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเขาไม่รู้จักราชกิจอันหลากหลายและแตกต่างกันของพระเจ้า

และนอกจากนั้นเพราะพวกเขามีความรู้และคำสอนแค่ว่าสิ่งที่จะใช้ประเมินพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีใช่หรือไม่? แม้ว่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้คนเช่นนี้จะผิดเพี้ยน แต่พวกเขาก็โอหังและหลงใหลในธรรมชาติ

และพวกเขาคำนิ่งถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการเหยียดหยาม

เพิกเฉยต่อการบ่มวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยังกว่านั้นใช้ข้อโต้แย้งต่างๆ ไร้สาระของพวกเขาเพื่อ

“ยืนยัน” พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขายังเล่นละครตบตาอีกด้วย

และหลงเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในการเรียนรู้และความคงแก่เรียนของตัวเอง

และหลงเชื่อมั่นว่าพวกเขามีความสามารถที่จะเดินทางข้ามโลกได้

ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดูหมิ่นและทรงปฏิเสธหรือ?

และพวกเขาจะไม่ถูกยุคใหม่ขจัดสิ้นหรือ?

พวกที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย

ไม่ใช่ผู้คนตัวเล็กที่ไม่รู้เท่าทันและได้รับข่าวสารน้อยเกินไป

ซึ่งเพียงกำลังพยายามอวดว่าพวกเขาหลักแหลมเพียงใดหรือ? ด้วยความรู้เรื่องพระคัมภีร์เพียงน้อยนิด

พวกเขาพยายามนั่งคร่อม “สถาบันวิชาการ” ของโลก ด้วยคำสอนเพียงผิดเพี้ยนเพื่อใช้สอนผู้คน

พวกเขาพยายามย้อนกลับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพยายามทำให้พระราชกิจหมุนรอบกระบวนการขบคิดของพวกเขาเอง

เพราะพวกเขามีสายตาสั้นพวกเขาจึงพยายามมองดู 6,000 ปีแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยการชำเลื่องครั่งเดียว

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีสำนึกรับรู้ที่มีค่าคู่ควรต่อการกล่าวถึงแต่อย่างใด!

อันที่จริงยิ่งผู้คนมีความรู้เรื่องพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ตัดสินพระราชกิจของพระองค์ช้าลงเท่านั้น

นอกจากนี้พวกเขาพุดถึงความรู้เรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้เพียงเล็กน้อย

แต่พวกเขาก็ไม่ได้หันหันพินเล่นในการตัดสินของพวกเขา ยิ่งผู้คนรู้เรื่องพระเจ้าน้อยลงเท่าใด

พวกเขาก็ยังโอหังและหลงตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังประกาศการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหยาบคายมากขึ้นเท่านั้น—กระนั้น

พวกเขาก็พูดถึงทฤษฎีเท่านั้น และไม่เสนอหลักฐานจริงแท้ใดๆ ผู้คนเช่นนี้ไม่มีค่าอะไรเลย

พวกที่เห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องเล่นนั้นเป็นคนเหลวไหล!

พวกที่ไม่ระมัดระวังเมื่อพวกเขาเผชิญกับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพูดมาก ค่วนคัดสิน

ผู้ซึ่งให้อิสระเต็มที่แก่สัญชาตญาณตามธรรมชาติของพวกเขาที่จะปฏิเสธความถูกต้องของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้ซึ่งดูแคลนและหมิ่นประมาทพระราชกิจด้วยเช่นกัน—

ผู้คนที่ขาดความเคารพเช่นนี้ไม่ได้ขาดความรู้เท่าทันต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

ยิ่งกว่านั้นพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่โอหังอย่างหนัก

ผู้คนที่ทะนงตนและไม่สามารถควบคุมได้โดยสันดานหรือ?

แม้ว่าสักวันหนึ่งจะมาถึงเมื่อผู้คนเช่นนี้ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเจ้ายังกจะไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อพวกเขา พวกเขาไม่เพียงดูถูกพวกที่ทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังหมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เองอีกด้วย ผู้คนที่มั่วทะลเช่นนี้จะไม่ได้รับการอภัย

ทั้งในยุคนี้และในยุคที่จะมา และพวกเขาจะต้องพินาศในนรกตลอดกาล!

ผู้คนที่ขาดความเคารพและหลงระเหิดเช่นนี้กำลังเสแสร้งทำเป็นเชื่อในพระเจ้า

และยังผู้คนเป็นเยี่ยงนี้มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีการบริหารของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

พวกคนโอหังเหล่านั้นผู้ซึ่งปราศจากการควบคุมแต่กำเนิด และผู้ซึ่งไม่เคยได้เชื่อฟังผู้ใด

ต่างก็ไม่เดินบนเส้นทางนี้ทั้งหมดหรือ? พวกเขาไม่ต่อต้านพระเจ้าวันแล้ววันเล่า

พระเจ้าผู้ทรงใหม่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 7

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของพระราชกิจอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะไม่ใช่จินตภาพ

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เรื่องพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่พระเจ้าทรงดำเนินการ

และนอกจากนั้นเจ้าต้องไม่ยกเว้นช่วงระยะใด นี่คือขั้นต่ำสุดที่พวกที่พยายามรู้จักพระเจ้าต้องสัมฤทธิ์ผล

มนุษย์เองไม่สามารถเสกสรรความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

นี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์เองสามารถจินตนาการได้

และก็ไม่ได้เป็นผลสืบเนื่องของความโปรดปรานพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่บุคคลคนเดียว

ตรงกันข้ามเป็นความรู้ที่มาจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

และเป็นความรู้เรื่องพระเจ้าที่มาจากได้รับประสบการณ์กับข้อเท็จจริงของพระราชกิจของพระเจ้าแล้วเท่านั้น

ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยความคิดชั่วแล่น และไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถสอนกันได้

ความรู้ที่ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนตัว

การช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าอยู่ที่แกนกลางของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

กระนั้นภายในพระราชกิจแห่งความรอดนั้นได้รวมวิธีการทำงานหลายวิธีและวิถีทางมากมายที่ใช้เพื่อแสดงออก

ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์ที่จะระบุ

และสิ่งนี้เองที่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ การแยกยุคต่างๆ การเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงในตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจ การเปลี่ยนแปลงในผู้รับของพระราชกิจนี้ และอื่นๆ—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดรวมอยู่ในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างในวิธีทรงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตลอดจนการปรับเปลี่ยนในพระอุปนิสัย พระฉายา พระนาม พระอัครลักษณ์ หรือการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ

ของพระเจ้า ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจสามารถเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งเท่านั้น และถูกจำกัดอยู่ภายในขอบเขตหนึ่ง

มันไม่เกี่ยวข้องกับการแยกยุคต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า

นับประสาอะไรกับแง่มุมอื่นๆ นี่คือข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัดอย่างแจ่มแจ้ง

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

มนุษย์ต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งความรอด

หากปราศจากข้อเท็จจริงนี้ความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้าจะไม่ได้ประกอบด้วยอะไรเลยนอกจากคำพูดกลวงๆ

ไม่มีอะไรมากไปกว่าการทำหน้าที่พระสังฆราชจากเก้าอี้ทำแขน

ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถโน้มน้าวหรือพิชิตมนุษย์ได้ มันขัดแย้งกับความเป็นจริง และไม่ใช่ว่าความจริง

ความรู้เช่นนี้อาจมีอยู่อย่างอุดมและไพเราะเสนานะหู แต่หากมันขัดแย้งกับพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นเจ้า ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่ทรงชมเชยความรู้ของเจ้า

แต่พระองค์จะทรงทำการลงทัณฑ์เจ้าที่เป็นคนบาปที่ได้หมิ่นประมาทพระองค์ด้วยเช่นกัน

คำพูดแห่งการรู้จักพระเจ้าไม่ได้ถูกพูดพล่อยๆ แม้ว่าเจ้าอาจจะกะล่อนและพูดโน้มน้าวเก่ง

และแม้ว่าคำพูดของเจ้าจะฉลาดเสียจนเจ้าสามารถโต้เถียงให้คำกลายเป็นขาวและให้ขาวกลายเป็นดำได้

เจ้าก็ยังคงไม่รู้อะไรเลยแม้แต่น้อยถ้าพูดถึงความรู้เรื่องพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงเป็นใครบางคนที่เจ้าสามารถตัดสินอย่างบุ่มบ่ามหรือสรรเสริญอย่างลวกๆ

หรือใส่ร้ายด้วยความเฉยเมยได้ เจ้าสรรเสริญใครต่อใครและทุกคน

กระนั้นเจ้าก็ค้นรณเพื่อค้นหาคำพูดที่ถูกต้องเพื่อบรรยายความทรงธรรมและพระกรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระ

เจ้า—นี่คือสิ่งที่ผู้แพ้ทุกคนมาตระหนักถึง แม้จะมีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามากมายที่สามารถพรรณนาพระเจ้าได้

แต่ความถูกต้องแม่นยำของสิ่งที่พวกเขาพรรณนานั้นเป็นเพียงหนึ่งส่วนร้อยของความจริงที่ถูกพูดโดยผู้คนที่

ของพระเจ้า ผู้คนที่มิประสบการณ์อันอุดมซึ่งนำมาใช้ได้ทันที แม้ว่าจะมีเพียงคำศัพท์ที่จำกัด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้เรื่องพระเจ้านั้นตั้งอยู่ในความถูกต้องแม่นยำและความเป็นจริง

และไม่ได้ตั้งอยู่ในการใช้คำอย่างเฉลียวฉลาดหรือคำศัพท์มากมาย

และจะเห็นได้ว่าความรู้ของมนุษย์และความรู้เรื่องพระเจ้านั้นไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสิ้นเชิง

บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้านั้นสูงส่งกว่าวิทยาศาสตร์ธรรมชาติใดๆ ของมวลมนุษย์

เป็นบทเรียนที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยคนจำนวนน้อยมากอย่างที่สุดที่พยายามรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยบุคคลใดก็ตามที่มีความสามารถพิเศษ

ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่มองการรู้จักพระเจ้าและการไล่ตามเสาะหาความจริงราวกับว่าเป็นสิ่งที่เด็กน้อยคนหนึ่งก็

สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ บางทีเจ้าอาจได้ประสบความสำเร็จอย่างครบบริบูรณ์ในชีวิตครอบครัวของเจ้า

หรือในอาชีพของเจ้า หรือในการสมรสของเจ้า แต่ถ้าพูดถึงความจริงและบทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า

เจ้าก็ไม่มีอะไรจะรอดสำหรับตัวเจ้าเอง และเจ้าไม่ได้สัมฤทธิ์ผลอะไรเลย

อาจกล่าวได้ว่าการนำความจริงไปปฏิบัตินั้นลำบากยากเย็นอย่างมากสำหรับพวกเจ้า

และการรู้จักพระเจ้ายังเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าเสียอีก นี่คือการลำบากยากเย็นของพวกเจ้า

และนี่ก็เป็นความลำบากยากเย็นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงเผชิญหน้าเช่นกัน

ท่ามกลางพวกที่ได้มีการสัมฤทธิ์ผลอยู่บ้างในครรถงแห่งการรู้จักพระเจ้า แทบจะไม่มีใครสักคนที่ได้มาตรฐาน

มนุษย์ไม่รู้ว่าการรู้จักพระเจ้าหมายความว่าอะไร หรือเหตุใดจึงจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า

หรือคนเราจะต้องบรรลุถึงระดับใดเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ทำให้มวลมนุษย์สับสนเหลือเกิน และเป็นปริศนาที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ได้เผชิญหน้าอย่างแน่นนอนมาก—ไม่มีใครสามารถตอบคำถามนี้ได้ อีกทั้งไม่มีใครเต็มใจที่จะตอบคำถามนี้

เพราะจนถึงบัดนี้ไม่มีแม้สักคนท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ได้มีความสำเร็จใดๆ ในการศึกษาพระราชกิจนี้ บางทีเมื่อปริศนาแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะได้รับการทำให้เป็นที่รู้จักแก่มวลมนุษย์แล้ว ก็จะมีผู้คนที่มีความสามารถพิเศษกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้จักพระเจ้าปรากฏขึ้นตามมาติดๆ แน่นนอนว่าเราหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง และนอกจากนั้นเราก็คืออยู่ในระหว่างการดำเนินการพระราชกิจนี้ และหวังจะได้เห็นการปรากฏของผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้มากขึ้นในอนาคตอันใกล้ พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่เป็นคำพยานต่อข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้ และแน่อนว่าพวกเขาจะเป็นพวกแรกที่เป็คำพยานต่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้อีกด้วย แต่ไม่มีอะไรจะน่าเศร้าหมองและน่าเสียใจกว่าการที่ผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้ไม่ปรากฏขึ้นในวันที่พระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอวาน

หรือการที่มีเพียงหนึ่งหรือสองคนที่ได้ยอมรับด้วยตัวเองให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตามนี้เป็นเพียงจากสมมุติฐานที่เลวร้ายที่สุด ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม เรายังคงหวังว่าพวกที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับพระพรนี้

ตั้งแต่ปฐมกาลมาแล้วไม่เคยได้มีพระราชกิจเฉกเช่นนี้มาก่อนเลย

การดำเนินการเช่นนี้ไม่เคยได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งการพัฒนาของมนุษย์

หากเจ้าสามารถกลายเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้

นี่จะไม่ใช่วิถีการสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลหรือ?

จะมีสิ่งทรงสร้างใดหรือไม่ท่ามกลางมวลมนุษย์ได้รับการชมเชยมากขึ้นจากพระเจ้า?

พระราชกิจเช่นนี้ไม่ง่ายที่จะสัมฤทธิ์ผล แต่ในท้ายที่สุดแล้วก็จะยังคงเก็บเกี่ยวผลตอบแทน

โดยไม่คำนึงถึงเพศหรือสัญชาติของพวกเขา

พวกที่สามารถสัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

และจะเป็นคนกลุ่มเดียวที่ครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าในบทอวาน นี่คือพระราชกิจของวันนี้

และก็เป็นพระราชกิจแห่งอนาคตด้วย เป็นพระราชกิจสุดท้ายและสูงส่งที่สุดที่จะทรงทำให้สำเร็จใน 6,000

ปีแห่งพระราชกิจ และเป็นวิธีการทรงพระราชกิจที่เปิดเผยแต่ละประเภทของมนุษย์

โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการทำให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า ลำดับขั้นที่แตกต่างกันของมนุษย์ถูกเปิดเผย กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้ามีคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์

ในขณะที่พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าขาดคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์

บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าคือผู้ใกล้ชิดพระเจ้า

และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นผู้ใกล้ชิดพระเจ้า ผู้ใกล้ชิดพระเจ้าสามารถรับพระพรใดๆ ของพระเจ้าได้ แต่พวกที่ไม่ใช่ผู้ใกล้ชิดพระองค์ไม่คู่ควรกับพระราชกิจใดของพระองค์

ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถูกลง หรือการพิพากษา

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีอยู่เพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าในที่สุด

และเพื่อที่มนุษย์จะได้บนอบต่อพระเจ้า นี่เป็นผลกระทบเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลในที่สุด

ไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะถูกซ่อนเร้น และนี่เป็นประโยชน์ต่อความรู้เรื่องพระเจ้าของมนุษย์

และช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้เรื่องพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์และถ้วนทั่วยิ่งขึ้น

พระราชกิจทั้งหมดนี้มีประโยชน์ต่อมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 8

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองเป็นนิมิตที่มนุษย์ต้องรู้จัก

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้โดยมนุษย์ และไม่ได้ถูกมนุษย์ครอบครอง

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของการบริหารจัดการของพระเจ้า

และไม่มีนิมิตยิ่งใหญ่กว่านี้ที่มนุษย์ควรรู้จัก หากมนุษย์ไม่รู้จักนิมิตอันทรงฤทธิ์นี้

เช่นนั้นแล้วมันก็ไม่ง่ายที่จะรู้จักพระเจ้า ไม่ง่ายที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น

เส้นทางที่มนุษย์เดินไปจะกลายเป็นตรากตรำมากขึ้นเรื่อยๆ หากปราศจากนิมิตต่างๆ

มนุษย์คงจะไม่สามารถมาได้ไกลขนาดนี้ เป็นนิมิตต่างๆ นั่นเองที่ได้อารักขามนุษย์ตราบนานนี้

และซึ่งได้จัดเตรียมการคุ้มครองปกป้องสูงสุดแก่มนุษย์ ในอนาคต ความรู้ของพวกเจ้าจะต้องลึกขึ้น

และพวกเจ้าต้องมารู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ของน้ำพระทัยของพระองค์และเนื้อแท้ของพระราชกิจอันทรงพระ

ะริชาของพระองค์ภายในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ นี่เท่านั้นคืออวุตถิภาวะที่แท้จริงของพวกเจ้า

ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจไม่ได้ยืนอยู่ลำพัง

แต่เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมดที่ก่อเกิดร่วมกันกับสองช่วงระยะก่อนหน้านี้

กล่าวคือเป็นไปได้ที่จะทำให้พระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดครบบริบูรณ์โดยการทำให้เพียงหนึ่งในสามช่วงร

ยะของพระราชกิจ แม้ว่าช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจจะสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้อย่างเต็มที่

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่ามันจำเป็นเพียงแค่ว่าจะต้องดำเนินการช่วงระยะเดียวนี้เดียวๆ

และว่าพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้มันจำเป็นต้องมีเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากอิทธิพลของซาตาน

ไม่มีสักช่วงระยะเดียวในสามช่วงระยะสามารถถูกชูขึ้นในฐานะนิมิตเดียวที่มวลมนุษย์ทั้งปวงต้องรู้จัก

เพราะความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นคือพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ไม่ใช่ช่วงระยะเดียวท่ามกลางทั้งสามช่วงระยะ ตราบเท่าที่พระราชกิจแห่งความรอดยังไม่สำเร็จลุล่วง

การบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมไม่สามารถมาถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์ได้ สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

พระอุปนิสัยของพระองค์

และพระปรีชาญาณของพระองค์แสดงออกมาในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอด

ไม่ได้ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม

แต่ได้รับการแสดงออกอย่างค่อยเป็นค่อยไปในพระราชกิจแห่งความรอด

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดแสดงออกถึงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ไม่ใช่ทุกช่วงระยะของพระราชกิจที่สามารถแสดงออกถึงความครบถ้วนบริบูรณ์ของสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้โดย

ตรงและครบบริบูรณ์

เมื่อเป็นเช่นนั้นพระราชกิจแห่งความรอดจึงสามารถได้รับการสรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ได้อีกต่อเมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น

และดังนั้นความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถแยกออกจากพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้

สิ่งที่มนุษย์ได้รับจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นเพียงพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในส่วนหนึ่งส่วนเดียวของพระราชกิจของพระองค์

มันไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยและสิ่งที่ทรงเป็นซึ่งแสดงออกในช่วงระยะก่อนหรือหลังได้

นั่นเป็นเพราะพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่สามารถทำให้เสร็จสิ้นได้ทันทีในระหว่างช่วงเวลานึง หรือในสถานที่หนึ่ง แต่จะค่อยๆ กลายเป็นลึกขึ้นโดยสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของมนุษย์ ณ

เวลาและสถานที่ที่แตกต่างกัน เป็นพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระยะต่างๆ

และไม่ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในช่วงระยะเดียว

ดังนั้นพระปรีชาญาณทั้งหมดของพระเจ้าจึงตกผลึกในสามช่วงระยะแทนที่จะเป็นช่วงระยะเดียวเดียวๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นทั้งหมดทั้งมวลและพระปรีชาญาณทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ได้รับการจัดวางลงไปในการสามช่วงระยะนี้ และแต่ละช่วงระยะบรรจุสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเอาไว้

และแต่ละช่วงระยะคือบันทึกลงของพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ควรรู้จักพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในสามช่วงระยะนี้

สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นทั้งหมดนี้มีความสำคัญสูงสุดต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง

และหากผู้คนไม่มีความรู้เมื่อพวกเขานมัสการพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ต่างจากพวกที่นมัสการพระพุทธรูป

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์นั้น ไม่ได้ถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์

และควรเป็นที่รู้จักของพวกที่นมัสการพระเจ้าทั้งหมด

ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะท่ามกลางมนุษย์แล้ว

มนุษย์ก็ควรรู้จักการแสดงออกของสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในระหว่างพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ต้องทำ สิ่งที่พระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสผลได้

และสิ่งที่มนุษย์ไม่ควรรู้จัก ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ควรรู้จัก

และสิ่งที่มนุษย์ควรมี

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะดำเนินการบนรากฐานของช่วงระยะก่อนหน้า

ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศ โดยแยกออกจากพระราชกิจแห่งความรอด

แม้ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมากในยุคและชนิดของพระราชกิจที่ดำเนินการ

แต่ที่แกนกลางของพระราชกิจก็ยังคงเป็นความรอดของมวลมนุษย์
และแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นลึกกว่าช่วงระยะล่าสุด

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 9

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์นั้นไม่ได้ถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์
และควรเป็นที่รู้จักของพวกที่นมัสการพระเจ้าทั้งหมด
ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะท่ามกลางมนุษย์แล้ว
มนุษย์ก็ควรรู้จักการแสดงออกของสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในระหว่างพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้
นี่คือสิ่งที่มนุษย์ต้องทำ สิ่งที่พระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้
และสิ่งที่มนุษย์ไม่ควรรู้จัก ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ควรรู้จัก
และสิ่งที่มนุษย์ควรมี
แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะดำเนินการบนรากฐานของช่วงระยะก่อนหน้า
ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศ โดยแยกออกจากพระราชกิจแห่งความรอด
แม้ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมากในยุคและชนิดของพระราชกิจที่ดำเนินการ
แต่ที่แกนกลางของพระราชกิจก็ยังคงเป็นความรอดของมวลมนุษย์
และแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นลึกกว่าช่วงระยะล่าสุด
แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจดำเนินต่อไปจากรากฐานของช่วงระยะล่าสุด ซึ่งไม่ได้ถูกลบล้าง
ด้วยวิธีนี้ในพระราชกิจของพระองค์ที่ใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
พระเจ้าทรงแสดงออกอย่างสม่ำเสมอถึงแง่มุมต่างๆ
ของพระอุปนิสัยของพระองค์ที่ไม่เคยทรงแสดงออกต่อมนุษย์มาก่อน
และกำลังทรงเปิดเผยให้มนุษย์เห็นพระราชกิจใหม่ของพระองค์และสิ่งใหม่ที่พระองค์ทรงเป็นเสมอ
และแม้ว่าผู้ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงศาสนาอย่างเต็มกำลังเพื่อต้านทานการนี้ และต่อต้านอย่างเปิดเผย
พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะทำเสมอ พระราชกิจของพระองค์กำลังเปลี่ยนแปลงเสมอ
และเพราะการนี้จึงกำลังเผชิญกับการต่อต้านของมนุษย์เสมอ
พระอุปนิสัยของพระองค์ก็กำลังเปลี่ยนแปลงเสมอด้วย เช่นเดียวกับยุคและผู้รับของพระราชกิจของพระองค์
นอกจากนี้พระองค์มักจะกำลังทรงพระราชกิจที่ไม่เคยทรงทำมาก่อนเสมอ
แม้กระทั่งดำเนินการพระราชกิจที่มนุษย์เห็นว่าขัดแย้งกับพระราชกิจที่ได้ทรงทำไปแล้วก่อนหน้านี้
โดยเล่นไปในทิศตรงข้าม มนุษย์เพียงสามารถยอมรับพระราชกิจประเภทหนึ่ง หรือการปฏิบัติวิธีหนึ่ง
และมันยากที่มนุษย์จะยอมรับพระราชกิจ หรือวิธีปฏิบัติ ที่ขัดแย้งกับ หรือสูงส่งกว่าพวกเขา
แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทรงพระราชกิจใหม่อยู่เสมอ
และดังนั้นจึงมีผู้เชื่อชาวญูดานศาสนาปรากฏขึ้นกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าซึ่งต่อต้านพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ได้กลายเป็นผู้เชื่อชาวญูเพราะมนุษย์ไม่มีความรู้ที่พระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าอย่างไ

ร และไม่มีความรู้ในหลักการของพระราชกิจของพระเจ้า และยังกว่านั้น
ไม่มีความรู้ในวิธีมากมายที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างแน่นอน
เมื่อเป็นเช่นนี้มนุษย์ไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะบอกได้ว่าเป็นพระราชกิจที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
หรือเป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
ผู้คนมากมายยึดติดกับท่าทีซึ่งหากบางสิ่งบางอย่างสอดคล้องกับคำพูดที่มาก่อนหน้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะยอมรับ และหากมีความแตกต่างกับพระราชกิจก่อนหน้านี้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะต่อต้านและปฏิเสธ วันนี้พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้ปฏิบัติตามหลักการเช่นนี้หรือหรือ?
พระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะไม่ได้มีผลกระทบอย่างมากต่อพวกเจ้าเลย
และมีพวกที่เชื่อว่าสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ของพระราชกิจเป็นภาระที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้อย่างแน่นอน
พวกเขาคิดว่าช่วงระยะเหล่านี้ไม่ควรได้รับการประกาศต่อมวลชน และควรถอนกลับโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
เพื่อที่ผู้คนจะไม่รู้สึกท้อแท้กับสองช่วงระยะก่อนหน้านี้จากทั้งสามช่วงระยะของพระราชกิจ
ส่วนใหญ่เชื่อว่าการทำให้พระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้เป็นที่รู้จักนั้น ไกลเกินไปหนึ่งขั้นตอน
และไม่ช่วยอะไรเลยในการรู้จักพระเจ้า—นั่นคือสิ่งที่พวกเจ้าคิด
วันนี้พวกเจ้าทั้งหมดเชื่อมั่นว่ามั่นคงต้องที่จะประพาศด้วยวิธีนี้
แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของงานของเรา นั่นคือรู้ว่าเราไม่ทำงานใดๆ
ที่ไม่มีนัยสำคัญ ในเมื่อเรากำลังประกาศพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะต่อพวกเจ้า
ทั้งสามช่วงระยะนั้นก็ต้องมีประโยชน์กับพวกเจ้า
ในเมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้อยู่ที่ใจกลางของการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า
ทั้งสามช่วงระยะนั้นก็ต้องกลายเป็นจุดรวมศูนย์ของทุกคนทั่วทั้งจักรวาล
สักวันหนึ่งพวกเจ้าทั้งหมดจะตระหนักถึงความสำคัญของพระราชกิจนี้
จงรู้ไว้ว่าพวกเจ้าต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า
หรือใช้มโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเองในการประเมินพระราชกิจของวันนี้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้จักรับหลักการต่างๆ
ของพระราชกิจของพระเจ้า และเพราะพวกเจ้าไม่ถือจริงจังอย่างเพียงพอต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
การที่พวกเจ้าต่อต้านพระเจ้าและขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกิดจากมโนคติอันหลงผิดและ
ความโอหังแต่กำเนิดของพวกเจ้า ไม่ใช่เพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นผิด
แต่เพราะพวกเจ้าไม่เชื่อฟังเกินไปโดยธรรมชาติ หลังจากพวกเขาได้พบการเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนบางคนก็ถึงกับไม่สามารถพูดด้วยความมั่นใจว่ามนุษย์ได้มาจากไหน
กระนั้นพวกเขาก็จะกล่าวสุนทรพจน์ต่อสาธารณะเพื่อประเมินความถูกต้องและความผิดของพระราชกิจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาถึงกับสั่งสอนบรรดาอัครทูตที่มีพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ให้ความคิดเห็น และแย่งกันพูด สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำเกินไป
และไม่มีสำนึกรับรู้ในพวกเขาแม้แต่น้อย
วันนั้นจะมาถึงหรือเมื่อผู้คนเช่นนี้ถูกปฏิเสธโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และถูกเผาด้วยไฟแห่งนรก? พวกเขาไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า แต่กลับวิจารณ์พระราชกิจของพระองค์แทน
และยังพยายามอบรมพระเจ้าถึงวิธีทรงพระราชกิจอีกด้วย ผู้คนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?
มนุษย์มารู้จักพระเจ้าในระหว่างกระบวนการแสวงหาและการมีประสบการณ์
ไม่ใช่โดยผ่านทางทฤษฎีตามอำเภอใจว่ามนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางทฤษฎีแห่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยิ่งความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนถูกต้องแม่นยำมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระองค์น้อยลงเท่านั้น
ในทางกลับกันยิ่งผู้คนรู้จักพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะต่อต้านพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
มโนคติที่หลงผิดของเจ้า ธรรมชาติเก่าของเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ ลักษณะนิสัย
และทรศนะด้านศีลธรรมของเจ้าเป็น “ทุน” ที่เจ้าใช้ในการต้านทานพระเจ้า และยังเจ้ากลายเป็นเสื่อมทราม เลว
และต่ำช้ามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
พวกที่ถูกครอบงำโดยมโนคติที่หลงผิดอย่างแรงกล้า
และที่มีอุปนิสัยเห็นตัวเองถูกเสมอจะยังมีความเป็นศัตรูกับพระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์มากขึ้นไปอีก
ผู้คนเช่นนี้คือศัตรูของพระคริสต์ หากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วพวกมันก็จะต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ เจ้าจะไม่มีวันเข้ากันได้กับพระเจ้า
และจะอยู่ห่างจากพระองค์เสมอ

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 10

พระเจ้าองค์เดียวทรงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ นี่เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

และนี่เป็นเส้นทางเดียวสู่การรู้จักพระเจ้า

มีแต่พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้นได้

และไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะสามารถทำงานเช่นนี้ในพระนามของพระองค์ได้—

กล่าวคือมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์เองได้ตั้งแต่ปฐมกาลจน

ถึงวันนี้ แม้ว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้ดำเนินการในยุคและสถานที่ที่แตกต่างกัน

และแม้ว่าพระราชกิจของแต่ละช่วงระยะจะแตกต่างกัน

แต่ก็เป็นพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงกระทำ ในบรรดานิมิตทั้งหมด

นี่เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ควรรู้จัก และหากมนุษย์สามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์

เช่นนั้นแล้วเขาก็จะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ วันนี้ปัญหาใหญ่ที่สุดที่ศาสนาและนิกายต่างๆ

กำลังเผชิญหน้าอยู่คือพวกเขาไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไร้ความสามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และงานที่ไม่ได้เป็นของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้—

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถบอกได้ว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ทรงกระทำโดยพระยาห์เวห์เช่นเดียวกันกับพ

ระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุดหรือไม่ แม้ว่าผู้คนติดตามพระเจ้า

แต่ส่วนใหญ่ก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะบอกได้ว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องหรือไม่

มนุษย์กังวลว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางเป็นการส่วนพระองค์หรือไม่

และการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่

และผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับวิธีแยกแยะสิ่งต่างๆ เช่นนี้

พวกที่ติดตามพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะกำหนดวิธีได้

และดังนั้นข่าวสารที่ถูกพูดจะมีผลบางส่วนท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เท่านั้น

และไม่สามารถที่จะมีประสิทธิผลอย่างเต็มที่ และดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อการเข้าสู่ชีวิตของผู้คนเช่นนี้

หากมนุษย์สามารถมองเห็นในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินการ ณ

เวลาที่ต่างกัน ในสถานที่ที่ต่างกัน และในผู้คนที่ต่างกัน หากมนุษย์สามารถเห็นว่าถึงแม้ว่าพระราชกิจจะแตกต่าง

แต่ทั้งหมดก็ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว และว่าในเมื่อเป็นพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว

เช่นนั้นแล้วก็ต้องถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด และแม้ว่าจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ก็ไม่มีทางปฏิเสธว่าไม่ใช่พระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว—

หากมนุษย์สามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว

เช่นนั้นแล้วมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ก็จะลดลงเป็นเพียงเรื่องหุ้มหมิ่มเล็กน้อย ไม่ควรค่าที่จะเอ่ยถึง เพราะนิมิตต่างๆ ของมนุษย์ไม่ชัดเจน และเพราะมนุษย์เพียงรู้จักพระยาห์เวห์ในฐานะพระเจ้า และพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า และสองจิตสองใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้ ผู้คนมากมายยังคงอุทิศตนเพื่อพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู และถูกมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจในวันนี้รุมเร้า ผู้คนส่วนใหญ่มักจะกลางแกลงใจเสมอ และไม่ถือจริงจังกับพระราชกิจในวันนี้ มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่เข้าใจความเป็นจริงของพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด และไม่ได้รับรู้เห็นสองช่วงระยะนั้นด้วยตัวเอง เป็นเพราะช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจไม่สามารถมองเห็นได้ มนุษย์จึงจินตนาการตามที่เขาสอบ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เขาคิดขึ้น ไม่มีข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์จินตนาการเช่นนั้น และไม่มีใครที่จะทำการแก้ไข มนุษย์ปล่อยให้สัญชาตญาณตามธรรมชาติของเขาเป็นอิสระจากการควบคุม โยนความระมัดระวังทิ้งไปในสายลม และปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นโดยอิสระ เพราะไม่มีข้อเท็จจริงใดที่จะยืนยันความเป็นจริงของจินตนาการต่างๆ ของเขา และดังนั้นจินตนาการต่างๆ ของมนุษย์จึงกลายเป็น “ข้อเท็จจริง” โดยไม่คำนึงถึงว่ามีข้อพิสูจน์ใดหรือไม่ ดังนั้นมนุษย์จึงเชื่อในพระเจ้าที่เขาจินตนาการขึ้นมาเองในจิตใจของเขา และไม่แสวงหาพระเจ้าแห่งความเป็นจริง หากบุคคลผู้หนึ่งมีการเชื่อหนึ่งอย่าง เช่นนั้นแล้วท่ามกลางผู้คนหนึ่งร้อยคนก็จะมีการเชื่อหนึ่งร้อยอย่าง มนุษย์ถูกรอบงำโดยการเชื่อเช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า เพราะเขาเพียงได้ยินด้วยหูของเขา และไม่ได้มองดูด้วยตาของเขา มนุษย์ได้ยินตำนานและเรื่องเล่า— แต่ไม่บ่อยนักที่เขาได้ยินความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า ดังนั้นจึงเป็นว่าผู้ที่ได้เป็นผู้เชื่อเพียงหนึ่งปีมาเชื่อในพระเจ้าโดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง การนี้ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา พวกที่ไม่สามารถเห็นข้อเท็จจริงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะหลบหนีจากความเชื่อหนึ่งซึ่งในนั้นพวกเขามีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์เชื่อว่าเขาได้ปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของเขา และได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว มนุษย์ไม่รู้หรือหาหรือว่าความรู้ของพวกเขาที่ไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้นั้นไม่ใช่อะไรเลย นอกจากมโนคติที่หลงผิดและคำเล่าขาน? มนุษย์คิดว่ามโนคติที่หลงผิดของเขาถูกต้อง และไร้ข้อผิดพลาด และเขาคิดว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้มาจากพระเจ้า วันนี้เมื่อมนุษย์รู้เห็นพระราชกิจของพระเจ้า เขาก็ปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดซึ่งได้พอกพูนขึ้นมานานหลายปีออกมาพ้นผ่าน จินตนาการและแนวคิดต่างๆ แห่งอดีตได้กลายเป็นการขัดขวางต่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้

และมันกลายเป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ และหักล้างแนวคิดเช่นนี้
มโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้ของพวกที่ได้ติดตามพระเจ้าจนถึงวันนี้มากมายหลายคนได้กลายเป็น
ป็นน่าสลดใจมากขึ้น และผู้คนเหล่านี้ได้ค่อยๆ กลายเป็นศัตรูที่ดื้อรั้นของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
แหล่งที่มาของความเกลียดชังนี้ตั้งอยู่ในมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์
มโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ได้กลายเป็นศัตรูของพระราชกิจของวันนี้
พระราชกิจที่ขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
นี่ได้เกิดขึ้นเพราะข้อเท็จจริงไม่เปิดโอกาสให้มนุษย์ปลดปล่อยจินตนาการของเขาให้เป็นอิสระ
และยิ่งกว่านั้นไม่สามารถถูกมนุษย์หักล้างได้อย่างง่ายดาย
และมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ไม่ได้ยอมให้มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะมนุษย์ไม่ได้นึกถึงความถูกต้องและความสัตย์จริงของข้อเท็จจริง
และเพียงแต่ปลดปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดของเขาให้เป็นอิสระและใช้จินตนาการของเขาเองด้วยใจเด็ดเดี่ยว
นี้สามารถกล่าวได้เพียงว่าเป็นความผิดของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นความผิดของพระราชกิจของพระเจ้า
มนุษย์อาจจินตนาการสิ่งใดก็ตามที่เขาปรารถนา แต่เขาไม่อาจโต้แย้งช่วงระยะใดในพระราชกิจของพระเจ้า
หรือส่วนเล็กน้อยส่วนใดได้โดยอิสระ ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่อาจถูกล้ำได้โดยมนุษย์
เจ้าอาจปล่อยให้จินตนาการของเจ้าเป็นอิสระไร้การควบคุม และอาจถึงกับรวบรวมเรื่องราวใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู
แต่เจ้าไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงแห่งแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู
นี่เป็นหลักการหนึ่ง และก็เป็นประกาศกฎฎีกาบริหารอีกด้วย
และพวกเจ้าควรเข้าใจความสำคัญของประเด็นเหล่านี้
มนุษย์เชื่อว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเข้ากันไม่ได้กับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และเชื่อว่าไม่ใช่กรณีของพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ ในจินตนาการของเขา
มนุษย์เชื่อว่าพระราชกิจของสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ไม่เหมือนกับพระราชกิจของวันนี้แน่นอน—
แต่เจ้าเคยได้พิจารณาหรือไม่ว่าหลักการของพระราชกิจของพระเจ้านั้นเหมือนกันทั้งหมด
ว่าพระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงเสมอ และว่าโดยไม่คำนึงถึงยุค
จะมีผู้คนจำนวนอันหลาหมที่ด้านทานและต่อต้านข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระองค์?
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ด้านทานและต่อต้านพระราชกิจช่วงระยะนี้ในวันนี้
ได้ต่อต้านพระเจ้ามาแล้วในอดีตกาลอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะผู้คนเช่นนี้จะเป็นศัตรูของพระเจ้าเสมอ
ผู้คนที่รู้ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้าจะเห็นว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า

องค์เดียว และจะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา เหล่านี้คือผู้คนที่รู้จักพระเจ้า
และผู้คนที่เช่นนี้คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง
เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้ากำลังเข้าใกล้บทอวสาน
พระเจ้าจะทรงจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท
มนุษย์ได้รับการทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง และในท้ายที่สุด
พระองค์ต้องทรงคืนมนุษย์กลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์
นี่คือบทสรุปปิดตัวของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย
และสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ในอิสราเอลและยูเดียนี้เป็นแผนการแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าในจักรวาล
ทั้งหมดทั้งมวล ไม่มีใครสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ และนี่คือข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
แม้ว่าผู้คนไม่ได้มีประสบการณ์หรือรู้เห็นพระราชกิจนี้มากนัก แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นข้อเท็จจริง
และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้
ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าในทุกแผ่นดินแห่งจักรวาลทั้งหมดจะยอมรับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
หากเจ้ารู้จักเพียงช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นพิเศษ และไม่เข้าใจพระราชกิจอีกสองช่วงระยะ
ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตกาล
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะพูดความจริงทั้งมวลของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า
ได้ และความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้านั้นต่ำต้อย เพราะในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระองค์
และดังนั้นเจ้าจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
โดยไม่คำนึงถึงว่าความรู้ปัจจุบันของเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ลึกซึ้งหรือผิวเผิน ในท้ายที่สุดพวกเจ้าต้องมีความรู้
และต้องเชื่ออย่างสิ้นเชิง
และผู้คนที่ทั้งหมดจะเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและนบนอบภายใต้อำนาจครอบครอง
ของพระเจ้า ในบทอวสานของพระราชกิจนี้ ทุกศาสนาจะกลายเป็นหนึ่ง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะนมัสการพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว และศาสนาที่ชั่วร้ายทั้งหมดจะสูญสลายไป
ไม่มีวันปรากฏอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 11

เหตุใดจึงมีการอ้างอิงถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอย่างต่อเนื่องเช่นนี้? การผ่านไปของยุคต่างๆ การพัฒนาด้านสังคม และโฉมหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปของธรรมชาติ ล้วนแล้วแต่ติดตามการปรับเปลี่ยนในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ มวลมนุษย์เปลี่ยนแปลงในเวลาที่พักกับพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ได้พัฒนาด้วยตัวเอง พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นถูกอ้างอิงเพื่อที่จะนำสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด และผู้คนทั้งปวงของทุกศาสนาและทุกนิกาย สู่อำนาจครอบครองของพระเจ้าองค์เดียว โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้านับถือศาสนาอะไร ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะมอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงสามารถดำเนินการพระราชกิจนี้ได้ ไม่สามารถทำได้โดยหัวหน้าศาสนาใดๆ มีศาสนาที่สำคัญมากมายในโลก และแต่ละศาสนาก็มีหัวหน้า หรือผู้นำของตัวเอง และบรรดาผู้ติดตามก็กระจายไปทั่วประเทศและภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก ทุกประเทศ ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก มีศาสนาต่างๆ อยู่ภายในประเทศ อย่างไรก็ตามโดยไม่คำนึงถึงว่าจะมีกี่ศาสนาทั่วโลก ในท้ายที่สุดผู้คนทั้งปวงภายในจักรวาลก็จะดำรงอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าองค์เดียว และการดำรงอยู่ของพวกเขาก็ไม่ได้มาโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนา กล่าวคือมวลมนุษย์ไม่ถูกนำโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนาคนใดคนหนึ่ง ตรงกันข้ามมวลมนุษย์ทั้งปวงได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ที่ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง และผู้ที่ทรงสร้างมวลมนุษย์อีกด้วย—นี่คือข้อเท็จจริง แม้ว่าโลกจะมีศาสนาสำคัญมากมาย แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ศาสนาเหล่านี้ทั้งหมดก็ดำรงอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าผู้สร้าง และไม่มีศาสนาใดสามารถเกินเลยวงเขตแห่งอำนาจครอบครองนี้ การพัฒนาของมวลมนุษย์ ความก้าวหน้าทางสังคม การพัฒนาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ— แต่ละเรื่องไม่สามารถแยกออกจากการจัดการเตรียมการของพระเจ้าผู้สร้างได้ และพระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่หัวหน้าทางศาสนาใดสามารถทำได้ หัวหน้าทางศาสนาเป็นเพียงผู้นำของศาสนาใดศาสนาหนึ่ง และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนขององค์หนึ่งเดียว ผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งได้ หัวหน้าทางศาสนาสามารถนำทางพวกเขาทั้งหมดภายในศาสนาทั้งปวงได้ แต่พวกเขาไม่สามารถบังคับบัญชาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดได้ฟ้าสวรรค์ได้— นี่คือข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หัวหน้าด้านศาสนาเป็นเพียงผู้นำ และไม่สามารถเทียบเท่ากับพระเจ้า (พระเจ้าผู้สร้าง) ได้ ทุกสรรพสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

และในบทอาสนาทุสสรพสิ่งก็จะกลับสู่พระหัตถ์ของพระผู้สร้าง แต่เดิมนั้นมวลมนุษย์ได้ถูกพระเจ้าทรงสร้าง และโดยไม่คำนึงถึงศาสนา บุคคลทุกคนจะกลับมายู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า—

การนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าเท่านั้นทรงสูงส่งที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และผู้ปกครองสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่จะต้องกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

เช่นกัน ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ผู้หนึ่งจะสูงเพียงใด

มนุษย์ผู้นั้นไม่สามารถนำพามวลมนุษย์ไปสู่บันปลายที่เหมาะสมได้

และไม่มีใครมีความสามารถที่จะจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภทได้

พระยาห์เวห์พระองค์เองได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และได้ทรงจำแนกแต่ละประเภทโดยสอดคล้องกับประเภท

และเมื่อวาระสิ้นสุดมาถึง พระองค์ก็จะยังคงทรงพระราชกิจของพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

โดยจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท—พระราชกิจนี้ไม่สามารถทำได้โดยผู้ใดนอกจากพระเจ้า

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่ทรงดำเนินการตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวันนี้ล้วนดำเนินการ โดยพระเจ้าพระองค์เอง

และดำเนินการ โดยพระเจ้าองค์เดียว

ข้อเท็จจริงของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือข้อเท็จจริงของการที่พระเจ้าทรงเป็นผู้นำของมวลมนุษย์

เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ ณ บทอาสนาทของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ทุกสรรพสิ่งจะถูกจำแนกโดยสอดคล้องกับประเภท และกลับสู่ภายใต้อำนาจปกครองของพระเจ้า

เพราะทั่วทั้งจักรวาลมีพระเจ้าองค์เดียวของคัมภีร์เท่านั้นทรงดำรงอยู่ และไม่มีศาสนาอื่นใด

ผู้ที่ไม่สามารถสร้างโลกได้จะไม่สามารถนำโลกไปสู่บทอาสนาทได้

ในขณะที่พระองค์ผู้ทรงสร้างโลกจะทรงสามารถนำไปสู่บทอาสนาทได้อย่างแน่นอน

ดังนั้นหากคนเราไร้ความสามารถที่จะนำยุคสู่บทอาสนาทได้

และเพียงมีความสามารถที่จะช่วยมนุษย์ฝึกฝนจิตใจของเขาได้ เช่นนั้นแล้วเขาก็จะไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน

และจะไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของมวลมนุษย์อย่างแน่นอน เขาจะไม่สามารถทำงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้

มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถทำงานเช่นนี้ได้

และทั้งหมดที่ไร้ความสามารถที่จะทำงานนี้ได้คือศัตรูและไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน

ศาสนาชั่วทั้งหมดเข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า และในเมื่อศาสนาเหล่านั้นเข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า

จึงเป็นศัตรูของพระเจ้า พระราชกิจทั้งหมดกระทำโดยพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวของคัมภีร์

และทั่วทั้งจักรวาลได้รับการบัญชาโดยพระเจ้าหนึ่งเดียวของคัมภีร์

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในประเทศอิสราเอลหรือในประเทศจีน

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระราชกิจดำเนินการโดยพระวิญญาณหรือโดยเนื้อหนัง

ทั้งหมดก็กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง และไม่สามารถทำได้โดยผู้อื่นใด

เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวงอย่างแน่นอน พระองค์จึงทรงพระราชกิจโดยอิสระ ปราศจากการเหนี่ยวรั้งโดยสภาพเงื่อนไขใดๆ—นี่คือนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนิมิตทั้งหมด

ในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

หากเจ้าปรารถนาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

เจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าต้องเข้าใจแผนการบริหารจัดการของพระองค์

และเจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญทั้งหมดของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำ

พวกที่ไม่เข้าใจสิ่งนี้ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า! ในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

หากเจ้าไม่เข้าใจว่าเจ้าได้มาจากไหน ไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์

และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ และยิ่งกว่านั้น

ไม่เข้าใจว่ามวลมนุษย์ได้พัฒนาขึ้นมาจนถึงวันนี้อย่างไร และไม่เข้าใจว่าใครบัญญัติมวลมนุษย์ทั้งปวง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ พระเจ้าได้ทรงนำทางมวลมนุษย์มาจนถึงวันนี้

และนับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เคยทรงทิ้งเขาเลย

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีวันทรงหยุดทรงพระราชกิจ ไม่เคยได้ทรงหยุดนำมวลมนุษย์

และไม่เคยได้ทรงทิ้งมวลมนุษย์ แต่มวลมนุษย์ไม่ตระหนักว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง

นับประสาอะไรที่เขาจะรู้จักพระเจ้า

ยังจะมีอะไรน่าดูหมิ่นเหยียดหยามยิ่งกว่านี้อีกหรือสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า?

พระเจ้าทรงนำทางมนุษย์ด้วยพระองค์เอง แต่มนุษย์ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า

เจ้าเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า แต่เจ้าไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ของตัวเอง

และไม่ตระหนักว่าใครได้นำทางเจ้าในการเดินทางของเจ้า เจ้าไม่รับรู้ถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ

และดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ หากเจ้าไม่รู้ตอนนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันมีคุณสมบัติที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

วันนี้พระผู้สร้างทรงนำทางผู้คนทั้งหมดด้วยพระองค์เองอีกครั้ง และทรงทำให้ผู้คนทั้งหมดมองดูพระปรีชาญาณ

ความทรงมหิทธิฤทธิ์ ความรอด และความมหัศจรรย์ของพระองค์ กระนั้นเจ้ายังคงไม่ตระหนักหรือเข้าใจ—

เพราะฉะนั้นเจ้าจึงไม่ใช่ผู้หนึ่งซึ่งจะไม่ได้รับความรอดหรือ?

พวกที่เป็นของซาตานไม่เข้าใจพระวาระของพระเจ้า

ในขณะที่บรรดาผู้ที่เป็นของพระเจ้าจะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ตระหนักและเข้าใจจนกระทั่งเรากล่าวทั้งหมดคือบุคคลผู้ที่ จะได้รับการช่วยให้รอดและบุคคลผู้ที่จะเป็น

คำพยานต่อพระเจ้า พวกที่ไม่เข้าใจจนกระทั่งเรากล่าวทั้งหมดไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้

และเป็นบุคคลผู้ที่จะถูกขจัดสิ้น พวกที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
และไม่ตระหนักถึงพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่สามารถสัมผัสความรู้เรื่องพระเจ้า
และผู้คนเหล่านั้นจะไม่เป็นคำพยานต่อพระเจ้า หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระเจ้า
ความรู้เรื่องพระเจ้าได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระราชกิจของพระเจ้า โดยรวมแล้ว
หากเจ้าปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ
การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีความสำคัญสูงสุด
เมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะมาถึงบทวสถานจะมีกลุ่มของพวกที่เป็นคำพยานต่อพระเจ้าถูกสร้างขึ้นกลุ่มหนึ่ง
เป็นกลุ่มของบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดจะรู้จักพระเจ้า
และจะมีความสามารถที่จะนำความจริงสู่การปฏิบัติได้ พวกเขาจะมีสถานะความเป็นมนุษย์และสำนึกรับรู้
และทั้งหมดจะรู้จักพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า
นี่คือพระราชกิจที่จะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในบทวสถาน และผู้คนเหล่านี้คือการตกผลึกของพระราชกิจแห่ง
6,000 ปีของการบริหารจัดการ และเป็นคำพยานที่ทรงพลังที่สุดต่อการเอาชนะซาตานครั้งสุดท้าย
บรรดาผู้ที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับพระสัญญาและพระพรของพระเจ้าได้
และจะเป็นกลุ่มที่เหลือนอยู่ในบทวสถาน เป็นกลุ่มที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า และเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
บางทีบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมดอาจกลายเป็นสมาชิกของกลุ่มนี้ หรืออาจจะเพียงครั้งเดียว
หรือเพียงไม่กี่คน—ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของพวกเจ้าและการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้า

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 12

แผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกแบ่งออกเป็นพระราชกิจสามระยะ

ไม่มีช่วงระยะหนึ่งใดเพียงลำพังที่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของสามยุคได้

แต่เป็นได้แค่เพียงหนึ่งของทั้งองค์รวม

พระนามพระยาห์เวห์ไม่สามารถเป็นตัวแทนองค์รวมแห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้พิสูจน์ว่า

พระเจ้าทรงสามารถเป็นได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น

พระยาห์เวห์ได้ทรงออกธรรมบัญญัติสำหรับมนุษย์ และได้ทรงส่งต่อพระบัญญัติมายังเขา

ขอให้มนุษย์สร้างวิหารและแท่นบูชาต่างๆ

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปเป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น

พระราชกิจนี้ที่พระองค์ได้ทรงทำไปมิได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งขอให้มนุษย์รักษาร
มบัญญัติเท่านั้น หรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในวิหาร หรือว่าพระองค์เป็นพระเจ้าหน้าแท่นบูชา

พูดได้เลยว่านี่คงไม่จริง พระราชกิจที่ทรงทำไปภายใต้ธรรมบัญญัติสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งยุคเท่านั้น

เพราะฉะนั้น หากพระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะจำกัดขอบเขตของพระเจ้าอยู่ภายในนิยามต่อไปนี้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้าคือพระเจ้าองค์ที่อยู่ในวิหาร และเพื่อที่จะรับใช้พระเจ้า

พวกเราต้องสวมเสื้อคลุมแบบปุโรหิตและเข้าสู่วิหาร”

หากพระราชกิจในยุคพระคุณ ไม่ได้ถูกดำเนินการจนแล้วเสร็จ

และยุคพระธรรมบัญญัติไม่ได้สานต่อมาถึงปัจจุบัน มนุษย์ก็คงจะไม่รู้ว่า

พระเจ้าทรงเปี่ยมปราณีและเปี่ยมความรักด้วยเช่นกัน หากพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้ถูกกระทำไป

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับมีเพียงพระราชกิจในยุคพระคุณเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดที่มนุษย์คงจะรู้จักก็คือว่า

พระเจ้าทรงสามารถไถ่มนุษย์และยกโทษให้กับบาปต่างๆ ของมนุษย์เท่านั้น มนุษย์คงจะรู้เพียงว่า

พระองค์ทรงบริสุทธิ์และไร้เดียงสา

และว่าพระองค์ทรงมีความสามารถพลีอุทิศพระองค์เองและถูกตรึงกางเขนได้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์

มนุษย์คงจะรู้เพียงสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดเลย ดังนั้น

แต่ละยุคเป็นตัวแทนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

สำหรับเรื่องที่พระอุปนิสัยด้านใดของพระเจ้ามีตัวตนในยุคธรรมบัญญัติ ด้านใดมีอยู่ในยุคพระคุณ

และด้านใดมีอยู่ในช่วงระยะปัจจุบันนั้น

เฉพาะเมื่อช่วงระยะทั้งสามได้ถูกรวมเข้าเป็นองค์รวมหนึ่งเดียวแล้วเท่านั้น

พวกมันจึงจะสามารถเปิดเผยความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมาได้
เฉพาะเมื่อมนุษย์ได้มารู้จักครบทั้งสามช่วงระยะแล้วเท่านั้น เขาจึงจะสามารถเข้าใจมันได้อย่างครบถ้วน
ไม่มีช่วงระยะใดในสามช่วงระยะนี้ที่สามารถถูกละเว้นได้เลย
เจ้าจะมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ก็เฉพาะหลังจากที่ได้มารู้จักสามช่วงระยะเหล่านี้
ของพระราชกิจแล้วเท่านั้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้พิสูจน์ว่า
พระองค์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น
และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ก็ไม่ได้หมายความว่า
พระเจ้าจะทรงไถ่มวลมนุษย์ไปตลอดกาล เหล่านี้คือข้อสรุปที่มนุษย์วาดภาพขึ้นมา
การที่ยุคพระคุณได้จบลงไปแล้ว ไซ้ว่าเจ้าจะสามารถพูดได้ว่า พระเจ้าเพียงเป็นของกางเขนเท่านั้น
และว่าเฉพาะกางเขนเพียงลำพังเท่านั้นที่เป็นตัวแทนความรอดของพระเจ้า
การทำเช่นนั้นย่อมจะเป็นการให้นิยามต่อพระเจ้า ในช่วงระยะปัจจุบัน
โดยหลักแล้วพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจแห่งพระวาระ แต่เจ้าก็ยังไม่สามารถพูดได้อยู่ดีว่า
พระเจ้าไม่เคยทรงเปี่ยมปรานีต่อมนุษย์
และพูดว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงนำมาคือการพิพากษาและการติสอน
พระราชกิจในยุคสุดท้ายเผยแผ่ให้เห็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู
และความลึกลับทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะเปิดเผยบันปลายและบทอาสนกรรมของมวลมนุษย์
และสิ้นสุดพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดท่ามกลางมวลมนุษย์
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจในยุคสุดท้ายนั้นนำพาทุกสิ่งทุกอย่างไปสู่การปิดฉาก
ความลึกลับทั้งมวลที่มนุษย์ไม่เข้าใจจำเป็นจะต้องได้รับการคลี่คลาย
เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้หยั่งค้นลงไปในความลึกของพวกมัน
และมีความเข้าใจที่ชัดเจนโดยครบบริบูรณ์ในหัวใจของเขา เฉพาะเมื่อถึงตอนนั้น
เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงจะสามารถถูกจำแนกชนชั้นออกไปตามประเภท
เฉพาะหลังจากแผนการบริหารจัดการหกพันปีเสร็จสิ้นลงเท่านั้น
มนุษย์จึงจะมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะถึงตอนนั้น
แผนการบริหารจัดการของพระองค์ก็จะได้มาถึงปลายทางแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 13

พระราชกิจทั้งหมดที่ได้ทรงกระทำมาตลอดแผนการบริหารจัดการหกพันปีได้มาปิดตัวลงในตอนนี้เท่านั้นเอง เฉพาะหลังจากที่พระราชกิจนี้ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยต่อมนุษย์และดำเนินการจนเสร็จสิ้นในท่ามกลางมวลมนุษยชนเท่านั้น มนุษยชาติจึงจะรู้จักพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น เมื่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้วอย่างครบถ้วน

ความล้าลึกทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจจะได้รับการเปิดเผย

และความจริงทั้งหมดที่ก่อนหน้านี้ไม่เป็นที่เข้าใจจะได้รับการอธิบายให้ชัดเจน

และเผ่าพันธุ์มนุษย์จะได้รับการบอกกล่าวเกี่ยวกับเส้นทางในอนาคตและบ้านปลายของพวกเขา

นี่คือองค์รวมของพระราชกิจซึ่งจะต้องถูกทำในช่วงระยะปัจจุบัน

แม้ว่าเส้นทางที่มนุษย์เดินในวันนี้ก็คือเส้นทางของกางเขนและเส้นทางของความทุกข์ด้วยเช่นกัน

สิ่งที่มนุษย์ปฏิบัติ และสิ่งที่เขากิน ดื่ม

และชื่นชมในวันนี้ก็แตกต่างอย่างใหญ่หลวงจากสิ่งที่ตกมาสู่มนุษย์ภายใต้ธรรมบัญญัติและในยุคพระคุณ

สิ่งที่ขอจากมนุษย์ในวันนี้ก็ไม่เหมือนกับในอดีตและยังไม่เหมือนกับสิ่งที่ขอจากมนุษย์ในยุคธรรมบัญญัติ

เออาละ

สิ่งที่ขอจากมนุษย์ภายใต้ธรรมบัญญัติเมื่อตอนที่พระเจ้าได้กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์อยู่ในอิสราเอลนั้น คืออะไรหรือ?

มันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการที่มนุษย์ควรรักษาวันสะบาโตและธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์

จะต้องไม่มีใครที่ทำงานหนักในวันสะบาโตหรือล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์

แต่บัดนี้หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ในวันสะบาโต มนุษย์ทำงาน ชุมชุม และอธิษฐานกันตามปกติ

และไม่มีข้อจำกัดที่ถูกนำมาบังคับใช้กับเขา บรรดาผู้ที่อยู่ในยุคพระคุณนั้นได้จำเป็นต้องรับบัพติศมา

และพวกเขาจะต้องถูกขอต่อไปอีกให้ทำการอดอาหาร หักขนมปัง และดื่มเหล้าองุ่น คลุมศีรษะ

และล้างเท้าของผู้อื่นเพื่อตัวพวกเขาเอง ตอนนี้ กฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ถูกลบล้างไปแล้ว

แต่มนุษย์กลับถูกขอในข้อเรียกร้องที่ยิ่งใหญ่ขึ้น เพราะพระราชกิจของพระเจ้านับวันที่ยังออกเงยลึกยิ่งขึ้น

และการเข้าสู่ของมนุษย์นับวันยิ่งเอื้อมสูงขึ้น ในอดีต พระเยซูได้ทรงวางพระหัตถ์บนตัวมนุษย์แล้วทรงอธิษฐาน

แต่มาบัดนี้ที่ทุกอย่างได้ถูกพูดไปหมดแล้ว ประโยชน์ของการวางมือคืออะไรหรือ?

พระวณะทั้งหลายเพียงลำพังก็สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ได้อยู่แล้ว

ตอนที่พระองค์วางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนมนุษย์ในอดีตนั้นก็เพื่ออวยพรมนุษย์และรักษาโรคให้เขาเช่นกัน

นี่คือวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในกาลเวลานั้น แต่มิได้เป็นเช่นนั้นในตอนนี้

ตอนนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระวณะเพื่อที่จะทรงพระราชกิจและสัมฤทธิ์ผลลัพธ์

พระวณะของพระองค์ได้รับการอธิบายต่อพวกเจ้าไว้อย่างชัดเจนแล้ว
และพวกเจ้าควรนำมาปฏิบัติให้เหมือนดังที่พวกเจ้าได้รับการบอกกล่าวไว้ไม่มีผิด
พระวณะของพระองค์ก็คือน้ำพระทัยของพระองค์
พระวณะเหล่านั้นคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาจะทำ โดยผ่านทางพระวณะทั้งหลาย
เจ้าจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงขอให้เจ้าบรรลุ
และเจ้าอาจแนะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติโดยตรงโดยไม่มีความจำเป็นใดๆ สำหรับการเอามือมาวางเลข
บางคนอาจกล่าวว่า “ขอทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวข้าพระองค์!”
ขอทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวข้าพระองค์
เพื่อที่ข้าพระองค์อาจได้รับพระพรของพระองค์และเพื่อที่ข้าพระองค์อาจได้เป็นส่วนหนึ่งของพระองค์”
เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นการปฏิบัติที่หลงยุคมาจากอดีต เลิกใช้ไปแล้วตอนนี้ เพราะยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับยุค
ไม่ใช่ทั้งโดยแบบสุ่มและโดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ตั้งไว้ ยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว
และยุคใหม่จำเป็นต้องนำพาพระราชกิจใหม่ของมันมากับมันด้วย
นี่เป็นความจริงสำหรับทุกช่วงระยะของพระราชกิจ และดังนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์จึงไม่เคยถูกทำซ้ำ
ในยุคพระคุณ พระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจประเภทนั้นไปมากมายพอสมควรแล้ว อาทิ การรักษาอาการป่วย
การขับไล่ปีศาจ การวางพระหัตถ์บนตัวมนุษย์แล้วอธิษฐานให้เขา และการอวยพรมนุษย์ อย่างไรก็ตาม
การทำเช่นนั้นอีกก็คงจะไม่มี ความหมายในปัจจุบันนี้
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในหนทางนั้นในกาลเวลานั้น เพราะนั่นเป็นยุคพระคุณ
และมีพระคุณพอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชม เขาไม่ได้ถูกขอให้จ่ายอะไรเลย และนานตราบที่เขามีความเชื่อ
เขาก็จะได้รับพระคุณ ทุกอย่างได้รับการปฏิบัติไปอย่างเปี่ยมพระคุณมาก บัดนี้ยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว
และพระราชกิจของพระเจ้าก็ได้ก้าวหน้าไปอีก นั่นก็คือ โดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา
นี่เองที่ความเป็นกบฏของมนุษย์และสิ่งต่างๆ ที่ไม่สะอาดภายในมนุษย์จะถูกชำระล้างออกไป
ด้วยความที่ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการไถ่ พระเจ้าจึงได้จำเป็นต้องทรงพระราชกิจในหนทางนั้น
โดยการแสดงพระคุณที่เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชม เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับการไถ่จากบาป
และได้รับการยกโทษต่อบาปทั้งหลายของพวกเขาด้วยวิถีทางของพระคุณ
ช่วงระยะปัจจุบันนี้เป็นไปเพื่อเปิดโปงความไม่ชอบธรรมภายในมนุษย์โดยวิถีทางของการติสอน การพิพากษา
และการเจียนดีของพระวณะต่างๆ ตลอดจนการบ่มวินัยและวิวัฒแห่งพระวณะ
เพื่อที่มนุษยชาติอาจได้รับการช่วยให้รอดหลังจากนั้น พระราชกิจนี้ลงรายละเอียดดีกว่าการไถ่
พระคุณในยุคพระคุณนั้นพอเพียงสำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์

ตอนนี้ที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระคุณไปแล้ว เขาจะไม่ได้ชื่นชมกับมันอีกต่อไป ตอนนี้พระราชกิจนี้ได้ผ่านกาลเวลาของมันมาแล้วและไม่ต้องกระทำอีกต่อไปแล้ว
ตอนนี้มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทางการศึกษาของพระวจนะ หลังจากที่ถูกพิพากษาดีสอน และถูกลงแล้ว อุปนิสัยของเขาก็จะเปลี่ยนไปด้วยการเช่นนั้นเอง
ทั้งหมดนี้มีใช่เป็นเพราะพระวจนะทั้งหลายที่เราได้กล่าวไปหรือหรือ?
แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจนั้นได้ถูกทำไปในแนวเดียวกับความก้าวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งองค์รวมและกับบุคคลนั้น พระราชกิจทั้งหมดล้วนมีนัยสำคัญ
และทั้งหมดถูกทำไปเพื่อประโยชน์ของความรอดสุดท้ายที่มวลมนุษย์อาจมีบ้านปลายที่ดีในอนาคต
และที่มนุษย์ชาติอาจได้รับการจำแนกชั้นขึ้นไปตามประเภทในที่สุด

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 14

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องมีคำพยานของมนุษย์ด้วย

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจคือการต่อสู้ระหว่างพระเจ้ากับซาตาน และเป้าหมายของการต่อสู้คือซาตาน ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระราชกิจนี้คือมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถเกิดผลได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับลักษณะของคำพยานต่อพระเจ้าของมนุษย์ คำพยานนี้คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ นี่คือการพยานที่ทำขึ้นต่อหน้าซาตาน และยังเป็นข้อพิสูจน์ถึงผลแห่งพระราชกิจของพระองค์ด้วย

การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

และในแต่ละช่วงระยะมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมต่อมนุษย์ถูกกำหนดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อยุคต่างๆ

ผ่านเข้ามาและเคลื่อนไปข้างหน้า ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ทั้งหมดก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที ดังนั้น พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านี้จึงมาถึงจุดสำคัญสูงสุดของมันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

จนกระทั่งมนุษย์มองเห็นข้อเท็จจริงของ “การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ” และในหนทางนี้

ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ย่อมกลายเป็นสูงขึ้นอีก เช่นเดียวกับข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ในการกล่าวคำพยาน ยิ่งมนุษย์สามารถร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งถวายพระเกียรติแด่พระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น ความร่วมมือของมนุษย์คือคำพยานที่เขาพึงต้องกล่าว และคำพยานที่เขากล่าวก็คือการปฏิบัติของมนุษย์ ดังนั้น การที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถมีผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้หรือไม่

และการที่จะสามารถมีคำพยานที่จริงแท้ได้หรือไม่ นั่น

ย่อมเชื่อมโยงกับความร่วมมือและคำพยานของมนุษย์อย่างแยกจากกันไม่ได้

เมื่อพระราชกิจได้รับการทำให้แล้วเสร็จ กล่าวคือ

เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้ไปถึงบทวสานของมัน มนุษย์จึงจะต้องเป็นคำพยานที่สูงขึ้น

และเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานของมัน

การปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะไปถึงจุดสูงสุดของมันด้วย ในอดีต

มนุษย์จึงต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติ และเขาจึงต้องอดทนและถ่อมใจ วันนี้

มนุษย์จึงต้องเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าและพึงต้องมีความรักสูงสุดเพื่อพระเจ้า

และในท้ายที่สุดแล้วเขายังคงพึงต้องรักพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ลำบาก

สามช่วงระยะนี้คือข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยตลอดการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าจึงยิ่งลึกซึ้งกว่าช่วงระยะก่อนหน้า

และในแต่ละช่วงระยะ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็ยิ่งลุ่มลึกกว่าช่วงระยะก่อนหน้า และในหนทางนี้

การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าย่อมค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น

การที่อุปนิสัยของมนุษย์เข้ามาใกล้มาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นนั้นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์สูงขึ้นทุกทีนั่นเอง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มค่อยๆ แยกห่างจากอิทธิพลของซาตาน จนกระทั่งมวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการช่วยให้รอดจากอิทธิพลของซาตานเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงปลายทางที่ครบบริบูรณ์ เมื่อเวลานั้นมาถึง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้ไปถึงบทอวสานของมัน และความร่วมมือกับพระเจ้าของมนุษย์เพื่อสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาก็จะไม่มีอีกต่อไป และมวลมนุษย์ทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และจากนั้นเป็นต้นไป จะไม่มีการกบฏหรือการต่อต้านพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ทรงมีข้อเรียกร้องใดๆ ต่อมนุษย์ด้วยเช่นกัน และระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะมีความร่วมมือที่กลมเกลียวขึ้น

ความร่วมมือที่จะเป็นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าร่วมกัน

ชีวิตที่มาถึงหลังจากที่การบริหารจัดการของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวอย่างครบบริบูรณ์

และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างครบถ้วนจากเงื้อมมือของซาตาน

พวกที่ไม่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าได้อย่างใกล้ชิดย่อมไม่สามารถบรรลุชีวิตเช่นนั้นได้

พวกเขาจะได้ทำให้ตัวพวกเขาเองตกต่ำลงไปสู่ความมืด

ที่ที่พวกเขาจะรู้ว่าให้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขา

พวกเขาคือผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่ติดตามพระองค์

พวกที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 15

พระราชกิจการบริหารจัดการโดยตลอดทั่วทั้งหมคนั้น

พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดคือการช่วยมนุษย์ให้รอดจากอิทธิพลของซาตาน

พระราชกิจสำคัญคือการพิชิตชัยที่ครบบริบูรณ์ต่อมนุษย์ที่เสื่อมทราม

จึงเป็นการฟื้นฟูความเคารพดั้งเดิมต่อพระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ที่ได้รับการพิชิต

และเป็นการเปิดโอกาสให้เขาสัมผัสฤทธิ์ผลชีวิตปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ชีวิตปกติของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

พระราชกิจนี้สำคัญยิ่ง และมันเป็นแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ

ในสามช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการไถ่ถอน

ช่วงระยะที่หนึ่งของพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติอยู่ห่างไกลจากแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ

มันได้มีการทรงปรากฏของพระราชกิจแห่งความรอดเพียงน้อยนิดเท่านั้น

และไม่ใช้การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน

พระราชกิจช่วงระยะแรกกระทำโดยพระวิญญาณโดยตรงเพราะภายใต้ธรรมบัญญัตินั้น

มนุษย์รู้จักเพียงการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น และมนุษย์ไม่ได้มีความจริงมากขึ้น

และเพราะพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติแทบจะไม่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์

นับประสาอะไรที่มันจะเกี่ยวข้องกับพระราชกิจเกี่ยวกับวิธีที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน

ด้วยเหตุนี้ พระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่เรียบง่ายอย่างยิ่งนี้ครบบริบูรณ์

ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

พระราชกิจช่วงระยะแรกนี้มีความสัมพันธ์เล็กน้อยกับแกนของการบริหารจัดการ

และมันไม่ได้มีความเกี่ยวพันที่ยิ่งใหญ่กับพระราชกิจที่เป็นกิจจะลักษณะแห่งความรอดของมนุษย์

และมันจึงไม่มีความจำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยพระองค์เอง

พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณนั้นแสดงเป็นนัยและมีอาจหยั่งลึกได้

และมันน่ากลัวอย่างลึกซึ้งและไม่อาจเข้าถึงได้สำหรับมนุษย์

พระวิญญาณไม่ทรงเหมาะที่จะทรงพระราชกิจแห่งความรอดโดยตรง

และไม่ทรงเหมาะที่จะจัดเตรียมชีวิตให้มนุษย์โดยตรง

ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการแปลงรูปพระราชกิจของพระวิญญาณมาเป็นแนวทางที่ใกล้ชิดกับมนุษย์

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สิ่งที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการที่พระเจ้าทรงกลายมาเป็นบุคคลปกติธรรมดาเพื่อทรงพระราชกิจของ

พระองค์

การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงจุติเป็นมนุษย์เพื่อรับตำแหน่งของพระวิญญาณในพระราชกิจของพระองค์

และเพื่อนมนุษย์แล้ว ไม่มีหนทางที่เหมาะสมอีกแล้วสำหรับพระเจ้าที่จะทรงพระราชกิจ

ท่ามกลางพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ สองช่วงระยะดำเนินการโดยเนื้อหนัง

และสองช่วงระยะเหล่านี้เป็นระยะสำคัญของพระราชกิจการบริหารจัดการ

การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งนี้เป็นสิ่งเสริมความสมบูรณ์ของทั้งสองฝ่าย

และทั้งสองครั้งนั้นก็เสริมความสมบูรณ์ซึ่งกันและกันอย่างเพียบพร้อม

ช่วงระยะแรกของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้วางรากฐานสำหรับช่วงระยะที่สอง และสามารถกล่าวได้ว่า

การจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้านั้นก่อให้เกิดความครบถ้วนหนึ่งเดียว และไม่ได้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง

พระราชกิจสองช่วงระยะเหล่านี้ของพระเจ้าดำเนินการโดยพระเจ้าในพระอัครกษัตริย์ซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระ

องค์เพราะทั้งสองช่วงระยะนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวล

มันเกือบจะกล่าวได้ว่า หากไม่มีพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้าแล้ว

พระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลก็จะหยุดชะงักไปแล้ว

และพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดก็คงจะไม่ใช่อะไรเลยนอกจากการพลาดลอยๆ

การที่พระราชกิจนี้จะมีความสำคัญหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความจำเป็นของมวลมนุษย์

ขึ้นอยู่กับความเป็นจริงเกี่ยวกับความชั่วช้าของมวลมนุษย์

และขึ้นอยู่กับความรุนแรงในการไม่เชื่อฟังของซาตานและการรบกวนของมันต่อพระราชกิจ

ผู้ที่เหมาะสมดีพอสำหรับภารกิจนี้ได้รับการยืนยันตามธรรมชาติของพระราชกิจที่ปฏิบัติโดยคนงาน

และความสำคัญของพระราชกิจ เมื่อกล่าวถึงความสำคัญของพระราชกิจนี้

ในแง่ของวิธีการทรงพระราชกิจแบบใดที่จะนำมาใช้—

พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง

หรือพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ หรือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์—

สิ่งแรกที่จะถูกตัดทิ้งไปคือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์ และตามธรรมชาติของพระราชกิจ

และธรรมชาติของพระราชกิจของพระวิญญาณเปรียบเทียบกับพระราชกิจของเนื้อหนังนั้น

ในท้ายที่สุดจะถูกตัดสินว่า

พระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังนั้นมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์มากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณโดย

ตรง และว่ามันให้ข้อได้เปรียบต่างๆ มากกว่า

นี่คือความคิดของพระเจ้าเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงตัดสินว่าพระราชกิจนั้นต้องกระทำโดยพระวิญญาณหรือโดยเนื้อ

หนังกันแน่ มีนัยสำคัญอย่างหนึ่งและพื้นฐานหนึ่งกับพระราชกิจแต่ละช่วงระยะ

แต่ละช่วงระยะนั้นมีไช้การจินตนาการต่างๆ ที่ไร้เหตุผล

และแต่ละช่วงระยะนั้นมิได้ดำเนินการไปโดยไม่มีกฎเกณฑ์ มีปัญญาเฉพาะอย่างหนึ่งกับแต่ละช่วงระยะ

เช่นนั้นคือความจริงเบื้องหลังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
แผนการของพระเจ้าในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจะมีมากยิ่งขึ้นอีกขณะที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรง
พระราชกิจโดยพระองค์เองท่ามกลางมนุษย์ ดังนั้น
พระปรีชาญาณของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งการทรงเป็นของพระองค์จึงสะท้อนอยู่ในทุกการกระทำ
ความคิด และแนวคิดในพระราชกิจของพระองค์
นี่คือการทรงเป็นของพระเจ้าที่เป็นรูปธรรมและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น
ความคิดและแนวคิดที่ละเอียดอ่อนเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะจินตนาการ
และยากสำหรับมนุษย์ที่จะเชื่อ และยิ่งไปกว่านั้น ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้
งานที่มนุษย์ทำนั้นทำไปตามหลักการทั่วไป ซึ่งสำหรับมนุษย์แล้วเป็นที่น่าพึงพอใจอย่างสูง ถึงกระนั้น
เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว ก็มีความแตกต่างกันมากเกินไปเท่านั้น
ถึงแม้ว่ากิจการทั้งหลายของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่และพระราชกิจของพระเจ้าจะเป็นพระราชกิจที่มีขนาดใหญ่โตอลังการ
แต่เบื้องหลังของกิจการและพระราชกิจเหล่านั้นคือบรรดาแผนการและการจัดการเตรียมการทั้งหลายที่ประณีตและ
ละเอียดอ่อนแม่นยำที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้
พระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระองค์มิใช่เพียงปฏิบัติไปตามหลักการเท่านั้น
แต่ทว่าแต่ละช่วงระยะนั้นยังบรรจุสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่สามารถแสดงชัดเป็นภาษาของมนุษย์ได้
และเหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์
ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
แต่ละพระราชกิจนั้นก็บรรจุไปด้วยแผนการต่างๆ แห่งพระราชกิจของพระองค์
พระองค์มิได้ทรงพระราชกิจอย่างไรเหตุผล และพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจที่ไม่มีนัยสำคัญ
เมื่อพระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง มันเป็นไปด้วยเป้าหมายทั้งหลายของพระองค์
และเมื่อพระองค์ทรงกลายมาเป็นมนุษย์ (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อพระองค์ทรงแปลงรูปเปลี่ยนอกของพระองค์) เพื่อทรงพระราชกิจ
มันก็เป็นไปด้วยจุดประสงค์ของพระองค์ที่มากยิ่งขึ้นอีก
ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะเปลี่ยนพระอัตลักษณ์ของพระองค์อีกเล่า?
ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะกลายมาเป็นบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งถือว่าต่ำต้อยและถูกข่มเหงอีกเล่า?

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 16

พระราชกิจของวันนี้ทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเดินหน้าต่อ กล่าวคือ
พระราชกิจภายใต้แผนการบริหารจัดการทั้งหกพันปีได้เดินหน้าต่อ แม้ว่ายุคพระคุณได้สิ้นสุดลงแล้ว
แต่พระราชกิจของพระเจ้ายังมีความก้าวหน้า เหตุใดกันเล่า
เราจึงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระราชกิจระยะนี้ต้องยอออกมาจากยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ?
ก็เพราะพระราชกิจของวันนี้เป็นการสานต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุคพระคุณ
และเป็นความก้าวหน้าต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุคธรรมบัญญัติ
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้เชื่อมโยงกันและกันอย่างแน่นแฟ้น
โดยที่ข้อต่อแต่ละข้อในสายโซ่เชื่อมต่อกับข้อถัดไปอย่างสนิทแนบแน่น
แล้วเหตุใดเราจึงกล่าวเช่นกันว่าพระราชกิจของช่วงระยะนี้จึงต้องยอออกจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำจนแล้วเสร็จ
ไป? สมมติว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่ได้ยอออกจากพระราชกิจที่พระเยซูทรงได้กระทำจนแล้วเสร็จไป
จะต้องมีการตรึงกางเขนเกิดขึ้นอีกครั้งในช่วงระยะนี้
และจะต้องมีการดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของช่วงระยะก่อนหน้าใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง สิ่งนี้จะไร้ความหมาย
และดังนั้นจึงไม่ใช่ว่าพระราชกิจได้เสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ยุคได้เดินหน้าต่อ
และระดับของพระราชกิจได้ยกสูงขึ้นกว่าก่อนหน้านี้อย่างยิ่ง
สามารถกล่าวได้ว่าพระราชกิจในช่วงระยะนี้สร้างขึ้นโดยใช้ยุคธรรมบัญญัติเป็นรากฐาน
และต้องยอออกจากพระศิลาของพระราชกิจของพระเยซู พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสร้างขึ้นเป็นช่วงระยะ
และช่วงระยะนี้ไม่ใช่จุดเริ่มต้นใหม่
เพียงการผสมผสานรวมกันของพระราชกิจสามระยะเท่านั้นที่อาจถือเป็นแผนการบริหารจัดการหกพันปี
พระราชกิจในระยะนี้แล้วเสร็จโดยมียุคพระคุณเป็นรากฐาน หากพระราชกิจสองระยะนี้ไม่เกี่ยวข้องกัน
แล้วเหตุใดการตรึงกางเขนจึงไม่ถูกกระทำซ้ำในระยะนี้? เหตุใดเราจึงไม่ต้องแบกรับบาปของมนุษย์
แต่มาพิพากษาและตีสอนมนุษย์โดยตรงแทน?
หากงานของเราในการพิพากษาและตีสอนมนุษย์และการมาของเราในตอนนี้นี้ซึ่งไม่ใช่โดยครุฑของพระวิญญาณ
ฉบับบริสุทธินั้น ไม่ได้เกิดตามหลังการตรึงกางเขน เราจะไม่มีความสมบัติที่จะพิพากษาและตีสอนมนุษย์เลย
เรามาตีสอนและพิพากษามนุษย์โดยตรงได้ก็เพราะเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูนั่นเอง
พระราชกิจในช่วงระยะนี้ทั้งหมดต้องยอออกมาจากพระราชกิจในช่วงระยะก่อนหน้า
นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีเพียงพระราชกิจในลักษณะนี้เท่านั้นที่สามารถนำพามนุษย์มาสู่ความรอดอย่างเป็นขั้น
เป็นตอนได้ พระเยซูและเรามาจากวิญญาณหนึ่งเดียว แม้เราไม่มีความเกี่ยวข้องกันในเรื่องหนังมนุษย์ของเรา
แต่วิญญาณของเราเป็นหนึ่งเดียว แม้เนื้อหาของสิ่งที่เราทำและงานที่เราดำเนินจะไม่ใช่อะไรเดียวกัน

แต่เราก็มีแก่นแท้ที่เหมือนกัน เนื้อหามนุษย์ของเรามีรูปร่างแตกต่างกัน
แต่นี้เป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและข้อพึงประสงค์ที่ต่างกันออกไปในงานของเรา
พันธกิจของเราไม่เหมือนกัน
ดังนั้นงานที่เราทำให้เกิดขึ้นและอุปนิสัยที่เราเปิดเผยต่อมนุษย์จึงแตกต่างกันด้วยเช่นกัน
นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมสิ่งที่มนุษย์มองเห็นและเข้าใจในวันนี้จึงไม่เหมือนกับในอดีต
นั่นเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย
ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงแตกต่างกันในเพศและรูปสัณฐานของเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสอง
และที่พระองค์ทั้งสองจะไม่ได้ทรงกำเนิดในครอบครัวเดียวกัน และยังไม่ได้ทรงกำเนิดในช่วงเวลาเดียวกัน
แต่กระนั้น พระวิญญาณของพระองค์ทั้งสองก็เป็นหนึ่งเดียว
แม้เนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไม่ได้ร่วมสายโลหิตกันและไม่มีความเป็นญาติมิตรในลักษณะใดต่อกันท
างกายภาพ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทั้งสองทรงเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาในสองช่วงเวลาที่แตกต่างกัน
เป็นความจริงที่มีอาจหักล้างได้ว่าพระองค์ทั้งสองเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา
แม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ได้ทรงเป็นสายเลือดเดียวกันและไม่ได้ทรงร่วมใช้ภาษามนุษย์เดียวกันก็ตาม
(พระองค์หนึ่งเป็นชายซึ่งตรัสภาษาของพวกยิว และอีกพระองค์เป็นหญิงซึ่งตรัสภาษาจีนเท่านั้น)
ด้วยเหตุผลเหล่านี้ พระองค์ทั้งสองจึงทรงใช้ชีวิตคนละประเทศ
เพื่อปฏิบัติพระราชกิจตามที่มีความเหมาะสมกับแต่ละพระองค์ และในช่วงเวลาที่แตกต่างด้วยเช่นกัน
แม้พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญาณเดียวกันที่มีแก่นแท้เดียวกัน
แต่เปลือกนอกของเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองก็ไม่มี ความคล้ายกันโดยสิ้นเชิง
ทั้งหมดที่พระองค์ทั้งสองทรงมีเหมือนกันคือสภาวะความเป็นมนุษย์
แต่สำหรับรูปลักษณะภายนอกของเนื้อหามนุษย์และรูปการแผ่แผ่แผ่แผ่ในการประสูติของพระองค์ทั้งสองแล้ว
พระองค์ทั้งสองไม่เหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ไม่มีผลกระทบต่อพระราชกิจเฉพาะของทั้งสองพระองค์
หรือความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ทั้งสอง เพราะในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายแล้ว
พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญาณเดียวกันและไม่มีใครสามารถแยกพระองค์ทั้งสองออกจากกันได้
ถึงแม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด
แต่การดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ทั้งสองอยู่ภายใต้การควบคุมโดยพระวิญญาณของพระองค์
ซึ่งทรงจัดสรรพระราชกิจที่แตกต่างกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกันให้แก่พระองค์ทั้งสอง
และจัดสรรเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไปยังสายเลือดที่ต่างกัน
พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไม่ใช่พระบิดาของพระวิญญาณของพระเยซู
และพระวิญญาณของพระเยซูไม่ใช่พระบุตรของพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

พระวิญญาณเหล่านี้เป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน

พระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้กับพระเยซูนั้นมีได้ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกัน

แต่พระองค์ทั้งสองทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่เป็นเพราะพระวิญญาณของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกัน

พระเจ้าทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความปรานีและความรักมั่นคง

รวมทั้งพระราชกิจการพิพากษาอันชอบธรรมและการติสอนมนุษย์ และพระราชกิจการสาปแช่งมนุษย์

และในท้ายที่สุด พระองค์จึงทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในการทำลายโลกและการลงโทษคนชั่วได้

พระองค์ไม่ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เองหรือ?

นี่ไม่ใช่ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าหรือ?

พระองค์ทรงสามารถทั้งประกาศธรรมบัญญัติให้แก่มนุษย์และออกพระบัญญัติให้แก่เขา

และพระองค์ยังสามารถทรงนำทางคนอิสราเอลในยุคแรกในการใช้ชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลกและทรงนำ

พวกเขาในการสร้างวิหารและแท่นบูชา และเก็บคนอิสราเอลทั้งหมดไว้ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

เพราะสิทธิอำนาจของพระองค์

พระองค์ทรงใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกร่วมกับประชาชนอิสราเอลเป็นเวลาสองพันปี

คนอิสราเอลไม่กล้ากบฏต่อพระองค์ ทุกคนเคารพพระยาห์เวห์ และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์

สิ่งนั้นคือพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระองค์และฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

จากนั้น ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูเสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดที่ตกในบาป

(ไม่ใช่แค่คนอิสราเอลเท่านั้น) พระองค์ทรงแสดงความปรานีและความรักมั่นคงต่อมนุษย์

พระเยซูที่มนุษย์เห็นในยุคพระคุณนั้นทรงเปี่ยมด้วยความความรักมั่นคงและมีความรักให้แก่มนุษย์อยู่เสมอ

เพราะพระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาป

พระองค์ทรงสามารถยกโทษมนุษย์จากบาปของพวกเขาจนกระทั่งการตรึงกางเขนของพระองค์ได้ไถ่บาปให้กับ

มวลมนุษย์ได้โดยสมบูรณ์ ในระหว่างช่วงเวลานี้

พระเจ้าทรงปรากฏต่อหน้ามนุษย์พร้อมกับความปรานีและความรักมั่นคง กล่าวคือ

พระองค์ทรงกลายเป็นเครื่องบูชาพลีบาปให้กับมนุษย์ และทรงถูกตรึงกางเขนเพราะบาปของมนุษย์

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการยกโทษไปตลอดกาล พระองค์ทรงเปี่ยมความปรานี ความสงสารเห็นใจ ความอดทน

และความรัก และในทำนองเดียวกัน

ทุกคนที่ติดตามพระเยซูในยุคพระคุณก็พยายามที่จะอดทนและรักในทุกสรรพสิ่ง

พวกเขาทนทุกข์ทรมานยาวนาน และไม่เคยตอบโต้แม้เมื่อถูกทุบตี ถูกสาปแช่ง หรือถูกขว้างปาด้วยหิน

แต่ในระหว่างช่วงระยะสุดท้ายนั้นก็ไม่สามารถเป็นเช่นนั้นได้อีกต่อไป

พระราชกิจของพระเยซูและพระยาห์เวห์ไม่เหมือนกัน ไปเสียทั้งหมด

แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญูญาณหนึ่งเดียวก็ตาม พระราชกิจของพระยาหวั่นไม่ได้นำยุคมาถึงจุดจบ หากแต่ทรงนำยุค นำมาซึ่งชีวิตของมนุษย์บนแผ่นดินโลก

และพระราชกิจในวันนี้คือการพิชิตบรรดาผู้ที่อยู่ในประชาชาติซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึก และไม่ใช้เพื่อที่จะทรงนำทางแก่ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในประเทศจีนเท่านั้น แต่ในทั่วทั้งจักรวาลและมวลมนุษยทั้งปวงด้วย

สำหรับเจ้าอาจดูเหมือนว่าพระราชกิจนี้กำลังได้รับการปฏิบัติอยู่แค่ในประเทศจีนเท่านั้น แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระราชกิจนี้ได้เริ่มแพร่กระจายไปยังต่างประเทศแล้ว

เพราะเหตุใดผู้คนนอกประเทศจีนจึงแสวงหาหนทางที่แท้จริงซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

นั่นเป็นเพราะพระวิญญูญาณทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจแล้ว

และพระวาระที่ตรัสในปัจจุบันได้รับการชี้นำไปยังผู้คนทั่วทั้งจักรวาล ด้วยสิ่งนี้

พระราชกิจครั้งหนึ่งได้อยู่ระหว่างการดำเนินการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นับจากการทรงสร้างโลกมาจนถึงปัจจุบัน พระวิญญูญาณของพระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจอันยิ่งใหญ่เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่แตกต่างกันในยุคซึ่งแตกต่างกัน และท่ามกลางชนชาติที่แตกต่างกัน

ผู้คนในแต่ละยุคมองเห็นอุปนิสัยหนึ่งของพระองค์ที่แตกต่างออกไป

ซึ่งได้รับการเปิดเผยอย่างเป็นธรรมชาติผ่านพระราชกิจอันแตกต่างที่พระองค์ทรงปฏิบัติ พระองค์คือพระเจ้า ทรงเปี่ยมด้วยความปรานีและความรักมั่นคง

พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมนุษย์และเป็นผู้เลี้ยงของมนุษย์ แต่ก็ยังทรงเป็นการพิพากษา การติสอน และการสาปแช่งมนุษย์ด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงสามารถนำทางมนุษย์ให้ใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาถึงสองพันปี

และพระองค์ยังสามารถไถ่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจากบาปด้วยเช่นกัน ในวันที่

พระองค์ยังสามารถพิชิตมวลมนุษย์ที่ไม่รู้จักพระองค์

และปราบพวกเขาให้หมอบราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

เพื่อให้พวกเขาทั้งหมดบนอบต่อพระองค์อย่างสุดใจ ในท้ายที่สุด

พระองค์จะทรงเผาผลาญทุกสิ่งที่เป็นมลทินและไม่ชอบธรรมภายในผู้คนทั่วทั้งจักรวาลทั้งไป

เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้มีความรักและเปี่ยมความปรานีเท่านั้น

ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้ทรงมีพระปรีชาญาณและการอัศจรรย์เท่านั้น ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

แต่ที่ยิ่งกว่านั้น ยังทรงเป็นพระเจ้าผู้พิพากษามนุษย์ด้วย พระองค์ทรงเป็นการเผาผลาญ การพิพากษา และการลงโทษสำหรับพวกคนชั่วในท่ามกลางมวลมนุษย์ ส่วนบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อม

พระองค์ทรงเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถลุง และการทดสอบ รวมทั้งเป็นความขุใจ การคำนึง

การจัดเตรียมพระวณะ การจัดการ และการตัดแต่ง และสำหรับผู้ที่จะถูกกำจัด
พระองค์ทรงเป็นการลงโทษและบทลงโทษ

ตัดตอนมาจาก “การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์สมบูรณ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 17

หลังจากได้มีการดำเนินพระราชกิจหกพันปีของพระองค์จนเสร็จสิ้นตลอดมาจนถึงปัจจุบันแล้ว
พระเจ้าก็ได้ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ไปมากมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
ซึ่งจุดประสงค์อันดับแรกสุดของการนั้นก็คือการได้มอบความปราชัยให้ซาตานและนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติ พระองค์กำลังทรงใช้โอกาสนี้ในการเปิดโอกาสให้ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์ ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก
ทุกสิ่งทุกอย่างภายในท้องทะเล และวัตถุต่างๆ
ขึ้นแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้เห็นพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์
และเป็นพยานต่อการกระทำทั้งหมดของพระองค์ พระองค์กำลังทรงรับฉายโอกาสนี้ที่ถูกจัดเตรียมให้
โดยการที่พระองค์ทรงมอบความปราชัยให้กับซาตาน ทำการเปิดเผยกิจการของพระองค์ทั้งหมดต่อพวกมนุษย์
และทำให้พวกเขาสามารถสรรเสริญพระองค์และยกย่องพระปรีชาญาณของพระองค์ในการทำให้ซาตานปราชัย
ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก ในฟ้าสวรรค์ และภายในท้องทะเล นำพาพระสิริมาสู่พระเจ้า
สรรเสริญพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ สรรเสริญทุกๆ กิจการของพระองค์
และโห่ร้องพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นี่คือนบพิสดุจน์แห่งการมอบความปราชัยให้กับซาตานของพระองค์
มันคือนบพิสดุจน์ของการกำราบซาตานของพระองค์ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ
มันเป็นนบพิสดุจน์ของความรอดแห่งมนุษยชาติของพระองค์
องค์รวมแห่งการทรงสร้างของพระองค์นำพาพระสิริมาสู่พระองค์
สรรเสริญพระองค์สำหรับการมอบความปราชัยให้กับศัตรูของพระองค์และการทรงกลับมาอย่างมีชัยชนะ
และเชิดชูพระองค์ในฐานะมหากษัตริย์ผู้ทรงชัยชนะ
พระประสงค์ของพระองค์ไม่ใช่แค่เพียงทำให้ซาตานปราชัย
ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ได้สานต่อเป็นเวลาหกพันปี
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของซาตานในการช่วยมนุษยชาติให้รอด
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของซาตานในการเปิดเผยการกระทำทั้งหมดของพระองค์และพระสิริทั้งปวงของพระองค์ พระองค์จะทรงได้รับพระเกียรติ และมวลชนของทูตสวรรค์จะมองเห็นพระสิริทั้งปวงของพระองค์
ทูตทั้งหลายในสวรรค์ พวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และวัตถุแห่งการทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะมองเห็นพระสิริแห่งผู้ทรงสร้าง
นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ
การทรงสร้างของพระองค์ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะเป็นพยานให้แก่พระสิริของพระองค์ทั้งสิ้น
และพระองค์จะทรงกลับมาอย่างมีชัยภายหลังจากที่ได้มอบความปราชัยแก่ซาตานอย่างถึงที่สุด
และอำนวยให้มนุษยชาติได้สรรเสริญพระองค์ ด้วยเหตุนี้

จึงเป็นการสัมฤทธิ์ชัยชนะเป็นสองเท่าในพระราชกิจของพระองค์
ในตอนสุดท้ายมนุษยชาติทั้งผองจะถูกพิชิตโดยพระองค์
และพระองค์จะทรงกวาดล้างผู้ใดก็ตามที่ต้านทานหรือกบฏ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์จะทรงกวาดล้างพวกที่เป็นของซาตานทั้งหมด

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรร่วมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 18

พระราชกิจซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำกับผู้คนแห่งอิสราเอลนั้นได้เป็นการสถาปนาสถานกำเนิดของพระเจ้าในโลกนี้ขึ้นท่ามกลางมนุษยชาติอันเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์สถิตอยู่เช่นกัน

พระองค์ทรงจำกัดพระราชกิจของพระองค์ไว้เฉพาะกับประชาชนคนอิสราเอล ในตอนแรกเริ่มนั้น

พระองค์มิได้ทรงราชกิจนอกเขตประเทศอิสราเอล

ทว่าทรงเลือกประชาชนที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมเพื่อจะทรงจำกัดวงเขตพระราชกิจของพระองค์

ประเทศอิสราเอลคือสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างอาดัมกับเอวา และ

พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นจากผงคลีดินแห่งสถานที่นั้น

สถานที่แห่งนี้ได้กลายเป็นฐานที่ตั้งแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

ผู้คนแห่งอิสราเอลซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของโนอาห์และเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมเช่นกันคือรากฐานมนุษย์แห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนโลก

ในยุคนี้ นัยสำคัญ

วัตถุประสงค์และขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในประเทศอิสราเอลนั้นเป็นไปเพื่อริเริ่มพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกทั้งหมดทุกส่วน โดยใช้อิสราเอลเป็นศูนย์กลาง แล้วค่อยๆ

แผ่กระจายไปสู่ต่างชาติทั้งหลาย

นี่คือหลักการที่พระองค์จะทรงปฏิบัติตามในการทรงพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล—

ซึ่งก็คือการสถาปนาแบบอย่างหนึ่งขึ้นมา

แล้วจากนั้นจึงขยายออกไปจนกระทั่งทุกคนในจักรวาลจะได้รับพระกิตติคุณของพระองค์

ผู้คนแห่งอิสราเอลกลุ่มแรกคือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์

คนเหล่านี้ได้รับการประทานให้เฉพาะลมปราณของพระยาห์เวห์

และมีความเข้าใจพอที่จะดูแลสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิต แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแบบใด

หรือน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีต่อมนุษย์เป็นอย่างไร

ที่ยังรู้น้อยกว่านั้นคือวิธีที่พวกเขาควรจะเคารพองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

สำหรับเรื่องที่ว่าจะมีกฎเกณฑ์และธรรมเนียมปฏิบัติให้เชื่อฟัง^[1] หรือไม่

หรือมีหน้าที่หนึ่งที่สิ่งทรงสร้างควรจะปฏิบัติเพื่อพระผู้สร้างบ้างหรือไม่นั้น

พงศ์พันธุ์ของอาดัมหาได้รู้เรื่องเหล่านี้แม้แต่น้อยไม่ ทั้งหมดที่พวกเขาารู้ก็แค่เพียง

สามีควรจะทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของตน

และภรรยาพึงนบถนอบต่อสามีและรักษาเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างให้คงอยู่ถาวรต่อไป

อีกนัยหนึ่ง ผู้คนเช่นนั้นที่มีเพียงลมปราณของพระยาห์เวห์และพระชนม์ชีพของพระองค์

ไม่รู้อะไรเลยเรื่องวิธีปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

หรือวิธีทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวลพึงพอพระทัย พวกเขาเข้าใจน้อยเกินไป ดังนั้นแล้ว แม้จะไม่มีอะไรที่คดโกงหรือหลอกลวงในหัวใจของพวกเขาเลย

อีกทั้งความหวงแหนและการขบเคี้ยวก็เกิดขึ้นนานๆ ครั้งในหมู่พวกเขา

กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้มีความรู้หรือความเข้าใจเรื่องพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวลอยู่ดี บรรพบุรุษของมนุษย์เหล่านี้รู้เพียงแต่จะกินสิ่งที่เปื้อนของพระยาห์เวห์ และชื่นชมในสิ่งต่างๆ ของพระยาห์เวห์ แต่ไม่รู้จักรการเคารพพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่รู้ว่พระยาห์เวห์คือองค์หนึ่งเดียวที่พวกเขาควรคุกเข่านมัสการ ดังนั้นแล้วพวกเขาจะถูกเรียกว่าสิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้อย่างไร? หากเป็นเช่นนี้แล้ว ถ้อยคำที่ว่า

“พระยาห์เวห์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวล” และ

“พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อที่มนุษย์อาจสำแดงพระองค์ ถวายพระเกียรติแด่พระองค์และเป็นตัวแทนพระองค์” จะไม่ถูกพูดไว้โดยไร้ค่าดอกหรือ?

ผู้คนที่ไม่เคารพพระยาห์เวห์จะเป็นคำพยานแด่พระสิริของพระองค์ได้อย่างไรกัน?

พวกเขาจะกลายมาเป็นสิ่งสำแดงพระสิริของพระองค์ได้อย่างไร? พระวณะของพระยาห์เวห์ที่ว่า

“เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” จะไม่กลายมาเป็นอาวุธในมือของซาตานมารร้ายดอกหรือ?

พระวณะเหล่านี้จะไม่กลายเป็นเครื่องหมายแห่งการถูกเหยียดหยามต่อการทรงสร้างมนุษย์ของพระยาห์เวห์ดอกหรือ? เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของช่วงระยะนั้นเสร็จสิ้นหลังการทรงสร้างมนุษยชาติแล้ว

พระยาห์เวห์ก็มีได้ทรงแนะนำ หรือทรงนำพวกเขาเลยนับตั้งแต่อาดัมไปจนถึงโนอาห์ ทว่า

จนกระทั่งภายหลังน้ำท่วมโลกได้ทำลายโลกแล้วนั่นเอง พระองค์จึงได้ทรงเริ่มต้นนำผู้คนแห่งอิสราเอล

ผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและโนอาห์อย่างเป็นทางการ

พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์ในประเทศอิสราเอลได้มอบการนำแก่ประชาชนทั้งฟองของประเทศอิสราเอล ณ ขณะที่พวกเขาคำรงชีวิตอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล เหตุนั้น

จึงเป็นการแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นว่าพระยาห์เวห์ไม่เพียงจะทรงสามารถเป่าลมปราณเข้าไปในมนุษย์เพื่อให้เขาได้ชีวิตจากพระองค์ และลุกขึ้นจากผงกลีดินไปเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงสามารถเผาทำลายจนสิ้นซากและสาปแช่งมวลมนุษย์และใช้ไม้เรียวของพระองค์ปกครองมวลมนุษย์ได้เช่นกัน ดังนั้น

พวกเขาจึงได้เห็นอีกด้วยเช่นกันว่าพระยาห์เวห์ทรงสามารถนำชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้

รวมถึงคริสต์และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ได้โดยสอดคล้องกับโมฆยามของเวลากลางวันและกลางคืน

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นก็เพียงเพื่อที่บรรดาสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์อาจจะได้รู้ว่มนุษย์นั้นมาจากผงกลีดินที่พระองค์ทรงเก็บขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มนุษย์นั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น

ทว่าพระองค์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอลเพื่อที่ประชาชนและชาติอื่นๆ (ผู้ซึ่งอันที่จริงแล้วไม่ได้ถูกแยกออกจากอิสราเอล แต่ได้มีการแตกแขนงออกจากผู้คนแห่งอิสราเอลเสียมากกว่า กระนั้น ก็ยังคงเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและเอวาอยู่ดี) จะได้รับพระกิตติคุณของพระยาห์เวห์จากอิสราเอล ทั้งนี้เพื่อสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดในจักรวาลจะสามารถเคารพพระยาห์เวห์และนับถือว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ได้ หากพระยาห์เวห์มิได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับทรงสร้างมนุษย์ขึ้น มาแล้วปล่อยให้พวกเขาดำเนินชีวิตอิสระเสรีบนแผ่นดินโลก หากเป็นเช่นนั้น โดยธรรมชาติทางกายภาพของมนุษย์ (ธรรมชาติหมายความว่า มนุษย์ไม่มีวันรู้จักสิ่งต่างๆ ที่พวกเขามองไม่เห็น กล่าวคือ พวกเขาจะไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองที่ เป็นผู้สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา และยิ่งรู้น้อยไปกว่านั้นว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงทำเช่นนั้น)

พวกเขาย่อมไม่มีวันรู้เลยว่าพระยาห์เวห์คือผู้ทรงสร้างมนุษย์ หรือพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง หากพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์และวางพวกเขาไว้บนแผ่นดินโลก จากนั้นก็เพียงทรงปิดฝุ่นดินออกจากพระหัตถ์ของพระองค์และจากไป แทนที่จะยังทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อให้การทรงนำพวกเขาในช่วงเวลาหนึ่ง เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติทั้งหมดก็คงกลับคืนสู่ความเปล่าดายกระทั่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก รวมทั้งสรรพสิ่งมา กมายเกินคณาซึ่งพระองค์ทรงทำขึ้นมาก็คงจะกลับคืนสู่ความเปล่าดาย และยิ่งไปกว่านั้น คงจะถูกเหยียบย่ำตลอดมาโดยซาตาน หากเป็นเช่นนั้น ความพึงปรารถนาของพระยาห์เวห์ที่ว่า “บนแผ่นดินโลก ซึ่งก็คือในท่ามกลางสิ่งทรงสร้างของพระองค์นั้น พระองค์ควรจะมีสถานที่สำหรับประทับสักที่หนึ่ง สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์” ก็คงจะแตกสลายไปเรียบร้อยแล้ว และ

ดังนั้นหลังจากการสร้างมวลมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงสามารถอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อทรงนำชีวิตของพวกเขา และตรัสกับพวกเขาจากภายในท่ามกลางพวกเขาได้ต่อไปนั้น—

ทั้งหมดก็เพื่อจะทำให้ความปรารถนาของพระองค์เป็นจริง และทำให้แผนการของพระองค์สัมฤทธิ์ พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในประเทศอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และดังนั้น

การเริ่มพระราชกิจท่ามกลางผู้คนแห่งอิสราเอลและสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์นั้นจึงไม่ขัดแย้งกันเองเลย แต่ถูกกระทำไปเพื่อประโยชน์ต่อทั้งการบริหารจัดการของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์

และถูกกระทำไปเพื่อให้ความหมายของการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระองค์นั้นมีความลึกล้ำ

พระองค์ทรงนำชีวิตมวลมนุษย์บนโลกอยู่ 2,000 ปีหลังจากโนอาห์

อันเป็นช่วงเวลาทีพระองค์ทรงสอนมนุษย์ให้เข้าใจวิเคารพพระยาห้เวห้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้าง
ทั้งปวง รวมถึงวิธีประพฤติตนในชีวิตของพวกเขา และวิธีดำเนินชีวิตต่อไปและที่มากที่สุดก็คือ
วิธีปฏิบัติตนในฐานะของพยานเพื่อพระยาห้เวห้ ถวายความเชื่อฟังและมอบความเคารพต่อพระองค์
แม้กระทั่งการสรรเสริญพระองค์ด้วยดนตรีดังที่ดาวิดและปโรหิตของท่านทำ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ให้เชื่อฟัง”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 19

ก่อนช่วงสองพันปีซึ่งพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจของพระองค์นั้น มนุษย์ไม่รู้อะไรเลย และมนุษยชาติแทบทั้งหมดล้วนตกไปอยู่ในความต่ำทราม จนกระทั่งก่อนการทำลายล้างโลกโดยน้ำท่วมโลก พวกเขาได้ไปถึงก้นบึ้งของความต่ำส่อและความเสื่อมทรามซึ่งจิตใจของพวกเขาปราศจากพระยาห์เวห์และความต้องการในหนทางของพระองค์อีกต่อไปโดยสิ้นเชิง

พวกเขาไม่เคยเข้าใจพระราชกิจที่พระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำ โดยพวกเขาขาดเหตุผล ความรู้ก็ยังมีน้อยเข้าไปใหญ่ และประหนึ่งเครื่องจักรที่หายใจได้ไม่รู้เท่าทันโดยสิ้นเชิงทั้งเรื่องมนุษย์ พระเจ้าโลก ชีวิตและอื่นๆ บนแผ่นดินโลกนั้น พวกเขาพัวพันกับการล่องลอยหลายอย่าง เหมือนงู และกล่าวหลายอย่างที่เป็นการขุ่นเคืองต่อพระยาห์เวห์ แต่เนื่องจากพวกเขาไม่รู้เท่าทัน พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงติสอนหรือบ่มวินัยพวกเขา ต่อเมื่อภายหลังน้ำท่วมโลกแล้วเท่านั้น

เมื่อตอนโนอาห์อายุได้ 601 ปี พระยาห์เวห์จึงได้ทรงปรากฏแก่นโนอาห์อย่างเป็นทางการ และได้ทรงนำเขาและครอบครัว ทรงนำทางนกและสัตว์ป่าต่างๆ ที่รอดชีวิตจากน้ำท่วมร่วมกับโนอาห์และพงศ์พันธุ์ของเขา จนกระทั่งสิ้นยุคธรรมบัญญัติ ซึ่งยาวนานทั้งสิ้น 2,500 ปี พระองค์ทรงทำพระราชกิจในประเทศอิสราเอลอย่างเป็นทางการเป็นเวลาทั้งสิ้น 2,000 ปี และทรงพระราชกิจในและนอกประเทศอิสราเอลไปพร้อมๆ กันอีก 500 ปี รวมทั้งสิ้นเป็น 2,500 ปี

ตลอดช่วงเวลานั้น พระองค์ทรงแนะนำผู้คนแห่งอิสราเอลให้รับใช้พระยาห์เวห์ พวกเขาควรจะสร้างพระวิหาร สวมเสื้อคลุมบุโรหิต และเดินเท้าเปล่าเข้าไปในพระวิหารตั้งแต่รุ่งเช้า

มิฉะนั้นรองเท้าของพวกเขาจะทำให้พระวิหารแปดเปื้อนและไฟจะถูกส่งลงมาจากยอดพระวิหารและเผาพวกเขาตาย พวกเขาปฏิบัติหน้าที่และนบนอบต่อแผนการของพระยาห์เวห์

พวกเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ในพระวิหาร และหลังจากได้รับวิรณของพระยาห์เวห์ กล่าวคือ หลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส

พวกเขาก็นำทางฝูงชนและสอนว่าพวกเขาควรจะแสดงความเคารพพระยาห์เวห์—พระเจ้าของพวกเขา และพระยาห์เวห์ได้ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาควรสร้างพระวิหารและแท่นบูชา และในเวลาซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกำหนดไว้ นั่นคือในเทศกาลปัสกา

พวกเขาควรจะทำเตรียมลูกวัวและลูกแกะแรกเกิด เพื่อนำมาวางบนแท่นบูชา เพื่อเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์

ทั้งนี้เพื่อควบคุมพวกเขาและเพื่อนำความเคารพต่อพระยาห์เวห์ไปสู่ไว้ในหัวใจพวกเขา

การที่พวกเขาเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัตินี้กลายเป็นมาตรวัดความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ยังได้ทรงกำหนดวันสะบาโต—วันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้างของพระองค์—สำหรับพวกเขาเช่นกัน

วันถัดจากวันสะบาโต พระองค์ทรงตั้งให้เป็นวันแรก เป็นวันที่พวกเขาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์
ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ และถวายเสียงดนตรีแด่พระองค์ ในวันนี้
พระยาห์เวห์ทรงเรียกชุมนุมบรรดาปุโรหิตทุกคนเพื่อแบ่งเครื่องถวายบูชาที่อยู่บนแท่นเพื่อให้ประชาชนได้กิน
เพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมเครื่องบูชาบนแท่นของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าพวกเขาเป็นผู้ได้รับพร
พวกเขาได้ร่วมปันส่วนแบ่งกับพระองค์ และพวกเขาเป็นประชาชนที่พระองค์ทรงเลือกสรร
(อันเป็นพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับผู้คนแห่งอิสราเอล) นี่คือเหตุผลว่าทำไมกระทั่งทุกวันนี้
ประชาชนของประเทศอิสราเอลก็ยังพูดว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น
และไม่ใช้พระเจ้าของคนต่างชาติ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 20

ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพระบัญญัติมากมายเพื่อให้โมเสสส่งต่อไปยังผู้คนแห่งอิสราเอลที่ติดตามเขาออกจากอียิปต์ พระบัญญัติเหล่านี้พระยาห์เวห์ประทานแก่ผู้คนแห่งอิสราเอล และไม่เกี่ยวข้องใดๆ กับชาวอียิปต์แม้แต่น้อย พระบัญญัติเหล่านี้มุ่งหมายเพื่อควบคุมผู้คนแห่งอิสราเอล

และทรงใช้พระบัญญัติเหล่านี้เพื่อเรียกร้องให้พวกเขาปฏิบัติตาม ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติวันสะบาโตหรือไม่ เคารพบิดามารดาหรือไม่ นมัสการรูปเคารพหรือไม่ และอื่นๆ—

เหล่านี้คือหลักธรรมที่พวกเขาจะถูกตัดสินว่าผิดบาปหรือชอบธรรม ท่ามกลางพวกเขา

บางคนได้ถูกไฟของพระยาห์เวห์ลงทัณฑ์ บ้างก็ถูกหินขว้างให้ตาย และบ้างก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ และนี่ถูกกำหนดพิจารณาตามข้อที่ว่าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติเหล่านี้หรือไม่

คนที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกขว้างด้วยหินจนตาย

บรรดาปุโรหิตที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกไฟลงทัณฑ์ของพระยาห์เวห์

พวกที่ไม่เคารพบิดามารดาจะถูกขว้างด้วยหินจนตายเช่นกัน ทั้งหมดนี้ถูกสั่งโดยพระยาห์เวห์ทั้งสิ้น

พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาพระบัญญัติและธรรมบัญญัติเพื่อที่ขณะที่พระองค์ทรงนำทางชีวิตของพวกเขา นั้นประชาชนจะได้ฟังและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์และไม่กบฏต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้ธรรมบัญญัติเหล่านี้เพื่อรักษาชาติพันธุ์มนุษย์แรกเกิดให้อยู่ในการควบคุม

ซึ่งจะเป็นผลดียิ่งขึ้นต่อการวางรากฐานพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ และดังนั้น

บนพื้นฐานของพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำไว้ ยุคแรกจึงเรียกว่ายุคธรรมบัญญัติ

แม้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยคำสัตย์และทำพระราชกิจมากมาย พระองค์ก็ทรงนำประชาชนในด้านบวกเท่านั้น

ทรงสอนประชาชนที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ให้รู้จักวิธีเป็นมนุษย์ วิธีดำเนินชีวิต

วิธีที่จะเข้าใจหนทางของพระยาห์เวห์ สำหรับพระราชกิจส่วนใหญ่นั้น

พระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้ผู้คนเฝ้าสังเกตหนทางของพระองค์และติดตามธรรมบัญญัติของพระองค์

พระราชกิจดังกล่าวนี้กระทำกับคนที่เสื่อมทรามในระดับต้น

ไม่ได้ขยายไปไกลจนถึงการแปรสภาพอุปนิสัยหรือความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเขา

พระองค์ทรงห่วงเฉพาะการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อจำกัดและควบคุมผู้คนเท่านั้น

สำหรับผู้คนแห่งอิสราเอลในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าในพระวิหาร

พระเจ้าในฟ้าสวรรค์เท่านั้น พระองค์ทรงเป็นเสาเมฆ เสาเพลิง

ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาทำนั้นมีเพียงเชื่อฟังในสิ่งที่ผู้คนปัจจุบันรู้จักกันในฐานะธรรม

บัญญัติและพระบัญญัติของพระองค์—บางคนอาจถึงกับเรียกว่ากฎเกณฑ์—

เนื่องจากสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำนั้น ไม่ได้มุ่งหมายเพื่อแปรสภาพพวกเขา
แต่เพื่อมอบสิ่งที่มนุษย์ควรจะมีมากกว่านี้ให้กับพวกเขาและเพื่อแนะนำพวกเขาจากพระโอษฐ์ของพระองค์เอง
เพราะหลังจากถูกสร้างขึ้นมาแล้ว มนุษย์หาได้มีสิ่งที่พวกเขาควรจะมีไม่ และดังนั้น
พระยาห์เวห์จึงได้ประทานให้แก่ผู้คนในสิ่งที่พวกเขาควรมีเพื่อชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก
ทำให้ผู้คนที่พระองค์ทรงนำทางนั้นเหนือกว่าบรรพบุรุษของพวกเขา หรืออาดัมกับเอวา
เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงมอบแก่พวกเขานั้นเหนือกว่าที่พระองค์ทรงมอบแก่อาดัมกับเอวาในปฐมกาล
โดยไม่ต้องคำนึงว่า
พระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำในประเทศอิสราเอลนั้นเพียงเพื่อทรงนำมนุษย์และทำให้มนุษย์ระลึกถึงพระองค์
ที่ได้เท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงพิชิตหรือแปรสภาพพวกเขา เพียงแต่ทรงนำพวกเขาเท่านั้น
นี่คือผลสรุปของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ อันเป็นภูมิหลัง เป็นเรื่องจริง
เป็นแก่นแท้แห่งพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนทั้งสิ้นของประเทศอิสราเอล
และเป็นจุดเริ่มต้นของพระราชกิจระยะ 6,000 ปีของพระองค์—
เพื่อรักษามนุษย์ไว้ในการควบคุมของพระหัตถ์แห่งพระยาห์เวห์
จากเรื่องนี้ก่อให้เกิดงานที่เพิ่มเข้ามาในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 21

ในปฐมกาล

การนำทางมนุษย์ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นเหมือนการนำทางชีวิตของเด็กคนหนึ่ง
มวลมนุษย์ในช่วงแรกเริ่มต้นคือทารกแรกเกิดของพระยาห์เวห์ พวกเขาคือชาวอิสราเอล

พวกเขาไม่มีความเข้าใจถึงวิธีที่จะเคารพพระเจ้าหรือวิธีที่จะดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกเลย กล่าวคือ

พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ นั่นก็คือพระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและเอวา

แต่พระองค์มิได้ทรงให้ปัญญาทั้งหลายแก่พวกเขาเพื่อเข้าใจวิธีที่จะเคารพพระยาห์เวห์หรือปฏิบัติตามธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก หากไม่มีการทรงนำโดยตรงของพระยาห์เวห์

ก็ไม่มีสักคนที่สามารถรู้การนี้ได้โดยตรง เพราะในปฐมกาลนั้นมนุษย์ไม่มีปัญญาทั้งหลายเช่นนั้น

มนุษย์เพียงได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับการที่จะเคารพพระองค์อย่างไร

ความประพฤติดีประเภทใดที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการเคารพพระองค์

คนเราจะต้องเคารพพระองค์ด้วยจิตใจประเภทใด หรือจะมอบถวายสิ่งใดในการเคารพพระองค์นั้น

มนุษย์ไม่มีแนวคิดโดยสิ้นเชิง

มนุษย์รู้เพียงวิธีที่จะชื่นชมกับสิ่งที่สามารถชื่นชมได้ตามกลางสรรพสิ่งที่ปวงที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างขึ้น

แต่สำหรับเรื่องชีวิตประเภทใดบนแผ่นดินโลกที่เป็นชีวิตที่ควรค่าแก่สิ่งทรงสร้างของพระเจ้านั้น

มนุษย์ไม่มีความรู้แต่อย่างใดเลย หากไม่มีใครบางคนมาแนะนำพวกเขา

หากไม่มีใครบางคนมานำพวกเขาโดยตนเองแล้ว

มวลมนุษย์นี้ก็คงจะไม่ได้ใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับมนุษย์ชาติอย่างถูกต้องเหมาะสม

แต่คงจะเพียงแค่นี้ถูกจับเป็นเชลยของซาตานอย่างหลบๆ ซ่อนๆ เท่านั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงสร้างบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ เอวาและอาดัม

แต่พระองค์มิได้ประทานความฉลาดหรือสติปัญญาใดๆ เพิ่มเติมแก่พวกเขา

ถึงแม้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกแล้วก็ตาม แต่พวกเขาแทบจะไม่เข้าใจสิ่งใดเลย และดังนั้น

พระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างมวลมนุษย์จึงเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเท่านั้น

และห่างไกลจากความครบบริบูรณ์

พระองค์เพียงได้ทรงทำแบบจำลองของมนุษย์ให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากดินเหนียวและได้ทรงมอบลมปราณของ

พระองค์ให้แก่ท่านเท่านั้น แต่มิได้ประทานความเต็มใจในการเคารพพระองค์ที่พอเพียงให้แก่มนุษย์ ในปฐมกาล

มนุษย์ยังไม่มีความตั้งใจที่จะเคารพพระองค์ หรือที่จะยำเกรงพระองค์

มนุษย์รู้เพียงวิธีที่จะรับฟังพระวณะของพระองค์เท่านั้น

แต่ไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานสำหรับชีวิตบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ปกติของชีวิตมนุษย์

และดังนั้น ถึงแม้ว่าพระยาหะเวห์ได้ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิง และได้ทรงทำโครงการเจ็ดวันเสร็จสิ้นแล้ว แต่พระองค์ยังมีได้ทรงทำให้การทรงสร้างมนุษย์มีความครบบริบูรณ์แต่อย่างใด เพราะมนุษย์เป็นแต่เพียงเกลบ และขาดความเป็นจริงของการเป็นมนุษย์

มนุษย์ได้รู้เพียงว่าพระยาหะเวห์นั่นเองคือผู้ที่ทรงได้สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา

แต่เขาไม่มีการระแคะระคายถึงวิธีที่จะปฏิบัติตามพระวณะทั้งหลายหรือธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของพระยาหะเวห์

และดังนั้น หลังจากที่มวลมนุษย์ได้มีชีวิตขึ้น พระราชกิจของพระยาหะเวห์ก็อยู่ห่างไกลจากการเสร็จสิ้น

พระองค์ยังคงต้องทรงนำมวลมนุษย์อย่างเต็มที่เพื่อให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์

เพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตด้วยกันบนแผ่นดินโลกและเคารพพระองค์ได้

และเพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ร่องครรลองอันถูกต้องของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลกด้วยการทรงนำของพระองค์

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจที่ได้มีการดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาหะเวห์เป็นหลักจะได้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ นั่นก็คือ

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการทรงสร้างโลกของพระยาหะเวห์จะได้สรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ และดังนั้น โดยการได้ทรงสร้างมวลมนุษย์มานี้

พระองค์จึงต้องทรงนำชีวิตของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี

เพื่อที่มวลมนุษย์อาจจะมีความสามารถที่จะปฏิบัติตามประกาศกฤษฎีกาทั้งหลายและธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของพระองค์ได้ และเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ทั้งหมดของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจของพระยาหะเวห์จึงจะครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 22

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นสอดคล้องกับความจำเป็นของมนุษย์ในยุคนั้น

พระราชกิจของพระองค์คือเพื่อไถ่มนุษย์ เพื่ออภัยบาปของพวกเขา

และด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของพระองค์จึงเต็มเปี่ยมด้วยความถ่อมใจ ความอดทน ความรัก ความศรัทธา

ความอดกลั้น ความกรุณา และความเมตตา พระองค์ทรงนำมาซึ่งพระคุณและพระพรอันล้นเหลือแก่มนุษย์

รวมถึงทุกๆ สิ่งที่ผู้คนจะสามารถชื่นชมได้ พระองค์ทรงมอบสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา

อันได้แก่ สันติภาพ ความสุข ความอดกลั้นและความรัก ความกรุณาและความเมตตาของพระองค์ ณ เวลานั้น

ความอุดมล้นเหลือของสิ่งบำเรอความสุขต่างๆ ที่มนุษย์กำลังเผชิญหน้าอยู่ ไม่ว่าจะเป็น

ความรู้สึกละสบายและความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยภายในใจ ความรู้สึกมั่นคงภายในจิตวิญญาณ

และความรู้สึกพึงพิงในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ล้วนเนื่องมาจากยุคที่พวกเขาอาศัยอยู่นั่นเอง ในยุคพระคุณนี้

มนุษย์ถูกชาดานบ่อนทำลายจนเสื่อมทรามไปแล้ว และจะนั่นแล้ว

การจะสัมฤทธิ์งานแห่งการไถ่มนุษย์ชาติทั้งมวลจำต้องอาศัยพระคุณอันอุดมล้นเหลือ

ความอดกลั้นและความอดทนอันไม่สิ้นสุด และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อให้เกิดผลแล้ว

เครื่องบูชาต้องมีย่างพอเพียงต่อการไถ่บาปของมนุษยชาติ

สิ่งที่มนุษยชาติเห็นในยุคพระคุณนั้นมีเพียงเครื่องบูชาลบมลทินที่เรามอบไว้ให้สำหรับการไถ่บาปของมนุษยชาติเท่านั้น

ซึ่งก็คือพระเยซูนั่นเอง ทั้งหมดที่พวกเขาารู้ก็คือ พระเจ้าน่าจะทรงเปี่ยมเมตตาและความอดกลั้น

และทั้งหมดที่พวกเขาเห็นก็คือความกรุณาและความเมตตาของพระเยซู

ทั้งหมดทั้งสิ้นนี้เป็นเพราะว่าพวกเขาเกิดในยุคพระคุณนั่นเอง และดังนั้น ก่อนที่พวกเขาจะสามารถได้รับการไถ่

พวกเขาจึงจำเป็นต้องชื่นชมพระคุณอันหลากหลายรูปแบบที่พระเยซูประทานแก่พวกเขาเสียก่อนเพื่อที่พวกเขาจะ

ได้รับผลประโยชน์จากมันได้ วิธีนี้เอง

ที่พวกเขาจะสามารถได้รับการอภัยบาปโดยผ่านทางความชื่นชมยินดีของพวกเขาที่มีต่อพระคุณ

ทั้งยังสามารถได้รับโอกาสการไถ่โดยผ่านทาง การชื่นชมความอดกลั้นและการอดทนของพระเยซูด้วยเช่นกัน

มีเพียง โดยผ่านทางความอดกลั้นและความอดทนของพระเยซูเท่านั้น

พวกเขาจึงจะมีสิทธิ์ได้รับการให้อภัยและชื่นชมพระคุณอันอุดมล้นเหลือที่พระเยซูทรงมอบให้

ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ว่า เราไม่ได้มาเพื่อช่วยคนชอบธรรมให้รอด แต่เรามาเพื่อช่วยคนบาปให้รอด

เพื่อให้คนบาปได้รับการยกโทษบาปของพวกเขา หากครั้งเมื่อพระเยซูได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น

ทรงมาพร้อมด้วยพระอุปนิสัยแห่งการพิพากษาคัดสิน การสาปแช่ง

และความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่มีโอกาสได้รับการไถ่ และคงจะดำรงอยู่ในสภาพผิดบาปไปตลอดกาล

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีก็คงจะมาหยุดอยู่ตรงยุคธรรมบัญญัตินี้เอง และยุคธรรมบัญญัติก็คงจะยึดติดต่อมาอีก 6,000 ปี

บาปทั้งหลายของมนุษย์ก็คงมีแต่จะท่วมท้นมหาศาลและรุนแรงสาหัสมากยิ่งขึ้น และการทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาก็คงจะเป็นการสูญเปล่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา เหล่ามนุษย์ก็คงจะสามารถทำได้เพียงรับใช้พระยาห์เวห์ภายใต้พระธรรมบัญญัติ

ทว่าบาปทั้งหลายของพวกเขาก็คงจะมากขึ้นเกินกว่าบาปของพวกเขาที่ถูกสร้างขึ้นมาในตอนแรกเริ่มเสียอีก ยิ่งพระเยซูทรงรักมวลมนุษย์ ให้ภัยบาปพวกเขา

และมอบพระกรุณาและพระเมตตาอย่างพอเพียงแก่พวกเขามากขึ้นเท่าไร

มนุษย์ก็ยังมิสิทธิ์ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น

มิสิทธิ์ได้รับการเรียกขานว่าเจ้าแกะหลงฝูงที่พระเยซูได้ทรงซื้อคืนมาด้วยราคาที่แพง

ซาตานไม่สามารถเข้าแทรกแซงพระราชกิจนี้ได้เลย

เนื่องเพราะพระเยซูทรงปฏิบัติต่อสาวกของพระองค์ดุจเดียวกับที่มารดาผู้เปี่ยมรักปฏิบัติต่อทารกน้อยในอ้อมอก

พระองค์ไม่ได้กริ้วหรือทรงดุถูกพวกเขามากขึ้น แต่กลับเปี่ยมด้วยการชูกใจ

พระองค์ไม่เคยทรงบันดาลโทสะระบายอารมณ์ใส่พวกเขา แต่กลับทรงอดกลั้นกับความบาปของพวกเขา

และทรงมองข้ามความโง่เขลาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาเสีย จนถึงจุดที่ตรัสด้วยว่า

“จงให้อภัยผู้อื่นเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง” ด้วยเหตุนี้หัวใจของผู้อื่นจึงได้ถูกแปลงสภาพไปโดยหัวใจของพระองค์

และเพียงเพราะด้วยเหตุนี้เองผู้คนจึงได้รับการอภัยบาปของตนโดยผ่านทางความอดกลั้นของพระองค์

คัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 23

แม้ในการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์จะปราศจากสภาวะอารมณ์เยี่ยงมนุษย์โดยสิ้นเชิง พระองค์ก็ทรงชูกำลังใจสาวก
จัดเตรียมให้พวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา และสนับสนุนพวกเขาอยู่เสมอ

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจหนักมากแค่ไหนก็ตาม

หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงสู้ทนความทุกข์มากเพียงใดก็ตาม

พระองค์ไม่เคยทรงเรียกร้องอะไรที่มากเกินไปจากผู้คน

แต่ทรงอดทนและอดกลั้นต่อความบาปของพวกเขาสเสมอ

จนถึงระดับที่ว่าผู้คนในยุคพระคุณเรียกขานพระองค์อย่างเปี่ยมล้นรักใคร่ว่า

“พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก” สำหรับผู้คนในยุคนั้น หรือสำหรับหมู่ชนทั้งผอง

สิ่งที่พระเยซูทรงเป็นและทรงมี ก็คือพระกรุณาและพระเมตตา พระองค์ไม่เคยทรงจดจำการล่วงละเมิดของผู้คน

การปฏิบัติของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไม่เคยยึดเอาพื้นฐานการล่วงละเมิดของพวกเขามาเป็นหลัก

เนื่องเพราะนั่นเป็นอีกยุคหนึ่งซึ่งต่างออกไป บ่อยครั้งที่พระองค์ได้ประทานอาหารแก่ผู้คนอย่างเหลือเฟือ

เพื่อพวกเขาจะได้กินจนอิ่มหนำ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสาวกทั้งปวงของพระองค์ด้วยพระคุณ

โดยทรงรักษาคณปวช ขบไล่ปีศาจ ชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืน เพื่อที่ผู้คนอาจเชื่อในพระองค์

และเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นไปอย่างจริงจังและจริงใจ

พระองค์ทรงดำเนินไปไกลถึงขั้นทำการฟื้นคืนชีวิตให้กับชาวกาสสที่กำลังเฝ้าเปื่อย

โดยทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น กระทั่งคนตายก็ยังคืนชีวิตกลับมาได้ ในหนทางนี้

พระองค์ได้ทรงสู้ทนอย่างเงียบๆ และดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ไปท่ามกลางพวกเขา

แม้กระทั่งก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูก็ได้ทรงรับเอาบาปของมนุษยชาติเข้าไปไว้ในพระองค์

และได้กลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปให้กับมวลมนุษย์ไปแล้ว กระทั่งก่อนจะทรงถูกดอctringบนกางเขน

พระองค์ก็ได้ทรงเปิดเส้นทางสู่กางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์แล้ว สุดท้ายแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกดอctringบนกางเขน

สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของกางเขน และประทานพระกรุณา ความเมตตา

และความบริสุทธิ์ทั้งมวลของพระองค์แก่มวลมนุษย์ สำหรับมนุษยชาติแล้ว พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนเสมอ

ไม่เคยทรงแค้นเคือง ทรงให้อภัยบาปพวกเขา ทรงเตือนสติพวกเขาให้กลับใจ

และทรงสอนให้พวกเขามีความอดทน ความอดกลั้น และความรัก เพื่อดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

และอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อประโยชน์ของกางเขน

ความรักของพระองค์ที่มีต่อพี่น้องชายหญิงนั้นเหนือกว่าความรักของพระองค์ที่มีต่อนางมารีย์

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำคือการรักษาคณปวช และการขับไล่ปีศาจร้ายเป็นหลัก

ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทรงไถ่ของพระองค์ทั้งสิ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด

พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยพระคุณ พระองค์ทรงทำให้คนยากจนกลายเป็นมั่งมี
คนง่อยกลับเดินได้ คนตาบอดกลับมามองเห็น และคนหูหนวกกลับได้ยิน

พระองค์กระทั้งทรงเชื้อเชิญผู้คนที่ด้อยต่ำชั้นแค่นอนาถา คนบาปหนา ให้นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์

ไม่เคยทรงหลบเลี่ยงพวกเขา แต่ทรงอดทนเสมอ กระทั่งถึงกับตรัสไว้ว่า

ยามที่ผู้เลี้ยงแกะทำแกะหายไปหนึ่งตัวจากจำนวนร้อยตัว

เขาย่อมจะละจากแกะเก้าสิบเก้าตัวเพื่อออกไปตามหาแกะตัวเดียวที่หายไปนั่น ครั้นเมื่อหาพบแล้ว

เขาจะขึ้นบานยี่งัก พระองค์ทรงรักสาวกของพระองค์เช่นเดียวกับที่แม่แกะรักลูกแกะทั้งหลายของนาง

แม้ว่าพวกเขาจะโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันการณ์ และเป็นคนบาปในสายพระเนตรของพระองค์ และยิ่งกว่านั้นคือ

เป็นผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในสังคม แต่พระองค์ก็ทรงถือว่าคนบาปเหล่านี้ซึ่งเป็นหมู่มนุษย์ที่คนอื่น ๆ พากันรังเกียจนั้น

คือแก้วตาของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงโปรดปรานพวกเขา

พระองค์จึงทรงละวางพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อพวกเขา

ประหนึ่งลูกแกะตัวหนึ่งซึ่งถูกมอบถวายขึ้นแทนบูชา

พระองค์ทรงดำเนินไปกลางหมู่พวกเขาพร้อมกับเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา

ทรงยอมให้พวกเขาใช้พระองค์และประหัดประหารพระองค์ ทรงยอมจำนนแก่พวกเขาอย่างปราศจากเงื่อนไข

สำหรับสาวกของพระองค์แล้ว พระองค์คือพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก

แต่สำหรับพวกฟาริสีที่อบรมสั่งสอนผู้คนจากบนแท่นสูงแล้วไซ้

ที่พระองค์แสดงออกไปหาใช้ความกรุณาและความเมตตาไม่ แต่กลับเป็นความเกลียดชังและความขุ่นเคือง

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากนักในหมู่พวกฟาริสี

มีบ้างก็เพียงบางคราวที่ได้ทรงอบรมสั่งสอนและต่อว่าพวกเขาไปตามวาระ

พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางหมู่พวกเขาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการไถ่

อีกทั้งไม่ได้ทรงแสดงการอัศจรรย์และหมายสำคัญแต่อย่างใด

พระองค์ได้ประทานพระกรุณาและความเมตตาทั้งมวลของพระองค์ให้ก็แต่เหล่าสาวกของพระองค์

โดยทรงสู้ทนต่อเพื่อประโยชน์ของคนบาปเหล่านี้จนถึงที่สุด

เมื่อคราที่พระองค์ทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและทรงทุกข์กับทุกการดูหมิ่นเหยียดหยามจนกระทั่งพระองค์ได้ท

รงไถ่มนุษยชาติทั้งมวลจนครบถ้วนนั่นเอง นี่เองคือ ผลรวมทั้งสิ้นของพระราชกิจของพระองค์

หากปราศจากการไถ่ของพระเยซู มวลมนุษย์คงจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในบาปและกลายเป็นลูกหลานแห่งบาป

เป็นพงศ์พันธุ์ของมารตลอดไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นต่อเนื่องมา

โลกทั้งโลกคงจะได้กลายเป็นดินแดนที่ซาตานอยู่อาศัย เป็นที่สถิตอาศัยของมันไปแล้ว อย่างไรก็ตาม

พระราชกิจแห่งการไถ่บาปต้องพึงอาศัยการแสดงออกถึงความกรุณาและความเมตตาต่อมวลมนุษย์

โดยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการอภัย
และท้ายที่สุดก็จะได้รับสิทธิที่จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์และได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
หากปราศจากงานช่วงระยะนี้ แผนการจัดการระยะ 6,000 ปีคงจะก้าวหน้าไม่ได้เลย
หากพระเยซูไม่ได้ทรงถูกตรึงกางเขน หากพระองค์เพียงทรงรักษาคนป่วยและขับไล่วิญญูเท่านั้น
เช่นนั้นแล้วผู้คนก็จะไม่สามารถได้รับการอภัยบาปของพวกเขาโดยสมบูรณ์
ในระยะเวลาสามปีครั้งที่พระเยซูทรงใช้ไปในการทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์เสร็จสมบูรณ์ไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น แต่หลังจากนั้น
โดยการทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและกลายเป็นสภาพเหมือนของมนุษย์คนบาป
โดยการทรงถูกมอบไว้กับมารร้าย
พระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเสร็จสมบูรณ์และได้ทรงเรียนรู้ลักษณะชีวิตของมวลมนุษย์
จนเชี่ยวชาญ เพียงภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกนำส่งถึงมือของชาตानแล้วเท่านั้น
พระองค์จึงได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ เป็นเวลาถึงสามสิบสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์บนแผ่นดินโลก
ถูกเยาะเย้ยถากถาง ถูกให้ร้ายป้ายสี และถูกทอดทิ้ง จนถึงจุดที่พระองค์ไม่ทรงมีแม่ที่จะให้วางพระเศียร
ไม่มีที่ให้หยุดพัก และพระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนในเวลาต่อมา ด้วยทั้งองค์รวมของพระองค์
พระกายซึ่งบริสุทธิ์และไร้มลทินได้ถูกตอกตรึงกับกางเขน พระองค์ได้ทรงสู้ทนต่อความทุกข์ทุกชนิดที่พึงมี
พวกผู้มีอำนาจต่างพากันเยาะเย้ยและโบยตีพระองค์ กระทั่งพวกทหารก็ยังถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์
แต่พระองค์ยังทรงเจียบเจิบและสู้ทนจนกระทั่งวาระสุดท้าย
ทรงยอมจำนน โดยปราศจากเงื่อนไขจนถึงจุดแห่งความตายอันเป็นจุดที่พระองค์ได้ทรงไถ่มนุษยชาติทั้งมวล
มีเพียงยามนั้นเองที่พระองค์ได้รับอนุญาตให้หยุดพัก
พระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำลงไปเป็นตัวแทนของยุคพระคุณเท่านั้น
มิได้เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ อีกทั้งยังหาได้เป็นการทดแทนพระราชกิจของยุคสุดท้ายแต่อย่างใดไม่
นี่คือสาระสำคัญของพระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณ ยุคที่สองที่มวลมนุษย์ได้ผ่านมาแล้ว—
ซึ่งก็คือยุคแห่งการไถ่

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 24

หลังจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกดำเนินการในแบบแยกไปตามลำพัง

แต่ทรงก่อตั้งบนพระราชกิจของพระยาห์เวห์

มันคือพระราชกิจสำหรับยุคใหม่ที่พระเจ้าทรงทำหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติ

ในทำนองเดียวกัน หลังจากพระราชกิจของพระเยซูสิ้นสุดลง

พระเจ้าก็ทรงไปต่อกับพระราชกิจของพระองค์สำหรับยุคถัดไป

เพราะการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้ากำลังก้าวไปข้างหน้าเสมอ เมื่อยุคเก่าผ่านไป

มันจะถูกแทนที่ด้วยยุคใหม่

และเมื่อพระราชกิจเก่าเสร็จบริบูรณ์แล้วก็จะมีพระราชกิจใหม่เพื่อสานต่อการบริหารจัดการของพระเจ้าต่อไป

การทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้เป็นการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าซึ่งตามหลังพระราชกิจของพระเยซู

แน่นอนการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยเอกเทศ

มันเป็นช่วงระยะที่สามของพระราชกิจหลังยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ

ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงริเริ่มช่วงระยะใหม่ของพระราชกิจ

จะต้องมีการเริ่มต้นใหม่เสมอและมันจะต้องนำยุคใหม่มาเสมอ

ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันในพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ในลักษณะของการทรงพระราชกิจของพระองค์

ในที่ตั้งของพระราชกิจของพระองค์และในพระนามของพระองค์อีกด้วย

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่มันยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคใหม่

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์จะถูกมนุษย์ต่อต้านอย่างไร

พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจของพระองค์เสมอและทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงไปข้างหน้าเสมอ

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในโลกมนุษย์ พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งยุคพระคุณและสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งและด้วยการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้

พระองค์ได้ทรงสิ้นสุดยุคพระคุณและนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร

บรรดาผู้คนที่สามารถยอมรับการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจะถูกนำทางเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร

และยิ่งไปกว่านั้นจะกลายเป็นสามารถยอมรับการทรงนำของพระเจ้าด้วยตนเอง

แม้ว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายท่ามกลางมนุษย์

แต่พระองค์เพียงแต่ทรงเสร็จสิ้นการไถ่บาปของมวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้นและทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปขอ

งมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงปลดปล่อยมนุษย์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทรมทั้งหมดของเขา
การช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากอิทธิพลของชาตanoอย่างครบถ้วน ไม่เพียงจำเป็นต้องให้พระเยซูทรงกลายเป็นเครื่อง
บูชาไถ่บาปและแบกรับบาปต่างๆ นานาของมนุษย์เท่านั้น
แต่ยังจำเป็นต้องให้พระเจ้าทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่กว่าเดิมขึ้นไปอีกเพื่อปลดปล่อยมนุษย์โดยสมบูรณ์จากอุปนิสัยอัน
เลื่อมทรมเยี่ยงชาตanoของเขา และดังนั้น ในเมื่อมนุษย์ได้รับการยกโทษบาปของเขาแล้ว
พระเจ้ายิ่งได้กลับสู่เนื้อหนังเพื่อนำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และได้เริ่มพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา พระราชกิจนี้ได้นำพามนุษย์เข้าสู่อาณาจักรที่สูงส่งขึ้น
บรรดาผู้ที่บนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ทั้งหมดจะได้ชื่นชมกับความจริงที่สูงส่งขึ้นและได้รับ
พระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างอย่างแท้จริง และพวกเขาจะได้รับความจริง
หนทางและชีวิต

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 25

หากผู้คนยังคงติดอยู่ในยุคพระคุณแล้ว พวกเขาจะไม่มีทางกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของพวกเขาได้ และยิ่งไม่มีทางรู้จักพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าเลย

หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณที่ล้นเหลือเสมอ

แต่ไม่มีหนทางแห่งชีวิตที่เปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักกับพระเจ้าหรือทำให้พระองค์สมดังพระทัย

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันได้รับพระองค์อย่างแท้จริงในการเชื่อในพระองค์ของพวกเขา

การเชื่อประเภทนี้ช่างน่าสงสารเสียจริง เมื่อเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในยุคแห่งราชอาณาจักร เจ้าจะรู้สึกว่าการขาดความอยากได้อีกมีที่เจ้ามีมานานหลายปีได้กลายเป็นจริงในที่สุด

เจ้าจะรู้สึกว่าบัดนี้เท่านั้นที่เจ้าได้เห็นพระเจ้าแบบเผชิญหน้าอย่างแท้จริง

บัดนี้เท่านั้นที่เจ้าได้ข้อมองโฉมพระพักตร์ของพระองค์ ได้ยินถ้อยคำส่วนพระองค์ของพระองค์

ได้ตระหนักถึงพระปรีชาญาณของพระราชกิจของพระองค์และได้ดำเนินกรับรู้อย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงเป็นจริง และทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างไร

เจ้าจะรู้สึกว่าเจ้าได้รับหลายสิ่งหลายอย่างที่ผู้คนในอดีตกาลไม่เคยได้เห็นหรือครอบครอง ณ เวลานี้

เจ้าจะรู้ได้อย่างชัดเจนว่าอะไรคือการเชื่อในพระเจ้าและอะไรคือการปฏิบัติให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

แน่นอนว่าหากเจ้าเกาะติดกับมุมมองของอดีตและบอกปิดหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงของการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงมีอย่างเปล่าๆ ไม่ได้รับอะไรมาเลย และในท้ายที่สุด

เจ้าจะถูกประกาศว่ามีความผิดในการต่อต้านพระเจ้า

บรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังความจริงและนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการอ้างสิทธิ์ภายใต้พระนามของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

พวกเขาจะสามารถยอมรับการทรงนำส่วนพระองค์ของพระเจ้า ได้รับความจริงมากขึ้นและสูงส่งขึ้น

ตลอดจนชีวิตที่เป็นจริง พวกเขาจะได้เห็นนิมิตที่ไม่เคยมีผู้คนในอดีตเคยได้เห็นมาก่อน:

“แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูตรงที่พระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้านั้น

และเมื่อหันกลับมาแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน

ในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท

และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ

และขาวเหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์

ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย

พระหัตถ์ขาวของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า” (วิวรณ์ 1:12-16)

นิมิตนี้เป็นการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

และการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ยังเป็นการแสดงออกของพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ในกระแสนี้คือการทดสอบและการพิพากษา

บุตรมนุษย์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์โดยอาศัยถ้อยคำรัส

อนุญาตให้ทุกคนที่ยอมรับการทดสอบและการพิพากษาของพระองค์ได้เห็นพระพักตร์แท้จริงของบุตรมนุษย์

ซึ่งเป็นภาพพรรณานอันศักดิ์จริงของพระพักตร์ของบุตรมนุษย์ตามที่ย่อหั้นได้เคยเห็น

(แน่นอนว่าทั้งหมดนี้จะไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับพวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร)

พระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

และดังนั้นพระเจ้าจึงใช้วิธีที่พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์เพื่อแสดงพระพักตร์แท้จริงของพระองค์ต่อมนุษย์

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือทุกคนที่ซึ่งคุณค่าในพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของบุตรมนุษย์ยอมได้เห็นพระพักตร์แท้จริงของบุตรมนุษย์แล้ว

เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เกินไปและไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

เมื่อมนุษย์ได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร

เช่นนั้นแล้วเขาก็จะรู้ความหมายแท้จริงของคำพูดของยอห์นเมื่อตอนที่เขาพูดถึงบุตรมนุษย์ท่ามกลางคันประทีป:

“พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ

พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์

ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย

พระหัตถ์ขาวของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์

และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า” ณ เวลานั้น

เจ้าจะรู้สึngenความสงสัยทั้งหมดว่าเนื้อหนังธรรมดาซึ่งได้กล่าวไว้มากมายนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะตำนิกรับรู้ได้อย่างแท้จริงว่าเจ้าได้รับพระพรมากเพียงใดและรู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่สุด

เจ้าไม่ได้กำลังเต็มใจยอมรับพระพรนี้หรือ?

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 26

พระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายก็คือเพื่อที่จะตรัสพระวณะ การเปลี่ยนแปลงต่างๆ
อันยิ่งใหญ่สามารถส่งผลในมนุษย์โดยวิถีทางแห่งพระวณะทั้งหลาย
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่ได้ส่งผลในผู้คนเหล่านี้ในตอนนี้นั้นทันทีที่พวกเขาอมรับพระวณะเหล่านั้นนั้น
ยิ่งใหญ่มากกว่าบรรดาการเปลี่ยนแปลงที่ได้ส่งผลในผู้คนในทันทีที่พวกเขาอมรับหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่ง
ยุคพระคุณมากมายนัก เนื่องจากในยุคนั้น
ปีศาจทั้งหลายได้ถูกขับไล่ออกจากมนุษย์ด้วยการวางมือและการอธิษฐาน
แต่ทว่าอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมทั้งหลายภายในมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่
มนุษย์ได้รับการรักษาอาการเจ็บป่วยของเขาและได้รับการยกโทษต่อบาปของเขา
แต่สำหรับการที่มนุษย์จะต้องได้รับการชำระล้างอุปนิสัยเลื่อมทราวมเยี่ยงชาตนาภายในตัวเขานั้น
พระราชกิจนี้ยังมิได้ถูกกระทำ
มนุษย์เพียงได้รับการช่วยให้รอดและยกโทษต่อบาปของเขาเนื่องจากความเชื่อของเขาเท่านั้น
แต่ธรรมชาติของมนุษย์อันเต็มไปด้วยบาปนั้นหาได้ถูกขุดรากถอนโคนไม่และยังคงตกค้างอยู่ในตัวเขา
บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษโดยผ่านทางพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ แต่นี้ไม่ได้หมายความว่า
มนุษย์ไม่ได้มีบาปภายในตัวเขอีกต่อไป
บาปทั้งหลายของมนุษย์อาจสามารถได้รับการยกโทษโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาปได้ แต่สำหรับวิธีที่แน่ๆ
ที่มนุษย์จะไม่สามารถถูกทำให้มีบาปอีกต่อไป
และวิธีที่ธรรมชาติบาปของเขาอาจถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์และแปลงสภาพไปนั้น
เขาไม่มีทางแก้ปัญหานี้ได้ บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษไปแล้ว
และนี่ก็เพราะพระราชกิจการถูกตรึงกางเขนของพระเจ้า
แต่มนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ในอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมเยี่ยงชาตนาแบบเดิมต่อไป เมื่อเป็นเช่นนั้น
มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมเยี่ยงชาตนา
เพื่อที่ธรรมชาติบาปของเขาอาจถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์ ไม่มีวันพัฒนาขึ้นมาอีก
เช่นนั้นจึงจะเป็นการทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการแปลงสภาพได้
การนี้มนุษย์พึงต้องจับความเข้าใจในเส้นทางที่เดินของชีวิต จับความเข้าใจในวิถีแห่งชีวิต
และจับความเข้าใจในหนทางที่จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเขา ยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์พึงต้องกระทำโดยสอดคล้องกับเส้นทางนี้ เพื่อที่อุปนิสัยของเขาอาจค่อยๆ
เปลี่ยนแปลงและเขาอาจมีชีวิตอยู่ภายใต้การสาธิตแสงของความสว่าง
เพื่อที่ทั้งหมดที่เขาทำอาจสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

เพื่อที่เขาอาจทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานของเขา
และเพื่อที่เขาอาจหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของชาตาน
อันเป็นผลให้โศลกพ้นออกจากบาปได้อย่างครบถ้วน
ถึงตอนนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะได้รับความรอดอันครบบริบูรณ์
ในกาลเวลาที่พระเยซูได้กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์อยู่นั้น
ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ยังคงคลุมเครือและไม่ชัดเจน มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระองค์เป็นบุตรของดาวิด
และป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นผู้เผยวาระที่ยิ่งใหญ่
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีความกรุณามากมายผู้ซึ่งได้ทรงไถ่บาปทั้งหลายของมนุษย์
ด้วยความเชื่อที่แข็งแกร่งของพวกเขา
บางคนก็ได้รับการรักษาแะจากการที่สัมผัสชายฉลองพระองค์ของพระองค์ คนตาบอดได้สามารถมองเห็น
และแม้แต่คนตายก็สามารถคืนชีวิตมาได้ อย่างไรก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะค้นพบอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานซึ่งฝังรากลึกอยู่ในตัวเขาได้
อีกทั้งเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร มนุษย์ได้รับพระคุณมากมาย อาทิ สันติสุขและความสุขของเนื้อหนัง
ความเชื่อของสมาชิกหนึ่งคนก็นำมาซึ่งพระพรต่อทั้งครอบครัว การรักษาอาการป่วย และอื่นๆ
ที่เหลือก็คือความประพฤติดีของมนุษย์และรูปลักษณ์ตามแบบพระเจ้าของเขา
หากใครบางคนสามารถมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานเหล่านี้ พวกเขาย่อมได้ถูกถือว่าเป็นผู้เชื่อที่ยอมรับได้
เฉพาะผู้เชื่อประเภทนี้เท่านั้นที่อาจสามารถเข้าสู่สวรรค์ได้หลังจากความตาย
ซึ่งก็หมายความว่าพวกเขาได้รับการช่วยให้รอด แต่ทว่าในช่วงชีวิตของพวกเขา
ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เข้าใจหนทางของชีวิตเลยสักนิด
ทั้งหมดที่พวกเขาทำลงไปก็คือการทำบาปแล้วก็สารภาพบาปของพวกเขาอย่างเป็นวัฏจักรสม่ำเสมอโดยไม่มีเส้น
ทางใดที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเลย เช่นนั้นเองที่เป็นสภาพเงื่อนไขของมนุษย์ในยุคพระคุณ
มนุษย์ได้รับความรอดที่ครบบริบูรณ์แล้วหรือยังหนอ? ยัง!
ดังนั้นภายหลังจากที่พระราชกิจช่วงระยะนั้นได้แล้วเสร็จลง
ยังคงมีพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนค้างอยู่
ช่วงระยะนี้คือการทำให้มนุษย์บริสุทธิ์โดยวิถีทางของพระวาระ
และด้วยการนั้นจึงเป็นการให้เส้นทางสำหรับเขาที่จะติดตาม
ช่วงระยะนี้คงจะไม่ออกผลหรือเปี่ยมความหมายหากมันดำเนินต่อไปด้วยการจับไล่ปีศาจ
เพราะมันคงจะล้มเหลวที่จะขุดรากถอนโคนธรรมชาติบาปของมนุษย์
และมนุษย์ก็คงจะมาหยุดนิ่งอยู่กับการยกโทษบาปของเขา

มนุษย์ได้รับการยกโทษต่อบาปของเขาโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาป
เพราะพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนได้มาถึงปลายทางแล้ว และพระเจ้าก็ได้ทรงมีอำนาจเหนือซาตานแล้ว
แต่ทว่าอุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่ในตัวเขา
มนุษย์ยังคงสามารถทำบาปและต้านทานพระเจ้าได้ และพระเจ้าก็ยังไม่ได้ทรงได้รับมวลมนุษย์เอาไว้เลย
นี่คือเหตุผลที่ทำให้ไม่ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
พระเจ้าจึงทรงใช้พระวณะมาตีแผ่อุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์
เป็นเหตุให้เขาปฏิบัติไปตามเส้นทางที่ถูกต้อง ช่วงระยะนี้เปี่ยมความหมายมากกว่าช่วงระยะก่อนหน้า
รวมถึงออกผลมากกว่า เพราะตอนนี้ พระวณะนี้เองที่จัดหาให้กับชีวิตมนุษย์โดยตรง
และทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการเริ่มใหม่อย่างครบบริบูรณ์
มันเป็นช่วงระยะของพระราชกิจที่ละเอียดทั่วถึงกว่ามาก เพราะฉะนั้น
การจติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายได้ทำให้นัยสำคัญของการจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์และเสร็จสิ้นแผน
การบริหารจัดการของพระเจ้าสำหรับความรอดของมนุษย์โดยสมบูรณ์

คัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 27

ในพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย พระวณะทรงฤทธิ์กว่าการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และสิทธิอำนาจของพระวณะอยู่เหนือสิทธิอำนาจของหมายสำคัญและการอัศจรรย์ พระวณะตีแผ่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหมดที่ถูกฝังลึกอยู่ในหัวใจมนุษย์ เจ้าไม่มีหนทางที่จะระลึกอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเหล่านั้นด้วยตัวเอง เมื่อพวกมันถูกแผ้วถางต่อหน้าต่อตาเจ้าผ่านพระวณะ เจ้าจึงจะมากันพบพวกมันเอง เจ้าจะไม่สามารถที่จะปฏิเสธพวกมัน และเจ้าจะถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถึงที่สุด นี่มิใช่สิทธิอำนาจของพระวณะหรือ? นี่คือผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์ได้ด้วยพระราชกิจของพระวณะในวันนี้ ดังนั้น มนุษย์มิได้สามารถได้รับความรอดจากบาปของเขาอย่างครบถ้วนโดยผ่านทางการรักษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจ อีกทั้งยังมิได้สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์อย่างครบถ้วนโดยการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ สิทธิอำนาจในการรักษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจเพียงแค่ให้พระคุณแก่มนุษย์เท่านั้น แต่เนื้อหาของมนุษย์ยังคงเป็นของซาตานและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานยังคงตกค้างอยู่ในมนุษย์ กล่าวได้อีกอย่างว่า สิ่งที่ยังไม่ได้รับการทำให้สะอาดนั้นยังคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับบาปและความโสम्मเฉพาะหลังจากที่เขาได้รับการทำให้สะอาดโดยผ่านทางการกระทำของพระวณะแล้วเท่านั้น มนุษย์จึงสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าและกลายเป็นสะอาดบริสุทธิ์ได้ เมื่อปีศาจถูกขับไล่ออกจากมนุษย์และเขาได้รับการไถ่ นี่หมายความว่า เขาได้ถูกกระชากพ้นจากเงื้อมมือของซาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าแล้วเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หากปราศจากการถูกทำให้สะอาดหรือเปลี่ยนแปลงโดยพระเจ้า เขาย่อมยังคงเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทราม ความโสम्म ความต่อต้าน และความเป็นกบฏยังคงดำรงอยู่ในมนุษย์ มนุษย์ได้กลับคืนสู่พระเจ้าโดยผ่านทาง การไถ่ของพระองค์เท่านั้น แต่เขามิได้มีความรู้แม้เพียงน้อยนิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลยและยังคงสามารถต้านทานและทรยศพระองค์ได้ ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของซาตานซึ่งได้ถูกปลูกฝังไว้ในตัวเขาแล้ว และภายหลังหลายพันปีของการถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม เขามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นมาภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่ ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากเกินไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อมาด้วยราคาแพง แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่ มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า

ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสมมและเสื่อมทรามภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน
และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้
เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้
พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้นั้นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยน
แปลง นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้
โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอนจากพระวจนะ ตลอดจน โดยผ่านทางกระบวนการถูกลง
โทษที่เชื่อถือว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด
น่าจะกล่าวว่ นั่นคือพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง
ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตชัยตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด
โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอนจากพระวจนะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และโดยผ่านทาง การใช้พระวจนะถูกลง พิพากษา และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ
และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์
สำหรับทุกสิ่งที่มีวามมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น
พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้อง
กับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม
ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป
เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง
อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่
วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ
บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนี้
แม้ว่าเครื่องบูชาล้างบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดกาล
แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น
เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า
พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพูดบริบ่นออกมา ยุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต
และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า
มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือหรือ?
นี่มิใช่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของพวกเขาซ้ๆ เลยหรือหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสอน
มือของเจ้าสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า

“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ซาตาน!
จงขบถต่อซาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!
ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”
เสียงร้องของพวกเจ้าดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มาถึงเวลาแห่งการทดสอบ
และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขาก็หยุดลง
และปณิธานของพวกเขาก็ล้มเหลว นี่คือการเสื่อมทรามของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป
มันเป็นบางสิ่งที่ปลูกฝังโดยซาตานและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์
ไม่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง
เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันหยั่งรากลึกของตัวเอง
และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวอจนะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป มนุษย์ได้ร้องตะโกนเช่นนั้นในอดีต
เพราะพวกเขาไม่มีความเข้าใจในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามดั้งเดิมของเขา
เหล่านี้คือความไม่บริสุทธิ์ที่มีอยู่จริงภายในมนุษย์
ตลอดช่วงเวลาอันยาวนานเช่นนั้นของการพิพากษาและการทดสอบ
มนุษย์มีชีวิตอยู่ในบรรยากาศแห่งความตึงเครียด นี่มิใช่ทั้งหมดที่สัมผัสโดยผ่านทางพระวอจนะหรือ?
เจ้าไม่ได้ร่ำร้องออกมาด้วยเสียงอันดังมาก่อนบททดสอบพวกคนปรนนิบัติหรือ? “จงเข้าสู่ราชอาณาจักร!
บรรดาผู้ที่ยอมรับพระนามนี้จะเข้าสู่ราชอาณาจักร! ทุกคนจะมีส่วนในพระเจ้า!”
เมื่อบททดสอบพวกคนปรนนิบัติได้มาถึง เจ้าก็ไม่ได้ร่ำร้องอีกต่อไป ในตอนเริ่มแรกเหล่านั้น
ทั้งหมดได้พากันร่ำร้องว่า “โอ้ พระเจ้า! ไม่ว่าพระองค์จะทรงวางข้าพระองค์ไว้ที่ใด
ข้าพระองค์จะนบนอบต่อการที่พระองค์ทรงคอยคัดท้าย” พันทีที่อ่านพระวอจนะของพระเจ้า
“ใครจะเป็นเปาโลของเรา?” ผู้คนได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะเป็น!” แล้วพวกเขาก็ได้เห็นพระวอจนะ
“แล้วของความเชื่อของโยบล่ะ?” และกล่าวว่า “ข้าพระองค์เต็มใจรับความเชื่อของโยบเอง?
พระเจ้าได้โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบด้วยเถิด!”
เมื่อบททดสอบพวกคนปรนนิบัติได้มาถึง
พวกเขาก็ได้ทรุดสวลงทันทีและแทบจะไม่สามารถยืนขึ้นมาได้อีกเลย หลังจากนั้น
ความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายในหัวใจพวกเขาก็ค่อยๆ ลดลงทีละน้อย
นี่มิใช่สัมผัสโดยผ่านทางพระวอจนะหรือ? ดังนั้น
สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ไปในวันนี้คือผลลัพธ์ต่างๆ ที่สัมผัสผ่านพระวอจนะ
ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าบรรดาผลลัพธ์ที่สัมผัสผ่านพระราชกิจแห่งมหาสำคัญและการอัศจรรย์ของพระเยซูเสียด้วยซ้ำ

พระสิริของพระเจ้าที่เจ้าเห็นและสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองที่เจ้าเห็นนั้น
มิใช่แค่ถูกมองเห็นโดยวิถีทางแห่งการตรึงกางเขน โดยวิถีทางแห่งการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจเท่านั้น
แต่โดยวิถีทางแห่งการพิพากษาของพระวาระของพระองค์มากกว่าเสียด้วยซ้ำ
นี่แสดงให้เห็นว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าหาได้ประกอบด้วยการทรงพระราชกิจเกี่ยวกับหมา
ยสำคัญ การรักษาอาการป่วย และการขับไล่ปีศาจเท่านั้นไม่
แต่ทว่าการพิพากษาแห่งพระวาระของพระเจ้าต่างหาก
ที่สามารถเป็นตัวแทนของสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเปิดเผยความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ได้ดีกว่า

ตัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 28

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่
เพื่อเปลี่ยนวิถีทางที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติงาน และเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของทั้งยุค
นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติงานในยุคพระวณะ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพุดจากมมมมมที่ต่างออกไป เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้ทรงเป็นพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และอาจสามารถมองเห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์
พระราชกิจเช่นนั้นทำไปเพื่อให้สัมฤทธิ์เป้าหมายได้ดียิ่งขึ้นในการพิชิตมนุษย์
การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และการกำจัดมนุษย์
ซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของการใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในยุคพระวณะ
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนจึงได้มารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
แก่นแท้ของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในยุคพระวณะจะถูกนำไปสู่การบังเกิดผลโดยครบถ้วนบริบูรณ์
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนได้ถูกตีแผ่ ถูกกำจัด และถูกทดสอบ ผู้คนได้เห็นพระวณะของพระเจ้า
ได้ยืนพระวณะเหล่านี้ และระลึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพระวณะเหล่านี้ ผลก็คือ
พวกเขาได้มาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฤทธานุภาพสูงสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า
รวมทั้งในความรักของพระเจ้าที่มีให้กับมนุษย์ และความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด คำว่า
“พระวณะ” อาจฟังดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ
แต่พระวณะที่กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นแสนสะเทือนจักรวาล
พระวณะเหล่านั้นแปลงสภาพหัวใจของผู้คน แปลงสภาพมโนคติที่หลงผิดและอุปนิสัยแต่เดิมของพวกเขา
และแปลงสภาพหนทางที่โลกทั้งโลกเคยปรากฏ ตลอดหลายยุคหลายสมัยมานั้น
มีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีนี้
และมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ตรัสด้วยเหตุนี้และเสด็จมาช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเหตุนี้ จากเวลานี้ไป
มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
ได้รับการเลี้ยงและจัดหาให้โดยพระวณะของพระองค์ ผู้คนใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า
ท่ามกลางคำสาปแช่งและพระพรของพระวณะของพระเจ้า
และมีผู้คนมากกว่านั้นอีกที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระองค์
พระวณะเหล่านี้และพระราชกิจนี้ล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อความรอดของมนุษย์
เพื่อประโยชน์ต่อการทำให้น้ำพระทัยพระเจ้าลุล่วง

และเพื่อประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐานดั้งเดิมของโลกแห่งการทรงสร้างเดิม
พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยใช้พระวณะ พระองค์ทรงนำทางผู้คนทั่วทั้งจักรวาลโดยใช้พระวณะ
และพระองค์ทรงพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้พระวณะ ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงใช้พระวณะเพื่อนำพาโลกเดิมทั้งโลกไปสู่บัพทวาร
ด้วยเหตุนี้จึงจะเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์
ตลอดยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
และเพื่อสัมฤทธิ์ผลลัพท์ของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์หรือแสดงการปาฏิหาริย์ต่างๆ
แต่เพียงแค่ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ผ่านพระวณะเท่านั้น เพราะพระวณะเหล่านี้
มนุษย์จึงได้รับการบำรุงเลี้ยงและการจัดหา และได้รับความรู้และประสบการณ์ที่แท้จริง ในยุคพระวณะ
มนุษย์ได้รับพระพรมากเป็นพิเศษ
เขาไม่ได้ทนทุกข์จากความเจ็บปวดทางร่างกายและแค่เพียงชื่นชมการจัดหาอัน โอบอ้อมอารีจากพระวณะของพ
ระเจ้า โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปแสวงหาอย่างมีดบอดหรือเดินทางไกลไปข้างหน้าอย่างมีดบอด
จากท่ามกลางความสับสนของเขา เขาเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้า
ได้ยินพระองค์ตรัสด้วยพระ โอบอ้อมอารีของพระองค์เอง ได้รับสิ่งที่พระองค์ทรงจัดหาให้
และเฝ้ามองพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เอง
เหล่านี้คือสิ่งที่ผู้คนแห่งยุคสมัยทั้งหลายในอดีตได้รู้ความสามารถที่จะได้ชื่นชม
และสิ่งเหล่านี้คือพระพรที่พวกเขาไม่มีทางที่จะได้รับเลย

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 29

มวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึก ไม่รู้ว่ามีพระเจ้า และได้หยุคนมัสการพระเจ้า
ในตอนเริ่มต้นที่อาดัมและเอวาได้รับการสร้างขึ้น พระสิริและคำพยานของพระยาห์เวห์ปรากฏอยู่เสมอ
แต่หลังจากที่ถูกทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้สูญเสียพระสิริและคำพยานนั้น
เพราะทุกคนกบฏต่อพระเจ้าและหยุคเคารพพระองค์โดยสิ้นเชิง
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือการฟื้นฟูคำพยานทั้งหมดและพระสิริทั้งหมด
และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนนมัสการพระเจ้า เพื่อที่จะมีคำพยานท่ามกลางสิ่งทรงสร้าง
นี่คือพระราชกิจที่จะมีการปฏิบัติในระหว่างช่วงระยะนี้ มวลมนุษย์จะถูกพิชิตอย่างไรกันแน่?
โดยการใช้พระราชกิจของพระวณะในช่วงระยะนี้เพื่อโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างสมบูรณ์ โดยการใช้การเผย
การพิพากษา การติสสอน และการสาปแช่งอย่างไว้ปราชญ์ เพื่อนำเขาสู่การบนอบอย่างเต็มที่
โดยการเปิดเผยความเป็นกบฏของมนุษย์ และพิพากษาการต้านทานของเขา
เพื่อที่เขาอาจได้รู้ถึงความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสมนของมวลมนุษย์
และด้วยเหตุนี้จึงใช้สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่นให้กับอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า
มนุษย์ถูกพิชิตและได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างเต็มที่โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้เป็นส่วนใหญ่
พระวณะคือวิถีทางสู่การพิชิตมวลมนุษย์ในขั้นสุดท้าย
และทุกคนที่ยอมรับการพิชิตชัยของพระเจ้าต้องยอมรับการเขียนดีและการพิพากษาของพระวณะของพระองค์
กระบวนการพิชิตในวันนี้คือการกระบวนการพิชิตนั่นเอง แล้วผู้คนควรให้ความร่วมมืออย่างไรกันแน่?
โดยการใช้วิธีการกินและดื่มพระวณะเหล่านี้ และทำให้ความเข้าใจพระวณะเหล่านี้สัมฤทธิ์ผล
ส่วนในเรื่องว่าผู้คนถูกพิชิตอย่างไรนั้น นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ด้วยตัวเอง
ทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้คือการมารู้จักความเสื่อมทรามและความสกปรกโสมนของเจ้า ความเป็นกบฏของเจ้า
และความไม่ชอบธรรมของเจ้าโดยผ่านทางวิธีการกินและดื่มพระวณะเหล่านี้
และคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หลังจากที่จับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะนำสิ่งนั้นมาปฏิบัติ
และหากเจ้ามีนิมิตและมีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวณะเหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์
และไม่ทำการเลือกสิ่งใดๆ ด้วยตัวเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้ถูกพิชิตแล้ว—
และการพิชิตนั้นจะเป็นผลจากพระวณะเหล่านี้แล้ว เหตุใดมวลมนุษย์จึงสูญเสียคำพยาน?
เนื่องจากไม่มีผู้ใดมีความเชื่อในพระเจ้า เพราะในหัวใจของผู้คนไม่มีพื้นที่สำหรับพระเจ้า
การพิชิตชัยเหนือมวลมนุษย์คือการฟื้นฟูความเชื่อของมวลมนุษย์
ผู้คนต้องการวิ่งเข้าไปในโลกที่เป็นธรรมดาโลกอย่างผลิผลามเสมอ พวกเขาเก็บงำความหวังมากมายจนเกินไป

ต้องการเพื่อนาคของพวกเขามากมายจนเกินไป และมีข้อเรียกร้องอันฟุ้งเฟ้อมากมายจนเกินไป พวกเขาคิดถึงเนื้อหนังอยู่เสมอ วางแผนเพื่อเนื้อหนังอยู่เสมอ และไม่มีความสนใจใดๆ ที่จะแสวงหาวิธีที่จะเชื่อในพระเจ้า หัวใจของพวกเขาได้ถูกซาตานฉกไปแล้ว พวกเขาได้สูญเสียความเคารพของพวกเขาเพื่อพระเจ้าแล้ว และพวกเขายึดติดกับซาตาน แต่มนุษย์ได้รับการสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงได้สูญเสียคำพยาน ซึ่งหมายถึงเขาได้สูญเสียพระสิริของพระเจ้า

จุดประสงค์ของการพิชิตมวลมนุษย์คือเพื่อเรียกกลับคืนซึ่งเกียรติยศของความเคารพที่มนุษย์มีให้พระเจ้า ซึ่งสามารถกล่าวได้ดังนี้ว่า ผู้คนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตมีจำนวนมากมาย ถึงแม้ว่าจะมีบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต แต่พวกเขาก็มีจำนวนเพียงหยิบมือหนึ่ง ผู้คนมีใจหมกมุ่นอยู่กับอนาคตของพวกเขา และไม่ให้ความสนใจใดๆ กับชีวิต

บางคนกบฏต่อพระเจ้าและต้านทานพระเจ้า ตัดสินพระองค์กลับหลังพระองค์ และไม่นำความจริงไปปฏิบัติ ผู้คนเหล่านี้ถูกเพิกเฉยอยู่ในตอนนี้ ไม่มีการกระทำสิ่งใดกับบุตรแห่งการกบฏเหล่านี้ในขณะนี้ แต่ในอนาคต เจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในความมืด ร่ำไห้คร่ำครวญและขบเจี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า

เจ้าไม่รู้ลึกถึงความล้ำค่าของความสว่างเมื่อเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในนั้น แต่เจ้าจะตระหนักถึงความล้ำค่านั้นเมื่อเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในที่มืดมิด และในตอนนั้นเจ้าจะรู้สึกเสียใจ ตอนนี้เจ้ารู้สึกสบายดี แต่วันที่เจ้ารู้สึกเสียใจจะมาถึงในวันหนึ่ง เมื่อวันนั้นมาถึง และเมื่อความมืดเคลื่อนลงมาและไม่มีแสงสว่างอีกต่อไป ก็จะสายไปแล้วที่จะมาเสียใจ

เจ้าล้มเหลวที่จะชื่นชมเวลาที่เจ้ามีในตอนนี้อยู่ เพราะเจ้ายังคงไม่เข้าใจพระราชกิจของวันนี้ นั่นเอง

ทันทีที่พระราชกิจสำหรับทั่วทั้งจักรวาลเริ่มต้นขึ้น ซึ่งหมายถึงตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราากำลังพูดในวันนี้ได้กลายเป็นจริง

ผู้คนมากมายจะกัมสิริษะและหลั่งน้ำตาแห่งความระทม และในการกระทำเช่นนั้น พวกเขาจะไม่ได้ตกอยู่ในความมืดพร้อมทั้งร่ำไห้คร่ำครวญและขบเจี้ยวเคี้ยวฟันแล้วหรือ?

ทุกคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตจริงๆ และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์สามารถนำมาใช้งานได้ ในขณะที่บุตรแห่งการกบฏทุกคนที่ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้งานจะตกลงสู่ความมืด

พวกเขาจะสูญเสียพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดได้เลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะทรمانและสะอึกสะอื้น เมื่อถูกผลักให้ได้รับการลงโทษแล้ว

หากเจ้ามีความพร้อมเป็นองค์ในพระราชกิจระยะนี้ และเจ้าได้เติบโตในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้งาน หากเจ้าไม่มีความพร้อม เช่นนั้นแล้วแม้ว่าเจ้าจะถูกเรียกสำหรับพระราชกิจระยะต่อไป แต่เจ้าก็จะไม่เหมาะสมที่จะนำไปใช้งาน—

ถึงจุดนี้เจ้าจะไม่มีโอกาสอีกถึงแม้ว่าเจ้าจะปรารถนาที่จะเตรียมตัวเองให้พร้อมก็ตาม
พระเจ้าจะเสด็จจากไปแล้ว แล้วเจ้าจะสามารถไปที่แห่งใดเพื่อหาโอกาสเหมาะแบบที่อยู่ต่อหน้าเจ้าในตอนนี้ได้?
เจ้าจะสามารถไปที่แห่งใดเพื่อรับแบบฝึกหัดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้กับเจ้าด้วยพระองค์เองได้? ถึงตอนนั้น
พระเจ้าจะไม่ตรัสหรือประทานพระสุรเสียงของพระองค์ด้วยพระองค์เอง
ทั้งหมดที่พวกเจ้าจะมีความสามารถที่จะทำได้คือการอ่านสิ่งต่างๆ ที่กำลังมีการพูดถึงในวันนี้—
ถึงตอนนั้นแล้วความเข้าใจจะมาถึงง่าย ๆ ได้อย่างไร?
ชีวิตในอนาคตจะสามารถดีไปกว่าที่เป็นในวันนี้ได้อย่างไร? ถึงจุดนั้น
เจ้าจะไม่ทนทุกข์กับการตายทั้งเป็นในขณะที่เจ้าทำให้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้าหรือ?
ตอนนี้กำลังมีการประทานพระพรให้แก่เจ้า แต่เจ้าไม่รู้ว่าจะชื่นชมกับพระพรได้อย่างไร
เจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในความผาสุก แต่เจ้ายังคงไม่ตระหนักรู้ นี่พิสูจน์ว่าเจ้าถูกกำหนดให้ทนทุกข์!
วันนี้ผู้คนบางคนด้านทาน บางคนกบฏ บางคนก็ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ เราเพียงแค่ทำเพิกเฉยต่อเจ้า
แต่อย่าคิดว่าเราไม่ตระหนักถึงสิ่งที่พวกเจ้ากำลังทำอยู่ เราไม่เข้าใจแก่นแท้ของพวกเจ้าหรือ?
เหตุใดจึงเอาแต่ขัดแย้งกับเรา?
เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและพระพรเพื่อประโยชน์ของเจ้าเองหรือ?
ที่เจ้ามีความเชื่อนั้นไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเจ้าเองหรือ? ในชั่วขณะปัจจุบันนี้
เรากำลังปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยการพูดเท่านั้น
และทันทีที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้มาถึงบทวสาน บทวสานของเจ้าก็จะเห็นได้ชัดเจน
เราต้องบอกเจ้าอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 30

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เห็นได้ชัดเจนว่าบทอฐานของมนุษย์จะเป็นอะไร
เหตุใดเราถึงพูดว่าการติสอนและการพิพากษาในวันนี้คือการตัดสินต่อหน้ามหาบัลลังก์ใหญ่สีขาวในยุคสุดท้าย?
เจ้ามองไม่เห็นการนี้หรือ? เหตุใดพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจช่วงระยะสุดท้าย?
พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อสำแดงว่ามนุษย์แต่ละประเภทจะพบกับบทอฐานรูปแบบใดหรือ?
พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนได้รับการติสอนและการพิพากษาในระหว่างช่วงเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิต
ชัยดำเนินไป เพื่อแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา
แล้วจากนั้นก็ได้รับการจำแนกตามประเภทของพวกเขาหรือ? แทนที่จะกล่าวว่านี่เป็นการพิชิตมวลมนุษย์
อาจจะเป็นการดีกว่าที่จะกล่าวว่านี่กำลังแสดงให้เห็นว่าบุคคลแต่ละประเภทจะมีบทอฐานแบบใด
นี่เป็นเรื่องของการพิพากษาบาปของผู้คน และจากนั้นจึงเปิดเผยประเภทต่างๆ ของผู้คน
ดังนั้นจึงเป็นการตัดสินว่าพวกเขาชั่วร้ายหรือชอบธรรม หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
พระราชกิจแห่งการประทานรางวัลสำหรับความดีและการลงโทษสำหรับความชั่วก็จะมาถึง
ผู้คนที่เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์—ซึ่งหมายถึงผู้ที่ถูกพิชิตอย่างถาวร—
จะได้รับการจัดให้อยู่ในชั้นตอนถัดไปในการเผยแพร่มหายุทธศาสตร์ของพระเจ้าไปยังทั่วทั้งจักรวาล
ผู้ที่ไม่ถูกพิชิตจะถูกจัดให้อยู่ในความมืดและจะพบกับหายนะ
ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงจะได้รับการจำแนกตามประเภท พวกคนทำชั่วจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มความชั่วร้าย
จะอยู่โดยไม่มีแสงอาทิตย์อีกเลย และผู้ชอบธรรมจะได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มความดี
ได้รับความสว่างและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างตลอดกาล บทอฐานสำหรับทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว
บทอฐานของมนุษย์ได้รับการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนกับตาของมนุษย์
และทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภท เช่นนั้นแล้ว
ผู้คนจะสามารถหลีกเลี่ยงจากความระทมของการที่แต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?
บทอฐานที่แตกต่างกันของมนุษย์แต่ละประเภทได้รับการเปิดเผยเมื่อบทอฐานของทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว
และมีการดำเนินการนี้ในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตทั่วทั้งจักรวาล
(รวมถึงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมด ซึ่งเริ่มต้นด้วยพระราชกิจในปัจจุบัน)
การเปิดเผยบทอฐานของมวลมนุษย์ทั้งปวงดำเนินการหน้าบัลลังก์พิพากษา
ในระหว่างช่วงเวลาที่การติสอนดำเนินไป
และในระหว่างช่วงเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของยุคสุดท้ายดำเนินไป
การจำแนกผู้คนโดยสอดคล้องกับประเภทไม่ใช่การคืนผู้คนกลับไปยังประเภทดั้งเดิมของพวกเขา
เพราะมีมนุษย์เพียงประเภทเดียวเท่านั้นในเวลาที่มีมนุษย์ได้รับการสร้างขึ้น ณ เวลาแห่งการทรงสร้าง

การแบ่งแยกเดียวที่มีคือระหว่างชายและหญิง ไม่มีผู้คนหลายประเภทแตกต่างกันไปมากนัก
มนุษย์หลายประเภทที่แตกต่างกันเกิดขึ้นก็หลังจากผ่านช่วงเวลาที่มีการเสื่อมทรามไปหลายพันปีแล้วเท่านั้น
โดยที่บางประเภทอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพวกมารสกปรกโสมม
บางประเภทอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพวกมารชั่วร้าย และบางประเภท ผู้ที่ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งชีวิต
ก็อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ประเภทหลายประเภทค่อยๆ
เกิดขึ้นท่ามกลางผู้คนโดยหนทางนี้เท่านั้น
และเพราะเช่นนั้นเท่านั้นผู้คนจึงแยกออกเป็นประเภทหลายประเภทภายในครอบครัวขนาดใหญ่ของมนุษย์
ผู้คนทั้งหมดต่างมี “บิดา” ที่แตกต่างกัน
ไม่ใช่ว่าทุกคนอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างสมบูรณ์
เพราะมนุษย์เป็นกบฏจนเกินไป การพิพากษาอันชอบธรรมเผยตัวตนที่แท้จริงของบุคคลแต่ละประเภท
ไม่เหลืออะไรที่ซ่อนอยู่ ทุกคนแสดงใบหน้าที่แท้จริงของตนในความสว่าง ณ จุดนี้
มนุษย์ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาเป็นมาแต่ดั้งเดิมอีกต่อไป
สภาพเหมือนแต่ดั้งเดิมของบรรพบุรุษของเขาได้อันตรธานหายไปนานแล้ว
เพราะพงศ์พันธุ์มากมายนับไม่ถ้วนของอาดัมและเอวาได้ถูกชาตानครอบครองนานแล้ว
ไม่มีวันได้รู้จักสวรรค์พระอาทิตย์อีก และเพราะผู้คนได้ถูกเติมเต็มด้วยพิษทุกรูปแบบของชาตान
ดังนั้นผู้คนจึงมีบันปลายที่เหมาะสมของพวกเขา ที่มากกว่านั้น
พวกเขาได้รับการจำแนกตามประเภทบนพื้นฐานของพิษที่แตกต่างกัน
ซึ่งหมายความว่าพวกเขาได้รับการแบ่งชนิดตามขอบข่ายที่พวกเขาถูกพิชิตในวันนี้
บททดสอบของมนุษย์ไม่ใช่บางสิ่งที่ได้รับการลิดขี้ไ่ว่ล่วงหน้านับตั้งแต่การทรงสร้างโลก
นั่นเป็นเพราะว่าเมื่อเริ่มต้นมีมนุษย์เพียงประเภทเดียวที่เรียกรวมกันว่า “มวลมนุษย์”
และมนุษย์ไม่ได้ถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามในตอนแรก
และผู้คนทั้งหมดต่างใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าและไม่มีความมืดบังเกิดกับพวกเขา
แต่หลังจากที่มนุษย์ถูกชาตानทำให้เสื่อมทราม
ผู้คนทุกชนิดและทุกประเภทแพร่กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก—
ผู้คนทุกชนิดและทุกประเภทที่มาจากรอบครัวที่เรียกรวมกันว่า “มวลมนุษย์” ที่ประกอบด้วยชายและหญิง
พวกเขาทั้งหมดต่างมีบรรพบุรุษของพวกเขาคือผู้นำให้พวกเขาไกลห่างจากบรรพบุรุษที่เก่าแก่ที่สุดของพวกเขา
—มวลมนุษย์ที่ประกอบด้วยชายและหญิง (นั่นคือ อาดัมและเอวาแต่ดั้งเดิม
ซึ่งเป็นบรรพบุรุษที่เก่าแก่ที่สุดของพวกเขา) ณ ขณะนั้น
คนอิสราเอลเป็นผู้คนเพียงพวกเดียวที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลกที่ได้รับการทรงนำโดยพระยาห์เวห์

จากนั้นผู้คนชนิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากอิสราเอลทั้งหมด (หมายถึงจากเผ่าพันธุ์ครอบครัวแต่ดั้งเดิม)

ก็สูญเสียการทรงนำของพระยาห์เวห์ ผู้คนยุคแรกๆ

ที่ไม่รู้เท่าทันอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับเรื่องราวของโลกมนุษย์เหล่านี้ทำตามบรรพบุรุษของพวกเขาตามลำดับเพื่อใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนที่พวกเขาอ้างสิทธิ ซึ่งได้ดำเนินอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้

ดังนั้นพวกเขาจึงยังคงไม่รู้เท่าทันว่าพวกเขาไกลห่างจากพระยาห์เวห์ได้อย่างไร

และพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงวันนี้จากพวกมารสกปรกโสम्मและมารชั่วร้ายทุกรูปแบบอย่างไร

ผู้ที่เคยถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึกและถูกวางยาพิษมาจนถึงตอนนี้—

ผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วไม่สามารถได้รับการช่วยกู้ได้—

จะไม่มีตัวเลือกอื่นใดนอกเหนือจากการทำตามบรรพบุรุษของพวกเขา

มารสกปรกโสम्मที่ทำให้พวกเขาเสื่อมทราม

ผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วสามารถได้รับการช่วยให้รอดจะไปยังบันปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์

ซึ่งหมายถึงการไปยังบทอสานที่สงวนไว้สำหรับผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดและผู้ที่ถูกพิชิต

จะมีการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยผู้ที่สามารถช่วยให้รอดได้ทั้งหมดให้รอด—

แต่สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้สึกและไม่สามารถรักษาได้นั้น

ตัวเลือกเดียวของพวกเขาจะเป็นการติดตามบรรพบุรุษของพวกเขาลงในบาดาลลึกแห่งการติสอน

จงอย่าคิดว่าบทอสานของเจ้าได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อเริ่มต้นและเพ็งจะได้รับการเปิดเผยในตอนนี้นี้เท่านั้น หากเจ้าคิดเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วเจ้าลืมไปแล้วหรือว่าได้มีการสร้างประเภทมนุษย์เยี่ยงชาดานแยกต่างหากในช่วงระหว่างการทรงสร้างมวลมนุษย์ครั้งแรก?

เจ้าได้ลืมไปแล้วหรือว่ามีมีการสร้างมวลมนุษย์เพียงหนึ่งประเภทซึ่งประกอบด้วยอาดัมและเอวา

(หมายถึงมีการสร้างเพียงชายและหญิง)? หากเจ้าได้เคยเป็นพงศ์พันธุ์ของชาดานมาก่อนในตอนเริ่มต้น

นี้ไม่ได้หมายความว่าเมื่อพระยาห์เวห์ทรงสร้างมนุษย์

พระองค์ทรงรวมกลุ่มมนุษย์เยี่ยงชาดานไว้ในการทรงสร้างของพระองค์หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถกระทำบางสิ่งบางอย่างเช่นนั้นไปได้หรือ?

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อประโยชน์ของพระสิริของพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงจะทรงสร้างประเภทของลูกหลานของชาดานอย่างตั้งพระทัยเพื่อให้ลูกหลานเหล่านั้นดำเนินทา

นพระองค์อย่างจงใจเล่า? พระยาห์เวห์จะทรงสามารถกระทำสิ่งเช่นนั้นไปได้หรือไม่? หากพระองค์ทรงกระทำ

ใครเล่าจะพูดได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ชอบธรรม?

ในตอนที่เราพูดว่าพวกเจ้าบางคนจะไปกับซาตานในท้ายที่สุดนั้น
นั้นไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะไปกับซาตานตั้งแต่เริ่มต้น
แต่หมายความว่าเจ้าได้จมดิ่งลงไปอย่างมากจนถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงพยายามที่ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว
แต่เจ้าก็ยังงอแงหลวมที่จะได้รับความรอดนั้นอยู่ดี
ไม่มีตัวเลือกใดนอกเหนือจากจำแนกประเภทเจ้าให้อยู่กับซาตาน
นี่เป็นเพียงเพราะว่าเจ้านั้นเกินกว่าที่จะช่วยให้รอดได้
ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าทรงไม่ชอบธรรมต่อเจ้าและทรงกำหนดชะตากรรมของเจ้าเป็นร่างทรงของซาตานอย่างตั้ง
พระทัย และจากนั้นจึงจำแนกประเภทเจ้าให้อยู่กับซาตานและมีพระประสงค์ให้เจ้าทนทุกข์อย่างจงพระทัย
นั้น ไม่ใช่ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย หากนั่นคือสิ่งที่เจ้าเชื่อ
เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าก็มีด้านเดียวอย่างยิ่ง!
ช่วงระยะสุดท้ายของการพิชิตชัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยผู้คนให้รอด และเพื่อเปิดเผยบทอาชญากรรมของพวกเขาคือ
การพิชิตชัยเป็นไปเพื่อเผยความเสื่อมของผู้คนโดยผ่านทางการศึกษา
ด้วยการนั้นจึงเป็นการทำให้พวกเขากลับใจ ลุกขึ้น และได้ตามเสาะหาชีวิตและเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์
การพิชิตชัยเป็นไปเพื่อปลุกหัวใจของผู้คนที่มึนชาและปัญญาทึบ
และเพื่อแสดงให้เห็นความเป็นกบฏภายในของพวกเขาโดยผ่านทางการศึกษา อย่างไรก็ตาม
หากผู้คนยังคงไร้ความสามารถที่จะกลับใจได้
ยังคงไร้ความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์
และไร้ความสามารถที่จะขับไล่ความเสื่อมทรามเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เกินกว่าจะช่วยให้รอดได้
และจะถูกซาตานสาวปาม เช่นนั้นคือนัยสำคัญของการพิชิตชัยของพระเจ้า นั่นคือ เพื่อช่วยผู้คนให้รอด
และเพื่อแสดงบทอาชญากรรมของพวกเขาคือเช่นกัน บทอาชญากรรมที่ดี บทอาชญากรรมที่ไม่ดี—
ทั้งหมดต่างได้รับการเปิดเผยโดยพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
การที่ผู้คนจะได้รับการช่วยให้รอดหรือถูกสาปแช่งนั้นต่างได้รับการเปิดเผยในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิต
ชัย

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 31

ยุคสุดท้ายคือตอนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภทโดยผ่านทาง การพิชิต

การพิชิตคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย กล่าวคือ การพิพากษาบาปของแต่ละบุคคลคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย มิฉะนั้นแล้ว ผู้คนจะสามารถได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?

พระราชกิจการจำแนกตามประเภทที่ดำเนินการท่ามกลางพวกเจ้าคือจุดเริ่มต้นของพระราชกิจดังกล่าวในทั่วทั้งจักรวาล หลังจากนั้น

บรรดาแผ่นดินและกลุ่มชนทั้งหมดเหล่านั้นจะอยู่ภายใต้พระราชกิจแห่งการพิชิตด้วยเช่นกัน

นี่หมายความว่าทุกบุคคลในการทรงสร้างจะได้รับการจำแนกตามประเภท

และมาอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาเพื่อรับการพิพากษา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีการทนทุกข์กับการติสสอนและการพิพากษานี้ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่ไม่ได้รับการจำแนกตามประเภท ทุกคนจะได้รับการจำแนก

เพราะบทอาชญากรรมของทุกสรรพสิ่งใกล้มาถึง และทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มาถึงบทสรุปแล้ว

มนุษย์จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากวันสุดท้ายที่มนุษย์จะดำรงอยู่ได้อย่างไร? และด้วยเหตุนี้

การกระทำไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าจะสามารถดำเนินต่อไปได้อีกนานเพียงใด?

พวกเจ้ามองไม่เห็นหรือว่าวันสุดท้ายของพวกเจ้าจะเกิดขึ้นแล้ว?

บรรดาผู้ที่เคารพพระเจ้าและถวิลหาให้พระองค์ทรงปรากฏจะมองไม่เห็นวันแห่งการปรากฏของความชอบธรรม

ของพระเจ้าไปได้อย่างไร? พวกเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลสุดท้ายสำหรับความดีไปได้อย่างไร?

เจ้าเป็นผู้ที่ทำดี หรือเจ้าเป็นผู้ที่ทำชั่ว? เจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการพิพากษาที่ชอบธรรม และจากนั้นก็เชื่อฟัง

หรือเจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการพิพากษาที่ชอบธรรมและจากนั้นก็ถูกสาปแช่ง?

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างเบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาในความสว่าง

หรือเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายท่ามกลางความมืด?

ตัวเจ้าเองไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าบทอาชญากรรมของเจ้าจะเป็นบทอาชญากรรมที่มีบำเหน็จรางวัลหรือบทอาชญากรรมที่มีการลงโทษ?

เจ้าไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดและเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่สุดหรือว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม? เช่นนั้นแล้ว

การประพฤติดของเจ้าและหัวใจของเจ้าเป็นแบบใดกัน? ขณะที่เราพิชิตเจ้าในวันนี้

เจ้าต้องการให้เราพูดออกมาให้เจ้าฟังจริงๆ หรือว่าพฤติกรรมของเจ้านั้นดีหรือชั่ว?

เจ้าได้เสียสละเพื่อเรามากเพียงใด? เจ้านมัสการเราอย่างลึกซึ้งเพียงใด?

ตัวเจ้าเอง ไม่ได้รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าเจ้าประพฤติดต่อเราอย่างไร?

เจ้าควรรู้ดีกว่าทุกคนว่าบทอาชญากรรมที่เจ้าจะพบในท้ายที่สุดจะเป็นอะไร! เราจะบอกเจ้าด้วยความจริงว่า

เราเพียงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมาเท่านั้น และเราสร้างเจ้าขึ้น แต่เราไม่ได้ส่งพวกเจ้าให้ซาตาน
อีกทั้งเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำให้พวกเจ้ากบฏหรือต้านทานเราและดังนั้นจึงถูกรางโทษ
หายนะและความทุกข์ร้อนทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพราะหัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างเกินไปและการประพฤติ
ของพวกเจ้าชั่วช้าเกินไปหรือ? เช่นนั้นแล้ว
บททดสอบที่พวกเจ้าจะพบไม่ได้กำหนดด้วยตัวพวกเจ้าเองหรือ? ในหัวใจของพวกเจ้า
พวกเจ้าไม่ได้รู้ดีกว่าใครๆ หรือว่าเจ้าจะมีจุดจบอย่างไร?
เหตุผลที่เราพิชิตผู้คนก็เพื่อเปิดเผยพวกเขาและเปิดเผยสิ่งที่ดีกว่าเพื่อนำความรอดมาให้เจ้า
ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าทำชั่ว อีกทั้งไม่ใช่เพื่อตั้งใจทำให้เจ้าเดินเข้าสู่นรกแห่งการทำลายล้าง เมื่อเวลานั้นมาถึง
ความทุกข์ปริมาณมหาศาลทั้งหมดของเจ้า การร่ำไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า—
ทั้งหมดจะไม่ได้เป็นเพราะบาปของเจ้าหรือ? ดังนั้น
ความดีของเจ้าเองหรือความชั่วของเจ้าเองไม่ได้เป็นการพิพากษาที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าหรือ?
มันไม่ใช่ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดหรือว่าบททดสอบของเจ้าจะเป็นอย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 32

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวณะของพระองค์เป็นหลัก
พระองค์ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ จากมุมมองของมนุษย์ และจากมุมมองบุคคลที่สาม
พระองค์ตรัสด้วยวิธีที่แตกต่างกันโดยทรงใช้วิธีหนึ่งสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง
และพระองค์ทรงใช้วิธีการตรัสเพื่อเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือออก
จากหัวใจของมนุษย์ นี่ก็พระราชกิจหลักที่พระเจ้าทรงทำ
เนื่องจากมนุษย์เชื่อว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อรักษาคนป่วย เพื่อไล่ผี เพื่อทำปาฏิหาริย์ต่างๆ
และเพื่อประทานพระพรด้านวัตถุแก่มนุษย์ พระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้—
พระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา—เพื่อที่จะจัดสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นออกไปจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้รู้จักความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้า
และเพื่อที่พระฉายาของพระเยซูอาจจะถูกขจัดออกจากหัวใจของเขาและถูกแทนที่ด้วยพระฉายาใหม่ของพระเจ้า
ทันทีที่พระฉายาของพระเจ้าภายในมนุษย์กลายเป็นเก่า เช่นนั้นแล้วพระฉายานั้นก็กลายเป็นรูปเคารพหนึ่ง
เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้น
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่าง ได้ตรัสพระวณะบางคำ
และได้ทรงถูกตรึงกางเขนในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งของพระเจ้า
พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนของทั้งหมดที่เป็นพระเจ้าได้
แต่พระองค์กลับได้ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระเจ้าแทน
นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกินและทรงมหัศจรรย์เหลือเกิน และพระองค์ไม่สามารถหยั่งลึกได้
และเพราะพระเจ้าทรงทำเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในทุกยุค
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคนี้โดยหลักแล้วเป็นการจัดเตรียมพระวณะสำหรับชีวิตของมนุษย์
การเปิดโปงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ และธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์
และการกำจัดลัทธิมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความนึกคิดเชิงศักดิ์นิยา ความนึกคิดที่ล้าสมัย
และความรู้และวัฒนธรรมของมนุษย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยผ่านทาง การถูกเปิดโปงด้วยพระวณะของพระเจ้า
ในยุคลสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์ พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อเปิดโปงมนุษย์
พิพากษามนุษย์ ติสอนมนุษย์ และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อว่าในพระวณะของพระเจ้า

มนุษย์จะได้มาเห็นพระปรีชาญาณและความดีงามของพระเจ้า และมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเพื่อว่ามนุษย์จะมองเห็นกิจการของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางโมเสสออกจากอียิปต์ด้วยพระวณะของพระองค์ และได้ตรัสพระวณะบางคำต่อชาวอิสราเอล ณ เวลานั้นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าได้ถูกทำให้ชัดเจน แต่เพราะขีดความสามารถของมนุษย์มีจำกัด และไม่มีอะไรจะสามารถทำให้ความรู้ของเขาครบบริบูรณ์ได้ พระเจ้าจึงยังตรัสและทรงพระราชกิจต่อไป ในยุคพระคุณมนุษย์ได้เห็นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รักษาคนป่วยและไล่ผี และถูกตรึงกางเขนได้ หลังจากนั้นสามวันพระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์และทรงปรากฏในเนื้อหนังต่อหน้ามนุษย์ มนุษย์ไม่ได้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้ายกเว้นที่มนุษย์รู้มากเท่าที่พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็น และหากพระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงสิ่งใดแก่มนุษย์มากไปกว่านี้ เช่นนั้นแล้วนี่คงจะเป็นระดับของการจำกัดขอบเขตที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึงยังทรงพระราชกิจต่อไป เพื่อที่ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อาจจะกลายเป็นลึกซึ่งยิ่งขึ้น และเพื่อที่มนุษย์อาจจะมารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละเล็กทีละน้อย ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม อุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของเจ้าถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า และมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้าถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงแห่งพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายโดยหลักแล้วได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระวณะที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวณะเสด็จมาเป็นมนุษย์ และพระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ลุล่วง และหากเจ้าไม่มีความรู้ถ้วนทั่วในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถตั้งมั่นได้ ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์สำเร็จลุล่วงเป็นหลัก และนี่คือส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้นความรู้ของพวกเจ้าต้องชัดเจน ไม่ว่าวิธีใดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์จำกัดขอบเขตพระองค์ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระราชกิจนี้ในระหว่างยุคสุดท้าย เช่นนั้นแล้วความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ก็จะไม่สามารถไปต่อได้เลย เจ้าคงจะรู้เพียงว่าพระเจ้าทรงสามารถถูกตรึงกางเขนและทรงสามารถทำลายเมืองโสโดม และว่าพระเยซูทรงสามารถฟื้นคืนจากความตายและทรงปรากฏแก่เปโตรได้...แต่เจ้าคงจะไม่มีวันพูดว่าพระวณะของพระเจ้าสามารถทำให้ทั้งหมดสำเร็จลุล่วงได้ และสามารถพิชิตมนุษย์ได้ เจ้าสามารถพูดถึงความรู้เช่นนี้ได้โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น และยังเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ก็จะกลายเป็นถั่วทั่วมากขึ้นเท่านั้น เมื่อนั้นเท่านั้น
เจ้าจึงจะยุติการจำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง
มนุษย์รู้จักพระเจ้าโดยการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์
ไม่มีวิธีที่ถูกต้องอื่นใดในการรู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 33

ในช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจ ผลลัพธ์ทั้งหลายสัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวณะ โดยผ่านทางพระวณะ
มนุษย์จึงมาเข้าใจความล้าลึกมากมายและพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำลงไปโดยผ่านทางชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
นั่นคือ มนุษย์ได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยผ่านทางพระวณะ
มนุษย์มาเข้าใจความล้าลึกต่างๆ ที่ไม่เคยถูกคลี่คลายมาก่อนในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
ตลอดจนงานของผู้เผยวณะและอัครทูตทั้งหลายในกาลเวลาที่ผ่านไป และหลักการทั้งหลายที่พวกเขาใช้ทำงาน
นั่นก็คือ โดยผ่านทางพระวณะ มนุษย์จึงมาเข้าใจอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เอง
ตลอดจนความเป็นกบฏและการต้านทานของมนุษย์ด้วยเช่นกัน และแล้วเขาจึงมารู้จักธาตุแท้ของตัวเอง
โดยผ่านทางขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจและโดยผ่านทางพระวณะทั้งปวงที่ได้ตรัสไว้
มนุษย์จึงมารู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณ พระราชกิจที่เนื้อหนังซึ่งทรงจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าทรงปฏิบัติ
และยิ่งไปกว่านั้นคือ พระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าตลอดหกพันปีนั้นก็ได้รับโดยผ่านทางพระว
ณะด้วยเช่นกัน
ความรู้เกี่ยวกับมโนคติที่หลงผิดในอดีตของเจ้าและความสำเร็จของเจ้าในการกันพวกมันเก็บไว้ใช้นั้น
มิได้บรรลุโดยผ่านทางพระวณะหรอกหรือ? ในช่วงระยะก่อนหน้านี้
พระเยซูทรงพระราชกิจหายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ
แต่ในช่วงระยะนี้ไม่มีหายสำคัญและการอัศจรรย์เลย
ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงเผยหายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ นั้น
มิได้สัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวณะด้วยเช่นกันหรอกหรือ? ดังนั้น พระวณะต่างๆ
ที่ตรัสในขณะนี้เหนือกว่างานซึ่งทำโดยอัครทูตและผู้เผยวณะทั้งหลายในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
แม้แต่คำพยากรณ์ทั้งหลายที่บอกเล่าโดยผู้เผยวณะก็ไม่อาจสามารถสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์นี้
ผู้เผยวณะทั้งหลายกล่าวเพียงคำพยากรณ์ต่างๆ พวกเขาพูดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
แต่ไม่ใช่พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำในเวลานั้น
ทั้งพวกเขายังไม่ได้กล่าวเพื่อนำทางมวลมนุษย์ในชีวิตของพวกเขา หรือมอบความจริงต่างๆ ให้กับมวลมนุษย์
หรือเปิดเผยความล้าลึกต่อพวกเขา นับประสาอะไรที่จะมอบชีวิตให้ จากพระวณะทั้งหลายที่ตรัสในช่วงระยะนี้
มีคำพยากรณ์กับความจริง แต่โดยหลักแล้ว พระวณะเหล่านี้ทำหน้าที่มอบชีวิตให้มนุษย์ พระวณะต่างๆ ณ
ปัจจุบันนั้นไม่เหมือนกับคำพยากรณ์ทั้งหลายของเหล่าผู้เผยวณะ นี่เป็นระยะของพระราชกิจเพื่อชีวิตของมนุษย์
เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยในชีวิตมนุษย์ และหาใช่เพื่อประโยชน์ของการกล่าวคำพยากรณ์ไม่
ช่วงระยะแรกนั้นเป็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระองค์ก็เพื่อที่จะเตรียมเส้นทางสำหรับมนุษย์ในการนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เป็นพระราชกิจแห่งการเริ่มที่จะหาสถานที่จุดกำเนิดของพระราชกิจบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น

พระยาห์เวห์ได้ทรงสอนคนอิสราเอลให้รักษาวินัยบาป ให้เกียรติบิดามารดา

และใช้ชีวิตด้วยกันและกันอย่างสันติ

นี่เป็นเพราะผู้คนของช่วงเวลานั้นไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นมนุษย์

อีกทั้งยังไม่เข้าใจว่าจะใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกอย่างไร

จึงได้จำเป็นสำหรับพระองค์ในช่วงระยะแรกที่จะต้องทรงนำมวลมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่มวลมนุษย์หาได้เป็นสิ่งที่พวกเขาได้รู้หรือครองมาก่อนหน้านี้ไม่ ณ เวลานั้น

พระเจ้าได้ทรงให้เกิดมีผู้เผยวจนะขึ้นมากมายเพื่อกล่าวคำพยากรณ์

และพวกเขาทั้งหมดก็ได้ทำเช่นนั้นกันภายใต้การทรงนำของพระยาห์เวห์

นี่เป็นเพียงรายการหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้า ในช่วงระยะแรกนั้น พระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และดังนั้นพระองค์จึงทรงอบรมทุกเผ่าและชนชาติโดยผ่านทางผู้เผยวจนะ

ตอนที่พระเยซูทรงพระราชกิจในกาลเวลาของพระองค์ พระองค์มิได้ตรัสมากเท่ากับในปัจจุบัน

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งพระวจนะในยุคสุดท้ายนั้นไม่เคยถูกปฏิบัติมาก่อนในยุคต่างๆ

และในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป แม้ว่าอิสยาห์ ดาเนียล และยอห์นได้กล่าวคำพยากรณ์ไว้มากมาย

แต่คำพยากรณ์ทั้งหลายของพวกเขาที่แตกต่างกันจากพระวจนะทั้งหลายที่ตรัสในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่พวกเขาได้กล่าวเป็นเพียงคำพยากรณ์ต่างๆ แต่พระวจนะทั้งหลายที่ตรัสในตอนนี้นั้นไม่ใช่

หากเราเปลี่ยนทั้งหมดที่เราพูดถึงตอนนี้เป็นคำพยากรณ์ต่างๆ พวกเขาจะมีความสามารถเข้าใจได้หรือไม่?

สมมุติว่าสิ่งที่เราได้พูดถึงไปแล้วนั้นเกี่ยวกับเรื่องราวภายหลังจากที่เราได้จากไป แล้ว

เจ้าจะได้รับความเข้าใจได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระวจนะไม่เคยถูกปฏิบัติในกาลเวลาของพระเยซูหรือในยุคธรรมบัญญัติ

บางทีบางคนอาจจะพูดว่า

“พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสพระวจนะในกาลเวลาแห่งพระราชกิจของพระองค์ด้วยหรือ?”

นอกเหนือจากการรักษาอาการป่วย การขับไล่ปีศาจ

และการทรงพระราชกิจหมายสำคัญและการอัศจรรย์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูมิได้ตรัสพระวจนะต่างๆ

ในกาลเวลาที่พระองค์ได้กำลังทรงพระราชกิจอยู่หรือ?”

วิธีที่พระวจนะได้ถูกตรัสออกมานั้นมีความแตกต่างกัน

อะไรคือสาระสำคัญของพระวจนะทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ดำรงไว้?

พระองค์เพียงได้ทำการทรงนำมวลมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก

ซึ่งไม่ได้ไปแต่ต้องเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิตเลย เหตุใดจึงได้ถูกกล่าวว่า ตอนที่พระยาห์เวห์ตรัสนั้นก็เพื่อที่จะอบรมประชากรของทุกแห่งหนทั้งหมด? คำว่า“อบรม”

หมายถึงทรงบอกอย่างชัดเจนและทรงบัญชาโดยตรง พระองค์มิได้ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์ ในทางกลับกัน พระองค์เพียงทรงจับข้อมือมนุษย์และทรงสอนวิธีที่จะเคารพพระองค์ให้กับมนุษย์โดยปราศจากอุปมาต่างๆ มากเกินไป พระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำนั้นมีได้เพื่อที่จะจัดการหรือบ่มวินัยมนุษย์ หรือมอบการพิพากษาและการติสอน มันเป็นไปได้เพื่อทรงนำเขา

พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้บอกประชากรของพระองค์ให้เก็บมานาในถิ่นทุรกันดาร ทุกเวลาเช้าก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขาจะต้องเก็บมานา แค่เพียงพอรับประทานในวันนั้น มานานั้นไม่สามารถเก็บข้ามวันได้ เนื่องจากมันจะกลายเป็นจีรนรา

พระองค์มิได้ทรงอบรมสั่งสอนผู้คนหรือตีแผ่ธรรมชาติของพวกเขา

อีกทั้งพระองค์ยังไม่ได้ทรงตีแผ่แนวคิดและความคิดต่างๆ ของพวกเขา

พระองค์มิได้ทรงเปลี่ยนแปลงผู้คนแต่ได้ทรงนำในการดำเนินชีวิตของพวกเขาเสียมากกว่า ประชากรในกาลเวลานั้นเป็นเหมือนเด็ก

ไม่เข้าใจสิ่งใดเลยและสามารถทำได้เพียงการเคลื่อนไหวเชิงกลพื้นฐานเท่านั้น และดังนั้น

พระยาห์เวห์จึงเพียงได้ทรงประกาศกฤษฎีกาธรรมบัญญัติต่างๆ เพื่อทรงนำมวลชนเท่านั้น

คัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 34

พระเจ้าตรัสพระวณะของพระองค์และทรงพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับยุคที่แตกต่างกัน และในยุคที่แตกต่างกัน พระองค์ตรัสพระวณะที่แตกต่างกัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ หรือทรงกระทำซ้ำพระราชกิจเดียวกัน หรือทรงรู้สึกอาลัยอาวรณ์ต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นอดีตไปแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า และพระองค์ตรัสพระวณะใหม่ๆ ทุกวัน เจ้าควรปฏิบัติตามสิ่งซึ่งควรได้รับการปฏิบัติตามในวันนี้ นี่คือการรับผิดชอบและหน้าที่ของมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่การฝึกฝนปฏิบัตินั้นจะต้องมีศูนย์กลางอยู่รอบความสว่างและพระวณะของพระเจ้าในปัจจุบัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ และทรงสามารถตรัสออกมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างออกไปเพื่อให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์นั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณ หรือของมนุษย์ หรือของบุคคลที่สาม—พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเสมอ และเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าด้วยเหตุจากมุมมองของมนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสออกมา

ท่ามกลางผู้คนบางคน ได้มีมโนคติที่หลงผิดเกิดขึ้น โดยเป็นผลมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างกันซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสออกมา ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า และไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ หากพระเจ้าได้ตรัสออกมาจากหนึ่งมุมมองเสมอ มนุษย์จะไม่วางกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าออกมาหรือ?

พระเจ้าจะสามารถยอมให้มนุษย์ปฏิบัติในหนทางเช่นนั้นหรือ? ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายต่างๆ ในการทำเช่นนั้น

หากพระเจ้าจะต้องตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณเสมอ เจ้าจะสามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์ได้หรือ? ด้วยเหตุนี้ บางครั้งพระองค์จึงตรัสในฐานะบุคคลที่สามเพื่อทรงจัดเตรียมพระวณะของพระองค์ให้กับเจ้าและทรงนำเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงทำนั้นเหมาะสม สรุปลึ้นๆ ทุกสิ่งล้วนทรงกระทำโดยพระเจ้าทั้งสิ้น และเจ้าไม่ควรสงสัยในการนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึงไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ นี่คือการจริงอันมิอาจเปลี่ยนแปลงได้ประการหนึ่ง ไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร พระองค์ยังคงทรงเป็นพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง!

เปโตรรักพระเจ้ามากยิ่งนักและเป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งได้ตั้งพระทัยของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นพยานให้เขาในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์

ด้วยเหตุที่แก่นแท้ของสิ่งมีชีวิตก็คือสิ่งที่มันเป็น และมันไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ในพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

แต่ทรงใช้วิธีการอันแตกต่างสารพันเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์มีประสิทธิภาพและทำให้ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทุกๆ วิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์ช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระองค์

และเป็นไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงใช้วิธีการใดในการทรงพระราชกิจ

แต่ละวิธีการเป็นไปเพื่อที่จะสร้างมนุษย์และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

แม้ว่าหนึ่งในวิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์อาจยืนยงอยู่ได้เป็นเวลานานมาก

นี่ก็เป็นไปเพื่อที่จะกล่อมเกลาคความเชื่อของมนุษย์ที่มีในพระองค์ ด้วยเหตุนี้

จึงไม่ควรมีความสงสัยเคลือบแคลงในหัวใจของเจ้า

เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังขั้นตอนเหล่านี้

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวจนะของพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 35

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อตรัสพระวณะของพระองค์เป็นหลัก

สิ่งที่เจ้าเข้าเชื่อมความสัมพันธ์ด้วยก็คือพระวณะของพระเจ้า สิ่งที่เจ้าเห็นก็คือพระวณะของพระเจ้า

สิ่งที่เจ้าได้ยินก็คือพระวณะของพระเจ้า สิ่งที่เจ้าปฏิบัติตามก็คือพระวณะของพระเจ้า

สิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ด้วยก็คือพระวณะของพระเจ้า

และการจุติเป็นมนุษย์นี้ของพระเจ้ายกใช้พระวณะเป็นหลักในการทำให้นุชนมีความเพียบพร้อม

พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ทรงพระราชกิจซึ่งพระเยซูได้ทรงทำในอดีต แม้ว่าพระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระเจ้า

และทั้งสองทรงเป็นเนื้อหนัง พันธกิจทั้งหลายของพระองค์ทั้งสองไม่ใช่อย่างเดียวกัน เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ยังได้ทรงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าและได้ตรัสพระวณะบางถ้อยคำ—

แต่สิ่งใดกันแน่ที่เป็นพระราชกิจหลักซึ่งพระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วง?

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วงโดยหลักก็คือพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน

พระองค์ได้ทรงกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แล้วเสร็จแล

ะไ้มนุษยชาติทั้งมวล

และที่พระองค์ได้ทรงทำหน้าที่ในฐานะเครื่องบูชาลบล้างบาปอย่างหนึ่งนั้นก็เป็นที่ไปเพื่อประโยชน์แห่งบาปของ

มนุษยชาติทั้งมวล นี่คือพระราชกิจหลักซึ่งพระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วง ทำยที่สุด

พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเส้นทางแห่งกางเขนเพื่อทรงนำบรรดาผู้ที่ได้มาในภายหลัง

ในตอนทีพระเยซูได้เสด็จมา ในเบื้องต้นก็เพื่อทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ให้แล้วเสร็จ

พระองค์ได้ทรงไถ่มนุษยชาติทั้งมวล และได้ทรงนำพาชาวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์มาสู่มนุษย์

และยังไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดเส้นทางสู่อาณาจักรสวรรค์ ผลก็คือ

ทุกคนที่ได้มาในภายหลังกล่าวว่า “เราควรเดินไปบนเส้นทางแห่งกางเขน

และพลีอุทิศตัวพวกเราเองเพื่อกางเขน” แน่่อนว่า ในตอนเริ่มแรก

พระเยซูยังได้ทรงพระราชกิจอื่นบางอย่างและได้ตรัสพระวณะบางถ้อยคำเช่นกันเพื่อทำให้นุชนกลับใจและส

ารภาพบาปของเขา แต่พันธกิจของพระองค์นั้นยังคงเป็นการถูกตรึงกางเขน

และช่วงเวลาสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงใช้ไปในการประกาศหนทางนั้น

ก็เป็นที่ไปเพื่อการเตรียมสำหรับการถูกตรึงกางเขนซึ่งตามมาในภายหลัง

หลายครั้งคราวที่พระเยซูได้ทรงอธิษฐานก็ยังเป็นที่ไปเพื่อประโยชน์ของการถูกตรึงกางเขนเช่นกัน

ชีวิตของมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงดำเนินไปและช่วงเวลาสามสิบสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงพระชน

มชีพอยู่บนแผ่นดินโลกนั้นเป็นที่ไปเพื่อประโยชน์ของการทรงพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แล้วเสร็จเป็

หลัก

ปีทั้งหลายนั้นก็เพื่อจะมอบความแข็งแกร่งให้แก่พระองค์ในการรับปฏิบัติพระราชกิจนี้ซึ่งผลที่ตามมาจากการนี้ก็คือ พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แก่พระองค์

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์จะทรงสำเร็จลุล่วงพระราชกิจใดวันนี้? ในวันนี้

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยประการสำคัญแล้วก็เพื่อทรงพระราชกิจแห่ง

“พระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ให้เสร็จสมบูรณ์ เพื่อทรงใช้พระวณะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและทรงทำให้มนุษย์ยอมรับการจัดการกับพระวณะและกระบวนการถลุงพระวณะ ในพระวณะของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้เจ้าได้รับการจัดเตรียมและได้รับชีวิต ในพระวณะของพระองค์

เจ้าเห็นพระราชกิจและกิจการของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทดสอบและถลุงเจ้า และด้วยเหตุนี้

หากเจ้าทนทุกข์จากความยากลำบาก มันก็เป็นเพราะพระวณะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในวันนี้

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจด้วยข้อเท็จจริงทั้งหลาย แต่ด้วยพระวณะ

เพียงภายหลังจากที่พระวณะของพระองค์ได้มาถึงเจ้าแล้วเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงสามารถทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้าได้และทำให้เจ้าทนทุกข์จากความเจ็บปวดหรือรู้สึก

ถึงความหวานชื่น มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำพาเจ้าไปสู่ความเป็นจริงได้

และมีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้ และดังนั้น

อย่างน้อยที่สุดเจ้าจะต้องเข้าใจการนี้ นั่นคือ

พระราชกิจซึ่งปฏิบัติสำเร็จโดยพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายโดยประการสำคัญแล้วคือ

การใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทรงทำให้บุคคลทุกคนมีความเพียบพร้อมและเพื่อทรงนำมนุษย์

พระราชกิจทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัตินั้นทำโดยผ่านทางพระวณะ

พระองค์ไม่ทรงใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อทดสอบเจ้า มีบางเวลาที่ผู้คนบางคนต้านทานพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงทำให้เจ้าได้รับความไม่สบายใหญ่หลวง เนื้อหนังของเจ้าไม่ได้ถูกทดสอบ

อีกทั้งเจ้าไม่ได้ทนทุกข์จากความยากลำบาก—แต่ทันทีที่พระวณะของพระองค์มาถึงเจ้า และถลุงเจ้า

มันก็ทนไม่ไหวแล้วสำหรับเจ้า มันไม่ใช่อย่างนั้นหรือ? ในช่วงระหว่างเวลาของพวกคนปรนนิบัติ

พระเจ้าได้ตรัสว่าจะโยนมนุษย์เข้าไปในบาตาลึก มนุษย์ได้มาถึงยังบาตาลึกจริงๆ หรือไม่?

แค่โดยผ่านทางการใช้พระวณะเพื่อถลุงมนุษย์ มนุษย์ก็ได้เข้าสู่บาตาลึกไปแล้ว และดังนั้น

ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงใช้พระวณะเป็นหลักเพื่อสำเร็จลุล่วงในทุกสิ่งและทำให้ทุกสิ่งชัดเจน

ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจอื่นใดเว้นเสียแต่การตรัสถึงพระวณะ—

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นสำหรับข้อเท็จจริงทั้งหลาย พระวณะทั้งหลายนั้นเพียงพอแล้ว

นั่นเป็นเพราะพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจนี้เป็นหลัก

เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นฤทธานุภาพของพระองค์และมหิศจรรยย์ในพระวณะของพระองค์

เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นในพระวณะของพระองค์ว่าพระองค์ทรงซ่อนเร้นพระองค์เองโดยถ่อมพระทัยอย่างไร

และเพื่อยอมให้มนุษย์ได้รู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ในพระวณะของพระองค์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทั้งหมดที่พระองค์ทรงเป็นนั้นอยู่ในพระวณะของพระองค์

พระปรีชาญาณและความมหิศจรรยย์ของพระองค์นั้นอยู่ในพระวณะของพระองค์

ในการนี้เจ้าถูกทำให้เห็นวิธีการมากมายซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสพระวณะของพระองค์

ส่วนใหญ่ของพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้เป็นการจัดเตรียม วิวรรณ

และการจัดการกับมนุษย์มาตลอด พระองค์ไม่ทรงสาปแช่งบุคคลคนหนึ่งสักน้อย

และแม้คราที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงสาปแช่งพวกเขาโดยผ่านทางพระวณะ และดังนั้น

ในยุคพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นี้

จงอย่าพยายามที่จะมองให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักษาคณปวัยและขับไล่บรรดาปีศาจอีก

และจงหยุดมองหาหมายสำคัญทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา—ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย!

หมายสำคัญทั้งหลายเหล่านั้น ไม่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้! หากจะพูดอย่างตรงๆ แล้ว: ในวันนี้

พระเจ้าพระองค์เององค์จริงซึ่งอยู่ในเนื้อหนังมนุษย์ไม่ทรงกระทำการ พระองค์เพียงตรัสเท่านั้น นี่คือความจริง!

พระองค์ทรงใช้พระวณะเพื่อให้เจ้ามีความเพียบพร้อม และทรงใช้พระวณะเพื่อป้อนอาหารและน้ำให้เจ้า

พระองค์ยังทรงใช้พระวณะเพื่อทรงพระราชกิจเช่นกัน

และพระองค์ทรงใช้พระวณะแทนข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อให้เจ้ารู้จักความเป็นจริงของพระองค์

หากเจ้าสามารถล่วงรู้ลักษณะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมันก็จะย่อมเป็นการยากที่จะมีความคิดในเชิงลบ แทนที่จะจดจ่ออยู่กับสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ

เจ้าควรมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่เป็บบวกเท่านั้น—กล่าวคือ

ไม่ว่าพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วงหรือไม่ก็ตาม

หรือไม่ว่ามีการมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลายหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ได้รับชีวิตจากพระวณะของพระองค์

และนี่คือหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาหมายสำคัญทั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันคือข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ประการหนึ่ง นี่คือหลักฐานที่ดีที่สุดที่ใช้ในการทำความรู้จักพระเจ้า

และเป็นหมายเหตุหนึ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่าบรรดาหมายเหตุทั้งหลาย
มีเพียงพระวณะเหล่านี้เท่านั้นที่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 36

ทันทีที่ยุคอาณาจักรได้เริ่มต้นขึ้น พระเจ้าได้ทรงเริ่มปล่อยพระวณะของพระองค์ ในภายภาคหน้า พระวณะเหล่านี้จะค่อยๆ ได้รับการทำให้ลุล่วง และ ณ เวลานั้น มนุษย์จะเติบโตเข้าสู่ชีวิต การใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อเปิดโปงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์นั้นเป็นจริงมากขึ้น และจำเป็นมากขึ้น และพระองค์ไม่ทรงใช้สิ่งใดเลยนอกจากพระวณะในการทรงพระราชกิจของพระองค์เพื่อที่จะทำให้ความเชื่อของมนุษย์มีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุที่วันนี้คือยุคพระวณะ และมันจึงจำเป็นต้องมีความเชื่อ ปณิธาน และความร่วมมือจากมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายคือการให้พระวณะของพระองค์เพื่อรับใช้และจัดเตรียมให้แก่มนุษย์

เพียงภายหลังจากที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ทรงเสร็จสิ้นการตรัสพระวณะของพระองค์แล้วเท่านั้น

พระวณะจึงจะได้รับการทำให้ลุล่วง ในช่วงระหว่างเวลาซึ่งพระเจ้าตรัส

พระวณะของพระองค์ไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เพราะเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในช่วงระยะของเนื้อหนัง

พระวณะของพระองค์ไม่สามารถได้รับการทำให้ลุล่วงได้ นี่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อที่

มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์และไม่ใช่วิญญาณ

เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระเจ้าด้วยตาของตนเอง

ในวันที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสมบูรณ์

เมื่อพระวณะทุกคำซึ่งควรถูกตรัสโดยพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ถูกตรัสออกมาแล้ว

พระวณะของพระองค์จะเริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง ตอนนี้ไม่ใช่ยุคของการทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง

เพราะพระองค์ยังตรัสพระวณะของพระองค์ไม่เสร็จสิ้น ดังนั้น

เมื่อเจ้าเห็นว่าพระเจ้ายังกำลังตรัสพระวณะของพระองค์บนแผ่นดินโลก

จงอย่ามัวรอการทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง เมื่อพระเจ้าหยุดตรัสพระวณะของพระองค์

และเมื่อพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

นั่นจึงจะเป็นเวลาที่พระวณะของพระองค์เริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง

ในพระวณะที่พระองค์ตรัสบนแผ่นดินโลกนั้น ในด้านหนึ่ง มีการจัดเตรียมชีวิต และในอีกด้านหนึ่ง

มีการเผยพระวณะ—การเผยพระวณะเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมา เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งจะถูกทำให้เสร็จสิ้น

และเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จลุล่วง

ในพระวณะของพระเยซูก็เคยมีการเผยพระวณะด้วยเช่นกัน ในด้านหนึ่ง พระองค์ได้ทรงจัดหาชีวิต

และในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ได้ตรัสการเผยพระวณะ มาวันนี้

ไม่มีการพูดเรื่องการดำเนินการตามพระวณะและข้อเท็จจริงทั้งหลายในเวลาเดียวกัน

เพราะมีความแตกต่างมากเกินไประหว่างสิ่งซึ่งสามารถเห็นได้ด้วยตาของมนุษย์เองและสิ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จโดยพระเจ้า อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

พระวาระของพระองค์จะได้รับการทำให้ลุล่วง และข้อเท็จจริงทั้งหลายจะมาภายหลังจากพระวาระ ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวาระบนแผ่นดินโลก และในการปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวาระนั้น พระองค์เพียงแค่ตรัสพระวาระเท่านั้น

และไม่ทรงใส่พระทัยในเรื่องอื่นๆ ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง

พระวาระของพระองค์จะเริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง ในวันที่

พระวาระถูกใช้เพื่อทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมก่อนเป็นอย่างแรก

เมื่อพระองค์ทรงได้รับพระสิริโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล พระราชกิจของพระองค์จะครบถ้วนบริบูรณ์—

พระวาระทั้งหมดซึ่งควรถูกตรัสจะได้ถูกตรัสออกมาแล้ว

และพระวาระทั้งหมดจะได้กลายเป็นข้อเท็จจริงทั้งหลาย

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวาระ

เพื่อที่มวลมนุษย์อาจได้รู้จักพระองค์ และเพื่อที่มวลมนุษย์อาจได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์และทั้งหมดของกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์จากพระวาระของพระองค์ ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวาระเพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงเป็นหลัก

ในภายภาคหน้า พระวาระของพระองค์ยังจะมาถึงทุกๆ ศาสนา ภาคส่วน ชนชาติ และนิกายด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงใช้พระวาระเพื่อพิชิต

เพื่อทำให้มนุษย์ทั้งหมดเห็นว่าพระวาระของพระองค์มีสิทธิอำนาจและมหิทธิฤทธิ์—และดังนั้นในวันนี้

พวกเจ้าจึงเผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น

พระวาระซึ่งตรัสโดยพระเจ้าในยุคนี้แตกต่างไปจากพระวาระซึ่งถูกตรัสในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

และพระวาระเหล่านั้นก็แตกต่างไปจากพระวาระซึ่งถูกตรัสในช่วงระหว่างยุคพระคุณเช่นกัน ในยุคพระคุณ

พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจของพระวาระ

แต่แค่ได้ทรงปรารภว่าพระองค์จะถูกตรึงกางเขนเพื่อทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง

พระคัมภีร์เพียงพรรณนาเหตุผลที่พระเยซูทรงต้องถูกตรึงกางเขน

และความทุกข์ซึ่งพระองค์ทรงต้องได้รับบนกางเขน และวิธีการที่มนุษย์ควรถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้าเท่านั้น

ในช่วงระหว่างยุคนั้น พระราชกิจทั้งหมดซึ่งปฏิบัติสำเร็จโดยพระเจ้านั้นไปรวมอยู่ที่การถูกตรึงกางเขน

ในระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ตรัสพระวาระเพื่อพิชิตทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์

นี่คือ “พระวาระซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อทรงพระราชกิจนี้

กล่าวคือ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวาระซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระองค์เพียงตรัสพระวณะเท่านั้น และแทบจะไม่มีมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย นี่ก็แก่นแท้จริงๆ ของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์ และเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ตรัสพระวณะของพระองค์ นี่เป็นการทรงปรากฏของพระวณะในมนุษย์ และเป็นพระวณะซึ่งกำลังทรงมาเป็นมนุษย์

“ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า และพระวาทะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” นี่ (พระราชกิจแห่งการทรงปรากฏของพระวณะเป็นมนุษย์)

คือพระราชกิจซึ่งพระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

และเป็นบทสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการทั้งสิ้นทั้งมวลของพระองค์

และดังนั้นพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงสำแดงพระวณะของพระองค์ในมนุษย์

สิ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จวันนี้ สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จในภายภาคหน้า สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยพระเจ้า บั้นปลายสุดท้ายของมนุษย์ บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอด พวกที่จะถูกทำลาย เป็นต้น—

ทั้งหมดของพระราชกิจนี้ซึ่งควรถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในท้ายที่สุด ได้ถูกระบุไว้แล้วทั้งหมดอย่างชัดเจน

และเป็นไปทั้งหมดก็เพื่อที่จะสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ประกาศกฤษฎีกาบริหารและธรรมบัญญัติขึ้นก่อนหน้านั้น พวกที่จะถูกทำลาย

บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพัก—พระวณะเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องถูกทำให้ลุล่วง

นี่คือพระราชกิจซึ่งถูกทำให้สำเร็จลุล่วงเป็นหลักโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

พระองค์ทรงทำให้ผู้คนเข้าใจว่าบรรดาผู้ที่ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด

และพวกที่ไม่ได้ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด

ประชากรและบรรดาบุตรของพระองค์จะถูกแยกประเภทอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นต่ออิสราเอล

จะเกิดอะไรขึ้นต่ออียิปต์—ในภายภาคหน้า ทุกๆ ถ้อยคำของพระวณะเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วง

ก้าวอย่างของพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเร่งความเร็วขึ้น

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นวิถีทางที่จะเปิดเผยต่อมนุษย์ถึงสิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้นในทุกยุค

สิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้น โดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพันธกิจของพระองค์ซึ่งจะต้องได้รับการปฏิบัติ

และพระวณะเหล่านี้เป็นไปทั้งหมดเพื่อที่จะสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 37

พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์โดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล

ทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์จะต้องยอมรับพระวณะของพระองค์ และกินและดื่มพระวณะของพระองค์
ไม่มีผู้ใดสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าด้วยการมองเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ซึ่งพระเจ้าทรงแสด
ดง ตลอดหลายยุคหลายสมัย พระเจ้าได้ทรงใช้พระวณะมาโดยตลอดในการที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าจึงไม่ควรอุทิศความใส่ใจของเจ้าทั้งหมดไปกับหมายสำคัญและการอัศจรรย์
แต่ควรเพียรพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ในยุคธรรมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ตรัสบางพระวณะไว้ และในยุคพระคุณ
พระเยซูก็ได้ตรัสไว้หลายพระวณะเช่นกัน ภายหลังจากที่พระเยซูได้ตรัสพระวณะมากมายแล้ว
บรรดาอัครทูตและบรรดาสาวกภายหลังได้ทำให้ผู้คนฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งออก
โดยพระเยซู และได้รับประสบการณ์โดยสอดคล้องกับพระวณะและหลักธรรมทั้งหลายซึ่งพระเยซูได้ตรัสถึง
ในยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเป็นหลัก
พระองค์ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อบีบบังคับมนุษย์ หรือ โน้มน้าวมนุษย์
การนี้ไม่สามารถทำให้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น

หากพระเจ้าเพียงได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมันก็จะกลายเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ความเป็นจริงของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์

แต่ทรงใช้พระวณะเพื่อให้น้ำและเลี้ยงดูมนุษย์ ซึ่งภายหลังจากนั้น

ความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ของมนุษย์และความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าจึงสัมฤทธิ์ผล

นี่คือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัติและพระวณะซึ่งพระองค์ตรัส

พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม—

พระองค์ทรงใช้พระวณะ

และทรงใช้วิธีการอันแตกต่างหลากหลายของพระราชกิจในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถลุง การจัดการ การตัดแต่ง หรือการจัดเตรียมพระวณะ

พระเจ้าตรัสจากมุมมองอันแตกต่างหลากหลายเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และเพื่อให้มนุษย์มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจ พระปรีชาญาณ และความมหัศจรรย์ของพระเจ้า

เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ณ เวลาซึ่งพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวยุคในยุคสุดท้าย

เมื่อนั้นเขาย่อมจะมีคุณสมบัติที่จะเฝ้ามองหมายสำคัญและการอัศจรรย์

เมื่อเจ้ามารู้จักพระเจ้าและสามารถเชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตาม
เจ้าจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไปเมื่อเจ้าเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ขณะนี้
เจ้าเสื่อมทรามและไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์—
เจ้าคิดว่าเจ้ามีคุณสมบัติที่จะเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในสภาวะนี้อย่างนั้นหรือ?
ในเวลาที่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ นั่นเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงลงโทษมนุษย์
และเป็นเวลาเปลี่ยนยุคด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น เป็นเวลาที่ยุคสรุปปิดตัวลง
เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถูกดำเนินการไปตามปกติ พระองค์ไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์
การแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์นั้นง่ายมากสำหรับพระองค์
แต่นั้นไม่ใช่หลักการของพระราชกิจของพระเจ้า
อีกทั้งมันไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
หากมนุษย์ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และหากร่างกายฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าจะต้องปรากฏแก่มนุษย์
ผู้คนทั้งหมดจะไม่เชื่อในพระเจ้าหรือหรือ?
เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่าผู้ชนะกลุ่มหนึ่งถูกรับไว้จากทิศตะวันออก
ซึ่งเป็นบรรดาผู้ชนะผู้ที่มาจากท่ามกลางความทุกข์ลำบากอันใหญ่หลวง พระวณะเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร?
พระวณะเหล่านี้หมายความว่า
ผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกรับไว้แล้วนั้นเพียงได้เชื่อฟังอย่างแท้จริงภายหลังจากที่ก้าวผ่านการพิพากษาและการตีสอน
และการจัดการและการตัดแต่ง และกระบวนการถูกล้างทุกประเภทแล้วเท่านั้น
การเชื่อของผู้คนเหล่านี้ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรม แต่เป็นความจริงแท้
พวกเขายังไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ หรือปาฏิหาริย์ใดๆ
พวกเขาไม่พูดเรื่องความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอนอันลึกลับหรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกลับลึกลับ
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับมีความเป็นจริงและพระวณะของพระเจ้าและความรู้แท้จริงเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า
กลุ่มเช่นนั้นไม่ได้มีความสามารถมากกว่าในการที่จะทำให้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเข้าใจได้ง่ายหรือหรือ?
พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายคือพระราชกิจที่แท้จริง ในช่วงระหว่างยุคของพระเยซู
พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แต่เพื่อไถ่มนุษย์
และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างเพื่อให้ผู้คนติดตามพระองค์
ด้วยเหตุที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนแล้วเสร็จเป็นหลัก
และการแสดงหมายสำคัญไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งพันธกิจของพระองค์
หมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นนั้นเป็นพระราชกิจซึ่งได้ทำไปเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์เกิดประสิทธิภาพ

หมายสำคัญและการอัศจรรย์เป็นพระราชกิจพิเศษ และไม่ได้เป็นตัวแทนพระราชกิจของยุคสมัยทั้งยุค ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม

พระเจ้ายังได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่างเช่นกัน—

แต่พระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติวันนี้เป็นพระราชกิจที่แท้จริง

และพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในขณะนี้อย่างแน่นอน

หากพระองค์ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

พระราชกิจที่แท้จริงของพระองค์ก็จะถูกขัดจังหวะให้เกิดความสับสนไม่เป็นระเบียบ

และพระองค์ก็จะไม่สามารถทรงพระราชกิจใดๆ ได้อีก

หากพระเจ้าได้ตรัสว่าจะใช้พระวจนะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

แต่ก็ได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นกัน เช่นนั้นแล้วจะเป็นไปได้หรือไม่ว่า

มันทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า มนุษย์เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง? ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น มีศานนามากเกินไปภายในมนุษย์

พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อขับไล่มนต์ที่หลงผิดทางศาสนาและสิ่งทั้งหลายที่เกินธรรมชาติทั้งหมดภายในมนุษย์ออกไป และทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อถอดพระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเป็นนามธรรมและเพื่อแผ่ออกไป—

พระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งอีกนัยหนึ่งไม่ได้ดำรงอยู่เลย และดังนั้น

บัดนี้สิ่งเดียวซึ่งล้ำค่าก็คือการที่เรามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริง! ความจริงสำคัญกว่าทุกสิ่ง

เรามีความจริงมากเพียงใดกันในวันนี้?

ทุกอย่างที่แสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์คือพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

บรรดาวิญญาณชั่วก็สามารถแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้เช่นกัน

พวกมันทั้งหมดใช้พระเจ้าหรือไม่? ในการเชื่อของเขาในพระเจ้า สิ่งซึ่งมนุษย์ค้นหาก็คือความจริง

และสิ่งซึ่งเขาไล่ตามเสาะหาก็คือชีวิต แทนที่จะเป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

นี่ควรเป็นเป้าหมายของทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวจนะของพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 38

ณ เวลานั้น พระราชกิจของพระเยซูคือพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง บาปต่างๆ
ของทุกคนที่เชื่อในพระองค์ได้รับการอภัย ตราบเท่าที่เจ้าเชื่อในพระองค์ พระองค์จะทรงไถ่เจ้า
หากเจ้าเชื่อในพระองค์ เจ้าก็ไม่ต้องเป็นคนบาปอีกต่อไป เจ้าได้รับการปลดปล่อยจากบาปของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เป็นความหมายของการได้รับการช่วยให้อุด และการได้รับความเป็นธรรมโดยความเชื่อ
แต่ถึงกระนั้นในบรรดาผู้ที่เชื่อ ก็ยังคงมีสิ่งที่เป็นกบฏและต่อต้านพระเจ้า และที่ยังคงต้องค่อยๆ ลบออกไป
ความรอดมิได้หมายความว่ามนุษย์ต้องได้รับการรับไว้โดยพระเยซูโดยสิ้นเชิง
แต่หมายความว่ามนุษย์จะไม่มีบาปอีกต่อไป หมายความว่าเขาได้รับการอภัยบาปของเขาแล้ว หากว่าเจ้าเชื่อ
เจ้าจะไม่มีวันมีบาปอีก ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่บรรดาสาวกของพระองค์ไม่อาจจับใจความได้
และได้ตรัสมากมายหลายอย่างที่ผู้คนไม่เข้าใจ นี่เป็นเพราะ ณ เวลานั้น พระองค์มิได้ให้คำอธิบายใดๆ
ด้วยเหตุนี้เอง หลายปีหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จจากไป มัทธิวได้ทำทะเบียนลำดับวงศ์ขึ้นเพื่อพระเยซู
และคนอื่นๆ ก็ได้ทำงานมากมายที่มาจากเจตจำนงของมนุษย์
พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและได้รับมนุษย์ แต่เพื่อทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง
นั่นคือ การนำมาซึ่งข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์
และการทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนครบบริบูรณ์ และดังนั้น ทนทีที่พระเยซูถูกตรึงกางเขน
พระราชกิจของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์ แต่ในช่วงระยะปัจจุบันนี้—
ที่เป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย—มีพระวณะที่ต้องตรัสออกไปมากขึ้น มีพระราชกิจที่ต้องทำมากขึ้น
และต้องมีกระบวนการต่างๆ มากมาย ดังนั้น ความล้าลึกต่างๆ

จากพระราชกิจของพระเยซูและพระยาห์เวห์ก็ต้องได้รับการเปิดเผยด้วยเช่นกัน
เพื่อที่ผู้คนทั้งปวงอาจจะได้มีความเข้าใจและความกระจำแจ้งในการเชื่อของพวกเขา
เพราะนี่คือพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย และยุคสุดท้ายคือบทวสานของพระราชกิจของพระเจ้า
เป็นเวลาแห่งการสรุปปิดตัวพระราชกิจ
พระราชกิจช่วงระยะนี้จะชี้แจงธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์และการไถ่ของพระเยซูแก่เจ้า
และโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจจะได้เข้าใจพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ของพระเจ้า และซึ่งคุณค่ากับนัยสำคัญและเนื้อแท้ทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนี้
และเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงกระทำไปและพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัส
สไป และปรับการเชื่อถือและการรักใคร่บูชาในพระคัมภีร์แบบมีขอบเขตของเจ้าให้สมดุล
ทั้งหมดนี้จะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้

เจ้าจะได้มาเข้าใจทั้งพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำและพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

เจ้าจะเข้าใจและมองเห็นทั้งหมดเกี่ยวกับความจริง ชีวิต และหนทาง

ในพระราชกิจช่วงระยะที่พระเยซูทรงกระทำนั้น

ทำไมพระเยซูจึงเสด็จจากไปโดยที่มิได้ทำการสรุปปิดตัวพระราชกิจ?

เพราะพระราชกิจในช่วงระยะของพระเยซูนั้นมีใช่พระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัว

เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระวาระของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานด้วยเช่นกัน

หลังจากการตรึงกางเขนของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ก็เสร็จสิ้นโดยครบบริบูรณ์

ช่วงระยะปัจจุบันแตกต่างออกไป กล่าวคือ

หลังจากที่พระวาระได้ถูกตรึงออกไปจนถึงบทวสานและพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้วเท่านั้น พระราชกิจของพระองค์จึงจะได้เสร็จสิ้นลง

ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้น ยังมีพระวาระอีกมากมายที่ยังไม่ได้ตรึงออกไป

หรือที่ยังไม่ได้รับการบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วน แต่ถึงกระนั้น

พระเยซูก็ได้ทรงใส่พระทัยว่าพระองค์ได้ตรึงหรือมิได้ตรึงสิ่งใดไป

เพราะพันธกิจของพระองค์มิใช่พันธกิจเกี่ยวกับพระวาระ และดังนั้น

หลังจากพระองค์ทรงถูกตรึงกับกางเขน พระองค์จึงเสด็จจากไป

พระราชกิจในช่วงระยะนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการตรึงกางเขนเป็นสำคัญ

และไม่เหมือนกับช่วงระยะปัจจุบัน

พระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้โดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความครบบริบูรณ์ ของการทำให้ชัดเจน

และของการนำพระราชกิจทั้งหมดไปสู่การสรุปปิดตัว

หากพระวาระทั้งหลายไม่ได้ถูกตรึงออกไปจนถึงบทวสานของมัน

ก็จะไม่มีหนทางในการสรุปปิดตัวพระราชกิจนี้ เพราะในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนั้น

พระราชกิจทั้งหมดจะถูกนำไปถึงบทวสานและทำให้สำเร็จลุล่วงโดยการใช้พระวาระ ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ พระองค์ได้เสด็จจากไปอย่างเงียบๆ

และวันนี้ยังคงมีผู้ที่ไม่เข้าใจพระวาระของพระองค์อีกมากมายหลายคน

ผู้ที่ความเข้าใจของพวกเขาเป็นความเข้าใจที่ผิดแต่ถึงกระนั้นพวกเขายังคงเชื่อมั่นว่ามั่นคง และไม่รู้ว่าพวกเขาผิด

ในที่สุด ช่วงระยะปัจจุบันนี้จะนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์

และจะจัดเตรียมการสรุปปิดตัวของมัน ทุกคนจะได้มาเข้าใจและรู้จักแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวมนุษย์ เจตนาต่างๆ ของเขา ความเข้าใจผิดของเขา

มโนคติอันหลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู ทรศนะของเขาเกี่ยวกับชนต่างชาติ

และความเบี่ยงเบนและความผิดพลาดอื่นๆ ของพวกเขาจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
และมนุษย์จะเข้าใจเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องทั้งหมด และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำทั้งหมด
และความจริงทั้งหมดทั้งหมด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น พระราชกิจช่วงระยะนี้จะได้มาถึงบทอวสาน
พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการทรงสร้างโลก มันคือการเริ่มต้น
พระราชกิจช่วงระยะนี้คือบทอวสานของพระราชกิจ และมันคือการสรุปปิดตัว เมื่อแรกเริ่ม
พระราชกิจของพระเจ้าได้ดำเนินการท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากอิสราเอล
และมันคือรุ่งอรุณของศักราชใหม่ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
พระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการในประเทศที่ไม่บริสุทธิ์มากที่สุดจากบรรดาประเทศทั้งหมด
เพื่อพิพากษาโลกและนำพาผู้คนไปสู่บทอวสาน ในช่วงระยะแรกนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าได้ทำไปในสถานที่ที่สะอาดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
และช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการขึ้นในสถานที่ที่มีมลทินที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
และความมืดนี้จะถูกขับออกไป และความสว่างจะถูกนำออกมา และผู้คนทั้งหมดจะได้รับการพิชิต
เมื่อผู้คนจากสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ที่สุดและมืดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดนี้ได้รับการพิชิตแล้ว
และประชากรทั้งหมดทั้งหมดได้ยอมรับว่ามีพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง
และทุกบุคคลได้มีความมั่นใจอย่างเต็มที่ เช่นนั้นแล้ว
ข้อเท็จจริงจะถูกนำมาใช้เพื่อดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล
พระราชกิจช่วงระยะนี้เป็นสัญลักษณ์ กล่าวคือ ทันทีที่พระราชกิจของยุคนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหกพันปีจะได้มาถึงบทอวสานอันครบบริบูรณ์
ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ในสถานที่ที่มีมลทินที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดได้รับการพิชิตแล้ว
ก็เป็นที่น่าพอใจอย่างแน่นอนจะเป็นเช่นนั้นในที่อื่นทุกแห่งด้วยเช่นกัน เช่นนี้เอง
มีเพียงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในประเทศจีนเท่านั้นที่นำการแสดงสัญลักษณ์อย่างมีความหมายมา
ประเทศจีนรวบรวมกำลังบังคับของความมืดทั้งหมดเอาไว้ในตัว
และผู้คนของประเทศจีนเป็นตัวแทนของทุกคนผู้มีเนื้อหนัง มีชาติาน และมีเลือดเนื้อ
ผู้คนชาวจีนนี่เองที่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกพญานาคใหญ่สีแดงทำให้เสื่อมทรามมากที่สุด
ผู้ซึ่งมีการต่อต้านพระเจ้าที่หนักหน่วงที่สุด
ผู้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำช้าและไม่บริสุทธิ์มากที่สุด
และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นแม่แบบของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทรามทั้งหมด
นี่มิใช่หมายความว่าประเทศอื่นๆ จะไม่มีปัญหาใดเลย
มนโคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ล้วนเหมือนกันทั้งหมด

และถึงแม้ว่าผู้คนของประเทศเหล่านี้จะมีขีดความสามารถสูง แต่หากพวกเขาไม่รู้จักรบเจ้า เช่นนั้นแล้ว มันก็ต้องเป็นว่าพวกเขาต่อต้านพระองค์ เหตุใดชาวฮิวอิงได้ต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า? เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้ต่อต้านพระองค์ด้วยเช่นกัน? เหตุใดยูดาสะจึงได้ทรยศพระเยซู? ณ เวลานั้น สาวกจำนวนมากไม่รู้จักรบเยซู หลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนและได้ฟื้นขึ้นอีกครั้ง เหตุใดผู้คนจึงยังคงไม่เชื่อในพระองค์? การไม่เชื่อฟังของมนุษย์ไม่เป็นเหมือนกันทั้งหมดหรือ? ผู้คนของประเทศจีนเพียงถูกยกมาเป็นตัวอย่างเท่านั้นเอง และเมื่อพวกเขาได้รับการพิชิต พวกเขาจะกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่าง และจะทำหน้าที่เป็นบุคคลที่อ้างอิงสำหรับคนอื่น ๆ เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่าพวกเขาคือผู้ช่วยให้กับแผนการบริหารจัดการของเรา? ในผู้คนของประเทศจีนนั่นเองที่เป็นความเสื่อมทราม ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ชอบธรรม การต่อต้าน และการเป็นกบฏได้ถูกสำแดงอย่างครบบริบูรณ์มากที่สุด และเปิดเผยอยู่ในรูปแบบต่างๆ ทั้งหมดของพวกเขา ในด้านหนึ่ง พวกเขามีขีดความสามารถอ่อนด้อย และอีกด้านหนึ่ง ชีวิตและกระบวนการทางความคิดของพวกเขาต่ำลง และนิสัยใจคอ สภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัวที่ำหนดของพวกเขา—ทั้งหมดล้วนอ่อนด้อยและต่ำลงมากที่สุด สถานะของพวกเขาก็ต่ำด้อยด้วยเช่นกัน พระราชกิจในสถานที่นี้เป็นสัญลักษณ์ และหลังจากที่พระราชกิจทดสอบนี้ได้มีการดำเนินการด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแล้ว พระราชกิจที่ตามมาของพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดีกว่านี้มาก หากพระราชกิจขั้นตอนนี้สามารถครบบริบูรณ์ได้ เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจที่ตามมาก็จะเป็นที่ชัดเจน ทันทีที่พระราชกิจขั้นตอนนี้ได้สำเร็จลุล่วงไป ก็จะสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างครบถ้วน และพระราชกิจแห่งการพิชิตจะตลอดทั่วทั้งจักรวาลก็จะได้มาถึงบทธวสานอันครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 39

ยุคพระคุณเริ่มต้นด้วยพระนามของพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเริ่มที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระเยซู
และไม่มีการกล่าวถึงพระนามของพระยาห์เวห์อีกต่อไป
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินพระราชกิจใหม่นี้ภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญแทน
คำพยานของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ได้เป็นพยานแด่พระเยซูคริสต์
และงานที่พวกเขาทำก็เป็นไปเพื่อพระเยซูคริสต์ด้วยเช่นกัน
บทสรุปปิดตัวของยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมหมายถึงว่าพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระ
ยาห์เวห์เป็นสำคัญได้มาถึงบทอวสาน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พระนามของพระเจ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์อีกต่อไป
แต่พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูแทน และจาก ณ ที่นั้นไป
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญ ดังนั้น
ผู้คนในวันนี้ยังคงกินและดื่มพระวณะของพระยาห์เวห์อยู่
และยังคงทำทุกสิ่งทุกอย่างตามพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ—
เจ้ากล้าปิดหูปิดตาไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายกระนั้นหรือ? เจ้ามิได้ติดอยู่ในอดีตหรือ?
บัดนี้พวกเจ้ารู้ว่ายุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว มันเป็นไปได้หรือว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมา
พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่? พระยาห์เวห์ทรงได้บอกกับประชากรแห่งอิสราเอลว่า
พระเมสสิยาห์กำลังจะเสด็จมา และแม้กระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา
พระองค์ไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์ แต่เรียกว่าพระเยซู พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้ง
และว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว เหล่านี้คือพระวณะต่างๆ ของพระเยซู
แต่เจ้าเห็นหนทางที่พระเยซูทรงใช้ออกเดินทางหรือไม่? พระเยซูทรงจากไปโดยประทับบนเมฆขาว
แต่เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์จะทรงกลับมาท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองบนเมฆขาว? หากเป็นเช่นนั้น
พระองค์จะไม่ทรงยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่หรือ? เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกครั้ง
ยุคก็จะเปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น พระองค์ยังคงจะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่ได้หรือ?
หรือว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานได้โดยพระนามของพระเยซูเท่านั้น? ในยุคใหม่
พระองค์มีอาจจะทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่นั้นหรือ?
ฉายาของบุคคลหนึ่งและชื่อเฉพาะหนึ่งสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระ
นั้นหรือ? ในแต่ละยุค พระเจ้าทรงพระราชกิจใหม่และได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่
พระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจเดียวกันในยุคต่างๆ ได้อย่างไร?
พระองค์จะทรงเกาะติดอยู่กับความเก่าได้อย่างไร?

พระนามของพระเยซูถูกใช้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจแห่งการไถ่ ดังนั้น

พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานโดยพระนามเดียวกันเมื่อพระองค์ทรงกลับมาในยุคสุดท้ายกระนั้นหรือ?

พระองค์จะยังคงทรงพระราชกิจแห่งการไถ่อยู่อีกหรือ?

ทำไมจึงเป็นไปได้ว่าพระยาห์เวห์กับพระเยซูทรงเป็นหนึ่ง

ทว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน?

มันมิใช่เพราะยุคแห่งพระราชกิจของทั้งสองพระองค์นั้นแตกต่างกันหรือ?

ชื่อเดียวสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระนั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

พระเจ้าจึงต้องทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน

และพระองค์ต้องทรงใช้พระนามนั้นเพื่อเปลี่ยนยุคและเพื่อเป็นตัวแทนยุคนั้น

เพราะไม่มีชื่อเดียวชื่อใดที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้อย่างเต็มเปี่ยม

และแต่ละชื่อสามารถเพียงแต่เป็นตัวแทนแง่มุมชั่วคราวของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในยุคที่กำหนดยุคหนึ่งเท่านั้น

ทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำก็คือเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระเจ้าทรงสามารถเลือกพระนามใดก็ตามที่เหมาะสมกับพระอุปนิสัยของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนยุคทั้งยุคนั้น

ไม่ว่าจะเป็นยุคของพระยาห์เวห์หรือยุคของพระเยซูก็ตาม แต่ละยุคได้รับการแสดงแทนโดยพระนามหนึ่ง

เมื่อสิ้นสุดยุคพระคุณ ยุคสุดท้ายก็ได้มาถึง และพระเยซูได้เสด็จมาแล้ว

พระองค์ยังคงจะทรงได้รับการเรียกว่าพระเยซูอยู่ได้อย่างไร?

พระองค์จะยังคงทรงถือเอาอุปนิสัยฐานของพระเยซูท่ามกลางมนุษยอยู่ได้อย่างไร?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพระเยซูมิได้ทรงเป็นมากไปกว่าฉายาของนาซาเร็ธอีกแล้ว?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพระเยซูทรงเป็นเพียงพระผู้ไถ่ของมวลมนุษยเท่านั้น?

พระองค์จะทรงสามารถรับหน้าที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมในยุคสุดท้ายได้อย่างไร? พระเยซูได้ทรงจากไปโดยประทับบนเมฆขาว—นี่คือข้อเท็จจริง—

แต่พระองค์จะทรงกลับมาบนเมฆขาวท่ามกลางมนุษย์และยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่ได้อย่างไร?

หากพระองค์เสด็จมาถึงบนเมฆขาวจริงๆ มนุษย์จะไม่สามารถตระหนักพระองค์ได้ได้อย่างไร?

ผู้คนทั่วโลกจะไม่ตระหนักพระองค์ได้หรือ? ในกรณีนั้น

พระเยซูจะมีใช้พระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวหรือ? ในกรณีนั้น

พระฉายาของพระเจ้าคงจะเป็นการปรากฏของชาวียคนหนึ่ง และยิ่งไปกว่านั้นคือคงจะเป็นเหมือนเดิมตลอดไป

พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว

แต่เจ้ารู้ความหมายที่แท้จริงของพระวาทะของพระองค์หรือไม่?

เป็นไปได้หรือว่าพระองค์ทรงบอกกับพวกเจ้ากลุ่มนี้?

ทั้งหมดที่เจ้ารู้ก็คือพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว โดยประทับบนเมฆขาว แต่เจ้ารู้โดยแน่ชัดหรือไม่ว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นได้อย่างแท้จริงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระวณะทั้งหลายที่พระเยซูคริสต์จะได้รับ การอธิบายอย่างไร? พระองค์ตรัสว่า

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาในยุคสุดท้าย พระองค์จะไม่ทรงรู้พระองค์เอง ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะไม่รู้

ผู้สื่อสารทั้งหลายในสวรรค์จะไม่รู้ และมนุษยชาติทั้งปวงจะไม่รู้ มีเพียงพระบิดาเท่านั้นที่จะทรงรู้ นั่นคือ

พระวิญญาณเท่านั้นที่จะรู้ แม้แต่บุตรมนุษย์พระองค์เองก็ไม่ทรงรู้

กระนั้นแล้วเจ้าจะสามารถมองเห็นและรู้ได้หรือ?

หากเจ้ามีความสามารถในการรู้และการมองเห็นด้วยตาของเจ้าเอง

พระวณะเหล่านี้จะมีได้ถูกตรัสออกไปโดยเปล่าประโยชน์หรือ? และพระเยซูได้ตรัสสิ่งใดไว้ ณ เวลานั้น?

“แต่เกี่ยวกับวันและเวลานั้น ไม่มีมนุษย์คนใดรู้ ทูตสวรรค์ทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ก็ไม่รู้ และพระบุตรก็ไม่รู้

มีแต่พระบิดาของเราเท่านั้น แต่ดังเช่นที่ยุคของโนอาห์เป็น

การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็พึงจะเป็นดั่งนั้นด้วยเช่นกัน... เพราะฉะนั้นพวกเจ้าก็จงเตรียมพร้อมไว้ด้วยเช่นกัน

กล่าวคือ เพราะในเวลาเช่นนั้นที่พวกเจ้าไม่คิดนั่นเอง บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” เมื่อวันนั้นมาถึง

บุตรมนุษย์พระองค์เองจะไม่ทรงรู้จักมัน บุตรมนุษย์อ้างอิงถึงการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เป็นบุคคลปกติและธรรมดาคนหนึ่ง แม้แต่บุตรมนุษย์พระองค์เองก็ไม่ทรงรู้

ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้ได้อย่างไร?

พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว เมื่อพระองค์เสด็จมาถึง

แม้แต่พระองค์ก็ไม่รู้พระองค์เอง ดังนั้นแล้วพระองค์จะสามารถแจ้งให้เจ้ารู้ล่วงหน้าได้อย่างไร?

เจ้าจะสามารถที่จะมองเห็นการเสด็จมาถึงของพระองค์กระนั้นหรือ? นั่นมิใช่เรื่องตลกหรือ?

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 40

แต่เวลาที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ เพศของพระองค์ พระฉายาของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ พระองค์มีทรงกระทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านี้

พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู

พระองค์จะยังคงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูในเวลานี้ที่พระองค์เสด็จมาอีกครั้งได้อย่างไร?

เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงเป็นชาย พระองค์จะทรงสามารถเป็นชายอีกครั้งในครั้งนี้ได้หรือ?

พระราชกิจของพระองค์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในระหว่างยุคพระคุณคือการถูกตอกตรึงกับกางเขน

เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระองค์จะยังคงสามารถไถ่มวลมนุษย์จากบาปได้หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนอีกครั้งได้หรือ?

นั่นจะมีใช้การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า? มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงมีอาจเปลี่ยนแปลงได้

การนั้นถูกต้อง แต่มันหมายถึงการมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงพระนามและพระราชกิจของพระองค์มิได้พิสูจน์ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ได้ปรับเปลี่ยนไปแล้ว

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าจะยังทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

หากเจ้ากล่าวว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเสร็จสิ้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ได้กระนั้นหรือ?

เจ้ารู้เพียงแต่ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป

แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า?

หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

พระองค์จะทรงสามารถได้นำทางมวลมนุษย์มาตลอดหนทางจนถึงวันปัจจุบันได้กระนั้นหรือ?

หากพระเจ้าย่อมทรงสามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้วไซ้

เหตุใดจึงเป็นไปได้ว่าพระองค์ได้ทรงพระราชกิจของสองยุคแล้ว?

พระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุดเคลื่อนไปข้างหน้า ซึ่งเป็นการกล่าวว่า

พระอุปนิสัยของพระองค์ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ทีละน้อย

และสิ่งที่ถูกเปิดเผยก็คือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ ในปฐมกาล

พระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ถูกซ่อนเร้นไว้จากมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์อย่างเปิดเผย

และมนุษย์ก็แค่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์

เนื่องจากการนี้พระองค์ทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์ทีละน้อย แต่การทรงพระราชกิจในหนทางนี้มีได้หมายความว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปในทุกยุค มันมิใช่กรณีที่ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงอยู่โดยสม่ำเสมอเพราะน้ำพระทัยของพระองค์เปลี่ยนแปลง อยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ เนื่องจากยุคต่างๆ ของพระราชกิจของพระองค์แตกต่างกัน พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน และทรงเปิดเผยมันต่อมนุษย์ ทีละขั้นตอน เพื่อที่มนุษย์อาจจะสามารถรู้จักพระองค์ได้ แต่การนี้มีได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะโดยดั้งเดิม หรือว่าพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เปลี่ยนไปที่ละน้อยตามการผ่านไปของยุคทั้งหลายแต่อย่างใด— การเข้าใจเช่นนั้นคงจะเป็นการเข้าใจผิด

พระเจ้าทรงเปิดเผยให้มนุษย์เห็นพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติและโดยเฉพาะของพระองค์— สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น—ตามการผ่านไปของยุคทั้งหลาย

พระราชกิจของยุคเดียวยุคหนึ่งไม่สามารถแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ และดังนั้น คำว่า “พระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า” อ้างอิงถึงพระราชกิจของพระองค์ และคำว่า “พระเจ้ามิอาจเปลี่ยนแปลงได้” อ้างอิงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นโดยธรรมชาติ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่สามารถทำให้พระราชกิจที่ใช้เวลาหกพันปีขึ้นอยู่กับจุดเดียวจุดหนึ่ง หรือจำกัดมันไว้กับคำตายต่างๆ ได้ เช่นนั้นคือความโง่เขลาของมนุษย์ พระเจ้ามิใช่ทรงเรียบง่ายดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการ และพระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถประวิงอยู่ในยุคหนึ่งยุคใดได้ ดังตัวอย่างเช่น พระยาห์เวห์ไม่สามารถยืนหยัดเป็นพระนามของพระเจ้าได้ตลอดเวลา

พระเจ้าสามารถทรงพระราชกิจของพระองค์ภายใต้พระนามของพระเยซูด้วยเช่นกัน

นี่คือหมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าพระราชกิจของเจ้ากำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และพระองค์จะไม่วันทรงกลายเป็นซาตาน ซาตานเป็นซาตานอยู่เสมอ และมันจะไม่วันกลายเป็นพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระเจ้า ความอัครรรยของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้า และพระบารมีของพระเจ้าจะไม่วันเปลี่ยนแปลง

เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจะไม่วันเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม สำหรับพระราชกิจของพระองค์นั้น มันกำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ

มีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า

พระเจ้าทรงรับเอาพระนามใหม่ในทุกยุค พระองค์ทรงพระราชกิจใหม่ในทุกยุค

และในทุกยุคพระองค์ทรงอนุญาตให้สรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์มองเห็นน้ำพระทัยใหม่และพระอุปนิสัยใหม่ ของพระองค์ หากในยุคใหม่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นการแสดงถึงพระอุปนิสัยใหม่ของพระเจ้า

พวกเขาจะมีใช้ตอกตึงพระองค์ไว้กับกางเขนตลอดไปหรือ? และโดยการทำเช่นนั้น
พวกเขาจะมีใช้กำหนดนิยามพระเจ้าหรือ? หากพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ในฐานะเพศชายเท่านั้น
ผู้คนจะกำหนดนิยามพระองค์ว่าทรงเป็นชาย ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ชาย
และคงจะไม่มีวันเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้หญิง
เช่นนั้นแล้วผู้ชายก็คงจะยึดถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเพศเดียวกันกับผู้ชาย ว่าพระเจ้าทรงเป็นหัวหน้าของผู้ชาย—
แต่ถ้าเช่นนั้นแล้วของผู้หญิงเป็นสิ่งที่ใด? การนี้ไม่ยุติธรรม มันมิใช่การปฏิบัติแบบให้สิทธิพิเศษหรือ? หากเป็นกรณีนี้แล้วไซ้ พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอดคงจะเป็นผู้ชายเหมือนพระองค์
และคงจะไม่มีผู้หญิงได้รับการช่วยให้รอดสักคน เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมวลมนุษย์
พระองค์ทรงสร้างอาดัมและพระองค์ทรงสร้างเอวา พระองค์มิได้ทรงสร้างเพียงอาดัมเท่านั้น
แต่ทรงสร้างทั้งเพศชายและเพศหญิงในพระฉายาของพระองค์
พระเจ้ามิใช่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของผู้ชายเท่านั้น—พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้หญิงด้วยเช่นกัน
พระเจ้าทรงเข้าสู่ช่วงระยะใหม่ของพระราชกิจในยุคสุดท้าย
พระองค์จะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ให้มากยิ่งขึ้นไปอีก
และมันจะมีใช้ความสงสารและความรักในเวลาของพระเยซู
เนื่องจากพระองค์ทรงมีพระราชกิจใหม่ในพระหัตถ์ พระราชกิจใหม่นี้จะมาพร้อมกับพระอุปนิสัยใหม่ ดังนั้น
หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญาณ—หากพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และพระวิญญาณตรัสโดยตรงโดยผ่านทางฟ้าร้องแทน เพื่อที่มนุษย์จะได้ไม่มีหนทางติดต่อกับพระองค์
มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ได้?
หากมีเพียงพระวิญญาณอย่างเดียวเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็คงจะไม่มีหนทางที่จะได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้คนสามารถมองดูพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเองก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
เมื่อพระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และพระองค์ทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังเท่านั้น
พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายจริงๆ และโดยแท้จริง พระองค์ทรงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องได้
มนุษย์สามารถมีส่วนร่วมด้วยพระอุปนิสัยของพระองค์
มีส่วนร่วมด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นได้อย่างแท้จริง
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถรู้จักกับพระองค์ได้โดยแท้จริง ในเวลาเดียวกันนั้น
พระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของผู้ชายและพระเจ้าของผู้หญิง” ครบบริบูรณ์
และทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจในการเป็นมนุษย์ของพระองค์สำเร็จลุล่วงได้ด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 41

พระราชกิจของพระเจ้าตลอดทั่วทั้งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนอย่างเพียบพร้อม กล่าวคือ ยุคพระคุณก็คือยุคพระคุณ และยุคสุดท้ายก็คือยุคสุดท้าย มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างแต่ละยุค เพราะในแต่ละยุคนั้นพระเจ้าทรงพระราชกิจที่ใช้เป็นตัวแทนของยุคนั้น

สำหรับพระราชกิจในยุคสุดท้ายที่จะทรงกระทำนั้น ต้องมีการเผาไหม้ การพิพากษา การติสอน พระพิโรธ และการทำลายล้างเพื่อนำพายุคนั้นไปสู่บทวารสถาน ยุคสุดท้ายหมายถึงยุคสุดท้าย ในระหว่างยุคสุดท้ายนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงนำพาคนนี้ไปถึงบทวารสถานหรือ? เพื่อสิ้นสุดยุคนี้

พระเจ้าต้องทรงนำพาการติสอนและการพิพากษามากับพระองค์

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์จะทรงสามารถนำคนนี้ไปถึงบทวารสถานได้

จุดประสงค์ของพระเยซูคือเพื่อที่ว่ามนุษย์อาจจะรอดชีวิตต่อไป มีชีวิตต่อไป

และเพื่อที่ว่าเขาอาจจะดำรงอยู่ในหนทางที่ดีขึ้น

พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปเพื่อที่ว่าเขาอาจจะยุติการเคลื่อนลงไปในความชั่วช้าของเขา

และไม่ใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายและนรกอีกต่อไป และโดยการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนคนตายและนรก

พระเยซูได้ทรงอนุญาตให้เขาใช้ชีวิตต่อไป บัดนี้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

พระเจ้าจะทรงทำลายล้างมนุษย์และทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้นซาก นั่นก็คือ

พระองค์จะทรงแปลงสภาพการกบฏของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุผลนี้

มันจึงคงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงจับคนนี้หรือนำพาแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ไปสู่การ

บังเกิดผลด้วยความสงสารเห็นใจและพระอุปนิสัยที่แสดงถึงความรักในอดีต

ทุกยุคแสดงลักษณะความเป็นตัวแทนพิเศษอย่างหนึ่งของพระอุปนิสัยพระเจ้า

และทุกยุคบรรลุด้วยพระราชกิจที่ควรต้องทรงกระทำโดยพระเจ้า ดังนั้น

พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองในแต่ละยุคจึงบรรลุด้วยการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของ

พระองค์ และทั้งพระนามของพระองค์และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจึงเปลี่ยนไปพร้อมกับยุคนั้น—

ซึ่งล้วนเป็นสิ่งใหม่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจแห่งการทรงนำมวลมนุษย์กระทำไปภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์

และพระราชกิจช่วงระยะแรกได้ริเริ่มขึ้นบนแผ่นดินโลก ในช่วงระยะนี้

พระราชกิจประกอบไปด้วยการสร้างพระวิหารและแท่นบูชา

และการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและเพื่อทรงพระราชกิจในท่ามกลางพวกเขา

โดยการทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลนี้

พระองค์ได้ทรงเปิดตัวพื้นฐานหนึ่งสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก จากพื้นฐานนี้

พระองค์ได้ทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปไกลโพ้นจากอิสราเอล ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์ได้ทรงขยายพระราชกิจของพระองค์ออกไปโดยการเริ่มต้นจากอิสราเอล
เพื่อที่คนรุ่นต่อไปในภายหลังจะได้ค่อยๆ มารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
พระองค์ทรงเผยแผ่พระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางประชากรแห่งอิสราเอลออกไปไกลโพ้นจากพวกเขา
แผ่นดินแห่งอิสราเอลคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งแรกของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก
และเป็นแผ่นดินแห่งอิสราเอลนี้เองที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก
นั่นคือพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น
พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือพระคุณ ความรัก
ความสงสารเห็นใจ ความอดกลั้น ความอดทน ความถ่อมพระองค์ ความใส่พระทัย และความยอมผ่อนปรน
และพระราชกิจมากมายเหลือเกินที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์
พระอุปนิสัยของพระองค์คืออุปนิสัยของความสงสารและความรัก
และเพราะพระองค์ทรงมีความสงสารเห็นใจและมีความรัก
พระองค์จึงได้ต้องทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อมนุษย์
เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ดังเช่นรักพระองค์เอง
รักมากจนถึงขนาดที่พระองค์มอบถวายพระองค์เองในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเจ้าคือพระเยซู กล่าวคือ
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความสงสารเห็นใจและมีความรัก พระเจ้าได้ทรงอยู่กับมนุษย์
ความรักของพระองค์ ความสงสารของพระองค์
และความรอดของพระองค์ได้ไปพร้อมกับแต่ละบุคคลและทุกคน
มีเพียงโดยการยอมรับพระนามของพระเยซูและการทรงสถิตของพระองค์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดี ได้รับพระพรของพระองค์
พระคุณอันกว้างใหญ่และมากมายของพระองค์ และความรอดของพระองค์ได้
บรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ล้วนได้รับความรอดและได้รับการอภัยบาปของพวกเขา
โดยผ่านทาง การตรึงกางเขนของพระเยซู ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูคือพระนามของพระเจ้า
อีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจในยุคพระคุณนั้นได้ดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู

พระองค์ทรงรับหน้าที่ในช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจใหม่ที่นอกเหนือไปจากพันธสัญญาเดิม และพระราชกิจของพระองค์ได้สิ้นสุดลงด้วยการตรึงกางเขน

นี่คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระเจ้า และในยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเยซูได้เป็นตัวแทนพระเจ้า

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระนามของพระองค์คือ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อนำมนุษย์ พิชิตมนุษย์ และได้รับมนุษย์ไว้

และนำยุคนี้ไปสู่การปิดตัวของมันในท้ายที่สุด ในทุกยุค ณ ทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้านั้น พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ชัด

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 42

พระนามของพระเยซู—“พระเจ้าทรงอยู่กับเรา”—

สามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้อย่างไร?

มันสามารถบรรยายให้เห็นภาพพระเจ้าอย่างครบถ้วนได้อย่างไร?

หากมนุษย์กล่าวว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูเท่านั้น

และมีอาจทรงมีพระนามอื่นใดเพราะพระเจ้าไม่ทรงสามารถเปลี่ยนพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการหมิ่นประมาทอย่างแท้จริง! เจ้าเชื่อหรือว่าพระนามพระเยซู ซึ่งแปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา

เพียงพระนามเดียวนั้นสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้?

พระเจ้าอาจทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามต่างๆ มากมาย แต่ท่ามกลางพระนามต่างๆ มากมายเหล่านี้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถครอบคลุมทั้งหมดของพระเจ้าได้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน และดังนั้น พระเจ้าจึงทรงมีพระนามต่างๆ

มากมาย แต่พระนามต่างๆ

มากมายเหล่านี้ไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน

เพราะพระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงอุดมมากเสียจนเกินความสามารถของมนุษย์ที่จะรู้จักพระองค์ได้

ไม่มีหนทางเลยสำหรับมนุษย์ที่จะครอบคลุมพระเจ้าอย่างครบถ้วนโดยใช้ภาษาของมวลมนุษย์

มวลมนุษย์มีแต่คำศัพท์ที่จำกัดที่ใช้เพื่อครอบคลุมทุกอย่างที่พวกเขาเกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ได้แก่

ทรงยิ่งใหญ่ ทรงพระเกียรติ ทรงมหัศจรรย์ ทรงยากหยั่งถึง ทรงสูงสุด ทรงบริสุทธิ์ ทรงชอบธรรม

ทรงพระปรีชา และอื่นๆ ช่างมากมายหลายคำนัก!

คำศัพท์ที่จำกัดนี้ไม่สามารถที่จะพรรณนาถึงส่วนน้อยที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ เมื่อเวลาผ่านไป คนอื่นๆ

มากมายได้เพิ่มคำทั้งหลายที่พวกเขาคิดว่าสามารถพรรณนาความศรัทธาแรงกล้าในหัวใจของพวกเขาได้ดีกว่า

ได้แก่ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงdingามยิ่งนัก! วันนี้

คำกล่าวของมนุษย์เช่นคำเหล่านี้ได้มาถึงยอดสูงสุดของพวกมันแล้ว กระนั้น

มนุษย์ยังคงไม่สามารถแสดงออกแก่ตัวเขาเองได้อย่างชัดเจน และดังนั้น สำหรับมนุษย์แล้ว

พระเจ้าทรงมีพระนามต่างๆ มากมาย กระนั้น พระองค์มิได้ทรงมีหนึ่งพระนาม

และนี่เป็นเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นช่างอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก และภาษาของมนุษย์ช่างขัดสนยิ่งนัก

คำหรือพระนามเฉพาะอย่างหนึ่งนั้นไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้

แล้วเจ้าคิดว่าพระนามของพระเจ้าสามารถลงที่ใดหรือ? พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนักและทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก

กระนั้นแล้วเจ้าจะไม่ยินยอมให้พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ในยุคใหม่แต่ละยุคหรือ? ดังนั้น

ในทุกยุคที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เองโดยพระองค์เองนั้น
พระองค์ทรงใช้พระนามที่เหมาะสมกับยุคนั้นเพื่อที่จะครอบคลุมพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ
พระองค์ทรงใช้พระนามเฉพาะนี้ พระนามที่มีนัยสำคัญชั่วคราว
เพื่อเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์ในยุคนั้น
นี่คือการที่พระเจ้าทรงใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์เอง แม้กระนั้นก็ตาม
ผู้คนมากมายที่ได้มีประสบการณ์ทางจิตวิญญาณและได้เห็นพระเจ้าด้วยตนเองมาแล้ว
ถึงอย่างไรก็ยังรู้สึกว่าการที่พระนามเฉพาะพระนามหนึ่งนี้ไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์
ของพระองค์ได้—อนิจจา เช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้—ดังนั้นมนุษย์ก็จะไม่กล่าวถึงพระเจ้าโดยพระนามใดอีกต่อไป
นอกจากเรียกพระองค์ง่ายๆ ว่า “พระเจ้า” เท่านั้น มันเป็นราวกับว่าหัวใจของมนุษย์เต็มไปด้วยความรัก
และยังรุ่มร่าไปด้วยความขัดแย้ง เพราะมนุษย์ไม่รู้ว่าจะอธิบายถึงพระเจ้าอย่างไร
สิ่งพระเจ้าทรงเป็นนั้นอุดมสมบูรณ์ยิ่งนักจนกระทั่งไม่มีหนทางที่จะพรรณนาถึงได้ง่ายๆ
ไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถสรุปพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
และไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถพรรณนาถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้
หากมีใครถามเราว่า “พระองค์ทรงใช้พระนามใดกันแน่?” เราจะบอกพวกเขา “พระเจ้าก็คือพระเจ้า!”
นั่นมิใช่พระนามที่ดีที่สุดสำหรับพระเจ้าหรือ?
มันมิใช่การครอบคลุมที่ดีที่สุดสำหรับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
เหตุใดพวกเจ้าจึงใช้ความพยายามอย่างมากเหลือเกินในการแสวงหาพระนามของพระเจ้า?
เหตุใดพวกเจ้าจึงต้องใช้สมองอย่างหนัก โดยไม่กินไม่นอน ทั้งหมดนั้นก็เพื่อประโยชน์ของชื่อชื่อหนึ่ง?
วันนั้นจะมาถึง เมื่อพระเจ้าจะไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ พระเชชู หรือพระเมสสิยาห์—
พระองค์จะทรงเป็นเพียงพระผู้สร้าง ณ เวลานั้น พระนามต่างๆ
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงได้ใช้มาบนแผ่นดินโลกจะต้องมาถึงบทวสาน
เพราะพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะได้มาถึงบทวสานแล้ว
ซึ่งหลังจากนั้นจะไม่มีพระนามทั้งหลายของพระองค์อีกแล้ว
เมื่อทุกสรรพสิ่งมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
พระองค์จะทรงมีความจำเป็นอะไรกับพระนามที่เหมาะสมอย่างสูงกระนั้นก็ยังไม่ต้องครบบริบูรณ์? ขณะนี้
เจ้ายังคงกำลังแสวงหาพระนามของพระเจ้าอยู่ใช่ไหม?
เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์เท่านั้นหรือ?
เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเชชูได้เท่านั้นหรือ?
เจ้ามีความสามารถที่จะรับบาปแห่งการหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าได้หรือ?

เจ้าควรต้องรู้ว่าโดยดั้งเดิมนั้นพระเจ้าไม่ทรงมีพระนาม พระองค์เพียงทรงใช้พระนามหนึ่ง หรือสอง หรือหลายๆ พระนามก็เพราะพระองค์ทรงมีพระราชกิจที่ต้องกระทำและทรงต้องจัดการกับมวลมนุษย์เท่านั้น

ไม่ว่าพระนามใดที่พระองค์ได้รับการเรียกขาน—

พระองค์มิได้ทรงเลือกมันโดยอิสระด้วยพระองค์เองหรือ? พระองค์จำเป็นจะต้องให้เจ้า—

ซึ่งเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์—มาตัดสินมันกระนั้นหรือ?

พระนามที่พระเจ้าทรงใช้ในการได้รับการเรียกขานนั้นคือพระนามที่สอดคล้องกันกับสิ่งที่มนุษย์สามารถจับควา
มได้ สอดคล้องกับภาษาของมวลมนุษย์ แต่พระนามนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่สามารถหมายรวมถึงมนุษย์ได้

เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่ามีพระเจ้าในสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า

ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงมีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ ผู้ทรงพระปรีชาญาณยิ่งนัก ทรงเป็นที่ยกย่องยิ่งนัก
ทรงน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ทรงล้ำลึกยิ่งนัก และทรงเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ยิ่งนักเท่านั้น

และหลังจากนั้นเจ้าก็ไม่สามารถพูดมากไปกว่านี้ได้อีก สิ่งเล็กๆ น้อยๆ นี่คือทั้งหมดที่เจ้าสามารถรู้ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เพียงแค่พระนามของพระเยซูจะสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้หรือ?

เมื่อยุคสุดท้ายมาถึง แม้ว่าผู้ที่ทรงพระราชกิจยังคงเป็นพระเจ้า แต่พระนามของพระองค์ต้องเปลี่ยน

เพราะมันเป็นยุคหนึ่งที่แตกต่างออกไป

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 43

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ การนั้นอยู่ภายใต้การทรงชี้นำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงทำดั่งเช่นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงต้องประสงค์ไว้

และมิได้เป็นไปตามยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิม หรือตามพระราชกิจของพระยาห์เวห์

ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อกระทำนั้นมิได้ทรงปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ หรือพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ แต่ค่านำเดิมของทั้งสองพระองค์เป็นอย่างหนึ่งและอย่างเดียวกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำได้เป็นตัวแทนพระนามของพระเยซู และมันเป็นตัวแทนยุคพระคุณ

ส่วนพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำนั้น เป็นตัวแทนพระยาห์เวห์ และเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจของทั้งสองพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวในสองยุคที่แตกต่างกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุคพระคุณได้เท่านั้น

และพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมได้เท่านั้น

พระยาห์เวห์เพียงทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและแห่งอียิปต์

และประชาชาติทั้งหมดนอกเหนือจากอิสราเอลเท่านั้น

พระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณภาคพันธสัญญาใหม่นั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าภายใต้พระนามของพระเยซูขณะที่พระองค์ได้ทรงนำยุคนั้น

หากเจ้าพูดว่าพระราชกิจของพระเยซูมีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจของพระยาห์เวห์

ว่าพระองค์มิได้ทรงริเริ่มพระราชกิจใหม่ใด

และว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปตามพระวณะของพระยาห์เวห์

เป็นไปตามพระราชกิจของพระยาห์เวห์และคำเผยพระวณะของอิสยาห์แล้วไซ้

พระเยซูก็คงจะมีได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

หากพระองค์ได้ประกอบพระราชกิจในหนทางนี้มาแล้ว

พระองค์ก็คงจะทรงได้เป็นอัครทูตหรือคนงานแห่งยุคธรรมบัญญัติ หากมันเป็นดั่งเช่นที่เจ้าพูดแล้วไซ้

พระเยซูก็คงจะไม่ทรงสามารถเปิดตัวยุคหนึ่งได้ อีกทั้งพระองค์คงจะไม่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจอื่นใดได้

ในหนทางเดียวกันนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องทรงพระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางพระยาห์เวห์เป็นหลัก

และนอกจากโดยผ่านทางพระยาห์เวห์แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะมีได้ทรงพระราชกิจใหม่ใดเลย

มันไม่ถูกต้องที่มนุษย์จะเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูในหนทางนี้

หากมนุษย์เชื่อว่าพระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นได้ถูกกระทำไปตามพระวณะของพระยาห์เวห์และคำเผยพระวณะของอิสยาห์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

หรือพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวณะทั้งหลายกันแน่? ตามมุมมองนี้ ก็คงจะไม่มียุคพระคุณ

และพระเยซูก็คงจะมีใช้การจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้า
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำไม่สามารถเป็นตัวแทนยุคพระคุณได้
และสามารถเพียงเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น
คงจะมียุคใหม่ก็เฉพาะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่ เพื่อเปิดตัวยุคใหม่
เพื่อทรงพระราชกิจที่กระทำในอิสราเอลก่อนหน้านี้ให้สำเร็จ
และเพื่อประกอบพระราชกิจที่ไม่สอดคล้องกับพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงเคยกระทำในอิสราเอล
หรือกับกฎเกณฑ์เก่าๆ ของพระองค์ หรือที่ตรงกับกฎระเบียบใดๆ
แต่เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ควรจะต้องกระทำมากกว่าเท่านั้น
พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อเปิดตัวยุคใหม่ และพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อนำพาผู้คนไปถึงบทอวาน
มนุษย์ไม่สามารถทำงานแห่งการเริ่มต้นยุคและการสรุปปิดตัวยุค
หากพระเยซูมิได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ไปถึงบทอวานหลังจากที่พระองค์เสด็จมา เช่นนั้นแล้ว
นั่นคงจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งและไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ แน่แน่นอนว่า
เพราะพระเยซูได้เสด็จมาและสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ได้ทรงสานต่อพระราชกิจของพระยาห์เวห์
และยิ่งไปกว่านั้น ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เอง ซึ่งเป็นพระราชกิจใหม่
จึงพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
ทั้งสองพระองค์ได้ทรงพระราชกิจสองช่วงระยะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน
ช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการขึ้นในพระวิหาร และอีกช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการนอกพระวิหาร
ช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อนำทางชีวิตมนุษย์ตามธรรมบัญญัติ
และอีกช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อมอบถวายเครื่องบูชาลบล้างบาป
พระราชกิจสองช่วงระยะนี้แตกต่างกันอย่างโดดเด่น การนี้แบ่งแยกยุคใหม่ออกจากยุคเก่า
และมันถูกต้องที่สุดที่จะกล่าวว่าพวกมันเป็นสองยุคที่แตกต่างกัน
ตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่าง
และบริบทของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน
และวัตถุประสงค์ของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
พวกมันก็สามารถแบ่งออกเป็นสองยุคได้ กล่าวคือ พันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม อีกนัยหนึ่งคือ
ยุคใหม่และยุคเก่า เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระองค์มิได้เสด็จไปยังพระวิหาร
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ายุคของพระยาห์เวห์ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว
พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารเพราะพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในพระวิหารได้เสร็จสิ้นไปแล้ว
และไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำอีกครั้ง และการทำอีกครั้งก็คงจะเป็นการทำมันซ้ำๆ

มีเพียงการออกไปจากพระวิหาร การเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
และการเปิดเส้นทางใหม่ภายนอกพระวิหารเท่านั้น
ที่พระองค์ทรงสามารถนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่จุดสุดยอดของมันได้
หากพระองค์มิได้เสด็จออกไปจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระเจ้านี้ก็จะค้างค้ำอยู่บนรากฐานทั้งหลายของพระวิหาร
และคงจะไม่มีวันได้เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ใดๆ เลย และดังนั้น เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหาร และมีได้ทรงพระราชกิจในพระวิหาร
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ภายนอกพระวิหาร และทรงนำทางสาวกทั้งหลาย
ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์โดยอิสระ
การที่พระเจ้าเสด็จออกจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์หมายความว่าพระเจ้าทรงมีแผนใหม่
พระราชกิจของพระองค์จะต้องมีการดำเนินการภายนอกพระวิหาร
และมันจะต้องเป็นพระราชกิจใหม่ที่ไม่มีเงื่อนไขในลักษณะของการนำมันไปปฏิบัติ ทันทีที่พระเยซูเสด็จมาถึง
พระองค์ได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคของพันธสัญญาเดิมไปถึงบทวสาน
ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยสองพระนามที่แตกต่างกัน
แต่นั้นคือพระวิญญาณเดียวกันที่ทำให้พระราชกิจทั้งสองช่วงระยะสำเร็จลุล่วงไป
และพระราชกิจที่ได้กระทำไปนั้นได้ดำเนินต่อเนื่องไป เมื่อพระนามแตกต่างกัน
และเนื้อหาของพระราชกิจแตกต่างกัน ยุคก็แตกต่างกัน เมื่อพระยาห์เวห์ได้เสด็จมา นั่นคือยุคของพระยาห์เวห์
และเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา นั่นก็คือยุคของพระเยซู และดังนั้น ด้วยการเสด็จมาแต่ละครั้ง
พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามหนึ่ง พระองค์ทรงแทนยุคหนึ่ง
และพระองค์ทรงเปิดเส้นทางใหม่ และในเส้นทางใหม่แต่ละเส้นทางนั้น พระองค์ทรงรับเอาชื่อใหม่
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีวันหยุดก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้า
ประวัติศาสตร์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ และพระราชกิจของพระเจ้านี้กำลังเคลื่อนไปข้างหน้า
แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ต้องก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ
เพื่อให้มันไปถึงบทวสานของมัน แต่ทุกวันพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่
แต่ละปีพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่ พระองค์ต้องทรงเปิดเส้นทางใหม่ๆ เปิดตัวศักราชใหม่ๆ
เริ่มต้นพระราชกิจที่ใหม่และยิ่งใหญ่ขึ้น และทรงนำพระนามใหม่ๆ และพระราชกิจใหม่มาร่วมกับสิ่งเหล่านี้

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 44

“พระยาห์เวห์” คือชื่อที่เราใช้ในช่วงระหว่างงานของเราในอิสราเอล และมันหมายถึงพระเจ้าของคนอิสราเอล (ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร) ที่ทรงสามารถเวทนามมนุษย์ สถาปนามนุษย์ และนำทางชีวิตของมนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงครองมหาฤทธานุภาพและทรงเปี่ยมไปด้วยพระปรีชาญาณ “พระเยซู” คือ อิมมานูเอล ซึ่งหมายถึงเครื่องบูชาลบล้างบาปอันเปี่ยมไปด้วยความรัก เปี่ยมไปด้วยความสงสาร และซึ่งได้บาปให้มนุษย์ พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ และสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งของพระราชกิจของแผนการบริหารจัดการเท่านั้น กล่าวคือ พระยาห์เวห์เท่านั้นที่ทรงเป็นพระเจ้าของประชากรแห่งอิสราเอลผู้ได้รับการเลือกสรร พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค พระเจ้าของยาโคบ พระเจ้าของโมเสส และพระเจ้าของประชาชนทั้งหมดของประเทศอิสราเอล และดังนั้น ในยุคปัจจุบัน คนอิสราเอลทุกคน นอกเหนือจากผู้คนชาวยิว จึงนมัสการพระยาห์เวห์ พวกเขาทำเครื่องถวายแด่พระองค์บนแท่นบูชาและรับใช้พระองค์ในวิหาร โดยสวมเสื้อคลุมของพวกปุโรหิตทั้งหลาย สิ่งที่เขาหวังก็คือการทรงปรากฏใหม่ของพระยาห์เวห์ พระเยซูเท่านั้นคือพระผู้ไถ่ของมวลมนุษย์ และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปที่ได้ไถ่มวลมนุษย์ให้พ้นจากบาป กล่าวคือ พระนามของพระเยซูมาจากยุคพระคุณและได้มาดำรงอยู่เพราะพระราชกิจแห่งการไถ่ในยุคพระคุณ พระนามของพระเยซูได้มาดำรงอยู่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนของยุคพระคุณได้เกิดใหม่และได้รับการช่วยให้รอด และเป็นพระนามเฉพาะสำหรับการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้ พระนามของพระเยซูจึงเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งการไถ่ และบ่งแสดงถึงยุคพระคุณ พระนามพระยาห์เวห์เป็นชื่อเฉพาะสำหรับประชาชนอิสราเอลที่ได้ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ ในแต่ละยุคและแต่ละช่วงระยะในงานของเรา ชื่อของเรานั้นใช้ว่าไม่มีพื้นฐานที่มา แต่ถือครองนัยสำคัญเชิงตัวแทน: แต่ละชื่อเป็นตัวแทนหนึ่งยุค “พระยาห์เวห์” ทรงเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติ และเป็นพระนามซึ่งแสดงการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการนมัสการโดยประชาชนอิสราเอล “พระเยซู” ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ และเป็นพระนามของพระเจ้าของทุกคนที่ได้รับการไถ่ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ หากมนุษย์ยังคงถวิลหาการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย และยังคงคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงในพระฉายาที่พระองค์ทรงใช้ในแคว้นยูเดีย เช่นนั้นแล้วแผนการบริหารจัดการสำหรับหกพันปีทั้งหมดทั้งสิ้นก็จะหยุดลงไปแล้วในยุคแห่งการไถ่ และคงไม่อาจสืบหน้าไปได้มากกว่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ยุคสุดท้ายจะไม่มีวันมาถึง และยุคนั้นจะไม่มีวันถูกนำไปถึงบัพทวาร

นี่เป็นเพราะพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงดำรงอยู่เพื่อการไถ่และความรอดของมวลมนุษย์เท่านั้น
เราได้ใช้ชื่อพระเยซูเพียงเพื่อประโยชน์ของคนบาปทั้งหมดในยุคพระคุณเท่านั้น
แต่มันไม่ใช่ชื่อซึ่งเราจะใช้เพื่อนำมวลมนุษย์ทั้งปวงไปสู่บัพติศมา แม้ว่าพระยาห์เวห์ พระเยซู
และพระเมสสิยาห์ล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนวิญญูณของเราทั้งสิ้น
ชื่อเหล่านี้ก็แค่แสดงถึงยุคที่แตกต่างกันของแผนการบริการจัดการของเราเท่านั้น
และไม่ได้เป็นตัวแทนเราในความครบถ้วนทั้งมวลของเรา ชื่อต่างๆ
ซึ่งผู้คนบนแผ่นดินโลกใช้เรียกขานเราไม่สามารถแสดงชัดถึงอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเราและทุกอย่างที่เรา
เป็นได้ ชื่อเหล่านั้นเป็นเพียงชื่อต่างๆ ซึ่งผู้คนใช้เรียกขานเราระหว่างยุคที่ต่างกันเท่านั้น และดังนั้น
เมื่อยุคสุดท้าย—ยุคแห่งวันสุดท้าย—มาถึง ชื่อของเราก็จะเปลี่ยนอีกครั้ง เราจะไม่ถูกเรียกว่าพระยาห์เวห์
หรือพระเยซู นับประสาอะไรที่จะเรียกว่าพระเมสสิยาห์—
เราจะถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงฤทธานุภาพพระองค์เอง
และภายใต้ชื่อนี้เราจะนำยุคทั้งยุคไปสู่บัพติศมา ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นที่รู้จักในนามพระยาห์เวห์
เรายังเคยถูกเรียกว่าพระเมสสิยาห์เช่นกัน
และครั้งหนึ่งผู้คนเรียกเราว่าพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความรักและความเคารพยกย่อง อย่างไรก็ตาม ณ วันนี้
เราไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือพระเยซูซึ่งผู้คนได้รู้จักในช่วงเวลาที่ผ่านมาอีกต่อไป
เราคือพระเจ้าผู้ที่ได้กลับมาในยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ที่จะนำพาผู้คนไปสู่บัพติศมา
เราคือพระเจ้าเองซึ่งลุกขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก สมบูรณ์พร้อมด้วยอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเรา
และเต็มเปี่ยมไปด้วยสิทธิอำนาจ เกียรติ และสิริ ผู้คนไม่เคยเข้าร่วมสัมพันธ์กับเรา ไม่เคยได้รู้จักเรา
และไม่รู้เท่าทันในอุปนิสัยของเราตลอดเวลา ตั้งแต่การสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่เคยเห็นเรา
นี่คือพระเจ้าผู้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ในยุคสุดท้ายแต่ได้ทรงถูกซ่อนไว้ท่ามกลางมนุษย์
พระองค์ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ทรงเที่ยงแท้และทรงเป็นจริง
คุณดวงสุริยที่แผดเผาและเปลวเพลิงที่ลุกโชน ทรงถูกเติมด้วยฤทธานุภาพและทรงปรี้มล้นด้วยสิทธิอำนาจ
ไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกพิพากษาโดยวาระของเรา
และไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการแผดเผาของไฟ ในท้ายที่สุด
ชนชาติทั้งมวลจะได้รับการอวยพรเพราะวาระของเรา และจะถูกทูลบจบจนหมดเป็นชิ้นๆ
เพราะวาระของเราเช่นกัน ด้วยวิธีนี้
ผู้คนทั้งหมดในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายจะเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้กลับมา
และเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง

และทุกคนจะเห็นว่าครั้งหนึ่งเราคือเครื่องบูชาบด้างบาปสำหรับมนุษย์
แต่เห็นว่ายุคสุดท้ายเรายังได้กลายเป็นเปลวเพลิงแห่งสุริยันซึ่งเผาผลาญทุกสรรพสิ่งให้เป็นจุณด้วยเช่นกัน
เช่นเดียวกับองค์ตะวันแห่งความชอบธรรมซึ่งเปิดเผยทุกสรรพสิ่ง นี่คือนิยามของเราในยุคสุดท้าย
เราใช้ชื่อนี้และครองอุปนิสัยนี้เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะได้เห็นว่าเราคือพระเจ้าที่ชอบธรรม ดวงสุริย์ที่แผดเผา
เปลวเพลิงที่ลุกโชน และเพื่อที่ทุกคนจะได้สัมผัสการเรา พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว
และเพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นใบหน้าแท้จริงของเรา เราไม่ใช่เพียงแค่พระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
และเราไม่ใช่เพียงพระผู้ไถ่ เราคือพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งมวลทั่วทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและห้วงทะเล

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 45

หากพระเจ้าช่วยให้รอดได้เสด็จมาถึงในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและยังคงถูกเรียกว่าพระเยซู และทรงถือกำเนิดอีกครั้งในแคว้นยูเดียและทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ที่นั่น เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าเราแค่สร้างประชาชนอิสราเอลขึ้นมาเท่านั้นและแค่ไถ่ประชาชนอิสราเอลเท่านั้น และพิสูจน์ว่าเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประชาชาติทั้งหลาย นี่จะไม่ย้อนแย้งกับถ้อยคำของเราว่า “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและทุกสรรพสิ่ง” หรือหรือ? เราได้ทิ้งแคว้นยูเดียมาและทำงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายเพราะเราไม่ใช่แค่พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่เป็นพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เราปรากฏท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพราะเราไม่ใช่แค่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่ยังไปกว่านั้น เพราะเราคือพระผู้สร้างของบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของเราทั้งหมดท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราไม่เพียงแต่ได้สร้างอิสราเอล อียิปต์ และเลบานอนเท่านั้น แต่ยังได้สร้างประชาชาติทั้งหลายนอกเหนือไปจากอิสราเอลเช่นกัน เพราะเหตุนี้ เราจึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เราเพียงแต่ใช้อิสราเอลเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับงานของเรา ใช้แคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลีเป็นฐานที่มั่นสำหรับงานแห่งการไถ่ของเรา และบัดนี้เราใช้ประชาชาติทั้งหลายเป็นฐานซึ่งเราจะนำพายุคทั้งยุคไปสู่บัพติศมา เราได้ทำงานสองช่วงระยะในอิสราเอล (งานสองช่วงระยะนี้คือยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ) และเราได้ดำเนินงานอีกสองช่วงระยะเพิ่มเติมจนเสร็จสิ้น (ยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร) ไปทั่วแผ่นดินทั้งหลายนอกเหนืออิสราเอล ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราจะทำงานแห่งการพิชิตชัย และดังนั้นจะสรุปปิดตัวยุคนี้ หากมนุษย์เรียกเราว่าพระเยซูคริสต์ตลอดเวลา แต่ไม่รู้ที่เราได้เริ่มต้นยุคใหม่แล้วในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและได้เริ่มลงมือดำเนินการงานใหม่แล้ว และหากมนุษย์ยังคงหมกมุ่นรอคอยการมาถึงของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอยู่ต่อไป เช่นนั้นแล้วเราจะเรียกผู้คนเยี่ยงคนพวกนี้ว่าผู้ที่ไม่เชื่อในเรา พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่รู้จักเรา และการเชื่อในเราของพวกเขาก็เป็นเท็จ ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ได้อย่างไรเล่า? สิ่งที่เราขอคือนั้นไม่ใช่การมาถึงของเรา แต่เป็นการมาถึงของกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาไม่ได้โยกให้เราทำลายล้างโลกเก่าอันไม่บริสุทธิ์นี้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับถวิลหาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งในนั้น พวกเขาจะได้รับการไถ่ พวกเขาตั้งตาคอยที่จะให้พระเยซูทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงจากแผ่นดินที่มีมลทินและไม่ชอบธรรมแห่งนี้อีกครั้ง

หนึ่ง ผู้คนเช่นนี้จะสามารถกลายเป็นคนที่ทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ในยุคสุดท้ายได้อย่างไร?
ความอยากได้อะไรก็มีทั้งหลายของมนุษย์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของเราลุล่วงหรือทำให้งานของเราสำเร็จ
จุลลวงได้ เพราะมนุษย์ก็แค่เลื่อมใสหรือทะนุถนอมงานที่เราได้ทำก่อนหน้านั้นเท่านั้น
และไม่รู้เลยว่าเรคือพระเจ้าเองผู้ที่ใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย มนุษย์รู้เพียงแต่ว่าเรคือพระยาห์เวห์
และพระเยซู และไม่เฉลียวใจเลยว่าเรคือองค์หนึ่งเดียวสุดท้ายที่จะนำมวลมนุษย์ไปสู่บัพติศมา
ทั้งหมดที่มนุษย์โหยหาและรู้จักนั้นมาจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และเป็นแค่สิ่งซึ่งพวกเขาสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาเองเท่านั้น มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับงานที่เราทำ
แต่ไม่กลมกลืนไปกับมัน หากงานของเราถูกดำเนินการปฏิบัติไปตามแนวความคิดของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วเมื่อไรมันจะจบสิ้น เมื่อใดเล่า มวลมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพัก? และเราจะสามารถเข้าสู่วันที่เจ็ด
วันสะบาโต ได้อย่างไร? เราทำงานตามแผนการของเราและตามจุดประสงค์ของเรา—ไม่ใช่ตามเจตนาของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

2. การทรงปรากฏและพระราชกิจของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 46

คำสรรเสริญได้มาสู่ศิโยน และสถานที่ประทับของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้น
พระนามบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ซึ่งได้รับการถวายสาธุการโดยบรรดาผู้คนทั้งปวงแพร่ไปทั่ว โอ
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระเศียรแห่งจักรวาล พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—
พระองค์ทรงเป็นองค์ตะวันออกทรงแสงที่ขึ้นบนภูเขาศิโยน
ซึ่งตั้งตระหง่านเหนือจักรวาลทั้งมวลด้วยพระบารมีและความโอ้อำตะการ...

ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกข้าพระองค์ร้องเรียกไปยังพระองค์ด้วยความยินดีปรีดา
พวกข้าพระองค์เดินร่าและขับร้อง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกข้าพระองค์อย่างแท้จริง
ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล!
พระองค์ได้ทรงจัดกลุ่มของผู้ชนะขึ้นและทำให้แผนการจัดการบริหารของพระเจ้าลู่วง
ผู้คนทั้งปวงจะหลงใหลมายังภูเขาแห่งนี้ ผู้คนทั้งปวงจะถูกเขาลงต่อน้ำพระบัลลังก์!
พระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์นั้นแต่ผู้เดียว พระองค์ทรงสมควรแก่พระสิริและพระเกียรติ ขอพระสิริ
คำสรรเสริญ และสิทธิอำนาจทั้งปวงจงมีแด่พระบัลลังก์! ฤดูใบไม้ผลิแห่งชีวิตไหลออกจากพระบัลลังก์
ให้น้ำและหล่อเลี้ยงมวลชนซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า ชีวิตเปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน
ความสว่างใหม่และวิวัฒนาการใหม่ติดตามพวกเราไป ให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ
เกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราอยู่เนืองนิตย์ ท่ามกลางประสบการณ์มากมาย
พวกเรามาถึงความมั่นใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้า พระวณะของพระองค์ได้รับการสำแดงอยู่เนืองนิตย์
พระวณะของพระองค์ได้รับการสำแดงภายในผู้คนที่ถูกต้องเหล่านั้น
พวกเราช่างได้รับการอวยพรมากมายเสียจริง! ทั้งการพบพระเจ้าแบบเผชิญกันในแต่ละวัน
การพูดคุยกับพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และการให้อ่านจอร์นปโตยของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
ขอให้พวกเราจงใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้าอย่างรอบคอบ
หัวใจของพวกเราพักผ่อนอย่างสงบเงียบในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เอง
พวกเราจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในที่ซึ่งพวกเราได้รับความสว่างของพระองค์
ทุกวันในชีวิตของพวกเรา ในการกระทำของพวกเรา ในคำพูดของพวกเรา
ในความคิดของพวกเราและในแนวคิดของพวกเรา พวกเราใช้ชีวิตภายในพระวณะของพระเจ้า
พวกเรามีความสามารถที่จะแยกแยะได้ตลอดเวลา พระวณะของพระเจ้าทรงนำเส้นด้ายทะลุผ่านรูเข็ม สิ่งต่างๆ
สิ่งแล้วสิ่งเล่าที่ซ่อนเร้นภายในตัวพวกเราได้เข้ามาสู่ความสว่างอย่างไม่ได้คาดหมาย
การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไม่อนุญาตให้ล่าช้า ความคิดและแนวคิดของพวกเราถูกแผ่วางโดยพระเจ้า
พวกเรากำลังใช้ชีวิตต่อน้ำพระบัลลังก์ของพระคริสต์ทุกชั่วขณะ ที่ซึ่งพวกเราก้าวผ่านการพิพากษา

ทุกส่วนภายในร่างกายของพวกเรายังคงถูกจับจองโดยซาตาน ในวันนี้ เพื่อที่จะฟื้นฟูอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า
วิหารของพระองค์ต้องได้รับการชำระให้สะอาด การที่จะให้พระเจ้าทรงครองอย่างครบบริบูรณ์นั้น
พวกเราต้องมีส่วนร่วมกับการต่อสู้ดิ้นรนที่เป็นเรื่องของความเป็นความตาย
เมื่อตัวตนเก่าของพวกเราได้ถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น
ชีวิตที่ทรงเกียรติพระชนม์ของพระคริสต์จึงสามารถปกครองสูงสุดได้

ในตอนนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเริ่มปฏิบัติการในทุกๆ
มุมของพวกเราเพื่อทำการสู้รบสำหรับการเรียกคืนของพวกเรา! ตราบเท่าที่พวกเราพร้อมที่จะปฏิเสธตัวเอง
และเต็มใจร่วมมือกับพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงมอบความกระจำแก่พวกเรา
และชำระพวกเราให้บริสุทธิ์จากภายในตลอดเวลาอย่างแน่นอน
และเรียกคืนสิ่งที่ซาตานได้จับจองกลับมาใหม่อีกครั้ง
เพื่อที่พวกเราอาจกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
จงอย่าเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์—จงใช้ชีวิตทุกชั่วขณะภายในพระวาระของพระเจ้า
จงเสริมสร้างร่วมกับเหล่าธรรมิกชน จงได้รับการนำไปสู่ราชอาณาจักร และจงเข้าสู่พระสิริร่วมกับพระเจ้า

จาก “บทที่ 1” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 47

คริสตจักรฟีลาเดลเฟียได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ซึ่งก็เป็นไปเนื่องจากพระคุณและความปรานีของพระเจ้าทั้งสิ้น
ความรักแด่พระเจ้าเกิดขึ้นในหัวใจของเหล่ากรรมิกชนจำนวนนับหมื่นแสนผู้ไม่หวั่นไหวในการเดินทางไกลทางจิตวิญญาณของตน พวกเขายึดแน่นอยู่กับการเชื่อของตนว่า พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเศียรแห่งจักรวาลผู้ทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง
การนี้ได้รับการยืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันคงมั่น ไม่ขยับเคลื่อนพอกันกับขุนเขา!
และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง!

โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! วันนี้พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา
อันเป็นการเปิดโอกาสให้คนตาบอดมองเห็น ให้คนง่อยเดินได้ และให้คนเป็นโรคเรื้อนรักษาหายได้
พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดช่องหน้าต่างสู่สวรรค์
เปิดโอกาสให้พวกเราได้ล่วงรู้ความล้ำลึกของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
การได้รับการแทรกซึมโดยพระวณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และได้รับการช่วยให้ออกจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเราซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—
เช่นนั้นคือพระราชกิจอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์
และคือความปรานีอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์ พวกเราคือเหล่าพยานของพระองค์!

นานแล้วที่พระองค์ได้ทรงซ่อนเร้นอยู่อย่างถ่อมพระทัยและเงียบกริบ
พระองค์ได้ทรงก้าวผ่านการคืนพระชนม์จากความตาย ความทุกข์แห่งการตรึงกางเขน
ความขึ้นบานยินดีกับความโศกเศร้าทั้งหลายของชีวิตมนุษย์ และการข่มเหงกับความทุกข์ยาก
พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ และลิ้มรสชาติความเจ็บปวดของพิภพมนุษย์
และพระองค์ได้ทรงถูกทอดทิ้งโดยผู้คนนั้น พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์คือพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้ออกจากกองมุล ทรงคำจูนพวกเราด้วยพระหัตถ์ข้างขวาของพระองค์
และทรงให้พระคุณของพระองค์แก่พวกเราอย่างไม่อันเพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงหลอมรวมพระชนม์ชีพของพระองค์เข้ามาเป็นพวกเราโดยท่วมท้นความเจ็บปวดทั้งหมดที่มี
ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายด้วยพระโลหิต พระเสโท
และน้ำพระเนตรของพระองค์นั้นได้ตกผลึกไปบนเหล่าวิสุทธิชน
พวกเราคือผลผลิตของ^[n]ความพยายามอันอุตสาหะของพระองค์ พวกเราคือราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไป
โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เพราะความรักมั่นคงกับความปรานีของพระองค์
ความชอบธรรมกับพระบารมีของพระองค์

ความบริสุทธิ์และความถ่อมพระทัยของพระองค์นั่นเองที่ผู้คนทั้งมวลจะกราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์ และนมัสการพระองค์จนชั่วนิรันดร์

วันนี้ พระองค์ได้ทรงทำให้คริสตจักรทั้งมวลครบบริบูรณ์—คริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟีย—

และเช่นนั้นจึงเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์ลุล่วงไป

เหล่าธรรมิกชนสามารถบนอบตนเองเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้อย่างถ่อมใจ

ได้รับการเชื่อมโยงในจิตวิญญาณ และกำลังติดตามไปด้วยความรัก ร่วมกันไปยังแหล่งกำเนิดแห่งน้ำพุ

น้ำแห่งชีวิตซึ่งมีชีวิตนั้นดำเนินไปโดยไม่หยุดยั้ง

ทำการซักล้างและชำระล้างโคลนตมและน้ำโสโครกทั้งหมดในคริสตจักรออกไป

และชำระพระวิหารของพระองค์ให้บริสุทธิ์อีกครั้ง พวกเราได้มารู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ได้เดินอยู่ภายในพระวณะของพระองค์ ได้ระลึกถึงถึงหน้าที่รับผิดชอบและหน้าที่ของพวกเราเอง

และได้ทำทุกอย่างที่พวกเราทำได้เพื่อสละตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร

ด้วยการนั่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อยู่เสมอ พวกเราต้องใส่ใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่น้ำพระทัยของพระองค์จะถูกขัดขวางในตัวพวกเรา

ท่ามกลางธรรมิกชนทั้งหลายนั้นมีความรักซึ่งกันและกัน

และความแข็งแกร่งของบางคนจะทดแทนให้กับการล้มเหลวของคนอื่นๆ

พวกเขามีความสามารถที่จะเดินไปในจิตวิญญาณได้ตลอดเวลา

โดยได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขานำความจริงมาฝึกฝนปฏิบัติทันทีที่เข้าใจความจริงนั้น พวกเขาก้าวทันความสว่างใหม่

และติดตามก้าวพระบาทของพระเจ้า

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน การปล่อยให้พระองค์เข้าควบคุมก็คือการเดินไปกับพระองค์ แนวความคิด
มโนคติที่หลงผิด

ความคิดเห็นและความยุ่งเหยิงทางโลกวิสัยทั้งปวงของพวกเราอันตรธานไปเป็นอากาศธาตุบางเบาเสมือนควัน

พวกเราปล่อยให้พระเจ้าทรงครองราชย์สูงสุดในจิตวิญญาณของพวกเรา เดินไปกับพระองค์

และดังนั้นจึงได้รับอัครภาพ อันเป็นการเอาชนะโลก และจิตวิญญาณของพวกเราก็อมโอบนิยมนอย่างเป็นอิสระ

และบรรลุการปลดปล่อย นี่คือนิพพานเมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกลายเป็นองค์กษัตริย์

พวกเราสามารถที่จะไม่เดินล่าและขับร้องเพื่อเป็นการสรรเสริญ ถวายคำสรรเสริญของพวกเรา

ถวายบทเพลงสรรเสริญใหม่ๆ ได้อย่างไรเล่า?

แท้จริงแล้วมีหนทางมากมายที่จะสรรเสริญพระเจ้า ได้แก่ การเรียกขานพระนามของพระองค์ การเข้าไปใกล้ชิดพระองค์ การคิดถึงพระองค์ การอ่านบทอธิษฐาน การเข้าร่วมในสามัคคีธรรม การไคร้ครวญและไตร่ตรอง การอธิษฐาน และบทเพลงแห่งการสรรเสริญ ในการสรรเสริญประเภทเหล่านี้มีความชื่นชมยินดี และมีการเจิมตั้ง มีพลังอำนาจอยู่ในการสรรเสริญ และก็มีภาระด้วยเช่นกัน ในการสรรเสริญมีความเชื่อ และมีความเข้าใจเชิงลึกใหม่

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน ประสานงานในการปรนนิบัติและกลายเป็นหนึ่งเดียว ทำให้เจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ลุล่วงไป เร่งรุดที่จะกลายเป็นกายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ เหยียบย่ำซาตาน และทำให้ชะตากรรมซาตานมาถึงบทวสาน คริสตจักรฟิลาเดลเฟียได้ถูกรับขึ้นไปอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าแล้วและได้รับการสำแดงอยู่ในพระสิริของพระองค์

จาก “บทที่ 2” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ตัวบทต้นฉบับไม่มีวลี “ผลผลิตของ”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 48

กษัตริย์ผู้ทรงมีชัยชนะประทับอยู่ที่ราชบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
พระองค์ได้ทรงทำการใดได้สำเร็จและนำทางประชากรของพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในพระสิริ
พระองค์ทรงถือจักรวาลในพระหัตถ์ของพระองค์
และด้วยพระปรีชาญาณและมหิทฺธิฤทธิ์แห่งพระเจ้าของพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างและทำให้ศิโยนแข็งแกร่งแล้ว ด้วยพระบารมีของพระองค์
พระองค์ทรงพิพากษาโลกที่เต็มไปด้วยบาป พระองค์ได้ทรงทำการตัดสินประชาชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งปวง
แผ่นดินโลกและทะเลและสิ่งมีชีวิตต่างๆ ทั้งหมดในสิ่งเหล่านั้น
รวมถึงพวกที่มึนเมากับเหล้าองุ่นของความสำส่อน พระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขาอย่างแน่นอน
และพระองค์จะทรงพระพิโรธต่อพวกเขาอย่างแน่นอน
และในทีนั้นจะมีการสำแดงถึงพระบารมีของพระเจ้าผู้ทำการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและนำส่ง
โดยไม่มีการล่าช้า ไฟแห่งพระพิโรธจะเผาผลาญอาชญากรรมอันชั่วร้ายของพวกเขาส่งให้สิ้นอย่างแน่นอน
และหายนะจะบังเกิดขึ้นแก่พวกเขาในไม่ช้า
พวกเขาจะไม่รู้ถึงหนทางใดที่จะหนีรอดไปได้และจะไม่มีที่ใดที่จะหลบซ่อน
พวกเขาจะร้องไห้และขบขี้ขี้เยียวฟัน และพวกเขาจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวของพวกเขาเอง
บุตรทั้งหลายผู้มีชัยชนะผู้ที่เป็นที่รักของพระเจ้าจะได้อยู่ในศิโยนอย่างแน่นอน และจะไม่มีวันออกห่างจากที่นั้น
กลุ่มชนจำนวนมหาศาลจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่างใกล้ชิด
พวกเขาจะใส่ใจการกระทำของพระองค์อย่างพิถีพิถัน และเสียงการสรรเสริญของพวกเขาก็ไม่มีวันสิ้นสุด
พระเจ้าเพียงองค์หนึ่งเดียวได้ทรงปรากฏแล้ว! พวกเราจะมีใจภายในจิตวิญญาณเกี่ยวกับพระองค์
และจะติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด พวกเราจะรีบมุ่งไปข้างหน้าด้วยแรงของเราทั้งหมดและไม่ลังเลอีกต่อไป
บททอสานของโลกกำลังเปิดเผยคัลลิตายต่อหน้าพวกเรา ชีวิตของคริสตจักรที่ถูกต้องเหมาะสมตลอดจนผู้คน
กิจธุระทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายที่ล้อมรอบตัวพวกเราขณะนี้ถึงขั้นกำลังทำให้การฝึกฝนของพวกเราเข้มข้น
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำหัวใจที่รักโลกยิ่งนักของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำวิสัยทัศน์ที่ถูกบดบังของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรายังคงเดินต่อไปตามจังหวะของพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่ก้าวล้ำอาณาเขต
ขอให้พวกเราหุบปากของพวกเราเพื่อที่พวกเราจะได้เดินอยู่ในพระวณะของพระเจ้า
และไม่แข่งขันเพื่อการได้และเสียของพวกเราเองอีกต่อไป โอ! จงปล่อยสิ่งนั้นไปเถิด—
ความชื่นชอบอันละโมภของพวกเราสำหรับโลกฆราวาสและความอุดมด้วยโภคทรัพย์! โอ!
จงปลดปล่อยตัวพวกเราให้เป็นอิสระจากสิ่งนั้น—

ความผูกพันอันยืดยาวของพวกเขาเจ้าต่อบรรดาสามีและบรรดาบุตรสาวและบรรดาบุตรชาย! โอ!
จงหันหลังให้กับสิ่งเหล่านั้น—ทัศนคติและอคติทั้งหลายของเจ้า! โอ! จงตื่นขึ้นเถิด เวลานั้นสั้นนัก!
จงมองขึ้นไป มองขึ้นไป จากภายในจิตวิญญาณและยอมให้พระเจ้าทรงควบคุม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม
จงอย่าได้กลายเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของโลก มันช่างน่าเวทนาที่จะถูกทิ้งไป! ช่างน่าเวทนาโดยแท้! โอ!
จงตื่นขึ้นเถิด!

จาก “บทที่ 3” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 49

ภูเขาและแม่น้ำทั้งหลายเปลี่ยนแปลง ห้วงน้ำไหลไปตามครรลองของพวกมัน
และชีวิตของมนุษย์ก็ไม่สู้ทนอย่างแผ่นดิน โลกและท้องฟ้า
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นคือชีวิตอันนิรันดร์และพินิน ซึ่งดำเนินต่อไปรุ่นแล้วรุ่นเล่าตลอดกาล!
ทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวงล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และชาตานก็อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
วันนี้ โดยการคัดสรรที่กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าของพระเจ้านั่นเอง
พระองค์จึงทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากการฉวยจับของชาตาน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของพวกเราอย่างแท้จริง
ชีวิตอันพินินนิรันดร์ของพระคริสต์ได้ถูกใช้ทำงานขึ้นในตัวพวกเราอย่างแท้จริง
ซึ่งลิขิตชะตาให้พวกเราเชื่อมโยงกับพระชนม์ชีพของพระเจ้า
เพื่อที่พวกเราอาจมีความสามารถที่จะได้พบกับพระองค์แบบเผชิญหน้ากัน กินพระองค์ ดื่มพระองค์
และชื่นชมพระองค์จริงๆ นี่เป็นของประทานอันไม่เห็นแก่พระองค์ที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้น
โดยทรงจ่ายราคาด้วยพระโลหิตแห่งพระทัยของพระองค์
ฤดูกาลต่างๆ มาและไป เคลื่อนผ่านลมและน้ำค้างแข็ง พบกับความทุกข์ การข่มเหง
และความทุกข์ลำบากของชีวิตมามากเหลือเกิน
พบกับการปฏิเสธและการใส่ความให้ร้ายของโลกมามากเหลือเกิน
พบกับข้อกล่าวหาเท็จจากรัฐบาลมามากเหลือเกิน
แต่ถึงกระนั้นทั้งความเชื่อของพระเจ้าและความแน่วแน่ของพระองค์ก็ไม่ถูกลดทอนลงแม้แต่น้อย
พระองค์ทรงพิชิตชีวิตของพระองค์เอง โดยได้ทรงอุทิศทุ่มเทอย่างสุดหัวใจแด่น้ำพระทัยของพระเจ้า
และแต่การบริหารจัดการและแผนของพระเจ้า เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วง
สำหรับมวลชนทั้งหมดแห่งประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทุ่มเทจนสุดความพยายาม
ทรงป้อนอาหารและให้น้ำพวกเขาอย่างระมัดระวัง
ไม่สำคัญว่าพวกเราจะมีดมนเพียงใดหรือลำบากยากเย็นเพียงใด
พวกเราต้องนบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้น
และชีวิตที่พินินพระชนม์ของพระคริสต์จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมของพวกเรา...สำหรับบุตรหัวปีทั้งหมด
เหล่านี้ พระองค์ทรงตรากตรำอย่างไม่ทรงรู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยทรงงดเว้นอาหารและการหยุดพัก จะกี่วันกี่คืน
ผ่านความร้อนอันแผดเผาและความหนาวอันเยือกแข็งเพียงใด
พระองค์ก็เฝ้าทอดพระเนตรอย่างสุดพระทัยอยู่ในศิโยน

โลก บ้าน งาน และทั้งหมดถูกดัดแปรโดยสิ้นเชิง อย่างเปรมปรีดิ์ อย่างเต็มใจ
และความชื่นชมยินดีทางโลกทั้งหลายไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับพระองค์...พระวณะจากพระโอรสของพระองค์บด
ขยี้เข้าใส่พวกเรา เปิดโปงสิ่งทั้งหลายที่ซ่อนลึกลงในหัวใจของพวกเรา พวกเราจะไม่สามารถเชื่อมั่นได้อย่างไร?
ทุกประโยชน์ที่มาจากพระโอรสของพระองค์อาจกลายเป็นจริงในตัวพวกเราเมื่อใดก็ได้ สิ่งใดก็ตามที่พวกเราทำ
ไม่ว่าจะในการทรงสถิตของพระองค์หรือซ่อนเร้นจากพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงทราบ
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่เข้าพระทัย ทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผยเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง
แม้จะมีแผนและการจัดการเตรียมการทั้งหลายของพวกเราเองอยู่ก็ตาม

ขณะนี้อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ รู้สึกถึงความชื่นบานภายในจิตวิญญาณของพวกเรา สบายใจและสงบ
ทว่ารู้สึกว่างเปล่าอยู่เสมอและเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง กล่าวคือ
นี่เป็นการอัครรยอย่างหนึ่งซึ่งมีอาจจินตนาการได้และเป็นไปไม่ได้ที่จะสัมฤทธิ์ผล
พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นทรงเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว!
นั่นเป็นข้อพิสูจน์อันไม่อาจโต้เถียง! พวกเราที่เป็นของกลุ่มนี้ได้รับการอวยพรอย่างสุดจะพรรณนาได้!
หากไม่ใช่เพราะพระคุณและพระปรานีของพระเจ้า
พวกเราอาจจะทำได้เพียงไปสู่ความพินาศและติดตามซาตาน
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่สามารถช่วยพวกเราให้รอดได้!

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง!
เป็นพระองค์ที่ได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา
ช่วยให้พวกเรามองเห็นความลึกลับทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ
ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของราชอาณาจักรนั้นไร้พรมแดน
พวกเราจงระวังระไวในขณะที่พวกเรารอคอย วันนั้นคงไม่ไกลเกินไป

เปลวไฟแห่งสงครามหมุนวนไปรอบๆ ควันปืนใหญ่คลุ้งอยู่เต็มอากาศ สภาพอากาศอุ่นขึ้น ภูมิอากาศแปรเปลี่ยน
ภัยพิบัติจะแพร่กระจาย และผู้คนทำได้แค่ตายเท่านั้น โดยไร้ความหวังของการรอดชีวิต

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง! พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการอันแน่นหนาของพวกเรา
พระองค์ทรงเป็นที่หลบภัยของพวกเรา พวกเราพากันเบียดซุกอยู่ใต้ปีกของพระองค์
และหาหนทางไม่สามารถเข้าถึงพวกเราได้ เช่นนี้เองคือการปกป้องและการเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าของพระองค์

พวกเราทุกคนเร่งเสียงของพวกเราให้ดังขึ้นในบทเพลง พวกเราขับร้องเพื่อการสรรเสริญ
และเสียงแห่งการสรรเสริญของพวกเราต้องกังวานไปทั่วศิโยน! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้ทรงเตรียมบันไดยออันรุ่งโรจน์ไว้ให้พวกเรา จงระวังไว้—โอ้ จงเฝ้าดู!
ถึงตอนนี้ โมงยามก็ยังมิสายเกินไป

จาก “บทที่ 5” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 50

ตั้งแต่เมื่อครั้งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร—ทรงได้รับการเป็นพยาน
ขอบเขตแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าได้เปิดเผยคลี่คลายด้วยความครบถ้วนไปทั่วทั้งจักรวาล
ไม่เพียงแต่การทรงปรากฏของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้รับการเป็นพยานในประเทศจีน
แต่พระนามของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังได้รับการเป็นพยานในชนชาติทั้งมวลและในทุกสถานที่
พวกเขาทั้งหมดล้วนกำลังร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์นี้
กำลังพยายามที่จะสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้
กำลังจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และกำลังรับใช้พระองค์ด้วยการร่วมมือกันในคริสต
จักร นี่คือนหนทางอันน่าอัศจรรย์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ

ภาษาของชนชาติต่างๆ ทั้งหลายนั้นแตกต่างกัน แต่มีพระวิญญาณเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น
พระวิญญาณนี้รวมประสานคริสตจักรทั้งหลายทั่วทั้งจักรวาลเข้าด้วยกันและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า
อย่างแท้จริง โดยไม่มีความแตกต่างแม้แต่น้อย นี่คือนบางสิ่งที่อยู่เหนือความสงสัย
บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องไปยังพวกเขา และพระสุรเสียงของพระองค์ปลุกให้พวกเขาตื่นขึ้น
นี่คือพระสุรเสียงแห่งความปรานีของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พวกเขาให้การสรรเสริญและพวกเขาร้องเพลงด้วย ไม่มีทางที่จะมีการออกนอกกลุ่มนอกทางใดๆ
ในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เลย
ผู้คนเหล่านี้ใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะเคลื่อนไปข้างหน้าตามเส้นทางที่ถูกต้อง พวกเขาไม่เปลี่ยนใจเลย—
การอัศจรรย์มากมายจึงได้เกิดขึ้น
นี่เป็นบางสิ่งที่ผู้คนพบว่ายากจะจินตนาการและเป็นไปไม่ได้เลยที่จะคาดเดาถึง

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือองค์กษัตริย์แห่งชีวิตในจักรวาล!
พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์และทรงพิพากษาโลก ทรงครองอำนาจเหนือทั้งหมด
และทรงปกครองชนชาติทั้งมวล กลุ่มชนทั้งปวงคุกเข่าต่อพระองค์ อธิษฐานต่อพระองค์
เข้าใกล้ชิดพระองค์และสื่อสารกับพระองค์ ไม่ว่าเจ้าจะได้เชื่อในพระเจ้ามานานเท่าใดก็ตาม
ไม่ว่าสถานะของเจ้าจะสูงเท่าใดก็ตาม หรือความอาวุโสของเจ้าจะมากเท่าใดก็ตาม
หากเจ้าต่อต้านพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องถูกพิพากษาและต้องให้ตัวเจ้าเองหมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ส่งเสียงแห่งคำวิงวอนที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดออกมา นี่เป็นการเก็บเกี่ยวผลของการกระทำของเจ้าเองโดยแท้

เสียงคร่ำครวญนี้คือเสียงของการถูกermanในบึงไฟและกำมะถัน
และมันเป็นเสียงร้องของการถูกสั่งสอนด้วยคทาเหล็กของพระเจ้า
นี่เป็นการพิพากษาต่อหน้าพระที่นั่งของพระคริสต์

คัดตอนมาจาก “บทที่ 8” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 51

การทรงปรากฏของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้วในคริสตจักรทั้งหมด มันคือพระวิญญาณที่ตรัส
พระองค์ทรงเป็นไฟที่ไหม้เผาผลาญ ทรงพระبارมีและกำลังทรงพิพากษา พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ
พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ
พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์ ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ
และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงของห้วงน้ำมากมาย
พระหัตถ์ขาวของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบอยู่ในพระโอษฐ์
และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า

มีพยานได้เห็นบุตรมนุษย์ และพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผย
พระสิริของพระเจ้าเปล่งรัศมีออกไป ฉายแสงอย่างแรงกล้าเหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่กำลังแผดเผา!
พระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์เปล่งแสงด้วยความสว่างอันสุกใส
ดวงตาของผู้ใดจะกล้าจ้องมองพระองค์ด้วยความต้านทานเล่า? ความต้านทานนำไปสู่ความตาย!
ไม่มีการแสดงความปรานีให้เห็นแม้แต่น้อยที่สุดสำหรับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าคิดอยู่ในหัวใจของเจ้า
สำหรับถ้อยคำใดที่เจ้าพูดหรือสิ่งใดๆ ที่เจ้าทำ
พวกเจ้าทั้งหมดจะได้เข้าใจและจะได้เห็นว่าสิ่งใดคือสิ่งที่พวกเจ้าได้รับมา—
ซึ่งไม่มีสิ่งใดเว้นแต่การพิพากษาของเราเท่านั้น!
เราจะสามารถทนมันได้หรือเมื่อพวกเจ้าไม่ได้ใช้ความพยายามในการกินและดื่มถ้อยคำของเรา
และกลับแทรกแซงตามอำเภอใจและทำลายการสร้างของเรา? เราจะไม่ปฏิบัติต่อบุคคลประเภทนี้อย่างอ่อนโยน!
หากความประพฤติของเจ้าเสื่อมไปอย่างรุนแรงมากขึ้น เจ้าจะถูกเผาไหม้ในเปลวไฟ!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสำแดงในร่างทางจิตวิญญาณ
โดยปราศจากเนื้อหนังหรือเลือดแม้เพียงส่วนน้อยที่สุดที่เชื่อมต่อกับศีรษะจรดปลายเท้า
พระองค์ทรงอยู่เหนือล้ำสากลพิภพ ประทับอยู่ที่บัลลังก์อันรุ่งโรจน์ในสวรรค์ชั้นที่สาม
ทรงบริหารสรรพสิ่งทั้งปวง! จักรวาลและสรรพสิ่งทั้งหมดอยู่ในมือของเรา หากเราพูดสั่งมัน มันจะเป็นตามนั้น
หากเรากำหนดมัน มันก็จะเป็นไปตามนั้น ชาดานอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเรา มันอยู่ในบาตาลึก!
เมื่อเสียงของเราได้เปล่งออกไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไปและจะไม่มีอีกต่อไป!
สรรพสิ่งทั้งปวงจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ นี่คือการจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ที่ถูกต้องอย่างแน่นอน
เราได้พิชิตโลกแล้ว รวมทั้งมารร้ายทั้งปวงด้วย เรากำลังนั่งคุยกับพวกเจ้าอยู่ ณ ที่นี้ และทุกคนที่มีหูควรจะฟังไว้
และทุกคนที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้

วันเวลาจะมาถึงบทวสาน สรรพสิ่งในโลกนี้จะมาถึงความว่างเปล่า และทุกสรรพสิ่งจะได้เกิดเป็นสิ่งใหม่
จงจำเรื่องนี้ไว้! จงอย่าลืม! จะไม่สามารถมีความคลุมเครือได้! ไฟและดินจะล่องไป
แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย! ขอให้เราเตือนสติพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า จงอย่าวิ่งโดยสูญเปล่า!
จงตื่นขึ้นเถิด! จงกลับใจ และความรอดอยู่ใกล้! เราได้ปรากฏท่ามกลางพวกเจ้าแล้ว
และเสียงของเราได้เปล่งขึ้นแล้ว เสียงของเราได้เปล่งขึ้นต่อหน้าพวกเจ้า มันเผชิญกับเจ้าทุกวัน
แบบต่อหน้าและแต่ละวันมันจะสดและใหม่ เจ้ามองเห็นเรา และเรามองเห็นเจ้า เรากล่าวแก่เจ้าอยู่เป็นนิตย์
และเราอยู่กับเจ้าแบบต่อหน้า แต่กระนั้นก็ตาม เจ้าปฏิเสธเราและไม่รู้จักเรา แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา
แต่พวกเจ้ายังคงลึกลับอยู่! เจ้าลึกลับ! จิตใจของเจ้าด้านชา เจ้าถูกซาตานทำให้ตาบอด
และเจ้าไม่สามารถมองเห็นใบหน้าอันรุ่งโรจน์ของเราได้—เจ้าช่างน่าสมเพช! ช่างน่าสมเพชยิ่งนัก!

พระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราได้ถูกส่งไปยังทุกมุมโลกและเราจะส่งผู้สื่อสารของเราไปเพื่อพูด
กับคริสตจักรทั้งหลาย เราชอบธรรมและสัตย์ซื่อ เราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจของมนุษย์
พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย และมันคือถ้อยคำของเราที่ออกมาจากภายในบุตรของเรา
คนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีหูที่ควรฟังไว้เถิด! คนเหล่านั้นทั้งหมดที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้!
จงเพียงแค่มองและดื่มถ้อยคำเหล่านั้นและอย่าสงสัย
คนเหล่านั้นทั้งหมดผู้บนอบและใส่ใจถ้อยคำของเราจะได้รับพระพรต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่!
คนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสวงหาใบหน้าของเราด้วยความจริงใจจริงใจจะมีความสว่างใหม่ ความรู้แจ้งใหม่
และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ อย่างแน่นอน ทั้งหมดจะสดและใหม่ ถ้อยคำของเราจะปรากฏแก่เจ้าทุกเวลา
แล้วมันจะเปิดดวงตาแห่งจิตวิญญาณของเจ้า
เพื่อที่เจ้าจะสามารถมองเห็นบรรดาสิ่งลึกลับทุกอย่างของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณและจะมองเห็นว่าราชอาณาจักร
อยู่ท่ามกลางมนุษย์ จงเข้าไปสู่ที่ลึกลับ และพระคุณและพระพรทั้งหมดจะมาถึงเจ้า
การกัณดารอาหารและภัยพิบัติจะไม่สามารถมาแตะต้องเจ้าได้ และบรรดาหมาป่า งูพิษ เสือ
และเสือดาวจะไม่สามารถทำอันตรายเจ้าได้ เจ้าจะไปกับเรา เดินไปกับเรา และเข้าไปสู่สง่าราศีร่วมกับเรา!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 52

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระกายที่รุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏขึ้นในที่แจ้ง
พระกายฝ่ายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ลุกขึ้น และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงครบบริบูรณ์ในพระองค์เอง!
ทั้งโลกและเนื้อหนังได้เปลี่ยนแปลงไป
และการจำแลงพระกายของพระองค์บนภูเขาคือสภาวะบุคคลของพระเจ้า
พระองค์ทรงมีมงกุฎทองคำอยู่บนพระเศียรของพระองค์ นล่องพระองค์ของพระองค์เป็นสีขาวบริสุทธิ์
ทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ และสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์
พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระองค์ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบในพระโอษฐ์ของพระองค์
และพระองค์ทรงมีดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ขวาของพระองค์
หนทางสู่ราชอาณาจักรนั้นส่องสว่างอย่างไร้เขตแดน พระสิริของพระองค์บังเกิดขึ้นและส่องสว่าง ภูเขาต่างๆ
พากันขึ้นชมยินดีและห้วงน้ำทั้งหลายพากันหัวเราะ และดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ
ทั้งหมดโคจรอยู่ในการจัดการเตรียมการอย่างเป็นระเบียบของพวกมัน ซึ่งกำลังต้อนรับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้
ผู้ทรงเอกลักษณ์
ผู้ซึ่งชัยชนะของพระองค์กลับไปประกาศถึงความครบบริบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์
ทุกสิ่งกระโดดและเต้นรำด้วยความชื่นชมยินดี! จงเปล่งเสียงแสดงความยินดี!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทับบนบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์! จงร้องเพลงเถิด!
ชนแห่งชัยชนะขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สูงขึ้นสูงเหนือภูเขาศิโยนที่สง่างามและเปี่ยมบาร์มิ!
ชนชาติทั้งมวลกำลังเปล่งเสียงร้องแสดงความยินดี กลุ่มชนทั้งปวงกำลังร้องเพลง
ภูเขาศิโยนกำลังหัวเราะอย่างเปรมปรีดิ์ และพระสิริของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้ว!
เราไม่เคยฝันว่าเราจะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า แต่แล้ววันนี้เราก็ได้เห็นแล้ว
ได้อยู่กับพระองค์แบบต่อหน้าทุกวัน เราวางแผ่นหัวใจของเราต่อพระองค์
พระองค์ทรงจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มอย่างมากมาย ชีวิต ถ้อยคำ การกระทำ ความนึกคิด
แนวความคิดต่างๆ—ความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าให้ความกระจ่างแก่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
พระองค์ทรงนำทุกอย่างก้าวตลอดวิถีทาง และการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้น โดยทันทีต่อหัวใจที่เป็นกบฏ
การกิน การอยู่ร่วมกันและการใช้ชีวิตร่วมกันกับพระเจ้า การอยู่ร่วมกันกับพระองค์ การดำเนินร่วมกัน
การเปรมปรีดิ์ร่วมกัน การได้รับพระสิริและพระพรร่วมกัน การแบ่งปันความเป็นกษัตริย์กับพระองค์
และการดำรงอยู่ร่วมกันในราชอาณาจักร—โอ ช่างเป็นความหรรษายินดีโดยแท้! โอ มันช่างอ่อนหวานเสียจริง!
เราได้อยู่กับพระองค์แบบต่อหน้าทุกวัน ได้พูดกับพระองค์ทุกวันและคุยกันเป็นเพื่อนนิตย
และได้รับความรู้แจ้งใหม่และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ ทุกวัน ดวงตาฝ่ายวิญญาณของพวกเราเปิดขึ้น

และพวกเรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง บรรดาความลึกลับทั้งหมดของจิตวิญญาณได้ถูกเปิดเผยแก่พวกเรา
ชีวิตบริสุทธิ์นั้นไร้ความกังวลอย่างแท้จริง จงวิ่งไปอย่างรวดเร็วและอย่าหยุด จงมุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง—
มีชีวิตที่น่าอัศจรรย์กว่าอยู่เบื้องหน้า จงอย่ารู้สึกพึงพอใจกับเพียงรศหวน
จงแสวงหาอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะเข้าสู่พระเจ้า พระองค์ทรงครอบคลุมทั้งหมดและทรงโอบอ้อมอารี
ทรงมีสรรพสิ่งทุกชนิดที่พวกเราขาดแคลน จงร่วมมือกันอย่างมั่นใจและเข้าสู่พระองค์
และจะไม่มีสิ่งใดเป็นเหมือนเดิมอีกเลย ชีวิตของพวกเราจะหลุดพ้น และจะไม่มีบุคคล เรื่อง
หรือสิ่งใดที่จะสามารถก่อกวนเราได้

การหลุดพ้น! การหลุดพ้น! การหลุดพ้นที่แท้จริง! ชีวิตที่หลุดพ้นของพระเจ้าอยู่ภายใน
และสรรพสิ่งทั้งหมดได้กลายเป็นพ่อนคลายอย่างแท้จริง! พวกเราหลุดพ้นโลกนี้และสิ่งต่างๆ ทางโลก
โดยไม่รู้สึกถึงการผูกพันกับบรรดาสามีหรือบุตรหลาน
พวกเราหลุดพ้นการควบคุมของความเจ็บป่วยและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ชาตานไม่กล้ารบกวนเรา
เราหลุดพ้นความวิตกกังวลทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง นี่จะเป็นการยอมให้พระเจ้าได้รับเอาความเป็นกษัตริย์!
พวกเราเหยียบย่ำชาตานให้สยบอยู่ใต้ฝ่าเท้า จงยืนหยัดเป็นพยานให้แก่คริสตจักร
และเปิดโปงหน้าตาอันอัปลักษณ์ของชาตานอย่างถาวร การก่อสร้างคริสตจักรอยู่ในพระคริสต์
และพระกายอันรุ่งโรจน์ได้เกิดขึ้นแล้ว—นี่คือการใช้ชีวิตในความปลาบปลื้มยินดี!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 53

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาผู้ทรงเป็นนิรันดร์ เจ้าชายแห่งสันติราช พระเจ้าของพวกเราคือกษัตริย์!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงย่างพระบาทบนภูเขามะกอกเทศ ช่างงดงามยิ่งนัก! จงฟัง!
พวกเราเหล่าคนยามเปล่งเสียงของพวกเราให้ดัง ด้วยเสียงของพวกเรา พวกเราร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพระเจ้าได้เสด็จกลับมาสู่ศิโยน พวกเรามองเห็นความอ้ำว้างของนครเยรูซาเลมด้วยตาของพวกเราเอง
จงให้ร้องเป็นเสียงอันเรไรและร้องเพลงโดยพร้อมเพรียงกัน
เพราะพระเจ้าได้ทรงนำการปลอบโยนมาสู่พวกเรา และได้ทรงไถ่นครเยรูซาเลมแล้ว
พระเจ้าได้ทรงเผยพระพาทหาอันบริสุทธิ์ของพระองค์แก่สายตาของชนชาติทั้งปวง
พระเจ้าในรูปบุคคลจริงได้ทรงปรากฏแล้ว!
สุดปลายของแผ่นดินโลกทั้งปวงได้เห็นความรอดแห่งพระเจ้าของพวกเราแล้ว
โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! วิญญาณทั้งเจ็ดได้ถูกส่งตรงจากพระบัลลังก์ของพระองค์สู่คริสตจักรทุกแห่ง
เพื่อเผยความล้ำลึกทั้งปวงของพระองค์ ขณะประทับบนพระบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
พระองค์ได้ทรงบริหารจัดการราชอาณาจักรของพระองค์
และได้ทรงทำให้มันตั้งมั่นและมั่นคงด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม
และพระองค์ได้ทรงบำราบชนชาติทั้งปวงเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พระองค์ได้ทรงคลายสายคาดเอวของกษัตริย์ทั้งหลาย!
พระองค์ได้ทรงทำให้ประตูทั้งหลายของนครเปิดกว้างเฉพาะพระพักตร์พระองค์ โดยไม่มีวันปิด
เนื่องจากความสว่างของพระองค์ได้มาถึงแล้ว
และสง่าราศีของพระองค์ลอยขึ้นและฉายความสุกใสของมันออกมา ความมืดปกคลุมแผ่นดินโลก
และความมืดที่บอญ์เหนือกลุ่มชนทั้งหลาย โอ พระเจ้า! อย่างไรก็ตาม
พระองค์ได้ทรงปรากฏและทรงฉายความสว่างของพระองค์แก่พวกเรา
และพระสิริของพระองค์จะถูกพบเห็นบนตัวพวกเรา ชนชาติทั้งปวงจะมาสู่ความสว่างของพระองค์
และกษัตริย์ทั้งหลายจะมาสู่รัศมีของพระองค์ พระองค์ทรงซ่อนพระเนตรของพระองค์ขึ้น
และทอดพระเนตรไปรอบๆ กล่าวคือ บุตรทั้งหลายของพระองค์ชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์
และพวกเขามาจากที่ไกล ธิดาทั้งหลายของพระองค์ถูกอุ้มในวงแขน โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
ความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้กุมพวกเราไว้
เป็นพระองค์ที่ทรงนำทางพวกเราไปข้างหน้าบนถนนสู่ราชอาณาจักรของพระองค์
และเป็นพระวณะบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ซึมซาบผ่านพวกเรา

โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกเราถวายคำขอบคุณ และพวกเราสรรเสริญพระองค์!
ขอให้พวกเราได้เคารพนับถือพระองค์ เป็นพยานแด่พระองค์ ยกย่องพระองค์ และร้องเพลงแด่พระองค์
ด้วยหัวใจที่จริงใจ สงบ และไม่แบ่งแยก ขอให้พวกเรามีเพียงจิตใจเดียว และถูกสร้างด้วยกัน
และขอพระองค์ทรงทำให้พวกเราเป็นผู้ที่ติดตามพระหทัยของพระองค์ในเร็ววัน
เพื่อที่พระองค์จะทรงใช้ประโยชน์
ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ได้รับการดำเนินการโดยปราศจากอุปสรรคบนแผ่นดินโลก!

จาก “บทที่ 25” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 54

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงผู้ทรงครบถ้วนบริบูรณ์ ทรงสัมฤทธิ์ทุกสิ่ง
ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น! พระองค์ไม่เพียงทรงถือดาวทั้งเจ็ดดวง ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ด ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ด
ทรงแกะตราผนึกทั้งเจ็ด และทรงเปิดหนังสือม้วนทั้งเจ็ดเท่านั้น แต่ที่มากยิ่งขึ้นกว่านั้นคือ
พระองค์ทรงบริหารภัยพิบัติทั้งเจ็ดและซามทั้งเจ็ดใบ และทรงเปิดเผยเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ด
พระองค์ทรงเป่าแตรทั้งเจ็ดนานมาแล้วด้วยเช่นกัน!

ทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างและทำให้ครบบริบูรณ์ควรสรรเสริญพระองค์ ถวายพระสิริแด่พระองค์
และยกย่องพระบัลลังก์ของพระองค์ โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง
พระองค์ได้ทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จจุลวง และเมื่อมีพระองค์ ทั้งหมดก็ครบบริบูรณ์ สว่างไสว
ถูกปลดปล่อย เป็นอิสระ แข็งแรง และเต็มไปด้วยพลังอำนาจ! ไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นหรือปกปิดไว้เลย
เมื่อมีพระองค์ความล้าลึกทั้งหมดถูกเปิดเผย ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ได้ทรงพิพากษาศัตรูจำนวนมากมายของพระองค์ พระองค์ทรงเปิดเผยพระบารมีของพระองค์
ทรงสำแดงไฟที่เดือดดาลของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งพระพิโรธของพระองค์ และที่มากกว่านั้นคือ
พระองค์ทรงแสดงพระสิริอันไม่สิ้นสุดเต็มที่ เป็นนิรันดร์กาล แบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนของพระองค์!

กลุ่มชนทั้งปวงควรตื่นขึ้นมาแซ่ซ้องและร้องเพลง โดยไม่สงวนท่าที เชิดชูพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้ทรงจริงแท้อย่างบริบูรณ์ ผู้ทรงพระชนม์ทั้งสิ้น ผู้ทรงโอบอ้อมอริ ผู้ทรงเปี่ยมสง่าราศีและแท้จริงพระองค์นี้
ผู้ทรงมาจากนิรันดร์กาลสู่นิรันดร์กาล พระบัลลังก์ของพระองค์ควรได้รับการยกย่องอย่างเนื่องนิรันดร์—
พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้รับการสรรเสริญและได้รับพระเกียรติ นี่คือเจตจำนงช่วงนิรันดร์—
ของพระเจ้า—ของเรา และเป็นพระพรอันไร้ขีดจำกัดที่พระองค์ทรงเปิดเผยและประทานแก่พวกเรา!

ใครในท่ามกลางพวกเราที่ไม่ได้สืบทอดพระพร? การที่จะสืบทอดพระพรของพระเจ้า

คนเราต้องยกย่องพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์และมาอยู่ล้อมรอบพระบัลลังก์ของพระองค์ในการนมัสการ
บรรดาผู้ที่ไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ่งจูงใจอื่นและด้วยเจตนาอื่นจะถูกทำให้หลอมละลายโดยไฟที่เดิ
อดดาลของพระองค์ วันนี้คือวันที่พวกศัตรูของพระองค์จะถูกพิพากษา

และก็เป็นวันนี้ด้วยเช่นกันที่พวกเขาจะพินาศ ยิ่งไปกว่านั้น นั่นยังเป็นวันที่เรา

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะถูกเปิดเผย และวันที่เราจะได้รับสง่าราศีและเกียรติ โอ กลุ่มชนทั้งปวง!

จงลุกขึ้น โดยเร็วเพื่อเชิดชูและต้อนรับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ซึ่งทรงส่งความเมตตามายังพวกเรา

ทรงปฏิบัติความรอดและประทานพระพรแก่พวกเรา

ทรงทำให้บรรดาบุตรของพระองค์ครบบริบูรณ์และสัมฤทธิ์ราชอาณาจักรของพระองค์อย่างประสบความสำเร็จ

นับจากโบราณกาลจนถึงนิรันดร์กาล! นี่คือการอันนำอัสรรยของพระเจ้า!

นี่คือการลิจิตไ่ว์ล่วงหน้าและการจัดการเตรียมการชัวนิรันดร์ของพระเจ้า—
ที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเราให้รอด ทำให้พวกเราครบบริบูรณ์
และนำพาพวกเราให้เข้าสู่สรวงราศีด้วยพระองค์เอง

พวกที่ไม่ลุกขึ้นและไม่เป็นพยานคือพวกบรรพชนของคนตาบอดและกษัตริย์แห่งความไม่รู้เท่าทัน
พวกเขาจะกลายเป็นไม่รู้เท่าทันไปชัวนิรันดร์ กลายเป็นคนโง่ไปตลอดกาล เป็นคนตายชัวนิรันดร์ผู้ตาบอด
วิญญาณของพวกเราควรจะตื่นรู้ก็เพราะเหตุผลนี้! ผู้คนทั้งปวงควรลุกขึ้น! จงแซ่ซ้อง สรรเสริญ
เชิดชูอย่างไม่รู้สิ้นสุดแด่องค์กษัตริย์ผู้เปี่ยมพระสิริ พระบิดาแห่งความปรานี พระบุตรแห่งการไถ่
พระวิญญาณทั้งเจ็ดผู้ทรงไพบูลย์
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงนำพาไฟเดือดดาลอันเปี่ยมบารมีและการพิพากษาอันชอบธรรมและผู้ทรงพอเพียง
ทรงไพบูลย์ ทรงมหิทธิฤทธิ์ และทรงบริบูรณ์อย่างที่สุด
พระบัลลังก์ของพระองค์จะได้รับการยกย่องไปตลอดกาล!
บรรดาผู้คนทั้งปวงควรได้เห็นว่าเป็นพระปรีชาญาณของพระเจ้า
เป็นเส้นทางที่น่าอัศจรรย์สู่ความรอดและการสัมฤทธิ์น้ำพระทัยอันทรงพระเกียรติของพระองค์
หากเราไม่ลุกขึ้นและเป็นพยาน เช่นนั้นแล้ว ทันทีที่ชั่วขณะนี้ได้ผ่านไป ก็จะไม่มีการกลับไปอีก
ไม่ว่าเราจะได้รับพระพรหรือโชคร้ายหรือไม่
ก็จะได้รับการตัดสินในระหว่างช่วงระยะปัจจุบันนี้ของการเดินทางของเรา โดยมีพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่พวกเราทำ
สิ่งที่พวกเราคิด และสิ่งที่พวกเรากำลังใช้ชีวิตตามอยู่ในขณะนี้ พวกเจ้าควรจะทำอะไรเล่า?
จงเป็นพยานและยกย่องพระเจ้าไปตลอดกาล ยกย่องพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—
พระเจ้าที่แท้จริงผู้ทรงเอกลักษณ์ชัวนิรันดร์!

นับจากนี้ไป เจ้าควรมองเห็นอย่างชัดเจนว่าพวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจ้า—
พวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจ้าที่แท้จริงผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์นี้
รวมถึงพวกที่เก็บงำความสงสัยเกี่ยวกับพระองค์ไว้—พวกเขาทั้งหมดล้วนเจ็บป่วยและตายแล้ว
และเป็นพวกที่เยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า! พระวาระของพระเจ้าได้รับการพิสูจน์แล้วจากสมัยโบราณว่า
ใครไม่รวบรวมไว้กับเราก็คงทำให้กระจัดกระจาย และใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อต้านเรา
นี่คือความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ซึ่งถูกสลักไว้ในศิลา!
พวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจ้านี้เป็นข้ารับใช้ของซาตาน ผู้คนเยี่ยงนั้นได้มารบกวนและหลอกลวงลูกๆ
ของพระเจ้า และขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระองค์ พวกเขาต้องถูกดาบฟาดฟัน!
คนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสดงเจตนาดีต่อพวกข้ารับใช้ของซาตาน ก็แสวงหาการทำลายล้างให้กับพวกเขาเอง
เจ้าควรรับฟังและเชื่อถ้อยคำรัสของพระวิญญาณของพระเจ้า เดินบนเส้นทางของพระวิญญาณของพระเจ้า

และดำรงชีวิตตามพระวณะของพระวิญญานของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าควรยกย่องพระบัลลังก์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไปชั่วกาลปาวสาน!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าแห่งพระวิญญานทั้งเจ็ด!

พระเจ้าผู้ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ดและดาวทั้งเจ็ดก็คือพระองค์ด้วย พระองค์ทรงแกะตราทั้งเจ็ดดวง
และหนังสือม้วนทั้งเล่มได้ถูกกลิ้งออกโดยพระองค์! พระองค์ทรงเป่าแตรทั้งเจ็ด
และทรงคว่ำขามทั้งเจ็ดและภัยพิบัติทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ เพื่อปลดปล่อยตามน้ำพระทัยของพระองค์ โอ
เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดที่ได้ถูกปิดผนึกไว้ตลอดเวลา! เวลาของการเปิดเผยพวกมันได้มาถึงแล้ว!
พระองค์ผู้จะทรงทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ทรงปรากฏต่อหน้าต่อตาของพวกเราแล้ว!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระ

ไม่มีความลำบากยากเย็นเลย และทั้งหมดไหลรินอย่างราบรื่น!

ไม่มีสิ่งใดกล้าขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อพระองค์ และทั้งหมดล้วนบนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ผู้ใดที่ไม่บนอบจะเสียชีวิต!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ด! ทั้งหมดล้วนชัดเจนอย่างสมบูรณ์

ทั้งหมดล้วนส่องสว่างและไม่ถูกปกปิด และทั้งหมดถูกเปิดเผยและแผ่วาง เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ชัดเจนมาก
และไม่ใช่ว่าเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงเป็นเช่นนั้น ทว่าบรรดาบุตรของพระองค์ก็เป็นแบบนี้ด้วย
ไม่มีผู้ใด ไม่มีวัตถุใด

และไม่มีเรื่องราวใดที่สามารถถูกปกปิดไว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์และบรรดาบุตรของพระองค์ได้!

ดาวทั้งเจ็ดดวงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ส่องสว่าง! คริสตจักรได้ถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์
พระองค์ทรงตั้งผู้สื่อสารของคริสตจักรและทั่วทั้งคริสตจักรอยู่ภายในการจัดเตรียมของพระองค์
พระองค์ทรงแกะตราทั้งเจ็ดดวงและพระองค์ทรงนำพาแผนการบริหารจัดการและน้ำพระทัยของพระองค์ให้ครบ
บริบูรณ์ด้วยพระองค์เอง หนังสือม้วนเป็นภาษาทางจิตวิญญาณที่ลึกลับของการบริหารจัดการของพระองค์
และได้ถูกกลิ้งออกและเปิดเผยโดยพระองค์!

ผู้คนทั้งหมดควรฟังเสียงกึกก้องของแตรทั้งเจ็ดของพระองค์ เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ถูกทำให้เป็นที่รู้จัก
ไม่มีวันถูกซ่อนเร้นอีกแล้ว และไม่มีความโศกเศร้าอีกต่อไป ทั้งหมดถูกเปิดเผย และทั้งหมดเป็นชัยชนะ!

แตรทั้งเจ็ดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือแตรชัยชนะอันรุ่งโรจน์เป่าออก!

พวกมันยังเป็นแตรที่พิพากษาศัตรูของพระองค์อีกด้วย! ในท่ามกลางชัยชนะของพระองค์

เขาของพระองค์กำลังได้รับการยกย่อง! พระองค์ทรงปกครองอยู่เหนือทั่วทั้งจักรวาล!

พระองค์ได้ทรงเตรียมขามทั้งเจ็ดแห่งภัยพิบัติ ศัตรูของพระองค์ตกเป็นเป้า
และภัยพิบัติเหล่านั้นจะถูกปล่อยลงในกระแสน้ำเชี่ยวสุดชั่ว
และพวกศัตรูเหล่านั้นจะถูกเผาผลาญในเปลวไฟจากไฟอันเดือดดาลของพระองค์
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงแสดงมหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
และพวกศัตรูของพระองค์ทั้งหมดก็พินาศสิ้นไป
เสียงฟ้าร้องครั้งสุดท้ายทั้งเจ็ดต้องไม่ถูกฉีกตราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
พวกมันทั้งหมดถูกเปิดเผยแล้ว! พวกมันทั้งหมดถูกเปิดเผยแล้ว!
พระองค์ทรงสั่งหารพวกศัตรูของพระองค์จนตายด้วยเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ด
จัดตั้งแผ่นดินโลกให้มั่นคงและทำให้มันทำการปรนนิบัติต่อพระองค์
โดยไม่มีวันถูกแผ้วถางอย่างเปล่าประโยชน์อีก!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงชอบธรรม! พวกเราถวายสาธุการพระองค์ไปตลอดกาล!
พระองค์ทรงสมควรได้รับการสรรเสริญอันไม่สิ้นสุด และการโห่ร้องและการยกย่องชั่วนิรันดร์!
เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดของพระองค์ไม่ใช่แค่ถูกใช้เพื่อการพิพากษาของพระองค์
แต่ถูกใช้เพื่อพระสิริและสิทธิอำนาจของพระองค์มากกว่า เพื่อให้ทุกสรรพสิ่งครบบริบูรณ์!

กลุ่มชนทั้งหมดเฉลิมฉลองต่อหน้าพระบัลลังก์ ถวายสาธุการและยกย่องพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย! เสียงของพวกทำให้ทั้งจักรวาลตื่นสะเทือนเหมือนเสียงฟ้าร้อง!
ทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่เพราะพระองค์และเกิดขึ้นเพราะพระองค์อย่างแน่นอน ผู้ใดเล่ากล้าที่จะไม่ถวายสง่าราศี
เกียรติ สิทธิอำนาจ ปัญญา ความบริสุทธิ์ ชัยชนะ และวิโรจน์แด่พระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์?
นี่คือความสำเร็จลุล่วงแห่งน้ำพระทัยของพระองค์
และเป็นความครบบริบูรณ์สุดท้ายแห่งการสร้างการบริหารจัดการของพระองค์!

จาก “บทที่ 34” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 55

เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังออกมาจากพระบัลลังก์ เขย่าจักรวาล พลิกสวรรค์และแผ่นดินโลก และส่งเสียงดังก้องโดยตลอดท้องฟ้า! เสียงนั้นเสียดหู และผู้คนไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีมันไปได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถซ่อนตัวจากมัน ฟ้าร้องและฟ้าแลบระเบิดตัวออก และในชั่วอึดใจ สวรรค์กับแผ่นดินโลกก็เปลี่ยนสภาพ และผู้คนก็จวนเจียนจะพบกับความตาย จากนั้น ทั้งทั้งจักรวาลก็ถูกพายุฝนอันทรงพลังหุ้มห่อด้วยความเร็วชั่วฟ้าแลบแปลบปลาบ พลากร่วงหล่นจากสวรรค์! ที่มุมไกลสุดของแผ่นดินโลก

พายุฝนนั้นชำระล้างคนทั้งปวงอย่างถ้วนทั่วจากห้วงรศปลายเท่าเหมือนการอาบน้ำฝักบัว ไม่ยอมให้เหลือคราบใด ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนเร้นจากมัน อีกทั้งไม่มีบุคคลใดสามารถถูกกักขังจากมัน เสียงฟ้าร้องกัมปนาทแววามด้วยแสงเย็นเหมือนแสงฟ้าแลบแปลบปลาบ และทำให้มนุษย์สั่นเทาด้วยความเกรงกลัว! คาบแหลมสองคมบดขยี้พวกบุตรแห่งการกบฏ และศัตรูก็เผชิญหน้ากับมหันตภัยโดยไร้ที่ใดให้ซ่อนตัว

พวกเขากลายเป็นมิ่งงอยู่ในสายลมและสายฝนที่พรุ้งพรู และชวนเซจากลมที่พัดกระพือนั้น พวกเขาพลันล้มตายลงสู่สายน้ำที่ไหลหลังและถูกพัดพาไป มีแต่ความตายเท่านั้น และไม่มีหนทางที่พวกเขาจะรอดชีวิต เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดอุบัติจากเรา และถ่ายทอดเจตนาของเราซึ่งหมายถึงให้บดขยี้พวกบุตรคนโตของอียิปต์ เพื่อลงโทษพวกคนชั่วร้ายและเพื่อชำระคริสตจักรทั้งหลายของเราให้สะอาด เพื่อที่คนทั้งปวงอาจมีความชอบพอซึ่งกันและกัน กระทำการอย่างสัตย์ซื่อต่อตัวพวกเขาเอง และเป็นหัวใจดวงเดียวกันกับเรา และเพื่อที่คริสตจักรทั้งปวงในระบบจักรวาล จะสามารถก่อสร้างขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่คือจุดประสงค์ของเรา

ฟ้าร้องส่งเสียง และเสียงโอดครวญทั้งหลายก็ดังขึ้นเป็นระลอกตามทางที่เสียงฟ้าร้องวิ่งผ่าน บางคนถูกปลุกให้ตื่นจากการหลับใหลของพวกเขา และด้วยความตระหนกเป็นอย่างมาก พวกเขาสำรวจค้นลึกลงไปในดวงจิตของพวกเขา และกรูกันกลับไปเบื้องหน้าพระบัลลังก์ พวกเขายุติการใช้เล่ห์เหลี่ยมที่ลึกลามและการกระทำที่อุกอาจของพวกเขา ไม่สายเกินไปที่ผู้คนเช่นนั้นจะถูกปลุกให้ตื่น เราเฝ้าดูจากบัลลังก์ เรามองลึกลงไปในหัวใจของปวงมนุษย์ เราช่วยบรรดาผู้ที่พึงปรารถนาเราอย่างจริงจังจริงใจและอย่างเร้าร้อนให้รอด และเราสงสารพวกเขา บรรดาผู้ที่รักเราอยู่ในหัวใจของพวกเขายิ่งกว่าสิ่งอื่นทั้งปวง บรรดาผู้ที่เข้าใจเจตจำนงของเราและติดตามเราไปจนถึงปลายสุดของเส้นทาง เราจะช่วยให้รอดไปจนชั่วนิรันดร์กาล มือของเราจะประคองพวกเขาอย่างปลอดภัย

เพื่อที่พวกเขาจะไม่เผชิญกับฉากเหตุการณ์นี้ และจะไม่พบพานอันตราย บางคน
เมื่อพวกเขาเห็นภาพฟ้าแลบแปลบปลาบนี้
ก็มีความทุกข์ระทมในหัวใจของพวกเขาที่ไม่อาจแสดงออกมาได้และรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง
หากพวกเขายืนกรานที่จะประพฤตินั้นในหนทางนี้ ก็ย่อมจะสายเกินไปสำหรับพวกเขา โอ
ทั้งหมดทั้งมวลและทุกสิ่งทุกอย่าง! ทั้งหมดจะแล้วเสร็จ นี่คือนั่งในวิถีทางแห่งความรอดของเราเช่นกัน
เราช่วยบรรดาผู้ที่รักเราให้รอด และขัดโทษพวกคนชั่วร้าย
เราทำให้ราชอาณาจักรของเราคงที่และมั่นคงบนแผ่นดินโลก และให้ชนชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งมวล
ทั้งหมดในจักรวาลและ ณ สดุดปลายพิภพ รู้ว่าเราคือบาบิโลน เราคือเพลิงที่ลุกโชน
เราคือพระเจ้าผู้สำรวจค้นหัวใจส่วนลึกสุดของมนุษย์ทุกคน นับแต่เวลานี้เป็นต้นไป
การพิพากษาของมหาบัลลังก์สีขาวย่อมเผยแก่หมู่ชนและแก่กลุ่มชนทั้งปวงอย่างเปิดเผย
โดยประกาศว่าการพิพากษาได้เริ่มขึ้นแล้ว! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนทั้งปวงที่คำพูดไม่ได้มาจากหัวใจ
พวกที่สงสัยและไม่กล้ามั่นใจ พวกที่ทิ้งเวลาให้สูญเปล่าซึ่งเข้าใจความปรารถนาของเรา
แต่ไม่เต็มใจนำความปรารถนาทั้งหลายนั้นไปปฏิบัติ—พวกเขาทั้งหมดจะต้องถูกพิพากษา
พวกเขาก็ต้องใส่ใจที่จะตรวจดูเจตนาและเหตุจูงใจทั้งหลายของพวกเขาเอง
และเข้าประจำตำแหน่งแห่งที่อันถูกต้องเหมาะสมของเจ้า จงปฏิบัติตามฐานะของเราอย่างจริงจังจริงใจ
จงเห็นคุณค่าของประสบการณ์ชีวิตของเจ้า และจงอย่ากระทำการด้วยความกุฎิใจอันผิวเผิน
แต่จงทำให้ชีวิตของเจ้าเติบโตเต็มที่ เป็นผู้ใหญ่ มั่นคง และเปี่ยมประสบการณ์—
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีหัวใจตรงกันกับเรา

จงปฏิเสธที่จะให้ออกสาใดๆ

ในการใช้สิ่งทั้งหลายเพื่อความได้เปรียบแก่พวกข้าของซาตานและพวกวิญญาณชั่ว
ที่ทำลายและทำให้สิ่งที่เราก่อร่างสร้างขึ้นหยุดชะงัก พวกมันต้องถูกจำกัดอย่างรุนแรงและถูกควบคุม
พวกมันสามารถถูกจัดการเฉพาะตามวิถีทางแห่งดาบคมเท่านั้น
พวกที่เลวที่สุดจะต้องถูกถอนรากถอนโคนทันทีเพื่อป้องกันปัญหาในอนาคต
และคริสตจักรจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ปราศจากสภาวะผิดปกติทั้งปวง และจะสมบูรณ์แข็งแรง
เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวาและพลกำลัง หลังฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงฟ้าผ่าเบรียกก็ดังลั่น เจ้าต้องไม่เชะเชื่อน
และเจ้าต้องไม่ยอมแพ้ แต่จงทำอย่างสุดกำลังความสามารถของเจ้าเพื่อตามให้ทัน
และเจ้าจะสามารถมองเห็นสิ่งที่มือของเราทำอย่างแน่นอน สิ่งที่เราหมายจะได้ไว้ สิ่งที่เราหมายจะละทิ้ง
สิ่งที่เราหมายจะทำให้มีความเพียบพร้อม สิ่งที่เราหมายจะถอนรากถอนโคน สิ่งที่เราหมายจะขัดโทษ—
ทั้งหมดนี้จะคลี่คลายให้เห็นต่อหน้าต่อตาพวกเขา โดยยอมให้พวกเขารู้เห็นฤทธานุภาพสูงสุดของเราอย่างชัดเจน

จากบัลลังก์สู่จักรวาลและสูญปลายพิภพ เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังสะท้อนกึกก้อง
ผู้คนกลุ่มใหญ่จะได้รับการช่วยให้รอดและจะบนอบเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา ภายหลังความสว่างนี้ของชีวิต
ผู้คนก็แสวงหาหนทางที่จะมีชีวิตรอดและอดไม่ได้ที่จะมาหาเราเพื่อคุกเข่านมัสการ
และเพื่อร้องเรียกนามของพระเจ้าเที่ยงแท้ผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์
และเปล่งคำอ้อนวอนทั้งหลายของพวกเขาจากปากของพวกเขา แต่พวกที่ด้านทานเรา
พวกที่ทำหัวใจของพวกเขาให้แข็งกระด้าง เสียงฟ้าร้องย่อมส่งเสียงดังก้องอยู่ในหูของพวกเขา
และพวกเขาต้องพินาศอย่างไม่ต้องสงสัย นี่เท่านั้นคือบทอาสนวิหารที่รอคอยพวกเขาอยู่
บรรดาบุตรผู้เป็นที่รักและมีชัยของเราจะพำนักอยู่ในศิโยน และกลุ่มชนทั้งปวงจะมองเห็นสิ่งที่พวกเขาจะได้มา
และสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่มหิพารจะปรากฏเบื้องหน้าพวกเขา แท้จริงแล้วนี่คือพระพรอันยิ่งใหญ่
และเป็นความหวานที่ยากจะเล่าขาน

เสียงดังเปรี้ยงของฟ้าร้องทั้งเจ็ดที่ลั่นออกมาคือความรอดของบรรดาผู้ที่รักเรา
ผู้ฟังปรารณาเราด้วยหัวใจอันแท้จริง
บรรดาผู้ที่ เป็นของเราและผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้แล้วทั้งหมด
ล้วนสามารถมาภายใต้นามของเรา พวกเขาสามารถได้ยินเสียงของเราซึ่งก็คือการที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขา
บรรดาผู้ที่อยู่ ณ สูญปลายพิภพ จงมองเห็นว่าเราชอบธรรม เราสัตย์ซื่อ เราคือความรักมั่นคง
เราคือความเมตตาสงสาร เราคือบารมี เราคือเพลงที่ลูกโซน และท้ายที่สุดแล้ว เราคือการพิพากษาที่ไร้ปราณี
ทั้งหมดในโลกมองเห็นว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้เป็นจริงและครบบริบูรณ์
มนุษย์ทั้งปวงล้วนเชื่อมั่นอย่างสุดใจและไม่มีผู้ใดกล้าด้านทานเราอีก
ทั้งไม่มีผู้ใดบังอาจพิพากษาเราหรือใส่ร้ายป้ายสีเราอีก หาไม่แล้ว คำสาปแช่งทั้งหลายย่อมมาถึงพวกเขาในบัดดล
และความวิบัติทั้งหลายย่อมบังเกิดแก่พวกเขา พวกเขาทำได้เพียงร้องไห้และขบเจี้ยวเคี้ยวฟันเท่านั้น
หลังจากที่ได้นำมาซึ่งการทำลายล้างของตัวพวกเขาเอง

กลุ่มชนทั้งปวงจงรู้ไว้ จงรู้กันทั่วทั้งจักรวาลและ ณ สูญปลายพิภพ ในทุกคร้วเรือนและโดยผู้คนทั้งปวงว่า
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว ทุกคนจะทรุดลงไปคุกเข่าและนมัสการเราคนแล้วคนเล่า
และแม้กระทั่งเด็ก ๆ ที่เพิ่งได้เรียนรู้ที่จะพูด ก็จะร้องเรียก “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”!
พวกเจ้าหน้าที่ที่กุมอำนาจจะเห็นพระเจ้าเที่ยงแท้ทรงปรากฏเบื้องหน้าพวกเขาด้วยดวงตาของพวกเขาเองเช่นกัน
และพวกเขาจะหมอบกราบนมัสการเช่นกัน พลังของพระเจ้าปราณีและการทรงอภัย
แต่นี่ย่อมสายเกินไปอย่างแท้จริง เพราะเวลาแห่งมรณกรรมของพวกเขาได้มาถึงแล้ว
พวกเขาทำได้เพียงจบสิ้นและถูกตัดสินให้ไปสู่รณภูมิอันมิอาจหยั่งถึงได้ เราจะนำทั้งยุคไปสู่บทอาสนวิหาร

และเสริมกำลังราชอาณาจักรของเราให้แข็งแกร่งมากขึ้นไปอีก
ชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวงจะนบนอบเบื้องหน้าเราไปตลอดนิรันดร์กาล!

จาก “บทที่ 35” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 56

พระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ องค์กษัตริย์ผู้ทรงเถลิงบัลลังก์ ทรงปกครองทั้งจักรวาล
ทรงเผชิญหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง
และทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์สาธยายไปด้วยพระสิริของพระเจ้า
สิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาลและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกก็ต้องประจักษ์ บรรดาขุนเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ
แผ่นดิน มหาสมุทร
และสิ่งมีชีวิตทั้งมวลได้เปิดม่านของพวกมันออกในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระเจ้าเที่ยงแท้
และพวกเขาจะได้รับการรื้อฟื้น รวากับต้นขึ้นมาจากความฝัน
รวากับพวกเขาเป็นบรรดาหน่อพันธุ์ที่กำลังฝักพันธุ์ขึ้นมาเหนือพื้นดิน!

อา! พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวทรงปรากฏอยู่เบื้องพิภพแล้ว ผู้ใดหรือที่กล้าดีเข้าหาพระองค์ด้วยการต้านทาน?
ทุกคนสั่นเทาด้วยความเกรงกลัว ทุกคนต่างเชื่อมั่นอย่างเป็นที่สุด และทุกคนขอร้องต่อการยกโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ผู้คนทั้งปวงทรุดลงคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และทุกปากล้วนนมัสการพระองค์!
บรรดาทวีปและมหาสมุทร ขุนเขา แม่น้ำทั้งหลาย—ทุกสรรพสิ่งต่างสรรเสริญพระองค์อย่างมิรู้จบ!
ฤดูใบไม้ผลิมาพร้อมสายลมละมุนอันอบอุ่น นำมาซึ่งสายฝนโปรยปรายของฤดู เช่นเดียวกับผู้คนทั้งปวง
กระแสน้ำแห่งสายธารทั้งหลายต่างไหลรินด้วยความระทมใจและความชื่นบานยินดี
เป็นการหลั่งน้ำตาแห่งการเป็นหนี้และการดำเนินตัวเอง แม่น้ำ ทะเลสาบ
ฟองคลื่นซัดฝั่งและระลอกคลื่นได้นำทั้งหลายล้วนกำลังขับร้อง สดุดีพระนามอันบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าเที่ยงแท้!
เสียงสรรเสริญกังวานออกมาด้วยความกระจำเริญยิ่งนัก!
สิ่งเก่าแก่ทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—แต่ละสิ่งและทุกๆ
สิ่งในสิ่งเก่าแก่เหล่านั้นจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และเปลี่ยนแปลง
และจะได้เข้าสู่อาณาจักรหนึ่งซึ่งใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์...

นี่คือแดรอันบริสุทธิ์ และมันได้เริ่มส่งเสียงแล้ว! จงฟังเสียงแดรเถิด เสียงนั้นช่างเสนานัก เป็นคำรัสแห่งบัลลังก์
ประกาศแสดงมายังทุกชนชาติและผู้คน ว่าเวลานั้นได้มาถึงแล้ว ว่าบทอวสานสุดท้ายได้มาถึงแล้ว
แผนการบริหารจัดการของเราเสร็จสิ้นแล้ว ราชอาณาจักรของเราได้ปรากฏอย่างเปิดเผยบนแผ่นดินโลกแล้ว
อาณาจักรทั้งหลายของโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้า
แดรทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงจากบัลลังก์ และสิ่งอันแสนอัศจรรย์ทั้งหลายก็จะบังเกิดขึ้น!
ผู้คนตรงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเร่งรีบมาอย่างพร้อมเพรียงกันจากทุกทิศทางด้วยกำลังแห่งหิมะถล่มและพลั่ง
แห่งสายฟ้าฟาด...

เรามองด้วยความชื่นบานยินดีไปยังประชากรของเรา

ผู้ซึ่งได้ยื่นเสียงเราและมาชุมนุมกันจากทุกชนชาติและทุกแผ่นดิน บรรดาผู้คนที่พึง

ซึ่งรักษาพระเจ้าเที่ยงแท้ไว้ติดปากพวกเขาโดยตลอด

สรรเสริญและกระโดดโลดเต้นอย่างไม่รู้จบด้วยความชื่นบานยินดี พวกเขาเป็นพยานให้แก่โลก

และเสียงการเป็นพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าเที่ยงแท้นั้นเสมือนเป็นเสียงสนั่นก้องของห้วงน้ำมากมาย

ผู้คนทั้งปวงจะเนื่องแน่นกันเข้ามาในราชอาณาจักรของเรา

แต่ทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงปลุกพวกผู้หลับใหล! จงลุกขึ้นมาโดยเร็ว มันยังไม่สายเกินไป จงมองชีวิตของเจ้าเกิด!

จงเปิดตาของเจ้าและดูว่าบัดนี้มันคือโมงยามใด มีอะไรอยู่ ณ ที่นั่นให้แสงหา? มีอะไรอยู่ ณ

ที่นั่นให้ขบคิดหรือ? และมีอะไรอยู่ ณ ที่นั่นให้เกาะติดหรือ?

เจ้าไม่เคยพิจารณาความแตกต่างของคุณค่าระหว่างการได้รับชีวิตของเรากับการได้รับทุกสิ่งที่เรารักและเกาะติด
ลยหรือ? จงอย่าเอาแต่ใจหรือเล่นชนอีกต่อไป จงอย่าพลาดโอกาสนี้ เวลานี้จะไม่มาอีกแล้ว!

จงลุกขึ้นยืนเดี๋ยวนี้ ฝึกฝนปฏิบัติการใช้จิตวิญญาณของเจ้า จงใช้เครื่องมือสารพัดเพื่อมองให้ทะลุปรุโปร่ง

และสกัดขวางทุกแผนร้ายและเพทุบายของซาตาน และมีชัยเหนือซาตาน

เพื่อที่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้าจะได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเจ้าอาจใช้ชีวิตตามอุปนิสัยของเรา

เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจกลายเป็นผู้ใหญ่และข้าของประสบการณ์ และเจ้าอาจติดตามอย่างก้าวของเราเสมอ

จงอย่าหวาดหวั่น จงอย่าอ่อนแอ จงเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ ทีละก้าว ตรงไปจนสุดปลายทาง!

เมื่อแต่ทั้งเจ็ดส่งเสียงอีกครั้ง มันจะเป็นการเรียกสู่การพิพากษา การพิพากษาพวกบุตรแห่งการกบฏ

การพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง และแต่ละชนชาติจะยอมจำนนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

โณมพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าจะปรากฏอยู่เบื้องหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผองอย่าง
งแน่นอน ทุกคนจะเชื่อมั่นอย่างอย่างถึงที่สุด และโห่ร้องไม่รู้จบแด่พระเจ้าเที่ยงแท้

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงเปี่ยมสง่าราศีกว่าเดิม

และบรรดาบุตรของเราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีและร่วมแบ่งปันความเป็นกษัตริย์กับเรา

ทำการพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง ลงโทษคนชั่ว

มีความปรานีต่อบรรดาผู้ที่เปิ่นของเราและช่วยพวกเขาให้รอด

และทำให้ราชอาณาจักรแข็งแกร่งและมีเสถียรภาพ โดยผ่านทางเสียงแต่ทั้งเจ็ด

ผู้คนมากมายมหาศาลจะได้รับการช่วยให้รอด หวนคืนมาอยู่เบื้องหน้าเรา

เพื่อคุกเข่าและนมัสการด้วยการสรรเสริญอันเป็นนิรันดร์!

เมื่อแตรทั้งเจ็ดส่งเสียงอีกครั้งหนึ่ง มันจะเป็นตอนจบแห่งยุค
เป็นเสียงแผดของแตรแห่งชัยชนะเหนือชาตานุผู้เป็นมาร
เป็นการการวระที่ปาวประกาศการเริ่มต้นดำรงชีวิตอย่างเปิดเผยในราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก!
ช่างเป็นเสียงอันสูงส่งเลิศลอย เสียงนี้กังวานสะท้อนไปรอบบัลลังก์
เสียงแผดนี้ของแตรสันตะเทียนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
อันเป็นหมายสำคัญแห่งชัยชนะของแผนการบริหารจัดการของเรา อันเป็นคำพิพากษาต่อชาตานุ
มันตัดสินโทษให้ทั้งพิภพอันเก่าแก่นี้ไปสู่ความตาย ให้หวนคืนสู่บาบาลิก! เสียงแผดนี้ของแตรมีนัยสำคัญว่า
ประตูกำแพงแห่งพระคุณกำลังจะปิดลงแล้ว ว่าชีวิตของราชอาณาจักรจะเริ่มต้นบนแผ่นดินโลก
ซึ่งเป็นการถูกต้องและเหมาะสม พระเจ้าทรงช่วยบรรดาผู้ที่รักพระองค์ให้รอด
ครั้นพวกเขากลับไปยังราชอาณาจักรของพระองค์แล้ว
ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะเผชิญหน้ากับการกีดกันอาหารและโรคระบาด
และขามทั้งเจ็ดกับภัยพิบัติทั้งเจ็ดของพระเจ้าจะเกิดผลอย่างต่อเนื่องตามกัน ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป
แต่วณะของเราจะต้องไม่!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 36” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 57

พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร
ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต
และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า
หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู
และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์
เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ
โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์
นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั้นคือน้ำขุ่นซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่ง
หลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหาน้ำแห่งชีวิตมาให้อย่างคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน
และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?
หากเจ้าเพียงแค่มพยายามยึดติดกับอดีต เพียงแค่มพยายามเก็บรักษาสิ่งต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย
และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต้องด้านพระเจ้าตลอดเวลาหรือ?
ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ
ตั้งคลื่นที่ถาโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย
เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว
เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?
เจ้าจะสามารถแตกต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?
และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?
ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?
และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?
สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถให้ได้เพียงแค่การปลอมใจชั่วคราว
ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น
และไม่ใช่อถ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้
นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม
ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาใคร่ครวญหรือ?
มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความล้าลึกต่างๆ ที่บรรจุอยู่ภายในหรือ?

เจ้าสามารถนำส่งตัวตัวเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของเจ้าเองได้หรือ?

หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถพาตัวตัวเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?

เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ

เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

พวกที่ปรารถนาได้รับชีวิตโดยไม่พึงพาความจริงที่ตรัสโดยพระคริสต์คือเป็นผู้คนที่ไร้สาระนำขึ้นที่สุดบนแผ่น

นดินโลก และพวกที่ไม่ยอมรับหนทางแห่งชีวิตซึ่งนำพามาโดยพระคริสต์เป็นคนที่หลงอยู่ในความเพ้อฝัน

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าพวกที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ของยุคสุดท้ายจะถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นไปตลอดกาล

พระคริสต์ทรงเป็นประจักษ์ของมนุษย์ไปสู่ราชอาณาจักรระหว่างยุคสุดท้าย

และไม่มีใครที่สามารถอ้อมเลี้ยวพระองค์ได้

อาจไม่มีใครเลยที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเว้นแต่จะผ่านทางพระคริสต์ เจ้าเชื่อในพระเจ้า

และดังนั้นเจ้าต้องยอมรับพระวาทะของพระองค์และเชื่อฟังหนทางของพระองค์

เจ้าไม่สามารถคิดถึงเพียงแค่การได้รับพระพรเท่านั้นในขณะที่ไม่สามารถได้รับความจริงและไม่สามารถยอมรับการจัดเตรียมชีวิตได้

พระคริสต์เสด็จมาระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงอาจได้รับการจัดเตรียมชีวิตไว้

ห้ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อการสรุปปิดตัวยุคเก่าและการเข้าสู่ยุคใหม่

และพระราชกิจของพระองค์คือเส้นทางที่จำต้องรับไว้โดยทุกคนที่จะเข้าสู่ยุคใหม่

หากเจ้าไม่สามารถรับรู้พระองค์ได้ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกล่าวโทษ หมิ่นประมาท

หรือกระทั่งถึงกับข่มเหงพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะถูกเผาไหม้ไปชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้

เพราะพระคริสต์พระองค์นี้ทรงเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง

ทรงเป็นการแสดงออกของพระเจ้า

ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าได้ทรงมอบความไว้วางพระทัยให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

ก และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าหากเจ้าไม่สามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทลงโทษซึ่งพวกที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับนั้นประจักษ์ชัดในตัวของมันเองต่อทุกคน

เรายังบอกเจ้าอีกว่าหากเจ้าต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย หากเจ้าเหยียดหยันพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย

จะไม่มีใครอื่นอีกที่จะแบกรับผลสืบเนื่องแทนเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
นับจากวันนี้ไปเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า
ต่อให้เจ้าพยายามไถ่บาปให้แก่ตัวเจ้าเองก็ตาม เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกแล้ว
เพราะสิ่งที่เจ้าต่อต้านนั้น ไม่ใช่มนุษย์ สิ่งที่เจ้าเหยียดหยันนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ อ่อนแอบางอย่าง
แต่เป็นพระคริสต์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าผลสืบเนื่องของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร? เจ้าจะไม่ได้ทำความผิดพลาดเล็กๆ
แต่จะได้ก่ออาชญากรรมอันชั่วร้าย
และดังนั้นเราจึงแนะนำทุกคนไม่ให้แสดงอาการแยกแยะไขว่คว้าเมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง
หรือทำการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่ระมัดระวัง เพราะความจริงเท่านั้นที่สามารถนำชีวิตมาสู่เจ้าได้
และไม่มีอะไรเว้นแต่ความจริงที่สามารถเปิดโอกาสให้เจ้าเกิดใหม่และได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 58

การที่ความล้าลึกของเราถูกเผยออกมาและสำแดงอย่างเปิดเผย และไม่ได้ถูกซ่อนเร้นอีกต่อไปนั้น เป็นเพราะพระคุณและความปรานีของเราทั้งสิ้น ที่มากกว่านั้นก็คือ การที่วณะของเราปรากฏท่ามกลางผู้คน และไม่ถูกปกปิดอีกต่อไป ก็เป็นเพราะพระคุณและความปรานีของเราด้วยเช่นกัน

เรารักทุกคนที่สละตนเองเพื่อเราอย่างจริงใจ และอุทิศตนเองแก่เรา เราเกลียดชังทุกคนที่เกิดจากเรา ทว่ากลับไม่รู้จักเรา และถึงกับต่อต้านเรา เราจะไม่ละทิ้งใครก็ตามที่อยู่เพื่อเราอย่างจริงใจ

ตรงกันข้ามเราจะเพิ่มพรแก่คนผู้นั้นเป็นทวีคูณ

เราจะลงโทษพวกที่อกตัญญูและฝ่าฝืนความใจดีมีเมตตาของเราเป็นทวีคูณ และเราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ

ในราชอาณาจักรของเราไม่มีความคดโกงหรือความหลอกลวง และไม่มี ความเจนน โลก นั้นคือไม่มีกลิ่นอายแห่งความตาย ตรงกันข้าม ทุกสิ่งคือความถูกต้องและความชอบธรรม

ทุกสิ่งคือความบริสุทธิ์และความเปิดเผย โดยไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นหรือปกปิด ทุกสิ่งล้วนสดชื่น

ทุกสิ่งคือความชื่นชมยินดี และทุกสิ่งคือความเจริญใจ ใครก็ตามที่มีกลิ่นคนตาย

ไม่มีทางสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักรของเราได้ และจะถูกปกครองด้วยคทาเหล็กของเราแทน

นับตั้งแต่โบราณกาลตราจนปัจจุบัน

ความล้าลึกอันไม่มีที่สิ้นสุดทั้งปวงได้รับการเผยอย่างครบถ้วนแก่พวกเจ้า—กลุ่มคนที่เราได้รับไว้ในยุคสุดท้าย

เจ้าไม่รู้สึกละที่ได้รับพรหรือ? ที่มากกว่านั้นก็คือ วันที่ทุกสิ่งถูกเผยอย่างเปิดเผย

คือวันที่พวกเจ้ามีส่วนในการครองราชย์ของเรา

กลุ่มคนที่ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์อย่างแท้จริงนั้น ขึ้นอยู่กับการลิจิตไว้ล่วงหน้าและการคัดสรรของเรา และไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นอย่างแน่นอน ใครก็ตามที่กล้ามีส่วนร่วมในการนี้ ต้องถูกมือของเราโบยตี และผู้คนเช่นนั้นจะเป็นเป้าแห่งไฟอันเดือดดาลของเรา นี่คืออีกด้านหนึ่งแห่งความชอบธรรมและบารมีของเรา

เราได้พูดไว้ว่า เราปกครองสรรพสิ่ง เราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญา ผู้กุมสิทธิอำนาจเต็ม และเราไม่กรุณาต่อผู้ใด

เรานั้นใจแข็งอย่างยิ่งตลอด ไร้ซึ่งความรู้สึกส่วนตัวโดยสมบูรณ์ เราปฏิบัติต่อทุกคน (ไม่ว่าเขาจะพูดจาดีอย่างไร

เราก็จะไม่ปล่อยเขาไป) ด้วยความชอบธรรม ความถูกต้อง และบารมีของเรา

ขณะเดียวกันก็ทำให้ทุกคนมองเห็นความอัศจรรย์แห่งกิจการของเราดีขึ้น

รวมทั้งความหมายแห่งกิจการของเราด้วย เราได้ลงโทษพวกวิญญาณชั่วที่ละตน

สำหรับการกระทำทุกชนิดที่พวกเขาทำผิดไว้ ทั้งพวกเขาแต่ละตนลงในบาปาลึก

งานนี้เราได้ทำจนแล้วเสร็จก่อนที่จะกาลเวลาจะเริ่มต้น ปล่อยให้พวกเขาไร้ตำแหน่ง

ปล่อยให้พวกเขาไร้สถานที่ที่จะทำการงานของพวกเขา ไม่มีใครในประชากรที่เราเลือกสรร—

บรรดาผู้ที่ได้รับการลิจิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้โดยเรา—จะสามารถถูกพวกวิญญาณชั่วครอบงำได้

และกลับจะบริสุทธิ์อยู่เสมอแทน ส่วนพวกที่เราไม่ได้ลิจิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้
เราจะส่งตัวพวกเขาให้ไปอยู่ในมือซาตาน และไม่ยอมให้พวกเขาหลงเหลืออยู่อีกต่อไป
ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเกี่ยวข้องกับความสุขของเราและบารมีของเราในทุกๆ ด้าน
เราจะไม่ปล่อยพวกที่ถูกซาตานทำงานไปเลยแม้แต่คนเดียว
แต่จะทิ้งพวกเขาพร้อมร่างกายของพวกเขาไปในแดนคนตาย เพราะเราเกลียดชังซาตาน
เราไม่มีทางผ่อนผันให้มันง่ายๆ แต่จะทำลายมันให้สิ้น ไม่ให้มันมีโอกาสมันจะทำงานของมัน
พวกที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทรามถึงระดับหนึ่งแล้ว (นั่นคือพวกที่เป็นเป้าแห่งความวิบัติ)
ล้วนอยู่ภายใต้การจัดการเตรียมการอันชาญฉลาดของมือเราเอง
จงอย่าคิดว่านี่ได้เกิดขึ้นด้วยเป็นผลแห่งความอคติของซาตาน จงรู้ว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้ปกครองจักรวาลและสรรพสิ่ง! สำหรับเรา ไม่มีปัญหาใดเลยที่ไม่สามารถแก้ไขได้
และยังไม่มีสิ่งใดที่ไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วง หรือวาทะใดที่ไม่สามารถเปล่งออกมาได้
เหล่านมนุษย์ต้องไม่ทำตัวเสมือนเป็นที่ปรึกษาของเรา
จงระวังการถูกโบยตีด้วยมือของเราและถูกทิ้งลงสู่แดนคนตาย เราขอบอกเจ้าในเรื่องนี้!
พวกที่ร่วมมือในเชิงรุกกับเราในวันนี้ คือพวกที่หลักแหลมที่สุด และพวกเขาจะหลีกเลี่ยงความสูญเสีย
และหนีพ้นความเจ็บปวดแห่งการพิพากษา ทั้งหมดเหล่านี้คือการจัดการเตรียมการของเรา
ลิจิตไว้ล่วงหน้าโดยเรา จงอย่าประมาทโดยขาดดุลพินิจ และจงอย่าคุยโวด้วยคิดว่าเจ้านั้นยิ่งใหญ่เหลือเกิน
ทั้งหมดนี้ไม่ได้ผ่านการลิจิตไว้ล่วงหน้าของเราหรอกหรือ? เจ้าผู้หมายจะเป็นที่ปรึกษาของเรา
ช่างไม่รู้จักละอายเสียเลย! เจ้าไม่รู้วุฒิภาวะของตนเอง มันช่างเล็กน้อยอย่างน่าสมเพช! ถึงขนาดนั้น
เจ้าก็ยังคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร และไม่รู้จักตัวเอง ครั้งแล้วครั้งเล่าพวกเจ้าทำหุนหันพลันแล่นของเรา
ทำให้ความเพียรพยายามของเราต้องสูญเปล่า
และไม่ตระหนักเลยว่าจนกระทั่งเวลานี้คือการสำแดงพระคุณและความปรานีของเรา ตรงกันข้าม
พวกเจ้ากลับพยายามแสดงความฉลาดของตัวเองแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเจ้าจำเรื่องนี้ได้หรือไม่?
ผู้คนที่คิดว่าพวกเขาหลักแหลมนักหนา ต้องได้รับการติสอนแบบใดหรือ?
ไม่แยแสและไม่สัสย์ซื้อต่อวามองของเรา ทั้งไม่สลักวามองเหล่านั้นไว้ในหัวใจของพวกเจ้า
พวกเจ้าใช้เราเป็นข้ออ้างไปทำการนี้การนั้น เจ้าพวกคนทำชั่ว!
เมื่อใดหรือพวกเจ้าจะสามารถคำนึงถึงหัวใจของเราได้อย่างสุดใจ? พวกเจ้าไม่คำนึงถึงหัวใจของเราเลย
ฉะนั้นการเรียกพวกเจ้าว่า “เจ้าพวกคนทำชั่ว” จึงมิใช่การปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเจ้า
มันกลับเข้ากันกับพวกเจ้าอย่างเหมาะสมเท่าเดียว!

วันนี้เรากำลังแสดงสิ่งทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกซ่อนเร้น แก่พวกเจ้าทีละคน

พญานาคใหญ่สีแดงถูกทิ้งลงสู่บาดาลลึก และถูกทำลายจนถึงที่สุด

เพราะการเก็บมันไว้คงจะไม่เป็นประโยชน์อันใดเลย

นี่หมายความว่ามันไม่สามารถทำงานปรนนิบัติให้แก่พระคริสต์ได้ ต่อจากนี้ สรรพสิ่งสีแดงจะไม่มีอยู่อีกต่อไป

พวกมันต้องค่อยๆ อ่อนเปลี้ยจนสูญสลาย เราทำในสิ่งที่เราพูด นี่คือการงานของเราให้เสร็จบริบูรณ์

ขจัดมโนคติที่หลงผิดอย่างมนุษย์ออกไปเสีย ทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ เราได้ทำแล้ว ใครก็ตามที่พยายามจะฉลาด

ก็แค่กำลังนำการทำลายล้างและการเหยียดหยามมาสู่ตนเอง และไม่ต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ที่เท่านั้นเอง

ดังนั้นเราจะทำให้เจ้าสมดังใจ และจะไม่เก็บผู้คนแบบนี้เอาไว้เป็นอันตราย ต่อจากนี้

ประชากรจะมีความดีเลิศเพิ่มขึ้น ขณะที่คนทั้งปวงที่ไม่ร่วมมือกับเราในเชิงรุกจะถูกกวาดทิ้งไปสู่ความไร้ตัวตน

พวกที่เราได้เห็นชอบแล้ว คือพวกที่เราจะทำให้มีความเพียบพร้อม และเราจะไม่ทิ้งไปแม้แต่คนเดียว

ไม่มีความข้อนแย้งเลยในสิ่งที่เราพูด พวกที่ไม่ร่วมมือกับเราในเชิงรุก จะทนทุกข์กับการทดสอบมากขึ้น

กระนั้นในที่สุดเราก็จะช่วยพวกเขาให้รอดอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม

ถึงเวลานั้นขอบข่ายของชีวิตพวกเขาจะค่อนข้างแตกต่างออกไป เจ้าต้องการเป็นคนแบบนั้นหรือ?

จงลุกขึ้นและร่วมมือกับเรา!

แน่นอนว่าเราจะไม่ปฏิบัติอย่างกระโจงก่องลอยต่อใครก็ตามที่สละตนเองเพื่อเราอย่างจริงจัง

สำหรับพวกที่อุทิศตนเพื่อเราด้วยความตั้งใจจริง เราจะมอบพรทั้งปวงของเราแก่เจ้า

จงถวายตัวเจ้าแก่เราอย่างหมดสิ้น! สิ่งที่เราอยากได้ สิ่งที่เราแสวงหา และอนาคตของเจ้า ล้วนอยู่ในมือของเราทั้งหมด

เราจะจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเหมาะสม เพื่อที่เจ้าจะสามารถมีความสุขยินดีอันไม่รู้จบ

ซึ่งเจ้าจะไม่มีวันใช้หมด นี่เป็นเพราะเราได้พูดไว้ว่า “สำหรับพวกที่สละเพื่อเราอย่างจริงจัง

เราจะให้พรแก่เจ้าอย่างใหญ่หลวงอย่างแน่นอน” พรทั้งปวงจะมาถึงทุกคนที่สละตัวเขาเพื่อเราอย่างจริงจัง

จาก “บทที่ 70” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 59

มหาชนแซ่ซ้องเรา มหาชนสรรเสริญเรา ทุกปากทั้งปวงขนานพระนามพระเจ้าแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว
ผู้คนทั้งผองแหงนจ้องมองกิจการของเรา ราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพแห่งมวลมนุษย์
บุคคลของเรานั้นมีและเอื้ออารี ใครเล่าจะไม่ปีติยินดีกับการนี้? ใครเล่าจะไม่เร่งระบำเพื่อความชื่นชมยินดี?
โอ้ ศิโยน! ชูธงประจำชัยของเจ้าเพื่อสมโภชเรา!

ขับร้องเพลงฉลองชัยแห่งชัยชนะของเจ้าเพื่อเผยแผ่นามศักดิ์สิทธิ์ของเรา! ทุกสิ่งสร้างกระทั้งสูญปลาย พิกพ!
จงเร่งชำระตัวเจ้าให้สะอาดเพื่อเจ้าอาจได้เป็นเครื่องบูชาแด่เรา! หมูคาราในท้องนภาเบื้องบน!
จงเร่งกลับไปยังตำแหน่งแห่งหนของพวกเขาเพื่อแสดงฤทธานุภาพอันทรงอิทธิฤทธิ์ของเราในพื้นฟ้า!
เราสดับซาบซึ้งในน้ำเสียงทั้งหลายของผู้คนบนแผ่นดินโลก

ผู้หลั่งรินความรักและความเคารพตราบอสงไชยของพวกเขาให้แก่เราในบทเพลง! ในวันนี้
เมื่อทุกสิ่งสร้างกลับคืนสู่ชีวิต เราจึงลงมายังพิภพแห่งมวลมนุษย์ ณ ช่วงเวลานี้ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้
มวลบุปผารวมผลิดอกบานสะพรั่งอย่าง โกลาหล มวลหมู่สุกฏณาขับขานพร้อมเพรียงประดุจเสียงเดียว
สรรพสิ่งล้วนระริกรัวด้วยความชื่นชมยินดี! ในเสียงประโคมการวะแห่งราชอาณาจักร
อาณาจักรชาตानพลันโค่นสลาย มีอันบรลัยไปในเสียงก้องกัมปนาทของเพลงเฉลิมราชอาณาจักร
ไม่มีวันผงาดขึ้นมาได้อีกเลย!

ใครเล่าบนแผ่นดินโลกกล้าลุกขึ้นมาต้านทาน? ขณะที่เราลงมายังแผ่นดินโลก เรานำมาซึ่งการเผาผลาญ
นำมาซึ่งความพิโรธ นำมาซึ่งทุกเภทแห่งมหันตภัย อาณาจักรทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ณ
บัดนี้คืออาณาจักรของเรา! สูงขึ้นไปในนภดล หมู่เมฆอวาระคนและวนป่วนเป็นมวนคลื่น
เบื้องล่างนภดลนั้นเล่า ทะเลสาบและลำน้ำพากันถั่ง โถมกระเพื่อมพล่านเป็นท่วงทำนองปลุกเร้าอย่างเร่าร้อนยินดี
เหล่าสัตว์ซึ่งกำลังพักผ่อนทะยานพรวดออกจากคูหาของพวกมัน
และเราปลุกผู้คนทั้งผองให้ตื่นจากความหลับไหล วันซึ่งผู้คนมหาศาลเฝ้ารอคอยได้มาถึงแล้วในที่สุด!
พวกเขาถวายบทเพลงอันไพเราะที่สุดทั้งหลายให้กับเรา!

ณ ช่วงเวลาอันสวยงามนี้ ณ เวลาอันสุขสันต์เบิกบานนี้

คำสรรเสริญก้องวานขึ้นทุกแห่งหน ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเบื้องล่าง
ใครเล่าจะไม่รู้สึกตื่นเต้นไปกับการนี้?

หัวใจของใครกันที่จะไม่สว่างไสว? ใครเล่าจะไม่พิลาปรำให้ไปกับฉาครั้งนี้?

ผืนนภาหาใช่ท้องฟ้าเดิม บัดนี้มันเป็นห้วงเวหาแห่งราชอาณาจักร

แผ่นดินโลกหาใช่พิภพพสุธาที่เคยเป็น บัดนี้มันคือผืนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์

หลังพริณรุนแรงเคลื่อนผ่านไป พิกพเดิมอันโสมมก็ถูกทำให้ใหม่อย่างถ้วนทั่วบริบูรณ์

ภูผาทั้งหลายกำลังเปลี่ยนแปลง...ธารน้ำทั้งหลายก็กำลังเปลี่ยนไป...

ผู้คนกำลังเปลี่ยนแปลงเช่นกัน...ทุกสรรพสิ่งกำลังเปลี่ยนไป...

อ้อ พวกเจ้าภูผาเจียบบนทั้งหลาย! จงลุกขึ้นและเรีงระบำเพื่อเรา!

อ้อ พวกเจ้าธารน้ำสงบนิ่งทั้งหลาย! จงไหลต่อไปอย่างอิสระ!

พวกเจ้าเหล่ามนุษย์ที่กำลังฝันถึงความฝันทั้งหลาย! จงปลุกใจตัวพวกเจ้าเองแล้วออกไปล่า!

เรามาถึงแล้ว...เราก็คือพระราช...

มวลมนุษยชาติจะเห็นหน้าเราด้วยตาของพวกเขาเอง จะได้ยินเสียงเราด้วยหูของพวกเขาเอง

จะใช้ชีวิตแห่งอาณาจักรเพื่อพวกเขาเอง...

ช่างหวานเสียจริง...ช่างไพเราะยิ่งนัก...

ลืมไม่ลง...เป็นไปไม่ได้ที่จะลืม...

ในการเผลาผลของความพิโรธแห่งเรา พญานาคใหญ่สีแดงคั่นทูล

ในการพิพากษาอันเปี่ยมบารมีของเรา เหล่ามารเผยแสดงรูปทรงแท้จริงของพวกเขา

ด้วยถ้อยคำอันขริบเข็มของเรา ผู้คนล้วนรู้สึกละอายล้าลึก และไม่มีทีใดให้ซ่อนเร้นกำบังตน

พวกเขาหวนรำพึงถึงอดีต ว่าพวกเขาได้เยาะเย้ยและหัวเราะเยาะเราไว้อย่างไร

ไม่เคยมีแม่สักครั้งที่พวกเขาไม่ได้โอดวอดตัวเอง ไม่เคยมีแม่สักครั้งที่พวกเขาไม่ได้ทำทนายเรา

วันนี้ ใครเล่าที่ไม่รู้ให้? ใครเล่าที่ไม่รู้สึกลำบากผิด?

ทั่วทั้งสากลพิภพเต็มไปด้วยการรำไห้...

เต็มไปด้วยเสียงแห่งความยินดี...เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ...

ความชันบานอันหาใดเปรียบปาน...ความชันบานอันปราศจากอันใดเทียมทัน...

พิรุณหอบเล็กตกเปาะเปาะ...เกล็ดหิมะหนาหนักเหยียบผยาบ...

ภายในผู้คน ความโศกเศร้า และความชันบานผสมปนเป...บ้างก็หัวเราะ...

บ้างก็ซบสະอื่น...และบ้างก็รื่นเริง...

ราวกับว่าทุกคนได้ลืมไปแล้ว...ว่านี่คือฤดูใบไม้ผลิอันอุดมไปด้วยพิรุณและหิมะมา

ฤดูร้อนหนึ่งแห่งมวลบุปผาที่กำลังระดมผลิดอกบานสะพรั่ง และฤดูใบไม้ร่วงแห่งการเก็บเกี่ยวอันมั่งคั่ง

หรือฤดูหนาวซึ่งเย็นยะเยือกคั่งน้ำค้างแข็งและน้ำแข็ง ช่างไม่มีใครรู้เลย...

ในท้องถนนหิมะมา กำลังลอยละล่องไป บนพสุธามหาสมุทรทั้งหลายป่วนปั่น

บรรดาบุตรต่างโบกมือ...ผู้คนขยับเขยื้อนเท้าในการวิ่งระบำ...

บรรดาทูตสวรรค์กำลังทำงาน...บรรดาทูตสวรรค์กำลังเลี้ยว...

ผู้คนบนแผ่นดินโลกทุกคนล้วนเร่งร้อนลุกถนน และทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกล้วนทบทวนทำทวิคูณ

จาก “เพลงเฉลิมราชอาณาจักร” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 60

ทุกคนในมวลมนุษย์ควรยอมรับการได้รับการพินิจพิจารณาจากวิญญาณของเรา ควรตรวจสอบทุกๆ คำพูดและทุกๆ การกระทำของพวกเขาอย่างใกล้ชิด และยิ่งไปกว่านั้น ควรมองดูกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา พวกเขารู้สึกอย่างไร ณ เวลาที่ราชอาณาจักรมาถึงบนแผ่นดินโลก?

เมื่อบุตรและผู้คนของเราหลั่งไหลมายังบัลลังก์ของเรา

เราเริ่มการพิพากษาหน้ามหาลบัลลังก์สีขาวอย่างเป็นทางการจะลักษณะ นี่จึงกล่าวได้ว่า

เมื่อเราเริ่มต้นงานของเราบนแผ่นดินโลกในสภาวะบุคคล และเมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษาใกล้ถึงบทวสาน

เราเริ่มต้นส่งคำพูดของเราตรงไปยังทั่วทั้งจักรวาล และปลดปล่อยเสียงของวิญญาณของเราต่อทั่วทั้งจักรวาล

เราจะล้างผู้คนและสิ่งต่างๆ

ทั้งมวลท่ามกลางทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกให้สะอาดโดยผ่านทางวณะของเรา

เพื่อที่แผ่นดินจะไม่โสมนและวิปริตผิดศีลธรรมอีกต่อไป แต่เป็นราชอาณาจักรที่บริสุทธิ์แทน

เราจะเริ่มทุกสรรพสิ่งใหม่ เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะได้รับการจัดเตรียมเพื่อการใช้งานของเรา

เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะไม่มีลมปราณของทางโลกอีกต่อไป และจะไม่เปราะเปื้อนไปด้วยรสนิยมอีกต่อไป

บนแผ่นดินโลก มนุษย์ได้ค้นหาเป้าหมายและต้นกำเนิดของวณะของเรา และได้สังเกตกิจการของเรา กระนั้น

กลับไม่มีผู้ใดเคยรู้ต้นกำเนิดของวณะของเราอย่างแท้จริง

และไม่มีผู้ใดเคยได้มองเห็นความน่าอัศจรรย์ในกิจการของเราอย่างแท้จริง มีเพียงวันนี้เท่านั้น

วันที่เรามายู่ท่ามกลางมนุษย์และกล่าววณะของเราด้วยตัวเอง ที่มนุษย์มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับเรา นำพื้นที่ที่

“เรา” จับจองในความคิดของพวกเขาออกไป

และสร้างพื้นที่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในความมีสติรู้ตัวของพวกเขาแทน

มนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดและเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ใครจะไม่อยากเห็นพระเจ้าบ้าง?

ใครจะไม่ปรารถนาได้พบปะกับพระเจ้าบ้าง? กระนั้น

สิ่งเดียวที่จับจองพื้นที่ที่แน่ชัดในหัวใจของมนุษย์คือพระเจ้าองค์ที่มนุษย์รู้สึกว่าคุณค่าและเป็นนามธรรม

ใครจะตระหนักถึงเรื่องนี้หากเราไม่บอกพวกเขาตรงๆ?

ใครจะเชื่ออย่างแท้จริงด้วยความมั่นใจและไม่มีแม้กระทั่งความสงสัยเพียงสักเสี้ยวว่าเราดำรงอยู่อย่างแท้จริง?

มีความแตกต่างอย่างมากมากระหว่าง “เรา” ในหัวใจของมนุษย์กับ “เรา” ในความเป็นจริง

และไม่มีผู้ใดสามารถพูดเปรียบเทียบระหว่าง “เรา” ทั้งสองได้ หากเราไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์

มนุษย์คงจะไม่มีวันรู้จักเรา และถึงแม้ว่าเขาได้มารู้จักเราแล้ว

ความรู้เช่นนั้นจะยังคงไม่เป็นมโนคติที่หลงผิดหรือ? ในแต่ละวันเราเดินท่ามกลางกระแสน้ำใหญ่คั่งของผู้คน

และในแต่ละวันเราปฏิบัติงานภายในทุกๆ บุคคล เมื่อมนุษย์มองเห็นเราอย่างแท้จริง
เขาจะสามารถรู้จักเราในวณะของเรา และจะจับความเข้าใจกับวิถีทางที่เราใช้พูดตลอดจนเจตนารมณ์ของเรา

เมื่อราชอาณาจักรมาถึงบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นกิจจะลักษณะ ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง สิ่งใดบ้างจะไม่เจียบสบ?
ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด ใครบ้างที่ไม่กลัว? เราเดินไปทุกที่ทั่วทั้งสากลพิภพ
และเราเป็นผู้จัดการเตรียมการทุกอย่างด้วยตัวเอง ณ ขณะนี้ ใครบ้างไม่รู้ว่ากิจการของเราน่าอัศจรรย์?
มือของเราค้ำจุนทุกสรรพสิ่ง กระนั้นเราก็ออยู่เหนือทุกสรรพสิ่งด้วย วันนี้
การจุดเป็นมนุษย์ของเราและการสถิตด้วยตัวเองของเราท่ามกลางมนุษย์ไม่ได้เป็นความหมายที่แท้จริงของความ
ถ่อมใจและความถึลับของเราหรอกหรือ? ภายนอกนั้น ผู้คนมากมายชมชอบเราว่าดี และสรรเสริญเราว่างดงาม
แต่ผู้ใดบ้างที่รู้จักเราอย่างแท้จริง? วันนี้ เหตุใดเราจึงขอให้พวกเจ้ารู้จักเรา?

จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่การทำให้พญานาคใหญ่สีแดงอับอายหรือ?
เราไม่ปรารถนาที่จะบังคับมนุษย์ให้สรรเสริญเรา แต่ปรารถนาที่จะทำให้เขารู้จักเรา
ซึ่งเขาจะมารักเราโดยผ่านทางการนั้น และดังนั้นจึงสรรเสริญเรา

การสรรเสริญเช่นนั้นเองที่ควรค่าแก่ชื่อเรียกของมัน และไม่ใช่การพูดที่ว่างเปล่า
มีเพียงการสรรเสริญเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถมาถึงบัลลังก์ของเราและเหาะขึ้นไปบนพื้นฟ้าทั้งหลายได้
เพราะมนุษย์ได้เคยถูกซาตานทดลองและทำให้เสื่อมทราม
เพราะเขาได้เคยถูกควบคุมจากมโนคติที่หลงผิดและความคิด
เราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงด้วยตัวเอง เพื่อตีแผ่มโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของมนุษย์
และเพื่อทำลายความคิดของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง ผลก็คือ มนุษย์ไม่เดินขบวนไปมาต่อหน้าเรอีกต่อไป
และไม่รับใช้เราโดยใช้นโนคติที่หลงผิดของเขาเองอีกต่อไป และดังนั้น “เรา”

ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์จึงถูกจัดไปอย่างสมบูรณ์ เมื่อราชอาณาจักรมาถึง
สิ่งแรกที่เราทำคือการเริ่มต้นพระราชกิจช่วงระยะนี้ และเราทำเช่นนั้นท่ามกลางผู้คนของเรา
ในฐานะผู้คนของเราที่เกิดในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
แน่นอนว่าพิษของพญานาคใหญ่สีแดงที่อยู่ภายในตัวเจ้าไม่ใช่แค่เล็กน้อยหรือส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น
งานของเราในช่วงระยะนี้จึงมุ่งเน้นที่พวกเจ้าเป็นหลัก
และนี่คือแง่มุมหนึ่งของนัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ของเราในประเทศจีน
ผู้คนส่วนใหญ่ไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจได้แม้กระทั่งเศษเสี้ยวของวณะที่เราพูด
และเมื่อพวกเขาจับความเข้าใจได้ ความเข้าใจของพวกเขาที่พรั่มัวและสับสนวุ่นวาย
นี่คือจุดเปลี่ยนในวิธีการที่เราใช้พูด
หากผู้คนทั้งหมดมีความสามารถที่จะอ่านวณะของเราและเข้าใจความหมายของวณะของเราได้

เช่นนั้นแล้วใครท่ามกลางมนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดและไม่ถูกจับไต่ลงไปในแดนคนตาย?
เมื่อมนุษย์รู้จักเราและเชื่อฟังเรา นั่นจะเป็นเวลาที่เราหยุดพัก
และนั่นแหละจะเป็นเวลาที่มนุษย์มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความหมายของคำพูดของเราได้ วันนี้
วุฒิภาวะของพวกเจ้าเล็กน้อยจนเกินไป—มันเล็กน้อยจนเกือบน่าเวทนา
ไม่ควรค่าแม้กระทั่งจะได้รับการยกขึ้น—แล้วนับประสาอะไรกับการพูดถึงความรู้ที่พวกเจ้ามีเกี่ยวกับเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 11” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 61

เมื่อฟ้าแลบจากทิศตะวันออก ซึ่งเป็นช่วงเดียวกับที่เราเริ่มเปล่งวณะของเราด้วยเช่นกัน—เมื่อฟ้าแลบ
ทั้งสวรรค์ชั้นสูงสุดจะส่องสว่าง และการแปลงสภาพเกิดขึ้นในดวงดาวทั้งหมด
เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลเสมือนว่ามันได้ผ่านการคัดแยก ภายใต้ประกายของลำแสงจากทิศตะวันออกนี้
มวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยออกมาในรูปสัณฐานดั้งเดิมของตน พวกเขาตาพราง ไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร
และยังไม่แน่ใจเข้าไปอีกว่าจะปกปิดลักษณะสำคัญอันน่าเกลียดของพวกเขาอย่างไร
พวกเขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่หนีจากความสว่างของเราและหลบภัยในถ้ำในภูเขาด้วยเช่นกัน—กระนั้น
ก็ไม่มีพวกเขาคนใดสามารถได้รับการลบล้างจากภายในความสว่างของเราได้ มนุษย์ทั้งหมดรู้สึกพิศวง
ทั้งหมดกำลังรอ ทั้งหมดกำลังเฝ้าดู ด้วยการกำเนิดขึ้นของความสว่างของเรา
ทั้งหมดจะขึ้นบานในวันที่พวกเขาเกิด และในทำนองเดียวกัน ทั้งหมดจะสาปแช่งวันที่พวกเขาเกิด
อารมณ์ที่ขัดแย้งกันนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะแสดงชัด น้ำตาจากการลงโทษตัวเองก่อเกิดแม่น้ำ
และถูกพัดพาไปในกระแสน้ำเชี่ยวกราก และหายไปโดยทันทีอย่างไม่เหลือร่องรอย
วันของเราเข้าใกล้มนุษยชาติทั้งหมดอีกครั้ง ปลุกเร้าเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกครั้ง
และให้จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับมนุษยชาติ หัวใจของเราเต้น และภูเขากระโดดอย่างขึ้นบานยินดี
ห้วงน้ำเต้นรำด้วยความขึ้นบานยินดี และคลื่นซัดสาดหน้าผาหิน
ทั้งหมดเป็นไปตามจังหวะการเต้นของหัวใจของเรา เป็นเรื่องยากที่จะแสดงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราออกมา
เราต้องการให้ทุกสรรพสิ่งที่มัลทินเผาไหม้เป็นเจ้าฐิติภายใต้สายตาอันจับจ้องของเรา
เราต้องการทำให้บุตรทั้งหมดที่ไม่เชื่อฟังหายตัวไปจากต่อหน้าต่อตาเรา และไม่อ้อยอิ่งปรากฏตัวอยู่อีกต่อไป
เราไม่เพียงแต่ได้สร้างจุดเริ่มต้นใหม่ในสถานที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น
เรายังได้เริ่มต้นงานใหม่ในจักรวาลด้วย อีกไม่นาน
ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะกลายเป็นราชอาณาจักรของเรา อีกไม่นาน
ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะไม่ดำรงอยู่ตลอดกาลเพราะราชอาณาจักรของเรา
เพราะเราได้สัมผัสชัยชนะแล้ว เพราะเราได้กลับมาอย่างฉลองชัยแล้ว พญานาคใหญ่สีแดงได้ใช้ทุกๆ
วิถีทางที่คิดค้นได้เพื่อทำให้แผนของเราหยุดชะงัก ด้วยหวังว่าจะลบงานของเราบนแผ่นดินโลก
แต่เราจะท้อใจมากขึ้นทุกทีจากกลอุบายหลอกลวงของมันไปได้หรือ?
เราจะรู้สึกหวาดผวากันสูญเสียความมั่นใจเพราะการข่มขู่ของมันได้หรือ? ไม่เคยมีสิ่งใดๆ
สักสิ่งเดียวในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่เราไม่เคยถือไว้ในฝ่ามือของเรา
การนี้เป็นจริงสำหรับพญานาคใหญ่สีแดง

ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับเรามากขึ้นเท่าใด?

มันไม่ใช่เป้าหมายที่จะถูกจัดการในมือของเราด้วยเช่นกันหรือ?

ในช่วงระหว่างการจู่โจมเป็นมนุษย์ของเราในโลกมนุษย์ มวลมนุษย์ได้มาถึงวันนี้โดยไม่รู้ตัวภายใต้การนำของเรา

และได้มารู้จักเราโดยไม่รู้ตัว แต่สำหรับวิธีการเดินบนเส้นทางที่อยู่ข้างหน้ามัน ไม่มีใครเฉลียวใจเลย

ไม่มีใครตระหนักรู้เลย—และยังไม่มีใครรู้เลยว่าเส้นทางนั้นจะนำพวกเขาไปทิศทางใด

ใครสักคนจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางนั้นไปจนถึงที่สุดได้

ก็ด้วยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ทรงเผ้าดูพวกเขาอยู่เท่านั้น

ใครสักคนจะมีความสามารถข้ามธรณีประตูที่นำไปสู่ราชอาณาจักรของเราได้

ก็โดยได้รับการนำโดยฟ้าแลบในทิศตะวันออกเท่านั้น ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นใบหน้าของเรา

ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นฟ้าแลบในทิศตะวันออก

แล้วจะเคยมีผู้ที่เคยไต่ขึ้นถ้อยคำจากบัลลังก์ของเราน้อยลงไปอีกเท่าใด? อันที่จริงแล้ว นับตั้งแต่โบราณกาล

ไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่ได้มาติดต่อดirectกับตัวตนของเรา ตอนที่เรามาสู่โลก

มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่มนุษย์มีโอกาสดูเห็นเรา แต่แม้กระทั่งตอนนี้ มนุษย์ยังคงไม่รู้จักรเรา

เช่นเดียวกับที่พวกเขาเพียงมองใบหน้าของเราและแค่ไต่ขึ้นเสียงของเรา แต่กลับไม่เข้าใจความหมายของเรา

มนุษย์ทั้งหมดเป็นเช่นนี้

พวกเขาก็เป็นหนึ่งในผู้คนของเราไม่รู้สึกลักษณะอย่างลึกซึ้งเมื่อเห็นใบหน้าของเราหรือ?

และพวกเขาก็ไม่รู้สึกลึกถึงความอัปยศที่น่าสังเวชเพราะพวกเขาก็ไม่รู้จักรเราหรอกหรือ?

เราเดินท่ามกลางมนุษย์และเราใช้ชีวิตท่ามกลางมนุษย์ เพราะเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเราได้มาสู่โลกมนุษย์

จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่แค่การทำให้มนุษย์ชาติมองดูเนื้อหนังของเรา แต่ที่สำคัญกว่านั้น

คือการทำให้มนุษย์ชาติรู้จักเรา สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ

เราจะตัดสินบาปของมนุษยชาติโดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

เราจะการบพญานาคใหญ่สีแดงและทำลายล้างที่หลบซ่อนของมันโดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 12” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 62

ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลเฉลิมฉลองการมาถึงแห่งวันของเรา
และทูตสวรรค์ทั้งหลายเดินท้ามกลางประชากรของเราทั้งปวง เมื่อซาตานทำให้เกิดปัญหา
ทูตสวรรค์ทั้งหลายก็ช่วยประชากรของเราอยู่เสมอเนื่องจากการปรนนิบัติในสวรรค์ของพวกเขา
พวกเขาไม่ถูกละทิ้งหรือถูกลดทอนเนื่องจากความอ่อนแอแบบมนุษย์แต่เพราะการจู่โจมจากกำลังบังคับของความมืด
จึงมุนะมากยิ่งขึ้นเพื่อรับประสบการณ์กับชีวิตของมนุษย์โดยผ่านทางหมอกนั้น
ประชากรทั้งหมดของเราบนอบอยู่ภายใต้นามของเรา และไม่เคยมีใครลุกขึ้นต่อต้านเราอย่างเปิดเผย
เนื่องจากการตราครุฑของทูตสวรรค์ทั้งหลาย มนุษย์จึงยอมรับนามของเรา
และทั้งหมดท้ามกลางกระแสน้ำแห่งงานของเรา โลกกำลังล่มจม! บาบีโลนกำลังเป็นอัมพาต! โอ้ โลกศาสนา!
เป็นไปได้อย่างไรที่มันไม่ถูกทำลายโดยสิทธิอำนาจของเราบนแผ่นดินโลก?
ผู้ใดยังกล้าที่จะไม่เชื่อฟังและต่อต้านเรา? บรรดาอัครทูตเหล่านั้นหรือ?
เจ้าหน้าที่ทางศาสนาทุกคนกระนั้นหรือ? บรรดาผู้ปกครองและผู้มีอำนาจบนแผ่นดินโลกกระนั้นหรือ?
เหล่าทูตสวรรค์กระนั้นหรือ? ผู้ใดเล่าที่ไม่เฉลิมฉลองความเพียบพร้อมและความครบถ้วนของกายเรา?
ท้ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง ผู้ใดเล่าที่ไม่ร้องเพลงสรรเสริญของเราโดยไม่หยุดหย่อน
ผู้ใดเล่าที่ไม่มีความสุขอย่างไม่มีสิ้นสุด? เราใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดินแห่งถ้ำของพญานาคใหญ่สีแดง
ถึงกระนั้นนี่ก็ไม่ทำให้เราสั่นเทาด้วยความกลัวหรือวิงวอน เพราะผู้คนทั้งหมดของมันได้เริ่มเกลียดมันแล้ว
ไม่เคยมีสิ่งใดได้ทำ “หน้าที่” ของมันต่อหน้าพญานาคนั้นเพื่อประโยชน์แห่งพญานาคนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
สิ่งทั้งปวงกระทำตามที่พวกมันเห็นว่าเหมาะสม และแต่ละสิ่งไปตามทางของมันเอง
ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถพินาศไปได้ได้อย่างไร?
ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถล่มจมไปได้ได้อย่างไร?
ประชากรของเราจะไม่สามารถร้องยินดีได้อย่างไร?
พวกเขาจะไม่สามารถร้องเพลงด้วยความชื่นบานยินดีได้อย่างไร? นี่คือนิยามของมนุษย์ใช่หรือไม่?
มันคือการกระทำจากมือของมนุษย์ใช่หรือไม่? เราได้มอบรากเหง้าแห่งการดำรงอยู่ของเขาให้แก่มนุษย์
และได้จัดเตรียมสิ่งทั้งหลายทางวัตถุให้แก่เขา
ถึงกระนั้นเขายังไม่พึงพอใจกับรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของเขาและขอเข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา
แต่เขาจะสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราอย่างง่ายดายเช่นนั้นได้อย่างไร โดยไม่มีการจ่ายราคา
โดยไม่เต็มใจที่จะถวายการเฝ้าเดี่ยวที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขา? แทนที่จะบีบเค้นสิ่งใดจากมนุษย์
เราทำข้อพึงประสงค์ต่อเขา เพื่อที่ราชอาณาจักรของเราบนแผ่นดินโลกอาจจะเต็มไปด้วยสง่าราศี
เราได้นำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคปัจจุบัน เขาดำรงอยู่ในสภาพเงื่อนไฉน

และเขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางการนำแห่งความสว่างของเรา หากการไม่เป็นดั่งนั้น
ผู้ใดเล่าท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกจะรู้ถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้?
ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเจตจำนงของเรา? เราเพิ่มการจัดเตรียมของเราเข้ากับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายต่อมนุษย์
การนี้ไม่ตรงกันกับกฎแห่งธรรมชาติหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 22” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 63

ในราชอาณาจักรนั้น สิ่งต่างๆ นับหมื่นแสนของการทรงสร้างเริ่มฟื้นคืนชีวิตและได้รับพลังชีวิตคืนมา
เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในสภาวะของแผ่นดินโลก
อาณาเขตรหว่างแผ่นดินหนึ่งกับอีกแผ่นดินก็เริ่มขยับเขยื้อนเช่นกัน เราได้เผยวณะไปแล้วว่า
เมื่อแผ่นดินถูกแบ่งจากแผ่นดิน และแผ่นดินรวมกันเป็นหนึ่งกับอีกแผ่นดิน
นี่จะเป็นเวลาที่เราจะกระหน่ำชนชาติต่างๆ ทั้งหมดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ณ เวลานี้
เราจะเริ่มต้นใหม่ในทุกการทรงสร้างและการแบ่งกันสัดส่วนทั้งจักรวาล
ด้วยการนั้นจึงจะเป็นการทำให้จักรวาลเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย และแปลงรูปสิ่งเก่าๆ ให้เป็นสิ่งใหม่—
นี่คือแผนการของเรา และเหล่านี้คืองานของเรา
เมื่อประชาชาติและผู้คนทั้งหมดของโลกกลับคืนมายังหน้าบัลลังก์ของเรา
ถึงตอนนั้นเราจึงจะนำเอาความเอื้ออารีแห่งสวรรค์มาทั้งหมดและมอบให้กับโลกมนุษย์
เพื่อที่พิภพนั้นจะได้ปร่มล้นไปด้วยความเอื้ออารีอันหาใดเทียบเคียงเพราะเรา แต่ตราบที่พิภพเก่ายังคงมีอยู่ต่อไป
เราจะทุ่มความเดือดดาลของเราไปที่ชนชาติต่างๆ ของมัน
แถลงการณ์ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราอย่างเปิดเผยให้ทั่วทั้งจักรวาล
และนำการติสอนมาให้ทุกซ์แก่ผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนมัน
เมื่อเราหันหน้าพูดกับจักรวาล มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ยินเสียงเรา และในทันใดนั้นเอง
ก็มองเห็นงานทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปทั่วทั้งจักรวาล พวกที่ตั้งตนต่อต้านเจตจำนงแห่งเรา กล่าวคือ
ผู้ที่ต่อต้านเราด้วยความประพฤติของมนุษย์ จะต้องตกอยู่ภายใต้การติสอนของเรา
เราจะนำเอามวลหมู่ดารามหาศาลในสวรรค์ชั้นฟ้ามาและทำให้พวกมันใหม่
และดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ก็จะถูกทำให้ใหม่เพราะเรา—
ผืนฟ้าทั้งหลายจะไม่เป็นเหมือนดังที่พวกมันเคยเป็นอีกต่อไป และสิ่งต่างๆ
นับหมื่นแสนบนแผ่นดินโลกจะถูกทำให้ใหม่ ทั้งหมดจะกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยผ่านทางวณะของเรา
ประชาชาติทั้งหลายภายในจักรวาลจะถูกแบ่งกันสัดส่วนใหม่และแทนที่ด้วยราชอาณาจักรของเรา
เพื่อที่ประชาชาติบนแผ่นดินโลกจะหายลับไปตลอดกาล
และทั้งหมดจะกลายเป็นราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งนมัสการเรา
ประชาชาติทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทำลายและยุติการดำรงอยู่ พวกมนุษย์ภายในจักรวาล
บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก
และพวกที่บูชาซาตานทั้งหมดจะคว่ำคะมำลงโดยไฟของเราที่กำลังเผาผลาญ—นั่นก็คือ
ขบวนบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสดอนนี้ ทั้งหมดจะกลายเป็นเถ้าถ่าน เมื่อเราติสอนกลุ่มชนทั้งหลาย

บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกสาสนาจะคืนสู่อาณาจักรของเรา ภูมิจานของเราพิชิตในขอบข่ายที่ต่างกันไป
เนื่องเพราะพวกเขาจะเห็นการลงมาจุติขององค์หนึ่งเดียวผู้บริสุทธิ์โดยการขี่เมฆขาวแล้ว
ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา
และจะได้รับการติสอนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดที่ได้ยืนด้านเราจะมีอันพินาศ
นั่นคือ สำหรับบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา
พวกเขาจะดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปภายใต้การปกครองของบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา
ทั้งนี้ก็เพราะวิธีการที่พวกเขาได้พันผิดด้วยตัวพวกเขาเอง
เราจะเปิดเผยตัวเราต่อกลุ่มชนนับหมื่นแสนและชนชาตินับหมื่นแสน และด้วยเสียงของเราเอง
เราจะส่งเสียงก้องไปบนแผ่นดินโลก
ป่าวประกาศถึงการเสร็จสิ้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง
เนื่องจากเสียงของเรามีความเข้มลึก เราจึงสังเกตเห็นสภาวะของจักรวาลไปด้วยเช่นกัน
โดยผ่านทางวณะของเรา สิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนถูกทำให้ใหม่ทั้งหมด
ฟ้าสวรรค์เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับแผ่นดินโลก มนุษยชาติถูกเปิดโปงในรูปทรงดั้งเดิมของมัน
และแต่ละบุคคลถูกแยกออกตามประเภทของพวกเขาอย่างซ้ำๆ
และพบว่าพวกเขากลับคืนสู่อ้อมอกของครอบครัวตัวเองโดยไม่รู้ตัว นี่จะทำให้เรายินดีอย่างใหญ่หลวง
เราเป็นอิสระจากการขัดขวางและงานอันยิ่งใหญ่ของเราก็สำเร็จลุล่วงลงโดยไม่อาจล่วงรู้ได้ และสิ่งต่างๆ
แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนก็ถูกแปลงสภาพไป เมื่อตอนที่เราได้สร้างโลกขึ้นมา
เราวางรูปแบบทุกสรรพสิ่งไปตามประเภทของพวกมัน
วางทุกสรรพสิ่งที่มีรูปทรงไว้ในประเภทเดียวกันกับพวกมัน
เมื่อปลายทางของแผนการบริหารจัดการของเราขับใกล้เข้ามา
เราจะคืนสภาวะเดิมของการสร้างกลับสู่สภาพเดิม เราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่วิถีที่มันเคยเป็นอยู่ดั้งเดิม
โดยเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างลุ่มลึก เพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่อ้อมอกของแผนการของเรา
เวลานั้นได้มาถึงแล้ว! ช่วงระยะสุดท้ายของแผนการของเรากำลังใกล้จะสำเร็จลุล่วงแล้ว อา
โลกเก่าที่ช่างไม่สะอาด! เจ้าจะตกอยู่ภายใต้วณะของเราอย่างแน่นอน!
เจ้าจะถูกแผนการของเราลดทอนลงไปเป็นสิ่งที่ไม่ใช่อะไรเลยอย่างแน่นอน! อา สิ่งต่างๆ
แห่งการทรงสร้างนับหมื่นนับแสน! พวกเจ้าทั้งหมดจะได้รับชีวิตใหม่ภายในวณะของเรา—
พวกเจ้าจะมีองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงอธิปไตยของพวกเจ้า อา โลกใหม่ที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน!
พวกเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ภายในพระสิริของเราอย่างแน่นอน! อา ภูเขาศิโยน!
จะไม่เจียนจบกันไปอีกแล้ว—เราได้กลับมาอย่างมีชัยแล้ว! จากท่ามกลางการทรงสร้าง

เราพินิจพิจารณาทั้งแผ่นดินโลก บนแผ่นดินโลก มวลมนุษย์ได้เริ่มชีวิตใหม่และได้มาซึ่งความหวังใหม่ อา
ประชากรของเรา! เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่สามารถคืนชีวิตกลับมาได้ภายในความสว่างของเรา?
เหตุใดหรือพวกเจ้าจึงไม่สามารถกระโดดโลดเต้นเพื่อความชื่นบานภายใต้การนำของเรา?
แผ่นดินทั้งหลายกำลังพากันร้องตะโกนด้วยความยินดีปรีดา
ห้วงน้ำทั้งหลายต่างพากันเสียงแหบแห้งด้วยการสรวลเสเฮฮาอย่างรื่นเริงยินดี! อา อิสราเอลคืนชีพ!
ไฉนเจ้าจึงไม่รู้สึกลึกซึ้งใจเพราะการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเรา? ผู้ใดกันเล่าที่ได้รู้าให้?
ผู้ใดกันเล่าที่ได้พิลาปคร่ำครวญ? อิสราเอลประเทศเก่านั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป
และอิสราเอลของวันนี้ได้ผงาดลุกขึ้นแล้ว ตั้งตรงและตระหง่านค้ำอยู่ในพิภพนี้
และได้ลุกขึ้นยืนอยู่ในหัวใจของมนุษยชาติทั้งมวล
อิสราเอลของวันนี้จะบรรลุล่วงกำหนดแห่งการดำรงอยู่โดยผ่านทางประชากรของเราอย่างแน่นอน! อา
อียิปต์ที่น่าเกลียดชัง! แน่แน่นอนเลยว่า เจ้าไม่ได้ยังคงยืนด้านเราอยู่ ใช่หรือไม่?
เจ้าสามารถฉวยประโยชน์จากความปรานีของเราและพยายามที่จะหนีการตีสอนของเราได้อย่างไรกัน?
เจ้าไม่ดำรงอยู่ภายในการตีสอนของเราได้อย่างไรกัน? แน่แน่นอนว่า บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดจะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์
และพวกที่ยืนด้านเราทั้งหมดก็จะถูกเราตีสอนไปชั่วนิรันดร์อย่างแน่นอน เพราะเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหน
และจะไม่ละเว้นพวกมนุษย์ไว้เลยแม้แต่น้อยสำหรับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป
เราจะเผ่าคูหมดทั้งแผ่นดินโลก และในการปรากฏทางทิศตะวันออกของโลกพร้อมกับความชอบธรรม บารมี
ความพิโรธ และการตีสอนนั้น เราจะเปิดเผยตัวเราต่อชุมนุมของมนุษยชาติอันมากมายเหลือคณนา!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 26” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 64

เมื่อเหล่าทูตสวรรค์เล่นดนตรีเพื่อสรรเสริญเรา การนี้ก็อดไม่ได้ที่จะกระตุ้นความเห็นใจของเราต่อมนุษย์
หัวใจของเราเต็มไปด้วยความเศร้าใจในทันที
และก็เป็นไปไม่ได้ที่จะปลดปล่อยตัวเราเองให้เป็นอิสระจากอารมณ์อันเจ็บปวดนี้
ในความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของการถูกแยกจาก แล้วจากนั้นก็ถูกพามาอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับมนุษย์
พวกเราไร้ความสามารถที่จะแลกเปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกได้
เมื่อถูกแยกจากกันในสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง
ย่อมมีน้อยครั้งที่มนุษย์และเราสามารถพบกันได้
ผู้ใดสามารถหลุดพ้นจากความคิดถึงฉิวหาที่มีต่อความรู้สึกแต่ก่อนได้? ผู้ใดสามารถหยุดรำลึกถึงอดีตได้?
ผู้ใดจะไม่หวังความต่อเนื่องของความรู้สึกนึกคิดแห่งอดีต? ผู้ใดจะไม่ร่ำร้องหาการกลับมาของเรา?
ผู้ใดจะไม่ฉิวหาการที่เราอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับมนุษย์? หัวใจของเราเป็นทุกข์อย่างลึกซึ้ง
และจิตวิญญาณของมนุษย์ก็กังวลอย่างลึกซึ้ง แม้ว่าจะเหมือนกันในจิตวิญญาณ
พวกเราที่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันบ่อยๆ และพวกเราที่ไม่สามารถพบหน้ากันบ่อยๆ
ดังนั้นชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวงจึงเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและขาดแคลนกำลังวังชา
อันเป็นเพราะมนุษย์ได้โหยหาเราเสมอ เป็นราวกับว่ามนุษย์ได้เป็นวัตถุที่ถูกตีตกลงมาจากสวรรค์
พวกเขาร้องเรียกชื่อของเราบนแผ่นดินโลก เสียงหน้าของพวกเขาขึ้นเขม้นมองมาที่เราจากพื้นดิน—
แต่พวกเขาจะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากปากของหมาป่าที่หิวจัดจนออกไล่เหยื่อได้อย่างไร?
พวกเขาจะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากภัยคุกคามของมันและการทดลองต่างๆ ของมันได้อย่างไร?
มนุษย์จะไม่สามารถพลีอุทิศตัวพวกเขาเองเพราะความเชื่อฟังต่อการจัดการเตรียมการแห่งแผนการของเราได้อย่างไร?
เมื่อพวกเขาอ่อนข้อด้วยเสียงอันดัง เราก็หันหน้าของเราหนีไปจากพวกเขา
เราไม่สามารถทนมองได้อีกต่อไป แต่เราจะไม่สามารถได้ยินเสียงร้องไห้ น้ำตานองของพวกเขาได้อย่างไร?
เราจะแก้ไขความไม่เป็นธรรมของโลกมนุษย์ เราจะทำงานของเราด้วยมือของเราเองทั่วทั้งโลก
โดยห้ามชาดานทำร้ายประชากรของเราอีก ห้ามศัตรูทำสิ่งใดตามอำเภอใจพวกเขาอีก
เราจะกลายเป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกและย้ายบัลลังก์ของเราไปที่นั่น
ทำให้ศัตรูของเราทั้งหมดล้มลงกับพื้นดินและสารภาพความผิดของพวกเขาเบื้องหน้าเรา ในความเศร้าใจของเรา
ความโกรธถูกผสมผสานเข้าไป เราจะเหยียบย่ำทั้งจักรวาลให้แบนราบ โดยไม่ละเว้นผู้ใด
และบดขยี้ความหวาดกลัวเข้าใส่หัวใจของศัตรูของเรา เราจะทำให้ทั้งแผ่นดินโลกย่อยยับเป็นซากปรักหักพัง
และทำให้ศัตรูของเราตกลงไปในซากปรักหักพังนั้น
เพื่อที่จากนี้ไปพวกเขาจะไม่อาจทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป แผนการของเราถูกกำหนดลงแล้ว

และไม่มีผู้ใดต้องเปลี่ยนแปลงมันไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร

เมื่อเราต้องไปเหนือจักรวาลในงานพิธีอันเอิกเกริกและเปี่ยมบาร์มี มนุษย์ทั้งปวงจะถูกทำให้ใหม่

และทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการฟื้นฟู มนุษย์จะไม่ร่ำไห้อีกต่อไป จะไม่ร้องเรียกเราให้ช่วยเหลืออีกต่อไป

เมื่อนั้นหัวใจของเราจะชื่นบาน และผู้คนจะกลับมาเฉลิมฉลองให้กับเรา ทั้งจักรวาล จากเบื้องบนจรดเบื้องล่าง
จะรื่นเริงด้วยความยินดีปรีดา...

วันนี้ ท่ามกลางประชาชาติของโลก เรากำลังทำงานที่เราได้ตั้งใจที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง

เราเคลื่อนไปมาท่ามกลางมวลมนุษย์ ทำงานทั้งหมดภายในแผนการของเรา

และมนุษย์ทั้งปวงกำลังทำให้นานาประชาชาติแตกแยกกันโดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ผู้คนบนแผ่นดินโลกจับใจความสนใจของพวกเขาไว้ที่นั่นปลายของพวกเขาเอง

เพราะอันที่จริงแล้ววันนั้นกำลังใกล้เข้ามาและเหล่าทูตสวรรค์ก็กำลังเป่าแตรของพวกเขา

จะไม่มีเวลาช้าอีกต่อไป และครั้นแล้วสิ่งทรงสร้างทั้งหมดก็จะเริ่มต้นร่ำด้วยความยินดีปรีดา

ผู้ใดสามารถเลื่อนวันของเราออกไปตามเจตจำนงของพวกเขาได้? มนุษย์เดินดินหรือ?

หรือดาวทั้งหลายบนท้องฟ้า? หรือเหล่าทูตสวรรค์?

เมื่อเราเปล่งถ้อยคำเพื่อริเริ่มความรอดของประชากรแห่งอิสราเอล วันของเราก็กดดันมวลมนุษย์ทั้งปวง

มนุษย์ทุกคนยำเกรงการกลับมาของอิสราเอล เมื่ออิสราเอลกลับมา นั่นจะเป็นวันแห่งสง่าราศีของเรา

และดังนั้นจะเป็นวันที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงและกลายเป็นได้รับการสร้างขึ้นใหม่เช่นกัน

ขณะที่การพิพากษาอันชอบธรรมเข้ามาใกล้ทั้งจักรวาลอย่างจวนตัว มนุษย์ทั้งปวงก็ยิ่งขลาดและเกรงกลัว

เพราะในโลกมนุษย์ ความชอบธรรมนั้นไม่เป็นที่รู้จัก เมื่อดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมปรากฏ

ทางตะวันออกจะได้รับความกระจ่าง

และจากนั้นจะเป็นที่ของทางตะวันออกที่จะให้ความกระจ่างนั้นแก่ทั้งจักรวาลต่อไป โดยเข้าถึงทุกคน

หากมนุษย์สามารถดำเนินการตามความชอบธรรมของเราจนเสร็จสิ้นได้จริงๆ จะมีอะไรให้ต้องยำเกรงเล่า?

ประชากรของเราทั้งหมดรอการมาถึงแห่งวันของเรา พวกเขาทั้งหมดถวิลหาการมาแห่งวันของเรา

พวกเขารอให้เราลงทัณฑ์อันสาสมแก่มวลมนุษย์ทั้งปวงและจัดการเตรียมการบนปลายของมวลมนุษย์ในบทบาท

ของเราที่เป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ราชอาณาจักรของเรากำลังเป็นรูปเป็นร่างเหนือทั้งจักรวาล

และบัลลังก์ของเรามีอิทธิพลใหญ่หลวงในหัวใจของผู้คนหลายร้อยล้านคน

ด้วยความช่วยเหลือของเหล่าทูตสวรรค์ ความสำเร็จลุล่วงอันยิ่งใหญ่ของเราจะถูกนำไปสู่การบรรลุผลในไม่ช้า

บรรดาบุตรของเราและคนของเราทั้งหมดรอคอยการกลับมาของเราอย่างใจจดใจจ่อ

ถวิลหาให้เราอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง ไม่มีวันถูกแยกจากกันอีก

ประชากรมากมายแห่งราชอาณาจักรของเราจะไม่สามารถวิ่งเข้าหากันในการเฉลิมฉลองอันชื่นบานยินดีอัน

ป็นเพราะเรามาอยู่ร่วมกับพวกเขาได้อย่างไร?

นี่จะสามารถเป็นการอยู่ร่วมกันอีกครั้งที่ไม่จำเป็นต้องจ่ายราคาอันใดไหม?

เราย่อมมีเกียรติในสายตาของมนุษย์ทั้งหมด เราย่อมได้รับการกล่าวประกาศในคำพูดของทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น

เมื่อเรากลับมา เราจะพิชิตกองกำลังศัตรูทั้งหมด ถึงเวลาแล้ว! เราจะเริ่มงานของเรา

เราจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ท่ามกลางมนุษย์! เราพร้อมแล้วที่จะกลับมา! และเรากำลังจะออกเดินทาง!

นี่คือสิ่งที่ทุกคนกำลังหวัง เป็นสิ่งที่พวกเขาปรารถนา เราจะปล่อยให้มนุษย์ทั้งหมดเห็นการมาถึงแห่งวันของเรา

และพวกเขาทั้งหมดจะยินดีต้อนรับการมาแห่งวันของเราด้วยความชื่นบานยินดี!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 27” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 65

ในวันที่ทุกสรรพสิ่งได้รับการคืนชีพ เราก็ได้มาท่ามกลางมนุษย์
และเราได้ใช้กลางวันและกลางคืนอันน่าอัศจรรย์กับเขา ณ
จุดนี้เท่านั้นที่มนุษย์สำนึกถึงรู้ถึงความสามารถเข้าหาได้ของเราเล็กน้อย
และขณะที่ปฏิสัมพันธ์ของเขากับเรากลายเป็นบ่อยขึ้น เขาก็มองเห็นสิ่งที่เรามีและเป็นบ้าง—ผลก็คือ
เขาได้รับความรู้บ้างเกี่ยวกับเรา ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด เราเงยศีรษะของเราและเฝ้าดู
และพวกเขาทั้งหมดก็มองเห็นเรา แม้กระนั้นเมื่อความวิบัติบังเกิดแก่โลก
พวกเขาก็ยังกระวนกระวายใจโดยทันที และฉายาของเราก็อันตรายเกินไปจากหัวใจของพวกเขา
เมื่อได้ตื่นตระหนกเนื่องจากการมาถึงของความวิบัติ พวกเขาไม่คำนึงถึงการเตือนสติของเราเลย
หลายปีแล้วที่เราได้ผ่านไปท่ามกลางมนุษย์ ถึงกระนั้นเขายังคงไม่ได้ตระหนักรู้เสมอมา และไม่เคยได้รู้จักเรา
วันนี้เราบอกการนี้กับเขาด้วยปากของเราเอง และเราทำให้ผู้คนทั้งหมดมาเบื้องหน้าเราเพื่อรับบางสิ่งจากเรา
แต่พวกเขาก็ยังคงเว้นระยะห่างของพวกเขากจากเรา และดังนั้น พวกเขาจึงไม่รู้จักรเรา
เมื่อก้าวอย่างของเราเข้าไปทั่วจักรวาลและไปถึงที่สุดแผ่นดินโลก มนุษย์จะเริ่มทบทวนตัวเอง
และผู้คนทั้งหมดจะมาหาเราและกราบไหว้เบื้องหน้าเราและนมัสการเรา นี่จะเป็นวันแห่งการถวายเกียรติของเรา
วันแห่งการกลับมาของเรา และวันแห่งการออกเดินทางของเราอีกด้วย
บัดนี้เราได้เริ่มงานของเราท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวงแล้ว
ได้เริ่มดำเนินการบททอสานของแผนการบริหารจัดการของเราทั่วจักรวาลทั้งปวงอย่างเป็นกิจจะลักษณะแล้ว
จากช่วงขณะนี้ เป็นต้นไป ผู้ใดที่ไม่ระมัดระวังมีแนวโน้มที่จะถูกจุ่มลงท่ามกลางการติสอนที่ไร้ปรานี
และนี่จะสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ นี่ไม่ใช่เพราะเราไร้หัวใจ
แต่กลับเป็นขั้นตอนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเราเสียมากกว่า
ทั้งหมดต้องดำเนินไปโดยสอดคล้องกับขั้นตอนต่างๆ ของแผนการของเรา
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้ เมื่อเราเริ่มงานของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
ผู้คนทั้งหมดก็ขยับเขยื้อนที่เรายับ จนกระทั่งผู้คนทั่วทั้งจักรวาลยึดครองตัวพวกเขาเองในจังหวะร่วมกับเรา โดยมี
“ความยินดีปรีดา” ทั่วจักรวาล และมนุษย์ถูกกระตุ้นไปข้างหน้าโดยเรา ด้วยเหตุนี้
พญานาคใหญ่สีแดงเองถูกเราหวนเข้าสู่สถานะแห่งความบ้าคลั่งและความมึนงงที่สุด และมันรับใช้งานของเรา
และแม้จะไม่เต็มใจ มันก็ไร้ความสามารถที่จะทำตามความอยากมีอยากได้ของมันเองได้
แต่ถูกทิ้งให้ไม่มีทางเลือกนอกจากบนอบต่อการควบคุมของเรา ในแผนการของเราทั้งหมด
พญานาคใหญ่สีแดงคือตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา ศัตรูของเราและผู้ปรานินิบัติของเราอีกด้วย
เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจึงไม่เคยได้ผ่อนคลายเป็น “ข้อพึงประสงค์” ของเราต่อมัน เพราะฉะนั้น

ช่วงระยะสุดท้ายของงานแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของเราจึงเสร็จสิ้นลงในบ้านของมัน ในหนทางนี้
พญานาคใหญ่สีแดงจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะทำการปรนนิบัติเราได้อย่างเหมาะสม
ซึ่งเราจะพิชิตมันและทำให้แผนการของเราครบบริบูรณ์โดยผ่านทางนี้ ในขณะที่เราทำงาน
ทศสวรรค์ทั้งหมดก็เริ่มการสู้รบชีขาดกับเราและตัดสินใจแน่วแน่ที่จะทำให้ความปรารถนาของเราในช่วงระยะ
สุดท้ายลุล่วง เพื่อที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะถวายตัวเบื้องหน้าเราเหมือนเหล่าทศสวรรค์
และไม่มี ความอยากต่อต้านเรา และไม่ทำสิ่งใดที่กบฏต่อเรา เหล่านี้คือพลวัตของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล

จุดประสงค์และนัยสำคัญของการมาถึงของเราท่ามกลางมนุษย์คือการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด
การนำมวลมนุษย์ทั้งปวงกลับสู่ครอบครัวของเรา การทำให้สวรรค์กับแผ่นดินโลกอยู่ร่วมกันอีกครั้ง
และการทำให้มนุษย์ถ่ายทอด “สัญญาธรรม” ระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก
เพราะเช่นนี้คือหน้าที่ที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ ณ เวลาที่เราได้สร้างมวลมนุษย์
เราได้ทำทุกสรรพสิ่งให้พร้อมสำหรับมวลมนุษย์ และต่อมา
เราได้อนุญาตให้มวลมนุษย์รับความมั่งคั่งที่เราได้ให้แก่เขาโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของเรา ด้วยเหตุนี้
เราจึงพูดว่าที่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้มาถึงวันนี้มันอยู่ภายใต้การนำของเรา และนี่คือแผนการของเราทั้งหมด
ท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

ผู้คนจำนวนมากเหลือคณานับดำรงอยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของความรักของเรา
และผู้คนจำนวนมากเหลือคณานับมีชีวิตภายใต้การติสอนของความเกลียดชังของเรา
แม้ว่าผู้คนทั้งหมดจะอธิษฐานต่อเรา
แต่พวกเขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของพวกเขาได้
ทันทีที่พวกเขาได้สูญเสียความหวังไป

พวกเขาก็จะสามารถเพียงแค่อพยพให้ธรรมชาติเป็นไปตามครรลองของมันและหยุดการไม่เชื่อฟังเรา
เพราะนี่คือทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ เมื่อพูดถึงสภาวะของชีวิตของมนุษย์
มนุษย์ยังไม่ได้พบเจอชีวิตที่เป็นจริง เขายังคงไม่ได้มองเห็นทะลุไปถึงความไม่เป็นธรรมชาติ
ความโดดเดี่ยวอ้างว้างและสภาพเงื่อนไขอันทุรกันดารของทุกขระของโลกล—และดังนั้น
หากไม่ได้เป็นเพราะการปรากฏของความวิบัติ ผู้คนส่วนใหญ่ก็คงจะยังคงโอบกอดพระแม่ธรรมชาติ
และคงจะยังคงจดจ่อตัวพวกเขาเองอยู่ในรสชาติทั้งหลายของ “ชีวิต” นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงของโลกหรือหรือ?
นี่ไม่ใช่เสียงแห่งความรอคอยที่เราพูดออกไปแก่นมนุษย์หรือหรือ?

เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดท่ามกลางมวลมนุษย์ได้เคยรักเราอย่างแท้จริงเลย?

เหตุใดมนุษย์จึงรักเราเฉพาะเวลาที่อยู่ท่ามกลางการติสอนและการทดสอบเท่านั้น

แต่กลับไม่มีผู้ใดรักเราในขณะที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของเรา?

เราได้มอบการติสอนของเราแก่มวลมนุษย์หลายครั้ง พวกเขามองดูที่มันหนึ่งครั้ง แต่จากนั้น พวกเขาก็ละเลยมัน และพวกเขาไม่ศึกษาและใคร่ครวญมัน ณ เวลานี้ และดังนั้น
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับมนุษย์จึงเป็นการพิพากษาที่ไร้ปราณี นี่เป็นเพียงหนึ่งในวิธีการทำงานของเรา แต่มันก็ยังคงเป็นไปได้เพื่อเปลี่ยนแปลงมนุษย์และทำให้เขารักเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 29” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 66

เราครอบครองในราชอาณาจักร และที่มากกว่านั้น เราครอบครองทั่วจักรวาลทั้งปวง
เราเป็นทั้งกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรและเป็นองค์หัวหน้าแห่งจักรวาล จากเวลานี้เป็นต้นไป
เราจะรวบรวมพวกที่ไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรทั้งหมดและจะเริ่มงานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ
และเราจะประกาศแสดงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปทั่วทั้งจักรวาล
เพื่อที่เราอาจได้ริเริ่มงานของเราในขั้นตอนถัดไปให้สำเร็จ
เราจะใช้การติสอนเพื่อเผยแผ่งานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ กล่าวคือ
เราจะใช้กำลังบังคับกับพวกที่เป็นคนต่างชาติทั้งหมด โดยธรรมชาติแล้ว
งานนี้จะถูกดำเนินการในเวลาเดียวกันกับงานของเราท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร
เมื่อคนของเราปกครองและใช้อำนาจบนแผ่นดินโลก
นั่นก็จะเป็นวันที่ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้รับการพิชิตด้วยเช่นกัน และที่มากกว่านั้น
จะเป็นเวลาที่เราหยุดพัก—และเมื่อนั้นเท่านั้น เราจะปรากฏแก่บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว
เราปรากฏแก่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ และซ่อนเร้นตัวเราเองจากแผ่นดินแห่งความโสมม
บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วและได้กลายเป็นเชื้อเพลิงเบื้องหน้าเราทั้งหมดมีความสามารถที่จะมองเห็นใบหน้า
ของเราด้วยดวงตาของพวกเขาเอง และมีความสามารถที่จะได้ยินเสียงของเราด้วยหูของพวกเขาเอง
นี่คือพรของบรรดาผู้ที่เกิดในระหว่างยุคสุดท้าย นี่คือพรที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า
และนี่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้โดยมนุษย์ผู้ใด วันนี้เราทำงานในหนทางนี้เพื่อประโยชน์แห่งงานของอนาคต
งานของเราทั้งหมดมีความสัมพันธ์กัน ในงานทั้งหมดมีการเรียกและการขานรับ กล่าวคือ
ไม่เคยมีขั้นตอนใดได้หยุดชั่วคราวโดยฉับพลัน
และไม่เคยมีขั้นตอนใดได้ถูกดำเนินการ โดยอิสระจากขั้นตอนอื่นใด นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ?
งานในอดีตไม่ใช่รากฐานของงานในวันนี้หรอกหรือ? คำพูดในอดีตไม่ใช่ตัวตั้งต้นของคำพูดในวันนี้หรอกหรือ?
ขั้นตอนในอดีตไม่ใช่ที่มาของขั้นตอนของวันนี้หรอกหรือ? เมื่อเราเปิดหนังสือม้วนอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
นั่นคือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลถูกติสอน เวลาที่ผู้คนทั่วโลกอยู่ภายใต้การทดสอบ
และมันเป็นจุดสำคัญสูงสุดของงานของเรา ผู้คนทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินที่ปราศจากความสว่าง
และผู้คนทั้งหมดมีชีวิตท่ามกลางการคุกคามที่เกิดจากสภาพแวดล้อมของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง
นั่นเป็นชีวิตที่มนุษย์ไม่เคยได้มีประสบการณ์มาก่อนตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างจนกระทั่งปัจจุบัน
และไม่มีผู้ใดตลอดยุคทั้งหลายได้เคย “ชื่นชม” ชีวิตประเภทนี้เลย และดังนั้น
เราจึงพูดว่าเราได้ทำงานที่ไม่เคยถูกทำมาก่อน นี่คือการงานที่แท้จริง และนี่คือความหมายชั้นใน
เพราะวันของเราเข้ามาใกล้มวลมนุษยทั้งปวง เพราะมันไม่ได้ปรากฏอยู่ห่างไกล

แต่อยู่ต่อหน้าต่อตาของมนุษย์โดยตรง ผู้ใดเล่าจะไม่สามารถเกรงกลัวเนื่องจากการนั้น?
และผู้ใดเล่าจะไม่สามารถปีติยินดีกับการนี้? ในท้ายที่สุด เมืองบาบิโลนที่โสมมก็ได้มาถึงบทวสานของมันแล้ว
มนุษย์ได้พบกับโลกใหม่เอี่ยมอีกครั้ง และสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงและสร้างขึ้นมาใหม่แล้ว

เมื่อเราปรากฏแก่ประชาชาติและกลุ่มคนทั้งปวง เมฆสีขาวหม่นวนในท้องฟ้าและห่อหุ้มเรา ดังนั้น
นกบนแผ่นดินโลกก็ร้องเพลงและเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อเราด้วยเช่นกัน
โดยสร้างความโดดเด่นให้กับบรรยากาศบนแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้
ทำให้ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกมีชีวิตขึ้น ไม่ “ล่องลอยลงต่ำอย่างช้าๆ” อีกต่อไป
แต่กลับมีชีวิตท่ามกลางบรรยากาศแห่งกำลังวังชาแทน เมื่อเราอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ
มนุษย์ล่องรู้ใบหน้าและดวงตาของเราโดยrangๆ และ ณ เวลานี้ เขารู้สึกเกรงกลัวเล็กน้อย ในอดีต
เขาได้ยับันทึกลงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเราในตำนาน และผลก็คือ
เขาเพียงแค่เชื่อครึ่งหนึ่งและกลางแคลงใจอีกครึ่งหนึ่งต่อเราเท่านั้น เขาไม่รู้ว่าเราอยู่ที่ใด
หรือใบหน้าของเราใหญ่เพียงใดกันแน่—ใบหน้าของเรากว้างพอกับทะเล
หรือไร้เขตค้นพอกับทุ่งหญ้าเขียวสดไหม? ไม่มีผู้ใดรู้สิ่งเหล่านี้
เป็นเพียงเมื่อมนุษย์มองเห็นใบหน้าของเราในหมู่เมฆในวันนี้เท่านั้น
มนุษย์จึงรู้สึกตัวของเราแห่งตำนานนั้นเป็นจริง และดังนั้น
เขาจึงกลายเป็นมีแนวโน้มที่จะรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยต่อเรา และมันก็เป็นเพียงเพราะกิจการของเรานั้นเอง
การเลื่อมใสของเขาต่อเราจึงกลายเป็นยิ่งใหญ่ขึ้นเล็กน้อย แต่มนุษย์ยังคงไม่รู้จักรเรา
และเขาเพียงแค่มองเห็นส่วนหนึ่งของเราในหมู่เมฆ หลังจากนั้น
เราขีดแขนของเราออกไปและแสดงแขนของเราให้มนุษย์เห็น มนุษย์ประหลาดใจ
และปิดปากของเขาด้วยมือของเขา เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ที่จะถูกมือของเราบดขยี้ลงไป และดังนั้น
เขาจึงเพิ่มความเคารพเล็กน้อยลงในการเลื่อมใสของเขา
มนุษย์ตรึงดวงตาของเขาไว้กับทุกการเคลื่อนไหวของเรา
กลัวอย่างลุ่มลึกว่าเขาจะถูกเราบดขยี้จนกว่าลงไปเมื่อเขากำลังไม่ให้ความสนใจ—ถึงกระนั้น
เราก็ไม่ถูกจำกัดเพราะถูกมนุษย์เฝ้าดู และเราก็ทำงานในมือของเราต่อไป
มันเป็นเพียงว่าในกิจการทั้งหมดที่เราทำนั้น มนุษย์มีความโปรดปรานต่อเราอยู่บ้าง และด้วยเหตุนี้ จึงค่อยๆ
มาเบื้องหน้าเราเพื่อคบหาสมาคมกับเรา เมื่อเราได้รับการเปิดเผยแก่มนุษย์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา
มนุษย์จะมองเห็นใบหน้าของเรา และหลังจากนั้นเป็นต้นไป
เราจะไม่ซ่อนเร้นหรือบดบังตัวเราเองจากมนุษย์อีกต่อไป ทั้งทั้งจักรวาล
เราจะปรากฏอย่างเปิดเผยต่อผู้คนทั้งหมด

และบรรดาผู้ที่มิมีเนื้อหนังและโลหิตทั้งหมดจะมองดูกิจการของเราทั้งหมด
บรรดาผู้ที่มีจิตวิญญาณทั้งหมดจะอาศัยอยู่ในสันติสุขในนิเวศของเราอย่างแน่นอน
และแน่ใจได้เลยว่าจะชื่นชมพรอันน่าอัศจรรย์ร่วมกันกับเรา
บรรดาผู้ที่เราดูแลทั้งหมดจะหลีกเลี่ยงการตีสอนอย่างแน่นอนและจะหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดของจิตวิญญาณและ
ความเจ็บปวดครวคร่าของเนื้อหนังอย่างแน่นอน
เราจะปรากฏอย่างเปิดเผยต่อกลุ่มชนทั้งหมดและปกครองและใช้อำนาจ
เพื่อที่กลิ่นของซากศพจะไม่แผ่ไปทั่วจักรวาลอีกต่อไป แต่สุคนธรสอันสดชื่นของเราจะกระจายไปทั่วโลก
เพราะวันของเรากำลังใกล้เข้ามา มนุษย์กำลังตื่นขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกอยู่ในระเบียบ
และวันเวลาแห่งการอยู่รอดของแผ่นดินโลกจะไม่มีอีกแล้ว เพราะเราได้มาถึงแล้ว!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 29” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 67

เราจะเดิมสวรรค์ชั้นสูงสุดด้วยการสำแดงของการกระทำของเรา
และทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกหมอบลงภายใต้พลังอำนาจของเรา
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการดำเนินการตามแผนของเราสำหรับ “ความสามัคคีทั่วโลก”
และนำความปรารถนาเดียวนี้ของเราสู่การบรรลุผล เพื่อที่มนุษยชาติจะไม่ “ร้อนรุ่มไปทั่ว”
บนพื้นผิวของแผ่นดินโลกอีกต่อไป แต่ค้นหามันที่ปลายที่เหมาะสมโดยไม่ชักช้า
เรากำลังถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ในทุกหนทาง
ทำให้เป็นไปเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะมาดำรงชีวิตในแผ่นดินแห่งสันติสุขและความสุขในไม่ช้า
เพื่อที่วันเวลาแห่งชีวิตของพวกเขาจะไม่เศร้าและอ้างว้างอีกต่อไป
และเพื่อที่แผนของเราจะไม่ล้มเหลวบนแผ่นดินโลก เพราะมนุษย์ดำรงอยู่ที่นั่น
เราจะสร้างประเทศของเราบนแผ่นดินโลก เนื่องจากส่วนหนึ่งของการสำแดงสง่าราศีของเราอยู่บนแผ่นดินโลก
ในสวรรค์เบื้องบน เราจะตั้งเมืองของเราอย่างถูกต้องและจึงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างใหม่ทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง
เราจะทำให้ทั้งหมดที่ดำรงอยู่เหนือและใต้สวรรค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกจะถูกนำมาอยู่ร่วมกันกับทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์ นี่คือแผนของเรา
เป็นสิ่งที่เราจะทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย—จงอย่าให้ผู้ใดแทรกแซงส่วนนี้ของงานของเรา!
การเผยแพร่งานของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติเป็นส่วนสุดท้ายของงานของเราบนแผ่นดินโลก
ไม่มีผู้ใดสามารถยังลืงานที่เราจะทำได้ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงงงงวยมาก
และเพราะเราอยู่อยู่กับงานของเราบนแผ่นดินโลก ผู้คนจึงถือโอกาสเหมาะนี้เพื่อ “เล่นสนุกไปทั่ว”
เพื่อกันพวกเขาไม่ให้ระเบียบวินัยจนเกินไป
ก่อนอื่นเราได้วางพวกเขาไว้ภายใต้การติสอนของเราเพื่อสู้ทนกับการบ่มวินัยของบึงไฟ
นี่เป็นขั้นตอนเดียวในงานของเรา
และเราจะใช้อิทธิฤทธิ์ของบึงไฟเพื่อทำให้ขั้นตอนนี้ของงานของเราสำเร็จลุล่วง
มีเวลานั้นแล้วคงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินงานของเราจนเสร็จสิ้น
เราจะให้พวกมนุษย์ทั่วทั้งจักรวาลบนอบเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา แบ่งแยกพวกเขาออกเป็นหมวดหมู่ต่างๆ
โดยสอดคล้องกับการพิพากษาของเรา จำแนกพวกเขาโดยสอดคล้องกับหมวดหมู่เหล่านี้
และก็จะจัดเรียงพวกเขาเข้าสู่ครอบครัวของพวกเขาอีกด้วย เพื่อที่มนุษยชาติทั้งมวลจะยุติการไม่เชื่อฟังเรา
โดยตกลงสู่การจัดการเตรียมการที่เป็นระเบียบและเรียบร้อยโดยสอดคล้องกับหมวดหมู่ที่เราได้ให้ชื่อไว้แทน—
จงอย่าให้ผู้ใดเพ่นพ่านไปทั่วโดยสังเคศ! ทั่วทั้งจักรวาล เราได้หล่อหลอมงานใหม่ ทั่วทั้งจักรวาล

มนุษยชาติทั้งมวลลงนงและตกตะลึงโดยการปรากฏอย่างฉับพลันของเรา

เส้นขอบฟ้าของพวกเขาขยายกว้างขึ้นอย่างมากจากการปรากฏของเราในที่โล่งแจ้ง วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 43” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 68

เรากำลังเผยแพร่งานของเราท่ามกลางประชาชาติ สง่าราศีของเราส่องแสงวาทตลอดทั่วทั้งจักรวาล
เจตจำนงของเราจำแลงร่างอยู่ภายในผู้ที่ดวงดาว-ดวงดาว-จุด-
จุดซึ่งล้วนถูกกำกับทิศทางด้วยมือของเราและลงมือทำกิจทั้งหลายที่เราได้มอบหมาย จากจุดนี้ไป
เราได้เข้าสู่ยุคใหม่แล้ว และนำพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง เมื่อเราได้กลับไปยัง “ถิ่นฐาน” ของเรา
กระนั้นเรายังได้เริ่มอีกส่วนของงานในแผนการดั้งเดิมของเรา เพื่อที่มนุษย์จะได้รู้จักเราอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
เราคำนึงถึงจักรวาลทั้งหมดทั้งหมดและเห็นว่า^[1]มันเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับงานของเรา
ดังนั้นเราจึงเร่งรีบไปมาทำงานใหม่ของเรากับมนุษย์ อย่างไรก็ตาม นี่คือนิยามใหม่
และเราได้นำมาซึ่งงานใหม่เพื่อรับเอาผู้คนใหม่ๆ เข้าสู่ยุคใหม่ให้มากขึ้น
และเพื่อทิ้งขว้างพวกที่เราจะต้องกำจัดให้มากขึ้น ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดง
เราได้ดำเนินงานระยะหนึ่งที่ยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์ ทำให้พวกเขาโอนเอนไปมาในสายลม
ซึ่งภายหลังจากนั้นหลายคนต้องลอยห่างออกไปอย่างเงียบเชียบด้วยการพัดพาของสายลม แท้จริงแล้ว นี่คือ
“ลานนวดข้าว” ที่เรากำลังจะปิดกวาดให้เกลี้ยง มันคือสิ่งที่เราโหยหาและมันยังเป็นแผนการของเราเช่นกัน
ด้วยเหตุที่คนเลวมากมายได้สืบคลานเข้ามาในขณะที่เราทำงาน แต่เราไม่รีบที่จะขับไล่พวกเขาออกไป
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม
เพียงภายหลังจากนั้นเท่านั้นเราจึงจะเป็นน้ำพุแห่งชีวิต
โดยเปิดโอกาสให้ผู้ใดที่รักเราอย่างแท้จริงได้รับผลของดินมะเดื่อและกลิ่นหอมของดอกกลีบลีจากเรา
ในดินแดนที่ซึ่งซาตานพักแรม ดินแดนแห่งรูลิ ไม่มีทองคำบริสุทธิ์คงเหลืออยู่ มีเพียงทราย และดังนั้นแล้ว
เมื่อได้ประสบกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ เราจึงทำงานช่วงระยะดังกล่าว เจ้าควรรู้ว่าสิ่งที่เราได้รับไว้นั้น
เป็นทองคำลึงบริสุทธิ ไม่ใช่ทราย คนเลวสามารถคงอยู่ในบ้านของเราได้อย่างไร?
เราสามารถยอมให้ผู้ใดที่รักเราจริงใจเป็นปรีดีในสรวงสวรรค์ของเราได้อย่างไร?
เราใช้ทุกวิถีที่พอจะนึกได้เพื่อขับไล่สิ่งเหล่านี้ออกไป ก่อนที่เจตจำนงของเราจะถูกเปิดเผย
ไม่มีใครตระหนักรู้สิ่งที่เรากำลังจะทำ โดยใช้โอกาสนี้ เราขับไล่บรรดาคนเลวเหล่านั้นออกไป
และพวกเขาก็ถูกบีบบังคับให้ออกไปพ้นหน้าเรา นี่คือนิยามที่เราทำกับคนเลว
แต่ยังคงจะมีวันหนึ่งสำหรับพวกเขาที่จะทำงานปรีดีเรา
ความอยากของพวกมนุษย์ที่จะได้รับพระพรนั้นแรงกล้ามากเกินไป
ดังนั้นเราจึงหมั่นตัวของเรากลับและแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราต่อชนต่างชาติทั้งหลาย
เพื่อที่พวกมนุษย์ทั้งหมดจะได้ดำรงชีวิตในโลกของพวกเขาเองและตัดสินใจตัวเอง
ในขณะที่เราเดินหน้ากล่าววณะที่เราควรกล่าว และจัดหาสิ่งที่พวกมนุษย์จำเป็นต้องมีให้แก่พวกเขา

เมื่อพวกมนุษย์ลำนึกได้ เราจะได้เผยแผ่งานของเราไปนานแล้ว
เช่นนั้นแล้วเราจึงจะแสดงออกถึงเจตจำนงของเราต่อพวกมนุษย์ และเริ่มงานส่วนที่สองของเรากับพวกมนุษย์
ปล่อยให้พวกมนุษย์ทั้งหมดได้ติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะประสานงานกับงานของเรา
และปล่อยให้พวกมนุษย์ได้ทำทุกสิ่งที่พวกเขามีความสามารถทำได้เพื่อร่วมดำเนินงานที่เราต้องทำไปจนเสร็จ
สิ้น

ตัดตอนมาจาก “เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวาน—การเผยพระวจนะว่าข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล”
ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “เห็นว่า”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 69

ไม่มีใครมีความเชื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของเรา และเราก็ไม่บังคับพวกเขา
แต่ตรงกันข้ามกลับเอาสง่าราศีของเราออกจากท่ามกลางมวลมนุษย์และนำมันไปยังพิภพอื่น
เมื่อพวกมนุษย์กลับใจอีกครั้ง
เราจึงจะใช้สง่าราศีของเราและแสดงมันต่อบรรดาผู้ที่มีความเชื่อในจำนวนที่มากขึ้นไปอีก
นี่คือหลักการซึ่งเราใช้ในการทำงาน ด้วยเหตุที่มีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากคานาอัน
และยังมีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากผู้ที่ถูกเลือกสรรเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
มีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากทั้งแผ่นดินโลก ทำให้มันมืดมัวลงและทำให้มันดิ่งลงสู่ความมืดมิด
แม้แต่แผ่นดินคานาอันก็จะได้ไม่เห็นแสงอาทิตย์ พวกมนุษย์ทั้งหมดจะสูญเสียความเชื่อของพวกเขา
แต่ไม่มีใครสามารถทนได้ที่จะทิ้งกลิ่นหอมของแผ่นดินคานาอันไป
จนเมื่อเราผ่านเข้าไปในสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่แล้วเท่านั้น
เราจึงจะใช้สง่าราศีอีกส่วนหนึ่งของเราและเปิดเผยมันครั้งแรกในแผ่นดินคานาอัน
ทำให้แสงริบหรี่ฉายส่องออกไปในทั้งแผ่นดินโลกซึ่งจมอยู่ในความมืดมิดของคำเค็น
เพื่อเปิดโอกาสให้ทั้งแผ่นดินโลกได้มาสู่ความสว่าง
ให้พวกมนุษย์ทั้งปวงทั่วแผ่นดินโลกได้มารับความแข็งแกร่งจากพลังอำนาจแห่งความสว่าง
เปิดโอกาสให้สง่าราศีของเราเพิ่มขึ้นและปรากฏขึ้นต่อทุกชนชาติอีกครั้ง
ให้มนุษยชาติตระหนักว่าเราได้มายังโลกมนุษย์นานมาแล้วและได้นำสง่าราศีของเราจากอิสราเอลมายังทิศตะวันออก
ออกมานานมาแล้ว ด้วยเหตุที่สง่าราศีของเราฉายส่องมาจากทิศตะวันออก
ที่ซึ่งสง่าราศีนั้นได้ถูกนำมาจากยุคพระคุณมาจนถึงวันนี้
แต่เป็นอิสราเอลนั่นเองที่เราได้จากมาและจากที่นั่นเองที่เราได้มาถึงในทิศตะวันออก
จนเมื่อความสว่างแห่งทิศตะวันออกค่อยๆ แปรเป็นสีขาวแล้วเท่านั้น
ความมืดทั่วทั้งแผ่นดินโลกจึงจะเริ่มแปรเป็นความสว่าง
และเมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะค้นพบว่าเราได้ไปจากอิสราเอลมานานมาแล้วและกำลังลุกขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก
เมื่อได้ลงไปอิสราเอลครั้งหนึ่งแล้วและต่อมาภายหลังได้ออกจากอิสราเอลไป
เราไม่สามารถถือกำเนิดในอิสราเอลได้อีกครั้ง เนื่องจากงานของเรานำทางทั้งปวงในจักรวาล
และที่มากไปกว่านั้นคือ ไฟแลบนั่นส่องแสงวาวตรงจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก
ด้วยเหตุผลนี้เราจึงได้ลงมาในทิศตะวันออกและได้นำพาคานาอันมาสู่ประชาชนแห่งทิศตะวันออก
เราปรารถนาที่จะนำพาผู้คนจากทั่วทั้งแผ่นดินโลกมาสู่แผ่นดินคานาอัน
และดังนั้นเราจึงเปล่งถ้อยคำออกไปในแผ่นดินคานาอันต่อไปเพื่อควบคุมทั้งจักรวาล ณ เวลานั้น

ไม่มีความสว่างในแผ่นดินโลกทั้งหมดนอกเหนือไปจากคานาอัน
และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็ตกอยู่ในอันตรายจากความหิวและความหนาวเย็น
เราได้มอบสง่าราศีของเราแก่อิสราเอลแล้วจากนั้นก็เอาสง่าราศีนั้นออกไป
และภายหลังจากนั้นเราได้นำพาคนอิสราเอลไปยังทิศตะวันออก และนำพามนุษยชาติทั้งหมดไปยังทิศตะวันออก
เราได้นำพาพวกเขาทั้งหมดไปยังความสว่างเพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่ร่วมกับความสว่างอีกครั้ง
และเชื่อมสัมพันธ์กับความสว่าง และไม่ต้องค้นคว้าหาความสว่างอีกต่อไป
เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดที่กำลังค้นหาได้เห็นความสว่างอีกครั้งและได้เห็นสง่าราศีที่เราได้มีในอิสราเอล
เราจะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นที่เราได้ลงมาบนเมฆขาวเข้าสู่ท่ามกลางมวลมนุษย์นานมาแล้ว
จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นหมู่เมฆสีขาวนับไม่ถ้วนและผลไม้เป็นพวงอันอุดม และที่มากไปกว่านั้นคือ
จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
เราจะปล่อยให้พวกเขาเฝ้ามององค์เจ้านายแห่งพวกยิว พระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นที่ถวิลหารอคอย
และการปรากฏอันครบถ้วนของเราผู้ที่ได้ถูกพวกกษัตริย์ข่มเหงตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ
เราจะทำงานกับทั้งจักรวาลและเราจะปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่
เป็นการเปิดเผยสง่าราศีของเราทั้งหมดและกิจการของเราทั้งหมดต่อมนุษย์ในยุคสุดท้าย
เราจะแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราในความครบถ้วนต่อบรรดาผู้ที่ได้รอคอยเรามาหลายปีแล้ว
ต่อบรรดาผู้ที่ได้ถวิลหาให้เราลงมาบนเมฆขาว ต่ออิสราเอลที่ได้ถวิลหาให้เราปรากฏอีกครั้งหนึ่ง
และต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงที่ข่มเหงเรา
เพื่อที่ทั้งหมดจะได้รู้ว่าเราได้เอาสง่าราศีของเราไปและได้นำพาสง่าราศีนั้นไปยังทิศตะวันออกนานมาแล้ว
เพื่อที่สง่าราศีนั้นจะได้ไม่อยู่ในแคว้นยูเดียอีกต่อไป ด้วยเหตุที่ยุคสุดท้ายนั้นได้มาถึงแล้ว!

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลเรากำลังทำงานของเรา และในทิศตะวันออก
เสียงกระแทกสนั่นราวฟ้าร้องดังขึ้นอย่างไม่รู้จบ ทำให้ชนชาติทั้งปวงและคณะนิกายทั้งหมดสั่นสะเทือน
เป็นเสียงของเรานั้นเองที่ได้นำทางพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้ามาสู่ปัจจุบัน
เราจะทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดถูกพิชิตโดยเสียงของเรา ตกลงสู่กระแสนี้ และบนบอบต่อน้ำเรา
ด้วยเหตุที่เราได้เรียกคืนสง่าราศีของเราจากแผ่นดินโลกทั้งหมดและได้ให้สง่าราศีนั้นปรากฏขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก
ออกนานมาแล้ว ใครบ้างไม่ถวิลหาที่จะได้เห็นสง่าราศีของเรา?
ใครบ้างไม่รอคอยการกลับมาของเราอย่างกระวนกระวายใจ? ใครบ้างไม่กระหายการปรากฏอีกครั้งของเรา?
ใครบ้างไม่คะเนถึงความงามของเรา? ใครบ้างจะไม่มาหาความสว่าง?
ใครบ้างจะไม่เฝ้ามองความมั่งคั่งของคานาอัน? ใครบ้างไม่ถวิลหาการกลับมาของพระผู้ไถ่?
ใครบ้างไม่ชื่นชมองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่? เสียงของเราจะแผ่ไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก

เมื่อเผชิญหน้ากับประชากรที่เราเลือกสรร เราปรารถนาที่จะกล่าววอนแก่พวกเขาเพิ่มเติมอีก
เรากล่าววอนของเราต่อทั้งจักรวาลและต่อมวลมนุษย์
ราวกับเสียงฟ้าร้องอันเปี่ยมพลังกำลังที่ทำให้ภูเขาและแม่น้ำสั่นสะเทือน
ดังนั้นวอนในปากของเราจึงได้กลายเป็นชุมทรัพย์ของมนุษย์ และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็ทะนุถนอมวอนของเรา
ฟ้าแลบนั่นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออกตลอดทางไปจนถึงทิศตะวันตก
วอนของเราเป็นวอนที่มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งไป และในเวลาเดียวกันก็พบว่าวอนเหล่านั้นยากหยั่งถึง
แต่ก็ขึ้นบานในถ้อยคำเหล่านั้นอย่างหาใดปาน
พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนปรารถนาและเต็มใจด้วยความชื่นบานยินดี
เฉลิมฉลองการมาของเราราวกับว่าทารกคนหนึ่งเพิ่งจะได้ถือกำเนิด โดยเสียงของเรา
เราจะนำพาพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเรา นับจากนั้นเป็นต้นไป
เราจะเข้าสู่เผ่าพันธุ์ของพวกมนุษย์อย่างเป็นทางการเพื่อที่พวกเขาจะได้มานมัสการเรา
ด้วยสง่าราศีที่เราแผ่รัศมีและวอนในปากของเรา
เราจะทำเช่นนั้นจนพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราและเห็นว่าฟ้าแลบนั่นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออก
และว่าเรายังได้ลงมาสู่ “ภูเขามะกอกเทศ” แห่งทิศตะวันออกเช่นกัน
พวกเขาจะเห็นว่าเราได้อยู่บนแผ่นดินโลกนานมาแล้ว ไม่ใช่ในฐานะบุตรของพวกยิวอีกต่อไป
แต่ในฐานะฟ้าแลบแห่งทิศตะวันออก ด้วยเหตุที่เราได้คืนชีพมานานแล้ว และได้ไปจากท่ามกลางมวลมนุษย์แล้ว
และจากนั้นได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งด้วยสง่าราศีท่ามกลางพวกมนุษย์
เราคือพระองค์ผู้ทรงได้รับการนมัสการมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้ว
และเรายังเป็นทารกที่ถูกคนอิสราเอลละทิ้งมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้วเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเปี่ยมพระสิริแห่งยุคปัจจุบัน!
ให้ทั้งหมดนั้นจงมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราและเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา ได้ยินเสียงของเรา
และเฝ้ามองกิจการของเรา นี่คือการงานครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา
มันคือจุดสิ้นสุดและจุดสุดยอดของแผนการของเรา รวมทั้งจุดประสงค์ของการบริหารจัดการของเรา
ให้ทุกชนชาตินมัสการเรา ทุกภาษายอมรับเรา มนุษย์ทุกคนมอบความเชื่อของเขาในตัวเรา
และผู้คนทุกคนอยู่ภายใต้การกะเกณฑ์โดยเรา!

ตัดตอนมาจาก “เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังก้อง—การเผยพระวอนว่าชาวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล”

ใน พระวอนทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 70

เป็นเวลาหลายสหัสวรรษ มนุษย์ได้ถวิลหาที่จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระผู้ช่วยให้รอด มนุษย์ได้ถวิลหาที่จะมองดูพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดประทับเมฆขาวขณะที่พระองค์เสด็จลงมาในสภาวะบุคคลท่ามกลางบรรดาผู้ที่ร่ำร้องและโหยหาในพระองค์มาเป็นเวลาหลายพันปี

มนุษย์ยังถวิลหาให้พระผู้ช่วยให้รอดทรงกลับมาและทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง นั่นคือ ถวิลหาให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งได้ทรงแยกไปจากผู้คนเป็นเวลาหลายพันปี เสด็จกลับมา และดำเนินพระราชกิจในการไถ่บาปที่พระองค์ได้ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิวอีกครั้ง

ทรงมีความสงสารและมีความรักต่อมนุษย์ ทรงให้อภัยบาปของมนุษย์และทรงแบกรับบาปของมนุษย์ และแม้กระทั่งทรงแบกรับการล่วงละเมิดทั้งหมดของมนุษย์ และทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาป สิ่งที่มนุษย์ถวิลหาคือการที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นเช่นเมื่อก่อน—พระผู้ช่วยให้รอดผู้ควรค่าที่จะรัก ทรงพระทัยดีมีเมตตา และทรงนำเคารพ ผู้ที่ไม่เคยพิโรธต่อมนุษย์ และผู้ที่ไม่เคยทรงตำหนิมนุษย์ แต่เป็นผู้ที่ทรงยกโทษและทรงรับบาปทั้งหมดของมนุษย์เอาไว้

และผู้ที่จะแม้กระทั่งสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อมนุษย์เช่นก่อนหน้านี้ ตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จจากไป บรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระองค์ รวมทั้งเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดที่ได้รับการช่วยให้รอดในพระนามของพระองค์ ที่ได้ร่ำร้องหาพระองค์และรอคอยพระองค์แทบขาดใจตลอดมา

ทุกคนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ในช่วงระหว่างยุคพระคุณได้ถวิลหาวันอันปราโมทย์ในวาระสิ้นสุดนั้น เมื่อพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จลงมาบนเมฆขาวเพื่อทรงปรากฏต่อหน้าผู้คนทั้งหมดแน่นอนว่า

นี่ยังเป็นการปรารถนาของทุกคนที่ยอมรับพระนามของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้เช่นกัน ทุกคนในจักรวาลที่รู้จักการรอดของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดได้โหยหาแทบขาดใจตลอดมาให้พระเยซูคริสต์เสด็จมาถึงโดยฉับพลันเพื่อทรงปฏิบัติสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในขณะที่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง:

“เราจะมาถึงเฉกเช่นที่เราได้จากไป” มนุษย์เชื่อว่า หลังการถูกตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์ พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์บนเมฆขาวเพื่อทรงเข้าประจำที่ของพระองค์ ณ พระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุด ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูจะเสด็จลงมาอีกครั้งบนเมฆขาว

(เมื่อนี้อ้างถึงเมฆที่พระเยซูประทับตอนที่พระองค์ได้เสด็จกลับสู่สวรรค์)

ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เฝ้าโหยหาพระองค์แทบขาดใจตลอดมาเป็นเวลาหลายพันปี และพระองค์จะทรงมีพระฉายาและทรงสวมใส่เสื้อผ้าของชาวยิว หลังการทรงปรากฏต่อมนุษย์ พระองค์จะประทานอาหารแก่พวกเขา และทรงทำให้น้ำแห่งชีวิตไหลพุ่งออกมาสำหรับพวกเขา และจะทรงใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขา ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณและทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก

ที่มีชีวิตชีวาและเป็นจริง มโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ทั้งหมดคือสิ่งที่ผู้คนเชื่อกัน
กระนั้นพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ได้ทรงกระทำสิ่งนี้
พระองค์ได้ทรงกระทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่มนุษย์คิดไปเอง
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาถึงท่ามกลางพวกที่ได้โหยหาการเสด็จกลับมาของพระองค์
และพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดในขณะที่ประทับบนเมฆขาว พระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้ว
แต่มนุษย์ไม่รู้จักพระองค์ และยังคงไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับพระองค์ มนุษย์แค่กำลังรอคอยพระองค์อย่างไร้จุดหมาย
ไม่ตระหนักว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาบน “เมฆขาว” แล้ว (เมฆซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระองค์
พระวาระของพระองค์ พระอุปนิสัยครบถ้วนทั้งหมดของพระองค์ และทุกสิ่งທີ່พระองค์ทรงเป็น)
และบัดนี้ทรงสถิตท่ามกลางกลุ่มผู้ชนะทั้งหลายที่พระองค์จะทรงทำให้เป็นในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
มนุษย์ไม่รู้สิ่งนี้: ทั้งที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้บริสุทธิ์ทรงมีความเอ็นดูและความรักทั้งหมดให้แก่มนุษย์
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจใน “วิหาร”
เหล่านั้นซึ่งเป็นที่อยู่ของความโสมมและเหล่าวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้อย่างไร?
แม้ว่ามนุษย์เฝ้ารอคอยการมาถึงของพระองค์ตลอดมา
พระองค์ทรงสามารถปรากฏต่อพวกที่กินเนื้อหนังของผู้ที่ไม่ชอบธรรม คัมเล็ดของผู้ที่ไม่ชอบธรรม
และสวมใส่เสื้อผ้าของผู้ที่ไม่ชอบธรรม ผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์
และผู้ที่ยึดมั่นพระองค์อยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร
มนุษย์รู้แต่เพียงว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและท่วมทับไปด้วยความสงสาร
และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลงบาป ทรงเต็มไปด้วยการไถ่อย่างใดก็ได้
มนุษย์ไม่รู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงปรี่มล้างด้วยความชอบธรรม พระบารมี พระพิโรธ
และการพิพากษา ทรงมีสิทธิอำนาจ และเปี่ยมไปด้วยพระเกียรติ ดังนั้น
แม้ว่ามนุษย์จะโหยหาและกระหายการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้อย่างใจจดใจจ่อ
และแม้การอธิษฐานของพวกเขาจะขับเคลื่อนฟ้า
พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ทรงปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 71

แผนการบริหารจัดการนานหกพันปีของพระเจ้ากำลังจะสิ้นสุดลง

และประตูแห่งราชอาณาจักรได้ถูกเปิดออกแล้วให้กับทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระองค์
พี่น้องชายหญิงที่รัก พวกเจ้ากำลังรออะไรอยู่? อะไรคือสิ่งที่เจ้าแสวงหา?

เจ้ากำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏใช่ไหม? เจ้ากำลังค้นหารอยพระบาทของพระองค์ใช่ไหม?

เราโหยหาการทรงปรากฏของพระเจ้ายิ่งนัก! และมันก็ยากยิ่งนักที่จะพบรอยพระบาทของพระเจ้า! ในยุคเช่นนี้
ในโลกเช่นนี้ เราต้องทำอะไรเพื่อให้ได้ประจักษ์วันที่พระเจ้าทรงปรากฏ?

เราต้องทำอะไรเพื่อก้าวให้ทันตามก้าวพระบาทของพระเจ้า?

ทุกคนที่กำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏต้องเผชิญกับบรรดาคำถามประเภทนี้

พวกเจ้าทั้งหมดได้พิจารณาคำถามเหล่านั้นมากกว่าหนึ่งครั้ง—แต่มีผลลัพธ์เช่นไรหรือ? พระเจ้าทรงปรากฏที่ใด?
รอยพระบาทของพระเจ้าอยู่ที่ใด? พวกเจ้ามีคำตอบหรือไม่? ผู้คนมากมายอาจจะตอบกลับดังนี้:

“พระเจ้าทรงปรากฏท่ามกลางบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์และรอยพระบาทของพระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางหมู่เรา
มันเรียบง่ายเช่นนั้นเอง!” ไม่ว่าใครก็สามารถให้คำตอบเป็นสูตรตายตัวได้

แต่พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่หมายถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าหรือรอยพระบาทของพระองค์?

การทรงปรากฏของพระเจ้าหมายถึงการทรงมาถึงของพระองค์บนโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระ
องค์เอง ด้วยพระอัตลักษณ์และพระอุปนิสัยของพระองค์เอง และในวิธีที่เป็นมาโดยกำเนิดในพระองค์

พระองค์เสด็จลงมาท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจของการเริ่มต้นยุคหนึ่งและสิ้นสุดยุคหนึ่ง

การทรงปรากฏเช่นนี้ไม่ใช่รูปแบบของพิธีการ มันไม่ใช่เครื่องหมาย รูปภาพ การอัครรย

หรือนิมิตยิ่งใหญ่อะไรสักอย่าง และยังมีโอกาสน้อยกว่านั้นที่มันจะเป็นกระบวนการทางศาสนา

มันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นจริงและแท้จริงที่ไม่ว่าใครก็สามารถสัมผัสและมองเห็นได้

การทรงปรากฏแบบนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อการเสแสร้งทำ หรือเพื่อการทำงานระยะสั้นอะไรสักอย่าง

หากแต่มันเป็นไปเพื่อการทำงานระยะหนึ่งในแผนการบริหารจัดการของพระองค์

การทรงปรากฏของพระเจ้ามีความหมายเสมอและมีความสัมพันธ์กับแผนการบริหารจัดการของพระองค์เสมอ
สิ่งที่เรียกว่า “การทรงปรากฏ” ในที่นี้นั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจาก “การทรงปรากฏ”

ในแบบที่พระเจ้าทรงใช้แนะนำ นำทาง และให้ความรู้แก่แก่มนุษย์

พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์ระยะหนึ่งในแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์

พระราชกิจนี้แตกต่างจากพระราชกิจของยุคอื่นใด มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

และมนุษย์ไม่เคยมีประสบการณ์กับมันมาก่อน มันคือพระราชกิจที่เริ่มต้นยุคใหม่และสิ้นสุดยุคเก่า

และมันเป็นรูปแบบใหม่และดีขึ้นของพระราชกิจเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ ยิ่งกว่านั้น มันยังเป็นพระราชกิจที่นำพามวลมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่ นี่คือการหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า

เมื่อพวกเขาได้เข้าใจความหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้าแล้ว

พวกเขาก็ควรแสวงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร? คำถามนี้ไม่ยากที่จะอธิบาย กล่าวคือ ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ ที่นั่นเจ้าจะพบก้าวพระบาทของพระองค์ คำอธิบายเช่นนี้ฟังดูตรงไปตรงมา แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายในทางปฏิบัติ เพราะว่ามีผู้คนมากมายไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรากฏที่ใด

นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าที่ใดที่พระองค์เต็มใจ หรือที่ใดที่พระองค์ควรทรงปรากฏ บางคนเชื่อด้วยอารมณ์หุนหันว่าที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมีฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดก็ตามที่มีร่างฝ่ายวิญญาณ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมีฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดที่มีผู้คนที่มีชื่อเสียงสูงส่ง ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ ในช่วงขณะนี้ให้เราลืมไปก่อนว่าการเชื่อเช่นนี้ถูกหรือผิด เพื่ออธิบายคำถามเช่นนี้

พวกเราต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนเสียก่อน กล่าวคือ พวกเรากำลังค้นหาการหายพระบาทของพระเจ้า

พวกเราไม่ได้กำลังแสวงหาร่างฝ่ายวิญญาณ และยังไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาผู้ที่มีชื่อเสียง

พวกเรากำลังไล่เสาะหาตามรอยพระบาทของพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้

เนื่องจากว่าพวกเรากำลังตามหารอยพระบาทของพระเจ้า มันจึงจำเป็นที่พวกเราต้องค้นหาพระทัยของพระเจ้า

พระวาระของพระเจ้า ถ้อยคำรัสของพระองค์—เพราะที่ใดก็ตามที่มีพระวาระใหม่ๆ ที่พระเจ้าตรัส พระสุรเสียงของเจ้าอยู่ ที่นั่น และที่ใดที่มีก้าวพระบาทของพระเจ้า กิจการต่างๆ ของเจ้าอยู่ ที่นั่น ที่ใดก็ตามที่มีการทรงแสดงออกของพระเจ้า ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ และที่ใดที่พระเจ้าทรงปรากฏ ที่นั่นความจริง หนทาง และชีวิตดำรงอยู่ ในการค้นหาการหายพระบาทของพระเจ้า พวกเขาได้ละเลยคำว่า “พระเจ้าคือความจริง หนทาง และชีวิต” และดังนั้น

ผู้คนมากมายแม้ในเวลาที่ได้รับความจริงไม่เชื่อว่าพวกเขาได้พบรอยพระบาทของพระเจ้าแล้ว

และพวกเขายังไม่ยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้า เป็นความผิดพลาดร้ายแรงยิ่งนัก!

การทรงปรากฏของพระเจ้าไม่สามารถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้

และพระเจ้ายังไม่ทรงสามารถจะปรากฏโดยคำขอของมนุษย์

พระเจ้าทรงทำการเลือกและทรงทำแผนการของพระองค์เองเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์

ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์ของพระองค์เองและวิธีการของพระองค์เอง

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจใด

พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องทรงหาหรือกับมนุษย์หรือทรงหาคำแนะนำของเขา

นับประสาอะไรที่จะทรงต้องแจ้งให้ทุกๆ คนรู้ถึงพระราชกิจของพระองค์ นี่คือการอุปนิสัยของพระเจ้า

ซึ่งยิ่งไปกว่านั้นควรได้รับการยอมรับจากทุกคน

หากพวกเขามีปณิธานที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า ตามก้าวพระบาทของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเดินออกห่างจากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเสียก่อน

เจ้าต้องไม่เรียกร้องให้พระเจ้าทรงทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น

นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรวางพระองค์ไว้ในขอบเขตของเจ้าเองและจำกัดพระองค์ไว้ในมโนคติที่หลงผิดของ

เจ้าเอง แต่เจ้ากลับควรถามว่าพวกเขาส่งแสงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร

เจ้าจะยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้าอย่างไร และเจ้าจะยอมจำนนต่อพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างไร

กล่าวคือ นี่คือนสิ่งที่มนุษย์ควรทำ เนื่องจากมนุษย์ไม่ใช่ความจริง และไม่ได้ครอบครองความจริง

เขาจึงควรแสวงหา ยอมรับ และเชื่อฟัง

ตัดตอนมาจาก “การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 72

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นคนอเมริกัน คนอังกฤษ หรือสัญชาติอื่นใด เจ้าควรก้าวออกนอกขอบเขตของสัญชาติของเจ้าเอง
ก้าวข้ามตัวของเจ้าเอง และชมพระราชกิจของพระเจ้าจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างขึ้น

ด้วยวิธีนี้เจ้าจะไม่วางข้อจำกัดบนรอยพระบาทของพระเจ้า

นี่เป็นเพราะว่าทุกวันนี้ผู้คนมากมายมีความคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงปรากฏในประเทศหนึ่งประเทศใด
โดยเฉพาะหรือท่ามกลางผู้คนบางกลุ่ม นับสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้านั้นลึกซึ้งยิ่งนัก

และการทรงปรากฏของเจ้ามีความสำคัญยิ่งนัก!

มโนคติที่หลงผิดและความคิดของมนุษย์จะสามารถหยั่งวัดสองสิ่งนั้นได้อย่างไร และดังนั้นเราจึงบอกว่า

เจ้าควรตีฝ่ามโนคติที่หลงผิดเรื่องสัญชาติและชาติพันธุ์เพื่อแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะไม่ถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติที่จะต้อนรับการทรงปรากฏของพระเจ้า มิฉะนั้น

เจ้าจะยังคงอยู่ในความมืดมิดนิรันดร์ และไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล

พระองค์ไม่ทรงถือว่าพระองค์เป็นสมบัติส่วนตัวของประเทศหรือผู้คนใดๆ

แต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ โดยไร้ข้อจำกัด ทั้งในรูปแบบ ประเทศ
หรือผู้คนใดๆ บางทีเจ้าอาจไม่เคยจินตนาการถึงรูปแบบนี้ หรือบางที

ทัศนคติของเจ้าที่มีต่อรูปแบบนี้เป็นไปในทางปฏิเสธ หรือบางที

ประชาชาติที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์และผู้ที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์อาจบังเอิญถูกเลือกปฏิบัติโดย
ทุกคน และบังเอิญเป็นผู้คนที่ล้าหลังที่สุดบนแผ่นดินโลก ถึงอย่างนั้น พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์
ด้วยมหิทธานุภาพของพระองค์ และโดยอาศัยความจริงของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

พระองค์ได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริงซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจิตใจตรงกันกับพระองค์

และผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะทำให้ครบบริบูรณ์—กลุ่มคนภายใต้การปกครองของพระองค์
ผู้ซึ่งได้ทนฝ่าการทดสอบและความทุกข์ลำบากทุกรูปแบบและการข่มเหงทุกรูปแบบ

สามารถติดตามพระองค์จนถึงที่สุดท้ายปลายทาง จุดมุ่งหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า

ซึ่งเป็นอิสระจากข้อจำกัดของรูปแบบหรือประชาชาติใดๆ

คือการทำให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้
นี่เป็นเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย กล่าวคือ

จุดมุ่งหมายของพระองค์คือการบรรลुพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่บาปให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล

แม้กระนั้น ชาวิวเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนี้

และพวกเขาคิดว่ามันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นเนื้อหนังและทรงอยู่ในรูปร่างขององค์พระเยซูเจ้า “เป็นไปได้” ของพวกเขากลายเป็นพื้นฐานให้พวกเขาประณามและต่อต้านพระเจ้า

และในที่สุดก็นำไปสู่การทำลายล้างประเทศอิสราเอล วันนี้ผู้คนมากมายได้กระทำความผิดที่คล้ายกัน พวกเขาป่าวประกาศด้วยพละกำลังทั้งหมดของพวกเขาถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ในเวลาเดียวกันก็ประณามการทรงปรากฏของพระองค์ “เป็นไปได้”

ของพวกเขากำกัฏการทรงปรากฏของพระเจ้าภายในขอบเขตของจินตนาการของพวกเขาอีกครั้ง และดังนั้นเราจึงได้เห็นผู้คนมากมายระเบิดหัวเราะอย่างป่าเถื่อนและแหบแห้งหลังจากที่ได้มาพบกับพระวณะของพระเจ้า แต่เสียงหัวเราะนี้แตกต่างจากการประณามและการดูหมิ่นของชาวยิวเพียงใดหรือไม่?

พวกเขารู้ว่าพระเจ้าอยู่ต่อหน้าความจริง และยังไม่มีความรู้สักโหยหาเลย?

ทั้งหมดที่เจ้าทำคือศึกษาโดยไร้ความพิถีพิถันและรอคอยด้วยความไม่แยแสสะเพร่า

เจ้าจะสามารถได้อะไรจากการศึกษาและการรอคอยเช่นนี้?

เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้รับคำแนะนำส่วนตัวจากพระเจ้าหรือ? หากเจ้าไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำรัสขของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะมีคุณสมบัติในทางใดที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า? ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ

ความจริงก็จะถูกแสดงที่นั่น และพระสุรเสียงของพระเจ้ายิ่งจะอยู่ที่นั่น

เฉพาะบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงเท่านั้นจะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า

และเฉพาะผู้คนที่เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า

จงปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดของเจ้า! จงเงี่ยหูฟังตัวเจ้าเองและนำถ้อยคำเหล่านี้มาอ่านอย่างระมัดระวัง

หากเจ้าโหยหาความจริง

พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งกับเจ้าและเจ้าจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และพระวณะของพระองค์

จงปลดปล่อยความเห็นของพวกเจ้าเกี่ยวกับ “เป็นไปได้”! ยิ่งผู้คนเชื่อว่าบางสิ่งเป็นไปได้มากเท่าใด

มันก็มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้มากเท่านั้น เพราะพระปรีชาญาณของพระเจ้าทะยานสูงกว่าฟ้าสวรรค์

พระราชดำริของพระเจ้าอยู่สูงกว่าความคิดของมนุษย์

และพระราชกิจของพระเจ้าอยู่เหนือขอบเขตของความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ยิ่งบางสิ่งเป็นไปได้มากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งมีความจริงที่สามารถค้นหาได้มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งบางสิ่งอยู่เลยมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์มากเท่าใด

มันยิ่งบรรจุน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นเพราะ ไม่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์ที่ใด

พระเจ้าก็ยังคงเป็นพระเจ้า

และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงด้วยเหตุของสถานที่หรือลักษณะของการทรงปรากฏของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้ายังคงเหมือนเดิมไม่ว่ารอยพระบาทของพระองค์จะอยู่ที่ใด

และไม่ว่ารอยพระบาทของพระเจ้าจะอยู่ที่ใด พระองค์ก็เป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวง
เช่นเดียวกับที่องค์พระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอลเท่านั้น
แต่เป็นพระเจ้าของผู้คนทั้งหมดในทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกาอีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้นอีก
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวในจักรวาลทั้งมวล
ดังนั้นให้เราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและค้นพบการทรงปรากฏของพระองค์ในถ้อยคำรับสั่งของพระองค์
และก้าวตามให้ทันก้าวพระบาทของพระองค์! พระเจ้าทรงเป็นความจริง หนทาง และชีวิต
พระวาระของพระองค์และการทรงปรากฏของพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเวลาเดียวกัน
และพระอุปนิสัยและรอยพระบาทของพระองค์เปิดกว้างต่อมวลมนุษย์ตลอดเวลา พี่น้องชายหญิงที่รัก
เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าในคำพูดเหล่านี้
เริ่มติดตามก้าวพระบาทของพระองค์ในขณะที่เจ้าก้าวไปข้างหน้าสู่ยุคใหม่
และเข้าสู่สวรรค์และโลกใหม่ที่สวยงามซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังรอคอยการทรงปรากฏ
ของพระองค์!

ตัดตอนมาจาก “การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 73

พระเจ้าทรงนั่งเงียบและไม่เคยทรงปรากฏต่อพวกเรา กระนั้นพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่เคยหยุด
พระองค์สำรวจโลกทั้งใบและบัญชาการทุกสรรพสิ่งและมองดูถ้อยคำและความประพฤติทั้งหมดของมนุษย์
พระองค์ดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ด้วยชั้นตอนที่ได้ไตร่ตรองตัดสินไว้และโดยสอดคล้องกับแผนของพระองค์ อย่างเงียบเชียบและไร้ผลกระทบรุนแรง แต่ฝีพระบาทของพระองค์ยับยั้งก้าวหน้า ก้าวแล้วก้าวเล่า
เข้าใกล้มนุษยชาติมากขึ้นทุกที

และพระที่นั่งเพื่อการพิพากษาของพระองค์ถูกนำมาใช้ในจักรวาลด้วยความเร็วแห่งสายฟ้า

ซึ่งตามมาด้วยพระบัลลังก์ของพระองค์ที่เคลื่อนลงสู่กลางหมู่พวกเราโดยทันที

ช่างเป็นฉากอันเยี่ยมพระบารมีอะไรเช่นนี้ ช่างเป็นเวทีเงียบอันภูมิฐานและเคร่งขรึมอะไรเช่นนี้!

จุดดั่งนกพิราบและประหนึ่งสิงโตคำราม พระวิญญาณเสด็จมาท่ามกลางพวกเรา

พระองค์ทรงเป็นพระปรีชาญาณ พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมและพระบารมี และพระองค์เสด็จอย่างลับๆ
มาท่ามกลางพวกเรา ทรงกวัดแกว่งสิทธิอำนาจและเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตา

ไม่มีใครตระหนักรู้ถึงการเสด็จมาถึงของพระองค์ ไม่มีใครต้อนรับการเสด็จมาถึงของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีใครรู้ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์กำลังจะทรงทำ ชีวิตของมนุษย์ดำเนินต่อไปเหมือนเมื่อก่อน

หัวใจของเขาไม่แตกต่าง และวันเวลาที่ผันผ่านไปตามปกติ พระเจ้าทรงดำเนินพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเรา

มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์คนอื่นๆ

ในฐานะของหนึ่งในผู้ติดตามที่ไม่มีมีความสำคัญที่สุดและผู้เชื่อธรรมดาคนหนึ่ง

พระองค์ทรงมีสิ่งเสาะแสวงของพระองค์เอง เป้าหมายของพระองค์เอง และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงมีเทวสภาพที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาผู้ใดมี

ไม่มีใครสังเกตเห็นการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์และไม่มีใครล่วงรู้ถึงความแตกต่างระหว่างเนื้อแท้ของ

พระองค์กับธาตุแท้ของมนุษย์ พวกเรามีชีวิตร่วมกับพระองค์ อย่างไร้ข้อจำกัดและปราศจากความกลัว

เพราะในสายตาของพวกเรา พระองค์เป็นเพียงผู้เชื่อที่ไม่มีมีความสำคัญอะไรเลย

พระองค์ทรงเฝ้าดูทุกการเคลื่อนไหวของพวกเราและความคิดและความคิดเห็นของพวกเราทั้งหมดถูกตีแผ่เฉพาะ

พระพักตร์พระองค์ ไม่มีใครสนใจการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ ไม่มีใครจินตนาการใดๆ

เกี่ยวกับพระราชภารกิจของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีใครมีความสงสัยแม้แต่น้อยเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์ของพระองค์

ทั้งหมดที่พวกเราทำคือดำเนินการไปตามเสาะหาของพวกเราต่อไปราวกับว่าพระองค์ไม่ทรงมีอะไรที่เกี่ยวข้องกับพวกเรา...

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงแสดงพระวณะบทตอนหนึ่ง “โดยผ่านทาง” พระองค์โดยบังเอิญ
และแม้ว่านั่นจะให้ความรู้สึกไม่คาดฝันอย่างมาก อย่างไรก็ตาม
พวกเขาก็ยังระลึกได้นั่นเป็นถ้อยคำรัสที่มาจากพระเจ้าและยอมรับมันจากพระเจ้าโดยไม่ลังเล
นั่นเป็นเพราะไม่ว่าใครเป็นผู้แสดงพระวณะเหล่านี้ ตรรกะที่พระวณะเหล่านั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์
พวกเขาก็ควรยอมรับและไม่อาจปฏิเสธได้ ถ้อยคำรัสติดไปอาจผ่านมาจากทางข้าฯ หรือทางเจ้าหรือทางคนอื่น
ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามทั้งหมดล้วนเป็นพระคุณของพระเจ้า แต่ไม่สำคัญว่าจะเป็นใคร
พวกเราไม่อาจนับการบุคคลผู้นี้ เพราะไม่ว่าอะไรก็ตาม บุคคลผู้นี้ไม่สามารถเป็นพระเจ้าไปได้
อีกทั้งไม่มีทางแม้แต่เพียงที่พวกเราจะเลือกบุคคลธรรมดาเช่นนี้ให้เป็นพระเจ้าของเรา
พระเจ้าของเราทรงยิ่งใหญ่และควรค่าแก่การให้เกียรติอย่างยิ่ง
บุคคลที่ไร้ความสำคัญเช่นนี้จะสามารถยืนอยู่ในที่ของพระองค์ได้อย่างไรกัน? ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขากำลังรอให้พระเจ้าเสด็จมาและทรงนำพวกเขากลับสู่อาณาจักรสวรรค์
ดังนั้นใครบางคนที่ไร้ความสำคัญเช่นนั้นจะมีความสามารถมากพอสำหรับภารกิจที่สำคัญและยากลำบากเช่นนี้
ได้อย่างไรกัน? หากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาอีกครั้ง ต้องเป็นบนก้อนเมฆสีขาว
เพื่อที่มวลชนทั้งหมดอาจจะได้เห็น นั่นจะช่างงามสง่ายิ่งนัก!
เป็นไปได้ได้อย่างไรกันที่พระองค์ทรงสามารถซ่อนพระองค์ได้อย่างแนบเนียนท่ามกลางผู้คนธรรมดาสามัญกลุ่ม
หนึ่ง?

และกระนั้น ก็บุคคลธรรมดาสามัญผู้ซึ่งซ่อนตัวท่ามกลางผู้คนผู้นี้เอง
ที่กำลังทำงานใหม่เพื่อช่วยพวกเราให้รอด พระองค์ไม่ทรงเสนอคำอธิบายใดๆ ให้พวกเรา
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงบอกพวกเราว่าเหตุใดพระองค์จึงเสด็จมา
แต่เพียงแต่ทรงพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยจะทำตามขั้นตอนที่ได้ทรงไตร่ตรองตัดสินใจไว้แล้วและโดยสอดคล้องกับแผนของพระองค์ พระวณะและถ้อยคำรัสของพระองค์กลายเป็นเพิ่มความถี่ขึ้นเรื่อยๆ
จากการปลอบประโลม การเตือนสติ การเตือนความจำ และการตักเตือน จนถึงการดำเนินและการบ่มวินัย
จากน้ำเสียงที่สุภาพและอ่อนโยน จนถึงถ้อยคำที่รุนแรงและเปี่ยมบารมี—
ทั้งหมดนี้คือการมอบความปรานีให้แก่มนุษย์และปลูกฝังความกลัวในตัวเขา
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตรัสเข้าไปโดนความลับทั้งหลายซึ่งซ่อนลึกภายในพวกเรา
พระวณะของพระองค์ที่มุ่งแทงหัวใจของพวกเรา ที่มุ่งแทงจิตวิญญาณของพวกเรา
และทิ้งให้พวกเราเต็มไปด้วยความละอายอันสุดจะทน จนแทบจะไม่มีใครจะซ่อนตัวพวกเราเองที่ใด
พวกเราเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าในหัวใจของบุคคลผู้นี้ทรงรักพวกเราอย่างแท้จริงหรือไม่และจริงๆ
แล้วพระองค์กำลังทรงคิดจะทำอะไร บางที

พวกเราเพียงสามารถได้รับความปลอบปลื้มยินดีภายหลังสู่หนความทุกข์เหล่านี้แล้วเท่านั้นหรือ?

ในหัวของพวกเรา

พวกเรากำลังคำนวณ...เกี่ยวกับบั้นปลายที่จะมาถึงและเกี่ยวกับโชคชะตาในอนาคตของพวกเรา ถึงกระนั้นก็ตาม เช่นเดียวกับเมื่อก่อน

ไม่มีใครในพวกเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรับสภาพมนุษย์ก็เพื่อที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเรา

แม้ว่าพระองค์จะทรงร่วมทางมากับพวกเราเป็นเวลานานเช่นนั้นแล้ว

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ตรัสหลายต่อหลายถ้อยคำกับพวกเราไปแล้วแบบซึ่งหน้า

แต่พวกเราก็ยังไม่ได้เต็มใจที่จะยอมรับคนธรรมดาสามัญเช่นนี้ให้เป็นพระเจ้าแห่งอนาคตของพวกเรา

และพวกเรายังไม่เต็มใจที่จะวางใจมอบการควบคุมอนาคตของพวกเราและโชคชะตาของพวกเราให้กับบุคคลที่ไร้ความสำคัญผู้นี้ พวกเราชื่นชมกับสิ่งหล่อเลี้ยงอันไม่รู้จบแห่งน้ำเพื่อชีวิต และโดยผ่านทางพระองค์

พวกเรามีชีวิตเผชิญหน้ากันกับพระเจ้า

แต่พวกเราเพียงแค่รู้สึกขอบคุณสำหรับพระคุณขององค์พระเยซูเจ้าในสวรรค์เท่านั้น

และไม่เคยให้ความใส่ใจต่อความรู้ลึกของบุคคลธรรมดาสามัญผู้มีเทวสภาพผู้นี้ แม้กระนั้น เช่นเดียวกับเมื่อก่อน

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์โดยซ่อนพระองค์อยู่ในเนื้อหนังอย่างถ่อมพระทัย

ให้การแสดงออกซ่อนอยู่ภายในสุดของพระทัยของพระองค์ ราวกับไม่ทรงรู้สึกยินดีในร้ายใดๆ

ต่อการที่มนุษย์ชาติปฏิเสธพระองค์

ราวกับทรงให้อภัยชั่ววันรันครต่อความไร้เดียงสาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์

และทรงยอมผ่อนปรนตลอดกาลต่อทำที่อันไร้ซึ่งความเคารพของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์

มนุษย์ซึ่งไร้ความสำคัญผู้นี้ได้นำพวกเราเข้าสู่ขั้นตอนแล้วขั้นตอนเล่าในพระราชกิจของพระเจ้าโดยที่พวกเราไม่รู้แม้แต่เน้อย พวกเราก้าวผ่านการทดสอบมากมายนับไม่ถ้วน แบกรับการสั่งสอนเหลือคณานับ

และถูกทดสอบโดยความตาย พวกเราเรียนรู้ถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมและเปี่ยมบารมีของพระเจ้า

ชื่นชมไปกับความรักและความปรานีของพระองค์อีกด้วย

ได้มาซาบซึ่งในฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

เป็นพยานต่อความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

และมองดูความพึงปรารถนาอันแรงกล้าของพระเจ้าที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด

ในถ้อยคำของบุคคลธรรมดาสามัญผู้นี้ พวกเราได้รู้ถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

ได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า ได้รู้จักธรรมชาติและธาตุแท้ของมนุษย์

และได้เห็นหนทางสู่ความรอดและความเพียบพร้อม พระวณะของพระองค์ทำให้พวกเรา “ตาย”

และพระวณะเหล่านี้ทำให้พวกเราได้ “เกิดใหม่” พระวณะของพระองค์นำพาความสบายมาให้พวกเรา

แต่ก็ทิ้งให้พวกเราสลายอับปางไปกับความรู้สึกผิดและความรู้สึกเป็นหนี้
พระวณะของพระองค์นำพาความชื่นบานและสวัสดิภาพมาให้พวกเรา
แต่ก็มีความเจ็บปวดอย่างไม่มีที่สิ้นสุดติดตามด้วย
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนลูกแกะที่กำลังจะถูกเชือดในพระหัตถ์ของพระองค์
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนแก้วตาดวงใจของพระองค์และชื่นชมกับความรักอันอ่อนโยนของพระองค์
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนศัตรูของพระองค์
และภายใต้การจับจองของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนเป็นเถาเถาด้วยพระพิโรธของพระองค์
พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้รับการทรงช่วยให้รอดโดยพระองค์
พวกเราเป็นหนอนแมลงในสายพระเนตรของพระองค์
และพวกเราเป็นลูกแกะหลงทางที่พระองค์ตั้งพระทัยตามหาทั้งกลางวันและกลางคืน
พระองค์ทรงมีความปรานีต่อพวกเรา พระองค์ทรงดูแลพวกเรา พระองค์ทรงยกพวกเราขึ้น
พระองค์ทรงปลอบโยนและเตือนสติพวกเรา พระองค์ทรงนำทางพวกเรา พระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเรา
พระองค์ทรงสั่งสอนและบ่มวินัยพวกเรา และพระองค์ถึงกับสาปแช่งพวกเรา ทั้งกลางวันและกลางคืน
พระองค์ไม่เคยทรงหยุดกังวลเกี่ยวกับพวกเราและทรงคุ้มครองปกป้องและดูแลพวกเรา ทั้งกลางวันและกลางคืน
ไม่เคยทรงห่างจากข้างกายพวกเรา
แต่ทรงหลังพระโลหิตจากพระหทัยของพระองค์เพื่อประโยชน์ของพวกเราและจ่ายทุกราคาเพื่อพวกเรา
ภายในถ้อยคำของมนุษย์ตัวเล็กๆ และธรรมดาสามัญผู้นี้
พวกเราได้ชื่นชมในความบริบูรณ์ของพระเจ้าและมองดูบั้นปลายที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้พวกเรา
แต่กระนั้นก็ตาม
ความทะนงตัวยังคงก่อความยุ่งยากภายในหัวใจของพวกเราและพวกเรากียังคงไม่เต็มใจอย่างจริงจังที่จะยอมรับบุคคลเช่นนี้ในฐานะพระเจ้าของพวกเรา แม้ว่าพระองค์ได้ประทานมานาให้พวกเรามากมาย
สิ่งที่ให้ความชื่นชมมากมาย แต่เหล่านี้ไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าในหัวใจพวกเราได้
พวกเราเพียงให้เกียรติอัครลักษณะและสถานภาพพิเศษของบุคคลผู้นี้ด้วยความผินใจอย่างยิ่งยวดเท่านั้น
ตราบเท่าที่พระองค์ไม่เปิดพระโอษฐ์เพื่อขอให้พวกเรารับรู้ว่าคุณพระองค์คือพระเจ้า
พวกเราจะไม่วันตัดสินใจด้วยตนเองที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าที่จะทรงมาถึงในไม่ช้า
แต่ก็ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเรามากแล้ว
พระเจ้าทรงเปล่งถ้อยคำรัสขของพระองค์ต่อไป โดยใช้วิธีการและมุมมองต่างๆ นานา
เพื่อเตือนสอนพวกเราเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเราควรทำ
ในขณะเดียวกันก็ทรงเก็บพระสุรเสียงไว้แต่ภายในพระหทัยของพระองค์ พระวณะของพระองค์นำพาพลังชีวิต

แสดงให้พวกเราเห็นหนทางที่พวกเราควรเดิน และทำให้พวกเราสามารถเข้าใจว่าอะไรคือความจริง
พวกเราเริ่มถูกดึงดูดด้วยพระวณะของพระองค์
พวกเราเริ่มจดจ่อกับพระกระแสน้ำและลักษณะที่พระองค์ตรัส และในจิตใจสำนึก
พวกเราเริ่มให้ความสนใจในความรู้สึกที่อยู่ภายในที่สุดของบุคคลซึ่งแสนจะธรรมดาผู้นี้
พระหทัยของพระองค์แทบกลั่นออกมาเป็นโลหิตในการทรงพระราชกิจแทนพวกเรา
บรรทมไม่สนิทและเสวยไม่ได้เพื่อพวกเรา ทรงกันแสงเพื่อพวกเรา ทรงทอดถอนพระหทัยเพื่อพวกเรา
ทรงพระประจักษ์เพื่อพวกเรา
ทรงทนทุกข์กับการเหยียดหยามเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายและความรอดของพวกเรา
และความด้านชาและความเป็นกบฏของพวกเราในพระอิสสุชลและพระโลหิตจากพระหทัยของพระองค์
การเป็นและการมีในแบบนี้ไม่ได้เป็นของบุคคลธรรมดาทั่วไป
และไม่สามารถถูกรับรองหรือบรรจุได้โดยมนุษย์ผู้เสื่อมทรามคนใด
พระองค์แสดงให้เห็นถึงความยอมผ่อนปรนและความอดทนที่ไม่มีบุคคลธรรมดาสามัญคนใดจะมีได้
และความรักของพระองค์ไม่ใช่บางสิ่งที่สิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างใดๆ จะมีได้
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่จะสามารถรู้ความคิดทั้งหมดของพวกเรา
หรือมีความเข้าใจอย่างชัดเจนและบริบูรณ์ในธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเรา
หรือตัดสินความเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของมนุษยชาติ
หรือตรัสกับพวกเราและทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเราเช่นนี้ในนามของพระเจ้าในสวรรค์
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่ทรงมีสิทธิอำนาจ พระปรีชาญาณ และพระเกียรติภูมิของพระเจ้า
พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นถูกนำมาแสดงไว้อย่างบริบูรณ์ในพระองค์
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถบอกทางให้พวกเราและนำพาแสงสว่างมาให้พวกเรา
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยตั้งแต่การทรงสร้างจวบจนวันนี้
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถช่วยพวกเราให้รอดจากพันธนาการของซาตานและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของตัวพวกเราเอง พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระหทัยส่วนในสุดของพระเจ้า คำเตือนสติของพระเจ้า
และพระวณะแห่งการพิพากษาของเจ้าต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ได้ทรงเริ่มยุคใหม่ ยุคสมัยใหม่
และทรงนำมาซึ่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแห่งใหม่และพระราชกิจใหม่
และพระองค์ได้ทรงนำพาความหวังมาให้พวกเรา
ยุคชีวิตที่พวกเราได้ดำเนินมาในความคลุมเครือและทรงทำให้ความเป็นตัวตนทั้งหมดของพวกเราได้มองดูเส้นทาง

างสู่ความรอดอย่างแจ่มชัดเต็มตา

พระองค์ได้ทรงพิชิตความเป็นตัวตนทั้งหมดของพวกเราและทรงได้หัวใจของพวกเราไป

นับแต่ชั่วขณะนั้นเป็นต้นมาจิตใจของพวกเราก็กลายเป็นรู้สึกตัวขึ้นมาและจิตวิญญาณของพวกเรา ก็ดูเหมือนจะฟื้นคืนมา บุคคลธรรมดาไร้ความสำคัญผู้นี้ที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเราและถูกพวกเราปฏิเสธมานั้นนาน—

นี่ไม่ใช่องค์พระเยซูเจ้าผู้ซึ่งอยู่ในความคิดของพวกเราตลอดเวลา ทั้งในยามตื่นหรือยามฝัน

และคือผู้ที่พวกเราวิพากษ์ทั้งกลางคืนและกลางวันหรือ? เป็นพระองค์นั่นเอง! เป็นพระองค์นั่นเองจริงๆ!

พระองค์คือพระเจ้าของพวกเรา! พระองค์คือความจริง หนทางและชีวิต!

พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเราสามารถมีชีวิตอีกครั้งและเห็นความสว่าง และหยุดหัวใจพวกเราไม่ให้ร้อนรุ่มเฉย

พวกเราได้กลับสู่พระนิเวศของพระเจ้า พวกเราได้กลับสู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์

พวกเราได้เผชิญหน้ากันกับพระองค์ พวกเราได้เป็นพยาน โนมพระพักตร์ของพระองค์

และพวกเราได้เห็นถนนที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า ในเวลานี้หัวใจของพวกเราถูกพระองค์ทรงพิชิตโดยครบบริบูรณ์

พวกเราไม่สงสัยอีกต่อไปว่าพระองค์เป็นใคร

ไม่ต่อต้านพระราชกิจของพระองค์และพระวาระของพระองค์อีกต่อไป

และพวกเราหมอบศิโรราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเราไม่ปรารถนาสิ่งใดมากไปกว่าการติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของพวกเรา

และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระองค์

และตอบแทนพระคุณของพระองค์และตอบแทนความรักของพระองค์ที่มีต่อพวกเรา

และเชื่อฟังการเรียบเรียงจัดวางและการจัดการเตรียมการของพระองค์ และร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์

และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราสามารถทำได้เพื่อทำสิ่งที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้พวกเราจนเสร็จสิ้นครบถ้วน

ตัดตอนมาจาก “มองดูการทรงปรากฏของพระเจ้าในการพิพากษาและการเตือนของพระองค์” ใน

พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 74

พระเจ้าและมนุษย์ไม่สามารถถูกกล่าวถึงในลักษณะเท่าเทียมกันได้

แก่นแท้ของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์นั้นยากยิ่งถึงที่สุดและไม่สามารถจับความเข้าใจได้มากที่สุดสำหรับมนุษย์

หากพระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจของพระองค์และตรัสพระวณะของพระองค์ในโลกของมนุษย์ด้วยพระองค์เองแล้วไซ้ร้ มนุษย์ก็จะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และดังนั้น

แม้แต่พวกผู้ที่ได้อุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้าก็จะไม่สามารถที่จะได้รับการเห็นชอบจากพระองค์ หากพระเจ้าทรงไม่ได้เริ่มทรงพระราชกิจ เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามนุษย์จะทำได้ดีเพียงใด ทั้งหมดก็จะไร้ประโยชน์

เพราะพระคำริของพระเจ้าจะสูงส่งกว่าความคิดของมนุษย์เสมอและพระปรีชาญาณของพระเจ้าก็อยู่เหนือการจับความเข้าใจของมนุษย์ และดังนั้น เราบอกว่าพวกที่อ้างว่า “เข้าใจเองแท้”

เกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์นั้น เป็นพวกโง่ที่มกุ่มหนึ่ง พวกเขาทั้งหมดอวดดีและไม่รู้เท่าทัน มนุษย์ไม่ควรนิยามพระราชกิจของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ไม่สามารถนิยามพระราชกิจของพระเจ้าได้

ในสายพระเนตรของพระเจ้า มนุษย์ไร้ความสำคัญพอกันกับมดตัวหนึ่ง

ดังนั้นมนุษย์จะสามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? พวกที่ชอบพูดปาวๆ ว่า

“พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจเช่นนี้หรือเช่นนั้น” หรือ “พระเจ้าทรงเป็นอย่างนี้หรืออย่างนั้น”—

พวกเขาไม่ได้กำลังพูดด้วยความโอหังหรือหรือ?

เราทุกคนควรรู้ว่ามนุษย์ซึ่งอยู่ในสถานะเนื้อหนัง ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ธรรมชาติจริงๆ ของมวลมนุษย์คือการต่อต้านพระเจ้า

มวลมนุษย์ไม่สามารถเทียบเสมอพระเจ้าได้และมวลมนุษย์ยังหวังได้น้อยกว่าที่จะเป็นผู้ให้คำแนะนำในพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับวิธีที่พระเจ้าทรงนำมนุษย์ นี่คือการพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

เป็นการเหมาะสมแล้วที่มนุษย์ควรนบถนอบ โดยปราศจากการเอ่ยอ้างทรศนะอย่างนั้นอย่างนั้น

เพราะมนุษย์เป็นเพียงผงคลีดิน ในเมื่อพวกเราเฝ้าเจตนาที่จะแสวงหาพระเจ้า

พวกเราจึงไม่ควรวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเราทับซ้อนลงบนพระราชกิจของพระองค์เพื่อการพิจารณาของพระเจ้า

และพวกเรายิ่งไม่ควรที่จะใช้อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเราจนถึงที่สุดเพื่อจงใจต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า นั่นจะไม่ทำให้พวกเราเป็นศัตรูของพระคริสต์หรือหรือ?

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

เนื่องจากพวกเราเชื่อว่ามิพระเจ้าองค์หนึ่งและเนื่องจากพวกเราปรารถนาที่จะทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัยแล

ะมองเห็นพระองค์ พวกเราก็ควรแสวงหาหนทางแห่งความจริง และควรมองหาหนทางที่จะเข้ากันได้กับพระเจ้า
พวกเราไม่ควรยื่นหยัดต่อต้านพระองค์อย่างคือดัง
การกระทำเหล่านี้จะสามารถนำมาซึ่งประโยชน์ดังมอันใดหรือ?

วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่

เจ้าอาจไม่มีความสามารถที่จะยอมรับวณะเหล่านี้และวณะเหล่านี้อาจดูแปลกสำหรับเจ้า

แต่เราจะแนะนำให้เจ้าไม่ตีแผ่ความเป็นธรรมชาติของเจ้า

เพราะมีเพียงผู้คนที่หิวและกระหายอย่างแท้จริงต่อความชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถได้
รับความจริง

และมีเพียงผู้คนที่มิไจศรัทธาอย่างแท้จริงเท่านั้นที่สามารถได้รับการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระองค์
ผลลัพธ์ทั้งหลายนั้นได้มาจากการแสวงหาความจริงด้วยความสงบเปี่ยมสติสัมปชัญญะ

มิใช่ด้วยการวิวาทและการโต้เถียง เมื่อเราพูดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่แล้ว”

เรากำลังอ้างอิงถึงเรื่องของการทรงกลับสู่เนื้อหนังของพระเจ้า บางทีวณะเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เจ้ารู้สึกอะไร

บางทีเจ้าอาจดูหมิ่นวณะเหล่านี้ หรือแม้แต่ว่าบางทีวณะเหล่านี้เป็นที่สนใจของเจ้าอย่างยิ่ง ไม่ว่าในกรณีใด

เราหวังว่าบรรดาผู้ที่โหยหาอย่างแท้จริงให้พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์จะสามารถเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้และ
พินิจพิเคราะห์มันอย่างรอบคอบ แทนที่จะด่วนสรุปต่างๆ นานาเกี่ยวกับมัน นั่นคือสิ่งที่บุคคลซึ่งมีปัญญาควรทำ

มันไม่ยากที่จะสับสนเข้าไปในสิ่งเช่นนี้ แต่มันจำเป็นที่พวกเราแต่ละคนต้องรู้ความจริงข้อนี้ กล่าวคือ

พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองแก่นแท้ของพระเจ้า

และพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองการแสดงออกของพระเจ้า

ในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงก่อเกิดพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ

และในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และจะทรงสามารถนำความจริงสู่มนุษย์ ประทานชีวิตให้เขาและชี้หนทางให้เขา

เนื้อหนังที่ไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่ถือว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน

ในเรื่องนี้ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด

หากมนุษย์ตั้งใจจะสับสนลงไปว่านั่นคือเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

เช่นนั้นแล้วเขาต้องยืนยันเรื่องนี้จากพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงแสดงออกและพระวณะที่พระองค์ตรัส

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่จะยืนยันว่าเป็นเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

และเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่ นั่น คนเราต้องแยกแยะบนพื้นฐานของแก่นแท้ของพระองค์ และดังนั้น

ในการกำหนดว่านั่นเป็นเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์หรือไม่ ฤๅญเจออยู่ในแก่นแท้ของพระองค์

(พระราชกิจของพระองค์ ถ้อยคำรัสของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์และแง่มุมอื่นๆ มากมาย)

มากกว่ารูปปรากฏภายนอก หากมนุษย์พินิจพิจารณาที่เพียงแค่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์
และส่งผลให้มองข้ามแก่นแท้ของพระองค์ นี่ก็แสดงว่ามนุษย์มีคบอดและไม่รู้เท่าทัน
รูปปรากฏภายนอกไม่สามารถกำหนดแก่นแท้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น
พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันสามารถสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้
พระรูปปรากฏภายนอกของพระเยซูไม่ได้ขัดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ?
โฉมพระพักตร์และเครื่องทรงของพระองค์ไม่สามารถให้เบาะแสเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์แท้จริงของพระองค์ได้
หรือ?
พวกฟาริสียุคแรกสุดไม่ได้ต่อต้านพระเยซูอย่างจริงจังก็เพราะพวกเขาแกล้งมองที่พระรูปปรากฏภายนอกของพระ
องค์ท่านนั้น และหาได้ใส่ใจพระวจนะในพระโอษฐ์ของพระองค์หรือ?
เรามีความหวังว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้าจะไม่ซ้ารอยโสกนาฏกรรมแห่งปร
วัติศาสตร์ เจ้าต้องไม่กลายเป็นพวกฟาริสีแห่งยุคปัจจุบันและตอกรังพระเจ้ายกกับกางเขนอีกครั้ง
เจ้าควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงวิธีต้อนรับการทรงกลับมาของพระเจ้า
และเจ้าควรมีจิตใจที่แจ่มชัดเกี่ยวกับวิธีที่จะเป็นใครบางคนซึ่งนับนอบต่อความจริง
นี่เป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่กำลังรอให้พระเยซูทรงกลับมาโดยการขี่มาบนก้อนเมฆ
พวกเราควรขยี้ตาฝ่ายวิญญาณของพวกเราเพื่อให้เห็นได้ชัดเจนและไม่กลายเป็นจมปลักอยู่ในคำพูดทั้งหลายแ
ห่งความเพ้อฝันเกินจริง
พวกเราควรคิดถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและมองตรงแง่มุมของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจ
ริง อย่าหลงระเหิงหรือปล่อยตัวเองให้หลุดหลงไปในฝันกลางวัน
ที่ตลอดเวลาเฝ้าวิหาวนที่องค์พระเยซูเจ้าทรงขึ้นบนก้อนเมฆเสด็จลงมาโดยจับปล้นท่ามกลางพวกเจ้าและรับตั
วพวกเจ้าที่ไม่เคยได้รู้จักหรือได้เห็นพระองค์และไม่รู้วิธีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์
เป็นการดีกว่าที่จะคิดถึงเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่านี้!

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 75

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้ต้นตอว่าทำไมพวกฟาริสีจึงต่อต้านพระเยซูหรือไม่?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้สาเหตุแท้ของพวกฟาริสีหรือไม่? พวกเขาเต็มไปด้วยความเพ้อฝันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาเชื่อเพียงว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทว่าไม่ได้แสวงหาความจริงของชีวิต และดังนั้น แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์

เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนทางแห่งชีวิต และไม่รู้ว่หนทางแห่งความจริงคืออะไร พวกเจ้าพูดว่าผู้คนที่โง่เขลา คือฉัน และไม่รู้เท่าทันเช่นนั้นได้รับพระพรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร?

พวกเขาต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาไม่รู้ทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพวกเขาไม่รู้หนทางแห่งความจริงที่พระเยซูตรัส และยังไปกว่านั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระเมสสิยาห์ และเนื่องจากพวกเขาไม่เคยพบเห็นพระเมสสิยาห์และไม่เคยได้ร่วมเคียงกับพระเมสสิยาห์

พวกเขาทำผิดพลาดที่ยึดติดอย่างสูญเปล่ากับพระนามของพระเมสสิยาห์

ในขณะที่ต่อต้านเนื้อแท้ของพระเมสสิยาห์ในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยธาตุแท้แล้ว พวกฟาริสีเหล่านี้คือร้อนโอหัง และไม่เชื่อฟังความจริง หลักการของความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้าคือ

ไม่สำคัญว่าการประกาศของพระองค์จะลุ่มลึกเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์จะสูงส่งเพียงใดก็ตาม พระองค์ทรงไม่ใช่พระคริสต์หากพระองค์ไม่ได้รับการขนานพระนามว่าพระเมสสิยาห์

ทรศนะเหล่านี้ไม่ได้โง่เขลาและไร้สาระน่าขันหรือ? เราจะถามพวกเจ้าต่อไปอีกว่า

ด้วยความที่พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูเลยแม้แต่น้อย

พวกเจ้าจะไม่ทำผิดพลาดอย่างพวกฟาริสีในช่วงยุคเริ่มแรกได้อย่างง่ายดายสุดขีดหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งรู้หนทางแห่งความจริงได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับประกันได้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านพระคริสต์?

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

หากเจ้าไม่รู้ว่เจ้าจะต่อต้านพระคริสต์หรือไม่

เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่าเจ้าก็กำลังใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ใกล้ความตายแล้ว

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ต่างสามารถที่จะต่อต้านพระเยซู ปฏิเสธพระเยซู ใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

ผู้คนที่ไม่เข้าใจพระเยซูล้วนสามารถที่จะปฏิเสธพระองค์และประณามพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถมองเห็นการทรงกลับมาของพระเยซูว่าเป็นการหลอกลวงของซาตาน

และผู้คนเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นจะพากันกล่าวโทษพระเยซูผู้ที่ได้ทรงกลับสู่เนื้อหนัง

ทั้งหมดนี้ไม่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกกลัวหรือ? พวกเจ้าจะเผชิญกับการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความย่อหย่อนของพระวณะของพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งมีต่อคริสตจักรทั้งหลาย
และการบอกปิดทุกสิ่งที่พระเยซูทรงแสดงออก เจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากพระเยซูหรือ
หากพวกเจ้ามีนงสับสนถึงเพียงนี้?

พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังบนเมฆขาวได้อย่างไร
หากพวกเจ้าปฏิเสธอย่างหัวคือไม่ยอมที่จะตระหนักถึงความผิดพลาดของพวกเจ้า? เราขอบอกพวกเจ้าถึงสิ่งนี้ว่า
ผู้ที่ไม่ได้รับความจริง แต่ยังรอการเสด็จมาถึงของพระเยซูบนเมฆขาวอย่างหุนหันพลันแล่น
จะหมิ่นประมาทพระวิญญานบริสุทธิ์อย่างแน่นอน และพวกเขาคือหมวดหมู่ที่จะถูกทำลาย
พวกเจ้าเพียงปรารถนาพระคุณของพระเยซู และเพียงต้องการชื่นชมอาณาจักรอันผาสุกแห่งสวรรค์
ทว่าพวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟังพระวณะที่พระเยซูตรัส
และไม่เคยได้รับความจริงที่พระเยซูทรงแสดงเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง
พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาแลกกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงกลับมาบนเมฆขาว?
สิ่งนั้นก็คือความจริงใจที่พวกเจ้าทำบาปซ้ำๆ
แล้วก็พูดคำสารภาพบาปของพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ในนั้นใช่หรือไม่?
พวกเจ้าจะถวายสิ่งใดเพื่อพลีอุทิศให้แก่พระเยซูผู้ทรงกลับมาบนเมฆขาว?
สิ่งนั้นก็คือช่วงเวลาหลายปีที่พวกเจ้าใช้ยกย่องตัวเองใช่หรือไม่?
พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาทำให้พระเยซูผู้ทรงกลับมาไว้นับถือเชื่อใจพวกเจ้า?
สิ่งนั้นก็คือธรรมชาติอันโอหังของพวกเจ้าที่ไม่เชื่อฟังความจริงใดเลยใช่หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญานของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 76

ความจงรักภักดีของพวกเจ้าเป็นแค่เพียงคำพูดเท่านั้น

ความรู้ของพวกเจ้าเป็นแค่ในเชิงภูมิปัญญาและในทางมโนทัศน์เท่านั้น

การลงแรงของพวกเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการได้รับพระพรของสวรรค์ ดังนั้นแล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าต้องเป็นแบบใดหรือ? แม้กระทั่งวันนี้ พวกเจ้ายังคงทำเหินหวนไม่รับทุกๆ

พระวณะแห่งความจริง พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น

พวกเจ้าไม่รู้ว่าเราจะการพระยะห์เวห์อย่างไร พวกเจ้าไม่รู้ว่าเราจะเข้าสู่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

และพวกเจ้าไม่รู้ว่าเราจะแยกความต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองกับการหลอกลวงของมนุษย์อย่างไร เจ้ารู้เพียงการกล่าวโทษพระวณะแห่งความจริงใดๆ

ก็ตามที่พระเจ้าทรงแสดงซึ่งไม่สอดคล้องกับความคิดของเจ้าเอง ความถ่อมตัวของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเชื่อฟังของเจ้าอยู่ที่ใด? ความจงรักภักดีของเจ้าอยู่ที่ใด? ความอยากที่จะแสวงหาความจริงของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพพระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ใด? เราบอกพวกเจ้าเลยว่า พวกที่เชื่อในพระเจ้าเนื่องจากหมายสำคัญทั้งหลาย

เป็นหมวดหมู่ที่จะถูกทำลายอย่างแน่นอน

พวกที่ไม่สามารถรับพระวณะของพระเยซูผู้ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังได้นั้นคือผู้สืบสันดานของนรก

คือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ คือหมวดหมู่ที่จะต้องอยู่ภายใต้การทำลายล้างชั่ววันรื้อนครกาลอย่างแน่นอน

ผู้คนมากมายอาจไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราพูด

แต่เรายังต้องการบอกทุกคนที่เรียกได้ว่าเป็นวิสุทธิชนผู้ติดตามพระเยซูว่า

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีบนเมฆขาวด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

นี่จะเป็นการทรงปรากฏต่อสาธารณะของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

บางทีนั่นอาจเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงสำหรับเจ้า

ทว่าเจ้าควรรู้ว่าเวลาที่เจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมียังเป็นเวลาที่เจ้าจะลงสู่รกรกเพื่อรับการลงโทษด้วยเช่นกัน นั่นจะเป็นเวลาที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ามาถึงบทวารสถาน

และนั่นจะเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว

เพราะการพิพากษาของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงก่อนที่มนุษย์จะมองเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย

ในเวลาที่มีเพียงการแสดงออกของความจริงเท่านั้น บรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงและไม่แสวงหาหมายสำคัญ

และดังนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะได้หวนคืนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

และเข้าสู่อ้อมกอดของพระผู้สร้าง มีเพียงบรรดาผู้ที่ยืนกรานในการเชื่อว่า

“พระเยซูผู้ไม่ได้ประทับมาบนเมฆขาวทรงเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ”

เท่านั้นที่จะต้องอยู่ภายใต้การลงโทษชั่ววันรื้อนครกาล

เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซูผู้ทรงจัดแสดงหมายสำคัญเท่านั้น

แต่ไม่ยอมรับพระเยซูผู้ทรงป่าวประกาศการพิพากษาที่รุนแรงและปลดปล่อยหนทางที่แท้จริงของชีวิต

และดังนั้น จึงเป็นไปได้เพียงว่าพระเยซูทรงจัดการกับพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงกลับมาบนเมฆขาวอย่างเปิดเผย

พวกเขาคือร้อนเกินไป มั่นใจในตัวเองเกินไป โอหังเกินไป

พวกคนเสื่อมเช่นนั้นจะสามารถได้รับการปฐมนิเทศจากพระเยซูได้อย่างไร?

การทรงกลับมาของพระเยซูเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงได้

แต่สำหรับพวกที่ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้แล้ว นี่เองคือหมายสำคัญหนึ่งแห่งการกล่าวโทษ

พวกเขาคือเลือกเส้นทางของพวกตัวเอง และไม่ควรหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์และปฏิเสธความจริง

เจ้าไม่ควรเป็นคนที่ไม่รู้เท่าทันและโอหัง

แต่เป็นคนที่ยึดถือการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และถวิลหาและแสวงหาความจริง

พวกเขาก็จะได้รับประโยชน์ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

เราแนะนำให้พวกเขาก้าวอย่างบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยความรอบคอบระมัดระวัง จงอย่าด่วนสรุป

ยิ่งไปกว่านั้น อย่าทำตามสบายและไร้ความคิดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า พวกเขาคือรู้ว่อย่างน้อยที่สุด

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรถ่อมใจและมีความเคารพ

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วกลับเจ็ดใส่ความจริงนั้นเป็นผู้ที่โง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วยังด่วนสรุปหรือกล่าวโทษความจริงนั้นโดยประมาทเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความโอหัง

ไม่มีผู้ใดเลยที่เชื่อในพระเยซูจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะสาปแช่งหรือกล่าวโทษผู้อื่นได้

พวกเขาคือทั้งหมดควรเป็นคนที่มีความรู้และผู้ที่ยอมรับความจริง บางที

เมื่อได้ยืนหนทางแห่งความจริงและได้อ่านพระวจนะแห่งชีวิตแล้ว เจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งใน 10,000

ของพระวจนะเหล่านี้ที่สอดคล้องกับความเชื่อมั่นอันแรงกล้าของเจ้าและพระกัมภีร์

เช่นนั้นแล้วเจ้าควรแสวงหาในพระวจนะลำดับที่ 10,000 ของพระวจนะเหล่านี้ต่อไป

เรายังขอแนะนำให้เจ้าถ่อมใจ อย่างมั่นใจเกินไป และอย่ายกย่องตัวเองให้สูงส่งจนเกินไป

ด้วยหัวใจของเจ้าซึ่งขาดแคลนความเคารพที่มีแด่พระเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า

หากเจ้าตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนและไตร่ตรองพระวจนะเหล่านี้ซ้ำๆ

เจ้าจะเข้าใจว่าพระวจนะเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่ และพระวจนะเหล่านี้คือชีวิตหรือไม่

บางทีหลังจากที่ได้อ่านเพียงไม่กี่ประโยค คนบางคนจะกล่าวโทษพระวจนะเหล่านี้อย่างหุนหาวตาบอด

และพูดว่า “นี่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ

“นี่คือพระคริสต์เทียมเท็จที่เสด็จมาเพื่อหลอกลวงผู้คน”

พวกที่พูดอะไรเช่นนั้นเป็นผู้ที่ตาบอดด้วยความไม่รู้เท่าทัน!

เจ้าเข้าใจพระราชกิจและพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป

และเราแนะนำให้เจ้าเริ่มใหม่อีกครั้งตั้งแต่ต้นเลย!

พวกเจ้าต้องไม่หุนหันพลันแล่นตอบดกกล่าวโทษพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงเพราะการทรงปรากฏของพระคริสต์เทียมเท็จในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพวกเจ้าต้องไม่เป็นคนที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเจ้ากลัวการหลอกลวง

นั่นจะไม่ใช่ความน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? หลังจากการตรวจดูมากมาย

หากเจ้ายังคงเชื่อว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง และไม่ใช่งานแสดงออกของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับการลงโทษในท้ายที่สุด และเจ้าจะปราศจากพระพร

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความจริงที่ถูกกล่าวอย่างราบเรียบยิ่งนักและชัดเจนยิ่งนักดังกล่าวได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ได้ไม่เหมาะสมสำหรับความรอดของพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่ได้รับพระพรเพียงพอที่จะกลับคืนสู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าหรือ? จงตรองดูเถิด!

อย่าหุนหันพลันแล่นและใจเร็ว และอย่าทำเหมือนว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเกม

จงขบคิดเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายของเจ้า เพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้า

เพื่อประโยชน์ของชีวิตของเจ้า และอย่าเล่นกับตัวเจ้าเอง เจ้าสามารถยอมรับพระวณะเหล่านี้ได้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

3. การพิพากษาในยุคสุดท้าย

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 77

ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของชาตานั้นซึ่งได้ถูกปลูกฝังไว้ภายในตัวเขาแล้ว และภายหลังหลายพันปีของการถูกชาตนั้นทำให้เสื่อมทราม เขามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่ ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากเกินไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อไปด้วยราคาแพง แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่ มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสภณและเสื่อมทรามภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้ เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้ พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้ โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอนจากพระวณะ ตลอดจนโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษที่จะถือว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด น่าจะกล่าวว่ นี่คือการพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตซึ่งตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอนจากพระวณะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และโดยผ่านทาง การใช้พระวณะถูกลงโทษ พิพากษา และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์ สำหรับทุกสิ่งที่มีมวลมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้องกับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตนั้นของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่ วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนั้น แม้ว่าเครื่องบูชาลงบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดกาล

แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเลื่อมทราญอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า
พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพุดปรึบออกมา ยุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต
และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า
มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือหรือ?
นี่มิใช่อุปนิสัยอันเลื่อมทราญเพียงชาตานของพวกเขาซ้ๆ เลยหรือหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสอน
มือของเจ้าสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า
“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ชาตาน!
จงขบถต่อชาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!
ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”
เสียงร้องของพวกเขาดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มาถึงเวลาแห่งการติสอน
และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเลื่อมทราญของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขา ก็หยุดลง
และปณิธานของพวกเขา ก็ลืมหเลว นี่คือการเลื่อมทราญของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป
มันเป็นบางสิ่งที่ปลูกฝังโดยชาตานและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์
ไม่่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง
เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันหยั่งรากลึกของตัวเอง
และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวณะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป

ตัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 78

เมื่อกล่าวถึงคำว่า “การพิพากษา”

เจ้ามีแนวโน้มที่จะนึกถึงพระวณะที่พระยาห์เวห์ตรัสกับสถานที่ทั้งหมดและพระวณะแห่งการดำเนินคิดว่าที่พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสี แม้จะมีความรุนแรงเช่นนั้น พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่การพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า แต่เป็นเพียงพระวณะที่พระเจ้าตรัสภายในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน กล่าวคือในบริบทที่แตกต่างกัน พระวณะเหล่านี้ไม่เหมือนพระวณะที่พระคริสต์ตรัสเมื่อพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์ในยุคสุดท้าย ในยุคสุดท้ายนั้น พระคริสต์ทรงใช้ความจริงหลากหลายเพื่อสั่งสอนมนุษย์ เพื่อตีแผ่แก่นแท้ของมนุษย์ และเพื่อชำระและกำพุดและผลของความประพฤติของมนุษย์ พระวณะเหล่านี้ประกอบด้วยความจริงนานัปการ อาทิ หน้าที่ของมนุษย์ มนุษย์ควรเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร มนุษย์ควรจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างไร มนุษย์ควรจะดำรงชีวิตเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาอย่างไร รวมไปถึงพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยของพระเจ้า และอื่นๆ พระวณะเหล่านี้ล้วนชี้นำไปที่แก่นแท้ของมนุษย์และอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระวณะซึ่งตีแผ่ให้เห็นว่ามนุษย์เหยียดหยันพระเจ้าอย่างไรนั้น

ได้ถูกตรัสโดยพาดพิงถึงวิธีที่มนุษย์เป็นร่างทรงของซาตานและกองกำลังฝ่ายศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า

ในการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระองค์

พระเจ้าไม่เพียงทรงทำให้ธรรมชาติของมนุษย์ชัดเจนขึ้นอย่างเรียบง่ายด้วยพระวณะไม่กี่คำ

พระองค์ยังทรงทำการตีแผ่ จัดการ และตัดแต่งเป็นช่วงเวลายาวนาน วิธีการตีแผ่ การจัดการ

และการตัดแต่งเหล่านี้ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยถ้อยคำธรรมดาสามัญ

แต่ด้วยความจริงที่มนุษย์ได้สูญเสียไปจนหมดสิ้น เพียงวิธีการเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกว่าการพิพากษา

โดยผ่านการพิพากษาแบบนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถถูกสยบและโน้มน้าวจนหมดใจให้ยอมหมอบกราบต่อพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น ยังได้รับความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

สิ่งที่พระราชกิจแห่งการพิพากษาทำให้เกิดขึ้นคือความเข้าใจของมนุษย์ต่อพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และความจริงเกี่ยวกับความเป็นกบฏของเขาเอง

พระราชกิจแห่งการพิพากษาช่วยให้มนุษย์ได้รับความเข้าใจอย่างมากในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า และในบรรดาความลึกลับที่ไม่สามารถเข้าใจได้สำหรับเขา

มันยังช่วยให้มนุษย์ตระหนักถึงธาตุแท้อันเสื่อมทรามและรากเหง้าของความเสื่อมทรามของเขา

รวมทั้งค้นพบความน่าเกลียดของมนุษย์ ผลกระทบเหล่านี้ล้วนเป็นผลจากพระราชกิจแห่งการพิพากษา

เพราะสาระสำคัญของพระราชกิจนี้อันที่จริงแล้วคือพระราชกิจที่เปิดแผ่ความจริง หนทาง

และชีวิตของพระเจ้าออกมาต่อผู้คนทั้งหมดที่มีความเชื่อในพระองค์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าทรงทำ หากเจ้าไม่ถือว่าความจริงเหล่านี้มีความสำคัญ

หากเจ้าไม่คิดถึงเรื่องอื่นใดนอกจากวิธีการหลีกเลี่ยงพวกมันหรือจะหาทางออกใหม่ๆ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกมันอย่างไร เช่นนั้นแล้วเราบอกว่าเจ้าเป็นคนบาปที่น่าเวทนา หากเจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า
แต่ไม่แสวงหาความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้า อีกทั้งไม่รักหนทางซึ่งนำพาเจ้าเข้าสู่สนิทกับพระเจ้ายิ่งขึ้น
เช่นนั้นแล้ว เราบอกว่าเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่กำลังพยายามเลี่ยงหนีการพิพากษา
และว่าเจ้าเป็นหุ่นเชิดและคนทรยศที่หลบหนีจากมหาบัลลังก์สีขาว
พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนผันแก่เหล่าคนบาปที่หลบหนีจากใต้พระเนตรของพระองค์
พวกมนุษย์เช่นนั้นจะยังได้รับการลงโทษที่รุนแรงมากกว่า
บรรดาผู้ที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา และยิ่งกว่านั้นคือ ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว
จะมีชีวิตในราชอาณาจักรของพระเจ้าตลอดกาล แน่แน่นอนว่านี่คือบางสิ่งที่เป็นของอนาคต

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 79

พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือพระราชกิจของพระเจ้าเอง ดังนั้นโดยธรรมชาติแล้ว

พระเจ้าจึงต้องทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

เนื่องจากการพิพากษาคือการใช้ความจริงเพื่อครอบครองมนุษยชาติ

จึงไม่มีคำถามเลยว่าพระเจ้าจะยังคงทรงปรากฏในภาพลักษณ์ที่เป็นมนุษย์เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้ท่ามกลางมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในยุคสุดท้าย

พระคริสต์จะทรงใช้ความจริงเพื่อสั่งสอนผู้คนทั่วโลกและทำให้ความจริงทั้งหมดเป็นที่รู้จักของพวกเขา

นี่คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้คนมากมายมีความรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

เพราะผู้คนพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกลายเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษา อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้าไปไกลเกินความคาดหมายทั้งหลายของมนุษย์และเป็นเรื่องยากที่จิตใจของมนุษย์จะยอมรับ เพราะผู้คนเป็นเพียงหนอนแมลงบนแผ่นดิน

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในเดียวสูงสุดผู้เติมเต็มจักรวาล

จิตใจของมนุษย์เปรียบเสมือนบ่อน้ำเน่าซึ่งแพร่พันธุ์หนอนแมลงเท่านั้น

ในขณะที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจซึ่งชี้นำโดยพระคำของพระเจ้าคือสิ่งซึ่งกลั่นกรองจากพระปรีชาญาณของพระเจ้า ผู้คนพยายามชิงดีชิงเด่นกับพระเจ้าตลอดเวลา ซึ่งเราบอกเลยว่ามันชัดเจนอยู่ในตัวเองว่า

ใครจะพลาดท่าเสียทีไปในที่สุด เราขอเตือนพวกเจ้าทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองมีค่ายิ่งกว่าทองคำ หากคนอื่น ๆ สามารถยอมรับการพิพากษาของพระเจ้า เหตุใดกันเจ้าถึงไม่สามารถ? เจ้ายืนสูงกว่าคนอื่น ๆ มากแค่ไหน?

หากคนอื่น ๆ สามารถยอมรับการพิพากษาต่อความจริง เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถเช่นกัน?

พระราชกิจของเจ้ามีแรงเหวี่ยงที่หยุดไม่ได้

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาซ้ำอีกครั้งเพียงเพราะเจ้าได้ทรงทำ “ส่วนของเจ้า”

และเจ้าจะถูกพิชิตด้วยความสลดใจที่ปล่อยให้ออกาสดีเช่นนี้หลุดลอยไป หากเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา

เช่นนั้นแล้ว จงเกรงใจห้ามหามัลลึงก์สีขาวบนท้องฟ้าแสดงการพิพากษาต่อเจ้าเถิด!

เจ้าต้องรู้ว่าคนอิสราเอลทั้งหมดผลักไธและปฏิเสธพระเยซู แต่กระนั้น

ข้อเท็จจริงเรื่องการไถ่บาปมวลมนุษย์ของพระเยซูยังคงแพร่กระจายสู่ทุกปลายขอบของจักรวาล

นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เมื่อนานมาแล้วหรือ?

หากเจ้ายังคงกำลังรอให้พระเยซูพาเจ้าขึ้นสู่สวรรค์ เช่นนั้นแล้วเราก็บอกได้เลยว่าเจ้าคือดอกไม้ที่ตายแล้ว^[a]

พระเยซูจะไม่ทรงยอมรับผู้เชื่อจอมปลอมเช่นเจ้า ผู้ที่ไม่จงรักภักดีต่อความจริงและแสวงหาเพียงพระพรเท่านั้น

ในทางตรงกันข้าม

พระองค์จะทรงแสดงความไร้เมตตาในการ โยนเจ้าลงไปนบึงไฟเพื่อถูกเผาไหม้เป็นเวลานานนับหมื่นๆ ปี

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาคด้วยความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ตอไม้ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 80

บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือการพิพากษาและอะไรคือความจริง? หากเจ้าเข้าใจแล้ว

เราขอเตือนให้เจ้ายอมมอบราบอย่างเชื่อฟังต่อการถูกพิพากษา ไม่เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันได้โอกาสได้รับการชมเชยจากพระเจ้าหรือถูกพระองค์ทรงนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์

พวกผู้ที่ยอมรับเพียงการพิพากษาเท่านั้น แต่ไม่สามารถชำระให้บริสุทธิ์ได้

กล่าวคือพวกผู้ที่หลบหนีไปกลางพระราชกิจแห่งการพิพากษา จะถูกรังเกียจและปฏิเสธโดยพระเจ้าตลอดกาล

บาปนาของพวกเขานั้นมากมายและน่าสลดใจยิ่งกว่าของพวกฟาริสี

เพราะพวกเขาได้ทรยศพระเจ้าและเป็นพวกกบฏต่อพระเจ้า

ผู้คนเช่นนี้ซึ่งไม่คู่ควรแม้แต่จะทำการปรนนิบัติจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

เป็นการลงโทษที่ยาวนานตลอดกาล พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นคนทรยศใดๆ

ที่ครั้งหนึ่งเคยแสดงความจงรักภักดีอย่างซัดเจ็งด้วยคำพูดแต่แล้วก็ทรยศพระองค์

ผู้คนเช่นนี้จะได้รับบทลงโทษที่รุนแรงสาสมผ่านการลงโทษจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกาย

นี่ไม่ใช่การเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?

นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการพิพากษามนุษย์และเปิดโปงเขาหรือ?

พระเจ้าทรงส่งทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาไปยังสถานที่ที่ยุบยับไปด้วยวิญญาณ

ชั่วร้ายและปล่อยให้อุญญาชั่วร้ายเหล่านี้ทำลายร่างกายอันเต็มไปด้วยเนื้อหนังของพวกเขาคตามาที่พวกมันปรา

รณา และร่างกายของผู้คนเหล่านั้นส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ นั่นคือบทลงโทษที่เหมาะสมของพวกเขา

พระเจ้าทรงจารึกบาปทั้งหมดทุกครั้งของเหล่าผู้เชื่อจอมปลอม

สาวกจอมปลอมและคนงานจอมปลอมลงในสมุดบันทึกของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ทรงโยนพวกเขาทิ้งท่ามกลางวิญญาณที่ไม่สะอาด

ปล่อยให้อุญญาที่ไม่สะอาดเหล่านี้สร้างมลทินให้ทั่วร่างกายของพวกเขาคตามาที่พวกมันปรารถนา

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มีวันได้เกิดใหม่และไม่มีวันได้เห็นความสว่างอีกเลย

บรรดาผู้แสวงหาที่ทำงานรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งแต่ไม่สามารถจงรักภักดีต่อไปได้จนถึงปลายทางถูกพระเจ้านับ

รวมกับคนชั่ว

เพื่อที่พวกเขาจะเดินตามคำแนะนำของคนชั่วและกลายเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน โกลาหลไร้ระเบียบของพวกนั้น

ในที่สุด พระเจ้าจะทำลายล้างพวกเขา

พระเจ้าทรงทอดทิ้งและไม่ไต่พระทัยรับรู้ถึงพวกผู้ที่ไม่เคยจงรักภักดีต่อพระคริสต์หรือไม่เคยแบ่งปันสิ่งใดจาก

ผลกำลังของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนยุค พระองค์จะทรงทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป และยิ่งไม่ได้รับเส้นทางเดินเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

บรรดาพวกที่ไม่เคยจริงใจกับพระเจ้า แต่ถูกสถานการณ์บังคับให้ติดต่อกับพระองค์อย่างขอไปทีนั้น ถูกนับรวมกับบรรดาผู้ที่รับใช้ผู้คนของพระองค์ มีผู้คนเช่นนี้เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะอยู่รอด ขณะที่ส่วนใหญ่จะต้องพินาศพร้อมกับพวกที่ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะทำการปรนนิบัติด้วยซ้ำ ในท้ายที่สุด พระเจ้าจะทรงนำสุราราชอาณาจักรของพระองค์ซึ่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีจิตใจเช่นเดียวกับพระเจ้า ผู้คนและบุตรของพระเจ้า และผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นปุโรหิต พวกเขาจะเป็นสิ่งกีดขวางจากพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับพวกที่ไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ใดๆ ที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาจะถูกนับรวมกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—

และพวกเขาก็สามารถจินตนาการได้อย่างแน่นอนว่าบทอาสาของพวกเขาก็จะเป็นเช่นไร เราได้บอกพวกเขาทั้งหมดที่เราควรบอกแล้ว ถนนที่พวกเขาเลือกเป็นตัวเลือกของพวกเขาเพียงลำพัง สิ่งที่พวกเขาควรเข้าใจคือสิ่งนี้: พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยรอผู้ใดที่ไม่สามารถก้าวทันพระองค์ และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่แสดงความเมตตาต่อมนุษย์ผู้ใด

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 81

พระเจ้าไม่ทรงกระทำซ้ำพระราชกิจในยุคใด เนื่องจากยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

พระองค์จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในยุคสุดท้ายและจะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลที่
เป็นของพระองค์ในยุคสุดท้าย ในการกล่าวถึงยุคสุดท้าย การนี้หมายถึงยุคที่แตกต่างหากยุคหนึ่ง

ซึ่งเป็นยุคที่พระเยซูตรัสว่าพวกเจ้าจะเผชิญกับความวิบัติ และเผชิญกับแผ่นดินไหว การกัณดารอาหาร
และภัยพิบัติทั้งหลายอย่างแน่นอน ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และไม่ใช่ยุคพระคุณแบบเก่าอีกต่อไป

หากแม้ว่าเป็นเช่นนั้นที่ผู้คนกล่าวว่า พระเจ้าทรงไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป

พระอุปนิสัยของพระองค์คือทรงมีความสงสารและความรักอยู่เสมอ

ว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์เสมือนพระองค์เอง

และพระองค์ทรงมอบความรอดให้มนุษย์ทุกคนและไม่มีวันทรงเกลียดชังมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์จะสามารถมาถึงบทอวสานได้บ้างไหม?

เมื่อพระเยซูเสด็จมาและทรงถูกตอctrึงกับกางเขน โดยทรงพลีอุทิศพระองค์เองเพื่อคนบาปทั้งหมด

และถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ครอบครัวมนุษย์แล้ว

และได้ทรงนำพาบุตรพระคุณมาถึงบทอวสานแล้ว ดังนั้น

จะมีประโยชน์อะไรในการทำซ้ำพระราชกิจของยุคนั้นในยุคสุดท้าย?

การทำสิ่งเดียวกันนั้นจะไม่เป็นการปฏิเสธพระราชกิจของพระเยซูหรือ?

หากพระเจ้ามิได้ทรงพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนเมื่อพระองค์เสด็จมาในช่วงระยะนี้

แต่ยังคงมีความรักและความสงสารอยู่

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงมีความสามารถที่จะนำพาผู้คนไปถึงบทอวสานได้กระนั้นหรือ?

พระเจ้าซึ่งมีความรักและความสงสารจะมีความสามารถนำพาผู้คนไปถึงบทอวสานกระนั้นหรือ?

ในพระราชกิจสุดท้ายแห่งการสรุปปิดด้วยคนนั้น พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อเปิดเผยทั้งหมดที่ไม่ชอบธรรม เพื่อพิพากษาผู้คนทั้งหมดอย่างเปิดเผย

และเพื่อให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงใจได้รับความเยียบพร้อม

มีเพียงพระอุปนิสัยเช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถนำพาผู้คนไปถึงบทอวสานได้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างจะถูกแยกไปตามประเภทของพวกมัน และถูกแบ่งออกเป็นจำพวกต่างๆ

ตามธรรมชาติของพวกมัน นี่คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยบทอวสานของมนุษยชาติและบ้านปลายของพวกเขา

หากผู้คนมิได้ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษาแล้วไซ้

ก็จะไม่มีหนทางที่จะดีแผ่ความไม่เชื่อฟังและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

มีเพียงโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยบทอวสานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งป

วงได้ มนุษย์จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาเฉพาะเมื่อเขาได้รับการติสอนและการพิพากษาเท่านั้น
คนชั่วจะถูกนำไปอยู่กับคนชั่ว คนดีอยู่กับคนดี และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกแยกออกไปตามประเภทของพวกเขา
บททอสาณของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา
เพื่อที่คนชั่วอาจจะได้รับการลงโทษและคนดีได้รับบำเหน็จรางวัล
และผู้คนทั้งปวงกลับกลายมาอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพระเจ้า
พระราชกิจทั้งหมดนี้จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาที่ชอบธรรม
เนื่องจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมัน
และความไม่เชื่อฟังของพวกเขา กลับกลายเป็นร้ายแรงอย่างเหลือเกิน
จึงมีเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
พระอุปนิสัยซึ่งประกอบด้วยการติสอนและการพิพากษาเป็นหลัก และถูกเปิดเผยในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้น
ที่สามารถแปลงสภาพและทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้
มีเพียงพระอุปนิสัยนี้เท่านั้นที่สามารถเปิดโปงคนชั่ว
และด้วยเหตุนี้จึงลงโทษพวกไม่ชอบธรรมทั้งหมดอย่างรุนแรง ดังนั้น
พระอุปนิสัยเช่นนี้ซึมซับไปด้วยนัยสำคัญของยุคนั้น
และการเปิดเผยและการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกทำให้สำแดงชัดเจนเพื่อประโยชน์ของพระราช
กิจของยุคใหม่แต่ละยุค
มิใช่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตามความชอบพระทัยเองและโดยไม่มีนัยสำคัญ
หากแม้ว่าในการเปิดเผยบททอสาณของมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น
พระเจ้ายังคงจะประทานความสงสารและความรักอันไม่สิ้นสุดให้แก่มนุษย์และยังคงมีความรักต่อเขาอยู่ต่อไป
โดยไม่ทรงนำมนุษย์ไปสู่การพิพากษาที่ชอบธรรม แต่ตรงกันข้ามกลับทรงแสดงให้เห็นการยอมผ่อนปรน
ความอดทน และการให้อภัย และยกโทษให้มนุษย์ไม่ว่าบาปของเขาจะมหันต์เพียงใด
โดยไม่มีการพิพากษาอันชอบธรรมแม้แต่ชนิดเดียว กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว
เมื่อใดเล่าที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาถึงการปิดตัวเสียที?
เมื่อใดที่พระอุปนิสัยเช่นนี้จะสามารถนำทางผู้คนไปสู่บ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์?
ดูตัวอย่างของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีความรักอยู่เสมอ ผู้พิพากษาที่มีใบหน้าดูใจดีและมีหัวใจอ่อนโยน
เขารักผู้คนโดยไม่คำนึงถึงอาชญากรรมที่พวกเขาอาจได้กระทำความ
และเขามีความรักและความอดทนกับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะเป็นใคร ในกรณีนั้น
เมื่อใดเขาจึงจะสามารถไปถึงการตัดสินที่ยุติธรรมได้เสียที? ในระหว่างยุคสุดท้าย
มีเพียงการพิพากษาอันชอบธรรมเท่านั้นที่สามารถแยกมนุษย์ไปตามประเภทของพวกเขาและนำพามนุษย์ไปสู่

าณาจักรใหม่ได้ ในหนทางนี้

ทั่วทั้งยุคนั้นถูกนำไปถึงบทอวสานโดยผ่านทางพระอุปนิสัยอันชอบธรรมในการพิพากษาและการตัดสินของ
พระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 82

พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นพระราชกิจที่มีนัยสำคัญสูงสุด ซึ่งกล่าวถึงในแง่ของพระราชกิจ และองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงสรูปิดตัวพระราชกิจในท้ายที่สุดก็คือพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และมีใช้พระวิญญาณ บางคนเชื่อว่าพระเจ้าอาจจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงปรากฏต่อมนุษย์ในบางเวลาที่ไม่มีการรู้ ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยพระองค์เอง

โดยทรงทดสอบพวกเขาทีละคน โดยไม่มีผู้ใดถูกปล่อยไว้เลย

บรรดาผู้ที่คิดในหนทางนี้ไม่รู้จักราชกิจแห่งการจุติมาเป็นมนุษย์ในช่วงระยะนี้

พระเจ้าไม่ทรงพิพากษามนุษย์ทีละคน และพระองค์ไม่ทรงทดสอบมนุษย์ทีละคน

การทำดังนั้นคงจะไม่ใช้พระราชกิจแห่งการพิพากษา

ความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

เนื้อแท้ของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้ที่เสื่อมทรามของมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และบาปต่างๆ ทั้งหมดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาความผิดหุยมหิมนและไม่มีนัยสำคัญของมนุษย์

พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือตัวแทน และมีใช้ดำเนินการเพื่อบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ

ตรงกันข้าม มันคือพระราชกิจที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งได้รับการพิพากษาเพื่อเป็นตัวแทนการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวง

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งมวลมนุษย์ทั้งหมดโดยการทรง

ดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้คนกลุ่มหนึ่งโดยพระองค์เอง ซึ่งหลังจากนั้นมันจะค่อยๆ

แผ่ออกไปทีละน้อย นี่คือนิยามของพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยเช่นกัน

พระเจ้ามิได้ทรงพิพากษาศักดิ์เฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่งหรือผู้คนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

แต่แทนที่จะเป็นนั้น ทรงพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดแทน—ตัวอย่างเช่น

การต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์ หรือการไม่เคารพต่อพระองค์ของมนุษย์

หรือการรบกวนพระราชกิจของพระเจ้าของมนุษย์ เป็นต้น

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้แห่งการต่อต้านพระเจ้าของมวลมนุษย์

และพระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้าย

พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานคือพระราชกิจแห่งการพิ

พากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สีขาวในระหว่างยุคสุดท้าย ซึ่งมนุษย์ได้คิดฝันในระหว่างอดีตกาล

พระราชกิจที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงกระทำอยู่ปัจจุบันนี้คือการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สี

ขาวอย่างแน่นอน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดในระหว่างยุคสุดท้าย

เนื้อหานี้และพระราชกิจของพระองค์ พระวณะของพระองค์

และพระอุปนิสัยของพระองค์คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์จะถูกจำกัด และมีได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิพากษาคือการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยตรง—

มิใช่เพียงเพื่อประโยชน์ของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของประเทศจีน

อีกทั้งมิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ในระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหานี้

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจนี้มีได้เกี่ยวข้องกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่มันเป็นสิ่งแทนพระราชกิจแห่งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

และหลังจากพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจภายในขอบเขตของพระราชกิจแห่งเนื้อหาของพระองค์

พระองค์จะทรงขยายพระราชกิจนี้ไปถึงจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลโดยทันที

ในหนทางเดียวกันกับที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูได้ถูกเผยแผ่ไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลหลังจากการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของเนื้อหาหรือไม่ก็ตาม

มันคือพระราชกิจที่ดำเนินการอยู่ภายในขอบเขตที่จำกัด

แต่เป็นพระราชกิจซึ่งเป็นสิ่งแทนพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวล ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์โดยการทรงปรากฏในพระอัครลักษณ์ซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์

และพระเจ้าในเนื้อหาคือพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามนุษย์ต่อหน้าบัลลังก์ใหญ่สีขาว

ไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหรือเนื้อหาหรือไม่ก็ตาม

พระองค์ผู้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้าย

การนี้ถูกกำหนดโดยขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระองค์

และมันมิได้ถูกกำหนดไปตามการทรงปรากฏภายนอกของพระองค์หรือปัจจัยอื่นๆ ที่หลากหลาย

ถึงแม้มนุษย์จะเก็บงำโน้มน้าวใจหลังพิศทั้งหลายเกี่ยวกับพระวณะเหล่านี้ไว้

แต่ไม่มีสักคนที่สามารถปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการพิพากษาและการพิชิตชัยมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้าซึ่ง

จุติมาเป็นมนุษย์ได้ ไม่ว่ามนุษย์จะคิดถึงมันอย่างไร แต่ในที่สุดแล้ว ข้อเท็จจริงทั้งหลายก็คือข้อเท็จจริง

ไม่มีสักคนที่สามารถกล่าวได้ว่า “พระราชกิจนั้นดำเนินการ โดยพระเจ้า แต่เนื้อหานั้นไม่ใช่พระเจ้า”

การนี้เป็นเรื่องไร้เหตุผล เพราะพระราชกิจนี้ไม่มีใครสักคนสามารถกระทำได้เว้นแต่พระเจ้าในเนื้อหา

ในเมื่อพระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว

ภายหลังจากพระราชกิจนี้ก็จะไม่ปรากฏพระราชกิจแห่งการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้าเป็นครั้งที่สอง

พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดแห่งการบริหารจัดการ

ทั้งหมดทั้งมวลไปแล้ว และจะไม่มีช่วงระยะที่สี่ของพระราชกิจของพระเจ้า
เนื่องจากผู้ที่ได้รับการพิพากษาคือมนุษย์ มนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและถูกทำให้เสื่อมทรามไป
และมันไม่ใช่วิญญาณของซาตานที่ได้รับการพิพากษาโดยตรง
เพราะฉะนั้นพระราชกิจแห่งการพิพากษาจึงมิได้ดำเนินการใน โลกฝ่ายวิญญาณ แต่ดำเนินการท่ามกลางมนุษย์

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 83

ไม่มีผู้ใดเหมาะสมและมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับพระราชกิจแห่งการพิพากษาความเสื่อมทรามของเนื้อหนังมนุษย์
มากเกินไปกว่าพระเจ้าในเนื้อหนัง หากการพิพากษาดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง
เช่นนั้นแล้วก็จะจะไม่ครอบคลุมทั่วถึง ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นคงจะยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับ
เพราะพระวิญญาณไม่สามารถที่จะมาพบกันซึ่งหน้ากับมนุษย์ได้ และเนื่องจากการนี้
ประสิทธิผลทั้งหลายก็คงจะไม่ส่งผลในทันที

นับประสาอะไรที่มนุษย์จะสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันมีอาณัติทำให้ขุนเคืองได้ของพระเจ้าอย่างชัดเจนขึ้น
ชาตานสามารถได้รับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงก็เฉพาะเมื่อพระเจ้าในเนื้อหนังทรงพิพากษาความเสื่อมทรามของ
มวลมนุษย์เท่านั้น โดยการทรงเป็นอย่างเดียวกับมนุษย์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้โดยตรง

นี่คือเครื่องหมายของความบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายในของพระองค์

และของความพิเศษเหนือธรรมชาติของพระองค์ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสม

และทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะพิพากษามนุษย์ เพราะพระองค์ทรงถือครองความจริงและความชอบธรรม

และดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถพิพากษามนุษย์ได้

พวกที่ไม่มีความจริงและความชอบธรรมย่อมไม่เหมาะที่จะพิพากษาผู้อื่น

หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะมิใช่หมายถึงชัยชนะเหนือชาตาน

พระวิญญาณทรงเป็นที่ยกย่องโดยเนื้อแท้ภายในมากกว่าบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ต้องตายทั้งหลาย

และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายใน และทรงมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง

หากพระวิญญาณทรงพระราชกิจนี้โดยตรง

พระองค์คงจะไม่ทรงสามารถพิพากษาความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมนุษย์ได้

และอาจจะไม่ทรงสามารถเผยความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ได้

เนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิพากษายังถูกดำเนินการโดยผ่านทางมนโคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เกี่ยวกับ
พระเจ้าด้วยเช่นกัน และมนุษย์ไม่เคยได้มีมนโคติอันหลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระวิญญาณ และดังนั้น

พระวิญญาณจึงไม่ทรงสามารถที่จะเผยความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้ดีกว่า

นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยความไม่ชอบธรรมเช่นนั้นอย่างครบถ้วน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงเป็นศัตรูของบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์ทั้งหมด

พระองค์ทรงเปิดเผยความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมวลมนุษย์โดยผ่านทางวิธีการพิพากษามนโคติอันหลงผิดทั้งหลาย

และการต่อต้านพระองค์ของมนุษย์

ประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นที่ประจักษ์ชัดมากกว่าประสิทธิผลทั้งหลายขอ

งพระราชกิจของพระวิญญาณ และดังนั้น

การพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวงจึงมิได้ถูกดำเนินการโดยพระวิญญาณโดยตรง

แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงเป็นที่มองเห็นได้และสัมผัสได้โดยมนุษย์

และพระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิชิตมนุษย์ได้โดยครบบริบูรณ์ ในสัมพันธภาพเช่นนี้กับพระเจ้าในเนื้อหนัง

มนุษย์จึงก้าวหน้าจากการต่อต้านไปสู่การเชื่อฟัง จากการข่มเหงไปสู่การยอมรับ

จากมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายไปสู่ความรู้ และจากการปฏิเสธไปสู่ความรัก—

เหล่านี้คือประสิทธิผลทั้งหลายจากพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

มนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทาง การยอมรับการพิพากษาของพระองค์เท่านั้น มนุษย์ค่อยๆ

มารู้จักพระองค์ทีละน้อยโดยผ่านทางพระวจนะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์เท่านั้น

มนุษย์ได้รับการพิชิตโดยพระองค์ในระหว่างการที่เขาต่อต้านพระองค์

และเขาได้รับสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตจากพระองค์ในระหว่างการยอมรับการติสอนของพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และมีใช่พระราชกิจของพระเจ้าในพระอัครลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระวิญญาณ

พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์คือพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และพระราชกิจที่ล้ำลึกมากที่สุด

และตอนที่สำคัญยิ่งจากพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นก็คือสองช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการจุติเป็น

มนุษย์

ความเสื่อมทรามอันล้ำลึกของมนุษย์เป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระราชกิจที่ดำเนินการกับผู้คนในยุคสุดท้ายเป็นพระราชกิจที่ยากลำบากอย่างยิ่งยวด

และสภาพแวดล้อมไม่อำนวย และขีดความสามารถของบุคคลทุกประเภทก็ต่ำมาก กระนั้น

ในบททอสานของพระราชกิจนี้ มันจะยังคงสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสม

โดยไม่มีข้อบกพร่องแต่อย่างใดเลย นี่คือประสิทธิผลของพระราชกิจของเนื้อหนัง

และประสิทธิผลนี้น่าพอใจมากกว่าประสิทธิผลของพระราชกิจของพระวิญญาณ

พระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนัง

และพวกมันต้องได้รับการสรุปปิดตัวโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดและวิฤติมากที่สุดกระทำขึ้นในเนื้อหนัง

และความรอดของมนุษย์ต้องได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าในเนื้อหนังโดยพระองค์เอง

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งหมดจะรู้สึกว่พระเจ้าในเนื้อหนังนั้นดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์

แต่แท้ที่จริงแล้วเนื้อหนังนี้เกี่ยวข้องกับชะตากรรมและการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 84

วันนี้ พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเจ้า ตีสอนพวกเจ้า และกล่าวโทษพวกเจ้า
แต่เจ้าต้องรู้ว่าประเด็นของการกล่าวโทษพวกเจ้าคือ เพื่อให้เจ้ารู้จักตัวเอง พระองค์ทรงกล่าวโทษ สาปแช่ง
พิพากษา และตีสอน ก็เพื่อที่เจ้าอาจจะรู้จักตัวเจ้าเอง เพื่อที่อุปนิสัยของเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลง
และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อที่เจ้าอาจจะรู้คุณค่าของเจ้าเอง
และมองเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้านั้นชอบธรรมและเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์
และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์
มองเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์
และมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งทรงรัก ทรงช่วยให้รอด ทรงพิพากษา
และทรงตีสอนมนุษย์ หากเจ้ารู้เพียงว่าเจ้ามีสถานะอันต่ำต้อย รู้เพียงว่าเจ้าเสื่อมทรามและไม่เชื่อฟัง
แต่ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเผยชัดถึงความรอดของพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการตีสอนที่พระ
องค์ทรงกระทำในตัวเจ้าในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีหนทางใดเลยที่จะได้รับประสบการณ์
นับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินหน้าต่อไปได้
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อประหารชีวิตหรือทำลายล้าง แต่เพื่อพิพากษา สาปแช่ง ตีสอน และช่วยให้รอด
จนกว่าแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์จะมาถึงจุดปิดตัว—
ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยทอฐานของมนุษย์แต่ละหมวดหมู่—
พระราชกิจของพระเจ้านบนแผ่นดินโลกจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด
จุดประสงค์โดยล้นของพระราชกิจก็คือการทำให้ผู้ที่รักพระองค์มีความครบบริบูรณ์—อย่างถ้วนทั่วเช่นนั้น—
และเพื่อนำพาพวกเขาเข้ามาอยู่ในความมั่นคงภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอดอย่างไรก็ตาม
ทั้งหมดนั้นทรงกระทำโดยการทำให้พวกเขาหลุดรอดจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานแบบเดิมของพวกเขา นั่นคือ
พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดโดยการทำให้พวกเขาแสวงหาชีวิต หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น
พวกเขาจะไม่มีหนทางที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้าเลย ความรอดคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และการแสวงหาชีวิตคือสิ่งที่มนุษย์ต้องลงมือกระทำเพื่อที่จะยอมรับความรอด ในสายตาของมนุษย์
ความรอดคือความรักของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าไม่อาจเป็นการตีสอน การพิพากษา
และการสาปแช่งไปได้ ความรอดต้องบรรจุไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และที่มากกว่านั้นก็คือ
คำปลอบใจทั้งหลาย รวมทั้งพระพรอันไร้ขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้
ผู้คนเชื่อว่าตอนที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น โดยการขับเคลื่อนพวกเขาด้วยพระพรทั้งหลายและพระคุณของพระองค์

เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าได้ ดังจะกล่าวได้ว่า
การที่พระองค์ทรงสัมผัสสมมุติคือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
ความรอดชนิดนี้กระทำโดยการตั้งข้อตกลงประการหนึ่งขึ้นมา
มนุษย์จะยอมมอบเฉพาะพระนามของพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำดีเพื่อพระองค์และนำพระสิริมาสู่พ
ระองค์ก็ต่อเมื่อพระเจ้าประทานให้พวกเขาเป็นร้อยเท่าเท่านั้น
ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ต่อมวลมนุษย์
พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกก็เพื่อช่วยมวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทรามให้รอด
ไม่มีการไปปดมดเท็จอยู่ในการนี้เลย หากมี
พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองอย่างแน่นอน ในอดีตนั้น
วิถีทางแห่งความรอดของพระองค์เกี่ยวข้องกับการแสดงความรักและความเมตตาสงสารอย่างถึงที่สุด
จนถึงขั้นที่พระองค์ประทานทั้งหมดของพระองค์ให้แก่ชาดานเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับมวลมนุษย์ทั้งหมดทั้ง
มวล ปัจจุบันนี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นเหมือนอดีต กล่าวคือ ความรอดที่ประทานให้แก่พวกเขาในวันนี้เกิดขึ้น ณ
ช่วงเวลาแห่งยุคสุดท้าย ในช่วงระหว่างที่มีการจำแนกชั้นแต่ละบุคคลไปตามประเภท ทั้งนี้
วิถีทางแห่งความรอดของพวกเขาไม่ใช่ความรักหรือความเมตตาสงสาร แต่เป็นการติสอนและการพิพากษา
เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้อุดอย่างทั่วถึงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการติสอน
การพิพากษา และการเขียนตัวอย่างไว้ปรานี แต่จงรู้สิ่งนี้ไว้ว่า
ในการเขียนตัวอย่างไว้หัวใจนี้ไม่มีการลงโทษเลยแม้แต่น้อย
โดยไม่ต้องคำนึงว่าคำพูดของเราอาจจะกร้าวกระดังเพียงใด
สิ่งที่ตกมาถึงพวกเขาก็เป็นเพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่อาจจะดูเหมือนไร้หัวใจอย่างถึงที่สุดสำหรับพวกเขา
และไม่สำคัญว่าเราอาจจะมีความโมโหมากเพียงใด สิ่งที่พรั่งพลลงมาบนพวกเขาก็ยังคงเป็นวณะแห่งการสอน
และเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาล้มถึงแก่ความตาย
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จงรู้ไว้ว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม
หรือกระบวนการถลุงและการติสอนอันไร้หัวใจ ทุกอย่างเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด
โดยไม่ต้องคำนึงว่า วันนี้ แต่ละคนได้รับการจำแนกชั้นไปตามประเภทหรือไม่
หรือหมวดหมู่ของมนุษย์ได้รับการตีแผ่หรือไม่
จุดประสงค์ของพระวณะทั้งปวงและพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงให้อุด
การพิพากษาอันชอบธรรมถูกนำมาใช้ชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์
และกระบวนการถลุงอันไร้หัวใจกระทำขึ้นเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด
ทั้งพระวณะหรือการสั่งสอนอันกร้าวกระดังต่างกระทำเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่ง

ความรอด ด้วยเหตุนี้วิธีการแห่งความรอดของวันนี้จึงไม่เหมือนกับของอดีต วันนี้
พวกเจ้าได้รับการนำพาความรอดมาให้โดยผ่านทางการศึกษาอันชอบธรรม
และนี่เป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับการจำแนกชั้นพวกเจ้าแต่ละคนไปตามประเภท ที่มากกว่านั้นก็คือ
การติสอนอันโหดเหี้ยมยังทำหน้าที่เสมือนความรอดอันสูงสุดของพวกเจ้า—
และพวกเจ้ามีสิ่งใดจะพูดในขณะที่เผชิญหน้ากับการติสอนและการศึกษาดังกล่าวเล่า?
พวกเจ้าไม่ได้ชื่นชมความรอดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบมาโดยตลอดหรือ?
พวกเจ้าได้มองเห็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
และตระหนักถึงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณของพระองค์ นอกจากนี้
พวกเจ้ายังได้รับประสบการณ์กับการเมตตาและการบ่มวินัยซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาแล้ว อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าไม่ได้รับพระคุณอันสูงสุดด้วยหรือ?
พระพรทั้งหลายของพวกเจ้าไม่มากกว่าของผู้คนอื่นใดกระนั้นหรือ?
พระคุณทั้งหลายของพวกเจ้าโอบอเอยิ่งกว่าสง่าราศีและความมั่งคั่งที่โซโลมอนได้ชื่นชมเสียอีก!
จงตรองดูเถิดว่า หากเจตนาของเราในการมาคือเพื่อที่จะกล่าวโทษและลงโทษพวกเจ้าแทนการช่วยเจ้าให้รอด
วันเวลาของพวกเจ้าจะสามารถยืนยาวมาได้ยาวนานขนาดนั้นหรือ?
สิ่งดำรงอยู่ซึ่งเป็นเนื้อและเลือดที่เต็มไปด้วยบาปอย่างพวกเจ้าจะสามารถมีชีวิตรอดมาได้จนถึงวันนี้หรือ?
หากเป้าหมายของเราเป็นเพียงการลงโทษพวกเจ้า แล้วเหตุใดเล่า
เราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเริ่มลงมือดำเนินการประกอบการอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น?
การลงโทษพวกเจ้าซึ่งเป็นแค่พวกมนุษย์ธรรมดา นั้น มิใช่ว่ากระทำได้โดยง่ายดาย
ด้วยการเปล่งวณะคำเดียวหรือ?
เราจึงจำเป็นต้องทำลายพวกเจ้าหลังจากที่กล่าวโทษพวกเจ้าอย่างมีจุดประสงค์กระนั้นหรือ?
พวกเจ้ายังคงไม่เชื่อวณะเหล่านี้ของเราหรือ?
เราจะสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้เพียงโดยผ่านทางความรักและความเมตตาสงสารหรือ?
หรือเราจะสามารถใช้ได้เฉพาะการตรึงกางเขนเท่านั้นในการช่วยมนุษย์ให้รอด?
อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามีได้เอื้ออำนวยมากกว่าหรือในการที่จะทำให้มนุษย์เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
? อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราไม่มีความสามารถในการช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างทั่วถึงได้มากกว่าหรือ?

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 85

แม้วณะของเราอาจเข้มงวด แต่ทั้งหมดนั้นพูดไปเพื่อความรอดของมนุษย์
เพราะเราเพียงกำลังกล่าววณะเท่านั้น และไม่ได้กำลังลงโทษเนื้อหนังของมนุษย์
วณะเหล่านี้เป็นเหตุให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง รู้ว่าความสว่างนั้นมีอยู่ รู้ว่าความสว่างนั้นล้ำค่า
และยิ่งไปกว่านั้น รู้ว่าวณะเหล่านี้มีประโยชน์สำหรับพวกเขาอย่างไร ตลอดจนรู้ว่าพระเจ้าคือความรอด
แม้เราได้เปล่งวณะไปแล้วมากมายเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา
แต่สิ่งทีวณะเหล่านี้เป็นตัวแทนก็ยังไม่ได้ถูกปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นการกระทำ
เราได้มาเพื่อทำงานของเราและเพื่อกล่าววณะของเรา และแม้ว่าวณะของเราอาจเคร่งครัด
แต่ก็พูดเพื่อการพิพากษาความเสื่อมทรามของพวกเขาและความกบฏของพวกเขา
จุดประสงค์ของการที่เรากระทำการนี้ก็ยังคงเป็นไปเพื่อการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน
เรากำลังใช้วณะของเราช่วยมนุษย์ให้รอด จุดประสงค์ของเราไม่ใช่เพื่อทำอันตรายมนุษย์ด้วยวณะของเรา
วณะของเราเข้มงวดก็เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ทั้งหลายในงานของเรา
มนุษย์สามารถมารู้จักตัวเองและหลุดรอดจากอุปนิสัยอันกบฏของพวกเขาได้ก็โดยผ่านทางงานดังกล่าวเท่านั้น
นัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระราชกิจแห่งพระวณะก็คือการเปิดโอกาสให้ผู้คนนำความจริงมาปฏิบัติหลังจาก
ที่ได้เข้าใจแล้ว สัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา
และได้รับความรู้เกี่ยวกับตัวพวกเขาเองและเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
การสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์สามารถทำให้เป็นไปได้ก็โดยการปฏิบัติพระราชกิจในหนทางของการกล่าว
วพระวณะเท่านั้นและมีเพียงพระวณะเท่านั้นที่สามารถอธิบายความจริงได้
การปฏิบัติพระราชกิจในหนทางนี้คือวิถีทางที่ดีที่สุดในการพิชิตมนุษย์
นอกเหนือจากถ้อยคำรัสของพระวณะแล้ว
ไม่มีวิธีการอื่นเลยที่สามารถให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงและเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าแก่ผู้คนได้ชัดเจน
ไปกว่านี้ ด้วยเหตุนี้ ในพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระองค์
พระเจ้าจึงตรัสต่อมนุษย์เพื่อไขความจริงและความลึกลับทั้งหมดที่พวกเขายังไม่เข้าใจให้แก่พวกเขา
อันเป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถได้รับหนทางที่แท้จริงและชีวิตจากพระเจ้า
และด้วยการนั้นจึงเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์
จุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าต่อมนุษย์คือเพื่อให้พวกเขาสามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
และพระราชกิจนั้นกระทำลงไปเพื่อนำความรอดมาให้พวกเขา เพราะฉะนั้น
ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจในการลงโทษพวกเขา
ขณะที่กำลังทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงลงโทษความชั่วหรืออุปนิสัยบาปแห่งความดี

และพระองค์ไม่ทรงเปิดเผยบันปลายของผู้คนสารพัดประเภท

แต่พระองค์กลับจะทรงพระราชกิจเพื่อการลงโทษความชั่วหรือปูนบำเหน็จความดีเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจระยะสุดท้ายของพระองค์เสร็จสมบูรณ์

และพระองค์จึงจะทรงเปิดเผยบทอาชญากรรมของผู้คนต่างชนิดทั้งหมดเฉพาะเมื่อถึงเวลานั้นเท่านั้น

พวกที่ถูกลงโทษจะเป็นพวกที่ไม่สามารถช่วยให้รอดได้จริงๆ

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดจะเป็นผู้ที่ได้มาซึ่งความรอดของพระเจ้าในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของมนุษย์ของพระองค์ ในขณะที่กำลังมีการปฏิบัติพระราชกิจเพื่อความรอดของพระเจ้า

บุคคลทุกคนซึ่งสามารถช่วยให้รอดได้จะได้รับการช่วยให้รอดมากเท่าที่จะมากได้และจะไม่มีใครถูกทิ้งขว้าง

เพราะจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่คือการช่วยมนุษย์ให้รอด

ผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนเองในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของมนุษย์ของพระเจ้า—รวมทั้งผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์—

จะกลายเป็นวัตถุสำหรับการลงโทษ พระราชกิจในระยะนี้—พระราชกิจแห่งพระวณะ—

จะไขหนทางและความล้าลึกทั้งปวงที่ผู้คนไม่เข้าใจให้กับพวกเขา

เพื่อให้พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่พระเจ้ามียอต่อพวกเขา

และเพื่อให้พวกเขาสามารถมีความพร้อมพื้นฐานในการที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติและสัมผัสฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา พระเจ้าทรงใช้เพียงพระวณะในการทรงพระราชกิจของพระองค์

และมีทรงลงโทษผู้คนที่เป็นกบฏเล็กน้อย นี่เป็นเพราะว่าตอนนี้คือเวลาของพระราชกิจแห่งความรอด

หากผู้ใดก็ตามซึ่งปฏิบัติอย่างเป็นกบฏได้ถูกลงโทษ

เช่นนั้นก็จะไม่มีผู้ใดมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการช่วยให้รอดเลย

ทุกคนคงจะถูกลงโทษและตกลงไปสู่แดนคนตาย

จุดประสงค์ของพระวณะที่ทรงพิพากษามนุษย์คือเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักตัวเองและบนอบต่อพระเจ้า

ไม่ใช่เพื่อลงโทษพวกเขาด้วยการพิพากษาดังกล่าว ในระหว่างช่วงเวลาของพระราชกิจของพระวณะ

ผู้คนมากมายจะเปิดโปงความเป็นกบฏและการเยาะเย้ยทำทนายของพวกเขาออกมา

รวมทั้งการไม่เชื่อฟังที่พวกเขามีต่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ด้วย อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ก็คือ

พระองค์จะไม่ลงโทษผู้คนเหล่านี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับจะทรงมัดทั้งเฉพาะผู้ที่เสื่อมทรามจนถึงแก่นกลางและผู้ที่ไม่สามารถช่วยให้รอดได้เท่านั้น

พระองค์จะประจานเนื้อหนังของพวกเขาให้แก่ซาตาน และในไม่กี่กรณี จะทรงสิ้นสุดเนื้อหนังของพวกเขา

บรรดาผู้ที่เหลืออยู่จะยังคงติดตามและได้รับประสบการณ์การถูกจัดการและตัดแต่งต่อไป หากขณะกำลังติดตาม

ผู้คนเหล่านั้นยังคงไม่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่งได้ และเสื่อมสภาพลงไปในทุกที

เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมจะสูญเสียโอกาสสำหรับความรอดของพวกเขา
แต่ละบุคคลที่ได้ยินบ่นต่อการพิชิตด้วยพระวณะจะมีโอกาสเหมาะสมพอที่จะได้รับความรอด
ความรอดของพระเจ้าสำหรับผู้คนเหล่านี้แต่ละคนจะเป็นการให้ความกรุณาอันสูงสุดของพระองค์
กล่าวได้อีกนัยว่า พวกเขาจะมองเห็นการยอมผ่อนปรนอย่างถึงที่สุด
ตราบเท่าที่ผู้คนหันหลังกลับจากเส้นทางที่ผิด และตราบเท่าที่พวกเขาสามารถกลับใจได้
พระเจ้าจะประทานโอกาสให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์ เมื่อพวกมนุษย์กบฏต่อพระเจ้าในครั้งแรก
พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
แต่พระองค์กลับทรงทำทั้งหมดที่พระองค์ทรงสามารถทำได้เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด
หากใครบางคนไม่มีห้องว่างให้กับความรอดเลยจริงๆ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะปิดพวกเขาทิ้งไป
เหตุผลที่พระเจ้าทรงลงโทษผู้คนบางคนซ้ำ
ก็เป็นเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยทุกคนที่สามารถช่วยให้รอดได้ พระองค์ทรงพิพากษา
ทรงให้ความรู้แจ้ง และทรงนำผู้คนด้วยพระวณะเท่านั้น และไม่ใช่ไม้เรียวเพื่อทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
การนำพระวณะมาใช้เพื่อนำพาความรอดมาสู่มนุษย์คือจุดประสงค์และนัยสำคัญของช่วงระยะสุดท้ายของพระ
ราชกิจ

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 86

พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

หากปราศจากการพิพากษาของพระองค์ต่ออุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของมนุษย์แล้ว

มนุษย์คงไม่อาจสามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ ซึ่ง ไม่ยินยอมให้มีการทำให้ชุ่นเคืองใดๆ อีกทั้งมนุษย์คงจะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้เก่าๆ ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้กลายเป็นความรู้ใหม่ได้

เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไป

ดังนั้นจึงทำให้มนุษย์สามารถมาถึงจุดที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้รับการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของเขา

และเป็นคำพยานที่ตั้งกึกก้องต่อพระเจ้าโดยผ่านทางทรงปรากฏต่อสาธารณะของพระองค์ได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว

มนุษย์คงจะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเขาเองเป็นอิสระจากพันธนาการของซาตานและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า

พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์

คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์

เพื่อให้เชื่อฟังพระวณะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่เป็คำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง

และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ซาตานอับอายได้

พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้รู้จักพระองค์โดยผ่านทางกรพิพากษาและการติสอน การจัดการ

และการตัดแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกซาตานทำให้เลื่อมทรมานให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน

พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของซาตาน

ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์

เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความดั่งพระทัยให้มนุษย์นำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 87

การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จลุล่วงได้โดยวิธีทางใด?

มันสำเร็จลุล่วงได้โดยวิธีทางของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้าส่วนใหญ่แล้วประกอบด้วยความชอบธรรม พระพิโรธ พระบารมี การพิพากษา และการสาปแช่ง

และส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยวิธีทางของการพิพากษาของพระองค์
ผู้คนบางคนไม่เข้าใจ

และถามว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีความสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้โดยผ่านทาง การพิพากษาและ การสาปแช่งเท่านั้น พวกเขากล่าวว่า “หากพระเจ้าทรงประสงค์จะสาปแช่งมนุษย์ มนุษย์จะไม่ตายหรือหรือ?

หากพระเจ้าทรงประสงค์จะพิพากษามนุษย์ มนุษย์จะไม่ถูกกล่าวโทษหรือหรือ?

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเขายังคงสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อีกเล่า?”

เช่นนี้คือคำพูดของผู้คนที่ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่งคือความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ และสิ่งที่พระองค์ทรงพิพากษาคือบาปทั้งหลายของมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระองค์ตรัสอย่างเกรี้ยวกราดและอย่างไม่ปรานี พระองค์ก็ทรงเปิดเผยทั้งหมดที่อยู่ภายในมนุษย์

โดยการเปิดเผยโดยผ่านทางพระวณะที่เข้มขริมเหล่านี้ซึ่งเป็นแก่นแท้ภายในมนุษย์

ทว่าโดยผ่านทาง การพิพากษาดังกล่าวนั้น

พระองค์ก็ทรงมอบความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับแก่นแท้ของเนื้อหนังให้แก่มนุษย์

และเช่นนั้นเองมนุษย์จึงนับนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

เนื้อหนังของมนุษย์เป็นเนื้อหนังที่มีบาปและมีชาติดาน เนื้อหนังนั้นไม่เชื่อฟัง

และมันเป็นวัตถุแห่งการติสอนของพระเจ้า ดังนั้น เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์รู้จักตัวเขาเอง

พระวณะแห่งการพิพากษาของพระเจ้าจึงต้องเกิดขึ้นกับเขา และต้องใช้กระบวนการถลุงทุกประเภท

เมื่อนั้นเท่านั้นพระราชกิจของพระเจ้าจึงสามารถมีประสิทธิผลได้

จากพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้ สามารถเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรงกล่าวโทษเนื้อหนังของมนุษย์แล้ว ถ้าเช่นนั้น

พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่พระวณะแห่งการสาปแช่งกระนั้นหรือ?

พระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์

และเขาถูกพิพากษาโดยผ่านทาง การเปิดเผยดังกล่าวนี้อย่าง

และเมื่อเขาเห็นว่าเขาไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

เขารู้สึกเศร้าโศกเสียใจอยู่ภายใน เขารู้สึกว่าเขาเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้าเหลือเกิน

และไม่อาจจะบรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ มีบางเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบ่มวินัยเจ้าจากภายใน

และการบ่มวินัยนี้มาจากการพิพากษาของพระเจ้า

มีบางเวลาที่พระเจ้าทรงดำหนิเจ้าและช้อนพระพัคตรั้ของพระองค์จากเจ้า

เมื่อพระองค์ไม่ทรงให้ความสนใจเจ้าและไม่ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า

นั่นเป็นเป็นการตีสอนเจ้าเพื่อที่จะถลุงเจ้าอย่างเจียบๆ

พระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อที่จะทำให้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ชัดเจน ในท้ายที่สุดแล้วมนุษย์เป็นคำพยานใดให้แก่พระเจ้า?

มนุษย์เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์คือความชอบธรรม

พระพิโรธ การตีสอน และการพิพากษา มนุษย์เป็นพยานให้แก่พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้การพิพากษาของพระองค์เพื่อทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงรักมนุษย์

และทรงช่วยมนุษย์ให้รอด—แต่มีอยู่มากเพียงใดภายในความรักของพระองค์? มีการพิพากษา พระบารมี

พระพิโรธ และการสาปแช่ง ถึงแม้ว่าพระเจ้าเคยสาปแช่งมนุษย์ในอดีต

พระองค์ก็ได้ทรงโยนมนุษย์ลงไปในบาตรลึกลึอย่างสิ้นเชิง

หากแต่ได้ทรงใช้วิธีนั้นเพื่อถลุงความเชื่อของมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงทำให้มนุษย์ถึงแก่ความตาย

หากแต่ได้ทรงกระทำการเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แก่นแท้ของเนื้อหนังเป็นสิ่งที่เปื้อนของซาตาน—

พระเจ้าได้ตรัสไว้ได้ถูกต้องโดยแท้—

หากแต่ข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงดำเนินการมิได้ครบบริบูรณ์ตามพระวณะของพระองค์

พระองค์ทรงสาปแช่งเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้รักพระองค์ และเพื่อที่เจ้าจะได้รู้จักแก่นแท้ของเนื้อหนัง

พระองค์ทรงตีสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ตื่นรู้ เพื่อเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักความขาดตกบกพร่องภายในตัวเจ้า

และให้รู้ถึงความไม่คู่ควรอย่างที่สุดของมนุษย์ ดังนั้น คำสาปแช่งของพระเจ้า การพิพากษาของพระองค์

และพระบารมีกับพระพิโรธของพระองค์—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำในวันนี้

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่พระองค์ทรงทำให้ชัดเจนภายในตัวพวกเจ้า—

ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นเองคือความรักของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 88

ในมโนคติอันหลงผิดแบบดั้งเดิมของมนุษย์นั้น เขาเชื่อว่าความรักของพระเจ้าคือพระคุณ ความปรานี และพระกรุณาธิคุณของพระองค์ที่มีต่อความอ่อนแอของมนุษย์

ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้คือความรักของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ทว่าพวกมันเป็นข้างเดียวเกินไป และไม่ใช่วิถีทางขึ้นพื้นฐานที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ผู้คนบางคนเริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้าเพราะโรคภัยไข้เจ็บ โรคภัยไข้เจ็บนี้คือพระคุณของพระเจ้าที่ให้แก่เจ้า หากปราศจากมันแล้ว เจ้าก็จะจะไม่เชื่อในพระเจ้า และหากเจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้มาไกลถึงเพียงนี้—และด้วยเหตุนี้เอง แม้แต่พระคุณนี้ก็เป็นความรักของพระเจ้า

ในยุคแห่งการเชื่อในพระเยซู ผู้คนได้ทำหลายอย่างที่พระเจ้าไม่ทรงรัก เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความจริง แต่ทว่าพระเจ้าทรงมีความรักและความปรานี และพระองค์ได้ทรงนำมนุษย์มาไกลถึงเพียงนี้

และถึงแม้ว่ามนุษย์จะไม่เข้าใจสิ่งใดเลย พระเจ้าก็ยังทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ติดตามพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงนำทางมนุษย์มาจนถึงวันนี้ นี่มิใช่ความรักของพระเจ้าหรือ?

สิ่งที่ถูกสำแดงในพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือความรักของพระเจ้า—การนี้ถูกต้องที่สุด!

เมื่อการสร้างคริสตจักรได้มาถึงจุดสูงสุดของมันแล้ว พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจในขั้นตอนของคนปรนนิบัติ และโยนมนุษย์ลงไปในบาตาลึก พระวณะในยุคของคนปรนนิบัติล้วนเป็นคำสาปแช่งทั้งหมด ได้แก่

คำสาปแช่งเนื้อหนังของเจ้า คำสาปแช่งอุปนิสัยเชิงชาตานิยมที่เสื่อมทรามของเจ้า

และคำสาปแช่งสิ่งทั้งหลายเกี่ยวกับเจ้าที่ไม่ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในขั้นตอนนั้นถูกสำแดงออกมาในฐานะพระบารมี

ทันทีหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินขั้นตอนพระราชกิจแห่งการติสสอน และการทดสอบแห่งความตายก็มาถึง

ในพระราชกิจเช่นนั้น มนุษย์ได้เห็นพระพิโรธ พระบารมี การพิพากษา และการติสสอนของพระเจ้า

แต่ทว่าเขายังได้เห็นพระสิริของพระเจ้า ความรักของพระองค์ และความปรานีของพระองค์อีกด้วย

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำ และทั้งหมดที่ได้ถูกสำแดงออกมาเป็นพระอุปนิสัยของพระองค์

ล้วนเป็นความรักต่อมนุษย์ของพระเจ้า

และทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำล้วนมีความสามารถที่จะทำให้ความจำเริญของมนุษย์ลุล่วงได้

พระองค์ทรงทำไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเพื่อมนุษย์ตามวุฒิภาวะของเขา หากพระเจ้ายมิได้ทรงทำการนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

และคงจะไม่มีหนทางที่จะรู้จักพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้

จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้าเป็นครั้งแรกจนกระทั่งถึงวันนี้

พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่นุชย์โดยสอดคล้องกับวุฒิภาวะของมนุษย์ทีละน้อย เพื่อที่มนุษย์จะได้มารู้จักพระองค์ทีละน้อยภายใน

ด้วยการได้มาถึงวันนี้เท่านั้นมนุษย์จึงระลึกได้ว่าการพิพากษาของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์เพียงใด

ขั้นตอนของพระราชกิจแห่งคนปรนนิบัติคือการบังเกิดขึ้นครั้งแรกของพระราชกิจแห่งการสาปแช่งตั้งแต่วิถีแห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้ มนุษย์ถูกสาปแช่งให้ลงไปสู่บาปาลลึก หากพระเจ้ามิได้ทรงทำเช่นนั้น

วันนี้มนุษย์ก็คงจะไม่มีความรู้แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

มีเพียงโดยผ่านทาง การสาปแช่งของพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงจะเผชิญกับพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างเป็นทางการ มนุษย์ถูกเปิดเผยโดยผ่านทางบททดสอบของพวกคนปรนนิบัติ

เขามองเห็นว่าความจงรักภักดีของเขาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ ว่าวุฒิภาวะของเขาต่ำเกินไป

ว่าเขาไม่มีความสามารถในการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

และว่าคำอ้างของเขาเกี่ยวกับการทำให้พระเจ้าพึงพอใจตลอดเวลานั้นมิใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าคำพูด

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสาปแช่งมนุษย์ในขั้นตอนของพระราชกิจแห่งคนปรนนิบัติ เมื่อมองย้อนกลับไป ณ ตอนนี

ขั้นตอนนั้นของพระราชกิจของพระเจ้าช่างน่าอัศจรรย์ กล่าวคือ

พระราชกิจขั้นตอนนั้นได้นำมาซึ่งจุดเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่สำหรับมนุษย์

และได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในอุปนิสัยชีวิตของเขา ก่อนหน้าเวลาแห่งคนปรนนิบัตินั้น

มนุษย์ไม่มีความเข้าใจใดเลยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาชีวิต ไม่เข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงสิ่งใด

หรือไม่เข้าใจเกี่ยวกับพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

และเขาไม่เข้าใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าสามารถทดสอบมนุษย์ได้

จากเวลาแห่งคนปรนนิบัติตลอดมาจนถึงวันนี้ มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เพียงใด—

มันเป็นสิ่งที่มนุษย์มีอาจหยังรู้ได้—

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะคิดฝันได้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจโดยการใส่สมองของเขาได้อย่างไร

และเขายังมองเห็นว่าวุฒิภาวะของเขาต่ำเพียงใดและเห็นว่าเขานั้นไม่เชื่อฟังมากเกินไป

เมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่งมนุษย์ ก็เป็นไปเพื่อให้สัมฤทธิ์ประสิทธิผล

และพระองค์มิได้ทรงทำให้มนุษย์ถึงแก่ความตาย แม้ว่าพระองค์ได้ทรงสาปแช่งมนุษย์

พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นโดยผ่านทางพระวณะ

และคำสาปแช่งทั้งหลายของพระองค์มิได้บังเกิดกับมนุษย์อย่างแท้จริง

เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่งคือความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ และดังนั้น

พระวณะแห่งการสาปแช่งของพระองค์จึงได้ถูกตรัสไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าพระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์หรือทรงสาปแช่งเขา ทั้งสองสิ่งนั้นทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

ทั้งสองถูกกระทำไปเพื่อที่จะทำให้สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อม
มนุษย์ได้รับการถูกลงโทษผ่านทางวิธีทางนี้
และเป็นวิธีซึ่งทำให้สิ่งที่ขาดหายไปภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางพระวณะและพระราชกิจของ
พระองค์ พระราชกิจของพระเจ้าทุกชั้นตอน—ไม่ว่าจะเป็นพระวณะที่เกี่ยวกราด หรือการพิพากษา
หรือการติสอน—ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และถูกต้องเหมาะสมอย่างแน่นอน
ตลอดยุคทั้งหลายพระเจ้ามิเคยได้ทรงพระราชกิจเหมือนเช่นนี้เลย วันนี้
พระองค์ทรงพระราชกิจภายในตัวพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะซึ่งคุณค่าในพระปรีชาญาณของพระองค์
ถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดบางอย่างภายในตัวพวกเจ้า
แต่หัวใจของพวกเจ้ารู้สึกมั่นคงและอยู่อย่างสงบ
มันเป็นพรของพวกเจ้าที่มีความสามารถชื่นชมกับพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระเจ้าได้
ไม่ว่าสิ่งที่พวกเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับในอนาคตจะเป็นอะไร
แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้ามองเห็นจากพระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเจ้าวันนี้คือความรัก
หากมนุษย์ไม่ได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาและกระบวนการถูกลงโทษของพระเจ้า
การกระทำทั้งหลายและความร่ำร้อนของเขาก็จะคงอยู่ในระดับผิวเผินตลอดเวลา
และอุปนิสัยของเขาก็จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งนี้นับว่าเป็นการได้ถูกพระเจ้ารับไว้กระนั้นหรือ?
วันนี้ ถึงแม้ว่าภายในมนุษย์ยังคงโอหังและทะนงตนอยู่มาก
แต่อุปนิสัยของมนุษย์ก็มั่นคงมากกว่าแต่ก่อนมากนัก
การจัดการกับเจ้าของพระเจ้ากระทำไปเพื่อที่จะช่วยเจ้าให้รอด และถึงแม้ว่าเจ้าอาจจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดบ้าง
ณ เวลานั้น แต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในอุปนิสัยของเจ้าจะมาถึง ณ เวลานั้น
เจ้าจะมองกลับไปและเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าชาญฉลาดเพียงใด และ ณ เวลานั้น
เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง วันนี้
มีผู้คนบางคนซึ่งกล่าวว่าพวกเขาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่นั่นไม่เหมือนจริงมาก แท้ที่จริงแล้ว
พวกเขากำลังพูดความเท็จ
เพราะในปัจจุบันพวกเขายังไม่เข้าใจว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคือเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดหรือเพื่อสาปแช่งมนุษย์กั
นแน่ อาจเป็นไปได้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นมันได้อย่างชัดเจน ณ ตอนนี้
แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้ามองเห็นว่าวันแห่งการถวายเกียรติของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว
และเจ้าจะมองเห็นว่าการรักพระเจ้ามีความหมายมากเพียงใด เพื่อที่เจ้าจะมารู้จักชีวิตมนุษย์
และเนื้อหาของเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งการรักพระเจ้า เพื่อที่วิญญาณของเจ้าจะได้เป็นอิสระ

ชีวิตของเจ้าจะเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี และเจ้าจะได้ใกล้ชิดกับพระเจ้าและจับตามองที่พระองค์ ณ เวลานั้น เจ้าจะรู้อย่างแท้จริงว่าพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้มีคุณค่าเพียงใด

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 89

แท้จริงแล้ว พระราชกิจที่กำลังทรงทำอยู่ตอนนี้คือการทำให้ผู้คนละทิ้งชาตान บรรพบุรุษเก่าแก่ของพวกเขา

การพิพากษาทั้งมวลโดยพระวณะมุ่งที่จะเปิดโปงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษยชาติ

และทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจแก่นแท้ของชีวิตได้ การพิพากษาซ้ำๆ เหล่านี้แทงหัวใจของผู้คน

การพิพากษาแต่ละครั้งเกี่ยวข้องโดยตรงกับชะตากรรมของพวกเขา

และถูกหมายให้สร้างบาดแผลแก่หัวใจของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะสามารถปล่อยมือจากสิ่งต่างๆ

เหล่านั้นทั้งหมด และโดยวิธีนั้นก็มารู้จักชีวิต รู้จักโลกที่โสมมนี้

รู้จักพระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า

และรู้จักมวลมนุษย์ที่ถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามอีกด้วย

ยิ่งมนุษย์ได้รับการติสอนและการพิพากษาประเภทนี้มากขึ้นเท่าใด

หัวใจของมนุษย์ก็ยิ่งสามารถได้รับบาดเจ็บได้มากขึ้นเท่านั้น

และวิญญาณของเขาก็ยังสามารถถูกปลุกได้มากขึ้นเท่านั้น

การปลุกวิญญาณของผู้คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามสุดขีดและถูกหลอกลวงอย่างลึกล้ามากที่สุดเหล่านี้คือเป้าหมาย

ของการพิพากษาประเภทนี้ มนุษย์ไม่มีวิญญาณ นั่นคือวิญญาณของเขาได้ตายไปนานแล้ว

และเขาหาว่าไม่มีสวรรค์ หาว่าไม่มีพระเจ้าองค์หนึ่ง

และหาว่าไม่แน่นอนว่าเขากำลังคืบคลานอยู่ในห้วงเหวแห่งความตาย

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าเขากำลังมีชีวิตอยู่ในนรกขั้วนี้บนแผ่นดินโลก?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าศพเน่าเหม็นของเขานี้ได้ตกลงไปในแดนคนตายโดยผ่านทางทำให้เสื่อมทรามของชาตान?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกได้ถูกมวลมนุษย์ทำให้ย่อยยับจนเกินกว่าจะซ่อมได้นานแล้ว? และเขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าพระเจ้าผู้สร้างได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกในวันนี้

และกำลังทรงค้นหากลุ่มผู้คนเสื่อมทรามที่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้รอดได้?

แม้หลังจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษและการพิพากษาที่เป็นไปได้ทุกครั้ง

แต่ความรู้สึกลึกซึ้งที่ฝังทึบของเขาก็คงแทบไม่ขยับ และจริงๆ แล้ว แทบจะไม่ตอบสนอง

มนุษยชาติช่างเลื่องนั้! และแม้ว่าการพิพากษาประเภทนี้จะเหมือนลูกเห็บโหดร้ายที่ตกลงมาจากฟ้า

แต่ก็เป็นประโยชน์ใหญ่หลวงที่สุดต่อมนุษย์

หากไม่เป็นเพราะการพิพากษาผู้คนเยี่ยงนี้ก็คงจะไม่มีผลลัพธ์และคงจะเป็นไปไม่ได้อย่างที่ช่วยผู้คน

ให้รอดจากห้วงเหวแห่งความระทมทุกข์

หากไม่เป็นเพราะพระราชกิจนี้ก็จะยากยิ่งที่ผู้คนจะไพล่ออกจากแดนคนตาย

เพราะหัวใจของพวกเขาได้ตายไปนานแล้ว และวิญญาณของพวกเขาได้ถูกซาตานเหยียบย่ำมานานแล้ว
การช่วยพวกเขาที่ได้จมลงสู่ก้นบึ้งที่ลึกที่สุดของความเสื่อมให้รอดพึงต้องร้องเรียกพวกเขาอย่างแข็งขัน
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะปลุกหัวใจที่เย็นจนแข็งของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 90

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในสถานที่ที่ต่ำลงและโสโครกมากที่สุดจากสถานที่ทั้งหมด และในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่บริสุทธิ์และชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ได้อย่างชัดเจน แล้วพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์แสดงให้เห็นโดยผ่านทางสิ่งใด? สิ่งนี้แสดงให้เห็นเมื่อพระองค์ทรงพิพากษาบาปของมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาชานา เมื่อพระองค์ทรงชิงชังบาป และเมื่อพระองค์ทรงรังเกียจศัตรูที่ต่อต้านและกบฏต่อพระองค์ วณะที่เรากล่าวในวันนี้ก็เพื่อพิพากษาบาปของมนุษย์ เพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ เพื่อสาปแช่งการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ การ โกงและการหลอกลวงของมนุษย์ คำพูดและความประพฤติดของมนุษย์—

ทั้งหมดที่ไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การพิพากษา และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์จะต้องถูกราหน้าว่าเป็นบาป

พระวณะของพระองค์เป็นไปตามหลักการแห่งการพิพากษา

พระองค์ทรงใช้การพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ การสาปแช่งการเป็นกบฏของมนุษย์ และการตีแผ่ใบหน้าอันน่าเกลียดของมนุษย์เพื่อให้สำแดงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เอง

ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่แสดงแทนอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ และอันที่จริงแล้ว

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแท้จริงแล้วคือพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเจ้าเป็นบริบทของถ้อยคำวันนี้—เราใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อพูดและพิพากษา และเพื่อดำเนินงานแห่งการพิชิตชัย การนี้เพียงอย่างเดียวที่เป็นพระราชกิจอันแท้จริง และการนี้เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสาธิต

หากไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาเจ้า

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

เนื่องจากเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม พระเจ้าจะไม่ทรงลงโทษเจ้า

และโดยผ่านทางการณ์นี้เองความบริสุทธิ์ของพระองค์จะแสดงให้เห็น

หากพระเจ้าจะทรงเห็นว่าความโสโครกและการเป็นกบฏของมนุษย์นั้นมากจนเกินไป

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวหรือพิพากษาเจ้า อีกทั้งไม่ได้ทรงติสอนเจ้าเนื่องจากความไม่ชอบธรรมของเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระองค์คงจะไม่ทรงมีความเกลียดชังบาป

พระองค์คงจะทรงโสโครกเทียบเท่ามนุษย์ วันนี้ เป็นเพราะความโสโครกของเจ้า เราจึงพิพากษาเจ้า

และเป็นเพราะความเสื่อมทรามและการเป็นกบฏของเจ้า เราจึงติสอนเจ้า

เราไม่ได้กำลังโอ้อวดคุณานุภาพของเรากับพวกเจ้าหรือจงใจกดขี่พวกเจ้า

เราทำสิ่งเหล่านี้เพราะพวกเจ้าผู้ที่เกิดในแผ่นดินแห่งความโศโครกนี้เปราะบางอย่างรุนแรงยิ่งนักจากสิ่งโศโครก พวกเจ้าเพียงสูญเสียความสัตย์สุจริตและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าไป

และพวกเจ้าได้กลายเป็นดั่งสุกรที่เกิดในมุมที่สกปรกที่สุดของโลก

และดังนั้นเป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเจ้าจึงถูกพิพากษา และเราจึงปล่อยความโกรธของเราต่อพวกเจ้า

แน่นอนว่าเป็นเพราะการพิพากษานี้เองพวกเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม

และว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

แน่นอนว่าเป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์นี่เอง

พระองค์จึงทรงพิพากษาพวกเจ้าและทรงปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกเจ้า

เพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นการเป็นกบฏของมนุษย์

และเพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นความโศโครกของมนุษย์

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงบริสุทธิ์และไร้อิทธิ

ทว่ายังดำรงพระชนม์ชีพในแผ่นดินแห่งความโศโครก หากบุคคลหนึ่งเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับผู้อื่น

และไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เกี่ยวกับเขา และเขาไม่มีอุปนิสัยที่ชอบธรรม เช่นนั้นแล้ว

เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะพิพากษาความชั่วช้าของมนุษย์ อีกทั้งเขาไม่เหมาะที่จะดำเนินการพิพากษามนุษย์

หากบุคคลหนึ่งจะพิพากษาอีกคนหนึ่ง นั่นจะไม่เหมือนกับว่าพวกเขากำลังตบหน้าตัวเองหรือ?

ผู้คนที่โศโครกติดเทียมกับอีกคนหนึ่งจะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพิพากษาบรรดาผู้ที่เหมือนกับพวก

เขาได้อย่างไร? พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถพิพากษามวลมนุษย์ที่โศโครกทั้งหมดได้

มนุษย์จะสามารถพิพากษาบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน? มนุษย์จะสามารถเห็นบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน

และมนุษย์จะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะกล่าวโทษบาปเหล่านี้ได้อย่างไรกัน?

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะพิพากษาบาปของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรมได้อย่างไรกัน?

เมื่อมีการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของผู้คน พระเจ้าตรัสเพื่อพิพากษาผู้คน

และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะเห็นว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์

ขณะพระองค์ทรงพิพากษาและตีสอนมนุษย์เพราะบาปของเขา ในขณะที่เดียวกันก็ตีแผ่บาปของมนุษย์

ไม่มีใครหรือสิ่งใดสามารถหลีกเลี่ยงการพิพากษานี้ได้ ทั้งหมดที่โศโครกนั้นถูกพิพากษาโดยพระองค์

และด้วยเหตุนี้เท่านั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม หากมิใช่เช่นนั้นแล้ว

จะสามารถกล่าวได้อย่างไรว่าพวกเจ้าเป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่นทั้งในนามและข้อเท็จจริง?

ตัดตอนมาจาก “ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกฤษฎีกาแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 91

มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างพระราชกิจที่ได้ทำในอิสราเอลและพระราชกิจของวันนี้
พระยาห์เวห์ทรงนำชีวิตของคนอิสราเอล และไม่มีการติสอนและการพิพากษามากนัก
เพราะในเวลานั้นผู้คนเข้าใจโลกน้อยเกินไปและมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามอยู่บ้าง ตอนนั้น
คนอิสราเอลเชื่อฟังพระยาห์เวห์โดยไม่มีข้อกังขา เมื่อพระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาสร้างแท่นบูชา
พวกเขาก็สร้างแท่นบูชาขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อพระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาสวมเสื้อคลุมของปุโรหิต
พวกเขาก็เชื่อฟัง ในสมัยนั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นเหมือนคนเลี้ยงแกะที่เฝ้าฝูงแกะ
โดยมีแกะเดินตามการนำทางของคนเลี้ยงแกะและกินหญ้าในทุ่งหญ้า พระยาห์เวห์ทรงนำชีวิตของพวกเขา
นำทางพวกเขาในวิธีที่พวกเขากิน แต่งกาย พักพิง และเดินทาง
นั่นไม่ใช่เวลาที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเป็นที่กระจาง เพราะมนุษย์ในสมัยนั้นเป็นเด็กแรกเกิด
มีเพียงไม่กี่คนที่เป็นคนกบฏและเป็นปรีภัย ไม่มีความโสโครกมากนักท่ามกลางมวลมนุษย์
และดังนั้นผู้คนจึงไม่สามารถทำตนเป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่นต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
โดยผ่านทางผู้คนที่มาจากแผ่นดินแห่งความโสโครกนั่นเอง ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจึงแสดงให้เห็น วันนี้
พระองค์ทรงใช้ความโสโครกที่แสดงในผู้คนเหล่านี้ของแผ่นดินแห่งความโสโครก และพระองค์ทรงพิพากษา
และสิ่งที่พระองค์ทรงได้รับการเปิดเผยท่ามกลางการพิพากษาก็เป็นด้วยเหตุนี้ เหตุใดพระองค์จึงทรงพิพากษา?
พระองค์ทรงสามารถตรัสพระวณะแห่งการพิพากษาเพราะพระองค์ทรงดูหมิ่นบาป
พระองค์จะกริ้วถึงเพียงนั้นได้อย่างไรหากพระองค์ไม่ได้ทรงชิงชังการเป็นกบฏของมวลมนุษย์?
หากไม่มีความเคียดแค้นที่ภายในพระองค์ ไม่มีความน่าสะอิดสะเอียน
หากพระองค์ไม่ใส่พระทัยต่อการเป็นกบฏของผู้คน
เช่นนั้นแล้วนั่นก็จะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงโสโครกเท่ากับมนุษย์
การที่พระองค์ทรงสามารถพิพากษาและติสอนมนุษย์ได้ก็เพราะพระองค์ทรงเกลียดชังความโสโครก
และสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชังนั้นไม่มีอยู่ในพระองค์
หากมีการต่อต้านและความเป็นกบฏอยู่ในพระองค์เช่นกัน
พระองค์คงจะไม่ทรงดูหมิ่นพวกที่เป็นปรีภัยและเป็นกบฏ
หากพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจะกำลังดำเนินไปในอิสราเอล ก็คงจะไม่มีคามหมายใดๆ ในพระราชกิจนั้น
เหตุใดพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจึงกำลังได้รับการทรงงานในประเทศจีน
สถานที่ที่มีดมิดที่สุดและล้ำหลังมากที่สุดจากทั้งหมด?
นั่นก็เพื่อแสดงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์ กล่าวโดยย่อคือ ยิ่งสถานที่ที่มีดมิดมากขึ้นเพียงใด
ก็ยิ่งแสดงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น อันที่จริงแล้ว

ทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระเจ้า มีเพียงในวันนี้เท่านั้น
ที่พวกเจ้าตระหนักได้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อมายืนท่ามกลางพวกเจ้า
ซึ่งแสดงออกมาโดยสิ่งโสโครกและความเป็นกบฏของพวกเจ้า และตอนนี้เท่านั้นที่พวกเจ้ารู้จักพระเจ้า
นี่ไม่ใช่การยกย่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือ? อันที่จริงแล้ว
พวกเจ้าเป็นกลุ่มผู้คนในประเทศจีนที่ได้รับการเลือกสรร
และเพราะเจ้าได้รับการเลือกสรรและได้ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าเรื่อยมา
และเพราะเจ้าไม่เหมาะสมที่จะชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น
นี่จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าทั้งหมดนี้คือการยกย่องในระดับสูงสุดของพวกเจ้า พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อพวกเจ้า
และได้ทรงแสดงให้พวกเจ้าเห็นถึงพระอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และพระองค์ได้ทรงมอบการนั้นทั้งหมดแก่พวกเจ้า
และได้ทรงทำให้พวกเจ้าชื่นชมไปกับพระพรทั้งหมดที่พวกเจ้าอาจสามารถชื่นชมได้
ไม่เพียงแต่เจ้าจะได้ลิ้มรสพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังไปกว่านั้น
เจ้ายังได้ลิ้มรสความรอดของพระเจ้า การไถ่ของพระเจ้า และความรักที่ไม่มีที่สิ้นสุดไร้ขีดจำกัดของพระเจ้า
พวกเจ้าที่โสโครกที่สุดจากทั้งหมด ได้ชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น—เจ้าไม่ได้รับพระพรหรือ?
นี่ไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงยกเจ้าขึ้นมาหรือ? ผู้คนอย่างพวกเจ้ามีสถานะต่ำที่สุดจากทั้งหมด
เจ้าไม่คู่ควรกับการชื่นชมพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นอยู่แล้วโดยธรรมชาติ
แต่กระนั้นพระเจาก็ได้ทรงสร้างข้อยกเว้นด้วยการยกเจ้าขึ้น เจ้าไม่รู้สึกละอายใจหรือ?
หากเจ้าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะละอายใจต่อตัวเจ้าเองในท้ายที่สุด
และเจ้าจะลงโทษตัวเจ้าเอง วันนี้ เจ้าไม่ถูกลงโทษ อีกทั้งเจ้าไม่ถูกลงโทษ เนื้อหนังของเจ้าปลอดภัยดี—
แต่ท้ายที่สุดแล้ว วาระเหล่านี้จะทำให้เจ้าอับอาย จนถึงวันนี้ เรายังไม่ได้ติสอนผู้ใดอย่างเปิดเผย
วาระของเราอาจรุนแรง แต่เราจะกระทำตนต่อผู้คนอย่างไร? เราชูใจพวกเขา และเตือนสติพวกเขา
และเตือนความจำพวกเขา เราทำการนี้โดยไม่มีเหตุผลอื่นใดนอกจากเพื่อช่วยพวกเจ้าให้รอด
พวกเจ้าไม่เข้าใจเจตจำนงของเราจริงๆ หรือ? พวกเจ้าควรเข้าใจสิ่งที่เรากล่าว และได้รับแรงคลไจจากสิ่งนั้น
มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่มีผู้คนมากมายที่เข้าใจ
การนี้ไม่ใช่พระพรของการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?
การเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ใช่สิ่งที่ได้รับพระพรมากที่สุดหรือ? ท้ายที่สุด
เมื่อเจ้าไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พวกเจ้าจะกล่าวการนี้
“พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่นที่เป็นแบบฉบับเฉพาะ” พวกเขาจะถามเจ้าว่า
“การที่ท่านเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นที่เป็นแบบฉบับเฉพาะหมายความว่าอะไร?” และเจ้าจะกล่าวว่า

“พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่นของพระราชกิจของพระเจ้า และของฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้านั้น ได้รับการนำมาสู่ความสว่างโดยความเป็นกบฏของพวกเรา พวกเราเป็นวัตถุที่ใช้ปรนนิบัติของพระราชกิจยุคสุดท้ายของพระเจ้า

พวกเราเป็นรายชื่ของพระราชกิจของพระองค์ และยังเป็นเครื่องมือของพระราชกิจด้วยเช่นกัน”

เมื่อพวกเขาได้ยินการนั้น พวกเขารู้สึกประหลาดใจ จากนั้น เจ้าจะกล่าวว่า

“พวกเราเป็นชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความสำเร็จในพระราชกิจของทั้งจักรวาลของพระเจ้า

และสำหรับการพิชิตชัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง ไม่ว่าพวกเราจะเป็นบริสุทธหรือโสโครก

กล่าวโดยย่อแล้ว พวกเรายังคงได้รับพระพรมากกว่าพวกเรา เพราะพวกเราได้เห็นพระเจ้าแล้ว

และฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นโดยผ่านทางโอกาสของการที่พระองค์ทรงพิชิตพวกเรา

เป็นเพียงเพราะพวกเราโสโครกและเสื่อมทรามนั่นเอง

จึงทำให้พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ได้เริ่มต้นขึ้น

พวกเจ้ามีความสามารถในการเป็นพยานเช่นนั้นถึงพระราชกิจยุคสุดท้ายของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม! นี่ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากการยกย่องของพระเจ้าที่มีต่อพวกเรา!

แม้ว่าพวกเราอาจจะไม่โอหัง แต่พวกเราสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้อย่างภาคภูมิใจ

เพราะไม่มีใครสามารถสืบทอดสัญญาที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ และไม่มีใครสามารถชื่นชมพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้

พวกเราารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณยิ่งนักที่พวกเราซึ่งเป็นผู้ที่โสโครกสามารถทำงานในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นในช่วงระหว่างการบริหารจัดการของพระเจ้าได้” และเมื่อพวกเขาถามว่า

“ชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างคืออะไร” เจ้าก็กล่าวว่า “พวกเราเป็นมวลมนุษย์ที่เป็นกบฏและโสโครกมากที่สุด

พวกเราได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งโดยซาตาน และพวกเราเป็นเนื้อหนังที่ล้าหลังและต่ำต้อยมากที่สุด

พวกเราคือตัวอย่างชั้นเอกของพวกที่เคยถูกซาตานใช้ วันนี้

พวกเราได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าให้เป็นลำดับแรกท่ามกลางมวลมนุษย์ที่จะถูกพิชิต

และพวกเราได้มองเห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้าและได้สืบทอดพระสัญญาของพระองค์

พวกเรากำลังได้รับการใช้เพื่อพิชิตผู้คนมากขึ้น

ดังนั้นพวกเราจึงเป็นชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างของบรรดาผู้ที่ถูกพิชิตท่ามกลางมวลมนุษย์”

ไม่มีคำพยานใดที่ดีไปกว่าพระวณะเหล่านี้ และนี่คือประสบการณ์ที่ดีที่สุดในชีวิตของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 92

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยที่กระทำกับผู้คนเช่นพวกเจ้ามีนัยสำคัญอย่างลึกซึ้งที่สุด นั่นคือ ในแง่หนึ่ง จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการทำให้กลุ่มคนมีความเพียบพร้อม กล่าวคือ การทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม การที่พวกเขาอาจกลายเป็นกลุ่มผู้ชนะ— เป็นกลุ่มคนกลุ่มแรกที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ ซึ่งหมายถึงผลแรก ในอีกแง่หนึ่ง จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการปล่อยยี่สิบสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้ขึ้นชมกับความรักของพระเจ้า ได้รับความรอดที่ครบถ้วนและยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

การปล่อยยี่สิบมนุษย์ได้ขึ้นชมกับไม่เพียงแต่ความปรานีและความเมตตาเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือการติสอนและการพิพากษาด้วย ตั้งแต่การทรงสร้างโลกจนถึงปัจจุบันนี้ ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติในพระราชกิจของพระองค์คือความรัก โดยปราศจากความเกลียดชังใดๆ ต่อมนุษย์ แม้แต่การติสอนและการพิพากษาที่เจ้าได้เห็นก็เป็นความรักเช่นกัน

ความรักที่แท้จริงกว่าและเป็นจริงกว่า ความรักที่นำทางให้ผู้คนมาอยู่บนเส้นทางของชีวิตมนุษย์ที่ถูกต้อง ในอีกแง่หนึ่ง จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการเป็นคำพยานต่อหน้าชาตान และในอีกแง่หนึ่ง จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการวางรากฐานเพื่อเผยแผ่พระราชกิจของพระกิตติคุณในอนาคต

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ในการนำทางผู้คนไปสู่เส้นทางชีวิตมนุษย์ที่ถูกต้อง เพื่อที่พวกเขาอาจใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ที่ปกติ เพราะผู้คนไม่รู้วิธีใช้ชีวิต และหากปราศจากการทรงนำนี้ เจ้าจะใช้ชีวิตที่ว่างเปล่าเท่านั้น ชีวิตของเจ้าจะปราศจากคุณค่าหรือความหมาย และเจ้าจะไม่สามารถเป็นบุคคลที่ปกติได้เลย นี่คือนัยสำคัญที่ลึกซึ้งที่สุดของการพิชิตมนุษย์

พวกเจ้าทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ เมื่อมีการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในพวกเจ้าแล้ว ก็จะเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่ พวกเจ้าทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตื้นหาจัด และพวกเจ้าทั้งหมดเต็มไปด้วยบาปและตื้นหา

วันนี้พวกเจ้าไม่ใช่แค่มีความสามารถที่จะมองเห็นพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าคือ พวกเจ้ายังได้รับการติสอนและการพิพากษา พวกเจ้าได้รับความรอดที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริง กล่าวคือ พวกเจ้าได้รับความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าแล้ว ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติ

พระองค์ทรงแสดงความรักต่อพวกเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ไม่ทรงมีเจตนารมณ์ร้าย พระองค์ทรงพิพากษาพวกเจ้าเนื่องจากบาปของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะตรวจดูตัวพวกเจ้าเองและได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้

ทั้งหมดนี้กระทำเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ ตั้งแต่เริ่มต้นถึงสิ้นสุด

พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติอย่างสุดพระปรีชาสามารถเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และทรงไม่มีความพึงปรารถนาที่จะทำลายมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์โดยสิ้นเชิงเลย
วันนี้ พระองค์ได้เสด็จมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อทรงพระราชกิจ

แล้วความรอดเช่นนั้นไม่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกหรือ? หากพระองค์ทรงเกลียดชังพวกเจ้า

พระองค์จะทรงยังคงปฏิบัติพระราชกิจที่ใหญ่โตเช่นนั้นเพื่อทรงนำพวกเจ้าด้วยพระองค์เองหรือ?

พระองค์ควรทรงทนทุกข์เช่นนั้นด้วยเหตุใด? พระเจ้าไม่ได้ทรงเกลียดชังพวกเจ้า หรือมีเจตนารมณ์ร้ายใดๆ

ต่อพวกเจ้า พวกเจ้าควรรู้ว่าความรักของพระเจ้าคือความรักที่แท้จริงที่สุด

พระองค์ทรงต้องช่วยผู้คนโดยผ่านทาง การพิพากษาเพียงเพราะว่าผู้คนไม่เชื่อฟัง หากไม่ใช่เพราะสิ่งนี้แล้ว

การช่วยมนุษย์ให้รอดก็จะไม่อาจเป็นไปได้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้วิธีใช้ชีวิต และไม่แม้แต่จะตระหนักวิธีใช้ชีวิต

และเพราะพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตื้นหาจัดนี้

และเป็นมารที่ตื้นหาจัดและสกปรกโสมมด้วยตัวเจ้าเอง

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้พวกเจ้ากลับกลายมาเป็นผิดคุณธรรมยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะมองเห็นพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้เหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ในตอนนี้

และถูกซาตานเหยียบย่ำตามใจชอบ และพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้เจ้าตกลงไปสู่แดนคนตาย

พระองค์ทรงเพียงต้องประสงค์ที่จะได้รับผู้คนกลุ่มนี้ และช่วยพวกเจ้าให้รอดอย่างถ้วนทั่ว

นี่คือจุดประสงค์สำคัญของการปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในพวกเจ้า—

พระราชกิจนี้เพียงเป็นไปได้เพื่อความรอด

หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่ได้กระทำกับเจ้านั้นคือความรักและความรอด

หากเจ้าคิดว่ามันเป็นเพียงแค่วิธีการหนึ่ง เป็นวิธีทรมานมนุษย์ และเป็นบางสิ่งที่ไม่ควรค่า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ต่างไปกับการกลับไปทั่วโลกของเจ้าเพื่อทนทุกข์กับความเจ็บปวดและความยากลำบาก!

หากเจ้าเต็มใจที่จะอยู่ในกระแสนี้และชื่นชมกับการพิพากษานี้และความรอดอันยิ่งใหญ่

ชื่นชมกับพระพรทั้งหมดเหล่านี้ พระพรที่ไม่สามารถหาได้จากที่ใดในโลกของมนุษย์ และชื่นชมกับความรักนี้

เช่นนั้นแล้วถึงทำตัวให้ดี นั่นคือ อยู่ในกระแสนี้ต่อไปเพื่อยอมรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

เพื่อที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้

เจ้าอาจทนทุกข์กับความเจ็บปวดและกระบวนการถูกลงเล็กน้อยเนื่องจากการพิพากษาของพระเจ้า

แต่การทนทุกข์กับความเจ็บปวดนี้มีคุณค่าและมีความหมาย

แม้ว่าผู้คนได้รับการถูกลงและได้รับการสัมผัสกับการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไว้ปรานี—

ซึ่งมีจุดมุ่งหมายคือการลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา เพื่อลงโทษเนื้อหนังของพวกเขา—

แต่ก็ไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจนี้ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อก่อว่าโทษเนื้อหนังของพวกเขาจนถึงกับถูกทำลายไป

การเผยที่รุนแรงโดยพระวจนะทั้งหมดเป็นไปได้เพื่อจุดประสงค์ในการนำทางพวกเจ้าสู่เส้นทางที่ถูกต้อง

พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนี้มากมายด้วยตัวพวกเจ้าเอง
และเป็นที่ยืนยันว่าพระราชกิจนี้ไม่ได้นำทางพวกเจ้าไปสู่เส้นทางที่ชั่วร้าย!
ทั้งหมดเป็นไปเพื่อทำให้พวกเจ้าใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และทั้งหมดสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเจ้า
ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านี้มีพื้นฐานมาจากความต้องการของเจ้า ตามความอ่อนแอของเจ้า
และตามวุฒิภาวะจริงๆ ของเจ้า และไม่มีการวางภาระที่ไม่อาจทนรับได้ใดๆ แก่พวกเจ้า
เจ้าไม่เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนในวันนี้ และเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่เป็นธรรมกับเจ้า
และที่จริงแล้วเจ้าเชื่ออยู่เสมอว่าเหตุผลที่เราติสอน พิพากษา และตำหนิเจ้าทุกวันนี้เป็นเพราะเราเกลียดชังเจ้า
แต่ถึงแม้ว่าสิ่งที่เจ้าทนทุกข์จะเป็นการติสอนและการพิพากษา ที่จริงแล้วนี่ก็คือความรักสำหรับเจ้า
และเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
หากเจ้าไม่สามารถจับใจความความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของพระราชกิจนี้ได้
ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าจะได้รับประสบการณ์ต่อไป ความรอดนี้ควรนำความชื่นใจมาให้แก่เจ้า
จงอย่าปฏิเสธที่จะกลับมามีสติคิดได้ เมื่อได้มาไกลถึงเพียงนี้แล้ว
นัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยควรเป็นที่ชัดเจนสำหรับเจ้า และเจ้าไม่ควรมีความคิดเห็นใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจนี้เป็นอย่างอื่นอีกต่อไป!

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 93

บรรดาผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะตั้งมั่นในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าช่วงระหว่างยุคสุดท้าย—กล่าวคือ ในระหว่างพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายนั้น—

จะเป็นบรรดาผู้ซึ่งจะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายเคียงข้างพระเจ้า เช่นนี้เอง

บรรดาผู้ซึ่งเข้าสู่การหยุดพักทั้งหมดนั้นจะหลุดพ้นจากอิทธิพลของซาตาน

และจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหลังจากได้ก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายของพระองค์แล้ว พวกมนุษย์เหล่านี้ ผู้ซึ่งในที่สุดจะได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้านั้น จะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้าย

จุดประสงค์สำคัญของพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือเพื่อชำระมนุษยชาติให้บริสุทธิ์ และเพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการหยุดพักขั้นสูงสุด หากไม่มีการชำระให้สะอาดดังกล่าว

ก็จะมีมนุษย์คนใดถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มแตกต่างกันตามประเภท หรือเข้าสู่การหยุดพักได้

พระราชกิจนี้เป็นเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นของมนุษยชาติที่จะเข้าสู่การหยุดพัก

เฉพาะพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะชำระพวกมนุษย์ให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

และเฉพาะพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระองค์เท่านั้นที่จะนำส่วนประกอบของมนุษยชาติที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้นไปสู่ความสว่าง ด้วยวิธีนั้น

จึงเป็นการแยกบรรดาผู้ที่สามารถถูกช่วยให้รอดออกจากบรรดาผู้ที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้

และแยกบรรดาผู้ที่จะคงเหลืออยู่ออกจากบรรดาผู้ที่จะไม่คงเหลืออยู่ได้ เมื่อพระราชกิจนี้สิ้นสุดลง

บรรดาผู้คนที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่จะถูกชำระให้สะอาดทั้งหมดและเข้าสู่สถานะที่สูงขึ้นของมนุษยชาติ ซึ่งพวกเขาจะได้ชื่นชมกับชีวิตมนุษย์ที่มีช่วงขณะอันน่าอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก กล่าวคือ

พวกเขาจะเริ่มวันแห่งการหยุดพักแบบมนุษย์ของพวกเขา และดำรงอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า

หลังจากที่บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ได้ถูกติสอนและถูกพิพากษาแล้ว

ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาก็จะถูกเปิดเผยออกมาโดยถ้วนทั่ว ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาทั้งหมดจะถูกทำลาย

และไม่ได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป เช่นเดียวกับซาตาน

มนุษยชาติแห่งอนาคตจะไม่รวมเข้ากับผู้คนประเภทนี้คนใดเลยอีกต่อไป

ผู้คนเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะเข้าสู่แผ่นดินแห่งการหยุดพักขั้นสูงสุด

อีกทั้งไม่เหมาะสมที่จะร่วมในวันแห่งการหยุดพักที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะร่วมแบ่งปันกัน

ด้วยเพราะพวกเขาเป็นเป้าหมายแห่งการลงโทษและเป็นผู้คนไม่ชอบธรรมที่ชั่วร้าย

พวกเขาเคยได้รับการไถ่มาครั้งหนึ่ง และพวกเขายังได้ถูกพิพากษาและถูกติสอนด้วย

ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำการปรนนิบัติพระเจ้าด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อวันสุดท้ายมาถึง

พวกเขาจะยังคงถูกกำจัดและถูกทำลายเนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา
และเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังและการไม่สามารถได้รับการไถ่ของพวกเขา
พวกเขาจะไม่มีวันได้มาอยู่ในโลกแห่งอนาคตอีกครั้ง
และจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์แห่งอนาคตอีกต่อไป
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิญญาณของคนตายหรือเป็นผู้คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
คนทำชั่วทั้งหมดและพวกที่ไม่ได้ถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจะถูกทำลายทันทีที่ผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางมนุษยชาติเข้าสู่
สู่การหยุดพัก สำหรับวิญญาณและพวกมนุษย์ที่ทำชั่วเหล่านี้
หรือวิญญาณของผู้คนที่ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทำความชอบธรรม ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในยุคใด
พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำชั่วจะถูกทำลายในที่สุด และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต
การที่บุคคลหรือวิญญาณจะได้รับความรอดหรือไม่นั้น
ไม่ได้ถูกตัดสินบนพื้นฐานของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม
มันจะถูกกำหนดโดยการที่พวกเขาได้ดำเนินทานหรือไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ผู้คนในยุคก่อนหน้านี้
ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับความรอดได้ จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษโดยไม่มีข้อสงสัย
และพวกที่อยู่ในยุคปัจจุบัน
ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดก็จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษอย่างแน่นอนด้วย
เช่นกัน พวกมนุษย์จะถูกแบ่งกลุ่มไปตามความดีและความชั่ว ไม่ใช่ตามยุคสมัยที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่
เมื่อถูกแบ่งกลุ่มดังนี้แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลในทันที
แต่ทว่าพระเจ้าจะทรงดำเนิพระราชกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้บำเหน็จรางวัลคนดีก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระ
องค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการดำเนิพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้ายของพระองค์แล้วเท่านั้น อันที่จริง
พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นคนดีและคนชั่วมาตั้งแต่ที่พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามก
กลางพวกเขาแล้ว
พระองค์เพียงแค่ว่าให้บำเหน็จรางวัลคนชอบธรรมและลงโทษคนชั่วเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ไ
ด้มาถึงบัพทวารแล้วเท่านั้น ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆ
เมื่อพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วจากนั้นก็เริ่มภารกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดีในทันที
จุดประสงค์ทั้งหมดทั้งมวลเบื้องหลังพระราชกิจชั้นสูงสุดแห่งการลงโทษคนชั่วและการให้บำเหน็จรางวัลคนดีของ
พระเจ้าคือการชำระพวกมนุษย์ทั้งหมดให้บริสุทธิ์อย่างถาวร
เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงนำมนุษยชาติที่บริสุทธิ์สะอาดเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์ได้
พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดมากที่สุด

ซึ่งเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมด
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำลายคนชั่ว แต่กลับทรงยอมให้พวกเขาหลงเหลืออยู่ เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ทุกคนก็จะยังคงไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่การหยุดพักได้
และพระเจ้าย่อมไม่ทรงมีความสามารถที่จะนำมนุษยชาติทั้งหมดเข้าสู่อาณาจักรที่ดีกว่าได้
พระราชกิจดังกล่าวก็คงจะไม่ครบบริบูรณ์ เมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นลง
มนุษยชาติทั้งหมดจะบริสุทธิ์อย่างถาวรบริบูรณ์
ด้วยหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในการหยุดพักได้อย่างมีสันติสุข

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 94

รอยเท้าของเราเข้าไปทั่วจักรวาลและไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลก
ตาของเรากำลังตรวจสอบทุกคนคล้อยเนื่องนิศย์ และที่มากกว่านั้น เราตรวจดูจักรวาลโดยรวม
อันที่จริงแล้ววณะของเรากำลังทำงานอยู่ในทุกมุมของจักรวาล ใครก็ตามที่กล้าไม่ทำการปรนนิบัติเรา
ใครก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีต่อเรา ใครก็ตามที่กล้าทำการตัดสินนามของเรา
และใครก็ตามที่กล้าด่าว่าและใส่ร้ายป้ายสีบรรดาบุตรของเรา—
คนเหล่านั้นที่สามารถทำสิ่งเช่นนั้นได้อย่างแท้จริงต้องก้าวผ่านการพิพากษาอันรุนแรง
การพิพากษาของเราจะเกิดขึ้นในความครบถ้วนของการนั้น ซึ่งหมายความว่าตอนนี้คือยุคสมัยแห่งการพิพากษา
และโดยผ่านทาง การเผ่าสังเขตอันพิถีพิถัน เราจะพบว่า การพิพากษาของเราแผ่ขยายไปตลอดทั่วทั้งสากลพิภพ
แน่นอนว่า บ้านของเราจะไม่ได้รับการยกเว้น การพิพากษาจะมายังพวกที่มีความคิด คำพูด
หรือการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา จงเข้าใจการนี้ไว้!
การพิพากษาของเรามุ่งตรงไปยังสากลพิภพทั่วทั้งหมด
ไม่ใช่เพียงตรงไปยังผู้คนหรือสิ่งทั้งหลายหนึ่งกลุ่มเท่านั้น เราได้มาตระหนักในการนี้หรือยัง?
หากลึกลงไปแล้วเจ้ามีความขัดแย้งในความคิดของเจ้าเกี่ยวกับเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้รับการพิพากษาทันทีที่อยู๋ภายใน
การพิพากษาของเราในทุกรูปทรงและรูปสัณฐาน จงรู้การนี้ไว้!
เราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญาและทรงเอกลักษณ์แห่งสากลพิภพ! ไม่มีสิ่งใดอยู่เหนือฤทธานุภาพของเรา
การพิพากษาของเราทั้งหมดได้ถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้าแล้ว กล่าวคือ
หากเจ้ามีความขัดแย้งเกี่ยวกับเราในความคิดของเจ้า เราจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า เป็นการตักเตือน หากเจ้าไม่ฟัง
เราจะทอดทิ้งเจ้าทันที (ในการนี้เราไม่ได้กำลังอ้างอิงถึงการก่อกวนในนามของเรา
แต่อ้างอิงถึงพฤติกรรมภายนอกที่เกี่ยวข้องกับความยินดีในตัณหา)
หากความคิดของเจ้าที่มีต่อเรานั้นเยาะเย้ยทำทนาย หากเจ้าพรวดพราดกับเรา
หากเจ้ายอมรับแนวคิดของชาดานอย่างช้าๆ และหากเจ้าไม่ปฏิบัติตามความรู้สึกของชีวิต
เช่นนั้นแล้วจิตวิญญาณของเจ้าก็จะอยู่ในความมืดและเนื้อหนังของเจ้าก็จะทนทุกข์กับความเจ็บปวด
เจ้าต้องอยู่ใกล้กับเรามากขึ้น
เจ้าไม่อาจสามารถฟื้นฟูสภาพเงื่อนไขปกติของเจ้าได้เพียงในหนึ่งหรือสองวันเท่านั้น
และชีวิตของเจ้าจะรุ่งอยู่ข้างหลังมากอย่างเห็นได้ชัด ส่วนพวกที่เหลวแหลกในวาทะ
เราจะบ่มวินัยปากและลิ้นของเจ้า และทำให้ลิ้นของเจ้าตกอยู่ภายใต้การถูกจัดการ
พวกที่เหลวแหลกอย่างปล่อยตัวปล่อยใจในความประพฤติ เราจะตักเตือนเจ้าในจิตวิญญาณของเจ้า

และเราจะเตือนพวกที่ไม่ฟังอย่างรุนแรง พวกที่คัดค้านและเยาะเย้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย ซึ่งก็คือพวกที่แสดงการไม่เชื่อฟังในคำพูดหรือความประพฤติ เราจะกำจัดและทอดทิ้งพวกเขาอย่างที่สุด โดยทำให้พวกเขาพินาศและสูญเสียชีวิตอันสูงสุด เหล่านี้คือพวกผู้ที่จะถูกกำจัดหลังจากที่ได้ถูกเลือกแล้ว พวกที่ไม่รู้เท่าทัน ซึ่งก็คือพวกที่มีนิมิตไม่ชัดเจน เราจะยังให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด อย่างไรก็ตาม

พวกที่เข้าใจความจริงว่าไม่ปฏิบัติตามความจริงนั้นจะได้รับการจัดการโดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ดังที่กล่าวมาแล้ว ไม่ว่าพวกเขาจะไม่รู้เท่าทันหรือไม่ก็ตาม ในเรื่องของคนเหล่านั้นที่มีเจตนาร้ายตั้งแต่เริ่มต้น เราจะทำให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจความเป็นจริงได้ไปตลอดกาล และในที่สุดพวกเขาจะค่อยๆ ถูกกำจัดทีละคน ไม่แม้แต่คนเดียวที่จะคงอยู่ แม้ว่าตอนนี้พวกเขายังคงอยู่โดยการจัดการเตรียมการของเรา (เพราะเราไม่ทำสิ่งทั้งหลายอย่างเร่งรีบ แต่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย)

การพิพากษาของเราได้รับการเปิดเผยแล้วอย่างครบบริบูรณ์ การนั้นจัดการแก้ไขผู้คนหลากหลายที่ต้องเข้าประจำที่อันถูกต้องเหมาะสมของพวกเขทั้งหมด เราจะจัดการและพิพากษาผู้คนโดยสอดคล้องกับว่าพวกเขาได้ละเมิดกฎเกณฑ์ใด ในเรื่องของพวกที่ไม่ได้อยู่ในนามนี้และไม่ยอมรับพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย มีเพียงกฎเกณฑ์เดียวเท่านั้นที่จะใช้ได้ นั่นคือ เราจะรับเอาจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของผู้ใดก็ตามที่เยาะเย้ยทำทนายเราและโยนพวกเขาเข้าสู่แดนคนตายทันที ผู้ใดก็ตามที่ไม่เยาะเย้ยทำทนายเรา เราจะคอยให้พวกเขากลายเป็นผู้ใหญ่ก่อนที่จะดำเนินการพิพากษาครั้งที่สองจนเสร็จสิ้น วจนะของเราอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความกระจ่างเต็มที่ และไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้น เราหวังเพียงว่าพวกเขาก็จะสามารถเก็บวจนะเหล่านี้ไว้ในใจได้ตลอดเวลาเท่านั้น!

คัดตอนมาจาก “บทที่ 67” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 95

ยุคสุดท้ายคือตอนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภทโดยผ่านทาง การพิชิต

การพิชิตคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย กล่าวคือ การพิพากษาบาปของแต่ละบุคคลคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย มิฉะนั้นแล้ว ผู้คนจะสามารถได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?

พระราชกิจการจำแนกตามประเภทที่ดำเนินการท่ามกลางพวกเจ้าคือจุดเริ่มต้นของพระราชกิจดังกล่าวในทั่วทั้งจักรวาล หลังจากนั้น

บรรดาแผ่นดินและกลุ่มชนทั้งหมดเหล่านั้นจะอยู่ภายใต้พระราชกิจแห่งการพิชิตด้วยเช่นกัน

นี่หมายความว่าทุกบุคคลในการทรงสร้างจะได้รับการจำแนกตามประเภท

และมาอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาเพื่อรับการพิพากษา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีการทนทุกข์กับการติสสอนและการพิพากษานี้ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่ไม่ได้รับการจำแนกตามประเภท ทุกคนจะได้รับการจำแนก

เพราะบททอสาของทุกสรรพสิ่งใกล้มาถึง และทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มาถึงบทสรุปแล้ว

มนุษย์จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากวันสุดท้ายที่มนุษย์จะดำรงอยู่ได้อย่างไร? และด้วยเหตุนี้

การกระทำไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าจะสามารถดำเนินต่อไปได้อีกนานเพียงใด?

พวกเจ้ามองไม่เห็นหรือว่าวันสุดท้ายของพวกเจ้าจะเกิดขึ้นแล้ว?

บรรดาผู้ที่เคารพพระเจ้าและถวิลหาให้พระองค์ทรงปรากฏจะมองไม่เห็นวันแห่งการปรากฏของความชอบธรรม

ของพระเจ้าไปได้อย่างไร? พวกเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลสุดท้ายสำหรับความดีไปได้อย่างไร?

เจ้าเป็นผู้ที่ทำดี หรือเจ้าเป็นผู้ที่ทำชั่ว? เจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการพิพากษาที่ชอบธรรม และจากนั้นก็เชื่อฟัง

หรือเจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการพิพากษาที่ชอบธรรมและจากนั้นก็ถูกสาปแช่ง?

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างเบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาในความสว่าง

หรือเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายท่ามกลางความมืด?

ตัวเจ้าเองไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าบททอสาของเจ้าจะเป็นบททอสาที่มีบำเหน็จรางวัลหรือบททอสาที่มีการลงโทษ?

เจ้าไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดและเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่สุดหรือว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม? เช่นนั้นแล้ว

การประพฤติดของเจ้าและหัวใจของเจ้าเป็นแบบใดกัน? ขณะที่เราพิชิตเจ้าในวันนี้

เจ้าต้องการให้เราพูดออกมาให้เจ้าฟังจริงๆ หรือว่าพฤติกรรมของเจ้านั้นดีหรือชั่ว?

เจ้าได้เสียสละเพื่อเรามากเพียงใด? เจ้านมัสการเราอย่างลึกซึ้งเพียงใด?

ตัวเจ้าเอง ไม่ได้รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าเจ้าประพฤติดต่อเราอย่างไร?

เจ้าควรรู้ดีกว่าทุกคนว่าบททอสาที่เจ้าจะพบในท้ายที่สุดจะเป็นอะไร! เราจะบอกเจ้าด้วยความจริงว่า

เราเพียงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมาเท่านั้น และเราสร้างเจ้าขึ้น แต่เราไม่ได้ส่งพวกเจ้าให้ซาตาน
อีกทั้งเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำให้พวกเจ้ากบฏหรือต้านทานเราและดังนั้นจึงถูกรางโทษ
หายนะและความทุกข์ร้อนทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพราะหัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างเกินไปและการประพฤติ
ของพวกเจ้าชั่วช้าเกินไปหรือ? เช่นนั้นแล้ว
บทอาชญาที่พวกเจ้าจะพบไม่ได้กำหนดด้วยตัวพวกเจ้าเองหรือ? ในหัวใจของพวกเจ้า
พวกเจ้าไม่ได้รู้ดีกว่าใครๆ หรือว่าเจ้าจะมีจุดจบอย่างไร?
เหตุผลที่เราพิชิตผู้คนก็เพื่อเปิดเผยพวกเขาและเปิดเผยสิ่งที่ดีกว่าเพื่อนำความรอดมาให้เจ้า
ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าทำชั่ว อีกทั้งไม่ใช่เพื่อตั้งใจทำให้เจ้าเดินเข้าสู่รกแห่งการทำลายล้าง เมื่อเวลานั้นมาถึง
ความทุกข์ปริมาณมหาศาลทั้งหมดของเจ้า การร่ำไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า—
ทั้งหมดจะไม่ได้เป็นเพราะบาปของเจ้าหรือ? ดังนั้น
ความดีของเจ้าเองหรือความชั่วของเจ้าเองไม่ได้เป็นการพิพากษาที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าหรือ?
มันไม่ใช่ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดหรือว่าบทอาชญาของเจ้าจะเป็นอย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 96

เสียงอย่างฟ้าร้องบังเกิดดังลั่น เขาทั่วทั้งจักรวาล

เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนผู้คนไม่สามารถหลบเลี่ยงออกนอกทางได้ทัน บางคนจึงถูกคร่าชีวิต

บางคนถูกทำลาย และบางคนถูกพิพากษา เป็นปรากฏการณ์ที่ผิดธรรมชาติอย่างแท้จริง

ซึ่งไม่มีผู้ใดเคยเห็นสิ่งที่เหมือนอย่างนี้มาก่อน จงฟังอย่างตั้งใจให้ได้ว่า เสียงฟ้าร้องกัมปนาทมีเสียงร่ำไห้ร่วมด้วย

และเสียงนี้มาจากแดนคนตาย มันมาจากนรก เป็นเสียงอันขื่นขมของพวกบุตรแห่งการกบฏที่ได้ถูกเราพิพากษา

พวกที่ไม่ฟังสิ่งที่เรากล่าวและพวกที่ไม่นำวณะของเราไปปฏิบัติ

ได้ถูกพิพากษาอย่างรุนแรงและได้รับการสาปแช่งจากความโกรธเคืองของเรา

เสียงของเราคือการพิพากษาและความโกรธเคือง

เราไม่ปฏิบัติอย่างอ่อนโยนต่อผู้ใดและไม่แสดงความปรานีต่อผู้ใด เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ชอบธรรม

และเราถูกรอบำงำด้วยความโกรธเคือง เราถูกรอบำงำด้วยการเผาไหม้ การชำระให้สะอาด และการทำลายล้าง

ภายในเรานั้นไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นหรือใช้อารมณ์ แต่ในทางตรงกันข้าม ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเปิดเผย ชอบธรรม

และไม่ลำเอียง เนื่องจากบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่กับเรานับตั้งแต่เริ่มร้อยแล้ว

โดยปกครองชนชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งหมด บัดนี้สิ่งต่างๆ

กับผู้คนที่ไม่เที่ยงธรรมและไม่ชอบธรรมเหล่านั้นกำลังเริ่มถูกพิพากษา เราจะไต่สวนพวกเขาทีละคน

โดยไม่พลาดสิ่งใดและเผยพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์

เนื่องจากการพิพากษาของเราได้เผยอย่างเต็มที่และเปิดกว้างอย่างเต็มที่ และเราไม่ได้ปิดบังสิ่งใดไว้เลย

เราจึงจะโยนทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเราทิ้ง

และให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพินาศอยู่ในบาดาลลิกจนชั่ววันรันคร

ที่นั่นเราจะอนุญาตให้ทุกสิ่งทุกอย่างเผาไหม้ไปตลอดกาล นี่คือการชอบธรรมของเรา

และนี่คือการเที่ยงตรงของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

และทั้งหมดต้องอยู่ภายใต้การบัญชาของเรา

ผู้คนส่วนใหญ่เพิกเฉยต่อถ้อยคำของเรา โดยคิดว่าวณะจะเป็นเพียงคำพูดและว่าข้อเท็จจริงย่อมเป็นข้อเท็จจริง

พวกเขาช่างมีดบอด! พวกเขาไม่รู้หรือว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้สัตย์ซื่อ?

วณะกับข้อเท็จจริงของเราเกิดขึ้นพร้อมกัน การนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริงหรอกหรือ?

ผู้คนเพียงไม่จับใจความวณะของเราเท่านั้น

และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้รับความรู้แจ้งแล้วเท่านั้นที่สามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริง นี่เป็นข้อเท็จจริง

ทันทีที่ผู้คนมองเห็นวณะของเรา พวกเขาก็กลายเป็นขวัญผวาสุดขีดและวิ่งถอยหลังไปทั่วเพื่อซ่อนตัว

การนี้เป็นเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อการพิพากษาของเรามาดัง เมื่อเราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อเราทำลายโลก

และเมื่อเราทำให้บรรดาบุตรหัวปีครบบริบูรณ์—

ทุกสรรพสิ่งเหล่านี้ย่อมสำเร็จลุล่วงโดยวณะเพียงคำเดียวจากปากของเรา

นี่เป็นเพราะวณะของเราเองนั่นคือสิทธิอำนาจ มันคือการพิพากษา

อาจกล่าวได้ว่าสภาวะบุคคลที่เราเป็นก็คือการพิพากษาและบารมี นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้

นี่คือแง่มุมหนึ่งแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เป็นเพียงทางหนึ่งในการที่เราพิพากษาผู้คนเท่านั้น

ในสายตาของเรา ทุกสิ่งทุกอย่าง—รวมถึงผู้คนทั้งปวง เรื่องทั้งปวง และสิ่งทั้งปวง—

อยู่ในมือเราและอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดกล้าที่จะประพฤติอย่างกะนองหรืออย่างดื้อรั้นเอาแต่ใจ

และทั้งหมดต้องสำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวณะที่เราเอ่ย จากภายในมโนคติอันหลงผิดอย่างมนุษย์

ทุกคนเชื่อในคำพูดของสภาวะบุคคลที่เราเป็น เมื่อวิญญูณของเราส่งเสียง ทุกคนกลับแคลงใจ

ผู้คนไม่มีความรู้แม้แต่น้อยเกี่ยวกับฤทธาานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา และพวกเขาถึงขั้นทำการใส่ความเราต่างๆ

เราบอกเจ้าไว้บัดนี้ว่า ผู้ใดก็ตามที่สงสัยวณะของเรา และผู้ใดก็ตามที่สบประมาทวณะของเรา

คนเหล่านี้คือผู้ที่จะถูกทำลาย พวกเขาเป็นบุตรถาวรของความพินาศ

จากนี้สามารถเห็นได้ว่ามีไม่กี่คนที่เป็บุตรหัวปี เพราะนี่คือวิธีที่เราทำงาน ดังที่เราได้กล่าวมาก่อนหน้าแล้ว

เราสำเร็จลุล่วงในทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีการขยับสักริ้วมือหนึ่ง เราใช้เพียงวณะของเรา

เช่นนั้นแล้วนี่จึงเป็นที่ที่ฤทธาานุภาพไม่สิ้นสุดของเราตั้งอยู่ในวณะของเรา

ไม่มีผู้ใดสามารถค้นพบแหล่งกำเนิดและจุดประสงค์ของสิ่งที่เรากล่าว ผู้คนไม่สามารถสัมผัสการณ์นี้ได้

และพวกเขาสามารถเพียงกระทำการในขณะที่ติดตามการนำทางของเรา

และทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามเจตจำนงของเราโดยสอดคล้องกับความชอบธรรมของเรา

ทำให้ครอบครัวของเรามีความชอบธรรมและสันติสุข มีชีวิตตลอดกาล และแน่วแน่และไม่สั่นคลอนชั่ววันรันดร์

การพิพากษาของเรามาสู่ทุกคน ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรามีผลถึงทุกคน

และวณะของเรากับสภาวะบุคคลของเราได้รับการเผยต่อทุกคน นี่เป็นเวลาแห่งงานอันยิ่งใหญ่ของวิญญูณเรา

(ณ เวลานี้ บรรดาผู้ที่จะได้รับพรและพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้ายถูกแยกความต่างออกจากกัน)

ทันทีที่วณะของเราเปล่งออกไป เราก็ได้แยกความต่างของบรรดาผู้ที่ได้รับพร

รวมทั้งพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้าย ทั้งหมดนี้ย่อมชัดเจนยิ่ง และเราสามารถเห็นทั้งหมดในปราดเดียว

(เรากำลังกล่าวดังนี้เกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา

ดังนั้นวณะเหล่านี้ย่อมไม่ขัดแย้งกับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและการกัศตรของเรา)

เราต้องไปรอบภูเขาและแม่น้ำสายต่างๆ และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ทั่วพื้นที่ทั้งหลายของจักรวาล

โดยสังเกตการณ์และชำระทุกที่ให้สะอาดเพื่อที่ว่าที่ตั้งอันมีมลทินเหล่านั้นกับแผ่นดินลามกเสเพลเหล่านั้นทั้งห

มดจะไม่มียู่อีกต่อไปและถูกเผาผลาญไปสู่การไม่มีสิ่งใดอันเป็นผลจากวณะของเรา สำหรับเราแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างง่ายดาย หากบัดนี้เป็นเวลาที่เรารู้ได้ชัดว่าล่องหนสำหรับการทำลายล้างโลก
เราย่อมจะสามารถกลืนโลกให้หายไปด้วยการเปล่งถ้อยคำคำเดียว อย่างไรก็ตาม บัดนี้ไม่ใช่เวลานั้น
ทั้งหมดทั้งปวงจะต้องพร้อมก่อนที่เราจะทำงานนี้เพื่อให้แผนของเราไม่ถูกรบกวนและการบริหารจัดการของเรา
ไม่ถูกขัดจังหวะ เราทราบดีว่าวิธีการนี้ได้อย่างสมเหตุสมผล กล่าวคือเรามีปัญญาของเรา
และเรามีการจัดการเตรียมการของเราเอง ผู้คนต้องไม่ขยับสักริ้วมือหนึ่ง
จนรอบคอบระมัดระวังที่จะไม่ถูกสังหารด้วยมือของเรา
การนี้ได้เกี่ยวพันกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเรียบร้อยแล้ว จากการนี้
คนผู้หนึ่งจะสามารถมองเห็นความเกี่ยวกราดแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราได้
รวมทั้งหลักการเบื้องหลังประกาศเหล่านั้น ซึ่งมีสองด้านในตัว กล่าวคือในด้านหนึ่ง
เราประหารคนทั้งปวงที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเราและที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
อีกด้านหนึ่ง ในความโกรธเคืองของเรา เราสาปแช่งคนทั้งปวงที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
สองแง่มุมนี้จำเป็นอย่างยิ่งขาด และเป็นหลักการบริหารเบื้องหลังประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
ทุกคนได้รับการจัดการอย่างสอดคล้องกับสองหลักการนี้โดยปราศจากอารมณ์
ไม่ว่าบุคคลหนึ่งอาจจงรักภักดีเพียงใดก็ตาม การนี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นความชอบธรรมของเรา
บารมีของเรา และความโกรธเคืองของเรา ซึ่งจะเผาผลาญทุกสรรพสิ่งทางแผ่นดินโลก ทุกสรรพสิ่งฝ่ายโลก
และทุกสรรพสิ่งที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเรา
ภายในวณะของเราคือความล้าลึกทั้งหลายที่ยังคงซ่อนเร้น
และภายในวณะของเราก็น่ามีความล้าลึกทั้งหลายที่ได้ถูกเผยไปแล้วเช่นกัน ด้วยเหตุนี้
ในความสอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดแบบมนุษยและในความรู้สึกลึกลับแบบมนุษย
วณะของเราจึงไม่อาจจับใจความได้ตลอดเวลา และหัวใจของเราก็ไม่อาจหยั่งลึกได้ตลอดเวลา
นั่นคือเราต้องขับพวกมนุษยออกจากมโนคติอันหลงผิดและการคิดของพวกเขา
นี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในแผนการบริหารจัดการของเรา
เราต้องทำการนี้ด้วยวิธีนี้เพื่อให้ได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเราไว้ และเพื่อสำเร็จลุล่วงสิ่งต่างๆ ที่เราต้องการจะทำ

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 103” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 97

ศิโยน! จงขึ้นบาน! ศิโยน! จงขับร้องออกมา! เราได้หวนคืนด้วยความมิชย เราได้หวนคืนอย่างได้รับชัยชนะ!
กลุ่มชนทั้งผอง! จงรีบเข้าแถวเป็นลำดับเถิด! ทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง! บัดนี้จึงมาหยุดเถิด
เพราะภาวะบุคคลของเราเผชิญหน้ากับทั้งจักรวาลและปรากฏในทิศตะวันออกของโลก!
ใครเล่ากล้าที่จะไม่คุกเข่าในการนมัสการ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่เรียกเราว่าพระเจ้าเที่ยงแท้?
ใครเล่ากล้าที่จะไม่มองด้วยความเคารพ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ให้การสรรเสริญ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ขึ้นบาน?
ประชากรของเราจะได้ยินเสียงของเรา และบุตรทั้งหลายของเราจะรอดชีวิตในราชอาณาจักรของเรา! ภูเขา แม่น้ำ
และทุกสรรพสิ่งจะเปล่งเสียงไชโยอย่างมิรู้จบสิ้น และกระโดดโลดเต้นโดยไม่หยุดหย่อน ณ เวลานี้
ไม่มีผู้ใดเลยจะกล้าถอยกลับ และไม่มีผู้ใดเลยที่กล้าลุกขึ้นเพื่อต้านทาน นี่คือการอันน่าอัศจรรย์ของเรา
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า นั่นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา!
เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเคารพเราในหัวใจของมัน และนอกเหนือจากการนี้ก็คือ
เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างสรรเสริญเรา! นี่คือการมุ่งหมายท้ายที่สุดของแผนการบริหารจัดการแห่งหกพันปีของเรา
และมันคือสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้แล้ว
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวหรือวัตถุสักสิ่งเดียวหรือเหตุการณ์สักเหตุการณ์เดียวกล้าที่จะลุกขึ้นเพื่อต้านทานเราหรือต่อ
ต้านเรา ประชากรทั้งหมดของเราจะหลั่งไหลไปยังภูเขาของเรา (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พิภพที่เราจะสร้างในภายหลัง) และพวกเขาจะนบถต่อหน้าเรา เพราะเรามีบารมีและการพิพากษา
และเราถือสิทธิอำนาจ (การนี้อ้างอิงถึงตอนที่เรายู่ในร่างกาย เรายังมีสิทธิอำนาจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
แต่เพราะข้อจำกัดทั้งหลายของเวลาและพื้นที่ที่ไม่สามารถที่จะก้าวข้ามได้เมื่ออยู่ในเนื้อหนัง
จึงไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีอันครบบริบูรณ์แล้ว ถึงแม้ว่าเราได้รับบุตรหัวปีทั้งหลายในเนื้อหนัง
ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้รับสง่าราศีแล้ว
เป็นเพียงเมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยนและเปลี่ยนรูปลักษณะของเราแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถกล่าวได้ว่าเราถือสิทธิอำนาจ—นั่นคือ กล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีแล้ว)
ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะยากสำหรับเรา โดยวณะจากปากของเรา ทั้งหมดจะถูกทำลาย และโดยวณะจากปากของเรา
ทั้งหมดจะมาดำรงอยู่และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
เช่นนั้นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและเช่นนั้นคือสิทธิอำนาจของเรา
เพราะเราเต็มไปด้วยอุทยานภาพและเต็มอิมไปด้วยสิทธิอำนาจ ไม่มีบุคคลใดจะสามารถกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา
เราได้มิชยเหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว และเราได้ชัยชนะเหนือบุตรทั้งปวงแห่งการกบฏแล้ว
เรากำลังนำพาบุตรหัวปีทั้งหลายของเราหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกับเรา เราไม่ได้กำลังหวนคืนสู่ศิโยนเพียงลำพัง

ดังนั้น ทั้งหมดจะได้เห็นบุตรหัวปีทั้งหลายของเรา และด้วยเหตุนี้จะได้พัฒนาหัวใจแห่งความเคารพเพื่อเรา
นี่คือจุดมุ่งหมายของเราในการ ได้มาซึ่งบุตรหัวปีทั้งหลาย และการนี้ได้เป็นแผนของเรามาตั้งแต่การสร้างโลก

เมื่อทั้งหมดพร้อมแล้ว นั่นจะเป็นวันแห่งการหวนคืนสู่ศิโยนของเรา

และวันนี้จะเป็นวันที่กลุ่มชนทั้งมวลฉลองรำลึก เมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยน ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกจะเจียบงัน
และทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะอยู่ในสันติสุข เมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยน

ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับสู่รูปลักษณ์ดั้งเดิมของมัน จากนั้น เราจะเริ่มงานของเราในศิโยน

เราจะลงโทษคนเลวและให้บำเหน็จคนดี และเราจะนำพาความชอบธรรมของเรามาบังคับใช้

และเราจะดำเนินการพิพากษาของเราให้เสร็จสิ้น เราจะใช้วาระของเราเพื่อสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่าง

โดยทำให้ผู้คนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่งได้รับประสบการณ์กับมือที่ติสสอนของเรา

และเราจะทำให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมของเรา ปรีชาญาณอันเต็มเปี่ยมของเรา

และความอารีอันเต็มเปี่ยมของเรา ไม่มีบุคคลใดจะกล้าลุกขึ้นในการพิพากษา เพราะในเรานั้น

ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วงแล้ว และในที่นี้ ให้มนุษย์ทุกคนได้เห็นความทรงเกียรติอันเต็มเปี่ยมของเรา

และลึมรสาดีชัยชนะอันเต็มเปี่ยมของเรา เพราะในเรานั้นทุกสรรพสิ่งได้รับการสำแดงแล้ว จากการนี้

เป็นไปได้ที่จะเห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและสิทธิอำนาจของเรา ไม่มีผู้ใดจะกล้าทำให้เราขุ่นเคือง

และไม่มีผู้ใดที่จะกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา ในเรานั้น ทั้งหมดได้รับการทำให้เปิดกว้าง

ใครเล่าจะกล้าซ่อนเร้นสิ่งใดไว้? เรามั่นใจว่าจะไม่แสดงให้บุคคลนั้นได้เห็นความปรานี!

พวกตัวเคราะหฺร้ายเช่นนั้นต้องรับการลงโทษอันรุนแรงของเราไว้

และคนมนุษย์เช่นนั้นต้องได้รับการชำระล้างจากสายตาของเรา

เราจะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็กและเราจะใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อพิพากษาพวกเขา

โดยไม่มีความปรานีแม้แต่น้อย และโดยไม่ถนอมความรู้สึกของพวกเขาเลย เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เอง

ผู้ที่ปราศจากอารมณ์และเปี่ยมบารมีและไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ ทั้งหมดควรเข้าใจและเห็นการนี้

มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่พวกเขาจะถูกเรากำราบและถูกทำให้ย่อยยับลงไป “โดยไม่มีสาเหตุหรือเหตุผล”

เพราะคทาของเรากำราบทุกคนที่ทำให้เราขุ่นเคือง

เราไม่ใส่ใจว่าพวกเขารู้จักประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราหรือไม่ นั่นจะไม่มีผลสำคัญเลยสำหรับเรา

เนื่องจากตัวตนของเราไม่ทนยอมรับการถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยใครก็ตาม นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าเรคือสิ่งใด

ใครก็ตามที่เราสัมผัส เราจะกำราบ นั่นคือเหตุผลที่กล่าวกันว่า

ตอนนี้ถือเป็นการหมิ่นประมาทหากจะพูดว่าเรคือพระเจ้าแห่งความเมตตาสงสารและความรักมั่นคง

ในแก่นแท้แล้ว เราไม่ใช่กะ แต่เป็นสิ่งใด ไม่มีใครเลยกล้าที่จะทำให้เราขุ่นเคือง ใครก็ตามที่ทำให้เราขุ่นเคือง

เราจะลงโทษด้วยความตาย ทันทีและโดยปราศจากความปรานี

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของเรา ดังนั้น ในยุคสุดท้ายผู้คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งจะล่าถอยไป และนี่จะเป็นการล่าบากยากเย็นสำหรับผู้คนที่จะทน แต่สำหรับส่วนของเรา เราผ่อนคลายและมีความสุข และเราไม่เห็นว่านี่เป็นกิจที่ล่าบากยากเย็นแต่อย่างใดเลย เช่นนั้นเองที่เป็นอุปนิสัยของเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 120” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 98

ในราชอาณาจักรนั้น สิ่งต่างๆ นับหมื่นแสนของการทรงสร้างเริ่มฟื้นคืนชีวิตและได้รับพลังชีวิตคืนมา
เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในสภาวะของแผ่นดินโลก
อาณาเขตรหว่างแผ่นดินหนึ่งกับอีกแผ่นดินก็เริ่มขยับเขยื้อนเช่นกัน เราได้เผยวณะไปแล้วว่า
เมื่อแผ่นดินถูกแบ่งจากแผ่นดิน และแผ่นดินรวมกันเป็นหนึ่งกับอีกแผ่นดิน
นี่จะเป็นเวลาที่เราจะกระหน่ำชนชาติต่างๆ ทั้งหมดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ณ เวลานี้
เราจะเริ่มต้นใหม่ในทุกการทรงสร้างและการแบ่งกันสัดส่วนทั้งจักรวาล
ด้วยการนั้นจึงจะเป็นการทำให้จักรวาลเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย และแปลงรูปสิ่งเก่าๆ ให้เป็นสิ่งใหม่—
นี่คือแผนการของเรา และเหล่านี้คืองานของเรา
เมื่อประชาชาติและผู้คนทั้งหมดของโลกกลับคืนมายังหน้าบัลลังก์ของเรา
ถึงตอนนั้นเราจึงจะนำเอาความเอื้ออารีแห่งสวรรค์มาทั้งหมดและมอบให้กับโลกมนุษย์
เพื่อที่พิภพนั้นจะได้ปรี้มล้นไปด้วยความเอื้ออารีอันหาใดเทียบเคียงเพราะเรา แต่ตราบที่พิภพเก่ายังคงมีอยู่ต่อไป
เราจะทุ่มความเดือดดาลของเราไปที่ชนชาติต่างๆ ของมัน
แถลงการณ์ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราอย่างเปิดเผยให้ทั่วทั้งจักรวาล
และนำการติสอนมาให้ทุกซ์แก่ผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนมัน
เมื่อเราหันหน้าพูดกับจักรวาล มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ยินเสียงเรา และในทันใดนั้นเอง
ก็มองเห็นงานทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปทั่วทั้งจักรวาล พวกที่ตั้งตนต่อต้านเจตจำนงแห่งเรา กล่าวคือ
ผู้ที่ต่อต้านเราด้วยความประพฤติของมนุษย์ จะต้องตกอยู่ภายใต้การติสอนของเรา
เราจะนำเอามวลหมู่ดารามหาศาลในสวรรค์ชั้นฟ้ามาและทำให้พวกมันใหม่
และดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ก็จะถูกทำให้ใหม่เพราะเรา—
ผืนฟ้าทั้งหลายจะไม่เป็นเหมือนดังที่พวกมันเคยเป็นอีกต่อไป และสิ่งต่างๆ
นับหมื่นแสนบนแผ่นดินโลกจะถูกทำให้ใหม่ ทั้งหมดจะกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยผ่านทางวณะของเรา
ประชาชาติทั้งหลายภายในจักรวาลจะถูกแบ่งกันสัดส่วนใหม่และแทนที่ด้วยราชอาณาจักรของเรา
เพื่อที่ประชาชาติบนแผ่นดินโลกจะหายลับไปตลอดกาล
และทั้งหมดจะกลายเป็นราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งนมัสการเรา
ประชาชาติทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทำลายและยุติการดำรงอยู่ พวกมนุษย์ภายในจักรวาล
บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก
และพวกที่บูชาซาตานทั้งหมดจะคว่ำคะมำลงโดยไฟของเราที่กำลังเผาผลาญ—นั่นก็คือ
ขบวนบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสดอนนี้ ทั้งหมดจะกลายเป็นเถ้าถ่าน เมื่อเราติสอนกลุ่มชนทั้งหลาย

บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกสาสนาจะคืนสู่อาณาจักรของเรา ภูมิจานของเราพิชิตในขอบข่ายที่ต่างกันไป
เนื่องเพราะพวกเขาจะเห็นการลงมาจุติขององค์หนึ่งเดียวผู้บริสุทธิ์โดยการขี่เมฆขาวแล้ว
ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา
และจะได้รับการติสอนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดที่ได้ยืนด้านเราจะมีอันพินาศ
นั่นคือ สำหรับบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา
พวกเขาจะดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปภายใต้การปกครองของบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา
ทั้งนี้ก็เพราะวิธีการที่พวกเขาได้พันผิดด้วยตัวพวกเขาเอง
เราจะเปิดเผยตัวเราต่อกลุ่มชนนับหมื่นแสนและชนชาตินับหมื่นแสน และด้วยเสียงของเราเอง
เราจะส่งเสียงก้องไปบนแผ่นดินโลก
ป่าวประกาศถึงการเสร็จสิ้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง
เนื่องจากเสียงของเรามีความเข้มลึก เราจึงสังเกตเห็นสภาวะของจักรวาลไปด้วยเช่นกัน
โดยผ่านทางวณะของเรา สิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนถูกทำให้ใหม่ทั้งหมด
ฟ้าสวรรค์เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับแผ่นดินโลก มนุษยชาติถูกเปิดโปงในรูปทรงดั้งเดิมของมัน
และแต่ละบุคคลถูกแยกออกตามประเภทของพวกเขาอย่างซ้ำๆ
และพบว่าพวกเขากลับคืนสู่อ้อมอกของครอบครัวตัวเองโดยไม่รู้ตัว นี่จะทำให้เรายินดีอย่างใหญ่หลวง
เราเป็นอิสระจากการขัดขวางและงานอันยิ่งใหญ่ของเราก็สำเร็จลุล่วงลงโดยไม่อาจล่วงรู้ได้ และสิ่งต่างๆ
แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนก็ถูกแปลงสภาพไป เมื่อตอนที่เราได้สร้างโลกขึ้นมา
เราวางรูปแบบทุกสรรพสิ่งไปตามประเภทของพวกเขา
วางทุกสรรพสิ่งที่มีรูปทรงไว้ในประเภทเดียวกันกับพวกมัน
เมื่อปลายทางของแผนการบริหารจัดการของเราขับใกล้เข้ามา
เราจะคืนสภาวะเดิมของการสร้างกลับสู่สภาพเดิม เราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่วิถีที่มันเคยเป็นอยู่ดั้งเดิม
โดยเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างลุ่มลึก เพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่อ้อมอกของแผนการของเรา
เวลานั้นได้มาถึงแล้ว! ช่วงระยะสุดท้ายของแผนการของเรากำลังใกล้จะสำเร็จลุล่วงแล้ว อา
โลกเก่าที่ช่างไม่สะอาด! เจ้าจะตกอยู่ภายใต้วณะของเราอย่างแน่นอน!
เจ้าจะถูกแผนการของเราลดทอนลงไปเป็นสิ่งที่ไม่ใช่อะไรเลยอย่างแน่นอน! อา สิ่งต่างๆ
แห่งการทรงสร้างนับหมื่นนับแสน! พวกเจ้าทั้งหมดจะได้รับชีวิตใหม่ภายในวณะของเรา—
พวกเจ้าจะมีองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงอธิปไตยของพวกเจ้า อา โลกใหม่ที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน!
พวกเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ภายในพระสิริของเราอย่างแน่นอน! อา ภูเขาศิโยน!
จะไม่เจียบบันต่อไปอีกแล้ว—เราได้กลับมาอย่างมีชัยแล้ว! จากท่ามกลางการทรงสร้าง

เราพินิจพิจารณาทั้งแผ่นดินโลก บนแผ่นดินโลก มวลมนุษย์ได้เริ่มชีวิตใหม่และได้มาซึ่งความหวังใหม่ อา
ประชากรของเรา! เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่สามารถคืนชีวิตกลับมาได้ภายในความสว่างของเรา?
เหตุใดหรือพวกเจ้าจึงไม่สามารถกระโดดโลดเต้นเพื่อความชื่นบานภายใต้การนำของเรา?
แผ่นดินทั้งหลายกำลังพากันร้องตะโกนด้วยความยินดีปรีดา
ห้วงน้ำทั้งหลายต่างพากันเสียงแหบแห้งด้วยการสรวลเสเฮฮาอย่างรื่นเริงยินดี! อา อิสราเอลคืนชีพ!
ไฉนเจ้าจึงไม่รู้สึกลึกซึ้งใจเพราะการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเรา? ผู้ใดกันเล่าที่ได้รู้ให้?
ผู้ใดกันเล่าที่ได้พิลาปคร่ำครวญ? อิสราเอลประเทศเก่านั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป
และอิสราเอลของวันนี้ได้ผงาดลุกขึ้นแล้ว ตั้งตรงและตระหง่านค้ำอยู่ในพิภพนี้
และได้ลุกขึ้นยืนอยู่ในหัวใจของมนุษยชาติทั้งมวล
อิสราเอลของวันนี้จะบรรลุแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่โดยผ่านทางประชากรของเราอย่างแน่นอน! อา
อียิปต์ที่น่าเกลียดชัง! แน่แน่นอนเลยว่า เจ้าไม่ได้ยังคงยืนด้านเราอยู่ ใช่หรือไม่?
เจ้าสามารถฉวยประโยชน์จากความปรานีของเราและพยายามที่จะหนีการติสอนของเราได้อย่างไรกัน?
เจ้าไม่ดำรงอยู่ภายในการติสอนของเราได้อย่างไรกัน? แน่แน่นอนว่า บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดจะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์
และพวกที่ยืนด้านเราทั้งหมดก็จะถูกเราติสอนไปชั่วนิรันดร์อย่างแน่นอน เพราะเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหน
และจะไม่ละเว้นพวกมนุษย์ไว้เลยแม้แต่น้อยสำหรับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป
เราจะเฝ้าดูหมดทั้งแผ่นดินโลก และในการปรากฏทางทิศตะวันออกของโลกพร้อมกับความชอบธรรม บารมี
ความพิโรธ และการติสอนนั้น เราจะเปิดเผยตัวเราต่อชุมนุมของมนุษยชาติอันมากมายเหลือคณานา!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 26” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

4. การจุดเทียนมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 99

“การจุติเป็นมนุษย์” คือการทรงปรากฏของพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของเนื้อหนัง ดังนั้น เพื่อที่พระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น ประการแรกพระองค์ทรงต้องเป็นเนื้อหนังก่อน นั่นคือ เนื้อหนังที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ นี่คือข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญที่สุด อันที่จริงแล้ว

ความหมายโดยนัยของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้ก็คือว่า

พระเจ้าทรงพระชนม์ชีพและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง

คือว่าพระเจ้าในแก่นสารที่แท้จริงของพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงกลายเป็นมนุษย์

พระชนม์ชีพซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์และพระราชกิจของพระองค์สามารถแบ่งออกได้เป็นสองช่วงระยะ

ช่วงระยะแรกคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินก่อนปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในครอบครัวมนุษย์ธรรมดา ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด

โดยทรงเชื่อฟังจรรยาที่ปกติและกฎแห่งชีวิตมนุษย์ และทรงมีความต้องการตามปกติของมนุษย์ (อาหาร เสื้อผ้า การนอนหลับ ที่พักอาศัย) ความอ่อนแอตามปกติของมนุษย์ และอารมณ์ตามปกติของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในระหว่างช่วงระยะแรกนี้

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ไม่เป็นของพระเจ้าและเป็นปกติอย่างบริบูรณ์

และทรงกระทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของมนุษย์

ช่วงระยะที่สองคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินหลังจากเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ยังคงทรงอยู่อาศัยในสถานะความเป็นมนุษย์ธรรมดาและมีเปลือกมนุษย์ที่ปกติ

ไม่แสดงถึงสัญญาณภายนอกของความเกินธรรมชาติ

แต่พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพเพื่อประโยชน์ของพันธกิจของพระองค์โดยสิ้นเชิง และในระหว่างเวลานี้ สถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจปกติของเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น เพราะพอถึงเวลานั้น

สถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ได้พัฒนาเต็มที่ถึงจุดที่สามารถปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้ ดังนั้น

ช่วงระยะที่สองของพระชนม์ชีพของพระองค์คือการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เป้นพระชนม์ชีพที่มีทั้งสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์

เหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดาอย่างบริบูรณ์ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นเป็นเพราะว่า

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่สามารถรักษาทั้งหมดของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้า

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่สามารถรักษาทั้งหมดของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้า

ยังไม่พัฒนาเต็มที่

พระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำหลังจากที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เติบโตพัฒนาเต็มที่แล้วเท่านั้น เนื่องจากพระองค์ ในฐานะเนื้อหนัง ต้องทรงเติบโตและพัฒนาเต็มที่ ช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์จึงเป็นช่วงระยะแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ—

ในขณะที่ในช่วงระยะที่สอง

เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์และปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระชนม์ชีพที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงดำเนินในช่วงระหว่างพันธกิจของพระองค์จึงเป็นพระชนม์ชีพที่มีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ หากนับจากช่วงเวลาแห่งการประสูติของพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อย่างจริงจัง

และทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกินธรรมชาติ

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ทรงมีแก่นสารที่มีตัวตน ดังนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงปรากฏเพื่อประโยชน์ของแก่นสารที่มีตัวตนของพระองค์

หากไร้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์แล้วก็ไม่อาจมีเนื้อหนังได้ และผู้ที่ไร้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ก็มีไข่มนุษย์ในวิถีทางนี้

สภาวะความเป็นมนุษย์ของเนื้อหนังของพระเจ้าจึงเป็นคุณสมบัติที่เป็นเนื้อแท้ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา

การจะกล่าวว่า “เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งหมด

และทรงไม่ได้เป็นมนุษย์เลย” นั้นเป็นการหมิ่นประมาท เพราะคำกล่าวนี้เพียงแค่มิมีอยู่

และฝ่าฝืนหลักการของการจุติเป็นมนุษย์ แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเทวสภาพของพระองค์ร่วมกับเปลือกนอกของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ เป็นเพียงคำว่า ณ ขณะนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำหน้าที่เพียงหนึ่งเดียวในการทำให้เทวสภาพของพระองค์สามารถกระทำพระราชกิจในเนื้อหนังที่ปกติได้ ดังนั้น

ผู้กระทำพระราชกิจคือเทวสภาพที่อาศัยอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

เทวสภาพของพระองค์คือผู้ที่ทรงพระราชกิจ มิใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

ถึงกระนั้นเทวสภาพนี้ยังคงซ่อนอยู่ภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ โดยแก่นสารแล้ว

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการเสร็จสมบูรณ์โดยเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์

มิใช่โดยสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ แต่ผู้ที่กระทำพระราชกิจนี้คือเนื้อหนังของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และทรงเป็นพระเจ้าด้วย

เพราะพระเจ้าทรงกลายเป็นพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระชนม์ในเนื้อหนังที่มีเปลือกของมนุษย์และแก่นสารของมนุษย์ แต่ยังมีแก่นสารของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่มีแก่นสารของพระเจ้า พระองค์จึงทรงอยู่เหนือมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นทั้งปวง เหนือมนุษย์คนใดๆ ที่สามารถกระทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และคังนั้นแล้ว

ท่ามกลางทุกคนที่มีเปลือกมนุษย์เช่นเดียวกับของพระองค์ ท่ามกลางทุกคนที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์แล้ว มีเพียงพระองค์ที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์—ผู้คนอื่นๆ ทั้งหมดต่างเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้น แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะมีสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่มนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นไม่มีสิ่งใดนอกจากสภาวะความเป็นมนุษย์

ในขณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ ในเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงมีเพียงแค่สภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ พระองค์ทรงมีเทวสภาพด้วยเช่นกัน

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์สามารถมองเห็นได้ในการปรากฏภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์และในพระชนม์ชีพแต่ละวันของพระองค์ แต่เทวสภาพของพระองค์นั้นล่องรู้ได้ยาก

เนื่องจากเทวสภาพของพระองค์แสดงออกเมื่อพระองค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น และไม่ได้เกินธรรมชาติเหมือนดังที่ผู้คนจินตนาการไว้ว่าจะเป็น จึงเป็นการยากยิ่งที่ผู้คนจะมองเห็น แม้กระทั่งวันนี้

ผู้คนมีความลำบากยากเย็นอย่างที่สุดที่จะหยั่งลึกถึงแก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ แม้หลังจากที่เราได้กล่าวถึงมันอย่างยืดเยื้อเช่นนั้นแล้ว

เราคาดหวังว่ามันก็ยังคงเป็นความลึกลับสำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ อันที่จริง ประเด็นนี้นั้นง่ายมาก กล่าวคือ เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

แก่นสารของพระองค์จึงเป็นการรวมกันระหว่างสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพ

การรวมกันนี้เรียกว่าพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 100

พระชนม์ชีพที่พระเยซูทรงดำเนินบนโลกคือชีวิตที่ปกติของเนื้อหนัง
พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหนังของพระองค์
สิทธิอำนาจของพระองค์—ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และตรัสพระวณะของพระองค์
หรือการรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ การทำสิ่งทั้งหลายที่เหนือปกติเช่นนั้น—
ส่วนใหญ่แล้วไม่ได้สำแดงด้วยตัวมันเอง จนกระทั่งพระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์
พระชนม์ชีพของพระองค์ก่อนพระชนม์ชีพที่สิบเก้าปี ก่อนพระองค์จะทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
คือหลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงกายที่มีเนื้อหนังที่ปกติ เพราะการนี้
และเพราะพระองค์ยังมิได้ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
ผู้คนจึงมองไม่เห็นสิ่งใดที่เป็นพระเจ้าในพระองค์ มองไม่เห็นสิ่งใดที่มากกว่ามนุษย์ที่ปกติ มนุษย์ธรรมดา—
เช่นเดียวกับในเวลานั้นที่บางคนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของโยเซฟ
ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของมนุษย์ธรรมดา
พวกเขาไม่มีทางที่จะบอกว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
แม้เมื่อพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายในระหว่างการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของโยเซฟ
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่มีเปลือกนอกของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
ทั้งสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ต่างดำรงอยู่เพื่อทำให้นัยสำคัญของการ
จุติเป็นมนุษย์ครั้งที่หนึ่งลุล่วง เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าเสด็จมาเป็นเนื้อหนังทั้งหมด
ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นมนุษย์ที่ธรรมดาอย่างที่สุด
สถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า
พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังธรรมดา
และการที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจหลังจากนั้นยังพิสูจน์อีกด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังธรรมดา
เพราะพระองค์ทรงกระทำความสำคัญและการอัศจรรย์ รักษาคนป่วย
และขับไล่ปีศาจในเนื้อหนังด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
เหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถแสดงการอัศจรรย์คือ เนื้อหนังของพระองค์มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า
คือเนื้อหนังที่ปกคลุมพระวิญญาณของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจนี้เพราะพระวิญญาณของพระเจ้า
และไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ใช่เนื้อหนัง
การรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจคือพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำในพันธกิจของพระองค์
มันเป็นการแสดงออกของเทพสภาพของพระองค์ที่ซ่อนอยู่ในสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงแสดงหมายสำคัญอะไร

พระองค์ยังทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และยังคงเป็นเนื้อหนังที่ปกติ พระองค์ทรงอยู่อาศัยภายในเนื้อหนังที่ปกติจนถึงจุดที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์หลังจากสิ้นพระชนม์บนกางเขน การประทานพระคุณ การรักษาคนป่วย และการขับไล่ปีศาจ ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระองค์ ทั้งหมดคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในเนื้อหนังที่ปกติของพระองค์ ก่อนที่พระองค์ทรงขึ้นบนกางเขน พระองค์ไม่เคยทรงแยกห่างจากเนื้อหนังมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงทำสิ่งใดอยู่ก็ตาม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าเอง

แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า พระองค์เสวยและทรงฉลองพระองค์

ทรงมีความต้องการของมนุษย์ที่ปกติ ทรงมีเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติ และจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ

ทั้งหมดนี้คือหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ซึ่งพิสูจน์ว่าเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าคือเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และไม่ได้เกินธรรมชาติ

พระราชกิจของพระองค์คือการปฏิบัติพระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์ เพื่อให้พันธกิจที่การจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกควรต้องกระทำให้ลุล่วง

นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่หนึ่งคือ มนุษย์ที่ปกติธรรมดากระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ พระเจ้าทรงประกอบพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์

และเช่นนั้นจึงการบาชาดาน การจุติเป็นมนุษย์หมายความว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นั่นคือ พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระราชกิจที่เนื้อหนังกระทำคือพระราชกิจของพระวิญญาณ

ซึ่งทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง แสดงออกโดยเนื้อหนัง

ไม่มีผู้ใดเว้นแต่เนื้อหนังของพระเจ้าที่สามารถทำให้พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ลุล่วง นั่นคือ

มีเพียงเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกตินี้เท่านั้น—และไม่มีผู้ใด—

ที่สามารถแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้ หากในระหว่างการเสด็จมาครั้งแรก

พระเจ้าไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติก่อนพระชนม์ชีพสิบเก้าปี—

หากพระองค์ทรงสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ทันทีที่พระองค์ประสูติ

หากพระองค์ทรงสามารถพูดภาษาของสวรรค์ได้ทันทีที่พระองค์ทรงเรียนรู้ที่จะพูด

หากพระองค์ทรงสามารถเข้าใจเรื่องราวทางโลกทั้งหมด

วินิจฉัยความคิดและเจตนาของทุกคนในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงย่างพระบาทครั้งแรกบนโลก—

บุคคลเช่นนั้นไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์ที่ปกติ และเนื้อหนังเช่นนั้นไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเนื้อหนังของมนุษย์

หากเป็นเช่นนั้นกับพระคริสต์

เช่นนั้นแล้วความหมายและแก่นสารของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าก็คงจะสูญสิ้นไป
การที่พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงก้าวผ่านกระบวนการเติบโตของมนุษย์ที่ปกติยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อ
หนังที่ปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

พระราชกิจของพระองค์เป็นหลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาระของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เนื่องจากความจำเป็นของพระราชกิจของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจช่วงระยะนี้ต้องดำเนินการเสร็จสิ้นในเนื้อหนัง ต้องกระทำในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

นี่คือข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับ “พระวาระทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” และสำหรับ

“การทรงปรากฏของพระวาระในเนื้อหนัง”

และเป็นเรื่องจริงที่อยู่เบื้องหลังการจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้า

ผู้คนอาจเชื่อว่าพระเยซูทรงแสดงการอัศจรรย์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

ว่าพระองค์ไม่แสดงสัญญาณสถานะความเป็นมนุษย์จนกระทั่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกสิ้นสุด

ว่าพระองค์ไม่ทรงมีความต้องการของมนุษย์ที่ปกติหรือความอ่อนแอหรืออารมณ์ของมนุษย์

ทรงไม่จำเป็นต้องมีสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิตหรือมีความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

พวกเขาจินตนาการว่าพระองค์ทรงมีเพียงพระทัยที่เกินมนุษย์ สถานะความเป็นมนุษย์ที่เหนือกว่า

พวกเขาเชื่อว่าเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

พระองค์จึงไม่ควรทรงมีพระดำริและทรงดำเนินพระชนม์ชีพเยี่ยงมนุษย์ที่ปกติ

ว่ามีเพียงบุคคลที่ปกติและมนุษย์ที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถคิดความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

และใช้ชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ ทั้งหมดนี้คือแนวคิดของมนุษย์และมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

และมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ขัดแย้งกับเจตนาคั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า

การคิดของมนุษย์ที่ปกติสนับสนุนเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติและสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

สถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนัง

และการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนังทำให้ชีวิตที่ปกติของเนื้อหนังทั้งหมดเกิดขึ้นได้

พระเจ้าทรงสามารถทำให้จุดประสงค์ของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ลุล่วงได้ด้วยการทรงพระราชกิจในเนื้อ
หนังดังกล่าวเท่านั้น

หากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีเพียงเปลือกนอกของเนื้อหนังแต่ไม่ได้มีพระดำริแบบมนุษย์ที่ปกติแล้ว

เช่นนั้นแล้วเนื้อหนังนี้จะไม่มีเหตุผลของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

เนื้อหนังเช่นนั้นที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์จะสามารถทำให้พันธกิจที่พระ

เจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์ควรต้องทรงปฏิบัติให้ลุล่วงได้อย่างไร? จิตใจที่ปกติสนับสนุนทุกแง่มุมของชีวิตมนุษย์ หากปราศจากจิตใจที่ปกติแล้ว ผู้นั้นก็จะไม่ใช่มนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ผู้ที่ไม่ได้คิดความคิดที่ปกติมีความป่วยทางจิต

และพระคริสต์ที่ไม่ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์แต่ทรงมีเพียงเทวสภาพเท่านั้น จะไม่สามารถพูดได้ว่าทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ดังนั้นแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจะไม่สามารถมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติได้อย่างไร?

การกล่าวว่าพระคริสต์ทรงไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์จะไม่เป็นการหมิ่นประมาทหรือ?

กิจกรรมทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นอาศัยการปฏิบัติหน้าที่ของจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว มนุษย์จะประพฤติตัวอย่างวิปลาส พวกเขาจะถึงขั้นไม่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างขาวกับดำ ดีกับชั่ว และพวกเขาจะไม่มีจริยธรรมของมนุษย์และหลักการเกี่ยวกับคุณความดี ในทำนองเดียวกัน

หากพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงมีพระคำร้อย่างมนุษย์ที่ปกติ

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ได้ทรงเป็นเนื้อหนังที่แท้จริง เนื้อหนังที่ปกติ

เนื้อหนังที่ไม่มีความคิดเช่นนั้นจะไม่สามารถรับพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้

พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำกิจกรรมทั้งหลายของเนื้อหนังปกติ

นับประสาอะไรที่จะดำเนินพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์บนโลก และดังนั้นแล้ว

นัยสำคัญของการจตุเป็นมนุษย์ของพระเจ้า แก่นสารจริงๆ ของการเสด็จมาในเนื้อหนังของพระเจ้า

ก็จะสูญเสียไป

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์มีอยู่เพื่อรักษาพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่ปกติในเนื้อหนัง

การคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์สนับสนุนสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์และกิจกรรมที่มีตัวตนที่ปกติทั้งหมดของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่าการคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อหนัง หากเนื้อหนังนี้ไม่ได้มีจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนังได้

และสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำในเนื้อหนังคงไม่มีวันสำเร็จลุล่วงได้

แม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์จะทรงมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ

แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ได้ถูกล้อมปนด้วยความคิดของมนุษย์

พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ

ภายใต้เงื่อนไขเบื้องต้นคือการมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจ ไม่ใช่โดยการนำความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

ไม่สำคัญว่าความคิดเกี่ยวกับเนื้อหนังของพระเจ้าจะสูงส่งอย่างไร
พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่มีมลทินจากตรรกะหรือความคิด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ก่อเกิดขึ้นด้วยจิตใจของเนื้อหนังของพระองค์
แต่เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์คือพันธกิจที่พระองค์ทรงต้องทำให้ลุล่วง
และไม่มีพระราชกิจใดที่ก่อเกิดขึ้นด้วยพระมัตถลุงค์ของพระองค์ ตัวอย่างเช่น การรักษาคนป่วย การขับไล่ปีศาจ
และการตรึงกางเขน ไม่ใช่ผลผลิตของจิตใจของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยมนุษย์คนใดที่มีจิตใจของมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือพันธกิจที่ต้องกระทำโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
แต่ไม่ใช่พระราชกิจของความต้องการของมนุษย์
พระราชกิจนี้คือพระราชกิจที่เทวสภาพของพระองค์ควรทรงปฏิบัติ
เป็นพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถกระทำได้ ดังนั้น
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงต้องมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ ทรงต้องมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
เนื่องจากพระองค์ทรงต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ
นี่คือแก่นสารของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ แก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 101

ก่อนที่พระเชษฐทรงประกอบพระราชกิจ

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์เท่านั้น

ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีใครพบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
ผู้คนเพียงรู้จักพระองค์ในฐานะมนุษย์ธรรมดาอย่างบริบูรณ์

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดาอย่างที่ที่สุดของพระองค์คือหลักฐานว่าพระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง
และว่ายุคพระคุณคือยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ไม่ใช่ยุคแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณ

มันคือหลักฐานว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้เป็นจริงอย่างบริบูรณ์ในเนื้อหนัง

ว่าในยุคแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เนื้อหนังของพระองค์จะทรงประกอบพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณ

พระคริสต์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวิญญาณทรงได้เป็นจริงขึ้น

และทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ประสาทสัมผัสที่ปกติ และความคิดของมนุษย์ “การได้เป็นจริง”

หมายถึงพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ พระวิญญาณทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ กล่าวอย่างง่าย ๆ ยิ่งกว่านั้นคือ

นั่นคือเวลาที่พระเจ้าพระองค์เองทรงประทับในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังนี้—

นี่คือความหมายของการได้เป็นจริง หรือจุติเป็นมนุษย์ ในระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์

เป็นสิ่งจำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ เพราะพระราชกิจของพระองค์คือการไถ่

พระองค์ต้องทรงเมตตาและให้อภัยเพื่อไถ่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนคือการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจ

ซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงความรอดของพระองค์สำหรับมนุษย์จากบาปและความโสมม เพราะยุคนั้นคือยุคพระคุณ

จึงมีความจำเป็นที่พระองค์ต้องทรงรักษาคนป่วย

และด้วยการนั้นจึงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ซึ่งเป็นสิ่งแสดงถึงพระคุณในยุคนั้น—

เพราะประเด็นสำคัญของยุคพระคุณนั้นเกี่ยวกับการประทานพระคุณ ซึ่งมีสัญลักษณ์คือสันติสุข

ความชื่นบานยินดี และพระพรที่เป็นวัตถุ ทั้งหมดคือสัญลักษณ์แห่งความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเยซู กล่าวคือ

การรักษาคนป่วย การขับไล่ปีศาจ

และการประทานพระคุณคือความสามารถที่เป็นสัจชาตญาณของเนื้อหนังของพระเยซูในยุคพระคุณ

สิ่งเหล่านี้คือพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงทำให้ได้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนัง

แต่ในขณะที่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจดังกล่าว พระองค์ก็กำลังทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง

และไม่ได้ทรงอยู่เหนือเนื้อหนังนั้น ไม่ว่าพระองค์ทรงกระทำการรักษาใดก็ตาม

พระองค์ยังคงทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพของมนุษย์ที่ปกติ เหตุผลที่เราพูดว่าเนื้อหนังได้กระทำพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณในช่วงระหว่างยุคแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้น เป็นเพราะไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจใด พระองค์ก็ทรงปฏิบัติในเนื้อหนัง แต่เพราะพระราชกิจของพระองค์ ผู้คนจึงไม่พิจารณาว่าเนื้อหนังของพระองค์มีแก่นสารที่มีตัวตนอย่างบริบูรณ์ เพราะเนื้อหนังนี้สามารถกระทำการอัศจรรย์

และในบางช่วงเวลาพิเศษสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่อยู่เหนือเนื้อหนังนั้น

แน่นอนว่าปรากฏการณ์ทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ เช่น

การที่พระองค์ทรงถูกทดลองเป็นเวลาสี่สิบวัน

หรือการที่พระองค์ทรงได้รับการเปลี่ยนแปลงพระกายบนภูเขาสูง ดังนั้นกับพระเยซู

ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึงไม่ได้ครบบริบูรณ์ แต่ได้รับการทำให้ลุล่วงเพียงบางส่วนเท่านั้น พระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินในเนื้อหนังก่อนเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นปกติอย่างที่สุดในทุกด้าน หลังจากthatพระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแล้ว

พระองค์ทรงรักษาไว้เพียงเปลือกนอกของเนื้อหนังของพระองค์เท่านั้น

เพราะพระราชกิจของพระองค์คือการแสดงออกของเทวสภาพ

พระราชกิจนี้จึงเกินกว่าการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนัง ไม่ว่าจะอย่างไร

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าย่อมแตกต่างจากมนุษย์ที่มีเนื้อและเลือด

แน่นอนว่าในพระชนม์ชีพในแต่ละวันของพระองค์ พระองค์ทรงต้องการอาหาร เสื้อผ้า การนอนหลับ

และที่พักอาศัย พระองค์ทรงต้องมีสิ่งจำเป็นที่ปกติทั้งหมด และทรงมีประสาทสัมผัสของมนุษย์ที่ปกติ

และทรงมีพระคำอย่างมนุษย์ที่ปกติ ผู้คนยังคงถือว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ปกติ

เว้นแต่ว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเกินธรรมชาติ ที่จริงแล้ว ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดา

และทราบเท่าที่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์นั้น ประสาทสัมผัสของพระองค์เป็นปกติอย่างยิ่ง

พระคำของพระองค์สว่างเป็นพิเศษ และเป็นเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นกว่ามนุษย์ที่ปกติคนไหนๆ

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงจำเป็นต้องมีพระคำและประสาทสัมผัสเช่นนั้น

เพราะพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าจำเป็นต้องได้รับการแสดงออกโดยเนื้อหนังที่มีประสาทสัมผัสที่ปกติมากพอๆ และมีความคิดสว่างอย่างมาก—

เนื้อหนังของพระองค์จะสามารถแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้ในหนทางนี้เท่านั้น

ตลอดระยะเวลาสามสิบสามปีครั้งที่พระเยซูทรงดำเนินพระชนม์ชีพบนแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงรักษาสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์
แต่เนื่องจากพระราชกิจของพระองค์ในช่วงระหว่างพันธกิจสามปีครึ่งของพระองค์
ผู้คนจึงคิดว่าพระองค์ทรงมีความเหนือธรรมชาติอย่างมาก
ว่าพระองค์ทรงเกินธรรมชาติมากกว่าก่อนหน้านี้มาก ในความเป็นจริงแล้ว
สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระเยซูยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงก่อนและหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นเหมือนเดิมโดยตลอด
แต่เนื่องจากความแตกต่างก่อนและหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์
จึงเกิดมุมมองที่แตกต่างกันสองมุมมองเกี่ยวกับเนื้อหาของพระองค์ ไม่สำคัญว่าผู้คนจะคิดสิ่งใด
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ยังทรงรักษาสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติดั้งเดิมของพระองค์ตลอดเวลา
เพราะนับตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงจุดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเนื้อหา
เนื้อหาที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหาของพระองค์ไม่อาจถูกลบไปได้
ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์หรือไม่ก็ตาม
เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์คือแก่นสารพื้นฐานของเนื้อหา ก่อนที่พระเยซูทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
เนื้อหาของพระองค์ยังคงปกติอย่างบริบูรณ์และทำกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ธรรมดา
พระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏพระองค์เกินธรรมชาติแม้แต่น้อย และไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญมหัศจรรย์ใดๆ ณ
เวลานั้นพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาสามัญมากที่นมัสการพระเจ้า
แม้ว่าการไขว่คว้าของพระองค์จะมีความซื่อสัตย์มากกว่า จริงใจมากกว่าของผู้ใดก็ตาม
สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุดของพระองค์ได้รับการสำแดงตัวเองด้วยวิธีเช่นนี้
เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจใดๆ เลยก่อนที่จะทรงยอมรับพระราชกิจของพระองค์
จึงไม่มีผู้ใดตระหนักรู้ถึงพระอัครลักษณะของพระองค์
ไม่มีผู้ใดสามารถบอกได้ว่าเนื้อหาของพระองค์แตกต่างจากผู้อื่นทั้งหมด
เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงการอัศจรรย์แม้สักหนึ่งอย่าง
ไม่ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระเจ้าเองแม้แต่น้อย อย่างไรก็ตาม
หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระองค์ทรงรักษาเปลือกนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และยังทรงดำเนินพระชนม์ชีพด้วยเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติ
แต่เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ยอมรับพันธกิจของพระคริสต์
และปฏิบัติพระราชกิจที่ผู้ไม่เป็นอมตะ นั่นคือ มนุษย์ที่มีเนื้อและเลือด ไม่สามารถทำได้

ผู้คนจึงทักท้วงพระองค์ไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และไม่ได้เป็นเนื้อหนังที่ปกติอย่างบริบูรณ์ แต่เป็นเนื้อหนังที่ไม่ครบบริบูรณ์ เนื่องจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำ

ผู้คนจึงพูดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังที่ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ความเข้าใจเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะผู้คนไม่ได้เข้าใจนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ความเข้าใจผิดนี้เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงแสดงออกในเนื้อหนังคือพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่แสดงในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ พระเจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ทรงอยู่อาศัยภายในเนื้อหนัง

และพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำให้ความเป็นปกติของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่กระจำง ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงเชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่ทรงมีเพียงเทวสภาพเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 102

พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์จนครบบริบูรณ์

พระองค์ทรงเพียงแต่ปฏิบัติพระราชกิจในขั้นตอนแรกที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องปฏิบัติในเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์ลุล่วง พระเจ้าได้ทรงกลับมายังเนื้อหนังอีกครั้ง และทรงดำเนินพระชนม์ชีพตามความเป็นปกติทั้งหมดและความเป็นจริงทั้งหมดของเนื้อหนัง นั่นคือ ทำให้พระวณะของพระเจ้าได้รับการสำแดงในเนื้อหนังที่ปกติธรรมดาทั้งหมด และด้วยการนั้น จึงทำให้พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่เสร็จสิ้นในเนื้อหนังได้สรุปปิดตัวลง โดยแก่นสารแล้ว เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองเป็นเหมือนกับเนื้อหนังแรก แต่เป็นจริงมากยิ่งขึ้นกว่า เป็นปกติมากยิ่งขึ้นกว่าเนื้อหนังแรก ดังนั้นแล้ว

ความทุกข์ที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองสู้ทนจึงมากกว่าของเนื้อหนังครั้งที่หนึ่ง แต่ความทุกข์นี้เป็นผลจากพันธกิจของพระองค์ของในเนื้อหนัง

ซึ่งไม่เหมือนกับความทุกข์ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทราม

นอกจากนี้ยังเกิดจากความไม่ปกติและความเป็นจริงของเนื้อหนังของพระองค์ด้วย

เพราะพระองค์ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในเนื้อหนังที่ปกติและเป็นจริงอย่างที่สุด

เนื้อหนังนี้จึงต้องสู้ทนความยากลำบากมากมาย ยิ่งเนื้อหนังนี้เป็นปกติและเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งทรงทนทุกข์ในการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในเนื้อหนังสามัญอย่างยิ่ง เนื้อหนังที่ไม่ได้เกินธรรมชาติเลย

เนื่องจากเนื้อหนังของพระองค์ปกติและยังต้องรับภาระพระราชกิจในการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน

พระองค์จึงทรงทนทุกข์ในระดับที่มากยิ่งขึ้นกว่าที่เนื้อหนังที่เกินธรรมชาติจะเป็น—

และความทุกข์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากความเป็นจริงและความเป็นปกติของเนื้อหนังนี้

คนเราสามารถมองเห็นแก่นสารของเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้จากความทุกข์ที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์สองครั้งได้ก้าวผ่านขณะที่ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ทั้งหลาย ยิ่งเนื้อหนังเป็นปกติมากขึ้นเท่าใด

ความยากลำบากที่พระองค์ต้องทรงสู้ทนขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเนื้อหนังที่ดำเนินพระราชกิจเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด มโนคติอันหลงผิดของผู้คนก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น

และภัยอันตรายก็ยังมีแนวโน้มที่จะบังเกิดกับพระองค์มากขึ้นเท่านั้น แต่กระนั้น ยิ่งเนื้อหนังเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

และยิ่งเนื้อหนังมีความต้องการและประสาทสัมผัสทั้งหมดของมนุษย์ที่ปกติมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งจะทรงมีความสามารถในการรับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังมากขึ้นเท่านั้น

เนื้อหนังของพระเยซูคือเนื้อหนังที่ถูกตรึงกางเขน

เนื้อหนังของพระองค์ที่พระองค์ทรงละวางในฐานะเครื่องบูชาลงบาป

พระองค์ทรงเอาชนะชาตและช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขนได้อย่างบริบูรณ์ด้วยการใช้เนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และพระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ทรงประกอบพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและเอาชนะชาตในฐานะเนื้อหนังที่ครบบริบูรณ์

เนื้อหนังที่ปกติและเป็นจริงอย่างบริบูรณ์เท่านั้นที่สามารถกระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดทั้งมวลและเป็นคำพยานที่ทรงพลัง กล่าวคือ

การพิชิตชัยของมนุษย์ได้รับการทำให้เกิดประสิทธิผลโดยผ่านทางความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าในเนื้อหนัง ไม่ใช่โดยผ่านทางการอัครรรยเกินธรรมชาติและวิรุณ

พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นี้คือการพูด และด้วยการนั้นจึงพิชิตและทำให้มนุษย์เพียบพร้อม

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจของพระวิญญาณที่ได้เป็นจริงในเนื้อหนัง นั่นคือหน้าที่ของเนื้อหนัง คือการพูด และด้วยการนั้นจึงพิชิต เผย ทำให้เพียบพร้อม และกำจัดมนุษย์อย่างบริบูรณ์ และดังนั้นแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงจะสำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

พระราชกิจแห่งการไถ่ในครั้งแรกเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

เนื้อหนังที่กระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะปฏิบัติพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ทั้งหมดให้ครบบริบูรณ์ในด้านเพศ การจุติครั้งแรกหนึ่งเป็นชายและอีกครั้งหนึ่งเป็นหญิง

ดังนั้นจึงทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์

และขจัดมโนคติที่หลงผิดที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงสามารถบังเกิดเป็นได้ทั้งชายและหญิง

และโดยแก่นสารแล้ว พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้น ไร้เพศ พระองค์ทรงสร้างทั้งชายและหญิง

และสำหรับพระองค์แล้วไม่มีการแบ่งแยกของเพศ ในพระราชกิจในช่วงระยะนี้

พระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัครรรยเพื่อให้พระราชกิจสัมฤทธิ์ผลลัพท์โดยการใช้พระวจนะ ยิ่งไปกว่านั้น

เหตุผลสำหรับการนี้เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในครั้งนี้ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพิชิตมนุษย์โดยการพูด

กล่าวได้ว่าความสามารถโดยกำเนิดที่เนื้อหนังของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้มีคือการพูดพระวจนะและพิชิตมนุษย์ ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ

พระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติไม่ใช่การแสดงการอัครรรย

ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพูด และดังนั้น สำหรับผู้คนแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจึงดูเป็นปกติมากกว่าครั้งแรก

ผู้คนมองเห็นว่าการจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องโกหก
แต่พระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์องค์นี้ทรงแตกต่างจากพระเยซูผู้ทรงจติเป็นมนุษย์
และถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ต่างเป็นพระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์
แต่ทั้งสองพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นสิ่งเดียวกันไปทั้งหมด พระเยซูทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
สถานะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดา แต่พระองค์ทรงมีหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเสริมเพิ่มเติมด้วย
ในพระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์นี้ ตาของมนุษย์จะมองไม่เห็นหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์
ไม่เห็นทั้งการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจ ไม่เห็นทั้งการเดินบนทะเล
ไม่เห็นทั้งการอดอาหารนานสี่สิบวัน... พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจเดียวกันกับที่พระเยซูทรงปฏิบัติ
ไม่ใช่เพราะว่าโดยแก่นสารแล้วเนื้อหาของพระองค์แตกต่างจากเนื้อหาของพระเยซู
แต่เป็นเพราะว่าการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจไม่ใช่พันธกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงทำลายพระราชกิจของพระองค์เอง และไม่รบกวนพระราชกิจของพระองค์เอง
เนื่องจากพระองค์ทรงพิชิตมนุษย์โดยผ่านทางพระวาระที่แท้จริงของพระองค์
จึงไม่มีความจำเป็นต้องทำให้การอัศจรรย์อยู่เหนือพระองค์
และดังนั้นช่วงระยะนี้จึงเป็นไปเพื่อทำพระราชกิจแห่งการจติเป็นมนุษย์ให้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์ที่เรามองเห็นในวันนี้เป็นเนื้อหาของทั้งหมด
และไม่มีสิ่งใดเลยที่เกินธรรมชาติเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์ประจักษ์เหมือนกับผู้อื่น
ทรงต้องการอาหารและเสื้อผ้าเช่นเดียวกับผู้อื่น พระองค์ทรงเป็นเนื้อหาของทั้งหมดทั้งสิ้น หากในครั้งนี้
พระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกินธรรมชาติ
หากพระองค์ทรงรักษาคนป่วย ขับไล่ปีศาจ หรือสามารถฆ่าด้วยคำพูดคำเดียวได้
พระราชกิจแห่งการพิชิตจะดำเนินการอย่างไร?
พระราชกิจนี้จะสามารถแพร่กระจายในหมู่ประชาชาติได้อย่างไร?
การรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจคือพระราชกิจของยุคพระคุณ เป็นขั้นตอนแรกในพระราชกิจแห่งการไถ่
และในตอนี้ที่พระเจ้าทรงได้ช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขนแล้ว
พระองค์จะไม่ทรงประกอบพระราชกิจนั้นอีกต่อไป หากในระหว่างยุคสุดท้าย “พระเจ้า”
ทรงเป็นเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงปรากฏ ผู้ที่รักษาคนป่วย ขับไล่ปีศาจ และถูกตรึงกางเขนเพื่อมนุษย์แล้ว
“พระเจ้า” องค์นั้นแม้ว่าจะเหมือนกับคำอธิบายถึงพระเจ้าในพระคัมภีร์และมนุษย์ยอมรับได้ง่าย
แต่ในแก่นสารแล้วจะไม่ใช่นิยามที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงจติมา หากแต่เป็นวิญญาณชั่วร้าย
เพราะหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าคือทรงไม่มีวันทำสิ่งที่พระองค์ทรงได้ทำจนครบบริบูรณ์แล้วซ้ำ
และดังนั้น พระราชกิจของการจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจึงแตกต่างจากครั้งแรก ในยุคสุดท้าย

พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังที่ปกติธรรมดา
พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาคณปว ยจะไม่ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อมนุษย์ แต่เพียงตรัสพระวณะในเนื้อหนัง
และทรงพิชิตมนุษย์ในเนื้อหนังเท่านั้น เนื้อหนังดังกล่าวเท่านั้นที่เป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
เนื้อหนังดังกล่าวเท่านั้นที่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์ในเนื้อหนังได้

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 103

ไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์กำลังทรงสู้ทนต่อความยากลำบากหรือทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในช่วง
ระยะนี้ พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อให้ความหมายของการจติเป็นมนุษย์ครบบริบูรณ์
เพราะนี่คือการจติเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายของพระเจ้า พระเจ้าทรงสามารถจติเป็นมนุษย์ได้เพียงสองครั้งเท่านั้น
ไม่อาจมีครั้งที่สามได้ การจติเป็นมนุษย์ครั้งแรกเป็นชาย ครั้งที่สองเป็นหญิง
และดังนั้นพระฉายาของเนื้อหนังของพระเจ้าจึงครบบริบูรณ์ในจิตใจของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
การจติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งยังได้ทำให้พระราชกิจในเนื้อหนังของพระเจ้าลุล่วงอีกด้วย ในครั้งแรก
พระเจ้าผู้ทรงจติเป็นมนุษย์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติเพื่อให้ความหมายของการจติเป็นมนุษย์ครบ
บริบูรณ์ ในครั้งนี้พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติเช่นกัน
แต่ความหมายของการจติเป็นมนุษย์ครั้งนี้แตกต่างออกไป กล่าวคือ
การจติเป็นมนุษย์ครั้งนี้มีความหมายลึกซึ้งขึ้น และพระราชกิจของพระองค์มีนัยสำคัญอย่างสุดซึ่งยิ่งกว่า
เหตุผลที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งคือเพื่อให้ความหมายของการจติเป็นมนุษย์ครบบริบูรณ์
เมื่อพระเจ้าทรงสิ้นสุดช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดแล้ว
ความหมายทั้งหมดของการจติเป็นมนุษย์ นั่นคือ พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง จะครบบริบูรณ์
และจะไม่มีพระราชกิจเพิ่มเติมใดๆ ที่ต้องกระทำในเนื้อหนัง ซึ่งกล่าวได้ว่า
นับจากนี้ไปพระเจ้าจะไม่เสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อีก
พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการจติเป็นมนุษย์เพียงเพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดและทำให้มวลมนุษย์เพียบ
พร้อมเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มิใช่เรื่องปกติเลยที่พระเจ้าจะเสด็จมาในเนื้อหนัง
ยกเว้นแต่เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจ โดยการเสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อปฏิบัติพระราชกิจนั้น
พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นเนื้อหนัง บุคคลที่ปกติ บุคคลที่ธรรมดา—แต่กระนั้น
พระองค์ทรงสามารถปกครองโลกอย่างมีชัย ทรงสามารถกำราบซาตาน ได้มวลมนุษย์ พิชิตมวลมนุษย์!
เป้าหมายของงานของซาตานคือการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม
ในขณะที่เป้าหมายของพระราชกิจของพระเจ้าคือการช่วยเหลือมวลมนุษย์
ซาตานทำให้นุษย์ตกหลุมพรางในบาปาลลึก ในขณะที่พระเจ้าทรงช่วยกู้มนุษย์จากบาปาลลึกนั้น
ซาตานทำให้นุษย์ทั้งมวลบูชามัน
ในขณะที่พระเจ้าทรงทำให้นุษย์ทั้งมวลอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง
พระราชกิจทั้งหมดนี้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางกรจติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้า โดยแก่นสารแล้ว
เนื้อหนังของพระองค์คือการรวมกันระหว่างสถานะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพ

และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ดังนั้น หากปราศจากเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงสามารถทำให้ผลลัพธ์ของการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดสัมฤทธิ์ได้
และหากปราศจากสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหนังของพระองค์แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังจะไม่สามารถทำให้ผลลัพธ์เหล่านี้สัมฤทธิ์ได้
แก่นสารของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าคือพระองค์ทรงต้องมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
เพราะหากมิฉะนั้นแล้วจะขัดแย้งกับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในการจุติมาเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 104

เหตุใดเราจึงพูดว่าความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้ครบบริบูรณ์ในพระราชกิจของพระเยซู?

นั่นเป็นเพราะพระวณะไม่ได้กลายมาเป็นเนื้อหนังทั้งหมด

สิ่งที่พระเยซูทรงทำเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจในเนื้อหนังของพระเจ้า

พระองค์ทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจแห่งการไถ่

และไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการได้รับมนุษย์อย่างบริบูรณ์ ด้วยเหตุผลนี้

พระเจ้าจึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งในยุคสุดท้าย พระราชกิจช่วงระยะนี้ยังเสร็จสิ้นในเนื้อหนังที่ธรรมดา

กระทำโดยมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด มนุษย์ที่สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่ได้เหนือธรรมชาติแม้แต่แต่น้อย

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าได้ทรงกลายมาเป็นมนุษย์อย่างบริบูรณ์

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระอัครลักษณะของพระเจ้า มนุษย์ที่บริบูรณ์ เนื้อหนังที่บริบูรณ์ ผู้ที่กำลังปฏิบัติพระราชกิจ

ดาของมนุษย์มองเห็นกายที่มีเนื้อหนังที่ไม่ได้เหนือธรรมชาติเลย ผู้ที่ธรรมดาอย่างที่สามารพพูดภาษาของสวรรค์

ผู้ที่ไม่แสดงหมายสำคัญมหัศจรรย์ใดๆ ไม่แสดงการอัศจรรย์ใดๆ

นับประสาอะไรที่จะเผยความจริงภายในเกี่ยวกับศาสนาในหอประชุมที่ยิ่งใหญ่ สำหรับผู้คนแล้ว

พระราชกิจของเนื้อหนังซึ่งพระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองดูไม่เหมือนกับของครั้งแรกเอาเสียเลย

ไม่เหมือนมากจนเนื้อหนังทั้งสองครั้งดูไม่มีสิ่งใดร่วมกันเลย

และไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจครั้งที่หนึ่งที่สามารถพบได้ในครั้งนี้

แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจะแตกต่างจากครั้งแรก

นั่นก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าแหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งไม่ได้เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกัน

แหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งจะเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ขึ้นอยู่กัธรรมชาติของพระราชกิจที่เนื้อหนังทั้งสองไ

ด้กระทำ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับเปลือกนอกของเนื้อหนังนั้น ในระหว่างพระราชกิจสามช่วงระยะของพระองค์

พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์สองครั้ง

และในทั้งสองครั้งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็เปิดฉากยุคใหม่และนำพระราชกิจใหม่เข้ามา

การจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งนั้นเสริมซึ่งกันและกัน

เป็นไปไม่ได้เลยที่ตามนุษย์จะบอกได้ว่าเนื้อหนังทั้งสองมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันจริงๆ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านี่อยู่เหนือความสามารถของตามนุษย์หรือจิตใจมนุษย์

แต่ในแก่นสารของเนื้อหนังทั้งสองแล้วเป็นสิ่งเดียวกัน

เพราะพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองมีจุดเริ่มต้นจากพระวิญญาณเดียวกัน

เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งจะเกิดขึ้นจากแหล่งกำเนิดเดียวกันหรือไม่นั้น ไม่สามารถตัดสิน

ได้โดยยุคและสถานที่ที่เนื้อหนังทั้งสองเกิดขึ้นหรือปัจจัยดังกล่าวอื่นๆ

แต่ตัดสินใจได้โดยพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่เนื้อหนังทั้งสองได้แสดงออก
เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้กระทำพระราชกิจใดๆ ที่พระเยซูทรงได้กระทำ
เพราะพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดติดอยู่กับแบบแผน แต่เปิดเส้นทางใหม่ๆ ในแต่ละครั้ง
เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทำให้ความประทับใจที่จิตใจของผู้คน
มีเกี่ยวกับเนื้อหนังครั้งแรกเล็กซึ่งหรือแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แต่เพื่อเสริมและทำให้ความประทับใจนั้นเพียบพร้อม
เพื่อให้ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งขึ้น เพื่อทำลายกฎทั้งหมดที่มีอยู่ในหัวใจของผู้คน
และเพื่อขจัดภาพเกี่ยวกับพระเจ้าที่ไม่ถูกต้องในหัวใจของพวกเขา
สามารถกล่าวได้ว่าไม่มีช่วงระยะแต่ละระยะใดของพระราชกิจของพระเจ้าเองที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับพระ
เจ้าอย่างบริบูรณ์แก่มนุษย์ แต่ละช่วงระยะให้ความรู้เพียงส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ทั้งหมด
แม้ว่าพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ทั้งหมด
แต่เพราะศักยภาพในการทำความเข้าใจที่จำกัดของมนุษย์ ความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าจึงยังคงไม่บริบูรณ์
เป็นไปไม่ได้เลยที่จะสื่อสารถึงทั้งหมดทั้งปวงของพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยใช้ภาษาของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์จะสามารถแสดงออกถึงพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้อย่างไร?
พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังภายใต้การบังตาด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์
และคนเราสามารถรู้จักพระองค์ได้จากการแสดงออกถึงเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น
ไม่ใช่จากเปลือกร่างกายของพระองค์
พระเจ้าเสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์ได้โดยวิถีทางแห่งพระราชกิจทั้งหลายของพระ
องค์ และไม่มีช่วงระยะสองช่วงใดๆ ของพระราชกิจของพระองค์ที่เหมือนกัน
มนุษย์สามารถมีความรู้ที่ครบถ้วนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ในหนทางนี้เท่านั้น
ซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดขอบเขตอยู่ในด้านเหลี่ยมมุมหนึ่งเดียว
แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์สองครั้งจะแตกต่างกัน
แต่แก่นสารของเนื้อหนังและแหล่งกำเนิดของพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองนั้นเหมือนกัน
เป็นเพียงคำว่าเนื้อหนังทั้งสองมีอยู่เพื่อกระทำพระราชกิจที่แตกต่างสองช่วงระยะ
และเกิดขึ้นในยุคที่แตกต่างกันสองยุค ไม่ว่าอะไรก็ตาม
เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเจ้ามีแก่นสารเดียวกันและจุดกำเนิดเดียวกัน—
นี่คือความจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 105

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เรียกว่าพระคริสต์

และพระคริสต์คือเนื้อหนังมนุษย์ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงจุติมา

เนื้อหนังมนุษย์นี้ไม่เหมือนกับมนุษย์คนใดที่มีเนื้อหนัง ความแตกต่างนี้เป็นเพราะว่า

พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นเนื้อและเลือด พระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ

พระองค์ทรงมีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์

ไม่มีมนุษย์คนใดครอบครองเทวสภาพของพระองค์

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ช่วยในการทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

ในขณะที่เทวสภาพของพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

ไม่ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพของพระองค์ ต่างก็ขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือพระวิญญาณ นั่นก็คือ เทวสภาพ ดังนั้นแล้ว

เนื้อแท้ของพระองค์จึงเป็นเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง เนื้อแท้นี้จะไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระองค์เอง

และคงไม่อาจเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดๆ ที่ทำลายพระราชกิจของพระองค์เอง

อีกทั้งพระองค์คงจะไม่ทรงเปล่งพระวณะใดๆ ที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์เอง ดังนั้น

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะไม่มีวันทรงปฏิบัติพระราชกิจใดๆ

ที่ขัดขวางการบริหารจัดการของพระองค์เองอย่างแน่นอน นี่คือนิสัยที่ผู้คนทั้งมวลควรเข้าใจ

แก่นสารของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้าเอง ในทำนองเดียวกัน

พระราชกิจของพระคริสต์ก็เป็นการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงตระหนักถึงเนื้อแท้ของพระองค์ภายในเนื้อหนังของพระองค์จนถึงขั้นที่เนื้อหนังของพระองค์เพียง

พอที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกแทนที่ด้วยพระราชกิจของพระคริสต์ในระหว่างช่วงเวลาแ

ห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์

และแกนกลางของพระราชกิจทั้งหมดตลอดช่วงเวลาแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์คือพระราชกิจของพระคริสต์

พระราชกิจนี้ไม่สามารถนำมาผสมผสานกับพระราชกิจจากยุคอื่นใดได้

และเนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจในพระอัครลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์

เนื่องจากพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง

พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติให้เสร็จสิ้นในเนื้อหนังนั้น
ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือพระคริสต์ต่างก็เป็นพระเจ้าพระองค์เอง
และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติ และดำเนินพันธกิจที่พระองค์ควรทรงดำเนิน

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 106

เนื้อแท้ของพระเจ้าเองจริงๆ นั้นใช้สิทธิอำนาจ

แต่พระองค์ทรงสามารถบนอบต่อสิทธิอำนาจที่มาจากพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของเนื้อหนังต่างก็ไม่ขัดแย้งซึ่งกันและกัน

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นสิทธิอำนาจเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด

เนื้อหนังที่มีเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นมีสิทธิอำนาจเช่นกัน

หากแต่พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดที่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

ซึ่งมีอาจบรรลุหรือก่อเกิดขึ้นได้โดยบุคคลหนึ่งบุคคลใด พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ

แต่เนื้อหนังของพระองค์สามารถบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ได้ นี่คือความหมายโดยนัยเมื่อกล่าวว่า

“พระคริสต์ทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา”

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถกลายมาเป็นมนุษย์ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เอง

พระองค์ไม่ทรงขัดขวางหรือแทรกแซง นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ขัดแย้งตัวมันเอง

เนื่องเพราะเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงปฏิบัติและที่เนื้อหนังปฏิบัตินั้นเป็นเอกเช่นเดียวกัน

ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณหรือเนื้อหนัง

ทั้งสองต่างก็ปฏิบัติพระราชกิจเพื่อทำให้น้ำพระทัยหนึ่งเดียวลุล่วงและเพื่อบริหารจัดการพระราชกิจเดียวกัน

แม้ว่าพระวิญญาณและเนื้อหนังมีคุณสมบัติสองอย่างที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

แต่เนื้อแท้ของทั้งสองนั้นเหมือนกัน ทั้งสองต่างมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

และพระอัครลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงมีองค์ประกอบของความไม่เชื่อฟัง

เนื้อแท้ของพระองค์ดีงาม พระองค์ทรงเป็นการแสดงออกถึงความงามและความดีงามทั้งหมด

รวมทั้งความรักทั้งหมดด้วย แม้ในเนื้อหนัง พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าพระบิดา

แม้จะต้องเสียสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ก็จะยังเต็มพระทัยที่จะทำเช่นนั้นอย่างสุดพระทัย

และพระองค์จะไม่ตัดสินพระทัยเลือกสิ่งอื่น

พระเจ้าไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอหรือความคิดว่าพระองค์เองสำคัญ

หรือองค์ประกอบของความโอหังและความอวดดี พระองค์ไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคดโกง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาจากซาตาน

ซาตานคือแหล่งกำเนิดของความน่าเกลียดและความชั่วช้าทั้งหมด

เหตุผลที่มนุษย์มีคุณสมบัติที่คล้ายกับคุณสมบัติทั้งหลายของซาตานนั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม

และถูกแปรรูปโดยซาตานมาแล้ว พระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ดังนั้น

พระองค์จึงทรงมีเฉพาะพระลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น และไม่มีคุณลักษณะใดๆ ของชาตานเลย

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจจะยากเย็นหรือเนื้อหนังจะอ่อนแอเพียงใด

พระเจ้าในขณะที่พระองค์ยังดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังนั้นจะไม่มีวันทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางต่อพระราช

กิจของพระเจ้าพระองค์เอง นับประสาอะไรที่จะทรงละทิ้งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอย่างไม่เชื่อฟัง

พระองค์ทรงยินดีที่จะทนทุกข์จากความเจ็บปวดของเนื้อหนังมากกว่าที่จะทรยศต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

เช่นเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ในการอธิษฐานว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์

ถ้าเป็นไปได้ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี

อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ผู้คนตัดสินใจเลือกโดยตนเอง แต่พระคริสต์ไม่ทรงทำเช่นนั้น

แม้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง

แต่พระองค์ยังคงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

และทำให้สิ่งที่พระเจ้าพระบิดาได้วางพระทัยมอบหมายให้พระองค์ลွ่ลงจากในมุมมองของเนื้อหนัง

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ สิ่งซึ่งมาจากชาตานไม่สามารถมีเนื้อแท้ของพระเจ้า

และสามารถมีได้เพียงเนื้อแท้ที่ไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าเท่านั้น

มันไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมได้ นับประสาอะไรที่จะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มใจ

มนุษย์ทั้งมวล นอกเหนือจากพระคริสต์ อาจทำสิ่งที่ต้านทานพระเจ้า

และไม่มีมนุษย์คนไหนคนใดที่สามารถปฏิบัติพระราชกิจที่พระเจ้าวางพระทัยมอบหมายได้โดยตรง

ไม่มีผู้ใดสามารถถือว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติของพวกเขาเองได้

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

การไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือคุณลักษณะของชาตาน คุณสมบัติสองอย่างเหล่านี้เข้ากันไม่ได้

และผู้ใดที่มีคุณสมบัติของชาตานก็มีอาจเรียกได้ว่าพระคริสต์

เหตุผลที่มนุษย์ไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าแทนพระองค์ได้เป็นเพราะมนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ใดๆ

ของพระเจ้า

มนุษย์ทำงานเพื่อพระเจ้าเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของมนุษย์

แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติพระราชกิจเพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 107

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์นั้นควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง แต่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่เหมือนกับของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังเสียทั้งหมด พระองค์ทรงมีลักษณะนิสัยของพระองค์เองที่หาที่เสมอเหมือนไม่ได้ และสิ่งนี้ก็ควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์ด้วยเช่นกัน เทวสภาพของพระองค์ไม่มีจุดอ่อน จุดอ่อนของพระคริสต์อ้างอิงถึงจุดอ่อนของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ จุดอ่อนนี้จำกัดเทวสภาพของพระองค์ในระดับหนึ่ง แต่ข้อจำกัดดังกล่าวอยู่ภายในวงเขตและเวลาหนึ่งๆ และไม่ได้ไร้เขตคั่น เมื่อถึงเวลาที่จะปฏิบัติพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์นั้น พระราชกิจได้รับการดำเนินการ โดยไม่คำนึงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์โดยทั้งหมด นอกเหนือจากชีวิตตามปกติของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แล้ว การกระทำอื่นๆ ทั้งหมดของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้รับอิทธิพล ได้รับผลกระทบ และได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าพระคริสต์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่มันก็ไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์ และแน่นอนว่านี่เป็นเพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่พัฒนาเต็มที่ในด้านวิธีการที่จะปฏิบัติตัวกับผู้อื่น แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อพระราชกิจตามปกติของเทวสภาพของพระองค์ เมื่อเรากล่าวว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามนั้น เราหมายถึงว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์สามารถได้รับการบัญชาโดยตรงจากเทวสภาพของพระองค์ และพระองค์ทรงมีสำนึกที่สูงกว่าของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพในพระราชกิจของพระองค์ สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถมากที่สุดที่จะแสดงออกถึงพระราชกิจของเทวสภาพ และมีความสามารถมากที่สุดที่จะตอบสนองต่อพระราชกิจดังกล่าว ขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนัง พระองค์ไม่เคยทรงลืมน้ำที่ที่มนุษย์ในเนื้อหนังควรต้องทำให้ลุล่วง พระองค์สามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง พระองค์ทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้า และพระอัครลักษณะของพระองค์คือพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง เป็นเพียงแค่พระองค์เสด็จมายังโลกและทรงกลายมาเป็นสิ่งทรงสร้าง ซึ่งมีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้าง และในตอนนี้องค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ไม่เคยทรงมีมาก่อน

พระองค์ทรงสามารถมีสการพระเจ้าในสวรรค์ นี่คือการดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง

และมนุษย์ไม่อาจเลียนแบบได้ พระอัครลักษณะของพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง

การที่พระองค์ทรงนมัสการพระเจ้านั้นมาจากมุมมองของเนื้อหนัง ดังนั้น พระวณะว่า

“พระคริสต์ทรงนมัสการพระเจ้าในสวรรค์” จึงไม่ผิด

สิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์คือการทรงดำรงอยู่ของพระองค์เองอย่างแน่แท้

พระองค์ทรงได้สัมฤทธิ์ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์ก่อนที่จะทรงขอสิ่งเหล่านั้นจากพวกเขาแล้ว

พระองค์จะไม่วันทรงเรียกร้องจากผู้ใดในขณะที่พระองค์เองทรงเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น

เพราะทั้งหมดนี้ประกอบเป็นการทรงดำรงอยู่ของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างไร

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติในลักษณะที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงขอสิ่งใดจากมนุษย์

จะไม่มีมีการเรียกร้องใดที่เกินกว่าสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นคือสิ่งที่นำไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์ เทวสภาพของพระคริสต์อยู่เหนือมนุษย์ทั้งมวล

ดังนั้น พระองค์จึงทรงเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งปวง

สิทธิอำนาจนี้คือเทวสภาพของพระองค์ นั่นคือ อุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง

ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดพิจารณาพระอัครลักษณะของพระองค์ ดังนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติอย่างไร

ก็มีอาจปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะตรัสจากจุดยืนใด

และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไรก็ตาม

ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

มนุษย์ที่โง่เขลาและรู้เท่าไม่ถึงการณ์มักเห็นว่าสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์นั้นเป็นคำหา

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงแสดงและเผยการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์อย่างไร

มนุษย์ก็ไม่สามารถยอมรับว่าพระองค์คือพระคริสต์ได้

และยิ่งพระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังและความถ่อมใจของพระองค์มากขึ้นเพียงใด

มนุษย์ที่โง่เขลาที่ยิ่งคำนึงถึงพระคริสต์ว่าไม่สำคัญยิ่งขึ้นเท่านั้น

มีแม้กระทั่งพวกผู้ที่ทำท่าทีกีดกันและดูหมิ่นต่อพระองค์ แต่ยังวางพวก “ผู้ยิ่งใหญ่”

ที่มีภาพลักษณ์สูงส่งไว้บนโต๊ะเพื่อนมัสการ

การต้านทานและการ ไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์มาจากข้อเท็จจริงที่ว่า

เนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นบนบอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

รวมทั้งจากสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

นี่คือแหล่งกำเนิดของการต้านทานและการไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์

หากพระคริสต์ไม่ทรงมีลักษณะท่าทางของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

หรือไม่ทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

แต่มีสภาวะความเป็นมนุษย์เหนือปกติแทน เช่นนั้นแล้วก็คงไม่น่าจะมีความไม่เชื่อฟังในหมู่มนุษย์

เหตุผลที่มนุษย์เต็มใจอยู่เสมอที่จะเชื่อในพระเจ้าในสวรรค์ที่มีอาจมองเห็นได้นั้นเป็นเพราะพระเจ้าในสวรรค์ไม่

ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีคุณสมบัติของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแม้เพียงอย่างเดียว ดังนั้น

มนุษย์จึงคำนึงถึงพระองค์ด้วยความเคารพนับถืออย่างมากที่สุดอยู่เสมอ แต่มีท่าทีดูหมิ่นต่อพระคริสต์

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 108

แม้ว่าพระคริสต์บนแผ่นดินโลกทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในพระนามของพระเจ้าพระองค์เองได้ แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาด้วยเจตนารมณ์ที่จะแสดงพระฉายาของพระองค์ในเนื้อหนังต่อมนุษย์ทั้งมวล พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้มนุษย์ทั้งมวลมองเห็นพระองค์

พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้มนุษย์สามารถได้รับการนำโดยพระหัตถ์ของพระองค์ได้ และเช่นนั้นมนุษย์จึงเข้าสู่ยุคใหม่ได้

การปฏิบัติหน้าที่ของเนื้อหนังของพระคริสต์นั้นเป็นไปเพื่อพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ เพื่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และไม่ใช่เพื่อทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจเนื้อแท้ของเนื้อหนังของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจอย่างไร

ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงปฏิบัติที่อยู่เหนือกว่าสิ่งที่เนื้อหนังสามารถบรรลุได้

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจนั้นในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติ

และไม่ได้ทรงเผยโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าต่อมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม นอกจากนี้

พระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์ไม่มีวันที่จะเกินธรรมชาติหรือประมาณค่าไม่ได้อย่างที่มนุษย์คิดฝัน ถึงแม้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองในเนื้อหนัง

และทรงปฏิบัติในสภาวะบุคคลในพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองควรทรงปฏิบัติ

แต่พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์

อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงกล่าวประกาศกิจการของพระองค์เองอย่างร้อนรุ่ม ตรงกันข้าม

พระองค์ยังคงทรงซ่อนอย่างถ่อมพระทัยอยู่ในเนื้อหนังของพระองค์ นอกเหนือจากพระคริสต์แล้ว

บรรดาผู้ที่อ้างอย่างเทียมเท็จว่าเป็นพระคริสต์นั้น ไม่มีคุณสมบัติของพระองค์ เมื่อนำมาวางเปรียบเทียบข้างๆ

อุปนิสัยที่โอหังและยกย่องตนเองของพวกพระคริสต์เทียมเท็จแล้ว

ก็เป็นที่ชัดเจนขึ้นมาจากเนื้อหนังลักษณะเช่นใดที่เป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง ยิ่งพวกเขาเทียมเท็จมากขึ้นเท่าใด

พวกพระคริสต์เทียมเท็จเช่นนั้นก็ยิ่งคุยโตถึงตนเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังมีความสามารถที่จะทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อหลอกลวงมนุษย์มากขึ้นเท่านั้น

พระคริสต์เทียมเท็จ ไม่มีคุณสมบัติของพระเจ้า พระคริสต์ไม่ทรงมีมลทินจากองค์ประกอบใดๆ

ที่เป็นของพระคริสต์เทียมเท็จ

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น

ไม่ใช่เพียงเพื่อทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นพระองค์ได้

แต่พระองค์ทรงปล่อยให้พระราชกิจของพระองค์ขึ้นขึ้นพระอัครลักษณ์ของพระองค์
และทรงปล่อยให้สิ่งที่พระองค์ทรงเผยพิสุจน์เนื้อแท้ของพระองค์แทน เนื้อแท้ของพระองค์มิได้รู้มูลฐาน
พระอัครลักษณ์ของพระองค์ไม่ได้ถูกเกาะกุมไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
แต่ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระราชกิจของพระองค์และเนื้อแท้ของพระองค์
แม้ว่าพระองค์จะทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองและทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
ได้ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังคงทรงเป็นเนื้อหนัง ไม่เหมือนกับพระวิญญาณ
พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าที่มีคุณสมบัติของพระวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเปลือกของเนื้อหนัง
ดังนั้น ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงเป็นปกติเพียงใด และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงอ่อนแอเพียงใด
และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอย่างไร
เทวสภาพของพระองค์ก็มีอาภัพได้
ภายในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้มีเพียงแค่สถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติและความอ่อนแอของสถานะ
ความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมีความหวัหวัและความมีอาภัพยิ่งลึกของเทวสภาพของพระองค์
อีกทั้งกิจการทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง ดังนั้น
ทั้งสถานะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพต่างก็มีอยู่ภายในพระคริสต์ ทั้งตามความเป็นจริงและในการปฏิบัติ
นี้ไม่ใช่สิ่งที่ว่างเปล่าหรือเกินธรรมชาติเลยแม้แต่น้อย
พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยมีจุดประสงค์หลักคือการปฏิบัติพระราชกิจ
มีความจำเป็นที่ต้องทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติเพื่อปฏิบัติพระราชกิจบนแผ่นดินโลก มิเช่นนั้นแล้ว
ไม่ว่าเทวสภาพของพระองค์จะมีฤทธิ์านุภาพยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม
ก็สามารถนำการปฏิบัติพระราชกิจแต่ดั้งเดิมของฤทธิ์านุภาพนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้
แม้ว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จะมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่นั่นก็มีใช้เนื้อแท้ของพระองค์
เนื้อแท้ของพระองค์คือเทวสภาพ ดังนั้น
ช่วงเวลาที่พระองค์ทรงเริ่มต้นดำเนินพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจึงเป็นช่วงเวลาที่พระองค์ทรงเริ่มต้นแสด
ดงการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์
สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีอยู่เพียงเพื่อช่วยค้ำจุนชีวิตตามปกติของเนื้อหนังของพระองค์เพื่อให้เทว
สภาพของพระองค์สามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ตามปกติในเนื้อหนังเท่านั้น
ทั้งหมดทั้งปวงที่ชี้นำพระราชกิจของพระองค์คือเทวสภาพ
เมื่อพระองค์ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์
พระองค์จะได้ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงแล้ว
สิ่งที่มนุษย์ควรต้องรู้คือทั้งหมดทั้งมวลของพระราชกิจของพระองค์

และพระองค์ทรงทำให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์ได้โดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์นั่นเอง
ตลอดครรลองแห่งพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงค่อนข้างแสดงถึงการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์อย่างเต็มที่
ซึ่งมิใช่อุปนิสัยที่มีมลทินจากสภาวะความเป็นมนุษย์ หรือที่มีมลทินจากความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์
เมื่อถึงเวลาที่พันธกิจทั้งหมดของพระองค์ได้มาถึงจุดสิ้นสุด
พระองค์จะได้ทรงแสดงถึงอุปนิสัยที่พระองค์ควรต้องทรงแสดงอย่างสมบูรณ์แบบและเต็มที่แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้รับการนำทางจากการชี้นำของมนุษย์คนใด
การแสดงออกของอุปนิสัยของพระองค์ยังค่อนข้างเป็นอิสระ
และไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของจิตใจหรือผ่านการประมวลผลโดยความคิดอีกด้วย
แต่เผยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ นี่คือสิ่งที่ไม่มียุติมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสได้
แม้ว่าสิ่งที่ล้อมรอบจะรุนแรงหรือสภาวะจะไม่เอื้ออำนวย
พระองค์ก็ทรงสามารถแสดงออกถึงอุปนิสัยของพระองค์ในเวลาที่เหมาะสมได้
ผู้ที่เป็นพระคริสต์แสดงออกถึงการดำรงอยู่ของพระคริสต์
ในขณะที่ผู้ที่ไม่ใช่พระคริสต์ไม่มีอุปนิสัยของพระคริสต์ ดังนั้น
ต่อให้ทุกคนจะด้านทานพระองค์หรือมีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระองค์
ก็ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธตามพื้นฐานของมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ได้ว่า
พระอุปนิสัยที่พระคริสต์ทรงแสดงออกนั้นคือพระอุปนิสัยของพระเจ้า
บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสวงหาพระคริสต์ด้วยหัวใจที่แท้จริงหรือแสวงหาพระเจ้าอย่างตั้งใจจะยอมรับว่า
พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่มีพื้นฐานจากการแสดงออกของเทวสภาพของพระองค์
พวกเขาจะไม่วันปฏิเสธพระคริสต์โดยอิงถึงแง่มุมใดๆ
ของพระองค์ที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เป็นพื้นฐาน แม้ว่ามนุษย์จะโง่เขลา
แต่มนุษย์ทุกคนรู้อย่างแน่ชัดว่าสิ่งใดคือความตั้งใจของมนุษย์และสิ่งใดที่มาจากพระเจ้า
มันเป็นเพียงแค่ผู้คนมากมายสนใจด้านทานพระคริสต์เนื่องจากเจตนาของพวกเขาเอง หากไม่ใช่เพราะการนี้
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีมนุษย์คนไหนคนใดที่จะมีเหตุผลในการปฏิเสธการมีอยู่ของพระคริสต์
เพราะเทวสภาพที่พระคริสต์ทรงแสดงออกนั้นปรากฏอยู่จริง
และพระราชกิจของพระองค์สามารถพบเห็นเป็นพยานได้ด้วยตาเปล่า

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 109

พระราชกิจและการทรงแสดงออกของพระคริสต์กำหนดพิจารณาเนื้อแท้ของพระองค์
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ได้รับการวางพระทัยมอบหมายให้ครบบริบูรณ์ได้ด้วยพระทัยที่แท้จริง
พระองค์ทรงสามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง
และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาด้วยพระทัยที่แท้จริง
ทั้งหมดนี้ต่างกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์ และดังนั้น
การวิวัฒน์ตามธรรมชาติของพระองค์ก็กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์เช่นเดียวกัน
เหตุผลที่เราเรียกสิ่งนี้ว่า “การวิวัฒน์ตามธรรมชาติ” ของพระองค์นั้น
เป็นเพราะว่าการทรงแสดงออกของพระองค์ไม่ใช่การเลียนแบบ หรือผลจากการให้การศึกษาโดยมนุษย์
หรือผลจากการอบรมสั่งสอนเป็นเวลาหลายปีโดยมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงเรียนรู้หรือนำมานมาประดับพระองค์
หากแต่การทรงแสดงออกของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่มิอยู่โดยธรรมชาติภายในพระองค์
มนุษย์อาจปฏิเสธพระราชกิจของพระองค์การทรงแสดงออกของพระองค์ สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
และทั้งชีวิตของสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระองค์
แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง
ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วง
และไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ถึงความจริงใจในการที่พระองค์แสวงหาพระเจ้าพระบิดา
แม้ว่าพระฉายาของพระองค์ไม่ได้เป็นที่น่าพอใจสำหรับประสาทสัมผัส
การปรากฏของพระองค์ไม่ได้มีบรรยากาศพิเศษเกินปกติ
และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ทำให้โลกสั่นไหวหรือสวรรค์สั่นคลอนอย่างที่มนุษย์จินตนาการ
แต่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง
ผู้ทรงทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วงด้วยพระทัยที่แท้จริง
ทรงนบนอบต่อพระบิดาแห่งสวรรค์อย่างบริบูรณ์ และทรงมีความเชื่อฟังจนสิ้นพระชนม์
นี่เป็นเพราะว่าเนื้อแท้ของพระองค์คือเนื้อแท้ของพระคริสต์ ความจริงนี้ยากที่จะเชื่อสำหรับมนุษย์
แต่มันคือข้อเท็จจริง เมื่อพันธกิจของพระคริสต์ได้รับการทำให้ลุล่วงอย่างบริบูรณ์แล้ว
มนุษย์จะสามารถมองเห็นจากพระราชกิจของพระองค์ว่า
พระอุปนิสัยของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์แสดงถึงพระอุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ในสวรรค์ ในเวลานั้น ผลรวมของพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์สามารถยืนยันได้ว่า
พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวณะกลายเป็นอย่างแท้จริง
และไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเนื้อและเลือด

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกมีนัยสำคัญที่เป็นตัวแทนของแต่ละขั้นตอนนั้น
แต่มนุษย์ที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจที่แท้จริงในแต่ละขั้นตอนไม่สามารถจับความเข้าใจนัยสำคัญของพ
ระราชกิจของพระองค์ได้

ซึ่งเป็นเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะพระราชกิจหลายขั้นตอนมีการดำเนินการ โดยพระเจ้าในการจัดเป็นมนุษย์
ครั้งที่สองของพระองค์

ผู้คนส่วนใหญ่ที่เคยเพียงได้ยินหรือได้เห็นพระวาระของพระคริสต์เท่านั้นแต่ไม่เคยมองเห็นพระองค์
ไม่มีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์

พวกที่เคยเห็นพระคริสต์และเคยได้ฟังพระวาระของพระองค์

รวมทั้งเคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

พบว่าเป็นการยากที่จะยอมรับพระราชกิจของพระองค์

นี่ไม่ได้เป็นเพราะการทรงปรากฏและสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์ไม่เป็นไปตามที่มนุษย์ชั้นช
อบหรือ?

พวกที่ยอมรับพระราชกิจของพระองค์หลังจากที่พระคริสต์ได้ทรงจากไปจะไม่มีความยากลำบากเช่นนั้น

เพราะพวกเขาเพียงยอมรับพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น

และไม่ได้สัมผัสกับสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

มนุษย์ไม่สามารถละทิ้งมโนคติอันหลงผิดที่ตนมีเกี่ยวกับพระเจ้า

และพินิจพิจารณาพระองค์อย่างเอาจริงเอาจังแทน

นี่เป็นเพราะข้อเท็จจริงว่ามนุษย์มุ่งเน้นแต่กับการทรงปรากฏของพระองค์เท่านั้น

และไม่สามารถระลึกได้ถึงเนื้อแท้ของพระองค์โดยมีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจและพระวาระของพระองค์

หากมนุษย์ปิดตาให้กับการทรงปรากฏของพระคริสต์

หรือหลีกเลี่ยงการหาหรือเกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ และพูดถึงเฉพาะเทวสภาพของพระองค์

ผู้ซึ่งพระราชกิจและพระวาระของพระองค์ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถบรรลุได้เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จะลดลงไปครึ่งหนึ่ง

จนถึงระดับที่ความลำบากยากเย็นของมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการแก้ไขเสียด้วยซ้ำ

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 110

พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองแก่นแท้ของพระเจ้า

และพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองการแสดงออกของพระเจ้า

ในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงก่อเกิดพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ

และในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และจะทรงสามารถนำความจริงสู่มนุษย์ ประทานชีวิตให้เขาและชี้หนทางให้เขา

เนื้อหนังที่ไม่มีแก่นแท้ของเจ้านั้นไม่ถือว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน

ในเรื่องนี้ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด

หากมนุษย์ตั้งใจจะสืบค้นลงไปว่านั่นคือเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

เช่นนั้นแล้วเขาต้องยืนยันเรื่องนี้จากพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงแสดงออกและพระวณะที่พระองค์ตรัส

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่จะยืนยันว่าเป็นเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

และเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่นั้น คนเราต้องแยกแยะบนพื้นฐานของแก่นแท้ของพระองค์ และดังนั้น

ในการกำหนดว่านั่นเป็นเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์หรือไม่ ภูเขาอยู่ในแก่นแท้ของพระองค์

(พระราชกิจของพระองค์ ถ้อยคำรัสของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์และแง่มุมอื่นๆ มากมาย)

มากกว่ารูปปรากฏภายนอก หากมนุษย์พิจารณาเพียงแค่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์

และส่งผลให้มองข้ามแก่นแท้ของพระองค์ นี่ก็แสดงว่ามนุษย์มีคบอดและไม่รู้เท่าทัน

รูปปรากฏภายนอกไม่สามารถกำหนดแก่นแท้ได้ยิ่งไปกว่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันสามารถสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้

พระรูปปรากฏภายนอกของพระเยซูไม่ได้ขัดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ?

โณมพระพักตร์และเครื่องทรงของพระองค์ไม่สามารถให้เบาะแสเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์แท้จริงของพระองค์ได้หรือ?

พวกฟาริสียุคแรกสุดไม่ได้ต่อต้านพระเยซูอย่างจริงจังก็เพราะพวกเขาแค่มองที่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์เท่านั้น และหาได้ใส่ใจพระวณะในพระโอษฐ์ของพระองค์หรือ?

เรามีความหวังว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้าจะไม่ซ้ารอยโสกนาฏกรรมแห่งประวัติศาสตร์ เจ้าต้องไม่กลายเป็นพวกฟาริสีแห่งยุคปัจจุบันและตอctrึงพระเจ้ากับกางเขนอีกครั้ง

เจ้าควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงวิธีต้อนรับการทรงกลับมาของพระเจ้า

และเจ้าควรมีจิตใจที่แจ่มชัดเกี่ยวกับวิธีที่จะเป็นใครบางคนซึ่งนับบนอบต่อความจริง

นี่เป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่กำลังรอให้พระเยซูทรงกลับมาโดยการขี่มาบนก้อนเมฆ

พวกเราควรขี้ตาฝ่าวิญญาของพวกเราเพื่อทำให้เห็นได้ชัดเจนและไม่กลายเป็นจมปลักอยู่ในคำพูดทั้งหลาย

หังความเพื่อฝันเกินจริง

พวกเราควรคิดถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและมองตรงแง่มุมของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง อย่าหลงระเริงหรือปล่อยตัวเองให้หลุดหลงไปในฝันกลางวัน

ที่ตลอดเวลาเฝ้าถวิลหาวันที่องค์พระเยซูเจ้าทรงขึ้นบนก้อนเมฆเสด็จลงมาโดยจับปล้นท่ามกลางพวกเจ้าและรับตัวพวกเจ้าที่ไม่เคยได้รู้จักหรือได้เห็นพระองค์และไม่รู้วิธีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ เป็นการดีกว่าที่จะคิดถึงเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่านี้!

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 111

พระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ทรงสำแดงพระองค์เองต่อผู้คนส่วนหนึ่งซึ่งติดตามพระองค์ในช่วงเวลานี้ที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เป็นการส่วนตัวเท่านั้น และไม่ได้ทรงสำแดงต่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมด พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ และหาใช่เพื่อประโยชน์แห่งการแสดงให้เห็นพระฉายาของพระองค์ต่อมนุษย์ไม่ อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระองค์จำเป็นต้องถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง เมื่อเป็นดังนั้น พระองค์จึงจำเป็นต้องทรงทำเช่นนั้นในเนื้อหนัง ครั้นพระราชกิจนี้สรุปปิดตัวลง พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงสามารถคงอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ได้เป็นเวลานาน เนื่องจากทรงเกรงว่าจะเป็นการขวางทางพระราชกิจที่กำลังจะมา

สิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงต่อมวลชนนั้นเป็นเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และกิจการทั้งหมดของพระองค์เท่านั้น และหาใช่พระฉายาของตอนที่พระองค์ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราวไม่ เนื่องจากพระฉายาของพระเจ้าสามารถแสดงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เท่านั้น และไม่สามารถถูกแทนที่ด้วยพระฉายาของมนุษย์ที่พระองค์ทรงจุติมาให้ได้

พระฉายาในเนื้อหนังของพระองค์ถูกแสดงต่อผู้คนจำนวนจำกัดเท่านั้น เฉพาะต่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเท่านั้น นี่คือเหตุผลที่ทำให้พระราชกิจซึ่งกำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้นอยู่ในขณะนี้จึงถูกทำอย่างลับๆ ยิ่งนัก ในทำนองเดียวกัน

พระเยซูได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวเท่านั้นเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ และไม่เคยทรงแสดงพระองค์เองต่อชนชาติอื่นใดอย่างเปิดเผยเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น

ทันทีที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์จึงได้ทรงไปจากโลกมนุษย์โดยพลันและมิได้ทรงพำนักอยู่ นั่นคือ ต่อมาภายหลัง พระฉายาของมนุษย์นี้ที่ได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์นั้น หาใช่พระองค์ไม่

แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจโดยตรง

ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้แล้วเสร็จอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์

และจะไม่มีวันทรงพระราชกิจใดที่คล้ายคลึงกับที่พระองค์ได้ทรงทำไปเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนังอีก

หลังจากนี้ พระราชกิจทั้งหมดได้ถูกปฏิบัติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง ในระหว่างช่วงเวลานี้

ยากที่มนุษย์จะมีความสามารถมองเห็นพระฉายาของพระวรกายที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์ กล่าวคือ พระองค์มิได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์เลย แต่ยังคงทรงซ่อนเร้นตลอดกาล

เวลาสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นมิจำกัด พระราชกิจนี้ถูกดำเนินไปในยุค
ในช่วงเวลา ในชนชาติที่เฉพาะเจาะจง และท่ามกลางผู้คนี่เฉพาะเจาะจง
พระราชกิจนี้เป็นเพียงตัวแทนของพระราชกิจในระหว่างช่วงเวลาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น
และเฉพาะยุคเท่านั้นเท่านั้น นั่นคือ มันเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในยุคเฉพาะยุคหนึ่ง
และไม่ใช้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น
พระฉายาของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์จะไม่ถูกแสดงต่อผู้คนทั้งหมด
สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลชนคือความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์
มากกว่าที่จะเป็นพระฉายาของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์สองคราว
มันไม่ใช่สักพระฉายาเดียวที่ถูกแสดงต่อมนุษย์ ทั้งยังไม่ใช่พระฉายาทั้งสองที่ผนึกผสมกัน ดังนั้น
จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เนื้อหนังซึ่งทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าควรไปจากแผ่นดินโลกทันทีที่พระราชกิจซึ่งพระอง
ค์ทรงจำเป็นต้องทำนั้นเสร็จบริบูรณ์
เนื่องจากพระองค์ทรงมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงพึงกระทำเท่านั้น
และหาใช่เพื่อทรงแสดงพระฉายาของพระองค์ต่อผู้คนไม่
แม้ว่านัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ได้ลุล่วงไปแล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราว
แต่พระองค์ก็ยังคงจะไม่ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อชนชาติใดที่ไม่เคยได้เห็นพระองค์มาก่อน
พระเยซูจะไม่วันทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวในฐานะองค์ตะวันแห่งความชอบธรรมอีกแล้ว
ทั้งยังจะไม่เสด็จขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศและทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมด กล่าวคือ
ทั้งหมดที่พวกยิวได้เห็นกันไปในนั้นเป็นรูปภาพของพระเยซูในช่วงระหว่างกาลสมัยของพระองค์ในยูเดีย
นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเยซูในการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้จบลงไปแล้วเมื่อสองพันปีที่แล้ว
พระองค์จะไม่ทรงกลับไปที่ยูเดียในรูปลักษณะของคนยิว
นับประสาอะไรที่จะทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของคนยิวต่อชนต่างชาติใดๆ
เพราะพระฉายาของพระเยซูที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังนั้นเป็นแค่รูปลักษณะของคนยิว
และไม่ใช้พระฉายาของบุตรมนุษย์ที่ยอห์นได้เห็น
แม้ว่าพระเยซูได้ทรงสัญญาต่อเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จมาอีก
แต่พระองค์จะไม่ทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของคนยิวอย่างเรียบง่ายต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในชนต่างชาติทั้งห
มด พวกเขายังพึงรู้เถิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อเปิดยุคหนึ่งขึ้นมา
พระราชกิจนี้จำกัดอยู่ภายในเวลาไม่กี่ปี
และพระองค์จึงไม่ทรงสามารถที่จะทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าเสร็จสิ้นได้
ในทำนองเดียวกัน

พระฉายาของพระเยซูที่เป็นคนยิวก็สามารถเป็นตัวแทนได้เพียงพระฉายาของพระเจ้าในขณะที่พระองค์ได้ทรงงานอยู่ในยูเดียเท่านั้น และพระองค์ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเท่านั้น

ในระหว่างช่วงเวลาที่จะพระองค์ได้ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ไม่ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการนำพายุคลไปสู่มหาสมุทรหรือสู่การทำลายล้างมวลมนุษย์ ดังนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนและได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ไปแล้ว

พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ตลอดกาล จากนั้นมา

บรรดาผู้เชื่อที่สัจย์ซึ่งจากชนต่างชาติทั้งหลายจึงได้รู้ความสามารถที่จะมองเห็นการสำแดงขององค์พระเยซูเจ้าได้ มีก็แต่เพียงรูปภาพของพระองค์ที่พวกเขาได้ป้ายไว้บนผนังเท่านั้น

รูปภาพนี้เป็นแค่รูปภาพที่มนุษย์วาดขึ้นเท่านั้น

และหาใช่พระฉายาที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงแสดงต่อมนุษย์ไม่

พระเจ้าจะไม่ทรงแสดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อมวลชนในพระฉายาของตอนที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราว

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นก็คือการอนุญาตให้พวกเขาได้เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ ทั้งหมดนี้ถูกแสดงออกต่อมนุษย์โดยวิถีทางของพระราชกิจของยุคต่างๆ ที่แตกต่างกัน

กล่าวคือมันถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยที่พระองค์ได้ทรงทำให้เป็นที่รู้จักกันไปแล้ว

และโดยผ่านทางพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติไปแล้ว มากกว่าจะโดยผ่านทางการสำแดงของพระเยซู

นี่กล่าวได้ว่า พระฉายาของพระเจ้าไม่ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักต่อมนุษย์โดยผ่านทางพระฉายาที่ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่กลับโดยผ่านทางพระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งมีทั้งพระฉายาและพระรูปสถานะ

และพระฉายาของพระองค์จึงได้ถูกแสดงและพระอุปนิสัยของพระองค์จึงได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักกัน โดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์นี่เอง นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำในเนื้อหนัง

ทันทีที่พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์สองคราวของพระเจ้ามาถึงมหาสมุทร

พระองค์จะทรงเริ่มแสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ไปทั่วชนต่างชาติทั้งหลาย

เป็นการอนุญาตให้มวลชนได้เห็นพระฉายาของพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงพระอุปนิสัยของพระองค์

และทรงทำให้มหาสมุทรของมนุษย์ในหมวดหมู่ที่ต่างกันมีความชัดเจน โดยวิถีทางนี้

ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการนำพายุคลเดิมไปสู่มหาสมุทรอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เหตุผลที่ทำไมพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังจึงไม่ยืดขยายไปทั่วพื้นที่อันไพศาล

(เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้ทรงพระราชกิจในยูเดียเท่านั้น และวันนี้ เราทำงานท่ามกลางพวกเขาเท่านั้น)

ก็เพราะพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมีอาณาเขตและมีขีดจำกัด พระองค์แค่กำลังทรงดำเนินการช่วงเวลาสั้นๆ

แห่งพระราชกิจในรูปลักษณะของมนุษย์ปกติและธรรมดาสามัญคนหนึ่งเท่านั้น
พระองค์หาได้กำลังใช้เนื้อหนังที่ทรงจุติเป็นมนุษย์นี้เพื่อทรงพระราชกิจแห่งกัลปาวสานหรือพระราชกิจแห่งกา
รทรงปรากฏต่อประชาชนของชนต่างชาติทั้งหลายไม่
พระราชกิจในเนื้อหนังนั้นสามารถเพียงถูกจำกัดอยู่ในวงเขตเท่านั้น (ดังเช่น
การทรงพระราชกิจแคในยูเดียเท่านั้น หรือเพียงท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้น) และต่อจากนั้น
โดยวิถีทางของพระราชกิจที่ดำเนินเสร็จสิ้นไปภายในอาณาเขตเหล่านี้ วงเขตของมันจึงสามารถแผ่ขยายได้
แน่นอนว่า พระราชกิจแห่งการแผ่ขยายนั้นจะถูกดำเนินการโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระองค์
แล้วก็จะไม่ได้เป็นพระราชกิจของเนื้อหนังที่ทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์อีกต่อไป
เพราะพระราชกิจในเนื้อหนังมีอาณาเขตและไม่ได้ยืดยาวออกไปยังทุกมุมของจักรวาล—
มันไม่สามารถสำเร็จลุล่วงการนี้ได้ โดยผ่านทางพระราชกิจในเนื้อหนัง
พระวิญญาณของพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจซึ่งกำลังจะตามมาให้เสร็จสิ้น
ดังนั้นพระราชกิจที่ทำในเนื้อหนังนั้นเป็นลักษณะของการเปิดตัวซึ่งถูกดำเนินจนเสร็จสิ้นภายในอาณาเขตหนึ่ง โ
ดยเฉพาะ กล่าวคือ หลังจากนั้น พระวิญญาณของพระองค์นี่เองที่ทรงดำเนินพระราชกิจนี้ต่อ
และพระองค์ทรงทำยิ่งไปกว่านั้นมากเหลือเกินในวงเขตที่ถูกขยายออกไป

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 112

พระราชกิจที่พระเจ้าเสด็จมาทำบนแผ่นดินโลกนี้ก็เพียงเพื่อทรงนำคุณนั้น เพื่อทรงเปิดยุคใหม่ขึ้นมา และนำพายุกลงไปสู่บทอวสาน

พระองค์มิได้ทรงมาเพื่อทรงดำเนินชีวิตไปตามครรลองของชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลก

มิได้ทรงมาเพื่อผ่านประสบการณ์ความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของชีวิตแห่งโลกมนุษย์เพื่อตัวพระองค์เอง หรือเพื่อทรงทำให้บุคคลเฉพาะหนึ่งคนมีความเพียบพร้อมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

หรือเพื่อทรงเสาะมองบุคคลเฉพาะหนึ่งคนด้วยพระองค์เองในขณะที่เขาเติบโต นี่ไม่ใช่พระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นเพียงเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ยุคหนึ่งและนำพายุกลงไปสู่บทอวสาน นั่นก็คือ

พระองค์จะทรงเริ่มต้นยุคใหม่ในสภาวะบุคคล จะทรงนำพายุกลงไปสู่บทอวสานในสภาวะบุคคล

และจะทำให้ชาตานพ่ายแพ้โดยการดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นในสภาวะบุคคล

แต่ละคราวที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคล

มันเป็นราวกับว่าพระองค์กำลังทรงวางหนึ่งพระบาทลงบนสนามรบ ก่อนอื่น

ก่อนอื่นพระองค์ทรงกำราบโลกนี้ลงและมีชัยเหนือชาตานในขณะที่ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ทรงครองพระสิริทั้งมวลและทรงเปิดฉากความครบถ้วนบริบูรณ์พระราชกิจของช่วงสองพันปีนั้น

อันเป็นการทำเพื่อให้ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกมีเส้นทางที่ถูกต้องที่จะเหยียบย่ำไปและมีชีวิตแห่งสันติสุขและความชื่นบานยินดีต่อการมีชีวิตอยู่ อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าไม่ทรงสามารถใช้ชีวิตอยู่กับมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้นานนัก เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

และจะว่าไปแล้วก็ไม่ทรงเหมือนกับมนุษย์เลย

พระองค์ไม่ทรงสามารถใช้ชีวิตตลอดชั่วชีวิตของบุคคลธรรมดาสามัญ นั่นก็คือ

พระองค์ไม่ทรงสามารถพักอาศัยบนแผ่นดินโลกในฐานะบุคคลหนึ่งซึ่งไม่มีอะไรพิเศษเลย

เนื่องเพราะพระองค์ทรงมีเพียงส่วนน้อยที่สุดของสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของบุคคลปกติคนหนึ่งเท่านั้น

ในการที่จะยังชีพชีวิตมนุษย์ของพระองค์ กล่าวได้อีกอย่างว่า พระเจ้าจะทรงสร้างครอบครัว มีอาชีพการงาน

และพุ่มพักบุตรหลานบนแผ่นดินโลกได้อย่างไรกัน? นี่จะมีความเสี่ยงต่อพระองค์หรือ?

การที่พระองค์ทรงได้รับการทำให้มีคุณสมบัติของสภาวะมนุษย์ตามปกตินั้นก็เพียงเพื่อจุดประสงค์แห่งการดำเนินพระราชกิจในลักษณะที่ปกติธรรมดาเท่านั้น

หาใช่เพื่อให้พระองค์มีความทรงสามารถที่จะมีครอบครัวและอาชีพการงานเฉกเช่นที่มนุษย์ปกติคนหนึ่งจะพึงทำได้ไม่ สำคัญกับผู้อื่นปกติของพระองค์ ความนึกคิดจิตใจที่เป็นปกติ

และการรับประทานอาหารกับการนุ่งห่มตามปกติของเนื้อหนังของพระองค์นั้นพอเพียงที่จะพิสูจน์ว่า

พระองค์มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ ไม่มีความจำเป็นใดๆ

เลยที่พระองค์จะต้องมีครอบครัวหรือมีหน้าที่การงานเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงได้รับการประดับประดาด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ นี่คงจะไม่จำเป็นโดยสิ้นเชิง!

การเสด็จมายังแผ่นดินโลกของพระเจ้าก็คือการที่พระวณะทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ กล่าวคือ พระองค์เพียงทรงอนุญาตให้มนุษย์ได้เข้าใจพระวณะของพระองค์และมองเห็นพระวณะของพระองค์เท่านั้นเอง นั่นก็คือ เป็นการอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นพระราชกิจของพระองค์ที่ถูกดำเนินเสร็จสิ้นไปโดยเนื้อหนัง เจตนารมณ์ของพระองค์นั้นหาใช่เพื่อให้ผู้คนปฏิบัติต่อเนื้อหนังของพระองค์ในแบบเฉพาะไม่ แต่เพียงเพื่อให้มนุษย์มีความเชื่อฟังจนถึงจุดสุดท้าย นั่นก็คือ

เชื่อฟังทุกพระวณะที่ทรงปล่อยออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

และบนบอต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัติ

พระองค์ก็แค่กำลังทรงพระราชกิจอยู่ในเนื้อหนังเท่านั้นเอง

พระองค์หาได้กำลังทรงเจตนาร้องขอให้มนุษย์ยกย่องความยิ่งใหญ่หรือความบริสุทธิ์แห่งเนื้อหนังของพระองค์ไม่ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับกำลังทรงแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระองค์และสิทธิอำนาจทั้งหมดที่ทรงแผ่กว้างไกว ดังนั้น แม้ว่าพระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่โดดเด่น

พระองค์กลับมิได้ทรงประกาศแสดงออกมาเลย

และเพียงทรงมุ่งเน้นอยู่กับพระราชกิจที่พระองค์ทรงพึงกระทำเท่านั้น

พวกเขารู้ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้วและยังไม่ได้ทรงประกาศต่อสาธารณะหรือให้คำพยานต่อสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับเพียงแค่ดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำงานเสร็จสิ้นไปอย่างเรียบง่ายเท่านั้นเอง ดังนั้น

ทั้งหมดที่พวกเขาสงสัยสามารถมองเห็นได้จากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็คือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในเชิงเทวสภาพ กล่าวคือ

นี่เป็นเพราะพระองค์ไม่เคยทรงกล่าวประกาศว่าสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสถานะมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อให้มนุษย์ทำตามอย่าง มีเพียงเมื่อมนุษย์นำทางผู้คนเท่านั้นพระองค์จึงตรัสถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสถานะมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้รับความเลื่อมใสและความบนอบจากพวกเขา

และด้วยการนั้นจึงได้บรรลุสถานะความเป็นผู้นำของผู้อื่น ในทางกลับกัน

พระเจ้าทรงพิชิตมนุษย์โดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์โดยลำพัง (นั่นก็คือ

พระราชกิจที่มนุษย์ไม่อาจบรรลุได้)

จึงเป็นไปได้เลยที่พระองค์จะทรงได้รับความเลื่อมใสจากมนุษย์หรือทรงทำให้มนุษย์รักบูชาพระองค์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำก็คือทรงค่อยๆ

ปลูกฝังความรู้สึกเคารพต่อพระองค์หรือสำนึกรับรู้แห่งความยากหยั่งถึงได้ของพระองค์เข้าไปในมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงมีความจำเป็นที่จะต้องทำให้มนุษย์ประทับใจ

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีก็คือเจ้าต้องเคารพพระองค์ทันทีที่ได้เป็นพยานต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ไป

ไปแล้ว พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นของพระองค์เอง มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้

เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถทรงพระราชกิจของพระองค์เอง

และนำมาซึ่งยุคใหม่ที่จะนำทางมนุษย์ไปสู่ชีวิตใหม่ๆ ได้

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นก็เพื่อทำให้มนุษย์สามารถมาเข้าสู่การครองชีวิตใหม่และเข้าสู่ยุคใหม่

พระราชกิจส่วนที่เหลือถูกส่งมอบให้กับบรรดาผู้ที่มิสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

ผู้ซึ่งได้รับความเลื่อมใสจากผู้อื่น ดังนั้น ในยุคพระคุณ

พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจสองพันปีภายในเวลาเพียงสามปีครึ่งของเวลาสามสิบสามปีของพระองค์ในเ

นือหนึ่ง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น

พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของสองพันปี หรือของทั้งยุคภายในช่วงชีวิตที่สั้นที่สุดเป็นเวลาไม่กี่ปีเสมอ

พระองค์ไม่ทรงทำให้ล่าช้า และพระองค์ไม่ทรงหยุดชะงัก

พระองค์ทรงแค่บีบอัดพระราชกิจของหลายปีเพื่อที่จะให้มันเสร็จลงภายในเวลาสั้นๆ ไม่กี่ปีเท่านั้นเอง

นี่เป็นเพราะว่า

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่ในสภาวะบุคคลนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดตัวทางออกใหม่และ

นำทางไปสู่ยุคใหม่ทั้งหมดทั้งสิ้น

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 113

เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อมีส่วนร่วมในการสร้างหรือขบวนการใดๆ แต่เพื่อทำพันธกิจของพระองค์ให้ลุล่วง
แต่ละครั้งที่พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

มันเป็นไปได้เพียงเพื่อทำให้พระราชกิจช่วงระยะหนึ่งสำเร็จลุล่วงและเพื่อเปิดตัวยุคใหม่
บัดนี้ยุคแห่งราชอาณาจักรได้มาถึงแล้ว เช่นเดียวกับที่การฝึกฝนเพื่อราชอาณาจักรได้มาถึง
พระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่ใช่งานของมนุษย์

และนั่นไม่ใช่เพื่อปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ให้ถึงระดับใดโดยเฉพาะ

แต่เป็นเพียงเพื่อทำให้ส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าครบบริบูรณ์เท่านั้น

สิ่งที่พระองค์ทรงทำไม่ใช่งานของมนุษย์

สิ่งนั้นไม่ใช่เพื่อสัมฤทธิ์ผลลัพท์ระดับที่แน่นอนระดับหนึ่งในการปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ก่อนที่จะจากแผ่นดิน
โลกไป

นั่นเป็นไปได้เพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงและทำพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงต้องทำให้แล้วเสร็จ

ซึ่งก็คือการทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมเพื่อพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และด้วยการนั้นจึงได้รับการถวายพระเกียรติ

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์นั้น ไม่เหมือนกันกับงานของผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

เมื่อพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

พระองค์สนพระทัยเกี่ยวกับเรื่องการทำพันธกิจของพระองค์ให้ลุล่วงเท่านั้น

สำหรับเรื่องอื่นทั้งหมดที่ไม่เกี่ยวข้องพันกับพันธกิจของพระองค์นั้น พระองค์แทบจะไม่ได้ทรงเข้าไปมีส่วนร่วมเลย
แม้กระทั่งในขอบข่ายของการเอาหูไปนาเอาตาไปไร่

พระองค์เพียงแต่ทรงดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงต้องทำเท่านั้น

และอย่างน้อยที่สุดพระองค์ทรงเป็นหน่วยงานที่มนุษย์ควรจะทำ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นพระราชกิจที่เกี่ยวกับยุคที่พระองค์ประทับอยู่และกับพันธกิจที่พระองค์ควร
ทรงจะทำให้ลุล่วงเท่านั้น ราวกับว่าเรื่องอื่นทั้งหมดนั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตอำนาจของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงเตรียมพระองค์เองให้พร้อมด้วยความรู้พื้นฐานที่มากขึ้นเกี่ยวกับการดำรงชีวิตเหมือนผู้หนึ่ง
ท่ามกลางมวลมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเรียนรู้ทักษะทางสังคมมากขึ้น

อีกทั้งไม่ทรงเตรียมพระองค์เองให้พร้อมด้วยสิ่งอื่นใดที่มนุษย์เข้าใจ

ทั้งหมดที่มนุษย์ควรจะทำรอบครองนั้น ไม่ทำให้พระองค์ทรงกังวลเลย

และพระองค์แค่ทรงพระราชกิจที่เป็นหน้าที่ของพระองค์เท่านั้น และดังนั้น ตามที่มนุษย์มองเห็น

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงขาดคบกพร่องในมากมายหลายสิ่งจนพระองค์ไม่แม้กระทั่งให้ความใส่ใจพระทัยในหลายสิ่งหลายอย่างที่มนุษย์ควรจะมี และพระองค์ไม่ทรงมีความเข้าใจเรื่องทั้งหลายดังกล่าว

สิ่งทั้งหลายเช่นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชีวิต

ตลอดจนหลักการที่ควบคุมดูแลการประพฤติดส่วนตัวและการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้นปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์อันใดกับพระองค์เลย

แต่เจ้าแค่ไม่สามารถสำนึกถึงรู้ถึงเบาะแสของความผิดปกติแม้แต่คนเดียวจากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เพียงแต่รักษาพระชนม์ชีพของพระองค์ให้คงอยู่ในฐานะบุคคลปกติคนหนึ่ง และการมีเหตุผลตามปกติของพระมัตถลุงค์ของพระองค์เท่านั้น

โดยให้พระองค์ทรงมีความสามารถในการหยั่งรู้ระหว่างถูกและผิดได้ อย่างไรก็ตาม

พระองค์ไม่ทรงได้รับการเตรียมให้พร้อมพร้อมด้วยสิ่งอื่นใด ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ (สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง)

เท่านั้นควรจะมี พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อกำหนดกิจของพระองค์เองให้ลุล่วงเท่านั้น

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการชี้นำไปที่ยุคหนึ่งทั้งยุค ไม่ใช่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือสถานที่หนึ่งที่ใด

แต่ที่ทั่วทั้งจักรวาล

นี่คือทิศทางของพระราชกิจของพระองค์และหลักการที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

ไม่มีผู้ใดสามารถปรับเปลี่ยนการนี้ได้ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะกลายมาเป็นเกี่ยวข้องในการนี้

แต่ครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงนำพาพระราชกิจของยุคนั้นมากับพระองค์

และไม่ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะดำเนินพระชนม์ชีพอยู่เคียงข้างมนุษย์เป็นเวลาสี่สิบ สามสิบ สิบ

หรือแม้กระทั่งเจ็ดสิบ หรือแปดสิบปี

เพื่อที่ว่าเขาอาจมีความเข้าใจและได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในตัวพระองค์ดีขึ้น

ไม่มีความจำเป็นสำหรับการนั้น!

การทำดังนั้นคงจะไม่มีทางที่จะทำให้ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าลึกซึ้งขึ้น

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันคงจะเพียงแต่เพิ่มให้กับมโนคติที่หลงผิดของเขา

และทำให้มโนคติที่หลงผิดและความคิดของเขากลายเป็นซากดึกดำบรรพ์ไปเท่านั้น

ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่พวกเจ้าทั้งหมดจะเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือสิ่งใด

แน่ใจหรือไม่ว่าพวกเจ้าไม่สามารถล้มเหลวที่จะได้มีความเข้าใจคำพูดที่เราพูดกับพวกเจ้าว่า

“ที่เรามาที่นี่ ไม่ใช่เพื่อได้รับประสบการณ์กับชีวิตของมนุษย์ปกติคนหนึ่ง”? พวกเจ้าลืมไปแล้วหรือกับคำพูดที่ว่า

“พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก ไม่ใช่เพื่อกำหนดพระชนม์ชีพแบบมนุษย์ปกติ”?

พวกเจ้าไม่เข้าใจจุดประสงค์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า อีกทั้งพวกเจ้าไม่รู้ความหมายของ

“พระเจ้าจะทรงสามารถมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?” พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพียงเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น และดังนั้นพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกนั้นจึงมีระยะเวลาอันสั้น

พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระวิญญาณของพระเจ้าบ่มเพาะร่างกายฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ให้เป็นมนุษย์ชั้นเลิศผู้ซึ่งจะนำทางคริสตจักร เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก นั่นคือพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ไม่รู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์และบังคับกำหนดคุณลักษณะสิ่งทั้งหลายให้พระองค์ แต่พวกเจ้าทั้งหมดควรตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็น “พระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”

ไม่ใช่ร่างกายฝ่ายเนื้อหนังที่ได้รับการ บ่มเพาะโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อเข้ารับบาทบาทของพระเจ้าชั่วขณะหนึ่ง พระเจ้าพระองค์เองไม่ได้ทรงเป็นผลผลิตของการเพาะปลูก แต่เป็นพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และวันนี้ พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมด

พวกเจ้าทั้งหมดรู้และยอมรับว่าการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าคือความจริงที่เป็นข้อเท็จจริง แต่ถึงกระนั้นพวกเจ้ายังคงกระทำการราวกับว่าเจ้าเข้าใจสิ่งนั้น

จากพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไปจนถึงนัยสำคัญและเนื้อแท้แห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ พวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจการเหล่านี้แม้แต่น้อย

และเพียงแต่ติดตามผู้อื่นในการท่องพระวณะทั้งหลายจากความจำอย่างฉะฉาน

เจ้าเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงเป็นอย่างที่เจ้าจินตนาการหรือไม่?

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 114

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อนำทางยุคและทำให้งานใหม่เริ่มดำเนินไปเท่านั้น
เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเจ้าที่ต้องเข้าใจประเด็นนี้ การนี้แตกต่างอย่างมากจากหน้าที่การงานของมนุษย์
และสองอย่างนี้ไม่สามารถดำเนินไปในเวลาเดียวกันได้
มนุษย์จำเป็นต้องได้รับการบ่มเพาะและการทำให้มีความเพียบพร้อมผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานก่อนที่จะจะสามารถ
ถูกใช้ให้ดำเนินงานได้
และสถานะความเป็นมนุษย์ประเภทที่เป็นที่ต้องการนั้นคือประเภทที่มีอันดับสูงเป็นพิเศษ
มนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีความสามารถที่จะก้าวล้ำนำหน้ารับรู้ถึงสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้น
แต่เขาต้องเข้าใจหลักการและกฎเกณฑ์เพิ่มเติมอีกมากมายที่ควบคุมดูแลการประพฤติของเขาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น
และยิ่งไปกว่านั้น
เขาต้องมุ่งมั่นที่จะศึกษาให้มากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับความรู้ด้านสติปัญญาและตามหลักจริยธรรมของมนุษย์
นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะได้รับเตรียมให้พร้อมอย่างใดก็ตาม
การนี้ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นตัวแทนของมนุษย์ อีกทั้งไม่ใช่งานของมนุษย์ ตรงกันข้าม
นั่นเป็นการแสดงออกโดยตรงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
และเป็นการดำเนินงานพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงทำโดยตรง (โดยธรรมชาติแล้วนั้น
พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใช่อย่างไม่ตั้งใจหรือไร้แบบแผน
และนั่นเริ่มต้นขึ้นเมื่อถึงเวลาที่จะทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง)
พระองค์ไม่ทรงเข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของมนุษย์หรืองานของมนุษย์ กล่าวคือ
สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นไม่ได้รับการเตรียมให้พร้อมด้วยสิ่งใดๆ เหล่านี้
(ถึงแม้ว่าการนี้ไม่ได้กระทบต่อพระราชกิจของพระองค์)
พระองค์เพียงแค่ทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะทรงทำดังนั้น
ไม่ว่าพระองค์ทรงมีสถานะใดก็ตาม พระองค์แค่ทรงทะยานไปข้างหน้ากับพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำ
ไม่ว่ามนุษย์จะรู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระองค์ และไม่ว่าความคิดเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์จะเป็นอย่างไร
พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้รับผลกระทบโดยสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อพระเยซูได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ ไม่มีผู้เคยรู้อย่างแน่ชัดว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด
แต่พระองค์แค่ทรงทะยานไปข้างหน้าในพระราชกิจของพระองค์
ไม่มีสิ่งใดจากการนี้ที่ได้ขัดขวางพระองค์ในการดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำ ดังนั้น
พระองค์มิได้ทรงสารภาพหรือประกาศถึงพระอัตลักษณ์ของพระองค์เองเป็นอันดับแรก

และแค่ทรงทำให้มนุษย์ติดตามพระองค์เท่านั้น โดยธรรมชาติแล้วนี้ไม่ใช่แค่การถ่อมพระทัยของพระเจ้า แต่ยังเป็นหนทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงสามารถเพียงทรงพระราชกิจในหนทางนี้เท่านั้น

เพราะมนุษย์ไม่มีทางที่จะจำพระองค์ได้ด้วยตาเปล่า และต่อให้มนุษย์จำพระองค์ได้ เขาก็จะไม่มีความสามารถที่จะช่วยในพระราชกิจของพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะให้มนุษย์มารู้จักเนื้อหนังของพระองค์ การนั้นเป็นไปเพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์และทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง ด้วยเหตุผลนี้

พระองค์มิได้ทรงให้ความสำคัญกับการทำให้พระอัครลัทธิของพระองค์เป็นที่เปิดเผย

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ควรจะทำครบบริบูรณ์แล้วนั้น

พระอัครลัทธิและสถานะทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ก็ได้กลายเป็นที่ชัดเจนต่อมนุษย์โดยธรรมชาติ

พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นทรงนิ่งเงียบและไม่เคยทรงทำการประกาศใดๆ

พระองค์ไม่ได้พระทัยทั้งกับมนุษย์และกับวิธีที่มนุษย์กำลังเข้ากันได้ในการติดตามพระองค์

แต่แค่ทรงทะยานไปข้างหน้าในการทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงและการดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำ

ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะยืนในหนทางแห่งพระราชกิจของพระองค์ได้

เมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์

นั่นก็จะได้รับการสรุปปิดตัวและนำไปถึงบทธาวสานอย่างไม่มีพลาด

และไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะบอกทเป็นอย่างอื่นได้

มีเพียงหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จไปจากมนุษย์เมื่อพระราชกิจของพระองค์ได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะเข้าใจพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ แม้ว่ายังคงไม่ชัดเจนทั้งสิ้นก็ตาม

และมนุษย์จะต้องใช้เวลายาวนานในการเข้าใจเจตนารมณ์ซึ่งพระองค์ทรงมีในการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ครั้งแรกอย่างเต็มที่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจในยุคของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน

ส่วนหนึ่งประกอบด้วยพระราชกิจที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระองค์เองทำ

และพระวาระที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระองค์เองพูด

ทันทีที่พันธกิจของเนื้อหนังของพระองค์ถูกทำให้ลุล่วงโดยครบบริบูรณ์แล้วนั้น

อีกส่วนหนึ่งของพระราชกิจยังคงจะต้องได้รับการดำเนินการโดยบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

เป็นเวลานี้เนื่องที่มนุษย์ควรจะทำให้หน้าที่การงานของเขาถูกล่วง เพราะพระเจ้าได้ทรงเปิดหนทางไว้แล้ว

และจำเป็นที่มนุษย์จะต้องเดินด้วยตัวเอง กล่าวคือ

พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ทรงดำเนินการพระราชกิจส่วนหนึ่ง

และต่อมาพระวิญญานบริสุทธิ์และบรรดาผู้ที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงใช้งานจะทำให้งานนี้สำเร็จ ดังนั้น
มนุษย์ควรรู้ว่าพระราชกิจที่จะได้รับการดำเนินการ โดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นหลักในช่วงระยะนี้จะ
นำมาซึ่งสิ่งใด และเขาต้องเข้าใจอย่างแน่ชัดว่านัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คือสิ่งใด
และพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำคือสิ่งใด
และต้องไม่ทำการเรียกร้องต่อพระเจ้าตามการเรียกร้องที่ทำขึ้นต่อมนุษย์ ในที่นี้มีความผิดพลาดของมนุษย์
มโนคติที่หลงผิดของเขา และที่มากกว่านั้นคือ การไม่เชื่อฟังของเขา

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 115

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักเนื้อหาของพระองค์ หรือเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์แยกแยะความแตกต่างระหว่างเนื้อหาของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์กับเนื้อหาของมนุษย์ อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อฝึกฝนพลังอำนาจแห่งการหยั่งรู้ของมนุษย์ และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์นมัสการเนื้อหาหนึ่งที่จัดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการถวายพระเกียรติที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในการบังเกิดเป็นมนุษย์ อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะกล่าวโทษมนุษย์ อีกทั้งไม่ได้ทรงตั้งใจที่จะเปิดเผยมนุษย์ อีกทั้งไม่ได้จะทำสิ่งทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเขา

ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของงานที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งงานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์และการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์ที่พระองค์ทรงกระทำการดังที่พระองค์ทรงทำ และไม่ใช่ด้วยเหตุผลทั้งหลายที่มนุษย์จินตนาการ

พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกดังที่พระราชกิจของพระองค์พึงประสงค์เท่านั้น และดังที่จำเป็นเท่านั้น

พระองค์มิได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะมองไปโดยรอบเท่านั้น

แต่เพื่อดำเนินงานที่พระองค์ควรจะทรงทำ

เหตุใดอีกเล่าที่พระองค์จะทรงเข้ารับการระงับหนักรุ่นนั้นและรับความเสี่ยงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นเพื่อดำเนินการพระราชกิจนี้? พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็ต่อเมื่อพระองค์ต้องทรงบังเกิดเท่านั้น

และพร้อมด้วยนัยสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์เสมอ

หากเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองดูพระองค์ และเพื่อขยายขอบเขตสายตาของพวกเขาให้กว้างขึ้น เช่นนั้นแล้ว

พระองค์คงจะไม่มีวันทรงมาอยู่ท่ามกลางผู้คนอย่างง่าย ๆ เช่นนั้นอย่างแน่นอนที่สุด

พระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระองค์และพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์ และเพื่อที่พระองค์อาจจะทรงได้รับมวลมนุษยมากยิ่งขึ้น พระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นตัวแทนของยุค

พระองค์เสด็จมาเพื่อให้ชาดานพ่ายแพ้

และพระองค์ทรงสวมใส่พระองค์เองในเนื้อหาเพื่อที่จะทำให้ชาดานพ่ายแพ้ ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงนำฝ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลในการดำรงชีวิตของพวกเขา

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์ และนั่นเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งทั้งจักรวาล

หากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แค่เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้มารู้จักเนื้อหาของพระองค์และเพื่อเปิดตาของ

มนุษย์ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงจะไม่ทรงเดินทางไปยังทุกชนชาติเล่า?
การนี้จะไม่เป็นเรื่องที่ยากมากเกินไปหรอกหรือ? แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น
กลับทรงเลือกสถานที่ที่เหมาะสมในการตั้งหลักและเริ่มต้นพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำแทน
แค่เนื้อหนังนี้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญอย่างมาก พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของยุคหนึ่งทั้งยุค
และยังทรงดำเนินงานของยุคหนึ่งทั้งยุคให้เสร็จสิ้นอีกด้วย
พระองค์ทั้งทรงนำพายุคก่อนหน้าไปสู่บ่ทอสานและนำมาซึ่งยุคใหม่
ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้า
และทั้งหมดนี้คือนัยสำคัญของงานช่วงระยะหนึ่งที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินการ

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 116

การช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าไม่ได้ทำโดยการใช้วิธีการของพระวิญญาณและพระอัครลักษณ์ของพระวิญญาณโดยตรง เพราะพระวิญญาณของพระองค์นั้นไม่ทรงสามารถทั้งถูกสัมผัสและมองเห็นได้โดยมนุษย์ทั้งมนุษย์ยังไม่สามารถเข้าใกล้ได้เช่นกัน

หากพระองค์ได้ทรงพยายามที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดในลักษณะของพระวิญญาณโดยตรง มนุษย์ก็อาจจะไร้ความสามารถที่จะได้รับความรอดของพระองค์ได้

หากพระเจ้ามิได้ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของมนุษย์ที่ถูกสร้าง

ก็คงจะปราศจากหนทางที่มนุษย์จะได้รับความรอดนี้ เนื่องจากมนุษย์นั้นปราศจากหนทางที่จะเข้าหาพระองค์มากพอๆ กับที่ไม่มีใครเลยเคยมีความสามารถที่จะเข้าไปใกล้เมฆของพระยาห์เวห์

โดยการบังเกิดเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างเท่านั้น นั่นก็คือ

โดยการบรรจुพระวณะของพระองค์เข้าไปในร่างกายของมนุษย์ที่พระองค์กำลังจะทรงบังเกิดมาเป็นเท่านั้น

พระองค์จึงจะทรงสามารถนำพระวณะของพระองค์มาดำเนินการในตัวทุกคนที่ติดตามพระองค์ได้ด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมองเห็นและได้ยินพระวณะของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เข้าสู่การครองพระวณะของพระองค์ได้ด้วยตัวเองโดยเฉพาะ

และโดยวิธีทางนี้จึงมาได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบถ้วน หากพระเจ้ามิได้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ไม่มีใครเลยที่มีเลือดเนื้อจะมีความสามารถได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้

ทั้งยังจะไม่มีใครเลยสักคนที่ได้รับการช่วยให้รอด

หากพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยตรงในท่ามกลางมวลมนุษย์

มนุษยชาติทั้งมวลก็คงจะถูกบดขยี้จนคว่ำลงไป หรือไม่เช่นนั้น

พวกเขาก็คงจะถูกฆาตนาจับไปเป็นเชลยอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีหนทางที่จะมาสัมผัสกับพระเจ้าเลย

การจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกนั้นก็เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป เพื่อไถ่เขาโดยวิถีทางของพระวรกายเนื้อหนังของพระเยซู

นั่นก็คือ พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน

แต่อุปนิสัยอันเลื่อมทรมเยี่ยงฆาตนา ยังคงตกค้างอยู่ในตัวมนุษย์

การจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนั้นมีไว้เพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาล้างบาปอีกต่อไป

แต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปให้รอดอย่างครบถ้วนเสียมากกว่า

การนี้ทำไปก็เพื่อที่บรรดาผู้ที่ได้รับการยกโทษไปแล้วอาจได้รับการช่วยให้พ้นจากบาปของพวกเขา

และได้รับการทำให้สะอาดอย่างครบถ้วน

และหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของฆาตนาและคืนสู่เบื้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าโดยการบรรลुถึงอุปนิสัย

ที่เปลี่ยนแปลงไป เพียงในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทำให้สะอาดบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน

ภายหลังจากที่ยุทธธรรมบัญญัติได้สิ้นสุดลงและกำลังเริ่มต้นด้วยยุคพระคุณ
พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งความรอดซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงยุคสุดท้ายที่พระองค์จะทรงชำระมวลมนุษย์ให้
บริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ในการพิพากษาและการเตือนแผ่พันธุ์มนุษย์สำหรับความเป็นกบฏของพวกเขา
เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงจะทรงสรุปพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์และเข้าสู่การพักผ่อน ดังนั้น
ในสามระยะของพระราชกิจ
มีเพียงสองระยะเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์โดย
พระองค์เอง นั่นเป็นเพราะว่า
มีเพียงหนึ่งในสามช่วงระยะของพระราชกิจเท่านั้นที่ทรงนำมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา
ในขณะที่อีกสองนั้นประกอบด้วยพระราชกิจแห่งการช่วยให้รอด
ด้วยการบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงจะสามารถดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างไปกับมนุษย์
รับประสบการณ์ความทุกข์ของโลกนี้ และดำรงพระชนม์ชีพในพระวรกายเนื้อหนังปกติได้
เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์ทรงสามารถจัดหาให้กับมนุษย์ในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พวกเขาจำเป็
นต้องมีในฐานะสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้าง
โดยผ่านทาง การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้เองมนุษย์จึงได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าอย่างครบถ้วน
และไม่ใช่โดยตรงจากสวรรค์ในคำตอบของคำอธิษฐานของเขา เนื่องจากสำหรับมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนัง
เขาไม่มีหนทางที่จะมองเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรที่จะเข้าหาพระวิญญาณของพระองค์
ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถคาดคิดได้ก็คือเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์
และเพียงด้วยวิถีทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจหนทางทั้งหมดและความจริงทั้งหมด
และได้รับความรอดอย่างครบถ้วน
การจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนี้จะเพียงพอสำหรับการชะล้างบาปทั้งหลายจากมนุษย์
และทำให้เขาบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน ด้วยเหตุนี้
พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าในเนื้อหนังก็จะปิดตัวลงและนับสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึง
ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยการทรงจุติครั้งที่สองนี้เอง
นับแต่นั้นมาพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงจะได้มาถึงปลายทางอย่างบริบูรณ์
ภายหลังการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง
พระองค์จะไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สามเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
เพราะการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงปลายทางแล้ว
การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายจะได้รับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้อย่างครบถ้วน

และมนุษยชาติในยุคสุดท้ายทั้งหมดจะถูกแบ่งชนชั้นไปตามประเภท

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งความรอดและจะไม่ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจใดอีกต่อไป

ตัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 117

มนุษย์ได้สัมฤทธิ์สิ่งใดไปแล้วในตอนนี้—อุคมิภาวะ ณ ปัจจุบันของเขา ความรู้ ความรัก ความจงรักภักดี ความเชื่อฟัง และความรู้ความเข้าใจเชิงลึก—

เหล่านี้คือผลลัพธ์ที่ได้บรรลุโดยผ่านทางการศึกษาของพระวณะ

การที่เจ้ามีความสามารถที่จะมีความจงรักภักดีและยังคงยืนอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ก็บรรลุโดยผ่านทางพระวณะ
ตอนนี้ มนุษย์สามารถมองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์นั้นพิเศษจริงๆ

และมีมากมายในนั้นที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ และนั่นก็คือ ความลึกลับและการอัศจรรย์ทั้งหลายนั่นเอง
ดังนั้น หลายคนจึงได้บนอบแล้ว บางคนไม่เคยบนอบต่อมนุษย์คนใดเลยนับแต่วันที่พวกเขาถือกำเนิดมา
กระนั้นเมื่อพวกเขาได้เห็นพระวณะต่างๆ ของพระเจ้าในทุกวันนี้

พวกเขาก็นบนอบอย่างสุดใจโดยมิได้สังเกตเลยว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้นลงไป

และพวกเขาไม่กล้าเสี่ยงที่จะทำการพินิจพิเคราะห์หรือกล่าวอะไรอื่นใด

มนุษยชาติได้ตกมาอยู่ภายใต้พระวณะและหมอบกราบภายใต้การศึกษาของพระวณะ

หากพระวิญญาณของพระเจ้าตรัสกับมนุษย์โดยตรง มวลมนุษย์ทั้งปวงก็จะต้องบนอบต่อพระสุรเสียง
ตกต่ำลงโดยปราศจากพระวณะต่างๆ แห่งวิวรรณ์

ไม่ต่างอะไรกับที่ปาโลล้มลงกับพื้นในความสว่างระหว่างการเดินทางไปสู่ตามัสกัส

หากพระเจ้าได้ทรงสานต่อพระราชกิจในหนทางนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่มีความสามารถที่จะมารู้จักความเสื่อมทรามของตัวเองโดยผ่านทางการศึกษาของพระ
วณะและบรรลุความรอดโดยการนั้น

โดยผ่านทางการบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถนำส่งพระวณะต่างๆ

ของพระองค์เข้าไปในหูของมนุษย์ทุกผู้ทุกคนได้ด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ

เพื่อที่ทุกคนซึ่งมีหูอาจได้ยินพระวณะทั้งหลายของพระองค์และรับพระราชกิจแห่งการศึกษาโดยพระวณะ
ของพระองค์เอาไว้ นี่เท่านั้นที่เป็นผลลัพธ์ซึ่งสัมฤทธิ์โดยพระวณะของพระองค์

แทนที่จะเป็นกรณีที่พระวิญญาณทรงเกิดสำแดงออกมาให้มนุษย์หวาดผวามองต้องบนอบ

เพียงผ่านพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแต่ทว่ามีความพิเศษนี้เท่านั้น

อุปนิสัยเดิมของมนุษย์ซึ่งซ่อนเร้นลึกอยู่ในมาหลายปีจึงจะสามารถถูกตีแผ่ออกมาอย่างเต็มที่

เพื่อที่มนุษย์อาจจำมันได้และเปลี่ยนแปลงมันเสีย

สิ่งเหล่านี้คือพระราชกิจทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์

ด้วยการตรัสและการทำการพิพากษาในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอยู่ในนั้น

พระองค์จึงทรงสัมฤทธิ์ผลลัพธ์แห่งการศึกษาที่กระทำกับมนุษย์โดยพระวณะ

นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์และนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
มันถูกทำไปก็เพื่อให้สิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เป็นที่รู้จัก
ทำให้ผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจของพระวณะเป็นที่รู้จัก และทำให้เป็นที่รู้กันว่า
พระวิญญาณได้มาอยู่ในเนื้อหนังแล้ว

และแสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของพระองค์โดยผ่านทาง การตัดสินใจโดยพระวณะ
แม้ว่าเนื้อหนังของพระองค์เป็นรูปสัณฐานภายนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและธรรมดา
แต่ผลลัพธ์ต่างๆ ที่พระวณะทั้งหลายของพระองค์สัมฤทธิ์นี้เองที่แสดงให้เห็นว่า
พระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจ เห็นว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง และเห็นว่าพระวณะต่างๆ
ของพระองค์คือการแสดงออกของพระเจ้าพระองค์เอง โดยวิธีทางนี้ มนุษยชาติทั้งมวลได้ถูกแสดงให้เห็นว่า
พระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยผู้ใดเลย

และว่าไม่มีใครสามารถอยู่เหนือการพิพากษาโดยพระวณะของพระองค์ได้
และไม่มีกำลังบังคับใดเลยของความมืดที่สามารถมีสิทธิพิเศษเหนือสิทธิอำนาจของพระองค์
มนุษย์บนอบต่อพระองค์จนหมดสิ้นก็เพราะพระองค์คือพระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
เพราะสิทธิอำนาจของพระองค์ และเพราะการพิพากษาด้วยพระวณะของพระองค์
พระราชกิจที่เนื้อหนังของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์นำมาก็คือสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงครอง
เหตุผลที่ทำไมพระองค์จึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพราะมนุษย์สามารถครองสิทธิอำนาจได้
และพระองค์ก็สามารถที่จะดำเนินพระราชกิจในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงท่ามกลางมวลมนุษย์ไปจนสำเร็จ
ได้ ในหนทางดังกล่าวซึ่งมองเห็นได้และจับต้องได้สำหรับมนุษย์

พระราชกิจนี้มีความเป็นจริงมากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ซึ่งทรงครอง
สิทธิอำนาจทั้งมวล และผลลัพธ์ของมันก็เห็นได้ชัดแจ้งเช่นกัน

นี่เป็นเพราะเนื้อหนังที่จุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นสามารถพูดและทำงานในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้
รูปสัณฐานภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์มิได้กุมสิทธิอำนาจใดเลย และสามารถเข้าหาได้โดยมนุษย์
เมื่อเทียบกับการที่เนื้อแท้ของพระองค์นั้นถือครองสิทธิอำนาจอยู่จริง

แต่สิทธิอำนาจของพระองค์ก็หาได้มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้เลย เมื่อพระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจต่างๆ
มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะตรวจพบการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระองค์ได้

นี่อำนวยความสะดวกให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

พระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงทั้งหมดนี้สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ได้

แม้ว่าไม่มีมนุษย์ใดเลยที่สามารถตระหนักว่าพระองค์ทรงกุมสิทธิอำนาจ

หรือมองเห็นว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุนเคืองได้ หรือมองเห็นพระพิโรธของพระองค์
แต่พระองค์ก็ทรงสัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่ตั้งใจไว้ของพระวณะทั้งหลายของพระองค์โดยผ่านทางสิทธิอำนาจของพระ
องค์ซึ่งถูกปิดคลุมไว้ โดยผ่านทางพระพิโรธของพระองค์ที่ถูกซ่อนเร้นไว้
และโดยผ่านทางพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย กล่าวได้อีกอย่างว่า
มนุษย์ถูกโน้มน้าวให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุดโดยผ่านทางกระแสพระสุรเสียงของพระองค์
ความเข้มข้มของพระวาทะ และพระปรีชาญาณทั้งมวลของพระวณะทั้งหลายของพระองค์ ในหนทางนี้
มนุษย์จึงบนอบต่อพระวณะของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งดูเหมือนไม่มีสิทธิอำนาจเลย
อันเป็นการทำให้จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นลุล่วงด้วยการนี้เอง
นี่คืออีกด้านของนัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ นั่นก็คือ เพื่อที่จะตรัสอย่างเป็นจริงมากขึ้น
และเอื้ออำนวยให้ความเป็นจริงแห่งพระวณะทั้งหลายของพระองค์มีผลต่อมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจเป็นพยานต่ออุทยานภาพแห่งพระวณะของพระเจ้า ดังนั้น
หากพระราชกิจนี้ไม่ได้ถูกทำโดยวิถีทางของการจุติเป็นมนุษย์ ก็คงจะไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์แม้เพียงน้อยนิด
และคงจะไม่สามารถช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดได้อย่างครบถ้วน หากพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์คงจะยังเป็นพระวิญญาณผู้ซึ่งมนุษย์ทั้งไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถจับต้องได้
ด้วยความที่มนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีเนื้อหนัง เขากับพระเจ้าย่อมเป็นของสองโลกที่แตกต่างกัน
และมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ากันไม่ได้กับมนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนัง
และจึงเป็นธรรมดาที่ไม่มีทางที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองได้เลย
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่มีมนุษย์นั้นไม่สามารถกลายเป็นพระวิญญาณ ด้วยการที่เป็นเช่นนี้
พระวิญญาณของพระเจ้าจึงต้องทรงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างเพื่อที่จะทรงพระราชกิจดั้งเดิมของพระองค์
พระเจ้าทรงสามารถทั้งเสด็จขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและล่อมพระองค์เองกลายเป็นมนุษย์ที่ทรงสร้าง
ทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเขา
แต่มนุษย์ไม่สามารถขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและกลายเป็นวิญญาณ
และยิ่งน้อยนักที่เขาจะสามารถลงไปยังสถานที่ซึ่งต่ำที่สุดได้
นี่คือเหตุผลที่เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ
ในทำนองเดียวกัน ในช่วงระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรก
มีเพียงเนื้อหนังซึ่งเป็นพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เท่านั้นที่ได้สามารถไถ่มนุษย์โดยผ่านทางการตรึงกางเขนของพระ
องค์
ในขณะที่เมื่อเทียบไปแล้วก็คงจะไม่มีทางที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกตรึงกางเขนในฐานะเครื่องบูชาบดบัง
บาปสำหรับมนุษย์

พระเจ้าได้ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์โดยตรงเพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาบด้างบาปสำหรับมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์โดยตรงเพื่อรับเอาเครื่องบูชาบด้างบาปที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับเขา ด้วยความเป็นเช่นนี้

ทั้งหมดที่เป็นไปได้ก็จะเป็นการขอให้พระเจ้าทรงเสด็จกลับไปกลับมาสักสองสามครั้งระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก ไม่ใช่ให้มนุษย์ขึ้นไปยังสวรรค์เพื่อรับความรอดนี้ เพราะมนุษย์ได้ตกต่ำลงไปแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ย่อมไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์ได้เป็นธรรมดา นับประสาอะไรที่จะได้รับเครื่องบูชาบด้างบาป ดังนั้นจึงได้จำเป็นสำหรับพระเยซูที่จะเสด็จมาท่ามกลางมวลมนุษย์และทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองซึ่งไม่อาจถูกทำให้สำเร็จลุล่วงได้โดยมนุษย์เป็นธรรมดา ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ มันเป็นความจำเป็นอย่างสิ้นเชิงจริงๆ

หากช่วงระยะใดอาจสามารถถูกดำเนินไปจนสำเร็จได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรงแล้วไซ้ พระองค์ก็คงจะมีได้มาน้อมรับความไว้สัจดีศรีของการที่ได้จุติเป็นมนุษย์

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 118

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์มิใช่วิญญาณของชาตานหรือสิ่งที่ไม่มีความหมายใดๆ แต่คือมนุษย์ ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว

แน่นอนว่าเป็นเพราะเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังเป็นเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากมนุษย์คือเป้าหมายของความเสื่อมทราม

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์เป็นเป้าหมายเพียงอย่างเดียวแห่งพระราชกิจของพระองค์โดยตลอดทุกช่วงระยะเวลาของพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์ มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย มีเลือดเนื้อ

และพระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ในหนทางนี้

พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ที่มีคุณลักษณะเดียวกันกับมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์เพื่อที่ว่าพระราชกิจของพระองค์อาจจะบรรลุประสิทธิผลได้ดียิ่งขึ้น

พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างแน่นอนเพราะมนุษย์มีเนื้อหนังและไม่สามารถเอาชนะบาปหรือปลดปล่อยตัวเองจากเนื้อหนังได้

แม้ว่าเนื้อแท้และพระอัครลักษณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะแตกต่างกันไปอย่างยิ่งจากเนื้อแท้และอัครลักษณะของมนุษย์ กระนั้นการทรงปรากฏของพระองค์นั้นก็เหมือนกันกับการปรากฏของมนุษย์

พระองค์ทรงมีการปรากฏของบุคคลปกติคนหนึ่ง และดำรงพระชนม์ชีพแบบบุคคลปกติคนหนึ่ง

และบรรดาผู้ที่มองเห็นพระองค์ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างกับบุคคลปกติได้

การทรงปรากฏตามปกติและสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินี้เพียงพอสำหรับพระองค์ที่จะทรงพระราชกิจเยี่ยงพระเจ้าของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

เนื้อหนังของพระองค์เปิดโอกาสให้พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและช่วยพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และยังไปกว่านั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์นั้นช่วยพระองค์ดำเนินพระราชกิจแห่งความรอดท่ามกลางมนุษย์

ถึงแม้ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์จะก่อให้เกิดความสับสนอลหม่านมากมายท่ามกลางมนุษย์

แต่ความสับสนอลหม่านเช่นนั้นก็หาได้ส่งผลกระทบต่อการประสิทธิผลตามปกติของพระราชกิจของพระองค์ไม่กล่าวสั้นๆ ก็คือ พระราชกิจแห่งเนื้อหนังปกติของพระองค์นั้นมีประโยชน์สูงสุดต่อมนุษย์

แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ยังคงสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้

และผลลัพท์เหล่านี้สัมฤทธิ์ได้เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลยจากพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง มนุษย์ได้รับสิ่งต่างๆ

มากกว่าโนคติอันหลงผิดทั้งหลายที่มีอยู่ท่ามกลางมนุษย์เกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์สิบเท่าหรือหลายสิบเท่า

และมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายเช่นนั้นในท้ายที่สุดแล้วจะต้องถูกพระราชกิจของพระองค์ลบล้างไปทั้งหมด

และประสิทธิผลที่ได้สัมฤทธิ์ขึ้น โดยพระราชกิจของพระองค์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ

ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์นั้น มีน้ำหนักเกินกว่ามโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อย่างมาก

ไม่มีหนทางใดที่จะจินตนาการหรือประเมินพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในเนื้อหนัง

เพราะเนื้อหนังของพระองค์นั้น ไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใด

ถึงแม้ว่าเปลือกภายนอกจะเหมือนกัน แต่เนื้อแท้ไม่ใช่อะไรเหมือนกัน

เนื้อหนังของพระองค์ทำให้เกิดมโนคติอันหลงผิดต่างๆ มากมายเกี่ยวกับพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ กระนั้น

เนื้อหนังของพระองค์ยังสามารถเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ความรู้มาอย่างมากมายด้วยเช่นกัน

และสามารถกระทั้งพิชิตบุคคลใดก็ตามที่มีเปลือกภายนอกที่คล้ายคลึงกัน

เนื่องจากพระองค์มิใช่ทรงเป็นแค่มนุษย์ แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเปลือกภายนอกของมนุษย์

และจึงไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถหยั่งถึงและเข้าใจพระองค์ได้โดยครบบริบูรณ์

พระเจ้าซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาและมีอาจจับต้องได้ทรงเป็นที่รักและเป็นที่ยอมรับของทุกคน

หากพระเจ้าทรงเป็นแค่พระวิญญาณที่ไม่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์

มันก็จะง่ายเหลือเกินสำหรับมนุษย์ที่จะเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนสามารถให้อิสระอย่างเต็มที่แก่จินตนาการของพวกเขา

สามารถเลือกฉายาใดก็ตามที่พวกเขาชอบให้เป็นพระฉายาของพระเจ้าเพื่อให้ตัวพวกเขาเองพอใจและทำให้ตัวพวกเขาเองรู้สึกมีความสุข ในหนทางนี้

ผู้คนอาจทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าของพวกเขาเองชอบและประสงค์ให้พวกเขาทำมากที่สุด

โดยไม่มีศีลธรรมจรรยาใดๆ ที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นคือ

ผู้คนเชื่อว่าไม่มีผู้ใดสักคนที่รักภักดีและเปี่ยมศรัทธามากไปกว่าที่พวกเขามีต่อพระเจ้า และเชื่อว่าคนอื่นๆ

ทั้งหมดนั้นเป็นบรรดาสุนัขต่างชาติและไม่รักภักดีต่อพระเจ้า สามารถกล่าวได้ว่า

นี่คือสิ่งที่แสวงหากันโดยบรรดาผู้ที่ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาคลุมเครือและตั้งอยู่บนคำสอน

สิ่งที่พวกเขาแสวงหาล้วนเหมือนกันอย่างมาก โดยมีความคลาดเคลื่อนกันเล็กน้อย

นั่นก็คือเพียงแค่ว่าพระฉายาต่างๆ ของพระเจ้าในจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาต่างแตกต่างกัน

แต่ทว่าเนื้อแท้ของพระฉายาเหล่านั้นเป็นอย่างเดียวกันโดยแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 119

เหตุผลประการเดียวที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ก็คือเนื่องจากความจำเป็นของมนุษย์ที่เสื่อมทราม เป็นเพราะความจำเป็นของมนุษย์นั่นเอง ไม่ใช่ของพระเจ้า

และการพลีอุทิศและความทุกข์ทั้งหมดของพระองค์นั้นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ และมีใจเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีข้อดีและข้อเสียหรือรางวัลตอบแทนใดๆ เลยสำหรับพระเจ้า พระองค์จะไม่ได้เก็บเกี่ยวพืชผลในอนาคตบางอย่าง แต่พืชผลนั้นเองที่เป็นหนี้ต่อพระองค์มาแต่เดิม ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำและทรงพลีอุทิศให้แก่มวลมนุษย์นั้นมิใช่เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รางวัลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ แต่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ล้วนๆ

แม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจะเกี่ยวข้องกับความลำบากยากเย็นอันมีอาจินตนาการได้มากมาย แต่ประสิทธิผลทั้งหลายที่มันจะสัมฤทธิ์ในท้ายที่สุดนั้นมากเกินกว่าประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงกระทำโดยตรงมากนัก พระราชกิจแห่งเนื้อหนังพวงเอาความยากลำบากมากมาย และเนื้อหนังไม่สามารถมีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่แบบเดียวกับพระวิญญาณได้

พระองค์ไม่ทรงสามารถดำเนินกิจการทั้งหลายที่เหนือธรรมชาติแบบเดียวกับพระวิญญาณได้ นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถมีสิทธิอำนาจแบบเดียวกับพระวิญญาณได้ กระนั้น เนื้อแท้ของพระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังที่ไม่โดดเด่นนั้นก็กลับเหนือกว่าเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงกระทำโดยตรงมากนัก และพระองค์เองในเนื้อหนังนี้ก็ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆ ของมวลมนุษย์ทั้งปวง สำหรับบรรดาผู้ที่จะได้รับการช่วยให้รอดนั้น

คุณค่าการใช้งานของพระวิญญาณด้อยกว่าคุณค่าการใช้งานของเนื้อหนังมากนัก กล่าวคือ พระราชกิจของพระวิญญาณสามารถครอบคลุมทั่วทั้งจักรวาล ตลอดทั้งภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ และมหาสมุทรทั้งหมด กระนั้น

พระราชกิจของเนื้อหนังสัมพันธ์กับทุกคนที่พระองค์เสด็จมาติดต่อสัมผัสอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นไปอีก

เนื้อหนังของพระเจ้าที่มีรูปทรงอันสัมผัสได้สามารถได้รับความเข้าใจและไว้วางใจจากมนุษย์ได้ดีกว่า และสามารถทำให้มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก

และสามารถทำให้มนุษย์เกิดความประทับใจลึกลึกลึกยิ่งขึ้นกับกิจการจริงทั้งหลายของพระเจ้าได้

พระราชกิจของพระวิญญาณถูกปกคลุมอยู่ในความลึกลับ มันยากที่จะหยั่งลึกได้สำหรับสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย และยิ่งยากมากขึ้นไปอีกสำหรับพวกเขาที่จะมองเห็น

และดังนั้นพวกเขาจึงสามารถเพียงพึ่งพาจินตนาการทั้งหลายอันไม่มีแก่นสารของพวกเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของเนื้อหนังเป็นปกติ และมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง และมีสติปัญญาอันอุดม

และเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถมองเห็นได้โดยตาเนื้อของมนุษย์

มนุษย์สามารถรับประสบการณ์กับพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยตนเอง

และไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องใช้จินตนาการอันอุดมสมบูรณ์ของเขา

นี่คือความแน่นอนและคุณค่าที่แท้จริงของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระวิญญาณสามารถเพียงแต่ทำสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์มีอาจมองเห็นได้และยากสำหรับเขาที่จะจินตนาการ

ตัวอย่างเช่น ความรู้แจ้งของพระวิญญาณ การทรงขับเคลื่อนของพระวิญญาณ การทรงนำของพระวิญญาณ

แต่สำหรับมนุษย์ผู้มีความรู้ลึกลับก็คิด การเหล่านี้มิได้จัดเตรียมความหมายที่ชัดเจนใดๆ

พวกมันเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อน หรือความหมายกว้างๆ เท่านั้น และไม่สามารถให้คำแนะนำด้วยถ้อยคำได้

อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังแตกต่างกันอย่างยิ่ง กล่าวคือ

มันเกี่ยวข้องกับการทรงนำที่ถูกต้องด้วยพระวจนะ มันมีพระประสงค์ที่ชัดเจน

และมีเป้าหมายที่พึงประสงค์ทั้งหลายที่ชัดเจน และดังนั้น มนุษย์ไม่จำเป็นต้องควานไปทั่ว

หรือใช้จินตนาการของเขา นับประสาอะไรที่จำเป็นต้องทำการคาดเดาต่างๆ

นี่คือความชัดเจนของพระราชกิจในเนื้อหนัง

และความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ของมันจากพระราชกิจของพระวิญญาณ

พระราชกิจของพระวิญญาณเหมาะสมเพียงสำหรับขอบเขตที่จำกัดขอบเขตหนึ่งเท่านั้นและไม่สามารถแทนที่พร

ราชกิจของเนื้อหนังได้ พระราชกิจของเนื้อหนังให้มนุษย์มีเป้าหมายทั้งหลายที่แน่นอนและจำเป็นกว่า

และความรู้ที่จริงและมีคุณค่ากว่าพระราชกิจของพระวิญญาณมากนัก

พระราชกิจที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ที่สุดต่อมนุษย์ที่เสื่อมทรามคือพระราชกิจที่จัดเตรียมพระวจนะที่ถูกต้องทั้งหลาย

เป้าหมายที่ชัดเจนทั้งหลายเพื่อไล่ตามเสาะหา และที่สามารถมองเห็นและสัมผัสได้

มีเพียงพระราชกิจที่เป็นจริงและการทรงนำที่ถูกกาลเทศะเท่านั้นที่เหมาะสมกับรสนิยมของมนุษย์

และมีเพียงพระราชกิจจริงเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าของเขาได้

การนี้สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น

มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าก่อนหน้า

นั้นของเขาได้ ถึงแม้พระวิญญาณจะเป็นเนื้อแท้ในธรรมชาติของพระเจ้า

แต่พระราชกิจดังเช่นการนี้สามารถกระทำได้โดยเนื้อหนังของพระองค์เท่านั้น

หากพระวิญญาณได้ทรงพระราชกิจเพียงฝ่ายเดียว เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจของพระองค์จะมีประสิทธิผล—นี่คือความจริงที่ชัดเจน

แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ได้กลายมาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าเนื่องจากเนื้อหนังนี้

แต่เมื่อพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์

บรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์จะไม่เพียงเล็กเป็นศัตรูของพระองค์เท่านั้น แต่ตรงกันข้าม
จะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายของพระองค์
พวกเขาจะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงพิชิต
ประจักษ์พยานทั้งหลายที่เข้ากันได้กับพระองค์และมีอาจแยกกันได้จากพระองค์
พระองค์จะทรงทำให้มนุษย์รู้จักความสำคัญของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังต่อมนุษย์
และมนุษย์จะรู้จักความสำคัญของเนื้อหนังนี้ต่อความหมายแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์
จะรู้จักคุณค่าที่แท้จริงของพระองค์ต่อการเจริญเติบโตของชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น
จะรู้ว่าเนื้อหนังนี้จะกลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิตที่มีชีวิตที่มนุษย์ไม่สามารถทนแยกกับมันได้
แม้ว่าเนื้อหนังของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะห่างไกลจากการจับคู่กับพระอัครลักษณ์และฐานะของพระเจ้า
และสำหรับมนุษย์แล้วดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งซึ่งเข้ากันไม่ได้กับสถานะจริงของพระองค์
แต่เนื้อหนังนี้ผู้ซึ่งไม่มีพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า หรือพระอัครลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้า
สามารถทรงพระราชกิจที่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถทำได้โดยตรง
เช่นนั้นคือนัยสำคัญและคุณค่าที่แท้จริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และนัยสำคัญและคุณค่านี้เองที่มนุษย์ไม่สามารถเห็นคุณค่าและยอมรับได้
แม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งปวงจะยกย่องพระวิญญาณของพระเจ้าและดูแคลนเนื้อหนังของพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเขาจะมีพระศนะหรือคิดอย่างไร
นัยสำคัญและคุณค่าจริงของเนื้อหนังก็มากเกินไปกว่านัยสำคัญและคุณค่าของพระวิญญาณมากนัก แน่นอนว่า
การนี้เกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามเท่านั้น
สำหรับทุกคนที่แสวงหาความจริงและถวิลหาการคอยการทรงปรากฏของพระเจ้า
พระราชกิจของพระวิญญาณสามารถเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อนหรือการคลไจ
และสำนึกรับรู้ถึงความน่าอัศจรรย์ว่ามันมีอาจอธิบายได้และมีอาจจินตนาการได้ และสำนึกรับรู้ว่ามันยิ่งใหญ่
สูงส่ง และน่าเลื่อมใส กระนั้นทุกคนก็ยังมิอาจบรรลุถึงได้และมีอาจได้รับมาได้ด้วยเช่นกัน
มนุษย์และพระวิญญาณของพระเจ้าสามารถเพียงมองดูกันและกันจากที่ห่างไกล
ราวกับว่ามีระยะห่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเขา และพวกเขาไม่สามารถมีวันที่จะเหมือนกันได้
ราวกับว่ามนุษย์และพระเจ้าถูกแยกออกจากกันโดยขีดคั่นที่ไม่ประจักษ์แก่ตา ในความเป็นจริงแล้ว
นี่คือภาพมายาที่พระวิญญาณทรงมอบให้แก่มนุษย์
ซึ่งเป็นเพราะพระวิญญาณและมนุษย์ไม่ใช่ประเภทเดียวกันและจะไม่มีวันอยู่ร่วมกันในโลกเดียวกัน
และเพราะพระวิญญาณไม่ทรงมีสิ่งใดๆ ของมนุษย์ ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความจำเป็นต้องมีพระวิญญาณ
เพราะพระวิญญาณไม่สามารถทรงพระราชกิจที่มนุษย์จำเป็นมากที่สุดได้โดยตรง

พระราชกิจของเนื้อหนังมอญวัตถุประสงฆ์ที่แท้จริงเพื่อให้ได้ตามเสาะหา มอญพระวณะที่ชัดเจน
และมอญสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นจริงและเป็นปกติ
ว่าพระองค์ทรงถ่อมพระทัยและทรงธรรมดาให้แก่มนุษย์ ถึงแม้ว่ามนุษย์อาจจะยำเกรงพระองค์
แต่สำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงง่ายที่จะมีสัมพันธด้วย กล่าวคือ
มนุษย์สามารถมองพระพักตร์ของพระองค์ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
และเขาไม่จำเป็นต้องมองพระองค์จากที่ห่างไกล เนื้อหนังนี้ให้ความรู้สึกสามารถเข้าถึงได้แก่มนุษย์
ไม่ทรงห่างไกล หรือมีอาจยังลึกได้ แต่เป็นที่ประจักษ์แก่ตาและสัมผัสได้
เพราะเนื้อหนังนี้ทรงอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษย์

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 120

สำหรับบรรดาผู้คนที่ดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนั้น

การเปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขาจำเป็นต้องมีเป้าหมายต่างๆ เพื่อไล่ตามเสาะหา

และการรู้จักพระเจ้าจำเป็นต้องมีการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการจริงทั้งหลายและพระพักตร์จริงของพระเจ้า

ทั้งสองนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น

และทั้งสองนั้นสามารถบรรลุถึงได้โดยเนื้อหนังที่ปกติและจริงเท่านั้น

นี่คือเหตุผลว่าทำไมการจุติเป็นมนุษย์จึงเป็นสิ่งจำเป็น

และทำไมจึงเป็นที่ต้องการของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามทุกคน ในเมื่อผู้คนจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า

ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติต้องถูกขับไล่ออกไปจากหัวใจของพวกเขา

และในเมื่อพวกเขาจำเป็นต้องกำจัดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาออกไป

พวกเขาก็ต้องรู้จักอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาเสียก่อน

หากมนุษย์เพียงแค่ทำงานเพื่อขับไล่ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือออกไปจากหัวใจของผู้คนเท่านั้น

เช่นนั้นแล้ว เขาจะไม่สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้

ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของผู้คนนั้นไม่สามารถถูกเปิดโปง ถูกกำจัดออกไป

หรือถูกไล่ออกไปได้โดยสิ้นเชิงด้วยพระวณะต่างๆ เพียงอย่างเดียว ท้ายที่สุดแล้วในการทำเช่นนั้น

มันคงจะยังคงเป็นไปไม่ได้ที่จะขับไล่สิ่งที่ยังรากลึกเหล่านี้ไปจากผู้คน

มีเพียงการแทนที่สิ่งคลุมเครือและเหนือธรรมชาติเหล่านี้ด้วยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า

และการทำให้ผู้คนค่อยๆ รู้จักสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น จึงจะสามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมได้

มนุษย์ระลึกได้ว่าพระเจ้าผู้ที่เขาแสวงหาในอดีตกาลนั้นคลุมเครือและเหนือธรรมชาติ

สิ่งที่ทำให้สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ได้ นั่นไม่ใช่การทรงนำโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่จะใช้คำสอนทั้งหลายของบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง แต่คือพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกวางแผ่ออกเมื่อพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจของพระองค์

อย่างเป็นกิจจะลักษณะ

เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระเจ้าที่คลุมเครือ

และเหนือธรรมชาติในจินตนาการของมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทั้งหลายของมนุษย์สามารถถูกเผยออกมาได้ก็เฉพาะเมื่อถูกเทียบเคียงกับพระเจ้าซึ่งจุติ

มาเป็นมนุษย์เท่านั้น หากไม่มีการเปรียบเทียบกับพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ก็คงจะไม่สามารถถูกเผยออกมาได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากไม่มีความเป็นจริงมาเป็นเครื่องตีฟ่าย สิ่งคลุมเครือทั้งหลายก็คงจะไม่สามารถถูกเผยออกมาได้

ไม่มีผู้ใดสามารถใช้พระวณะทั้งหลายเพื่อทำพระราชกิจนี้ได้
และไม่มีผู้ใดสามารถแสดงชัดถึงพระราชกิจนี้โดยใช้พระวณะทั้งหลายได้
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่สามารถทรงพระราชกิจของพระองค์เองได้
และไม่มีผู้ใดอื่นที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้ ไม่สำคัญว่าภาษาของมนุษย์จะอุดมเพียงใด
เขาไม่สามารถที่จะแสดงชัดถึงความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าได้
หากพระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองและทรงแสดงพระฉายาของพระองค์และสิ่งทรงเป็น
นของพระองค์ออกมาโดยครบบริบูรณ์
มนุษย์ก็สามารถเพียงแค่ว่ารู้จักรบพระองค์อย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นเท่านั้น
และสามารถเพียงแค่มองเห็นพระองค์ได้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น
ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถสัมผัสฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ได้ แน่แน่นอนว่า
พระวิญญาณของพระเจ้านั้นไม่สามารถที่จะสัมผัสฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ด้วยเช่นกัน
พระเจ้าทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอดจากอิทธิพลของซาตานได้
แต่พระราชกิจนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงโดยตรงได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า ตรงกันข้าม
มันสามารถกระทำได้โดยเนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสวม
โดยเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น เนื้อหนังนี้คือมนุษย์และคือพระเจ้าด้วยเช่นกัน
คือมนุษย์ที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติและพระเจ้าซึ่งทรงมีเทวสภาพเต็มเปี่ยมด้วยเช่นกัน และดังนั้น
ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะไม่ใช่พระวิญญาณของพระเจ้า และแตกต่างอย่างยิ่งจากพระวิญญาณ
แต่เนื้อหนังนี้ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด
ผู้ซึ่งทรงเป็นพระวิญญาณและเป็นเนื้อหนังด้วยเช่นกัน ไม่สำคัญว่าพระองค์จะได้รับการเรียกขานว่าอะไร
ท้ายที่สุดแล้วเนื้อหนังนั้นก็ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่อาจทรงแยกกันได้จากเนื้อหนัง
และพระราชกิจของเนื้อหนังก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
มันเป็นเพียงแค่พระราชกิจนี้ไม่กระทำขึ้นโดยใช้พระอัครลักษณะของพระวิญญาณ
แต่กระทำขึ้นโดยใช้อัครลักษณะของเนื้อหนัง
พระราชกิจที่จำเป็นต้องกระทำโดยพระวิญญาณโดยตรงนั้นไม่จำเป็นต้องมีการจุติเป็นมนุษย์
และพระราชกิจที่จำเป็นต้องให้เนื้อหนังทำนั้นไม่สามารถกระทำได้โดยพระวิญญาณโดยตรง
และสามารถกระทำได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น นี่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระราชกิจนี้
และคือสิ่งที่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องการ ในพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้น
มีเพียงช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นที่พระวิญญาณทรงดำเนินการโดยตรง

และสองช่วงระยะที่เหลือนั้นดำเนินการ โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และไม่ใช่โดยพระวิญญาณโดยตรง พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติที่พระวิญญาณทรงกระทำนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ และไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ กับความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้าด้วย อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของเนื้อหนังของพระเจ้าในยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักรนั้น เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์และความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้า และเป็นตอนที่สำคัญและวิกฤติของพระราชกิจแห่งความรอด เพราะฉะนั้น มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า และจำเป็นต้องมีพระราชกิจโดยตรงของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มาเลี้ยงดูเขา สนับสนุนเขา ให้น้ำเขา ให้อาหารเขา พิพากษาและติสอนเขา และเขาจำเป็นต้องมีพระคุณมากขึ้นและการไถ่ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ มีเพียงพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้นที่สามารถเป็นคนสนิทของมนุษย์ เป็นผู้เลี้ยงดูมนุษย์ เป็นความช่วยเหลือในปัจจุบันนี้ของมนุษย์ และทั้งหมดนี้เป็นความจำเป็นของการจุติเป็นมนุษย์ทั้งในวันนี้และในอดีตกาล

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 121

มนุษย์ได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วและเป็นสิ่งที่สูงที่สุดจากสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า
ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้า เป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าคือมนุษย์ ไม่ใช่ชาดาน
และสิ่งที่จะต้องได้รับการช่วยให้รอดนั้นคือเนื้อหนังของมนุษย์ และจิตใจของมนุษย์ และไม่ใช่มาร
ชาดานคือเป้าหมายแห่งการทำลายล้างของพระเจ้า มนุษย์คือเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้า
และเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว ดังนั้น
สิ่งแรกที่ต้องได้รับการช่วยให้รอดก็คือเนื้อหนังของมนุษย์
เนื้อหนังของมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้ำลึกมากที่สุด
และมันได้กลายไปเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต่อต้านพระเจ้า
มากเสียจนกระทั่งว่ามันถึงกับต่อต้านและปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างเปิดเผย
เนื้อหนังที่เสื่อมทรามของมนุษย์นี้คือด้านมากเกินไปเท่านั้น
และไม่มีสิ่งใดที่จัดการหรือเปลี่ยนแปลงได้ยากไปกว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์
ชาดานเข้ามาในเนื้อหนังของมนุษย์เพื่อก่อการรบกวนต่างๆ
และมันใช้เนื้อหนังของมนุษย์เพื่อรบกวนพระราชกิจของพระเจ้า และขัดขวางแผนของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงได้กลายเป็นชาดาน และได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า
เพื่อการที่มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดนั้น เขาต้องได้รับการพิชิตเสียก่อน
เป็นเพราะการนี้เองที่พระเจ้าทรงรับความท้าทายและเสด็จมาเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ และเพื่อทำการสู้รบกับชาดาน จุดมุ่งหมายของพระองค์คือความรอดของมนุษย์
ผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และคือการเอาชนะและการทำลายล้างชาดาน ซึ่งกบฏต่อพระองค์
พระองค์ทรงเอาชนะชาดานโดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมนุษย์ของพระองค์
ขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้นพระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอด ด้วยเหตุนี้เอง
มันจึงเป็นพระราชกิจที่สัมฤทธิ์ผลสองจุดมุ่งหมายในคราวเดียว พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
และตรัสในเนื้อหนัง และทรงเข้ารับพระราชกิจทั้งหมดในเนื้อหนังเพื่อที่จะทรงมีส่วนร่วมด้วยมนุษย์ได้ดีขึ้น
และพิชิตมนุษย์ได้ดีขึ้น ครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
พระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนัง
พระองค์จะทรงจัดระดับมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภท
ทรงสรุปปิดตัวการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนังอีกด้วย
หลังจากที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกมาถึงบทอวสาน

พระองค์จะทรงมีชัยชนะอย่างครบบริบูรณ์ โดยการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้น
พระเจ้าจะทรงได้พิชิตมวลมนุษย์แล้วอย่างเต็มเปี่ยม และได้รับมวลมนุษย์ไว้แล้วอย่างเต็มเปี่ยม
การนี้มิได้หมายความว่าการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงบทวสานแล้วหรือ?
เมื่อพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง
ขณะที่พระองค์ได้ทรงเอาชนะซาตานและได้ทรงมีชัยชนะอย่างเต็มเปี่ยมแล้วนั้น
ซาตานจะไม่มีโอกาสทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป
พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้าคือการไถ่และการให้อภัยบาปทั้งหลายของมนุษย์ บัดนี้
มันคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการได้รับมวลมนุษย์ไว้อย่างเต็มเปี่ยม เพื่อที่ซาตานจะไม่มีหนทางใดๆ
ที่จะทำงานของมันอีกต่อไป และจะพ่ายแพ้แล้วอย่างสิ้นเชิง และพระเจ้าจะทรงมีชัยชนะแล้วอย่างครบบริบูรณ์
นี่คือพระราชกิจของเนื้อหนัง และเป็นพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 122

พระราชกิจขั้นแรกเริ่มของพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้ากระทำโดยพระวิญญาณโดยตรง

และไม่ใช้โดยเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม

พระราชกิจขั้นสุดท้ายของพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นกระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

และไม่ใช้โดยพระวิญญาณโดยตรง

พระราชกิจแห่งการไถ่ในช่วงระยะระหว่างกลางก็กระทำโดยพระเจ้าในเนื้อหนังเช่นกัน

พระราชกิจการบริหารจัดการโดยตลอดทั่วทั้งหมคนั้น

พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดคือการช่วยมนุษย์ให้รอดจากอิทธิพลของซาตาน

พระราชกิจสำคัญคือการพิชิตชัยที่ครบบริบูรณ์ต่อมนุษย์ที่เสื่อมทราม

จึงเป็นการฟื้นฟูความเคารพซึ่งเดิมต่อพระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ที่ได้รับการพิชิต

และเป็นการเปิดโอกาสให้เขาสัมผัสฤทธิ์ผลชีวิตปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ชีวิตปกติของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

พระราชกิจนี้สำคัญยิ่ง และมันเป็นแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ

ในสามช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการไถ่นั้น

ช่วงระยะที่หนึ่งของพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติอยู่ห่างไกลจากแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ

มันได้มีการทรงปรากฏของพระราชกิจแห่งความรอดเพียงน้อยนิดเท่านั้น

และไม่ใช้การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน

พระราชกิจช่วงระยะแรกกระทำโดยพระวิญญาณโดยตรงเพราะภายใต้ธรรมบัญญัตินั้น

มนุษย์รู้จักเพียงการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น และมนุษย์ไม่ได้มีความจริงมากขึ้น

และเพราะพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติแทบจะไม่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์

นับประสาอะไรที่มันจะเกี่ยวข้องกับพระราชกิจเกี่ยวกับวิธีที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน

ด้วยเหตุนี้ พระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่เรียบง่ายอย่างยิ่งนี้ครบบริบูรณ์

ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

พระราชกิจช่วงระยะแรกนี้มีความสัมพันธ์เล็กน้อยกับแกนของการบริหารจัดการ

และมันไม่ได้มีความเกี่ยวพันที่ยิ่งใหญ่กับพระราชกิจที่เป็นกิจจะลักษณะแห่งความรอดของมนุษย์

และมันจึงไม่มีความจำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยพระองค์เอง

พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณนั้นแสดงเป็นนัยและมีอาจหยั่งลึกได้

และมันน่ากลัวอย่างลึกซึ้งและไม่อาจเข้าถึงได้สำหรับมนุษย์

พระวิญญาณไม่ทรงเหมาะที่จะทรงพระราชกิจแห่งความรอดโดยตรง

และไม่ทรงเหมาะที่จะจัดเตรียมชีวิตให้มนุษย์โดยตรง

ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการแปลงรูปพระราชกิจของพระวิญญาณมาเป็นแนวทางที่ใกล้ชิดกับมนุษย์
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สิ่งที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการที่พระเจ้าทรงกลายมาเป็นบุคคลปกติธรรมดาเพื่อทรงพระราชกิจของ
พระองค์

การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงจู่เป็นมนุษย์เพื่อรับตำแหน่งของพระวิญญาณในพระราชกิจของพระองค์

และเพื่อมนุษย์แล้ว ไม่มีหนทางที่เหมาะสมอีกแล้วสำหรับพระเจ้าที่จะทรงพระราชกิจ

ท่ามกลางพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ สองช่วงระยะดำเนินการโดยเนื้อหนัง

และสองช่วงระยะเหล่านี้เป็นระยะสำคัญของพระราชกิจการบริหารจัดการ

การจู่เป็นมนุษย์สองครั้งนี้เป็นสิ่งเสริมความสมบูรณ์ของทั้งสองฝ่าย

และทั้งสองครั้งนั้นก็เสริมความสมบูรณ์ซึ่งกันและกันอย่างเพียบพร้อม

ช่วงระยะแรกของการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้วางรากฐานสำหรับช่วงระยะที่สอง และสามารถกล่าวได้ว่า

การจู่เป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้านั้นก่อให้เกิดความครบถ้วนหนึ่งเดียว และไม่ได้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง

พระราชกิจสองช่วงระยะเหล่านี้ของพระเจ้าดำเนินการโดยพระเจ้าในพระอัครลักษณะซึ่งจู่มาเป็นมนุษย์ของพระ

องค์เพราะทั้งสองช่วงระยะนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวล

มันเกือบจะกล่าวได้ว่า หากไม่มีพระราชกิจแห่งการจู่เป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้าแล้ว

พระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลก็คงจะหยุดชะงักไปแล้ว

และพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดก็คงจะไม่ใช่ว่าสิ่งใดเลยนอกจากการพลาดอยๆ

การที่พระราชกิจนี้จะมีผลสำคัญหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับความจำเป็นของมวลมนุษย์

ขึ้นอยู่กับความเป็นจริงเกี่ยวกับความชั่วช้าของมวลมนุษย์

และขึ้นอยู่กับความรุนแรงในการไม่เชื่อฟังของซาตานและการรบกวนของมันต่อพระราชกิจ

ผู้ที่เหมาะสมดีพอสำหรับภารกิจนี้ได้รับการยืนยันตามธรรมชาติของพระราชกิจที่ปฏิบัติโดยคนงาน

และความสำคัญของพระราชกิจ เมื่อกล่าวถึงความสำคัญของพระราชกิจนี้

ในแง่ของวิธีการทรงพระราชกิจแบบใดที่จะนำมาใช้—

พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง

หรือพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจู่มาเป็นมนุษย์ หรือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์—

สิ่งแรกที่จะถูกตัดทิ้งไปคือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์ และตามธรรมชาติของพระราชกิจ

และธรรมชาติของพระราชกิจของพระวิญญาณเปรียบเทียบกับพระราชกิจของเนื้อหนังนั้น

ในท้ายที่สุดจะถูกตัดสินว่า

พระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังนั้นมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์มากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณ โดย

ตรง และว่ามันให้ข้อได้เปรียบต่างๆ มากกว่า

นี่คือความคิดของพระเจ้าเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงตัดสินใจว่าพระราชกิจนั้นต้องกระทำโดยพระวิญญาณหรือโดยเนื้อหนังกันแน่ มีนัยสำคัญอย่างหนึ่งและพื้นฐานหนึ่งกับพระราชกิจแต่ละช่วงระยะ

แต่ละช่วงระยะนั้นมีใช้การจินตนาการต่างๆ ที่ไร้เหตุผล

และแต่ละช่วงระยะนั้นมิได้ดำเนินการไปโดยไม่มีกฎเกณฑ์ มีปัญญาเฉพาะอย่างหนึ่งกับแต่ละช่วงระยะ

เช่นนั้นคือความจริงเบื้องหลังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

แผนการของพระเจ้าในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจะมีมากยิ่งขึ้นอีกขณะที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงพระราชกิจโดยพระองค์เองท่ามกลางมนุษย์ ดังนั้น

พระปรีชาญาณของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งการทรงเป็นของพระองค์จึงสะท้อนอยู่ในทุกการกระทำ ความคิด และแนวคิดในพระราชกิจของพระองค์

นี่คือการทรงเป็นของพระเจ้าที่เป็นรูปธรรมและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

ความคิดและแนวคิดที่ละเอียดอ่อนเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะจินตนาการ

และยากสำหรับมนุษย์ที่จะเชื่อ และยิ่งไปกว่านั้น ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้

งานที่มนุษย์ทำนั้นทำไปตามหลักการทั่วไป ซึ่งสำหรับมนุษย์แล้วเป็นที่น่าพึงพอใจอย่างสูง ถึงกระนั้น

เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว ก็มีความแตกต่างกันมากเกินไปเท่านั้น

ถึงแม้ว่ากิจการทั้งหลายของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่และพระราชกิจของพระเจ้าจะเป็นพระราชกิจที่มีขนาดใหญ่โตอลังการ

แต่เบื้องหลังของกิจการและพระราชกิจเหล่านั้นคือบรรดาแผนการและการจัดการเตรียมการทั้งหลายที่ประณีตและถูกต้องแม่นยำที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้

พระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระองค์มิใช่เพียงปฏิบัติไปตามหลักการเท่านั้น

แต่ทว่าแต่ละช่วงระยะนั้นยังบรรจุสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่สามารถแสดงชัดเป็นภาษาของมนุษย์ได้

และเหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์

ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

แต่ละพระราชกิจนั้นก็บรรจุไปด้วยแผนการต่างๆ แห่งพระราชกิจของพระองค์

พระองค์มิได้ทรงพระราชกิจอย่างไร้เหตุผล และพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจที่ไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อพระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง มันเป็นไปด้วยเป้าหมายทั้งหลายของพระองค์

และเมื่อพระองค์ทรงกลายมาเป็นมนุษย์ (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อพระองค์ทรงแปลงรูปเปลือกนอกของพระองค์) เพื่อทรงพระราชกิจ

มันก็เป็นไปด้วยจุดประสงค์ของพระองค์ที่มากยิ่งขึ้นอีก

ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะเปลี่ยนพระอัตลักษณ์ของพระองค์อีกเล่า?

ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะกลายมาเป็นบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งถือว่าต่ำต้อยและถูกข่มเหงอีกเล่า?

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 123

พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นพระราชกิจที่มีนัยสำคัญสูงสุด ซึ่งกล่าวถึงในแง่ของพระราชกิจ และองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงสรูปิดตัวพระราชกิจในท้ายที่สุดก็คือพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และมีใช้พระวิญญาณ บางคนเชื่อว่าพระเจ้าอาจจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงปรากฏต่อมนุษย์ในบางเวลาที่ไม่มิใครรู้ ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยพระองค์เอง โดยทรงทดสอบพวกเขาทีละคน โดยไม่มีผู้ใดถูกปล่อยไว้เลย บรรดาผู้ที่คิดในหนทางนี้ไม่รู้จักราชกิจแห่งการจุติมาเป็นมนุษย์ในช่วงระยะนี้ พระเจ้าไม่ทรงพิพากษามนุษย์ทีละคน และพระองค์ไม่ทรงทดสอบมนุษย์ทีละคน การทำดังนั้นคงจะไม่ใช้พระราชกิจแห่งการพิพากษา ความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ? เนื้อแท้ของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ? สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้ที่เสื่อมทรามของมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม และบาปต่างๆ ทั้งหมดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาความผิดหุยมหิมนและไม่มีนัยสำคัญของมนุษย์ พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือตัวแทน และมีใช้ดำเนินการเพื่อบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ตรงกันข้าม มันคือพระราชกิจที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งได้รับการพิพากษาเพื่อเป็นตัวแทนการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวง พระเจ้าในเนื้อหนังทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งมวลมนุษย์ทั้งหมดโดยการดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้คนกลุ่มหนึ่งโดยพระองค์เอง ซึ่งหลังจากนั้นมันจะค่อยๆ แผลออกไปทีละน้อย นี่คือนิยามของพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยเช่นกัน พระเจ้ามิได้ทรงพิพากษามวลเฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่งหรือผู้คนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แต่แทนที่จะเป็นนั้น ทรงพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดแทน—ตัวอย่างเช่น การต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์ หรือการไม่เคารพต่อพระองค์ของมนุษย์ หรือการรบกวนพระราชกิจของพระเจ้าของมนุษย์ เป็นต้น สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้แห่งการต่อต้านพระเจ้าของมวลมนุษย์ และพระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้าย พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานคือพระราชกิจแห่งการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สีขาวในระหว่างยุคสุดท้าย ซึ่งมนุษย์ได้คิดฝันในระหว่างอดีตกาล พระราชกิจที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงกระทำอยู่ปัจจุบันนี้คือการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สีขาวอย่างแน่นอน พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดในระหว่างยุคสุดท้าย

เนื้อหานี้และพระราชกิจของพระองค์ พระวณะของพระองค์

และพระอุปนิสัยของพระองค์คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์จะถูกจำกัด และมีได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิพากษาคือการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยตรง—

มิใช่เพียงเพื่อประโยชน์ของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของประเทศจีน

อีกทั้งมิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ในระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหานี้

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจนี้มีได้เกี่ยวข้องกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่มันเป็นสิ่งแทนพระราชกิจแห่งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

และหลังจากพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจภายในขอบเขตของพระราชกิจแห่งเนื้อหาของพระองค์

พระองค์จะทรงขยายพระราชกิจนี้ไปถึงจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลโดยทันที

ในหนทางเดียวกันกับที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูได้ถูกเผยแผ่ไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลหลังจากการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของเนื้อหาหรือไม่ก็ตาม

มันคือพระราชกิจที่ดำเนินการอยู่ภายในขอบเขตที่จำกัด

แต่เป็นพระราชกิจซึ่งเป็นสิ่งแทนพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวล ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์โดยการทรงปรากฏในพระอัครกษัตริย์ซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์

และพระเจ้าในเนื้อหาพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามนุษย์ต่อหน้าบัลลังก์ใหญ่สีขาว

ไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหรือเนื้อหาหรือไม่ก็ตาม

พระองค์ผู้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้าย

การนี้ถูกกำหนดโดยขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระองค์

และมันมิได้ถูกกำหนดไปตามการทรงปรากฏภายนอกของพระองค์หรือปัจจัยอื่นๆ ที่หลากหลาย

ถึงแม้มนุษย์จะเก็บงำโน้ตอันหลงผิดทั้งหลายเกี่ยวกับพระวณะเหล่านี้ไว้

แต่ไม่มีสักคนที่สามารถปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการพิพากษาและการพิชิตชัยมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้าซึ่ง

จุติมาเป็นมนุษย์ได้ ไม่ว่ามนุษย์จะคิดถึงมันอย่างไร แต่ในที่สุดแล้ว ข้อเท็จจริงทั้งหลายก็คือข้อเท็จจริง

ไม่มีสักคนที่สามารถกล่าวได้ว่า “พระราชกิจนั้นดำเนินการ โดยพระเจ้า แต่เนื้อหานั้นไม่ใช่พระเจ้า”

การนี้เป็นเรื่องไร้เหตุผล เพราะพระราชกิจนี้ไม่มีใครสักคนสามารถกระทำได้เว้นแต่พระเจ้าในเนื้อหา

ในเมื่อพระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว

ภายหลังจากพระราชกิจนี้ก็จะไม่ปรากฏพระราชกิจแห่งการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้าเป็นครั้งที่สอง

พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดแห่งการบริหารจัดการ

ทั้งหมดทั้งมวลไปแล้ว และจะไม่มีช่วงระยะที่สี่ของพระราชกิจของพระเจ้า
เนื่องจากผู้ที่ได้รับการพิพากษาคือมนุษย์ มนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและถูกทำให้เสื่อมทรามไป
และมันไม่ใช่วิญญาณของชาตानที่ได้รับการพิพากษาโดยตรง
เพราะฉะนั้นพระราชกิจแห่งการพิพากษาจึงมิได้ดำเนินการใน โลกฝ่ายวิญญาณ แต่ดำเนินการท่ามกลางมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 124

ไม่มีผู้ใดเหมาะสมและมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับพระราชกิจแห่งการพิพากษาความเสื่อมทรามของเนื้อหนังมนุษย์
มากเกินไปกว่าพระเจ้าในเนื้อหนัง หากการพิพากษาดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง
เช่นนั้นแล้วก็จะจะไม่ครอบคลุมทั่วถึง ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นคงจะยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับ
เพราะพระวิญญาณไม่สามารถที่จะมาพบกันซึ่งหน้ากับมนุษย์ได้ และเนื่องจากการนี้
ประสิทธิผลทั้งหลายก็คงจะไม่ส่งผลในทันที

นับประสาอะไรที่มนุษย์จะสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันมีอาณัติทำให้ขุนเคืองได้ของพระเจ้าอย่างชัดเจนขึ้น
ชาตानสามารถได้รับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงก็เฉพาะเมื่อพระเจ้าในเนื้อหนังทรงพิพากษาความเสื่อมทรามของ
มวลมนุษย์เท่านั้น โดยการทรงเป็นอย่างเดียวกับมนุษย์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้โดยตรง

นี่คือเครื่องหมายของความบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายในของพระองค์

และของความพิเศษเหนือธรรมชาติของพระองค์ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสม

และทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะพิพากษามนุษย์ เพราะพระองค์ทรงถือครองความจริงและความชอบธรรม

และดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถพิพากษามนุษย์ได้

พวกที่ไม่มีความจริงและความชอบธรรมย่อมไม่เหมาะที่จะพิพากษาผู้อื่น

หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะมิใช่หมายถึงชัยชนะเหนือชาตान

พระวิญญาณทรงเป็นที่ยกย่องโดยเนื้อแท้ภายในมากกว่าบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ต้องตายทั้งหลาย

และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายใน และทรงมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง

หากพระวิญญาณทรงพระราชกิจนี้โดยตรง

พระองค์คงจะไม่ทรงสามารถพิพากษาความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมนุษย์ได้

และอาจจะไม่ทรงสามารถเผยความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ได้

เนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิพากษายังถูกดำเนินการโดยผ่านทางมนโคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เกี่ยวกับ
พระเจ้าด้วยเช่นกัน และมนุษย์ไม่เคยได้มีมนโคติอันหลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระวิญญาณ และดังนั้น

พระวิญญาณจึงไม่ทรงสามารถที่จะเผยความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้ดีกว่า

นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยความไม่ชอบธรรมเช่นนั้นอย่างครบถ้วน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงเป็นศัตรูของบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ทั้งหมด

พระองค์ทรงเปิดเผยความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมวลมนุษย์โดยผ่านทางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลาย

และการต่อต้านพระองค์ของมนุษย์

ประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นที่ประจักษ์ชัดมากกว่าประสิทธิผลทั้งหลายขอ

งพระราชกิจของพระวิญญูณ และดังนั้น

การพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวงจึงมิได้ถูกดำเนินการโดยพระวิญญูณโดยตรง

แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงเป็นที่มองเห็นได้และสัมผัสได้โดยมนุษย์

และพระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิชิตมนุษย์ได้โดยครบบริบูรณ์ ในสัมพันธภาพเช่นนี้กับพระเจ้าในเนื้อหนัง

มนุษย์จึงก้าวหน้าจากการต่อต้านไปสู่การเชื่อฟัง จากการข่มเหงไปสู่การยอมรับ

จากมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายไปสู่ความรู้ และจากการปฏิเสธไปสู่ความรัก—

เหล่านี้คือประสิทธิผลทั้งหลายจากพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

มนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทาง การยอมรับการพิพากษาของพระองค์เท่านั้น มนุษย์ค่อยๆ

มารู้จักพระองค์ทีละน้อยโดยผ่านทางพระวจนะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์เท่านั้น

มนุษย์ได้รับการพิชิตโดยพระองค์ในระหว่างการที่เขาต่อต้านพระองค์

และเขาได้รับสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตจากพระองค์ในระหว่างการยอมรับการติสอนของพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และมีใช่พระราชกิจของพระเจ้าในพระอัครลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระวิญญูณ

พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์คือพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และพระราชกิจที่ล้ำลึกมากที่สุด

และตอนที่สำคัญยิ่งจากพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นก็คือสองช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการจุติเป็น

มนุษย์

ความเสื่อมทรามอันล้ำลึกของมนุษย์เป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระราชกิจที่ดำเนินการกับผู้คนในยุคสุดท้ายเป็นพระราชกิจที่ยากลำบากอย่างยิ่งยวด

และสภาพแวดล้อมไม่อำนวย และขีดความสามารถของบุคคลทุกประเภทก็ต่ำมาก กระนั้น

ในบททอสานของพระราชกิจนี้ มันจะยังคงสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสม

โดยไม่มีข้อบกพร่องแต่อย่างใดเลย นี่คือประสิทธิผลของพระราชกิจของเนื้อหนัง

และประสิทธิผลนี้น่าพอใจมากกว่าประสิทธิผลของพระราชกิจของพระวิญญูณ

พระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนัง

และพวกมันต้องได้รับการสรุปปิดตัวโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดและวิฤติมากที่สุดกระทำขึ้นในเนื้อหนัง

และความรอดของมนุษย์ต้องได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าในเนื้อหนังโดยพระองค์เอง

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งหมดจะรู้สึกว้าเหว่พระเจ้าในเนื้อหนังนั้นดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์

แต่แท้ที่จริงแล้วเนื้อหนังนี้เกี่ยวข้องกับชะตากรรมและการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 125

พระราชกิจทุกช่วงระยะของพระเจ้าได้รับการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งปวงและมุ่งตรงมาที่มวลมนุษย์ทั้งหมด ถึงแม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

แต่มันยังคงมุ่งตรงมาที่มวลมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวง

และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและมีได้ทรงสร้างทั้งปวง

ถึงแม้พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังจะอยู่ภายในขอบเขตที่จำกัด

และเป้าหมายของพระราชกิจนี้ก็ถูกจำกัดด้วยเช่นกัน

แต่ครั้งที่พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์นั้น

พระองค์ทรงเลือกสรรเป้าหมายของพระราชกิจของพระองค์ที่เป็นตัวแทนอย่างดียิ่ง

และพระองค์มิใช่ทรงคัดเลือกกลุ่มผู้คนที่เรียบง่ายและไม่โดดเด่นเพื่อใช้ในการทรงพระราชกิจ

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทรงเลือกผู้คนกลุ่มหนึ่งที่มีความสามารถในการเป็นตัวแทนสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมาเป็น

เป้าหมายของพระราชกิจของพระองค์แทน

ประชากรกลุ่มนี้ได้รับการเลือกสรรเพราะขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมีจำกัด

และได้รับการเตรียมเป็นพิเศษเพื่อเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์

และได้รับการเลือกสรรเป็นพิเศษเพื่อพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

การคัดเลือกเป้าหมายทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์มิใช่จะไม่มีพื้นฐาน แต่กระทำไปตามหลักการ

กล่าวคือ เป้าหมายของพระราชกิจนั้นต้องมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และต้องสามารถเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดได้ ตัวอย่างเช่น

ชาวยิวสามารถเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ทั้งหมดในการรับการไถ่ส่วนพระองค์ของพระเยซู

และชาวจีนสามารถเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ทั้งหมดในการรับการพิชิตชัยส่วนพระองค์ของพระเจ้าซึ่งจุติมา

เป็นมนุษย์ มีพื้นฐานเพื่อการเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดของชาวยิว

และมีพื้นฐานเพื่อการเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดของผู้คนชาวจีนด้วยเช่นกันในการรับการพิชิตชัยส่วนพระองค์ของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งใดเผยนัยสำคัญของการไถ่มากไปกว่าพระราชกิจแห่งการไถ่ที่ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิว

และไม่มีสิ่งใดเผยความครบถ้วนและความสำเร็จของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมากไปกว่าพระราชกิจแห่งการ

พิชิตชัยที่กำลังทรงกระทำท่ามกลางผู้คนชาวจีน

พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ปรากฏขึ้นเพื่อมุ่งหมายไปยังผู้คนกลุ่มเล็กๆ

กลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางกลุ่มเล็กๆ

กลุ่มนี้คือพระราชกิจแห่งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล และพระวณะของพระองค์มุ่งตรงไปยังมวลมนุษย์ทั้งหมด
หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมาถึงบทวสาน

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะได้เริ่มต้นเผยแผ่พระราชกิจที่พระองค์ทรงได้กระทำมาท่ามกลางพวกเขา

สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังก็คือว่า

พระองค์ทรงสามารถทั้งพระวณะและคำแนะนำที่เที่ยงตรงทั้งหลาย

และพระประสงค์เฉพาะของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ไว้ให้แก่บรรดาผู้ซึ่งติดตามพระองค์ เพื่อที่ภายหลังจากนั้น

ผู้ติดตามทั้งหลายของพระองค์จะสามารถถ่ายทอดพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

และพระประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

ไว้ให้แก่บรรดาผู้ที่ยอมรับหนทางนี้ได้อย่างเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้นและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังท่ามกลางมนุษย์เท่านั้นที่ทำให้ข้อเท็จจริงแห่งการที่พระเจ้าทรงอยู่ร่วม

และทรงใช้ชีวิตด้วยกันกับมนุษย์สำเร็จลุล่วงได้อย่างแท้จริง

มีเพียงพระราชกิจนี้เท่านั้นที่ทำให้ความอยากของมนุษย์ที่จะเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

เป็นประจักษ์พยานพระราชกิจของพระเจ้า และได้ยินพระวณะส่วนพระองค์ของพระเจ้าลุล่วงไปได้

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงนำพาผู้คนไปถึงบทวสานเฉพาะเมื่อพระปฤษฎางค์ของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏต่อ
มวลมนุษย์แล้วเท่านั้น

และพระองค์ทรงสรุปปิดตัวยุคแห่งความเชื่อของมวลมนุษย์ในพระเจ้าที่คลุมเครือด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายนั้นจะนำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคหนึ่งที่เป็นความจริง
มากกว่า สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า และสวยงามกว่า

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนเท่านั้น แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ

พระองค์ทรงเผยให้มวลมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าผู้ซึ่งจริงแท้และปกติ ผู้ซึ่งชอบธรรมและบริสุทธิ์

ผู้ทรงปลดปล่อยพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการ

และผู้ทรงสาธิตให้เห็นสิ่งลึกลับทั้งหลายและบั้นปลายของมวลมนุษย์

ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และทรงนำพาแผนการบริหารจัดการมาสู่บทวสาน

และผู้ซึ่งได้ทรงซ่อนอยู่เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว

พระองค์ทรงนำพายุคแห่งความคลุมเครือมาสู่บทวสานอันบริบูรณ์

พระองค์ทรงสรุปปิดตัวยุคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดปรารถนาที่จะแสวงหาพระพักตร์พระเจ้าแต่ไม่สามารถทำได้

พระองค์ทรงจบสิ้นยุคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับใช้ซาตาน

และพระองค์ทรงนำมวลมนุษย์ทั้งหมดตลอดเส้นทางไปสู่ศักราชใหม่โดยครบบริบูรณ์

ทั้งหมดนี้คือบทวสานของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังซึ่งมาแทนที่พระวิญญาณของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์นั้น

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะไม่แสวงหาและความหาบรรดาสิ่งทั้งหลายที่ดูเหมือนทั้งมีอยู่และไม่มีอยู่อีกต่อไป

และพวกเขาจะเลิกคาดเดาน้ำพระทัยของพระเจ้าที่คลุมเครือ

เมื่อพระเจ้าทรงเผยแผ่พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังนั้น

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะถ่ายทอดพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำในเนื้อหนังให้กับทุกๆ

ศาสนาและคณะนิกายทั้งหมด

และพวกเขาจะสื่อสารพระวาทะทั้งหมดของพระองค์ไปถึงหูของมวลมนุษย์ทั้งหมด

ทุกอย่างที่บรรดาผู้ได้รับข่าวประเสริฐของพระองค์ได้ยินนั้นจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวพระราชกิจของพระองค์

จะเป็นสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ได้เห็นและได้ยินมาด้วยตนเอง และจะเป็นข้อเท็จจริงและไม่ใช่เรื่องเล่าขาน

ข้อเท็จจริงเหล่านี้คือหลักฐานที่พระองค์ทรงใช้เผยแผ่พระราชกิจ

และพวกมันยังเป็นเครื่องมือทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการเผยแผ่พระราชกิจด้วยเช่นกัน

หากไม่มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริงทั้งหลายแล้ว

ข่าวประเสริฐของพระองค์ก็คงจะไม่เผยแผ่ไปทั่วทุกประเทศและทุกสถานที่

หากไม่มีข้อเท็จจริงแต่มีเพียงการจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์เท่านั้น

พระองค์ก็คงจะไม่มีวันสามารถทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลได้

พระวิญญาณเป็นที่เข้าใจยากสำหรับมนุษย์ และไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับมนุษย์

และพระราชกิจของพระวิญญาณก็ไม่ทรงสามารถที่จะทั้งหลักฐานหรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมใดๆ

เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าไว้ให้แก่มนุษย์ได้ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์อันแท้จริงของพระเจ้า

เขาจะเชื่ออยู่เสมอในพระเจ้าที่คลุมเครือซึ่งไม่มีอยู่ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

และมนุษย์จะไม่ได้ยินพระวาทะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองตลอดไป อย่างไรก็ตาม

การจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์นั้นคือความว่างเปล่า และไม่สามารถแทนพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

พระอุปนิสัยภายในเนื้อแท้ของพระเจ้า และพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้

ไม่สามารถได้รับการแสดงบทบาทโดยมนุษย์ได้

พระเจ้าที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตาในฟ้าสวรรค์และพระราชกิจของพระองค์สามารถได้รับการนำพามาสู่แผ่นดินโลก

ได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเท่านั้น

นี่คือหนทางที่ลึกลับที่สุดสำหรับพระเจ้าที่จะทรงปรากฏต่อมนุษย์

ที่มนุษย์จะมองเห็นพระเจ้าและมารู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และมันไม่สามารถสัมผัสได้โดยพระเจ้าซึ่งไม่จุติมาเป็นมนุษย์

การที่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์มาจนถึงช่วงระยะนี้แล้วนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมที่สุดแล้ว และได้เป็นความสำเร็จที่ครบบริบูรณ์แล้ว
พระราชกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ทำให้พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระ
องค์ครบบริบูรณ์ไปแล้วร้อยละเก้าสิบ

เนื้อหนังนี้ได้จัดเตรียมการเริ่มต้นที่ดีขึ้นให้แก่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

และการสรุปย่อสำหรับพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ และได้ประกาศใช้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

และได้ทำการเติมเต็มที่ครบถ้วนครั้งสุดท้ายให้แก่พระราชกิจทั้งหมดนี้ ต่อแต่นี้ไป

จะไม่มีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์อีกพระองค์เพื่อทรงพระราชกิจของพระเจ้าช่วงระยะที่สี่

และจะไม่มีวันมีพระราชกิจที่น่าอัศจรรย์ใดๆ แห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สามของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 126

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์เป็นสิ่งที่แทนพระราชกิจของพระองค์แห่งยุคนั้นทั้งยุค และมันมิได้เป็นสิ่งที่แทนช่วงเวลาเฉพาะช่วงใดช่วงหนึ่ง ดังเช่นที่งานของมนุษย์เป็น และดังนั้น

บททวสานของพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายของพระองค์มิได้หมายความว่าพระราชกิจของพระองค์ได้มาถึงบททวสานอันบริบูรณ์แล้ว เพราะพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นสิ่งที่แทนยุคนั้นทั้งยุค และมีใช่เป็นสิ่งที่แทนช่วงเวลาซึ่งพระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเท่านั้น

มันเป็นเพียงว่าพระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในยุคนั้นทั้งยุคในระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ ซึ่งหลังจากนั้นมันจะเผยแผ่ไปยังสถานที่ทั้งหมด

หลังจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงนั้น

พระองค์จะทรงมอบหมายพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ให้แก่บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ในหนทางนี้

พระราชกิจของพระองค์ในยุคทั้งยุคนั้นจะดำเนินการไปอย่างไม่มีขาดตอน

พระราชกิจของยุคแห่งการบังเกิดเป็นมนุษย์ทั้งยุคนั้นจะถือว่าครบบริบูรณ์เฉพาะทันทีที่มันได้เผยแผ่ไปตลอด

ทั่วทั้งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เริ่มต้นศักราชใหม่

และบรรดาผู้ที่สานต่อพระราชกิจของพระองค์คือบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงใช้งาน

พระราชกิจที่กระทำโดยมนุษย์ล้วนอยู่ภายในพันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังทั้งสิ้น

และมันไม่สามารถที่จะไปไกลเกินขอบเขตนี้ได้

หากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มิได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถนำพาพวกเขาไปสู่บททวสานได้ และคงจะไม่สามารถนำเข้าไปในศักราชใหม่ได้

งานที่มนุษย์กระทำอยู่ภายในระยะหน้าที่ของเขาคือความสามารถของมนุษย์จะทำได้เท่านั้น

และมันมิได้เป็นสิ่งที่แทนพระราชกิจของพระเจ้า

มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถมาและทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำให้ครบบริบูรณ์ได้

และนอกเหนือจากพระองค์แล้วก็ไม่มีความสามารถที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้

แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้ทรงดำเนินขั้นตอนหนึ่งของพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เป็นครั้งแรก

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของพระราชกิจนี้คือการพิชิตชัยมนุษย์ ในแง่หนึ่ง

การจุติเป็นมนุษย์ของเจ้ามิได้ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

นอกจากที่พระองค์ทรงพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มากยิ่งขึ้น และดังนั้น

มนุษย์จึงพัฒนาทรรศนะต่างๆ ที่ล่อแหลมมากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับพระองค์
พระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยท่ามกลางมนุษย์ที่มีมโนคติอันหลงผิดมากมายเหลือคณา
ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติกับพระองค์อย่างไร ทันทีที่พระองค์ได้ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงไปแล้ว
ผู้คนทั้งหมดจะได้กลายมาเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์แล้ว
ข้อเท็จจริงของพระราชกิจนี้ไม่เพียงแต่สะท้อนอยู่ท่ามกลางผู้คนชาวจีนเท่านั้น
แต่มันยังเป็นสิ่งแทนวิธีที่มวลมนุษย์ทั้งหลายจะได้รับการพิชิตด้วยเช่นกัน
ประสิทธิผลที่สัมฤทธิ์ต่อผู้คนเหล่านี้คือเครื่องแสดงถึงประสิทธิผลที่จะสัมฤทธิ์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด
และประสิทธิผลของพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในอนาคตจะมากยิ่งขึ้นไปกว่าแม้กระทั่งประสิทธิผลต่อผู้คน
เหล่านี้ พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังมิได้เกี่ยวข้องกับการประโคมที่ยิ่งใหญ่
และมันมิได้สวมมาลัยในความพราวมัน เป็นจริงและจริงแท้ และมันเป็นพระราชกิจซึ่งหนึ่งกับหนึ่งเท่ากับสอง
มันมิได้ซ่อนเร้นจากผู้ใด และมันมิได้หลอกลวงผู้ใด สิ่งที่ผู้คนเห็นเป็นสิ่งต่างๆ ที่จริงและแท้
และสิ่งที่มนุษย์ได้รับคือความจริงและความรู้ที่จริง เมื่อพระราชกิจนี้จบลง
มนุษย์จะมีความรู้ใหม่เกี่ยวกับพระองค์
และบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะไม่มีมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายใดๆ เกี่ยวกับพระองค์อีกต่อไป
นี่ไม่ใช่แค่ประสิทธิผลของพระราชกิจของพระองค์ต่อผู้คนชาวจีนเท่านั้น
แต่ยังเป็นสิ่งแทนประสิทธิผลของพระราชกิจของพระองค์ในการพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดด้วยเช่นกัน
เพราะไม่มีสิ่งใดมีประโยชน์ต่อพระราชกิจแห่งการพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดมากไปกว่าเนื้อหนังนี้
และพระราชกิจของเนื้อหนังนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างของเนื้อหนังนี้
พวกมันมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์วันนี้ และมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ในอนาคต
เนื้อหนังนี้จะพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดและจะได้รับมวลมนุษย์ทั้งหมด
ไม่มีพระราชกิจที่ดีกว่าอีกแล้วที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้มองเห็นพระเจ้า และเชื่อฟังพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า
พระราชกิจที่มนุษย์กระทำเพียงแต่เป็นสิ่งที่แทนขอบเขตที่จำกัดเท่านั้น
และเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ตรัสกับบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง
แต่ตรัสกับมวลมนุษย์ทั้งหมด และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ยอมรับพระวาทะของพระองค์
บทอาสารที่พระองค์ทรงประกาศคือบทอาสารของมวลมนุษย์ทั้งปวง
ไม่ใช่เพียงบทอาสารของบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง พระองค์มิทรงให้การปฏิบัติเป็นพิเศษแก่ผู้ใด
และพระองค์ไม่ทรงทำให้ผู้ใดตกเป็นเหยื่อ และพระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อมวลมนุษย์ทั้งหมด
และตรัสกับมวลมนุษย์ทั้งหมด
พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้จึงได้ทรงแบ่งชั้นมวลมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภทแล้ว

ได้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดไปแล้ว

และได้ทรงจัดการเตรียมการบั้นปลายที่เหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งหมดไว้แล้ว

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

พระองค์ได้ทรงแก้ไขพระราชกิจของจักรวาลทั้งหมดทั้งหมดไปแล้ว

พระองค์ไม่ทรงสามารถรอนกระทั้งพระราชกิจของพระองค์ได้เผยแผ่ไปท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งหมดก่อนทรง

ทำการเอ่ยพระวาจาและการจัดการเตรียมการทั้งหลายของพระองค์ที่ละขั้นตอน

นั่นจะไม่เป็นการเข้าเกินไปหรือ?

บัดนี้พระองค์มีความสามารถอย่างเต็มเปี่ยมที่จะทำให้พระราชกิจในอนาคตรอบบริบูรณ์ล่วงหน้า

เพราะองค์หนึ่งเดียวผู้กำลังทรงพระราชกิจคือพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจอันไร้ขีดจำกัดภายในขอบเขตที่จำกัด

และภายหลังจากนั้นพระองค์จะทรงทำให้มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ที่มนุษย์ควรต้องปฏิบัติ

นี่คือหลักการของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ร่วมกับมนุษย์เป็นเวลาหนึ่งเท่านั้น

และไม่ทรงสามารถอยู่ร่วมกับมนุษย์ไปจนกระทั่งพระราชกิจของทั้งศักราชนี้จะได้รับการสรุปปิดตัว

เป็นเพราะพระองค์คือพระเจ้านั่นเองพระองค์จึงตรัสคาดการณ์พระราชกิจในอนาคตของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

หลังจากนี้ไป พระองค์จะทรงแบ่งชั้นมวลมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภทโดยพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

มวลมนุษย์จะเข้าสู่พระราชกิจแบบเป็นขั้นตอนของพระองค์ไปตามพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

ไม่มีผู้ใดเลยจะหนีรอด และทั้งหมดต้องปฏิบัติไปตามนี้ ดังนั้น ในอนาคต

ยุคจะต้องได้รับการทรงนำโดยพระวาทะทั้งหลายของพระองค์ และมีใช้ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 127

เนื้อหาของมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว และมันได้ถูกทำให้มีคบอดอย่างลึกที่สุด และได้รับอันตรายอย่างลึกซึ้ง

เหตุผลที่เป็นรากฐานสำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหาโดยพระองค์เองนั้นเป็นเพราะเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์คือมนุษย์ ผู้มีเนื้อหา

และเพราะชาตนายังใช้เนื้อหาของมนุษย์มารบกวพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย

การสู้รบกับชาตนาในแท้ที่จริงแล้วคือพระราชกิจแห่งการพิชิตมนุษย์ และในเวลาเดียวกันนั้น

มนุษย์ก็ยังเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าอีกด้วย ในหนทางนี้

พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จึงจำเป็นที่สุด ชาตนาได้ทำให้เนื้อหาของมนุษย์เสื่อมทราม

และมนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลงของชาตนา และได้กลายเป็นเป้าหมายที่ต้องถูกพระเจ้าทำให้พ่ายแพ้

ในหนทางนี้ พระราชกิจแห่งการทำการสู้รบกับชาตนาและการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดจึงเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก

และพระเจ้าต้องทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำการสู้รบกับชาตนา

นี่คือพระราชกิจแห่งความสัมพันธ์กับชีวิตจริงขั้นสูงสุด เมื่อพระเจ้ายกกำลังทรงพระราชกิจในเนื้อหา

แท้ที่จริงแล้วพระองค์กำลังทรงทำการสู้รบกับชาตนาในเนื้อหา เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหา

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนฝ่ายวิญญาณ

และพระองค์ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดในดินแดนฝ่ายวิญญาณเป็นจริงบนแผ่นดินโลก

ผู้ที่ได้รับการพิชิตคือมนุษย์ มนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ และผู้ที่ถูกทำให้พ่ายแพ้คือรูปจำแลงของชาตนา

(แน่นอนว่า นี่ก็คือมนุษย์ด้วยกัน) ที่อยู่ในการเป็นปฏิปักษ์กับพระองค์

และผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดในท้ายที่สุดแล้วนั้นก็คือมนุษย์ด้วยกัน ในหนทางนี้

พระเจ้าจึงจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้างหนึ่ง

เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถทำการสู้รบจริงกับชาตนาได้ เพื่อพิชิตมนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์

และมีเปลือกภายนอกแบบเดียวกันกับพระองค์

และเพื่อช่วยมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกเหมือนพระองค์และได้ถูกชาตนาทำให้ได้รับอันตรายไปแล้วนั้นให้รอด

ศัตรูของพระองค์คือมนุษย์ เป้าหมายแห่งการพิชิตชัยของพระองค์คือมนุษย์

และเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์คือมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น

ดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ และในหนทางนี้ พระราชกิจของพระองค์จึงกลายเป็นง่ายขึ้นมาก

พระองค์ทรงสามารถเอาชนะชาตนาและพิชิตมวลมนุษย์ และยังไปกว่านั้น

ทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ ถึงแม้ว่าเนื้อหานี้จะเป็นปกติและจริง แต่พระองค์มิใช่เนื้อหาทั้งไป

กล่าวคือ พระองค์มิใช่เนื้อหาที่เป็นแค่เพียงมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นเนื้อหาที่เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า

นี่คือความแตกต่างระหว่างพระองค์กับมนุษย์ และมันคือเครื่องหมายแห่งพระอัครลักษณะของพระเจ้า
มีเพียงเนื้อหนังดังเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถทำพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำได้
และทำให้พันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสำเร็จลุล่วงได้
และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้ หากมันมิได้เป็นดังนี้แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ก็คงจะเป็นความว่างเปล่าและมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ
ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำการสู้รบกับวิญญาณของซาตานและทำให้เกิดชัยชนะได้ แต่ธรรมชาติเก่าๆ
ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ไม่มีวันสามารถได้รับการแก้ไขได้
และพวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและต่อต้านพระองค์ก็ไม่มีวันสามารถกลายมาเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจครอบครอง
ของพระองค์ได้อย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ไม่มีวันทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ได้
และไม่มีวันทรงสามารถได้รับมวลมนุษย์ทั้งหมดไว้ได้ หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถได้รับการแก้ไข
เช่นนั้นแล้ว การบริหารจัดการของพระองค์ก็จะไม่มีวันได้รับการนำไปสู่บทอวสาน
และมวลมนุษย์ทั้งหมดก็จะไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้
หากพระเจ้าไม่ทรงสามารถเข้าสู่การหยุดพักกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะไม่มีวันมีบทอวสานแก่พระราชกิจการบริหารจัดการเช่นนั้น
และผลที่สุดก็คือพระสิริของพระเจ้าจะสาบสูญไป ถึงแม้ว่าเนื้อหนังของพระองค์จะไม่มีสิทธิอำนาจ
แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจะได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันมาแล้ว
นี่คือทิศทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของพระราชกิจของพระองค์
ไม่ว่าเนื้อหนังของพระองค์จะมีสิทธิอำนาจหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่พระองค์ทรงมีความสามารถในการกระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ว่าเนื้อหนังนี้จะปดและธรรมดาเพียงใดก็ตาม
พระองค์ก็ยังทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำได้
เพราะเนื้อหนังนี้คือพระเจ้าและไม่ใช่เป็นเพียงแค่มนุษย์
เหตุผลที่เนื้อหนังนี้สามารถทำงานที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้คือเพราะเนื้อแท้ภายในของพระองค์ไม่เหมือนกับเนื้อ
แท้ภายในของมนุษย์คนใด
และเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดคือเพราะพระอัครลักษณะของพระองค์แตกต่างไปจากอัครลักษณะ
ของมนุษย์คนใด เนื้อหนังนี้มีความสำคัญต่อมนุษย์ยิ่งนักเพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถกระทำได้
และเพราะพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามผู้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์บนแผ่นดินโลกให้รอดได้

แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกันกับมนุษย์

แต่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ทรงมีความสำคัญต่อมวลมนุษย์มากกว่าบุคคลที่มีคุณค่าคนใด

เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงสามารถทำได้

ทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการเป็นคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง

และทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการได้รับมวลมนุษย์อย่างครบถ้วน เนื่องจากผลอันนี้
ถึงแม้เนื้อหนังนี้จะเป็ปกติและธรรมดา

แต่คุณความดีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์และนัยสำคัญของพระองค์ต่อการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ก็ทำให้พระอง
ค์ทรงมีค่าอย่างสูง และคุณค่าและนัยสำคัญที่แท้จริงของเนื้อหนังนี้มีอประเมินได้กับมนุษย์คนใด

ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะไม่สามารถทำลายชาตนาได้โดยตรง

แต่พระองค์ทรงสามารถใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อพิชิตมวลมนุษย์และเอาชนะชาตนา

และทำให้ชาตนาบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมได้

เป็นเพราะพระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์นี้เองที่พระองค์ทรงสามารถเอาชนะชาตนาและทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ไ
้รอดได้ พระองค์มิได้ทรงทำลายชาตนาโดยตรง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทรงกลายมาเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตมวลมนุษย์ที่ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว
ในหนทางนี้

พระองค์ทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

และพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามให้รอดได้ดีกว่า

การเอาชนะชาตนาของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่า

และเป็นที่น่าจูงใจมากกว่าการทำลายชาตนาโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระผู้สร้างได้ดีกว่า

และทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 128

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
เพื่อเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นพระองค์โดยพระองค์เอง นี่คือการเล็กน้อยหรือ?
มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ! มันมีสิ่งหนึ่งที่มนุษย์จินตนาการว่าพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว
ดังนั้นมนุษย์จึงอาจจะมองดูพระองค์
เพื่อที่มนุษย์อาจเข้าใจว่าพระเจ้าทรงมีจริงและไม่คลุมเครือหรือกลวงเป็นโพรง
และว่าพระเจ้าทรงสูงส่งแต่ทรงถ่อมพระทัยด้วย มันจะเรียบง่ายเช่นนั้นได้หรือ?
ที่แท้จริงแล้วมันเป็นเพราะชาตानได้ทำให้เนื้อหาของมนุษย์เสื่อมทราม
และมนุษย์คือผู้ซึ่งพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้รอด
ซึ่งพระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาของพระองค์เพื่อทำการสู้รบกับชาตानและเพื่อเป็นผู้เลี้ยงมนุษย์โดยพระองค์เอง
นี่เท่านั้นที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์
การทรงจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของเจ้ามิชึนเพื่อทำให้ชาตानปราศัย และเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดได้ขึ้นด้วย
นั่นเป็นเพราะผู้ที่สามารถกระทำการสู้รบกับชาตानได้คือพระเจ้าเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า
หรือเป็นเนื้อหาของพระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ กล่าวสั้นๆ ได้ว่า
บรรดาทูตสวรรค์ไม่สามารถเป็นผู้ที่กำลังทำการสู้รบกับชาตานได้
นับประสาอะไรที่มนุษย์ผู้ซึ่งได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามจะสามารถเป็นได้
บรรดาทูตสวรรค์ไร้พลังอำนาจที่จะต่อสู้ในการสู้รบนี้ และมนุษย์ก็ยังไร้สมรรถภาพกว่านั้นเสียอีก
เมื่อเป็นเช่นนี้ หากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจกับชีวิตของมนุษย์
หากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงช่วยมนุษย์ให้รอดโดยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพระองค์เอง—นั่นคือ
พระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาของพระเจ้าไว้โดยพระองค์เอง และด้วยอัตลักษณ์ในธรรมชาติของพระองค์
กับพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำ จึงเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และช่วยมนุษย์ให้รอดโดยพระองค์เอง
หากมิเป็นเช่นนั้น หากว่าเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือมนุษย์ที่ทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะไม่มีวันได้สิ่งใดมาจากการสู้รบนี้ และมันคงจะไม่มีวันจบสิ้นลง
มีเพียงเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไปทำสงครามกับชาตานท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะมีโอกาสแห่งความรอด ยิ่งไปกว่านั้น
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ชาตานจะอับอายและจากไปโดยปราศจากโอกาสอันใดที่จะหาประโยชน์ใส่ตัว
หรือแผนการอันใดที่จะลงมือดำเนินการ
พระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงกระทำไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า

และมันคงจะเป็นไปไม่ได้มากยิ่งขึ้นเสียอีกสำหรับมนุษย์ที่มีเนื้อหนังที่จะทำกรณนั้นในนามของพระเจ้า
เนื่องจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของชีวิตมนุษย์

และเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์ หากว่ามนุษย์จะมีส่วนร่วมในการสู้รบนี้

เขาก็คงจะเพียงแค่แผ่นหินไปในความระส่ำระสายอันเปี่ยมวิบัติเท่านั้น

และก็จะแค่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขาได้เลย

เขาคงจะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน หรือพิชิตมวลมนุษย์ที่กบฏทั้งปวงได้

แต่คงจะสามารถทำได้แค่เพียงงานเก่าเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ได้ไปเกินพ้นหลักการทั้งหลาย

หรือไม่ก็งานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำให้ชาตนาปราชัยเท่านั้น แล้วไซ้ต้องเป็นกังวลเล่า?

อะไรหรือคือนัยสำคัญของพระราชกิจที่ไม่สามารถได้มวลมนุษย์ มา

แล้วนับประสาอะไรกับการทำให้ชาตนาปราชัย? และเช่นนี้เอง

การสู้รบกับชาตนาจึงสามารถดำเนินการเสร็จสิ้นได้โดยพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น

และมันคงแค่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะทำกรณนั้น หน้าที่ของมนุษย์คือเชื่อฟังและติดตาม

เพราะมนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะทำงานซึ่งคล้ายคลึงกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้

และยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่สามารถที่จะดำเนินงานแห่งการสู้รบกับชาตนาจนเสร็จสิ้นได้

มนุษย์สามารถเพียงแต่ทำให้พระเจ้าผู้สร้างพึงพอพระทัยภายใต้สภาวะผู้นำของพระเจ้าพระองค์เอง

โดยผ่านทางที่ชาตนาได้รับความปราชัย นี่คือนัยเดียวเท่านั้นที่มนุษย์สามารถทำได้ และดังนั้น

ทุกครั้งที่การสู้รบครั้งใหม่เริ่มขึ้น ซึ่งกล่าวได้ว่า ทุกครั้งที่พระราชกิจแห่งยุคใหม่เริ่มต้นขึ้น

พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง

โดยผ่านทางนี้ซึ่งพระองค์ทรงนำทางไปทั่วทั้งยุคและทรงเปิดเส้นทางใหม่สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

อรุณรุ่งของยุคใหม่แต่ละยุคคือการเริ่มต้นใหม่ในการสู้รบกับชาตนา

โดยผ่านทางนี้ซึ่งมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรที่สวยามกว่า ใหม่มากว่า

และยุคใหม่ที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางโดยพระองค์เอง มนุษย์คือเจ้านายของสรรพสิ่งทั้งปวง

แต่บรรดาผู้ที่ได้ถูกรับไว้จะกลายเป็นดอกผลแห่งการสู้รบทั้งหมดกับชาตนา

ชาตนาคือผู้ทำให้สรรพสิ่งทั้งปวงเสื่อมทราม มันคือผู้ที่ได้รับความปราชัย ณ บทอวสานของการสู้รบทั้งหมด

และคือผู้เดียวที่จะถูกลงโทษภายหลังจากการสู้รบเหล่านี้ ท่ามกลางพระเจ้า มนุษย์ และชาตนา

มีเพียงชาตนาเท่านั้นที่เป็นผู้ซึ่งจะถูกรังเกียจและถูกปฏิเสธ ในขณะเดียวกัน

พวกที่ถูกชาตนาได้ไปและพระเจ้ามิได้ทรงนำกลับมา

ก็จะกลายเป็นบรรดาผู้ที่ได้รับการลงโทษในนามของชาตนา ท่ามกลางทั้งสามนี้

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สรรพสิ่งทั้งปวงควรจะต้องนมัสการ ในขณะเดียวกัน

บรรดาผู้ที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแต่พระเจ้าได้ทรงนำกลับมา และเป็นผู้ที่ติดตามทางแห่งพระเจ้า
จะกลายเป็นบรรดาผู้ที่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าและจะพิพากษาพวกมารร้ายแทนพระเจ้า
พระเจ้าทรงมีชัยชนะอย่างแน่นอน และชาตานจะปราชัยอย่างแน่นอน
แต่ท่ามกลางมนุษย์มีบรรดาผู้ที่ชนะและพวกที่จะแพ้ บรรดาผู้ที่ชนะจะอยู่กับเหล่าผู้ชนะ
และพวกที่แพ้จะอยู่กับบรรดาผู้แพ้ นี่คือการจำแนกชั้นแต่ละคนไปตามประเภท
นี่คือบทอาสน์ขั้นสุดท้ายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า
มันคือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าด้วยเช่นกัน และมันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
แก่นสำคัญของพระราชกิจหลักแห่งแผนการบริหารจัดการของพระเจ้ามุ่งเน้นที่ความรอดของมนุษย์
และพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพื้นฐานแล้วก็เพื่อประโยชน์แห่งแก่นสำคัญนี้
เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจนี้ และเพื่อให้ชาตานปราชัย
ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อที่จะทำให้ชาตานปราชัยด้วยเช่นกัน นั่นคือ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพระองค์เอง
และทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนโดยพระองค์เองเพื่อที่จะทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่บาปครั้งแรกครบบริบูรณ์
ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ ในทำนองเดียวกันนั้น
พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจในช่วงระยะนี้โดยพระองค์เองเช่นกัน
ซึ่งได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
เพื่อตรัสพระวาจาของพระองค์โดยพระองค์เองและยอมให้มนุษย์มองเห็นพระองค์
แน่นอนว่ามันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่พระองค์จะต้องทรงพระราชกิจอื่นบางอย่างระหว่างทางด้วยเช่นกัน
แต่เหตุผลหลักที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นโดยพระองค์เองนั้นก็เพื่อที่จะทรงทำให้ชา
ตานปราชัย เพื่อทรงพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง และเพื่อให้ได้ผู้คนเหล่านี้มา ดังนั้น
พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึงมิใช่เรียบง่ายเลยจริงๆ
หากพระประสงค์ของพระองค์เป็นเพียงเพื่อแสดงให้มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าอ้อมพระทัยและทรงอ่อนร้นเท่านั้น
และเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง หากมันเป็นไปเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการทรงพระราชกิจนี้เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะไม่จำเป็นต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ถึงแม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์ก็ทรงสามารถเปิดเผยความอ้อมพระทัยและความอ่อนร้นของพระองค์
ความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อมนุษย์โดยตรงได้
แต่สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นมิได้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์
สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดหรือทำให้เขาครบบริบูรณ์ได้
นับประสาอะไรที่พวกมันจะสามารถเอาชนะชาตานได้

หากการเอาชนะชาตานเพียงแค่เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณที่ทรงทำการสู้รบกับวิญญาณหนึ่งเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจดังกล่าวคงจะมีคุณค่าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงน้อยลงไปอีก

มันคงจะไม่สามารถทำให้ได้มนุษย์มาและคงจะทำให้โชคชะตาและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์ย่อยยับไป เช่นนี้เอง พระราชกิจของพระเจ้าวันนี้จึงมีนัยสำคัญลุ่มลึก

มันมิใช่เป็นเพียงเพื่อที่มนุษย์อาจมองเห็นพระองค์ หรือเพื่อที่มนุษย์อาจลืมหืมตาเสียที่

หรือเพื่อที่จะจัดเตรียมให้เขามีสำนึกรับรู้เล็กน้อยถึงความรู้สึกว่าได้รับการขับเคลื่อนและได้รับการหนุนใจเท่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นไม่มีนัยสำคัญอันใด หากเจ้าสามารถพุดถึงความรู้ประเภทนี้เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

มันก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าไม่รู้จักนัยสำคัญที่แท้จริงแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 129

พระราชกิจแต่ละช่วงระยะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของมันเอง ย้อนกลับไป
เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ทรงเป็นชาย และเมื่อพระเจ้าเสด็จมาครั้งนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้หญิง จากสิ่งนี้
เจ้าสามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งชายและหญิงเพื่อพระราชกิจของพระองค์
และกับพระองค์แล้วนั้น ไม่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ เมื่อพระวิญญาณของพระองค์เสด็จมา
พระองค์ทรงสามารถใช้นุชนยี่ใด ๆ ก็ได้ตามที่พระองค์พอพระทัย
และมนุษย์ผู้นั้นสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้
ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็สามารถแสดงถึงพระเจ้าได้ทราบเท่าที่มนุษย์ผู้นั้นเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา
หากพระเยซูทรงปรากฏเป็นผู้หญิงเมื่อพระองค์เสด็จมา กล่าวคือ
หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิสนธิในครรภ์เป็นทารกหญิง และไม่ใช่เด็กชาย
พระราชกิจในช่วงระยะนั้นจะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม หากเป็นกรณีนั้น
พระราชกิจในช่วงระยะปัจจุบันก็จะต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์ด้วยชายแทน
แต่พระราชกิจก็จะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม
พระราชกิจที่ทรงกระทำในทั้งสองช่วงระยะมีนัยสำคัญเท่าๆ กัน ทั้งสองระยะจะไม่มีการกระทำซ้ำ
และทั้งสองระยะไม่มีความขัดแย้งกัน ณ ขณะนั้น ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
พระเยซูทรงได้รับการเรียกขานว่าเป็นพระบุตรพระองค์เดียว และ “พระบุตร” แสดงนัยถึงเพศชาย
เหตุใดจึงไม่มีการกล่าวถึงพระบุตรพระองค์เดียวนั้นในระยะปัจจุบันนี้?
นั่นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ของพระราชกิจทำให้จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพศจากเพศของพระเยซู
กับพระเจ้าแล้ว เพศไม่มีความแตกต่าง พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่ทรงปรารถนา
และในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใด แต่ทรงเป็นอิสระอย่างยิ่ง
แต่พระราชกิจทุกช่วงระยะมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของมันเอง พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้ง
และเป็นที่ชัดเจนยิ่งในคำว่า การจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายนั้นคือครั้งสุดท้าย
พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศกิจการของพระองค์ทั้งหมด
หากในช่วงระยะนี้พระองค์ไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อปฏิบัติพระราชกิจด้วยพระองค์เองเพื่อให้มนุษย์ได้เป็นพ
ยาน มนุษย์ก็จะยึดติดกับมโนคติที่หลงผิดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ชายเท่านั้น ไม่ใช่ผู้หญิง ก่อนนี้
มนุษย์ทั้งหมดเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นได้เพียงผู้ชายเท่านั้น และผู้หญิงไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าได้
เพราะมนุษย์ทั้งหมดเห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง
พวกเขาเชื่อว่าไม่มีผู้หญิงคนใดที่สามารถรับสิทธิอำนาจได้ มีเพียงผู้ชายเท่านั้น ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น
พวกเขายังถึงกับกล่าวว่าผู้ชายเป็นผู้นำของผู้หญิง

และว่าผู้หญิงต้องเชื่อฟังผู้ชายและไม่สามารถเหนือกว่าผู้ชายได้ ในอดีต
เมื่อมีการกล่าวว่าผู้ชายเป็นผู้นำของผู้หญิง คำกล่าวนี้ถูกชี้นำไปยังอาดัมและเอวา ผู้ซึ่งถูกงูล่อลวงไปแล้ว—
หาใช่ชายและหญิงตามที่ได้รับการทรงสร้างโดยพระยาห์เวห์ในตอนแรกไม่
แน่นอนว่าผู้หญิงต้องเชื่อฟังและรักสามีของเธอ และสามีต้องเรียนรู้ที่จะหาเลี้ยงและสนับสนุนครอบครัวของเขา
สิ่งเหล่านี้คือธรรมเนียมปฏิบัติและประกาศกฤษฎีกาที่พระยาห์เวห์ทรงกำหนดขึ้นและที่มนุษย์ต้องปฏิบัติตามในชีวิต
ของพวกเขาบนแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์ตรัสต่อผู้หญิงว่า “เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า
และเขาจะปกครองตัวเจ้า” พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพียงเพื่อให้มนุษย์ (นั่นคือ ทั้งชายและหญิง)
อาจใช้ชีวิตปกติภายใต้อำนาจครอบครองของพระยาห์เวห์ได้
และเพื่อให้ชีวิตของมนุษย์สามารถมีโครงสร้างและไม่ออกนอกระเบียบอันดีงามเหมาะสมของพวกเขา ดังนั้น
พระยาห์เวห์ทรงสร้างกฎที่เหมาะสมว่าชายและหญิงควรปฏิบัติอย่างไร
แม้ว่านี่จะเป็นเพียงในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดที่ใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
และไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาก็ตาม
พระเจ้าทรงเป็นเหมือนกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างของพระองค์ได้อย่างไร?
พระวาระของพระองค์ได้รับการชี้นำไปสู่มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเท่านั้น
เพื่อให้มนุษย์ใช้ชีวิตปกติตามที่พระองค์ได้ทรงตั้งกฎต่างๆ ไว้สำหรับชายและหญิง ในตอนเริ่มต้น
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาสองแบบ ทั้งชายและหญิง
และดังนั้นจึงมีการแบ่งแยกระหว่างชายและหญิงในมนุษย์ที่พระองค์ทรงจุติมาเป็น
พระองค์ไม่ได้ทรงตัดสินใจเรื่องการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามพระวาระที่พระองค์ตรัสต่ออาดัมและเอวา
สองครั้งที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
ทั้งสิ้นล้วนได้รับการกำหนดให้สอดคล้องกับพระดำริของพระองค์ ณ
เวลาที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเป็นครั้งแรก นั่นคือ
พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในการจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระองค์เสร็จสิ้น โดยมีพื้นฐานจากชายและหญิง
ก่อนที่พวกเขาจะเสื่อมทราม หากมนุษย์นำพระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่ออาดัมและเอวา ผู้ที่ถูกงูล่อลวง
และเอามาใช้กับพระราชกิจในการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
ไม่ใช่ว่าพระเยซูจะต้องทรงรักพระยาของพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ควรที่จะทรงรักด้วยเช่นกันหรือ
? เช่นนี้แล้ว พระเจ้าจะยังทรงเป็นพระเจ้าอยู่หรือ? และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
พระองค์จะยังทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสมบูรณ์ได้หรือ?
หากการที่มนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงจุติมาเป็นหญิงนั้นเป็นสิ่งที่ผิด
เช่นนั้นแล้วการที่พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงขึ้นมาเช่นนั้นจะไม่เป็นความผิดพลาดอันใหญ่หลวงที่สุดเช่นกันหรือ

? หากผู้คนยังเชื่อว่าการที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นหญิงนั้นเป็นสิ่งผิด ถ้าเช่นนั้น ไม่ใช่ว่าพระเยซู
ผู้มิได้เสกสมรสและด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถรักพระชายาของพระองค์ได้ จะเป็นความผิดพลาดพอๆ
กับการจุติเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันหรือไม่?

เพราะเจ้านำพระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่อเอวามาใช้วัดความจริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในยุคปัจจุบัน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องใช้พระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่ออาดัมมาตัดสินองค์พระเยซูเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ใน
ยุคพระคุณด้วย สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกันหรือ?

เพราะเจ้าประเมินองค์พระเยซูเจ้าโดยดูจากชายที่ยังไม่ถูกงูล่อลง เช่นนั้น

เจ้าก็ย่อมไม่อาจตัดสินความจริงของการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้โดยดูจากหญิงที่ถูกงูล่อลงไปแล้วได้

นี่ย่อมไม่ยุติธรรม! การประเมินพระเจ้าในลักษณะนี้พิสูจน์ว่าเจ้าขาดความมีเหตุผล

เมื่อพระยาห์เวห์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้ง

เพศของมนุษย์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับชายและหญิงที่ยังไม่ถูกงูล่อลง

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้งโดยเป็นไปตามชายและหญิงที่ยังไม่ถูกงูล่อลง

อย่าคิดว่าความเป็นชายของพระเยซูเป็นเหมือนกับความเป็นชายของอาดัมที่ถูกงูล่อลง

ทั้งสองสิ่งนี้ไม่เกี่ยวข้องกันโดยสิ้นเชิง พระองค์และอาดัมเป็นชายที่มีธรรมชาติแตกต่างกัน

คงไม่ใช่อย่างแน่นอนที่ความเป็นชายของพระเยซูเป็นสิ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้นำของผู้หญิงทั้งหมด

แต่ไม่ใช่ของผู้ชายทั้งหมดกระนั้นหรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาทั้งหมด

(รวมถึงทั้งชายและหญิง) หรือ? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ทรงไม่ใช่แค่ผู้นำของผู้หญิง

แต่ทรงเป็นหัวหน้าของผู้ชายด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งที่สร้างขึ้น

และผู้นำของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าสามารถกำหนดว่าความเป็นชายของพระเยซูคือสัญลักษณ์ของการเป็นผู้นำของผู้หญิงได้อย่างไร?

นี่ไม่ใช่การหมิ่นประมาทหรือ? พระเยซูทรงเป็นชายคนหนึ่งซึ่งยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรม

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระองค์จะทรงเป็นชายอย่างอาดัมซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรมได้อย่างไร?

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่พระวิญญาณอันบริสุทธิ์ที่สุดของพระเจ้าทรงจุติมา

เจ้าจะสามารถกล่าวได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีคุณสมบัติความเป็นชายในแบบของอาดัม?

ในกรณีนั้น ไม่ใช่ว่าพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าเป็นสิ่งผิดไปแล้วหรือ?

พระยาห์เวห์จะทรงสามารถรวมความเป็นชายของอาดัมที่ถูกงูล่อลงไว้ภายในพระเยซูได้กระนั้นหรือ?

ไม่ใช่ว่าการจุติเป็นมนุษย์ในยุคปัจจุบันเป็นอีกตัวอย่างของพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งทรงจุติเป็นมนุษย์

ผู้มีเพศแตกต่างจากพระเยซูแต่มีลักษณะตามธรรมชาติเหมือนพระองค์หรือ?

เจ้ายังคงกล่าวว่าคุณเจ้าที่ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่สามารถเป็นหญิงได้

เพราะผู้หญิงคือคนแรกที่ถูกกล่อลวงกระนั้นหรือ? เจ้ายังคงกล่าวว่าคุณหญิงเป็นมลทินที่สุด

และเป็นแหล่งกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์

จึงเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์ผู้หญิงหรือ? เจ้ากล้ายืนยันหรือไม่ที่จะกล่าวว่า

“ผู้หญิงจะต้องเชื่อฟังผู้ชายเสมอไป และอาจไม่มีวันที่จะสำแดงหรือเป็นตัวแทนโดยตรงของพระเจ้าได้”?

เจ้าไม่เข้าใจในอดีต แต่ตอนนี้เจ้าสามารถหมิ่นประมาทพระราชกิจของพระเจ้า

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นต่อไปได้อีกหรือไม่? หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจน

เจ้าควรระวังคำพูดของเจ้าจะดีที่สุด เพื่อไม่ให้ความโง่เขลาและความไม่รู้เท่าทันของเจ้าถูกเปิดเผย

และเพื่อไม่ให้ความอัปยศของเจ้าถูกตีแผ่ออกมา จงอย่าคิดว่าเจ้าเข้าใจทุกสิ่ง

เราบอกเจ้าว่าทั้งหมดที่เจ้าเคยเห็นและเคยได้รับประสบการณ์มาแล้วนั้น ไม่พอเพียงที่จะทำให้เจ้าเข้าใจแม้เพียงห

ึ่งในพันของแผนการบริหารจัดการของเรา ถ้าเช่นนั้น เหตุใดเจ้าจึงทำตัวขี้ขลาด?

พรสวรรค์อันเล็กน้อยและความรู้น้อยนิดที่เจ้ามีนั้น ไม่พอเพียงที่จะให้พระเยซูทรงใช้แม้เพียงหนึ่งวินาทีในพ

ระราชกิจของพระองค์! จริงๆ แล้วเจ้ามีประสบการณ์มากเท่าใดกัน?

สิ่งที่เจ้าเคยเห็นและทั้งหมดที่เจ้าเคยได้ยินมาในช่วงชีวิตของเจ้า

และสิ่งที่เจ้าเคยจินตนาการถึงนั้นน้อยกว่างานที่เราทำในช่วงระยะเวลาเดียวเสียอีก!

เจ้าอย่าจับผิดและมองหาความผิดพลาดจะดีที่สุด เจ้าสามารถโอ้อวดได้เท่าที่เจ้าต้องการ

แต่เจ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่ใดมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งไม่แม้แต่จะเทียบเท่าได้กับมดสักตัว!

ทั้งหมดที่เจ้ามีในพุงเจ้านั้นน้อยกว่าสิ่งที่อยู่ในพุงของมดตัวหนึ่ง!

จงอย่าคิดว่านี่ทำให้เจ้ามีสิทธิทำทางอย่างลำพองและคุยโตได้เพียงเพราะเจ้าเคยได้รับประสบการณ์และวัยวุฒิ

มาบ้างแล้ว ประสบการณ์และวัยวุฒิของเจ้าไม่ใช่ผลผลิตของคำพูดที่เราได้เอ่ยออกไปหรือ?

เจ้าเชื่อหรือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่แลกเปลี่ยนจากแรงงานและการตรากตรำงานหนักของเจ้าเองไหม? วันนี้

เจ้ามองเห็นว่าเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ และด้วยเหตุนี้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงมีความคิดรวบยอดต่างๆ

มากจนเกินไปในตัวเจ้าและมีมโนคติอันหลงผิดมาจากตรงนั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

หากไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ของเรา ต่อให้เจ้าจะมีพรสวรรค์พิเศษก็ตาม

เจ้าก็จะไม่มีมโนทัศน์มากมายขนาดนี้ และไม่ใช่เพราะมโนทัศน์เหล่านี้หรือ?

มโนคติอันหลงผิดของเจ้าจึงเกิดขึ้น? หากพระเยซูไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในครั้งแรก

เจ้าจะรู้แม้แต่เรื่องของการจุติเป็นมนุษย์หรือ?

ไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกได้ให้ความรู้แก่เจ้ามาแล้วหรือ

เจ้าจึงมีความอวดดีที่พยายามจะตัดสินการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนี้? เหตุใดเจ้าจึงกำลังนำหัวข้อนี้มาศึกษา แทนการเป็นผู้ติดตามที่เชื่อฟัง?

เมื่อเจ้าได้เข้าสู่กระแสนี้และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

พระองค์จะทรงยอมให้เจ้าค้นคว้าพระองค์หรือ? เจ้าสามารถค้นคว้าประวัติครอบครัวของเจ้าเองได้ แต่หากเจ้าพยายามค้นคว้า “ประวัติครอบครัว” ของพระเจ้า

พระเจ้าในวันนี้จะทรงยอมให้เจ้าทำการศึกษาเช่นนั้นหรือ? พวกเจ้าไม่ได้ تابอดหรือ?

เจ้าไม่ได้้นำการเหยียดหยามมาสู่ตัวเจ้าเองหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์สมบูรณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 130

พระเยซูและเรามาจากวิญญาณหนึ่งเดียว แม้เราไม่มีความเกี่ยวข้องกันในเนื้อหนังมนุษย์ของเรา
แต่วิญญาณของเราเป็นหนึ่งเดียว แม้เนื้อหาของสิ่งที่เราทำและงานที่เราดำเนินจะไม่ใช่อะไรเดียวกัน
แต่เราก็มีแก่นแท้ที่เหมือนกัน เนื้อหนังมนุษย์ของเรามีรูปร่างแตกต่างกัน
แต่เป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและข้อพึงประสงค์ที่ต่างกันออกไปในงานของเรา
พันธกิจของเราไม่เหมือนกัน
ดังนั้นงานที่เราทำให้เกิดขึ้นและอุปนิสัยที่เราเปิดเผยต่อมนุษย์จึงแตกต่างกันด้วยเช่นกัน
นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมสิ่งที่มนุษย์มองเห็นและเข้าใจในวันนี้จึงไม่เหมือนกับในอดีต
นั่นเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย
ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงแตกต่างกันในเพศและรูปสัณฐานของเนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ทั้งสอง
และที่พระองค์ทั้งสองจะไม่ได้ทรงกำเนิดในครอบครัวเดียวกัน และยังไม่ได้ทรงกำเนิดในช่วงเวลาเดียวกัน
แต่กระนั้น พระวิญญาณของพระองค์ทั้งสองก็เป็นหนึ่งเดียว
แม้เนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไม่ได้ร่วมสายโลหิตกันและไม่มีความเป็นญาติมิตรในลักษณะใดต่อกันท
งกายภาพ แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทั้งสองทรงเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาในสองช่วงเวลาที่แตกต่างกัน
เป็นความจริงที่มีอาจหักล้างได้ว่าพระองค์ทั้งสองเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา
แม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ได้ทรงเป็นสายเลือดเดียวกันและไม่ได้ทรงร่วมใช้ภาษามนุษย์เดียวกันก็ตาม
(พระองค์หนึ่งเป็นชายซึ่งตรัสภาษาของพวกยิว และอีกพระองค์เป็นหญิงซึ่งตรัสภาษาจีนเท่านั้น)
ด้วยเหตุผลเหล่านี้ พระองค์ทั้งสองจึงทรงใช้ชีวิตคนละประเทศ
เพื่อปฏิบัติพระราชกิจตามที่มีความเหมาะสมกับแต่ละพระองค์ และในช่วงเวลาที่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน
แม้พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญาณเดียวกันที่มีแก่นแท้เดียวกัน
แต่เปลือกนอกของเนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ทั้งสองก็ไม่มี ความคล้ายกันโดยสิ้นเชิง
ทั้งหมดที่พระองค์ทั้งสองทรงมีเหมือนกันคือสภาวะความเป็นมนุษย์
แต่สำหรับรูปลักษณะภายนอกของเนื้อหนังมนุษย์และรูปการณืแวดล้อมในการประสูติของพระองค์ทั้งสองแล้ว
พระองค์ทั้งสองไม่เหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ไม่มีผลกระทบต่อพระราชกิจเฉพาะของทั้งสองพระองค์
หรือความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ทั้งสอง เพราะในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายแล้ว
พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญาณเดียวกันและไม่มีใครสามารถแยกพระองค์ทั้งสองออกจากกันได้
ถึงแม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด
แต่การดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ทั้งสองอยู่ภายใต้การควบคุมโดยพระวิญญาณของพระองค์
ซึ่งทรงจัดสรรพระราชกิจที่แตกต่างกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกันให้แก่พระองค์ทั้งสอง

และจัดสรรเนื้อหนังมนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไปยังสายเลือดที่ต่างกัน
พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไม่ใช่พระบิดาของพระวิญญาณของพระเยซู
และพระวิญญาณของพระเยซูไม่ใช่พระบุตรของพระวิญญาณของพระยาห์เวห์
พระวิญญาณเหล่านี้เป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน
พระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้กับพระเยซูนั้นมีได้ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกัน
แต่พระองค์ทั้งสองทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่เป็นเพราะพระวิญญาณของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกัน
พระเจ้าทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความปรานีและความรักมั่นคง
รวมทั้งพระราชกิจการพิพากษาอันชอบธรรมและการเตือนมนุษย์ และพระราชกิจการสาปแช่งมนุษย์
และในท้ายที่สุด พระองค์จึงทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในการทำลายโลกและการลงโทษคนชั่วได้
พระองค์ไม่ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เองหรือ?
นี่ไม่ใช่ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์สมบูรณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 131

พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดทั่วทั้งจักรวาลและในอาณาจักรเบื้องบน

พระองค์จะทรงสามารถอธิบายถึงพระองค์เองอย่างครบถ้วนโดยใช้ภาษาของมนุษย์ได้กระนั้นหรือ?

พระเจ้าทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนังนี้เพื่อที่จะทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์

ไม่มีนัยสำคัญเฉพาะแต่อย่างใดต่อภาษาของเนื้อหนังนี้ มันไม่มีความสัมพันธ์ใดกับการผ่านไปของยุคทั้งหลาย
อีกทั้งไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เหตุใดพระเจ้าจึงมิได้ทรงอนุญาตให้พระฉายาของพระองค์คงเหลืออยู่?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงปล่อยให้มนุษย์ว่าดพระฉายาของพระองค์เพื่อที่มันจะได้ถูกส่งต่อไปยังชนรุ่นต่อไป?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงอนุญาตให้ผู้คนยอมรับว่าพระฉายาของพระองค์คือพระฉายาของพระเจ้า?

ถึงแม้ว่าภาษาของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของพระเจ้า

แต่มันจะเป็นไปได้หรือที่การปรากฏของมนุษย์จะเป็นตัวแสดงแทนพระฉายาอันเป็นที่ยกย่องของพระเจ้า?

เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เพียงเสด็จลงจากสวรรค์มาเป็นมนุษย์ที่เฉพาะเจาะจงคนหนึ่ง

คือพระวิญญาณของพระองค์นั่นเองที่เสด็จลงมาเป็นมนุษย์

ซึ่งพระองค์ทรงใช้ผ่านทางเพื่อทรงพระราชกิจของพระวิญญาณ

คือพระวิญญาณนั่นเองที่มีการแสดงออกเป็นมนุษย์

และคือพระวิญญาณนั่นเองที่ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

พระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนังนั้นเป็นตัวแทนพระวิญญาณได้อย่างครบถ้วน

และเนื้อหนังนั้นก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจ

แต่นั้นมิได้หมายความว่าภาษาของเนื้อหนังนั้นจะเป็นสิ่งแทนที่พระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่มิใช่จุดประสงค์หรือนัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อให้พระวิญญาณได้พบสถานที่ที่จะพักอาศัยที่เหมาะสมกับการทรงพระราชกิจ
ของพระองค์เท่านั้น เพื่อสัมฤทธิ์ผลพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังได้ดีขึ้น

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นกิจการทั้งหลายของพระองค์ เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์

ได้ยินพระวณะของพระองค์ และรู้จักความอัศจรรย์ของพระราชกิจของพระองค์

พระนามของพระองค์เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนพระอัครลักษณะของพระองค์

แต่พระองค์ไม่เคยตรัสไว้ว่าการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์

นั่นเป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เท่านั้น และดังนั้น

แง่มุมที่สำคัญยิ่งของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นก็คือพระนามของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระองค์ และเพศสภาพของพระองค์

เหล่านี้ถูกใช้เพื่อเป็นตัวแทนการบริหารจัดการของพระองค์ในยุคนี้

การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่มีความสัมพันธ์แต่อย่างใดกับการบริหารจัดการของพระองค์

โดยเป็นเพียงเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลานั้นเท่านั้น

กระนั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่ทรงมีการปรากฏที่เฉพาะเจาะจง

และดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกครอบครัวที่เหมาะสมเพื่อกำหนดการทรงปรากฏของพระองค์

หากการทรงปรากฏของพระเจ้าจะต้องมีนัยสำคัญแบบตัวแทน

เช่นนั้นแล้วพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีคุณลักษณะทางไบหน้าคล้ายกับไบหน้าของพระองค์ก็จะต้องเป็นตัวแทนพระเจ้าด้วยเช่นกัน นั่นจะไม่เป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์หรือ?

มนุษย์ได้วาดพระฉายาลักษณ์ของพระเยซูขึ้นมาเพื่อที่มนุษย์จะได้สัมผัสการพระองค์ ณ เวลานั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงให้คำแนะนำพิเศษแต่อย่างใด และดังนั้น

มนุษย์จึงได้ส่งต่อพระฉายาลักษณ์ที่จินตนาการไว้นั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ในความจริงนั้น

ตามเจตนารมณ์เดิมของพระเจ้า มนุษย์ไม่ควรได้ทำเช่นนั้น

มันเป็นเพียงความกระตือรือร้นของมนุษย์ที่เป็นเหตุให้พระฉายาลักษณ์ของพระเยซูยังคงมีอยู่จนกระทั่งวันนี้

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ

และมนุษย์จะไม่มีความสามารถครอบคลุมสิ่งที่พระฉายาของพระองค์เป็นในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายได้

พระอุปนิสัยของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์ได้

ส่วนการทรงปรากฏของพระนาสิกของพระองค์ พระโอบุษฐ์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์

และพระเกศาของพระองค์ เหล่านี้ล้วนอยู่นอกเหนือความสามารถของเจ้าที่จะครอบคลุมได้

เมื่อวิวรรณ์ได้มาถึงขอห์น เขาได้เห็นพระฉายาของบุตรมนุษย์ กล่าวคือ

ที่ออกจากพระโอบุษฐ์ของพระองค์นั้นคือดาบสองคม พระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนเปลวไฟ

พระเศียรและพระเกศาของพระองค์เป็นสีขาวเหมือนขนแกะ

พระบาทของพระองค์เป็นเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา และมีขอบสีทองรอบพระอุระของพระองค์

ถึงแม้ว่าถ้อยคำของเขาแจ่มชัดอย่างยิ่ง

แต่พระฉายาของพระเจ้าที่เขาพรรณนาไว้นั้นมิใช่ฉายาของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

สิ่งที่เขาได้เห็นเป็นเพียงนิมิตหนึ่งเท่านั้น และมีฉายาของบุคคลจากโลกทางวัตถุ ขอห์นได้มองเห็นนิมิต

แต่เขามีได้ประจักษ์กับการทรงปรากฏที่แท้จริงของพระเจ้า ฉายาของเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ที่เป็นฉายาของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งนั้น

ไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้

เมื่อพระยาหวั่นไหวได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นในพระฉายาของพระองค์เอง และได้ทรงสร้างเพศชายและเพศหญิง ณ เวลานั้น

พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเพศชายและเพศหญิงในพระฉายาของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าฉายาของมนุษย์จะคล้ายคลึงกับพระฉายาของพระเจ้า

แต่การนี้ไม่สามารถตีความอนุมานเป็นการหมายความว่า การปรากฏของมนุษย์นั้นเป็นพระฉายาของพระเจ้า

และเจ้าไม่สามารถใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อแสดงตัวอย่างที่ชัดเจนอย่างครบถ้วนถึงพระฉายาของพระเจ้าได้

เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ขบถยิ่งนัก ทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ทรงน่าอัศจรรย์และยากหยั่งถึงได้ยิ่งนัก!

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 132

ในคราวนี้ พระเจ้าเสด็จมาทรงพระราชกิจไม่ใช่ในกายจิตวิญญาณ แต่ในกายที่ธรรมดาสามัญมาก ยิ่งไปกว่านั้น
กายนี้ไม่เพียงแต่เป็นพระวรกายในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้น
แต่ยังเป็นพระวรกายที่พระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังด้วยเช่นกัน เป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งธรรมดาสามัญมาก
เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่ทำให้พระองค์โดดเด่นออกมาจากผู้อื่น
แต่เจ้าสามารถได้รับความจริงซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนจากพระองค์ได้
เนื้อหนังซึ่งไร้นัยสำคัญนี่คือสิ่งที่พระวณะแห่งความจริงทั้งหมดจากพระเจ้าจำแลงร่างขึ้นมาดำเนินพระราชกิจ
ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าให้มนุษย์เข้าใจ
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะมองเห็นพระเจ้าในสวรรค์หรือ?
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะเข้าใจพระเจ้าในสวรรค์หรือ?
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะมองเห็นบันปลายของมวลมนุษย์หรือ?
พระองค์จะทรงบอกความลับเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้า—ความลับที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสามารถบอกเจ้าได้
และพระองค์จะทรงบอกกับเจ้าเช่นกันถึงความจริงที่เจ้านั้นไม่เข้าใจ
พระองค์ทรงเป็นประมุขของเจ้าที่จะเข้าไปสู่ราชอาณาจักร และเป็นผู้นำเจ้าเข้าไปสู่ยุคใหม่
มนุษย์ที่ธรรมดาสามัญเช่นนั้นถือครองความล้าลึกลับอันมีอาภัพยิ่งลึกล้ำได้อยู่มากมาย
กิจการของพระองค์อาจมีอาภัพเคราะห์ได้สำหรับเจ้า
แต่เป้าหมายโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้เจ้ามองเห็น
ว่าพระองค์มีใช้มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งอย่างที่คุณเชื่อ
เพราะพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าและความใส่ใจที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมวลมนุษย์ในยุคสุดท้าย
แม้เจ้าจะไม่สามารถได้ยินพระวณะของพระองค์ที่ดูเหมือนจะสิ้นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
หรือมองเห็นพระเนตรของพระองค์ประหนึ่งเปลวเพลิงอันลุกโชน
และแม้เจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงความมีวินัยแห่งกตเวทิต์ของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น
เจ้าก็สามารถได้ยินจากพระวณะของพระองค์ว่าพระเจ้าทรงพิโรธ
และรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงความเมตตาสงสารต่อมวลมนุษย์
เจ้าสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ตระหนักถึงความกังวลห่วงใยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ทั้งปวง พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายคือ
การเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นพระเจ้าในสวรรค์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และทำให้มนุษย์สามารถรู้จัก เชื่อฟัง เคารพ และรักพระเจ้า
นี่เป็นเหตุผลว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง

แม้ว่าสิ่งที่มนุษย์เห็นในวันนี้คือพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งทรงมีหนึ่งพระนาสิกและสองพระเนตร และพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีอะไรโดดเด่น
ในตอนท้าย พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่า หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมหาศาล หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์จะสลายลง แผ่นดินโลกจะดิ่งพรวนลงสู่ความอลหม่าน
และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะดำรงชีวิตท่ามกลางการกัณดารอาหารและภัยพิบัติทั้งหลาย
พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นว่า
หากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดในยุคสุดท้าย
พระเจ้านั้นจะได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงในนรกไปเสียจนแล้ว หากไม่มีมนุษย์ผู้นี้อยู่
พวกเขาก็จะเป็นพวกคนบาปตัวฉกาจไปตลอดกาล และเจ้าจะกลายเป็นซากศพชั่ววันรันดร์ พวกเจ้าควรรู้ว่า
หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะเผชิญหน้ากับหายนะที่มีอาจหลบหลีกได้เลย
และคงจะพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษอันรุนแรงเสียยิ่งกว่าซึ่งพระเจ้าทรงดวงแบ่งให้กับมวลมนุษย์
ในยุคสุดท้าย หากเนื้อหนังธรรมดาสำนึกนี้ไม่ถือกำเนิดขึ้น
เจ้าทั้งหมดก็จะต้องอยู่ในสถานะที่พวกเขาร้องขอต่อชีวิตโดยที่ไม่มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตได้
และอธิษฐานขอความตายโดยที่ไม่สามารถตายได้ หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่
พวกเขาก็จะไม่สามารถได้รับความจริงและมาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าในวันนี้ได้
แต่เจ้ากลับจะถูกพระเจ้าลงโทษเพราะบาปอันหนักหนาสาหัสของเจ้าแทน พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า
หากมิใช่เพราะพระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนัง ก็คงจะไม่มีผู้ใดเลยที่มีโอกาสได้รับความรอด
และหากมิใช่เพราะการมาของเนื้อหนังนี้ พระเจ้าก็คงจะวางบทอวานให้กับยุคเก่าไปเสียจนแล้ว?
ด้วยความที่เป็นเช่นนี้ พวกเขายังสามารถปฏิเสธการจุดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าได้อยู่หรือไม่?
เพราะพวกเขาส่งสามารถได้รับประโยชน์มากมายเหลือเกินจากมนุษย์ธรรมดาสำนึกผู้นี้
เหตุใดพวกเขาก็จะไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปรมปรีดีเล่า?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำการที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 133

พระราชกิจของพระเจ้าคือบางสิ่งที่เจ้าไม่สามารถจับใจความได้

หากเจ้าไม่สามารถจับใจความเข้าใจได้อย่างเต็มที่ว่าตัวเลือกของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่

ทั้งยังไม่สามารถรู้ได้ว่าพระราชกิจของพระองค์สามารถประสบผลสำเร็จได้หรือไม่ แล้วเหตุใดหรือ

เจ้าจึงไม่ลองเสี่ยงโชคของเจ้าและความนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้อาจช่วยเหลือเจ้าได้อย่างใหญ่หลวงหรือไม่

และคุณว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่จริงๆ หรือไม่? อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

ในกาลของโนอาห์ พวกมนุษย์ได้กินและดื่ม

สมรสกันและยอมพ่ายแพ้แก่ชีวิตสมรสจนถึงขอบข่ายที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทราบดีเห็นเป็นพยานได้

พระองค์จึงส่งน้ำท่วมใหญ่มาทำลายมวลมนุษย์ และไว้ชีวิตเพียงครอบครัวแปดคนของโนอาห์

กับนกและสัตว์ป่าทุกชนิด อย่างไรก็ตาม ในยุคสุดท้าย

ผู้ที่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตคือทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงบทวารสวรรค์

แม้ทั้งสองยุคจะเป็นกาลสมัยที่มีความเลื่อมทราบดีอันใหญ่หลวงจนพระองค์ไม่ทรงสามารถทราบดีเห็นเป็นพยานได้

และมวลมนุษย์ในทั้งสองยุคกลับกลายเป็นเลื่อมทราบดีจนถึงกับปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พระเจ้าก็ได้ทรงทำลายเพียงผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

มวลมนุษย์ในทั้งสองยุคทำให้พระเจ้าทรงทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง

ทว่าพระเจ้าก็ยังทรงอดทนกับพวกมนุษย์ในยุคสุดท้ายจนกระทั่งถึงบัดนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่า?

พวกเขาไม่เคยแปลกใจเลยหรือว่าเป็นเพราะเหตุใด? หากพวกเขาไม่รู้จริงๆ เช่นนั้นก็จงให้เราบอกแก่พวกเขาเถิด

เหตุผลที่พระเจ้าสามารถประทานพระคุณให้แก่ผู้คนในยุคสุดท้ายนั้น

ไม่ใช่เพราะพวกเขาเลื่อมทราบดีน้อยกว่าผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

หรือพวกเขาได้แสดงการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้าแล้ว

และนับประสาอะไรที่จะเป็นเพราะวิทยาการในยุคสุดท้ายก้าวหน้าเสียจนพระเจ้าไม่สามารถตัดใจทำลายพวกเขาได้ แต่กลับเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจที่ต้องปฏิบัติในกลุ่มผู้คนในยุคสุดท้าย

และพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เองในการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์

และนอกจากนี้

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงเลือกสรรคนส่วนหนึ่งในกลุ่มนี้ให้กลายเป็นวัตถุแห่งความรอดของพระองค์

และเป็นดอกผลของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และนำพาผู้คนเหล่านี้ไปสู่ยุคถัดไป ดังนั้น

ราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายไปทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม

ต่างเป็นไปเพื่อการเตรียมสำหรับพระราชกิจซึ่งเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นจะปฏิบัติในยุคสุดท้ายทั้งสิ้น

น ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเจ้าได้มาถึงวันนี้ นั่น ก็เป็นเพราะเนื้อหนังนี้
พวกเจ้ามีโอกาที่จะรอดชีวิตก็เพราะพระเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนี้เอง
โซควาสนาทั้งหมดนี้ได้มาก็เพราะมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ แต่ไม่เพียงเท่านี้ ในท้ายที่สุด
ทุกชนชาติจะนมัสการมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ ทั้งยังขอบคุณและเชื่อฟังมนุษย์ที่ไร้นัยสำคัญผู้นี้ เพราะความจริง
ชีวิต และหนทางที่พระองค์ทรงนำมาซึ่งที่ช่วยให้ช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด
ได้บรรเทาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ได้ลดระยะห่างระหว่างมนุษย์และพระเจ้า
และเปิดการเชื่อมโยงระหว่างพระคำของพระเจ้าและมนุษย์
เป็นพระองค์เช่นกันที่ทรงได้รับพระสิริซึ่งยิ่งใหญ่กว่าสำหรับพระเจ้า
มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนี้ไม่ควรค่าแก่ความไว้วางใจและความชื่นชมบูชาของเจ้าหรือหรือ?
เนื้อหนังซึ่งธรรมคาสาณูเช่นนั้นไม่เหมาะที่จะได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์หรือหรือ?
มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนั้น ไม่สามารถกลายเป็นการแสดงออกของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์หรือหรือ?
มนุษย์ผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิตมวลมนุษย์จากความวิบัติเช่นนั้น ไม่สมควรแก่ความรักของพวกเจ้าและความอยากของเจ้าที่
จะยึดพระองค์ไว้ให้มันหรือหรือ? หากพวกเจ้าปฏิเสธความจริงซึ่งแสดงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
และรังเกียจการดำรงอยู่ของพระองค์ท่ามกลางพวกเจ้า แล้วสิ่งใดเล่าที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าในบทวสาน?

พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในยุคสุดท้ายกระทำผ่านมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้
พระองค์จะทรงมอบทุกสิ่งแก่เจ้า และสิ่งที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
พระองค์จะทรงสามารถตัดสินทุกสิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเจ้า
มนุษย์เช่นนั้นสามารถเป็นอย่างที่พวกเจ้าเชื่อว่าพระองค์เป็นได้หรือไม่?
มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเรียบง่ายธรรมดาจนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง
ความจริงของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเจ้าอย่างถึงที่สุดกระนั้นหรือ?
การเป็นพยานต่อการกิจการของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเจ้าอย่างที่สุดหรือหรือ?
หรือว่าเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางเจ้านั้นไม่ควรค่าให้พวกเจ้าเดินไป? เมื่อพิจารณาโดยรวมทุกอย่างแล้ว
สิ่งใดหรือที่เป็นเหตุให้พวกเจ้าชิงชังพระองค์ และเหวี่ยงพระองค์ทิ้งไปและรักษาระยะห่างจากพระองค์
มนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้แสดงความจริง มนุษย์ผู้นี้เองที่เป็นผู้จัดเตรียมความจริง
และมนุษย์ผู้นี้เองที่เป็นผู้ให้เส้นทางให้พวกเจ้าติดตาม
อาจเป็นได้หรือไม่ว่าพวกเจ้ายังคงไม่สามารถค้นพบร่องรอยของพระราชกิจของพระเจ้าภายในความจริงเหล่านี้?
หากปราศจากพระราชกิจของพระเยซูแล้วไซ้ร้ มวลมนุษย์ย่อมจะไม่สามารถได้ลงมาจากกางเขน
แต่หากปราศจากการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้
บรรดาผู้ที่ลงมาจากกางเขนย่อมจะไม่มีวันสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าหรือเข้าสู่ยุคใหม่ได้เลย

หากปราศจากการมาของมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้

พวกเขาก็คงจะไม่มีวันได้มีโอกาสที่จะมองเห็น โคมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

ทั้งยังไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะมองเห็น

เนื่องเพราะพวกเขากำลังล้วนเป็นวัตถุที่ควรถูกทำลายสิ้นเมื่อนานมาแล้ว

เนื่องจากการมาถึงของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้พวกเขาและแสดงความปรานีต่อพวกเขา ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

คำพูดที่เราต้องทิ้งไว้กับพวกเขาในตอนท้ายก็ยังคงเป็นคำพูดเหล่านี้ที่ว่า มนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้

ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้น มีความสำคัญยิ่งชีวิตต่อพวกเขา

นี่คือสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วท่ามกลางมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 134

เจ้าควรรู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงบ้าง? พระวิญญาน องค์บุคคล และพระวณะ

ประกอบขึ้นเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง

และนี่คือความหมายที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง หากเพียงเจ้ารู้จักองค์บุคคลเท่านั้น—

หากเจ้ารู้จักจักรวาลและบุคลิกภาพของพระองค์—แต่ไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญาน

หรือสิ่งที่พระวิญญานทรงทำในเนื้อหนัง และหากเจ้าเพียงแค่ให้ความสนใจต่อพระวิญญาน และพระวณะ

และเพียงแค่อธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระวิญญานเท่านั้น

แต่ไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญานของพระเจ้าในพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เช่นนั้นแล้ว

กระนั้นนี่ก็พิสูจน์ได้ว่า เจ้าไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงประกอบด้วยความรู้และการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระอง

ค์ และการจับความเข้าใจกฎเกณฑ์และหลักการของพระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์

และวิธีที่พระวิญญานของพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง มันยังประกอบด้วยความรู้ด้วยเช่นกันว่า

ทุกการกระทำของพระเจ้าในเนื้อหนังนั้นถูกควบคุมโดยพระวิญญาน และรู้ว่าพระวณะที่พระองค์ตรัสคือ

การแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาน ด้วยเหตุนี้ การที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น

การรู้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไรในสถานะความเป็นมนุษย์และในเทวสภาพเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

ในทางกลับกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของพระวิญญาน ซึ่งผู้คนทั้งหมดมีส่วนร่วมด้วย

การแสดงออกทั้งหลายของพระวิญญานคือแง่มุมใดบ้าง?

บางครั้งพระเจ้าทรงพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์ และบางครั้งในเทวสภาพ—แต่ในทั้งสองกรณี

พระวิญญานทรงเป็นผู้บัญชาการ ไม่ว่าวิญญานอะไรก็ตามที่อยู่ภายในผู้คน

ดังนั้นคือการแสดงออกภายนอกของพวกเขา พระวิญญานทรงพระราชกิจตามปกติ

แต่มีการชี้นำของพระองค์สองส่วนโดยพระวิญญาน กล่าวคือ ส่วนหนึ่งคือพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์

และอีกส่วนหนึ่งคือพระราชกิจโดยผ่านทางเทวสภาพ เจ้าควรรู้อะไรอย่างชัดเจน

พระราชกิจของพระวิญญานผันแปรไปตามรูปการณ์แวดล้อม กล่าวคือ

เมื่อพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์เป็นที่พึงประสงค์ พระวิญญานก็จะทรงชี้นำพระราชกิจแบบมนุษย์นี้

และเมื่อพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระองค์เป็นที่พึงประสงค์

เทวสภาพก็จะปรากฏโดยทันทีเพื่อดำเนินการพระราชกิจนั้น

เพราะพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังและทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงพระราชกิจทั้งในสถานะความเป็นมนุษย์และในเทวสภาพ

พระราชกิจของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์ได้รับการทรงชี้นำโดยพระวิญญาน

และทำไปเพื่อสนองความต้องการทางเนื้อหนังของผู้คน
เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการมีส่วนร่วมของพวกเขากับพระองค์
เพื่อยอมให้พวกเขาเห็นความเป็นจริงและสภาพปกติของพระเจ้า และเพื่อยอมให้พวกเขาเห็นว่า
พระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาเป็นมนุษย์และสถิตท่ามกลางมนุษย์ ดำเนินพระชนม์ชีพร่วมกันกับมนุษย์
และทรงมีส่วนร่วมกับมนุษย์
พระราชกิจของพระองค์ในเทวสภาพทำไปเพื่อจัดเตรียมเพื่อชีวิตของผู้คนและเพื่อนำผู้คนในทุกอย่างจากด้านบ
วก โดยการเปลี่ยนอุปนิสัยของผู้คน
และการยอมให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณโดยแท้จริง ในใจความสำคัญนั้น
การเติบโตในชีวิตมนุษย์สัมฤทธิ์ผลโดยตรงผ่านทางพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าในเทวสภาพ
เฉพาะเมื่อผู้คนยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในเทวสภาพเท่านั้น
พวกเขาจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถอิมเมมในวิญญาณของพวกเขาได้ ที่เพิ่มเข้าไปในการนี้ก็คือ
เฉพาะเมื่อมีพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น—การทรงเลี้ยงดู การสนับสนุน
และการจัดเตรียมของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์—
จึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างเต็มเปี่ยม
พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองที่ถูกพูดถึงในวันนี้ทรงพระราชกิจทั้งในสภาวะความเป็นมนุษย์และในเทว
สภาพ พระราชกิจและชีวิตแบบมนุษย์ธรรมชาติของพระองค์
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงภ
กชีวิตจริง สภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพของพระองค์รวมกันเป็นหนึ่ง
และพระราชกิจของทั้งคู่ก็สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระวณะ ไม่ว่าจะในสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพ
พระองค์ดำรงพระวณะ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์
พระองค์ตรัสภาษาของสภาวะความเป็นมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนอาจจะมีส่วนร่วมและเข้าใจได้
พระวณะของพระองค์ตรัสโดยเรียบง่าย และง่ายต่อการเข้าใจ
จนพระวณะเหล่านั้นสามารถถูกจัดเตรียมให้ผู้คนทั้งหมดได้
โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนเหล่านั้นจะมีความรู้หรือมีการศึกษาคำหรือไม่ก็ตาม
พวกเขาทุกคนสามารถรับพระวณะของพระเจ้าไว้ได้
พระราชกิจของพระเจ้าในเทวสภาพก็ดำเนินการโดยผ่านทางพระวณะเช่นกัน
แต่มันเต็มเปี่ยมไปด้วยการจัดเตรียม มันเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิต มันไร้การเจือปนโดยแนวคิดทั้งหลายของมนุษย์
มันไม่เกี่ยวพันกับการเลือกชอบของมนุษย์ และมันไม่มีขีดจำกัดแบบมนุษย์

มันอยู่นอกพันธนาการทั้งหลายของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติใดๆ มันดำเนินการในเนื้อหนัง
แต่มันเป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ

หากผู้คนยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแค่ในสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะจำกัดเขตตัวพวกเขาเองกับวงเขตที่แน่นอนวงเขตหนึ่ง และดังนั้นก็จะพึงประสงค์ให้มีการจัดการ
การตัดแต่ง และความมีวินัยตลอดกาลเพื่อให้มีแม้กระทั่งความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในตัวพวกเขา

ถึงแม้ว่าจะไม่มีพระราชกิจหรือการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา ก็จะพึงวิธีกาๆ ของพวกเขาเสมอ
มีเพียงโดยผ่านทางพระราชกิจของเทวสภาพเท่านั้น

ที่โรคและข้อบกพร่องเหล่านี้จะสามารถได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องได้

และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้

แทนที่จะคงทนกับการจัดการและการตัดแต่ง สิ่งที่พึงประสงค์คือการจัดเตรียมเชิงบวก

การใช้พระวณะเพื่อชดเชยข้อบกพร่องทั้งหมด การใช้พระวณะเพื่อเผยให้เห็นทุกสภาพของผู้คน

การใช้พระวณะเพื่อชี้นำชีวิตของพวกเขา ทุกถ้อยคำของพวกเขา ทุกการกระทำของพวกเขา

เพื่อเปิดเผยเจตนาและแรงจูงใจของพวกเขา นี่คือพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ด้วยเหตุนี้
ในท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น

เจ้าควรนบนาบเบื้องหน้าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทันที รับรู้และยอมรับพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าควรยอมรับและเชื่อฟังพระราชกิจและพระวณะแบบพระเจ้าของพระองค์

การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้า หมายความว่า

พระราชกิจและพระวณะทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าดำเนินการไปโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์
ปกติของพระองค์ และโดยผ่านทาง การจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชี้นำพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์และทรงดำเนินพระราชกิจของเทวสภาพใน
เนื้อหนังทันที

และในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นเจ้าสามารถมองเห็นทั้งพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์

นี่คือนัยสำคัญอันจริงแท้ของการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ

หากเจ้าสามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะสามารถเชื่อมต่อกับส่วนที่แตกต่างทั้งหมดของพระเจ้าได้

เจ้าจะเลิกเพิ่มความสำคัญอันเกินควรต่อพระราชกิจของพระองค์ในเทวสภาพ

และเจ้าจะเลิกมองพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ด้วยความเมินเฉยอันเกินควร

และเจ้าจะไม่ไปจนสุดขีด หรือใช้ทางอ้อมใดๆ ทั้งหมดนี้ ความหมายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงคือ

พระราชกิจของสภาวะความเป็นมนุษย์และของเทวสภาพของพระองค์ ดังที่ได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณนั้น

ได้แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังของพระองค์ เพื่อที่ผู้คนจะสามารถเห็นได้ว่า
พระองค์ทรงมีชีวิตชีวาและเหมือนจริง เป็นจริงและแท้จริง

พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์มีระยะการเปลี่ยนผ่าน
โดยการทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์เพียบพร้อมนั้น

พระองค์ทรงทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์สามารถรับการชี้นำของพระวิญญาณได้
ซึ่งหลังจากนั้นสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็สามารถจัดเตรียมและเลี้ยงดูคริสตจักรได้
นี่คือการแสดงออกอย่างหนึ่งของพระราชกิจปกติของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

หากเจ้าสามารถมองเห็นหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจน
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่น่าจะเก็บงำโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์
ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถผิดได้ พระองค์ทรงถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด
พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดอย่างไม่ถูกต้อง พระราชกิจแบบพระเจ้ายิ่งเป็นการแสดงออกโดยตรงของน้ำพระทัยพระเจ้า
โดยไม่มีการแทรกแซงของสภาวะความเป็นมนุษย์ มันไม่ได้ก้าวผ่านความเพียบพร้อม
แต่มาจากพระวิญญาณโดยตรง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่า

พระองค์สามารถทรงพระราชกิจในเทวสภาพได้เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์
มันไม่ได้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติเลยแม้แต่น้อย และดูเหมือนว่าถูกดำเนินการโดยบุคคลปกติ
พระเจ้าเสด็จจากสวรรค์มายังแผ่นดินโลกโดยหลักแล้วเพื่อแสดงออกถึงพระวาระของพระเจ้าโดยผ่านทางเนื้อ
หนัง เพื่อทรงงานของพระวิญญาณของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์โดยวิถีทางแห่งเนื้อหนัง

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 135

วันนี้ ความรู้ของผู้คนเรื่องพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงยังคงเป็นด้านเดียวเกินไป

และความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องนี้สำคัญของการจู่เป็นมนุษย์ก็ยังคงขาดแคลนเกินไป

ด้วยเนื้อหาของพระเจ้า

ผู้คนมองเห็นโดยผ่านทางพระราชกิจและพระวณะของพระองค์ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าประกอบด้วยสิ่งทั้งหลายมากมายเหลือเกิน ว่าพระองค์ช่างอุดมสมบูรณ์เหลือเกิน กระนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

คำพยานของพระเจ้าที่ท้ายที่สุดก็มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า กล่าวคือ สิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำในเนื้อหา

หลักการใดที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ สิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำในสถานะความเป็นมนุษย์

และสิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำในเทวสภาพ ผู้คนต้องมีความรู้เรื่องนี้ วันนี้เจ้าสามารถนมัสการบุคคลนี้ได้

ในขณะที่โดยแก่นสารแล้ว เจ้ากำลังนมัสการพระวิญญาณ

และนั่นเป็นสิ่งที่น้อยที่สุดที่ผู้คนควรสัมฤทธิ์ในความรู้ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าผู้ทรงจู่เป็นมนุษย์ กล่าวคือ

การรู้จักแก่นสารของพระวิญญาณโดยผ่านทางเนื้อหา

การรู้จักพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระวิญญาณในเนื้อหา และพระราชกิจแบบมนุษย์ในเนื้อหา

การยอมรับพระวณะและคำรัสท้งหมดของพระวิญญาณในเนื้อหา

และการมองเห็นวิธีที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชี้นำเนื้อหาและทรงแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์ในเนื้อหา กล่าวได้ว่า มนุษย์จะได้มารู้จักพระวิญญาณในฟ้าสวรรค์โดยผ่านทางเนื้อหา

การทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองท่ามกลางมนุษย์ได้ขับไล่พระเจ้าที่คลุมเครือในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนไป

การนมัสการพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองของผู้คนได้เพิ่มการเชื่อฟังของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

และมนุษย์ได้รับวิวรรณ์และได้รับการเลี้ยงดู

และสัมฤทธิ์ความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตมนุษย์โดยผ่านทางพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระวิญญาณของพระเจ้าในเนื้อหา และพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์ในเนื้อหา

นี่คือความหมายที่แท้จริงของการมาถึงของพระวิญญาณในเนื้อหา ซึ่งจุดประสงค์พื้นฐานก็คือ

การที่ผู้คนอาจจะมีส่วนร่วมกับพระเจ้า ฟังพาพระเจ้า และมาถึงซึ่งความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้

ในใจความสำคัญ ผู้คนควรมีท่าทีใดต่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง? เจ้ารู้สิ่งใดบ้างเกี่ยวกับการจู่เป็นมนุษย์

เกี่ยวกับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ เกี่ยวกับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เกี่ยวกับกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง? หัวข้อหลักๆ ของการหารือของวันนี้คือเรื่องใด?

การจู่เป็นมนุษย์ การเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระวณะ

และการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่จะต้องเข้าใจ พวกเจ้าต้องค่อยๆ

มาเข้าใจประเด็นเหล่านี้และมีความรู้เรื่องเหล่านี้อย่างชัดเจน
บนพื้นฐานของวุฒิภาวะของพวกเจ้าและบนพื้นฐานของยุคสมัยนั้น
กระบวนการที่ผู้คนใช้ในการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเป็นแบบเดียวกันกับกระบวนการที่พ
วเขาใช้ในการรู้จักการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะของพระเจ้า
ยิ่งผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งได้รู้จักพระวิญญาณของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนจับความเข้าใจหลักการทั้งหลายของพระราชกิจของพระวิญญาณ
และได้มารู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระ
เจ้า ในความเป็นจริงนั้น เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมและทรงได้รับพวกเขา
พระองค์กำลังทรงยอมให้พวกเขารู้จักกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง
พระองค์กำลังทรงใช้พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเพื่อแสดงให้ผู้คนเห็นถึงนัยสำคัญที่แท้จริงของกา
รจุติเป็นมนุษย์ เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่า
พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงปรากฏขึ้นเบื้องหน้ามนุษย์โดยแท้จริงแล้ว
เมื่อผู้คนได้รับการรับไว้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว
การแสดงออกของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงก็ได้ทรงพิชิตพวกเขาแล้ว
พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เปลี่ยนพวกเขา
และทรงพระราชกิจให้ชีวิตของพระองค์เองเข้าไปในพวกเขา โดยการเติมเต็มพวกเขาด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
(ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
หรือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในเทวสภาพของพระองค์ก็ตาม)
การเติมเต็มพวกเขาด้วยเนื้อแท้ของพระวณะของพระองค์
และการทำให้ผู้คนดำรงชีวิตตามพระวณะของพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงได้รับผู้คนไว้นั้น
โดยพื้นฐานแล้วพระองค์ทรงทำเช่นนี้ด้วยการใช้พระวณะและถ้อยคำของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเป็นวิธีจ
ดการกับความขาดตกบกพร่องของผู้คน และเพื่อพิพากษาและเปิดเผยอุปนิสัยกบฏของพวกเขา
โดยการทำให้พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาต้องการ
และการแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ สิ่งสำคัญที่สุดของทั้งหมดก็คือ
พระราชกิจที่กระทำไปโดยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงคือพระราชกิจแห่งการช่วยทุกคนให้รอดจากอิทธิพลของช
าตาน การพาพวกเขาออกจากดินแดนแห่งความโสมม และการขับไล่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเขา
นัยสำคัญที่ลึกซึ้งที่สุดของการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงก็คือ
การสามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเป็นตัวอย่างที่ดี

และเป็นแบบอย่างที่สามารถปฏิบัติตามพระวณะและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงโดย
ไม่มีความคลาดเคลื่อนหรือการเบี่ยงเบนแม้แต่น้อย การปฏิบัติในหนทางใดก็ตามที่พระองค์ตรัส
และการสามารถสัมฤทธิ์สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงขอ ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
เมื่อเจ้าได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า เจ้าไม่เพียงครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่สำคัญที่สุดคือ เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้
การมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเดียวยังไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะมีชีวิต ประเด็นสำคัญคือ
การที่เจ้าจะสามารถกระทำตามข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงที่มีต่อเจ้าได้หรือไม่
ซึ่งเกี่ยวข้องกับการที่เจ้าจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าได้หรือไม่
เหล่านี้คือความหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในเนื้อหนัง กล่าวได้ว่า
พระเจ้าทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งด้วยการทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยแท้จริงและโดยจริงแท้
และการมีชีวิตชีวาและเหมือนจริง การถูกผู้คนมองเห็น
การทรงพระราชกิจของพระวิญญาณในเนื้อหนัง โดยแท้จริง
และด้วยการกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้คนในเนื้อหนัง การเสด็จมาถึงของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้
โดยพื้นฐานแล้วหมายถึงจะทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความประเสริฐที่แท้จริงของพระเจ้า
เพื่อให้รูปสัณฐานทางเนื้อหนังแก่พระวิญญาณที่ไร้รูปร่าง และเพื่อยอมให้ผู้คนได้เห็นและสัมผัสพระองค์
ในหนทางนี้ พวกที่พระองค์ทรงทำให้ครบบริบูรณ์จะดำรงชีวิตไปตามพระองค์ จะได้รับการรับไว้โดยพระองค์
และจะสมดังพระทัยของพระองค์ หากพระเจ้าเพียงตรัสในสวรรค์เท่านั้น
และไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยแท้จริง เช่นนั้นแล้ว ผู้คนก็คงจะยังไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้
พวกเขาจะเพียงแค่สามารถประกาศกิจการทั้งหลายของพระเจ้าโดยใช้ทฤษฎีที่ว่างเปล่า
และคงจะไม่มีพระวณะของพระเจ้ามาเป็นความเป็นจริง พระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลก
โดยพื้นฐานแล้วก็เพื่อกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี และเป็นแบบอย่างให้พวกที่พระองค์จะทรงรับไว้
มีเพียงด้วยเหตุนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถรู้จักพระเจ้า สัมผัสพระเจ้า และมองเห็นพระองค์ได้โดยแท้จริง
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 136

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ประกอบด้วยสองส่วน

เมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรกนั้น ผู้คนก็ไม่เชื่อในพระองค์หรือรู้จักพระองค์ และพวกเขาได้ตรึงพระเยซูที่กางเขน จากนั้น เมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สอง ผู้คนยังคงไม่เชื่อในพระองค์ นับประสาอะไรที่จะรู้จักพระองค์

และพวกเขาตรึงพระคริสต์ที่กางเขนนี้อีกครั้งหนึ่ง มนุษย์ไม่เป็นศัตรูของพระเจ้าหรือ?

หากมนุษย์ไม่รู้จักพระองค์ มนุษย์จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าอย่างไรได้?

เขาจะมีคุณสมบัติที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าอย่างไรได้? คำกล่าวอ้างต่างๆ ของมนุษย์เกี่ยวกับการรักพระเจ้า การรับใช้พระเจ้า และการถวายพระเกียรติพระเจ้าจะไม่เป็นคำโกหกที่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงทั้งหมดหรือ?

หากเจ้าอุทิศชีวิตของเจ้าให้แก่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ไม่สมจริงและไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เจ้าจะไม่ตรากตรำอย่างสูญเปล่าหรือ?

เจ้าจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้อย่างไรในเมื่อเจ้าไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด?

การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้น ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรมหรือ? มันไม่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงหรือ?

คนผู้หนึ่งจะสามารถเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้อย่างไร?

นัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการเป็นคนสนิทของเจ้าคืออะไร?

เจ้าสามารถเป็นคนสนิทคนหนึ่งของพระวิญญาณของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นได้หรือไม่ว่าพระวิญญาณทรงยิ่งใหญ่และทรงเป็นที่ยกย่องเพียงใด?

การเป็นคนสนิทของเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ที่ไม่อาจจับต้องได้—

นั่นไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรมหรือ?

นัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นคืออะไร?

มันไม่ใช่คำมุสาอันหลอกลวงทั้งหมดหรือ? สิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาคือการกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า

กระนั้นอันที่จริง เจ้าเป็นสุนัขบนดักของซาตาน เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า และเจ้าไล่ตามเสาะหา

“พระเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่ง” ผู้ไม่มีอยู่จริง ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา ไม่อาจจับต้องได้

และเป็นผลผลิตของมโนคติที่อันหลงผิดต่างๆ ของเจ้าเอง หากจะกล่าวอย่างคลุมเครือแล้ว “พระเจ้า”

เช่นนั้นคือซาตาน และหากกล่าวอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริง มันก็คือตัวเจ้านั่นเอง

เจ้าพยายามที่จะเป็นคนสนิทของตัวเอง

กระนั้นก็ยังกล่าวว่าเจ้าไล่ตามเสาะหาเพื่อจะกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า—

นั่นไม่เป็นการหมิ่นประมาทหรือ? คุณค่าของการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นคืออะไร?

หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นก็เป็นเพียงพระวิญญาณแห่งชีวิตที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ไม่อาจจับต้องได้
ซึ่งไร้รูปทรงและไร้สถานะ ประเภทที่ไม่ใช่วัตถุ ไม่อาจเข้าหาได้และไม่เป็นที่จับใจความได้ต่อมนุษย์
มนุษย์จะสามารถเป็นคนสนิทของพระวิญญาณซึ่งไร้ร่าง นามัสรรย ไม่อาจหยั่งถึงเช่นนี้อย่างไรได้?
นี่ไม่เป็นเรื่องตลกหรือ? การยกเหตุผลแบบไร้สาระเช่นนั้นใช้ไม่ได้และไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
พวกมนุษย์ที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างนั้น โดยธรรมชาติแล้วเป็นประเภทที่แตกต่างจากพระวิญญาณของพระเจ้า
ดังนั้นทั้งสองจะเป็นคนสนิทกันอย่างไรได้? หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และถ่อมพระองค์ลงโดยการกลายเป็นสิ่งทรงสร้าง เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ที่ถูกสร้างก็จะทั้งไร้คุณสมบัติและไม่สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระองค์ได้
และนอกเหนือจากบรรดาผู้เชื่อในทางพระเจ้าผู้ซึ่งอาจมีโอกาสดำเนินเป็นคนสนิทของพระเจ้าหลังจากที่ดวงจิตของ
พวกเขาได้เข้าสู่สวรรค์แล้วนั้น คนส่วนใหญ่จะไม่สามารถกลายเป็นคนสนิทของพระวิญญาณของพระเจ้าได้
และหากผู้คนปรารถนาที่จะกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้าในสวรรค์ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็น
มนุษย์ พวกเขาจะไม่เป็นมนุษย์ซึ่งโง่เขลาอย่างน่าอึ้งหรือ? ผู้คนเพียงไล่ตามเสาะหา “ความสัจย์ซื่อ”
ต่อพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาองค์หนึ่ง
และไม่ให้ความสนใจแม้สักนิดเดียวต่อพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถถูกมองเห็นได้
เพราะว่ามันง่ายเหลือเกินที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาองค์หนึ่ง
ผู้คนอาจทำแบบนั้นด้วยวิธีใดก็ตามที่พวกเขาชอบ
แต่การไล่ตามเสาะหาพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถถูกมองเห็น ได้ดั่งนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก
บุคคลที่แสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือไม่สามารถที่จะได้พระเจ้านั่นอย่างแน่นอนที่สุด เพราะสิ่งต่างๆ
ที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์จินตนาการขึ้น และมนุษย์ไม่สามารถได้รับมาได้
หากพระเจ้าที่ได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเขาเป็นพระเจ้าที่สูงส่งและเป็นที่ยกย่ององค์หนึ่งผู้ที่พวกเขาไม่อาจเข้าถึง
ได้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร?
และเขาจะรู้จักและเข้าใจพระองค์ได้อย่างไร? หากพระองค์กระทำแต่พระราชกิจของพระองค์
และไม่ทรงมีการติดต่อสัมพันธ์แบบปกติกับมนุษย์เลย
หรือไม่ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเลยและที่มนุษย์ซึ่งต้องตายมีอาจเข้าหาได้ เช่นนั้นแล้ว
ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงพระราชกิจมากมายเพื่อพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์เลย
และไม่สามารถที่จะมองเห็นพระองค์ได้ พวกเขาจะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร?
หากไม่เป็นเพราะเนื้อหนังนี้ที่ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติแล้ว มนุษย์ก็คงไม่มีหนทางที่จะรู้จักพระเจ้า
มันเป็นเพราะการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าในเนื้อหนัง
ได้ ผู้คนกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้านี้เพราะว่าพวกเขามาติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์

เพราะว่าพวกเขาดำเนินชีวิตด้วยกันกับพระองค์และให้พระองค์ร่วมสมาคมด้วย และจึงมารู้จักพระองค์ทีละน้อย หากไม่ใช่ด้วยเหตุนี้ การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์จะไม่สูญเปล่าหรือ? กล่าวคือ ไม่ใช่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าเสียทั้งหมดที่มนุษย์สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้ แต่เป็นเพราะความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ เป็นเพราะพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเองผู้คนจึงมีโอกาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตน และมีโอกาสที่จะนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้

นี่ไม่ใช่ความจริงที่เป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากที่สุดหรือ? บัดนี้ เจ้ายังปรารถนาที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าในสวรรค์อยู่อีกหรือ?

เมื่อพระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงจุดหนึ่งเท่านั้น อีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น มนุษย์จึงสามารถเป็นคนสนิทและคนไว้วางใจของพระองค์ พระเจ้าทรงมีพระวิญญาณ กล่าวคือ ผู้คนมีคุณสมบัติที่จะเป็นคนสนิทของพระวิญญาณองค์นี้อย่างไร ผู้ทรงเป็นที่ยกย่องและไม่อาจหยั่งถึงได้ยิ่งนัก? เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาในเนื้อหนัง และกลายเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งซึ่งมีลักษณะภายนอกเหมือนกันกับมนุษย์เท่านั้น

ผู้คนจึงจะสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และได้รับการรับไว้โดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง พระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง ทรงมีส่วนร่วมในความขึ้นบานยินดี ความเศร้าโศก และความทุกข์ลำบากทั้งหลายของมนุษยชาติ ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษยชาติ ทรงปกป้องมนุษยชาติ และทรงนำพวกเขา

และโดยผ่านทางการณ์นี้พระองค์ทรงชำระผู้คนให้สะอาดและทรงอนุญาตให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์ และพระพรของพระองค์ได้ เมื่อได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้คนจึงเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคนสนิททั้งหลายของพระเจ้าได้ สิ่งนี้เท่านั้นที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง หากพระเจ้าไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้แก่ผู้คน เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะสามารถเป็นคนสนิทของพระองค์ได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่คำสอนที่ว่างเปล่าหรือ?

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 137

เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์เพียงภายในเทวสภาพเท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่พระวิญญาณแห่งสวรรค์ได้ไว้วางพระทัยในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์เพียงคริสต์ไปทั่วดินแดนเท่านั้น

เพื่อแสดงความคิดผ่านถ้อยคำรัสของพระองค์โดยวิธีการอันแตกต่างกันและจากมุมมองอันแตกต่างกัน พระองค์ทรงถือว่าการหล่อเลี้ยงมนุษย์และการสอนมนุษย์เป็นเป้าหมายและหลักการในการทรงพระราชกิจของพระองค์เป็นสำคัญ และไม่สนพระทัยในสิ่งทั้งหลาย เช่น

การมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลหรือรายละเอียดทั้งหลายในชีวิตของผู้คน

พันธกิจหลักของพระองค์คือการตรัสเพื่อพระวิญญาณ กล่าวคือ

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยจับต้องได้

พระองค์ทรงเพียงจัดเตรียมชีวิตของมนุษย์และทรงปลดปล่อยความจริงเท่านั้น

พระองค์ไม่ทรงนำพระองค์เองไปเกี่ยวข้องในงานของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ไม่ทรงมีส่วนในงานของมนุษยชาติ พวกมนุษย์ไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้

และพระเจ้าไม่ทรงมีส่วนในงานของมนุษย์

ในช่วงหลายปีนับตั้งแต่พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกใบนี้เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ได้ทรงพระราชกิจนั้นโดยผ่านทางผู้คนเสมอมา อย่างไรก็ดี

ผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้—

เป็นเพียงบรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานเท่านั้น ในขณะเดียวกัน

พระเจ้าของวันนี้สามารถตรัสโดยตรงจากมุมมองของเทวสภาพ

ทรงส่งพระสุรเสียงของพระวิญญาณออกไปให้ได้ยินและทรงพระราชกิจในนามของพระวิญญาณ

ในทำนองเดียวกันนี้ บรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้งานมาตลอดหลายยุคหลายสมัยนั้น

เป็นตัวอย่างทั้งหลายของพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจภายในร่างกายซึ่งมีเนื้อหนัง—

ดังนั้นทำไมจึงไม่สามารถเรียกพวกเขาว่าพระเจ้าได้?

แต่พระเจ้าของวันนี้ยังทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจโดยตรงในเนื้อหนังเช่นกัน

และพระเยซูก็ทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน

ทั้งสองพระองค์นั้นเรียกว่าพระเจ้า ดังนั้นแล้วอะไรคือความแตกต่าง?

ผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้งานมาตลอดหลายยุคหลายสมัยทั้งหมดนั้น

มีความสามารถในการใช้ความคิดและเหตุผลปกติ

พวกเขาทั้งหมดได้เข้าใจหลักการทั้งหลายของการประพฤติดของมนุษย์

พวกเขาได้มีแนวความคิดทั้งหลายของมนุษย์ปกติ และได้มีสรรพสิ่งทั้งมวลซึ่งผู้คนปกติควรมี
พวกเขาส่วนใหญ่ได้มีพรสวรรค์พิเศษและปัญญาโดยกำเนิด ในการทรงพระราชกิจกับผู้คนเหล่านี้
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ทั้งหลายของพวกเขา
ซึ่งเป็นของขวัญซึ่งประทานโดยพระเจ้าของพวกเขา
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำให้พรสวรรค์ทั้งหลายของพวกเขามีผล
ทรงใช้จุดแข็งทั้งหลายของพวกเขาในการปรนนิบัติพระเจ้า
กระนั้นก็ตามเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นปราศจากแนวคิดหรือความคิด ไม่เจือปนไปด้วยเจตนาของมนุษย์
และกระทั้งขาดพร่องสิ่งซึ่งมนุษย์ปกติมี กล่าวคือ
พระองค์ไม่แม้กระทั่งทรงคุ้นเคยกับหลักการทั้งหลายในการประพฤติดของมนุษย์
เมื่อพระเจ้าของวันนี้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เป็นอย่างนี้เอง
พระราชกิจของพระองค์และพระวาระทั้งหลายของพระองค์ไม่ถูกเจือปนไปด้วยเจตนาทั้งหลายของมนุษย์หรือ
ความคิดของมนุษย์
แต่พระราชกิจและพระวาระทั้งหลายของพระองค์เป็นการสำแดงเจตนารมณ์โดยตรงของพระวิญญาณ
และพระองค์ทรงพระราชกิจโดยตรงในนามของพระเจ้า นี่หมายความว่าพระวิญญาณตรัสโดยตรง กล่าวคือ
เทวสภาพทรงพระราชกิจโดยตรง โดยไม่มีการผสมกับเจตนาของมนุษย์แม้แต่เล็กน้อย อีกนัยหนึ่ง
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงทำให้เทวสภาพเป็นรูปร่างขึ้นโดยตรง
ปราศจากความคิดหรือแนวคิดทั้งหลายของมนุษย์
และไม่มีความเข้าใจในหลักการทั้งหลายของการประพฤติดของมนุษย์
หากมีเพียงเทวสภาพเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจ (ซึ่งหมายความว่า
หากมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจ)
ก็คงจะไม่มีทางที่พระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการดำเนินการบนแผ่นดินโลก
ดังนั้นเมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก
พระองค์จะต้องทรงมีผู้คนจำนวนเล็กน้อยซึ่งพระองค์ทรงใช้งานเพื่อทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ร่วมกับ
พระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติในเทวสภาพ อีกนัยหนึ่ง
พระองค์ทรงใช้งานของมนุษย์เพื่อคำนวณพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระองค์ หากไม่แล้ว
คงจะไม่มีทางที่มนุษย์จะมีส่วนร่วมโดยตรงกับพระราชกิจของพระเจ้า
เรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูและบรรดาสาวกของพระองค์ก็เป็นอย่างนี้เอง ช่วงระหว่างเวลาของพระองค์บนโลก
พระเยซูได้ทรงยกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติเก่าๆ ไปและได้ทรงสถาปนาพระบัญญัติใหม่ๆ ขึ้น
พระองค์ยังได้ตรัสพระวาระมากมายเช่นกัน พระราชกิจทั้งหมดนี้ได้ถูกปฏิบัติเสร็จสิ้นในเทวสภาพ คนอื่นๆ

เช่น เปโตร เปาโล และยอห์น

ทั้งหมดล้วนแต่ได้วางงานที่ตามมาภายหลังของพวกเขาไว้บนรากฐานของพระวจนะทั้งหลายของพระเยซู
กล่าวคือ พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในยุคนี้ โดยทรงนำทางเข้าสู่การเริ่มต้นของยุคพระคุณ
นั่นคือ พระองค์ได้ทรงนำทางเข้าสู่ยุคใหม่ โดยทรงยกเลิกยุคเก่า และยังได้ทรงทำให้พระวจนะที่ว่า
“พระเจ้าทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย” ให้ลุล่วงเช่นกัน อีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์จะต้องปฏิบัติตามของมนุษย์บนรากฐานของพระราชกิจของพระเจ้า

ทันทีที่พระเยซูได้ตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องตรัสทั้งหมดและได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์บน
แผ่นดินโลกแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงจากมนุษย์ไป หลังจากนั้น ผู้คนทั้งหมด ในการทำงาน

ก็ได้ทำเช่นนั้นตามหลักการที่แสดงไว้ในพระวจนะของพระองค์

และได้ปฏิบัติตามความจริงทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ตรัสถึง ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดได้ทำงานเพื่อพระเยซู

หากเป็นพระเยซูที่ทรงพระราชกิจเพียงลำพัง ไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ตรัสพระวจนะมากมายเท่าใด

ผู้คนก็คงจะไม่ได้มีวิถีทางทั้งหลายในการมีส่วนร่วมด้วยพระวจนะของพระองค์เลย

เพราะพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในเทวสภาพและสามารถตรัสได้เพียงพระวจนะแห่งเทวสภาพเท่านั้น

และพระองค์คงไม่ทรงสามารถอธิบายสิ่งทั้งหลายจนถึงขั้นที่ผู้คนปกติสามารถเข้าใจพระวจนะของพระองค์ได้

และดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงให้บรรดาอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งได้ตามพระองค์มาเสริมพระราช
กิจของพระองค์ นี่คือหลักการว่าด้วยวิธีที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจของพระองค์—

โดยการใช้เนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์เพื่อตรัสและเพื่อทรงพระราชกิจเพื่อที่จะทำให้พระราชกิจแห่งเทวสภาพ
เสร็จสมบูรณ์ และจากนั้นจึงใช้ผู้คนที่สมดังพระทัยของพระเจ้าไม่กี่คน หรือบางทีอาจมากกว่านั้น

เพื่อเสริมพระราชกิจของพระองค์ นั่นคือ

พระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อทรงพระราชกิจแห่งการเป็นผู้เลี้ยงและการให้น้ำในสภาวะค
วามเป็นมนุษย์ เพื่อที่ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรอาจเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งความจริง

หากเมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าเพียงได้ทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพเท่านั้น

และไม่มีผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์มาทำงานร่วมกับพระองค์ เมื่อนั้น

มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้าหรือมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้าได้

พระเจ้าจะต้องทรงใช้ผู้คนปกติผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อทำให้พระราชกิจนี้ให้ครบบริบูรณ์

เพื่อเฝ้าดูและเป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรทั้งหลายเพื่อที่จะได้สัมฤทธิ์ผลถึงระดับที่กระบวนการทางความคิดความเข้าใจ
ทั้งหลายของมนุษย์ นั่นคือสมองของเขา สามารถที่จะจินตนาการได้ อีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงใช้ผู้คนจำนวนเล็กน้อยผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อ “แปล”

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติภายในเทวสภาพของพระองค์ เพื่อที่มันจะสามารถเปิดกว้างได้—

เพื่อแปลภาษาของพระเจ้าให้เป็นภาษาของมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนจะสามารถจับใจความและเข้าใจมันได้
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น คงจะไม่มีใครเข้าใจภาษาแบบพระเจ้าของพระเจ้าได้

เพราะผู้ที่สมดังพระทัยของพระเจ้านั้นที่จริงแล้วเป็นคนส่วนน้อย

และความสามารถของมนุษย์ในการจับใจความนั้นอ่อนด้อย

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงเลือกวิธีการนี้เท่านั้นเมื่อทรงพระราชกิจในเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

หากมีเพียงพระราชกิจแบบพระเจ้าเท่านั้น คงจะไม่มีทางที่มนุษย์จะรู้หรือมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้า

เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจภาษาของพระเจ้า

มนุษย์สามารถเข้าใจภาษานี้ได้เฉพาะโดยผ่านทางตัวแทนของผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์

ผู้ซึ่งชี้แจงพระวาระของพระองค์ให้ชัดเจนเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ดี

หากมีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่ทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์

นั่นคงจะเพียงรักษาชีวิตปกติของมนุษย์ได้เท่านั้น มันคงจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ได้

พระราชกิจของพระเจ้าคงจะไม่มีจุดเริ่มต้นใหม่ คงจะมีเพียงเพลงเก่าเดิมๆ คำพูดซ้ำซากเก่าๆ แบบเดิมเท่านั้น

โดยผ่านทางตัวแทนของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เท่านั้น

ผู้ซึ่งพูดทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องพูดและทำทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องทำในระหว่างช่วงเวลาการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งภายหลังจากนั้นผู้คนทำงานและได้รับประสบการณ์ตามพระวาระของพระองค์

ด้วยเหตุนี้เท่านั้นอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และด้วยเหตุนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถไหลไปตามกาลเวลาได้

เขาผู้ที่ทำงานภายในเทวสภาพเป็นตัวแทนพระเจ้า

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์คือประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน กล่าวคือ

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์สามารถทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพได้

ในขณะที่ประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานไม่สามารถทำได้ เมื่อแรกเริ่มของแต่ละยุค

พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสเป็นการส่วนพระองค์และทรงเริ่มต้นยุคใหม่เพื่อทรงนำมนุษย์เข้าสู่การเริ่มต้นใหม่
เมื่อพระองค์ได้ตรัสเสร็จสิ้นแล้ว

นี่จึงมีความหมายว่าพระราชกิจของพระเจ้าภายในเทวสภาพของพระองค์ถูกทำสำเร็จแล้ว หลังจากนั้น

ผู้คนทั้งหมดจึงติดตามการนำของผู้ที่พระเจ้าทรงใช้งานเพื่อเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา

โดยทำนองเดียวกัน

นี่ยังเป็นช่วงระยะซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการนำมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และทรงใช้ในการมอบจุดเริ่มต้นใหม่แก่ผู้คนเช่นกัน—ณ เวลานี้เป็นเวลาซึ่งพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสรุปปิดตัว

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 138

พระเจ้าไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อให้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์มีความเพียบพร้อม
อีกทั้งไม่ใช่เพื่อทรงพระราชกิจของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระองค์เสด็จมาเพียงเพื่อทรงพระราชกิจของเทวสภาพในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้น
สิ่งที่พระเจ้าตรัสจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติไม่ใช่อย่างที่ผู้คนจินตนาการ มนุษย์ให้นิยาม

“สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ” ว่าเป็นการมีภรรยา หรือสามี และบรรดาบุตรและธิดา

ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่าเราเป็นบุคคลปกติคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงมองเรื่องนั้นอย่างนี้

พระองค์ทรงมองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติว่าเป็นการมีความคิดทั้งหลายของมนุษย์ปกติ ชีวิตของมนุษย์ปกติ
และการถือกำเนิดจากผู้คนปกติ แต่ความเป็นปกติของพระองค์ไม่รวมถึงการมีภรรยา หรือสามี และลูกๆ

ในลักษณะที่มนุษย์พูดเกี่ยวกับความเป็นปกติ นั่นคือ สำหรับมนุษย์แล้ว

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าตรัสถึงก็คือสิ่งที่มนุษย์จะพิจารณาว่าเป็นการไม่มีอยู่ของสภาวะความเป็น
มนุษย์ แทบจะไร้อารมณ์ และดูเหมือนว่าจะไร้ซึ่งความต้องการทางเนื้อหนัง ดังเช่นพระเยซู

ผู้ซึ่งทรงมีเพียงลักษณะภายนอกของบุคคลปกติคนหนึ่งและทรงได้รับรูปลักษณ์ของบุคคลปกติคนหนึ่งเท่านั้น
แต่ในแก่นแท้แล้วไม่ได้ทรงมีทั้งหมดที่บุคคลปกติคนหนึ่งควรมีโดยสิ้นเชิง

จากการนี้อาจมองได้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ครอบคลุมความครบถ้วนบริบูรณ์ของสภาวะ
ความเป็นมนุษย์ปกติ แต่ครอบคลุมเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งทั้งหลายซึ่งผู้คนควรมี

เพื่อที่จะสนับสนุนกิจวัตรของชีวิตมนุษย์ปกติและคงไว้ซึ่งอำนาจแห่งเหตุผลของมนุษย์ปกติเท่านั้น

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มนุษย์พิจารณาว่าเป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งซึ่งพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ควรมี อย่างไรก็ตาม มีบรรดาผู้ที่ยังคงยืนยันว่า

อาจกล่าวได้ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงมีภรรยา

มีบรรดาบุตรและธิดา มีครอบครัวเท่านั้น พวกเขากล่าวว่า หากปราศจากสิ่งเหล่านี้

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นบุคคลปกติคนหนึ่ง ถ้าเช่นนั้นแล้วเราขอถามเจ้าว่า “พระเจ้าทรงมีภรรยาสักคนหรือไม่?

เป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าจะทรงมีสามีสักคน? พระเจ้าสามารถมีบุตรได้หรือไม่?”

เหล่านี้ไม่ใช่ความคิดที่ไม่ถูกต้องหรือ?

กระนั้นก็ตามพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ทรงสามารถถือกำเนิดจากรอยแยกระหว่างก้อนหินหรือทรงร่วงหล่น
จากฟ้าได้ พระองค์ทรงสามารถเพียงถือกำเนิดในครอบครัวของมนุษย์ปกติเท่านั้น

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้พระองค์ทรงมีบิดามารดาและบรรดาพี่น้องหญิง

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ควรมี

นั่นเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับพระเยซู พระเยซูทรงมีพระบิดาและพระมารดา บรรดาพี่น้องหญิงชาย

และทุกสิ่งนี้เป็นปกติ แต่หากพระองค์ได้ทรงมีภรรยาและบรรดานุตรและธิดาแล้ว
สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ก็ย่อมจะไม่ได้เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าได้ตั้งพระทัย
ไว้ที่จะให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงมี หากเป็นกรณีเช่นนี้
พระองค์คงจะไม่ได้สามารถทรงพระราชกิจในนามของเทวสภาพได้
มันเป็นเพราะพระองค์ไม่ได้ทรงมีภรรยาหรือลูกๆ
แต่ก็ยังได้ทรงถือกำเนิดจากผู้คนปกติในครอบครัวปกตินั่นเอง
พระองค์จึงได้สามารถทรงพระราชกิจของเทวสภาพได้ เพื่อชี้แจงการนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
สิ่งที่พระเจ้าทรงพิจารณาว่าเป็นบุคคลปกติคนหนึ่งก็คือบุคคลคนหนึ่งที่เกิดกำเนิดในครอบครัวปกติ
บุคคลเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำงานของพระเจ้า ในทางกลับกัน หากบุคคลคนนั้นมีภรรยา
ลูกๆ หรือสามี บุคคลคนนั้นจะไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้
เพราะพวกเขาจะมีเพียงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งมนุษย์จำเป็นต้องมีเท่านั้น
แต่ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าทรงจำเป็นต้องมี สิ่งซึ่งได้รับการเห็นสมควรโดยพระเจ้า
และสิ่งซึ่งผู้คนเข้าใจนั้น มักแตกต่างกันอย่างมหาศาล ห่างกันเป็นโยชน์
ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีหลายอย่างที่ยึดแย้งกับและแตกต่างจากมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเป
นอันมาก
เราอาจพูดได้ว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าโดยทั้งหมดทั้งมวลประกอบด้วยเทวสภาพซึ่งทรงพระรา
ชกิจโดยลงมือเอง โดยมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เล่นบทบาทให้การสนับสนุน
เพราะพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เอง
แทนที่จะยอมให้มนุษย์ลงมือทำด้วยตัวเอง พระองค์ทรงจัดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เองมาอยู่ในร่างมนุษย์
(ในบุคคลปกติที่ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์คนหนึ่ง) เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงใช้การจัดเป็นมนุษย์นี้เพื่อนำเสนอยุคใหม่แก่มวลมนุษย์
เพื่อบอกเล่ามวลมนุษย์ถึงขั้นตอนถัดไปในพระราชกิจของพระองค์
และเพื่อขอให้ผู้คนปฏิบัติตามเส้นทางที่ได้อธิบายไว้ในพระวจนะของพระองค์
ด้วยเหตุนี้พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงได้สรุปปิดตัวลง พระองค์กำลังจะทรงจากมวลมนุษย์ไป
ไม่ทรงสถิตในเนื้อหนังของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติอีกต่อไป
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับทรงผลไปจากมนุษย์เพื่อดำเนินการต่อไปกับพระราชกิจของพระองค์อีกส่วนหนึ่ง
ครั้นแล้ว โดยทรงใช้ผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์
พระองค์จึงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกต่อไปท่ามกลางผู้คนกลุ่มนี้
แต่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงไถ่กู้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 139

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่สามารถสถิตอยู่กับมนุษย์ได้ตลอดไปเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจอื่นอีกมากมายที่ต้องทรงทำ พระองค์ไม่ทรงสามารถสถิตอยู่กับเนื้อหนังได้

พระองค์ต้องทรงสลัดเนื้อหนังออกไปเพื่อทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำ

แม้ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจนั้นในภาพลักษณ์ของเนื้อหนัง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ไม่ทรงรอนกระทั้งพระองค์ได้ทรงเข้าถึงรูปสัณฐานซึ่งบุคคลปกติคนหนึ่งควรได้รับไว้ก่อนจะเสียชีวิตและจากมวลมนุษย์ไป ไม่สำคัญว่าเนื้อหนังของพระองค์นั้นแก่เพียงใด เมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น

พระองค์เสด็จจากมนุษย์ไป ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าอายุสำหรับพระองค์

พระองค์ไม่ทรงนับวันของพระองค์ตามช่วงชีวิตของมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงสิ้นสุดพระชนม์ชีพของพระองค์ในเนื้อหนังตามขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์

อาจมีบรรดาผู้ซึ่งรู้สึกว่าพระเจ้า ในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น จะต้องทรงชราภาพจนถึงจุดหนึ่ง

จะต้องทรงเจริญพระชนม์เป็นผู้ใหญ่ ทรงเข้าถึงวัยชรา และทรงจากไปเมื่อร่างกายนั้นลี้มเหลวเท่านั้น

นี่คือจินตนาการของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจอย่างนั้น

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงทำเท่านั้น

และไม่ใช่เพื่อดำรงพระชนม์ชีพของมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งถือกำเนิดจากพ่อแม่ เติบโตขึ้น สร้างครอบครัว

และเริ่มต้นอาชีพการงาน มีและเลี้ยวคลุกๆ หรือได้รับประสบการณ์กับการมีขึ้นมีลงของชีวิต—

ซึ่งเป็นกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ปกติคนหนึ่ง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

นี่คือพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งสวมใส่เนื้อหนัง โดยทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

แต่พระเจ้าไม่ดำรงพระชนม์ชีพของบุคคลปกติคนหนึ่ง

พระองค์เพียงเสด็จมาเพื่อสำเร็จลุล่วงส่วนหนึ่งในแผนการบริหารจัดการของพระองค์เท่านั้น

หลังจากนั้นพระองค์จะทรงจากมวลมนุษย์ไป เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเนื้อหนังมีความเพียบพร้อม

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ณ เวลาที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดล่วงหน้าไว้แล้วนั้น

เทวสภาพจะเสด็จไปทรงพระราชกิจโดยตรง ครั้นแล้ว

ภายหลังจากที่ทรงทำทุกสิ่งทีพระองค์ทรงจำเป็นต้องทำและทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่แล้วนั้น พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในช่วงระยะนี้ก็เสร็จสิ้นลง ซึ่ง ณ

จุดนี้ของพระชนม์ชีพของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็จะจบสิ้นลงเช่นกัน

ไม่ว่าพระกายฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ได้มีชีวิตอยู่เกินช่วงชีวิตหรือไม่ก็ตาม กล่าวคือ

ไม่ว่าร่างกายฝ่ายเนื้อหนังเข้าถึงช่วงระยะของชีวิตช่วงใดก็ตาม

ไม่ว่ามันจะมีชีวิตบนแผ่นดินโลกนานเพียงใดก็ตาม ทุกสิ่งนั้นกำหนดตัดสินโดยพระราชกิจของพระวิญญาณ
มันไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มนุษย์พิจารณาว่าเป็นสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ ดูตัวอย่างของพระเยซู
พระองค์ได้ทรงพระชนม์ในเนื้อหนังเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง ในด้านช่วงชีวิตของร่างกายมนุษย์นั้น
พระองค์ไม่ควรได้สิ้นพระชนม์ ณ พระชนมายุนั้น และพระองค์ไม่ควรได้ทรงจากไป
แต่นี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อพระราชกิจของพระองค์กำลังถูกทำให้เสร็จสิ้น ณ
เวลานั้นร่างกายนั้นถูกนำเอาไปแล้ว โดยหายไปพร้อมกับพระวิญญาณ
นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง และดังนั้น หากพูดกันอย่างเคร่งครัดแล้ว
สถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้มีความสำคัญเป็นอันดับแรก เพื่อเป็นการพูดซ้ำ
พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกไม่ใช่เพื่อกำหนดพระชนม์ของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง
พระองค์ไม่ทรงกำหนดชีวิตมนุษย์ปกติชีวิตหนึ่งเสียก่อนแล้วจึงเริ่มทรงพระราชกิจ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ตราบเท่าที่พระองค์ทรงถือกำเนิดในครอบครัวของมนุษย์ปกติ พระองค์สามารถทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้
พระราชกิจซึ่งไม่ต่างพร้อยโดยเจตนาของมนุษย์ ซึ่งไม่ใช่ของเนื้อหนัง
ซึ่งแน่นอนว่าไม่รับเอาแนวทางทั้งหลายของสังคมหรือเกี่ยวข้องกับความคิด
หรือมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับปรัชญาทั้งหลายในการดำรงชีวิตของมนุษย์
นี่คือพระราชกิจซึ่งพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ตั้งพระทัยที่จะทำ
และมันยังเป็นนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ด้วยเช่นกัน
พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งที่ต้องทำให้เสร็จสิ้นในเนื้อหนังเป็นสำคัญ
โดยไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการเล็กๆ น้อยๆ อื่นๆ
และในส่วนของการประสพการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ปกติคนหนึ่งนั้น พระองค์ไม่ทรงมีประสบการณ์เหล่านั้น
พระราชกิจที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจำเป็นต้องทำไม่รวมถึงประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ป
กติ
ดังนั้นพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อประโยชน์ของการสำเร็จลุล่วงพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงจำเป็นต้องสำ
เร็จลุล่วงในเนื้อหนัง ส่วนที่เหลือไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพระองค์ พระองค์ไม่ทรงต้องผ่านกระบวนการเล็กๆ
น้อยๆ อันมากมายยิ่งนัก ทันทีที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น
นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็สิ้นสุดลงเช่นกัน
การทำให้ช่วงระยะนี้เสร็จสิ้นหมายความว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องทำในเนื้อหนังได้สรุปปิดตัวแล้ว
และพันธกิจของเนื้อหนังของพระองค์ก็ครบบริบูรณ์
แต่พระองค์ไม่สามารถทรงพระราชกิจต่อไปในเนื้อหนังได้อย่างไม่มีกำหนด

พระองค์ต้องทรงย้ายไปยังสถานที่อีกแห่งเพื่อทรงพระราชกิจ สถานที่ซึ่งอยู่นอกเหนือเนื้อหนัง
ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจของพระองค์จึงสามารถถูกปฏิบัติได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์
และก้าวหน้าไปสู่ประสิทธิผลที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พระเจ้าทรงพระราชกิจตามแผนการดั้งเดิมของพระองค์
พระราชกิจใดที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องทำและพระราชกิจใดที่พระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวไปแล้วนั้น
พระองค์ทรงรู้อย่างชัดเจนเหมือนรู้จักฝ่าพระหัตถ์ของพระองค์
พระเจ้าทรงนำบุคคลทุกคนให้เดินไปบนเส้นทางซึ่งพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
ไม่มีใครสามารถหลบหนีจากการณ์นี้ได้

มีเพียงบรรดาผู้ซึ่งติดตามการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถเข้าสู่การหยุดพักได้
มันอาจเป็นไปได้ว่า ในพระราชกิจช่วงต่อมา จะไม่ใช่พระเจ้าที่ตรัสในเนื้อหนังเพื่อทรงนำมนุษย์
แต่เป็นพระวิญญาณหนึ่งซึ่งมีรูปสัณฐานอันจับต้องได้ที่ทรงชี้นำชีวิตของมนุษย์
เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถสัมผัสพระเจ้าได้อย่างเป็นรูปธรรม เฝ้ามองพระเจ้า
และเข้าสู่ความเป็นจริงซึ่งพระเจ้าทรงพึงประสงค์ได้ดียิ่งขึ้น
เพื่อที่จะได้กลายเป็นมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ
นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะสำเร็จลุล่วง และคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนการไว้นานมาแล้ว
จากการณ์นี้ พวกเจ้าทั้งหมดควรจะมองเห็นเส้นทางที่พวกเจ้าควรใช้!

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 140

พระเจ้าซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้รับการเรียกขานพระนามว่าพระคริสต์
และดังนั้นแล้วพระคริสต์ที่สามารถประทานความจริงแก่ผู้คนได้จึงมีพระนามเรียกขานว่าพระเจ้า
ไม่มีอะไรที่เกินเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ทรงครองเนื้อแท้ของพระเจ้า
และทรงครองพระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระปรีชาญาณในพระราชกิจของพระองค์
ที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ บรรดาพวกที่เรียกตัวเองว่าพระคริสต์
ทว่ากลับไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้นั้นเป็นพวกนอกล
พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นแค่การสำแดงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้น
แต่ยังทรงเป็นเนื้อหนังพิเศษเฉพาะที่ทรงได้รับการดูแลรับผิดชอบโดยพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินการ
และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์เสร็จสิ้น เนื้อหนังนี้ไม่สามารถแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด
แต่เป็นเนื้อหนังที่สามารถแบกรับพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้อย่างเพียงพอ
และสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเป็นตัวแทนพระเจ้าได้เป็นอย่างดี
และสามารถจัดเตรียมชีวิตให้แก่มนุษย์ได้ ไม่ช้าก็เร็ว พวกที่แสวงแสดงตนเป็นพระคริสต์จะพินาศกันทั้งหมด
เพราะแม้พวกเขาจะอ้างว่าเป็นพระคริสต์ พวกเขาก็ไม่ได้ครองเนื้อแท้ของพระคริสต์เลย
และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าความจริงแท้แห่งพระคริสต์ไม่สามารถนิยามได้โดยมนุษย์
แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ตอบและตัดสินด้วยพระองค์เอง อย่างนี้แล้ว
หากเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาหนทางแห่งชีวิตอย่างแท้จริง เจ้าต้องรับรู้เสียก่อนว่า
ด้วยการเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกนั้นเองที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการประทานหนทางแห่งชีวิตแก่มนุษย์
และเจ้าจำต้องรับรู้ว่
เป็นช่วงระหว่างยุคสุดท้ายนั่นเองที่พระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประทานหนทางแห่งชีวิตแก่มนุษย์
นี้ไม่ใช่อดีต มันกำลังเกิดขึ้น ณ วันนี้

พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร
ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต
และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า
หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู
และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์
เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ
โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์

นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั่นคือน้ำขุนซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่งไหลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหาน้ำแห่งชีวิตมาให้จะยังคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้าเพียงแค่พยายามยึดติดกับอดีต เพียงแค่พยายามเก็บรักษาสิ่งต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต่อต้านพระเจ้าตลอดเวลาหรือ?

ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ

ตั้งคลื่นที่ठाโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย

เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว

เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?

เจ้าจะสามารถแตกต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?

และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?

และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?

สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถให้ได้เพียงแค่การปลอกใจชั่วคราว

ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น

และไม่ใช่ถ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม

ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาไตร่ตรองหรือ?

มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความล้าลึกต่างๆ ที่บรรจอยู่ภายในหรือ?

เจ้าสามารถนำส่งตัวเจ้าเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของเจ้าเองได้หรือ?

หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถพาตัวเจ้าเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?

เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ

เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

พวกที่ปรารถนาได้รับชีวิตโดยไม่พึงพาความจริงที่ตรัสโดยพระคริสต์คือเป็นผู้คนที่ไร้สาระน่าขันที่สุดบนแผ่นดินโลก และพวกที่ไม่ยอมรับหนทางแห่งชีวิตซึ่งนำพามาโดยพระคริสต์เป็นคนที่หลงอยู่ในความเพ้อฝัน

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าพวกที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ของยุคสุดท้ายจะถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นไปตลอดกาล
พระคริสต์ทรงเป็นประจักษ์ของมนุษย์ไปสู่ราชอาณาจักรระหว่างยุคสุดท้าย
และไม่มีใครที่สามารถอ้อมเลี้ยวพระองค์ได้

อาจไม่มีใครเลยที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเว้นแต่จะผ่านทางพระคริสต์ เจ้าเชื่อในพระเจ้า
และดังนั้นเจ้าต้องยอมรับพระวาทะของพระองค์และเชื่อฟังหนทางของพระองค์

เจ้าไม่สามารถคิดถึงเพียงแค่การได้รับพระพรเท่านั้นในขณะที่ไม่สามารถได้รับความจริงและไม่สามารถยอมรับ
การจัดเตรียมชีวิตได้

พระคริสต์เสด็จมาระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงอาจได้รับการจัดเตรียมชีวิตไว้
ให้ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อการสรุปปิดตัวยุคเก่าและการเข้าสู่ยุคใหม่

และพระราชกิจของพระองค์คือเส้นทางที่จำต้องรับไว้โดยทุกคนที่จะเข้าสู่ยุคใหม่

หากเจ้าไม่สามารถรับรู้พระองค์ได้ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกล่าวโทษ หมิ่นประมาท
หรือกระทั่งถึงกับข่มเหงพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะถูกเผาไหม้ไปชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้
เพราะพระคริสต์พระองค์นี้ทรงเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง
ทรงเป็นการแสดงออกของพระเจ้า

ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าหากเจ้าไม่สามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทลงโทษซึ่งพวกที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับนั้นประจักษ์ชัดในตัวของมันเองต่อทุกคน
เรายังบอกเจ้าอีกว่าหากเจ้าต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย หากเจ้าเหยียดหยันพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย
จะไม่มีใครอื่นอีกที่จะแบกรับผลสืบเนื่องแทนเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

นับจากวันนี้ไปเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

ต่อให้เจ้าพยายามไปบาปให้แก่ตัวเจ้าเองก็ตาม เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกแล้ว

เพราะสิ่งที่เจ้าต่อต้านนั้น ไม่ใช่มนุษย์ สิ่งที่เจ้าเหยียดหยันนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ อ่อนแอบางอย่าง
แต่เป็นพระคริสต์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าผลสืบเนื่องของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร? เจ้าจะไม่ได้ทำความผิดพลาดเล็กๆ
แต่จะได้ก่ออาชญากรรมอันชั่วร้าย

และดังนั้นเราจึงแนะนำทุกคนไม่ให้แสดงอาการแยกแยะข่มขู่เมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง

หรือทำการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่ระมัดระวัง เพราะความจริงเท่านั้นที่สามารถนำชีวิตมาสู่เจ้าได้

และไม่มีอะไรเว้นแต่ความจริงที่สามารถเปิดโอกาสให้เจ้าเกิดใหม่และได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทอนหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

5. การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า 1

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 141

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสมัยนี้ โดยส่วนใหญ่แล้ว

คือการรู้ว่าสิ่งใดคือพันธกิจหลักในยุคสุดท้ายของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

และสิ่งใดที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงทำบนแผ่นดินโลก

ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวไว้ในวณะของเราว่าพระเจ้าได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลก (ในระหว่างยุคสุดท้าย)

เพื่อทรงวางแบบอย่างที่ดีเยี่ยมก่อนจะเสด็จจากไป พระเจ้าทรงวางแบบอย่างที่ดีเยี่ยมนี้อย่างไร?

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยการตรัสพระวณะ และโดยการทรงพระราชกิจและการตรัสทั่วทั้งแผ่นดิน

นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย

พระองค์เพียงตรัสเพื่อให้แผ่นดินโลกเป็นโลกแห่งพระวณะ

เพื่อให้ทุกคนได้รับการจัดเตรียมและได้รับความรู้แจ้งโดยพระวณะของพระองค์

และเพื่อให้วิญญาณของมนุษย์ถูกปลุกให้ตื่นและเขาได้รับความชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ

ในระหว่างยุคสุดท้ายพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกเพื่อที่จะตรัสพระวณะเป็นหลัก

เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์

และพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ที่มีการตรึงกางเขนสำเร็จจุลวง

พระองค์ได้ทรงนำบทอาเศยสมาสู่ยุคธรรมบัญญัติ และได้ทรงล้มล้างทุกสิ่งที่ไม่

การเสด็จมาถึงของพระเยซูได้อาวสานยุคธรรมบัญญัติและได้นำมาซึ่งยุคพระคุณ

การเสด็จมาถึงของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้าย ได้นำบทอาเศยสมาสู่ยุคพระคุณ

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อตรัสพระวณะของพระองค์ เพื่อทรงใช้พระวณะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

เพื่อประทานความกระจ่างและความรู้แจ้งแก่มนุษย์

และเพื่อทรงขจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือภายในหัวใจของมนุษย์เป็นหลัก

นี่ไม่ใช่ช่วงระยะของพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์มากมาย พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วย และได้ทรงไถ่

และพระองค์ได้ทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ที่มีการตรึงกางเขน ผลสืบเนื่องก็คือ ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

พวกเขาเชื่อว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าควรจะทรงเป็น เพราะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจแห่งการจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือไปจากหัวใจของมนุษย์

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วย และได้ทรงไถ่

และพระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์ ในแง่หนึ่ง

การทรงจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายจัดพื้นที่ซึ่งพระเจ้าที่คลุมเครือถือครอง ในมโนคติอันหลง

ผิดของมนุษย์ เพื่อที่จะไม่ให้มีนายของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์อีกต่อไป

พระองค์ทรงทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า

และทรงจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์โดยผ่านทางพระวจนะจริงแท้และพระราชกิจจริงแท้ของพระองค์ การเคลื่อนไหวของพระองค์ทั่วแผ่นดินต่างๆ

ทั้งหมดและพระราชกิจที่เป็นจริงและปกติเป็นพิเศษที่พระองค์ทรงทำท่ามกลางมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง

พระเจ้าทรงใช้พระวจนะที่ตรัสโดยเนื้อหาของพระองค์ทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์

และทำให้ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วง นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

สิ่งที่พวกเจ้าต้องรู้:

1. พระราชกิจของพระเจ้าไม่เหนือธรรมชาติ

และพวกเจ้าไม่ควรจะเก็บงำโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

2. พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจหลักที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อทรงทำในครั้งนี้

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงรักษาคนป่วยหรือไล่ผี หรือทำปาฏิหาริย์ต่างๆ

และพระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งการกลับใจหรือเพื่อประทานการไถ่แก่มนุษย์

นั่นเป็นเพราะพระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจนี้ไปแล้ว และพระเจ้าก็ไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ

วันนี้พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อทรงนำบวทาสมาสู่ยุคพระคุณและเลิกลัทธิปฏิบัติต่างๆ ทั้งหมดของยุคพระคุณ

หลักๆ แล้ว พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เสด็จมาเพื่อทรงแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นจริง เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ได้ตรัสไม่กี่คำ พระองค์ได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และได้ทรงรักษาคนป่วยและไล่ผีเป็นหลัก ไม่อย่างนั้นพระองค์ก็ตรัสคำพยากรณ์เพื่อที่จะโน้มน้าวผู้คนให้เชื่อ

และทำให้พวกเขาเห็นว่าจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงไว้รอด

ในท้ายที่สุดพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนนั้นครบบริบูรณ์

พระเจ้าของวันนี้ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และพระองค์ก็ไม่ทรงรักษาคนป่วยและไล่ผี

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำ ได้เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งของพระเจ้า

แต่ครั้งนี้พระเจ้าได้เสด็จมาทำช่วงระยะของพระราชกิจที่ถึงกำหนด

เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ใหม่เสมอและทรงไม่มีวันเก่า

และดังนั้น ทั้งหมดที่เจ้าเห็นในวันนี้คือพระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 142

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวณะของพระองค์
เพื่อที่จะทรงอธิบายทั้งหมดที่จำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์ เพื่อที่จะทรงชี้ให้เห็นสิ่งที่มนุษย์ควรจะเข้าสู่
เพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นกิจการของพระเจ้า และเพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นพระปรีชาญาณ
ฤทธานุภาพสูงสุดและความมหัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นหลัก โดยผ่านทางวิธีมากมายที่พระเจ้าทรงใช้ตรัส
มนุษย์ก็มองเห็นความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า ขนาดอันมหึมาของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
ความถ่อมพระทัยและความถ่อมของพระเจ้า มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าทรงสูงสุด
แต่ก็เห็นว่าพระองค์ถ่อมพระทัยและทรงถ่อม และทรงสามารถกลายเป็นน้อยที่สุดของทั้งหมดได้
พระวณะของพระองค์บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของพระวิญญาณ
บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของมนุษย์ และบางคำจากมุมมองบุคคลที่สาม
ในการนี้จะสามารถเห็นได้ว่าลักษณะของพระราชกิจของพระเจ้าผันแปรอย่างมาก
และโดยผ่านทางพระวณะนั้นเองที่พระองค์ทรงอนุญาตให้มนุษย์เห็นการนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายทั้งปกติและเป็นจริง
และดังนั้นกลุ่มคนในยุคสุดท้ายจึงอยู่ภายใต้การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทดสอบทั้งหมด
ผู้คนทั้งหมดได้เข้าสู่ท่ามกลางการทดสอบต่างๆ เช่นนี้ก็เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
การที่มนุษย์ได้ลงไปสู่การทดสอบของพระเจ้านี้ก็เป็นเพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
ในระหว่างยุคพระเยซู ไม่ได้มีโมคติที่หลงผิดหรือการทดสอบ
ผู้คนได้ติดตามพระองค์เพราะพระราชกิจส่วนใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงทำสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และพวกเขาก็ไม่ได้มีโมคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์เลย การทดสอบต่างๆ
ของวันนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์ได้เคยเผชิญหน้ามา
และเมื่อมีการกล่าวว่าผู้คนเหล่านี้ได้ออกมาจากความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่แล้ว
นี่ก็คือความทุกข์ลำบากที่ถูกอ้างอิงถึงนั่นเอง วันนี้พระเจ้าตรัสเพื่อทำให้เกิดความเชื่อ ความรัก
การยอมรับความทุกข์ และการเชื่อฟังในผู้คนเหล่านี้
พระวณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ตรัสนั้นได้รับการตรัสโดยสอดคล้องกับธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ พฤติกรรมของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรจะเข้าสู่ในวันนี้
พระวณะของพระองค์ทั้งเป็นจริงและปกติ กล่าวคือ พระองค์ไม่ตรัสถึงวันพรุ่งนี้
และพระองค์ไม่ทรงมองย้อนกลับไปวันวาน พระองค์เพียงตรัสถึงสิ่งที่ควรจะได้รับการเข้าสู่
ได้รับการนำไปปฏิบัติ และได้รับการเข้าใจในวันนี้เท่านั้น
หากในระหว่างยุคปัจจุบันมีบุคคลผู้หนึ่งเผล่ออกมาซึ่งสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้

รักษาคณปว และทำปาฏิหาริย์มากมาย และหากบุคคลผู้นี้อ้างว่าพวกเขาคือพระเยซูผู้ได้เสด็จมา
เช่นนั้นแล้วนี่จะเป็นสิ่งเทียมเท็จที่สร้างขึ้น โดยพวกวิญญาณชั่วที่เลียนแบบพระเยซู จงจดจำการนี้ไว้!
พระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ ช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเยซูได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว
และพระเจ้าจะไม่มีวันทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้นอีกครั้ง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้ ยกตัวอย่างเช่น

พันธสัญญาเดิมได้บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

และผลลัพธ์ของคำพยากรณ์นี้คือการเสด็จมาของพระเยซู เมื่อการนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว

ก็ว่าจะผิดที่จะมีพระเมสสิยาห์อีกองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระเยซูได้เสด็จมาแล้วครั้งหนึ่ง

และมันน่าจะผิดหากพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในคราวนี้ มีชื่อเดียวสำหรับทุกคน

และแต่ละชื่อประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญของยุคนั้น ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พระเจ้าต้องทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เสมอ ต้องทรงรักษาคณปวและไล่ผีเสมอ

และต้องทรงเป็นดุจดั่งพระเยซูเสมอ กระนั้นในคราวนี้ พระเจ้าไม่ทรงเป็นเหมือนเช่นนั้นเลย

หากในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้ายังคงทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และยังคงทรงไล่ผีและรักษาคณปว—หากพระองค์ทรงทำอย่างเดียวกันกับพระเยซู—

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะกำลังทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ

และพระราชกิจของพระเยซูก็จะไม่มีนัยสำคัญหรือคุณค่า

ดังนั้นในทุกยุคพระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะเดียวจนแล้วเสร็จ

ทันทีที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์ได้ดำเนินการครบบริบูรณ์แล้ว

ในไม่ช้าก็ถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว และหลังจากชาตानเริ่มตามหลังพระเจ้าไปติดๆ

พระเจ้าย่อมทรงเปลี่ยนแปลงไปสู่วิธีการที่ต่างออกไป

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ ก็จะถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว

พวกเขาต้องชัดเจนเกี่ยวกับการนี้ เหตุใดพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้จึงแตกต่างจากพระราชกิจของพระเยซู?

เหตุใดพระเจ้าในวันนี้จึงไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ไม่ทรงไล่ผี และไม่ทรงรักษาคณปว?

หากพระราชกิจของพระเยซูเป็นเหมือนกับพระราชกิจที่ทรงทำในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระองค์จะทรงสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าแห่งยุคพระคุณได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนนั้นครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

หากเช่นเดียวกับในยุคธรรมบัญญัติ พระเยซูได้ทรงเข้าไปในพระวิหารและได้ทรงรักษาวันสะบาโต

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่ทรงถูกข่มเหงโดยผู้ใด และผู้คนทั้งปวงก็จะอ้าแขนรับ หากการนี้เป็นเช่นนั้น

พระองค์จะทรงสามารถถูกตรึงกางเขนได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ครอบครัวนั้นได้หรือ?

อะไรจะเป็นประเด็นหากพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เฉก
เช่นที่พระเยซูได้ทรงทำ?

เฉพาะในกรณีที่พระเจ้าทรงทำอีกส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในระหว่างยุคสุดท้าย

อันเป็นยุคที่เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระองค์

มนุษย์จึงจะสามารถได้รับความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า และเมื่อนั้นเท่านั้น

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจึงจะสามารถครบบริบูรณ์ได้

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 143

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวณะของพระองค์เป็นหลัก
พระองค์ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ จากมุมมองของมนุษย์ และจากมุมมองบุคคลที่สาม
พระองค์ตรัสด้วยวิธีที่แตกต่างกันโดยทรงใช้วิธีหนึ่งสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง
และพระองค์ทรงใช้วิธีการตรัสเพื่อเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และเจตนาของพระเจ้าที่คลุมเครือออก
จากหัวใจของมนุษย์ นี่คือการราชกิจหลักที่พระเจ้าทรงทำ
เนื่องจากมนุษย์เชื่อว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อรักษาคนป่วย เพื่อไล่ผี เพื่อทำปาฏิหาริย์ต่างๆ
และเพื่อประทานพระพรด้านวัตถุแก่มนุษย์ พระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้—
พระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา—เพื่อที่จะจัดสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นออกไปจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้รู้จักความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้า
และเพื่อที่พระฉายาของพระเยซูอาจจะถูกขจัดออกจากหัวใจของเขาและถูกแทนที่ด้วยพระฉายาใหม่ of พระเจ้า
ทันทีที่พระฉายาของพระเจ้าภายในมนุษย์กลายเป็นเก่า เช่นนั้นแล้วพระฉายานั้นก็กลายเป็นรูปเคารพหนึ่ง
เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้น
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่าง ได้ตรัสพระวณะบางคำ
และได้ทรงถูกตรึงกางเขนในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งของพระเจ้า
พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนของทั้งหมดที่เป็นพระเจ้าได้
แต่พระองค์กลับได้ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระเจ้าแทน
นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกินและทรงมหัศจรรย์เหลือเกิน และพระองค์ไม่สามารถหยั่งลึกได้
และเพราะพระเจ้าทรงทำเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในทุกยุค
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคนี้โดยหลักแล้วเป็นการจัดเตรียมพระวณะสำหรับชีวิตของมนุษย์
การเปิดโปงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ และธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์
และการกำจัดสิ้นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความนึกคิดเชิงศักดิ์นา ความนึกคิดที่ล้าสมัย
และความรู้และวัฒนธรรมของมนุษย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยผ่านทาง การถูกเปิดโปงด้วยพระวณะของพระเจ้า
ในยุคลสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์ พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อเปิดโปงมนุษย์
พิพากษามนุษย์ ติสอนมนุษย์ และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อว่าในพระวณะของพระเจ้า

มนุษย์จะได้มาเห็นพระปรีชาญาณและความดีงามของพระเจ้า และมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเพื่อว่ามนุษย์จะมองเห็นกิจการของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางโมเสสออกจากอียิปต์ด้วยพระวณะของพระองค์ และได้ตรัสพระวณะบางคำต่อชาวอิสราเอล ณ เวลานั้นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าได้ถูกทำให้ชัดเจน แต่เพราะขีดความสามารถของมนุษย์มีจำกัด และไม่มีอะไรจะสามารถทำให้ความรู้ของเขาครบบริบูรณ์ได้ พระเจ้าจึงยังตรัสและทรงพระราชกิจต่อไป ในยุคพระคุณมนุษย์ได้เห็นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รักษาคนป่วยและไล่ผี และถูกตรึงกางเขนได้ หลังจากนั้นสามวันพระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์และทรงปรากฏในเนื้อหนังต่อหน้ามนุษย์ มนุษย์ไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้ามากไปกว่านี้ มนุษย์รู้มากเท่าที่พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็น และหากพระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงสิ่งใดแก่มนุษย์มากไปกว่านี้ เช่นนั้นแล้วนี่คงจะเป็นระดับของการจำกัดขอบเขตที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึงยังทรงพระราชกิจต่อไป เพื่อที่ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อาจจะกลายเป็นลึกซึ่งยิ่งขึ้น และเพื่อที่มนุษย์อาจจะมารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละเล็กทีละน้อย ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม อุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของเจ้าถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า และมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้าถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงแห่งพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายโดยหลักแล้วได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระวณะที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวณะเสด็จมาเป็นมนุษย์ และพระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ลุล่วง และหากเจ้าไม่มีความรู้ถ้วนทั่วในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถตั้งมั่นได้ ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์สำเร็จลุล่วงเป็นหลัก และนี่คือส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้นความรู้ของพวกเจ้าต้องชัดเจน ไม่ว่าวิธีใดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์จำกัดขอบเขตพระองค์ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระราชกิจนี้ในระหว่างยุคสุดท้าย เช่นนั้นแล้วความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ก็จะไม่สามารถไปต่อได้เลย เจ้าคงจะรู้เพียงว่าพระเจ้าทรงสามารถถูกตรึงกางเขนและทรงสามารถทำลายเมืองโสโดม และว่าพระเยซูทรงสามารถฟื้นคืนจากความตายและทรงปรากฏแก่เปโตรได้...แต่เจ้าคงจะไม่มีวันพูดว่าพระวณะของพระเจ้าสามารถทำให้ทั้งหมดสำเร็จลุล่วงได้ และสามารถพิชิตมนุษย์ได้ เจ้าสามารถพูดถึงความรู้เช่นนี้ได้โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น และยังเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ก็จะกลายเป็นถั่วทั่วมากขึ้นเท่านั้น เมื่อนั้นเท่านั้น
เจ้าจึงจะยุติการจำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ภายในมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง
มนุษย์รู้จักพระเจ้าโดยการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์
ไม่มีวิธีที่ถูกต้องอื่นใดในการรู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 144

วันนี้มันควรจะชัดเจนกับพวกเจ้าทั้งหมดว่า ในยุคสุดท้าย โดยหลักแล้ว ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” นั้นเองที่พระเจ้าทรงทำให้สำเร็จลุล่วง พระองค์ทรงทำให้มนุษย์รู้จักพระองค์และเข้าร่วมกับพระองค์ และเห็นกิจการจริงแท้ของพระองค์โดยผ่านทางพระราชกิจจริงแท้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้ และว่ามีหลายครั้งเช่นกันที่พระองค์ไม่ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ นี่ขึ้นอยู่กับยุค

จากการนี้เจ้าจะสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงไร้ความสามารถที่จะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ แต่กลับทรงเปลี่ยนวิธีทำพระราชกิจของพระองค์แทน

โดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่ต้องทำและโดยสอดคล้องกับยุค ในช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจ พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การที่พระองค์ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ไปบ้างในยุคพระเยซูนั้นเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ในยุคนั้นแตกต่างไป พระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจนั้นในวันนี้

และผู้คนบางคนเชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้ ไม่อย่างนั้น พวกเขาก็คิดว่าหากพระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงเป็นพระเจ้านั้น ไม่ใช่ความคิดที่ผิดหรือ? พระเจ้าทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้

แต่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจในยุคที่แตกต่างกัน และดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงทำพระราชกิจเช่นนั้น

เนื่องจากนี่คือยุคที่แตกต่างกัน และเพราะนี่เป็นช่วงระยะที่แตกต่างในพระราชกิจของพระเจ้า

กิจการที่พระเจ้าได้ทรงทำให้ชัดเจนจึงแตกต่างเช่นกัน

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าไม่ใช่ความเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือความเชื่อในปาฏิหาริย์ แต่เป็นความเชื่อในพระราชกิจที่เป็นจริงของพระองค์ในระหว่างยุคใหม่

มนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางลักษณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ

และความรู้นี้ก่อให้เกิดการเชื่อในพระเจ้าขึ้นในมนุษย์ กล่าวคือ ความเชื่อในพระราชกิจและกิจการของพระเจ้า

ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ พระเจ้าตรัสเป็นหลัก จงอย่ารอดูหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เจ้าจะไม่เห็นเลย!

นี่เป็นเพราะเจ้าไม่ได้เกิดในระหว่างยุคพระคุณ หากเจ้าได้เกิดในระหว่างยุคพระคุณ

เจ้าก็คงจะสามารถได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ แต่เจ้าได้เกิดในระหว่างยุคสุดท้าย

และดังนั้นเจ้าจึงสามารถเห็นความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าเท่านั้น

จงอย่าคาดหวังว่าจะได้เห็นพระเยซูผู้ทรงเหนือธรรมชาติในระหว่างยุคสุดท้าย

เจ้าสามารถเห็นเพียงพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่ทรงภาคชีวิตจริง ซึ่งไม่ทรงแตกต่างจากคนปกติใดๆ เท่านั้น

ในแต่ละยุค พระเจ้าทรงทำให้กิจการที่แตกต่างกันมีความชัดเจน ในแต่ละยุค
พระองค์ทรงทำให้ส่วนหนึ่งของกิจการของพระเจ้าชัดเจน
และพระราชกิจของแต่ละยุคเป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าและส่วนหนึ่งจากกิจการของ
พระเจ้า กิจการที่พระองค์ทรงทำให้ชัดเจน ผันแปรไปตามยุคที่พระองค์ทรงพระราชกิจ
แต่กิจการทั้งหมดให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
ความเชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงยิ่งขึ้นและติดดินมากขึ้นแก่มนุษย์
มนุษย์เชื่อในพระเจ้าเพราะกิจการทั้งหมดของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงมหัศจรรย์เหลือเกิน
ทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมมหิทฤทธิและไม่สามารถหยั่งลึกได้
หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงสามารถทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และทรงสามารถรักษาคนป่วยและไล่ผีได้ เช่นนั้นแล้วทัศนะของเจ้าก็ผิด และผู้คนบางคนจะพูดกับเจ้าว่า
“พวกวิญญาณชั่วก็สามารถทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นได้เช่นกันไม่ใช่หรือ?”
นี่ไม่ได้ประกอบกันเป็นการเอาพระฉายาของพระเจ้าไปสับสนกับภาพลักษณ์ของซาตานหรือ?
วันนี้ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าเป็นเพราะกิจการมากมายของพระองค์และพระราชกิจจำนวนมากที่พระองค์
ทรงกระทำ และวิธีมากมายที่พระองค์ตรัส
พระเจ้าทรงใช้ถ้อยคำของพระองค์พิชิตมนุษย์และทำให้เขามีความเพียบพร้อม
มนุษย์เชื่อในพระเจ้าเพราะกิจการมากมายของพระองค์
ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
ผู้คนเพียงทำความรู้จักพระเจ้าด้วยการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการของพระองค์เท่านั้น
โดยการรู้จักกิจการจริงแท้ของพระเจ้า วิธีที่พระองค์ทรงพระราชกิจ วิธีการอันชาญฉลาดใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้
วิธีที่พระองค์ตรัส และวิธีที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเท่านั้น—โดยการรู้จักแง่มุมต่างๆ
เหล่านี้เท่านั้น—เจ้าจึงจะสามารถจับใจความความเป็นจริงของพระเจ้าและเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ได้
โดยรู้ว่าพระองค์โปรดสิ่งใด พระองค์ทรงชังสิ่งใด และรู้วิธีที่พระองค์ทรงพระราชกิจกับมนุษย์
โดยการเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าโปรดและไม่โปรด เจ้าก็จะสามารถแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นบวกและลบได้
และโดยผ่านทางความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าจึงมีความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า กล่าวสั้นๆ คือ
เจ้าต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
และเจ้าต้องแก้ไขทัศนะของเจ้าเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าให้ถูกต้อง

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 145

ไม่ว่าเจ้าจะไล่ตามเสาะหาอย่างไร เจ้าก็ต้องเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำวันนี้เหนือสิ่งอื่นใด และเจ้าต้องรู้จักนัยสำคัญของพระราชกิจนี้

เจ้าต้องเข้าใจและรู้ว่าพระเจ้าทรงนำพาพระราชกิจใดมาเมื่อพระองค์เสด็จมาในยุคสุดท้าย

พระองค์ทรงนำพาพระอุปนิสัยใดมา และสิ่งใดจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในมนุษย์

หากเจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำในเนื้อหนัง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร และเจ้าจะกลายเป็นคนสนิทของพระองค์ได้อย่างไร?

อันที่จริง การเป็นคนสนิทของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องซับซ้อน แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

หากผู้คนสามารถเข้าใจมันอย่างถ่องแท้และนำมาปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้ว มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่ซับซ้อนเลย

หากผู้คนไม่อาจเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ได้ เช่นนั้นแล้ว มันก็กลายเป็นยากกว่าเดิมมาก และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาจะกลายเป็นมีแนวโน้มที่จะทำให้การไล่ตามเสาะหาของพวกเขา นำพวกเขาไปสู่ความคลุมเครือ

หากว่าในการไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น ผู้คนไม่มีตำแหน่งของตนเองที่จะยืนหยัด

และไม่รู้ว่าตนต้องยึดมั่นกับความจริงใด เช่นนั้นแล้ว นี่ก็หมายความว่าพวกเขาไม่มีรากฐาน

และดังนั้นมันจึงกลายเป็นยากสำหรับพวกเขาที่จะตั้งมั่น วันนี้มีคนมากมายเหลือเกินที่ไม่เข้าใจความจริง

ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วหรือบอกได้ว่าสิ่งใดที่จะรักหรือเกลียด

ผู้คนเช่นนั้นแทบจะตั้งมั่นไม่ได้เลย กฎแห่งการเชื่อในพระเจ้าคือการสามารถที่จะนำความจริงไปปฏิบัติได้

ที่จะใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

ที่จะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์เมื่อพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังและหลักการที่พระองค์ทรงใช้ตรัส

จงอย่าติดตามพองชนทั้งหลาย เจ้าต้องมีหลักการต่างๆ ในสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ และเจ้าต้องยึดหลักการเหล่านั้นไว้

การยึดมั่นสิ่งเหล่านั้นภายในตัวเจ้าซึ่งถูกนำมาโดยความรู้แจ้งของพระเจ้า ย่อมจะเป็นประโยชน์แก่เจ้า

หากเจ้าไม่ยึดมั่น วันนี้เจ้าก็จะเผลอไปทางหนึ่ง พรุ่งนี้เจ้าก็จะเผลอไปอีกทาง

และเจ้าจะไม่มีวันได้รับสิ่งใดที่เป็นจริงเลย การเป็นเยี่ยงนี้ไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อชีวิตของเจ้าเองเลย

บรรดาผู้ที่ไม่เข้าใจความจริงมักจะติดตามผู้อื่นอยู่เสมอ กล่าวคือ

หากผู้คนกล่าวว่านี่เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อนั้น

เจ้าเองก็จะกล่าวว่ามันเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน

หากผู้คนกล่าวว่ามันเป็นงานของวิญญาณชั่ว เมื่อนั้น เจ้าเองก็จะเริ่มกังขา

หรือกล่าวว่ามันเป็นงานของวิญญาณชั่วเช่นกัน เจ้ามักจะพูดตามคำพูดของคนอื่นๆ

แบบนกแก้วนกขุนทองอยู่เสมอ และไม่สามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดด้วยตัวเองได้เลย

และเจ้าไม่สามารถคิดด้วยตัวเองได้ นี่ก็ใครบางคนที่ไม่รู้จักยืน ที่ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้—

บุคคลเช่นนั้นเป็นคนเชื้อใจผู้ไร้ค่า! เจ้าพูดตามคำพูดของคนอื่นๆ อยู่เสมอ กล่าวคือ
วันนี้มีการกล่าวว่านี้เป็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ
แต่มีความเป็นไปได้ที่ว่าสักวันหนึ่งใครบางคนจะกล่าวว่านั่นไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ
และกล่าวว่าว่านที่จริงแล้วมันไม่ใช่สิ่งใดนอกจากความประพฤติของมนุษย์เท่านั้น—
กระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถหยั่งรู้สิ่งนี้ได้ และเมื่อเจ้าเป็นประจักษ์พยานว่าคคนอื่นกล่าวสิ่งนี้ เจ้าก็จะกล่าวสิ่งเดียวกัน
แท้ที่จริงแล้วมันเป็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ แต่เจ้ากล่าวว่ามันเป็นงานของมนุษย์
เจ้าไม่ได้กลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่หมิ่นประมาทพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิไปแล้วหรือหรือ?
ในการนี้ เจ้าไม่ได้ต่อต้านพระเจ้าเพราะเจ้าไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้หรือหรือ?
บางทีสักวันหนึ่งคนโง่บางคนจะปรากฏขึ้น ผู้ซึ่งกล่าวว่ “นี่เป็นงานของวิญญูณชั่ว”
และเมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้เจ้าก็จะจนปัญญา และเจ้าจะถูกจองจำด้วยคำพูดของคนอื่นอีกครั้งหนึ่ง
ทุกครั้งทีใครบางคนก่อให้เกิดการรบกวน เจ้าก็ไม่สามารถยับยั้งต่อจุดยืนของเจ้าได้
และทั้งหมดนี้เป็นเพราะเจ้าไม่ถือครองความจริง
การเชื่อในพระเจ้าและการพยายามที่จะรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย
สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถบรรลุถึงได้เพียงโดยการมาชุมนุมกันและการฟังคำเทศนา
และเจ้าไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยแรงปรารถนาเพียงอย่างเดียว
เจ้าต้องรับประสบการณ์ และรู้จัก และมีหลักการในการกระทำทั้งหลายของเจ้า
และได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ เมื่อเจ้าได้ก้าวผ่านประสบการณ์ต่างๆ มาแล้ว
เจ้าก็จะสามารถวินิจฉัยหลายสิ่งได้—เจ้าจะสามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้
ระหว่างความชอบธรรมและความเลว ระหว่างสิ่งที่ป็นของเนื้อหนังและเลือดและสิ่งที่ป็นของความจริง
เจ้าควรสามารถที่จะแยกแยะระหว่างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้ และในการทำเช่นนั้น
ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร เจ้าก็จะไม่มีวันหลงทางเลย นี่เท่านั้นเป็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 146

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย เจ้าควรมีมาตรฐานต่างๆ

และวัตถุประสงค์หนึ่งในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า เจ้าควรรู้จักวิธีที่จะแสวงหาหนทางที่แท้จริง

วิธีที่จะวัดได้นั้นเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่ และนั่นเป็นพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่

หลักการพื้นฐานที่สุดในการแสวงหาหนทางที่แท้จริงคืออะไร?

เจ้าต้องมองไปที่ว่ามีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหนทางนี้หรือไม่

ว่าวณะเหล่านี้เป็นการแสดงออกถึงความจริงหรือไม่ ผู้ใดได้รับการเป็นพยานให้

และมันสามารถนำสิ่งใดมาให้เจ้าได้

การแยกแยะระหว่างหนทางที่แท้จริงและหนทางที่เป็นเท็จนั้นจำเป็นต้องใช้ความรู้พื้นฐานหลายแง่มุม

ซึ่งสิ่งที่เป็นรากฐานที่สุดของมันก็คือการบอกได้ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีอยู่ในนั้นหรือไม่

เพราะเนื้อแท้ของการเชื่อของผู้คนในพระเจ้าคือการเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้า

และแม้กระทั่งการเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ก็เป็นเพราะว่าเนื้อหนังนี้เป็นร่างจำแลงของพระ

วิญญาณของพระเจ้า ซึ่งหมายความว่า การเชื่อดังกล่าวยังคงเป็นการเชื่อในพระวิญญาณ

มีความแตกต่างหลายประการระหว่างพระวิญญาณและเนื้อหนัง แต่เพราะว่าเนื้อหนังนี้มาจากพระวิญญาณ

และเป็นพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เอง สิ่งที่มีมนุษย์เชื่อจึงยังคงเป็นเนื้อแท้ภายในของพระเจ้า

ดังนั้นในการแยกแยะว่ามันเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่

เหนือสิ่งอื่นใดเจ้าต้องมองไปที่ว่ามันมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่

ซึ่งหลังจากนั้นเจ้าต้องมองไปที่ว่ามีความจริงอยู่ในหนทางนั้นหรือไม่

ความจริงนั้นเป็นอุปนิสัยชีวิตของความเป็นมนุษย์ปกติ นั่นคือ

สิ่งที่ถูกเรียกหรือจากมนุษย์เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างเขาในปฐมกาล

กล่าวคือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน (ซึ่งรวมถึงสำนึกรับรู้แบบมนุษย์

ความเข้าใจเชิงลึก สติปัญญา และความรู้พื้นฐานของการเป็นมนุษย์) นั่นคือ

เจ้าจำเป็นต้องมองไปที่ว่าหนทางนี้สามารถนำผู้คนไปสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติได้หรือไม่

ว่าความจริงที่ถูกกล่าวถึงนั้นเป็นที่พึงประสงค์ตามความเป็นจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติหรือไม่

ว่าความจริงนี้สัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริงหรือไม่ และว่ามันเหมาะสมแก่เวลามากที่สุดหรือไม่

หากมีความจริงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มันก็สามารถนำผู้คนไปสู่ประสบการณ์ต่างๆ ที่ปกติและเป็นจริง ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนก็จะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที สำนึกรับรู้แบบมนุษย์ของพวกเขา ก็จะกลายเป็นครบบริบูรณ์มากขึ้นทุกที

ชีวิตของพวกเขาในเนื้อหนังและชีวิตฝ่ายวิญญาณก็กลายเป็นมีระเบียบมากขึ้นทุกที และอารมณ์ต่างๆ

ของพวกเขาจะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที นี่คือการข้อที่สอง มีหลักการข้ออีกหนึ่ง

ซึ่งก็คือว่าผู้คนมีความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องพระเจ้าหรือไม่
และว่าการได้รับประสบการณ์กับงานและความจริงดังกล่าวสามารถบันดาลใจให้เกิดความรักต่อพระเจ้าในตัว
พวกเขาและนำพวกเขาให้เข้าใกล้พระเจ้าได้มากขึ้นทุกทีหรือไม่ ในการนี้
ก็สามารถวัดได้ว่าหนทางนี้เป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่
ที่เป็นรากฐานมากที่สุดก็คือว่าหนทางนี้สมจริงมากกว่าที่จะเหนือธรรมชาติหรือไม่
และว่ามันสามารถจัดเตรียมเพื่อชีวิตของมนุษย์ได้หรือไม่ หากมันสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้
ก็จะได้ข้อสรุปว่าหนทางนี้คือหนทางที่แท้จริง เรากล่าวว่าจะเหล่านี้มิใช่เพื่อทำให้พวกเขายอมรับหนทางอื่นๆ
ในประสบการณ์ต่างๆ ในอนาคตของพวกเขา
และไม่ใช่เป็นการทำนายว่าจะมีงานของยุคใหม่อีกยุคหนึ่งในอนาคต
เรากล่าวว่าจะเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะได้แน่ใจว่าหนทางแห่งวันนี้เป็นหนทางที่แท้จริง
เพื่อที่พวกเขาจะไม่เพียงแน่ใจแค่บางส่วนในความเชื่อของพวกเขาในงานแห่งวันนี้และไม่สามารถที่จะได้รับความ
เข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับมัน มีคนมากมายด้วยซ้ำที่ถึงแม้จะแน่ใจแล้ว แต่ยังคงติดตามอยู่ในความสับสน
ความแน่ใจดังกล่าวไม่มีหลักการอยู่เลย และผู้คนเช่นนั้นต้องถูกกำจัดทิ้งไม่ช้าก็เร็ว
แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไฟแรงเป็นพิเศษในการติดตามของพวกเขาก็ยังแน่ใจสามส่วนและไม่แน่ใจห้าส่วน
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีรากฐาน
เพราะขีดความสามารถของพวกเขาแน่นด้าเกินไปและรากฐานของพวกเขาตื้นเกินไป
พวกเขาก็ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการแยกแยะความแตกต่างเลย
พระเจ้าไม่ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ พระองค์ไม่ทรงกระทำพระราชกิจที่ไม่สมจริง
พระองค์ไม่กำหนดข้อพึงประสงค์ที่มากเกินไปจากมนุษย์
และพระองค์ไม่ทรงกระทำพระราชกิจที่อยู่เหนือสำนึกรับรู้ของมนุษย์
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ภายในวงเขตแห่งสำนึกรับรู้ปกติของมนุษย์
และไม่เกินสำนึกรับรู้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และพระราชกิจของพระองค์ดำเนินไปตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ที่ปกติของมนุษย์
หากมันเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนก็จะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที
และสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาจะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที
ผู้คนได้ความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับอุปนิสัยของพวกเขา และเกี่ยวกับแก่นแท้ของมนุษย์
และพวกเขายังได้รับการถวิลหาความจริงที่มากขึ้นทุกทีอีกด้วย กล่าวคือ ชีวิตของมนุษย์เติบโตขึ้นเรื่อยๆ
และอุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์ก็กลายเป็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้มากขึ้นเรื่อยๆ—
ซึ่งทั้งหมดนี้คือความหมายของการที่พระเจ้าทรงกลายเป็นชีวิตของมนุษย์

หากหนทางหนึ่งไม่สามารถที่จะเปิดเผยบรรดาสิ่งที่เป็นแก่นแท้ของมนุษย์ได้

ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่สามารถที่จะนำผู้คนไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือให้ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าแก่พวกเขาได้ และแม้กระทั่งทำให้ความเป็นมนุษย์ของพวกเขากลายเป็นคำด้อยลงทุกทีและทำให้สำนึกรับรู้ของพวกเขาผิดปกติมากขึ้นทุกที เช่นนั้นแล้ว หนทางนี้ก็ต้องไม่ใช่หนทางที่แท้จริง และมันอาจเป็นงานของวิญญาณชั่ว

หรือเป็นหนทางเก่า กล่าวโดยสรุปคือ มันไม่สามารถเป็นพระราชกิจในปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ พวกเขาได้เชื่อในพระเจ้ามาตลอดหลายปีนี้ กระนั้นพวกเขาก็ไม่ระแคะระคายถึงหลักการต่างๆ

ในการแยกแยะความแตกต่างระหว่างหนทางที่แท้จริงและหนทางที่เป็นเท็จ

หรือในการแสวงหาหนทางที่แท้จริง ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สนใจในเรื่องเหล่านี้ด้วยซ้ำ

พวกเขาเต็มไปด้วยในที่ซึ่งคนส่วนใหญ่ไปกัน และพูดตามสิ่งที่คนส่วนใหญ่พูด

ใครบางคนก็แสวงหาหนทางที่แท้จริงนี้เป็นอย่างไรเล่า?

และผู้คนเช่นนั้นจะสามารถพบหนทางที่แท้จริงได้อย่างไร?

หากพวกเขารู้จักความหลักการที่เป็นกุญแจสำคัญต่างๆ เหล่านี้ เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

พวกเขาก็จะไม่ถูกหลอกหลวง วันนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้คนต้องสามารถแยกแยะความแตกต่างได้

นี่เป็นสิ่งที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติควรครอง และนี่คือสิ่งที่ผู้คนต้องครองในประสบการณ์ของตน

หากแม้ในวันนี้ ผู้คนยังคงไม่แยกแยะสิ่งใดเลยในกระบวนการแห่งการติดตาม

และหากสำนึกรับรู้แบบมนุษย์ของพวกเขายังคงไม่เติบโต เช่นนั้นแล้วผู้คนก็โง่เขลาเกินไป

และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา ก็เป็นการเข้าใจผิดและเบี่ยงเบน

ไม่มีการแยกแยะความแตกต่างแม้แต่น้อยในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าวันนี้

และในขณะที่มันเป็นความจริงตามที่เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้พบหนทางที่แท้จริงแล้ว

เจ้าได้รับมันมาแล้วอย่างนั้นหรือ? เจ้าสามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดได้แล้วหรือ?

เนื้อแท้ของหนทางที่แท้จริงนั้นคือสิ่งใด? ในหนทางที่แท้จริงนั้น เจ้ายังไม่ได้รับหนทางที่แท้จริงเลย

เจ้ายังไม่ได้มาซึ่งสิ่งใดของความจริงเลย กล่าวคือ เจ้ายังไม่สัมผัสถึงผลสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึง ไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดเลยในความเสื่อมทรามของเจ้า

หากเจ้ายังไล่ตามเสาะหาในหนทางนี้อยู่ต่อไป เจ้าก็จะถูกกำจัดทิ้งในที่สุด เมื่อได้ติดตามมาจนถึงวันนี้แล้ว

เจ้าควรแน่ใจว่าหนทางที่เจ้าได้ใช้เดินนั้นเป็นหนทางที่ถูกต้อง และไม่ควรมีข้อกังขาเพิ่มเติมอีก

ผู้คนมากมายไม่แน่ใจอยู่เสมอและหยุดไล่ตามเสาะหาความจริงเพราะเรื่องเล็กๆ บางเรื่อง

ผู้คนเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าในความสับสน

ผู้คนที่ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้าย่อมไม่สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระองค์ได้
หรือที่จะเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้

เราขอแนะนำบรรดาผู้ที่เพียงแต่แสวงหาพระพรทั้งหลายและเพียงแต่ไล่ตามเสาะหาสิ่งที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมเท่านั้นให้ไล่ตามเสาะหาความจริงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่ชีวิตของพวกเขาจะได้มีความหมาย
พวกเขาจึงอย่าหลอกตัวเองอีกต่อไปเลย!

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 147

ความครบถ้วนทั้งมวลของพระราชกิจซึ่งดำเนินไปจนเสร็จสิ้นตลอดหกพันปีนั้น
ได้เปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปในขณะที่ยุคสมัยที่แตกต่างกันได้ผ่านมาและผ่านไป
การแปรผันในพระราชกิจนี้ได้มีพื้นฐานอยู่บนสถานการณ์โดยรวมของโลก
และอยู่บนแนวโน้มทางพัฒนาการของมนุษยชาติในลักษณะองค์รวม
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยสอดคล้องกันเท่านั้น
ทั้งหมดหาได้ถูกวางแผนการไว้นับแต่ปฐมกาลแห่งการทรงสร้างไม่
ก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้นหรือไม่หน้านักหลังจากนั้น
พระยาห์เวห์ยังมิได้ทรงวางแผนการช่วงระยะแรกแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ
ช่วงระยะที่สองแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งพระคุณ หรือ ช่วงระยะที่สามแห่งพระราชกิจ
ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งการพิชิตชัย ซึ่งในนั้นพระองค์จะทรงเริ่มต้นด้วยพงศ์พันธุ์บางส่วนของโมอับ
และพิชิตทั้งจักรวาลโดยผ่านทางการณ์ หลังการสร้างโลก พระองค์มิได้เคยตรัสพระวณะเหล่านี้เลย
ทั้งพระองค์ยังมิได้เคยตรัสตามหลังโมอับเช่นกัน ว่ากันจริงๆ แล้วก็คือ ก่อนมาถึงโลก
พระองค์มิได้เคยตรัสพระวณะเหล่านี้เลย พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้านั้นทำไปอย่างเป็นธรรมชาติ
นี่คือวิธีที่แท้จริงที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหกพันปีของพระองค์ได้พัฒนาขึ้นมา
ก่อนการสร้างโลกพระองค์มิได้ทรงเขียนแผนการเช่นนั้นในรูปแบบของบางสิ่ง อย่างเช่น
“แผนภูมิสรุปพัฒนาการของมนุษยชาติ” เอาไว้แล้วแต่ประการใดเลย ในพระราชกิจของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นออกมาตรงๆ
พระองค์มิได้ทรงพยายามใช้พระคำปริตติตรองของพระองค์เพื่อที่จะสร้างสูตรแผนการขึ้นมา แน่แน่นอนอยู่แล้วว่า
มีผู้เผยพระวณะไม่น้อยเลยทีเดียวที่ได้กล่าวคำเผยพระวณะไปอย่างมากมาย แต่ก็ยังคงกล่าวไม่ได้ยุติว่า
พระราชกิจของพระเจ้าเป็นหนึ่งในการวางแผนการอันแน่ชัดเสมอ
คำเผยพระวณะเหล่านั้นได้รับการสร้างขึ้นโดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้า ณ เวลานั้น
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำเป็นพระราชกิจที่จริงแท้ที่สุด
พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นไปโดยสอดคล้องกับพัฒนาการของแต่ละยุคสมัย
และทรงใช้วิธีที่สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นฐานสำหรับพระราชกิจนั้น สำหรับพระองค์แล้ว
การดำเนินพระราชกิจไปจนเสร็จสิ้นนั้นคล้ายคลึงกับการบริหารยาเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
ในขณะที่กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกต
และทรงสานต่อพระราชกิจของพระองค์ไปตามการสังเกตการณ์ของพระองค์
ในทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงปรีชาสามารถในการแสดงพระปรีชาญาณและพระเจ้าสามารถอันล้นพ้นของพระองค์ออกมา
พระองค์ทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจอันอุดมของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของยุคเจ
พาะใดๆ และทรงอนุญาตให้ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระองค์ทรงนำพากลับมาในช่วงระหว่างยุคนั้น
ได้มองเห็นพระอุปนิสัยทั้งสิ้นของพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการที่จำเป็นของผู้คน โดยสอดคล้องกับพระราชกิจซึ่งจำเป็นต้องถูกทำ
ในแต่ละยุค โดยการทรงพระราชกิจใดก็ตามที่พระองค์ควรทรงกระทำ

พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่ต้องการจำเป็นให้กับผู้คน

โดยมีพื้นฐานอยู่บนระดับที่ชาตानได้ทำให้พวกเขาเสื่อมทรามไป

เหมือนกับวิธีที่พระองค์ได้ทรงทำไปในตอนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มสร้างอาดัมกับเอวา

เพื่อที่จะทำให้พวกเขาสามารถสำแดงพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้

และเพื่อที่พวกเขาจะได้สามารถเป็นพยานของพระเจ้าท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม

เอวาได้ทำบาปหลังจากการถูกทดลอง และอาดัมก็ได้ทำแบบเดียวกัน ตอนอยู่ในสวนนั้น

พวกเขาทั้งคู่ได้กินผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว ด้วยเหตุนี้

พระยาห์เวห์จึงได้มีพระราชกิจเพิ่มเติมที่จะปฏิบัติต่อพวกเขา เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงของพวกเขา

พระองค์ได้ทรงปิดบังร่างกายของพวกเขาด้วยเสื้อผ้าที่ทำจากหนังสัตว์ หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสแก่อาดัมว่า

“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพุดของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น

แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า...จนเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน และเพราะเจ้าเป็นผงกลีดิน

และเจ้าจะกลับเป็นผงกลีดินดังเดิม” พระองค์ได้ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า

และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า

และเขาจะปกครองตัวเจ้า” แล้วจากนั้นมาพระองค์ก็ได้ทรงเนรเทศพวกเขาออกจากสวนเอเดน

และได้ทรงทำให้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายนอกสวนนั้น

ดังที่มนุษย์สมัยใหม่ใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตอนนี้ นั่นเอง

ตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาในตอนเริ่มแรกสุดนั้น

ไม่ใช่แผนการของพระองค์ที่จะทรงยอมให้มนุษย์ถูกทดลองโดยหลังจากที่ถูกสร้างขึ้น

แล้วจากนั้นก็สาปแช่งมนุษย์กับงู อันที่จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงมีแผนการเช่นนั้น

ก็แค่หนทางที่สิ่งทั้งหลายได้พัฒนาขึ้นมา นั่นเอง

ที่ได้ให้พระราชกิจใหม่แก่พระองค์ที่จะทรงทำท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์

หลังจากพระยาห์เวห์ได้ดำเนินพระราชกิจนี้ไปจนเสร็จสิ้นท่ามกลางอาดัมกับเอวาที่อยู่บนแผ่นดินโลก

มนุษยชาติได้พัฒนาต่อมาอีกหลายพันปี จนกระทั่ง

“พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน
และทรงเห็นว่าคำความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา
พระยาห์เวห์เสียดพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโศกเศร้ายิ่งนัก...แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสาย
พระเนตรของพระยาห์เวห์” ณ เวลานี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงมีพระราชกิจใหม่มากขึ้นที่จะทำ
เนื่องเพราะมนุษยชาติที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นนั้นได้เติบโตไปเป็นบาปหนาเกินไปภายหลังจากที่ถูกทดลองโด
ยงู เมื่อรูปการณ์แวดล้อมเป็นเช่นนี้ ท่ามกลางมนุษยชาติทั้งมวลนั้น
พระยาห์เวห์ได้ทรงคัดสรรครอบครัวของโนอาห์ให้ได้รับการละเว้น
แล้วจากนั้นพระองค์ก็ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมไปจนเสร็จสิ้น
มนุษยชาติได้พัฒนาต่อมาในลักษณะนี้จนถึงทุกวันนี้ โดยเติบโตเสื่อมทรามลงทุกที
และเมื่อถึงเวลาที่พัฒนาการของมนุษย์ไปถึงจุดยอดของมัน มันก็จะหมายถึงบทวสานของมนุษยชาติ
จากแรกเริ่มที่สุดขึ้นไปจนกระทั่งถึงบทวสานของโลก
ความจริงภายในของพระราชกิจของพระองค์ได้เป็นไปในหนทางนี้ตลอดมาและจะเป็นตลอดไป
ก็เหมือนกับวิธีที่ผู้คนจะถูกจำแนกชนชั้นไปตามประเภทของพวกเขา มันห่างไกลนักจากกรณีที่ว่า
ในตอนแรกเริ่มที่สุด ทุกๆ บุคคลถูกผลิตไว้ล่วงหน้าแล้วให้เป็นของหมวดหมู่เฉพาะ ในทางกลับกัน
ทุกคนค่อยๆ ถูกจำแนกหมวดหมู่ภายหลังจากการก้าวผ่านกระบวนการแห่งพัฒนาการแล้วเท่านั้น
ในตอนสุดท้าย ใครก็ตามที่ไม่สามารถได้รับการนำความรอดอันครบบริบูรณ์มาให้จะถูกส่งคืนสู่ “บรรพบุรุษ”
ของพวกเขา
ไม่มีพระราชกิจใดเลยของพระเจ้าในหมู่มนุษยชาติที่ได้ถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสร้างโลก
ในทางกลับกัน พัฒนาการของสิ่งต่างๆ
นั่นเองที่ได้อำนวยความสะดวกให้พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในหมู่มนุษยชาติไปที่ละขั้นตอน
และในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ตัวอย่างเช่น
พระยาห์เวห์พระเจ้ามิได้ทรงสร้างงูเพื่อให้มาทดลองหญิงผู้นั้น นั่นหาใช่แผนการเฉพาะเจาะจงของพระองค์ไม่
ทั้งยังมีบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเจตนาผลิตไว้ล่วงหน้า คนเราอาจกล่าวได้ว่า
นี่เป็นการอุบัติขึ้นที่มีได้คาดหมาย ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นเพราะการนี้เองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่อาดัมกับเอวาออกจากสวนเอเดนและได้ทรงบัญญัติที่จะไม่
สร้างมนุษย์ขึ้นมาอีก อย่างไรก็ตาม ผู้คนเพียงค้นพบพระปรีชาญาณของพระเจื่ก็จากรากฐานนี้เท่านั้น
มันเป็นอย่างที่เราได้พูดไปตอนต้นนั่นเองว่า “เรานำสติปัญญาของเรามาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายของซาตาน”
ไม่สำคัญว่ามนุษยชาติจะเติบโตเสื่อมทรามไปอย่างไร หรือถูกทดลองพวกเขาอย่างไร
พระยาห์เวห์ยังคงทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์ เมื่อเป็นดังนั้น

พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจใหม่ตลอดมานับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก
และไม่มีขั้นตอนใดเลยของพระราชกิจนี้ที่เคยถูกทำซ้ำ ชาตนาได้นำแผนร้ายมาดำเนินการอย่างต่อเนื่อง
มนุษยชาติได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามอยู่เป็นนิตย์
และพระยาห์เวห์พระเจ้าย่ได้ดำเนินพระราชกิจอันเปี่ยมพระปรีชาญาณของพระองค์ไปจนเสร็จสิ้นโดยไม่หยุดยั้ง
พระองค์มีเคยทรงล้มเหลว ทั้งยังมีเคยหยุดทรงพระราชกิจ ตลอดมานับตั้งแต่โลกได้ถูกสร้างขึ้น
หลังจากที่พวกมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทราม
พระองค์ยังทรงพระราชกิจอยู่ในหมู่พวกเขาต่อไปเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้แก่ชาตนา
ศัตรูซึ่งเป็นที่มาของความเสื่อมทรามของพวกเขา การสู้รบนี้ได้เดือดดาลขึ้นตั้งแต่ครั้งปฐมกาล
และจะดำเนินต่อไปจนถึงบทวสานของโลก ในการทรงพระราชกิจนี้ทั้งหมด
พระยาห์เวห์พระเจ้าย่ไม่เพียงได้ทรงอนุญาตให้พวกมนุษย์ที่ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์เท่านั้น แต่ยังได้ทรงอนุญาตให้พวกเขามองเห็นพระปรีชาญาณ พระมหิทธีฤทธิ์
และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น ในตอนสุดท้าย
พระองค์จะทรงยอมให้พวกเขามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์—
การลงโทษคนเลวและการให้บำเหน็จรางวัลแก่คนดี
พระองค์ได้ทรงสู้รบกับชาตนามาจนถึงทุกวันนี้และจะมีได้เคยทรงปราชัยเลย
นี่ก็เป็นเพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ
และพระองค์ทรงนำพระปรีชาญาณของพระองค์มาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายทั้งหลายของชาตนา เพราะฉะนั้น
พระเจ้าย่มีเพียงทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์นั้นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้น
แต่พระองค์ยังทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกวางอยู่ใต้ที่รองพระบาทของพระองค์ และข้อที่สำคัญ
พระองค์ทรงทำให้คนเลวที่รุกรานและคุกคามมนุษยชาติตกมาอยู่ภายในการติสอนของพระองค์
ผลลัพธ์ของพระราชกิจนี้ทั้งหมดเป็นผลสำเร็จได้ก็เพราะพระปรีชาญาณของพระองค์
พระองค์มีเคยทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณของพระองค์มาก่อนการดำรงอยู่ของมนุษยชาติเลย
เนื่องจากพระองค์มิได้มีศัตรูในฟ้าสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือแห่งหนใดในทั้งจักรวาลเลย
และไม่มีกำลังบังคับบีบบังคับที่คอยรุกรานสิ่งใดท่ามกลางธรรมชาติ หลังจากหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรยศพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาบนแผ่นดินโลก
และเป็นเพราะมนุษยชาตินี้เองที่พระองค์จึงได้ทรงเริ่มสงครามที่ยาวนานนับพันปีของพระองค์อย่างป็นกิจจะลั
กษณะกับชาตนา หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้น—สงครามหนึ่งซึ่งยิ่งเร่าร้อนมากขึ้นตามทุกช่วงระยะที่สืบทอดมา
พระมหิทธีฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์มีปรากฏอยู่ในแต่ละช่วงระยะเหล่านี้
ถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นพยานให้กับพระปรีชาญาณ

พระมหิทธีอุทธีของพระเจ้า และให้กับความเป็นจริงของพระเจ้าโดยเฉพาะ

พระองค์ยังคงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไปให้เสร็จสิ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในแบบเดียวกันนี้จนมาถึงวันนี้ นอกจากนี้แล้ว ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น

พระองค์ยังทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและพระมหิทธีอุทธีของพระองค์ไปด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเจ้ามองเห็นความจริงภายในของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ

มองเห็นว่าจะอธิบายพระมหิทธีอุทธีของพระเจ้าอย่างไรให้แม่นยำ และที่มากกว่านั้นคือ

มองเห็นคำอธิบายอันเด็ดขาดเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์รวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 148

พระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์ได้ถูกทำไปอย่างเป็นธรรมชาติเสมอ

พระองค์ทรงสามารถวางแผนการพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลาใดก็ได้และดำเนินไปให้เสร็จสิ้น ณ

เวลาใดก็ได้ เหตุใดหรือเราจึงพูดเสมอว่า พระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์นั้นสอดคล้องกับความเป็นจริง

และพูดว่ามันใหม่อยู่เสมอ ไม่เคยเก่าเลย และสดใหม่จนถึงระดับสูงสุดเสมอ?

พระราชกิจของพระองค์หาได้ถูกวางแผนการไว้เป็นที่เรียบร้อยในตอนในโลกได้ถูกสร้างขึ้นไม่

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นโดยสิ้นเชิง!

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจบรรลุผลที่เหมาะสมสำหรับกาลสมัยเฉพาะของมัน และขั้นตอนต่างๆ

มิได้แทรกแซงกันและกันเลย หลายครั้งหลายหน

แผนการที่เจ้าอาจมีอยู่ในใจนั้น ไม่เข้าคู่กันเอาเสียเลยกับพระราชกิจล่าสุดของพระวิญญานบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระองค์มิได้เรียบง่ายเหมือนกับการใช้เหตุผลของมนุษย์

และมิได้ซับซ้อนเหมือนกับการจินตนาการของมนุษย์—มันประกอบด้วยการจัดหาให้กับผู้คน ณ

เวลาใดและแห่งหนใดก็ตามโดยสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นในปัจจุบันของพวกเขา

ไม่มีใครเลยที่เข้าใจเกี่ยวกับธาตุแท้ของพวกมนุษย์ดีกว่าพระองค์

และด้วยเหตุผลนี้อย่างแน่ชัดนี้เองที่ทำให้ไม่มีอะไรเลยจะสามารถเข้ากันได้กับความต้องการจำเป็นที่เป็นจริงขอ

งผู้คนได้ดีเท่ากับพระราชกิจของพระองค์ เพราะฉะนั้นจากมุมมองของมนุษย์แล้ว

ดูเหมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกวางแผนการไว้ล่วงหน้ามาหลายพันปีแล้ว

ขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ท่ามกลางพวกเขาก็ในตอนนี้

พลางกำลังทรงงานและกำลังตรัสไปตามที่พระองค์ทรงเฝ้าทอดพระเนตรสถานะที่พวกเขากำลังเป็นอยู่ไปพร้อมกันนี้

น พระองค์ทรงมีพระวณะที่เหมาะสมพอดีกับสิ่งที่จะตรัสยามที่เผชิญกับสถานะทุกๆ ชนิด

เป็นการตรัสพระวณะที่ผู้คนจำเป็นต้องมีอยู่พอดี จงดูตัวอย่างจากขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์

นั่นคือ กาลสมัยแห่งการติสอน หลังจากการนั้น

ผู้คนได้จัดแสดงพฤติกรรมทุกลักษณะออกมาและปฏิบัติตนอย่างเป็นกบฏในแบบเฉพาะ

สารพัดสถานะในเชิงบวกได้ผุดออกมา เช่นเดียวกับสถานะในเชิงลบเฉพาะบางอย่าง

พวกเขาได้มาถึงจุดหนึ่งในความเป็นลบของพวกเขา และได้แสดงขีดจำกัดต่ำสุดที่พวกเขาจะตกต่ำลงไป

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้

จึงทรงรีบฉวยโอกาสนำพวกมันมาใช้ประโยชน์เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่ดีขึ้นอย่างมากมาจากพระราชกิจของพ

ระองค์ นั่นก็คือ พระองค์ทรงพระราชกิจซึ่งเป็นการค้าหาท่ามกลางผู้คน โดยขึ้นอยู่กับสถานะปัจจุบันใดๆ

ก็ตามของพวกเขาที่กำลังเป็นอยู่ ณ เวลาใดนั้น

พระองค์ทรงดำเนินทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นไปตามสภาวะที่แท้จริงของผู้คน
สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงรู้จักพวกมันได้อย่างไร?
พระเจ้าทรงดำเนินขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจซึ่งควรถูกกระทำงานเสร็จสิ้น ไม่ว่าที่ไหนและเวลาใด
โดยสอดคล้องกับสภาวะของผู้คน ไม่มีทางเลยที่พระราชกิจนี้จะได้ถูกวางแผนการไว้ก่อนหน้านี้เป็นเวลาหลายพันปี
นั่นมันเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์!

พระองค์ทรงพระราชกิจในขณะที่พระองค์ทรงสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์
และพระราชกิจของพระองค์ก็ถดถอยและพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ในแต่ละครั้ง
หลังจากการสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงนำขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระองค์มาดำเนินการ พระองค์ทรงใช้สิ่งต่างๆ
มากมายในการเปลี่ยนผ่านอย่างค่อยเป็นค่อยไป

และในการทำให้พระราชกิจใหม่ของพระองค์มองเห็นได้สำหรับผู้คนเมื่อเวลาผ่านไป
การทรงพระราชกิจในลักษณะนี้สามารถจัดเตรียมเพื่อความต้องการจำเป็นของผู้คนได้
ก็เพราะพระเจ้าทรงรู้จักผู้คนทั้งหมดดีเกินไปนั่นเอง

นี่คือวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นจากสวรรค์ ในทำนองเดียวกัน
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็ทรงพระราชกิจของพระองค์ในหนทางเดียวกัน

โดยทำการจัดการเตรียมการไปตามรูปการณ์แวดล้อมจริงและทรงพระราชกิจในหมู่มนุษย์

ไม่มีพระราชกิจใดเลยของพระองค์ที่ได้ถูกจัดการเตรียมการไว้ก่อนโลกได้ถูกสร้าง
ทั้งมันยังไม่ได้ถูกวางแผนการอย่างละเอียดลออเอาไว้ก่อนหน้านี้ สองพันปีหลังจากที่โลกได้ถูกสร้างขึ้น

พระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นว่ามนุษยชาติได้กลายเป็นเสื่อมทรามมากเหลือเกินจนพระองค์ได้ทรงใช้ปากของผู้เผย
พระวจนะอิสยาห์เพื่อทำนายล่วงหน้าว่า หลังจากที่ยุคธรรมบัญญัติได้จบลง

พระยาห์เวห์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในเรื่องการไถ่บาปมนุษยชาติจนเสร็จสิ้นในยุคพระคุณ
แน่นอนแล้ว นี่คือการวางแผนการของพระยาห์เวห์

แต่ว่าแผนการนี้ก็ได้ถูกสร้างขึ้น ไปตามรูปการณ์แวดล้อมที่พระองค์ได้กำลังทรงสังเกตอยู่ ณ เวลานั้นเช่นกัน
แน่นอนว่า พระองค์มิได้ทรงดำริถึงมันในทันทีหลังจากที่ได้มีการสร้างอาดัม

อิสยาห์เพียงแต่ได้เปล่งเสียงแสดงคำเผยพระวจนะเท่านั้น

แต่พระยาห์เวห์มิได้ทรงทำการเตรียมล่วงหน้าสำหรับพระราชกิจนี้ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงเริ่มทำการนั้นในตอนเริ่มต้นของยุคพระคุณ

เมื่อทูตได้ปรากฏในความฝันของโยเซฟเพื่อที่จะให้ความรู้แจ้งแก่เขาด้วยข่าวที่ว่าพระเจ้าจะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และเพียงตอนนั้นเองที่พระราชกิจแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์ได้เริ่มขึ้น

พระเจ้าหาได้ทรงเตรียมสำหรับพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ในทันทีหลังจากการสร้างโลก
ดังที่ผู้คนจินตนาการไม่

มันได้ถูกคัดลอกไปบนพื้นฐานของระดับที่มนุษยชาติได้พัฒนาไปถึงและสถานะของสงครามที่พระองค์มีกับซา
ตานเท่านั้นเอง

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 149

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวิญญาณของพระองค์เสด็จลงมาบนมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสวมใส่พระองค์เองเข้ากับร่างกาย

พระองค์เสด็จมาทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก มิใช่เพื่อนำพาขึ้นตอนต่างๆ อันมีขีดจำกัดเฉพาะมากับพระองค์ด้วย พระราชกิจของพระองค์นั้น ไร้ขีดจำกัดโดยสิ้นเชิง

พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำในเนื้อหนังยังคงถูกกำหนดพิจารณาโดยผลลัพธ์ทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ และพระองค์ทรงใช้สิ่งต่างๆ

ดังกล่าวกำหนดพิจารณาความยาวของระยะเวลาที่พระองค์จะทรงพระราชกิจในขณะที่ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ออกมาโดยตรง

โดยตรวจสอบพระราชกิจของพระองค์ขณะที่พระองค์ดำเนินร่วมไป

พระราชกิจนี้มีได้เป็นอะไรที่เหนือธรรมชาติจนทำให้ขีดจำกัดของการจินตนาการของมนุษย์เหยียดยาวออกไป

นี่ก็เหมือนกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง นั่นคือ

พระองค์ได้ทรงวางแผนการและทรงพระราชกิจไปอย่างเป็นธรรมชาติ

พระองค์ได้ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด และมีเวลาเข้ากับเวลาเย็นขึ้นมา—การนี้ได้ใช้เวลาไปหนึ่งวัน

ในวันที่สอง พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าขึ้น และนั่นก็ใช้เวลาไปหนึ่งวันเช่นกัน

แล้วพระองค์ก็ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทะเล และสิ่งทรงสร้างทั้งหลายทั้งหมดที่เป็นพลเมืองของมัน

ซึ่งก็ยังพึงต้องการเวลาอีกหนึ่งวัน การนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึงวันที่หก

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และปล่อยให้เขาบริหารจัดการสรรพสิ่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลก แล้วพอวันที่เจ็ด

เมื่อพระองค์ได้ทรงแล้วเสร็จการสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์จึงได้ทรงพักผ่อน

พระเจ้าได้ทรงอวยพรให้กับวันที่เจ็ดและตั้งให้มันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์วันหนึ่ง

พระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยสถาปนาวันศักดิ์สิทธิ์นี้ภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งเรียบร้อยแล้ว

หาใช่ก่อนการทรงสร้างพวกมันไม่ พระราชกิจนี้ก็ได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นอย่างเป็นธรรมชาติเช่นกัน

ก่อนการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์มิได้ตัดสินพระทัยที่จะสร้างโลกในหกวัน

และจากนั้นก็ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด การเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปในแนวเดียวกับข้อเท็จจริงแต่อย่างใดเลย

พระองค์มิได้ทรงมีส่วนตัดสินพระทัยอะไรแบบนั้นเลย ทั้งยังหาได้วางแผนการเกี่ยวกับมันไว้ไม่

ไม่มีทางเลยที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่าการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งจะถูกทำให้เสร็จสิ้นในวันที่หกและว่าพระองค์จะทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงสร้างไปตามสิ่งที่ดูเหมือนจะดีสำหรับพระองค์ ณ เวลานั้น

ทันทีที่พระองค์ได้แล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็เป็นวันที่หกแล้ว

หากมันเป็นวันที่ห้าในตอนที่พระองค์แล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

เช่นนั้นพระองค์ก็คงจะทรงตั้งวันที่หกเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม ในข้อเท็จจริงนั้น
พระองค์ได้ทรงแล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในวันที่หก
และฉะนั้นวันที่เจ็ดจึงกลายมาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถูกส่งผ่านต่อมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น
พระราชกิจปัจจุบันของพระองค์จึงกำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้นในลักษณะเดียวกันนี้เอง
พระองค์ตรัสและจัดเตรียมเพื่อความต้องการจำเป็นของพวกเจ้าโดยสอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ของพวกเจ้านั้นก็คือ พระวิญญาณตรัสและทรงพระราชกิจไปตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ของผู้คน
พระองค์คอยเฝ้าทอดพระเนตรโดยรวมทั้งหมดและทรงพระราชกิจ ณ เวลาใดและสถานที่ใดก็ได้ สิ่งที่เราทำ พูดยาวให้แก่พวกเจ้า และมอบให้กับพวกเจ้านั้นก็คือสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี ทั้งนี้โดยไม่มีข้อยกเว้น
ด้วยประการฉะนั้น จึงไม่มีงานใดเลยของเราที่แยกจากความเป็นจริง ทั้งหมดเป็นความจริง
เพราะพวกเจ้าทั้งหมดรู้ว่า “พระวิญญาณของพระเจ้าคอยเฝ้าทอดพระเนตรโดยรวมทั้งหมด”
หากการนี้ทั้งหมดล้วนได้ถูกตัดสินใจไว้ล่วงหน้าก่อนเวลาแล้ว มันจะไม่สำเร็จรูปเกินไปหน่อยหรือ?
ราวกับเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงกะคำนวณแผนการสำหรับทั้งหกพันปี
และจากนั้นก็ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้มนุษยชาติเป็นกบฏ ด้านทาน คดโกง และหลอกลวง
และครองความเสื่อมทรามของเนื้อหนัง ครองอุปนิสัยเยี่ยงซาตาน และต้นหาของดา
การตามใจตัวเองมากเกินไปของปัจเจกบุคคล ไม่มีอะไรเลยในนั้นที่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า
แต่ในทางกลับกัน ทั้งหมดล้วนได้เกิดขึ้นโดยเป็นผลลัพธ์มาจากการทำให้เสื่อมทรามของซาตาน
บางคนอาจพูดว่า “ซาตานไม่ได้อยู่ในกำมือของพระเจ้าด้วยหรือ? พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วว่า
ซาตานจะทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในลักษณะนี้ และหลังจากนั้น
พระเจ้าก็ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ไปจนเสร็จสิ้น” อันที่จริงแล้ว
พระเจ้าคงจะได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้ซาตานทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามอย่างนั้นหรือ?
พระเจ้าก็เพียงแค่ทรงใจจดใจจ่อเกินไปที่จะเปิดโอกาสให้มนุษยชาติมีชีวิตอย่างปกติ ดังนั้น
จริงหรือที่พระองค์ก็คงจะทรงแทรกแซงชีวิตของพวกเขา? หากเป็นเช่นนั้น
การทำให้ซาตานปราชัยและการช่วยมนุษยชาติให้รอดจะไม่ใช่ความพยายามที่ไร้ผลหรือ?
ความเป็นกบฏของมนุษยชาติได้ถูกลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าได้อย่างไรกันเล่า?
มันเป็นบางสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องมาจากการแทรกแซงของซาตาน
ดังนั้นมันได้ถูกลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าโดยพระเจ้าได้อย่างไรกัน?
ซาตานในกำมือของพระเจ้าที่พวกเจ้าคิดไปเองนั้นแตกต่างจากซาตานในกำมือของพระเจ้าที่เราพูดถึง
ตามคำกล่าวของพวกเจ้าที่ว่า “พระเจ้านั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ และซาตานนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์”
ซาตานคงไม่เคยสามารถทรยศพระองค์ได้เลย เจ้าไม่ได้พูดว่า พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ?

ความรู้ของพวกเขาก็เป็นรูปธรรมกันไป และไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความเป็นจริงเลย

มนุษย์ช่างไม่เคยสามารถหยั่งลึกพระดำริของพระเจ้า

ทั้งยังไม่เคยสามารถจับใจความในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้เลย! พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์

นี่มิใช่ความเท็จแต่อย่างใดเลย

หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้นได้ทูลขอพระเจ้ายกย่องพระเจ้าได้ทรงให้มันร่วมแบ่งปันสิทธิอำนาจในตอนเริ่มแรก

แน่นอนแล้ว นี่เป็นเหตุการณ์อันไม่คาดฝัน เหมือนกับตอนที่เอวาได้จำนนต่อการทดลองของงูไม่มีผิด

อย่างไรก็ตาม ไม่สำคัญว่าซาตานดำเนินการทรยศของมันไปจนเสร็จสิ้นอย่างไร

มันก็ยังคงหาได้มีมหิทธิฤทธิ์เท่ากับพระเจ้าไม่ ดังที่พวกเขาก็ได้พูดไป ซาตานก็แค่พอมิทธิฤทธิ์

ไม่สำคัญว่ามันจะทำอะไร สิทธิอำนาจของพระเจ้ายกย่องจะทำให้มันปราชัยลงเสมอ

นี่คือความหมายที่แท้จริงเบื้องหลังคำกล่าวที่ว่า “พระเจ้านั้นทรงมหิทธิฤทธิ์

และซาตานนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์” เพราะฉะนั้น

สงครามกับซาตานต้องถูกดำเนินไปที่ละชั้นตอนจนเสร็จสิ้น ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าทรงวางแผนการพระราชกิจของพระองค์โดยตอบสนองต่อกลโกงทั้งหลายของซาตาน—นั่นก็คือ

พระองค์ทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติ

และทรงเปิดเผยพระมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์ในลักษณะอันเหมาะสมกับยุคที่กำลังเป็นอยู่

ในทำนองเดียวกัน พระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายก็มิได้ถูกลิขิตล่วงหน้าไว้ก่อนหน้านี้ ก่อนยุคพระคุณ

การลิขิตล่วงหน้าต่างๆ มิได้ถูกทำในลักษณะเรียงลำดับแบบนี้ กล่าวคือ อันดับแรก

การทำให้อุปนิสัยภายนอกของมนุษย์เปลี่ยนแปลง อันดับสอง

การเกณฑ์ให้มนุษย์มาอยู่ภายใต้การติสสอนและการทดสอบของพระองค์ อันดับสาม

การทำให้มนุษย์ก้าวผ่านบททดสอบแห่งความตาย อันดับสี่

การให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับเวลาแห่งการรักพระเจ้าและแสดงปณิธานของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้าง

อันดับห้า การอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและรู้จักพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ และสุดท้าย

การทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ พระองค์มิได้ทรงวางแผนการในสิ่งเหล่านี้ในช่วงระหว่างยุคพระคุณเลย

ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงเริ่มวางแผนการเหล่านี้ในยุคปัจจุบัน ซาตานกำลังทำงาน พระเจ้าก็เช่นกัน

ซาตานแสดงอุปนิสัยเสื่อมทรามทั้งหลายของมัน ในขณะที่พระเจ้ากำลังตรัสอย่างตรงไปตรงมา

และเปิดเผยสิ่งต่างๆ ซึ่งมีสาระสำคัญ นี่คือการพระราชกิจที่กำลังทำอยู่ในวันนี้

และมีหลักการงานเดียวกับหลักการที่ถูกใช้นานมาแล้วภายหลังการสร้างโลก

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์รวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 150

อันดับแรกพระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัมกับเอวา และพระองค์ได้ทรงสร้างงูขึ้นมาด้วยเช่นกัน

ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล ตัวนี้มีพิษที่สุด ตัวของมันบรรจุไปด้วยน้ำพิษ

ซึ่งซาตานได้ใช้เพื่อฉวยประโยชน์จากมัน นี่คืองูที่ได้พยายามทดลองเอวาให้ทำบาป

อาดัมได้ทำบาปหลังจากที่เอวาได้ทำลงไป

และแล้วพวกเขาทั้งสองก็สามารถที่จะแยกความต่างระหว่างดีและชั่วได้

หากพระยาห์เวห์ได้ทรงทราบว่างูจะพยายามทดลองเอวา และทราบว่าเอวาจะทดลองอาดัม เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงมิได้ทรงวางพวกเขาทั้งหมดไว้ในสวนเล่า? หากพระองค์ทรงสามารถคาดทำนายสิ่งเหล่านี้ได้

เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงสร้างงูขึ้นมาตัวหนึ่งและวางมันลงในสวนเอเดนเล่า? เหตุใดหรือ

สวนเอเดนจึงมีผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว?

พระองค์มิได้ทรงหมายที่จะให้พวกเขากินผลไม้ที่นั่นหรือ? เมื่อตอนที่พระยาห์เวห์เสด็จมา

ทั้งอาดัมและเอวา ไม่มีใครกล้าเผชิญหน้ากับพระองค์

และถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทราบว่าพวกเขาได้กินผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความ

ชั่วเข้าไปแล้ว และตกเป็นเหยื่อเล่ห์เหลี่ยมของงู ในตอนสุดท้าย พระองค์จึงได้ทรงสาปแช่งงู

และพระองค์ทรงสาปแช่งอาดัมกับเอวาเช่นเดียวกัน ตอนที่พวกเขาทั้งสองกินผลของต้นไม้

พระยาห์เวห์หาได้ทรงตระหนักรู้เลยไม่ว่าพวกเขากำลังทำอะไรกันอยู่

มนุษยชาติได้กลายเป็นเสื่อมทรามจนถึงจุดของการเป็นคนชั่วและสำล่อนทางเพศ

ไปไกลมากถึงขนาดที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเก็บงำอยู่ในหัวใจของพวกเขา นั้นชั่วและไม่ชอบธรรม

มันล้วนแต่โสम्मไปทั้งหมด เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัยกับการที่ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมา

หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมจนเสร็จสิ้น

ซึ่งโนอาห์กับบุตรทั้งหลายของเขาได้รอดชีวิต

บางสรรพสิ่งนั้นมีได้กล่าวและเหนือธรรมชาติเท่ากับที่ผู้คนอาจจินตนาการ บ้างก็ถามว่า

“ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงทราบแล้วว่าหัวหน้าทูตสวรรค์จะทรยศพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงสร้างมันขึ้นมาเล่า?” เหล่านี้คือข้อเท็จจริง นั่นคือ ก่อนที่แผ่นดินโลกจะได้มาดำรงอยู่

หัวหน้าทูตสวรรค์เป็นทูตสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของฟ้าสวรรค์

มันมีอำนาจปกครองเหนือทูตสวรรค์ทั้งปวงในฟ้าสวรรค์ นี่เป็นสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มัน

ด้วยการยกเว้นของพระเจ้า มันจึงยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาทูตสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ ในเวลาต่อมา

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้น เบื้องล่างบนแผ่นดินโลก

หัวหน้าทูตสวรรค์ได้ดำเนินการหักหลังซึ่งยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกต่อพระเจ้าจนสำเร็จ

เราพูดว่ามันได้ทรยศพระเจ้าก็เพราะมันต้องการที่จะบริหารจัดการมนุษยชาติและอยู่เหนือล้าสิทธิอำนาจของพระเจ้า หัวหน้าทูตสวรรค์นี่เองที่ได้ทดลองเอาไว้ให้ทำบาป

และที่มันทำเช่นนั้นก็เพราะมันปรารถนาที่จะสถาปนาอาณาจักรของมันบนแผ่นดินโลกและทำให้พวกมนุษย์หันหลังให้กับพระเจ้าและเชื่อฟังหัวหน้าทูตสวรรค์แทน หัวหน้าทูตสวรรค์เห็นว่า

หลายสิ่งเหลือเกินที่จะสามารถเชื่อฟังมันได้—พวกทูตสวรรค์สามารถ

เช่นเดียวกับที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกก็สามารถ นกและสัตว์ร้าย ต้นไม้ ป่า ภูเขา แม่น้ำ

และทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกนั้นอยู่ใต้การดูแลของพวกมนุษย์—นั่นก็คือ อาดัมกับเอวา—

ในขณะที่อาดัมกับเอวาเชื่อฟังหัวหน้าทูตสวรรค์

เพราะฉะนั้นหัวหน้าทูตสวรรค์จึงได้เอากายที่จะอยู่เหนือล้าสิทธิอำนาจของพระเจ้าและทรยศพระเจ้า หลังจากนั้น

มันได้นำทูตสวรรค์มากมายในการกบฏต่อพระเจ้า ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นวิญญาณที่ไม่สะอาดสารพัดชนิด

พัฒนาการของมนุษยชาติจนถึงทุกวันนี้ไม่ได้มีเหตุมาจากการทำให้เสื่อมทรามของหัวหน้าทูตสวรรค์หรือหรือ?

พวกมนุษย์เป็นอย่างที่พวกเขาเป็นในวันนี้ก็เพราะหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรยศพระเจ้าและทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม พระราชกิจแบบที่ละขั้นตอนนี้ไม่ได้เป็นรูปธรรมและเรียบง่ายใกล้เคียงกับที่ผู้คนอาจจินตนาการเลย ชาตานได้ดำเนินการทรยศของมันจนสำเร็จด้วยเหตุผลหนึ่ง

ทว่าผู้คนที่หาได้สามารถจับใจความข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายเช่นนั้นได้ไหม

เหตุใดเล่าที่พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งจึงได้ทรงสร้างชาตานขึ้นมาด้วยเช่นกัน? ในเมื่อพระเจ้าทรงดูหมิ่นชาตานมากมายยิ่งนัก และชาตานคือศัตรูของพระองค์

เหตุใดเล่าพระองค์จึงได้ทรงสร้างชาตานขึ้นมา?

การทรงสร้างชาตานไม่ใช่เป็นการที่พระองค์กำลังทรงสร้างศัตรูหรือ? อันที่จริงแล้ว

พระเจ้ามิได้ทรงสร้างศัตรูขึ้นมา ในทางกลับกัน พระองค์ทรงสร้างทูตสวรรค์

และต่อมาทูตสวรรค์องค์นั้นได้ทรยศพระองค์

สถานะของมันได้เติบโตยิ่งใหญ่เหลือเกินจนถึงขั้นที่มันได้ปรารถนาจะทรยศพระเจ้า

คนเราอาจสามารถกล่าวได้ว่านี่เป็นความบังเอิญ แต่นี่ก็เป็นความหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างหนึ่ง

มันคล้ายคลึงกับการที่บุคคลหนึ่งจะตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้หลังจากที่การเป็นผู้ใหญ่ได้ไปถึงจุดเฉพาะจุดหนึ่ง สิ่งทั้งหลายก็แค่ได้พัฒนาการมาจนถึงช่วงระยะนั้นเท่านั้นเอง พวกโง่สันติบางคนกล่าวว่า

“ในเมื่อชาตานเป็นศัตรูของพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงทรงสร้างมันขึ้นมา?

พระองค์ไม่ทรงทราบหรือหรือว่าหัวหน้าทูตสวรรค์จะทรยศพระองค์?

พระองค์ไม่ได้ทรงสามารถเขม้นมองจากชั่วกัลปาวสานสู่ชั่วกัลปาวสานหรือหรือ?

พระองค์มิได้ทรงทราบธรรมชาติของหัวหน้าทูตสวรรค์หรือ?

ในเมื่อพระองค์ทรงทราบชัดเจนว่ามันจะทรยศพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงได้ทำให้มันกลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์เล่า? มันไม่ได้แค่ทรยศพระองค์เท่านั้น

มันยังได้นำทูตสวรรค์องค์อื่นๆ มากมายเหลือเกินมากับมัน

และมันก็ได้ลงมายังโลกของพวกมนุษย์เพื่อที่จะทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม ทว่ากระทั่งทุกวันนี้

พระองค์ก็ยังไม่ได้ทรงสามารถเสร็จสิ้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ได้เลย”

คำพูดเหล่านั้นถูกต้องหรือ? เมื่อเจ้าคิดไปในหนทางนี้ เจ้าไม่ได้กำลังแกล้งทำหาเสียนหรือ? มีคนอื่นๆ

ที่พูดว่า “หากชาดานไม่ได้ทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามมาถึงปัจจุบันนี้

พระเจ้าก็คงจะไม่ได้ทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติอย่างนี้ เมื่อเป็นดังนั้น

พระปรีชาญาณและพระมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าคงจะไม่สามารถมองเห็นได้ นั่นคือ

พระปรีชาญาณของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยที่แห่งหนใดหรือ? เพราะฉะนั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างเผ่าพันธุ์มนุษย์หนึ่งขึ้นมาเพื่อชาดาน

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงสามารถเปิดเผยพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ได้ภายหลัง—หาไม่แล้ว

มนุษย์จะสามารถค้นพบพระปรีชาญาณของพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

หากมนุษย์มิได้ต้านทานพระเจ้าหรือกบฏต่อพระองค์ มันก็คงจะไม่จำเป็นที่การกระทำต่างๆ

ของพระองค์จะต้องถูกเปิดเผย หากสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะนมัสการพระองค์และนบถนอบต่อพระองค์อยู่แล้ว

พระเจ้าก็คงไม่ทรงมีพระราชกิจให้ทำ” นี่ยิ่งห่างไกลความเป็นจริงเข้าไปใหญ่

เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่โสมมเกี่ยวกับพระเจ้า ดังนั้น พระองค์จึงไม่ทรงสามารถสร้างความโสมมได้

พระองค์ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ในตอนนี้เพียงเพื่อที่จะทำให้ศัตรูของพระองค์ปราชัย

เพื่อที่จะช่วยพวกมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้รอด

และเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้ปิศาจทั้งหลายและชาดานซึ่งเกลียดชัง ทรยศ และต้านทานพระเจ้า

และซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และเป็นของพระองค์ในตอนแรกเริ่มสุด

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะมอบความปราชัยให้ปิศาจเหล่านี้

และเปิดเผยพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ต่อทุกสรรพสิ่งในการทำเช่นนั้น

มนุษยชาติและทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกในตอนนี้มันอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาดานและอยู่ภายใต้แ

ดนครอบครองของคนเลว พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ต่อทุกสรรพสิ่ง

เพื่อที่ผู้คนอาจรู้จักพระองค์

และด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการทำให้ชาดานปราชัยและกำราบพวกศัตรูของพระองค์อย่างถาวร

ความครบถ้วนทั้งหมดของพระราชกิจนี้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทาง การเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์

สิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระองค์นั้นอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตान

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์แก่พวกมัน

อันเป็นการทำให้ชาตานปราชัยด้วยประการฉะนี้เอง หากไม่มีชาตาน

พระองค์ก็คงจะไม่ทรงจำเป็นต้องเปิดเผยกิจการของพระองค์ หากไม่ใช่เพราะการคุกคามของชาตาน

พระเจ้าจะไม่ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมา และนำทางพวกเขามาใช้ชีวิตอยู่ในสวนเอเดน

ก่อนการทรยศของชาตาน

เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงไม่เคยทรงเปิดเผยกิจการของพระองค์ต่อพวกทูตสวรรค์หรือต่อหัวหน้าทูตสวรรค์เลย?

หากในปฐมกาล พวกทูตสวรรค์ทั้งหมดและหัวหน้าทูตสวรรค์ได้รู้จักพระเจ้าและได้บนอบต่อพระองค์

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็คงจะไม่ได้ทรงดำเนินการกระทำต่างๆ ที่ไร้ความหมายเกี่ยวกับพระราชกิจไปจนเสร็จสิ้น

เพราะการดำรงอยู่ของชาตานและพวกปีศาจ

พวกมนุษย์จึงได้ต้านทานพระเจ้าและเต็มปริ่มไปด้วยอุปนิสัยซึ่งเป็นกบฏเช่นกัน เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยการกระทำของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำสงครามกับชาตาน

พระองค์จึงต้องทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เองและการกระทำทั้งหมดของพระองค์ในการที่จะมอบความปราชัยให้กับมัน ในหนทางนี้

พระราชกิจแห่งความรอดที่พระองค์ทรงปฏิบัติท่ามกลางพวกมนุษย์จะอำนวยให้พวกเขามองเห็นพระปรีชาญาณ

และพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ พระราชกิจที่พระเจ้ายกย่องทรงปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้เน้นเปี่ยมความหมาย

และไม่มีทางที่จะคล้ายคลึงกับพระราชกิจที่บางผู้คนพูดคาดฟังถึงว่า

“พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติไม่ย้อนแย้งกันหรือ?”

การสืบทอดพระราชกิจนี้มีใช่เป็นแค่แบบฝึกหัดหนึ่งในการสร้างปัญหาให้ตัวพระองค์เองหรือ?

พระองค์ได้ทรงสร้างชาตานขึ้นมา แล้วจากนั้นก็ปล่อยให้มันทรยศและต้านทานพระองค์

พระองค์ได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ขึ้นมา แล้วจากนั้นก็ส่งมอบพวกเขาให้กับชาตาน

ปล่อยให้ואัดםกับเอวาลูกทดลอง เพราะพระองค์ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ลงไปอย่างมีจุดประสงค์

เหตุใดพระองค์จึงยังคงทรงรังเกียจมนุษยชาติอยู่เล่า? เหตุใดพระองค์จึงทรงเกลียดชาตาน?

พระองค์มิได้ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเองหรือ? มีอะไรตรงนั้นให้พระองค์เกลียดชังหรือ?”

ผู้คนสิ้นคิดจำนวนไม่น้อยเลยที่เดียวที่พูดอะไรแบบนี้ พวกเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้า แต่ลืกลงไป

พวกเขาพร่ำบ่นเกี่ยวกับพระเจ้า ช่างย้อนแย้งอะไรเช่นนั้น! เจ้าไม่เข้าใจความจริง

เจ้ามีความคิดที่เหนือธรรมชาติมากเกินไป และเจ้าถึงกับกล่าวอ้างว่าพระเจ้าได้ทรงทำผิดพลาด—

เจ้าช่างสิ้นคิดอะไรเช่นนั้น! เจ้านั่นเองที่กำลังทำเป็นเล่นกับความจริง

มันไม่ใช่กรณีที่พระเจ้าได้ทรงทำผิดพลาดเลยสักนิด! ผู้คนบางคนถึงขั้นพร่ำบ่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “เป็นพระองค์นั่นเองที่ได้ทรงสร้างชาดานขึ้นมา และพระองค์ก็ทรงโยนชาดานทิ้งลงมาท่ามกลางมนุษย์ และทรงส่งมอบพวกเขาให้กับมัน ครั้นมนุษย์ได้ครองอุปนิสัยเยี่ยงชาดาน พระองค์ก็มีได้ทรงยกโทษให้พวกเขา ในทางตรงข้าม พระองค์ได้ทรงเกลียดชังพวกเขาจนถึงระดับหนึ่งเลย ในตอนแรก พระองค์ได้ทรงรักเขาถึงระดับหนึ่ง แต่ตอนนี้ พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขา พระองค์นั่นเองที่ได้ทรงเกลียดชังมนุษยชาติ ทว่าพระองค์ก็เป็นผู้ซึ่งได้ทรงรักมนุษยชาติเช่นกัน กำลังเกิดอะไรขึ้นตรงนี้กันแน่? นี่ไม่ใช่การย้อนแย้งหรือ?” ไม่ว่าพวกเขาจะมองมันอย่างไร นี่ก็คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในสวรรค์

นี่คือลักษณะที่หัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรมานพระเจ้าและมนุษยชาติได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และนี่คือวิธีที่พวกมนุษย์ดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะใช้วลีกับมันอย่างไร นั่นก็คือเรื่องราวทั้งหมดทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงต้องเข้าใจว่า พระประสงค์ทั้งองค์รวมเบื้องหลังพระราชกิจนี้ที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำอยู่ในวันนี้ก็คือ เพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้รอด และเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้กับชาดาน

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์รวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 151

พระเจ้าทรงใช้การบริหารจัดการพวกมนุษย์ของพระองค์ในการทำให้ชาตานปราศ
ชาตานนำพาชะตากรรมของผู้คนไปสู่จุดจบ
และทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักโดยการทำให้พวกเขาเสื่อมทราม ในทางกลับกัน
พระราชกิจของพระเจ้าคือความรอดของมนุษยชาติ ขึ้นตอนใดของพระราชกิจของพระเจ้าหรือ
ที่ไม่ได้ตั้งใจจะช่วยมนุษยชาติให้รอด? ขึ้นตอนใดหรือ ที่ไม่ได้ตั้งใจจะชำระผู้คนให้สะอาด
และทำให้พวกเขาประพฤติตนอย่างชอบธรรม
และใช้ชีวิตในภาพลักษณ์ของคนทั้งหลายที่สามารถได้รับความรัก? อย่างไรก็ตาม ชาตานไม่ได้ทำสิ่งนี้
มันทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม
มันค่านางานของมันในการทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามจนสำเร็จอย่างต่อเนื่องไปทั่วทั้งจักรวาล แน่อยู่แล้วว่า
พระเจ้ายิ่งทรงพระราชกิจของพระองค์เอง โดยมีได้ใส่พระทัยกับชาตานแต่อย่างใด
ไม่สำคัญว่าชาตานจะมีสิทธิอำนาจมากเพียงใด พระเจ้าก็ยังทรงเป็นผู้ที่ให้สิทธิอำนาจนั้นแก่มันอยู่ดี
พระเจ้าไม่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจทั้งหมดของพระองค์แก่มันจริงๆ แต่อย่างใด และดังนั้น
ไม่สำคัญว่าชาตานจะทำอะไร มันไม่เคยสามารถอยู่เหนือถ้าพระเจ้าได้เลย
และมันจะอยู่ในกำมือของพระเจ้าเสมอ พระเจ้ามิได้ทรงเปิดเผยการกระทำใดของพระองค์ในขณะที่อยู่ในสวรรค์
พระองค์ก็แค่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจในสัดส่วนเล็กๆ
แก่ชาตานและได้ทรงอนุญาตให้มันทำการควบคุมเหนือทูตสวรรค์อื่นๆ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น
ไม่สำคัญว่าชาตานจะทำอะไร มันก็ไม่สามารถอยู่เหนือถ้าสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้
เพราะสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงยอมอนุมัติให้มันแต่เดิมนั้นมีขีดจำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
ชาตานทำให้เกิดการหยุดชะงัก ในยุคสุดท้าย การทำให้เกิดการหยุดชะงักของมันจะแล้วเสร็จ ในทำนองเดียวกัน
พระราชกิจของพระเจ้าก็จะแล้วเสร็จเช่นกัน
และบรรดามนุษย์ประเภทที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ก็จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าทรงชี้นำผู้คนไปในทางที่เป็นบวก พระชนม์ชีพของพระองค์คือน้ำแห่งชีวิต อันประมาณค่ามิได้
และไร้พรมแดน ชาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับหนึ่ง ในตอนสุดท้าย
น้ำแห่งชีวิตก็จะทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
และมันจะเป็นไปไม่ได้ที่ชาตานจะแทรกแซงและทำงานของมันจนสำเร็จ
ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงจะทรงสามารถได้รับประชากรของพระองค์โดยครบบริบูรณ์ กระทั่งบัดนี้
ชาตานก็ยังคงปฏิเสธที่จะยอมรับการนี้ มันยังคงต่อสู้ชิงดีกับพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง
แต่พระองค์ก็หาได้ใส่พระทัยกับมันไม่ พระเจ้าได้ตรัสว่า

“เราจะมีชัยชนะเหนือกำลังบังคับมืดทั้งหมดของซาตานและเหนืออิทธิพลมืดทั้งปวง”

นี่คือพระราชกิจซึ่งต้องถูกทำในเนื้อหนัง ณ ตอนนี้

และมันยังเป็นสิ่งที่ทำให้การทรงบังเกิดเป็นมนุษย์มีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน นั่นก็คือ

เป็นการทำให้ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการมอบความปราชัยให้กับซาตานในยุคสุดท้ายนั้นครบบริบูรณ์
และเป็นการกวาดล้างทุกสรรพสิ่งที่เปื้อนของซาตานออกไป

ชัยชนะของพระเจ้าเหนือซาตานนั้นมีอาจเหลือเถียงได้! อันที่จริง ซาตานได้ล้มเหลวไปนานแล้ว

เมื่อชาวประเสริฐได้เริ่มเผยแผ่ไปทั่วแผ่นดินของพญานาคใหญ่สีแดง—นั่นก็คือ

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์และพระราชกิจนี้ได้เริ่มเคลื่อนไหว—

ซาตานได้รับความปราชัยอย่างถึงที่สุด

เพราะพระประสงค์ที่แท้จริงที่สุดของการจัดเป็นมนุษย์ก็คือเพื่อที่จะกำจัดซาตาน

ทันทีที่ซาตานมองเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง

และได้เริ่มดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น ซึ่งไม่มีกำลังบังคับใดเลยจะสามารถหยุดยั้งได้

เพราะฉะนั้น มันจึงกลายเป็นสิ่งตลึงงันไปในทันทีที่พระราชกิจเข้ามาในสายตา และไม่กล้าที่จะก่อการร้ายใดๆ

อีกต่อไป ในตอนแรก ซาตานคิดว่า มันได้มีทุนสนับสนุนติดตัวเป็นสติปัญญาอันล้นเหลือ

และมันจึงได้ขัดจังหวะและคุกคามพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้คาดฝันว่า

พระเจ้าจะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง หรือคาดฝันว่าในพระราชกิจของพระองค์นั้น

พระเจ้าจะได้ทรงใช้การเป็นกบฏของซาตานทำหน้าที่เป็นวิวรรณ์และการพิพากษาสำหรับมนุษยชาติ

อันเป็นการพิชิตพวกมนุษย์และมอบความปราชัยให้กับซาตานด้วยประการฉะนี้เอง

พระเจ้าทรงพระปรีชาญาณกว่าซาตาน และพระราชกิจของพระองค์นั้นเกินล้ำกว่ามันไปไกล เพราะฉะนั้น

ก็อย่างที่เรารู้ได้ล่วงหน้าไว้ก่อนหน้าว่า

“งานที่เราทำนั้นได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นโดยตอบสนองต่อกลไกของซาตาน ในตอนสุดท้าย

เราจะเปิดเผยสิทธิฤทธิ์ของเราและความไร้พลังอำนาจของซาตาน”

พระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในแถวหน้า ในขณะที่ซาตานลากหางตามมาข้างหลัง

จนกระทั่งในตอนสุดท้าย มันจะถูกทำลายลงในที่สุด—มันจะไม่รู้กระทั่งว่าใครที่ดีมัน!

มันจะแค่ตระหนักถึงความจริงในทันทีที่มันได้ถูกทุบตีและบดขยี้ไปแล้ว และแล้วภายในตอนนั้นนั่นเอง

มันก็จะได้ถูกเผาไหม้เป็นจุณในบึงไฟไปเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนนั้น มันจะไม่น่าเชื่อถือโดยสิ้นเชิงหรือ?

เพราะถึงตอนนั้น ซาตานจะไม่มีกลอุบายมากกว่านี้ออกมาใช้อีกแล้ว!

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรรวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 152

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์เป็นสิ่งที่มิอาจแยกจากมนุษย์ได้
ด้วยเหตุที่มนุษย์เป็นวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนี้
และเป็นสิ่งทรงสร้างเพียงอย่างเดียวของพระเจ้าที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้
ชีวิตของมนุษย์และกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ก็เป็นสิ่งที่มิอาจแยกจากพระเจ้าได้
และถูกพระหัตถ์ของพระเจ้าควบคุมไว้ทั้งหมด
และอาจถึงกับกล่าวได้ว่าไม่มีบุคคลใดสามารถดำรงอยู่โดยเป็นอิสระจากพระเจ้า
ไม่มีใครสามารถปฏิเสธการนี้เพราะนี่คือข้อเท็จจริง
ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์ และมุ่งต่อต้านกลอุบายของซาตาน
ทั้งหมดที่มนุษย์จำเป็นต้องมีส่วนมาจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น
มนุษย์จึงไร้ความสามารถที่จะแยกจากพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าไม่เคยได้ทรงมีเจตนารมณ์ใดๆ
ที่จะแยกจากมนุษย์ พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งปวง
และพระคำริชของพระองค์เมตตาเสมอ เช่นนั้นแล้ว สำหรับมนุษย์
ทั้งพระราชกิจของพระเจ้าและพระคำริชของพระเจ้า (นั่นคือ น้ำพระทัยของพระเจ้า) ต่างเป็น “นิมิต”
ที่มนุษย์ควรรู้ นิมิตทั้งหลายเช่นนั้นยังเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า
และพระราชกิจที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้อีกด้วย ในขณะเดียวกัน
ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระองค์ย่อมเรียกว่า
“การปฏิบัติ” ของมนุษย์ นิมิตทั้งหลายคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
หรือนิมิตก็คือน้ำพระทัยที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์หรือจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญต่างๆ
ของพระราชกิจของพระองค์ สามารถกล่าวได้อีกว่านิมิตเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการ
ด้วยเหตุที่การบริหารจัดการนี้เป็นพระราชกิจของพระเจ้าและชี้นำไปที่มนุษย์
ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางมนุษย์
พระราชกิจนี้จึงเป็นหลักฐานและเส้นทางที่มนุษย์ใช้ผ่านเข้ามารู้จักพระเจ้า
และพระราชกิจนี้ย่อมมีความสำคัญสูงสุดสำหรับมนุษย์
หากผู้คนให้ความสนใจเพียงหลักข้อเชื่อเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าหรือให้ความสนใจในรายละเอียดที่ไม่สำคัญ
อย่างแท้จริงแทนที่จะให้ความสนใจในความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาจะไม่รู้จักพระเจ้าเลย และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะไม่ทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย
พระราชกิจของพระเจ้าที่เป็นประโยชน์อย่างมากมายังต่อความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้านั้นเรียกว่านิมิต
นิมิตเหล่านี้คือพระราชกิจของพระเจ้า น้ำพระทัยของพระเจ้า

และจุดมุ่งหมายกับนัยสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้า ทั้งหมดนั้นเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์
การปฏิบัติอ้างอิงถึงสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำ เป็นสิ่งซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายที่ติดตามพระเจ้าควรกระทำ
และยังเป็นหน้าที่ของมนุษย์อีกด้วย สิ่งที่มนุษย์ควรต้องทำไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ได้เข้าใจมาตั้งแต่เริ่มต้น
แต่เป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระองค์
ในขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ ข้อพึงประสงค์เหล่านี้ก็ค่อยๆ กลายเป็นลุ่มลึกมากขึ้นและยกสูงขึ้น
ตัวอย่างเช่น ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ มนุษย์ต้องปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ และในช่วงระหว่างยุคพระคุณ
มนุษย์ต้องแบกกางเขน ยุคแห่งราชอาณาจักรนั้นแตกต่างออกไป กล่าวคือ
ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์นั้นสูงกว่าข้อพึงประสงค์ทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
เมื่อนิมิตได้รับการยกสูงขึ้น ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที
และกลายเป็นชัดเจนขึ้นและเป็นจริงยิ่งขึ้นทุกที ในทำนองเดียวกัน นิมิตก็กลายเป็นจริงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเช่นกัน
นิมิตที่เป็นจริงมากมายเหล่านี้ไม่ได้เอื้อต่อการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์เท่านั้น แต่นอกจากนั้น
ยังเอื้อต่อความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าด้วย

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 153

เมื่อเปรียบเทียบกับยุคต่างๆ ก่อนหน้านี้

พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักรสัมพันธกับชีวิตจริงมากกว่า

จึงนำไปที่เนื้อแท้ของมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขามากกว่า

และผู้คนที่ติดตามพระองค์มีความสามารถมากขึ้นที่จะกล่าวคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร ขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ

พระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้มนุษย์เห็นมากยิ่งขึ้นกว่ายุคใดในอดีต

ซึ่งหมายความว่านิมิตทั้งหลายที่มนุษย์ควรรู้นั้นสูงกว่าในยุคใดๆ ก่อนหน้านี้

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน

นิมิตที่มนุษย์รู้ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักรจึงสูงที่สุดโดยตลอดพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมด

ค พระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน และดังนั้น

นิมิตที่มนุษย์จะรู้ย่อมกลายเป็นสูงสุดในบรรดานิมิตทั้งหมด

และการปฏิบัติของมนุษย์อันเป็นผลที่เกิดขึ้นก็ย่อมสูงกว่าในยุคใดก่อนหน้านี้เช่นกัน

เพราะการปฏิบัติของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องกับนิมิต

และความเพียบพร้อมของนิมิตก็แสดงถึงความเพียบพร้อมของข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์อีกด้วย

ทันทีที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าหยุดลง การปฏิบัติของมนุษย์ก็ยุติเช่นกัน

และหากปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ก็จะไม่มีตัวเลือกอื่นใดนอกจากการทำตามหลักข้อเชื่อของยุคอดีตทั้งหลาย หรือถ้าไม่ทำเช่นนั้น

เขาก็จะไม่มีที่ใดให้หันไปหาเลย เมื่อปราศจากนิมิตใหม่ๆ มนุษย์ก็จะไม่มีการปฏิบัติใหม่ๆ

เมื่อปราศจากนิมิตที่ครบบริบูรณ์ มนุษย์ก็จะไม่มีการปฏิบัติที่เพียบพร้อม เมื่อปราศจากนิมิตที่สูงขึ้น

มนุษย์ย่อมจะไม่มีการปฏิบัติที่สูงขึ้น การปฏิบัติของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปตามอย่างพระบาทของพระเจ้า

และในทำนองเดียวกัน ความรู้และประสบการณ์ของมนุษย์ก็เปลี่ยนแปลงไปตามพระราชกิจของพระเจ้าเช่นกัน

ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้

และหากพระเจ้าทรงหยุดกระทำพระราชกิจแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง มนุษย์ก็จะตายด้วยพระพิโรธของพระองค์ทันที

มนุษย์ไม่มีสิ่งใดให้อวดตัว เพราะไม่ว่าวันนี้ความรู้ของมนุษย์จะสูงเพียงใด

ไม่ว่าประสบการณ์ของเขาคู่มนลักษณะใด เขาก็ไม่สามารถแยกจากพระราชกิจของพระเจ้าได้—

เพราะการปฏิบัติของมนุษย์และสิ่งที่เขาควรแสวงหาในการเชื่อในพระเจ้าของเขานั้นไม่สามารถแยกจากนิมิตได้

ในทุกพระราชกิจของพระเจ้าที่เกิดขึ้น มีนิมิตต่างๆ ที่มนุษย์ควรรู้ และตามหลังนิมิตเหล่านี้

ข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมจะสำหรับมนุษย์จึงเกิดขึ้น เมื่อปราศจากนิมิตเหล่านี้เป็นรากฐานแล้ว

มนุษย์จะไม่สามารถปฏิบัติได้เลย อีกทั้งมนุษย์จะไม่สามารถติดตามพระเจ้าอย่างไม่หวั่นไหวได้
หากมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้าหรือเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่มนุษย์ทำก็สูญเปล่าและไม่สามารถได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า
ไม่ว่ามนุษย์จะมีของประทานมากมายเพียงใดก็ตาม
เขายังคงไม่สามารถแยกจากพระราชกิจของพระเจ้าและการทรงนำของพระเจ้า
ไม่ว่าการกระทำของมนุษย์จะดีเพียงใดหรือไม่ว่าจะมีการกระทำมากมายเพียงใดที่มนุษย์ลงมือทำก็ตาม
การกระทำเหล่านั้นก็ยังคงไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าได้ และดังนั้น ไม่ว่าในกรณีใด
การปฏิบัติของมนุษย์ย่อมไม่สามารถแยกจากนิมิตได้ พวกที่ไม่ยอมรับนิมิตใหม่จึงไม่มีการปฏิบัติใหม่
การปฏิบัติของเขาไม่มีความสัมพันธ์อันใดกับความจริง
เพราะพวกเขาปฏิบัติตามหลักข้อเชื่อและทำตามกฎที่ตายไปแล้ว พวกเขาไม่มีนิมิตใหม่ๆ เลย
และผลที่ตามมาคือพวกเขาย่อมไม่ได้นำสิ่งใดจากยุคใหม่ไปปฏิบัติ พวกเขาได้สูญเสียนิมิต
และในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้สูญเสียพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปด้วย
และพวกเขาก็ได้สูญเสียความจริง พวกที่ปราศจากความจริงก็คือลูกหลานของความไร้สาระน่าขัน
พวกเขาเป็นร่างทรงของซาตาน ไม่ว่าคนบางคนจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
พวกเขาย่อมไม่สามารถปราศจากนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่สามารถสูญเสียการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ทันทีที่คนเราสูญเสียนิมิต
คนเราย่อมตกลงสู่แดนคนตายและใช้ชีวิตท่ามกลางความมืดทันที
ผู้คนที่ปราศจากนิมิตคือพวกที่ติดตามพระเจ้าอย่างโง่เขลา
พวกเขาคือพวกที่ปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขากำลังใช้ชีวิตอยู่ในนรก
ผู้คนเช่นนั้นไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง แต่กลับแขวนพระนามของพระเจ้าไว้เหมือนกับแผ่นป้ายโฆษณา
พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
พวกที่ไม่รู้พระราชกิจสามระยะในการบริหารจัดการที่ครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า—พวกเขาย่อมไม่รู้นิมิต
และดังนั้นจึงปราศจากความจริง แล้วพวกที่ไร้ความจริงไม่ใช่คนทำชั่วทั้งหมดหรือ?
บรรดาผู้ที่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติ บรรดาผู้ที่เต็มใจจะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
และบรรดาผู้ที่ร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงคือผู้คนที่นิมิตยอมทำหน้าที่เป็นรากฐานให้
พวกเขาได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าเพราะพวกเขาร่วมมือกับพระเจ้า
และยอมเป็นความร่วมมือนี้ที่มนุษย์ควรนำไปปฏิบัติ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 154

ในนิมิตประกอบด้วยเส้นทางให้ปฏิบัติมากมาย

ภายในนิมิตยังประกอบด้วยข้อเรียกร้องต่อมนุษย์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เช่นเดียวกับพระราชกิจของพระเจ้าที่มนุษย์ควรรู้ ในอดีต

ในช่วงระหว่างการชุมนุมพิเศษหรือการชุมนุมใหญ่ที่จัดขึ้นตามสถานที่ต่างๆ

มีการพูดถึงเส้นทางการปฏิบัติเพียงแง่มุมเดียวเท่านั้น

วิธีปฏิบัติเช่นนั้นคือสิ่งที่ต้องนำมาปฏิบัติในช่วงระหว่างยุคพระคุณ และแทบจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ

กับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลย เพราะนิมิตของยุคพระคุณเป็นเพียงนิมิตเกี่ยวกับการตรึงกางเขนของพระเยซู

และย่อมไม่มีนิมิตทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่า

มนุษย์ไม่ได้ควรต้องรู้มากไปกว่าพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์โดยผ่านทางตรึงกางเขนของพระองค์

และดังนั้น ย่อมไม่มีนิมิตอื่นใดในช่วงระหว่างยุคพระคุณให้มนุษย์ล่วงรู้ ในหนทางนี้

มนุษย์จึงเพียงมีความรู้อันจำกัดเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น

และนอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับความรักและความกรุณาของพระเยซูแล้ว

ก็มีเพียงสิ่งที่เรียบง่ายและน่าสงสารไม่กี่อย่างให้มนุษย์นำไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างจากวันนี้อย่างมาก

ในอดีต ไม่ว่าสมาชิกของมนุษย์จะจัดขึ้นในรูปแบบใดก็ตาม

มนุษย์ก็ไม่ได้สามารถพูดถึงความรู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่ใครบางคนจะมีความสามารถที่จะพูดได้อย่างชัดเจนว่าเส้นทางการปฏิบัติใดเป็นเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดเพื่อให้มนุษย์เข้าสู่ มนุษย์เพียงเพิ่มรายละเอียดต่างๆ

ไม่กี่อย่างลงในรากฐานของการอดกลั้นและความอดทน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ

ในเนื้อแท้ของการปฏิบัติของเขาเลย เพราะภายในยุคเดียวกันนั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจใดที่ใหม่กว่า

และข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์ก็มีเพียงการอดกลั้นและความอดทน หรือการแบกกางเขนเท่านั้น

นอกเหนือจากการปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีนิมิตใดที่สูงกว่าการตรึงกางเขนของพระเยซูอีก ในอดีต

ไม่มีการกล่าวถึงนิมิตอื่นเพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระราชกิจมากมายนัก

และเพราะพระองค์ทรงมีเพียงข้อเรียกร้องอันจำกัดต่อมนุษย์เท่านั้น ในหนทางนี้

ไม่ว่ามนุษย์ได้ทำสิ่งใดลงไปก็ตาม เขาก็ไม่สามารถล่วงละเมิดเขตแดนเหล่านี้

เขตแดนที่มีเพียงสิ่งที่เรียบง่ายและดื้นเนินไม่กี่อย่างให้มนุษย์นำไปปฏิบัติ วันนี้เราพูดถึงนิมิตอื่นหลายอย่าง

เพราะวันนี้มีพระราชกิจที่ได้ทรงกระทำมากขึ้น พระราชกิจที่เกินจากยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ ไปหลายเท่า

ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็สูงกว่าในยุคอดีตหลายเท่าเช่นกัน

หากมนุษย์ไม่สามารถรู้พระราชกิจดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจนั้นก็จะไม่มีนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

สามารถพูดได้ว่ามนุษย์จะมีความลำบากยากเย็นในการรู้จักพระราชกิจดังกล่าวอย่างครบถ้วนหากเขาไม่อุทิศความ

พยายามทั้งชีวิตให้กับพระราชกิจนั้น ในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

การพูดถึงเพียงเส้นทางการปฏิบัติจะทำให้การพิชิตชัยมนุษย์เป็นไปไม่ได้

เพียงการพูดถึงนิมิตโดยปราศจากข้อพึงประสงค์ใดๆ

ต่อมนุษย์ก็จะทำให้การพิชิตชัยมนุษย์เป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

หากไม่มีการพูดถึงสิ่งใดนอกเหนือจากเส้นทางการปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วก็จะจะเป็นไปไม่ได้ที่จะบอกจุดอ่อนของมนุษย์หรือขจัดมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และย่อมจะเป็นไปไม่ได้ด้วยที่จะพิชิตมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ นิมิตคือเครื่องมือหลักของการพิชิตชัยมนุษย์

ถึงกระนั้น หากไม่มีเส้นทางการปฏิบัตินอกเหนือจากนิมิต เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไม่มีหนทางให้ติดตาม

และเขาจะยังไม่มีวิถีทางเข้าสู่ใดๆ สิ่งนี้ได้เป็นหลักการของพระราชกิจของพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสาน

กล่าวคือ ในนิมิตมีสิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ และมีนิมิตที่นอกเหนือจากการปฏิบัติเช่นเดียวกัน

ระดับการเปลี่ยนแปลงทั้งในชีวิตของมนุษย์และอุปนิสัยของเขาย่อมเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในนิมิต

หากมนุษย์อาศัยเพียงความพยายามของตนเองเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วก็จะจะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะสัมฤทธิ์ระดับการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

นิมิตพูดถึงพระวณะของพระเจ้าพระองค์เองและการบริหารจัดการของพระเจ้า

การปฏิบัติอ้างอิงถึงเส้นทางการปฏิบัติของมนุษย์ และถึงวิธีการดำรงอยู่ของมนุษย์

ในการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า

ความสัมพันธ์ระหว่างนิมิตกับการปฏิบัติคือความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ หากนิมิตถูกกลบออกไป

หรือหากนิมิตได้รับการพูดถึงโดยปราศจากการสนทนถึงการปฏิบัติ หรือหากมีเพียงนิมิต

แล้วการปฏิบัติของมนุษย์ได้ถูกกำจัดไป เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ

ดังกล่าวก็ไม่อาจพิจารณาได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

ยังไม่อาจกล่าวได้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ ในหนทางนี้

ไม่เพียงแต่หน้าที่ของมนุษย์จะถูกกลบออกไปเท่านั้น

แต่ย่อมจะเป็นการปฏิเสธจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน หากนับตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสาน

มนุษย์พึงต้องปฏิบัติเท่านั้น โดยพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีความเกี่ยวข้องด้วย และนอกจากนี้

หากมนุษย์ไม่พึงต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจดังกล่าวก็จะยิ่งเรียกไม่ได้แม้กระทั่งว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

หากมนุษย์ไม่รู้จักรักรพระเจ้าและไม่รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระเจ้า
และได้ดำเนินการปฏิบัติของตนจนเสร็จสิ้นอย่างมีขอบคในหนทางที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม
เช่นนั้นแล้วเขาย่อมจะไม่มีวันกลายเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีคุณสมบัติอย่างครบถ้วน และดังนั้น
ทั้งสองสิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ หากมีเพียงพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ
หากมีเพียงนิมิตและหากไม่มีความร่วมมือหรือการปฏิบัติของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ
ดังกล่าวก็จะไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า
หากมีเพียงการปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วไม่ว่าเส้นทางที่มนุษย์ได้เข้าสู่จะสูงเพียงใด
นี่ก็ย่อมจะกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้เช่นเดียวกัน การเข้าสู่ของมนุษย์ต้องค่อยๆ
เปลี่ยนแปลงอย่างสอดคล้องกับพระราชกิจและนิมิต
การเข้าสู่ของมนุษย์ย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามความคิดชั่วแค้น
หลักการปฏิบัติของมนุษย์ไม่ได้เป็นอิสระและไม่ใช่ว่าไม่มีข้อจำกัด แต่ได้รับการกำหนดอยู่ในบางเขตแดน
หลักการเช่นนั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องกับนิมิตของพระราชกิจ ดังนั้น ในท้ายที่สุดแล้ว
การบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 155

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เกิดขึ้นเพราะมวลมนุษย์เท่านั้น

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจได้เกิดขึ้นเพียงเพราะการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์

ไม่มีการบริหารจัดการก่อนที่จะมีมวลมนุษย์

หรือในปฐมกาลเมื่อฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งได้รับการทรงสร้าง

หากในพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าไม่มีการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ กล่าวคือ

หากพระเจ้าไม่ทรงมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม

(หากในพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ ไม่มีเส้นทางที่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติของมนุษย์)

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจนี้ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

หากความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้เกี่ยวข้องเพียงแค่การบอกมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามว่า

จะเริ่มการปฏิบัติของพวกเขาอย่างไร และพระเจ้าไม่ได้ทรงดำเนินแผนการใดๆ ของพระองค์เอง

และไม่ได้ทรงแสดงเสียหนึ่งแห่งฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดหรือพระปรีชาญาณของพระองค์ออกมา เช่นนั้นแล้ว

ไม่ว่าข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์จะสูงเพียงใด

ไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์เป็นเวลานานเท่าใด

มนุษย์ย่อมจะไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าเลย หากเป็นเช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจประเภทนี้ก็จะควรค่าแก่กระทั่งต่อการเรียกว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าน้อยลงไปอีก

กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าคือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ

และพระราชกิจทั้งหมดได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นภายใต้การทรงนำของพระเจ้าโดยบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ท

รงรับไว้ พระราชกิจดังกล่าวสามารถสรุปความได้ว่าเป็นการบริหารจัดการ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์และท่ามกลางความร่วมมือกับพระองค์ของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์

รวมเรียกว่าการบริหารจัดการ ในที่นี้ พระราชกิจของพระเจ้าเรียกว่านิมิต

และความร่วมมือของมนุษย์เรียกว่าการปฏิบัติ ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าสูงขึ้นเท่าใด (นั่นคือ

ยิ่งนิมิตสูงขึ้นเท่าใด) พระอุปนิสัยของพระเจ้ายิ่งได้รับการทำให้ชัดเจนแก่มนุษย์มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากขึ้นเท่าใด

การปฏิบัติและความร่วมมือของมนุษย์ก็ยิ่งกลายเป็นสูงขึ้นเท่านั้น ยิ่งข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์สูงขึ้นเท่าใด

พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งจากผลนั้นเอง

บททดสอบทั้งหลายของมนุษย์และมาตรฐานต่างๆ ที่เขาพึงต้องไปให้ถึงก็กลายเป็นสูงขึ้นเช่นเดียวกัน

เมื่อพระราชกิจนี้สรุปปิดตัว นิมิตทั้งหมดย่อมจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว

และสิ่งที่มนุษย์พึงต้องนำมาปฏิบัติย่อมจะได้ไปถึงจุดสูงสุดของความเพียบพร้อมแล้ว

นี่จะเป็นเวลาที่แต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทด้วย
เพราะสิ่งที่มนุษย์พึงต้องรู้ย่อมจะได้รับการแสดงให้เห็น ดังนั้น เมื่อนิมิตไปถึงจุดสูงสุดของมัน
พระราชกิจก็จะเข้าไปกลืนทอสานของมันอย่างสอดคล้องกัน
และการปฏิบัติของมนุษย์ก็จะได้ไปถึงจุดสูงสุดของมันเช่นเดียวกัน
การปฏิบัติของมนุษย์อยู่บนพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า
และการบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมได้รับการแสดงออกอย่างครบถ้วนก็เพราะการปฏิบัติและความร่วมมือของ
มนุษย์เท่านั้น
มนุษย์คือตัวอย่างที่ดีที่สุดของพระราชกิจของพระเจ้าและเป็นวัตถุประสงค์ของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ทั้งหมดของพระเจ้า และยังเป็นผลผลิตของการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าด้วย
หากพระเจ้าทรงพระราชกิจเพียงลำพังโดยปราศจากความร่วมมือของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดสามารถทำหน้าที่เป็นการตกผลึกของพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และเช่นนั้นแล้วการบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมจะไม่มีนัยสำคัญใดๆ แม้แต่น้อย
นอกเหนือจากพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าจะทรงสามารถสัมฤทธิ์จุดหมายของการบริหารจัดการของพระองค์
และสัมฤทธิ์จุดหมายในการใช้พระราชกิจนี้ทั้งหมดเพื่อทำให้ซาตานพ่ายแพ้ไปอย่างสมบูรณ์
ก็โดยการที่พระเจ้าทรงเลือกวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมเพื่อแสดงพระราชกิจของพระองค์ออกมาและเพื่อพิสูจน์ดี
งฤทธาานุภาพสูงสุดและปัญญาของพระราชกิจเท่านั้น ดังนั้น
มนุษย์จึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
และมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถทำให้การบริหารจัดการของพระเจ้าเกิดผลและสัมฤทธิ์จุดหมายสูงสุดของ
มัน นอกเหนือจากมนุษย์ ไม่มีรูปแบบชีวิตอื่นใดที่สามารถรับบทบาทเช่นนั้นได้
หากมนุษย์จะกลายเป็นการตกผลึกที่แท้จริงของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
การไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามย่อมต้องถูกขจัดไปให้หมดสิ้น
การนี้จึงต้องให้มนุษย์ได้รับวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับยุคที่แตกต่างกัน
และจึงต้องให้พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจที่เกี่ยวข้องจนเสร็จสิ้นในท่ามกลางมนุษย์ ในท้ายที่สุดแล้ว
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะมีการรับไว้ซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เป็นการตกผลึกของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ของพระเจ้า
พระราชกิจของพระเจ้าในท่ามกลางมนุษย์ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เองโดยผ่านทางพระราชกิจ
ของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในการที่จะทำให้สัมฤทธิ์คำพยานได้นั้น
คำพยานดังกล่าวต้องมีมนุษย์ที่มีชีวิตที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจของพระองค์ด้วย อันดับแรก

พระเจ้าจะทรงพระราชกิจกับผู้คนเหล่านี้ก่อน
จากนั้นพระราชกิจของพระองค์จะได้รับการแสดงออกผ่านผู้คนเหล่านี้ และดังนั้น
คำพยานแห่งน้ำพระทัยของพระองค์จึงจะได้รับการกล่าวท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย และในการนี้
พระเจ้าจะได้ทรงสัมฤทธิ์จุดหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจเพียงลำพังในการทำให้ซาตานพ่ายแพ้
เพราะพระองค์ไม่ทรงสามารถตรัสคำพยานโดยตรงให้พระองค์เองท่ามกลางทุกสรรพสิ่งทรงสร้าง
หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ที่จะโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างถึงที่สุด ดังนั้น
พระเจ้าจึงต้องทรงพระราชกิจกับมนุษย์เพื่อพิชิตเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระองค์จะทรงมีความสามารถที่จะได้รับคำพยานท่ามกลางทุกสรรพสิ่งทรงสร้าง
หากมีเพียงพระเจ้าที่ทรงพระราชกิจโดยปราศจากความร่วมมือของมนุษย์
หรือหากมนุษย์ไม่จำเป็นต้องให้ความร่วมมือแล้ว มนุษย์ก็จะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และจะไม่ตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดไป เช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าย่อมไม่สามารถเรียกว่าพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
หากมนุษย์จะเพียงเพียรพยายาม และแสวงหาและทำงานอย่างหนักด้วยตัวเองเท่านั้น
โดยไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว มนุษย์ก็ย่อมจะกำลังเล่นตลกคะนองอยู่
หากปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว สิ่งที่มนุษย์ทำย่อมเป็นการกระทำของซาตาน
เขาย่อมเป็นกบฏและเป็นคนทำชั่ว ซาตานได้รับการแสดงออกในทุกสิ่งที่มีลมมนุษย์ที่เสื่อมทรามกระทำ
และไม่มีสิ่งใดที่เข้ากันได้กับพระเจ้า และทั้งหมดที่มนุษย์ทำย่อมเป็นการสำแดงซาตาน
ในทั้งหมดที่ได้รับการพูดถึงนั้น ไม่มีสิ่งใดที่ไม่นับรวมนิมิตกับการปฏิบัติเข้าไว้ด้วย
มนุษย์พบวิธีปฏิบัติและเส้นทางแห่งการเชื่อฟังบนรากฐานของนิมิต
เพื่อที่เขาอาจจะวางมโนคติที่หลงผิดของเขาลงและได้รับสิ่งเหล่านั้นที่เขายังไม่ได้มีในอดีต
พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์ร่วมมือกับพระองค์
ให้มนุษย์บนบอดข้อพึงประสงค์ของพระองค์อย่างสมบูรณ์
และมนุษย์ก็ย่อมมองเห็นพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำ
ขอได้รับประสบการณ์กับฤทธานุภาพอันเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า และขอรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า
สรุปความแล้ว สิ่งเหล่านี้คือการบริหารจัดการของพระเจ้า
ความปรองดองกับมนุษย์ของพระเจ้าคือการบริหารจัดการ และนี่คือการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 156

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับนิมิตโดยหลักแล้วอ้างอิงถึงพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติควรได้รับการปฏิบัติโดยมนุษย์ และไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้าเลย
พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าพระองค์เอง
และการปฏิบัติของมนุษย์ย่อมได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยมนุษย์เอง
สิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองควรทรงทำย่อมไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์ทำ
และสิ่งที่มนุษย์ควรปฏิบัติก็ไม่สัมพันธ์กับพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าคือพันธกิจของพระองค์เอง
และไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับมนุษย์ พระราชกิจนี้ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์ทำ และยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์จะไม่สามารถทำพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำได้
สิ่งที่มนุษย์พึงต้องปฏิบัติย่อมต้องให้มนุษย์ทำให้สำเร็จลุล่วง ไม่ว่าจะเป็นการพลีอุทิศชีวิตของเขา
หรือการส่งตัวเขาให้กับซาตานเพื่อยืนหยัดในคำพยาน—
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์
พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำจนครบบริบูรณ์
และสิ่งที่มนุษย์ควรทำย่อมได้รับการแสดงให้มนุษย์เห็น และงานที่เหลือจากนั้นก็ย่อมเป็นงานให้มนุษย์ทำ
พระเจ้าไม่ทรงกระทำพระราชกิจเพิ่มเติม
พระองค์ทรงกระทำเพียงพระราชกิจที่อยู่ภายในพันธกิจของพระองค์และทรงแสดงให้มนุษย์เห็นหนทางเท่านั้น
และทรงกระทำพระราชกิจแห่งการเปิดทางเท่านั้น และไม่ได้ทรงกระทำพระราชกิจของการปฏิทาง
นี่เป็นสิ่งที่ทุกคนควรเข้าใจ การนำความจริงมาปฏิบัติหมายถึงการนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ
และทั้งหมดนี้คือหน้าที่ของมนุษย์ คือสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำ และไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องใดๆ กับพระเจ้า
หากมนุษย์เรียกร้องให้พระเจ้าทรงทนทุกข์กับความทรมานและการถลุงในความจริง
ในหนทางเดียวกันกับมนุษย์ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็กำลังไม่เชื่อฟัง
พระราชกิจของพระเจ้าคือการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
และหน้าที่ของมนุษย์คือการเชื่อฟังการทรงนำทั้งหมดของพระเจ้าโดยไม่มีการต้านทานใดๆ
มนุษย์จำเป็นต้องสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่เขาต้องบรรลु
ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจหรือทรงพระชนม์ชีพในลักษณะใดก็ตาม
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถกำหนดข้อพึงประสงค์ต่างๆ ให้กับมนุษย์ กล่าวคือ
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองที่เหมาะสมที่จะกำหนดข้อพึงประสงค์ต่างๆ ให้กับมนุษย์
มนุษย์ไม่ควรมัวแต่เลือกและไม่ควรทำสิ่งใดนอกจากบนอบและปฏิบัติอย่างสุดใจ นี่คือการรับรู้ที่มนุษย์ควรมี
ทันทีที่พระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองควรจะทรงกระทำได้รับการทรงกระทำให้ครบบริบูรณ์

มนุษย์พึงต้องได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนั้นอย่างเป็นขั้นเป็นตอน หากในท้ายที่สุด
เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้รับการทรงทำให้ครบบริบูรณ์แล้วมนุษย์ยังไม่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรง
พึงประสงค์ เมื่อนั้นมนุษย์ก็ควรถูกลงโทษ หากมนุษย์ไม่ทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วง เช่นนั้นแล้ว
นี่ย่อมเป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของมนุษย์
มันไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงถึถ้วนมากพอในพระราชกิจของพระองค์
พวกที่ไม่สามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ พวกที่ไม่สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วง
และพวกที่ไม่สามารถถวายความจงรักภักดีและทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วงย่อมจะถูกลงโทษทั้งหมด วันนี้
สิ่งที่พวกเจ้าพึงต้องสัมผัสผลไม่ใช่ข้อเรียกร้องเพิ่มเติม แต่เป็นหน้าที่ของมนุษย์
และเป็นสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดควรกระทำ
หากพวกเจ้าไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งหน้าที่ของพวกเขาหรือไม่สามารถทำมันได้ดี เช่นนั้นแล้ว
พวกเจ้าไม่ได้กำลังนำความยากลำบากมาสู่ตัวพวกเจ้าเองหรือ?
พวกเจ้าไม่ได้กำลังเสี่ยงกับความตายอยู่หรือ?
พวกเจ้าจะยังคงสามารถคาดหวังที่จะมีอนาคตและความสำเร็จที่มองว่าน่าจะเป็นไปได้ได้อย่างไร?
พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์
และความร่วมมือของมนุษย์ก็ได้รับการถวายเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้า
หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ควรทรงกระทำแล้ว
มนุษย์พึงต้องทุ่มเทในการปฏิบัติของเขาและร่วมมือกับพระเจ้า ในพระราชกิจของพระเจ้า
มนุษย์ควรทุ่มเทจนสุดความสามารถ ควรมอบถวายความจงรักภักดีของเขา
และไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจไปกับมโนคติที่หลงผิดมากมาย หรือนั่งนิ่งเฉยและรอความตาย
พระเจ้าทรงสามารถเสียดสพระองค์เองเพื่อมนุษย์
แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความจงรักภักดีของเขาแด่พระเจ้าเล่า?
พระเจ้าทรงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับมนุษย์
แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความร่วมมือสักเล็กน้อยบ้างเล่า? พระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อมวลมนุษย์
แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถทำหน้าที่บางอย่างของตนเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเล่า?
พระราชกิจของพระเจ้าได้มาไกลถึงขนาดนี้ แม้กระนั้น พวกเจ้าก็ยังเพียงมองเห็นแต่ไม่ลงมือทำ
พวกเจ้าได้ยืนแต่ไม่ขยับตัว ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่เป้าหมายของความพินาสหรือ?
พระเจ้าได้ทรงอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์แก่มนุษย์
แล้วเหตุใดวันนี้มนุษย์จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างจริงจังจริงใจบ้าง? สำหรับพระเจ้า
พระราชกิจของพระองค์คือลำดับความสำคัญแรกของพระองค์

และพระราชกิจในการบริหารจัดการของพระองค์ย่อมมีความสำคัญที่สุด สำหรับมนุษย์
การนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติและทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วงคือลำดับความสำคัญแรกของ
เขา พวกเจ้าทั้งหมดควรเข้าใจสิ่งนี้ พระวณะที่ตรัสกับพวกเจ้าได้มาถึงแกนหลักของแก่นแท้ของพวกเจ้า
และพระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน
ผู้คนมากมายยังคงไม่เข้าใจความจริงหรือความเทียมเท็จของหนทางนี้
พวกเขายังคงกำลังรอคอยและไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา แทนที่จะทำเช่นนั้น
พวกเขากลับตรวจสอบดูทุกพระวณะและทุกการกระทำของพระเจ้า พวกเขามุ่งเน้นที่ของสวยและฉลองพระองค์
และมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาที่กลายเป็นหนักหนาขึ้นทุกที
ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้กำลังทำเรื่องไม่เป็นเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่หรือ?
ผู้คนเช่นนั้นจะสามารถเป็นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าได้อย่างไร?
และพวกเขาจะสามารถเป็นผู้ที่มีเจตนาบนอบต่อพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกเขาเอาความจงรักภักดีและหน้าที่ของพวกเขาไปเก็บไว้ลึกๆ ในจิตใจ
และกลับจดจ่ออยู่กับสถานที่ประทับต่างๆ ของพระเจ้าแทน พวกเขาช่างน่าโมโหเหลือทน!
หากมนุษย์ได้เข้าใจทั้งหมดที่พวกเขาควรต้องเข้าใจ และได้นำไปปฏิบัติซึ่งทั้งหมดที่เขาควรต้องนำไปปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะประทานพระพรของพระองค์แก่มนุษย์อย่างแน่นอน
เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากมนุษย์คือหน้าที่ของมนุษย์และสิ่งที่มนุษย์ควรทำ
หากมนุษย์ไม่สามารถจับใจความเกี่ยวกับสิ่งที่เขาควรต้องเข้าใจและไม่สามารถนำสิ่งที่เขาควรนำไปปฏิบัติไป
ปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะถูกลงโทษ พวกที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้าย่อมเป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า
พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ย่อมต่อต้านพระราชกิจนั้น
ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนั้นจะไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการต่อต้านพระราชกิจอย่างชัดเจนก็ตาม
ผู้คนทั้งหมดที่ไม่นำความจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ไปปฏิบัติคือผู้ที่จิตใจต่อต้านและไม่เชื่อฟังพระวณะ
ของพระเจ้า ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนั้นจะให้ความสนใจเป็นพิเศษในพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม
ผู้คนที่ไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าและไม่บนอบต่อพระเจ้าย่อมเป็นกบฏ และพวกเขาย่อมต่อต้านพระเจ้า
ผู้คนที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนคือพวกที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้า
และผู้คนที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้าย่อมคือพวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 157

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงจุดหนึ่ง และการบริหารจัดการของพระองค์ไปถึงจุดหนึ่ง บรรดาผู้ที่ทำให้พระองค์สมดังพระทัยทั้งหมดย่อมจะสามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ลุล่วงได้ พระเจ้าทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์อย่างสอดคล้องกับมาตรฐานของพระองค์เอง และอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่มนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ ในขณะที่ตรัสเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ยังทรงชี้หนทางแก่นมนุษย์และประทานเส้นทางของการเอาชีวิตรอดแก่นมนุษย์ด้วย ทั้งการบริหารจัดการของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์ต่างอยู่ในพระราชกิจช่วงระยะเดียวกัน และได้รับการดำเนินการพร้อมกัน

การพูดถึงการบริหารจัดการของพระเจ้าสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของมนุษย์ และการพูดถึงสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำกับการพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของมนุษย์ก็สัมพันธ์กับพระราชกิจของพระเจ้า ไม่มีเวลาใดที่สองสิ่งนี้อาจแยกจากกัน

การปฏิบัติของมนุษย์กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

นั่นเป็นเพราะว่าข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ก็กำลังเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

และเพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าอยู่เสมอ

หากการปฏิบัติของมนุษย์ยังคงติดอยู่ในหลักข้อเชื่อ

นี่ย่อมพิสูจน์ว่าเขานั้นสูญเสียพระราชกิจและการทรงนำของพระเจ้า

หากการปฏิบัติของมนุษย์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงหรือไปให้ลึกขึ้น เช่นนั้นแล้ว

นี่ย่อมพิสูจน์ว่าการปฏิบัติของมนุษย์ได้รับการดำเนินการตามเจตจำนงของมนุษย์ และไม่ใช่ว่าการปฏิบัติความจริง

หากมนุษย์ไม่มีเส้นทางที่จะก้าวอย่าง เช่นนั้นแล้ว เขาก็ได้ตกลงไปในมือของซาตานเรียบร้อยแล้ว

และถูกซาตานควบคุม ซึ่งหมายความว่าเขาย่อมถูกพวกวิญญาณชั่วควบคุม

หากการปฏิบัติของมนุษย์ไม่ไปให้ลึกซึ่งยิ่งขึ้น เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าย่อมจะไม่พัฒนา

และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว การเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะหยุดลง

นี่คือสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยตลอดพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า

หากมนุษย์จะยึดปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์เสมอ เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าย่อมจะสามารถก้าวหน้าไปได้

และจะยังเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่ที่จะนำทั้งยุคไปให้ถึงบทวสาน

หากมนุษย์ได้ยึดมั่นในทางเขนและได้ปฏิบัติความอดทนและความถ่อมใจอยู่เสมอ

เช่นนั้นแล้วก็จะยังเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจของพระเจ้าจะก้าวหน้าต่อไป

ช่วงเวลาหกพันปีของการบริหารจัดการไม่สามารถได้รับการนำไปถึงบทวสานท่ามกลางผู้คนที่ยังปฏิบัติตาม

ธรรมเนียมปฏิบัติหรือเพียงยึดมั่นในทางเขนและปฏิบัติความอดทนกับความถ่อมใจเท่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้ากลับได้รับการสรุปปิดตัวท่ามกลางผู้คนของยุคสุด
ท้ายคือ บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า บรรดาผู้ที่ได้รับการฟื้นฟูจากเงื้อมมือของซาตาน
และบรรดาผู้ที่ได้ปลดปล่อยตัวพวกเขาเองอย่างสมบูรณ์จากอิทธิพลของซาตาน
นี่คือทิศทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แห่งพระราชกิจของพระเจ้า
เหตุใดจึงมีการพูดว่าการปฏิบัติของพวกที่อยู่ในคริสตจักรทางศาสนานั้นล้าหลัง?
นั่นเป็นเพราะสิ่งที่พวกเขานำไปปฏิบัตินั้นถูกตัดขาดจากพระราชกิจของวันนี้ ในยุคพระคุณ
สิ่งที่พวกเขาได้นำไปปฏิบัตินั้นถูกต้อง
แต่เมื่อยุคนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้วและพระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไป
การปฏิบัติของพวกเขาก็ได้กลายเป็นล้าหลังไปเรื่อยๆ
การปฏิบัติเช่นนั้นได้ถูกพระราชกิจใหม่และความสว่างใหม่ทั้งไวข้างหลัง
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นจากรากฐานดั้งเดิมของมันไปหลายขั้นตอนแล้ว
แม้กระนั้นผู้คนเหล่านั้นก็ยังคงติดอยู่ในช่วงระยะดั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า
และยังคงมั่นคงต่อการปฏิบัติแบบเก่าและความสว่างเก่า
พระราชกิจของพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากในช่วงเวลาสามปีหรือห้าปี ดังนั้น
การแปลงสภาพที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นจะไม่เกิดขึ้นแม้กระทั่งตลอดครรถองกว่า 2,000 ปีเขียวหรือ?
หากมนุษย์ไม่มีความสว่างใหม่หรือวิธีปฏิบัติใหม่
ก็หมายความว่าเขายังตามไม่ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือการขบถของมนุษย์
การดำรงอยู่ของพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้
เพราะวันนี้พวกที่เคยมีพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาก่อนหน้านี้ยังกงปฏิบัติตามวิธีปฏิบัติที่ล้าหลังอยู่
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ
และทุกผู้คนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ควรกำลังก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นและข้อมกำลังเปลี่ยนแปลง
อย่างเป็นขั้นเป็นตอนด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่ควรหยุดที่ช่วงระยะหนึ่งใด
เฉพาะพวกที่ไม่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะยังคงอยู่ท่ามกลางพระราชกิจดั้งเดิมของพระ
องค์และข้อมจะไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
เฉพาะพวกที่ไม่เชื่อฟังเท่านั้นที่จะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
หากการปฏิบัติของมนุษย์ตามไม่ทันพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วการปฏิบัติของมนุษย์ก็จะถูกแยกออกจากพระราชกิจของวันนี้อย่างแน่นอน
และไม่สามารถเข้ากันได้กับพระราชกิจของวันนี้อย่างแน่นอน

ผู้คนที่ล้าหลังเช่นนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้เลย

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะกลายเป็นผู้คนที่ในท้ายที่สุดแล้วจะยืนหยัดในคำพยานต่อพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวท่ามกลางกลุ่มคนเช่นนั้นได้ สำหรับพวกที่ครั้งหนึ่งเคยยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์และพวกที่ครั้งหนึ่งเคยทนทุกข์เพื่อกางเขน

หากพวกเขาไม่สามารถยอมรับช่วงระยะของพระราชกิจในยุคสุดท้าย

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำมาก็จะสูญเปล่าและไร้ประโยชน์

การแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดถึงพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังโอบล้อมที่นี่และตอนนี้

ไม่ใช่กำลังยึดติดกับอดีต

พวกที่ยังตามไม่ทันพระราชกิจของวันนี้และพวกที่ได้กลายเป็นแยกจากการปฏิบัติของวันนี้คือพวกที่ต่อต้านและ

ไม่ยอมรับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนดังกล่าวเยาะเย้ยทำลายพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพวกเขายึดมั่นในความสว่างของอดีต

ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาไม่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เหตุใดจึงมีการพูดทั้งหมดนี้ถึงการเปลี่ยนแปลงในวิธีปฏิบัติของมนุษย์

ถึงความแตกต่างในการปฏิบัติระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ถึงวิธีดำเนินการปฏิบัติในช่วงระหว่างยุคก่อนหน้านี้

และถึงวิธีทำการปฏิบัติในวันนี้? การแบ่งแยกดังกล่าวในการปฏิบัติของมนุษย์ได้รับการพูดถึงเสมอ

เพราะพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้นการปฏิบัติของมนุษย์จึงต้องเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ หากมนุษย์ยังคงติดอยู่ในช่วงระยะหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็พิสูจน์ว่าเขาไม่สามารถตามทันพระราชกิจใหม่และความสว่างใหม่ของพระเจ้า

มันย่อมไม่ได้พิสูจน์ว่าแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง

พวกที่อยู่นอกกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คิดเสมอว่าพวกเขาถูกต้อง แต่อันที่จริงแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเขาได้หยุดไปนานแล้ว

และพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็หายไปจากพวกเขา

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการส่งผ่านไปยังผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งนานแล้ว

เป็นกลุ่มคนซึ่งพระองค์ทรงมีเจตนาธรรมที่จะทรงทำพระราชกิจใหม่ของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์กับพวกเขา

เพราะพวกที่อยู่ในศาสนายอมไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้

และยึดมั่นเพียงในพระราชกิจเก่าของอดีต ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงละทิ้งผู้คนเหล่านี้

และทรงพระราชกิจใหม่ของพระองค์กับผู้คนที่ยอมรับพระราชกิจใหม่นี้

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่ถวายความร่วมมือในพระราชกิจใหม่ของพระองค์

และการบริหารจัดการของพระองค์จะสามารถสำเร็จลุล่วงได้ในหนทางนี้เท่านั้น

การบริหารจัดการของพระเจ้ากำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ
และการปฏิบัติของมนุษย์ก็กำลังเคลื่อนสูงขึ้นอยู่เสมอ พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจอยู่เสมอ
และมนุษย์ย่อมขัดสนอยู่เสมอ จนกระทั่งทั้งพระเจ้ากับมนุษย์ไปถึงจุดสูงสุดของตน
และพระเจ้ายกมนุษย์สัมฤทธิ์ความปรารถนาอันครบบริบูรณ์
นี่คือการแสดงออกถึงความสำเร็จลุล่วงของพระราชกิจของพระเจ้า
และเป็นผลสุดท้ายแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 158

ในแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้ายังมีข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ที่สอดคล้องกับช่วงระยะนั้นๆ ด้วยเช่นกัน

ผู้คนทั้งหมดที่อยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกรองโดยการทรงสถิตและการบ่มวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกที่ไม่อยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมอยู่ภายใต้คำสั่งของซาตาน และปราศจากพระราชกิจใดๆ แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้คนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คือบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า กับผู้ที่ร่วมมือในพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า หากบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสนี้ไม่สามารถร่วมมือ และไร้ความสามารถที่จะนำความจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในช่วงระหว่างยุคนี้ไปปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะถูกบ่มวินัย และในกรณีที่เลวร้ายที่สุดพวกเขาก็จะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงละทิ้ง บรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะใช้ชีวิตภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขาจะได้รับการดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติย่อมได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกที่ไม่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติย่อมถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบ่มวินัย และอาจแม้กระทั่งถูกลงโทษ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม พระเจ้าจะทรงรับผิดชอบทุกคนที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระองค์เพื่อประโยชน์แห่งพระนามของพระองค์ ภายใต้เงื่อนไขว่าพวกเขานั้นอยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ บรรดาผู้ที่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์และเต็มใจที่จะนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติจะได้รับพระพรของพระองค์

ส่วนพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์และไม่นำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติย่อมจะได้รับการลงโทษของพระองค์ ผู้คนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คือบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ และเนื่องจากพวกเขาได้ยอมรับพระราชกิจใหม่แล้ว พวกเขาจึงควรร่วมมือกับพระเจ้าอย่างเหมาะสม และไม่ควรปฏิบัติตนเป็นกบฏที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตน

นี่คือข้อพึงประสงค์เพียงข้อเดียวที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ สำหรับผู้ที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ การยอมไม่เป็นดังนั้น กล่าวคือ พวกเขายอยู่นอกกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และการบ่มวินัยกับการดำเนินของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมไม่ได้ใช้กับพวกเขา ตลอดทั้งวัน

ผู้คนเหล่านี้ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนัง พวกเขาใช้ชีวิตภายในจิตใจของพวกเขา

และทั้งหมดที่พวกเขาทำก็สอดคล้องกับหลักข้อเชื่อที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห้และการค้นคว้าวิจัยของสมองของพวกเขาเอง นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์พึงประสงค์

และยังไม่ใช้การร่วมมือกับพระเจ้าเข้าไปใหญ่

พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจึงสูญสิ้นการทรงสถิตของพระเจ้า และนอกจากนั้น

พวกเขาย่อมปราศจากพระพรและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

คำพูดและการกระทำส่วนใหญ่ของพวกเขาก็ยึดมั่นอยู่กับข้อพึงประสงค์ในอดีตของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านั้นคือหลักข้อเชื่อ ไม่ใช่ความจริง

หลักข้อเชื่อและระเบียบข้อบังคับเช่นนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าการชุมนุมกันของผู้คนเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งใดนอกจากศาสนา พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรหรือเป้าหมายของพระราชกิจของพระเจ้า

สมาชิกของผู้คนทั้งหมดท่ามกลางพวกเขาสามารถเรียกได้ว่าเป็นการประชุมใหญ่ของศาสนา

และย่อมไม่สามารถเรียกว่าคริสตจักร นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

พวกเขาไม่มีพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งที่พวกเขาทำดูเหมือนชวนให้นึกถึงศาสนา

สิ่งที่พวกเขาทำในชีวิตดูเหมือนเต็มแน่นไปด้วยศาสนา

พวกเขาไม่มีการทรงสถิตและพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติที่จะได้รับการบ่มวินัยหรือความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นชาวศพที่ไร้ชีวิต และเป็นหนอนแมลงวันที่ไร้ความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิญญาณ

พวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับการกบฏและการต่อต้านของมนุษย์ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการทำชั่วทั้งหมดของมนุษย์

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าและน้ำพระทัยในปัจจุบันของพระเจ้า

พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้คนดื้อรั้นที่ไม่รู้เท่าทัน และพวกเขาเป็นคนที่สมควรจะเรียกว่าผู้เชื่อ!

ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำส่งผลถึงการบริหารจัดการของพระเจ้า

และมันยังไม่สามารถทำให้แผนการของพระเจ้าด้อยคุณค่าลงได้

คำพูดและการกระทำของพวกเขาน่าขยะแขยงเกินไป น่าสมเพชเกินไป และไม่ควรค่าแก่การกล่าวถึงเลย

สิ่งที่กระทำโดยพวกที่ไม่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชกิจใหม่แห่ง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะเหตุนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะทำสิ่งใดก็ตาม

พวกเขาย่อมปราศจากวินัยแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และนอกจากนั้นย่อมปราศจากความรู้แจ้งแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นผู้ที่ไม่มีความรักให้กับความจริง

และเป็นผู้ที่ได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรังเกียจและปฏิเสธ พวกเขาถูกเรียกว่าคนทำชั่ว

เพราะพวกเขาเดินในเนื้อหนังและทำสิ่งใดๆ ก็ตามที่ทำให้พวกเขาพอใจภายใต้แผ่นป้ายโฆษณาถึงพระเจ้า

ขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ พวกเขาก็ตั้งใจเป็นศัตรูกับพระองค์ และวิ่งไปคนละทิศทางกับพระองค์

ความล้มเหลวของมนุษย์ในการร่วมมือกับพระเจ้าจึงเป็นกบฏอย่างสูงสุดในตัวมันเอง ดังนั้น

ผู้คนเหล่านั้นที่จงใจวิ่งในทางตรงข้ามกับพระเจ้าจะไม่ได้รับการลงทัณฑ์ที่ยุติธรรมของพวกเขาโดยเฉพาะหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 159

พวกเจ้าต้องทำความรู้จักกับนิมิตต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและจับความเข้าใจทิศทางทั่วไปของพระราชกิจของพระองค์ นี่คือการเข้าสู่เชิงบวก เมื่อเจ้าเข้าใจองค์แท้ในความจริงของนิมิตอย่างถูกต้องแล้ว การเข้าสู่ของเจ้าก็จะมั่นคง

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เจ้าก็จะยังคงแน่วแน่ในหัวใจของเจ้า ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิต และมีเป้าหมายสำหรับการเข้าสู่ของเจ้าและการไล่ตามเสาะหาของเจ้า ในวิถีทางนี้ ประสบการณ์และความรู้ทั้งหมดภายในตัวเจ้าจะเติบโตลึกยิ่งขึ้นและมีรายละเอียดมากขึ้น

ทันทีที่เจ้าได้จับความเข้าใจภาพรวมที่ใหญ่ขึ้นทั้งหมดทั้งหมดแล้ว เจ้าจะไม่ประสบทุกข์กับการสูญเสียใดๆ

ในชีวิต อีกทั้งเจ้าจะไม่หลงเงินอีกด้วย หากเจ้าไม่ได้มาทำความรู้จักขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจ

เจ้าก็จะประสบทุกข์กับการสูญเสียในแต่ละขั้นตอน

และเจ้าจะต้องใช้เวลามากกว่าสองสามวันในการแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้กลับดีขึ้น

อีกทั้งเจ้าจะไม่สามารถมุ่งมั่นในร่องครรลองที่ถูกต้องแม้กระทั่งในสองสัปดาห์อีกด้วย

นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าหรือ?

มีมากมายในหนทางของการเข้าสู่และการปฏิบัติเชิงบวกที่พวกเจ้าต้องเข้าใจองค์แท้ สำหรับนิมิตต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องจับความเข้าใจประเด็นต่อไปนี้:

นัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการทรงพิชิตของพระองค์

เส้นทางในอนาคตุการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

สิ่งที่ต้องสัมฤทธิ์โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและความทุกข์ลำบาก

นัยสำคัญของการพิพากษาและการติสอน หลักธรรมเบื้องหลังพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และหลักธรรมเบื้องหลังความเพียบพร้อมและการทรงพิชิต เหล่านี้ล้วนเป็นของความจริงแห่งนิมิต

ส่วนที่เหลือคือ สามช่วงระยะของพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร

ตลอดจนคำพยานในอนาคต เหล่านี้ยังเป็นความจริงแห่งนิมิตอีกด้วย

และเป็นสิ่งที่เปี่ยมรากฐานสำคัญที่สุดและสำคัญยิ่งยวดที่สุด ในปัจจุบัน

มีมากมายยิ่งนักที่พวกเจ้าควรเข้าสู่และปฏิบัติ และบัดนี้ ก็ได้ถูกทำให้มีหลายระดับขั้นและมีรายละเอียดมากขึ้น

หากเจ้าไม่มีความรู้ในความจริงเหล่านี้ นี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้สัมฤทธิ์การเข้าสู่ โดยมากแล้ว

ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับความจริงนั้นตื้นเกินไป

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะนำความจริงพื้นฐานบางอย่างไปปฏิบัติได้ และไม่รู้วิธีรับมือแม้แต่เรื่องที่ไม่สำคัญ

เหตุผลที่ผู้คนไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติความจริงได้ก็เพราะอุปนิสัยของพวกเขาเป็นกบฏ

และเพราะความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของวันนี้มันตื้นเขินและเป็นด้านเดียวเกินไป ดังนั้น

จึงไม่ใช่งานง่ายที่ผู้คนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เจ้าเป็นกบฏมากเกินไป
และเจ้าเก็บรักษาตัวตนดั้งเดิมของเจ้าไว้มากเกินไป เจ้าไร้ความสามารถที่จะยืนอยู่ข้างความจริงได้
และเจ้าไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติแม้แต่ความจริงที่ชัดเจนในตัวเองที่สุด
ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดและเป็นพวกผู้ที่ไม่ได้ถูกพิชิต
หากการเข้าสู่ของเจ้าไม่มีทั้งรายละเอียดและวัตถุประสงค์ การเติบโตก็จะมาถึงเจ้าช้า
หากไม่มีความเป็นจริงแม้แต่เล็กน้อยในการเข้าสู่ของเจ้า เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็จะสูญเปล่า
หากเจ้าไม่ตระหนักถึงเนื้อแท้ของความจริง เจ้าก็จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
การเติบโตในชีวิตของมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขานั้นสัมฤทธิ์ได้โดยการเข้าสู่ความเป็นจริง
และยิ่งไปกว่านั้น โดยผ่านทาง การเข้าสู่ประสบการณ์ที่มีรายละเอียด
หากเจ้าได้รับประสบการณ์ที่มีรายละเอียดมากมายระหว่างการเข้าสู่ของเจ้า
และเจ้ามีความรู้และการเข้าสู่ที่แท้จริงมากมายแล้ว อุปนิสัยของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
แม้ว่าในปัจจุบัน หากเจ้ายังไม่ชัดเจนอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับการปฏิบัติแล้ว
อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะไม่สามารถทำการเข้าสู่ได้ การเข้าสู่เป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความจริงเท่านั้น
เฉพาะในกรณีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าในประสบการณ์ของเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงจะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความจริงและการเข้าสู่ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วย
พวกเจ้าต้องมาทำความรู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 160

ในปฐมกาล หลังการทรงสร้างมวลมนุษย์ เป็นคนอิสราเอลที่ทำหน้าที่เป็นพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า ประเทศอิสราเอลทั้งหมดเป็นฐานของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการนำทางและเป็นผู้เลี้ยงแกะมนุษย์โดยตรงด้วยการกำหนดธรรมเนียมบัญญัติ เพื่อให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตที่ปกติและนมัสการพระยาห์เวห์ในลักษณะที่ปกติบนแผ่นดินโลก พระเจ้าในยุคธรรมบัญญัติไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้โดยมนุษย์ เพราะทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำคือการทรงนำผู้คนพวกแรกสุดที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม โดยการสั่งสอนและเป็นผู้เลี้ยงแกะพวกเขา พระวณะของพระองค์จึงไม่ได้บรรจุอะไรไว้ นอกจากธรรมเนียมบัญญัติ กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานของความประพฤติมนุษย์ และไม่ได้ให้ความจริงของชีวิตแก่พวกเขา คนอิสราเอลภายใต้การนำของพระองค์ไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถาวร พระราชกิจแห่งธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์เป็นเพียงช่วงระยะแรกสุดในพระราชกิจแห่งความรอด จุดเริ่มต้นอย่างแท้จริงของพระราชกิจแห่งความรอด และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องอย่างแท้จริงกับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นในช่วงเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งความรอดที่พระองค์จะทรงยอมรับสภาพเนื้อหนังสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล นี่คือเหตุผลที่พระองค์ทรงต้องการสื่อกลาง—เครื่องมือสักขึ้น—ที่จะใช้เพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับมนุษย์ ดังนั้นท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจึงมีผู้ที่พูดและทำงานในพระนามของพระยาห์เวห์ลุกขึ้นมา ซึ่งเป็นวิธีที่บรรดาบุตรมนุษย์และผู้เผยพระวณะได้มาทำงานท่ามกลางมนุษย์ บรรดาบุตรมนุษย์ทำงานท่ามกลางมนุษย์ในพระนามของพระยาห์เวห์ การถูกพระยาห์เวห์ทรงเรียกว่า “บุตรมนุษย์” นั้นหมายความว่าผู้คนเช่นนี้ได้กำหนดธรรมเนียมบัญญัติในพระนามของพระยาห์เวห์ พวกเขาเป็นปุโรหิตท่ามกลางผู้คนของประเทศอิสราเอลอีกด้วย ปุโรหิตที่พระยาห์เวห์ทรงคอยปกป้องและคุ้มครอง และซึ่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจในพวกเขา พวกเขาเป็นผู้นำท่ามกลางผู้คน และรับใช้พระยาห์เวห์โดยตรง ในทางกลับกัน ผู้เผยพระวณะได้อุทิศตนเพื่อการพูดในพระนามของพระยาห์เวห์ต่อผู้คนของทุกแผ่นดินและชนเผ่า พวกเขาทำนายพระราชกิจของพระยาห์เวห์อีกด้วย ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุตรมนุษย์หรือผู้เผยพระวณะ ทั้งหมดได้รับการยกขึ้นโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ด้วยพระองค์เองและมีพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในพวกเขา ท่ามกลางผู้คน พวกเขาเป็นผู้ที่เป็นตัวแทนโดยตรงของพระยาห์เวห์ พวกเขาทำงานของพวกเขาเพียงเพราะพวกเขาได้รับยกขึ้นโดยพระยาห์เวห์

และไม่ใช่เพราะพวกเขาเป็นเนื้อหนังที่พระวิญญาณบริสุทธิ์พระองค์เองทรงจุติมาเป็น ดังนั้น
แม้ว่าพวกเขาจะพูดและทำงานคล้ายคลึงกันในพระนามของพระเจ้า
บุตรมนุษย์และผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นในยุคธรรมบัญญัติจึงไม่ใช่เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
พระราชกิจของพระเจ้าในยุคพระคุณและช่วงระยะสุดท้ายนั้นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง
เพราะพระราชกิจแห่งความรอดและการพิพากษาของมนุษย์นั้นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์พระองค์เองทรงทำทั้ง
คู่ และดังนั้น
จึงไม่มีความจำเป็นอย่างใดเลยที่จะยกผู้เผยพระวจนะและบุตรมนุษย์ขึ้นอีกครั้งเพื่อทำงานในพระนามของพระ
องค์ ในสายตามนุษย์ ไม่มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างเนื้อแท้และวิธีการทำงานของพวกเขา และด้วยเหตุผลนี้
ผู้คนจึงสับสนเป็นนิตย์ระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะและ
บุตรมนุษย์
การทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์โดยพื้นฐานแล้วก็เหมือนกับการปรากฏของผู้เผยพระวจนะและบุ
ตรมนุษย์ และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ยังปกปิดว่าและเป็นจริงกว่าผู้เผยพระวจนะ ดังนั้น
มนุษย์จึงไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างพวกเขาได้
มนุษย์มุ่งเน้นไปยังสิ่งที่ปรากฏทั้งหมดโดยไม่ตระหนักรู้อย่างสิ้นเชิงว่า แม้ว่าทั้งสองเหมือนกันในการดำรงอยู่
การทำงานและการพูด แต่ก็มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างพวกเขา
เนื่องจากความสามารถของมนุษย์ในการแยกแยะสิ่งต่างๆ อ่อนด้อยเกินไป
เขาจึงไร้ความสามารถที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างปัญหาต่างๆ ยิ่งสิ่งที่ซับซ้อนมากๆ ยิ่งไม่ได้เลย
เมื่อผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ได้พูดและได้ทำงาน
นี่คือการปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ มันคือการรับใช้ภารกิจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และมันเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำ อย่างไรก็ตาม
พระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์
แม้ว่ารูปสัณฐานภายนอกของพระองค์เป็นเหมือนสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ของพระองค์แต่เป็นพันธกิจของพระองค์ คำว่า “หน้าที่”
ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ในขณะที่ “พันธกิจ”
ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างทั้งสอง
ซึ่งทั้งสองไม่สามารถเปลี่ยนที่กันได้ งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขา
ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการและการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ ดังนั้น
แม้ว่าอัครทูตหลายท่านได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้และผู้เผยพระวจนะหลายท่านก็เต็มเปี่ยมด้วยพระองค์
งานและคำพูดของพวกเขาเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

คำพยากรณ์ของพวกเขาอาจเกินเลยวิถีชีวิตที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ตรัสถึง
และสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอาจอยู่เหนือกว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
แต่พวกเขาก็ยังคงทำหน้าที่ของพวกเขา และไม่ได้กำลังดำเนินการพันธกิจให้ลุล่วง
หน้าที่ของมนุษย์อ้างถึงภารกิจของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้ อย่างไรก็ตาม
พันธกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงดำเนินการนั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์
และนี่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ ไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์จะตรัส ทรงพระราชกิจ
หรือทรงสำแดงการมหัศจรรย์ พระองค์กำลังทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่ท่ามกลางการบริหารจัดการของพระองค์
และพระราชกิจเช่นนี้มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้
งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างในช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งของพระรา
ชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า หากไม่มีการบริหารจัดการของพระเจ้า กล่าวคือ
หากพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ต้องสูญหายไป หน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างก็จะสูญหายไป
พระราชกิจของพระเจ้าในการดำเนินการพันธกิจของพระองค์คือการบริหารจัดการมนุษย์
ในขณะที่การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือการทำให้อาหาระผูกพันของเขาเองคล่องเพื่อสนองตอบข้อเรียกร้องของพ
ระผู้สร้าง และไม่มีทางสามารถถือได้ว่าเป็นการดำเนินการพันธกิจของผู้ใด
สำหรับแก่นแท้โดยธรรมชาติของพระเจ้า—สำหรับพระวิญญาณของพระองค์—
พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการของพระองค์
แต่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ที่ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
พระราชกิจของพระองค์คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ พระราชกิจใดๆ
ก็ตามที่พระองค์ทรงทำก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์
ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำได้คือทำให้ดีที่สุดภายใต้ขอบเขตการบริหารจัดการของพระเจ้าและภายใต้การทรง
นำของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 161

ในยุคพระคุณ พระเยซูได้ตรัสไว้หลายคำและทรงพระราชกิจมากมาย พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์อย่างไร?

พระองค์ทรงแตกต่างจากดาเนียลอย่างไร? พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวณะหรือไม่?

ทำไมจึงพูดว่าพระองค์คือพระคริสต์? อะไรคือความแตกต่างระหว่างพวกเขา?

พวกเขาล้วนเป็นบุรุษทุกคนที่กล่าวคำพูด และคำพูดของพวกเขาที่ปรากฏต่อมนุษย์เหมือนกัน ไม่มากก็น้อย

พวกเขาทั้งหมดกล่าวคำพูดและทำงาน ผู้เผยพระวณะในภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวคำพยากรณ์

และในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

ความแตกต่างในที่นี้อยู่บนพื้นฐานของลักษณะของงาน เพื่อแยกแยะในเรื่องนี้

เจ้าต้องไม่พิจารณาธรรมชาติของเนื้อหนัง

อีกทั้งเจ้าไม่ควรพิจารณาความลึกหรือความผิวเผินของคำพูดของพวกเขา

เจ้าต้องพิจารณางานของพวกเขาและผลที่งานของพวกเขาสัมฤทธิ์ในมนุษย์ก่อนเสมอ

คำพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวณะได้กล่าวไว้ในเวลานั้นไม่ได้จัดหาชีวิตของมนุษย์ และการคลไคลที่พวกเขา เช่น

อิสยาห์และดาเนียล ได้รับนั้นเป็นเพียงคำพยากรณ์ และไม่ใช่วิถีชีวิต

หากไม่ใช่เพื่อการเปิดเผยโดยตรงของพระยาห์เวห์ ก็คงไม่มีใครสามารถทำงานนั้นได้

ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ พระเยซูก็ได้ตรัสพระวณะหลายคำเช่นกัน

แต่คำพูดเช่นนี้เป็นวิถีชีวิตซึ่งมนุษย์สามารถหาเส้นทางไปสู่การปฏิบัติจากมันได้ นั่นก็คือการกล่าวว่า

ประการแรก พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ได้เพราะพระเยซูทรงเป็นชีวิต ประการที่สอง

พระองค์ทรงสามารถย้อนกลับการเบี่ยงเบนของมนุษย์ได้ ประการที่สาม

พระราชกิจของพระองค์ทรงสามารถทำต่อจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์เพื่อดำเนินการยุคต่อไปได้ ประการที่สี่

พระองค์ทรงสามารถจับความเข้าใจในสิ่งจำเป็นภายในมนุษย์และเข้าใจในสิ่งที่มนุษย์ขาดพร่อง ประการที่ห้า

พระองค์ทรงสามารถนำมาซึ่งยุคใหม่และสรุปปิดตัวยุคเก่า

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าและพระคริสต์ พระองค์ไม่เพียงทรงแตกต่างจากอิสยาห์เท่านั้น

แต่ทรงแตกต่างจากผู้เผยพระวณะท่านอื่นๆ ทั้งหมดอีกด้วย

ลองดูอิสยาห์เป็นตัวเปรียบเทียบสำหรับงานของบรรดาผู้เผยพระวณะ ประการแรก

เขาไม่สามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ ประการที่สอง เขาไม่สามารถนำมาซึ่งยุคใหม่

เขาทำงานภายใต้การนำของพระยาห์เวห์และไม่ใช่เพื่อการนำมาซึ่งยุคใหม่ ประการที่สาม

คำพูดที่เขาถือนั้นอยู่เหนือเขา เขาได้รับการเปิดเผยโดยตรงจากพระวิญญาณของพระเจ้า และคนอื่นๆ

จะไม่เข้าใจ แม้จะได้ฟังคำพูดเหล่านั้น

เพียงแค่ว่าสิ่งที่เหล่านั้นก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าคำพูดของเขาไม่ได้เป็นมากกว่าคำพยากรณ์

ไม่ได้เป็นมากกว่าแง่มุมหนึ่งของงานที่ถูกทำแทนที่ของพระยาห์เวห์ อย่างไรก็ตาม

เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ได้อย่างสมบูรณ์ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์

เป็นเครื่องมือในพระราชกิจของพระยาห์เวห์

เขาเพียงแต่กำลังทำงานในยุคธรรมบัญญัติและภายในขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์

เขาไม่ได้ทำงานเกินเลยยุคธรรมบัญญัติ ในทางตรงกันข้าม พระราชกิจของพระเยซูแตกต่างออกไป

พระองค์ทรงอยู่เหนือขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระองค์ทรงพระราชกิจเสมือนพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และก้าวผ่านการตรึงกางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมด

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจใหม่นอกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำ

นี่คือการนำมาซึ่งยุคใหม่ นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงสามารถตรึงถึงสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้

พระราชกิจของพระองค์เป็นพระราชกิจภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าและเกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ทั้งหมด

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในมนุษย์เพียงไม่กี่คน

อีกทั้งพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อนำทางมนุษย์จำนวนจำกัด

ในส่วนของวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์ วิธีที่พระวิญญาณทรงมอบวิวัฒนาการในเวลานั้น

และวิธีที่พระวิญญาณทรงเคลื่อนลงสถิตบนบุรุษหนึ่งเพื่อทรงพระราชกิจ—

เหล่านี้เป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้

มันเป็นไปไม่ได้อย่างที่พูดที่ความจริงเหล่านี้จะทำให้หน้าที่เป็นบทพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นม

นุษย์ ดังนั้น ความแตกต่างสามารถทำขึ้นได้ท่ามกลางพระวาระและพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

ซึ่งเป็นรูปธรรมสำหรับมนุษย์ นี่เท่านั้นที่เป็นจริง

นี่เป็นเพราะเรื่องของพระวิญญาณนั้นไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับเจ้าและมีพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้จ

กอย่างชัดเจน และแม้แต่เนื้อหนังในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ก็ทรงรู้ไม่ทั้งหมด

เจ้าสามารถเพียงแต่ตรวจสอบยืนยันได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่จากพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไป

แล้ว จากพระราชกิจของพระองค์ จะเห็นได้ว่า ประการแรก พระองค์ทรงสามารถเปิดฉากยุคใหม่ ประการที่สอง

พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์และแสดงให้เห็นหนทางที่จะติดตามไป

นี่เพียงพอที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง อย่างน้อยที่สุด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำก็สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

และจากพระราชกิจเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่ภายในพระองค์

เมื่อพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อนำมาซึ่งยุคใหม่ นำพระราชกิจใหม่

และเปิดฉากอาณาจักรใหม่ เหล่านี้เท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ดังนั้น

นี่จึงทำให้พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์ ดาเนียล และผู้เผยพระวาระที่ยิ่งใหญ่ท่านอื่นๆ อิสยาห์ ดาเนียล

และท่านอื่นๆ ล้วนอยู่ในกลุ่มคนที่มีการศึกษาและมีวัฒนธรรมสูงส่ง

พวกเขาเป็นกลุ่มคนพิเศษภายใต้การนำของพระยาห์เวห์

เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ก็มีความรู้สูงและไม่ขาดสำนึกรับรู้เช่นกัน

แต่สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นปกติโดยเฉพาะ พระองค์ทรงเป็นคนธรรมดาสามัญคนหนึ่ง

และตาเปล่าไม่สามารถหยั่งรู้สถานะความเป็นมนุษย์พิเศษใดๆ

เกี่ยวกับพระองค์หรือสืบหาสิ่งใดในสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่ไม่เหมือนกับสถานะความเป็นมนุษย์

ของคนอื่นๆ พระองค์ไม่ได้ทรงเหนือธรรมชาติหรือมีเอกลักษณ์เฉพาะใดๆ และพระองค์ไม่ทรงมีการศึกษาสูง

ความรู้ หรือทฤษฎีใดๆ ชีวิตที่พระองค์ตรัสถึงและเส้นทางที่พระองค์ทรงใช้ไม่ได้ได้มาโดยผ่านทางทฤษฎี

โดยผ่านทางความรู้ โดยผ่านทางประสบการณ์ชีวิต หรือโดยผ่านทาง การเลี้ยงดูโดยครอบครัว แต่ตรงกันข้าม

พวกนั้นเป็นพระราชกิจโดยตรงของพระวิญญาณ ซึ่งเป็นงานของเนื้อหนังที่ทรงจัด

เป็นเพราะมนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดใหญ่หลวงเกี่ยวกับพระเจ้า

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะมโนคติเหล่านี้สร้างขึ้นจากองค์ประกอบที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติมากเกินไป

จนกระทั่ง ในสายตาของมนุษย์ พระเจ้าปกครองหนึ่งพร้อมความอ่อนแอของมนุษย์

ซึ่งไม่สามารถสร้างหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ย่อมไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน

เหล่านี้ไม่ใช่มโนคติที่ผิดพลาดของมนุษย์หรือหรือ?

หากเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่ได้เป็นคนธรรมดา เช่นนั้นแล้ว

จะสามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร?

การมีสภาพเนื้อหนังคือการเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญคนหนึ่ง หากพระองค์ทรงเคยเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหนือกว่าแล้ว

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะทรงไม่ได้รับสภาพเนื้อหนัง เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นของฝ่ายเนื้อหนัง

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงจำเป็นต้องมีเนื้อหนังปกติ

นี่เป็นเพียงการทำให้ย่นสำคัญของการทรงจัดเป็นมนุษย์ครบถ้วนบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม

นี่ไม่ใช่กรณีของบรรดาผู้เผยวาระและบุตรมนุษย์ พวกเขาเป็นคนที่มิพรสวรรค์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้

ในสายตาของมนุษย์ สถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาที่ยิ่งใหญ่เป็นพิเศษ

และพวกเขาแสดงการกระทำหลายอย่างที่เหนือกว่าความเป็นมนุษย์ธรรมดา ด้วยเหตุผลนี้

มนุษย์จึงถือว่าพวกเขาเป็นพระเจ้า บัดนี้ พวกเจ้าทั้งหมดต้องเข้าใจการนี้อย่างชัดเจน

เพราะมันเป็นประเด็นที่สับสนได้ง่ายที่สุดของมนุษย์ทุกคนในยุคที่ผ่านไป นอกจากนี้

การทรงจัดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ล้ำลึกที่สุดของทุกสรรพสิ่ง

และพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยากที่สุดสำหรับมนุษย์

สิ่งที่เรากล่าวช่วยชักนำไปสู่การทำให้ภารกิจของพวกเจ้าและความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับความล้ำลึกของการ

ทรงจุดเป็นมนุษย์ดูล่วง ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้า กับนิมิต
ความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับการนี้จะมีประโยชน์มากขึ้นต่อการได้รับความรู้เกี่ยวกับนิมิต
ซึ่งก็คือพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้านั่นเอง ด้วยวิธีนี้
พวกเจ้าจะได้รับความเข้าใจมากมายเกี่ยวกับหน้าที่ที่ผู้คนหลากหลายประเภทควรปฏิบัติอีกด้วย
แม้ว่าคำพูดเหล่านี้จะไม่แสดงอย่างตรงไปตรงมาให้พวกเจ้าเห็นหนทาง
แต่ก็ยังช่วยพวกเจ้าได้มากสำหรับการเข้าสู่ของพวกเจ้า เพราะชีวิตปัจจุบันของพวกเจ้ายังขาดนิมิตอยู่มาก
และนี่จะกลายเป็นอุปสรรคสำคัญที่กีดกันการเข้าสู่ของพวกเจ้า
หากพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าใจประเด็นเหล่านี้ได้แล้ว
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีแรงจูงใจในการขับเคลื่อนการเข้าสู่ของพวกเจ้า
และการไล่ตามเสาะหาเช่นนี้จะสามารถช่วยให้เจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าดูล่วงอย่างดีที่สุดได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 162

ผู้คนบางคนจะถามว่า

“อะไรเล่าคือความแตกต่างระหว่างพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้ทรงทำกับงานของบรรดาผู้เผยพระวณะและอัครทูตแห่งอดีตกาล? ดาวิดก็ถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเช่นกัน

และพระเยซูก็ทรงถูกเรียกเช่นนั้นเช่นกัน แม้ว่างานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง

แต่พวกเขาก็ถูกเรียกด้วยชื่อเดียวกัน จงบอกเรา ทำไมอัตลักษณ์ของพวกเขาจึงไม่เหมือนกัน?

สิ่งที่ยอห์นได้รู้เห็นคือนิมิตหนึ่ง เป็นนิมิตที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน

และเขาสามารถพุดพระวณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งพระทัยจะตรัส

ทำไมอัตลักษณ์ของยอห์นจึงแตกต่างจากพระอัตลักษณ์ของพระเยซูเล่า?”

พระวณะที่พระเยซูตรัสสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

และพระวณะเหล่านั้นเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ สิ่งที่ยอห์นได้รู้เห็นคือนิมิตหนึ่ง

และเขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ ทำไมในเมื่อยอห์น

เปโตรและเปาโลได้พุดคำพุดมากมาย เหมือนที่พระเยซูได้ตรัส

แต่พวกเขากลับไม่ได้มีอัตลักษณ์เดียวกันกับพระเยซูเล่า? หลักๆ แล้วเป็นเพราะงานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง

พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า

และทรงเป็นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าที่ทรงพระราชกิจโดยตรง พระองค์ทรงพระราชกิจของยุคใหม่

เป็นพระราชกิจที่ไม่เคยมีใครได้ทำมาก่อน พระองค์ทรงเปิดทางใหม่ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์

และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง แต่ในส่วนของเปโตร เปาโล และดาวิดนั้น

ไม่ว่าพวกเขาจะถูกเรียกว่าอะไรก็ตาม

พวกเขาก็เป็นเพียงตัวแทนของอัตลักษณ์ของสิ่งทรงสร้างสิ่งหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น

และถูกพระเยซูหรือพระยาห์เวห์ทรงส่งมา ดังนั้น ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้ทำงานมากเพียงใด

ไม่สำคัญว่าการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้ปฏิบัติจะยิ่งใหญ่เพียงใด

พวกเขาก็ยังคงเป็นแค่สรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าได้ พวกเขาได้ทำงานในพระนามของพระเจ้า

หรือได้ทำงานหลังจากที่ได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา

นอกจากนี้พวกเขาได้ทำงานในยุคที่พระเยซูหรือพระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มต้น และพวกเขาไม่ได้ทำงานอื่นเลย

จะว่าไปแล้ว พวกเขาเป็นเพียงสรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า ในพันธสัญญาเดิม

ผู้เผยพระวณะหลายท่านได้กล่าวคำทำนายต่างๆ หรือได้เขียนหนังสือแห่งการเผยพระวณะต่างๆ

ไม่มีใครได้พุดว่าพวกเขาเป็นพระเจ้า แต่ทันทีที่พระเยซูเริ่มทรงพระราชกิจ

พระวิญญูญาณแห่งพระเจ้าก็ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ณ จุดนี้
เจ้าคงจะรู้แล้ว! ก่อนหน้านั้น บรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวจนะได้เขียนสารอันหลากหลาย
และได้ทำการเผยพระวจนะมากมาย ต่อมาผู้คนได้เลือกสรรการเผยพระวจนะบางส่วนเพื่อใส่ไว้ในพระคัมภีร์
และบางส่วนก็ได้สูญหายไป เนื่องจากมีผู้คนพูดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้พูดมาจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
ทำไมบางส่วนจึงได้รับการพิจารณาว่าดี และบางส่วนได้รับการพิจารณาว่าไม่ดี? และทำไมบางส่วนจึงถูกเลือก
และส่วนอื่นๆ จึงไม่ถูกเลือก? หากคำพูดเหล่านั้นเป็นพระวจนะที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสจริงๆ
จะจำเป็นหรือไม่ที่ผู้คนต้องเลือกคำพูดเหล่านั้น?

ทำไมเรื่องราวของพระวจนะที่พระเยซูได้ตรัสและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำจึงแตกต่างกันในแต่ละเล่มของ
ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม? นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของพวกที่บันทึกเรื่องราวเหล่านั้นหรือ?

ผู้คนบางคนจะถามว่า “ในเมื่อบรรดาสารที่เขียนขึ้นโดยเปาโลและผู้ประพันธ์ท่านอื่นๆ แห่งพันธสัญญาใหม่
และงานที่พวกเขาได้ทำ บางส่วนเป็นผลมาจากความตั้งใจของมนุษย์

และถูกปลอมปนโดยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

ไม่มีมโนคติของมนุษย์ดำรงอยู่ในพระวจนะที่พระองค์ (พระเจ้า) ตรัสในวันนี้หรือ?

พระวจนะเหล่านั้นไม่มีมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ปนอยู่ด้วยจริงๆ หรือ?”

พระราชกิจช่วงระยะนี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำไปแล้วนั้น

แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากงานที่เปาโลและอัครทูตและผู้เผยพระวจนะมากมายได้ทำ

ความแตกต่างไม่ได้มีเพียงในอัตลักษณ์เท่านั้น แต่โดยหลักแล้ว มีความแตกต่างในงานที่ดำเนินการ

หลังจากเปาโลถูกบดขยี้และล้มลงเฉพาะพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เขาถูกพระวิญญูญาณบริสุทธิ์นำให้ทำงาน และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ได้ถูกส่งไป

ดังนั้นเขาจึงได้เขียนสารไปที่คริสตจักรต่างๆ และสารเหล่านี้ทั้งหมดก็ได้ติดตามคำสอนต่างๆ ของพระเยซู

เปาโลถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งไปทำงานในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า

แต่เมื่อพระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมา พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในพระนามใด

และไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของผู้ใดนอกจากพระวิญญูญาณของพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยตรง นั่นคือ

พระองค์ไม่ได้ทรงถูกมนุษย์ทำให้มีความเพียบพร้อม

และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกดำเนินการตามคำสอนของมนุษย์คนใด ในพระราชกิจช่วงระยะนี้

พระเจ้าไม่ได้ทรงนำโดยการตรัสถึงประสบการณ์ส่วนตัวพระองค์ของพระองค์

แต่กลับดำเนินการพระราชกิจของพระองค์โดยตรง โดยสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงมีแทน ยกตัวอย่างเช่น

การทดสอบของบรรดาคนปรนนิบัติ เวลาแห่งการเตือน การทดสอบแห่งความตาย

เวลาแห่งการรักพระเจ้า...นี่คือพระราชกิจทั้งหมดที่ไม่เคยทรงทำมาก่อน
และเป็นพระราชกิจที่เป็นของยุคปัจจุบัน แทนที่จะเป็นประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์
ในคำพูดที่เราได้พูดไปแล้ว อันไหนเล่าที่เป็นประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์?
พระวณะเหล่านั้นทั้งหมดไม่ได้มาจากพระวิญญาณโดยตรงหรือ
และพระวณะเหล่านั้นไม่ได้ถูกพระวิญญาณทรงทำให้ปรากฏหรือ?
มันเป็นเพียงว่าขีดความสามารถของเจ้านั้นต่ำเสียจนเจ้าไร้ความสามารถที่จะมองทะลุเข้าไปถึงความจริงได้!
วิถีชีวิตซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่เราพูดถึงนั้นคือการนำทางเส้นทาง และไม่เคยถูกผู้ใดพูดถึงมาก่อน
อีกทั้งไม่เคยมีผู้ใดได้เคยมีประสบการณ์กับเส้นทางนี้ หรือรู้จักความเป็นจริงนี้
ก่อนที่เราจะได้เปล่งคำพูดเหล่านั้นออกมา ไม่เคยมีใครได้พูดคำพูดเหล่านี้
ไม่เคยมีใครได้พูดถึงประสบการณ์เช่นนี้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่เคยได้พูดรายละเอียดเช่นนี้ และนอกจากนั้น
ไม่เคยมีผู้ใดได้ชี้ให้เห็นสถานะเช่นนี้เพื่อเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ ไม่เคยมีใครได้นำไปบนเส้นทางที่เราเข้าไปในวันนี้
และหากมันถูกนำโดยมนุษย์ เช่นนั้นแล้วมันก็คงจะไม่ใช่ทางใหม่ทางหนึ่ง ดูเปาโลและเปโตรเป็นตัวอย่าง
พวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเอง ก่อนที่พระเยซูทรงนำเส้นทาง
เป็นเพียงหลังจากพระเยซูทรงนำเส้นทางเท่านั้นพวกเขาก็ได้มีประสบการณ์กับพระวณะที่พระเยซูตรัส
และเส้นทางที่พระองค์ทรงนำ จากการนี้พวกเขาได้รับประสบการณ์มากมาย และพวกเขาก็เขียนสารต่างๆ
และดังนั้น ประสบการณ์ของมนุษย์จึงไม่เหมือนกับพระราชกิจของพระเจ้า
และพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งไม่เหมือนกับความรู้ที่มโนคติที่หลงผิดและประสบการณ์ของมนุษย์ได้บรรยายไว้
เราได้พูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่า วันนี้เรากำลังนำเส้นทางใหม่ และกำลังทำงานใหม่
และงานและวาทะของเราแตกต่างจากงานและคำพูดของยอห์นและผู้เผยพระวณะท่านอื่นๆ ทั้งหมด
ไม่เคยเลยที่เราได้รับประสบการณ์ก่อนแล้วจึงพูดถึงประสบการณ์เหล่านั้นกับพวกเขา—
นั่นไม่จริงเลยแม้แต่น้อย หากเป็นเช่นนั้นจริง นั่นจะไม่ได้หน่วงเหนี่ยวพวกเจ้านานมาแล้วหรือ?
ในอดีตความรู้ที่หลายคนพูดถึงก็ได้รับการยกย่องเช่นกัน
แต่คำพูดทั้งหมดของพวกเขาถูกพูดออกมาบนพื้นฐานของคำพูดของเหล่าผู้ที่เรียกกันว่าบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณ
คำพูดเหล่านั้นไม่ได้นำทาง แต่มาจากประสบการณ์ของพวกเขา มาจากสิ่งที่พวกเขาได้เห็น
และจากความรู้ของพวกเขา บางคนได้มีมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
และบางคนประกอบด้วยประสบการณ์ที่พวกเขาได้สรุปรวมไว้
วันนี้ลักษณะงานของเราแตกต่างจากของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เราไม่ได้มีประสบการณ์กับการถูกผู้อื่นนำ
อีกทั้งเราก็ไม่ได้ยอมรับการถูกผู้อื่นทำให้มีความเพียบพร้อม นอกจากนั้น
ทั้งหมดที่เราได้พูดและสามัคคีธรรมเหล่านั้นไม่เหมือนกับของผู้อื่นใด และไม่เคยมีผู้อื่นใดได้พูด

วันนี้โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเจ้าเป็นใคร งานของเจ้าก็ดำเนินการไปบนพื้นฐานของคำพูดที่เราพูด หากปราศจากวาทะและงานเหล่านี้ ใครจะสามารถมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้

(การทดสอบของบรรดาคนปรนนิบัติ เวลาแห่งการทดสอบ...) ได้เล่า

และใครจะสามารถพูดถึงความรู้เช่นนี้ได้เล่า? เจ้าไม่สามารถเห็นการนี้จริงๆ หรือ?

โดยไม่คำนึงถึงขั้นตอนของงาน ทันทีกี่คำพูดของเราถูกพูด

พวกเจ้าก็จะเริ่มต้นการสามัคคีธรรมโดยสอดคล้องกับคำพูดของเรา และทำงานโดยสอดคล้องกับคำพูดของเรา และมันก็ไม่ใช่ว่าหนทางที่พวกเจ้าคนใดคนหนึ่งได้นึกถึง

เมื่อได้มาไกลจนถึงตอนนี้เจ้าไม่สามารถเห็นคำถามที่ชัดเจนและเรียบง่ายเช่นนี้หรือ?

มันไม่ใช่หนทางที่บางคนได้คิดขึ้นมา อีกทั้งก็ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของทางของบุคคลสำคัญฝ่ายวิญญาณคนใด มันเป็นเส้นทางใหม่เส้นทางหนึ่ง

และแม้แต่พระวณะที่พระเยซูได้เคยตรัสไว้มากมายก็ไม่ได้ใช้กับเส้นทางนั้นอีกต่อไป

สิ่งที่เราพูดคืองานเปิดยุคใหม่ยุคหนึ่ง และเป็นงานที่ยืนโดยลำพัง งานที่เราทำ และคำพูดที่เราพูด

ล้วนใหม่ทั้งหมด นี่ไม่ใช่งานใหม่ของวันนี้หรือ? พระราชกิจของพระเยซูก็เป็นเช่นนี้ด้วยเช่นกัน

พระราชกิจของพระองค์ก็แตกต่างจากงานของผู้คนในพระวิหารเช่นกัน

และก็เช่นเดียวกันที่พระราชกิจของพระองค์แตกต่างจากงานของพวกฟาริสี และไม่ได้มีความคล้ายคลึงใดๆ

กับงานที่ผู้คนแห่งประเทศอิสราเอลทั้งหมดได้ทำ หลังจากรู้เห็นพระราชกิจนั้นแล้ว

ผู้คนไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า “พระราชกิจนั้นถูกพระเจ้าทรงทำจริงๆ หรือ?”

พระเยซูไม่ได้ทรงยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสอนมนุษย์

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัสนั้นใหม่และแตกต่างจากสิ่งที่เหล่าวิสุทธิชนและผู้เผยพระวณะโบราณแห่งพันธสัญญาเดิมได้พูดไว้ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงยังคงไม่แน่ใจ นี่ก็คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์ยากต่อการรับมือเหลือเกิน

ก่อนที่จะยอมรับพระราชกิจขั้นตอนใหม่นี้ เส้นทางที่พวกเจ้าส่วนใหญ่ได้เดินไป

คือการฝึกฝนปฏิบัติและเข้าสู่รากฐานของเส้นทางของบุคคลสำคัญฝ่ายวิญญาณเหล่านั้น แต่ในวันนี้

งานที่เราทำแตกต่างอย่างมาก และดังนั้นพวกเจ้าจึงไร้ความสามารถที่จะตัดสินใจได้ว่ามันถูกต้องหรือไม่

เราไม่ใส่ใจว่าเส้นทางอะไรที่เจ้าได้เดินไปก่อนหน้านี้ อีกทั้งเราไม่สนใจว่าเจ้าได้กิน “อาหาร” ของใคร

หรือใครคือผู้ที่เจ้าได้ถือว่าเป็น “บิดา” ของเจ้า ในเมื่อเราได้มาและได้นำงานใหม่มาเพื่อนำทางมนุษย์

ทั้งหมดที่ติดตามเราต้องปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เราพูด ไม่สำคัญว่า “ครอบครัว”

ที่เจ้ามาจากนั้นจะมีอำนาจมากเพียงใด เจ้าต้องติดตามเรา

เจ้าต้องไม่ปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับวิธปฏิบัติแต่ก่อนของเจ้า “บิดาอุปถัมภ์” ของเจ้าควรลงจากตำแหน่ง

และเจ้าควรมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อแสวงหาส่วนแบ่งอันยุติธรรมของเจ้า

ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าอยู่ในมือของเรา

และเจ้าไม่ควรอุทิศการเชื่ออย่างมีขอบเขตมากเกินไปแก่บิดาอุปถัมภ์ของเจ้า

เขาไม่สามารถควบคุมเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ พระราชกิจของวันนี้ขึ้นอยู่กับเจ้า

ทั้งหมดที่เราพูดในวันนี้เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานจากอดีต มันเป็นการเริ่มต้นใหม่

และหากเจ้าพูดว่ามันถูกสร้างขึ้นด้วยมือของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้ที่ดาบอดจนเกินกว่าจะช่วยให้รอด!

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 163

อิสยาห์ เอเสเคียล โมเสส ดาวิด อับราฮัม

และดาเนียลคือผู้นำหรือผู้เผยพระวณะท่ามกลางประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรแห่งประเทศอิสราเอล
ทำไมพวกเขาจึงไม่ได้ถูกเรียกว่าพระเจ้า? ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพวกเขา?
ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซูทันทีที่พระองค์เริ่มพระราชกิจของพระองค์
และเริ่มตรัสพระวณะของพระองค์? และทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อคนอื่นๆ?
พวกเขาเหล่านั้นมนุษย์ที่มีเนื้อหนังทั้งหมดได้ถูกเรียกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาถูกเรียกว่าอะไร งานของพวกเขาคือตัวแทนของความเป็นอยู่และเนื้อแท้ของพวกเขา
และความเป็นอยู่และเนื้อแท้ของพวกเขาเป็นตัวแทนของอัตลักษณ์ของพวกเขา

เนื้อแท้ของพวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับชื่อต่างๆ ของพวกเขา

สิ่งที่พวกเขาแสดงออกและวิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขาคือตัวแทนของเนื้อแท้ของพวกเขา

ในพันธสัญญาเดิมนั้น ไม่มีสิ่งใดผิดปกติในการถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า

และบุคคลผู้หนึ่งอาจถูกเรียกด้วยชื่อใดก็ตาม

แต่เนื้อแท้และอัตลักษณ์ที่มีมาแต่เกิดของเขานั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ท่ามกลางพระคริสต์เทียมเท็จ

ผู้เผยพระวณะเทียมเท็จ และคนหลอกลวงเหล่านั้น ไม่มีพวกที่ถูกเรียกว่า “พระเจ้า” อยู่ด้วยหรือ?

และทำไมพวกเขาจึงไม่ใช่พระเจ้า? เพราะพวกเขาไม่สามารถทำพระราชกิจของพระเจ้าได้

ในส่วนลึกพวกเขาเป็นมนุษย์ คนหลอกลวงผู้คน ไม่ใช่พระเจ้า

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีพระอัตลักษณ์ของพระเจ้า

ดาวิดไม่ได้ถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าท่ามกลางชนเผ่าทั้งสิบสองชนเผ่าด้วยหรือ?

พระเยซูที่ทรงถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน

ทำไมพระเยซูเพียงผู้เดียวจึงถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์?

เยเรมีย์ไม่ได้เป็นที่รู้จักในฐานะบุตรมนุษย์ด้วยหรือ?

และพระเยซูไม่ได้เป็นที่รู้จักในฐานะบุตรมนุษย์หรือ?

ทำไมพระเยซูถูกตรึงกางเขนในพระนามของพระเจ้า? ไม่ใช่เพราะเนื้อแท้ของพระองค์แตกต่างหรือ?

ไม่ใช่เพราะพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำแตกต่างหรือ? ชื่อนั้นสำคัญหรือไม่?

แม้ว่าพระเยซูได้ทรงถูกเรียกว่าบุตรมนุษย์เช่นกัน แต่พระองค์ได้ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรับอุทยานภาพ และทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่สำเร็จลุล่วง

นี่พิสูจน์ว่าพระอัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระเยซูแตกต่างจากผู้อื่นที่ถูกเรียกว่าบุตรมนุษย์เช่นกัน ในวันที่

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้ากล่าวพุดว่าคำพุดทั้งหมดที่ถูกพุดโดยพวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้มาจากพระวิญญาณ

ณบริสุทธฺิ? ผู้ใดเล่ากล้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้? หากเจ้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้จริง
เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือแห่งการเผยพระวจนะของเอสราจึงถูกละทิ้ง
และทำไมสิ่งเดียวกันจึงถูกกระทำกับบรรดาหนังสือของวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณเหล่านั้น?
หากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ
เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกล้าทำการเลือกตามอำเภอใจเช่นนี้?
เจ้ามีคุณสมบัติที่จะเลือกพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธฺิหรือไม่?
หลายเรื่องราวจากประเทศอิสราเอลก็ถูกละทิ้งเช่นกัน
และหากเจ้าเชื่อว่าข้อเขียนแห่งอดีตเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ
เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือบางเล่มจึงถูกละทิ้ง? หากหนังสือทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ
ก็ควรได้รับการเก็บรักษาไว้ และส่งไปให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรได้อ่าน
หนังสือเหล่านั้นไม่ควรถูกเลือกหรือละทิ้งโดยความตั้งใจของมนุษย์ มันผิดที่จะทำเช่นนั้น
การพูดว่าประสบการณ์ของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขาไม่ได้หมายความว่า
ประสบการณ์และความรู้ของพวกเขามาจากซาตาน แต่เป็นเพียงว่าพวกเขามีสิ่งต่างๆ
ที่มาจากประสบการณ์และความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขา
ความรู้ของพวกเขาสอดคล้องกับภูมิหลังของประสบการณ์จริงแท้ของพวกเขา ณ เวลานั้น
และใครเล่าจะสามารถบอกได้อย่างมั่นใจว่าทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ?
หากข่าวประเสริฐทั้งสี่ล้วนมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ เช่นนั้นแล้วทำไมมัทธิว มาระโก ลูกา
และยอห์นแต่ละคนจึงพูดถึงบางสิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซู? หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้
เช่นนั้นแล้วจงดูที่เรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่เปโตรได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้งอย่างไร
กล่าวคือ การปฏิเสธทั้งหมดแตกต่างกัน และแต่ละครั้งก็มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง หลายคนที่ไม่รู้เท่าทันพูดว่า
“พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน
ดังนั้นพระวจนะที่พระองค์ตรัสนั้นสามารถมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิโดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?
หากคำพูดของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วพระวจนะที่พระองค์ตรัสนั้นก็ไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์จริงๆ หรือไม่?”
ผู้คนที่พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ดาบอดและไม่รู้เท่าทัน! จงอ่านข่าวประเสริฐทั้งสี่อย่างละเอียดถี่ถ้วน
จงอ่านสิ่งที่ข่าวประเสริฐทั้งสี่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้ทรงทำ
และพระวจนะที่พระองค์ได้ตรัสไว้ แต่ละเรื่องราวแตกต่างกันอย่างแน่นอนมาก
และแต่ละเรื่องราวก็มีมุมมองของตัวเอง
หากสิ่งที่ถูกเขียนขึ้น โดยผู้เขียนหนังสือเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธฺิ

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดก็ควรจะเหมือนกันและสอดคล้องกัน เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีความแตกต่าง?

มนุษย์ไม่โง่อย่างที่สุทธหรือที่ไว้ความสามารถที่จะมองเห็นเรื่องนี้?

หากเจ้าถูกขอให้เป็นคำพยานต่อพระเจ้า เจ้าจะสามารถให้คำพยานแบบใด?

วิธีรู้จักพระเจ้าเช่นนี้สามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้หรือไม่? หากคนอื่นถามเจ้าว่า “หากบันทึกต่างๆ ของยอห์นและลูกาถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระวณะที่พระเจ้าของพวกเจ้าได้ตรัสไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์หรือ?”

เจ้าจะสามารถให้คำตอบที่ชัดเจนได้หรือไม่? หลังจากลูกาและมัทธิวได้ยื่นพระวณะของพระเยซู

และได้เห็นพระราชกิจของพระเยซู พวกเขาก็พูดถึงความรู้ของพวกเขาเอง

ในลักษณะของการรำลึกถึงอดีตโดยให้รายละเอียดของข้อเท็จจริงบางข้อของพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำ เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าความรู้ของพวกเขาได้ถูกเปิดเผยอย่างครบบริบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์?

นอกพระคัมภีร์มีบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณมากมายที่มีความรู้สูงกว่าพวกเขา

ดังนั้นทำไมคำพูดของพวกเขาจึงไม่ได้ถูกคนรุ่นต่อๆ มารับไว้เล่า?

คำพูดของพวกเขาไม่ได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้เช่นกันหรือ? จงรู้ไว้ว่าในพระราชกิจแห่งวันนี้

เราไม่ได้พูดถึงความเข้าใจเชิงลึกของตัวเองโดยตั้งอยู่บนรากฐานของพระราชกิจของพระเยซู

อีกทั้งเราไม่ได้กำลังพูดถึงความรู้ของเราเองกับภูมิหลังของพระราชกิจของพระเยซู

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจอะไร ณ เวลานั้น? และงานอะไรที่เราากำลังทำในวันนี้?

สิ่งที่เราทำและพูดไม่เคยมีมาก่อน เส้นทางที่เราเดินในวันนี้ไม่เคยถูกก้าวย่างมาก่อน

เส้นทางนี้ไม่เคยถูกผู้คนแห่งยุคต่างๆ และรุ่นต่างๆ แห่งอดีตกาลเดิน วันนั้นมันได้ถูกเปิดตัวแล้ว

และนี่ไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญาณหรือ? แม้ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้นำแห่งอดีตทั้งหมดก็ยังคงดำเนินการงานของพวกเขาบนรากฐานของพระราชกิจอื่นๆ

อย่างไรก็ตามพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองนั้นแตกต่าง

ช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้นเหมือนกัน กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงเปิดหนทางใหม่

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์

และได้ตรัสว่ามนุษย์ควรกลับใจและสารภาพบาป

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว เปโตรกับเปาโลและคนอื่นๆ

ก็เริ่มดำเนินการพระราชกิจของพระเยซูต่อไป หลังจากthatพระเยซูได้ทรงถูกตอกตรึงกางเขน

และได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พวกเขาก็ถูกพระวิญญาณส่งไปเผยแพร่วางหนทางแห่งกางเขน

แม้ว่าคำพูดของเปาโลได้รับการยกย่อง

แต่คำพูดเหล่านี้ก็ยังตั้งอยู่บนรากฐานที่ถูกจัดวางไว้โดยสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ อาทิ ความอดทน ความรัก

ความทุกข์ การปกปิดศีรษะ การรับบัพติศมา หรือคำสอนอื่นๆ ที่ต้องติดตาม
ทั้งหมดนี้ถูกผูกพันบนรากฐานของพระวณะของพระเยซู พวกเขาไม่สามารถเปิดทางใหม่ได้
เพราะพวกเขาคือมนุษย์ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 164

พระวาทะและพระราชกิจของพระเยซู ณ เวลานั้นไม่ได้ยึดถือตามคำสอน
และพระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจแห่งธรรมบัญญัติของพันธสัญญาเดิม พระราชกิจนั้นถูกดำเนินการโดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่ควรทรงทำในยุคพระคุณ
พระองค์ได้ทรงตรากตรำโดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงก่อเกิด
โดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เอง และโดยสอดคล้องกับพันธกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ได้ทรงทำสอดคล้องกับธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจเพื่อให้คำพูดของบรรดาผู้เผยพระวจนะลุล่วง
พระราชกิจของพระเจ้าแต่ละช่วงระยะนั้นไม่ได้ถูกดำเนินการอย่างชัดเจนเพื่อที่จะทำให้คำทำนายต่างๆ
ของบรรดาผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณลุล่วง
และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อปฏิบัติตามคำสอนหรือจงใจทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณเป็นจริง
กระนั้นการกระทำของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณหยุดชะงัก
และไม่ได้รับกวนพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปแล้วก่อนหน้านี้
จุดที่โดดเด่นของพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสอนใดๆ
และเป็นการทรงพระราชกิจที่พระองค์เองควรทรงทำแทน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือผู้ทำนาย
แต่เป็นผู้กระทำที่จริงๆ แล้วเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงที่จะทำ
และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ของพระองค์และดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์
แน่นอนว่าเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ก็ได้ทรงทำให้คำพูดมากมายที่ผู้เผยพระวจนะโบราณได้พูดไว้ในพันธสัญญาเดิมลุล่วงอีกด้วย
เช่นเดียวกันพระราชกิจของวันนี้ก็ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณในพันธสัญญาเดิมลุล่วง
มันเป็นเพียงว่าเราไม่ได้รู้ “ปุมที่เกาจนเหลือง” ก็เท่านั้นเอง เพราะยังมีงานอีกมากที่เราต้องทำ
มีคำพูดอีกมากที่เราต้องพูดกับพวกเขา
และงานนี้และคำพูดเหล่านี้มีความสำคัญมากกว่าการอธิบายบทตอนต่างๆ จากพระคัมภีร์ยิ่งนัก
เพราะงานเช่นนั้นไม่ได้มีนัยสำคัญหรือคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับพวกเขา และไม่สามารถช่วยพวกเขาได้
หรือเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้ เราตั้งใจที่จะทำงานใหม่
ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้บทตอนใดจากพระคัมภีร์ลุล่วง
หากพระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลกเพียงเพื่อให้คำพูดของผู้เผยพระวจนะโบราณแห่งพระคัมภีร์ลุล่วง
เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะยิ่งใหญ่กว่ากัน พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์หรือผู้เผยพระวจนะโบราณเหล่านั้น?

จะว่าไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะคู่ได้รับผิดชอบพระเจ้า หรือว่าพระเจ้าทรงคู่ได้รับผิดชอบผู้เผยพระวจนะ?
เจ้าจะอธิบายคำพูดเหล่านี้ได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 165

พระราชกิจของพระเจ้าทุกชั้นตอนติดตามกระแสหนึ่งเดียวกัน

และดังนั้นในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้านั้น แต่ละชั้นตอนจึงมีชั้นตอนต่อไปตามมาติดๆ ตั้งแต่การสร้างแผ่นดินโลกเรื่อยมาจนถึงวันนี้ หากไม่มีใครปูทางให้ เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีใครตามหลังมา ในเมื่อมีผู้ที่ตามหลังมา จึงมีผู้ที่ปูทางให้ ด้วยวิธีนี้พระราชกิจจึงได้รับการสืบทอดลงไปทีละชั้นตอน ชั้นตอนหนึ่งติดตามชั้นตอนอื่น และหากไม่มีผู้ใดเปิดทางให้ ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะเริ่มต้นพระราชกิจ

และพระเจ้าก็คงจะไม่ทรงมีวิถีทางที่จะนำพระราชกิจของพระองค์ไปข้างหน้า

ไม่มีชั้นตอนใดที่ขัดแย้งกับชั้นตอนอื่น และแต่ละชั้นตอนตามหลังชั้นตอนอื่นตามลำดับเพื่อก่อเกิดเป็นกระแส นี่คือทั้งหมดที่พระวิญญาณองค์เดียวกันได้ทรงทำ

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าใครบางคนจะเปิดทางหรือดำเนินการงานของผู้อื่นต่อหรือไม่

นี่ไม่ได้กำหนดอัตลักษณ์ของพวกเขา การนี้ไม่ถูกต้องหรือ? ยอห์น ได้เปิดทาง

และพระเยซูได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

ดังนั้นการนี้พิสูจน์ว่าพระอัตลักษณ์ของพระเยซูต่ำกว่าของยอห์นหรือไม่?

พระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ก่อนพระเยซู

ดังนั้นเจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู?

ไม่ว่าพวกเขาได้ปูทางหรือได้ดำเนินการงานของผู้อื่นต่อหรือไม่ก็ไม่สำคัญ

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเนื้อแท้ของงานของพวกเขา และอัตลักษณ์ที่เนื้อแท้เป็นตัวแทน

การนี้ไม่ถูกต้องหรือ? ในเมื่อพระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์

พระองค์จึงต้องทรงยกระดับพวกเขาที่สามารถทำงานแห่งการปูทางได้ เมื่อยอห์นเพิ่งเริ่มเทศนาเขาได้พูดว่า

“จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำหนทาง ของพระองค์ให้ตรงไป” “จงกลับใจใหม่

เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” เขาได้พูดเช่นนั้นตั้งแต่เริ่มแรก และทำไมเขาจึงสามารถพูดคำเหล่านี้ได้เล่า?

ในแง่ของลำดับที่คำเหล่านี้ถูกพูด เป็นยอห์นที่ได้พูดว่าประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ครั้งแรก

และพระเยซูได้ทรงเป็นผู้ที่ตรัสหลังจากนั้น ตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์นั้น เป็นยอห์นที่ได้เปิดเส้นทางใหม่

และดังนั้นจึงแน่นอนว่ายอห์นยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู แต่ยอห์นไม่ได้พูดว่าเขาเป็นพระคริสต์

และพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อเขาในฐานะพระบุตรสุดรักของพระเจ้า

แต่เพียงได้ทรงใช้ให้เขาเปิดทางและเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้ปูทางให้พระเยซู

แต่เขาไม่สามารถทำงานในพระนามของพระเยซูได้

งานของมนุษย์ทั้งหมดได้รับการบำรุงรักษาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย

ในยุคแห่งพันธสัญญาเดิม พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้นำทาง
และพระราชกิจของพระยาห์เวห์เป็นตัวแทนของยุคแห่งพันธสัญญาเดิมทั้งยุค
และพระราชกิจทั้งหมดที่ทรงทำในประเทศอิสราเอล โมเสสได้เชิดชูพระราชกิจนี้บนแผ่นดินโลกเท่านั้น
และความอุตสาหะของเขาได้รับการพิจารณาว่าเป็นความร่วมมือที่มนุษย์ได้จัดหาให้ ณ เวลานั้น
เป็นพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสเรียกโมเสส และพระองค์ได้ทรงชูโมเสสขึ้นท่ามกลางประชากรแห่งประเทศอิสราเอล
และได้ทรงทำให้เขานำพวกเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและต่อไปยังคานาอัน นี่ไม่ใช่งานของโมเสสเอง
แต่เป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำกับ และดังนั้นโมเสสจึงไม่สามารถถูกเรียกว่าพระเจ้าได้
โมเสสยังได้เขียนธรรมบัญญัติไว้ด้วย แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นผู้ที่บัญญัติธรรมบัญญัตินี้ด้วยพระองค์เอง
เป็นเพียงว่าพระองค์ได้ทรงให้โมเสสเป็นผู้แสดงธรรมบัญญัตินั้น พระเยซูก็ได้ทรงกำหนดพระบัญญัติเช่นกัน
และพระองค์ได้ทรงยกเลิกธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม และได้ทรงบัญญัติพระบัญญัติสำหรับยุคใหม่
ทำไมพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง? เพราะมีความแตกต่างอยู่อย่างหนึ่ง ณ เวลานั้น
งานที่โมเสสได้ทำไม่ได้เป็นตัวแทนของยุค อีกทั้งไม่ได้เปิดทางใหม่
เขาได้รับการชี้นำไปข้างหน้าโดยพระยาห์เวห์ และเป็นเพียงผู้หนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้ เมื่อพระเยซูเสด็จมา
ยอห์นได้ดำเนินการงานขั้นตอนหนึ่งของการปูทางและได้เริ่มเผยแพร่ว่าบัพติศมาแห่งแผ่นดินสวรรค์แล้ว
(พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเริ่มต้นการนี้) เมื่อพระเยซูเสด็จมา
พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์เองโดยตรง
แต่มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างพระราชกิจของพระองค์กับงานของโมเสส
อิสยาห์ก็ได้กล่าวคำเผยพระวจนะมากมายด้วย แต่ทำไมเขาจึงไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง?
พระเยซูไม่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะมากมาย กระนั้นทำไมพระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง?
ไม่มีใครกล้าที่จะพูดว่าพระราชกิจของพระเยซู ณ เวลานั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
 อีกทั้งพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะพูดว่าทั้งหมดนั้นมาจากความตั้งใจของมนุษย์
หรือว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองทั้งสิ้น มนุษย์ไม่ได้มีวิธีที่จะวิเคราะห์สิ่งต่างๆ เช่นนี้
อาจพูดได้ว่าอิสยาห์ได้ทำงานเช่นนี้ และได้พูดคำเผยพระวจนะเช่นนี้
และทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ งานและคำพูดเหล่านั้น ไม่ได้มาจากอิสยาห์เองโดยตรง
แต่เป็นวิวรรณ์ต่างๆ จากพระยาห์เวห์ พระเยซูไม่ได้ทรงทำพระราชกิจจำนวนมากมาย
และไม่ได้ตรัสคำพูดมากมาย อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะมากมาย สำหรับมนุษย์แล้ว
การเทศนาของพระองค์ดูเหมือนจะไม่ได้รับการยกย่องเป็นพิเศษ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
และนี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจอธิบายได้ ไม่เคยมีใครเชื่อในยอห์น หรืออิสยาห์ หรือดาวิด
 อีกทั้งไม่เคยมีใครเรียกพวกเขาว่าพระเจ้า หรือดาวิดพระเจ้าหรือยอห์นพระเจ้า ไม่เคยมีใครพูดเช่นนั้น

และมีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ทรงเคยถูกเรียกว่าพระคริสต์

การจำแนกประเภทนี้ถูกทำขึ้นโดยสอดคล้องกับคำพยานของพระเจ้า พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการ และพันธกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติ ในส่วนของมหาบุรุษแห่งพระคัมภีร์—อับราฮัม ดาวิด โยชูวา ดาเนียล อิชยาห์ ยอห์น และพระเยซู—โดยผ่านทางงานที่พวกเขาได้ทำ

เจ้าสามารถบอกได้ว่าใครทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และผู้คนชนิดใดเป็นผู้เผยพระวจนะ

และผู้คนชนิดใดเป็นอัครทูต ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ และผู้ที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ได้รับการแยกแยะความแตกต่างและได้รับการกำหนดโดยเนื้อแท้และชนิดของงานที่พวกเขาได้ทำ

หากเจ้าไม่สามารถบอกความแตกต่างได้ เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้าไม่รู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงอะไร

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพราะพระองค์ได้ตรัสหลายคำเหลือเกิน และได้ทรงพระราชกิจมากเหลือเกิน

โดยเฉพาะการที่พระองค์ทรงสาธิตการอัศจรรย์มากมาย ในทำนองเดียวกัน ยอห์นก็ได้ทำงานมากมาย

และได้พูดมากมายหลายคำเช่นกัน และโมเสสก็ได้ทำเช่นเดียวกัน ทำไมพวกเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้าเล่า?

พระเจ้าทรงสร้างอาดัมโดยตรง ทำไมเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้า แทนที่จะถูกเรียกว่าสิ่งทรงสร้างเท่านั้น?

หากมีใครบางคนพูดกับเจ้าว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกิน

และได้ตรัสคำพูดมากมายเหลือเกิน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว

ในเมื่อโมเสสได้พูดคำพูดมากมายเหลือเกิน เขาก็ต้องเป็นพระเจ้าพระองค์เองเช่นกัน!”

เจ้าก็ควรถามพวกเขากลับไปว่า “ณ เวลานั้น เหตุใดพระเจ้าทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซู และไม่ใช่อยอห์น

ในฐานะพระเจ้าพระองค์เอง? ยอห์นไม่ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเยซูหรือ? สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่ากัน

งานของยอห์นหรือพระราชกิจของพระเยซู? กับมนุษย์แล้ว

งานของยอห์นดูเหมือนจะยิ่งใหญ่กว่าพระราชกิจของพระเยซู

แต่ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซู และไม่ใช่อยอห์นเล่า?”

สิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในวันนี้! ณ เวลานั้น เมื่อโมเสสนำประชาชนแห่งประเทศอิสราเอล

พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาจากท่ามกลางหมู่เมฆ โมเสสไม่ได้พูดโดยตรง

แต่ได้รับการทรงนำโดยตรงโดยพระยาห์เวห์แทน นี่คืองานของอิสราเอลแห่งพันธสัญญาเดิม

ภายในโมเสสไม่มีพระวิญญาณ หรือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น เขาไม่สามารถทำงานนั้นได้

และดังนั้นจึงมีความแตกต่างอย่างมากระหว่างงานที่เขาได้ทำกับพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำ

และนั่นเป็นเพราะงานที่พวกเขาได้ทำแตกต่างกัน! การที่จะมีใครบางคนถูกใช้โดยพระเจ้า

หรือเป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครทูต หรือพระเจ้าพระองค์เองหรือไม่นั้น

สามารถหยั่งรู้ได้ด้วยธรรมชาติของงานของเขา และสิ่งนี้จะทำให้ความเคลงใจของเจ้าสิ้นสุดลง

ในพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่ามีเพียงพระเมสโปดกเท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้

ตลอดหลายยุคที่ผ่านมามีผู้อธิบายคัมภีร์มากมายท่ามกลางบรรดานักคิดสำคัญยิ่งใหญ่เหล่านั้น
และดังนั้นเจ้าจึงสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นพระเมษโปดก?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าคำอธิบายของพวกเขาทั้งหมดมาจากพระเจ้า? พวกเขาเป็นเพียงผู้อธิบาย
พวกเขาไม่มีอัตลักษณ์ของพระเมษโปดก พวกเขาจะสามารถมีคุณค่าพอที่จะเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้อย่างไร?
เป็นความจริงที่ว่า “มีเพียงพระเมษโปดกเท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้”
แต่พระองค์ไม่เพียงเสด็จมาเพื่อเปิดตราเจ็ดดวงเท่านั้น ไม่มีความจำเป็นต่อพระราชกิจนี้
ถึงอย่างไรก็ต้องถูกดำเนินการอยู่แล้ว พระองค์ทรงชัดเจนอย่างที่สุดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์เอง
จำเป็นหรือไม่ที่พระองค์จะใช้เวลามากมายในการตีความคัมภีร์? “ยุคแห่งพระเมษโปดกตีความคัมภีร์”
ต้องถูกเพิ่มเข้าไปในหกพันปีแห่งพระราชกิจหรือไม่? พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่
แต่พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมวิวัฒนาการเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งอดีตกาลให้ด้วย
ทำให้ผู้คนเข้าใจความจริงของหกพันปีแห่งพระราชกิจ
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายบทตอนมากมายเกินไปจากพระคัมภีร์
เป็นพระราชกิจของวันนี้แน่นอนที่เป็นกุญแจ นั่นเป็นสิ่งสำคัญ
เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อแกะตราทั้งเจ็ดดวงโดยเฉพาะ แต่เพื่อทรงพระราชกิจแห่งความรอด

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 166

ในยุคพระคุณ ขอห์นได้ปูทางไว้ให้พระเยซู

ขอห์นไม่สามารถทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้นอกจากแค่ทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลูกลงเท่านั้น
ถึงแม้ว่าขอห์นจะเป็นผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็รู้ความสามารถที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
เขาเป็นแค่เพียงมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน หลังจากพระเยซูได้ทรงรับบัพติศมา

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาอยู่กับพระองค์เหมือนนกพิราบ พระองค์จึงได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์
กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระคริสต์

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเข้ารับพระอัครลักษณะของพระเจ้า เพราะพระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้านั่นเอง
ไม่สำคัญว่าความเชื่อของพระองค์จะเคยเป็นอย่างไรก่อนหน้านี้—มันอาจจะเคยอ่อนแอมาหลายครั้ง
หรือแข็งแกร่งในหลายครั้ง—

ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ปกติที่พระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ก่อนการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
หลังจากที่พระองค์ทรงได้รับบัพติศมา (นั่นก็คือ ได้รับการเจิม)

ฤทธานุภาพและพระสิริของพระเจ้ายิ่งอยู่กับพระองค์โดยทันที

และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ทรงแสดงปาฏิหาริย์

และพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ

เพราะพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในนามของพระเจ้าพระองค์เองโดยตรง

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระวิญญาณแทนพระองค์

และกำลังทรงแสดงให้เห็นถึงพระสุริยของพระวิญญาณ เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง การนี้ไม่สามารถโต้แย้งได้

ขอห์นเป็นใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

อีกทั้งเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้า หากเขาเคยปรารถนาที่จะทำเช่นนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่ทรงอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

เพราะเขาไม่สามารถที่จะทำงานที่พระเจ้าพระองค์เองได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้สำเร็จลงได้

บางทีในตัวเขาอาจจะมีสิ่งที่เป็นเจตจำนงของมนุษย์อยู่มาก หรือบางสิ่งบางอย่างที่เบี่ยงเบน

ไม่มีรูปการณ์แวดล้อมใดที่เขาจะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้

ข้อผิดพลาดและการทำผิดของเขาเป็นตัวแทนของตัวเองเท่านั้น

แต่งานของเขาเป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงกระนั้น

เขาก็ไม่สามารถพูดได้ว่าทั้งหมดของเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้า

ความเบี่ยงเบนและการทำผิดของเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ด้วยกระนั้นหรือ?

การที่จะผิดพลาดในการเป็นตัวแทนของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติ

แต่หากใครคนหนึ่งเบี่ยงเบนในการเป็นตัวแทนของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นั่นจะไม่เป็นการทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียพระเกียรติหรือ?

นั่นจะไม่เป็นการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์แทนที่ของพระเจ้าเลยแม้แต่เล็กน้อย

ต่อให้เขาจะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น หากเขาไม่ใช่พระเจ้า เขาคงจะไร้ความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในที่สุด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์เป็นตัวแทนของพระเจ้าตามที่มนุษย์พอใจ! ตัวอย่างเช่น

พระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงเป็นพยานแก่ยอห์น

และพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกเช่นกันนั่นเองที่ทรงเปิดเผยว่าเขาเป็นผู้ที่ปูทางให้แก่พระเยซู

แต่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำกับเขานั้นมีการวัดเป็นอย่างดี

ทั้งหมดที่ถูกขอกจากยอห์นก็คือให้เป็นผู้ปูทางให้แก่พระเยซู ให้เตรียมหนทางให้แก่พระองค์

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแค่ทรงยกฐานะของเขาในการปูทางและได้ทรงอนุญาตให้เขาเพียงแค่ทำงานเช่นนั้นเท่านั้น—เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอื่น ยอห์นเป็นตัวแทนของเอลียาห์

และเขาเป็นตัวแทนของผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งผู้ได้ปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกฐานะเขาในการนี้

ตราบเท่าที่งานของเขาคือการปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงยกฐานะเขา อย่างไรก็ตาม

หากเขาได้ทำการกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และได้พูดว่าเขามาเพื่อทำพระราชกิจแห่งการให้ให้เสร็จสิ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะต้องทรงบ่มวินัยเขา

ไม่สำคัญว่างานของยอห์นจะยิ่งใหญ่เพียงใด และถึงแม้ว่ามันจะได้รับการยกย่องโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

งานของเขาก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอาณาเขต สมมติว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกฐานะงานของเขาจริง

อำนาจที่ได้มอบให้กับเขา ณ เวลานั้นก็ถูกจำกัดอยู่ที่การปูทางของเขา เขาไม่สามารถทำงานอื่นใดได้เลย

เพราะเขาเป็นเพียงยอห์นผู้ที่ได้ปูทางเท่านั้น และไม่ใช่พระเยซู เพราะฉะนั้น

คำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นกุญแจสำคัญ

แต่งานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอนุญาตให้มนุษย์ทำนั้นมีความสำคัญยิ่งยวดมากกว่าเสียอีก

ยอห์นยังไม่ได้รับประจักษ์พยานที่กังวานก้อง ณ เวลานั้นหรือ?

งานของเขาไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นกันหรือ? แต่งานที่เขาทำไม่สามารถเหนือกว่าพระราชกิจของพระเยซูได้

เพราะเขาไม่ได้เป็นมากไปกว่ามนุษย์คนหนึ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าโดยตรงได้ และดังนั้นเอง งานที่เขาทำจึงถูกจำกัด

หลังจากที่เขาได้ทำงานแห่งการปูทางเสร็จสิ้นแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ทรงยกชูคำพยานของเขาอีกต่อไป ไม่มีงานใหม่ตามหลังเขามา

และเขาได้จากไปขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้เริ่มต้นขึ้น

มีบางคนผู้ถูกรวบงำโดยวิญญาณชั่วและส่งเสียงร้องอย่างระเบ็งเซ็งแซ่ว่า “เราคือพระเจ้า!” กระนั้น

ในที่สุดพวกเขาก็ถูกเปิดเผย เพราะพวกเขาคิดในสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นตัวแทน พวกเขาเป็นตัวแทนซาตาน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้พระทัยพวกเขา เจ้าจะยกย่องตัวเจ้าเองอย่างสูงเพียงใดก็ตาม

หรือเจ้าจะส่งเสียงร้องอย่างแจ่มกร้าวเพียงใดก็ตาม

เจ้าก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งและเป็นผู้ที่เป็นของซาตาน เราไม่มีวันส่งเสียงร้องว่า “เราคือพระเจ้า

เราเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า!” แต่งานที่เราทำคือพระราชกิจของพระเจ้า เราจำเป็นต้องตะโกนหรือ?

ไม่มีความจำเป็นต้องมีการยกย่อง พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

และไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์มอบสถานะแก่พระองค์หรือให้สมญาที่ให้เกียรติแก่พระองค์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนของพระอัครบิดรและสถานะของพระองค์

ก่อนหน้าการบัพติศมาของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองหรือไม่?

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือ?

แน่ใจหรือไม่ว่าไม่สามารถกล่าวได้ว่า

หลังจากการได้รับประจักษ์พยานแล้วเท่านั้นพระองค์จึงทรงกลายเป็นพระบุตรพระองค์เดียวของพระเจ้า?

ไม่ได้มีบุรุษหนึ่งที่นินามว่าเยซูชื่อยู่นานแล้วก่อนที่จะได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์หรือ?

เจ้าไร้ความสามารถที่จะนำพาเส้นทางใหม่ๆ ออกมาหรือเป็นตัวแทนพระวิญญาณได้

เจ้าไม่สามารถแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระวาระที่พระองค์ตรัส

เจ้าไร้ความสามารถที่จะทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้

และเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะทำพระราชกิจของพระวิญญาณได้ พระปรีชาญาณ การอัศจรรย์

และความยากหยั่งถึงได้ของพระเจ้า และความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงใช้เตือนมนุษย์—

เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเกินความสามารถของเจ้าที่จะแสดงออก

ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้า

เจ้าคงจะมีเพียงชื่อเท่านั้นและไม่มีสิ่งใดจากเนื้อแท้เลย พระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมาแล้ว

แต่ไม่มีผู้ใดจำพระองค์ได้ กระนั้นพระองค์ยังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

และทรงทำเช่นนั้นในการเป็นตัวแทนของพระวิญญาณ ไม่ว่าเจ้าจะเรียกพระองค์ว่ามนุษย์หรือพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์ หรือเรียกพระองค์ว่าพี่น้องหญิง นั่นก็ไม่สำคัญ

แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำคือพระราชกิจของพระวิญญาณและเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าพระ

องค์เอง พระองค์ไม่ใช่พระทัยกับพระนามที่มนุษย์ใช้เรียกพระองค์
พระนามนั้นสามารถกำหนดพระราชกิจของพระองค์ได้หรือไม่? ไม่ว่าเจ้าจะเรียกพระองค์ว่าอย่างไร
เท่าที่พระเจ้าทรงเกี่ยวข้องนั้น พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระวิญญาณและได้รับความเห็นชอบโดยพระวิญญาณ
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะกรุยทางให้แก่ยุคใหม่ หรือนำพายุคเก่าไปถึงบทอวสาน หรือนำมาซึ่งยุคใหม่
หรือทำงานใหม่ได้ เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถเรียกเจ้าว่าพระเจ้าได้!

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 167

แม้กระทั่งมนุษย์ที่พระวิญญูณบริสุทธิตรงใช้งานก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองได้
นี่ไม่ใช่เป็นเพียงการกล่าวว่ามนุษย์เช่นนั้นไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังเป็นการกล่าวว่างานที่เขาทำก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้เช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ประสบการณ์แบบมนุษย์ไม่สามารถถูกนำมาวางไว้ภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าโดยตรงได้
และมันไม่สามารถเป็นตัวแทนของการบริหารจัดการของพระเจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำล้วนเป็นพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำในแผนการบริหารจัดการของพระองค์เองทั้งสิ้น และมันเป็นเรื่องของการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่
งานที่มนุษย์ทำประกอบด้วยการจัดหาประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขา
มันประกอบด้วยการค้นหาเส้นทางใหม่แห่งประสบการณ์ที่นอกเหนือจากเส้นทางที่ถูกเหยียบย่ำโดยพวกที่ได้ไป
มาก่อนหน้านั้น
และเส้นทางแห่งการนำพี่น้องชายหญิงของพวกเขาขณะที่อยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิต
สิ่งที่ผู้คนเหล่านี้จัดหาคือประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขาหรืองานเขียนฝ่ายวิญญูณของผู้คนฝ่ายวิญญูณ
ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะถูกใช้งานโดยพระวิญญูณบริสุทธิ
แต่งานที่พวกเขาทำก็ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่แห่งการบริหารจัดการในแผนหกพันปี
พวกเขาเป็นแค่บรรดาผู้ที่พระวิญญูณบริสุทธิได้ทรงยกชูขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันเพื่อนำทางผู้คนในกระแส
แห่งพระวิญญูณบริสุทธิ
จนกระทั่งหน้าที่การงานที่พวกเขาสามารถปฏิบัติได้จะสิ้นสุดลงหรือจนกว่าชีวิตของพวกเขาจะมาถึงบทวาร
งานที่พวกเขาทำเป็นเพียงเพื่อเตรียมเส้นทางที่เหมาะสมไว้สำหรับพระเจ้าพระองค์เอง
หรือเพื่อสานต่อแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งจากการบริหารจัดการของพระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก
ในตัวของพวกเขา ผู้คนเหล่านี้ไร้ความสามารถที่จะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ได้
อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเปิดหนทางใหม่ออกไปได้
นับประสาอะไรที่พวกเขาคนใดจะสามารถนำพาพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าจากยุคก่อนหน้านั้นไปสู่บทสรุ
ปได้ เพราะฉะนั้น
งานที่พวกเขาทำจึงเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งที่ปฏิบัติหน้าที่การงานของเขาเท่านั้น
และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้
นี่เป็นเพราะงานที่พวกเขาทำไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำ
งานแห่งการนำมาซึ่งยุคใหม่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถทำแทนพระเจ้าได้
งานนี้ไม่มีผู้ใดสามารถทำได้นอกจากพระเจ้าพระองค์เอง

งานทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นประกอบด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และทำไปเมื่อเขาได้รับการขับเคลื่อนหรือได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
การนำที่ผู้คนเหล่านี้จัดเตรียมประกอบด้วยการแสดงให้เห็นเส้นทางแห่งการปฏิบัติในชีวิตประจำวันและ
วิธีที่เขาควรกระทำทำให้ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งสิ้น
งานของมนุษย์ไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้าอีกทั้งไม่เป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ดังตัวอย่างหนึ่งคือ งานของวิทนัสและวอซแมนนี่ คือการนำทาง ไม่ว่าทางนั้นจะใหม่หรือเก่า
งานนั้นก็ตั้งอยู่บนหลักแห่งการคงอยู่ภายในพระคัมภีร์
ไม่ว่างานนั้นจะเป็นการฟื้นฟูคริสตจักรท้องถิ่นหรือสร้างคริสตจักรท้องถิ่น
งานของพวกเขาต้องเกี่ยวข้องกับการสถาปนาคริสตจักรทั้งหลาย
งานที่พวกเขาทำได้ทำให้งานที่พระเยซูและอัครทูตทั้งหลายของพระองค์ทิ้งไว้โดยยังไม่เสร็จสิ้นหรือไม่ได้พัฒนา
เพิ่มเติมในยุคพระคุณได้ดำเนินการต่อไป
สิ่งที่พวกเขาทำในงานของพวกเขาคือการฟื้นฟูสิ่งที่พระเยซูได้ทรงขอจากชนรุ่นหลังที่จะมาภายหลังพระองค์ใน
พระราชกิจแรกเริ่มของพระองค์ เช่น การคลุมศีรษะของพวกเขา การรับบัพติศมา การหักขนมปัง
หรือการดื่มไวน์ อาจกล่าวได้ว่า งานของพวกเขาคือการปฏิบัติตามพระคัมภีร์และการแสวงหาเส้นทางต่างๆ
ภายในพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ได้ทำความรู้ดหน้าใหม่ๆ ประเภทใดเลย ดังนั้น
คนเราสามารถมองเห็นเพียงการค้นพบหนทางใหม่ๆ ภายในพระคัมภีร์เท่านั้นในงานของพวกเขา
ตลอดจนการปฏิบัติที่เป็นจริงที่ดีขึ้นและมากขึ้น
แต่คนเราไม่สามารถพบน้ำพระทัยปัจจุบันของพระเจ้าในงานของพวกเขาได้
นับประสาอะไรที่จะพบพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าในยุคสุดท้ายทรงวางแผนที่จะทำ
นี่เป็นเพราะเส้นทางที่พวกเขาเดินนั้นยังคงเป็นเส้นทางเก่า—ไม่มีการเริ่มใหม่และไม่มีความรู้ดหน้า
พวกเขายังคงยึดมั่นต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระเยซูต่อไป
ในการรักษาการปฏิบัติในการขอให้ผู้คนกลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา ในการยึดมั่นกับคติพจน์ต่างๆ
ที่ว่าคนที่สู้ทนจนถึงบทอวานจะได้รับการช่วยให้รอด และที่ว่านุรุชเป็นหัวหน้าของสตรี
และสตรีต้องเชื่อฟังสามีของเธอ
และให้ยึดมั่นมากยิ่งขึ้นไปอีกกับมโนคติที่หลงผิดตามประเพณีที่ว่าพี่น้องหญิงไม่สามารถเทศนาได้
แต่เชื่อฟังได้เท่านั้น หากความเป็นผู้นำในลักษณะนั้นได้รับการถือปฏิบัติต่อไป
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่มีวันทรงสามารถดำเนินการพระราชกิจใหม่
ปลดปล่อยผู้คนให้เป็นอิสระจากคำสอน หรือนำทางพวกเขาไปสู่อาณาจักรแห่งเสรีภาพและความสวยงามได้
ดังนั้น พระราชกิจช่วงระยะนี้ ซึ่งเปลี่ยนแปลงยุค ต้องได้รับการกระทำและตรัสโดยพระเจ้าพระองค์เอง

มิฉะนั้นก็ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำเช่นนั้นแทนพระองค์ได้ จนถึงบัดนี้แล้ว
พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่นอกเหนือจากกระแสนี้ได้มาถึงจุดหยุดนิ่ง
และบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานก็ได้สูญเสียทิศทางของตน ดังนั้น
ในเมืองานของผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานนั้นไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำ
ทำ อัครลักษณะของพวกเขาและกลุ่มคนที่พวกเขากระทำการแทนก็แตกต่างกันในทำนองเดียวกันนั้น
นี่เป็นเพราะพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำนั้นแตกต่างออกไป และในเรื่องนี้
บรรดาผู้ที่ทำงานเหมือนกันก็ได้รับอัครลักษณะและสถานะที่แตกต่างกัน
ผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานอาจทำงานบางอย่างที่ใหม่ด้วยเช่นกัน
และอาจจะขจัดงานบางอย่างที่เคยทำในยุคก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน
แต่สิ่งที่พวกเขาทำไม่สามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยของพระเจ้าในยุคใหม่ได้
พวกเขาทำงานเพียงแคเพื่อผลงานของยุคก่อนหน้านี้ทั้งไป
และไม่ใช้เพื่อทำงานใหม่เพื่อจุดประสงค์แห่งการเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เองโดยตรง
ด้วยเหตุนี้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาละทิ้งการปฏิบัติที่ล้าสมัยไปมากเพียงใด หรือพวกเขาแนะนำการปฏิบัติใหม่ๆ
มากเพียงใด พวกเขาก็ยังคงเป็นตัวแทนของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม
เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินพระราชกิจ พระองค์ไม่ทรงประกาศการลบล้างการปฏิบัติต่างๆ
ของยุคเก่าอย่างเปิดเผยหรือทรงประกาศการตั้งต้นยุคใหม่โดยตรง
พระองค์ทรงซื้อตรงและตรงไปตรงมาในพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงเขียนขาดในการปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำ กล่าวคือ
พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้นโดยตรง
ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ดังที่ได้ตั้งพระทัยไว้แต่เดิมโดยตรง
โดยทรงแสดงออกถึงสิ่งทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ ตามที่มนุษย์มองเห็นนั้น
พระอุปนิสัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ด้วยเช่นกัน
ล้วนแตกต่างไปจากพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ในยุคต่างๆ ในอดีต อย่างไรก็ตาม
จากมุมมองของพระเจ้าพระองค์เอง นี่เป็นเพียงความต่อเนื่องและการพัฒนาเพิ่มเติมในพระราชกิจของพระองค์
เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงพระราชกิจ
พระองค์ทรงแสดงพระวณะของพระองค์ออกมาและทรงนำพาพระราชกิจใหม่มาโดยตรง ในทางตรงกันข้าม
เมื่อมนุษย์ทำงาน มันเป็นไปได้โดยผ่านทางตรรกะและการศึกษา
หรือมันเป็นการขยายความรู้และความเป็นระบบของการปฏิบัติที่ก่อตั้งขึ้นบนงานของผู้อื่น กล่าวคือ
เนื้อแท้ของงานที่มนุษย์ทำคือการปฏิบัติตามระเบียบที่ตั้งไว้และการ “เดินบนเส้นทางเก่าในรองเท้าคู่มือ”

นี้หมายความว่า แม้กระทั่งเส้นทางที่ผู้คนที่พระวิญญูณบริสุทธิทรงใช้งานได้เดินไป
ก็ถูกสร้างขึ้นบนเส้นทางที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเริ่มไว้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว
มนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์ และพระเจ้าก็ยังคงทรงเป็นพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 168

ยอห์นเกิดมาด้วยพระสัญญา มากเท่ากับที่อิสอัคได้เกิดมากับอับราฮัม

เขาได้ปูทางไว้ให้พระเยซูและได้ทำงานมากมาย แต่เขาไม่ใช่พระเจ้า ในทางตรงกันข้าม

เขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวณะ เพราะเขาเพียงแค่อุ้ปูทางไว้ให้พระเยซูเท่านั้น

งานของเขาก็กว้างใหญ่เช่นกัน

และมีเพียงหลังจากที่เขาได้ปูทางไว้แล้วเท่านั้นพระเยซูจึงได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการ

ในสาระสำคัญแล้ว เขาเพียงแค่ลงแรงเพื่อพระเยซู และงานที่เขาทำเป็นการปรนนิบัติพระราชกิจของพระเยซู

หลังจากที่เขาได้เสร็จสิ้นการปูทางแล้ว พระเยซูก็ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจที่ใหม่กว่า

เป็นรูปธรรมกว่า และมีรายละเอียดมากกว่า ยอห์นได้ทำเพียงส่วนแรกเริ่มของงานนั้นเท่านั้น

ส่วนที่ยิ่งใหญ่กว่าของงานใหม่นั้นทำโดยพระเยซู ยอห์นได้ทำงานใหม่ด้วยเช่นกัน

แต่เขาไม่ใช่ผู้ที่นำมาซึ่งยุคใหม่ ยอห์นเกิดมาด้วยพระสัญญา และทูตสวรรค์ได้ตั้งชื่อให้เขา ในเวลานั้น

บางคนต้องการที่จะตั้งชื่อเขาตามเศคาริยาห์พ่อของเขา แต่แม่ของเขาได้พูดออกมาว่า

“เด็กคนนี้เป็นไปไม่ได้ที่จะเรียกด้วยชื่อนั้น เขาควรจะถูกเรียกว่ายอห์น”

ทั้งหมดนี้เป็นไปตามพระราชโองการของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูก็ได้รับการตั้งพระนามตามพระราชโองการของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน

พระองค์ประสูติจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงได้รับพระสัญญาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระคริสต์ และบุตรมนุษย์ แต่งานของยอห์นก็กว้างใหญ่เช่นกัน

เหตุใดเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้า? ที่จริงแล้ว

ความแตกต่างระหว่างพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำกับงานที่ยอห์นทำคือสิ่งใด?

เหตุผลเดียวก็คือว่ายอห์นเป็นผู้ที่ปูทางให้แก่พระเยซูใช่หรือไม่?

หรือเพราะการนี้พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว? ถึงแม้ว่ายอห์นได้กล่าวไว้ด้วยว่า “จงกลับใจใหม่

เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” และเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์เช่นกัน

แต่งานของเขาก็ไม่ได้พัฒนาเพิ่มเติมและเพียงแค่ว่าประกอบขึ้นเป็นการเริ่มต้นเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม

พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่ ตลอดจนทรงนำยุคเก่าไปสู่บ่ทอวสาน

แต่พระองค์ยังทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิมลุด่วงไปด้วยเช่นกัน

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำนั้นยิ่งใหญ่มากกว่างานของยอห์น

และสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าคือพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง—

พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะนั้นสำเร็จลุด่วง สำหรับยอห์นนั้น เขาแค่เตรียมทาง

ถึงแม้ว่างานของเขายิ่งใหญ่ คำพูดของเขามีมากมาย และสาวกเหล่านั้นที่ติดตามเขาก็มีจำนวนมาก

แต่งานของเขาก็ไม่ได้มากไปกว่าการนำพามนุษย์มาสู่จุดเริ่มต้นใหม่ มนุษย์ไม่เคยได้รับชีวิต หนทาง หรือความจริงที่ลึกซึ้งกว่าจากเขา อีกทั้งมนุษย์ไม่ได้รับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางเขา ยอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ (เอลียาห์) ผู้ซึ่งได้เปิดพื้นฐานใหม่สำหรับพระราชกิจของพระเยซู และได้เตรียมผู้ได้รับเลือก เขาเป็นผู้เบิกทางของยุคพระคุณ เรื่องต่างๆ เช่นนั้น ไม่สามารถหยั่งรู้ได้เพียงแค่อุปการสังเกตรูปลักษณ์ภายนอกของมนุษย์ปกติของพวกเขา ทั้งหมดนี้เหมาะสมยิ่งกว่าเนื่องจากยอห์นได้ทำงานที่สำคัญยิ่งด้วยเช่นกัน และยังไปกว่านั้น เขาได้รับพระสัญญาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และงานของเขาได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

คนเราสามารถแยกแยะระหว่างอัตลักษณ์เฉพาะของพวกเขาโดยผ่านทางงานที่พวกเขาทำเท่านั้น เพราะไม่มีหนทางใดที่จะบอกถึงเนื้อหาของมนุษย์จากรูปลักษณ์ภายนอกของเขา อีกทั้งไม่มีหนทางใดสำหรับมนุษย์ที่จะสืบให้แน่ใจว่าคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งใด งานที่ยอห์นทำกับพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำนั้นไม่เหมือนกันและมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน จากการนี้เองคนเราจึงอาจจะกำหนดได้ว่ายอห์นเป็นพระเจ้าหรือไม่ พระราชกิจของพระเยซูคือเพื่อริเริ่ม เพื่อสานต่อ เพื่อสรุปปิดตัว และเพื่อนำมาซึ่งการเกิดผล พระองค์ได้ทรงดำเนินการแต่ละขั้นตอนเหล่านี้ ในขณะที่งานของยอห์นไม่ได้มากไปกว่าการทำจุดเริ่มต้น ในตอนเริ่มต้น พระเยซูได้ทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐ และได้ทรงประกาศหนทางแห่งการกลับใจ และต่อมาได้ทรงดำเนินการต่อไปถึงการบัพติศมามนุษย์ รักษาคนป่วย ขับไล่พวกมาร ในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์จากบาป และได้ทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ตลอดทั้งยุคนั้น พระองค์ยังได้เสด็จไปทั่วทุกที่ด้วยเช่นกัน

โดยทรงประกาศต่อมนุษย์และทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ ในด้านนี้ พระองค์กับยอห์นนั้นเหมือนกัน

ความแตกต่างอยู่ที่พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่ และได้ทรงนำพายุคพระคุณมาสู่มนุษย์ พระวจนะที่มนุษย์ควรปฏิบัติและหนทางที่มนุษย์ควรติดตามในยุคพระคุณได้มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ ยอห์นไม่มีทางสามารถดำเนินการงานนี้ได้ และดังนั้น จึงเป็นพระเยซูนั่นเองที่ได้ทรงทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง และเป็นพระองค์นั่นเองที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรง มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์กล่าวว่า บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้เกิดมาด้วยพระสัญญา ได้เกิดมาจากพระวิญญาณ ได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้ที่เปิดหนทางใหม่ๆ

ออกมานั้นคือพระเจ้า จากการให้เหตุผลดังนี้ ยอห์นก็จะเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน และโมเสส อับราฮัม และดาวิด...พวกเขาทั้งหมดก็จะเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน การนี้ไม่ใช่เรื่องตลกสมบูรณ์แบบหรรษาหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 169

บางคนอาจประหลาดใจว่า “เหตุใดคุณนั้นต้องได้รับการนำมาโดยพระเจ้าพระองค์เอง?

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้หรือ?”

พวกเจ้าล้วนตระหนักรู้ว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อแสดงออกถึงจุดประสงค์แห่งการนำมาซึ่งยุคใหม่ และแน่นอนว่า เมื่อพระองค์ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่

พระองค์จะได้ทรงสรุปปิดตัวยุคก่อนหน้านี้ไปในเวลาเดียวกันไปแล้ว พระเจ้าทรงเป็นปฐมและอวสาน

คือพระองค์ด้วยพระองค์เองนั่นเองที่ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนไหว

และดังนั้นก็ต้องเป็นพระองค์ด้วยพระองค์เองที่ทรงสรุปปิดตัวยุคก่อนหน้านี้

นี่คือข้อพิสูจน์ถึงการทำให้ชาดานพ่ายแพ้ของพระองค์และถึงการพิชิตโลกของพระองค์

แต่ครั้งที่พระองค์ด้วยพระองค์เองทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ มันเป็นการเริ่มต้นการสู้รบครั้งใหม่

หากไม่มีการเริ่มต้นงานใหม่ ก็คงจะไม่มีสรุปปิดตัวของงานเก่าโดยธรรมชาติ

และเมื่อไม่มีการสรุปปิดตัวงานเก่า นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าการสู้รบกับชาดานยังไม่มาถึงบทอวสาน

มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาและทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถหลุดพ้นจากแดนครอบครองของชาดานได้โดยสิ้นเชิง และได้รับชีวิตใหม่และการเริ่มต้นใหม่

มิฉะนั้นมนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอยู่ในยุคเก่าไปตลอดกาลและดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลเก่าๆ

ของชาดานไปตลอดกาล ด้วยทุกยุคที่พระเจ้าได้ทรงนำนั้น มนุษย์ส่วนหนึ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ

และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงรุดหน้าไปพร้อมกับพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่ยุคใหม่

ชัยชนะของพระเจ้าหมายถึงชัยชนะสำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์

หากเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ทรงสร้างได้รับหน้าที่ให้ทำการสรุปปิดตัวยุค

เช่นนั้นแล้วไม่ว่าจะเป็นจากมุมมองของมนุษย์หรือของชาดาน

การนี้คงจะไม่เป็นมากไปกว่าการกระทำของการต่อต้านหรือทรยศพระเจ้า

ไม่ใช่การกระทำแห่งการเชื่อฟังพระเจ้า และงานของมนุษย์ก็คงจะกลายเป็นเครื่องมือสำหรับชาดาน

มีเพียงเมื่อมนุษย์เชื่อฟังและติดตามพระเจ้าในยุคที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำมาเท่านั้นชาดานจึงจะเชื่อมั่นอย่างเ

เต็มที เพราะนั่นคือหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ดังนั้น

เรากล่าวว่าพวกเจ้าจำเป็นแต่เพียงต้องติดตามและเชื่อฟังเท่านั้น และไม่มีภารกิจประสงค์สิ่งใดจากพวกเจ้าอีก

นี่คือสิ่งที่เป็ความหมายของการที่แต่ละคนรักษาหน้าที่ของเขาและแต่ละคนปฏิบัติหน้าที่การงานเฉพาะของเขา

พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เอง และไม่มีคามจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่ต้องทำการนั้นแทนพระองค์

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีส่วนร่วมในงานของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ของเขาเองและไม่มีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระเจ้า การนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟัง

และการพิสูจน์ถึงความพ่ายแพ้ของชาตาน หลังจากที่เราเจ้าพระองค์เองได้ทรงเสร็จสิ้นการนำมาซึ่งยุคใหม่
พระองค์ก็ไม่เสด็จลงมาทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยพระองค์เองอีกต่อไป
เป็นเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะก้าวเข้าสู่ยุคใหม่อย่างเป็นทางการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเขาและดำเนินการพันธกิจของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เหล่านี้คือหลักการที่เราเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
ซึ่งไม่มีผู้ใดอาจล่วงละเมิดได้ มีเพียงการทรงพระราชกิจในหนทางนี้เท่านั้นที่สมเหตุสมผลและมีเหตุผล
พระราชกิจของเราเจ้าจะถูกกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง
พระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้ทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนที่
และพระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้สรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์
พระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้วางแผนพระราชกิจนั้น และพระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้บริหารจัดการพระราชกิจ
และยิ่งไปกว่านั้น พระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้นำพาพระราชกิจไปสู่การเกิดผล ดังที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่า
“เราเป็นปฐมกาลและอวสาน เราคือผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยว”
ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองคืนั้นกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง
พระองคืทรงเป็นผู้ปกครองแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ไม่มีผู้ใดสามารถทำพระราชกิจของพระองค์แทนพระองค์ได้
และไม่มีผู้ใดสามารถนำพาพระราชกิจของพระองค์มาสู่การปิดตัวได้
เพราะพระองคืนั้นเองทรงเป็นผู้ถือครองทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เมื่อได้ทรงสร้างโลกแล้ว
พระองคืจะทรงนำทางทั้งโลกให้ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์
และพระองคืจะทรงสรุปปิดตัวทั้งยุคด้วยเช่นกัน
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการนำพาแผนการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ไปสู่การเกิดผล!

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 170

องค์รวมของพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นได้ถูกเปิดเผยไว้ในครรลองของแผนการบริหารจัดการหกพันปี
มันไม่ได้ถูกเปิดเผยเฉพาะในยุคพระคุณเท่านั้น อีกทั้งไม่ใช่เฉพาะในยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น
และยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ที่จะเป็นเช่นนั้นในช่วงเวลาของยุคสุดท้ายนี้
พระราชกิจที่ได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายเป็นตัวแทนการพิพากษา ความพิโรธ และการเตือน
พระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติหรือพระ
ราชกิจของยุคพระคุณได้ อย่างไรก็ตาม
ช่วงระยะทั้งสามเชื่อมโยงกันและกันก่อร่างขึ้นเป็นความครบถ้วนหนึ่งเดียว
และทั้งหมดนั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าหนึ่งเดียว
เป็นธรรมดาที่การลงมือปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้ถูกแยกออกเป็นยุคต่างๆ
พระราชกิจที่ทรงทำในยุคสุดท้ายนำทุกสิ่งทุกอย่างมาสู่การปิดฉาก
ที่ทรงทำไปในยุคธรรมบัญญัตินั้นคือพระราชกิจแห่งการเริ่ม
และที่ทรงทำในยุคพระคุณคือพระราชกิจแห่งการไถ่ สำหรับเรื่องของนิมิตต่างๆ
ของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ไม่มีใครเลยที่มีความสามารถที่จะได้รับความเข้าใจหรือความเข้าใจเชิงลึกได้
และนิมิตเหล่านี้ยังคงค้างเป็นปริศนาอยู่ ในยุคสุดท้าย
มีเพียงพระราชกิจแห่งพระวณะเท่านั้นที่ถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้น ทั้งนี้เพื่อที่จะนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร
แต่มันไม่ใช่เป็นตัวแทนของยุคทั้งหมด ยุคสุดท้ายไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคสุดท้าย
และไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคแห่งราชอาณาจักร
และพวกมันไม่ได้เป็นตัวแทนของยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ มันก็แค่
พระราชกิจทั้งหมดในแผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกเปิดเผยต่อพวกเขาในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
นี่คือการเปิดฝ้าคลุมแห่งความล้าลึก
ความล้าลึกประเภทนี้เป็นบางสิ่งซึ่งไม่มีมนุษย์ใดเลยที่สามารถเปิดฝ้าคลุมออกได้
ไม่สำคัญว่ามนุษย์มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์มากมายแค่ไหน
มันก็ยังคงไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าพระวณะต่างๆ เพราะมนุษย์ไม่ได้เข้าใจสาระสำคัญของพระคัมภีร์เลย
ในการอ่านพระคัมภีร์นั้น มนุษย์อาจเข้าใจความจริงบางอย่าง อธิบายพระวณะบางคำ
หรือนำบทตอนและบทต่างๆ ซึ่งมีชื่อเสียงไปอยู่ภายใต้การพินิจพิเคราะห์อันหุ่ยมหิมของเขา
แต่เขาก็จะไม่วันสามารถไขความหมายที่บรรจุอยู่ภายในพระวณะเหล่านั้นออกมาได้
เพราะทั้งหมดที่มนุษย์มองเห็นคือพระวณะที่ตายไปแล้ว

ไม่ใช่จากเหตุการณ์แห่งพระราชกิจของพระยาหวั่นและของพระเยซู
และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปิดฝ้าคลุมแห่งความล้าลึกของพระราชกิจนี้ออกได้
เพราะฉะนั้นความล้าลึกของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนั้นคือความล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
และถูกซ่อนเร้นอย่างลุ่มลึกที่สุด และยากหยั่งถึงทั้งสิ้นโดยมนุษย์
ไม่มีใครเลยที่สามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยตรง เว้นเสียแต่ว่า
พระเจ้าพระองค์เองทรงอธิบายและเปิดเผยมันต่อมนุษย์ มิฉะนั้นแล้ว
สิ่งเหล่านี้ก็จะคงค้างเป็นปริศนาต่อมนุษย์ไปตลอดกาล คงค้างเป็นความล้าลึกที่ถูกผนึกตราไว้ตลอดกาล
อย่าว่าแต่พวกที่อยู่ในโลกศาสนาเลย หากพวกเขาไม่ได้รับการบอกกล่าวในวันนี้แล้วไซ้
พวกเจ้าก็คงจะไม่มีวันได้จับความเข้าใจเช่นกัน
พระราชกิจหกพันปีนี้ล้าลึกกว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดของเหล่าผู้เผยวาทนะ
มันเป็นความล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับจากการสร้างโลกมาจนถึงปัจจุบัน
และไม่มีใครเลยท่ามกลางเหล่าผู้เผยวาทนะตลอดทุกยุคที่เคยสามารถหยั่งลึกถึงมันได้
เพราะความล้าลึกนี้ถูกเปิดฝ้าคลุมออกก็เฉพาะในยุคสุดท้ายเท่านั้นและไม่เคยได้ถูกเปิดเผยมาก่อนเลย
หากพวกเจ้าสามารถจับความเข้าใจความล้าลึกนี้ได้
และหากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับมันในแบบครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน เช่นนั้นแล้ว
บุคคลทางศาสนาทั้งหมดย่อมจะถูกกำราบโดยความล้าลึกนี้ นี่เท่านั้นที่เป็นนิมิตอันยิ่งใหญ่ที่สุด
มันคือสิ่งที่มนุษย์ถวิลหาอย่างใจจดใจจ่อที่สุดที่จะจับความเข้าใจ
แต่ทว่ามันก็สิ่งที่เขาไม่เข้าใจอย่างชัดเจนที่สุดเช่นกัน เมื่อตอนที่พวกเจ้าอยู่ในยุคพระคุณ
พวกเจ้าก็ไม่ได้รู้ว่าพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำหรือที่พระยาหวั่นทรงทำนั้นเกี่ยวกับอะไร
ผู้คนไม่ได้เข้าใจว่าเหตุใดพระยาหวั่นจึงได้ทรงออกธรรมบัญญัติ
เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงขอให้มวลชนรักษารัษฎธรรมบัญญัติ หรือเหตุใดวิหารจึงได้จำเป็นต้องถูกสร้าง
และยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ที่ผู้คนได้เข้าใจว่าเหตุใดคนอิสราเอลจึงถูกนำทางจากอียิปต์เข้าไปสู่ถิ่นรุกรันคาร
แล้วก็ต่อไปยังคานาอัน จนกระทั่งมาถึงทุกวันนี้เองที่เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกเปิดเผยออกมา

ตัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 171

เว้นแต่บรรดาผู้ที่ได้รับการชี้นำพิเศษและการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

ไม่มีผู้ใดเลยที่มีความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่โดยไม่พึ่งพาอาศัยใคร

เนื่องเพราะพวกเขานั้นจำเป็นต้องมีการปรนนิบัติและการเลี้ยงของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ ดังนั้น ในแต่ละยุค พระเจ้าจึงทรงอัมมูษุคนที่แตกต่างกันซึ่งสาละวนธุระอยู่อยู่กับการเป็นผู้เลี้ยงให้กับคริสตจักรทั้งหลายเพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระเจ้าต้องถูกทำโดยผ่านทางบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงมองอย่างโปรดปรานและทรงเห็นชอบด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องใช้ส่วนที่อยู่ภายในพวกเขาซึ่งควรค่าแก่การใช้เพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจ

และพวกเขาได้รับการทำให้เหมาะแก่การที่พระเจ้าจะใช้ก็โดยผ่านทาง การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากความสามารถในการเข้าใจของมนุษย์นั้นขาดพร่องมากเกินไป

เขาจึงต้องได้รับการเลี้ยงโดยบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้

เหมือนกันกับการที่พระเจ้าทรงใช้โมเสสซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงพบมากมายในตัวเองซึ่งเหมาะสมสำหรับการใช้ในเวลานั้น และซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ใช้ทรงพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนั้น ในช่วงระยะนี้

พระเจ้าทรงใช้มนุษย์กลางก็ทรงใช้ประโยชน์จากส่วนของเขาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถใช้ทรงพระราชกิจได้ไปด้วยเช่นกัน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทั้งทรงชี้นำเขาและทำให้ส่วนที่เหลือซึ่งไม่สามารถใช้ได้ นั้นมีความเพียบพร้อมไปในเวลาเดียวกัน

งานซึ่งดำเนินการเสร็จสิ้นโดยผู้เดียวที่พระเจ้าทรงใช้นั้นก็เพื่อร่วมมือกับพระราชกิจของพระคริสต์หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงอัมมูษุมนุษย์ผู้นี้ไว้ท่ามกลางมนุษย์

เขาอยู่ที่นั่นเพื่อนำทางเหล่าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งปวง

และพระเจ้าทรงอัมมูษุเขาก็เพื่อที่จะให้ปฏิบัติพระราชกิจแห่งความร่วมมือของมนุษย์

ด้วยการที่มีใครบางคนเช่นนี้ซึ่งมีความสามารถที่จะปฏิบัติงานแห่งความร่วมมือของมนุษย์ได้

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องทรงปฏิบัติท่ามกลางมนุษย์จึงสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ในปริมาณที่มากขึ้นโดยผ่านทางเขา อีกหนทางที่จะพูดถึงการนี้เป็นดังนี้คือ

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการใช้มนุษย์ผู้นี้ก็เพื่อให้ทุกคนที่ติดตามพระเจ้าสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้มากขึ้น และสามารถบรรลุข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้มากขึ้น

เนื่องจากผู้คนนั้นไม่สามารถที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยตรง

พระเจ้าจึงได้ทรงอัมมูษุใครบางคนที่ถูกใช้ในการดำเนินงานดังกล่าวให้เสร็จสิ้นขึ้นมา

บุคคลนี้ที่พระเจ้าทรงใช้สามารถบรรยายได้เช่นกันว่าเป็นสื่อกลางที่พระเจ้าทรงนำผู้คนโดยผ่านทางนี้ เป็น “ผู้แปล” ที่สื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้

มนุษย์ผู้นี้จึงไม่เหมือนกับใครก็ตามในบรรดาผู้ที่ทำงานในครัวเรือนของพระเจ้าหรือผู้ที่ป็นอัครทูตของพระองค์ สามารถกล่าวได้ว่าเขาเป็นใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าเช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้น

แต่ในสาระสำคัญของงานของเขาและปุมหลังของการที่พระเจ้าทรงใช้เขานั้น เขาแตกต่างจากคนทำงานคนอื่นๆ และเหล่าอัครทูตอย่างมาก ในแง่ของสาระสำคัญของงานของเขาและปุมหลังของการใช้เขา

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ได้รับการอุมชูขึ้นมาโดยพระองค์

พระเจ้าทรงเตรียมเขาไว้สำหรับพระราชกิจของพระเจ้า

และเขาก็ร่วมมือในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีบุคคลใดสามารถมีวันทำงานของเขาแทนเขาได้—

นี่เป็นการร่วมมือของมนุษย์อันขาดเสียมิได้เลยไปจนตลอดงานของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน

งานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นโดยคนทำงานคนอื่นๆ

หรือเหล่าอัครทูตนั้นเป็นแต่เพียงการลำเลียงและการนำหลายแง่มุมของการจัดการเตรียมการสำหรับคริสตจักรทั้งหลายในแต่ละช่วงเวลามาลงมือปฏิบัติให้เกิดผล

หรือมิฉะนั้นก็เป็นงานของการจัดเตรียมชีวิตแบบเรียบง่ายบางอย่างเพื่อที่จะธำรงรักษาชีวิตคริสตจักร

คนทำงานและอัครทูตเหล่านี้ไม่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาสามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นบรรดาผู้ที่ถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขาถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและหลังจากที่พวกเขาได้รับการฝึกอบรมและบ่มเพาะเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว บรรดาผู้ที่เหมาะสมก็ได้รับการเก็บรักษาไว้

ในขณะที่พวกที่ไม่เหมาะสมถูกส่งกลับไปยังที่ที่พวกเขาจากมา

เนื่องจากผู้คนเหล่านี้ถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลาย

บางคนจึงแสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมาหลังจากที่กลายเป็นผู้นำ

และบางคนถึงขั้นทำสิ่งที่ไม่ดีมากมายและจบลงด้วยการถูกกำจัดทิ้ง ในทางกลับกัน

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้นั้นเป็นใครบางคนที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้แล้ว

และเป็นผู้ที่ครองขีดความสามารถเฉพาะอย่างหนึ่ง และมีสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาได้รับการเตรียมและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไว้ล่วงหน้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และได้รับการนำทางอย่างครบบริบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมาถึงเรื่องงานของเขา

เขาได้รับการทรงชี้นำและการบัญชาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์—ผลที่ได้จากการนี้ก็คือ

ไม่มีการเบี่ยงเบนใดเลยบนเส้นทางแห่งการนำทางผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

เพราะพระเจ้าทรงรับผิดชอบต่อพระราชกิจของพระองค์เองอย่างแน่นอน
และพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เองอยู่ตลอดเวลา

จาก “เกี่ยวกับการใช้นุญช์ของพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 172

พระราชกิจในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระเจ้าเองหรืองานของผู้คนที่กำลังได้รับการใช้งาน

ต่างก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองคือพระวิญญาณ

ซึ่งสามารถเรียกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระวิญญาณซึ่งทรงแกร่งกล้าขึ้นเป็นเจ็ดเท่า โดยรวมแล้ว

ทั้งหมดนั้นคือพระวิญญาณของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะได้รับการเรียกด้วยพระนามอื่นๆ

ในยุคสมัยที่แตกต่างกันก็ตาม เนื้อแท้เหล่านั้นยังคงเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่น้อยไปกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงพระราช

กิจ งานของผู้คนที่ได้รับการใช้งานก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน

กระนั้นพระราชกิจของพระเจ้านี้เป็นการแสดงออกอย่างครบบริบูรณ์ถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์

ซึ่งแท้จริงอย่างแน่นอน ในขณะที่งานของผู้คนที่ได้รับการใช้งานได้รับการผสมผสานด้วยสิ่งต่างๆ

มากมายที่เป็นของมนุษย์ และไม่ได้เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่าว่าแต่เป็นการแสดงออกอย่างครบบริบูรณ์ของพระองค์เลย

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความหลากหลายและไม่ถูกจำกัดด้วยสภาพเงื่อนไขใดๆ

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แตกต่างออกไปในผู้คนที่แตกต่าง พระราชกิจนี้สำแดงถึงแก่นแท้ที่แตกต่าง

และพระราชกิจนี้แตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัยและตามประเทศ

แน่นอนว่าถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในหลายวิธีที่ต่างกันและตามหลักการมากมาย

แต่ไม่ว่าพระราชกิจนั้นจะดำเนินการอย่างไรหรือต่อผู้คนประเภทใด แก่นแท้ของพระราชกิจนั้นก็แตกต่างเสมอ

พระราชกิจทั้งหมดที่ได้รับการทำต่อผู้คนที่แตกต่างกันต่างก็มีหลักการของมัน

และทั้งหมดนั้นสามารถเป็นตัวแทนของแก่นแท้ของวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนั้น

นี่เป็นเพราะว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ค่อนข้างมีวงเขตที่เฉพาะเจาะจงและค่อนข้างผ่านการไตร่ตร

องรอบคอบ

พระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการในเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับพระราชกิจที่ท

รงดำเนินการต่อผู้คน

และพระราชกิจนั้นก็แตกต่างออกไปตามขีดความสามารถของบุคคลที่พระราชกิจนั้นดำเนินการด้วยเช่นกัน

พระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการในเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ไม่ได้ดำเนินการต่อผู้คน

และไม่ใช้อย่างเดียวกันกับพระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการต่อผู้คน กล่าวอย่างสั้นๆ คือ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจจะได้รับการดำเนินการอย่างไร

พระราชกิจที่ปฏิบัติต่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไม่มีวันเป็นอย่างเดียวกัน

และหลักการที่พระองค์ทรงพระราชกิจก็แตกต่างกันตามสถานะและธรรมชาติของผู้คนที่แตกต่างกันที่พระองค์ทรงพระราชกิจ พระวิญญูณบริสุทธิตรงพระราชกิจต่อผู้ที่แตกต่างกันตามเนื้อแท้โดยธรรมชาติของพวกเขาและไม่ทรงเรียกร้องสิ่งที่เกินจากเนื้อแท้เหล่านั้นจากพวกเขา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เกินจากขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาต่อพวกเขา ดังนั้น

พระราชกิจต่อมนุษย์ของพระวิญญูณบริสุทธิตรงเปิดโอกาสให้ผู้คนที่สามารถมองเห็นแก่นแท้ของวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนั้น แก่นแท้โดยธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง ขีดความสามารถโดยธรรมชาติของเขามีจำกัด พระวิญญูณบริสุทธิตรงให้ผู้คนที่ทรงพระราชกิจต่อพวกเขาตามข้อจำกัดของขีดความสามารถของพวกเขา เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจได้รับประโยชน์จากสิ่งนั้น

เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิตรงพระราชกิจต่อผู้ที่กำลังได้รับการใช้งาน

พรสวรรค์และขีดความสามารถโดยธรรมชาติของผู้คนเหล่านั้นได้รับการปลดปล่อย ไม่ได้ขังไว้

ขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาถูกนำมาใช้ในการปรนนิบัติของพระราชกิจ

อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงใช้ส่วนต่างๆ

ของมนุษย์ที่สามารถนำมาใช้ในพระราชกิจของพระองค์ได้เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลัพท์ในพระราชกิจนั้น ในทางตรงกันข้าม

พระราชกิจที่ดำเนินการในเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญูณโดยตรง และไม่เจือปนด้วยความคิดและจิตใจของมนุษย์ ทั้งพรสวรรค์ของมนุษย์ ประสบการณ์ของมนุษย์ และสภาพเงื่อนไขภายในของมนุษย์ไม่สามารถบรรลุไปถึงพระราชกิจนั้นได้

พระราชกิจมากมายทั้งหมดของพระวิญญูณบริสุทธิตรงมีจุดหมายเพื่อให้ประโยชน์และเสริมสร้างมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ผู้คนบางคนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ในขณะที่คนอื่นๆ

ไม่มีสภาพเงื่อนไขสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ และแทบจะไม่สามารถช่วยให้รอดได้ และถึงแม้ว่าพวกเขาอาจเคยได้มีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิตรง ในท้ายที่สุดแล้วพวกเขาจะถูกกำจัดไป

นี่จึงกล่าวได้ว่า ถึงแม้พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิตรงคือการเสริมสร้างผู้คน

แต่คนเราไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนที่ได้มีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิตรงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบบริบูรณ์

เพราะเส้นทางที่ผู้คนเดินตามในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขานั้นไม่ใช่เส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเขามีได้เพียงพระราชกิจแต่เพียงฝ่ายเดียวของพระวิญญูณบริสุทธิตรงเท่านั้น

ไม่ใช่การร่วมมือที่เป็นนามธรรมของมนุษย์หรือการไล่ตามเสาะหาที่ถูกต้องของมนุษย์ ดังนั้น

พระราชกิจต่อผู้คนเหล่านี้ของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จึงมาเพื่อปรณินิบัติผู้ที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ผู้คนไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้โดยตรง
อีกทั้งผู้คนไม่สามารถสัมผัสพระราชกิจเหล่านี้ได้โดยตรงด้วยตัวเอง
พระราชกิจนี้สามารถแสดงออกได้โดยพวกที่ได้รับพรสวรรค์ของพระราชกิจเท่านั้น
ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้รับการจัดเตรียมให้กับผู้ติดตามโดยผ่านทาง การแสดงออกที่ผู้คนทำ

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 173

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงและครบบริบูรณ์โดยผ่านทางผู้คนหลายชนิดและสภาพเงื่อนไขที่แตกต่างหลากหลาย

ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของทั้งยุคสมัย และสามารถเป็นตัวแทนของการเข้าสู่ของผู้คนในทั้งยุคสมัยได้

แต่พระราชกิจเกี่ยวกับรายละเอียดการเข้าสู่ของผู้คนยังคงจำเป็นต้องได้รับการดำเนินการโดยพวกมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน ไม่ใช่โดยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าหรือพันธกิจของพระเจ้าเองคือพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจัดมาเป็นมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการดำเนินการครบบริบูรณ์โดยผ่านทางผู้คนหลายชนิดที่แตกต่าง ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถสัมผัสพระราชกิจอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ได้

และไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถแสดงออกถึงพระราชกิจอย่างครบบริบูรณ์ได้

บรรดาผู้ที่นำคริสตจักรก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ได้เช่นกัน พวกเขาสามารถทำงานการเป็นผู้นำได้เพียงบางอย่างเท่านั้น ดังนั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงได้รับการแบ่งออกเป็นสามส่วน กล่าวคือ พระราชกิจของพระเจ้าเอง พระราชกิจที่ดำเนินการโดยผู้ที่ได้รับการใช้งาน

และพระราชกิจที่ดำเนินการต่อผู้คนทั้งหมดในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระเจ้าเองคือการนำทั้งยุคสมัย

ส่วนพระราชกิจที่ดำเนินการโดยบรรดาผู้ที่ได้รับการใช้งานคือการนำผู้ติดตามทั้งหมดของพระเจ้าโดยการได้รับการส่งหรือได้รับพระบัญชาหลังจากที่พระเจ้าทรงทำพระราชกิจของพระองค์เอง

และเหล่านี้คือผู้ที่ให้ความร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินการต่อผู้ที่อยู่ในกระแสคือการรักษาพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์เอง นั่นคือ การรักษาการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์และคำพยานของพระองค์

ในขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้ที่สามารถทำให้มีความเพียบพร้อมได้เพียบพร้อมไปพร้อมกัน โดยรวมแล้ว

สามส่วนนี้คือพระราชกิจที่ครบบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่หากปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองแล้ว พระราชกิจการบริหารจัดการจะหยุดนิ่งไปทั้งหมด

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองเกี่ยวพันกับงานของมวลมนุษย์ทั้งปวง

และยังเป็นสิ่งแทนพระราชกิจของทั้งยุคสมัยด้วยเช่นกัน

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าเองเป็นสิ่งแทนทุกๆ

การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธฺิ
ในขณะที่งานของอัครทูตมาหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าเองและติดตามพระราชกิจของพระเจ้าเอง
และไม่ได้นำยุคสมัย อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งแทนแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธฺิในทั้งยุคสมัย
พวกเขาเพียงทำงานที่มนุษย์ควรทำ ซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการเลย
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำด้วยพระองค์เองคือโครงการที่อยู่ภายในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ส่วนงานของมนุษย์เป็นเพียงหน้าที่ที่ผู้คนที่ได้รับการใช้งานทำให้ลุล่วง
และไม่มีความเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงว่าทั้งสองต่างก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธฺิ
แต่ระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าเองและงานของมนุษย์ก็มีความแตกต่างที่ชัดเจนและมีความสำคัญเนื่องจากคว
ามแตกต่างในอัตลักษณ์และการเป็นตัวแทนของพระราชกิจนั้น ยิ่งไปกว่านั้น
ขอบเขตที่พระราชกิจที่พระวิญญูญาณบริสุทธฺิทรงกระทำนั้นแตกต่างออกไปตามวัตถุประสงค์ที่มีอัตลักษณ์ที่แตกต่าง
เหล่านี้คือหลักการและวงเขตของพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธฺิ

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 174

งานของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงถึงประสบการณ์ของเขาและสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขา
สิ่งที่มนุษย์จัดเตรียมและงานที่เขาทำเป็นตัวแทนเขา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์
การใช้เหตุผลของมนุษย์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจินตนาการอันอุดมของเขาทั้งหมดต่างรวมอยู่ในงานของเขา
ประสบการณ์ของมนุษย์มีความสามารถที่จะเป็นเครื่องแสดงถึงงานของเขาได้โดยเฉพาะ
และประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งจะกลายเป็นส่วนประกอบของงานของเขา
งานของมนุษย์สามารถแสดงออกถึงประสบการณ์ของเขา เมื่อผู้คนบางคนได้รับประสบการณ์ในแง่
ภาษาส่วนใหญ่ในการสามัคคีธรรมของพวกเขาก็จะประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นลบ
หากประสบการณ์ของพวกเขาในช่วงเวลาหนึ่งเป็นบวกและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาคบครองเส้นทางในแง่
มุมที่เป็นบวก การสามัคคีธรรมของพวกเขาก็จะหนุนใจเป็นอย่างยิ่ง
และผู้คนสามารถได้รับการจัดเตรียมที่เป็นบวกจากสิ่งเหล่านั้น
หากผู้ทำงานคนหนึ่งกลับกลายเป็นทางลบในช่วงระยะเวลาหนึ่ง
การสามัคคีธรรมของเขาก็จะมีองค์ประกอบที่เป็นลบเสมอ การสามัคคีธรรมประเภทนี้น่าหดหู่ และคนอื่นๆ
จะกลายเป็นหดหู่โดยไม่รู้ตัวหลังจากการสามัคคีธรรมของเขา
สภาวะของผู้ติดตามเปลี่ยนแปลงไปโดยขึ้นอยู่กับสภาวะของผู้นำ ไม่ว่าผู้ทำงานจะมีลักษณะอย่างไรภายใน
นั่นคือสิ่งที่เขาแสดงออก และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มักเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะของมนุษย์
พระองค์ทรงพระราชกิจตามประสบการณ์ของผู้คนและไม่ทรงบังคับพวกเขา
แต่ทรงทำข้อเรียกร้องจากผู้คนตามช่วงระหว่างการได้รับประสบการณ์ตามปกติของพวกเขา
นี่จึงกล่าวได้ว่าการสามัคคีธรรมของมนุษย์นั้นแตกต่างจากพระวณะของพระเจ้า
สิ่งที่ผู้คนสามัคคีธรรมสื่อถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาแต่ละคน
โดยแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาบนพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า
ความรับผิดชอบของพวกเขาคือการค้นหาหลังจากที่พระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัส
ว่าสิ่งใดในนั้นที่พวกเขาควรปฏิบัติหรือเข้าสู่ และจากนั้นจึงส่งต่อสิ่งนั้นให้แก่ผู้ติดตาม ดังนั้น
งานของมนุษย์จึงเป็นตัวแทนการเข้าสู่และการปฏิบัติของพวกเขา
แน่นอนว่างานเช่นนั้นผสมผสานไปด้วยบทเรียนและประสบการณ์ของมนุษย์หรือความคิดบางประการของมนุษย์
ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร ไม่ว่าต่อมนุษย์หรือในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
แต่ผู้ทำงานจะแสดงออกถึงสิ่งที่พวกเขาเป็นเสมอ ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นผู้ทรงพระราชกิจ
แต่พระราชกิจนั้นมีรากฐานมาจากสิ่งที่มนุษย์เป็นโดยธรรมชาติ
เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงดำเนินพระราชกิจโดยปราศจากรากฐาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจไม่ได้เกิดขึ้นมาเองคือๆ

แต่กระทำให้ขึ้นโดยสอดคล้องกับรูปการณ์แวดล้อมจริงแท้และสภาพเงื่อนไขที่เป็นจริงเสมอ

ในหนทางนี้เท่านั้นอุปนิสัยของมนุษย์จึงสามารถได้รับการแปลงสภาพ และมนโคติที่หลงผิดเก่าๆ

ของเขาและความคิดเก่าๆ ของเขาจึงเปลี่ยนแปลง สิ่งที่มีมนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเห็น ได้รับการประสบการณ์ และสามารถจินตนาการได้ และเป็นสิ่งที่ความคิดของมนุษย์สามารถบรรลุได้

ถึงแม้ว่าจะจะเป็นหลักทฤษฎีหรือมนโคติที่หลงผิดก็ตาม

งานของมนุษย์ไม่สามารถเกินวงเขตของประสบการณ์ของมนุษย์ สิ่งที่มีมนุษย์มองเห็น

สิ่งที่มีมนุษย์สามารถจินตนาการหรือคิดฝันได้ ไม่ว่างานนั้นจะมีขนาดเท่าใดก็ตาม

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็น และสิ่งนี้มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้—

นั่นคือ สิ่งนี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง

พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระองค์ในการนำมวลมนุษย์ทั้งปวง

และสิ่งนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของประสบการณ์ของมนุษย์

แต่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์เองแทน สิ่งที่มีมนุษย์แสดงออกคือประสบการณ์ของเขา

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ซึ่งคือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ซึ่งอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์

ประสบการณ์ของมนุษย์คือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้ของเขา

ซึ่งได้มาโดยมีพื้นฐานจากการแสดงออกของพระเจ้าถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้เช่นนั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็น

และพื้นฐานของการแสดงออกของพวกเขาคืออุปนิสัยโดยธรรมชาติและขีดความสามารถของมนุษย์—

นี่เป็นเหตุผลที่สิ่งเหล่านั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็นเช่นเดียวกัน

มนุษย์มีความสามารถที่จะสามัคคีธรรมในสิ่งที่เขาได้รับการประสบการณ์และมองเห็น

ไม่มีใครสามารถสามัคคีธรรมในสิ่งที่พวกเขายังไม่ได้รับการประสบการณ์ ยังไม่ได้มองเห็น

หรือที่ความคิดของพวกเขาไม่สามารถเอื้อมถึงได้ สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่พวกเขาไม่มีอยู่ภายในตัวพวกเขา

หากสิ่งที่มนุษย์แสดงออกไม่ได้มาจากประสบการณ์ของเขา นั่นก็จะเป็นจินตนาการหรือหลักทฤษฎีของเขา

กล่าวอย่างง่ายๆ คือ ไม่มีความเป็นจริงในคำพูดของเขา หากเจ้าไม่เคยได้มาสัมผัสกับสิ่งต่างๆ ของสังคม

เจ้าคงจะไม่สามารถที่จะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของสังคมได้อย่างชัดเจน

หากเจ้าไม่มีครอบครัว เจ้าคงจะไม่เข้าใจส่วนใหญ่ที่พวกเขาพูดหากคนอื่น ๆ พูดถึงเรื่องครอบครัว ดังนั้นแล้ว

สิ่งที่มนุษย์สามัคคีธรรมและงานที่เขาทำจึงเป็นตัวแทนถึงสิ่งที่เขาเป็นภายใน

หากมีใครบางคนได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับความเข้าใจที่เขามีเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา

แต่เจ้าไม่ได้มีประสบการณ์ใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้น เจ้าคงจะไม่กล้าปฏิเสธความรู้ของเขา
แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะกล้านั้นใจในเรื่องนั้นหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์
นี่เป็นเพราะว่าการสามัคคีธรรมของพวกเขาเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์
บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่เคยรู้จัก และจิตใจของเจ้าไม่อาจจินตนาการถึงสิ่งนั้นได้ จากความรู้ของพวกเขา
ทั้งหมดที่เจ้าสามารถรับมาได้คือเส้นทาง การก้าวผ่านการทดสอบและการพิพากษาในอนาคต
แต่เส้นทางนี้สามารถเป็นได้เพียงหนึ่งในความรู้เชิงหลักทฤษฎีเท่านั้น
สิ่งนั้นไม่สามารถเข้ามาแทนความเข้าใจของเจ้าเองได้ แล้วนับประสาอะไรกับประสบการณ์ของเจ้า
บางทีเจ้าคิดว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นค่อนข้างถูกต้อง แต่ในประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว
เจ้าพบว่าสิ่งนั้นไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในหลายๆ วิธี
บางทีเจ้ารู้สึกว่าการที่เจ้าได้อินมนั้นมีบางส่วนที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยสิ้นเชิง
เจ้าเก็บงำโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นไว้ ณ ขณะนั้น และถึงแม้ว่าเจ้าจะยอมรับสิ่งนั้น
แต่เจ้าก็ยอมรับอย่างลังเลเท่านั้น แต่ในประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว
ความรู้ที่เจ้าได้รับมโนคติที่หลงผิดกลายเป็นวิธีการปฏิบัติของเจ้า และยังเจ้าปฏิบัติมากเท่าใด
เจ้าก็ยังเข้าใจคุณค่าและความหมายที่แท้จริงของคำพูดที่เจ้าได้อินมากขึ้นเท่านั้น
หลังจากที่ได้มีประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว
เมื่อนั้นเจ้าจะสามารถพูดถึงความรู้ที่เจ้าควรมีเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ได้ นอกจากนี้
เจ้ายังสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่มีความรู้ที่เป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และพวกที่มีความรู้ที่มีพื้นฐานมาจากหลักทฤษฎีและไร้ค่า ดังนั้น
การที่ความรู้ที่เจ้าอ้างว่ามีจะสอดคล้องตามความจริงหรือไม่นั้น
โดยส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเกี่ยวกับความรู้นั้นหรือไม่
เมื่อมีความจริงในประสบการณ์ของเจ้า ความรู้ของเจ้าจะสัมพันธ์กับชีวิตจริงและมีค่า
โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า เจ้ายังสามารถรับการหยั่งรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
ทำให้ความรู้ของเจ้าลึกซึ้ง
และเพิ่มพูนสติปัญญาและสามัญสำนึกเกี่ยวกับวิธีการที่เจ้าควรประพฤติตัวของเจ้าเองได้เช่นเดียวกัน
ความรู้ที่แสดงออกโดยผู้คนที่ไม่ได้ครอบครองความจริงคือหลักทฤษฎี ไม่ว่ามันอาจจะสูงส่งเพียงใดก็ตาม
บุคคลชนิดนี้อาจมีปัญญายิ่งเมื่อพูดถึงเรื่องเนื้อหาหนึ่ง
แต่ไม่สามารถหาความแตกต่างเมื่อพูดถึงเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นได้
นี่เป็นเพราะว่าบุคคลเช่นนั้นไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจการฝ่ายจิตวิญญาณเอาเสียเลย
ผู้คนเหล่านั้นคือผู้ที่ไม่รู้แจ้งในกิจการฝ่ายจิตวิญญาณและไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

ไม่ว่าเจ้าจะแสดงออกถึงความรู้แบบใดก็ตาม ตราบเท่าที่รู้นั้นเป็นสิ่งที่เจ้าเป็น
เช่นนั้นแล้วมันก็เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า ความรู้จริงๆ ของเจ้า
สิ่งที่เสวนาโดยผู้คนที่พูดถึงเพียงหลักทฤษฎี—ผู้ที่เป็นผู้คนที่ไม่ได้ครอบครองทั้งความจริงหรือความเป็นจริง—
ยังสามารถเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาเป็น
เพราะพวกเขาได้มาถึงหลักทฤษฎีของพวกเขาโดยผ่านทาง การใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งเท่านั้น
และมันเป็นผลจากการตรึกตรองอย่างลึกซึ้งของพวกเขา กระนั้นมันก็เป็นเพียงหลักทฤษฎี
ไม่ได้เป็นสิ่งที่ใดมากไปกว่าจินตนาการ!

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 175

ประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนทุกประเภทเป็นตัวแทนสิ่งต่างๆ ภายในตัวพวกเขา
ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณจะไม่สามารถพูดถึงความรู้เกี่ยวกับความจริง
อีกทั้งไม่สามารถแก้ไขความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่หลากหลายฝ่ายจิตวิญญาณได้
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเป็นภายใน—นี่คือสิ่งที่แน่นอน
หากคนเราปรารถนาที่จะมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณและความรู้เกี่ยวกับความจริง
คนเราต้องมีประสบการณ์จริง หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงสามัญสำนึกในชีวิตมนุษย์ได้อย่างชัดเจน
เจ้าจะมีความสามารถที่จะพูดถึงสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณได้น้อยลงไปมากเท่าใด? ผู้ที่สามารถนำคริสตจักร
จัดหาชีวิตให้ผู้คน และเป็นอัครทูตให้กับผู้คนต้องมีประสบการณ์จริง
พวกเขาต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณ
และมีความซึ่งคุณค่าและประสบการณ์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริง
มีเพียงผู้คนที่เช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้นำหรืออัครทูตที่นำคริสตจักรได้ มิฉะนั้นแล้ว
พวกเขาจะสามารถติดตามในฐานะคนที่เล็กน้อยที่สุดได้เท่านั้น และไม่สามารถเป็นผู้นำได้
แล้วนับประสาอะไรกับการเป็นอัครทูตที่มีความสามารถที่จะจัดหาชีวิตให้กับผู้คนได้
นี่เป็นเพราะว่าหน้าที่การทำงานของอัครทูตนั้นไม่ใช่การริบเร่งหรือการต่อสู้
แต่เป็นการทำงานการปรนนิบัติชีวิต และการนำผู้อื่นในการแปลงสภาพอุปนิสัยของพวกเขา
ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่การทำงานนี้ได้รับการบัญชาให้แบกรับความรับผิดชอบอันหนักหน่วง
เป็นความรับผิดชอบที่ไม่ใช่แค่ผู้ใดก็ได้จะสามารถแบกรับ
งานประเภทนี้สามารถทำได้โดยผู้ที่มีสิ่งที่เป็นชีวิตเท่านั้น นั่นคือ ผู้ที่มีประสบการณ์ของความจริง
งานนี้ไม่สามารถดำเนินการได้โดยแค่ใครก็ตามที่สามารถประกาศตักขาค ที่สามารถริบเร่ง
หรือที่เต็มใจจะสละตัวพวกเขาเอง ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์ของความจริงเลย
ผู้ที่ไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาไว้ความสามารถที่จะทำงานชนิดนี้ได้ ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์
ผู้ที่เป็นผู้คนที่ปราศจากความเป็นจริง ไร้ความสามารถที่จะมองเห็นความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน
เพราะพวกเขาเองปราศจากการเป็นอยู่ประเภทนี้ ดังนั้น
บุคคลชนิดนี้จึงไม่เพียงแต่ไร้ความสามารถที่จะทำงานการเป็นผู้นำได้เท่านั้น
แต่หากพวกเขายังคงปราศจากความจริงเป็นเวลานานแล้ว
พวกเขาจะกลายเป็นวัตถุประสงค์ของการทำลายด้วยเช่นกัน
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เจ้าแสดงออกสามารถยื่นหยัดเป็นข้อพิสูจน์ถึงความยากลำบากที่เจ้าเคยได้รับประสบ
การณ์ในชีวิต สิ่งต่างๆ ที่เจ้าถูกติสอน และประเด็นต่างๆ ที่เจ้าได้ถูกพิพากษา

และนี่ก็เป็นจริงสำหรับการทดสอบด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ในจุดที่คนเราได้รับการถลุง ในจุดที่คนเราอ่อนแอ—
เหล่านี้คือด้านต่างๆ ที่คนเรามีประสบการณ์ ที่คนเรามีเส้นทาง ตัวอย่างเช่น

หากมีใครสักคนทนทุกข์กับความผิดหวังในการแต่งงาน พวกเขาอาจจะสามัคคีธรรมว่า “ขอบคุณพระเจ้า
สรรเสริญพระเจ้า ข้าพระองค์ต้องทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า และมอบถวายทั้งชีวิตของข้าพระองค์
และข้าพระองค์ต้องวางแผนงานของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยตลอดทั้งหมด

ข้าพระองค์ยินดีที่จะปฏิญาณทั้งชีวิตของข้าพระองค์ต่อพระเจ้า” สิ่งต่างๆ

ทั้งหมดภายในมนุษย์สามารถแสดงให้เห็นสิ่งที่เขาเป็น โดยผ่านทางสามัคคีธรรม จังหวะการพูดของบุคคล
ไม่ว่าพวกเขาจะพูดเสียงดังหรือเสียงค่อย—เรื่องเช่นนั้นไม่ได้เป็นเรื่องของประสบการณ์

และไม่สามารถเป็นตัวแทนถึงสิ่งที่พวกเขามีและเป็นที่

สิ่งเหล่านี้สามารถบอกได้เพียงว่าลักษณะนิสัยของบุคคลหนึ่งดีหรือแย่ ว่าธรรมชาติของพวกเขาดีหรือแย่

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเทียบเท่าได้กับที่ว่าใครบางคนมีประสบการณ์หรือไม่

ความสามารถในการแสดงตัวเองออกมาเมื่อพูด หรือทักษะหรือความเร็วในการพูดเป็นแค่เรื่องของการปฏิบัติ
และไม่สามารถแทนที่ประสบการณ์ของคนเราได้ เมื่อเจ้าพูดถึงประสบการณ์แต่ละอย่างของเจ้า

เจ้าสามัคคีธรรมในสิ่งที่เจ้าพบว่ามีค่าสำคัญ และทุกสิ่งภายในเจ้า วาตะของเราแสดงถึงสิ่งที่เราเป็น

แต่สิ่งที่เราพูดอยู่กินเอื้อมสำหรับมนุษย์ สิ่งที่เราพูดไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์

และมันไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถมองเห็น และยังไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้

แต่คือสิ่งที่เราเป็น ผู้คนบางคนรับรู้เพียงว่าสิ่งที่เราสามัคคีธรรมนั้นคือสิ่งที่เราได้รับประสบการณ์

แต่พวกเขาไม่รับรู้ว่าการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง

แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดคือสิ่งที่เราเคยได้รับประสบการณ์มาแล้ว

เราคือผู้ที่ได้ทำงานการบริหารจัดการมาเป็นเวลาหกพันปี

เราได้รับประสบการณ์ในทุกสิ่งทุกอย่างนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการสร้างมวลมนุษย์มาจนถึงตอนนี้

แล้วเราจะรู้ความสามารถที่จะเสวนาถึงการนั้นได้อย่างไร? เมื่อพูดถึงเรื่องของธรรมชาติของมนุษย์

เราได้มองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เราได้สังเกตเห็นมันมานานแล้ว

เราจะรู้ความสามารถที่จะพูดถึงมันอย่างชัดเจนได้อย่างไร? เป็นเพราะเราได้เห็นแก่นแท้ของมนุษย์อย่างชัดเจน

เราจึงมีคุณสมบัติที่จะสอนมนุษย์และพิพากษาเขา เพราะมนุษย์ทั้งหมดมาจากเรา

แต่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม แน่นอนว่าเราก็มีคุณสมบัติที่จะประเมินงานที่เราได้ทำไปแล้วเช่นกัน

ถึงแม้ว่างานนี้จะไม่ได้ทำโดยเนื้อหาของเรา แต่งานนี้เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ

และนี่คือสิ่งที่เรามีและสิ่งที่เราเป็น ดังนั้น เราจึงมีคุณสมบัติที่จะแสดงถึงงานนี้และทำงานที่เราควรต้องทำ

สิ่งที่ผู้คนพูดคือสิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มา นั่นคือสิ่งที่พวกเขาได้มองเห็น

สิ่งที่จิตใจของเขาสามารถไปถึงได้ และสิ่งที่สำนึกรับรู้ของพวกเขาสามารถสืบหาได้

นั่นคือสิ่งที่พวกเขาสามารถสามัคคีธรรมได้

พระวณะที่ตรัสโดยเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์คือการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง

และพระวณะเหล่านั้นแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระวิญญาณได้ทรงทำ

ซึ่งเนื้อหนังไม่เคยได้รับประสบการณ์หรือมองเห็น กระนั้นพระองค์ยังทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ด้วยเหตุที่เนื้อหนังของเนื้อหนังนั้นคือพระวิญญาณ และพระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณ

นั่นคืองานที่พระวิญญาณได้ทรงกระทำไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะเกินเอื้อมสำหรับเนื้อหนังก็ตาม

หลังจากการจุติเป็นมนุษย์ โดยผ่านทาง การแสดงออกของเนื้อหนัง

พระองค์ทรงทำให้ผู้คนสามารถรู้จักสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำแล้ว

งานของมนุษย์ทำให้ผู้คนมีความกระจำเจ้มากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่และสิ่งที่พวกเขาควรทำความ

เข้าใจ งานนี้เกี่ยวพันกับการนำทางผู้คนสู่การเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง

งานของมนุษย์คือการคำสอนผู้คน

พระราชกิจของพระเจ้าคือการเปิดเส้นทางใหม่และยุคสมัยใหม่สำหรับมวลมนุษย์

และเพื่อเปิดเผยต่อผู้คนถึงสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาไม่รู้ ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์

พระราชกิจของพระเจ้าคือการนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 176

พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้รับการปฏิบัติเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้คน
ทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสริมสร้างผู้คน และไม่มีพระราชกิจใดที่ไม่ให้ผลประโยชน์ต่อผู้คน
ไม่สำคัญว่าความจริงจะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน

และไม่สำคัญว่าขีดความสามารถของผู้ที่ยอมรับความจริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม
สิ่งที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงทำนั้นให้ประโยชน์แก่ผู้คนทั้งสิ้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม
แต่พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยตรงได้

พระราชกิจต้องได้รับการแสดงออกผ่านผู้ที่ให้ความร่วมมือกับพระองค์
ด้วยประการนี้เท่านั้นจึงจะสามารถได้รับผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้
แน่นอนว่าเมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจโดยตรง พระราชกิจนั้นก็ไม่ได้ถูกเจือปนแต่อย่างใด
แต่เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางมนุษย์ พระราชกิจนั้นก็กลายเป็นด่างพร้อยอย่างยิ่ง
และไม่ใช้พระราชกิจดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ดังเช่นนี้แล้ว

ความจริงจึงเปลี่ยนแปลงไปในหลายระดับที่แตกต่างกัน

ผู้ติดตามไม่ได้รับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธฺ์

แต่ได้รับการรวมกันระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์และประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์

สิ่งที่ผู้ติดตามได้รับซึ่งเป็นส่วนของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้นมีความถูกต้อง

ในขณะที่ประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์ที่พวกเขาได้รับแตกต่างกันออกไปเพราะผู้ทำงานมีความแตกต่างกัน

ผู้ทำงานที่มีความรู้แจ้งและการทรงนำทางของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะมีประสบการณ์ที่มีพื้นฐานจากความรู้แจ้ง

และการทรงนำทางนี้ต่อไป ภายในประสบการณ์เหล่านี้คือจิตใจและประสบการณ์ของมนุษย์ร่วมกัน

ตลอดจนสิ่งที่เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ และหลังจากนั้น

พวกเขาจะได้รับความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่พวกเขาควรมี

นี่คือวิธีการปฏิบัติของมนุษย์หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับความจริง

วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ไม่ได้เหมือนกันเสมอไป เพราะผู้คนได้รับประสบการณ์แตกต่างกัน และสิ่งต่างๆ

ที่ผู้คนได้รับประสบการณ์ก็แตกต่างกัน ในหนทางนี้

ความรู้แจ้งเดียวกันของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ส่งผลให้เกิดความรู้และการปฏิบัติที่แตกต่างกัน

เพราะผู้ที่ได้รับความรู้แจ้งนั้นมีความแตกต่างกัน ผู้คนบางคนทำผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ในระหว่างการปฏิบัติ

ในขณะที่อีกคนทำผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง และอีกคนไม่ได้ทำอะไรนอกไปจากทำผิดพลาด

นี่เป็นเพราะว่าผู้คนมีความสามารถในการทำความเข้าใจแตกต่างกัน

และยังเป็นเพราะขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาก็แตกต่างกันด้วย
ผู้คนบางคนมีความเข้าใจแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินสารหนึ่ง
และผู้คนบางคนมีความเข้าใจอีกแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินความจริง ผู้คนบางคนเบี่ยงเบนไปเล็กน้อย
ในขณะที่บางคนไม่เข้าใจความหมายที่เป็นจริงของความจริงเลยแม้แต่น้อย ดังนั้น
การเข้าใจของคนเรายกบทวิธีการที่คนเรานำทางผู้อื่น นี่เป็นความจริงที่แน่ชัด
เพราะงานของคนเราเป็นเพียงแค่การแสดงออกของสิ่งที่คนเราเป็น
ผู้ที่ได้รับการนำทางโดยผู้ที่มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงก็จะมีเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจ
ริงเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนที่มีความผิดพลาดในความเข้าใจของพวกเขา แต่พวกเขาก็มีจำนวนน้อยนัก
และไม่ใช่ว่าทุกคนจะมีข้อผิดพลาด หากคนเรามีข้อผิดพลาดในความเข้าใจความจริงของเขา
พวกที่ติดตามเขาผู้นั้นจะผิดพลาดเช่นเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย และผู้คนเหล่านี้จะผิดพลาดในทุกๆ
ความหมายของคำนี้ โดยมากแล้ว ระดับที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงจะขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน
แน่นอนว่าความจริงจากพระเจ้ามีความถูกต้องและปราศจากข้อผิดพลาด และมันมีความแน่นอนอย่างแน่แท้
อย่างไรก็ตาม ผู้ทำงานไม่ได้ถูกต้องไปทั้งหมด และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเชื่อถือได้ไปทั้งหมด
หากผู้ทำงานมีวิธีการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งในการนำความจริงมาปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะมีวิธีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน
หากผู้ทำงานไม่มีวิธีการปฏิบัติตามความจริงแต่มีเพียงหลักทฤษฎี เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะไม่มีความเป็นจริง
ขีดความสามารถและธรรมชาติของผู้ติดตามได้รับการกำหนดโดยการกำหนด
และไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ทำงาน
แต่ขอบเขตที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงและรู้จักพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน
(เป็นเช่นนี้แค่สำหรับผู้คนบางคนเท่านั้น) ไม่ว่าผู้ทำงานเป็นอย่างไรก็ตาม ผู้ติดตามที่เขานำก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย
สิ่งที่ผู้ทำงานแสดงออกคือสิ่งที่เขาเอง โดยไม่มีการสงวนตัวใดๆ
สิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้ติดตามเขาคือสิ่งที่เขาเองเต็มใจสัมผัสฤทธิ์ผลหรือมีความสามารถที่จะสัมผัสฤทธิ์ผลได้
ผู้ทำงานส่วนใหญ่ใช้สิ่งที่พวกเขาทำเองเป็นพื้นฐานในการเรียกร้องจากผู้ติดตามของพวกเขา
ถึงแม้ว่าจะมีผู้ติดตามของพวกเขาจำนวนมากมายที่ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้เลย—
และสิ่งที่คนเราไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้ก็กลายเป็นอุปสรรคในการเข้าสู่ของคนเรา

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 177

มีการเบี่ยงเบนน้อยกว่ามากในงานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การถูกจัดการ การพิพากษา และการติสอน และการแสดงออกของงานของพวกเขาที่มีความถูกต้องแม่นยำมากกว่ามาก

บรรดาผู้ที่อาศัยความเป็นธรรมชาติของตนในการทำงานทำผิดพลาดค่อนข้างใหญ่หลวง

งานของผู้คนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแสดงออกถึงความเป็นธรรมชาติของพวกเขาเองมากเกินไป ซึ่งทำให้เกิดอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ว่าขีดความสามารถของบุคคลจะดีเพียงใดก็ตาม พวกเขาต้องก้าวผ่านการตัดแต่ง การได้รับการจัดการ และการพิพากษาก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถทำตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

หากพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาเช่นนั้น

งานของเขาก็ไม่อาจสอดคล้องกับหลักการของความจริงได้ไม่ว่างานของเขาจะได้รับการดำเนินการมาดีเพียงใดก็ตาม และเป็นผลผลิตจากความเป็นธรรมชาติและความดีของมนุษย์เสมอ

งานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การจัดการ และการพิพากษามีความถูกต้องแม่นยำมากกว่างานของผู้ที่ยังไม่ได้รับการตัดแต่ง การจัดการและการพิพากษา

พวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาไม่แสดงออกถึงสิ่งใดเลยนอกจากเนื้อหนังและความคิดของมนุษย์

ซึ่งผสมปนเปด้วยปัญญาของมนุษย์และพรสวรรค์ภายในตัวเป็นอันมาก

นี่ไม่ใช่การแสดงออกที่ถูกต้องแม่นยำของมนุษย์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ติดตามผู้คนเช่นนี้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วยขีดความสามารถภายในตัวของพวกเขา

เพราะพวกเขาแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของมนุษย์มากเกินไป

ซึ่งเกือบจะหลุดจากเจตนารมณ์แต่ดั้งเดิมของพระเจ้าและเบี่ยงเบนจากเจตนารมณ์นั้นไกลจนเกินไป

งานของบุคคลชนิดนี้จึงไม่สามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

แต่กลับนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ามนุษย์แทน ดังนั้น

ผู้ที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาและการติสอนจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะดำเนินการตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าให้เสร็จสิ้น

งานของผู้ทำงานที่มีคุณสมบัติสามารถนำผู้คนไปสู่หนทางที่ถูกต้อง

และให้พวกเขาได้รับการเข้าสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า งานของเขาสามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

นอกจากนี้ งานที่เขาทำสามารถแตกต่างออกไปตามแต่ละบุคคล และไม่ได้ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ

ซึ่งทำให้ผู้คนได้รับการหลุดพ้นและเสรีภาพ และความสามารถที่จะค่อยๆ เติบโตในชีวิต

และที่จะมีการเข้าสู่ความจริงที่ลุ่มลึกยิ่งขึ้น

ส่วนงานของผู้ทำงานที่ไม่มีคุณสมบัตินั้นไม่ถึงมาตรฐานที่ควรเป็นอย่างยิ่งมาก งานของเขานั้น ไร้เวลา

เขาสามารถนำผู้คนมาสู่กฎเกณฑ์ต่างๆ ได้เท่านั้น

และสิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้อื่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละบุคคล เขาไม่ได้ทำงานตามความจำเป็นจริงๆ
ของผู้อื่น ในงานชนิดนี้ก็มีกฎเกณฑ์ต่างๆ มากจนเกินไปและมีหลักทฤษฎีมากจนเกินไป

และงานนี้ไม่สามารถนำผู้อื่นมาสู่ความเป็นจริงได้

อีกทั้งไม่สามารถนำผู้อื่นเข้าสู่การปฏิบัติปกติของการเติบโตในชีวิตได้

งานนี้สามารถทำได้แค่ให้ผู้อื่นยึดติดกับกฎเกณฑ์ไร้ค่าไม่ก็ข้อเท่านั้น

การนำเช่นนั้นสามารถทำได้แค่นำทางผู้อื่นให้หลงเงินเท่านั้น เขานำทางเจ้าให้กลายเป็นเหมือนเขา

เขาสามารถนำเจ้าไปสู่สิ่งที่เขาเป็น ในการที่ผู้ติดตามจะยังรู้ได้ว่าผู้นำมีคุณสมบัติหรือไม่

กฎเกณฑ์สำคัญคือการดูที่เส้นทางที่พวกเขานำทางและผลลัพธ์ของการทำงานของเขา

และมองเห็นว่าผู้ติดตามได้รับหลักการตามความจริงหรือไม่

และพวกเขาได้รับวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับการแปลงสภาพของพวกเขาหรือไม่

เจ้าควรจำแนกความแตกต่างระหว่างงานที่แตกต่างกันของผู้อื่นชนิดที่แตกต่างกัน

เจ้าไม่ควรเป็นผู้ติดตามที่โง่เขลา นี่ส่งผลกระทบต่อเรื่องการเข้าสู่ของผู้อื่น

หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างว่าการเป็นผู้นำของบุคคลใดมีเส้นทางและของบุคคลใดไม่มี

เจ้าจะถูกหลอกหลวงได้โดยง่าย ทั้งหมดนี้มีผลโดยตรงต่อชีวิตของเจ้าเอง

มีความเป็นธรรมชาติมากจนเกินไปในงานของผู้อื่นที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

งานนั้นผสมผสานด้วยเจตจำนงของมนุษย์มากจนเกินไป สิ่งที่พวกเขาเป็นคือความเป็นธรรมชาติ—

สิ่งที่มาพร้อมกับที่พวกเขาเกิด

นั่นไม่ใช่ชีวิตหลังจากที่ได้รับการจัดการแล้วหรือความเป็นจริงหลังจากที่ได้รับการแปลงสภาพแล้ว

บุคคลเช่นนั้นจะสามารถสนับสนุนผู้ที่กำลังไล่ตามเสาะหาชีวิตได้อย่างไร?

ชีวิตที่มนุษย์คนนั้นมีโดยดั้งเดิมแล้วคือปัญญาหรือพรสวรรค์ภายในตัวของเขา

ปัญญาหรือพรสวรรค์ประเภทนี้ค่อนข้างไกลห่างจากสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องอย่างแท้จริงจากมนุษย์

หากมนุษย์ไม่ได้ผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาไม่ได้ผ่านการตัดแต่งและจัด

การ จะมีช่องว่างอันกว้างใหญ่ระหว่างสิ่งที่เขาแสดงออกและความจริง

สิ่งที่เขาแสดงออกจะผสมผสานด้วยสิ่งที่คลุมเครือ เช่น จินตนาการและประสบการณ์ด้านเดียวของเขา

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าเขาจะทำงานอย่างไรก็ตาม

ผู้อื่นจะรู้สึกว่ามีเป้าหมายโดยรวมและไม่มีความจริงที่เหมาะสมสำหรับการเข้าสู่ของผู้อื่นทั้งปวง

ในสิ่งที่เรียกร้องจากผู้อื่นนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกินความสามารถของพวกเขา

เสมือนว่าพวกเขาเป็นเปิดที่ถูกบังคับให้นั่งบนคอน นี่คือการจากเจตจำนงของมนุษย์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ ความคิดของเขา และมโนคติที่หลงผิดของเขาแผ่ซ่านไปทุกส่วนในร่างกายเขา

มนุษย์ไม่ได้เกิดมาพร้อมสัญชาตญาณที่จะปฏิบัติตามความจริง
อีกทั้งเขาไม่มีสัญชาตญาณที่จะเข้าใจความจริงโดยตรง นอกจากนั้นยังมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์—
เมื่อบุคคลที่เป็นธรรมชาติประเภทนี้ทำงาน งานนั้นไม่ก่อให้เกิดการจัดจ้ะหะหรือ?
แต่มนุษย์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นมีประสบการณ์ของความจริงที่ผู้คนควรเข้าใจ
และความรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายของพวกเขา
เพื่อที่สิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงในงานของเขาจะค่อยๆ ลดลงไป การมีสิ่งเจือปนของมนุษย์กลายเป็นน้อยลง
และการทำงานและการรับใช้ของเขาเข้ามาใกล้เคียงกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น
งานของเขาได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง และมันยังได้กลายเป็นเหมือนจริงด้วยเช่นกัน
ความคิดในจิตใจของมนุษย์สกดกันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ
มนุษย์มีจินตนาการอันอุดมและตรรกะอันมีเหตุผล
และเขาได้มีประสบการณ์อันยาวนานในการจัดการกิจการต่างๆ
หากแง่มุมเหล่านี้ของมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการแก้ไข ทั้งหมดก็เป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจ ดังนั้น
งานของมนุษย์จึงไม่สามารถสัมฤทธิ์ความถูกต้องแม่นยำในระดับที่สูงที่สุดได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของผู้คนที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 178

งานของมนุษย์คงอยู่ภายในแนวข่ายหนึ่งและถูกจำกัด บุคคลหนึ่งสามารถทำได้เพียงงานระยะเฉพาะใดๆ เท่านั้น และไม่สามารถทำงานของทั้งยุคสมัยได้—มิฉะนั้น เขาคงจะนำทางผู้คนเข้าไปสู่ท่ามกลางกฎต่างๆ แล้วงานของมนุษย์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับเวลาหรือระยะที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ เท่านั้น นี่เป็นเพราะว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีวงเขตของมันเอง

คนเราไม่สามารถเปรียบเทียบงานของมนุษย์กับพระราชกิจของพระเจ้าได้ วิธีการปฏิบัติของมนุษย์และความรู้เกี่ยวกับความจริงของเขาทั้งหมดใช้ได้กับวงเขตที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ เจ้าไม่สามารถกล่าวว่าเส้นทางที่มนุษย์ก้าวยำนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ เพราะมนุษย์สามารถได้รับความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

และไม่สามารถได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ได้ สิ่งที่มนุษย์สามารถรับประสบการณ์ได้ทั้งหมดอยู่ในวงเขตของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และไม่สามารถเกินจากแนวข่ายความคิดในจิตใจของมนุษย์ที่ปกติได้

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของความจริงที่ได้รับการประสบการณ์ภายในแนวข่ายนี้ เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริง

สิ่งนั้นเป็นประสบการณ์ของชีวิตมนุษย์ที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ นั่นไม่ใช่วิธีการรับประสบการณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริงที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งอยู่บนรากฐานของการใช้ชีวิตมนุษย์ของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น ความจริงนี้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล และความลึกซึ้งของความจริงนี้สัมพันธ์กับสถานะของบุคคลนั้นๆ

คนเราสามารถพูดได้เพียงว่าเส้นทางที่พวกเขาเดินคือชีวิตมนุษย์ที่ปกติของใครบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง และอาจจะเรียกเส้นทางนั้นได้ว่าเส้นทางที่เดินโดยบุคคลที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนเราไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่เขาเดินคือเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระดำเนิน ในประสบการณ์ของมนุษย์ที่ปกติ นั้น เพราะผู้ที่ไล่ตามเสาะหาเส้นทางนั้นไม่เหมือนกัน

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่เหมือนกันด้วยเช่นกัน นอกจากนั้น เพราะสภาพแวดล้อมที่ผู้คนได้รับประสบการณ์และแนวข่ายของประสบการณ์ของพวกเขาไม่เหมือนกัน และเพราะส่วนผสมของจิตใจและความคิดของพวกเขา

ประสบการณ์ของพวกเขาจึงผสมผสานในระดับที่แตกต่างกัน บุคคลแต่ละคนเข้าใจความจริงตามสภาพเงื่อนไขของพวกเขาที่แตกต่างกันและเป็นปัจเจก ความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับความหมายจริงๆ ของความจริงไม่ได้ครบบริบูรณ์

และเป็นเพียงหนึ่งหรือหลายแง่มุมของความจริงนั้นเท่านั้น
วงเขตของความจริงที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล
ซึ่งสอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขของแต่ละบุคคล ในหนทางนี้
ความรู้เกี่ยวกับความจริงเรื่องเดียวกันตามที่แสดงออกโดยผู้คนที่ต่างกันก็ไม่เหมือนกัน
นี่จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีข้อจำกัดเสมอ
และไม่สามารถเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างครบบริบูรณ์
อีกทั้งงานของมนุษย์ไม่สามารถได้รับการล่วงรู้ว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดมากก็ตาม
และถึงแม้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์จะใกล้เคียงกับพระราชกิจการทำให้มีความเพียบพร้อมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินการก็ตาม มนุษย์สามารถเป็นได้เพียงผู้รับใช้ของพระเจ้า
ผู้ที่กระทำการงานที่พระเจ้ามอบความไว้วางพระทัยให้แก่เขา
มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงความรู้ที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และความจริงที่ได้รับจากประสบการณ์ส่วนตัวของเขาเองเท่านั้น
มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติและไม่เป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่จะเป็นทางออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาไม่มีสิทธิ์จะพูดว่างานของเขาคือพระราชกิจของพระเจ้า มนุษย์มีหลักการทำงานของมนุษย์
และมนุษย์ทุกคนมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันและครอบครองสภาพเงื่อนไขที่หลากหลาย
งานของมนุษย์รวมถึงประสบการณ์ทั้งหมดของเขากายใต้ความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ประสบการณ์เหล่านี้สามารถเพียงเป็นตัวแทนสิ่งที่มนุษย์เป็น
และไม่ได้เป็นตัวแทนสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นหรือน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น
จึงไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่มนุษย์เดินเป็นเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระดำเนิน
เพราะงานของมนุษย์ไม่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระเจ้า
และงานของมนุษย์และประสบการณ์ของมนุษย์ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยที่ครบบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
งานของมนุษย์มีแนวโน้มที่จะเริ่มกลายเป็นกฎเกณฑ์
และวิธีการทำงานของเขาถูกจำกัดเขตที่วงเขตที่จำกัดได้โดยง่าย
และไร้ความสามารถที่จะนำผู้คนสู่หนทางที่อิสระได้ ผู้ติดตามส่วนใหญ่ใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัด
และวิธีได้รับประสบการณ์ของพวกเขาถูกจำกัดในวงเขตของมันด้วยเช่นกัน
ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่เสมอ และวิธีการทำงานของเขาก็ถูกจำกัดเป็นไม่กี่ชนิดเช่นเดียวกัน
และไม่สามารถเทียบได้กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
นี่เป็นเพราะว่าในท้ายที่สุดแล้ว ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัด

ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์
ไม่ว่าพระราชกิจนั้นได้รับการดำเนินการอย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกจำกัดด้วยวิธีการหนึ่งเดียวใดๆ
ไม่มีกฎเกณฑ์แต่อย่างใดเลยกับพระราชกิจของพระเจ้า—

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระ

ไม่สำคัญว่ามนุษย์ใช้เวลาในการติดตามพระองค์มากเพียงใดก็ตาม เขาไม่สามารถถ่วงกรงกฎใดๆ

ที่ควบคุมวิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์จะมีหลักการ

แต่พระราชกิจก็ได้รับการดำเนินการในวิธีใหม่ๆ เสมอ และมีการพัฒนาใหม่ๆ เสมอ

และอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์ ในช่วงเวลาหนึ่ง

พระเจ้าอาจทรงมีพระราชกิจที่ต่างกันหลายชนิดและการนำทางผู้คนที่ต่างกันหลายวิธี

ซึ่งทำให้ผู้คนมีการเข้าสู่และการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ อยู่เสมอ

เจ้าไม่สามารถหยั่งรู้กฎของพระราชกิจของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงพระราชกิจในวิธีใหม่ๆ เสมอ

และดังนั้นผู้ติดตามพระเจ้าจึง ไม่กลายเป็นถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ทั้งหลายเพราะเหตุนี้เท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองหลีกเลี่ยงมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและตอบโต้มโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
เสมอ

มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามและไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถทำให้อุปนิสัยของพวกเขา
ได้รับการแปลงสภาพและมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ

หรือถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาใดๆ

งานของมนุษย์เรียกร้องจากผู้คนโดยมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ของเขาเองและสิ่งที่เขาเองสามารถสัมผัสได้

ได้ มาตราฐานของข้อพึงประสงค์เหล่านี้จำกัดอยู่ในวงเขตเฉพาะหนึ่งๆ

และวิธีการปฏิบัติก็ยังถูกจำกัดอย่างมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้ติดตามจึงใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัดนี้โดยไม่รู้ตัว

เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็กลายเป็นกฎเกณฑ์และพิธีกรรม

หากงานของช่วงเวลานึงได้รับการนำทางโดยใครบางคนที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมของพ
ระเจ้าโดยพระองค์เองและยังไม่ได้รับการพิพากษา

ผู้ติดตามของเขาทั้งหมดจะกลายเป็นนักศาสนาและผู้เชี่ยวชาญในการต้านทานพระเจ้า ดังนั้น

หากมีใครสักคนเป็นผู้นำที่มีคุณสมบัติ

บุคคลนั้นต้องได้ก้าวผ่านการพิพากษาและได้ยอมรับการทำให้มีความเพียบพร้อมมาแล้ว

พวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาจะแสดงออกเพียงสิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป

พวกเขาจะนำทางผู้คนเข้าไปในกฎเกณฑ์ที่คลุมเครือและเกินธรรมชาติ

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงดำเนินการ ไม่ได้สอดคล้องกับเนื้อหาของมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้สอดคล้องกับความคิดของมนุษย์ แต่ตอบโต้มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกทำให้ต่างพร้อมด้วยการแก้สับสนของศาสนาที่คลุมเครือ

ผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยใครบางคนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ ผลลัพธ์เหล่านี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 179

งานในจิตใจของมนุษย์นั้นง่ายเกินไปที่มนุษย์จะสัมผัสได้ ตัวอย่างเช่น
ศิษยาภิบาลและผู้นำในศาสนาอาศัยความสามารถพิเศษและตำแหน่งของพวกเขาในการทำงานของพวกเขา
ผู้ที่ติดตามพวกเขามาเป็นเวลานานจะติดเชื่อความสามารถพิเศษของพวกเขา
และได้รับอิทธิพลจากบางส่วนของสิ่งที่พวกเขาเป็น พวกเขามุ่งมั่นอยู่กับความสามารถพิเศษ ความสามารถ
และความรู้ของผู้อื่น
และพวกเขาให้ความสนใจกับสิ่งเหนือธรรมชาติและหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกและไม่เป็นจริงมากมาย
(แน่นอนว่าหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกเป็นสิ่งที่ไม่มีอาจบรรลุได้)
พวกเขาไม่มุ่งมั่นไปที่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้อื่น แต่มุ่งมั่นไปที่การฝึกผู้อื่นให้เทศนาและทำงาน
พัฒนาความรู้ของผู้อื่น และคำสอนทางศาสนาмаกคั่นของพวกเขา
พวกเขาไม่มุ่งมั่นไปที่ว่าอุปนิสัยของผู้อื่นเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใด หรือว่าผู้อื่นเข้าใจความจริงมากเพียงใด
พวกเขาไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเนื้อแท้ของผู้อื่น
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะพยายามที่จะรู้ถึงสภาวะที่ปกติและไม่ปกติของผู้อื่น
พวกเขาไม่ตอบโต้มนโคติที่หลงผิดของผู้อื่น อีกทั้งพวกเขาไม่เผยมนโคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะคัดค้านผู้อื่นเพื่อขบถหรือความเสื่อมทรามของพวกเขา
ผู้อื่นส่วนใหญ่ที่ติดตามพวกเขาปรนนิบัติด้วยความสามารถพิเศษของพวกเขา
และทั้งหมดที่พวกเขาปลดปล่อยออกมาคือมนโคติที่หลงผิดทางศาสนาและทฤษฎีทางเทววิทยา
ซึ่งไม่สัมพันธ์กับความเป็นจริงและไร้ความสามารถที่จะให้ชีวิตกับผู้อื่นได้โดยสิ้นเชิง อันที่จริงแล้ว
เนื้อแท้ของงานของพวกเขาคือการบ่มพรสวรรค์
เลี้ยงดูผู้อื่นที่ไม่มีสิ่งใดให้กลายเป็นบัณฑิตทางศาสนาที่มีพรสวรรค์
ซึ่งในภายหลังก็ไปทำงานและเป็นผู้นำต่อไป เจ้าสามารถหยั่งรู้กฎเกณฑ์ใดๆ
ในพระราชกิจเป็นเวลาหกพันปีของพระเจ้าได้หรือไม่? ในงานที่มนุษย์ทำมีกฎเกณฑ์และข้อจำกัดมากมาย
และสมองของมนุษย์ก็ตันตันจุนเจือเกินไป
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกจึงเป็นความรู้และการตระหนักที่อยู่ภายในวงเขตของประสบการณ์ของเขา
มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงสิ่งอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้
ประสบการณ์หรือความรู้ของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความสามารถพิเศษหรือสัญชาตญาณของเขา
สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นเพราะการทรงนำและการทรงเป็นผู้เลี้ยงโดยตรงของพระเจ้า
มนุษย์มีเพียงปฏิภาณที่จะขอรับการเป็นผู้เลี้ยงนี้
และไม่มีปฏิภาณใดที่สามารถแสดงออกได้โดยตรงว่าเทวสภาพคืออะไร

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะเป็นแหล่งกำเนิด เขาสามารถเป็นได้เพียงภาชนะที่รองรับน้ำจากแหล่งกำเนิดเท่านั้น
นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์ ปฏิภาณที่คนเราควรมีในฐานะมนุษย์
หากบุคคลหนึ่งสูญเสียปฏิภาณที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าและสูญเสียสัญชาตญาณของมนุษย์
บุคคลนั้นก็จะสูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุดไปเช่นกัน และสูญเสียหน้าที่ของมนุษย์ที่ได้รับการทรงสร้างขึ้น
หากบุคคลหนึ่งไม่มีความรู้หรือได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระองค์
บุคคลนั้นก็จะสูญเสียหน้าที่ของเขา ซึ่งเป็นหน้าที่ที่เขาควรกระทำในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และสูญเสียความมีเกียรติของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
การแสดงออกว่าเทวสภาพคืออะไรเป็นสัญชาตญาณของพระเจ้า
ไม่ว่าจะแสดงออกในเนื้อหนังโดยพระวิญญาณโดยตรงหรือไม่ก็ตาม นี่คือพันธกิจของพระเจ้า
มนุษย์แสดงออกถึงประสบการณ์หรือความรู้ของเขาเอง (นั่นคือ แสดงออกถึงสิ่งที่เขาเป็น)
ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าหรือหลังจากนั้น นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์
และมันคือสิ่งที่มนุษย์ควรสัมฤทธิ์
ถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะไปไม่ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกเป็นอย่างมาก
และถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์หลายประการ
แต่มนุษย์ต้องทำให้หน้าที่ที่ตนควรทำให้ลุล่วงได้ และทำสิ่งที่เขาต้องทำ
มนุษย์ควรทำทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถทำได้เพื่อทำให้หน้าที่ของเขาถูกล่วง
และเขาไม่ควรมีการสงวนตัวใดๆ แม้แต่น้อย

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 180

พวกเจ้าต้องรู้วิธีที่จะบอกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ายกกับงานของมนุษย์

เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดในงานของมนุษย์? มืองค์ประกอบของประสบการณ์ของมนุษย์มากมายในงานของเขา
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเป็น พระราชกิจของพระเจ้าเองก็แสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเช่นเดียวกัน
แต่สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นก็แตกต่างจากสิ่งที่มนุษย์เป็น

สิ่งที่มนุษย์เป็นนั่นเป็นตัวแทนประสบการณ์และชีวิตของมนุษย์

(สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์หรือเผชิญในชีวิตของพวกเขา หรือปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตที่เขา)

และผู้ที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างก็แสดงออกถึงการเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน

ไม่ว่าเจ้ามีประสบการณ์ของสังคมหรือไม่และไม่ว่าเจ้าใช้ชีวิตจริงๆ

ในครอบครัวของเจ้าและได้รับประสบการณ์ภายในนั้นอย่างไร สามารถมองเห็นได้ในสิ่งที่เจ้าแสดงออก

ในขณะที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีประสบการณ์ทางสังคมหรือไม่ในพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง
จุติเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงแก่นแท้ของมนุษย์

และทรงสามารถเปิดเผยการปฏิบัติประเภทต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวกับผู้คนทุกประเภท

พระองค์ทรงพระปรีชายิ่งกว่านั้นในการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายและพฤติกรรมที่เป็นกบฏของพวก
มนุษย์ พระองค์ไม่ดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนทางโลก

แต่พระองค์ทรงตระหนักถึงธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาและความเสื่อมทรามทั้งหมดของผู้คนทางโลก

นี่คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงจัดการกับโลก พระองค์ทรงรู้กฎการจัดการโลก

เพราะพระองค์เข้าพระทัยธรรมชาติของมนุษย์อย่างครบถ้วน

พระองค์ทรงรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณที่ตาของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและหูของมนุษย์ไม่สามารถ
ได้ยิน ทั้งในวันนี้และในอดีต

นี่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ใช่ปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตและการอัศจรรย์ที่ผู้คนยังลืกลืได้ยาก

นี่คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งเปิดกว้างต่อผู้คนและซ่อนเร้นจากผู้คนด้วยเช่นกัน

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกไม่ใช่สิ่งที่บุคคลเห็นอุปคติเป็น

แต่เป็นพระลักษณะโดยธรรมชาติของพระวิญญาณและสิ่งที่พระวิญญาณทรงเป็น

พระองค์ไม่ได้ทรงพระดำเนินทั่วโลก แต่ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลก พระองค์ทรงสัมผัสกับ

“พวกลิงคล้ายคน” ที่ไม่มีความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

แต่พระองค์ทรงแสดงพระวณะที่สูงกว่าความรู้และสูงกว่าเหล่ามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่

พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพภายในกลุ่มผู้ที่ทิ่มและด้านชา

ผู้ที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ไม่เข้าใจธรรมเนียมและชีวิตของมนุษยชาติ

แต่พระองค์ทรงสามารถขอให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และในขณะเดียวกันก็ทรงเปิดเผยพื้นฐานและสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อยของมวลมนุษย์
ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งสูงส่งกว่าสิ่งที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดคนใดเป็น สำหรับพระองค์แล้ว
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับชีวิตทางสังคมที่ซับซ้อน ยุ่งยาก
และสทปรกเพื่อที่จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำและเปิดเผยถึงแก่นแท้ของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอย่าง
ถ้วนทั่ว ชีวิตทางสังคมที่สทปรกไม่เสริมสร้างเนื้อหนังของพระองค์
พระราชกิจและพระวณะของพระองค์เพียงเปิดเผยถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์เท่านั้น
และไม่ได้จัดเตรียมประสบการณ์และบทเรียนเพื่อการจัดการโลกให้กับมนุษย์
พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องเจาะลึกด้านสังคมหรือครอบครัวของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์
การตีแผ่และการพิพากษามนุษย์ไม่ใช่การแสดงออกถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์
นั่นคือการเปิดเผยของพระองค์ถึงความไม่ชอบธรรมของมนุษย์หลังจากที่ทรงได้รู้ถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์
มาเป็นเวลานานและทรงชิงชังความเสื่อมทรามของมนุษย์
พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำทั้งหมดมีความหมายเพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์
และเพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น มีเพียงพระองค์ที่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้
พระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดสามารถสัมฤทธิ์ได้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 181

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำไม่ได้เป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์
ส่วนงานที่มนุษย์ทำเป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเขา ทุกคนพูดถึงประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา
พระเจ้าทรงสามารถแสดงออกถึงความจริงได้โดยตรง
ในขณะที่มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงประสบการณ์ที่สอดคล้องกับความจริงที่เขาได้รับประสบการณ์มาแล้ว
เท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีกฎเกณฑ์และไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลาหรือภูมิศาสตร์
พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นได้ทุกที่ทุกเวลา
พระองค์ทรงพระราชกิจตามที่พระองค์มีพระประสงค์ งานของมนุษย์มีเงื่อนไขและบริบท
หากปราศจากสิ่งเหล่านี้
เขาจะไร้ความสามารถที่จะทำงานและไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าหรือประสบการณ์ที่เขามีเกี่ยวกับความจริง
ในการที่จะบอกว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นพระราชกิจของพระเจ้าเองหรืองานของมนุษย์นั้น
เจ้าเพียงต้องเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทั้งสอง
หากไม่มีพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำและมีเพียงงานของมนุษย์
เจ้าจะรู้เพียงว่าคำสอนของมนุษย์นั้นสูงเกินความสามารถของบุคคลอื่นๆ ทั้งหมด น้ำเสียงการพูดของพวกเขา
หลักการของพวกเขาในการรับมือกับสิ่งต่างๆ
และกิริยาอันมีประสบการณ์และมั่นคงของพวกเขาในการทำงานนั้นอยู่เกินเอื้อมสำหรับผู้อื่น
พวกเจ้าทุกคนต่างเลื่อมใสผู้คนที่มีขีดความสามารถดีและความรู้ที่สูงส่งเหล่านี้
แต่เจ้าไม่สามารถมองเห็นจากพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์อยู่สูง
เพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงธรรมดา และเมื่อทรงพระราชกิจ พระองค์ทรงปกติและเป็นจริง
กระนั้นยังทรงไม่อาจวัดได้โดยมนุษย์ธรรมดา ซึ่งดังนั้นจึงทำให้ผู้คนรู้สึกมีความเคารพประเภทหนึ่งต่อพระองค์
บางทีประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งในการทำงานของเขาเหล่านั้นเป็นพิเศษ
หรือจินตนาการและการใช้เหตุผลของเขาเหล่านั้นเป็นพิเศษ และสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาก็ดีเป็นพิเศษ
ลักษณะเช่นนั้นจะสามารถรับความเลื่อมใสของผู้คนได้เท่านั้น
แต่ไม่สามารถปลุกเร้าความเกรงขามและเกรงกลัวของพวกเขาได้
ผู้คนทั้งหมดต่างเลื่อมใสผู้ที่สามารถทำงานได้ดี ผู้ที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งเป็นพิเศษ
และผู้ที่สามารถปฏิบัติตามความจริง แต่ผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันสามารถเอาความเกรงขามออกมาได้
มีเพียงความเลื่อมใสและความอิจฉาเท่านั้น
แต่ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เลื่อมใสพระเจ้า

พวกเขากลับรู้สึกว่าการราชกิจของพระองค์อยู่เกินเอื้อมของมนุษย์และยากที่มนุษย์จะหยั่งถึงได้
ว่าการราชกิจของพระองค์สดชื่นและน่าพิศวง เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
ความรู้แรกที่เขามีเกี่ยวกับพระองค์คือพระองค์ทรงยากหยั่งถึง ทรงชาญฉลาด และทรงน่าพิศวง
และพวกเขาเคารพพระองค์และรู้สึกถึงความลึกลับของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำโดยไม่รู้ตัว
ซึ่งอยู่เกินจากความรู้ความเข้าใจของจิตใจมนุษย์
ผู้คนเพียงต้องการที่จะมีความสามารถทำได้ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์
เพื่อให้สมดังพระองค์ทรงพึงปรารถนาเท่านั้น พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเกินพระพักตร์พระองค์
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นไปไกลเกินกว่าความคิดและจินตนาการของมนุษย์
และมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้ แม้กระทั่งมนุษย์เองก็ไม่ได้รู้ถึงความไม่เพียงพอของตนเอง กระนั้น
พระเจ้าทรงสร้างเส้นทางใหม่และได้ทรงมานำมนุษย์เข้าสู่โลกที่ใหม่กว่าและสวยงามกว่า
และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์จึงได้สร้างความก้าวหน้าใหม่ๆ และได้มีการเริ่มต้นใหม่
สิ่งที่ผู้คนรู้สึกเพื่อพระเจ้าไม่ใช่ความเลื่อมใส หรือไม่ใช่แค่ความเลื่อมใส
ประสบการณ์ที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขาคือความเกรงขามและความรัก
ความรู้สึกของพวกเขาคือพระเจ้าทรงน่าพิศวงโดยแท้
พระองค์ทรงพระราชกิจที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำได้ และตรัสสิ่งต่างๆ
ที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะพูดได้
ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามักรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้เสมอ
ผู้คนที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งเพียงพอจะสามารถเข้าใจความรักของพระเจ้า
พวกเขาสามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระองค์ ว่าพระราชกิจของพระองค์ช่างชาญฉลาด ช่างน่าพิศวง
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นพลังที่ไม่จำกัดที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา
มันไม่ใช่ความกลัวหรือความรักและความนับถือชั่วคราว
แต่เป็นสำนึกรับรู้อย่างลึกซึ้งถึงความสงสารที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์และการยอมผ่อนปรนให้กับเขา
อย่างไรก็ตาม
ผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระองค์สำนึกรับรู้ถึงพระบารมีของพระองค์แ
ละสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองใดๆ
แม้กระทั่งผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายก็ไร้ความสามารถที่จะหยั่งลึกพระอ
งค์ได้
ทุกผู้คนที่เคารพพระองค์อย่างแท้จริงรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
แต่ตรงกันข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเสมอ

พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้คนเลื่อมใสพระองค์ทั้งหมดหรือแสดงท่าทางแห่งการบนอบต่อพระองค์ แต่พวกเขาควรสัมผัสถึงความเคารพที่แท้จริงและการบนอบที่แท้จริง ในพระราชกิจอันมากมายของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่มีประสบการณ์ที่แท้จริงจะรู้สึกเคารพพระองค์ ซึ่งสูงกว่าการเลื่อมใส

ผู้คนได้มองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์เนื่องจากพระราชกิจการเตือนและการพิพากษาของพระองค์ และดังนั้นพวกเขาจึงเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าควรทรงได้รับการเคารพและเชื่อฟัง เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และอยู่เหนือกว่าของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง พระเจ้าทรงปรากฏด้วยพระองค์เองและทรงคงอยู่ชั่วนิรันดร์ และไม่ทรงใช้สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ควรค่าแก่การเคารพและการเชื่อฟัง มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการนี้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริงจึงรู้สึกถึงความเคารพต่อพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกที่ไม่ปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระองค์— พวกที่ไม่คำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าเลย—ไม่มีความเคารพต่อพระองค์ และถึงแม้ว่าพวกเขาจะติดตามพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้รับพิชิต พวกเขาคือผู้คนที่ไม่เชื่อฟังโดยธรรมชาติ ดังนั้น

สิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะสัมฤทธิ์ผลโดยการทรงพระราชกิจเพื่อให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดได้มีหัวใจแห่งการเคารพให้กับพระผู้สร้าง นมัสการพระองค์ และบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข นี่คือผลลัพธ์สุดท้ายที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์มีจุดมุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ หากผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจดังกล่าวไม่เคารพพระเจ้าแม้แต่แต่น้อย และหากการไม่เชื่อฟังในอดีตของเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถูกกำจัดอย่างแน่นอน หากทำที่ที่บุคคลหนึ่งมีต่อพระเจ้าเป็นเพียงการเลื่อมใสพระองค์หรือการแสดงความนับถือต่อพระองค์จากที่ไกล ๆ และไม่ใช้การรักพระองค์เลยแม้แต่แต่น้อย

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือผลลัพธ์ที่บุคคลที่ปราศจากหัวใจที่รักพระเจ้าได้มาถึง และบุคคลนั้นขาดเงื่อนไขที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หากพระราชกิจมากมายไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักที่แท้จริงของบุคคล

เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นก็ไม่ได้รับพระเจ้า และไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างจริงจังแท้

บุคคลที่ไม่ได้รักพระเจ้าไม่ได้รักความจริงและดังนั้นจึงไม่สามารถได้รับพระเจ้า

แล้วจะนับประสาอะไรกับการได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะเคารพพระเจ้าได้

ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรก็ตาม

และไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาอย่างไรก็ตาม
เหล่านี้คือผู้คนที่มีความเชื่อที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และผู้ที่มีอุปนิสัยชั่วร้ายอย่างถึงที่สุด
ทุกคนที่ไม่เคารพพระเจ้าจะต้องถูกกำจัด ต้องเป็นเป้าหมายการลงโทษ
และต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกับผู้ที่ทำความชั่ว และต้องทนทุกข์มากกว่าผู้ที่ได้กระทำความผิดที่ไม่ชอบธรรม

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 182

ที่จริงแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าแตกต่างไปจากงานของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น

การแสดงออกทั้งหลายของพระองค์จะสามารถเป็นอย่างเดียวกับการแสดงออกของพวกเขาได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะของพระองค์เอง ในขณะที่มนุษย์มีหน้าที่ทั้งหลายที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์

ในขณะที่หน้าที่ของมนุษย์นั้นจำแลงรูปอยู่ในประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์และแสดงออกในการไล่ตามเสาะหาทั้งหลายของมนุษย์ ดังนั้นจึงกลายเป็นที่ชัดเจน โดยผ่านทางพระราชกิจซึ่งได้รับการปฏิบัติเสร็จสิ้น

ว่าจะไบบางอย่างคือการแสดงออกของพระเจ้าหรือการแสดงออกของมนุษย์

ไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการอธิบายโดยพระเจ้าพระองค์เอง

อีกทั้งไม่จำเป็นต้องพึงประสงค์ให้มนุษย์พยายามมุ่งมั่นที่จะเป็นพยาน ยิ่งไปกว่านั้น

ไม่จำเป็นที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงหยุดยั้งบุคคลใดๆ ทั้งหมดนี้มาในฐานะวิวัฒนาการตามธรรมชาติ นั้นไม่ได้ถูกบังคับและไม่ใช่ว่าจะไบบางอย่างที่มนุษย์สามารถแทรกแซงได้

หน้าที่ของมนุษย์สามารถรับรู้ได้โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา

และไม่ได้พึงประสงค์ให้ผู้คนต้องทำงานเกี่ยวกับประสบการณ์พิเศษใดๆ

แก่นแท้ทั้งหมดของมนุษย์สามารถถูกเปิดเผยได้ขณะที่พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ของตน

ในขณะที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงพระอุปนิสัยในเนื้อแท้ของพระองค์ในขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ หากนั่นเป็นงานของมนุษย์ นั่นก็ย่อมไม่สามารถถูกปกปิดได้มิด หากนั่นเป็นพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมเป็นไปได้ยิ่งขึ้นไปอีกที่พระอุปนิสัยของพระเจ้าจะถูกปกปิดโดยใครก็ตาม

นับประสาอะไรที่จะถูกควบคุมโดยมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นพระเจ้า

และงานและคำพูดของพวกเขาที่ไม่สามารถคิดได้ว่าศักดิ์สิทธิ์หรือพิจารณาว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

กล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์เพราะพระองค์ได้ทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนัง

แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นงานของมนุษย์หรือหน้าที่ของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

ถ้อยคำรัสขของพระเจ้าและจดหมายทั้งหลายของเปาโลไม่สามารถนำไปเทียบเท่ากันได้

อีกทั้งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าและคำพูดเกี่ยวกับการสั่งสอนของมนุษย์ก็ไม่สามารถนำไปพูดถึงบนเงื่อนไขที่เท่ากันได้ ดังนั้น จึงมีหลักการต่างๆ ที่แยกแยะพระราชกิจของพระเจ้าจากงานของมนุษย์

เหล่านี้ได้รับการแยกแยะตามแก่นแท้ต่างๆ ของตัวเอง

ไม่ใช่ตามวงเขตของงานหรือความมีประสิทธิภาพชั่วคราวของงาน เกี่ยวกับหัวเรื่องนี้

ผู้คนส่วนใหญ่ทำข้อผิดพลาดเกี่ยวกับหลักการ นี่เป็นเพราะมนุษย์ดูที่ภายนอก ซึ่งพวกเขาสามารถสัมผัสได้

ในขณะที่พระเจ้าทอดพระเนตรที่แก่นแท้ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเนื้อของมวลมนุษย์

หากเจ้าถือว่าพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั่วไป
และมองว่างานขนาดใหญ่ของมนุษย์เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งทรงสวมใส่ในเนื้อหนัง
แทนที่จะเป็นหน้าที่ซึ่งมนุษย์ทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่เข้าใจผิดในหลักการหรือ? หรือ?
จดหมายทั้งหลายและอัครสาวกทั้งหลายของมนุษย์สามารถเขียนขึ้นได้อย่างง่ายดาย
แต่เพียงบนรากฐานของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม
ถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างง่ายดายโดยมนุษย์หรือทำให้สัมฤทธิ์ผล
ได้โดยสติปัญญาและการคิดมนุษย์
อีกทั้งผู้คนไม่สามารถอธิบายถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างถ้วนทั่วภายหลังจากที่ได้สำรวจสิ่งเหล่านั้น
แล้ว หากเรื่องเกี่ยวกับหลักการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาใดๆ ในพวกเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็เป็นที่ยืนยันว่าความเชื่อของพวกเจ้านั้นไม่แท้จริงอย่างยิ่งหรือไม่ได้รับการทดลอง
อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าความเชื่อของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความคลุมเครือ และทั้งสับสนงุนงงและไร้ซึ่งหลักการ
หากปราศจากความเข้าใจกระทั่งประเด็นปัญหาสำคัญทั้งหลายอันเป็นพื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์แล้ว
ความเชื่อประเภทนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่ขาดพร่องความสามารถในการเข้าใจอย่างสิ้นเชิงหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ามีจุดยืนว่าด้วยจดหมาย 13 ฉบับอย่างไร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 183

พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง

พระองค์เสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจการตรึงกางเขน และผ่านการตรึงกางเขนนั่น

พระเจ้าทรงได้รับส่วนหนึ่งของพระสิริของพระองค์ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาบังเกิดในเนื้อหนัง

พระองค์สามารถถ่อมพระทัยและหลบซ่อน และทรงสามารถสู้ทนความทุกข์มหาศาลได้

แม้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง พระองค์ยังทรงสู้ทนทุกการถูกเหยียดหยามและทุกการกล่าวคำหาบช้า

และพระองค์ทรงสู้ทนความเจ็บปวดอันแสนสาหัสในการถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่

ให้เสร็จสมบูรณ์ หลังจากพระราชกิจในช่วงระยะนี้ได้สรุปปิดตัวลงแล้ว

แม้ผู้คนมองเห็นว่าพระเจ้าทรงได้รับพระสิริอันใหญ่หลวง

นี้ไม่ใช่ความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระสิริของพระองค์

แต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระสิริของพระองค์เท่านั้นที่พระองค์ทรงได้รับจากพระเยซู

ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงสามารถสู้ทนทุกความยากลำบาก ถ่อมพระทัยและหลบซ่อนตัว ถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้า

พระเจ้าก็ทรงได้รับพระสิริของพระองค์เพียงหนึ่งส่วนเท่านั้น

และพระองค์ทรงได้รับพระสิริของพระองค์ในประเทศอิสราเอล พระเจ้ายังทรงมีพระสิริอยู่อีกหนึ่งส่วน

นั่นก็คือ

การเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างจริงจังและทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อม

ในระหว่างช่วงระยะพระราชกิจของพระเยซู พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหนือธรรมชาติบางประการ

แต่พระราชกิจในช่วงระยะนั้นไม่ใช่เพียงเพื่อทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์แต่อย่างใด

โดยหลักแล้วเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงสามารถทนทุกข์และถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้าได้

ว่าพระเยซูทรงสามารถทนทุกข์ความเจ็บปวดมหาศาลได้ก็เพราะพระองค์ทรงรักพระเจ้า

และว่าพระองค์ยังคงเต็มพระทัยที่จะพลีอุทิศชีวิตของพระองค์เพื่อนำพระทัยของพระเจ้าถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทอด

ทิ้งพระองค์ก็ตาม

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นในประเทศอิสราเอลและพระเยซูทรงถูกตอก

ตรึงกับกางเขนแล้ว พระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติ และพระเจ้าทรงแสดงคำพยานต่อหน้าชาดาน

พวกเจ้าทั้งไม่รู้อีกทั้งไม่เคยเห็นว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังอย่างไรในประเทศจีน ดังนั้น

พวกเจ้าจะสามารถมองเห็นว่าพระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติอย่างไร?

เมื่อพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมากมายในพวกเจ้าจนพวกเจ้ายืนหยัดมั่นคง

เมื่อนั้นพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนี้จึงประสบความสำเร็จ และนี่คือส่วนหนึ่งของพระสิริของพระเจ้า

พวกเจ้ามองเห็นเพียงสิ่งนี้ และพวกเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ยังไม่ได้มอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
พวกเจ้ายังไม่ได้มองเห็นพระสิริอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
เจ้ามองเห็นเพียงว่าพระเจ้าได้ทรงพิชิตหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ว่าพวกเจ้าไม่มีวันสามารถไปจากพระองค์ได้
และจะติดตามพระเจ้าไปจนถึงที่สุดและหัวใจของเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และนี่คือพระสิริของพระเจ้า
เจ้ามองเห็นพระสิริของพระเจ้าในสิ่งใด? ในผลของพระราชกิจของพระองค์ในผู้คน
ผู้คนมองเห็นว่าพระเจ้าทรงดียิ่งนัก พวกเขามีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และไม่เต็มใจที่จะไปจากพระองค์
และนี่คือพระสิริของพระเจ้า เมื่อความแข็งแกร่งของพี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลายเกิดขึ้น
และพวกเขาสามารถรักพระเจ้าจากหัวใจของพวกเขา
มองเห็นอุทยานภาพอันสูงสุดของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ
อุทยานภาพอันหาใดเปรียบได้แห่งพระวาระของพระองค์
เมื่อพวกเขามองเห็นว่าพระวาระของพระองค์มีสิทธิอำนาจ
และว่าพระองค์ทรงสามารถริเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในเมืองร้างของประเทศจีนแผ่นดินใหญ่
และแม้ว่าผู้คนกำลังอ่อนแอ แต่เมื่อหัวใจของพวกเขากราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และพวกเขาเต็มใจยอมรับพระวาระของพระเจ้า และแม้ว่าพวกเขาอ่อนแอและไม่คู่ควร
แต่เมื่อพวกเขาสามารถมองเห็นว่าพระวาระของพระเจ้าช่างควรค่าต่อความรักและช่างคู่ควรแก่การทะนุถนอมข
องพวกเขา เช่นนั้นนี่คือพระสิริของพระเจ้า เมื่อถึงวันที่ผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และสามารถยอมจำนนเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์
และฝากความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริส่วนที่สองอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
กล่าวได้ว่าเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติได้เสร็จสิ้นอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่จะมาถึงบทอวสาน กล่าวคือ
เมื่อบรรดาผู้ที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้รับเลือกสรร โดยพระเจ้านั้น ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว
พระเจ้าจะทรงได้รับพระเกียรติ
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ได้ทรงนำส่วนที่สองของพระสิริของพระองค์ไปทางทิศตะวันออก
แล้วแต่พระสิรินี้ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
พระเจ้าได้ทรงนำพระราชกิจของพระองค์มาทางทิศตะวันออกแล้ว พระองค์ได้เสด็จมาที่ทิศตะวันออกแล้ว
และนี่คือพระสิริของพระเจ้า วันนี้ ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์จะยังไม่แล้วเสร็จ
แต่เพราะพระเจ้าได้ตัดสินใจที่จะทรงพระราชกิจแล้ว พระราชกิจนี้จะมีอันสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน
พระเจ้าได้ตัดสินใจแล้วว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจในประเทศจีนให้เสร็จสิ้น

และพระองค์ทรงตั้งมั่นที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์ ดังนั้น พระองค์ไม่ประทานทางออกให้เจ้า—
พระองค์ได้ทรงพิชิตหัวใจของเจ้าแล้ว และเจ้าต้องเดินหน้าต่อไปไม่ว่าเจ้าจะต้องการหรือไม่ก็ตาม
และเมื่อพวกเจ้าได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว พระเจ้าก็ทรงได้รับพระเกียรติ วันนี้
พระเจ้ายังไม่ได้รับพระเกียรติอย่างสมบูรณ์ เพราะพวกเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ถึงแม้ว่าหัวใจของพวกเจ้าได้กลับไปหาพระเจ้าแล้ว ยังคงมีความอ่อนแอมากมายในเนื้อหนังของเจ้า
เจ้าไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย เจ้ารู้ความสามารถที่จะใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า
และเจ้ายังมีสิ่งต่างๆ ในด้านลบมากมายที่พวกเจ้าจำต้องกำจัดออกไปจากตัวของพวกเจ้า
และเจ้ายังต้องก้าวผ่านการทดสอบและกระบวนการถูกล้างอีกมากมาย
มีเพียงในหนทางนั้นเท่านั้นที่อุปนิสัยชีวิตของเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้
และเจ้าจะสามารถถูกพระเจ้ารับไว้ได้

คัดตอนมาจาก “บทสนทนารวบรวมเกี่ยวกับ ‘อาณาจักรพันปี’ ได้มาถึงแล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 184

ณ เวลานั้น พระราชกิจของพระเยซูคือพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง บาปต่างๆ
ของทุกคนที่เชื่อในพระองค์ได้รับการอภัย ตราบเท่าที่เจ้าเชื่อในพระองค์ พระองค์จะทรงไถ่เจ้า
หากเจ้าเชื่อในพระองค์ เจ้าก็ไม่ต้องเป็นคนบาปอีกต่อไป เจ้าได้รับการปลดปล่อยจากบาปของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เป็นความหมายของการได้รับการช่วยให้อุด และการได้รับความเป็นธรรมโดยความเชื่อ
แต่ถึงกระนั้นในบรรดาผู้ที่เชื่อ ก็ยังคงมีสิ่งที่เป็นกบฏและต่อต้านพระเจ้า และที่ยังคงต้องค่อยๆ ลบออกไป
ความรอดมิได้หมายความว่ามนุษย์ต้องได้รับการรับไว้โดยพระเยซูโดยสิ้นเชิง
แต่หมายความว่ามนุษย์จะไม่มีบาปอีกต่อไป หมายความว่าเขาได้รับการอภัยบาปของเขาแล้ว หากว่าเจ้าเชื่อ
เจ้าจะไม่มีวันมีบาปอีก ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่บรรดาสาวกของพระองค์ไม่อาจจับใจความได้
และได้ตรัสมากมายหลายอย่างที่ผู้คนไม่เข้าใจ นี่เป็นเพราะ ณ เวลานั้น พระองค์มิได้ให้คำอธิบายใดๆ
ด้วยเหตุนี้เอง หลายปีหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จจากไป มัทธิวได้ทำทะเบียนลำดับวงศ์ขึ้นเพื่อพระเยซู
และคนอื่นๆ ก็ได้ทำงานมากมายที่มาจากเจตจำนงของมนุษย์
พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและได้รับมนุษย์ แต่เพื่อทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง
นั่นคือ การนำมาซึ่งข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์
และการทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนครบบริบูรณ์ และดังนั้น ทนทีที่พระเยซูถูกตรึงกางเขน
พระราชกิจของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์ แต่ในช่วงระยะปัจจุบันนี้—
ที่เป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย—มีพระวณะที่ต้องตรัสออกไปมากขึ้น มีพระราชกิจที่ต้องทำมากขึ้น
และต้องมีกระบวนการต่างๆ มากมาย ดังนั้น ความล้าลึกต่างๆ

จากพระราชกิจของพระเยซูและพระยาห์เวห์ก็ต้องได้รับการเปิดเผยด้วยเช่นกัน
เพื่อที่ผู้คนทั้งปวงอาจจะได้มีความเข้าใจและความกระจำแจ้งในการเชื่อของพวกเขา
เพราะนี่คือพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย และยุคสุดท้ายคือบทวสานของพระราชกิจของพระเจ้า
เป็นเวลาแห่งการสรุปปิดตัวพระราชกิจ
พระราชกิจช่วงระยะนี้จะชี้แจงธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์และการไถ่ของพระเยซูแก่เจ้า
และโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจจะได้เข้าใจพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ของพระเจ้า และซึ่งคุณค่ากับนัยสำคัญและเนื้อแท้ทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนี้
และเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงกระทำไปและพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัส
สไป และปรับการเชื่อถือและการรักใคร่บูชาในพระคัมภีร์แบบมีขอบเขตของเจ้าให้สมดุล
ทั้งหมดนี้จะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้

เจ้าจะได้มาเข้าใจทั้งพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำและพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

เจ้าจะเข้าใจและมองเห็นทั้งหมดเกี่ยวกับความจริง ชีวิต และหนทาง

ในพระราชกิจช่วงระยะที่พระเยซูทรงกระทำนั้น

ทำไมพระเยซูจึงเสด็จจากไปโดยที่มิได้ทำการสรุปปิดตัวพระราชกิจ?

เพราะพระราชกิจในช่วงระยะของพระเยซูนั้นมีใช่พระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัว

เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระวณะของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานด้วยเช่นกัน

หลังจากการตรึงกางเขนของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ก็เสร็จสิ้นโดยครบบริบูรณ์

ช่วงระยะปัจจุบันแตกต่างออกไป กล่าวคือ

หลังจากที่พระวณะได้ถูกตรึงออกไปจนถึงบทวสานและพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้วเท่านั้น พระราชกิจของพระองค์จึงจะได้เสร็จสิ้นลง

ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้น ยังมีพระวณะอีกมากมายที่ยังไม่ได้ตรึงออกไป

หรือที่ยังไม่ได้รับการบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วน แต่ถึงกระนั้น

พระเยซูก็ได้ทรงใส่พระทัยว่าพระองค์ได้ตรึงหรือมิได้ตรึงสิ่งใดไป

เพราะพันธกิจของพระองค์มิใช่พันธกิจเกี่ยวกับพระวณะ และดังนั้น

หลังจากพระองค์ทรงถูกตรึงกับกางเขน พระองค์จึงเสด็จจากไป

พระราชกิจในช่วงระยะนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการตรึงกางเขนเป็นสำคัญ

และไม่เหมือนกับช่วงระยะปัจจุบัน

พระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้โดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความครบบริบูรณ์ ของการทำให้ชัดเจน

และของการนำพระราชกิจทั้งหมดไปสู่การสรุปปิดตัว

หากพระวณะทั้งหลายไม่ได้ถูกตรึงออกไปจนถึงบทวสานของมัน

ก็จะไม่มีหนทางในการสรุปปิดตัวพระราชกิจนี้ เพราะในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนั้น

พระราชกิจทั้งหมดจะถูกนำไปถึงบทวสานและทำให้สำเร็จลุล่วงโดยการใช้พระวณะ ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ พระองค์ได้เสด็จจากไปอย่างเงียบๆ

และวันนี้ยังคงมีผู้ที่ไม่เข้าใจพระวณะของพระองค์อีกมากมายหลายคน

ผู้ที่ความเข้าใจของพวกเขาเป็นความเข้าใจที่ผิดแต่ถึงกระนั้นพวกเขายังคงเชื่อมั่นว่ามันถูก และไม่รู้ว่าพวกเขาผิด

ในที่สุด ช่วงระยะปัจจุบันนี้จะนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์

และจะจัดเตรียมการสรุปปิดตัวของมัน ทุกคนจะได้มาเข้าใจและรู้จักแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวมนุษย์ เจตนาต่างๆ ของเขา ความเข้าใจผิดของเขา

มโนคติอันหลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู ทรศนะของเขาเกี่ยวกับชนต่างชาติ

และความเบี่ยงเบนและความผิดพลาดอื่นๆ ของพวกเขาจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
และมนุษย์จะเข้าใจเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องทั้งหมด และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำทั้งหมด
และความจริงทั้งหมดทั้งหมด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น พระราชกิจช่วงระยะนี้จะได้มาถึงบทอวสาน
พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการทรงสร้างโลก มันคือการเริ่มต้น
พระราชกิจช่วงระยะนี้คือบทอวสานของพระราชกิจ และมันคือการสรุปปิดตัว เมื่อแรกเริ่ม
พระราชกิจของพระเจ้าได้ดำเนินการท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากอิสราเอล
และมันคือรุ่งอรุณของศักราชใหม่ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
พระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการในประเทศที่ไม่บริสุทธิ์มากที่สุดจากบรรดาประเทศทั้งหมด
เพื่อพิพากษาโลกและนำพาผู้คนไปสู่บทอวสาน ในช่วงระยะแรกนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าได้ทำไปในสถานที่ที่สกปรกที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
และช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการขึ้นในสถานที่ที่มีดีที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด
และความมืดนี้จะถูกขับออกไป และความสว่างจะถูกนำออกมา และผู้คนทั้งหมดจะได้รับการพิชิต
เมื่อผู้คนจากสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ที่สุดและมีดีที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดนี้ได้รับการพิชิตแล้ว
และประชากรทั้งหมดทั้งหมดได้ยอมรับว่ามีพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง
และทุกบุคคลได้มีความมั่นใจอย่างเต็มที่ เช่นนั้นแล้ว
ข้อเท็จจริงจะถูกนำมาใช้เพื่อดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล
พระราชกิจช่วงระยะนี้เป็นสัญลักษณ์ กล่าวคือ ทันทีที่พระราชกิจของยุคนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหกพันปีจะได้มาถึงบทอวสานอันครบบริบูรณ์
ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ในสถานที่ที่มีดีที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดได้รับการพิชิตแล้ว
ก็เป็นที่น่าพอใจว่ามันจะเป็นเช่นนั้นในที่อื่นทุกแห่งด้วยเช่นกัน เช่นนี้เอง
มีเพียงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในประเทศจีนเท่านั้นที่นำการแสดงสัญลักษณ์อย่างมีความหมายมา
ประเทศจีนรวบรวมกำลังบังคับของความมืดทั้งหมดเอาไว้ในตัว
และผู้คนของประเทศจีนเป็นตัวแทนของทุกคนผู้มีเนื้อหนัง มีชาติาน และมีเลือดเนื้อ
ผู้คนชาวจีนนี่เองที่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกพญานาคใหญ่สีแดงทำให้เสื่อมทรามมากที่สุด
ผู้ซึ่งมีการต่อต้านพระเจ้าที่หนักหน่วงที่สุด
ผู้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำช้าและไม่บริสุทธิ์มากที่สุด
และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นแม่แบบของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทรามทั้งหมด
นี่มิใช่หมายความว่าประเทศอื่นๆ จะไม่มีปัญหาใดเลย
โมนอคดิอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ล้วนเหมือนกันทั้งหมด

และถึงแม้ว่าผู้คนของประเทศเหล่านี้จะมีขีดความสามารถสูง แต่หากพวกเขาไม่รู้จักรบเจ้า เช่นนั้นแล้ว มันก็ต้องเป็นว่าพวกเขาต่อต้านพระองค์ เหตุใดชาวฮิวจึงได้ต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า? เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้ต่อต้านพระองค์ด้วยเช่นกัน? เหตุใดยูดาจึงได้ทรยศพระเยซู? ณ เวลานั้น สาวกจำนวนมากไม่รู้จักรบเยซู หลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนและได้ฟื้นขึ้นอีกครั้ง เหตุใดผู้คนจึงยังคงไม่เชื่อในพระองค์? การไม่เชื่อฟังของมนุษย์ไม่เป็นเหมือนกันทั้งหมดหรือ? ผู้คนของประเทศจีนเพียงถูกยกมาเป็นตัวอย่างเท่านั้นเอง และเมื่อพวกเขาได้รับการพิชิต พวกเขาจะกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่าง และจะทำหน้าที่เป็นบุคคลที่อ้างอิงสำหรับคนอื่น ๆ เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่าพวกเขาคือผู้ช่วยให้กับแผนการบริหารจัดการของเรา? ในผู้คนของประเทศจีนนั่นเองที่เป็นความเสื่อมทราม ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ชอบธรรม การต่อต้าน และการเป็นกบฏได้ถูกสำแดงอย่างครบบริบูรณ์มากที่สุด และเปิดเผยอยู่ในรูปแบบต่างๆ ทั้งหมดของพวกเขา ในด้านหนึ่ง พวกเขามีขีดความสามารถอ่อนด้อย และอีกด้านหนึ่ง ชีวิตและกระบวนการทางความคิดของพวกเขาต่ำลง และนิสัยใจคอ สภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัวที่ำหนดของพวกเขา—ทั้งหมดล้วนอ่อนด้อยและต่ำลงมากที่สุด สถานะของพวกเขาต่ำด้อยด้วยเช่นกัน พระราชกิจในสถานที่นี้เป็นสัญลักษณ์ และหลังจากที่พระราชกิจทดสอบนี้ได้มีการดำเนินการด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแล้ว พระราชกิจที่ตามมาของพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดีว่านี้มาก หากพระราชกิจขั้นตอนนี้สามารถครบบริบูรณ์ได้ เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจที่ตามมาก็จะเป็นที่ชัดเจน ทันทีที่พระราชกิจขั้นตอนนี้ได้สำเร็จลุล่วงไป ก็จะสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างครบถ้วน และพระราชกิจแห่งการพิชิตจะตลอดทั่วทั้งจักรวาลก็จะได้มาถึงบัพทวารอันครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 185

การทรงพระราชกิจต่อพงศ์พันธุ์ของโมอับในตอนนี้คือการช่วยให้พวกที่ได้ตกลงสู่ความมืดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดให้รอด ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกสาปแช่ง แต่พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะรับพระสิริจากพวกเขา

เพราะในตอนแรกนั้นพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นผู้คนที่หัวใจของพวกเขามาจดพ้องพระเจ้า

มีเพียงการทำให้พวกที่ปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขามาเชื่อฟังและรักพระองค์เท่านั้นที่จะเป็นการพิชิตชัยที่แท้จริง และผลของพระราชกิจเช่นนั้นจะมีค่ามากที่สุดและโน้มน้าวให้เชื่อได้มากที่สุด

มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นการได้รับพระสิริ—นี่คือพระสิริที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับในยุคสุดท้าย ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้มีฐานะต่ำต้อย

แต่การที่ตอนนี้พวกเขาสามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้นั้นคือการยกระดับโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระราชกิจนี้มีความหมายอย่างยิ่ง และพระองค์ทรงได้รับผู้คนเหล่านี้โดยผ่านทาง การพิพากษา

เจตนารมณ์ของพระองค์ไม่ใช่การลงโทษผู้คนเหล่านี้ แต่เป็นการช่วยพวกเขาให้รอด

หากในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายพระองค์ยังคงทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในอิสราเอล

พระราชกิจนั้นจะไร้คุณค่า แม้วานั้นจะก่อให้เกิดผล แต่พระราชกิจนั้นจะไม่มีคุณค่าหรือนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

และพระองค์จะไม่ทรงสามารถรับพระสิริทั้งหมดได้ พระองค์กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา

พวกที่ได้ตกลงสู่สถานที่ที่มีมืดมิดที่สุดจากทุกแห่งหน พวกที่ล้าหลังมากที่สุด ผู้คนเหล่านี้ไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้า และไม่เคยรู้ว่ามีพระเจ้า

สิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายเหล่านี้ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจนพวกเขาลืมพระเจ้าไปแล้ว

พวกเขาถูกซาตานทำให้เหินห่างตาบอด และไม่รู้แต่อย่างใดเลยว่ามีพระเจ้าอยู่ในสวรรค์

ในหัวใจของพวกเขานั้น พวกเขารู้ทั้งหมดคนมีสสารรูปเคารพและนมีสสารซาตาน—

เขาไม่ได้เป็นพวกที่ต่ำต้อยที่สุด ล้าหลังที่สุดในบรรดาผู้คนหรือ?

เขาเป็นพวกที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาเนื้อหนัง ปราศจากอิสรภาพโดยส่วนตัวใดๆ

และเขาทนทุกข์กับความยากลำบากเช่นเดียวกัน พวกเขายังเป็นผู้คนที่อยู่ในระดับที่ต่ำที่สุดในสังคมนี้ด้วย

ปราศจากแม้กระทั่งอิสรภาพในการเชื่อ นัยสำคัญของการทรงพระราชกิจต่อพวกเขาคืออยู่ในที่นี้

การทรงพระราชกิจต่อพวกเขาซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับในวันนี้ไม่ได้หมายถึงจะเหยียดหยามพวกเขา

แต่เพื่อเผยนัยสำคัญของพระราชกิจนี้ สำหรับพวกเขาแล้ว พระราชกิจนี้เป็นการยกระดับที่ยิ่งใหญ่

หากบุคคลหนึ่งมีเหตุผลและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแล้ว พวกเขาจะพูดว่า “ฉันเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

ไม่ควรค่าอย่างแท้จริงที่จะได้รับการยกระดับที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นในวันนี้จากพระเจ้า หรือพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น

ในทุกสิ่งที่ฉันทำและพูด และตามสถานะและคุณค่าของฉันแล้วนั้น

ฉันไม่ควรค่าแก่พระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจากพระเจ้าแต่อย่างใดเลย

คนอิสราเอลมีความรักที่ยิ่งใหญ่ให้กับพระเจ้า

และพระคุณที่พวกเขาได้ชื่นชมนั้นพระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา

แต่สถานะของพวกเขาสูงกว่าของพวกเขาเรามากนัก อับราฮัมอุทิศแด่พระยาห์เวห์ยิ่งนัก

และเปโตรอุทิศแด่พระเยซูยิ่งนัก—การอุทิศของพวกเขาที่ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเขาเป็นร้อยเท่า

จากการกระทำของพวกเขา นั้น พวกเราไม่ควรค่าแก่การได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง”

การปรนนิบัติของผู้คนเหล่านี้ในประเทศจีนไม่สามารถนำมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เลย

นั่นเป็นความยุ่งเหยิงอย่างบริบูรณ์

การที่ตอนนี้เราได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้าอย่างมากมายิ่งนักนั้นเป็นการยกระดับของพระเจ้าทั้งสิ้น!

พวกเจ้าเคยได้แสวงหาพระราชกิจของพระเจ้าเมื่อใด? พวกเจ้าเคยได้พลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่อพระเจ้าเมื่อใด?

พวกเจ้าเคยพร้อมที่จะละทิ้งครอบครัวของพวกเจ้า บิดามารดาของพวกเจ้า และลูกหลานของพวกเจ้าเมื่อใด?

ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เคยได้จ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่! หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงนำเจ้าออกมา

จะมีพวกเจ้ากี่คนที่สามารถพลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างได้?

เจ้าได้ติดตามมาจนกระทั่งถึงวันนี้ก็ภายใต้แรงกดดันและการข่มขู่เท่านั้น การอุทิศของพวกเจ้าอยู่ที่ใด?

การเชื่อฟังของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? จากการกระทำของพวกเจ้า พวกเจ้าควรถูกทำลายเสียมานานแล้ว—

พวกเจ้าทั้งหมดถูกกวาดล้างจนสิ้น อะไรที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะชื่นชมพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น?

เจ้าไม่ควรค่าเลยแม้แต่น้อย! ผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้สร้างวิถีของพวกเขาเอง?

ผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้พบวิธีที่แท้จริงด้วยตัวเอง? พวกเจ้าทั้งหมดเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ขี้เกียจ

ตะกละตะกลาม และแสวงหาความสบาย! พวกเจ้าคิดหรือว่าพวกเจ้ายิ่งใหญ่? พวกเจ้ามีอะไรให้คุยโต?

แม้เมื่อเพิกเฉยต่อการที่พวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับแล้ว

ธรรมชาติของพวกเจ้าหรือที่เกิดของพวกเจ้าเป็นชนิดที่สูงที่สุดหรือ?

แม้เมื่อเพิกเฉยต่อการที่พวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของเขาแล้ว

พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับอย่างถาวรหรือ?

ความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลายสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่?

การตีแผ่ธรรมชาติของพวกเจ้าในตอนนี้เปิดเผยความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลายหรือไม่?

จงมองดูที่เป็นทาสของพวกเจ้า ชีวิตของพวกเจ้า และบุคลิกลักษณะของพวกเจ้า—

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าเป็นพวกที่ต่ำต้อยที่สุดของพวกที่ต่ำต้อยท่ามกลางมวลมนุษย์?

พวกเจ้ามีอะไรให้คุยโต? จงมองดูฐานะของพวกเจ้าในสังคม พวกเจ้าไม่ได้อยู่ที่ระดับต่ำที่สุดในสังคมหรือ?

พวกเจ้าคิดหรือว่าเราพูดผิดไป? อับราฮัมได้มอบถวายอิสอัค—พวกเจ้าได้มอบถวายสิ่งใด?

โยบได้มอบถวายทุกสิ่งทุกอย่าง—พวกเจ้าได้มอบถวายสิ่งใด? ผู้คนมากมายเหลือเกินได้ให้ชีวิตของพวกเข

ได้วางศิรชะของพวกเขาลง และหลังเลือดของพวกเขาเพื่อแสวงหาหนทางที่แท้จริง
พวกเจ้าเคยได้จ่ายราคานั้นหรือไม่? เมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว
พวกเจ้าไม่ได้มีคุณสมบัติที่จะชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นแต่อย่างใด
การพูดในวันนี้ว่าพวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับเป็นการใส่ร้ายเจ้าหรือ?
จงอย่าคำนึงถึงตัวเจ้าเองอย่างสูงส่งเกินไป เจ้าไม่มีสิ่งใดให้ชดเชย โศกเศร้าที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น
พระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้ถูกมอบให้กับเจ้าอย่างอิสระ พวกเจ้าไม่ได้พลีอุทิศสิ่งใด
กระนั้นพวกเจ้าก็ได้ชื่นชมพระคุณอย่างอิสระ พวกเจ้าไม่รู้สึกละอายหรือ?
หนทางที่แท้จริงนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าแสวงหาและพบด้วยตัวพวกเจ้าเองหรือ?
ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือที่ผลักดันให้พวกเจ้ายอมรับสิ่งนั้น? พวกเจ้าไม่เคยมีหัวใจที่จะแสวงหา
แล้วนับประสาอะไรกับหัวใจที่แสวงหาและถวิลหาความจริง พวกเจ้าแค่นั่งลงและชื่นชมสิ่งนั้น
พวกเจ้าได้รับความจริงนี้โดยไม่ได้สละความมานะพยายามเลยแม้แต่น้อย เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะมาร้องทุกข์?
เจ้าคิดหรือว่าเจ้ามีคุณค่าอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด?
เมื่อเทียบกับบรรดาผู้ที่ได้พลีอุทิศชีวิตของพวกเขาลงและหลังเลือดของพวกเขาลงแล้ว พวกเจ้ามีอะไรให้ร้องทุกข์?
การทำลายพวกเจ้าในตอนนี้คงจะถูกต้องและเป็นธรรมชาติ!
พวกเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากเชื่อฟังและติดตาม พวกเจ้าไม่ควรค่าเลย!
ส่วนใหญ่จากพวกที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าถูกเรียกออกมา
แต่หากสภาพแวดล้อมของเจ้าไม่ได้ผลักดันเจ้าหรือหากเจ้าไม่ได้ถูกเรียกแล้ว
พวกเจ้าก็จะไม่เต็มใจที่จะออกมาโดยสิ้นเชิง ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะรับการประกาศตัดขาดเช่นนั้นบ้าง?
ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะละทิ้งความยินดีของเนื้อหนังบ้าง?
พวกเจ้าทั้งหมดเป็นผู้คนที่ครั้นคร้อยอย่างละโมภในความสบายและแสวงหาชีวิตที่หรูหรา!
พวกเจ้าได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น—พวกเจ้ามีอะไรที่จะพูดอีก? พวกเจ้ามีข้อร้องทุกข์ใด?
พวกเจ้าได้รับอนุญาตให้ชื่นชมพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสวรรค์แล้ว
และพระราชกิจที่ไม่เคยมีการทรงกระทำมาก่อนบนแผ่นดินโลกได้รับการเผยต่อพวกเจ้าในวันนี้
นี่ไม่ใช่พระพรหรือ? พวกเจ้าถูกตีสอนเช่นนั้นในวันนี้เพราะพวกเจ้าต้านทานพระเจ้าและกบฏต่อพระองค์
เพราะการตีสอนนี้ พวกเจ้าจึงได้มองเห็นความปรานีและความรักของพระเจ้า
และยิ่งกว่านั้นพวกเจ้ายังคงได้มองเห็นความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์
เพราะการตีสอนนี้และเพราะความสกลปรกโสมมของมวลมนุษย์
พวกเจ้าจึงได้มองเห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
และพวกเจ้าได้มองเห็นความบริสุทธิ์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ นี่ไม่ใช่ความจริงที่หายากที่สุดหรือ?

นี่ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายหรือ? พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำนั้นเต็มไปด้วยความหมาย! ดังนั้น
ยิ่งฐานะของพวกเจ้าต่ำต้อยเท่าใด ก็ยิ่งพิสูจน์ให้เห็นมากยิ่งขึ้นเท่านั้นว่าพวกเจ้าได้รับการยกขึ้นสูงจากพระองค์
และยิ่งพิสูจน์ให้เห็นมากยิ่งขึ้นเท่านั้นว่าพระราชกิจของพระองค์มีคุณค่ายิ่งใหญ่ต่อพวกเจ้าในวันนี้
พระราชกิจนี้เป็นสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้เลย ซึ่งไม่สามารถรับได้จากที่อื่นใด! ตลอดหลายยุคสมัย
ไม่มีผู้ใดได้ชื่นชมความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าฐานะของพวกเจ้านั้นต่ำต้อยแสดงให้เห็นว่าความรอดของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด
และนั่นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อมวลมนุษย์—พระองค์ทรงช่วยให้รอด พระองค์ไม่ทรงทำลาย

ตัดตอนมาจาก “นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 186

เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นของโลก

และพระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อขึ้นชมโลก

สถานที่ที่การทรงพระราชกิจจะเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความหมายมากที่สุดคือสถานที่ที่พระองค์ประสูติ ไม่ว่าแผ่นดินนั้นจะบริสุทธิ์หรือสกปรกโสมม และไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใดก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

แม้ว่าทั้งหมดนั้นได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ตาม กระนั้น ทุกสรรพสิ่งยังคงเป็นของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาแผ่นดินที่สกปรกโสมมและทรงพระราชกิจที่นั่นเพื่อเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์

พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงรู้ทันการเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่เพื่อทรงพระราชกิจดังกล่าวเพื่อที่จะช่วยผู้คนแห่งแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้ให้รอด การนี้ได้กระทำไปเพื่อเป็นพยาน เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

สิ่งที่พระราชกิจดังกล่าวแสดงให้เห็นให้ผู้คนเห็นคือความชอบธรรมของพระเจ้า

และสามารถแสดงถึงมหาศรัทธาของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ความยิ่งใหญ่และความซื่อตรงของพระองค์ได้รับการสำแดงในความรอดของกลุ่มคนต่ำต้อยที่ผู้อื่นดูถูก

การเกิดในแผ่นดินที่สกปรกโสมมไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดเลยว่าพระองค์ทรงต่ำต้อย

นั่นเพียงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์เท่านั้น ยิ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งเผยความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ความรักที่ไร้จุดบกพร่องที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ออกมามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ถึงแม้ว่าพระองค์ประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมม

และถึงแม้ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาผู้คนที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสมมเช่นเดียวกับพระเยซูที่ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปในยุคพระคุณ แต่ทุกๆ

เศษเสี้ยวของพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดหรือ? ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่หรือ?

สองพันปีก่อน พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปเป็นเวลาหลายปี นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่ วันนี้ พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับกลุ่มคนที่สกปรกโสมมและต่ำต้อย

นี่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพวกมนุษย์อย่างพวกเจ้าหรือ?

หากไม่ใช่เพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงได้ดำรงพระชนม์ชีพและทนทุกข์กับคนบาปเป็นเวลาหลายปีหลังจากที่ประสูติในรางหญ้าแล้ว

? และหากไม่ใช่เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว เหตุใดพระองค์จึงเสด็จกลับมาหามนุษย์เป็นครั้งที่สอง

ประสูติในแผ่นดินนี้ที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน

และดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง?

พระเจ้ามิได้ทรงสัจย์ข้อหรือ? ส่วนใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อมวลมนุษย์?

ส่วนใดไม่ได้เป็นไปเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเขา? พระเจ้าทรงบริสุทธิ์—สิ่งนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้!

พระองค์ไม่ทรงเปราะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสมม

แม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสมมก็ตาม

ทั้งหมดนี้สามารถมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้น ไม่เห็นแก่พระองค์เองอย่างที่สุด และความทุกข์และการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนช่างยิ่งใหญ่อย่างที่สุด!

พวกเขารู้หรือว่าการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกเขาทั้งหมดและเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเขา

จำนวนใหญ่หลวงเพียงใด? แทนที่จะช่วยผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือบุตรของครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจให้รอด

พระองค์ตั้งพระทัยที่จะช่วยพวกที่ต่ำต้อยและโดนดูถูกแทน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ของพระองค์หรือ?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความชอบธรรมของพระองค์หรือ?

เพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดแล้วนั้น

พระองค์ทรงยินดีที่จะประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมมและทนทุกข์กับทุกๆ การดูหมิ่นเหยียดหยาม

พระเจ้าทรงแท้จริงยิ่งนัก—พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เท็จ ทุกๆ

ช่วงระยะของพระราชกิจไม่ได้กระทำไปในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเช่นนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดได้ร้ายพระองค์และกล่าวว่าพระองค์ประทับนั่งร่วมโต๊ะกับคนบาป

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดเหยียดหยันพระองค์และพูดว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบุตรของความสกปรกโสมม

ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้ที่ต่ำต้อยที่สุด

แต่พระองค์ยังคงอุทิศพระองค์เองอย่างไม่เห็นแก่พระองค์เอง

และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงยังคงทรงถูกปฏิเสธท่ามกลางมวลมนุษย์

ความทุกข์ที่พระองค์ทรงสู้ทนไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเขาหรือ?

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่ได้มากกว่าราคาที่พวกเขาได้จ่ายไปหรือ?

พวกเขาก่อเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมม กระนั้นพวกเขาก็ได้รับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

พวกเขาก่อเกิดในแผ่นดินที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน กระนั้นพวกเขาก็ได้รับการปกป้องที่ยิ่งใหญ่

พวกเขามีตัวเลือกใดหรือ? พวกเขามีข้อร้องทุกข์ใดหรือ?

ความทุกข์ที่พระเจ้าทรงสู้ทนไม่ได้ใหญ่หลวงกว่าความทุกข์ที่พวกเจ้าได้สู้ทนหรือ?

พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ทรงชื่นชมความปิติยินดีของโลกมนุษย์เลย

พระองค์ทรงรังเกียจสิ่งเช่นนั้น

พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อให้มนุษย์ถวายเป็นของทางวัตถุแด่พระองค์

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อชื่นชมอาหาร เสื้อผ้า และเครื่องประดับของมนุษย์

พระองค์ไม่ได้ประทัยกับสิ่งเหล่านี้ พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทนทุกข์เพื่อมนุษย์

ไม่ใช่เพื่อชื่นชมโศกนาฏทางโลก พระองค์เสด็จมาเพื่อทนทุกข์ เพื่อทรงพระราชกิจ

และเพื่อให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์ครบบริบูรณ์ พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกสถานที่ที่ดี

เพื่อดำรงพระชนม์ชีพในสถานเอกอัครราชทูตหรือโรงแรมที่สวยงาม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงมีบริวารมากมายที่คอยรับใช้พระองค์ จากสิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจหรือเพื่อความชื่นชมยินดี?

ตาของพวกเจ้ามองไม่เห็นหรือ? พระองค์ได้ประทานให้พวกเจ้ามากเพียงพอแล้ว?

หากพระองค์ประสูติในสถานที่ที่สะดวกสบายแล้ว พระองค์จะทรงสามารถได้รับพระสิริได้หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้หรือ? การที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจะมีนัยสำคัญใดๆ หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถช่วยกู้ผู้คนจากแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมมได้หรือ?

ผู้คนถามตามมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาว่า “ในเมื่อพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

แล้วเหตุใดพระองค์จึงประสูติในสถานที่ที่สกปรกโสมมของพวกเราเล่า?

พระองค์ทรงเกลียดและทรงรังเกียจมนุษย์ที่สกปรกโสมมอย่างพวกเรา

พระองค์ทรงรังเกียจการด้านทานของพวกเราและการกบฏของพวกเรา

ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ร่วมกับพวกเราเล่า?

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสูงสุด พระองค์สามารถประสูติในที่ใดก็ได้

แล้วเหตุใดพระองค์จึงต้องประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้? พระองค์ทรงติสอนและพิพากษาเราทุกวัน

และพระองค์ทรงรู้อย่างชัดเจนว่าพวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงยังคงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเราเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงประสูติในครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของโมอับ? เหตุใดพระองค์ทรงทำเช่นนั้น?”

ความคิดเช่นนั้นของพวกเจ้านั้นขาดเหตุผลโดยสิ้นเชิง!

มีเพียงพระราชกิจเช่นนั้นเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ความถ่อมใจของพระองค์ และความอ่อนอยู่ของพระองค์ได้

พระองค์เต็มพระทัยที่จะพลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์
และพระองค์ทรงสู้ทนความทุกข์ทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำการเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น เพื่อพิชิตซาตาน
จนสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดอาจนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ได้
มีเพียงการนี้เท่านั้นที่เป็นพระราชกิจที่มีค่าและเปี่ยมความหมาย

คัดตอนมาจาก “นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 187

ณ เวลานั้น ที่พระเยซูได้ทรงพระราชกิจอยู่ในยูเดีย พระองค์ได้ทรงทำอย่างเปิดเผยยิ่งนัก แต่ ณ ตอนนี
เราทำงานและพุดอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าอย่างลับๆ ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายหาได้ตระหนักรู้ไม่โดยสิ้นเชิง
งานของเราท่ามกลางพวกเจ้านั้นถูกปิดกั้นสำหรับพวกคนที่อยู่ภายนอก วณะเหล่านี้
การติสอนและการพิพากษาเหล่านี้เป็นที่รู้กันเฉพาะในหมู่พวกเจ้า และไม่มีใครอื่นอีกเลย
พระราชกิจนี้ทั้งหมดนี้ถูกดำเนินไปในท่ามกลางพวกเจ้าและได้รับการเปิดเผยต่อพวกเจ้าเท่านั้น
ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อนั้นไม่มีใครเลยที่รู้เรื่องนี้ เพราะมันยังไม่ถึงเวลา
ผู้คนเหล่านี้ในที่นี้ใกล้จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้วหลังจากที่ได้สู่ตนการติสอนมา
แต่พวกที่อยู่ภายนอกนั้นไม่รู้อะไรในการนี้เลย การนี้ซ่อนเร้นเกินไป! สำหรับพวกเขาแล้ว
การที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นถูกซ่อนเร้นเอาไว้ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสนี้
คนเราสามารถพุดได้เลยว่า พระองค์ทรงเปิดเผยกว้าง แม้ว่า ในพระเจ้านั้น ทั้งหมดล้วนเปิดเผยกว้าง
ทั้งหมดล้วนได้รับการเปิดเผย และทั้งหมดล้วนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ
นี่ก็เป็นจริงเฉพาะกับบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้น เท่าที่พิจารณาถึงพวกที่เหลือ พวกผู้ไม่เชื่อ
ไม่มีอะไรเลยที่ถูกทำให้รู้ พระราชกิจที่กำลังถูกดำเนินอยู่ ณ
เวลานี้ท่ามกลางพวกเจ้าและในประเทศจีนนั้นถูกปิดบังอย่างเกรงครัดเพื่อไม่ให้พวกเขา
หากพวกเขากลายเป็นไหวตัวรับรู้เกี่ยวกับพระราชกิจนี้ขึ้นมาแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขาจะทำก็คือ กล่าวโทษมันและเป็นเหตุให้มันถูกข่มเหง
พวกเขาจะไม่เชื่อในพระราชกิจนี้ การทรงพระราชกิจในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
สถานที่ซึ่งล้ำหลังที่สุดแห่งหนึ่งในบรรดาสถานที่ทั้งหลาย หาใช่การกิจอันง่ายค้ายเลย
หากพระราชกิจนี้จะต้องถูกทำไปอย่างเปิดเผย มันคงจะไม่มีทางดำเนินต่อไปได้
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจย่อมเป็นอันไม่สามารถถูกดำเนินไปในสถานที่แห่งนี้ได้เท่านั้นเอง
หากพระราชกิจนี้จะต้องถูกดำเนินไปอย่างเปิดเผย พวกเขาจะยอมปล่อยให้มันเดินหน้าไปได้อย่างไร?
นี่จะไม่ทำให้พระราชกิจนี้ตกอยู่ภายใต้ความเสี่ยงที่ถึงขั้นใหญ่กว่านี้ขึ้นไปอีกหรือ?
หากพระราชกิจนี้ไม่ได้ถูกปกปิด
แต่กลับถูกดำเนินไปอย่างเปิดเผยเช่นเดียวกับในกาลสมัยของพระเยซูตอนที่พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจออกอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ เช่นนั้นแล้วมันจะไม่ “ถูกจับเป็นเชลย” โดยพวกมารไปนานแล้วหรือหรือ?
พวกเขาจะสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? หากบัดนี้
เราต้องเข้าสู่ธรรมศาลาเพื่อประกาศและอบรมสั่งสอนมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ถูกฟาดฟันออกเป็นชิ้นๆ
ไปนานแล้วหรือหรือ? และหากเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นจริง

งานของเราจะสามารถถูกดำเนินการต่อไปจนเสร็จสิ้นได้อย่างไร?

เหตุผลที่ไม่มีหมายเหตุสำคัญและการอัศจรรย์ใดเลยถูกสำแดงออกมาอย่างเปิดเผยนั้น

ก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของการปกปิด ดังนั้น ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายจึงไม่สามารถมองเห็น รู้

หรือค้นพบงานของเราได้

หากช่วงระยะนี้ของพระราชกิจต้องถูกทำในลักษณะเดียวกับพระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณ

มันก็คงมีอากัปกิริยาได้มากเท่าที่มันกำลังเป็นอยู่ ณ ขณะนี้ ดังนั้นการทรงพระราชกิจอย่างลับๆ

ในหนทางนี้จึงมีประโยชน์ต่อพวกเจ้าและต่อพระราชกิจโดยรวม

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกมาถึงบทอวสาน นั่นก็คือ เมื่อพระราชกิจลับนี้สรุปตัวลง ถึงตอนนั้น

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจก็จะเผยตัวออกมาอย่างครึกโครมโดยพลัน ทุกคนจะรู้ว่า

มีผู้ชนะกลุ่มหนึ่งอยู่ในประเทศจีน ทุกคนจะรู้ว่า พระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นอยู่ในประเทศจีน

และรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ได้มาถึงบทอวสานแล้ว

ถึงตอนนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะเริ่มตระหนักเกี่ยวกับมันเป็นครั้งแรกว่า

เหตุใดหรือที่ประเทศจีนจึงยังไม่แสดงความเสื่อมถอยหรือทรุดสวลง? ผลปรากฏออกมาว่า

พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนด้วยพระองค์เองและได้ทรงทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อมจนกลายเป็นผู้ชนะไปแล้วนี่เอง

คัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า 2

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 188

ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า

พวกเจ้าแต่ละคนควรซาบซึ้งถึงวิธีที่เจ้าได้รับการยกย่องและการไถ่บาปอย่างถึงที่สุดโดยแท้จริงด้วยการรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และพระราชกิจในแผนของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในเจ้า ณ วันนี้ พระเจ้าได้ทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้เป็นจุดมุ่งเน้นเพียงจุดเดียวเท่านั้นในพระราชกิจของพระองค์อันครอบคลุมไปทั่วทั้งจักรวาล พระองค์ได้ทรงพลีอุทิศพระโลหิตทั้งหมดในพระหทัยของพระองค์แก่พวกเจ้า

พระองค์ได้ทรงเรียกคืนพระราชกิจของพระวิญญาณทั่วทั้งจักรวาลและทรงมอบทั้งหมดนั้นให้แก่พวกเจ้านั่นคือเหตุผลที่เรากล่าวว่าพวกเจ้าเป็นกลุ่มคนผู้มีวาสนา ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ยังได้ทรงย้ายพระสิริของพระองค์จากประเทศอิสราเอล จากประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว มาสู่พวกเจ้า และพระองค์จะทรงทำให้จุดประสงค์ในแผนของพระองค์สำแดงผ่านกลุ่มนี้อย่างครบถ้วน เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงเป็นผู้ที่จะได้รับมรดกของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านี้

พวกเจ้าคือทายาทแห่งพระสิริของพระเจ้า บางทีพวกเจ้าทุกคนอาจจำคำพูดเหล่านี้ได้ กล่าวคือ

“เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ”

พวกเจ้าทุกคนเคยฟังคำพูดเหล่านี้มาก่อน แต่ไม่มีใครในพวกเจ้าที่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้เลย วันนี้พวกเจ้าตระหนักรู้อย่างลุ่มลึกในนัยสำคัญที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้แล้ว

คำพูดเหล่านี้จะได้รับการทำให้ลุล่วงโดยพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย

และจะได้รับการทำให้ลุล่วงในบรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงอย่างทารุณโหดร้ายโดยพญานาคใหญ่สีแดงในแผ่นดินที่มันนอนขดกายอยู่ พญานาคใหญ่สีแดงข่มเหงพระเจ้าและเป็นศัตรูของพระเจ้า และฉะนั้น ในแผ่นดินนี้ เหล่าผู้เชื่อในพระเจ้าจึงตกอยู่ในการเหยียดหยามและการกดขี่

และผลที่ได้ก็คือคำพูดเหล่านี้จักได้รับการทำให้ลุล่วงในพวกเจ้า ในคนกลุ่มนี้เอง

เนื่องเพราะพระราชกิจเริ่มเปิดตัวบนแผ่นดินที่ต่อต้านพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าทั้งหมดจึงต้องเผชิญกับอุปสรรคมหาศาล

และการทำพระวณะมากมายให้สำเร็จลุล่วงนั้นย่อมใช้เวลา ด้วยเหตุนี้

ผลแห่งพระวณะของพระเจ้าประการหนึ่งก็คือผู้คนได้รับการถลุง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความทุกข์

เป็นความลำบากยากเย็นมหาศาลสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง—แต่พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์โดยผ่านความลำบากยากเย็นนี้เอง อันเป็นการสำแดงพระปรีชาญาณของพระองค์และกิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์

และทรงใช้โอกาสนี้ทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในการชำระให้บริสุทธิ์และการพิชิตชัย

โดยผ่านทางความทุกข์ของผู้คน โดยผ่านทางขีดความสามารถของพวกเขา
และโดยผ่านทางอุปนิสัยเยี่ยงชาดานทั้งหมดของผู้คนในแผ่นดิน โสมมนี้เอง
เพื่อที่พระองค์อาจทรงได้รับพระสิริจากการนี้
และเพื่อที่พระองค์อาจได้รับบรรดาผู้คนซึ่งจะเป็นพยานแห่งกิจการของพระองค์
ดังนี้เองที่เป็นนัยสำคัญทั้งหมดทั้งสิ้นของการพลีอุทิศทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ผู้คนกลุ่มนี้
นั่นก็คือพระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยการทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยผ่านทางพวกที่ต่อต้านพระองค์
นี้เอง และด้วยเหตุดังนี้เท่านั้น ที่อุทยานภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะสามารถได้รับการสำแดง กล่าวได้อีกนัยว่า
เฉพาะพวกคนในแผ่นดินที่ไม่สะอาดเท่านั้นที่ควรค่าแก่การสืบทอดมรดกพระสิริของพระเจ้า
และการนี้เท่านั้นที่สามารถจับเน้นให้อุทยานภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าโดดเด่นขึ้นมาได้
นั่นคือเหตุผลที่เรากล่าวว่า พระสิริของพระเจ้าได้รับมาจากแผ่นดินที่ไม่สะอาด
และจากเหล่าคนที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดนั่นเอง เช่นนี้เองคือน้ำพระทัยของพระเจ้า
ช่วงระยะในพระราชกิจของพระเยซูก็เป็นอย่างเดียวกัน กล่าวคือ
พระองค์จะทรงสามารถได้รับพระเกียรติในท่ามกลางพวกฟาริสีซึ่งข่มเหงพระองค์เท่านั้น
หากไม่ใช่เพราะการข่มเหงของพวกฟาริสีและการทรยศของยูดาส
พระเยซูย่อมจะไม่ทรงถูกเยาะเย้ยถากถางหรือใส่ร้ายป้ายสี นับประสาอะไรที่จะทรงถูกตรึงกางเขน
และด้วยเหตุนี้พระองค์ก็ย่อมไม่ทรงสามารถจะได้รับพระสิริ
แห่งหนที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ในแต่ละยุค
และแห่งหนที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง ก็คือแห่งหนที่พระองค์ทรงได้รับพระสิริ
และแห่งหนที่พระองค์ทรงได้รับสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยจะได้รับ นี่คือแผนแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และนี่คือการบริหารจัดการของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 189

ในแผนหลายพันปีของพระเจ้า มีสองส่วนของพระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนัง กล่าวคือ ส่วนแรกคือพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขน ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ อีกส่วนหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มีความเพียบพร้อมในยุคสุดท้าย ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้น จงอย่ามองพระราชกิจของพระเจ้า หรือพระบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อพวกเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่าย พวกเจ้าทั้งหมดล้วนเป็นผู้สืบทอดความโศกเศร้าแห่งพระสิรินิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบของพระเจ้า และเรื่องนี้ได้ถูกลิขิตไว้เป็นพิเศษแล้วโดยพระเจ้า จากพระสิริทั้งสองส่วน หนึ่งในนั้นสำแดงอยู่ในพวกเจ้า กล่าวคือ ทั้งหมดทั้งสิ้นของหนึ่งส่วนแห่งพระสิริของพระเจ้าได้ถูกประทานแก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อให้มันเป็นมรดกของพวกเจ้า นี่คือการยกย่องของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกเจ้า และยังเป็นแผนซึ่งพระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้ว ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในแผ่นดินซึ่งพญานาคใหญ่สีแดงอาศัยอยู่ หากพระราชกิจนี้ถูกเคลื่อนไปยังที่อื่น มันคงเกิดผลมหาศาลไปนานแล้ว และมนุษย์ก็คงจะพร้อมใจที่จะยอมรับมันไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น งานนี้คงจะง่ายดายมากจนเกินกว่าที่คณะสงฆ์แห่งทิศตะวันตกผู้เชื่อในพระเจ้าจะยอมรับได้ เนื่องจากมีช่วงระยะซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเยซูเป็นตัวอย่างนำมาก่อน นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่อาจทรงสัมฤทธิ์ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งการได้รับพระสิริ อันหมายถึง การได้รับการสนับสนุนโดยผู้คนและการตระหนักรู้โดยชาติทั้งหลายในที่อื่นใดเลย งานจึงไม่สามารถตั้งมั่นได้ นี่เองคือนัยสำคัญพิเศษยิ่งของงานช่วงระยะนี้ในแผ่นดินนี้ ไม่มีบุคคลใดสักคนในหมู่พวกเจ้าที่ได้รับการปกป้องโดยพระธรรมบัญญัติ—แทนที่จะเป็นดังนั้น พวกเจ้ากลับได้รับการลงโทษโดยพระธรรมบัญญัติ ที่เป็นปัญหายิ่งกว่าก็คือผู้คนไม่เข้าใจพวกเจ้า กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นญาติของเจ้า บิดามารดาของเจ้า เพื่อนของเจ้า หรือเพื่อนร่วมงานของเจ้า ก็ไม่มีใครเข้าใจพวกเจ้าเลย ครั้นพวกเจ้าถูก “ทอดทิ้ง” โดยพระเจ้า ย่อมเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไป แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ไม่สามารถทนต่อการอยู่ห่างจากพระเจ้าได้ ซึ่งนี่ก็คือนัยสำคัญแห่งการพิชิตชัยของพระเจ้าที่มีต่อผู้คน และเป็นพระสิริของพระเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมรดกตกทอดมาในวันนี้เหนือกว่าที่อัครทูตและผู้เผยพระวณะทั้งหลายตลอดหลายยุคหลายสมัยเคยได้รับ และยิ่งยิ่งใหญ่กว่าของโมเสสหรือเปโตรด้วยซ้ำ พระพรของพระเจ้าไม่สามารถได้มาภายในวันเดียวหรือสองวัน แต่ต้องได้มาด้วยการพลีอุทิศอย่างใหญ่หลวง กล่าวคือ พวกเจ้าจะต้องครองความรักซึ่งก้าวผ่านกระบวนการถูกลงแล้ว พวกเจ้าต้องครองความเชื่ออันยิ่งใหญ่

และพวกเขาก็ต้องมีความจริงมากมายที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขำไปถึง ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขำก็ต้องหันเข้าหาความยุติธรรมโดยไม่มีความขลาดกลัวหรือคอยแต่เลี่ยงหนี

และต้องมีความรักในพระเจ้าอย่างคงที่และไม่ลดน้อยลง พวกเขาต้องมีความแน่วแน

ความเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นในอุปนิสัยแห่งชีวิตของพวกเขา

ความเสื่อมทรามของพวกเขาจะต้องได้รับการบำบัด

พวกเขำจะต้องยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าโดยปราศจากการพรั่น

และพวกเขำจะต้องเชื่อฟังแม้ต้องเผชิญกับความตาย นี่ค้ำสิ่งทีพวกเขาจะต้องบรรล

นี่ค้ำจุดหมายสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้า และเป็นสิ่งทีพระเจ้าทรงขอจากผู้คนกลุ่มนี้

ในเมื่อพระองค์ทรงให้แก่พวกเขา ดังนั้นพระองค์ก็จะทรงขอคืนจากพวกเขำอย่างแน่นอน

และแน่นอนว่าจะป็นข้อเรียกร้องจากพวกเขำที่สมน้ำสมเนื้อกัน เพราะฉะนั้น

พระราชกิจทุกอย่างทีพระเจ้าทรงกระทำจึงมีเหตุผลซึ่งแสดงให้เห้นว่า

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำพระราชกิจทีเคร่งครัดและพิถีพิถันครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะการนี้เอง

พวกเขำจึงควรเต็มตื่นไปด้วยความเชื่อในพระเจ้า กล่าวโดยย่อได้ว่า

พระราชกิจทุกอย่างของพระเจ้าล้วนทรงกระทำไปเพื่อประโยชน์ของพวกเขา

เพื่อทีพวกเขาอาจกลายเป็นบุคคลทีควรค่าแก่การรับมรดกของพระองค์

นี่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งพระสิริของพระเจ้าเองแม้แต่น้อย แต่เพื่อความรอดของพวกเขา

และเพื่อสร้างความเพียบพร้อมแก่คนกลุ่มนี้ ผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ร้อนอย่างล้าลึกในแผ่นดินทีไม่สะอาดแห่งนี้

พวกเขำควรเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้น

เราขอเตือนสติผู้คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์มากมายซึ่งปราศจากความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือสำนึกรับรู้ กล่าวค้ำ

จงอย่าทดสอบพระเจ้า และไม่ด้านทานอีกต่อไป

พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่านความทุกข์ทีไม่เคยมีมนุษย์คนใดสู้ทนมาก่อน

และนานมาแล้วก็ได้ทรงสู้ทนการเหยียดหยามทียิ่งหนักหนากว่าแทนมนุษย์มาแล้ว

อะไรอื่นหรือทีเจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้? อะไรหรือทีอาจสำคัญยิ่งกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า?

อะไรหรือทีอาจสูงส่งกว่าความรักของพระเจ้า?

การทีพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินทีไม่สะอาดแห่งนี้ก็ยากพออยู่แล้ว หากซ้ำร้าย

มนุษย์ยังล่วงละเมิดโดยรู้ยู่แ่ใจและโดยจงใจ งานของพระเจ้าย่อมต้องยึดเยื้อออกไป กล่าวสั้นๆ ก็ค้ำ

นี่ไม่ใช่ผลประโยชน์ทีดีทีสุดของใครเลย มันไม่เป็นคุณแก่ใครสักคน พระเจ้าไม่ทรงมีพันธะผูกพันต่อกาลเวลา

พระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์ย่อมสำคัญอันดับหนึ่ง เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงจะทรงจ่ายเพื่อพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าในราคาใด ไม่สำคัญว่าจะต้องใช้เวลาานเท่าใด

นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า กล่าวคือ พระองค์จะไม่ทรงหยุดพักจนกว่าพระราชกิจของพระองค์จะเสร็จสิ้น พระราชกิจของพระองค์จะจบลงก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงได้มาซึ่งส่วนที่สองของพระสิริของพระองค์ หากพระเจ้าไม่ทรงเสร็จสิ้นส่วนที่สองของการได้มาซึ่งพระสิริของพระองค์ในจักรวาลทั้งมวล วันของพระองค์จะไม่มีวันมาถึง พระหัตถ์ของพระองค์จะไม่มีวันไปจากผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว พระสิริของพระองค์จะไม่มีวันเคลื่อนลงสู่ประเทศอิสราเอล และแผนของพระองค์ก็จะมีวันได้รับการสรุปปิดตัว พวกเจ้าควรสามารถมองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และควรเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง นั่นเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ในวันนี้คือการแปลงสภาพผู้คนซึ่งถูกทำให้เสื่อมทราม ซึ่งมีขนาดถึงระดับสูงสุด มันคือการชำระพวกที่ถูกสร้างขึ้นแต่ถูกแปรรูปไปโดยซาตานให้บริสุทธิ์ นี่ไม่ใช่การทรงสร้างอาดัมหรือเอวา นับประสาอะไรที่จะเป็นการทรงสร้างความสว่าง หรือการทรงสร้างพืชพรรณและสัตว์ทั้งปวง พระเจ้าทรงยังความบริสุทธิ์ให้กับสิ่งซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตาน และจากนั้นจึงทรงรับสิ่งเหล่านั้นไว้เสมือนเป็นสิ่งใหม่ สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งที่เปี่ยมของพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นก็กลายเป็นพระสิริของพระองค์ การนี้ไม่ใช่อย่างที่มนุษย์จินตนาการ ไม่ได้เรียบง่ายอย่างการทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งในนั้น หรือพระราชกิจแห่งการสาปแช่งซาตานไปลงบาเบลlick ในทางกลับกัน นี่คือพระราชกิจแห่งการแปลงสภาพมนุษย์ การเปลี่ยนสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ และที่ไม่ได้เป็นของพระองค์ ให้เป็นสิ่งที่เปี่ยมบวก และเป็นของพระองค์ นี่คือความจริงเบื้องหลังช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งพระเจ้า พวกเจ้าต้องเข้าใจสิ่งนี้ และหลีกเลี่ยงการทำเรื่องทั้งหลายให้เรียบง่ายเกินไป พระราชกิจของพระเจ้าไม่เหมือนงานธรรมดาสามัญใดๆ ความน่าอัศจรรย์และปรีชาญาณของพระราชกิจนั้นอยู่เหนือจิตมนุษย์ พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำลายสรรพสิ่งเช่นกัน แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงแปลงสภาพสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง และทรงชำระสรรพสิ่งทั้งมวลซึ่งถูกทำให้ค้างพริ้วโดยซาตานให้บริสุทธิ์ และด้วยประการฉะนี้ พระเจ้าจึงทรงเข้าสู่การประกอบกรยิ่งใหญ่อันเป็นนัยสำคัญทั้งสิ้นทั้งมวลของพระราชกิจของพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าที่เจ้าเห็นในพระวจนะเหล่านี้เป็นเรื่องที่แสนจะเรียบง่ายจริงๆ หรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 190

ระยะเวลา 6,000 ปีของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ได้แก่

ยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร

พระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์ กล่าวคือ

พวกมันเป็นไปเพื่อความรอดของมนุษย์ที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงโดยซาตาน อย่างไรก็ตาม

ในเวลาเดียวกันพวกมันก็เป็นไปเพื่อที่พระเจ้าอาจทรงสู้รบกับซาตานด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้

ดังเช่นที่พระราชกิจแห่งความรอดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ดังนั้น

การสู้รบกับซาตานจึงถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะด้วยเช่นกัน

และสองแง่มุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจึงถูกกระทำขึ้น โดยพร้อมเพรียงกัน

การสู้รบกับซาตานเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์โดยแท้จริง

และเพราะพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์มิใช่บางสิ่งที่สามารถถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผล

สำเร็จได้ในช่วงระยะเดียว การสู้รบกับซาตานยังถูกแบ่งออกเป็นระยะและเป็นช่วงเวลาด้วยเช่นกัน

และมีการเปิดศึกกับซาตานโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์และขอบข่ายของความเสื่อมทราม

ของซาตานในตัวเขา บางที ในจินตนาการของมนุษย์ เขาอาจเชื่อว่าการสู้รบนี้

พระเจ้าจะทรงใช้อาวุธกับซาตาน ในหนทางเดียวกับที่สองกองทัพจะต่อสู้กัน

นี่เป็นแค่สิ่งที่มีปัญญาของมนุษย์สามารถจินตนาการได้ มันเป็นแนวคิดที่คลุมเครือและไม่สมจริงอย่างที่สุด

กระนั้นมันก็เป็นสิ่งที่มนุษย์เชื่อ และเพราะเราพูด ณ ที่นี้ว่า

วิถีทางแห่งความรอดของมนุษย์คือโดยผ่านทาง การสู้รบกับซาตาน มนุษย์จินตนาการว่านี่คือวิธีการสู้รบ

มีสามช่วงระยะในพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์

ซึ่งกล่าวได้ว่าการสู้รบกับซาตานได้ถูกแยกออกเป็นสามช่วงระยะเพื่อที่จะทำให้ซาตานปราศอย่างเด็ดขาด

กระนั้น

ความจริงด้านในของพระราชกิจทั้งหมดแห่งการสู้รบกับซาตานก็คือประสิทธิผลของมันนั้นสัมฤทธิ์ได้โดยผ่าน

ทางพระราชกิจหลายขั้นตอน ได้แก่ การประทานพระคุณให้แก่มนุษย์

การกลายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์ การยกโทษให้กับบาปทั้งหลายของมนุษย์ การพิชิตชัยมนุษย์

และการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ตามข้อเท็จจริงแล้ว การสู้รบกับซาตานมิใช่การใช้อาวุธรบกับซาตาน

แต่คือความรอดของมนุษย์ การทรงพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์

เพื่อที่เขาอาจเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นี่คือวิธีที่ซาตานถูกทำให้ปราศ

ซาตานปราศโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ เมื่อซาตานปราศแล้ว กล่าวคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น

ชาตานซึ่งถูกคูหมิ่นเหยียดหยามจะถูกพ้นจากการเอาไว้โดยครบบริบูรณ์ และในหนทางนี้
มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้

เนื้อแท้แห่งความรอดของมนุษย์ก็คือสงครามกับชาตาน

และสงครามนี้โดยพื้นฐานแล้วสะท้อนอยู่ในความรอดของมนุษย์ ช่วงระยะแห่งยุคสุดท้าย
ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์จะถูกพิชิต คือช่วงระยะสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และนั่นยังเป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของชาตานด้วยเช่นกัน
ความหมายภายในของการพิชิตชัยมนุษย์คือการกลับคืนของรูปจำแลงของชาตาน—

มนุษย์ผู้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม—ไปสู่พระผู้สร้างภายหลังจากที่เขาได้ถูกทำการพิชิตชัย
ซึ่งโดยผ่านทางนี้ที่เขาจะละทิ้งชาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ ในหนทางนี้
มนุษย์จะถูกช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และเป็นช่วงระยะขั้นสุดท้ายในการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งความปราชัยของชาตาน

หากปราศจากพระราชกิจนี้ ความรอดอันครบถ้วนของมนุษย์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ความพ่ายแพ้เด็ดขาดของชาตานก็คงจะเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

และมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีวันสามารถเข้าสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์ หรือได้รับอิสระจากอิทธิพลของชาตานได้
ผลพวงที่ตามมาคือ

พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวได้ก่อนที่การสู้รบกับชาตานจะสรุปปิดตัว

เพราะแก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของ
มนุษย์ มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของชาตาน

มนุษย์จึงถูกชาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราชัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

เพราะชาตานถือครองมนุษย์

และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น

หากมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตาน ซึ่งกล่าวได้ว่า

มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกชาตานจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์

การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นดินสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ ผู้ได้ถูกจับไปเป็นเชลย

จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตานได้

หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของชาตान เช่นนั้นแล้ว ชาตानก็จะอับอาย
มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และชาตานก็จะปราศ
และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของชาตान
มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาจากการสู้รบทั้งหมดนี้
และชาตานจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง
หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 191

พระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่
หรือหากใช้คำของเพื่อนร่วมชาติจากฮ่องกงและไต้หวัน ก็คือ “ประเทศตอโน”
เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน
ไม่มีใครใดในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่ตระหนักรู้ถึงการนี้
เพราะนี่คือความหมายที่แท้จริงของการเสด็จกลับมาภายใต้การทรงปกปิดของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงงานและดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังมาเป็นเวลานาน กระนั้นยังไม่มีใครตระหนักรู้
กระทั่งถึงวันนี้ก็ไม่มีใครระลึกได้ถึงเรื่องนี้ บางทีการนี้จะคงเป็นปริศนาชั่ววันรันคร
การเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในครั้งนี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์อาจจะตระหนักรู้ได้
ไม่สำคัญว่าผลกระทบแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณจะมีขนาดใหญ่เพียงใดและทรงฤทธิ์เดชเพียงใดก็ตาม
พระเจ้ายังคงไม่ทรงยินดียื่นร้ายเสมอ และไม่มีวันทรงเผยสิ่งใดก็ตามออกไป
คนเราสามารถพูดได้ว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์เป็นเหมือนกับเสมือนว่ากำลังเกิดขึ้นในอาณาจักรสว
ร์ค ถึงแม้ว่าพระราชกิจนี้จะเป็นที่ประจักษ์ชัดต่อผู้คนทั้งหมดที่มีดวงตาที่จะมองเห็น
แต่ก็ไม่มีใครระลึกถึงพระราชกิจนี้ได้ เมื่อพระเจ้าทรงงานช่วงระยะนี้ของพระองค์แล้วเสร็จ
มนุษยชาติทั้งหมดจะแยกห่างจากท่าทีปกติของพวกเขา^[1] และตื่นจากความฝันอันยาวนานของพวกเขา
เราจำได้ว่าพระเจ้าเคยตรัสครั้งหนึ่งว่า “การเสด็จมาเป็นมนุษย์ในครั้งนี้เป็นเหมือนกับการตกลงมาในถ้ำเสือ”
ความหมายของการนี้คือ เพราะในพระราชกิจรอบนี้ของพระเจ้า พระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
ประสูติในสถานที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง
พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับอันตรายอย่างสุดขีดด้วยการเสด็จมายังแผ่นดินโลกครั้งนี้มากกว่าแต่ก่อนเสียอีก
สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือมีด ปืน ไม้กระบอง และไม้พลอง สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือการทดลอง
สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือฝูงชนที่สวมใส่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเจตนาอาฆาต
พระองค์ทรงเสี่ยงที่จะถูกฆ่าทุกชั่วขณะ พระเจ้าเสด็จมาโดยนำพระพิโรธมาพร้อมกับพระองค์ อย่างไรก็ตาม
พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ
พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงทำส่วนที่สองของพระราชกิจของพระองค์
สิ่งซึ่งดำเนินต่อเนื่องไปหลังจากพระราชกิจแห่งการไถ่
เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจในช่วงระยะนี้ของพระองค์
พระเจ้าทรงอุทิศความคิดและการใส่พระทัยอย่างถึงที่สุด และกำลังทรงใช้ทุกๆ วิธีทางที่คิดฝันได้
เพื่อหลีกเลี่ยงการจู่โจมของการทดลอง
โดยทรงปกปิดพระองค์เองอย่างถ่อมพระทัยและไม่เคยทรงโอ้อวดถึงพระอัครลักษณะของพระองค์เลย

ในการช่วยเหลือมนุษย์จากกางเขน พระเยซูทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจแห่งการไถ่จันทรบริบูรณ์เท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าจึงได้รับการทรงทำเสร็จสิ้นเพียงครั้งหนึ่งเท่านั้น

และการทรงพระราชกิจแห่งการไถ่แล้วเสร็จเป็นเพียงครั้งหนึ่งของแผนการทั้งหมดของพระองค์

เมื่อยุคใหม่กำลังจะเริ่มขึ้นและยุคเก่ากำลังจะถอยห่างไป

พระเจ้าพระบิดาทรงเริ่มต้นไตร่ตรองรอบคอบถึงส่วนที่สองของพระราชกิจของพระองค์

และดำเนินการเตรียมพร้อมเพื่อพระราชกิจนั้น

การจุดเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายนี้ไม่ได้รับการตรัสคำเผยพระวจนะอย่างชัดเจนในอดีต

ดังนั้นจึงเป็นการวางรากฐานของความลับที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในครั้งนี้

เมื่อรุ่งอรุณมาถึง

พระเจ้าเสด็จมาถึงแผ่นดินโลกและทรงเริ่มต้นพระชนม์ชีพของพระองค์ในเนื้อหนังโดยที่มนุษย์ชาติมากมายไม่

รู้ตัว ผู้คนไม่ตระหนักถึงการมาถึงของช่วงขณะนี้ อาจเป็นว่าพวกเขาทั้งหมดกำลังหลับใหล

อาจเป็นว่าผู้คนมากมายที่ตื่นอย่างคุมเชิงกำลังรออยู่ และอาจเป็นว่าผู้คนมากมายกำลังอธิษฐานเจิบๆ

ต่อพระเจ้าในสวรรค์ กระนั้นท่ามกลางผู้คนมากมายเหล่านี้ทั้งหมด

ไม่มีคนหนึ่งคนใดที่รู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาถึงแผ่นดินโลกแล้ว

พระเจ้าทรงพระราชกิจเช่นนี้เพื่อดำเนินงานของพระองค์จนเสร็จสิ้นอย่างราบรื่นยิ่งขึ้น

และเพื่อสัมฤทธิ์ผลที่ดีกว่า และยังเพื่อป้องกันการทดลองที่มากยิ่งขึ้นกว่าด้วย

เมื่อการเฉลิมฉลองในฤดูใบไม้ผลิของมนุษย์หยุดลง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้เสร็จสิ้นไปนานแล้ว

และพระองค์จะเสด็จจากไป

โดยทรงนำพระชนม์ชีพแห่งการทอเทียะไปและการพักแรมบนแผ่นดินโลกของพระองค์มาถึงจุดสิ้นสุด

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าพึงประสงค์ให้พระเจ้าทรงปฏิบัติและตรัสในสภาวะบุคคลของพระองค์เอง

และเพราะไม่มีวิธีใดที่มนุษย์จะแทรกแซงได้

พระเจ้าจึงทรงสืบทอดความทุกข์อย่างที่สุดเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เอง

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำงานแทนในพระราชกิจของพระเจ้าได้ ด้วยเหตุผลนี้

พระเจ้าจึงทรงกล้าเผชิญอันตรายหลายพันครั้งมากกว่าในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

เพื่อเสด็จลงมายังแผ่นดินที่พญานาคใหญ่สีแดงอาศัยอยู่เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์เอง

โดยทรงสละพระคำริและความไส้พระทัยทั้งหมดของพระองค์เพื่อไถ่ผู้คนกลุ่มที่ยากจนนี้

ผู้คนกลุ่มนี้ที่ติดอยู่ในกองมูล ถึงแม้ว่าไม่มีผู้ใดรู้ถึงการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

แต่พระเจ้าไม่กังวลพระทัยแต่อย่างใด เพราะการนี้เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์เป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาว่าทุกคนช่างชั่วช้าและเลวอย่างถึงที่สุด

แล้วพวกเขาจะทนยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าได้อย่างไร?

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงเสด็จมาบนแผ่นดินโลกอย่างเงียบๆ เสมอ

ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้จมลงไปในความโหดร้ายที่เกินขอบเขตอย่างแย่มากที่สุดหรือไม่ พระเจ้าทรงไม่เก็บสิ่งใดๆ

เหล่านั้นมาใส่พระทัย แต่ทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำต่อไปเท่านั้น

เพื่อให้พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระบิดาแห่งสวรรค์ได้มอบความไว้วางพระทัยให้พระองค์ได้ลุล่วง

ผู้ใดท่ามกลางพวกเขาที่ระลึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้บ้าง?

ผู้ใดแสดงให้เห็นถึงความเห็นใจต่อภาระของพระเจ้าพระบิดามากกว่าที่พระบุตรของพระองค์ทรงแสดงให้เห็น?

ผู้ใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา? พระวิญญาณของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์มักกังวลพระทัย

และพระบุตรของพระองค์บนแผ่นดินโลกทรงอธิษฐานอยู่เนื่องนิรันดร์เพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้าพระ

บิดา โดยกังวลพระทัยของพระองค์อย่างถึงที่สุด

มีผู้ใดบ้างที่รู้ถึงความรักที่พระเจ้าพระบิดาทรงมีให้กับพระบุตรของพระองค์?

มีผู้ใดบ้างที่รู้ถึงพระทัยที่พระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักทรงมีเพื่อคิดถึงพระเจ้าพระบิดา?

เมื่อแยกเป็นสองระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระองค์ทั้งสองจึงทรงจ้องตากันและกันจากที่ห่างไกลอยู่เนื่องนิรันดร์ โดยทรงติดตามอีกฝ่ายหนึ่งในพระวิญญาณ

โอ้มวลมนุษย์! เจ้าจะคำนึงถึงพระทัยของพระเจ้าเมื่อใด? เจ้าจะเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าเมื่อใด?

พระบิดาและพระบุตรทรงพึงพากันและกันเสมอมา เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์ทั้งสองจึงทรงแยกห่างกัน

โดยที่พระองค์หนึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน และอีกพระองค์หนึ่งประทับอยู่ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง?

พระบิดาทรงรักพระบุตรของพระองค์เช่นเดียวกับที่พระบุตรทรงรักพระบิดาของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดพระบิดาจึงต้องทรงรอดด้วยความถวิลหาพระบุตรอย่างลึกซึ้งและเจ็บปวดเช่นนั้น?

พระองค์ทั้งสองอาจไม่ทรงแยกห่างกันนานนัก กระนั้น

ผู้ใดบ้างที่รู้ว่าพระบิดาทรงโหยหาด้วยความถวิลหาที่เจ็บปวดเป็นเวลาถึงวันก็คืนแล้ว

และพระองค์ทรงร่ำร้องถึงการเสด็จกลับของพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์มาเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว?

พระองค์ทรงเฝ้าสังเกต พระองค์ประทับนั่งอย่างเงียบสงบ และพระองค์ทรงรอ

ในสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นไม่มีสิ่งใดที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการกลับมาอย่างรวดเร็วของพระบุตรผู้ทรง

เป็นที่รักของพระองค์ พระบุตรผู้ทรงร่อนเร่ไปจนสุดปลายพิภพ:

พระองค์ทั้งสองจะได้ประทับอยู่ร่วมกันอีกครั้งเมื่อใด? ถึงแม้ว่าเมื่อได้ประทับอยู่ร่วมกันอีกครั้งแล้ว

พระองค์ทั้งสองจะประทับอยู่ร่วมกันชั่วกาลปาวสาน

พระองค์ทรงสามารถสู้ทนการแยกจากกันหลายพันวันและหลายพันคืน

โดยที่พระองค์หนึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและอีกพระองค์ประทับอยู่บนแผ่นดินโลกเบื้องล่างได้อย่างไร? หลายทศวรรษบนแผ่นดินโลกรู้สึกเหมือนช่วงเวลาหลายพันปีในสวรรค์
พระเจ้าพระบิดาจะไม่ทรงกังวลไปได้อย่างไร? เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงของโลกมนุษย์อย่างนับไม่ถ้วนเช่นเดียวกับที่มนุษย์ได้รับ
พระเจ้าทรงรู้เพียงสา
ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงควรทรงได้รับการทำให้ต้องสู้ทนความทุกข์เดียวกันกับมนุษย์?
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าพระบิดาทรงร่ำร้องหาพระบุตรของพระองค์อย่างเร่งด่วนยิ่ง
แล้วใครสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าบ้าง? พระเจ้าประทานให้มนุษย์มากเกินไป
แล้วมนุษย์จะสามารถตอบแทนพระทัยของพระเจ้าอย่างเพียงพอได้อย่างไร? กระนั้น
มนุษย์ยังให้พระเจ้าเล็กน้อยเกินไป ด้วยเหตุนี้แล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงกังวลไปได้อย่างไร?

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “แยกห่างจากทำที่ปกติของพวกเขา”

อ้างอิงถึงวิธีที่มโนคติที่หลงผิดและทรศนะที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไป
ทันทีที่พวกเขาได้มารู้จักพระเจ้าแล้ว

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 192

แทบไม่มีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ที่เข้าใจความเร่งด่วนในสภาวะจิตใจของพระเจ้า
เพราะขีดความสามารถของพวกมนุษย์นั้นต่ำด้อยเกินไปและจิตวิญญาณของพวกเขาก็ค่อนข้างโง่ทึบ และดังนั้น
พวกเขาทั้งหมดจึงไม่ใส่ใจหรือเอาใจใส่ใดๆ กับสิ่งที่พระเจ้ายกกำลังทรงทำ ด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงทรงกังวลเกี่ยวกับมนุษย์อยู่เนืองนิตย์
เสมือนว่าธรรมชาติอันคล้ายสัตว์ของมนุษย์สามารถออกมาได้ทุกชั่วขณะ จากการนี้
คนเราสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกว่าการเสด็จมาที่แผ่นดินโลกของพระเจ้านั้นมาพร้อมกับการท
ดลองที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน แต่เพื่อประโยชน์ของการทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งครบบริบูรณ์
พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริอย่างเต็มที่จึงตรัสบอกมนุษย์ถึงเจตนารมณ์ทุกประการของพระองค์
โดยไม่ทรงซ่อนสิ่งใดจากเขา พระองค์ตัดสินพระทัยแน่วแน่ว่าจะทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์
และดังนั้นไม่ว่าจะมีความยากลำบากหรือการทดลองใดเกิดขึ้นก็ตาม
พระองค์ทรงมองข้ามและทรงเพิกเฉยต่อสิ่งนั้นทั้งหมด
พระองค์เพียงทรงพระราชกิจของพระองค์เองอย่างเงียบๆ
โดยทรงเชื่ออย่างหนักแน่นว่าวันหนึ่งเมื่อพระเจ้าได้ทรงมาครอบครองพระสิริของพระองค์แล้ว
มนุษย์จะรู้จักพระองค์ และทรงเชื่อว่าทันทีที่มนุษย์ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า
เขาจะเข้าใจพระทัยของพระเจ้าอย่างสุดใจ ขณะนี้อาจมีผู้คนที่กำลังทดลองพระเจ้า หรือเข้าใจพระเจ้าผิด
หรือดำเนินพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงนำสิ่งใดๆ เหล่านี้มาใส่พระทัย เมื่อพระเจ้าเสด็จลงมาสู่พระสิริ
ผู้คนทั้งหมดจะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปเพื่อความสุขของมวลมนุษย์
และพวกเขาทั้งหมดจะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปเพื่อให้มนุษย์อาจมีชีวิตรอดได้ดีขึ้น
พระเจ้าเสด็จมาโดยทรงนำการทดลองมาด้วย
และพระองค์ยังเสด็จมาโดยทรงนำพระบารมีและพระพิโรธมาด้วย ในเวลาที่พระเจ้าทรงไปจากมนุษย์
พระองค์ทรงได้มาครอบครองพระสิริของพระองค์ไปนานแล้ว
และพระองค์เสด็จจากไปโดยเปี่ยมไปด้วยพระสิริอย่างเต็มที่และด้วยความชื่นบานยินดีที่จะเสด็จกลับ
พระเจ้าผู้ทรงพระราชกิจบนโลกไม่นำสิ่งต่างๆ มาใส่พระทัยไม่สำคัญว่าผู้คนจะปฏิเสธพระองค์อย่างไร
พระองค์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ต่อไปเท่านั้น การทรงสร้างโลกของพระเจ้าย้อนกลับไปหลายพันปี
พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจในปริมาณที่ไม่อาจวัดได้
และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับการปฏิเสธและการใส่ร้ายป้ายสีของโลกรมนุษย์อย่างเต็มที่
ไม่มีผู้ใดต้อนรับการเสด็จมาถึงของพระเจ้า พระองค์ทรงได้รับการต้อนรับอย่างเย็นชา
ในครรถ์แห่งการดำเนินไปด้วยความลำบากหลายพันปีเหล่านี้

การประพฤติดของมนุษย์ก็ได้ทำให้พระเจ้าทรงเกิดบาดแผลอย่างรวดเร็วไปนานแล้ว
พระองค์ไม่ทรงให้ความใส่ใจพระทัยกับความกบฏของผู้คนอีกต่อไป
และได้ทรงสร้างอีกแผนหนึ่งเพื่อแปลงรูปและชำระมนุษย์บริสุทธิ์แทน การเยาะเย้ย การใส่ร้ายป้ายสี การข่มเหง
ความทุกข์ลำบาก ความทุกข์ของการตรึงกางเขน การกีดกันจากมนุษย์ เป็นต้น
ซึ่งพระเจ้าทรงได้ประสบตั้งแต่ที่เสด็จมาเป็นมนุษย์ กล่าวคือ พระเจ้าทรงได้ลิ้มรสสิ่งเหล่านี้เพียงพอแล้ว
และสำหรับความยากลำบากของโลกมนุษย์นั้น พระเจ้าผู้ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ก็ได้ทุกข์ทนกับสิ่งต่างๆ
ทั้งหมดเหล่านี้จนถึงขีดสุด
พระวิญญาณของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ทรงพบว่าภาพเช่นนั้นเป็นสิ่งเลวทรามแล้ว
และทรงรอพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์เสด็จกลับมาขณะที่พระองค์ทรงเอียงพระเศียรไปด้านหลังและปี
ดพระเนตรของพระองค์ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปรารถนาก็คือมนุษยชาติทั้งหมดจะรับฟังและเชื่อฟัง
และสามารถหยุดกบฏต่อพระองค์ได้โดยที่รู้สึกถึงความอับอายอย่างถึงที่สุดเฉพาะพระพักตร์เนื้อหนังของพระอ
งค์ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปรารถนาก็คือมนุษยชาติจะสามารถเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าได้
พระองค์ทรงหยุดมีข้อเรียกร้องที่ยิ่งใหญ่ขึ้นกับมนุษย์ไปนานแล้ว เพราะพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาที่สูงเกินไปแล้ว
แต่มนุษย์กลับกำลังหยุดพักสบายๆ^[1] และไม่ทำงานของพระเจ้ามาใส่ใจเลยแม้แต่น้อย

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “หยุดพักสบายๆ” หมายความว่าผู้คนไม่รู้สึกรู้สาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าและไม่ถือว่าพระราชกิจนั้นสำคัญ

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 193

ในยุคพระคุณนั้น เมื่อพระเจ้ากลับสู่สวรรค์ชั้นที่สาม

พระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้าได้เคลื่อนเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของมันแล้วอย่างแท้จริง
ทั้งหมดที่ยังคงเหลือบนแผ่นดินโลกก็คือกางเขนที่พระเยซูทรงแบกไว้บนพระปณิธานของพระองค์
ฝ่าลินินเนื้อดีที่เคຍห่อพระเยซูไว้ และมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีเลือดหมูที่พระเยซูทรงสวม

(เหล่านี้คือสิ่งที่คนยิวใช้เพื่อเยาะเย้ยพระองค์) กล่าวคือ

หลังจากที่พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนพระเยซูได้ก่อให้เกิดการสำนึกที่ยิ่งใหญ่แล้วนั้น สิ่งต่างๆ
ก็คลี่คลายลงอีกครั้ง จากนั้นเป็นต้นมา บรรดาสาวกของพระเยซูก็ได้เริ่มดำเนินพระราชกิจของพระองค์
ทำการเป็นผู้เลี้ยงและให้น้ำในคริสตจักรทุกแห่ง เนื้อหาของงานของพวกเขามีดังต่อไปนี้ กล่าวคือ

พวกเขาได้ขอให้ผู้คนทั้งปวงกลับใจ สารภาพบาปของพวกเขา และรับบัพติศมา

และอัครทูตทั้งหมดได้ออกไปเผยแผ่เรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลัง เหตุการณ์ที่ไม่เลือนหายไป

เกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระเยซู และดังนั้น

จึงช่วยไม่ได้ที่ทุกคนจะเพียงแต่ทรุดลงกราบเฉพาะพระพักตร์ของพระเยซูเพื่อสารภาพบาปของพวกเขา

และยิ่งไปกว่านั้น บรรดาอัครทูตได้ไปทุกหนแห่งเพื่อถ่ายทอดพระวณะที่พระเยซูได้ตรัสไว้

จากจุดนั้นก็ได้รับการสร้างคริสตจักรขึ้นในยุคพระคุณ

สิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำไว้ในระหว่างยุคนั้นยังเป็นการพุดคุยเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์และน้ำพระทัยของพระบิดา
บนสวรรค์ด้วยเช่นกัน

มีเพียงคำคมและการปฏิบัติมากมายเหล่านั้นเท่านั้นที่แตกต่างไปอย่างมากจากคำคมและการปฏิบัติของวันนี้

เนื่องจากเป็นยุคที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ในเนื้อแท้แล้วพวกมันยังเป็นแบบเดียวกัน กล่าวคือ

ทั้งคำคมและการปฏิบัติเหล่านั้นคือพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และเป็นเช่นนั้นอย่างชัดเจนและแน่นอน

พระราชกิจและถ้อยคำรัสพระเกทนีได้ดำเนินต่อเนื่องมาตลอดเส้นทางจนถึงวันนี้ และดังนั้น

สิ่งจำพวกนี้ยังคงมีร่วมกันท่ามกลางสถาบันทางศาสนาทั้งหลายในปัจจุบัน

และมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เมื่อพระราชกิจของพระเยซูได้รับการสรุปปิดตัว

และคริสตจักรทั้งหลายได้มาอยู่บนร่องครรลองที่ถูกค้ำของพระเยซูคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าก็ได้ทรงริเริ่มแผนของพระองค์สำหรับพระราชกิจของพระองค์ในอีกช่วงระยะหนึ่ง

ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระองค์ในยุคสุดท้าย ดังที่มนุษย์มองเห็นนั้น

การตรึงกางเขนของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไปแล้ว

ได้ไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงไปแล้ว และได้ทำให้พระองค์ได้ชัยชนะแก่ผู้แค้นคนตายไว้แล้ว

ทุกคนคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้สำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนแล้ว ในความเป็นจริง
จากมุมมองของพระเจ้าแล้วนั้น มีเพียงส่วนเล็กน้อยในพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่ได้สำเร็จลุล่วงไป
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำไปคือการไถ่มวลมนุษย์ พระองค์ยังไม่ได้ทรงพิชิตมวลมนุษย์ด้วยซ้ำ
นับประสาอะไรที่จะได้เปลี่ยนโฉมหน้าเยี่ยงซาตานของมนุษย์ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า
“ถึงแม้เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเราจะได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดของความตาย
นั้น ไม่ใช่เป้าหมายทั้งหมดของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา
พระเยซูคือบุตรผู้เป็นที่รักของเราและได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อเรา
แต่พระองค์ไม่ได้สรุปปิดตัวงานของเราอย่างละเอียดถี่ถ้วน พระองค์เพียงแต่ได้ทำส่วนหนึ่งของงานนั้นเท่านั้น”
ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าได้ทรงริเริ่มแผนรอบที่สองเพื่อสานต่อพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์
เจตนารมณ์สูงสุดของพระเจ้าคือเพื่อทำให้ผู้คนได้รับความเพียบพร้อมและเพื่อรับผู้คนทั้งหมดที่รอดจากเงื้อมมือ
ของซาตานไว้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมอีกครั้งหนึ่งเพื่อกล่าวเผชิญอันตรายแห่งการมาเป็นมนุษย์
สิ่งที่เป็นความหมายของ “การจุติเป็นมนุษย์” อ้างอิงถึง องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งไม่ได้ทรงนำส่งาราศีมา
(เพราะพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่เสร็จสิ้น) แต่เป็นผู้ทรงปรากฏในอัตลักษณ์ของพระบุตรผู้เป็นที่รัก
และเป็นพระคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าพอพระทัยในพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่การนี้ถูกกล่าวถึงว่าเป็น
“การกล่าวเผชิญอันตราย” เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้มีพลังอำนาจอันน้อยนิด
และต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง^[1]และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ห่างกันคนละชั่วจากสิทธิอำนาจของพ
ระบิดาในสวรรค์ พระองค์เพียงแต่ทรงทำให้พันธกิจแห่งเนื้อหนังลุล่วงเท่านั้น
โดยทำให้พระราชกิจของพระบิดาและพระบัญชาของพระองค์ครบบริบูรณ์โดยไม่กลับกลายมาเกี่ยวข้องกับพระ
ราชกิจอื่น และพระองค์เพียงแต่ทรงทำให้ส่วนหนึ่งของพระราชกิจครบบริบูรณ์เท่านั้น
นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงมีพระนามว่า “พระคริสต์” ทันทิที่พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลก—
นั่นคือความหมายที่ฝังอยู่ในพระนามนี้ เหตุผลที่มีการกล่าวว่า การเสด็จมานั้นจะมาถึงพร้อมกับการทดลอง
ก็เป็นเพราะว่ามีเพียงพระราชกิจชิ้นเดียวเท่านั้นที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ ยิ่งไปกว่านั้น
เหตุผลที่พระเจ้าพระบิดาทรงเรียกพระองค์ว่า “พระคริสต์” และ “พระบุตรผู้เป็นที่รัก” เท่านั้น
แต่มิได้ทรงมอบสง่าราศีทั้งหมดให้พระองค์ก็เป็นเพราะว่าเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะมาทำพระราชกิจชิ้น
หนึ่งอย่างชัดเจน ไม่ใช่เพื่อเป็นตัวแทนของพระบิดาในสวรรค์
แต่เพื่อทำพันธกิจของพระบุตรผู้เป็นที่รักให้ลุล่วงต่างหาก
เมื่อพระบุตรผู้เป็นที่รักทรงทำพระบัญชาทั้งหมดทั้งมวลที่พระองค์ได้รับไว้บนบ่าของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์
พระบิดาจึงจะทรงมอบสง่าราศีเต็มเปี่ยมให้พระองค์ พร้อมด้วยพระอัตลักษณ์ของพระบิดา
คนเราสามารถกล่าวได้ว่า นี่คือ “รหัสแห่งสวรรค์”

เพราะองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้เสด็จมาเป็นมนุษย์และพระบิดาในสวรรค์นั้นทรงสถิตในสองอาณาจักรที่แตกต่างกัน ทั้งสองพระองค์เพียงแต่ทรงเพ่งมองกัน ในพระวิญญูณ พระบิดาทรงจับพระเนตรมองพระบุตรผู้เป็นที่รัก แต่พระบุตรไม่ทรงสามารถมองเห็นพระบิดาจากที่ไกลได้

เป็นเพราะภาระหน้าที่ที่เนื้อหนังสามารถทำได้นั้นเล็กน้อยเกินไป

และพระองค์ทรงสามารถมีโอกาสดูแลลูกหลานได้ทุกขณะนั่นเอง

คนเรายังสามารถพูดได้ว่าการมาครั้งนี้เต็มไปด้วยอันตรายอันใหญ่หลวงที่สุด

การนี้เป็นประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงสละพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์เข้าปากเสืออีกครั้งหนึ่ง

ที่ซึ่งพระชนม์ชีพของพระองค์อยู่ในอันตราย ทรงวางพระองค์ลงในที่ซึ่งซาตานรวมกำลังอยู่มากที่สุด

แม้แต่ในรูปการณ์แวดล้อมที่เลวร้ายเหล่านี้

พระเจ้าก็ยังทรงส่งมอบพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ให้แก่ผู้คนแห่งสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยความโสโครกและ ความผิดศีลธรรม เพื่อให้พวกเขา “เลียดูพระองค์จนถึงวัยผู้ใหญ่”

นี่เป็นเพราะการทำเช่นนั้นคือหนทางเดียวที่จะทำให้พระราชกิจของพระเจ้าดูเหมือนเหมาะสมและเป็นธรรมชาติ และนั่นเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ความปรารถนาทั้งหมดของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วง

และทำให้พระราชกิจส่วนสุดท้ายของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ครบบริบูรณ์

พระเยซูมิได้ทรงทำมากไปกว่าทำให้ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วงเท่านั้น

เนื่องจากอุปสรรคที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำหนดให้มีและความแตกต่างในพระราชกิจที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ พระเยซูพระองค์เองจึงไม่ทรงรู้ว่าจะมีการกลับมาของเนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง ดังนั้น

ไม่มีผู้อธิบายพระคัมภีร์หรือผู้เผยพระวจนะคนใดกล้าที่จะเผยพระวจนะอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์อีกครั้งในยุคสุดท้าย นั่นก็คือ

ว่าพระองค์จะเสด็จมาสู่เนื้อหนังอีกครั้งเพื่อทรงพระราชกิจส่วนที่สองของพระองค์ในเนื้อหนัง ดังนั้น

จึงไม่มีผู้ใดได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้ทรงซ่อนเร้นพระองค์เองในเนื้อหนังนานมาแล้ว ไม่น่าประหลาดใจนัก

ในเมื่อหลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วเท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงรับพระบัญชาว่า

ดังนั้น จึงไม่มีคำเผยพระวจนะที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

และไม่สามารถประเมินค่าได้ต่อจิตใจมนุษย์ ในหนังสือการเผยพระวจนะทั้งหมดในพระคัมภีร์นั้น

ไม่มีพระวจนะที่กล่าวถึงการนี้อย่างชัดเจน แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาทรงพระราชกิจ

ได้มีการเผยพระวจนะที่ชัดเจนอยู่แล้วซึ่งได้กล่าวว่า หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะอยู่กับเด็ก

และจะให้กำเนิดบุตรคนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าพระองค์ได้ก่อเกิดขึ้นโดยผ่านทางพระวิญญูณบริสุทธิ์

แม้จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้ายังคงได้ตรัสว่า การนี้เกิดขึ้นโดยเสี่ยงกับความตาย

ดังนั้นแล้วมันจะเสี่ยงมากกว่าสักเพียงใดที่จะเป็นกรณีในปัจจุบัน?

ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่าการจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้เป็นการเสี่ยงอันตรายอันใหญ่หลวงกว่าอันตรายที่
เคยเกิดขึ้นในระหว่างยุคพระคุณหลายพันเท่า พระเจ้าได้เผยพระวจนะไว้ในหลายๆ แห่งว่า
พระองค์จะกำลังทรงได้รับเอากลุ่มบรรดาผู้มีชัยชนะในแผ่นดินชินิม
ในเมื่อมันเป็นในทิศตะวันออกของโลกนี้เองที่บรรดาผู้มีชัยชนะจะได้รับการรับไว้ ดังนั้น
สถานที่ซึ่งพระเจ้าจะทรงเหยียบย่างในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ก็ต้องเป็นดินแดนแห่งชินิมโดยไม่
มีข้อสงสัย ซึ่งเป็นจุดที่แน่ชัดว่าเป็นที่ซึ่งมังกรใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ ที่นั่น
พระเจ้าจะทรงได้รับพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
เพื่อที่มันจะได้ถูกทำให้พ่ายแพ้อย่างราบคาบและได้รับความอับอาย พระเจ้ากำลังจะทรงปลุกผู้คนเหล่านี้ให้ตื่น
โดยแบกรับความทุกข์อย่างหนัก เพื่อปลุกเร้าพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะตื่นอย่างเต็มที่
และเพื่อให้พวกเขาเดินออกจากหมอกและละทิ้งพญานาคใหญ่สีแดง พวกเขาจะตื่นจากความฝันของพวกเขา
จะระลึกได้ว่าพญานาคใหญ่สีแดงที่จริงแล้วมันคืออะไร
จะกลายเป็นสามารถมอบหัวใจทั้งดวงของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ จะลุกขึ้นจากการกดขี่ของพลังมืด
จะยืนขึ้นในทิศตะวันออกของโลก และจะกลายเป็นข้อพิพาทแห่งชัยชนะของพระเจ้า
ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงได้รับสง่าราศี
ด้วยเหตุผลนี้อย่างเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงนำพระราชกิจที่เคยมาถึงบอวसानในอิสราเอลมาสู่ดินแดนที่พญ
านาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ และหลังจากที่ได้จากไปเกือบสองพันปี
ก็ได้มาสู่เนื้อหนังอีกครั้งเพื่อสานต่อพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ
พระเจ้ากำลังทรงเปิดตัวพระราชกิจใหม่ในเนื้อหนังต่อตาเปล่าของมนุษย์ แต่ในทรรศนะของพระเจ้า
พระองค์กำลังทรงสานต่องานแห่งยุคพระคุณ แต่หลังจากช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อไม่กี่พันปีแล้วเท่านั้น
และด้วยการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งที่ตั้งและโครงการในพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น
ถึงแม้ว่าฉายาที่กายแห่งเนื้อหนังได้ใช้ในพระราชกิจของวันนี้จะปรากฏแตกต่างไปจากพระเยซูโดยสิ้นเชิง
แต่พวกพระองค์ก็ทรงกลายมาจากเนื้อแท้และรากเหง้าเดียวกัน
และพวกพระองค์ก็ทรงมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน
พวกพระองค์อาจจะทรงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างกันในภายนอก
แต่ความจริงด้านในของพระราชกิจของพวกพระองค์นั้นก็เหมือนกันโดยสมบูรณ์ ทำยที่สุดแล้ว
ยุคเหล่านั้นก็แตกต่างกันเหมือนเช่นกลางคืนและกลางวัน ดังนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถติดตามแบบแผนที่ไม่เปลี่ยนแปลงได้อย่างไร?
หรือช่วงระยะที่แตกต่างกันของพระราชกิจของพระองค์จะสามารถเข้าสู่หนทางของกันและกันได้หรือไม่?

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (6)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “มีพลังอำนาจอันน้อยนิด และต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง” บ่งบอกว่าความลำบากยากเย็นของเนื้อหานั้นมากเหลือเกิน และงานที่ทำก็ถูกจำกัดมากเกินไป

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 194

มนุษย์ได้ใช้เวลาจนกระทั่งถึงวันนี้เพื่อที่จะตระหนักว่าสิ่งที่มนุษย์ขาดพร่องนั้นไม่ใช่เพียงการจัดหาชีวิตฝ่ายวิญญาณและประสบการณ์ในการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น แต่—สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งมากขึ้นไปอีกก็คือ—

การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในอุปนิสัยของเขา

เนื่องจากความรู้ไม่เท่าทันโดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมโบราณของเผ่าพันธุ์ของเขาเอง ผลก็คือว่ามนุษย์ไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนหวังว่ามนุษย์จะสามารถได้รับการผูกติดอยู่กับพระเจ้าลึกกลงไปภายในหัวใจของเขา แต่เพราะเนื้อหนังของมนุษย์นั้นเสื่อมทรามมากเหลือเกิน ทั้งมีนสาและปัญญาที่บ

นี่จึงได้เป็นเหตุให้เขาไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระเจ้า ในการเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ในวันนี้

จุดประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากเพื่อแปลงสภาพความคิดและจิตวิญญาณของผู้คน

ตลอดจนพระฉายาของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาที่พวกเขาได้มีมาเป็นเวลาหลายล้านปีแล้ว

พระองค์จะทรงใช้โอกาสเหมาะนี้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงวิธีที่ผู้คนมารู้จักพระองค์และวิถีทางของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ด้วยความรู้ของมนุษย์ โดยทำให้มนุษย์สามารถทำการเริ่มต้นใหม่ที่มีชัยในการมารู้จักพระเจ้า

และดังนั้นจึงสัมฤทธิ์ผลในการเริ่มใหม่และการแปลงสภาพของจิตวิญญาณมนุษย์

การจัดการและการบ่มวินัยนั้นคือวิถีทาง ในขณะที่การพิชิตชัยและการเริ่มใหม่คือเป้าหมาย

การจัดความคิดเหนือธรรมชาติที่มนุษย์ได้ยึดถือเกี่ยวกับพระเจ้าที่คลุมเครือนั้นเป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าตลอดกาล และในระยะหลังมานี้การนี้ยังได้กลายเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับพระองค์ด้วยเช่นกัน

ผู้คนทั้งหมดควรจะใช้ทรศนะที่ยาวไกลในการพิจารณาสถานการณ์นี้

จงเปลี่ยนแปลงวิธีซึ่งแต่ละบุคคลได้รับประสบการณ์เพื่อที่เจตนารมณ์อันเร่งด่วนนี้ของพระเจ้าอาจจะไปถึงการบรรลุผลในไม่ช้า

และเพื่อที่ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอาจได้รับการนำไปสู่ความครบบริบูรณ์อย่างเพียบพร้อม จงมอบความจงรักภักดีแด่พระเจ้าที่จำเป็นที่พวกเขาจะต้องมอบให้พระองค์

และให้การชูใจแด่พระทัยของพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ท่ามกลางพี่น้องชายหญิง

ไม่ควรจะมีผู้ใดบิดความรับผิดชอบนี้ หรือเพียงแต่สร้างทำไปอย่างพอเป็นพิธี

พระเจ้าเสด็จมาในเนื้อหนังครั้งนี้เพื่อตอบรับคำเชิญ

และโดยเป็นการตอบรับอย่างตรงจุดต่อสภาพเงื่อนไขของมนุษย์ กล่าวคือ

พระองค์เสด็จมาเพื่อจัดหาสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีให้แก่มนุษย์

ไม่สำคัญว่าจิตความสามารถหรือการอบรมของมนุษย์จะเป็นอย่างไร กล่าวโดยสรุป

พระองค์จะทรงทำให้เขาสามารถเห็นพระวณะของพระเจ้าได้ และจากพระวณะของพระองค์
เขาสามารถเห็นการดำรงอยู่และการสำแดงของพระเจ้าและยอมรับการที่พระเจ้าทรงทำให้เขามีความเพียบพร้อม
โดยเปลี่ยนแปลงความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เพื่อที่โคมพระพักตร์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะห้อยร่าก้อย่า
งมนั่งในส่วนลึกของหัวใจมนุษย์ นี่คือการปรารถนาบนแผ่นดินโลกเพียงประการเดียวของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่กำเนิดจะยิ่งใหญ่เพียงใด หรือแก่นแท้ของมนุษย์จะต่ำต้อยเพียงใด
หรือพฤติกรรมในอดีตของมนุษย์จริงๆ แล้วจะเหมือนสิ่งใดก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้
พระองค์เพียงทรงหวังให้มนุษย์ทำพระฉายาของพระเจ้าที่เขามีในหัวใจภายในของเขาขึ้นมาอย่างครบบริบูรณ์
และมารู้จักแก่นแท้ของมวลมนุษย์
และด้วยผลจากการนั้นจึงมาถึงการแปลงสภาพของทัศนนะเชิงอุดมการณ์ของมนุษย์
และมีความสามารถที่จะถวีสรรเสริญพระเจ้าจากส่วนลึกและปลุกความผูกพันชั่วนิรันดร์ต่อพระองค์ กล่าวคือ
นี่คือข้อเรียกร้องหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงขอจากมนุษย์

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (7)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 195

เราได้พูดไปหลายครั้งเหลือเกินว่างานของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนั้นกระทำไปเพื่อปรับเปลี่ยนจิตวิญญาณของแต่ละบุคคล เพื่อเปลี่ยนแปลงดวงจิตของแต่ละบุคคล

จนถึงขนาดที่หัวใจของพวกเขาก็ได้ทนทุกข์กับความชอกช้ำใหญ่หลวงมาแล้ว ได้รับการฟื้นฟู

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการช่วยกู้ดวงจิตของพวกเขาก็ได้ถูกความชั่วทำร้ายมาอย่างล้าลึกเหลือเกิน

มันเป็นไปได้ที่จะปลุกจิตวิญญาณของผู้คนให้ตื่น เพื่อละลายหัวใจที่เย็นชาของพวกเข

และเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ฟื้นคืนกำลังขึ้นใหม่ นี่คือน้ำพระทัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

จงพักการพูดคุยถึงเรื่องที่ว่าชีวิตและประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์นั้นสูงส่งหรือลุ่มลึกเพียงใดไว้ก่อน

เมื่อหัวใจของผู้คนได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว

เมื่อพวกเขาได้ถูกปลุกเร้าจากความฝันของพวกเขารู้สึกได้ถึงอันตรายที่พญานาคใหญ่สีแดงได้ก่อปรชึ้น
งานพันธกิจของพระเจ้าย่จะได้ครบบริบูรณ์

วันทำงานของพระเจ้าแล้วเสร็จยังเป็นวันที่มนุษย์เริ่มต้นบนเส้นทางที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าอย่างเป็นทางการด้วย ณ เวลานั้น พันธกิจของพระเจ้าจะได้มาถึงบทอวสาน กล่าวคือ

งานของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จะได้แล้วเสร็จโดยครบบริบูรณ์

และมนุษย์จะเริ่มต้นปฏิบัติหน้าที่ที่เขาควรจะเป็นปฏิบัติอย่างเป็นทางการ—เขาจะปฏิบัติกลุ่มงานของเขา

เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆ แห่งงานของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง

เจ้าควรจะค้นหาเส้นทางของพวกเจ้าเพื่อเข้าสู่รากฐานแห่งการรู้จักสิ่งเหล่านี้

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พวกเจ้าควรจะเข้าใจ

การเข้าสู่ของมนุษย์จะปรับปรุงดีขึ้นก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้เกิดขึ้นลึกๆ ภายในหัวใจของเขาเท่านั้น

เพราะงานของพระเจ้าคือความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์—มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับการไถ่

ผู้ซึ่งยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แรงกดดันของความมืด และผู้ซึ่งไม่เคยปลุกเร้าตัวเอง—

จากสถานที่รวมตัวของปีศาจทั้งหลายแห่งนี้

มันเป็นไปได้ที่มนุษย์อาจจะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระจากหลายสหัสวรรษแห่งบาปและเป็นที่ยรักของพระ

เจ้า บดขยี้พญานาคใหญ่สีแดงจนกว่าลงไปโดยสิ้นเชิง สถาปนาราชอาณาจักรของพระเจ้า

และนำพาการหยุดพักมาสู่หัวใจของพระเจ้าเร็วขึ้น

มันเป็นไปได้เพื่อระบายความเกลียดชังที่อัดแน่นอกของพวกเจ้าโดยไม่มีการสงวนไว้

เพื่อกำจัดเชื้อราเหล่านั้นให้หมดสิ้น

เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเจ้าผลจากชีวิตนี้ที่ไม่แตกต่างไปจากชีวิตของวัวหรือม้า เพื่อจะไม่เป็นทาสอีกต่อไป

เพื่อจะไม่ถูกพญานาคใหญ่สีแดงเหยียบขำหรือออกคำสั่งตามใจชอบอีกต่อไป

พวกเจ้าจะไม่เป็นส่วนหนึ่งของชนชาติที่ล้มเหลวนี้อีกต่อไป จะไม่เป็นของพญานาคใหญ่สีแดงที่ชั่วร้ายอีกต่อไป และเจ้าจะไม่ตกเป็นทาสของมันอีกต่อไป รังของปีศาจจะถูกพระเจ้าทรงฉีกเป็นชิ้นๆ อย่างแน่นอน และพวกเจ้าจะยืนเคียงข้างพระเจ้า—พวกเจ้าเป็นของพระเจ้า และไม่ใช่เป็นของจักรวรรดิแห่งทาสนี้ พระเจ้าทรงเกลียดสังคมนี้นี้เข้ากระดูกดำมานานแล้ว พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กระตือรือร้นที่จะฝังพระบาทของพระองค์ลงบนงูแก่ชั่วร้ายที่ร้ายกาจตัวนี้ เพื่อให้มันไม่อาจมีวันลุกขึ้นมาได้อีกและจะไม่มีวันทรมานมนุษย์อีก พระองค์จะไม่ทรงให้การกระทำในอดีตของมันมีข้ออ้าง พระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการหลอกลวงมนุษย์ของมัน และพระองค์จะทรงชำระแค้นสำหรับบาปทุกประการของมันตลอดยุคทั้งหลาย พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยหัวใจของความชั่วทั้งหมดนี้^[1] หลุดรอดไปได้แม้แต่คนเดียว พระองค์จะทรงทำลายมันอย่างถึงที่สุด

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (8)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “หัวใจของความชั่วทั้งหมด” หมายถึง มารแก่ วลีนี้แสดงออกถึงความไม่ชอบสุดขีด

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 196

พระเจ้าได้ทรงสู้ทนกับคำคืนที่ไม่ได้หลับมากมายหลายคืนเพื่อประโยชน์แห่งงานของมวลมนุษย์
จากที่สูงถึงส่วนลึกต่ำสุด

พระองค์ได้เสด็จลงสู่นรกที่มีชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่เพื่อผ่านวันเวลาของพระองค์ไปกับมนุษย์

พระองค์ไม่เคยได้ทรงพร่ำบ่นถึงความโกโรโกโสท่ามกลางมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยได้ทรงตำหนิมนุษย์สำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา

แต่ทรงสู้ทนความอับยศดุษฎีอันยิ่งใหญ่ที่สุดขณะที่พระองค์ทรงดำเนินงานของพระองค์ด้วยพระองค์เองจนเสร็จสิ้น พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นส่วนหนึ่งของนรกได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงสามารถใช้ชีวิตของพระองค์ในนรกได้อย่างไร? แต่เพื่อประโยชน์แห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง
เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะสามารถพบกับการหลุดพ้นได้เร็วขึ้น

พระองค์ได้ทรงสู้ทนความอับยศดุษฎีและทรงทนทุกข์กับความไม่ยุติธรรมเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลก

และได้เสด็จเข้าสู่ “นรก” กับ “เคนคนตาย” เข้าสู่ถ้ำเสือ ด้วยพระองค์เอง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

มนุษย์มีคุณสมบัติที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างไร? เขามีเหตุผลใดที่จะพร่ำบ่นเกี่ยวกับพระเจ้า?

เขาสามารถกล้าที่จะเพ่งมองพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินแห่งความชั่วช้าที่โสโครกที่สุดแห่งนี้

และไม่เคยได้ทรงระบายความคับข้องพระทัยของพระองค์หรือพร่ำบ่นเกี่ยวกับมนุษย์

แต่กลับทรงยอมรับการย่ำยีทั้งหลาย^[1] และการกดขี่ของมนุษย์อย่างเงียบๆ แทน

พระองค์ไม่เคยทรงตอบโต้ข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลของมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงทำการเรียกร้องมากเกินไปกับมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงกำหนดข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลให้กับมนุษย์

พระองค์เพียงทรงพระราชกิจทั้งหมดที่มนุษย์พึงต้องใช้โดยไม่ทรงพร่ำบ่น ได้แก่ การสอน การให้ความรู้แจ้ง

การดำหนิ กระบวนการถูกลวงจา การเตือนจำ การเตือนสติ การปลอบโยน การพิพากษา และการเปิดเผย

ขั้นตอนใดของพระองค์หรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อชีวิตของมนุษย์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงลบความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของมนุษย์ออกไป

แต่ขั้นตอนใดที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้นแล้วนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งชะตากรรมของมนุษย์หรือ? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมนุษย์?

ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความทุกข์นี้

และจากการกดขี่ของพลังมืดที่ดำเหมือนกลางคืน? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์?

ผู้ใดสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าได้ ซึ่งเป็นเสมือนหัวใจของแม่ที่รักใคร่?

ผู้ใดสามารถจับใจความพระทัยที่แรงกล้าของพระเจ้าได้?

พระทัยที่เต็มไปด้วยความรู้สึกลึกและความคาดหวังที่ร้อนแรงของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยหัวใจที่เย็นชา ด้วยสายตาที่ไม่แยแสและแข็งกระด้าง และด้วยการดำเนินคดีเย็นและดูถูกดูแคลนซ้ำๆ ของมนุษย์

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยข้อคิดเห็นที่เชื่องเฉื่อย และการประชดประชัน และการดูแคลน

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยการเยาะเย้ยถากถางของมนุษย์ ด้วยการเหยียบย่ำและการปฏิเสธของเขา

ด้วยการจับใจความผิดๆ ของเขา และการร้องครวญคราง และความเหินห่าง และการหลีกเลี่ยง

และไม่ใช้โดยสิ่งใดเลยนอกจากการหลอกลวง การโจมตี และความขมขื่น

คำพูดที่อบอุ่นได้พบกับคิ้วที่ดุคั่นและการเยาะเย้ยทำทนายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน

พระเจ้าทรงทำได้แต่เพียงสู้ทน กับพระเสีร พรณินบัตผู้คนเหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ^[2]

หลายวันหลายคืนเหลือเกิน หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงเผชิญหน้ากับดวงดาว

หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงออกเดินทางไปเมื่อรุ่งอรุณและเสด็จกลับมาเมื่อย่ำค่ำ

และทรงนอนพลิกกายไปมา

ทรงสู้ทนความเจ็บปวดรวดร้าวที่ยิ่งใหญ่กว่าความเจ็บปวดแห่งการจากพระบิดาของพระองค์มานับพันเท่า

ทรงสู้ทนการโจมตีและการทำให้สับสนของมนุษย์ และการจัดการกับการตัดแต่งของมนุษย์

ความถ่อมพระทัยและการซ่อนอยู่ของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยอคติ^[3]ของมนุษย์

ด้วยทัศนคติที่ไม่เป็นธรรมและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมของมนุษย์

และหนทางอันไร้สัมเสียงที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในความลึกลับ ความอดกลั้นของพระองค์

การยอมผ่อนปรนของพระองค์ได้รับการตอบแทนด้วยการจับจ้องอันละโมภของมนุษย์

มนุษย์พยายามที่จะกระทืบพระเจ้าให้สิ้นพระชนม์ โดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด

และพยายามที่จะเหยียบย่ำพระเจ้าให้จมพื้นดิน ท่าทีของมนุษย์ในการปฏิบัติของเขาต่อพระเจ้าคือท่าทีแห่ง

“ความฉลาดที่หาได้ยาก” และพระเจ้าผู้ซึ่งถูกมนุษย์รังแกและดูถูก ถูกขยี้จนแบนอยู่ใต้เท้าของผู้คนนับหมื่น

ในขณะที่มนุษย์เองยืนบนที่สูง รวากับว่าเขาจะเป็นราชาแห่งเนินเขา

รวากับว่าเขาต้องการที่จะใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด^[4]

เพื่อเป็นศูนย์กลางที่มีแต่คนห้อมล้อมจากเบื้องหลังหน้าจอ

เพื่อทำให้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำกับที่มีมโนธรรมและปฏิบัติตามกฎอยู่หลังจาก

ผู้ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้สู้ตอบหรือก่อให้เกิดความยากลำบาก พระเจ้าต้องทรงเล่นบทของจักรพรรดิองค์สุดท้าย

พระองค์ต้องทรงเป็นหุ่นเชิด^[5] ที่ปราศจากอิสรภาพทั้งปวง

ความประพฤติดของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบอกได้ ดังนั้น

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องการนี้หรือการนั้นจากพระเจ้า?

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะยื่นข้อเสนอแนะแก่พระเจ้า?

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องให้พระเจ้าเห็นพระทัยความอ่อนแอของเขา?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับพระปราชัยของพระเจ้า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับการอภัยของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า? จิตสำนึกของเขายู่ที่ใด?

เขาได้ทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลายนานมาแล้ว เขาได้ทิ้งให้พระทัยของพระเจ้าแหลกเป็นชิ้นๆ

มานานแล้ว พระเจ้าเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ด้วยความแฉะและน้ำมีชีวิตรื่น

โดยทรงหวังว่ามนุษย์จะโอบอ้อมอารีต่อพระองค์ แม้กระทั่งเป็นเพียงด้วยความอบอุ่นเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

ถึงกระนั้น พระทัยของพระเจ้ายิ่งใช้เวลาอีกกว่าจะได้รับการชูกิจโดยมนุษย์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงได้รับมาคือการโจมตีด้วยการขว้างก้อนหิน¹⁶และการทรยศ

หัวใจของมนุษย์นั้นโลกเกินไป ความอยากของเขายิ่งใหญ่เกินไป เขาไม่มีวันสามารถอ้อมเอมได้

เขาประสงค์ร้ายและบ้าบิ่นอยู่เสมอ เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้พระเจ้ามีอิสรภาพหรือสิทธิในพระคำรัสอันใด

และทำให้พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากต้องทนบอบต่อความอภัยศอดสุ

และอนุญาตให้มนุษย์บงการพระองค์อย่างไรก็ได้ตามที่เขารารถนา

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (9)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “การย่ำยีทั้งหลาย” ใช้เพื่อเปิดโปงการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์
2. “ได้พบกับสิ่งที่ดูดีและการเยาะเย้ยทำทนายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน กัมภีระ
ปรณนิบัติผู้คนเหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ” เดิมทีเป็นประโยคเดียว
แต่ในที่นี้ถูกแยกออกเป็นสองประโยคเพื่อให้สิ่งต่างๆ ชัดเจนขึ้น ประโยคแรกอ้างอิงถึงการกระทำของมนุษย์
ในขณะที่ประโยคที่สองบ่งบอกถึงความทุกข์ที่พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่าน
และว่าพระเจ้านั้นอ้อมพระทัยและทรงอ่อนร้น
3. “อคติ” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน
4. “ใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน พวกเขาชูตัวเองขึ้นสูง
ใส่โซ่ตรวนผู้อื่น ทำให้คนเหล่านั้นติดตามพวกเขาและทนทุกข์เพื่อพวกเขา
พวกเขาคือกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรกับพระเจ้า
5. “หุ่นเชิด” ใช้เพื่อเยาะเย้ยถากถางพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า

6. “ขว้างก้อนหิน” ใช้เพื่อนำให้เห็นพฤติกรรมที่ต่ำช้าของผู้คน

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 197

การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้ส่งคลื่นกระแทกไปทั่วทุกศาสนาและทุกวงการ
ได้ทำให้ระเบียบดั้งเดิมของแวดวงศาสนาทั้งหลาย “ถูกโยนเข้าสู่ความสับสนวุ่นวาย”
และได้เขย่าหัวใจของคนเหล่านั้นทั้งหมดที่โหยหาการทรงปรากฏของพระเจ้า ผู้ใดเล่าไม่ชื่นชมบูชา?
ผู้ใดไม่ฉวยหาที่จะเห็นพระเจ้า? พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว
แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่เคยได้ตระหนักถึงการนั้น วันนี้ พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปรากฏแล้ว
และได้ทรงแสดงพระอัครลักษณะของพระองค์ออกไปให้มนุษย์ได้เห็น—
การนี้จะไม่สามารถนำความปิติยินดีมาสู่หัวใจของมนุษย์ได้อย่างไร?
ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ทรงร่วมแบ่งปันความชื่นชมยินดีและความเศร้ากับมนุษย์
และวันนี้พระองค์ก็ได้ทรงอยู่ร่วมกันกับมวลมนุษย์อีกครั้งแล้ว
และทรงแบ่งปันเรื่องเล่าแห่งกาลเวลาที่ผ่านไปกับเขา หลังจากที่ได้ทรงพระดำเนินออกจากยูเดีย
ผู้คนก็ไม่สามารถหาร่องรอยของพระองค์พบ พวกเขาโหยหาที่จะได้พบกับพระเจ้าอีกครั้ง
โดยแทบไม่รู้เลยว่าวันนี้พวกเขาได้พบกับพระองค์อีกครั้งและได้อยู่ร่วมกันกับพระองค์อีกครั้งแล้ว
การนี้จะไม่สามารถกระตุ้นความคิดเกี่ยวกับวันวานได้อย่างไร? วันนี้เมื่อสองพันปีที่แล้ว ซีโมนบุตรโยนาห์
พงศ์พันธุ์ของดาวิด ได้เห็นพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด ได้รับประทานร่วมโต๊ะเดียวกับพระองค์
และหลังจากติดตามพระองค์มาเป็นเวลาหลายปีก็รู้สึกถึงการรักใคร่เอ็นดูที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อพระองค์ กล่าวคือ
เขารักพระองค์จากกันบึงหัวใจของเขา เขารักองค์พระเยซูเจ้าอย่างล้าลึก คนยิวไม่รู้เลยว่าทารกผมทองผู้นี้
ซึ่งถือกำเนิดในรางหญ้าที่หนาวเหน็บ เป็นพระฉายาแรกแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าอย่างไร
พวกเขาทั้งหมดคิดว่าพระองค์ก็เป็นแบบเดียวกับพวกเขา ไม่มีผู้ใดคิดว่าพระองค์ทรงแตกต่างไปแต่อย่างใด—
ผู้คนจะสามารถระลึกได้ถึงพระเยซูที่ธรรมดาและสามัญได้อย่างไร?
คนยิวคิดว่าพระองค์เป็นบุตรคนยิวคนหนึ่งในเวลานั้น ไม่มีผู้ใดเฝ้ามองพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงดำรง
และผู้คนไม่ทำสิ่งใดนอกจากทำการเรียกร้องจากพระองค์อย่างหวนหวาดบอด
โดยขอให้พระองค์ประทานความมั่งคั่งและพระคุณมากมาย และสันติสุข และความชื่นชมยินดีแก่พวกเขา
พวกเขารู้แต่เพียงว่า พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่คนผู้หนึ่งจะสามารถปรารถนาได้เหมือนกับเศรษฐีผู้หนึ่ง
ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่เคยได้ปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะคนผู้หนึ่งซึ่งเป็นที่รัก ผู้คนในเวลานั้นไม่ได้รับรู้พระองค์
และมีแต่ประวัງพระองค์เท่านั้น และทำการเรียกร้องที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลต่อพระองค์
พระองค์ไม่เคยทรงดำเนิน แต่ได้ประทานพระคุณแก่มนุษย์อยู่เนืองนิตย์ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะไม่รู้จักพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งใดนอกจากประทานความอบอุ่น ความรัก และความปรานีแก่มนุษย์อย่างเงียบๆ
และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงให้วิธีการปฏิบัติใหม่ๆ แก่มนุษย์

โดยทรงนำทางมนุษย์ออกจากพันธนาการของกรรมบัญญัติ มนุษย์ไม่ได้รักพระองค์
เขาเพียงแต่อิงอาศัยพระองค์และระลึกได้ถึงความสามารถพิเศษของพระองค์เท่านั้น
มวลมนุษย์ที่ตาบอดจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงดึงามได้ทรงทนทุกข์กับความอับ
ยโสที่ยิ่งใหญ่เพียงใดเมื่อพระองค์เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์? ไม่มีผู้ใดพิจารณาถึงทุกข์โศกของพระองค์
ไม่มีผู้ใดรู้ถึงความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อพระเจ้าพระบิดา
และไม่มีผู้ใดสามารถรู้ถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวของพระองค์
ถึงแม้ว่านางมารีย์จะเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของพระองค์
แต่นางจะสามารถรู้ถึงพระคำริในพระทัยขององค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงปรานีได้อย่างไร?
ผู้ใดเล่าที่รู้ถึงความทุกข์อันไม่อาจบรรยายได้ที่บุตรมนุษย์ได้ทรงสู้ทน? หลังจากได้รับร้องขอจากพระองค์แล้ว
ผู้คนในเวลานั้นได้วางพระองค์ไว้ในซอกหลบแห่งความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาและทิ้งพระองค์ไว้ข้างนอกอย่าง
เย็นชา พระองค์จึงทรงระหกระเหินไปตามท้องถนน วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า
ทรงเลือนลอยไปเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งพระองค์ได้ดำรงพระชนม์มาเป็นเวลาสามสิบสามปีที่ยากลำบาก
เป็นหลายปีที่ทั้งยาวนานและสิ้นกระบี่ เมื่อผู้คนจำเป็นต้องมีพระองค์
พวกเขาได้เชิญพระองค์เข้ามาในบ้านของพวกเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม
พยายามที่จะทำข้อเรียกร้องต่อพระองค์—
และหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างคุณูปการในส่วนของพระองค์ให้แก่พวกเขา
พวกเขาก็ผลักไสพระองค์ออกนอกประตูทันที ผู้คนได้กินสิ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้จากพระโอรสของพระองค์
พวกเขาดื่มโลหิตของพระองค์ และพวกเขาชื่นชมพระคุณที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขา
แต่กระนั้นพวกเขาก็ต่อต้านพระองค์ด้วย เพราะพวกเขาไม่เคยรู้ว่าผู้ใดได้มอบชีวิตของพวกเขาแก่พวกเขา
ในท้ายที่สุด พวกเขาได้ตรึงพระองค์กับกางเขน ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทรงส่งเสียงใดๆ แม้กระทั่งวันนี้
พระองค์ก็ยังคงนิ่งเงียบ ผู้คนกินเนื้อหนังของพระองค์ พวกเขาดื่มพระโลหิตของพระองค์
พวกเขากินอาหารที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขา และพวกเขาเดินบนหนทางที่พระองค์ได้ทรงเปิดให้แก่พวกเขา
ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงเจตนาที่จะปฏิเสธพระองค์
แท้ที่จริงแล้วพวกเขาปฏิบัติต่อพระเจ้าผู้ซึ่งได้ประทานชีวิตแก่พวกเขาเสมือนเป็นศัตรู
และกลับปฏิบัติต่อพวกเขาที่เป็นทาสเช่นเดียวกับพวกเขาเสมือนเป็นพระบิดาแห่งสวรรค์แทน ในกรณี
พวกเขาไม่ได้สนใจต่อต้านพระองค์หรือ? พระเยซูได้มาสิ้นพระชนม์บนกางเขนได้อย่างไร?
พวกเขารู้หรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงถูกทรยศโดยยูดาส ผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์มากที่สุดและได้กินพระองค์
ดื่มพระองค์ และชื่นชมพระองค์หรือ? หรือ?
ยูดาสไม่ได้ทรยศพระเยซูเพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอื่นใดมากไปกว่าอาจารย์ปกติผู้ไม่สำคัญคนหนึ่งหรือ

หรือ? หากผู้คนได้เห็นจริงๆ ว่าพระเยซูทรงเหนือธรรมดาและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้มาจากสวรรค์ พวกเขาจะสามารถตรึงพระองค์ที่กางเขนทั้งเป็น เป็นเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงจนกระทั่งพระองค์ไม่ทรงมีลมปราณเหลืออยู่ในร่างของพระองค์ได้อย่างไร? ผู้ใดจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้? ผู้คนไม่ทำสิ่งใดนอกจากชื่นชมพระเจ้าด้วยความโลภที่ไม่รู้จักพอ แต่พวกเขาไม่เคยได้รู้จักพระองค์ พวกเขาได้รับมอบหนึ่งนิ้วและได้เอาไปหนึ่งไมล์ และพวกเขาได้ทำให้ “พระเยซู” เชื้อฟังกำบัญชาของพวกเขา เชื้อฟังกำสั่งของพวกเขาโดยสิ้นเชิง ผู้ใดเล่าเคยแสดงสิ่งใดที่เป็นหนทางแห่งความปรานีต่อบุตรมนุษย์ผู้นี้ ผู้ซึ่งไม่มีที่ใดให้วางพระเศียรของพระองค์? ผู้ใดเล่าเคยคิดถึงการร่วมแรงกำลังกับพระองค์เพื่อให้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วง? ผู้ใดเล่าเคยนึกถึงพระองค์? ผู้ใดเล่าเคยพิจารณาถึงความลำบากยากเย็นของพระองค์? มนุษย์บิดกระซอกพระองค์ไปมาโดยไม่มีความรักแม้แต่น้อย มนุษย์ไม่รู้ว่าการสว่างและชีวิตของเขามาจากที่ใดและไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากวางแผนอย่างลับๆ ว่าจะตรึงกางเขน “พระเยซู” แห่งสองพันปีที่แล้ว ผู้ซึ่งได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดทรมานกลางมนุษย์ อีกครั้งอย่างไร “พระเยซู” ทรงบันดาลความเกลียดชังเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำไปถูกลืมเลือนไปนานแล้วหรือ? ความเกลียดชังที่บรรจบรวมกันมาเป็นเวลาหลายพันปีจะถูกปล่อยออกมาในที่สุด เจ้าซึ่งเป็นจำพวกเดียวกับคนยิว! “พระเยซู” เคยได้เป็นศัตรูกับพวกเจ้าเมื่อใดกัน จนพวกเจ้าควรจะเกลียดชังพระองค์มากถึงเพียงนี้? พระองค์ได้ทรงทำมากมายยิ่งนัก และได้ตรัสมากมายยิ่งนัก—ไม่มีสิ่งใดในการนั้นที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเจ้าเลยหรือ? พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์แก่พวกเจ้าโดยไม่ทรงถามหาสิ่งใดตอบแทน พระองค์ได้ประทานทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์แก่พวกเจ้าแล้ว— พวกเจ้ายังคงต้องการที่จะกินพระองค์ทั้งเป็นจริงๆ หรือ? พระองค์ได้ทรงให้ทั้งหมดของพระองค์แก่พวกเจ้าโดยไม่ทรงลังเล โดยไม่เคยทรงชื่นชมความรู้โรจน์ทางโลก ความอบอุ่นท่ามกลางมนุษย์ ความรักท่ามกลางมนุษย์ หรือพระพรทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์เลย ผู้คนนั้นใจร้ายกับพระองค์ยิ่งนัก พระองค์ไม่เคยได้ทรงชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงอุทิศความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระหทัยที่จริงใจและเต็มไปด้วยความรู้สึกรักของพระองค์ให้แก่มนุษย์ พระองค์ได้ทรงอุทิศความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์แก่มวลมนุษย์แล้ว— และผู้ใดเคยให้ความอบอุ่นแก่พระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยให้การชูใจแก่พระองค์บ้าง? มนุษย์ได้ดื่มความกดดันทั้งหมดไว้บนพระองค์ เขาได้ส่งมอบโชคร้ายทั้งหมดให้แก่พระองค์

เขาได้ยึดเย็บประสาทรณที่อาภัพอัปโชคที่สุดท่ามกลางมนุษย์ให้พระองค์

เขาเตือนพระองค์สำหรับความอยู่ดีธรรมทั้งหมด และพระองค์ได้ยอมรับมันไปโดยปริยาย

พระองค์เคยได้ทรงทักท้วงผู้ใดหรือไม่? พระองค์เคยได้ทรงถามหาการชดเชยเล็กๆ น้อยๆ จากผู้ใดไหม?

ผู้ใดเคยได้แสดงความเห็นอกเห็นใจใดๆ ต่อพระองค์บ้าง? ในฐานะมนุษย์ปกติ

ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่ไม่เคยมีวัยเด็กที่ช่างเพื่อฝันบ้าง? ผู้ใดบ้างไม่เคยมีวัยหนุ่มสาวอันเต็มไปด้วยสีสัน?

ผู้ใดบ้างไม่เคยมีความอบอุ่นจากผู้อื่นอันเป็นที่รัก? ผู้ใดบ้างไม่มีความรักของญาติพี่น้องและมิตรสหาย?

ผู้ใดบ้างไม่มีความนับถือจากผู้อื่น? ผู้ใดบ้างไม่มีครอบครัวที่อบอุ่น?

ผู้ใดบ้างไม่มีความสุขจากเพื่อนสนิทของพวกเขา? และพระองค์เคยได้ทรงชื่นชมสิ่งใดแบบนั้นหรือไม่?

ผู้ใดเคยได้ให้ความอบอุ่นสักเล็กน้อยกับพระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยได้ให้เศษเสี้ยวของการชื่นชมแก่พระองค์บ้าง?

ผู้ใดเคยแสดงศีลธรรมจรรยาแบบมนุษย์สักเล็กน้อยกับพระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยยอมผ่อนปรนกับพระองค์บ้าง?

ผู้ใดเคยอยู่กับพระองค์ในช่วงระหว่างเวลาที่ลำบากยากเย็นบ้าง?

ผู้ใดเคยได้ผ่านชีวิตที่ยากลำบากกับพระองค์บ้าง? มนุษย์ไม่เคยผ่อนคลา ยข้อพึงประสงค์ของเขาที่มีต่อพระองค์

เขาแค่ทำการเรียกร้องต่อพระองค์โดยไม่มีความกระดากใจใดๆ ราวกับว่าเมื่อได้เสด็จมายังโลกมนุษย์แล้ว

พระองค์ก็จำต้องทรงเป็นว้าวหรือม้าของมนุษย์ เป็นนักโทษของเขา

และจำต้องประทานทั้งหมดของพระองค์แก่มนุษย์ หาไม่แล้ว มนุษย์จะไม่มีวันยกโทษให้พระองค์

จะไม่มีวันเบามือกับพระองค์ จะไม่มีวันเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า และจะไม่มีวันเลื่อมใสและเคารพพระองค์

มนุษย์นั้นมิทำที่ที่รุนแรงเกินไปต่อพระเจ้า ราวกับว่าเขาเตรียมที่จะทรมานพระเจ้าจนสิ้นพระชนม์

มิเพียงหลังจากนั้นเท่านั้นที่เขาจะผ่อนคลา ยข้อพึงประสงค์ของเขาที่มีต่อพระเจ้า

มิฉะนั้นมนุษย์จะไม่มีวันลดมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของเขาที่มีต่อพระเจ้าลงเลย

มนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่โศกนาฏกรรมแห่งวันนี้หรือ?

จิตสำนึกของมนุษย์อันตรธานไปหมดสิ้นแล้ว เขาเอาแต่พูดว่าเขาจะตอบแทนความรักของพระเจ้า

แต่เขากลับแยกส่วนพระเจ้าและทรมานพระองค์จนสิ้นพระชนม์ นี่ไม่ใช่ “สูตรลับ” ในความเชื่อพระเจ้าของเขา

ที่ถูกส่งต่อมาจากบรรพบุรุษของเขาหรือ? ไม่มีที่ใดที่จะไม่พบ “คนยิว”

และวันนี้พวกเขายังคงทำงานเดียวกันนั้น พวกเขายังคงดำเนินงานเดียวกันนั้นในการต่อต้านพระเจ้าให้เสร็จสิ้น

แต่กระนั้นก็ยังเชื่อว่าพวกเขากำลังเชิดชูพระเจ้าไว้สูง สายตาของมนุษย์เองจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?

มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตในเนื้อหนังจะสามารถปฏิบัติต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ ผู้เสด็จมาจากพระวิญญาณ

เสมือนเป็นพระเจ้าได้อย่างไร? ผู้ใดบ้างท่ามกลางมนุษย์ที่จะสามารถรู้จักพระองค์?

ความจริงอยู่ที่ใดท่ามกลางมนุษย์? ความชอบธรรมที่แท้จริงอยู่ที่ใด?

ผู้ใดบ้างสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า? ผู้ใดสามารถแข่งขันกับพระเจ้าในสวรรค์ได้?

ไม่ต้องประหลาดใจเลยว่า เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีผู้ใดรู้จักพระเจ้าเลย
และพระองค์ได้ทรงถูกปฏิเสธ มนุษย์สามารถทนยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าได้อย่างไร?
เขาจะสามารถยอมให้ความสว่างจับความมืดของโลกลี้ภัยออกไปได้อย่างไร?
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่การเฝ้าเดี่ยวอันมีเกียรติของมนุษย์หรือ? นี่ไม่ใช่การเข้าสู่ที่เที่ยงตรงของมนุษย์หรือ?
และพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีศูนย์กลางอยู่ที่การเข้าสู่ของมนุษย์หรือ?
เราปรารถนาให้พวกเจ้าผนวกพระราชกิจของพระเจ้าเข้ากับการเข้าสู่ของมนุษย์
และสถาปนาสัมพันธภาพที่ดีระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า
และปฏิบัติหน้าที่ที่มนุษย์ควรที่จะปฏิบัติให้ดีที่สุดความสามารถของพวกเจ้า ในหนทางนี้
พระราชกิจของพระเจ้าจะมาถึงบทวสถานหลังจากนั้น ซึ่งสรุปปิดตัวด้วยการถวายพระเกียรติแด่พระองค์!

ตัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (10)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 198

วันนี้เราทำงานในประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในประเทศจีนเพื่อเผยอูนิสัยที่เป็นกบฏของพวกเขาทั้งหมด และเปิดโปงความน่าเกลียดของพวกเขา และการนี้ให้บริบทสำหรับการพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องพูด หลังจากนั้น เมื่อเราดำเนินขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจการพิชิตทั่วทั้งจักรวาลจนเสร็จสิ้นแล้ว เราจะใช้การพิพากษาที่เรามีให้กับพวกเจ้าเพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของทุกคนในทั่วทั้งจักรวาล เพราะผู้คนอย่างพวกเจ้าเป็นตัวแทนของความเป็นกบฏท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกที่ไม่สามารถยกระดับขึ้นมาได้จะกลายเป็นเพียงตัวประกอบเสริมความเด่นและวัตถุเพื่อการปรนนิบัติ ในขณะที่ผู้ที่สามารถยกระดับขึ้นมาได้จะถูกนำไปใช้

เหตุใดเราจึงพูดว่าพวกที่ไม่สามารถยกระดับขึ้นมาได้จะทำหน้าที่เป็นได้เพียงตัวประกอบเสริมความเด่นเท่านั้น? นั่นเป็นเพราะคำพูดและงานของเราในปัจจุบันทั้งหมดมีเป้าหมายที่ภูมิหลังของพวกเจ้า และเพราะพวกเจ้าได้กลายเป็นตัวแทนและบุคคลตัวอย่างของความเป็นกบฏท่ามกลางมนุษย์

หลังจากนั้นเราจะนำคำพูดเหล่านี้ที่พิชิตพวกเจ้าไปยังชนต่างชาติทั้งหลายและใช้คำพูดเหล่านี้เพื่อพิชิตผู้คนที่นี่ แต่เจ้าจะยังไม่ได้รับคำพูดเหล่านั้น นั่นไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?

อูนิสัยอันเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งปวง การกระทำที่เป็นกบฏของมนุษย์ และรูปลักษณ์และใบหน้าที่น่าเกลียดของมนุษย์—

ทั้งหมดนี้ได้รับการบันทึกไว้ในวันนี้ในวณะที่ใช้เพื่อพิชิตพวกเจ้า

จากนั้นเราจะใช้วณะเหล่านี้เพื่อพิชิตผู้คนจากทุกชนชาติและทุกนิกาย เพราะพวกเจ้าเป็นต้นแบบ เป็นตัวอย่างที่มีมาก่อน อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้เริ่มต้นการเดินทางเพื่อจงใจทอดทิ้งพวกเจ้า หากเจ้าล้มเหลวที่จะทำให้ดีในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า และดังนั้นเจ้าจึงพิสูจน์ว่าไม่สามารถรักษาได้ เจ้าจะไม่เป็นเพียงวัตถุเพื่อการปรนนิบัติและตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?

เราเคยพูดว่าเราใช้สติปัญญาของเราโดยมีพื้นฐานอยู่บนกลอุบายของซาตาน เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น? นั่นไม่ใช่ความจริงที่อยู่เบื้องหลังสิ่งที่เรากำลังพูดและกำลังทำในตอนนี้อหรือ?

หากเจ้าไม่สามารถยกระดับขึ้นมาได้ หากเจ้าไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแต่กลับถูกลงโทษแทน เจ้าจะไม่กลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ? บางทีเจ้าอาจได้ทนทุกข์มากมายในช่วงเวลาของเจ้าแล้ว แต่เจ้ายังคงไม่เข้าใจสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้เท่าทันในทุกสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิต

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้รับการติสอนและพิพากษาแล้ว แต่เจ้าก็ยังไม่มีเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย และลึกๆ ลงไปภายในนั้น เจ้ายังไม่ได้รับชีวิต เมื่อถึงเวลาที่จะทดสอบงานของเจ้า

เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่ดุเดือดคั้งไฟและแม้กระทั่งความทุกข์ลำบากที่มากยิ่งขึ้นกว่า ไฟนี้จะเปลี่ยนการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าให้กลายเป็นขี้เถ้า ในฐานะใครบางคนที่ไม่ได้ครอบครองชีวิต

ใครบางคนที่ปราศจากทองคำบริสุทธิ์ภายในแม้สักเลี้ยว ใครบางคนที่ยังคงติดอยู่กับอุปนิสัยเก่าๆ อันเสื่อมทราม และใครบางคนที่ไม่สามารถแม้กระทั่งทำงานที่ดีได้กับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

เจ้าจะไม่ถูกกำจัดไปได้อย่างไร?

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมีประโยชน์อันใดสำหรับใครบางคนที่มีค่าน้อยกว่าเงินหนึ่งเพนนี

ใครบางคนที่ไม่ได้ครอบครองชีวิต? เมื่อเวลานั้นมาถึง

วันของพวกเขาจะยากลำบากกว่าวันเหล่านั้นของโนอาห์และโซโดม!

ถึงตอนนั้นการอธิษฐานของเจ้าจะไม่ให้ประโยชน์ใดกับเจ้า

เจ้าจะสามารถกลับมาภายหลังและเริ่มต้นกลับใจใหม่อีกครั้งได้อย่างไรเมื่อพระราชกิจแห่งความรอดได้สิ้นไป

แล้ว? พื้นที่ที่พระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นก็จะมีพระราชกิจนั้นอีก

สิ่งที่จะมีคือการเริ่มต้นพระราชกิจการลงโทษผู้ที่ชั่วร้าย เจ้าด้านทาน เจ้าบฏ และเจ้าทำสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารู้ว่าชั่วร้าย

เจ้าไม่ได้เป็นเป้าหมายของการลงโทษที่รุนแรงหรือ? เรากำลังพูดสิ่งนี้ออกมาให้เจ้าฟังในวันนี้

หากเจ้าเลือกที่จะไม่ฟัง เช่นนั้นแล้วเมื่อความวิบัติบังเกิดกับเจ้าในภายหลัง

จะไม่สายเกินไปหรือหากเจ้าเริ่มรู้สึกเสียใจและเริ่มเชื่อในตอนนั้นเท่านั้น? เรากำลังให้โอกาสเจ้ากลับใจในวันนี้

แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น เจ้าต้องการที่จะรอไปนานเท่าใด? จนกว่าจะถึงวันแห่งการตัดสินหรือ?

เราไม่ได้จดจำการล่วงละเมิดที่ผ่านมาของเจ้าในวันนี้ เราให้อภัยเจ้าแล้วแล้วแล้ว

เบนสายตาจากด้านที่เป็นลบของเจ้าเพื่อมองแค่ด้านที่เป็นบวกของเจ้า

เพราะคำพูดและงานในปัจจุบันของเราทั้งหมดมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และเราไม่มีเจตนาร้ายใดๆ ต่อเจ้า

แต่เจ้ายังปฏิเสธที่จะเข้าสู่ เจ้าไม่สามารถแยกแยะความดีออกจากความเลว

และไม่รู้ว่าจะซึ่งคุณค่ากับความใจดีมีเมตตาอย่างไร

ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่แค่รอการมาถึงของการลงโทษและการลงทัณฑ์อันสาสมที่ชอบธรรมหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 199

เมื่อโมเสสทบทวนก่อนขึ้น และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ผุดออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อดาวิดได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อโยบสูญเสียปลูสัตว์ของเขาซึ่งเดิมภูเขาทิ้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย
และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
การที่เขาสามารถถูกต้องครึ่งกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
เช่นกัน เมื่อยอห์น ได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก
สาเหตุที่ทำให้ไมชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิโรจน์ของเรา
และได้มารู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์
ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน
ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเกรี้ยวกราดของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น
และได้รับการช่วยให้อุดม—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือหรือ?
ผู้คนได้รับมากมายเพราะความเชื่อของพวกเขา และนั่นไม่ใช่พระพรเสมอไป
พวกเขาอาจไม่ได้รับความสุขและความชื่นบานยินดีแบบที่ดาวิดรู้สึก
หรือมีน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานให้เหมือนกับที่โมเสสได้รับ ตัวอย่างเช่น
โยบได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์เพราะความเชื่อของเขา แต่เขายังทนทุกข์กับความวิบัติด้วยเช่นกัน
ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความวิบัติ ทั้งสองต่างก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านการอวยพระพรทั้งนั้น
หากปราศจากความเชื่อ เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้
แล้วนับประสาอะไรกับการจะได้มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ที่แสดงอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าในวันนี้
เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะมองเห็น แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับ
สิ่งทำลายเหล่านี้ หายนะเหล่านี้ และการพิพากษาทั้งหมด—หากสิ่งเหล่านี้ไม่บังเกิดแก่เจ้า
เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ในวันนี้ได้หรือ? ในวันนี้
สิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถถูกพิชิตได้คือความเชื่อ
และสิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถเชื่อในทุกกิจการของพระยาห์เวห์ได้คือการถูกพิชิต
เจ้าได้รับการติสอนและการพิพากษาเช่นนั้นได้เพราะความเชื่อเท่านั้น

เจ้าถูกพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา
หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาแบบที่เจ้ากำลังได้รับในวันนี้ ความเชื่อของเจ้าจะสูญเปล่า
เพราะเจ้าจะไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เชื่อในพระองค์มากเพียงใดก็ตาม
ความเชื่อของเจ้าจะยังคงเป็นเพียงแค่การแสดงออกอย่างว่างเปล่าที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในความเป็นจริง
ความเชื่อของเจ้าจะกลายเป็นจริงและเชื่อถือได้
และหัวใจของเจ้าจะหันหาพระเจ้าหลังจากที่เจ้าได้รับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ทำให้เจ้าเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
ถึงแม้เจ้าจะทนทุกข์กับการพิพากษาและการสาปแช่งเป็นอันมากเพราะคำว่า “ความเชื่อ” นี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
เจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเจ้าได้รับสิ่งที่แท้จริงที่สุด เป็นจริงที่สุด และล้ำค่าที่สุด
นี่เป็นเพราะว่าเจ้ามองเห็นบันปลายสุดท้ายของสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าในระหว่างที่การพิพากษาดำเนิน
ไปเท่านั้น เจ้ามองเห็นว่าพระผู้สร้างควรต้องได้รับความรักในการพิพากษานี้
เจ้ามองเห็นพระพาทของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้น
เจ้ามาเข้าใจชีวิตมนุษย์อย่างครบถ้วนในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์และมาเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ “มนุษย์” ในการพิชิตชัยนี้
เจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และ โนมพระพักตร์อันงดงามและเปี่ยมด้วยสง่า
ราศีในการพิชิตชัยนี้เท่านั้น เจ้าเรียนรู้จุดกำเนิดของมนุษย์และเข้าใจ “ประวัติศาสตร์ที่เป็นอมตะ”
ของมวลมนุษย์ทั้งปวงในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
เจ้ามาจับใจความบรรพบุรุษของมวลมนุษย์และต้นกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับความชื่นบานยินดีและความสบาย ตลอดจนการติสอนอันไม่รู้จบ การคุมวินัย
และคำพูดคำหานิจากพระผู้สร้างต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างในการพิชิตชัยนี้ เจ้าได้รับพระพร
ตลอดจนหาชนะที่มนุษย์สมควรได้รับในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้...ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเพราะความเชื่ออัน
เล็กน้อยของเจ้าหรือ? แล้วความเชื่อของเจ้าไม่เพิ่มขึ้นหลังจากที่เจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้หรือ?
เจ้าไม่ได้ได้รับมาแล้วมากมายหรือ?
เจ้าไม่เพียงแต่ได้ยืนพระวณะของพระเจ้าและได้มองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เจ้ายังได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ด้วยตัวเจ้าเองด้วย
บางทีเจ้าคงจะพูดว่าหากเจ้าไม่มีความเชื่อ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้ทนทุกข์กับการติสอนแบบนี้หรือการพิพากษาแบบนี้
แต่เจ้าควรรู้ว่าหากปราศจากความเชื่อ
เจ้าไม่เพียงแต่จะไม่สามารถได้รับการติสอนแบบนี้หรือการเอาใจใส่แบบนี้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น

แต่เจ้าจะยังสูญเสียโอกาสที่จะได้พบกับพระผู้สร้างไปตลอดกาลด้วย เจ้าจะไม่มีวันรู้จักค่าน้ำหนักของมวลมนุษย์ และไม่มีวันได้จับใจความสำคัญของชีวิตมนุษย์ได้ ถึงแม้ว่าร่างกายของเจ้าตายไปและดวงจิตของเจ้าจากไป เจ้าก็จะยังคงไม่เข้าใจกิจการทั้งหมดของพระผู้สร้าง

นับประสาอะไรที่เจ้าจะรู้ว่าพระผู้สร้างทรงปฏิบัติพระราชกิจอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นบนแผ่นดินโลกหลังจากที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้น ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นนี้

เจ้าเต็มใจที่จะตกลงไปในความมืดอย่างไม่รู้เท่าทันในลักษณะนี้ และทนทุกข์กับการลงโทษชั่ววันรันดร์หรือไม่? หากเจ้าแยกตัวเจ้าเองออกจากการติสสอนและการพิพากษาของวันนี้ สิ่งที่เจ้าจะได้พบคืออะไร?

เจ้าคิดหรือว่าทันทีที่แยกจากการพิพากษาของปัจจุบันนี้แล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากชีวิตที่ลำบากยากเย็นนี้ได้? เป็นเรื่องไม่จริงหรือที่หากเจ้าออกจาก “สถานที่นี้” สิ่งที่เจ้าจะได้เผชิญคือความทรมานที่เจ็บปวดหรือการข่มเหงอย่างโหดร้ายจากมาร?

เจ้าอาจเผชิญกับวันและคืนที่ไม่อาจทนทนได้หรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าแค่เพราะเจ้าหลีกเลี่ยงจากการพิพากษานี้ในวันนี้

เจ้าจะสามารถเลี่ยงหนีจากการทรมานในอนาคตนั้นได้ตลอดไป? อะไรจะเกิดกับเจ้า?

สิ่งที่เจ้าหวังไว้จะสามารถเป็นแข่งกริลาได้จริงๆ หรือ?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงจากการติสสอนชั่ววันรันดร์ในอนาคตได้ด้วยการวิ่งหนีจากความเป็นจริงเหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ตอนนี้? หลังจากวันนี้

เจ้าจะมีวันที่จะมีความสามารถพบเจอโอกาสเหมาะแบบนี้และพระพรแบบนี้ได้อีกหรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถค้นพบสิ่งเหล่านั้นเมื่อความวิบัติบังเกิดแก่เจ้าได้หรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถพบเจอสิ่งเหล่านั้นเมื่อมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่การหยุดพักได้หรือไม่?

ชีวิตที่มีความสุขของเจ้าในปัจจุบันและครอบครัวเล็กๆ ที่ปรองดองของเจ้า—

สิ่งเหล่านั้นสามารถแทนที่บันปลายชั่ววันรันดร์ในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริง

และหากเจ้าได้รับมามากมายเพราะความเชื่อของเจ้า เช่นนั้นแล้วทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่เจ้า—สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—ควรได้รับ และยังเป็นสิ่งที่เจ้าควรมีตั้งแต่เริ่มต้นด้วย

ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์กับความเชื่อและชีวิตของเจ้ามากไปกว่าการพิชิตชัยเช่นนั้น

คัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 200

วันนี้ เจ้าควรตระหนักวิธีที่จะได้รับการพิชิต

และวิธีการที่ผู้คนประพาศตัวหลังจากที่พวกเขาได้รับการพิชิตแล้ว เจ้าอาจพูดว่าเจ้าได้รับการพิชิตมาแล้ว แต่เจ้าสามารถเชื่อฟังจนกระทั่งหมดลมหายใจได้หรือไม่?

เจ้าต้องสามารถติดตามไปจนถึงที่สุดไม่ว่าจะมีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ใดๆ หรือไม่ก็ตาม

และเจ้าต้องไม่สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไม่ว่าสภาพแวดล้อมเป็นอย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าต้องสัมผัสคำพยานสองแง่มุม นั่นคือ คำพยานของโยบ—การเชื่อฟังจนกระทั่งหมดลมหายใจ

และคำพยานของเปโตร—การรักพระเจ้าอย่างถึงที่สุด ในด้านหนึ่ง เจ้าต้องเป็นเหมือนโยบ กล่าวคือ

เขาได้สูญเสียสิ่งครอบครองทางวัตถุทุกอย่างไป และถูกรุมเร้าด้วยความเจ็บปวดของเนื้อหนัง ถึงกระนั้น

เขาก็ยังไม่ละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์ นี่คือการพยานของโยบ เปโตรสามารถรักพระเจ้าจนหมดลมหายใจ

เมื่อเขาถูกตรึงกางเขนและเผชิญหน้ากับความตาย เขายังคงรักพระเจ้า

เขาไม่คิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาเองหรือไล่ตามเสาะหาความหวังที่สวยงามหรือความคิด

ที่พุ่งเพื่อ และเขาพยายามที่จะรักพระเจ้าและเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าเพียงเท่านั้น

เช่นนั้นคือมาตรฐานที่เจ้าต้องสัมผัสก่อนที่จะจะสามารถได้รับการพิจารณาว่าได้กล่าวคำพยานแล้ว

ก่อนที่จะกลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหลังจากที่ได้รับการพิชิตแล้ว วันนี้

หากผู้คนรู้จักเนื้อแท้และสถานะของตัวพวกเขาเองจริงๆ

พวกเขาจะยังคงแสวงหาความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และความหวังอยู่หรือไม่? สิ่งที่เขาควรรู้คือสิ่งนี้:

เราต้องติดตามพระเจ้าไม่ว่าพระเจ้าทรงทำให้เราเพียบพร้อมหรือไม่ก็ตาม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำในตอนนี้เป็นสิ่งที่ดีและทรงทำเพื่อประโยชน์ของเรา

และเพื่อให้อุปนิสัยของพวกเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพวกเราสามารถกำจัดอิทธิพลของซาตานออกจากตัวของพวกเรา

เพื่อให้พวกเราสามารถเกิดในแผ่นดินแห่งความสกลปรกโสมมแต่กระนั้นก็กำจัดความไม่บริสุทธิ์ออกจากตัวของ

พวกเราเอง สลัดทิ้งความสกลปรกโสมมและอิทธิพลของซาตาน เพื่อทิ้งมันไว้เบื้องหลัง

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่พึงประสงค์จากเจ้า แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว นี่เป็นแค่การพิชิตชัย

ซึ่งกระทำเพื่อให้ผู้คนมีการตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเชื่อฟังและสามารถทนต่อการเรียบเรียงจัดวางทั้งหมดของ

พระเจ้าได้ สิ่งทั้งหลายจะสำเร็จลุล่วงได้ในหนทางนี้ วันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับการพิชิตแล้ว

แต่ภายในตัวพวกเขายังคงมีสิ่งที่เป็นกบฏและไม่เชื่อฟังอยู่มากมาย

วุฒิภาวะที่แท้จริงของผู้คนยังคงเล็กน้อยเกินไป

และพวกเขาสามารถกลายเป็นเต็มไปด้วยพลังเท่านั้นหากมีความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้

เมื่อขาดพร่องความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ พวกเขาก็กลายเป็นคิดลบ และคิดเกี่ยวกับการทอดทิ้งพระเจ้าด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนไม่มีความพึงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่จะพยายามใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

นี่เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ ดังนั้น เราจึงต้องพูดถึงการพิชิตชัย อันที่จริงแล้ว

การทำให้มีความเพียบพร้อมเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับการพิชิตชัย กล่าวคือ ในขณะที่เจ้าได้รับการพิชิต

ผลแรกของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็สัมฤทธิ์เช่นเดียวกัน

ในที่ที่มีความแตกต่างระหว่างการได้รับการพิชิตและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

นั่นจะเป็นไปตามระดับการเปลี่ยนแปลงในผู้คน

การได้รับการพิชิตเป็นขั้นตอนแรกของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

อีกทั้งไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

หลังจากที่ผู้คนได้รับการพิชิตแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในอุปนิสัยของพวกเขา

แต่การเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นยังขาดพร่องซึ่งการเปลี่ยนแปลงในผู้คนที่ได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบ

บริบูรณ์แล้วอยู่มาก วันนี้ สิ่งที่ได้รับการดำเนินการคือพระราชกิจแรกเริ่มในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม—

การพิชิตพวกเขา—และหากเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์การได้รับการพิชิตได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มียุทธวิธีที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างคร

บบริบูรณ์ได้ เจ้าจะได้รับเพียงพระวจนะแห่งการติสสอนและการพิพากษาไม่กี่คำ

แต่พระวจนะเหล่านั้นจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจของเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ได้ ดังนั้น

พวกเจ้าจะเป็นหนึ่งในพวกที่ถูกกำจัด

นั่นจะไม่แตกต่างไปจากการมองดูอาหารอันฟุ่มเฟือยบนโต๊ะแต่ไม่ได้รับประทานมันเลย

นั่นไม่ใช่ฉากเหตุการณ์ที่น่าสลดสำหรับเจ้าหรือ? ดังนั้นแล้ว เจ้าจึงต้องแสวงหาการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

ไม่ว่าจะเป็นการได้รับการพิชิตหรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ทั้งสองต่างเกี่ยวข้องกับว่ามีการเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าหรือไม่ และว่าเจ้าเชื่อฟังหรือไม่

และการนี้กำหนดพิจารณาว่าเจ้าจะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่ จงรู้ว่า “การได้รับการพิชิต”

และ “การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม”

นั้นมีพื้นฐานอยู่บนขอบข่ายของการเปลี่ยนแปลงและการเชื่อฟังเท่านั้น

รวมทั้งบนพื้นฐานที่ว่าความรักพระเจ้าของเจ้านั้นบริสุทธิ์เพียงใด สิ่งที่ยิ่งประสงค์ในวันนี้คือ

การที่เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบบริบูรณ์ แต่ในตอนเริ่มต้นเจ้าต้องได้รับการพิชิต—

เจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างเพียงพอ ต้องมีความเชื่อที่จะติดตาม

และเป็นบุคคลผู้ซึ่งแสวงหาการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะกลายเป็นใครบางคนที่ยพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พวกเจ้าควรเข้าใจว่าในครรลองของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เจ้าจะได้รับการพิชิต
และในครรลองของการได้รับการพิชิต เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้
เจ้าสามารถพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในสภาวะความเป็นมนุษย์
ภายนอกของเจ้าและการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้า
แต่สิ่งที่มีความสำคัญเป็นหลักคือการที่เจ้าสามารถเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในวันนี้มีความหมายและ
มีประโยชน์ กล่าวคือ
สิ่งนี้ทำให้เจ้าที่เกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนสามารถหลีกเลี่ยงจากความสกปรกโสมนและสลัดมันทิ้งไป
ได้ สิ่งนี้ทำให้เจ้าสามารถเอาชนะอิทธิพลของซาตาน และทิ้งอิทธิพลมืดของซาตานไว้เบื้องหลัง
โดยการจดจ่อกับสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะได้รับการคุ้มครองปกป้องในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนนี้
ในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะได้รับการขอให้กล่าวคำพยานใด?
เจ้าเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนแต่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้
ไม่มีวันมีมลทินจากความสกปรกโสมนอีก
เพื่อใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานแต่พรากรตัวตัวเองไปจากอิทธิพลของซาตาน
เพื่อไม่ถูกซาตานครอบครองและรังควาน และเพื่อใช้ชีวิตในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
นี่คือคำพยานและข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะในการต่อสู้กับซาตาน เจ้าสามารถละทิ้งซาตานได้
เจ้าไม่เผยอุปนิสัยเยี่ยงซาตานในสิ่งที่เจ้าใช้ชีวิตตามอีกต่อไป
แต่ใช้ชีวิตตามสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์บรรลุเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์แทน กล่าวคือ
สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ สำนึกรับรู้ปกติ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกปกติ
การตัดสินใจแน่วแน่ปกติที่จะรักพระเจ้า และความจงรักภักดีต่อพระเจ้า
เช่นนั้นคือคำพยานที่กล่าวโดยสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เจ้าพูดว่า
“พวกเราเกิดในดินแดนแห่งความสกปรกโสมน แต่เพราะการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า
เพราะการเป็นผู้นำของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงได้พิชิตพวกเรา
พวกเราจึงได้กำจัดอิทธิพลของซาตานออกไปจากตัวพวกเราเอง
สิ่งที่พวกเราสามารถเชื่อฟังในวันนี้ก็เป็นผลของการได้รับการพิชิตจากพระเจ้าเช่นเดียวกัน
และนั่นไม่ใช่เพราะว่าพวกเราดีงาม หรือเพราะว่าพวกเรารักพระเจ้าโดยธรรมชาติ
เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลือกพวกเราและทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้านั่นเอง พวกเราจึงได้รับการพิชิตในวันนี้
สามารถกล่าวคำพยานต่อพระองค์ได้ และสามารถรับใช้พระองค์ได้ ดังนั้น

เป็นเพราะพระองค์ทรงเลือกพวกเราและทรงคุ้มครองปกป้องพวกเราเช่นเดียวกันนั่นเอง
พวกเราจึงได้รับการช่วยให้รอดและปล่อยจากแดนครอบครองของซาตาน
และสามารถถึงความสกปรกโสมมไว้เบื้องหลังและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดงนี้
น”

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 201

พระราชกิจของยุคสุดท้ายแหกกฎทั้งหมด และไม่ว่าเจ้าจะถูกสาปแช่งหรือถูกลงโทษหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่เจ้าช่วยงานของเราและเป็นประโยชน์กับงานการพิชิตชัยในวันนี้
และไม่ว่าเจ้าจะเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับหรือเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่เจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าในพระราชกิจช่วงระยะนี้และทำให้ดีที่สุดที่เจ้า
สามารถทำได้ เช่นนั้นแล้วผลที่เหมาะสมก็จะสัมฤทธิ์ เจ้าคือลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง
และเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของ โมอับ โดยสรุปคือ ผู้คนทั้งหมดที่มีเลือดเนื้อคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
และได้รับการสร้างขึ้นโดยพระเจ้า เจ้าคือสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เจ้าไม่ควรมีทางเลือกใดๆ
และนี่คือหน้าที่ของเจ้า แน่แน่นอนว่าพระราชกิจของพระเจ้าสร้างขึ้นในวันนี้ได้รับการชี้นำไปที่ทั้งจักรวาล
ไม่ว่าเจ้าจะสืบพงศ์พันธุ์มาจากผู้ใดก็ตาม เหนือสิ่งอื่นใดแล้ว เจ้าคือหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
พวกเจ้า—พงศ์พันธุ์ของ โมอับ—เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
มีความแตกต่างเดียวคือเจ้ามีคุณค่าต่ำกว่า
เพราะวันนี้พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงดำเนินการท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดและมุ่งหมายไป
ไปที่ทั้งจักรวาล พระผู้สร้างทรงมีอิสระที่จะเลือกบุคคลใดๆ เรื่องใดๆ หรือสิ่งใดๆ
เพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ก็ได้ พระองค์ไม่ใส่ใจพระทัยว่าเจ้าเคยสืบพงศ์พันธุ์มาจากผู้ใด
ตราบเท่าที่เจ้าเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์
และตราบเท่าที่เจ้าเป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์—พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและคำพยากรณ์—
พระองค์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในตัวเจ้าจนเสร็จสิ้น โดยไม่มีความลังเลใดๆ เลย
นี่ทำให้มนโคติที่หลงผิดตามจารีตประเพณีของผู้คนแตกเป็นเสี่ยงๆ
ซึ่งเป็นมนโคติที่หลงผิดว่าพระเจ้าจะไม่วันทรงพระราชกิจท่ามกลางคนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พวกที่เคยได้ถูกสาปแช่งและด่าด้อย สำหรับพวกที่เคยถูกสาปแช่งนั้น
คนรุ่นหลังในอนาคตทั้งหมดที่มาจากพวกเขาจะถูกสาปแช่งตลอดไปด้วยเช่นกัน
โดยไม่มีโอกาสที่จะมีความรอดใดๆ เลย
พระเจ้าจะไม่วันเสด็จลงมาปฏิบัติพระราชกิจในแผ่นดินของประชาชาติ
และจะไม่วันย่างพระบาทในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมน เพราะพระองค์ทรงบริสุทธิ์
มนโคติที่หลงผิดทั้งหมดเหล่านี้ได้ถูกทำลายเป็นเสี่ยงๆ แล้วด้วยพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
จงรู้ไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
พระองค์ทรงถืออำนาจครอบครองเหนือฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง
และไม่ใช้ทรงเป็นแค่พระเจ้าของผู้คนอิสราเอลเท่านั้น ดังนั้น

พระราชกิจในประเทศจีนนี้จึงมีนัยสำคัญอย่างที่สุด

แล้วพระราชกิจนี้จะไม่เผยแพร่ไปท่ามกลางชนชาติทั้งมวลหรือ?

คำพยานที่ยิ่งใหญ่ของอนาคตจะไม่จำกัดอยู่แค่ประเทศจีน หากพระเจ้าทรงพิชิตแค่พวกเจ้าเท่านั้น จะสามารถทำให้พวกปีศาจเชื่อได้หรือ?

พวกมันไม่เข้าใจการได้รับการพิชิตหรืออุทยานภาพที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการพิชิตก็ต่อเมื่อประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั่วทั้งจักรวาลมองเห็นผลสูงสุดของพระราชกิจนี้แล้วเท่านั้น ไม่มีผู้ใดล่าหลังหรือเสื่อมทรามไปมากกว่าพงศ์พันธุ์ของโมอับ

นี่จะเป็นคำพยานของการพิชิตชัยได้ก็เพียงหากผู้คนเหล่านี้สามารถได้รับการพิชิตเท่านั้น—

พวกเขาผู้ที่เสื่อมทรามมากที่สุด ผู้ที่ไม่ยอมรับพระเจ้าหรือเชื่อว่ามีพระเจ้า

ได้รับการพิชิตและยอมรับพระเจ้าในปากของพวกเขา สรรเสริญพระองค์ และสามารถรักพระองค์ได้

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะไม่ใช่เปโตร แต่พวกเจ้าก็ใช้ชีวิตตามอย่างภาพลักษณ์ของเปโตร

พวกเจ้าสามารถครอบครองคำพยานของเปโตร และของโยบ และนี่คือคำพยานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าจะพูดว่า “พวกเราไม่ใช่คนอิสราเอล แต่เป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับที่ถูกละทิ้ง

พวกเราไม่ใช่เปโตรผู้มีขีดความสามารถที่พวกเราไม่สามารถมีได้ และไม่ใช่โยบ

และพวกเราไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับการตัดสินใจแน่วแน่ของเปโตรที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าและท่มเทอุทิศตัวเขาเองให้กับพระเจ้าด้วยซ้ำ และพวกเราช่างล่าหลังยิ่งนัก และดังนั้น

พวกเราจึงไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะชื่นชมพระพรของพระเจ้า พระเจ้ายังคงได้ทรงยกพวกเราขึ้นในวันนี้ ดังนั้นพวกเราต้องทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

และถึงแม้ว่าพวกเราจะมีขีดความสามารถหรือคุณสมบัติไม่เพียงพอ

แต่พวกเราก็ตัดสินใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ—พวกเรามีการตัดสินใจแน่วแน่นี้

พวกเราคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ และพวกเราถูกสาปแช่ง นี่ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า

และพวกเราไม่มีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงมันได้

แต่การใช้ชีวิตของพวกเราและความรู้ของพวกเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพวกเราปลงใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ” เมื่อเจ้ามีการตัดสินใจแน่วแน่นี้แล้ว

นั่นจะพิสูจน์ว่าเจ้าได้เป็นพยานถึงการได้รับการพิชิตแล้ว

คัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 202

เหนือสิ่งอื่นใด ผลลัพธ์ที่เจตนาของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือ เพื่อให้เนื้อหนังของมนุษย์ไม่กบฏอีกต่อไป

นั่นคือ เพื่อให้จิตใจของมนุษย์ได้รับความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับพระเจ้า

เพื่อให้หัวใจของมนุษย์เชื่อฟังพระเจ้าอย่างหมดจด และเพื่อให้มนุษย์ทะเยอทะยานที่จะอยู่เพื่อพระเจ้า

ผู้คนยังไม่นับว่าถูกพิชิตเมื่ออารมณ์หรือเนื้อหนังของพวกเขาเปลี่ยนแปลง เมื่อความคิดของมนุษย์

ความมีสติรู้ตัวของมนุษย์ และสำนึกรับรู้ของมนุษย์เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

เมื่อทำที่ทางใจทั้งหมดของเจ้าเปลี่ยนแปลง—นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าได้ถูกพระเจ้าพิชิตแล้ว

เมื่อเจ้าได้ตกลงใจที่จะเชื่อฟังและนำวิธีการคิดแบบใหม่มาใช้แล้ว

เมื่อเจ้าไม่นำมโนคติอันหลงผิดหรือเจตนาของเจ้าเองมาอยู่ที่พระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าอีกต่อไป

และเมื่อสมองของเจ้าสามารถคิดได้อย่างเป็นปกติ—กล่าวคือ

เมื่อเจ้าสามารถใช้ความพยายามทำเพื่อพระเจ้าด้วยทั้งหมดทั้งหัวใจของเจ้า—เมื่อนั้น

เจ้าจะเป็นบุคคลประเภทที่ถูกพิชิตอย่างครบถ้วนแล้ว ในศาสนา

ผู้คนมากมายทนทุกข์อย่างมากมาตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา: พวกเขาอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาเอง

และแบกทุกข์ของตน พวกเขายังแม้แต่ทนทุกข์และสู้ทนต่อไปเมื่ออยู่บนปากเหวแห่งความตาย!

บางคนยังคงกำลังอดอาหารในตอนเช้าของวันที่พวกเขาตาย ทั้งชีวิตของพวกเขา

พวกเขาปฏิเสธไม่ให้ตัวเองได้รับอาหารและเสื้อผ้าดีๆ และมุ่งมั่นในความทุกข์เท่านั้น

พวกเขาสามารถอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาได้และละทิ้งเนื้อหนังของพวกเขา

จิตใจที่พวกเขามีให้กับการสู้ทนความทุกข์ช่างน่าทึ่งยิ่ง แต่ความคิดของพวกเขา มโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

ทัศนคติทางใจของพวกเขา และโดยแท้จริงแล้ว ธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเขา ยังไม่ได้ถูกจัดการเลยแม้แต่น้อย

พวกเขาขาดพร่องความรู้ที่แท้จริงใดๆ เกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง

ภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นภาพแบบดั้งเดิมที่มีพระเจ้าที่คลุมเครือเป็นนามธรรม

ความแน่วแน่ที่จะทนทุกข์ของพวกเขามาจากความกระตือรือร้นและธรรมชาติที่เป็นบวกของพวกเขา

แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้า แต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจพระองค์หรือรู้น้ำพระทัยของพระองค์

พวกเขาเพียงทำงานและทนทุกข์อย่างหุนหันพลันแล่นเพื่อพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาไม่ให้คุณค่าใดๆ

กับการปฏิบัติด้วยการหยั่งรู้เลย

ใส่ใจวิธีการทำให้แน่ใจว่าการรับใช้ของพวกเขาทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงจริงๆ เพียงเล็กน้อย

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะตระหนักวิธีวิธีการสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้าที่พวกเขารับใช้ไม่ใช่พระเจ้าในพระฉายาดั้งเดิมของพระองค์ แต่เป็นพระเจ้าที่ห่อหุ้มอยู่ในตำนาน

ผลิตผลจากจินตนาการของพวกเขาเอง พระเจ้าที่พวกเขาเพียงแค่อ่านหรือพบในงานเขียนเท่านั้น

แล้วพวกเขาก็ใช้จินตนาการอันกว้างไกลและความเคร่งศาสนาของพวกเขาในการทนทุกข์เพื่อพระเจ้า และปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะปฏิบัติ การรับใช้ของพวกเขาคลาดเคลื่อนเกินไป จนกระทั่งไม่มีพวกเขาคนใดที่มีความสามารถที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในทางปฏิบัติเลย ไม่ว่าพวกเขาจะยินดีทนทุกข์อย่างไรก็ตาม มุมมองแต่เดิมของพวกเขาเกี่ยวกับการรับใช้และภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง เพราะพวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษา การติสอน กระบวนการถูกลงโทษ และการทำให้มีความเพียบพร้อมจากพระเจ้า อีกทั้งไม่มีใครคนใดเคยนำพวกเขาโดยใช้ความจริง ต่อให้พวกเขาเชื่อในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ก็ไม่มีพวกเขาคนใดที่เคยพบเห็นพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเพียงรู้จักพระองค์โดยผ่านทางตำนานและคำบอกเล่าเท่านั้น ดังนั้น การรับใช้ของพวกเขาเริ่มกันแล้วไม่มากกว่าการปิดตารับใช้ไปอย่างไร้แบบแผน ราวกับคนตาบอดที่รับใช้พ่อของตัวเอง ถึงที่สุดแล้ว การรับใช้เช่นนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลสิ่งใดได้บ้าง? และผู้ใดจะเห็นชอบกับการรับใช้เช่นนั้น? การรับใช้ของพวกเขายังคงเหมือนเดิมตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุด พวกเขาได้รับเพียงบทเรียนที่มนุษย์สร้างขึ้น และอิงการรับใช้ของพวกเขาบนความเป็นธรรมชาติของพวกเขาและความชอบของพวกเขาเองเท่านั้น สิ่งนี้จะสามารถให้รางวัลใด? แม้กระทั่งเปโตร ผู้ซึ่งได้มองเห็นพระเยซู ก็ยังไม่รู้วิธีการรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาเพียงมารู้ถึงการนี้ในท้ายที่สุดในวัยชราของเขา นี่บอกอะไรเกี่ยวกับผู้คนตาบอดที่ยังไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการจัดการหรือการได้รับการตัดแต่งแม้แต่น้อย และผู้ที่ไม่เคยมีผู้นำพวกเขา? การรับใช้ของผู้คนมากมายในหมู่พวกเขาในวันนี้ไม่เหมือนกับของผู้คนที่ตาบอดเหล่านั้นหรือ? ผู้คนทั้งหมดที่ยังไม่ได้รับการพิพากษา ยังไม่ได้รับการตัดแต่งและการจัดการ และผู้ที่ยังไม่เปลี่ยนแปลง— พวกเขาทั้งหมดไม่ได้ถูกพิชิตอย่างไม่ครบบริบูรณ์หรือ? ผู้คนเช่นนั้นมิมีประโยชน์อันใดกัน? หากความคิดของเจ้า ความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับชีวิต และความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าไม่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงใหม่ใดๆ และเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่มีวันสัมฤทธิ์ผลสิ่งใดที่ขอดีเยี่ยมในการรับใช้ของเจ้า! หากปราศจากนิมิตและความรู้ใหม่เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าจะไม่สามารถถูกพิชิตได้ แล้ววิธีการติดตามพระเจ้าของเจ้าก็จะเหมือนกับผู้ที่ทนทุกข์และอดอาหาร นั่นคือ มีคุณค่าเพียงน้อยนิด! เป็นที่แน่แท้ว่าสิ่งที่พวกเขาทำมีคำพยานเพียงน้อยนิด เราจึงพูดว่าการรับใช้ของพวกเขาไร้ประโยชน์! พวกเขาใช้ชีวิตของพวกเขาไปกับการทนทุกข์และการนั่งอยู่ในคุก พวกเขาอดกลั้น รักใคร่เสมอมา และพวกเขาแบกกางเขนเสมอมา พวกเขาถูกเยาะเย้ยถากถางและถูกปฏิเสธจากโลก

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความยากลำบากทุกอย่าง และถึงแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อฟังจนถึงที่สุด แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ถูกพิชิต และไม่สามารถเสนอคำพยานใดๆ ต่อการถูกพิชิตได้ พวกเขาได้ทนทุกข์มากมาย แต่ภายใน พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าเลย ความคิดเก่าๆ มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ การปฏิบัติทางศาสนา ความรู้ที่มนุษย์สร้างขึ้น และแนวความคิดในแบบมนุษย์ของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดเลยที่เคยได้รับการจัดการ ไม่มีค่าของความรู้ใหม่ๆ ในตัวพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย

ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าไม่มีแม้สักเสี้ยวที่แท้จริงหรือถูกต้องแม่นยำ

พวกเขาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผิด นี่คือการรับใช้พระเจ้าหรือ?

ไม่ว่าความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าในอดีตจะเป็นอย่างไรก็ตาม

หากความรู้นั้นยังคงเหมือนเดิมในวันนี้และเขายังคงใช้มโนคติอันหลงผิดและแนวคิดของเจ้าเองเป็นพื้นฐานความ

รู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป ไม่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติสิ่งใดก็ตาม กล่าวคือ หากเขายังไม่มีความรู้ใหม่ๆ

ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า และหากเขายังล้มเหลวที่จะรู้จักพระฉายาและพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า

หากความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงถูกนำด้วยความคิดตามระบบศักดินาและที่เป็นไสยศาสตร์

และยังคงเกิดขึ้นจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์อยู่ เช่นนั้นแล้วเขาก็ยังไม่ได้ถูกพิชิต

เรากล่าวถ้อยคำทั้งหมดเหล่านี้ต่อเจ้าในวันนี้ เพื่อที่เจ้าอาจรู้

เพื่อที่ความรู้นี้อาจนำทางเจ้าสู่ความรู้ใหม่กว่าที่ถูกต้องแม่นยำ

และเรายังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เพื่อกำจัดมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ และวิธีการรู้เก่าๆ ในตัวเจ้า

เพื่อที่เจ้าอาจมีความรู้ใหม่ๆ ได้ หากเจ้ากินและดื่มวามะของเราจริงๆ

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก

ตราบเท่าที่เจ้ากินและดื่มพระวามะของพระเจ้าด้วยหัวใจแห่งความเชื่อฟัง

เช่นนั้นแล้วมุมมองของเจ้าก็จะพลิกกลับ ตราบเท่าที่เจ้าสามารถยอมรับการติสอนซ้ำๆ ได้ วิธีการคิดเก่าๆ

ของเจ้าก็จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป ตราบเท่าที่วิธีการคิดเก่าๆ ของเจ้าถูกแทนที่อย่างถาวรด้วยวิธีการคิดใหม่ๆ

การปฏิบัติของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องเช่นกัน ด้วยวิธีนี้ การรับใช้ของเจ้าจะตรงเป้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเจ้า ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

และมโนคติอันหลงผิดมากมายที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วความเป็นธรรมชาติของเจ้าจะค่อยๆ ลดลง

สิ่งนี้และเป็นเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นผลที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงพิชิตผู้คน

มันคือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในผู้คน หากในความเชื่อที่เขามีในพระเจ้า

ทั้งหมดที่เจ้ารู้คือการอยู่เหนือร่างกายของเจ้าและการสูทและการทนทุกข์ และเจ้าไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคิดหรือถูก

หรือยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าทำไปเพื่อใคร แล้วการปฏิบัติเช่นนั้นจะสามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 203

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหมายความว่าอะไร? การถูกพิชิตหมายความว่าอะไร?

ผู้คนที่ต้องเป็นไปตามเกณฑ์ใดจึงจะถูกพิชิต?

และพวกเขาต้องเป็นไปตามเกณฑ์ใดจึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

การพิชิตและการทำให้เพียบพร้อมต่างเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ของการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
เพื่อให้มนุษย์ผู้นั้นอาจกลับคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของเขา

และเป็นอิสระจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตนาของเขาและอิทธิพลของชาตนา

การพิชิตนี้มาถึงในช่วงต้นของกระบวนการปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ อันที่จริงแล้ว

การพิชิตคือขั้นตอนแรกของพระราชกิจ ส่วนการทำให้มีความเพียบพร้อมคือขั้นตอนที่สอง

และเป็นพระราชกิจที่สรุปปิดตัว มนุษย์ทุกคนต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกพิชิต หากไม่เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะไม่มีวิธีการที่จะรู้จักพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาจะไม่ตระหนักรู้ว่ามีพระเจ้า

ซึ่งกล่าวได้ว่าจะเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะยอมรับพระเจ้า และหากบุคคลหนึ่งไม่ยอมรับพระเจ้า

ก็จะเป็นไปไม่ได้เช่นกันที่พวกเขาจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า

เนื่องจากพวกเขาไม่เป็นไปตามเกณฑ์สำหรับการทำให้ครบบริบูรณ์นี้ หากเจ้าไม่แม้แต่จะยอมรับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้จักพระองค์ได้อย่างไร? เจ้าจะสามารถไล่ตามเสาะหาพระองค์ได้อย่างไร?

เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระองค์ได้เช่นกัน

แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะมีความเชื่อเพื่อทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัย ดังนั้นแล้ว

สำหรับผู้ใดก็ตามที่ต้องการได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

ขั้นตอนแรกก็จะต้องก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการพิชิตเสียก่อน นี่ก็เหมือนไขแรก

แต่ทั้งการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อมต่างเป็นไปเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในผู้คนและเพื่อเปลี่ยนแปลงพ

พวกเขา และแต่ละส่วนเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจในการบริหารจัดการมนุษย์

ทั้งสองขั้นตอนจึงต้องมีเพื่อให้คนบางคนครบถ้วนสมบูรณ์ และไม่อาจละเลยทั้งสองขั้นตอนได้

เป็นความจริงที่ว่า “การถูกพิชิต” นั้นฟังดูไม่ดีมากนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว

กระบวนการพิชิตคนบางคนก็กระบวนการแห่งการเปลี่ยนแปลงพวกเขา ทันทีที่เจ้าถูกพิชิตแล้ว

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าอาจไม่ถูกกำจัดไปทั้งหมด แต่เจ้าจะได้รับการรู้จักมัน

โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย เจ้าจะได้มารู้จักสถานะความเป็นมนุษย์อันคำคัญของเจ้า

รวมทั้งความไม่เชื่อฟังอันมากมายของเจ้าเอง

ถึงแม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะละทิ้งหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ภายในช่วงเวลาสั้นๆ

ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้ แต่เจ้าจะได้มารู้จักสิ่งเหล่านี้

และนี่จะวางรากฐานของการทำให้มีความเพียบพร้อมของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
ทั้งการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อมต่างกระทำเพื่อเปลี่ยนแปลงผู้คน
เพื่อกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทรามเยี่ยงซาตานออกไปจากพวกเขา
เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบตัวของพวกเขาเองให้แก่พระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์
การถูกพิชิตเป็นเพียงขั้นตอนแรกในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้คน
และเป็นขั้นตอนแรกในการที่ผู้คนจะมอบตัวของพวกเขาเองให้แก่พระเจ้าทั้งหมด
และเป็นขั้นตอนที่ต่ำกว่าขั้นตอนการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
อุปนิสัยในชีวิตของผู้ที่ถูกพิชิตเปลี่ยนแปลงไปน้อยกว่าอุปนิสัยของผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมาก
การถูกพิชิตและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมีแนวคิดที่แตกต่างกัน
เพราะเป็นพระราชกิจในระยะเวลาที่แตกต่างกัน
และเพราะพระราชกิจทั้งสองนี้มีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่แตกต่างกัน
การพิชิตมีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่ต่ำกว่า
ในขณะที่การทำให้มีความเพียบพร้อมมีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่สูงกว่า
ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือผู้ที่ชอบธรรม ผู้ที่ได้รับการทำให้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
พวกเขาคือการตกผลึกของพระราชกิจในการบริหารจัดการมนุษย์ หรือผลิตภัณฑ์สุดท้าย
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่พวกมนุษย์ที่เพียบพร้อม แต่พวกเขาก็เป็นผู้ที่พยายามใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย
ในขณะเดียวกัน ผู้ที่ถูกพิชิตยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าในพระวณะเท่านั้น
พวกเขายอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ ว่าพระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และว่าพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน
พวกเขายังยอมรับว่าการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
การเมียนตีและกระบวนการถูกลงของพระองค์ทั้งหมดต่างเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์
พวกเขาเพียงเพิ่งจะเริ่มค้นมีสภาพเหมือนมนุษย์อยู่บ้างเท่านั้น
พวกเขามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับชีวิตอยู่บ้าง แต่ชีวิตยังคงเป็นสิ่งที่พรำมัวสำหรับพวกเขา กล่าวคือ
พวกเขาเพียงเพิ่งเริ่มต้นมีสถานะความเป็นมนุษย์ นั่นคือผลของการถูกพิชิต
เมื่อผู้คนย่างเท้าบนเส้นทางสู่การทำให้มีความเพียบพร้อม การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ
ของพวกเขาจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ นอกจากนั้น ชีวิตของพวกเขาจะเติบโตต่อไป และพวกเขาจะค่อยๆ
เข้าสู่ความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
พวกเขามีความสามารถที่จะเกลียดโลกและผู้คนทั้งมวลที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง
พวกเขากลายตัวพวกเขาเองเป็นพิเศษ แต่มากยิ่งไปกว่านั้นคือ พวกเขารู้จักตัวพวกเขาเองอย่างชัดเจน

พวกเขาเต็มใจที่จะใช้ชีวิตตามความจริง และพวกเขาทำให้การไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายในความคิดที่สร้างขึ้นด้วยสมองของพวกเขาเอง

และพวกเขารู้สึกเกลียดคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ เกลียดความหยิ่งผยอง และความทะนงตัวของมนุษย์

พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่สมควรเป็นอย่างดียิ่ง จัดการสิ่งต่างๆ ด้วยการหยั่งรู้และสติปัญญา

และจงรักภักดีและเชื่อฟังพระเจ้า หากพวกเขาได้รับประสบการณ์การติสอนและการพิพากษา

ไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่กลายเป็นนิงเฉยหรืออ่อนแอเท่านั้น

แต่พวกเขายังสำนึกขอบคุณสำหรับการติสอนและการพิพากษานี้จากพระเจ้าอีกด้วย

พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่ได้รับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

ว่าสิ่งนี้คุ้มครองปกป้องพวกเขา

พวกเขาไม่ไล่ตามเสาะหาความเชื่อเกี่ยวกับสันติสุขและความชื่นบานยินดีและเกี่ยวกับการแสวงหาขนมปังเพื่อส

นองความหิว อีกทั้งพวกเขายังไม่ไล่ตามเสาะหาความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังชั่วขณะเดียว

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ผู้คนถูกพิชิตแล้ว

พวกเขายอมรับว่ามีพระเจ้า

แต่มีข้อจำกัดในสิ่งที่ได้รับการสำแดงในตัวพวกเขาเมื่อพวกเขาขอรับการดำรงอยู่ของพระเจ้า จริงๆ

แล้วพระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์หมายถึงอะไร? การจุติเป็นมนุษย์หมายถึงอะไร?

พระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงได้ปฏิบัติสิ่งใด?

เป้าหมายและนัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์คืออะไร?

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายแล้ว

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับกิจการของพระองค์ในเนื้อหนังแล้ว เจ้าได้รับสิ่งใดมาบ้าง?

เจ้าจะถูกพิชิตหลังจากที่เข้าใจทั้งหมดนี้แล้วเท่านั้น หากเจ้าเพียงพูดว่าเจ้ายอมรับว่ามีพระเจ้า

แต่ไม่ละทิ้งสิ่งที่เจ้าควรต้องละทิ้ง และล้มเหลวที่จะยอมละทิ้งความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังที่เจ้าควรยอมละทิ้ง

แต่กลับอยากได้ความสะดวกสบายของเนื้อหนังเหมือนที่เจ้าเคยมีมาตลอดแทน

และหากเจ้าไร้ความสามารถที่จะปล่อยขอดีใดๆ ที่มีต่อพี่น้องชายหญิงทั้งหมด และไม่ยอมจำราคาใดๆ

ในการปฏิบัติต่างๆ มากมาย เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ถูกพิชิต ในกรณีนั้น

แม้ว่าสิ่งที่เจ้าเข้าใจจะมีมากมาย แต่ทั้งหมดก็ไม่มีความหมายใดเลย

ผู้ที่ถูกพิชิตคือผู้ที่เคยได้สัมผัสฤทธิ์ผลในการเปลี่ยนแปลงเริ่มแรกและการเข้าสู่เริ่มแรกมาบ้างแล้ว

การได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าทำให้ผู้คนมีความรู้เริ่มแรกเกี่ยวกับพระเจ้า

และความเข้าใจเริ่มแรกเกี่ยวกับความจริง เจ้าอาจไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงที่ลึกซึ้งกว่า

ละเอียดยิ่งกว่าได้อย่างครบถ้วน แต่ในชีวิตจริงของเจ้า

เจ้ามีความสามารถที่จะนำความจริงที่เป็นพื้นฐานมากมายมาปฏิบัติได้ เช่น
ความจริงที่เกี่ยวข้องกับความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังของเจ้า หรือสถานะส่วนตัวของเจ้า
ทั้งหมดนี้คือผลที่ลัทธิขึ้นในผู้คนในระหว่างกระบวนการถูกพิชิต
การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยยังสามารถมองเห็นได้ในผู้ที่ถูกพิชิต ตัวอย่างเช่น วิธีที่พวกเขาแต่งกายและแสดงตัวเอง
และวิธีที่พวกเขาใช้ชีวิต—สิ่งเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด
มุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าเปลี่ยนแปลง
พวกเขามีความชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายของสิ่งที่พวกเขาไล่ตามเสาะหา
และพวกเขามีความทะเยอทะยานที่สูงขึ้น ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
มีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันเกิดขึ้นในอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาด้วยเช่นกัน
มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ดีเกินจินตนาการ เป็นขั้นบันได
และดีกว่าการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยและเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบ
พร้อมแล้วเป็นอย่างมาก หากในระหว่างการถูกพิชิต อุปนิสัยของบุคคลหนึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย
และพวกเขาไม่ได้รับความจริงใดๆ เลย เช่นนั้นแล้ว บุคคลผู้นี้ก็ไร้ค่าและไร้ประโยชน์อย่างบริบูรณ์!
ผู้ที่ยังไม่ถูกพิชิตไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้! หากบุคคลพยายามที่จะถูกพิชิตเท่านั้น
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้
ต่อให้อุปนิสัยของพวกเขาจะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องบางอย่างในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการ
พิชิตชัยก็ตาม พวกเขาจะยังสูญเสียความจริงเริ่มแรกที่พวกเขาได้รับไปแล้วด้วย
ปริมาณการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในบรรดาผู้ที่ถูกพิชิตและบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมมีความแตกต
่างกันเป็นอย่างมาก แต่การถูกพิชิตเป็นขั้นตอนแรกในการเปลี่ยนแปลง การถูกพิชิตเป็นรากฐาน
การขาดการเปลี่ยนแปลงเริ่มแรกคือข้อพิสูจน์ว่าบุคคลไม่ได้รู้จักพระเจ้าจริงๆ แต่อย่างใด
เพราะความรู้นี้มาจากการพิพากษา และการพิพากษาดังกล่าวเป็นส่วนที่สำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
เมื่อเป็นเช่นนั้น ทุกคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจึงต้องถูกพิชิตก่อนเป็นอันดับแรก
หากไม่เช่นนั้นแล้ว จะไม่มีทางที่พวกเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไปได้

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 204

ในวันนี้ เราเตือนสอนพวกเจ้าเช่นนี้ก็เพื่อประโยชน์แห่งความอยู่รอดของพวกเจ้าเอง
เพื่อให้งานของเราก้าวหน้าไปอย่างราบรื่น
และเพื่อที่งานปฐมฤกษ์ของเราทั่วทั้งจักรวาลจะได้รับการดำเนินการอย่างเหมาะสมและมีความเพียบพร้อมยิ่งขึ้น
เพื่อเปิดเผยวณะ สิทธิอำนาจ บารมี และการพิพากษาของเราต่อประชาชนของทุกประเทศและทุกชาติ
งานที่เราทำท่ามกลางพวกเจ้าคือการเริ่มต้นของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล แม้ว่าบัดนี้คือเวลาของยุคสุดท้ายแล้ว
แต่จงรู้เอาไว้ว่า “ยุคสุดท้าย” เป็นเพียงชื่อหนึ่งของยุคหนึ่ง เฉกเช่นเดียวกับยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
ชื่อนั้นอ้างอิงถึงยุคหนึ่ง และบ่งบอกถึงยุคหนึ่งทั้งยุค แทนที่จะเป็น ไม่กี่ปีหรือไม่กี่เดือนสุดท้าย กระนั้นก็ตาม
ยุคสุดท้ายไม่เหมือนอย่างยิ่งกับยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ
งานแห่งยุคสุดท้ายนั้น ไม่ได้ดำเนินการในประเทศอิสราเอล แต่ดำเนินการท่ามกลางประชาชาติ
เป็นการพิชิตชัยผู้คนจากทุกชนชาติและทุกเผ่าพันธุ์นอกประเทศอิสราเอลเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา
เพื่อที่ว่าสง่าราศีของเราทั่วทั้งจักรวาลจะสามารถเต็มเต็มจักรวาลและพื้นฟ้าได้
มันเป็นเช่นนั้นเพื่อที่เราจะสามารถได้รับสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่า
เพื่อที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะสามารถส่งต่อสง่าราศีของเราไปยังทุกชนชาติ
จากรุ่นสู่รุ่นตลอดไป
และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะสามารถมองเห็นสง่าราศีทั้งหมดที่เราได้รับ
มาบนแผ่นดินโลก งานที่ดำเนินการในระหว่างยุคสุดท้ายคืองานแห่งการพิชิตชัย
ไม่ใช่การนำทางชีวิตของผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
แต่เป็นบทสรุปปิดตัวของชีวิตแห่งความทุกข์ที่ยาวนานหลายพันปีและไม่รู้จบของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลก
ผลที่ตามมาก็คือ พระราชกิจในยุคสุดท้ายจึงไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจหลายพันปีในประเทศอิสราเอล
และไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจเพียงหลายปีในแคว้นยูเดีย
ซึ่งได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาสองพันปีจนกระทั่งถึงการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
ผู้คนในยุคสุดท้ายเผชิญกับการทรงปรากฏอีกครั้งของพระผู้ไถ่ในเนื้อหนังเท่านั้น
และพวกเขาได้รับพระราชกิจและพระวณะส่วนพระองค์ของพระเจ้า
เวลาจะไม่นานถึงสองพันปีก่อนที่ยุคสุดท้ายจะมาถึงบนทิวสาน ยุคสุดท้ายจะสั้น
เหมือนกับเวลาที่พระเยซูทรงดำเนินพระราชกิจแห่งยุคพระคุณในแคว้นยูเดีย
นี่เป็นเพราะยุคสุดท้ายเป็นบทสรุปปิดตัวของทั้งยุค
ยุคสุดท้ายนั้นเป็นความครบบริบูรณ์และการอวสานของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า
และยุคสุดท้ายสรุปปิดตัวการเดินทางชีวิตแห่งความทุกข์ของมวลมนุษย์

ยุคสุดท้ายนั้นไม่ได้นำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคใหม่หรือยอมให้ชีวิตของมวลมนุษย์ดำเนินต่อไป
นั่นจะไม่มีนัยสำคัญเลยต่อแผนการบริหารจัดการของเรา หรือต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์
หากมวลมนุษย์ดำเนินต่อไปเช่นนี้ เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ว พวกเขาจะถูกมารกัดกินไปจนหมด
และวิญญาณเหล่านั้นที่เป็นของเราจะถูกทำลายด้วยมือของมันในที่สุด งานของเราใช้เวลานานแค่หกพันปี
และเราได้สัญญาว่าการควบคุมมวลมนุษย์ทั้งปวงของมารร้ายก็จะใช้เวลาไม่เกินหกพันปีเช่นกัน ดังนั้น
บัดนี้หมดเวลาแล้ว เราจะไม่ดำเนินการต่อหรือห่วงใยอีกต่อไป นั่นคือ ในระหว่างยุคสุดท้าย
เราจะพิชิตซาตาน เราจะเอาสง่าราศีของเราทั้งหมดคืนมา
และเราจะเรียกคืนวิญญาณทั้งหมดที่เป็นของเราบนแผ่นดินโลก
เพื่อที่วิญญาณที่ทุกข์ยากเหล่านี้จะหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ได้
และด้วยเหตุนี้จะเป็นการสรุปปิดตำนานทั้งหมดของเรบนแผ่นดินโลก นับจากวันนี้เป็นต้นไป
เราจะไม่มีวันบังเกิดเป็นมนุษย์บนแผ่นดินโลกอีก
และวิญญาณแห่งการควบคุมทั้งหมดของเราจะไม่มีการทำงานบนแผ่นดินโลกอีก
เราจะทำเพียงสิ่งเดียวบนแผ่นดินโลก นั่นคือ เราจะสร้างมวลมนุษย์ขึ้นใหม่
เป็นมวลมนุษย์ที่บริสุทธิ์และเป็นเมืองที่สัจซื่อของเรบนแผ่นดินโลก
แต่จงรู้ไว้ว่าเราจะไม่ทำลายล้างโลกทั้งหมด อีกทั้งเราจะไม่ทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง
เราจะเก็บหนึ่งในสามที่เหลืออยู่นั้นเอาไว้—หนึ่งในสามที่รักเราและได้ถูกเราพิชิตอย่างถาวรแล้ว
และเราจะทำให้หนึ่งในสามนี้เกิดผลและทวีคูณบนแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับที่คนอิสราเอลได้ทำภายใต้ธรรมบัญญัติ โดยบำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยแกะและฝูงปศุสัตว์ใช้งานมากมาย และความมั่งคั่งทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก
มวลมนุษย์นี้จะคงอยู่กับเราตลอดไป แต่จะไม่ใช่มวลมนุษย์ที่โสโครกอย่างน่าเสียดายของวันนี้
แต่เป็นมวลมนุษย์ที่เป็นขุมมรดกของบรรดาผู้ที่เราได้รับไว้แล้วทั้งหมด
มวลมนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกซาตานทำให้เสียหาย ครอบงำ หรือล้อมกรอบ
และจะเป็นมวลมนุษย์หนึ่งเดียวที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากที่เราได้ชัยชนะเหนือซาตานแล้ว
เป็นมวลมนุษย์ที่เราได้พิชิตในวันนี้ และได้รับคำสัญญาของเราแล้ว และดังนั้น
มวลมนุษย์ที่ได้รับการพิชิตแล้วในระหว่างยุคสุดท้ายนั้นก็คือมวลมนุษย์ที่จะได้รับการละเว้นและจะได้รับพรนิรันดร์กาลของเราอีกด้วย มันจะเป็นหลักฐานเดียวแห่งชัยชนะของเราเหนือซาตาน
และเป็นของที่รับมาหนึ่งเดียวจากการสู้รบของเรากับซาตาน
ของที่รับมาจากสงครามเหล่านี้ได้รับการช่วยให้รอดจากแดนครอบครองของซาตานโดยเรา
และเป็นการตกผลึกและผลหนึ่งเดียวของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา
พวกเขามาจากทุกชาติและทุกนิกาย จากทุกสถานที่และทุกประเทศทั่วทั้งจักรวาล

พวกเขามีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน มีภาษา ขนบธรรมเนียม และสีผิวที่แตกต่างกัน
และพวกเขาก็กระจายอยู่ทั่วทุกชาติและทุกนิกายของโลก และแม้กระทั่งทุกมุมของโลก
ในที่สุดพวกเขาก็จะมารวมตัวกันเพื่อสร้างมวลมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์
เป็นชุมชนของมนุษย์ที่กำลังบังคับของชาตानไม่สามารถเข้าถึงได้
พวกที่อยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ไม่ได้รับการช่วยให้รอดและการพิชิตโดยเรา จะจมเจิบไปในความลึกแห่งทะเล
และจะถูกเผาไหม้ด้วยไฟที่เผาผลาญของเราไปตลอดชั่วกัลปาวสาน เราจะทำลายล้างมวลมนุษย์เก่าๆ
ที่โสโครกอย่างยี่งี้ เช่นเดียวกับที่เราได้ทำลายล้างบรรดาบุตรหัวปีและฝูงปศุสัตว์ของประเทศอียิปต์
โดยให้เหลืออยู่เพียงคนอิสราเอลเท่านั้น ผู้ซึ่งกินเนื้อลูกแกะ คัมเลือดลูกแกะ และป้ายชื่อประตูด้วยเลือดลูกแกะ
ผู้คนที่ได้ถูกเราพิชิตแล้วและอยู่ในครอบครัวของเราไม่ได้เป็นผู้คนที่กินเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา
และคัมพระโลหิตของพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา และได้รับการไถ่บาปโดยเราและนมัสการเราด้วยห rokok หรือ?
ผู้คนเช่นนี้ไม่ได้มาพร้อมกับสง่าราศีของเราตลอดห rokok หรือ?
บรรดาพวกที่อยู่โดยปราศจากเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือ เรานั้น
ไม่ได้จมลงอย่างเจิบเจิบไปในความลึกแห่งท้องทะเลแล้วห rokok หรือ? ในวันนี้พวกเจ้าต่อต้านเรา
และในวันนี้จะของเราเป็นเหมือนกับบรรดาพระวณะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับบรรดาบุตรชายและหลาน
ชายแห่งประเทศอิสราเอล
กระนั้นความกระด้างในส่วนลึกของหัวใจพวกเจ้ากำลังทำให้ความโกรธของเราเพิ่มพูนขึ้น
ซึ่งนำความทุกข์มาสู่เนื้อหนังของพวกเจ้ามากขึ้น นำการพิพากษามาสู่บาปทั้งหลายของพวกเจ้ามากขึ้น
และนำความโกรธมาสู่ความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้ามากขึ้น
ใครเล่าจะสามารถได้รับการละเว้นในวันแห่งความโกรธของเราได้ ในเมื่อพวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ในวันนี้?
ความไม่ชอบธรรมของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีตาแห่งการติสอนของเราได้?
บาปของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลบหนีมือของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้?
การเยาะเย้ยทำทนายของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีคำพิพากษาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้? เรา
พระยาห์เวห์ พูดเช่นนี้ต่อพวกเจ้า พงศ์พันธุ์ของครอบครัวคนต่างชาติ
และวณะที่เราพูดกับพวกเจ้าถ้าเลศกว่าถ้อยคำรัสทั้หมดของยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
แต่พวกเจ้ากระด้างกว่าผู้คนที่ประเทศอียิปต์ทั้งหมด
พวกเจ้าไม่กักเก็บความโกรธของเราในขณะที่เราทำงานของเราอย่างสงบเจิบห rokok หรือ?
พวกเจ้าจะสามารถหนีพ้นโดยไม่ได้รับอันตรายจากวันของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงหนีวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 205

พวกเจ้าควรอุทิศตนทั้งสิ้นแก่งานของเรา พวกเจ้าควรทำงานที่ให้ประโยชน์ต่อเรา เราเต็มใจอธิบายทุกอย่างที่พวกเจ้าไม่เข้าใจเพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถได้รับทั้งหมดทุกสิ่งที่ยังขาดพร่องอยู่จากเรา ได้ แม้ว่าความบกพร่องของพวกเจ้านั้นมากล้นเกินคณานับ เรายังเต็มใจที่จะทำงานที่ควรทำกับพวกเจ้าต่อไป และมอบความปรานีสุดท้ายของเราเพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับผลประโยชน์จากเรา และได้รับเกียรติยศที่ขาดหายไปในตัวพวกเจ้า และเป็นสิ่งที่โลกไม่เคยได้เห็น เราได้ทำงานมาหลายปี ถึงกระนั้นก็ไม่มีมนุษย์คนใดรู้จักเราเลย เราปรารถนาจะบอกสิ่งลึกลับหลายอย่างแก่พวกเจ้าซึ่งเราไม่เคยบอกใครอื่นมาก่อนเลย

ท่ามกลางมนุษย์นั้น เราเคยเป็นวิญญาณที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นได้ วิญญาณที่พวกเขาไม่อาจเกี่ยวข้องกับได้เลย ด้วยเพราะงานสามช่วงระยะบนแผ่นดินโลกนี้ (การสร้างโลก การไถ่และการทำลายล้าง) เราจึงปรากฏท่ามกลางพวกเขาในเวลาต่างๆ กัน (อย่างไม่เปิดเผย) เพื่อทำงานของเราท่ามกลางพวกเขา ครั้งแรกที่เราได้มาอยู่ท่ามกลางมนุษย์คือในระหว่างยุคแห่งการไถ่แน่นอนว่า เราเข้ามาในครอบครัวชาวอิวครอบครัวหนึ่ง ดังนั้น คนพวกแรกที่ได้เห็นพระเจ้าเสด็จมาในแผ่นดินโลกก็คือพวกอิว เหตุผลที่เราได้ทำงานนี้ด้วยตัวเองก็เพราะว่าเราต้องประสงค์ที่จะใช้เนื้อหนังที่มาจุติของเราเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในงานแห่งการไถ่ของเรา ดังนั้น คนพวกแรกที่จะได้เห็นเราจึงเป็นพวกอิวในยุคพระคุณ นั่นเป็นครั้งแรกที่เราได้ทำงานในเนื้อหนัง ในยุคแห่งอาณาจักรนั้น งานของเราคือการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้นเราจึงทำงานการเป็นผู้เลี้ยงของเราในเนื้อหนังอีกครั้ง นี่เป็นครั้งที่สองของเราในการทำงานในเนื้อหนัง ในสองช่วงระยะสุดท้ายของงาน สิ่งที่คุณเกี่ยวข้องกับไม่ใช่พระวิญญาณที่มองไม่เห็นหรือจับต้องไม่ได้ อีกต่อไป แต่เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นพระวิญญาณที่ได้เป็นจริงขึ้นมาในเนื้อหนัง ดังนั้นในสายตาของมนุษย์ เราจึงกลายเป็นมนุษย์อีกครั้งโดยปราศจากรูปร่างหน้าตาและความรู้สึกเช่นพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าที่คุณมองเห็น ไม่เพียงแต่เป็นเพศชายเท่านั้น แต่เป็นเพศหญิงด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าทึ่งและเป็นปริศนาที่สุด ครั้งแล้วครั้งเล่าที่งานพิเศษสุดของเราได้พังทลายการเชื่อเก่าๆ ที่ยึดถือกันมานับนานหลายต่อหลายปีลงไป ผู้คนพากันตกตะลึง! พระเจ้าไม่ได้เป็นแค่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณ พระวิญญาณที่ทรงทิวาานุภาพขึ้นเป็นเจ็ดเท่า หรือพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด แต่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งเช่นกัน—มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง มนุษย์ธรรมดาที่ไม่เหมือนใคร พระองค์ไม่เพียงเป็นเพศชาย แต่เป็นเพศหญิงด้วยเช่นกัน

สองพระองค์เหมือนกันตรงที่ทั้งสองพระองค์ทรงกำเนิดมาเป็นมนุษย์
และต่างกันตรงที่หนึ่งนั้นทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์และอีกหนึ่งนั้นทรงถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์
แต่กระนั้นก็ก่อเกิดมาจากพระวิญญูณโดยตรง

สองพระองค์เหมือนกันตรงที่ทั้งสองทรงจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเพื่อดำเนินพระราชกิจของพระเจ้าพระบิดา
และต่างกันตรงที่หนึ่งนั้นทรงปฏิบัติพระราชกิจการไถ่ ขณะที่อีกหนึ่งนั้นทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
ทั้งสองพระองค์ต่างเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระบิดา ทว่าหนึ่งนั้นเป็นผู้ไถ่
ซึ่งเปี่ยมด้วยความรักมั่นคงและความปรานี

ส่วนอีกหนึ่งนั้นคือพระเจ้าแห่งความชอบธรรมซึ่งเปี่ยมด้วยความพิโรธและการพิพากษา

หนึ่งนั้นคือจอมทัพผู้ทรงเปิดตัวพระราชกิจแห่งการไถ่

ขณะที่อีกหนึ่งนั้นคือพระเจ้าผู้ชอบธรรมซึ่งทำให้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสำเร็จลุล่วง หนึ่งนั้นคือปฐมกาล
อีกหนึ่งนั้นคือบัพทวาร หนึ่งนั้นเป็นเนื้อหนังที่ไร้บาป

ขณะที่อีกหนึ่งนั้นคือเนื้อหนังซึ่งเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ สืบสานพระราชกิจนั้นต่อไปและไม่เคยมีบาป
ทั้งสองพระองค์เป็นพระวิญญูณเดียวกัน แต่สถิตในมนุษย์ที่แตกต่างกันและทรงถือกำเนิดในสถานที่ต่างกัน
และอยู่ต่างช่วงเวลากันหลายพันปี อย่างไรก็ตาม พระราชกิจทั้งหมดของทั้งสองพระองค์ต่างเสริมกันและกัน
ไม่เคยขัดแย้งกัน และสามารถพุดถึงได้ในคราวเดียวกัน ทั้งสองพระองค์ล้วนเป็นคน แต่คนหนึ่งเป็นเด็กชาย
อีกคนเป็นทารกเพศหญิง ในช่วงหลายปีดังกล่าว

สิ่งที่ผู้คนได้เห็นนั้นไม่ใช่เพียงพระวิญญูณและไม่ใช่เพียงมนุษย์เพศชายผู้หนึ่ง

แต่ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ตรงกับมโนคติที่หลงผิดใดๆ ของมนุษย์อีกด้วย เมื่อเป็นดังนั้น

มนุษย์จึงไม่มีวันหยั่งถึงเราได้อย่างครบถ้วน พวกเขาเฝ้าแต่เชื่อกครั้งและไม่เชื่อกครั้งในตัวเรา—

เป็นทำนองว่าเรามีอยู่จริง แต่ก็เปี่ยมภพมายาในฝันเช่นกัน—นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใด กระทั่งทุกวันนี้

ผู้คนยังคงไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

พวกเขาสามารถสรุปความเป็นเราได้ด้วยประโยคเรียบง่ายประโยคเดียวจริงๆ หรือไม่? พวกเขากล้าพุดจริงๆ

หรือว่า “พระเยซูไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเจ้า และพระเจ้าไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเยซู”?

พวกเขากล้าพุดที่จะพุดได้จริงๆ หรือว่า “พระเจ้าไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระวิญญูณ

และพระวิญญูณไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเจ้า”? พวกเขากล้าพุดได้ง่ายๆ เลยหรือว่า

“พระเจ้าเป็นแก่นมนุษย์ที่สวมสภาพเนื้อหนัง”? พวกเขากล้าที่จะยืนยันจริงๆ หรือว่า

“พระฉายาของพระเยซูคือพระฉายาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”?

พวกเขาสามารถใช้คารมโวหารของตัวเองมาอธิบายพระฉายาและพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนจริงๆ
ๆ หรือ? พวกเขากล้าจริงๆ หรือที่จะพุดว่า

“พระเจ้าทรงสร้างเฉพาะผู้ชายเท่านั้นตามลักษณะพระฉายาของพระองค์ ไม่ทรงสร้างผู้หญิง?”
หากเจ้ากล่าวเช่นนี้ ก็คงจะไม่มีเพศหญิงอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่เรากำลังสนทนาแล้ว
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าผู้หญิงจะเป็นหนึ่งในจำพวกของมนุษยชาติ บัดนี้ เจ้ารู้แน่ชัดหรือไม่ว่า
ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น? พระเจ้าทรงเป็นมนุษย์ใช่หรือไม่? พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณใช่หรือไม่?
พระเจ้าทรงเป็นผู้ชายจริงๆ หรือ? เฉพาะพระเยซูเท่านั้นหรือที่สามารถทำในสิ่งที่เราจะต้องทำนั้นเสร็จสิ้น?
หากพวกเจ้าเลือกเพียงหนึ่งข้อจากข้างต้นเพื่อสรุปแก่นแท้ของเรา
พวกเจ้าก็เป็นผู้เชื่อผู้จงรักภักดีคนหนึ่งซึ่งไม่รู้เท่าทันเสียเหลือเกิน
หากว่าเราได้ทำงานในฐานะผู้มาจตุเป็นเป็นมนุษย์ในเนื้อหนังไปครั้งหนึ่ง
และแค่ครั้งเดียวเท่านั้น พวกเจ้าจะจำกัดขอบเขตเราไหม?
เจ้าสามารถเข้าใจเราอย่างถ่องแท้ได้โดยการมองเพียงแวบเดียวจริงๆ หรือ?
พวกเจ้าสามารถสรุปความเป็นเราได้อย่างสมบูรณ์จากสิ่งที่พวกเจ้าได้รับการเปิดเผยในระหว่างช่วงชีวิตที่ผ่านมา
จริงๆ หรือไม่ว่า? หากเราทำงานแบบเดียวกันในทั้งสองครั้งของการจตุเป็นมนุษย์ของเรา
พวกเจ้าจะล่วงรู้เกี่ยวกับเราได้อย่างไร? พวกเจ้าจะทิ้งให้เราถูกตอกตรึงกางเขนไปตลอดกาลอย่างนั้นหรือ?
พระเจ้าอาจทรงเรียบง่ายอย่างที่เราเจ้ากล่าวอ้างอย่างนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 206

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของสองยุคก่อนหน้านี้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นในประเทศอิสราเอล และอีกช่วงระยะหนึ่งทรงดำเนินการในแคว้นยูเดีย กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ทั้งสองช่วงระยะของพระราชกิจนี้หาได้พ้นไปจากประเทศอิสราเอลไม่ และแต่ละช่วงระยะได้ปฏิบัติกับประชากรที่ทรงเลือกสรรเป็นอันดับแรก ผลลัพธ์ก็คือคนอิสราเอลเชื่อว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น เพราะพระเยซูทรงพระราชกิจในแคว้นยูเดียที่ซึ่งพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน พวกยิวจึงมองว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของประชาชนชาวยิว พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิวแต่ผู้เดียวไม่ใช่ของชนชาติอื่นใด คิดว่าพระองค์ทรงไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอังกฤษ หรือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอเมริกัน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอิสราเอล และเป็นพวกยิวนั่นเองที่พระองค์ได้ทรงไถ่บาปในประเทศอิสราเอล อันที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้านายของทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงพระองค์ไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลหรือของพวกยิวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง ทั้งสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ของพระราชกิจของพระองค์เกิดขึ้นในประเทศอิสราเอลซึ่งได้สร้างมโนคติที่หลงผิดบางอย่างไว้ในผู้คน พวกเขาเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล เชื่อว่าพระเยซูพระองค์เองทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นในแคว้นยูเดีย และยิ่งไปกว่านั้น เชื่อว่าพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจ—และไม่ว่ากรณีใดก็ตาม พระราชกิจนี้ไม่ได้แผ่ขยายไปพ้นประเทศอิสราเอล พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจในคนอียิปต์หรือคนอินเดีย พระองค์ทรงพระราชกิจในคนอิสราเอลเท่านั้น ดังนั้น ผู้คนจึงก่อกมโนคติที่หลงผิดสารพัดและวาดขอบพระราชกิจของพระเจ้าขึ้นภายในขอบเขตหนึ่ง พวกเขากล่าวว่าเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจ พระองค์ทรงต้องทำเช่นนั้นท่ามกลางประชากรที่ทรงเลือกสรรและทำในประเทศอิสราเอล นอกจากคนอิสราเอลแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงพระราชกิจต่อผู้อื่นเลย และไม่มีขอบเขตที่กว้างใหญ่กว่านี้อีกแล้วในพระราชกิจของพระองค์ พวกเขาเข้มงวดเป็นพิเศษเมื่อมาถึงเรื่องการจัดให้พระเจ้าผู้ทรงปรากฏในรูปมนุษย์ไม่แตกแถวและไม่อนุญาตให้พระองค์ขยับออกนอกเขตแดนของประเทศอิสราเอล เหล่านี้ไม่ได้เป็นแค่มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เท่านั้นหรือ?

พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ทุกชั้นและแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสร้างสิ่งทรงสร้างทั้งปวงขึ้นมา
ดังนั้นพระองค์จะทรงจำกัดพระราชกิจของพระองค์ไว้กับประเทศอิสราเอลเท่านั้นได้อย่างไร?

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว การที่พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงขึ้นมาจะเป็นประโยชน์อันใดเล่า?

พระองค์ทรงสร้างทั้งพืชผลและพระองค์ทรงดำเนินแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์จนเสร็จสิ้นไม่เพียง
ในประเทศอิสราเอล แต่กับทุกๆ คนในจักรวาล ไม่ว่าพวกเขาจะอาศัยอยู่ในประเทศจีน สหรัฐอเมริกา

สหราชอาณาจักรหรือรัสเซีย ทุกคนเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัม พวกเขาล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า

ไม่มีแม้สักคนในพวกเขาสามารถหลบหนีออกนอกเขตแดนของการทรงสร้างได้และไม่มีแม้สักคนในพวกเขาสามารถ

แยกตัวเองออกจากป้าหลาน “พงศ์พันธุ์ของอาดัม” ได้ พวกเขาล้วนเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

พวกเขาล้วนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอาดัม และพวกเขาก็เป็นพงศ์พันธุ์อันเลื่อมทราวมของอาดัมและเอวา

ไม่ใช่มีแต่คนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า แต่ทุกชนชาติก็เป็น

เพียงแต่ว่าบางคนได้ถูกสาปแช่งและบางคนได้รับการอวยพร มีมากมายหลายสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับคนอิสราเอล

พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อพวกเขาในตอนเริ่มต้นเพราะพวกเขาเลื่อมทรามน้อยที่สุด

คนจีนนั้นไม่มีสิ่งใดเปรียบเทียบกับพวกเขาได้เลย พวกเขาดีด้อยกว่ามาก ดังนั้น ในตอนแรกเริ่ม

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางประชาชนอิสราเอลและช่วงระยะที่สองของพระราชกิจของพระองค์นั้นได้ท

รงดำเนินการในแคว้นยูเดียเท่านั้น—ซึ่งได้นำไปสู่มนโนคติที่หลงผิดและกฎเกณฑ์มากมายท่ามกลางมนุษย์

โดยข้อเท็จจริงแล้ว หากพระเจ้าทรงต้องทำตามมนโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พระองค์ก็จะทรงเป็นเพียงพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น และดังนั้น

จะไม่ทรงสามารถแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปยังชนต่างชาติ

เพราะพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้นและไม่ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

คำเผยพระวจนะทั้งหลายกล่าวไว้แล้วว่า พระนามของพระยาห์เวห์จะได้รับการขยายความไปในหมู่ชนต่างชาติ

กล่าวไว้ว่าจะแพร่กระจายไปยังชนต่างชาติ เหตุใดจึงได้เผยพระวจนะไว้เช่นนี้เล่า?

หากพระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น

พระองค์ก็จะทรงพระราชกิจในประเทศอิสราเอลเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์จะไม่ทรงแพร่กระจายพระราชกิจนี้ และพระองค์จะไม่ทรงกล่าวคำเผยพระวจนะเช่นนี้

ในเมื่อพระองค์ทรงกล่าวคำเผยพระวจนะนี้ไว้แล้ว

พระองค์ก็จะทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปท่ามกลางชนต่างชาติ

ท่ามกลางทุกชนชาติและทุกแผ่นดินอย่างแน่นอน ในเมื่อพระองค์ทรงกล่าวไว้เช่นนี้ พระองค์ก็จำเป็นต้องทรงปฏิบัติ

นี่คือแผนการของพระองค์เพราะพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพ

สิ่ง และเป็นพระเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจท่ามกลางคนอิสราเอลหรือทั่วแคว้นยูเดียทั้งหมด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำก็คือพระราชกิจของทั้งจักรวาลและพระราชกิจของมนุษยชาติทั้งมวล

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในวันนี้ในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง—ในชนต่างชาติ—

ยังคงเป็นพระราชกิจของมนุษยชาติทั้งมวล

ประเทศอิสราเอลสามารถเป็นฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ ในทำนองเดียวกัน

ประเทศจีนก็สามารถเป็นฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติได้เช่นกัน

บัดนี้พระองค์ยังไม่ได้ทรงลุล่วงในคำเผยพระวจนะที่ว่า

“พระนามของพระยาห์เวห์จะได้รับการขยายให้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนต่างชาติ” ไปแล้วหรือหรือ?

ขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายก็คือพระราชกิจนี้เอง

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดง

ที่พระเจ้าซึ่งทรงปรากฏในรูปมนุษย์ควรทรงพระราชกิจในแผ่นดินนี้และทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คนที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นนั้น ไม่ลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง

เหล่านี้คือผู้คนที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาทั้งหมด

พวกเขาไม่มีค่าเลยและพวกเขาถูกพระยาห์เวห์ทอดทิ้งไปในตอนแรกเริ่ม ผู้คนสามารถถูกผู้อื่นทอดทิ้งได้ แต่ถ้าพวกเขาถูกพระเจ้าทอดทิ้งแล้วไซ้ ก็จะไม่มีการสิ้นไร้สถานะไปกว่านี้แล้ว จะไม่มีใครที่มีค่าต่ำกว่านี้แล้ว สำหรับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

การถูกรอรับโดยชาตนาหรือถูกทอดทิ้งโดยผู้คนนั้นเป็นบางสิ่งที่รู้สึกเจ็บปวดมาก—

แต่สำหรับสิ่งทรงสร้างที่ถูกพระเจ้าสร้างทอดทิ้ง มันหมายความว่าพวกเขาไม่อาจมีสถานะต่ำกว่านี้ได้แล้ว

พงศ์พันธุ์ของโมอับถูกสาปแช่ง และพวกเขาได้ถือกำเนิดขึ้นในประเทศล้าหลังนี้

ที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นประเทศของผู้คนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืดทั้งหมด

พงศ์พันธุ์ของโมอับมีสถานะต่ำที่สุด เพราะผู้คนเหล่านี้มีสถานะต่ำที่สุดตลอดมา

พระราชกิจที่ทรงทำต่อพวกเขาจึงสามารถพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ให้สิ้นไปได้อย่างดีที่สุด

และยังเป็นประโยชน์มากที่สุดต่อแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้าทั้งหมดอีกด้วย

การทรงพระราชกิจเช่นนี้ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และพระเจ้าทรงเปิดตัวยุคสมัยก็ด้วยการนี้ กล่าวคือ พระองค์ทรงพังทลายมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของมนุษย์

ด้วยการนี้ พระองค์ทรงสิ้นสุดพระราชกิจของยุคพระคุณทั้งหมด ก็ด้วยการนี้

พระราชกิจแรกของพระองค์ได้ทรงดำเนินการไปในแคว้นยูเดีย ภายในเขตแดนของประเทศอิสราเอล

ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายนั้น พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจใด ๆ เพื่อเปิดยุคสมัยใหม่

ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจไม่เพียงทรงดำเนินการท่ามกลางคนต่างชาติเท่านั้น

แต่ก็ยังมากไปถึงท่ามกลางบรรดาผู้ที่ถูกสาปแช่ง

ประเด็นเดี๋ยวนี้อือหลักฐานที่สามารถสร้างความอภัยให้แก่ชาตานได้อย่างมากที่สุด และดั่งนั้น พระเจ้าจึงทรง

“กลายเป็น” พระเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในจักรวาล องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่ง

วัตถุแห่งการนมัสการสำหรับทุกสิ่งที่มีชีวิต

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 207

วันนี้ มีพวกที่ยังคงไม่เข้าใจว่าอะไรคือพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มทำ ท่ามกลางชนต่างชาติ

พระเจ้าได้ทรงนำมาซึ่งการเริ่มต้นใหม่ พระองค์ได้เริ่มยุคสมัยใหม่และริเริ่มพระราชกิจใหม่—

และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้กับพงศ์พันธุ์ของโมอับ

นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่ที่สุดของพระองค์หรือ?

ไม่มีใครเลยสักคนทั่วทั้งประวัติศาสตร์ได้เคยมีประสบการณ์กับพระราชกิจนี้มาก่อน

ไม่มีใครเคยได้ยินเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ และนับประสาอะไรที่จะได้ซาบซึ้งกับมัน พระปรีชาญาณของพระเจ้า

การอัศจรรย์ของพระเจ้า ความไม่อาจหยั่งถึงได้ของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ล้วนถูกสำแดงให้ปรากฏผ่านช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

พระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่

พระราชกิจซึ่งพังทลายมนโคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ? มีพวกที่คิดดังนี้:

“ในเมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่งโมอับและได้ตรัสไว้ว่าพระองค์จะละทิ้งพงศ์พันธุ์ของโมอับ แล้วในตอนนี้

พระองค์จะสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้อย่างไร?”

เหล่านี้คือพวกคนต่างชาติที่ถูกพระเจ้าทรงสาปแช่งและขับออกจากประเทศอิสราเอล

คนอิสราเอลเรียกพวกเขาว่า “สุนัขต่างชาติ” ในมุมมองของทุกคน พวกเขาไม่เพียงเป็นสุนัขต่างชาติเท่านั้น

แต่ที่แย่ยิ่งกว่านั้นคือ ยังเป็นบุตรแห่งการทำลายล้าง ซึ่งกล่าวได้ว่า พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พวกเขาอาจเกิดมาภายในเขตแดนของประเทศอิสราเอล แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของประชาชนอิสราเอล

และถูกขับไล่ไปยังชนต่างชาติ พวกเขาต่ำต้อยที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด

แท้จริงแล้วมันเป็นเพราะพวกเขาต่ำต้อยที่สุดท่ามกลางมนุษยชาติที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ใน

การเปิดตัวยุคใหม่ท่ามกลางพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเป็นตัวแทนของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

พระราชกิจของพระเจ้านั้นมีการคัดสรรและตั้งเป้าหมายไว้

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในผู้คนเหล่านี้ในวันนี้ก็เป็นพระราชกิจที่ทรงปฏิบัติต่อสรรพสิ่งทรงสร้างเช่นกัน

โนอาห์เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของเขา

ผู้ใดในพิภพที่มีเนื้อและเลือดคือสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าชี้ตรงไปที่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าใครบางคนถูกสาปแช่งหลังจากที่พวกเขาถูกทรงสร้างขึ้นหรือไม่

พระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์นั้นชี้ตรงไปที่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

ไม่ใช่ผู้คนที่ทรงเลือกสรรซึ่งยังไม่ถูกสาปแช่ง

เนื่องจากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้าง

องพระองค์ พระองค์ย่อมจะทรงดำเนินการจนสำเร็จบริบูรณ์อย่างแน่นอน
และพระองค์จะทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คนเหล่านั้นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์
ดังนั้นพระองค์จึงทรงสถาปนาธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดลงเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คน
สำหรับพระองค์แล้ว คำว่า “ถูกสาปแช่ง” “ถูกตีสอน” และ “ได้รับการอวยพร” นั้นไร้ความหมาย! พวกเขานั้นก็ดี
เช่นเดียวกับประชาชนอิสราเอลที่ทรงเลือกสรร พวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถดีและความเป็นมนุษย์ที่ดี
ในช่วงเริ่มต้นนั้น พระยาห์เวห์ได้เปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา
และทรงพระราชกิจแรกสุดของพระองค์—
แต่การปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยพวกเขาในวันนี้ย่อมไร้ความหมาย
พวกเขาอาจเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างด้วยเช่นกัน และอาจมีหลายสิ่งที่เป็นบวกเกี่ยวกับพวกเขา
แต่การดำเนินการช่วงระยะนี้ของพระราชกิจท่ามกลางพวกเขาย่อมไร้ความหมาย
พระเจ้าจะไม่ทรงสามารถพิชิตผู้คนและจะไม่ทรงสามารถโน้มน้าวใจสรรพสิ่งที่ทรงสร้างได้ทั้งหมด
ซึ่งแท้จริงแล้วคือเหตุผลของการสับเปลี่ยนพระราชกิจของพระองค์มายังผู้คนเหล่านี้ในประเทศของพญานาคใหญ่
ใหญ่สีแดง ที่มีนัยสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในที่นี้คือการที่พระองค์ทรงเปิดตัวยุคสมัย
การที่พระองค์ทรงพิชิตทุกกฎเกณฑ์ทั้งหมดและมนโคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งหมด
และการที่พระองค์ทรงสิ้นสุดพระราชกิจของยุคพระคุณทั้งหมด
หากพระราชกิจปัจจุบันของพระองค์ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นท่ามกลางคนอิสราเอล
เมื่อถึงเวลาที่แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ปิดตัวลง
ทุกคนก็จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
เชื่อว่าคนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
เชื่อว่าชาวอิสราเอลเท่านั้นที่สมควรได้รับพระพรและพระสัญญาของพระเจ้าเป็นมรดก
การจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายในชนต่างชาติของประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงทำให้
พระราชกิจของพระเจ้าในฐานะพระเจ้าแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนั้นสำเร็จลุล่วงลง
พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ครบถ้วนทั้งหมดและพระองค์ก็จบพระราชกิจ
วกลางของพระองค์ในชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดง
หัวใจสำคัญของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้คือความรอดของมนุษย์—กล่าวคือ
การทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง ดังนั้น
จึงมีความหมายยิ่งใหญ่ต่อแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ
พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใดที่ปราศจากความหมายหรือคุณค่า ในด้านหนึ่งนั้น
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนำมาซึ่งยุคสมัยใหม่และยุคที่สองยุคสมัยก่อนหน้า ในอีกด้านหนึ่งนั้น

มันพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งหมดและหนทางอันเก่าแก่ทั้งหมดของความเชื่อและความรู้ของมนุษย์ พระราชกิจของสองยุคก่อนหน้านี้ได้ดำเนินการไปตามมโนคติที่หลงผิดต่างๆ นานาของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ช่วงระยะนี้ขจัดมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ออกไปจนหมดสิ้น ส่งผลให้พิชิตมนุษยชาติได้อย่างถึงที่สุด

พระเจ้าจะทรงพิชิตผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาล

ด้วยการพิชิตพงศ์พันธุ์ของโมอับผ่านพระราชกิจที่ทรงดำเนินการท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของโมอับ

นี่คือนัยสำคัญลึกสุดของช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์

และเป็นแง่มุมที่มีค่าที่สุดของช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระองค์

ต่อให้ตอนนี้เจ้ารู้แล้วว่าสถานะของตัวเจ้านั้นต่ำต้อยและเจ้ามีค่าต่ำ

เจ้าจะยังคงรู้สึกได้ว่าเจ้าได้พบกับสิ่งที่น่าชื่นบานที่สุด: เจ้าได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่เป็นมรดก

ได้รับพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ และเจ้าสามารถช่วยให้พระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระเจ้านี้สำเร็จลุล่วงไปได้

เจ้าได้เห็นโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

เจ้ารู้จักพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าและเจ้าทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

สองช่วงระยะก่อนหน้านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าทรงดำเนินการในประเทศอิสราเอล

หากช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายดำเนินการไปจนเสร็จสิ้นท่ามกลางคนอิสราเอลอีกเช่นกันแล้วไซ้

ไม่เพียงแต่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะเชื่อว่ามีเพียงคนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่แผนการบริหารจัดการทั้งสิ้นของพระเจ้าจะพลาดจากการบรรลุผลที่ทรงพึงปรารถนา

ในระหว่างช่วงเวลาที่สองช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์ได้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในประเทศอิสราเอล ไม่มีทั้งพระราชกิจใหม่—และพระราชกิจใดๆ แห่งการเปิดตัวยุคสมัยใหม่—

ได้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นไปท่ามกลางชนต่างชาติ ช่วงระยะในวันนี้ของพระราชกิจ—

พระราชกิจแห่งการเปิดตัวยุคสมัยใหม่—ทรงดำเนินการท่ามกลางชนต่างชาติก่อน และยิ่งไปกว่านั้น

ทรงดำเนินการเริ่มแรก ท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของโมอับ ดังนั้นจึงเป็นการเปิดตัวทั้งยุคสมัย

พระเจ้าได้ทรงพังทลายความรู้ใดๆ ที่ถูกบรรจุอยู่ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

โดยไม่ทรงยอมให้หลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย ในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์

พระองค์ได้ทรงพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ บรรดาวิถีอันเก่าแก่แห่งความรู้ของมนุษย์ก่อนหน้านี้

พระองค์ทรงให้ผู้คนมองเห็นว่ากับพระเจ้าแล้ว ไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีอะไรเก่าแก่เกี่ยวกับพระเจ้า

มองเห็นว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นล้วนมีเสรีภาพทั้งสิ้น

ล้วนเป็นอิสระทั้งสิ้นและมองเห็นว่าพระองค์ทรงถูกต้องในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

เจ้าต้องนบนอบอย่างสุดใจต่อพระราชกิจใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้าง

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำมีความหมายและทรงดำเนินการเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยและพระปรีชาญาณของพระองค์เอง และไม่ได้เป็นไปตามตัวเล็งและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

หากมีบางสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ย่อมทรงทำ

และถ้ามีบางสิ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ก็ย่อมทรงไม่ทำ ไม่ว่ามันจะดีเพียงใด!

พระองค์ทรงพระราชกิจและทรงคัดสรรผู้รับและที่ตั้งของพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับความหมายและจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ในอดีตในยามที่พระองค์ทรงพระราชกิจ และพระองค์ไม่ทรงทำตามสูตรเก่าๆ

อีกด้วย แต่พระองค์กลับทรงวางแผนพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับนัยสำคัญของพระราชกิจแทน

ในท้ายที่สุด พระองค์จะบรรลุประสิทธิผลอันแท้จริงและเป้าหมายที่มุ่งหวังไว้ หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ในวันนี้

พระราชกิจนี้จะไม่เกิดประสิทธิผลในตัวเจ้าเลย

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 208

อุปสรรคต่อพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? ผู้ใดเคยรู้หรือไม่?

ด้วยผู้คนที่ถูกขังอยู่ในสี่สนแห่งความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ฝังลึก

ผู้ใดจะสามารถรู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าได้? ด้วยความรู้ทางวัฒนธรรมที่ล้าหลัง

แสนดั้นเงินและไร้สาระเหลือเกินนี้ พวกเขาจะสามารถเข้าใจถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสอย่างเต็มที่ได้อย่างไร?

แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับการตรัสด้วยแบบซึ่งหน้าและได้รับการบำรุงเลี้ยง ปากต่อปาก

พวกเขาจะสามารถเข้าใจได้อย่างไร? บางครั้งมันเป็นราวกับว่าพระวณะของพระเจ้ายิ่งใหญ่ไม่ได้รับความสนใจใส่ใจ

กล่าวคือ ผู้คนไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อย พวกเขาสั่นหัวและไม่เข้าใจสิ่งใด การนี้จะไม่น่ากังวลได้อย่างไร?

“ประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมและความรู้ทางวัฒนธรรมแบบโบราณที่ห่างไกล^[1]”

นี้ได้เลี้ยงดูกลุ่มคนที่ไร้ค่าเช่นนี้มา วัฒนธรรมโบราณ—มรดกล้ำค่านี้—คือกองขยะ!

มันได้กลายเป็นความอับอายนิรันดร์กาลมานานแล้ว และไม่มีคำคู่ควรแก่การกล่าวถึง!

มันได้สอนเล่ห์เหลี่ยมและกลวิธีต่างๆ ในการต่อต้านพระเจ้าให้แก่ผู้คน และ

“การนำที่อ่อนโยนและมีระเบียบ”^[2] ของการศึกษาแห่งชาติได้ทำให้ผู้คนไม่เชื่อฟังพระเจ้ายิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

พระราชกิจแต่ละส่วนของพระเจ้าลำบากยากเย็นอย่างสุดซึ้ง

และทุกขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้เป็นที่ถกเถียงกันของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกช่างยากลำบากนัก! ขั้นตอนต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเกี่ยวข้องกับความยากลำบากใหญ่หลวง กล่าวคือ

สำหรับความอ่อนแอของมนุษย์ ความขาดตกบกพร่อง ความไม่รู้จักโต ความไม่รู้เท่าทัน

และทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงทำการวางแผนที่รัดกุมและการพิจารณาที่รอบคอบ

มนุษย์นั้นเหมือนกับเสื้อกระดาดที่คนคนหนึ่งไม่กล้าเหยหรือยั่ว เพียงสัมผัสเบาที่สุดเขาจะกัดตอบ

หรือไม่ก็จะล้มลงและหลงทาง และมันเป็นราวกับว่าเมื่อเสียสมาธิแม้แต่บัดเดียว เขาก็จะกลับสู่สภาพเดิม

หรือไม่ก็เพิกเฉยต่อพระเจ้า

หรือวิ่งไปหาบิดามารดาที่สกปรกและตะกละตะกลามของเขาเพื่อเกลือกกลั้วอยู่ในสิ่งต่างๆ

ที่ไม่บริสุทธิ์แห่งร่างกายของพวกเขา ช่างเป็นอุปสรรคขัดขวางที่ใหญ่หลวงอะไรเช่นนี้!

ในทุกขั้นตอนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแห่งงานของพระองค์ พระเจ้าทรงดกอยู่ภายใต้การทดลอง

และพระเจ้าทรงเสี่ยงอันตรายใหญ่หลวงในเกือบทุกขั้นตอน พระวณะของพระองค์จริงใจและซื่อสัตย์

และปราศจากการมุงร้าย แต่ทว่าผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะยอมรับพระวณะเหล่านั้น?

ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะบนอบอย่างสุดใจ? มันทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลาย

พระองค์ทรงตรากตรำทั้งวันทั้งคืนเพื่อมนุษย์ พระองค์ทรงถูกรุมเร้าด้วยความวิตกกังวลต่อชีวิตมนุษย์

และพระองค์เห็นพระทัยความอ่อนแอของมนุษย์

พระองค์ได้ทรงสู้ทนความคัดเคียวและความพลัดผันในแต่ละขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระองค์

อันเป็นเพราะพระวณะทุกคำที่พระองค์ตรัส พระองค์ทรงอยู่ในสถานการณ์หนีเสือปะจระเข้

และทรงคิดถึงความอ่อนแอ การไม่เชื่อฟัง ความไม่รู้จักโตและเปราะบางของมนุษย์...ตลอดเวลารั้งแล้วรั้งเล่า

ผู้ใดเคยรู้การนี้? พระองค์ทรงสามารถปรับทุกข์กับผู้ใดได้บ้าง? ผู้ใดจะมีความสามารถที่จะเข้าใจได้?

ตลอดมานั้นพระองค์ทรงเกลียดบาปของมนุษย์ และการขาดพร่องความกล้า และการไร้ความเข้มแข็งของมนุษย์

และตลอดมานั้นพระองค์ทรงกังวลกับความเปราะบางของมนุษย์

และทรงใคร่ครวญถึงเส้นทางที่ทอดอยู่ข้างหน้ามนุษย์

ขณะที่พระองค์ทรงเฝ้าสังเกตคำพูดและความประพฤติของมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเต็มไปด้วยปราณี

และความกริ้วเสมอ และภาพของสิ่งเหล่านี้ก็นำความเจ็บปวดมาสู่พระทัยของพระองค์เสมอ ในที่สุด

บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ใจนั้นก็ได้มีชามากยิ่งขึ้น เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงทำให้สิ่งต่างๆ

ลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาอยู่เสมอ? มนุษย์ที่อ่อนแอสูญเสียความเพียรพยายามโดยสิ้นเชิง

เหตุใดพระเจ้าจึงควรมีความกริ้วอันคงที่เช่นนั้นต่อเขาอยู่เสมอ?

มนุษย์ที่อ่อนแอและไร้พลังอำนาจไม่มีกำลังวังชาอีกต่อไปแม้แต่เน้อย

เหตุใดพระเจ้าจึงควรทรงต่อว่าเขาเรื่องการไม่เชื่อฟังของเขาอยู่เสมอ?

ผู้ใดสามารถทนทานการข่มขู่ของพระเจ้าในสวรรค์ได้? ไม่ว่าอย่างไร มนุษย์ก็บอบบาง

และอยู่ในสถานะที่เป็นทุกข์ยิ่ง พระเจ้าได้ทรงผลักความกริ้วของพระองค์ลึกลงไปในพระทัยของพระองค์

เพื่อที่มนุษย์อาจจะทบทวนตัวเองอย่างช้าๆ ถึงกระนั้นมนุษย์ ผู้ซึ่งอยู่ในความลำบากใหญ่หลวง

ก็ไม่มีพลังซึ่งคุณค่าในน้ำพระทัยของพระเจ้าแม้แต่เน้อย

มนุษย์ได้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของกษัตริย์แก่ของพวกมาร แต่ทว่าเขาไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิง

เขาตั้งตัวต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ หรือมิฉะนั้นเขาก็ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับพระเจ้า

พระเจ้าได้ตรัสพระวณะมากมายยิ่งนัก แต่ทว่าผู้ใดเคยได้พิจารณาพระวณะเหล่านั้นอย่างจริงจัง?

มนุษย์ไม่เข้าใจพระวณะของพระเจ้า ถึงกระนั้นเขายังคงเย็นใจอยู่ และไม่มีอาการโหยหา

และไม่เคยได้รู้อย่างแท้จริงถึงธาตุแท้ของพญามารแค้นนั้น ผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตาย ในนรก

แต่เชื่อว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในวังแห่งพื้นทะเล พวกเขาถูกพญานาคใหญ่สีแดงข่มเหง

แต่กระนั้นก็คิดว่าตัวพวกเขาเองเป็นที่ “โปรดปราน”^[3] ของประเทศ พวกเขาถูกมารเยาะเย้ยถากถาง

แต่ยังคิดว่าพวกมันชื่นชมสุขยอผลงานศิลปะแห่งเนื้อหนัง

พวกเขาช่างเป็นพวกวายร้ายคำด้อยที่สกปรกอะไรเช่นนั้น! มนุษย์ได้พบกับโชคร้าย แต่เขาไม่รู้ตัว

และในสังคมมีคตินี้เขาทนทุกข์กับเคราะห์ร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า^[4] แต่ทว่าเขาไม่เคยตื่นขึ้นมาเข้าใจการนี้

เมื่อใดเขาจะทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากความเมตตาสงสารตนเองและอุปนิสัยเยี่ยงทาสของเขา?
 เหตุใดเขาจึงไม่แยแสพระทัยของพระเจ้าเช่นนี้? เขาเห็นดีเห็นงามอย่างไรกับการกดขี่และความยากลำบากนี้กระนั้นหรือ?
 เขาไม่ปรารถนาวันที่เขาสามารถเปลี่ยนความมืดเป็นความสว่างได้หรือ?
 เขาไม่ปรารถนาที่จะเชี่ยวชาญความไม่ยุติธรรมให้เป็นความชอบธรรมและความจริงอีกครั้งหนึ่งหรือ?
 เขาเต็มใจที่จะเฝ้าดูและไม่ทำสิ่งใดขณะที่ผู้คนละทิ้งความจริงและบิดเบือนข้อเท็จจริงกระนั้นหรือ?
 เขาเป็นสุขที่จะสู่ทนการทารุณนี้ต่อไปกระนั้นหรือ? เขาเต็มใจที่จะเป็นทาสกระนั้นหรือ?
 เขาเต็มใจที่จะพินาศด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าไปพร้อมกับกบฏทั้งหลายแห่งรัฐที่ล้มเหลวนี้กระนั้นหรือ?
 ไหนเล่าความแน่วแน่งของเจ้า? ไหนเล่าความทะเยอทะยานของเจ้า? ไหนเล่าศักดิ์ศรีของเจ้า?
 ไหนเล่าความซื่อสัตย์สุจริตของเจ้า? ไหนเล่าอิสรภาพของเจ้า?
 เจ้าเต็มใจที่จะสละทั้งชีวิตของเจ้า^[5] เพื่อพญานาคใหญ่สีแดง ราชานแห่งพวกมารกระนั้นหรือ?
 เจ้าเป็นสุขที่จะปล่อยให้มันทรمانเจ้าจนตายกระนั้นหรือ? ศิวของทะเลที่ลึกนั้นรุนแรงและมีค
 ในขณะที่คนทั่วไปซึ่งทนทุกข์กับความทุกข์ร้อนเช่นนั้นร้องต่อสวรรค์และพร่ำบ่นต่อแผ่นดินโลก
 เมื่อใดเล่ามนุษย์จะมีความสามารถที่จะเช็ดหน้าของเขาได้? มนุษย์นั้นผอมแห้งและเรงน้อย
 เขาจะสามารถต่อกรกับมารที่ชั่วร้ายและเผด็จการนี้ได้อย่างไร?
 เหตุใดเขาไม่มอบชีวิตของเขาให้แก่พระเจ้าทันทีที่เขาสามารถทำได้? เหตุใดเขายังคงหวั่นไหว?
 เมื่อใดเขาจะสามารถทำให้พระราชกิจของพระเจ้าแล้วเสร็จได้? เมื่อถูกรังแกและกดขี่อย่างไรจึงหมายความว่า
 ในท้ายที่สุดทั้งชีวิตของเขาจะถูกใช้ไปโดยสูญเปล่า เหตุใดเขาจึงรีบเร่งที่จะมาถึงเช่นนั้น
 และเร่งรุดที่จะจากไปเช่นนั้น? เหตุใดเขาจึงไม่เก็บรักษาบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำค่าไว้เพื่อถวายพระเจ้า?
 เขาได้ล้มหลายสหสวรรค์แห่งความเกลียดชังไปแล้วหรือ?

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (8)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “ที่ห่างไกล” ใช้อย่างเย้ยหยัน
2. “การนำที่อ่อนโยนและมีระเบียบ” ใช้อย่างเย้ยหยัน
3. “โปรดปราน” ใช้เพื่อเย้ยหยันผู้คนที่ดูเหมือนท่อนไม้แล้วยังไม่รู้ตัว
4. “ทนทุกข์กับเคราะห์ร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า” บ่งบอกว่า ผู้คนเกิดในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะเช็ดหน้าชูตาได้

5. “สละทั้งชีวิตของเจ้า” มีความหมายในทางลบประมาณ

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 209

เส้นทางของวันนี้ไม่ง่ายที่จะเดินไป อาจกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่ยากที่จะเกิดขึ้น และตลอดหลายยุคที่ผ่านมา

มันหายากอย่างสุดขีด อย่างไรก็ตาม

ใครจะไปคิดว่าเนื้อหนังของมนุษย์เพียงอย่างเดียวจะเพียงพอที่จะทำให้ลายเขา?

งานของวันนี้มีความล้ำค่ามากเท่ากับฝนในฤดูใบไม้ผลิ

และมีคุณค่ามากเท่ากับความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม

หากมนุษย์ไม่รู้จุดประสงค์ของพระราชกิจปัจจุบันของพระองค์หรือเข้าใจแก่นแท้ของมวลมนุษย์แล้ว

จะพูดถึงความล้ำค่าและความมีคุณค่าของมันได้อย่างไร? เนื้อหนังไม่ได้เป็นของตัวพวกมนุษย์เอง

ดังนั้นจึงไม่มีใครสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบั้นปลายของมันจริงๆ แล้วอยู่ที่ใด อย่างไรก็ตาม

เจ้าควรรู้ดีว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างจะทรงคืนมวลมนุษย์ซึ่งถูกทรงสร้างขึ้นมา

กลับสู่ตำแหน่งดั้งเดิมของพวกเขา และฟื้นฟูบุคลิกดั้งเดิมของพวกเขาจากเวลาที่พวกเขาถูกสร้างขึ้น

พระองค์จะทรงเอาลมหายใจที่พระองค์ทรงระบายลมปราณเข้าสู่มนุษย์กลับคืนอย่างครบบริบูรณ์

ยึดคืนกระดูกและเนื้อหนังของเขา และส่งทั้งหมดคืนให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

พระองค์จะทรงแปลงสภาพและสร้างมนุษยชาติขึ้นมาใหม่อย่างครบบริบูรณ์

และเก็บคืนจากมนุษย์ซึ่งมรดกทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าที่ไม่ได้เป็นของมนุษยชาติ แต่เป็นของพระเจ้า

และไม่มีวันมอบให้กับมวลมนุษย์อีกเลย นี่เป็นเพราะว่าไม่มีอะไรจากสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมวลมนุษย์ตั้งแต่แรก

พระองค์จะทรงเอาพวกมันทั้งหมดกลับคืน—นี่ไม่ใช่การปล้นที่ไม่ยุติธรรม ตรงกันข้าม

มันเป็นไปเพื่อฟื้นฟูสวรรค์และแผ่นดินโลกให้กลับสู่สภาพดั้งเดิม

พร้อมกับแปลงสภาพและสร้างมนุษย์ขึ้นมาใหม่ด้วย นี่คือนั่นปลายที่สมเหตุสมผลสำหรับมนุษย์ แม้ว่าบางที

มันอาจจะไม่ใช่การจัดสรรใหม่ของเนื้อหนังหลังจากที่มันถูกทดสอบ ดังที่ผู้คนอาจจินตนาการไว้

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์โครงกระดูกของเนื้อหนังหลังจากที่มันถูกทำลาย

พระองค์ทรงต้องประสงค์องค์ประกอบดั้งเดิมในมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าในปฐมกาล ดังนั้น

พระองค์จะไม่ทรงทำลายล้างมนุษยชาติหรือกำจัดเนื้อหนังของมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์

เพราะเนื้อหนังของมนุษย์ไม่ได้เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเขา ตรงกันข้าม

มันเป็นผู้ช่วยของพระเจ้าที่บริหารจัดการมนุษยชาติ พระองค์จะสามารถทำลายล้างเนื้อหนังของมนุษย์เพื่อ

“ความชื่นชมยินดี” ของพระองค์ได้อย่างไร? จนบัดนี้ เจ้าได้ปล่อยมืออย่างแท้จริงจากเนื้อหนังของเจ้าทั้งหมด

ซึ่งไม่มีค่าแม้แต่สตางค์เดียวแล้วหรือยัง?

หากเจ้าสามารถจับความเข้าใจถึงร้อยละสามสิบของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย

(เพียงแค่อะไรก็ตามที่หมายถึงการจับความเข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

รวมทั้งพระราชกิจแห่งพระวณะของพระเจ้าในยุคสุดท้าย) เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ต้อง “รับใช้” หรือ “กตัญญู” ต่อเนื้อหนังของเจ้าอีกต่อไป—เนื้อหนังที่ถูกทำให้เสื่อมทรามมานานหลายปี—เช่นที่เป็นอยู่ในวันนี้

เจ้าควรจะเห็นชัดเจนว่าบัดนี้ มนุษย์ได้ก้าวหน้าเข้าสู่สถานะที่ไม่เคยมีมาก่อน

และจะไม่หม่นไปข้างหน้าเหมือนวงล้อแห่งประวัติศาสตร์อีกต่อไป

เนื้อหนังชิ้นราของเจ้าถูกปกคลุมด้วยแสงวันมานานแล้ว

ดังนั้นมันจะสามารถมีพลังในการหมุนกลับวงล้อแห่งประวัติศาสตร์ที่พระเจ้าได้ทรงให้มันสามารถดำเนินต่อมา จนถึงทุกวันนี้ได้อย่างไร? มันสามารถทำให้นาฬิกาแห่งยุคสุดท้ายที่เงียบเสียงไปแล้วกลับมาเดินอีกครั้ง

และทำให้เข็มของมันขยับตามเข็มนาฬิกาได้อย่างไร? มันสามารถแปลงสภาพใหม่ให้โลก

ซึ่งดูเหมือนถูกปกคลุมอยู่ในหมอกหนาที่บดได้ได้อย่างไร?

เนื้อหนังของเจ้าสามารถชุบชีวิตบรรดาภูเขาและแม่น้ำได้หรือไม่? เนื้อหนังของเจ้าซึ่งมีหน้าที่เพียงเล็กน้อย สามารถฟื้นฟูโลกของมนุษย์แบบที่เจ้าโหยหาได้หรือไม่?

เจ้าสามารถให้การศึกษาแก่ลูกหลานของเจ้าอย่างแท้จริงเพื่อให้เป็น “มนุษย์” ได้หรือไม่? บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือยัง?

เนื้อหนังของเจ้านั้นจริงๆ แล้วเป็นของอะไรกันแน่? เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าที่จะทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และแปลงสภาพมนุษย์นั้น ไม่ใช่เพื่อที่จะมอบบ้านเกิดที่สวยงามแก่เจ้า

หรือนำการพักผ่อนอย่างสงบมาสู่เนื้อหนังของมนุษย์

แต่เป็นไปเพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์และคำพยานของพระองค์

เพื่อความชื่นชมยินดีที่ดียิ่งใหญ่ของมวลมนุษย์ในอนาคต และเพื่อที่ในไม่ช้า

พวกเขาจะมีความสามารถที่จะพักผ่อนได้ ถึงกระนั้น มันก็ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนังของเจ้า

เพราะมนุษย์เป็นเมืองหลวงของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเนื้อหนังของมนุษย์เป็นเพียงผู้ช่วย

(มนุษย์เป็นวัตถุที่มีทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย ในขณะที่เนื้อหนังเป็นเพียงสิ่งของสิ่งหนึ่งที่สูญ

นี้หมายความว่าเนื้อหนังเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งเพื่อใช้ในแผนการบริหารจัดการ) เจ้าควรรู้ว่าความเพียบพร้อม

ความครบถ้วนบริบูรณ์ และการได้มนุษย์มาของพระเจ้า

ไม่น่าอะไรมานานอกจากดาบและการเฉียนดินบนเนื้อหนังของพวกเขา เช่นเดียวกับความทุกข์ที่ไม่รู้จัก กองเพลิง

การพิพากษาที่ไร้ความปราณี การตีสอน และการสาปแช่ง และบททดสอบอันไร้ขอบเขต

นั่นคือเบื้องลึกและความจริงของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

สรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งมวลถูกชี้นำไปที่เนื้อหนังของมนุษย์

และลูกศรแห่งความเป็นศัตรูทั้งหมดมุ่งเป้าไปที่เนื้อหนังของมนุษย์อย่างไร้ความปราณี

(เพราะมนุษย์รู้เท่าไม่ถึงการณ์) ทั้งหมดนี้เป็นการไปเพื่อเห็นแก่พระสิริและคำพยานของพระองค์

และเพื่อการบริหารจัดการของพระองค์

นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่เพื่อแผนทั้งหมดทั้งมวลด้วย

ตลอดจนเพื่อให้ข้าพเจ้าที่ยังเดิมของพระองค์ลู่ทางเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา ดังนั้น บางทีร้อยละเก้าสิบของสิ่งที่มนุษย์ประสบนั้นเกี่ยวข้องกับความสุขและบททดสอบของไฟ และน้อยมากที่จะมีวันที่แสนหวานและมีความสุขที่เนื้อหนังของมนุษย์โหยหา หรือไม่มีเลยด้วยซ้ำ นับประสาอะไรที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะชื่นชมกับช่วงเวลาแห่งความสุขในเนื้อหนัง ใช้เวลาที่สวงามกับพระเจ้าได้ เนื้อหนังนั้นโสโครก

ดังนั้นสิ่งที่เนื้อหนังของมนุษย์เห็นหรือได้ชื่นชมนั้นไม่มีอะไรนอกจากการติสอนของพระเจ้า

ซึ่งมนุษย์พบว่าไม่น่าโปรดปราน ราวกับว่ามันขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ

นี่เป็นเพราะพระเจ้าจะทรงสำแดงให้เห็นว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ซึ่งไม่ได้รับความโปรดปรานจากมนุษย์นั้น ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุ่นเคืองของมนุษย์

และเกลียดบรรดาศัตรู พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ด้วยวิถีทางใดๆ ที่จำเป็น ด้วยเหตุนี้จึงทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตานหกพันปีของพระองค์—

พระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง และการทำลายล้างซาตานแห่งอดีตกาล!

ตัดตอนมาจาก “จุดประสงค์ของการบริหารจัดการมวลมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 210

ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้วและนานาประเทศทั่วโลกตกอยู่ในความโกลาหล มีความอลหม่านทางการเมือง มีการกันดารอาหาร โรคระบาด น้ำท่วม และภัยแล้งปรากฏอยู่ทุกหนแห่ง มีมหันตภัยในโลกของมนุษย์ ฟาได้ส่งความวิบัติลงมาด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้คือหมายสำคัญแห่งยุคสุดท้าย แต่สำหรับผู้คนแล้ว มันดูเหมือนโลกของความสนุกสนานและความมั่งคั่ง มันกำลังจะกลายเป็นเช่นนั้นมากขึ้นไปอีก หัวใจของผู้คนทั้งหมดถูกดึงเข้าหามัน

และผู้คนมากมายติดกับดักและไม่สามารถสลัดตัวพวกเขาเองให้หลุดพ้นจากมันได้

และผู้คนจำนวนมากจะถูกพวกที่ยุ่งเกี่ยวกับการใช้เล่ห์เหลี่ยมและเวทย์มนตร์คาถาล่อลวง

หากเจ้าไม่เพียรพยายามที่จะก้าวหน้า ไร้ซึ่งอุดมคติ และไม่ยึดตัวเจ้าเองอยู่ในหนทางที่แท้จริง

เจ้าก็จะถูกคลื่นใต้น้ำแห่งบาปกวาดออกไป ประเทศจีนเป็นประเทศที่ล้าหลังที่สุดในบรรดาประเทศทั้งปวง นี่เป็นแผ่นดินที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่

ประเทศนี้มีประชากรมากที่สุดซึ่งบูชาเทพรูปและยุ่งกับเวทย์มนตร์คาถา มีวัดมากที่สุด

และประเทศนี้เป็นสถานที่ซึ่งพวกมาร โสมมอาศัยอยู่ เจ้าถือกำเนิดมาจากมัน

เจ้าได้รับการศึกษาจากมันและแช่อยู่ในอิทธิพลของมัน เจ้าได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและถูกทรมาณโดยมัน

แต่หลังจากที่ถูกทำให้ตื่นขึ้นเจ้าก็จะทิ้งมันและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

นี่คือพระสิริแห่งพระเจ้า และนี่คือสาเหตุที่ช่วงระยะของงานช่วงนี้มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น ได้ตรัสพระวณะมากมาย

และพระองค์จะได้ทรงรับพวกเจ้าไว้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด—

นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเจ้าคือ “ของที่รับมาได้จากชัยชนะ”

ของการสู้รบของเจ้ากับซาตาน

ยิ่งพวกเจ้าเข้าใจความจริงมากขึ้นเท่าใดและยิ่งชีวิตแห่งคริสตจักรของเจ้าดีขึ้นเท่าใด

พญานาคใหญ่สีแดงก็จะยิ่งถูกเขี่ยยอสมบมากขึ้นเท่านั้น เหล่านี้คือเรื่องของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ—

เรื่องเหล่านี้คือการสู้รบของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อพระเจ้าทรงได้รับชัยชนะ

ซาตานก็จะอัปยศอดสูและล่มสลาย ช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นสำคัญเหลือคณ

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและช่วยผู้คนกลุ่มนี้ให้รอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เพื่อที่เจ้าจะได้หลีกเลี่ยงจากอิทธิพลของซาตาน ใช้ชีวิตในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ใช้ชีวิตในความสว่างของพระเจ้า

และมีผู้นำและการทรงนำแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วก็จะมีความหมายต่อชีวิตของเจ้า

สิ่งที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แตกต่างไปจากผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย

พวกเจ้าชื่นชมพระวณะของพระเจ้าและใช้ชีวิตที่มีความหมาย—แล้วพวกเจ้าชื่นชมอะไรเล่า? พวกเจ้าชื่นชมกับ

“มรดกของบรรพบุรุษ” และ “จิตวิญญาณแห่งชาติ” ของพวกเขาเท่านั้น
พวกเขาไม่มีร่องรอยของความเป็นมนุษย์แม้แต่น้อย! เสื้อผ้า กำพุด
และการกระทำทั้งหลายของพวกเขาเจ้าล้วนแล้วแต่ต่างไปจากของพวกเขาทั้งสิ้น ในท้ายที่สุด
พวกเขาก็จะหลีกหนีจากความโสมมได้อย่างสิ้นเชิง ไม่ติดบ่วงในการทดลองของซาตานอีกต่อไป
และได้รับการจัดหาประจำวันของพระเจ้า พวกเขาควรระมัดระวังอยู่เสมอ
แม้เจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่อันโสมม
แต่เจ้าก็ไม่ควรพริ้วไปด้วยความโสมมและสามารถใช้ชีวิตเคียงข้างพระเจ้า
ได้รับการปกป้องอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเขาจากท่ามกลางผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินสี่เหลี่ยมแห่งนี้
เจ้าไม่ใช่ผู้คนที่ได้รับพระพรมากที่สุดหรอกหรือ? เจ้าคือสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—
แน่นอนว่าเจ้าควรนมัสการพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย
หากเจ้าไม่นมัสการพระเจ้าแต่ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนังอันโสมมของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มิได้เป็นเพียงแค่สัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์หรอกหรือ? เนื่องจากเจ้าเป็นมนุษย์
เจ้าควรสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าและสืบทอดความทุกข์ทุกอย่าง!
เจ้าควรยินดีและแนใจยอมรับความทุกข์เล็กน้อยที่เจ้าต้องมีในวันนี้ และใช้ชีวิตที่มีความหมาย ดังเช่น โยบ
และเปโตร ในโลกนี้ มนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าของปีศาจ กินอาหารจากปีศาจ
และทำงานและรับใช้ภายใต้นิ้วหัวแม่มือของปีศาจ กลายมาเป็นลูกเหยียบย่ำในความโสมมของมันอย่างสิ้นเชิง
หากเจ้าไม่จับความเข้าใจความหมายของชีวิตหรือได้มาซึ่งวิถีทางที่แท้จริง
เช่นนั้นแล้วจะมีนัยสำคัญอะไรในชีวิตของเจ้าเล่า? พวกเขาคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาหนทางที่ถูกต้อง
คือบรรดาผู้ที่แสวงหาการปรับปรุง พวกเขาคือผู้ที่ลุกขึ้นในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกขานว่ามีความชอบธรรม นั่นไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายมากที่สุดหรอกหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 211

ในวันนี้ งานที่เราทำในพวกเจ้านั้นหมายถึงจะนำทางพวกเจ้าเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
นั่นเป็นงานแห่งการเชิญนำเข้าสู่ยุคใหม่และแห่งการนำทางมวลมนุษย์เข้าสู่ชีวิตของยุคใหม่
งานนี้ได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นและพัฒนาไปท่ามกลางพวกเจ้าโดยตรงทีละขั้นตอน กล่าวคือ
เราสอนพวกเจ้าต่อหน้าต่อตา เราจับเจ้าไว้กับมือ เราบอกพวกเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ
ประทานสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าขาดพร่องให้แก่พวกเจ้า สามารถกล่าวได้ว่า สำหรับพวกเจ้าแล้ว
งานนี้ทั้งหมดคือการจัดเตรียมของพวกเจ้าสำหรับชีวิต

อันเป็นนำทางพวกเจ้าเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยเช่นกัน
นั่นหมายถึงจะจัดเตรียมเสบียงอาหารสำหรับชีวิตของผู้คนกลุ่มนี้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเป็นการเฉพาะเจาะจง
สำหรับเราแล้ว งานนี้ทั้งหมดหมายถึงจะขุดยึกเก่าและเชิญนำเข้าสู่ยุคใหม่ สำหรับเรื่องชาตาน
แน่นอนว่าเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำให้มันปราศ
งานที่เราทำท่ามกลางพวกเจ้าตอนนี้คือเสบียงอาหารของพวกเจ้าสำหรับวันนี้และความรอดอันทันต่อเวลาของ
พวกเจ้า แต่ในช่วงระหว่างไม่กี่ปีสั้นๆ เหล่านี้ เราจะบอกความจริงทั้งหมด หนทางแห่งชีวิตทั้งหมดทั้งหมด
และแม้กระทั่งงานของอนาคตแก่พวกเจ้า

นี่จะเพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายอย่างเป็นปกติในอนาคต
วณะทั้งหมดของเราแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือสิ่งที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเจ้า
เราไม่ทำการเตือนสติอื่นใด วณะทั้งหมดที่เราพูดกับเจ้าคือการเตือนสติพวกเจ้าของเรา
เพราะในวันนี้พวกเจ้าไม่มีประสบการณ์กับวณะจำนวนมากที่เราพูด
และไม่เข้าใจความหมายภายในของวณะเหล่านั้น สักวันหนึ่ง

ประสบการณ์ของพวกเจ้าย่อมจะมาสู่การเกิดผลเหมือนดังที่เราได้พูดถึงในวันนี้ไม่มีผิด
วณะเหล่านี้คือนิมิตของพวกเจ้าในวันนี้ และวณะเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเจ้าจะพึงพาอาศัยในอนาคต
วณะเหล่านี้คือเสบียงอาหารสำหรับชีวิตในวันนี้และเป็นการเตือนสติสำหรับอนาคต
และไม่มีการเตือนสติใดที่จะสามารถดีกว่านี้ได้แล้ว

นี่เป็นเพราะเวลาที่เราต้องทำงานบนแผ่นดินโลกไม่ยาวนานเท่ากับเวลาที่พวกเจ้าต้องได้รับประสบการณ์กับว
ณะของเรา เราเพียงกำลังทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ ในขณะที่พวกเจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาชีวิต
เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางอันยาวไกลตลอดชีวิต
มีเพียงภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายมากมายแล้วเท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถได้รับหนทางแห่งชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ได้

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะมองทะลุปรุโปร่งถึงความหมายภายในของวณะที่เราพูดในวันนี้

เมื่อเจ้ามีวณะของเราในมือของพวกเจ้า เมื่อเจ้าแต่ละคนได้รับบัญชาทั้งหมดของเรา
ทันทีที่เราได้บัญชาทั้งหมดที่เราควรที่จะต้องบัญชาแก่เจ้า และเมื่องานแห่งวณะได้มาถึงบทอวสาน
ไม่ว่าจะได้สัมฤทธิ์ผลอันยิ่งใหญ่เพียงใด
เมื่อนั้นการนำน้ำพระทัยของพระเจ้ามาดำเนินการก็จะได้สัมฤทธิ์ผลแล้วด้วยเช่นกัน
การที่เจ้าต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงจนถึงขอบข่ายเฉพาะหนึ่งนั้น ไม่ใช่เป็นไปตามที่เจ้าจินตนาการ กล่าวคือ
พระเจ้าไม่ทรงกระทำการไปตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 212

ในยุคสุดท้าย

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรที่จะทรงทำและเพื่อทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวณะของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมาในสภาวะบุคคลเพื่อทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์

โดยมีเป้าหมายที่จะทำให้บรรดาผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม

นับจากเวลาแห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้

เป็นเพียงในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจประเภทนี้จนเสร็จสิ้น

เฉพาะในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจในมาตราส่วนขนาดใหญ่เช่นนี้ แม้ว่าพระองค์ทรงรู้ความยากลำบากที่ผู้คนคงจะพบว่าลำบากยากเย็นที่จะรู้ทัน

และแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งถึงกระนั้นก็ยังทรงมีความถ่อมพระทัยที่จะกลายเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง แต่ไม่มีแง่มุมใดในพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกทำให้ล่าช้า

และแผนการของพระองค์ก็ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อของความอลหม่านแม้แต่น้อย

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนดั้งเดิมของพระองค์

หนึ่งในพระประสงค์แห่งการจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้คือการพิชิตผู้คน

อีกหนึ่งคือการทำให้อุคนที่พระองค์ทรงรักมีความเพียบพร้อม

พระองค์ทรงพึงปรารถนาที่จะมองเห็นผู้คนซึ่งพระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยพระเนตรของพระองค์เอง

และพระองค์ทรงประสงค์ที่จะมองเห็นด้วยพระองค์เองว่าผู้คนซึ่งพระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นพยานให้พระองค์อย่างไร ไม่ใช่ผู้คนหนึ่งหรือสองคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แต่กลับเป็นกลุ่มหนึ่งกลุ่มซึ่งประกอบด้วยผู้คนเพียงไม่กี่คน ผู้คนในกลุ่มนี้มาจากนานาประเทศของโลก

และจากหลากหลายเชื้อชาติของโลก

พระประสงค์ของการทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินนั่นก็คือการได้รับผู้คนกลุ่มนี้

การได้รับพยานที่ผู้คนกลุ่มนี้เป็นเพื่อพระองค์ และการได้มาซึ่งพระสิริที่พระองค์อาจทรงได้มาจากพวกเขา

พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่ไม่มีนัยสำคัญ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่ไม่มีคุณค่า อาจกล่าวได้ว่า

ในการทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินนั้น

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าคือการทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดมีความเพียบพร้อม ในเวลาว่างใดที่พระองค์ทรงมีภายนอกการนี้ พระองค์จะทรงจับพวกที่ชั่วออกไป

จงรู้ไว้ว่าพระองค์มิใช่ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่นี้เพราะพวกที่ชั่ว ในทางตรงกันข้าม

พระองค์ทรงให้ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ก็เพราะผู้คนจำนวนน้อยนิดเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงทำให้มีความ

พืบบพร้อม พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ พระวณะที่พระองค์ตรัส ความล้าลึกทั้งหลายที่พระองค์ทรงเปิดเผย และการพิพากษาและการติสอนของพระองค์ทั้งหมดก็ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยนิดเหล่านี้ พระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะพวกที่ชั่ว และนับประสาอะไรที่ผู้คนชั่วเหล่านั้นจะดูแลให้เกิดพระพิโรธอันใหญ่หลวงในพระองค์ พระองค์ตรัสความจริง และตรัสถึงการเข้าสู่ที่เพราะบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความพืบบพร้อม พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะพวกเขา และเป็นเพราะพวกเขานั้นเองที่พระองค์ทรงมอบพระสัญญาและพระพรของพระองค์มาให้ ความจริง การเข้าสู่ และชีวิตในสภาวะความเป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์ตรัสถึงนั้น ไม่ได้ถูกดำเนินงานเพื่อประโยชน์ของพวกที่ชั่ว พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยงการตรัสกับพวกที่ชั่ว โดยทรงปรารถนาที่จะประทานความจริงทั้งหมดแก่บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความพืบบพร้อมแทน ถึงกระนั้น พระราชกิจของพระองค์พึงประสงค์ว่า สำหรับชั่วขณะนี้ พวกที่ชั่วได้รับอนุญาตให้ชื่นชมความมั่งคั่งของพระองค์บางส่วน พวกที่ไม่ดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้น พวกที่ไม่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และพวกที่ทำให้พระราชกิจของพระองค์หยุดชะงักนั้นล้วนชั่วกันทั้งหมด พวกเขาไม่สามารถถูกทำให้มีความพืบบพร้อมได้ และถูกพระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธ ในทางกลับกัน ผู้คนที่นำความจริงไปปฏิบัติและสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและผู้ซึ่งสละทั้งตัวตนของพวกเขาในพระราชกิจของพระเจ้าคือผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำให้มีความพืบบพร้อม บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ไม่ใช่ผู้อื่นนอกจากผู้คนกลุ่มนี้ และพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำก็เพื่อประโยชน์ของผู้คนเหล่านี้ ความจริงซึ่งพระองค์ตรัสถึงชี้ตรงไปยังผู้คนที่เต็มใจนำความจริงไปปฏิบัติ พระองค์ไม่ตรัสกับผู้คนที่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ การเพิ่มขึ้นของความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและการเติบโตขึ้นของวิจรรย์ญาณที่พระองค์ตรัสถึงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ผู้คนที่สามารถดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้นได้ เมื่อพระองค์ตรัสถึงบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความพืบบพร้อม ก็เป็นผู้คนเหล่านั้นนั่นเองที่พระองค์กำลังตรัสถึง พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชี้ตรงไปยังผู้คนที่เต็มใจจะฝึกฝนปฏิบัติความจริงได้ สิ่งทั้งหลายเช่น การครองปัญญาและสภาวะความเป็นมนุษย์นั้นชี้ตรงไปยังผู้คนที่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติ พวกที่ไม่ดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้นอาจได้ยินพระวณะแห่งความจริงมากมาย แต่เพราะพวกเขาชั่วเหลือเกินโดยธรรมชาติและไม่สนใจในความจริง สิ่งที่พวกเขาเข้าใจจึงเป็นเพียงคำสอนกับคำพูดและทฤษฎีที่ว่างเปล่า

โดยไม่มีคุณค่าแม้เพียงเล็กน้อยสำหรับการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา ไม่มีพวกเขาสักคนที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดคือผู้คนที่มองเห็นพระเจ้าแต่ไม่สามารถได้รับพระองค์
พวกเขาทั้งหมดล้วนถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษ

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 213

เป้าหมายหลักของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือการชำระมนุษยชาติให้สะอาดเพื่อที่มนุษย์จะสามารถครอบครองความจริงได้ เพราะมนุษย์เข้าใจความจริงน้อยเกินไป!

การทรงทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยกับผู้คนเช่นนี้มีนัยสำคัญลึกซึ้งที่สุด

พวกเจ้าทั้งหมดได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืด และถูกทำร้ายอย่างลึกซึ้ง เช่นนั้นแล้ว

เป้าหมายของพระราชกิจนี้คือทำให้พวกเจ้าสามารถรู้จักธรรมชาติมนุษย์

และโดยวิธีนั้นจึงดำเนินชีวิตตามความจริง

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นบางสิ่งที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดควรจะยอมรับ

หากพระราชกิจของช่วงระยะนี้เกี่ยวข้องกับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วก็จะสามารถทำได้ในบริเตน หรืออเมริกา หรืออิสราเอล

จะสามารถทำได้กับผู้คนของประเทศใดก็ได้ แต่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนั้นเลือกปฏิบัติ

ขั้นตอนแรกของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นแบบระยะสั้น

ยิ่งไปกว่านั้นจะถูกใช้เพื่อเหยียดหยามซาตานและพิชิตเอกภพทั้งปวง นี่คือพระราชกิจขั้นต้นของการพิชิตชัย

คนเราสามารถพูดได้ว่าสิ่งทรงสร้างใดที่เชื่อในพระเจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

เพราะการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้หลังจากการเปลี่ยนแปลงระยะยาวเท่านั้น

แต่การถูกพิชิตนั้นแตกต่าง ตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับการพิชิตชัยต้องเป็นอันที่ล้ำหลังไกลที่สุด

อาศัยอยู่ในความมืดที่มืดที่สุด พวกมันต้องลดค่าต่ำลงที่สุด ไม่เต็มใจยอมรับพระเจ้ามากที่สุด

และไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้ามากที่สุด นี่เป็นบุคคลประเภทที่สามารถเป็นพยานต่อการถูกพิชิตได้อย่างแน่นอน

เป้าหมายหลักของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือการเอาชนะซาตาน

ในขณะที่เป้าหมายหลักของการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมคือการได้รับผู้คน

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้ได้รับการดำเนินการที่นี้ กับผู้คนอย่างพวกเจ้า

ก็เพื่อให้ผู้คนสามารถมีคำพยานได้หลังจากถูกพิชิตแล้วนั่นเอง

จุดมุ่งหมายคือการให้ผู้คนเป็นคำพยานหลังจากถูกพิชิต

ผู้คนที่ถูกพิชิตแล้วเหล่านี้จะถูกใช้เพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายแห่งการเหยียดหยามซาตาน

ดังนั้นอะไรคือวิธีการหลักแห่งการพิชิตชัย? การติสสอน การพิพากษา การเปล่งคำสาปแช่ง และการเปิดเผย—

โดยใช้อุปนิสัยอันชอบธรรมพิชิตผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่ออย่างเต็มที่เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระ

เจ้า การใช้ความเป็นจริงและสิทธิอำนาจของพระวณะเพื่อพิชิตผู้คนและโน้มน้าวพวกเขาอย่างเต็มที่—

นี่คือความหมายของการถูกพิชิต

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นไม่เพียงแต่สามารถสัมฤทธิ์การเชื่อฟังหลังจากได้ถูกพิชิตแ

ล้วนเท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถมีความรู้เรื่องพระราชกิจแห่งการพิพากษา เปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขา และมารู้จักพระเจ้าได้อีกด้วย พวกเขามีประสบการณ์กับเส้นทางแห่งการรักพระเจ้า และกลายเป็นลูกเต็มเต็มด้วยความจริง พวกเขาเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า กลายเป็นสามารถทนทุกข์เพื่อพระเจ้าได้ และมีความตั้งใจของตัวเอง

ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วคือบรรดาผู้ที่มีความเข้าใจที่จริงแท้ในความจริงเนื่องจากได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าแล้ว ผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วคือบรรดาผู้ที่รู้เรื่องความจริง แต่ไม่ได้ยอมรับความหมายที่เป็นจริงของความจริง หลังจากได้รับการพิชิตแล้ว พวกเขาเชื่อฟัง แต่การเชื่อฟังของพวกเขาคือผลลัพธ์ทั้งหมดของการพิพากษาที่พวกเขาได้รับ

พวกเขาไม่มีความเข้าใจอย่างสิ้นเชิงในความหมายที่เป็นจริงของความจริงมากมาย พวกเขายอมรับความจริงด้วยวาจา แต่พวกเขาไม่ได้เข้าสู่ความจริง พวกเขาจับใจความความจริง แต่พวกเขายังไม่ได้รับประสบการณ์กับความจริง

พระราชกิจที่กำลังทรงทำกับบรรดาผู้ที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม รวมถึงการติสอนและการพิพากษา พร้อมกับการจัดเตรียมชีวิต

บุคคลที่เห็นคุณค่าของการเข้าสู่ความจริงคือบุคคลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมกับบรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตตั้งอยู่ที่ว่าพวกเขาเข้าสู่ความจริงหรือไม่ ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วคือบรรดาผู้ที่จับใจความความจริง ได้เข้าสู่ความจริง และกำลังดำเนินชีวิตตามความจริง

ผู้คนที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้คือพวกที่ไม่จับใจความความจริง และไม่เข้าสู่ความจริง นั่นคือพวกที่ไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตตามความจริง หากผู้คนเช่นนี้สามารถเชื่อฟังได้อย่างครบบริบูรณ์ในตอนนี้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้รับการพิชิต หากผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วไม่แสวงหาความจริง—หากพวกเขาติดตาม แต่ไม่ดำเนินชีวิตตามความจริง หากพวกเขามองเห็นและได้ยินความจริง แต่ไม่เห็นคุณค่าของการดำเนินชีวิตตามความจริง—เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ผู้คนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมปฏิบัติความจริงโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าตามเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม โดยผ่านทางการณ์ พวกเขากลับมาสู่พระทัยของพระเจ้า และพวกเขาก็ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ผู้ที่ติดตามไปจนถึงบทวารสถานก่อนที่พระราชกิจแห่งการพิชิตจะสรุปปิดตัวก็คือผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว แต่จะไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

“ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว”

อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่สามารถไล่ตามเสาะหาความจริงและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าได้หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสิ้นสุดลง

อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ยืนหยัดในความยากลำบากและดำเนินชีวิตตามความจริงหลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสิ้นสุดลง

สิ่งที่แยกแยะการได้รับการพิชิตจากการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือความแตกต่างในขั้นตอนต่างๆ

ของพระราชกิจ และความแตกต่างในระดับที่ผู้คนเข้าใจและเข้าสู่ความจริง

พวกที่ไม่ได้ดำเนินไปบนเส้นทางสู่ความเพียบพร้อมทั้งหมด ซึ่งหมายถึงพวกที่ไม่ได้ครอบครองความจริง

จะยังคงถูกกำจัดในท้ายที่สุด

บรรดาผู้ที่ครอบครองความจริงและที่ดำเนินชีวิตตามความจริงเท่านั้นจะสามารถได้รับการรับไว้อย่างครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าได้ นั่นคือ บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตตามฉายาของเปโตรคือผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ ทั้งหมดเป็นผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว

พระราชกิจที่กำลังทรงทำกับบรรดาผู้ที่กำลังได้รับการพิชิตทั้งหมดประกอบด้วยการวางคำสาปแช่ง การตีสอน และการแสดงพระพิโรธ และสิ่งที่มาสู่พวกเขาคือความชอบธรรมและคำสาปแช่ง

การทำพระราชกิจกับบุคคลเช่นนี้คือการเปิดเผยโดยไร้พิธีรีตองหรือความสุภาพ—

เพื่อเปิดโปงอุปนิสัยอันเลื่อมทรมภายในพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้ระลึกถึงมันด้วยตนเอง

และเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ ทันทีที่มนุษย์กลายเป็นเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็สิ้นสุดลง แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่พยายามเข้าใจความจริง

แต่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็ได้สิ้นสุดลงแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 214

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมอย่างไร? พระอุปนิสัยของพระเจ้าคืออะไร?

มีอะไรอยู่ภายในพระอุปนิสัยของพระองค์? เพื่อชี้แจงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ให้ชัดเจน:

คนเราเรียกมันว่าการเผยแผ่พระนามของพระเจ้า คนเราเรียกมันว่าการเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

และคนเราเรียกมันว่าการยกย่องพระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์จะกลายเป็นได้รับการแปลงสภาพในอุปนิสัยชีวิตของเขา ตามรากฐานของการรู้จักพระเจ้า

ยิ่งมนุษย์ก้าวผ่านการได้รับการจัดการและการได้รับการถลุงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยังมีชีวิตชีวามากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้ามามากมายมากขึ้นเท่าใด

มนุษย์ก็จะยิ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากขึ้นเท่านั้น วันนี้ ในประสบการณ์ของมนุษย์

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้กลับมโนคติที่หลงผิดของเขา

และทั้งหมดอยู่เหนือปัญญาของมนุษย์และอยู่นอกความคาดหวังของเขา

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จำเป็นต้องมี

และการนี้ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ในทุกแง่มุม

พระเจ้าดำรงพระวณะของพระองค์ในเวลาที่เจ้าอ่อนแอ

ในหนทางนี้เท่านั้นพระองค์จึงจะสามารถจัดหาชีวิตของเจ้าได้

พระองค์ทรงทำให้เจ้ายอมรับการจัดการของพระเจ้าโดยการได้กลับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถกำจัดความเสื่อมทรามของเจ้าออกจากตัวเจ้าเองได้ ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจภายในสภาวะของเทวสภาพในแง่มุมหนึ่ง แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง

พระองค์ทรงพระราชกิจในสภาวะของความเป็นมนุษย์ปกติ เมื่อเจ้าหยุดที่จะสามารถปฏิเสธพระราชกิจใดๆ
ของพระเจ้า

เมื่อเจ้าสามารถบ่นบอได้ไม่ว่าพระองค์จะตรัสหรือทรงกระทำสิ่งใดภายในสภาวะของความเป็นมนุษย์ปกติ

เมื่อเจ้าสามารถบ่นบอและเข้าใจได้ไม่ว่าพระองค์ทรงสำแดงความปกติประเภทใด

และเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จริง เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถมั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะหยุดสร้างมโนคติที่หลงผิด

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถติดตามพระองค์จนถึงบทวารสวรรค์ได้

มีพระปรีชาญาณอยู่ในพระราชกิจของพระเจ้า

และพระองค์ทรงทราบว่ามีมนุษย์สามารถยืนหยัดในคำพยานต่อพระองค์ได้อย่างไร

พระองค์ทรงทราบว่าจุดอ่อนสำคัญของมนุษย์อยู่ที่ใด

และพระวณะที่พระองค์ตรัสสามารถบดขยี้เจ้าได้ที่จุดอ่อนสำคัญของเจ้า

แต่พระองค์ยังทรงใช้พระวณะอันเปี่ยมบารมีและรอบรู้ของพระองค์เพื่อให้เจ้าขึ้นหยัดในคำพยานต่อพระองค์ด้วยเช่นกัน เช่นนั้นคือกิจการอันอัศจรรย์ของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

ความเสื่อมทรามประเภทใดที่มนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งดำรงอยู่ของเนื้อหนังมี

และสิ่งใดที่ประกอบเป็นแก่นสารของมนุษย์—ทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการเผยผ่านการพิพากษาของพระเจ้า

ซึ่งทั้งให้มนุษย์ไม่มีที่ให้อ่อนจากความอับอายของเขาเอง

พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการเตือน เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

หากปราศจากการพิพากษาของพระองค์ต่ออุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์แล้ว

มนุษย์คงไม่สามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ ซึ่งไม่ยินยอมให้มีการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ

อีกทั้งมนุษย์คงจะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้เก่าๆ ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้กลายเป็นความรู้ใหม่ได้

เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไป

ดังนั้นจึงทำให้มนุษย์สามารถมาถึงจุดที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้รับการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของเขา

และเป็นคำพยานที่ตั้งกึกก้องต่อพระเจ้าโดยผ่านทางทรงปรากฏต่อสาธารณะของพระองค์ได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว

มนุษย์คงจะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเขาเองเป็นอิสระจากพันธนาการของซาตานและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า

พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์

คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์

เพื่อให้เชื่อฟังพระวณะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่ เป็นคำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง

และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ชาตนาอภัยได้

พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้มารู้จักพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอน การจัดการ

และการตัดแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน

พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของชาตนา

ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์

เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความตั้งพระทัยให้มนุษย์นำความอภัยมาสู่พระนามของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 215

ลองระลึกถึงฉากเหตุการณ์หนึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คราที่พระเจ้าทรงก่อให้เกิดการทำลายล้างเมืองโสโดม และลองนึกถึงการที่ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือได้อย่างไรเช่นกัน

ลองรำลึกย้อนไปว่าประชาชนของเมืองนีนะเวห์

ได้กลับใจจากบาปของพวกเขาด้วยการใส่ชุดผ้ากระสอบและเข้าไปอยู่ในกองเถ้าอย่างไร

และลองระลึกย้อนไปว่า อะไรก็ตามหลังจากที่ชาวอียิปต์ได้ตอกร้างพระเยซูเข้ากับกางเขนเมื่อ 2,000 ปีที่ผ่านมา

พวกเขาก็ได้ถูกขับออกจากประเทศอิสราเอล และหลบหนีไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีมากมายที่ถูกฆ่า

และชนชาติอียิปต์ชาติก็ตกอยู่ภายใต้การทำลายล้างในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

พวกนั้นได้ตอกร้างพระเจ้าเข้ากับกางเขน—กระทำผิดในบาปที่ชั่วร้ายรุนแรงที่สุด—

และยังยุพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาจำต้องชดใช้ในสิ่งที่พวกเขาทำ

และจำต้องแบกรับผลสืบเนื่องทั้งหมดที่มาจากการทำงานของพวกเขา พวกนั้นกล่าวโทษพระเจ้า ปฏิเสธพระเจ้า

และดังนั้น พวกเขาจึงมีเพียงชะตากรรมเดียว นั่นคือ ถูกลงโทษโดยพระเจ้า นี่คือผลสืบเนื่องอันขมขื่นที่ตามมา

และเป็นความวิบัติที่ผู้ปกครองทั้งหลายของพวกเขานำพามาสู่ประเทศและชนชาติของพวกเขาเอง

มาวันนี้ พระเจ้าทรงกลับมาสู่โลกเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ จุดแรกที่พระองค์ทรงเริ่มงานก็คือ

แหล่งชุมนุมใหญ่ของบรรดาผู้ปกครองจอมเผด็จการ นั่นคือ ประเทศจีน

ป้อมปราการอันเด็ดเดี่ยวแข็งขันในความเชื่อที่ว่าพระเจ้าไม่มีจริง

พระเจ้าทรงได้ผู้คนมากลุ่มหนึ่งด้วยพระปรีชาญาณและฤทธานุภาพของพระองค์ ในระหว่างช่วงเวลานี้

พระองค์ทรงถูกตามล่าโดยพรรครัฐบาลของจีนในทุกวิถีทาง และตกอยู่ภายใต้ความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

โดยไม่มีสถานที่ให้พระศิระของพระองค์ทรงเอนพัก ไม่สามารถหาที่พำนักกำบังกาย ทั้งที่เป็นเช่นนั้น

พระเจ้ายังคงทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงเจตนาที่จะทำต่อไป

พระองค์ดำรงพระสุรเสียงของพระองค์และเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

ไม่มีสักคนที่สามารถหยั่งลึกในพระมหิทธีฤทธิ์ของพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้ง ในประเทศจีน

ประเทศหนึ่งซึ่งถือพระเจ้าเป็นศัตรู พระเจ้ากลับไม่เคยหยุดทรงพระราชกิจของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับมีประชาชนจำนวนมากขึ้นที่ยอมรับพระราชกิจและพระวณะของพระองค์

อันเนื่องมาจากการที่พระเจ้าทรงทำทุกอย่างที่พระองค์จะสามารถทำได้เพื่อช่วยสมาชิกของมวลมนุษย์ทุกคนให้รอด พวกเราเชื่อใจว่า

ไม่มีประเทศหรือพลังอำนาจใดสามารถมาขวางทางในสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผล

คนเหล่านั้นที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้า ต่อต้านพระวณะของพระเจ้า

และก่อวนและทำให้แผนการของพระเจ้าเสียไป จะต้องถูกพระเจ้าทรงลงโทษในท้ายที่สุด

เขาผู้ซึ่งเยาะเย้ยทำทนายพระราชนิกิจของพระเจ้าจะต้องถูกส่งไปลงนรก
ประเทศใดที่เยาะเย้ยทำทนายพระราชนิกิจของพระเจ้าจะต้องถูกทำลาย
ชนชาติใดก็ตามที่ถูกขึ้นมาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระราชนิกิจของพระเจ้าจะต้องถูกกวาดล้างออกไปจากแผ่นดินโลกแล
ะถึงกาลดับสูญ เราขอรับรู้ว่าประชาชนของทุกชนชาติของทุกประเทศ และแม้แต่วงการต่างๆ
ทุกวงการให้สดับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ให้เฝ้ามองพระราชนิกิจของพระเจ้า
และให้ใส่ใจในชะตากรรมของมวลมนุษย์ เพื่อให้พระเจ้าทรงมีความศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทรงมีเกียรติที่สุด
ทรงเป็นสิ่งสักการะสูงสุดและสิ่งสักการะเดียวเท่านั้นท่ามกลางมวลมนุษย์
และเพื่อช่วยให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า
เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมที่มีชีวิตอยู่ภายใต้พระสัญญาของพระยาห์เวห์
และเช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวา ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาก่อน ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสวนเอเดน
พระราชนิกิจของพระเจ้าถึงโหมรุดหน้าไปราวลูกคลื่นอันทรงอิทธิฤทธิ์ ไม่มีใครสามารถยับยั้งพระองค์ได้
และไม่มีใครสามารถชะลอรั้งการเดินทัพของพระองค์ มีเพียงผู้คนที่รับฟังพระวณะของพระองค์อย่างตั้งใจ
และผู้แสวงหาและกระหายในพระองค์เท่านั้น
ที่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระองค์และได้รับพระสัญญาจากพระองค์
พวกคนที่ไม่ทำเช่นนั้นจะต้องตกอยู่ภายใต้ความวิบัติอันท่วมท้น และการลงโทษอันสมควรแล้ว

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 216

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเริ่มต้นที่การสร้างโลก และมนุษย์อยู่ที่ใจกลางของพระราชกิจนี้ กล่าวได้ว่า การทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวลของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมนุษย์ เนื่องจากพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์นั้นครอบคลุมระยะเวลาหลายพันปี และไม่ได้เสร็จลงในช่วงแค่ไม่กี่นาทีก่อนวินาทิ หรือภายในพริบตา หรือภายในหนึ่งหรือสองปี พระองค์ทรงจำเป็นต้องสร้างสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับความอยู่รอดของมวลมนุษย์ให้มากขึ้น อาทิ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และสิ่งทรงสร้างซึ่งมีชีวิตทุกชนิด อาหาร และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพักอาศัย นี่คือการเริ่มต้นของการบริหารจัดการของพระเจ้า

หลังจากนั้น พระเจ้าได้ทรงส่งมอบมวลมนุษย์ให้กับซาตาน และมนุษย์ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ซึ่งค่อยๆ นำไปสู่พระราชกิจยุคแรกของพระเจ้านั่นก็คือ เรื่องราวของยุคธรรมบัญญัติ...หลายพันปีผ่านไปในช่วงช่วงยุคธรรมบัญญัติ มนุษยชาติได้กลายมาคุ้นชินกับการทรงนำในยุคธรรมบัญญัติและมองข้ามอย่างไม่เห็นคุณค่าเสมือนเป็นของตาย มนุษย์ค่อยๆ ละทิ้งความใส่ใจในพระเจ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น ในขณะที่กำลังปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ พวกเขาถิ่นมัสการพวกรูปเคารพ และกระทำความชั่วต่างๆ ไปด้วย พวกเขาปราศจากการปกป้องจากพระยาห์เวห์ และเอาแต่ใช้ชีวิตของพวกเขาอยู่หน้าแท่นบูชาในวิหารเท่านั้น โดยข้อเท็จจริงนั้น พระราชกิจของพระเจ้าได้ไปจากพวกเขานานแล้ว และแม้ว่าคนอิสราเอลยังคงยึดติดอยู่กับธรรมบัญญัติ และกล่าวพระนามของพระยาห์เวห์ และถึงขั้นเชื่ออย่างภาคภูมิใจว่า มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เป็นประชากรของพระยาห์เวห์ และเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกสรร พระสิริแห่งพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาไปแล้วอย่างเงียบเชียบ...

เมื่อพระเจ้าปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงไปจากสถานที่หนึ่งอย่างเงียบเชียบและค่อยๆ เริ่มดำเนินการพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ทรงเริ่มในอีกสถานที่หนึ่งอย่างแผ่วเบาเสมอ นี่ดูเหมือนเชื่อต่อผู้คนที่ตกตะลึงจนตัวชา ผู้คนที่หวงแหนความล้ำค่าต่อสิ่งเก่าๆ และมองสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่คุ้นเคยด้วยความเป็นปรปักษ์ หรือมองเป็นสิ่งที่น่ารำคาญเสมอ และดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจใหม่ใดๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำ นับจากจุดเริ่มต้นไปจนถึงที่สุด ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล มนุษย์คือสิ่งสุดท้ายที่รู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

ดังเช่นที่เคยเป็นตลอดมา หลังจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในช่วงระยะที่สอง นั่นคือ การทรงรับเนื้อหนัง—

การทรงจุติมาเป็นมนุษย์เป็นเวลาสิบหรือยี่สิบปี—

และการตรัสและการทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ แต่กระนั้นอย่างไม่มีข้อยกเว้น ก็ไม่มีใครสักคนเลยจริงๆ ที่รู้

และมีเพียงผู้คนจำนวนเล็กน้อยที่รับรู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ภายหลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าได้ถูกตอกตรึงกับกางเขนและทรงคืนพระชนม์กลับมา...ทันทีที่ช่วงระยะที่สองของพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้น—หลังการตรึงกางเขน—พระราชกิจของพระเจ้าในการกู้คืนมนุษย์จากบาป

(ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการกู้คืนมนุษย์มาจากเงื้อมมือของซาตาน) ก็ได้สำเร็จลุล่วงลง และฉะนั้น

จากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา มวลมนุษย์เพียงจำต้องยอมรับองค์พระเยซูเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด

และบาปทั้งหลายของพวกเขาก็จะได้รับการยกโทษ กล่าวพอเป็นพิธีได้ว่า

บาปทั้งหลายของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งขวางกั้นการสัมฤทธิ์ผลในความรอดและการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าอีกต่อไป และจะไม่ใช่อำนาจอิทธิพลที่ซาตานใช้กล่าวหามนุษย์อีกต่อไป นั่นเป็นเพราะว่า

พระเจ้าพระองค์เองนั้นได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอันแท้จริง

ได้ทรงกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและตัวอย่างประสบการณ์ของเนื้อหนังที่บาป

และพระเจ้าพระองค์เองคือเครื่องบูชาลบล้างบาป ด้วยวิธีนี้ มนุษย์จึงลงมาจากกางเขน

และได้รับการไถ่และช่วยให้รอดผ่านทางเนื้อหนังมนุษย์ของพระเจ้า—สภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปนี้

และฉะนั้น หลังจากที่ถูกซาตานจองจำเอาไว้

มนุษย์ก็ได้ขยับเข้าไปใกล้การยอมรับความรอดของพระองค์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าขึ้นอีกก้าวหนึ่ง
แน่นอนว่า

พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนี้ล้ำลึกกว่าและพัฒนาไปมากกว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าในช่วงระยะหัว
างยุคธรรมบัญญัติ

ที่กล่าวมานั้นคือการบริหารจัดการของพระเจ้าในอันที่จะส่งมอบมวลมนุษย์ให้กับซาตาน—

มวลมนุษย์ที่ไม่รู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น สิ่งที่คุณสร้างทรงเป็น วิธีที่จะนมัสการพระเจ้า

หรือเหตุผลที่จำเป็นจะต้องบนอบต่อพระเจ้า—และเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้เขาเสื่อมทราม

พระเจ้าจึงทรงกู้คืนมนุษย์จากเงื้อมมือของซาตานทีละขั้นทีละตอน

จนกว่ามนุษย์จะนมัสการพระเจ้าอย่างสุดใจและปฏิเสธซาตาน นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า

นี้อาจฟังเหมือนเป็นนิทานปรัมปรา และอาจดูน่างุนงงสงสัย ผู้คนรู้สึกเหมือนว่า นี่คือการกล่าวปรัมปรา

เพราะพวกเขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าได้มีอะไรเกิดขึ้นกับมนุษย์มากมายเพียงใดตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้ว่า มีเรื่องราวมากมายเพียงใดที่ได้อุบัติขึ้นในจักรวาลและภาคพื้น

และยิ่งไปกว่านั้น

นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถซึ่งคุณค่าโลกอันชวนหวาดกลัวกว่าและน่าตกตะลึงกว่าซึ่งดำรงอยู่เหนือโลกวัตถุ แต่สายตามนุษย์ของพวกเขาทำให้พวกเขามองไม่เห็นเท่านั้นเอง มนุษย์รู้สึกเหมือนไม่สามารถเข้าใจมันได้ก็เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจในยัยสำคัญแห่งความรอดของมนุษยชาติของพระเจ้า

หรือนัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ และไม่เข้าใจว่าท้ายที่สุดแล้ว

พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์เป็นอย่างไร

ใช่การไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถึงที่สุดเช่นเดียวกับเอวและอาดัมหรือไม่? ไม่ใช่!

จุดประสงค์ของการบริหารจัดการของพระเจ้าก็เพื่อที่จะได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งนมัสการพระเจ้าและนบนาบต่อพระองค์ แม้ผู้คนเหล่านี้ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้มองซาตานเป็นบิดาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาระลึกได้ถึงใบหน้าอันน่าขยะแขยงของซาตานและปฏิเสธใบหน้านั้น

และพวกเขามาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์

พวกเขารู้ว่าสิ่งใดที่อัปลักษณ์และสิ่งนั้นตรงกันข้ามกับสิ่งซึ่งบริสุทธิ์อย่างไร

และมาระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความชั่วของซาตาน มนุษยชาติเช่นนี้จะไม่ทำงานให้ซาตาน

หรือนมัสการซาตาน หรือจัดแทนบูชาซาตานอีกต่อไป

นี่เป็นเพราะพวกเขาคือกลุ่มของผู้คนที่ได้รับการรับไว้จากพระเจ้าอย่างแท้จริง

นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า

ในช่วงระหว่างพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งนี้

มนุษย์คือเป้าหมายของทั้งความเสื่อมทรามของซาตานและความรอดของพระเจ้า

และมนุษย์คือผลผลิตที่พระเจ้ากับซาตานกำลังต่อสู้เพื่อช่วงชิง

ในขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

พระองค์กำลังทรงก่อกวนมนุษย์ขึ้นมาจากเงื้อมมือซาตานอย่างซ้ำๆ และดังนั้น

มนุษย์จึงเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ตลอดเวลา...

และแล้วก็มาถึงยุคอาณัติซึ่งพระราชกิจในช่วงระยะที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น

และกระนั้นก็ยากที่สุดที่มนุษย์จะยอมรับได้ด้วยเช่นกัน นี่เป็นเพราะว่า ยิ่งมนุษย์ใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร

ไม่เรียวของพระองค์ก็เคลื่อนเข้าใกล้มนุษย์มากขึ้นเท่านั้น

และพระพักตร์ของพระเจ้าก็จะเปิดเผยสู่มนุษย์อย่างชัดเจนขึ้นเท่านั้น ภายหลังการไถ่มวลมนุษย์

มนุษย์กลับสู่ครอบครัวยุคของพระเจ้าอย่างเป็นทางการ มนุษย์เคยคิดว่าตอนนี้คือเวลาแห่งความชื่นชมยินดี

กระนั้นพวกเขาก็ยังต้องอยู่ภายใต้การโจมตีซึ่งๆ หน้าอย่างเต็มที่จากพระเจ้าอยู่ดี

ในแบบที่ไม่มีใครเคยสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้เลย เมื่อผลออกมา

นี่คือการบำบัดที่ประชากรของพระเจ้าจำต้อง “ชื่นชม” ภายใต้การปฏิบัติเช่นนี้

ผู้คนไม่มีทางเลือกใดนอกจากหยุดและคิดคำนึงกับตนเอง “ข้าพเจ้าเป็นลูกแกะซึ่งหลงฝูงมานานหลายปี
ที่พระเจ้าทรงใช้จำยอมมากมายเพื่อที่จะซื้อคืนมา แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปฏิบัติกับข้าพเจ้าแบบนี้?

นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าจะหัวเราะเยาะข้าพเจ้า และเปิดเผยข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ...?” หลังจากหลายปีผ่านไป
มนุษย์ได้กลายเป็นมีสภาพทรากตรำหยาบกร้าน

จากการผ่านประสบการณ์ความยากลำบากของการถูกลงและตีสอน แม้มนุษย์จะสูญเสีย “เกียรติ” และ
“จินตนาการฝันหวาน” ไปแล้วในช่วงเวลาที่ผ่านไป โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว

เขาได้มาเข้าใจหลักธรรมแห่งการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์

ได้มาซึ่งคุณค่าในหลายปีแห่งการอุทิศของพระเจ้าเพื่อที่จะช่วยมนุษยชาติให้รอด

มนุษย์เริ่มเกลียดความกักขังพะของตัวเขาเองอย่างช้าๆ เขาเริ่มเกลียดความคร่ำยของเขา

ความเข้าใจผิดทั้งหมดที่มีต่อพระเจ้า และการที่เขาเรียกร้องจากพระเจ้าอย่างไรเหตุผล นาฬิกาไม่อาจเดินย้อนไปได้
เหตุการณ์ในอดีตกลายเป็นความทรงจำที่น่าเสียใจของมนุษย์

พระวอนและความรักจากพระเจ้ากลายเป็นพลังขับเคลื่อนในชีวิตใหม่ของมนุษย์

บาดแผลของมนุษย์สมานขึ้นวันต่อวัน พลกำลังของเขาคืนกลับมา และเขาลุกขึ้นยืน

และมองขึ้นไปยังพระพักตร์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์...เพียงเพื่อที่จะค้นพบว่า

พระองค์ทรงอยู่ข้างกายข้าพเจ้าเสมอ และพบว่า

รอยยิ้มสรวลของพระองค์และโณมพระพักตร์อันงดงามของพระองค์นั้นยังคงชวนหวั่นไหวยิ่งนัก

พระหทัยของพระองค์ยังคงยึดมั่นในความหวังใจที่มีต่อมนุษยชาติที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น

และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงอบอุ่นและทรงฤทธิ์านุภาพเฉกเช่นที่เป็นมาในคราเริ่มต้น ราวกับว่า

มนุษย์ได้คืนสู่สวนเอเดน กระนั้นครานี้ มนุษย์หาได้ฟังเสียงขู่ของพญานาคอีกต่อไปไม่

และไม่หันหนีไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์อีกต่อไป มนุษย์คุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

มองขึ้นไปยังพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มของพระเจ้า และถวายนามพลีอุทิศอันมีค่าสูงสุดแด่พระองค์—โอ!

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!

ความรักและความสงสารเห็นใจของพระเจ้าแผ่ซ่านไปทั่วทุกรายละเอียดทั้งหมดของพระราชกิจแห่งการบริหาร

จัดการของพระองค์ และโดยไม่สนใจว่า ผู้คนจะสามารถเข้าใจเจตนารมณ์อันดีของพระเจ้าหรือไม่

พระองค์ยังคงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงเริ่มไว้ให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อย

โดยไม่คำนึงจะจะมีผู้คนมากมายเพียงใดที่เข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า

ความช่วยเหลือและผลประโยชน์ต่างๆ ที่พระราชกิจของพระเจ้านำพามาสู่มนุษย์นั้น

ทว่าทุกคนสามารถซึ่งคุณค่าได้ บางที ในวันนี้ เจ้าอาจไม่รู้ลึกถึงความรักใดๆ

หรือชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ แต่ตราบที่เจ้าไม่ทอดทิ้งพระเจ้า

และไม่เลิกล้มความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง

จะต้องมีสักวันที่พระเจ้าทรงเผยรอยยิ้มสรวลกับเจ้า

เนื่องด้วยจุดมุ่งหมายแห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อกู้คืนผู้คนซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ไม่ใช่เพื่อทอดทิ้งผู้คนที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและต่อต้านพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 217

ผู้คนทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของงานของเราบนโลก นั่นคือ สิ่งที่เราปรารถนาที่จะได้รับในท้ายที่สุด และระดับที่เราต้องสัมฤทธิ์ผลในงานนี้ก่อนที่งานจะสามารถครบบริบูรณ์ได้

หากว่าหลังจากที่เดินมากับเราจนถึงวันนี้ ผู้คนยังไม่เข้าใจว่างานของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่นนั้นแล้ว พวกเขาไม่ได้เดินมากับเราอย่างเปล่าประโยชน์หรอกหรือ? หากผู้คนติดตามเรา พวกเขาควรรู้เจตจำนงของเรา เราได้ทำงานบนแผ่นดิน โลกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว และจนถึงวันนี้

เรายังคงดำเนินการงานของเราเช่นนี้ต่อไป ถึงแม้ว่างานของเราจะมีโครงการมากมาย

จุดประสงค์ของงานยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าเราเต็มเปี่ยมไปด้วยคำพิพากษาและการติสอนต่อมนุษย์ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่เราทำยังคงเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการช่วยเขาให้รอด

และเพื่อประโยชน์แห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐของเราให้ดียิ่งขึ้นและขยายงานของเราออกไปให้ไกลยิ่งขึ้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงเมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว ดังนั้นวันนี้

ในยามที่ผู้คนจำนวนมากจมลึกลงในความท้อใจมานานแล้ว เรายังคงทำงานของเราต่อไป

เราทำงานที่เราต้องทำเพื่อพิพากษาและติสอนมนุษย์ต่อไป

ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงว่ามนุษย์เบื่อหน่ายกับสิ่งที่เราพูด และเขาไม่มีความพึงปรารถนาที่จะสนใจงานของเรา

เราก็คงดำเนินการตามหน้าที่ของเราอยู่ เนื่องจากจุดประสงค์ของงานของเรายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

และแผนดั้งเดิมของเราจะไม่หยุดชะงัก

หน้าที่ของการพิพากษาของเราคือการทำให้มนุษย์สามารถเชื่อฟังเรายิ่งขึ้น

และหน้าที่ของการติสอนของเราคือการช่วยให้มนุษย์สามารถรับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แม้ว่าสิ่งที่เราทำจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของเราก็ตาม

แต่เราไม่เคยทำสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์ต่อมนุษย์ เนื่องจากเราพึงปรารถนาที่จะทำให้ประชาชาติต่างๆ

ทั้งหมดคนนอกเหนือไปจากอิสราเอลเชื่อฟังดังเช่นผู้คนแห่งอิสราเอล ทำให้พวกเขาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

ซึ่งเราคงจะมีหลักที่มั่นคงในแผ่นดินที่อยู่นอกอิสราเอล นี่คือการบริหารจัดการของเรา

มันคืองานที่เรากำลังทำให้สำเร็จลุ่ล่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้กระทั่งบัดนี้

ผู้คนจำนวนมากก็ยังคงไม่เข้าใจการบริหารจัดการของเรา เพราะว่าพวกเขาไม่มีความสนใจในเรื่องต่างๆ

ดังกล่าว และใส่ใจเฉพาะอนาคตและบั้นปลายของตนเองเท่านั้น ไม่ว่าเราจะกล่าวอะไรก็ตาม

พวกเขายังคงไม่เผยแสดงงานที่เราทำ แต่กลับมุงเน้นอยู่กับบั้นปลายในวันพรุ่งนี้ของตนเพียงอย่างเดียว

หากเรื่องต่างๆ ดำเนินไปอย่างนี้ งานของเราจะสามารถแผ่ขยายไปได้ได้อย่างไร?

ข่าวประเสริฐของเราจะได้รับการเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้อย่างไร? จงรู้ไว้เถิดว่าเมื่องานของเราเผยแผ่ออกไป

เราจะทำให้พวกเขাজึงจระจายไป และโจมตีพวกเขาเหมือนดังที่พระยาห์เวห์ได้โจมตีแต่ละเผ่าของอิสราเอล

ทั้งหมดนี้จะถูกทำลงไปเพื่อที่ข่าวประเสริฐของเราจะสามารถเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้
เพื่อที่ข่าวประเสริฐจะสามารถไปถึงประชาชาติทั้งหลาย
เพื่อที่นามของเราจะได้รับการสรรเสริญโดยบรรดาผู้ใหญ่และเด็กๆ เช่นเดียวกัน
และนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราจะได้เป็นที่ยกย่องในปากของผู้คนจากทุกเผ่าและทุกชาติ มันเป็นไปได้เพื่อที่ว่า
ในยุคสุดท้ายนี้ นามของเราจะได้รับการสรรเสริญท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
เพื่อที่ประชาชาติทั้งหลายจะได้เห็นกิจการทั้งหลายของเราและพวกเขาจะเรียกเราว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เนื่องจ
ากกิจการทั้งหลายของเรา และเพื่อที่วาระของเราจะได้บังเกิดขึ้นในอีกไม่นาน
เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงรู้ว่าเราไม่ได้เป็นเพียงพระเจ้าของผู้คนแห่งอิสราเอลเท่านั้น
แต่ยังเป็นพระเจ้าของประชาชาติในบรรดาชาติทั้งหมดอีกด้วย แม้แต่บรรดาชาติที่เราได้สาปแช่ง
เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นที่เราคือพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง นี่คือนานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา
จุดประสงค์ของแผนงานของเราสำหรับยุคสุดท้าย และงานเดียวที่จะต้องทำให้ลุล่วงในยุคสุดท้าย

คัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 218

ในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่งานซึ่งเราได้บริหารจัดการมาเป็นเวลาหลายพันปีจะถูกเปิดเผยแก่นมนุษย์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เฉพาะบัดนี้เท่านั้นที่เราได้เผยความลึกลับเต็มเปี่ยมของการบริหารจัดการของเราแก่นมนุษย์ และมนุษย์ได้เรียนรู้จุดประสงค์ของงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น ได้มาเข้าใจความลึกลับทั้งหมดของเรา เราได้บอกมนุษย์แล้วถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นบันปลายของสิ่งที่เขาให้ความเป็นห่วง เราได้เปิดเผยให้มนุษย์รู้ความลึกลับทั้งหมดของเราแล้ว ความลึกลับที่ถูกซ่อนไว้เป็นเวลาเกินกว่า 5,900 ปี พระยาห์เวห์คือใคร? พระเมสสิยาห์คือใคร? พระเยซูคือใคร? พวกเขาควรรู้ทั้งหมดนี้ งานของเราเปลี่ยนไปตามนามเหล่านี้ พวกเขาเข้าใจเรื่องนั้นหรือยัง? นามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราควรจะได้รับการประกาศอย่างไร? นามของเราควรจะได้รับการเผยแผ่ไปยังชาติใดชาติหนึ่งที่เรียกขานเราด้วยนามใดนามหนึ่งของเราอย่างไร? งานของเรากำลังแผ่ขยายออกไป และเราจะเผยแผ่ความเต็มเปี่ยมแห่งงานนั้นไปยังบรรดาชาติทั้งหลายทั้งปวง เนื่องจากงานของเราได้ถูกดำเนินการในตัวพวกเขา เราจะโจมตีพวกเขาดังเช่นที่พระยาห์เวห์ได้ทรงโจมตีบรรดาคนเลี้ยงแกะของวงศ์ดาวิดในอิสราเอล ทำให้พวกเขาก่อจลาจลกระจายไปท่ามกลางทุกชาติ เนื่องจากในยุคสุดท้าย เราจะบดขยี้ชาติทั้งหมดให้แหลกละเอียดและทำให้ผู้คนในชาติเหล่านั้นกระเจิดกระเจิงไปอีกครั้ง เมื่อเรากลับมาอีกครั้ง ชาติทั้งหลายจะได้อีกแบ่งแยกไปตามอาณาเขตที่กำหนดขึ้นโดยไฟที่ลุกไหม้ของเราแล้ว ณ เวลานั้น เราจะสำแดงตัวเราเองต่อมนุษยชาติอีกครั้งดังดวงอาทิตย์ที่แผดเผา แสดงตัวเราเองอย่างเปิดเผยต่อพวกเขาในฉายาขององค์บริสุทธิ์ซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน เสดินอยู่ท่ามกลางบรรดาชาติที่หลากหลาย เหมือนดังที่ครั้งหนึ่งเรา พระยาห์เวห์ ได้เคยเดินท่ามกลางเผ่าคนฮีบรอนั้นไป เราจะนำทางมนุษยชาติในชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก ที่นั่นเองพวกเขาจะได้เห็นพระสิริของเราอย่างแน่นอน และพวกเขายังจะได้เห็นเสาเมฆในอากาศที่จะนำทางพวกเขาในชีวิตอย่างแน่นอนอีกด้วย เนื่องจากเราจะปรากฏตัวของเราในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์จะเห็นวันแห่งความชอบธรรมของเรา และการสำแดงอันมีสง่าราศีของเราอีกด้วย นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อเราปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมดและนำบุตรมากมายของเราไปสู่สง่าราศี ทุกหนแห่งบนแผ่นดินโลก บรรดามนุษย์จะยอมกราบไหว้ และพลับพลาของเราจะถูกตั้งขึ้นอย่างมั่นคงท่ามกลางมนุษยชาติ บนศิลาของงานที่เราดำเนินการวันนี้ ผู้คนจะรับใช้เราด้วยกันเช่นกันในวิหาร เราจะทบทวนบูชา ที่ปกคลุมไปด้วยสิ่งโสโครกและน่ารังเกียจนั้นจนแตกเป็นชิ้นๆ และสร้างขึ้นมาใหม่

ลูกแกะและลูกวัวแรกเกิดจะถูกนำไปกองรวมกันบนแท่นบูชาอันศักดิ์สิทธิ์
เราจะทำลายวิหารของวันนี้และสร้างวิหารใหม่ วิหารที่ตั้งอยู่ขณะนี้ ที่เต็มไปด้วยผู้คนที่น่าชิงชัง จะทรุดฮวบลง
และวิหารที่เราสร้างจะเต็มไปด้วยบรรดาผู้รับใช้ที่จงรักภักดีต่อเรา
พวกเขาจะยืนขึ้นอีกครั้งและรับใช้เราเพื่อประโยชน์แห่งสง่าราศีของวิหารของเรา
พวกเขาจะได้เห็นวันที่เราได้รับสง่าราศีอันยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน
และเขายังจะได้เห็นวันที่เราทำลายวิหารนั้นและสร้างวิหารใหม่ขึ้นอย่างแน่นอนอีกด้วย
พวกเขาจะได้เห็นวันที่ซึ่งพลับพลาของเราเข้ามาในโลกมนุษย์อย่างแน่นอนอีกด้วย ขณะที่เราพบวิหาร
เราจึงจะนำพลับพลาของเรามาสู่โลกมนุษย์ได้ ขณะเดียวกับที่พวกเขาจะเห็นการลงมาของเรา
หลังจากที่เราบดขยี้ชาติทั้งหมดแล้ว เราจะรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันใหม่ ตั้งแต่นั้นมา
เราจะสร้างวิหารของเราและตั้งแท่นบูชาของเรา เพื่อที่ทุกคนอาจถวายเครื่องบูชาแก่เรา รับใช้เราในวิหารของเรา
และอุทิศตนอย่างสัตย์ซื่อต่องานของเราในประชาชาติทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นอย่างเช่นคนอิสราเอลในปัจจุบันนี้
แต่งกายด้วยเสื้อและมงกุฎอย่างปุโรหิต ด้วยสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และบารมีของเราที่วนเวียนอยู่เหนือพวกเขาและคงอยู่กับพวกเขา
งานของเราในประชาชาติทั้งหลายจะได้รับการดำเนินการไปในทางเดียวกันอีกด้วย
งานของเราในอิสราเอลเคยเป็นเช่นไร งานของเราในประชาชาติทั้งหลายก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย
เพราะว่าเราจะแผ่ขยายงานของเราในอิสราเอลและเผยแพร่งานนั้นไปยังประชาชาติทั้งหลาย

คัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 219

บัดนี้เป็นเวลาที่วิญญูณของเราจะได้ปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่

และเป็นเวลาที่เราจะได้เริ่มต้นงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ที่มากไปกว่านั้น

นี่เป็นเวลาที่เราจะได้จำแนกแยกแยะสรรพสิ่งสร้างทั้งปวง วางแต่ละสิ่งให้อยู่ในหมวดหมู่ที่สอดคล้องกัน

เพื่อที่งานของเราจะได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และดังนั้นแล้ว

สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็ยังคงเป็นว่า ให้เจ้ามอบถวายการดำรงอยู่ทั้งหมดของเจ้าให้แก่งานทั้งปวงของเรา

และยิ่งไปกว่านั้น ให้เจ้าหยั่งรู้และมั่นใจในงานทั้งหมดที่เราได้ทำในตัวเจ้าให้ชัดเจน

และวางกำลังทั้งหมดของเจ้าในงานของเราเพื่อที่งานนั้นจะได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจ

จงหยุดจากการต่อสู้กันท่ามกลางตัวพวกเจ้าเอง การมองหาหนทางกลับหลัง

หรือการแสวงหาความสุขใจฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งจะทำให้งานของเราล่าช้าออกไป

และทำให้อนาคตที่วิเศษสุดของเจ้าล่าช้าออกไป แทนที่จะปกป้องเจ้า การทำเช่นนั้นจะนำการทำลายล้างมาสู่เจ้า

นี่จะไม่ใช่ความโง่เขลาของเจ้าดอกหรือ? สิ่งซึ่งเจ้าชื่นชมอย่างละโมภในวันนี้คือสิ่งที่กำลังทำลายอนาคตของเจ้า

ในขณะที่ความเจ็บปวดที่เจ้าทนทุกข์ในวันนี้คือสิ่งที่กำลังปกป้องเจ้า เจ้าจะต้องตระหนักรู้สิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน

เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของการทดลองทั้งหลายซึ่งเจ้าจะออกแรงอย่างมากเพื่อสลัดตัวเจ้าเองให้หลุดพ้น

และเพื่อเลี่ยงหนีการเดินหลงเข้าไปในหมอกหนาและการที่ไม่สามารถพบแสงอาทิตย์ได้

เมื่อหมอกหนาจางหายไป เจ้าจะพบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางการพิพากษาของวันที่ใหญ่ยิ่ง เมื่อถึงเวลานั้น

วันของเราจะเข้ามาใกล้มวลมนุษย เจ้าจะหลีกเลี่ยงหนีการพิพากษาของเราได้อย่างไร?

เจ้าจะสู้ทนความร้อนที่แผดเผาของแสงอาทิตย์ได้อย่างไร? เมื่อเราให้ความไพบูลย์แก่มนุษย์

เขาไม่ได้ทะนุถนอมมันไว้ในอกของเขา แต่กลับขว้างมันทิ้งไปในที่ที่ไม่มีใครจะสังเกตเห็น

เมื่อวันของเราลงมายังมนุษย เขาจะไม่สามารถค้นพบความไพบูลย์ของเรา

หรือพบวณะแห่งความจริงที่เข้มข้นยิ่งกว่าที่เราได้กล่าวแก่เขานานมาแล้วได้อีกต่อไป

เขาจะร้องไห้และคร่ำครวญ เพราะว่าเขาได้สูญเสียความเจิดจ้าของความสว่างไปและได้ตกลงสู่ความมืด

สิ่งที่พวกเจ้าเห็นในวันนี้เป็นเพียงดาบคมกริบจากปากของเราเท่านั้น

เจ้ายังไม่ได้เห็นไม้เท้าในมือของเราหรือเปลวไฟซึ่งเราใช้เผามนุษย

และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเจ้าจึงยังคงหยิ่งผยองและไม่ยับยั้งชั่งใจต่อหน้าเรา

นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าจึงยังคงต่อสู้กับเราในบ้านของเรา

โต้แย้งด้วยลิ้นมนุษยของเจ้าในสิ่งที่เราได้กล่าวด้วยปากของเรา มนุษย์ไม่เกรงกลัวเรา

และอย่างไรก็ตามเขาก็แสดงความเป็นปรีภัยกับเราอย่างต่อเนื่องแม้กระทั่งวันนี้

เขายังคงไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พวกเขามีลิ้นและฟันแห่งความอธรรมในปากของพวกเจ้า

คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเจ้าก็เหมือนคำพูดและความประพฤติของงูที่ได้ล่องเลาะเอาไปสู่บาป พวกเจ้าเรียกร้องการตอบแทนชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน จากกันและกัน และพวกเจ้าดิ้นรนต่อสู้ต่อหน้าเราเพื่อแย่งชิงตำแหน่ง ชื่อเสียง และผลกำไรสำหรับพวกเจ้าเอง ทว่าพวกเจ้ากลับไม่รู้ว่เรากำลังเฝ้าดูคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเจ้าอยู่อย่างลับๆ เราได้ฟังกันบึ้งหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ก่อนที่พวกเจ้าจะได้มาอยู่ต่อหน้าเราเสียด้วยซ้ำ มนุษย์ปรารถนาที่จะหลีกหนีให้พ้นมือของเราและหลบหลีกการสังเกตของสายตาของเราเสมอมา แต่เราไม่เคยเล็งไปจากคำพูดหรือความประพฤติทั้งหลายของเขาเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เรากลับยอมให้คำพูดและความประพฤติเหล่านั้นเข้าสู่สายตาของเราอย่างมีจุดประสงค์ ซึ่งเราอาจตีสอนความไม่ชอบธรรมของมนุษย์และดำเนินการพิพากษากับการกบฏของเขา ดังนั้น คำพูดและความประพฤติที่เป็นความลับทั้งหลายของมนุษย์จึงยังคงอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราเสมอ และการพิพากษาของเราก็ไม่เคยจากมนุษย์ไป เพราะว่าการกบฏของเขานั้นมากเกินไป งานของเราคือการเผาและชำระล้างคำพูดและพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์ที่ถูกเอ่ยและกระทำลงไปต่อหน้าวิญญานของเรา ดังนี้^{๑๓} เมื่อเราออกไปจากแผ่นดินโลก ผู้คนจะยังคงรักษาความจงรักภักดีของตนต่อเราไว้ และจะยังคงรับใช้เราเฉกเช่นที่บรรดาผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราทำในงานของเรา ซึ่งเปิดโอกาสให้งานของเราบนแผ่นดินโลกดำเนินต่อไปจนถึงวันที่งานนั้นครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ดังนี้”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 220

พวกเจ้าได้เห็นพระราชกิจใดที่พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในผู้คนกลุ่มนี้หรือไม่ ครึ่งหนึ่งพระเจ้าตรัสไว้ว่า แม้แต่ในอาณาจักรพันปี ผู้คนยังคงต้องติดตามถ้อยคำรัสของพระองค์ต่อไป และในอนาคต ถ้อยคำรัสของพระเจ้าจะยังนำชีวิตของมนุษย์โดยตรงในแผ่นดินอันดิงามแห่งคานาอัน ขณะโมเสสอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้ทรงอบรมสั่งสอนและตรัสกับเขาโดยตรง พระเจ้าทรงส่งอาหาร น้ำ และมานาจากสวรรค์ให้ผู้คนได้ชื่นชม และวันนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงส่งสิ่งต่างๆ สำหรับกินและดื่มให้ผู้คนได้ชื่นชมด้วยพระองค์เอง และพระองค์ทรงส่งคำสาปแช่งเพื่อเตือนผู้คนด้วยพระองค์เอง และดังนั้น พระเจ้าจึงดำเนินทุกขั้นตอนในพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง วันนี้ ผู้คนแสวงหาการบังเกิดของความจริง พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และมีความเป็นไปได้ที่ผู้คนดังกล่าวทั้งหมดจะถูกเหวี่ยงทิ้งไป เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังกลายเป็นสัมพันธกับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ พวกเขายังไม่ตระหนักรู้เช่นกันว่า พระเจ้าได้ทรงส่งอาหารและยาบำรุงลงมาจากสวรรค์ แต่กระนั้น พระเจ้าก็ทรงมีอยู่จริงๆ และภาพจากอันน่าตื่นเต้นของอาณาจักรพันปีในจินตนาการของผู้คนก็ยังเป็นถ้อยคำรัสส่วนพระองค์ของพระเจ้า ด้วยเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริง และเช่นนี้เท่านั้นจึงจะเรียกว่า การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลก การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอ้างอิงถึงเนื้อหนัง เนื่องจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อหนังนั้น ไม่ได้ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก และดังนั้นบรรดาผู้คนทั้งหมดที่มุ่งเน้นการไปยังสวรรค์ชั้นที่สามจึงทำเช่นนั้นไปโดยเปล่าประโยชน์ สักวันหนึ่ง เมื่อทั้งจักรวาลกลับคืนสู่พระเจ้า ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลจะปฏิบัติตามถ้อยคำรัสของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็น ณ แห่งหนตำบลใด บางคนจะใช้โทรศัพท์ บางคนจะขึ้นเครื่องบิน บางคนจะขึ้นเรือข้ามทะเล และบางคนจะใช้เลเซอร์เพื่อรับถ้อยคำรัสของพระเจ้า ทุกคนจะนิยมนบูชาและเปี่ยมด้วยความโห่หา พวกเขาทุกคนจะมาใกล้ชิดกับพระเจ้า และรวมตัวกันเข้าหาพระเจ้า และทุกคนจะนมัสการพระเจ้า และทั้งหมดนี้จะเป็นกิจการของพระเจ้า จงจดจำสิ่งนี้ไว้! พระเจ้าจะไม่เริ่มต้นใหม่อีกครั้งในที่อื่นใดอย่างแน่นอน พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า พระองค์จะทำให้ผู้คนทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และพระราชกิจของพระองค์ในที่อื่นๆ จะยุติลง และผู้คนจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง เหมือนดังโยเซฟ: ทุกคนมาหาเขาเพื่ออาหาร และกราบไหว้เขาเพราะเขามีสิ่งต่างๆ ให้กิน

เพื่อหลีกเลี่ยงกันดารอาหาร ผู้คนจะถูกบีบให้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
ชุมชนทางศาสนาทั้งหมดจะประสบทุกข์จากกันดารอาหารที่รุนแรง
และมีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่เป็นน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
ซึ่งมีน้ำพุที่ไหลรินตลอดเวลาจัดเตรียมไว้สำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์
และผู้คนจะมาและฟังพาสัยพระองค์
นั่นจะเป็นเวลาที่กิจการของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยและพระเจ้าทรงได้รับพระสิริ
ผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาลจะนมัสการ “มนุษย์” ธรรมดาผู้นี้ นี่จะไม่ใช่วันแห่งพระสิริของพระเจ้าหรือ
สักวันหนึ่ง ศิษยาภิบาลสูงอายจะส่งโทรเลขมากมายออกไปเพื่อเสาะหาน้ำจากน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
พวกเขาจะอยู่ในวัยชรา แต่พวกเขาจะยังมานมัสการบุคคลผู้นี้ ผู้ที่พวกเขาเคยดูหมิ่น
พวกเขาจะยอมรับพระองค์ออกมาจากปากของพวกเขาเอง
และจะเชื่อมั่นวางใจในพระองค์ด้วยหัวใจของพวกเขาเอง นี่ไม่ใช่หมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือหรือ?
ยามที่ทั้งราชอาณาจักรขึ้นบาน จะเป็นวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
และใครก็ตามที่มาหาพวกเขาและได้รับข่าวดีจากพระเจาก็จะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า
และประเทศและประชาชนที่ทำเช่นนั้นจะได้รับการอวยพรและได้รับการดูแลโดยพระเจ้า ดังนั้น
ทิศทางในอนาคตจะเป็นดังนี้: ผู้ที่ได้รับถ้อยคำรัสจากพระโอรสของพระเจ้าจะมีเส้นทางให้เดินบนแผ่นดินโลก
และต่อให้พวกเขาเป็นนักธุรกิจ หรือนักวิทยาศาสตร์ หรือนักการศึกษา หรือนักอุตสาหกรรม
บรรดาผู้ที่ปราศจากพระวณะของพระเจ้าจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการจะก้าวเดินแม้เพียงหนึ่งก้าว
และจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง นี่คือการหมายของ “ด้วยความจริง เจ้าจะเดินไปทั่วทั้งโลก
เมื่อปราศจากความจริง เจ้าจะไม่ได้ไปที่ใดเลย” ดังนั้น ข้อเท็จจริงก็คือ: พระเจ้าจะทรงใช้หนทาง
(ซึ่งหมายถึงพระวณะทั้งหมดของพระองค์) เพื่อบัญชาทั้งจักรวาลและปกครองและพิชิตมวลมนุษย์
ผู้คนต่างหวังเสมอว่า จะมีการแปรผันครั้งใหญ่ในวิถีทางที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ กล่าวโดยง่ายก็คือ
พระเจ้าทรงควบคุมผู้คนผ่านพระวณะ และเจ้าต้องทำในสิ่งที่พระเจ้าตรัส ไม่ว่าเจ้าจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม
นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเป็นความจริง และทุกคนต้องเชื่อฟังทำตาม และดังนั้นเช่นกัน
มันจึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินต่อไปโดยไม่อาจหยุดยั้งและเป็นที่รู้จักโดยทั่วกัน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 221

พระวณะของพระเจ้าจะเผยแผ่ไปตามบ้านเรือนต่าง ๆ มากมายเกินคณานับ

พระวณะเหล่านี้จะกลายเป็นที่รู้จักกันสำหรับทุกคน

และมีเพียงยามนั้นเท่านั้นเองที่พระราชกิจของพระองค์จะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล ซึ่งกล่าวได้ว่า

หากพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาลแล้ว เช่นนั้น พระวณะของพระองค์ก็ต้องเผยแผ่

ในวันแห่งพระสิริของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าจะแสดงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ

พระวณะของพระองค์ทุกค่านับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงวันนี้จะสำเร็จลุล่วงและถึงครามาบังเกิด โดยการนี้

พระสิริจะมาสู่พระเจ้านบนแผ่นดินโลก ซึ่งกล่าวได้ว่า พระวณะของพระองค์จะครองราชย์บนแผ่นดินโลก

ทุกคนที่เลวจะถูกตีสอนด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ทุกคนที่ชอบธรรมจะได้รับการอวยพรจากพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

และทั้งหมดจะได้รับการสถาปนาและทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์

พระองค์จะไม่ทรงตำหนิหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใด ทั้งหมดจะสำเร็จลุล่วงด้วยพระวณะของพระองค์

และพระวณะของพระองค์จะสร้างข้อเท็จจริง ทุกคนบนโลกจะเฉลิมฉลองพระวณะของพระเจ้า

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เพศชาย เพศหญิง คนแก่ หรือคนหนุ่มสาว

ทุกคนจะนบถนอบอยู่ภายใต้พระวณะของพระเจ้า พระวณะของเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระวณะของพระองค์ได้บนแผ่นดินโลกอย่างเจิดจ้าจับตาและประหนึ่งมีชีวิต

นี่คือความหมายของการที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ โดยเบื้องต้นแล้ว

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เพื่อสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”

ซึ่งกล่าวได้ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อที่อาจจะได้ปล่อยพระวณะของพระองค์ออกจากเนื้อหนัง

(ไม่เหมือนกับในช่วงเวลาของโมเสสในพันธสัญญาเดิม

คราที่พระสุรเสียงของเจ้าปล่อยออกมาจากท้องฟ้าโดยตรง) หลังจากนั้น

พระวณะทั้งหมดของพระองค์ก็จะถูกทำให้ลุล่วงในช่วงระหว่างยุคอาณัติจักรพันปี

พระวณะทั้งหมดของพระองค์จะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่มองเห็นได้ต่อหน้าต่อตามนุษย์

และผู้คนจะเห็นพระวณะทั้งหมดของพระองค์โดยใช้ดวงตาของตัวเองโดยปราศจากความไม่เสมอภาคกันแม้แ

ต่น้อย นี่คือความหมายสูงสุดของการจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระราชกิจของพระวิญญาณสำเร็จลุล่วง โดยผ่านทางเนื้อหนังและผ่านทางพระวณะ

นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถตรัสถึงน้ำพระทัยของพระวิญญาณ

และมีเพียงพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถตรัสในพระนามของพระวิญญาณ

พระวณะของพระเจ้ามีความเรียบง่ายต่อการทำความเข้าใจในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และคนอื่นๆ
ทุกคนได้รับการทรงนำโดยพระวณะเหล่านั้น โดยไม่มีใครได้รับการยกเว้น

พวกเขาทั้งหมดดำรงอยู่ภายในวงเขตนี้

ผู้คนสามารถกลายมาเป็นตระหนักรู้ได้ก็เพียงจากถ้อยคำรัสเหล่านั้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับในหนทางนี้ย่อมกำลังฝันกลางวันหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถรับถ้อยคำรัสจากสวรรค์
ได้ สิ่งดังกล่าวคือสิทธิอำนาจที่สาธิตให้เห็นในเนื้อหนังที่ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกคนเชื่อในสิ่งนี้ด้วยความเชื่อมั่นทั้งหมด

แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญที่น่าเคารพยกย่องที่สุดและศิษยาภิบาลที่เคร่งศาสนาที่ยังไม่สามารถกล่าวคำเหล่านี้ได้
พวกเขาทั้งหมดต้องบนบอภายใต้พระวณะของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดจะสามารถทำการเริ่มต้นใหม่ได้
พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตจักรวาล

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติสิ่งนี้โดยเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ใช้ถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมดในทั้งจักรวาล

เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเช่นนี้เท่านั้น

ที่เป็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ สำหรับมนุษย์

บางทีอาจปรากฏให้เห็นเสมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอะไรมากมายนัก

แต่พระเจ้าแค่ต้องทรงคำรัสพระวณะของพระองค์เท่านั้น

และพระวณะของพระองค์จะเป็นที่เชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน เมื่อปราศจากข้อเท็จจริง

ผู้คนโห่ร้องและกรี๊ดร้อง เมื่อมีพระวณะของพระเจ้า พวกเขาปล้นเจียบกริบ

พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้เป็นแน่เพราะ นี่คือการแผนการของพระเจ้าที่ได้ทรงสถาปนาไว้นานแล้ว

การสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงของการมาถึงของพระวณะบนแผ่นดินโลก อันที่จริง

ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องอธิบายว่า—การมาถึงของอาณาจักรพันปีบนแผ่นดินโลก

ก็คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้าบนโลก การเคลื่อนลงมาจากสวรรค์ของกรุงเยรูซาเลมใหม่

คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้า เพื่อที่จะอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อร่วมเคียงไปกับทุกการกระทำของมนุษย์

และความคิดทั้งหมดที่อยู่ภายในสุดของมนุษย์ นี่ยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วง

นี่คือความมั่งคั่งของอาณาจักรพันปี นี่คือการแผนที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้:

พระวณะของพระองค์จะปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี

และพระวณะของพระองค์จะสำแดงกิจการทั้งหมดของพระองค์

และทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น และหลังจากนั้น

ช่วงระยะนี้ของมวลมนุษย์ก็จะเป็นอันมาถึงบทอวสาน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 222

เมื่อชื่นมิตได้เป็นจริงขึ้นบนแผ่นดินโลก—เมื่อราชอาณาจักรนั้นได้เป็นจริงขึ้น—

จะไม่มีสงครามบนแผ่นดินโลกอีก จะไม่มีวันมีการกันดารอาหาร ภัยพิบัติ และแผ่นดินไหวอีก

ผู้คนจะหยุดผลิตอาวุธ ทุกคนจะใช้ชีวิตอยู่ในสันติสุขและเสถียรภาพ และจะมีการซื้อขายตามปกติระหว่างผู้คน และการซื้อขายตามปกติระหว่างประเทศ แต่ปัจจุบันยังไม่มีเปรียบเทียบใดกับการนี้

ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ความอลหม่าน และการ โคนอำนาจค่อยๆ เริ่มเกิดขึ้นในแต่ละประเทศ

ภายหลังจากมีถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้า ผู้คนก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และทุกประเทศกำลังแตกแยกออกเป็นส่วนๆ

จากภายในอย่างช้าๆ รากฐานที่มั่นคงแห่งบาบิโลนเริ่มสั่นสะเทือน เหมือนปราสาทบนพื้นทราย

และขณะที่น้ำพระทัยของพระเจ้าแปรผัน ความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ก็เกิดขึ้นในโลกโดยไม่มีผู้ใดสังเกต

และหมายสำคัญทุกรูปแบบปรากฏขึ้นทุกเวลา โดยแสดงให้เห็นว่ายุคสุดท้ายของโลกได้มาถึงแล้ว!

นี่คือแผนของพระเจ้า เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

และแต่ละประเทศจะแตกแยกออกเป็นชิ้นๆ อย่างแน่นอน โส โคมเก่าจะถูกทำลายล้างเป็นครั้งที่สอง

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า “โลกกำลังล่มจม! บาบิโลนกำลังเป็นอัมพาต!”

ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถเข้าใจการนี้ได้โดยครบบริบูรณ์ ในที่สุดแล้ว

มีขีดจำกัดต่อการตระหนักรู้ของผู้คน ตัวอย่างเช่น

รัฐมนตรีกระทรวงกิจการภายในทั้งหลายอาจจะรู้อารมณ์ความรู้สึกแวลล้อมปัจจุบัน ไม่มั่นคงและวุ่นวาย

แต่พวกเขาไม่สามารถกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นได้ พวกเขาทำได้เพียงเล่นไปตามกระแส

โดยหวังอยู่ในหัวใจถึงวันที่พวกเขาสามารถเงยหน้าขึ้นสูงได้

ถึงวันที่จะมาถึงเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในทิศตะวันออกอีกครั้ง ฉายแสงไปทั่วแผ่นดิน

และย้อนกลับสภาวะแห่งธุระการงานที่น่าเวทนา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ค่อยรู้ว่าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นครั้งที่สอง

การขึ้นของมัน ไม่ได้หมายถึงการฟื้นคืนกฎระเบียบเก่าๆ—มันคือการฟื้นตัว การเปลี่ยนแปลงที่ทั่วถึง

เช่นนั้นคือแผนของพระเจ้าสำหรับทั้งจักรวาล พระองค์จะทรงนำมาซึ่งโลกใหม่ แต่เหนือสิ่งใดทั้งหมด

พระองค์จะทรงสร้างมนุษย์ขึ้นใหม่ก่อน

คัดตอนมาจาก “บทที่ 22 และ 23” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 223

ในโลกนี้ แผ่นดินไหวเป็นการเริ่มต้นของความวิบัติ แรกทีเดียว เราทำให้โลก—ซึ่งก็คือแผ่นดินโลกนั่นเอง—เปลี่ยนแปลง และภายหลังจึงเกิดภัยพิบัติและการกันดารอาหาร นี่คือแผนของเรา และเหล่านี้คือขั้นตอนของเรา และเราจะระดมพลทุกสิ่งทุกอย่างมารับใช้เราเพื่อให้แผนการบริหารจัดการของเราเสร็จครบบริบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้ ทิวทัศน์สากลพิภพจะถูกทำลาย ไม่มีแม้แต่การแทรกแซงโดยตรงของเรา เมื่อเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งแรกและถูกตอกตรึงกับกางเขน แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนอย่างมโหฬาร และมันก็จะเป็นอย่างนั้นเมื่อบทวารสวรรค์มาถึง แผ่นดินไหวจะเริ่มขึ้น ณ ช่วงเวลาเดียวกันกับที่เราเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณจากสภาพเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้ บรรดาบุตรหัวปีจะไม่ทนทุกข์จากความวิบัติอย่างแน่นอน ขณะที่พวกที่ไม่ใช่บุตรหัวปีจะถูกทิ้งไว้ให้ทนทุกข์ท่ามกลางความวิบัติทั้งหลาย ดังนั้น จากมุมมองของมนุษย์ ทุกคนเต็มใจที่จะเป็นบุตรหัวปี ในความสังหรณ์ใจของผู้คนแล้ว นี่ไม่ใช่เพื่อความชื่นชมยินดีจากพระพรทั้งหลาย แต่เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากความวิบัติ นี่คือการอุปมาของพญานาคใหญ่สีแดง อย่างไรก็ตาม เราจะไม่มีวันปล่อยให้มันหนีพ้นไปได้ เราจะเป็นเหตุให้มันทนทุกข์กับการลงโทษอันรุนแรงของเราแล้วให้มันขึ้นและให้การปรนนิบัติเรา (การนี้อ้างอิงถึงการทำให้บรรดาบุตรของเราและประชากรของเรามีความครบบริบูรณ์) เป็นเหตุให้มันถูกแผนร้ายของมันเองเล่นเล่ห์เพทุบายไปตลอดกาล ให้มันยอมรับการพิพากษาของเราไปตลอดกาล และถูกเราเผาผลาญไปตลอดกาล นี่คือการหมายแท้จริงของการให้พวกคนปรนนิบัติสรรเสริญเรา (นั่นคือ การใช้พวกเขาเปิดเผยอุทยานอาณานิคมอันยิ่งใหญ่ของเรา) เราจะไม่มีวันปล่อยให้พญานาคใหญ่สีแดงแอบเข้ามาในราชอาณาจักรของเราได้ อีกทั้งเราจะไม่ให้มันได้รับสิทธิที่จะสรรเสริญเรา! (เพราะมันไม่คู่ควร มันจะไม่มีวันคู่ควรเลย!) เราจะทำให้พญานาคใหญ่สีแดงให้การปรนนิบัติเราไปชั่วกัลปาวสานเท่านั้น! เราจะอนุญาตให้มันหมอบราบตัวเองต่อหน้าเราเท่านั้น (พวกที่ถูกทำลายนั้นยังดีกว่าพวกที่อยู่ในความพินาศ การทำลายล้างเป็นเพียงรูปแบบชั่วคราวหนึ่งของการลงโทษที่รุนแรงเท่านั้น) ในขณะที่ผู้คนที่ตกอยู่ในความพินาศจะทนทุกข์กับการลงโทษที่รุนแรงไปชั่วนิรันดร์ ด้วยเหตุผลนี้เอง เราจึงใช้คำว่า “หมอบราบ” เพราะผู้คนที่เหล่านี้แอบเข้ามาในบ้านของเราและชื่นชมกับพระคุณของเราเป็นอันมาก และครองความรู้บางอย่างเกี่ยวกับเรา เราจึงใช้การลงโทษที่รุนแรง ส่วนพวกที่อยู่นอกบ้านของเรา เจ้าอาจสามารถกล่าวได้ว่า พวกไม่รู้เท่าทันจะไม่ทนทุกข์) ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน พวกเขาคิดว่าผู้คนที่ถูกทำลายนั้น แย่ยิ่งกว่าพวกที่ตกอยู่ในความพินาศ แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกหลังต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรงไปตลอดกาล
และพวกที่ถูกทำลายก็จะกลับสู่ความไม่มีอะไรไปชั่วกาลปาวสานทั้งมวล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 108” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 224

เมื่อการกล่าวทักทายราชอาณาจักรดั่งขึ้น—ซึ่งเป็นตอนที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดั่งกังวานขึ้นด้วย—

เสียงนี้สั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เขย่าสวรรค์ชั้นสูงสุด

และทำให้ความรู้สึกลึกในใจของมนุษย์ทุกคนสั่นไหว

เพลงสรรเสริญราชอาณาจักรดั่งกังวานขึ้นอย่างเป็นพิธีการในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สี่แดง

เป็นการพิสูจน์ว่าเราได้ทำลายชนชาตินั้นและได้สถาปนาราชอาณาจักรของเราแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ

ราชอาณาจักรของเราได้รับการสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ณ ช่วงขณะนี้

เราเริ่มส่งทูตสวรรค์ของเราออกไปยังทุกๆ ชนชาติในโลกเพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นผู้เลี้ยงแกะบรรดาบุตรของเรา

ผู้คนของเรา นี่ก็เพื่อให้เป็นไปตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของงานขึ้นตอนต่อไปของเราด้วย อย่างไรก็ตาม

เราไปยังที่ที่พญานาคใหญ่สี่แดงนอนขดตัวอยู่ และแข่งขันกับมันด้วยตัวเอง

ทันทีที่มนุษย์ทั้งหมดมารู้จักเราในเนื้อหนังและสามารถเห็นกิจการของเราในเนื้อหนัง

ถ้าของพญานาคใหญ่สี่แดงก็จะกลายเป็นจี๊เถ่าและหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ในฐานะประชากรในราชอาณาจักรของเรา ในเมื่อเจ้าเกลียดพญานาคใหญ่สี่แดงเข้ากระดูกดำ

เจ้าก็ต้องทำให้หัวใจของเราพึงพอใจด้วยการกระทำของเจ้า และนำความละอายมาสู่พญานาคด้วยวิธีนี้

พวกเจ้าสำนึกรับรู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าพญานาคใหญ่สี่แดงนั้นน่ารังเกียจ?

เจ้ารู้สึกอย่างแท้จริงหรือไม่ว่ามันเป็นศัตรูของกษัตริย์แห่งราชอาณาจักร?

พวกเจ้ามีความเชื่อจริงอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าสามารถเป็นคำพยานที่น่าอัศจรรย์ให้เราได้?

พวกเจ้ามีความมั่นใจอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถเอาชนะพญานาคใหญ่สี่แดงได้?

นี่คือสิ่งที่เราขอจากพวกเจ้า ทั้งหมดที่เราต้องการคือให้พวกเจ้าสามารถไปถึงขั้นตอนนี้ได้

พวกเจ้าจะสามารถทำตามนี้ได้หรือไม่? เจ้ามีความเชื่อว่าเจ้าสามารถสัมฤทธิ์ผลเรื่องนี้ได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำอะไรได้กันแน่? เราทำด้วยตัวเองไม่ดีกว่าหรือ?

ทำไมเราถึงบอกว่าเราลงไปด้วยตัวเองในสถานที่ที่มีการเข้าร่วมการสู้รบ?

สิ่งที่เราต้องประสงค์คือความเชื่อของพวกเจ้า ไม่ใช่ความประพฤติของพวกเจ้า

มนุษย์ทุกคนไม่สามารถยอมรับวณะของเราแบบตรงไปตรงมาได้

และกลับเพียงแค่เหลือบมองวณะเหล่านั้นด้วยหางตาไปแทน

การนี้ได้ช่วยให้เจ้าสัมฤทธิ์เป้าหมายของเจ้าแล้วหรือไม่? เจ้าได้มารู้จักเราด้วยวิธีนี้แล้วหรือไม่?

ด้วยความสัตย์จริง ในบรรดามนุษย์บนแผ่นดินโลก ไม่มีแม้สักคนที่สามารถมองเห็นเราตรงๆ ได้

และไม่มีแม้สักคนที่สามารถรับความหมายที่บริสุทธิ์และไร้สิ่งปลอมปนของวณะของเราได้ ดังนั้น

เราจึงเริ่มดำเนินการ โครงการที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนบนแผ่นดินโลก

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของเราและสถาปนาฉายาที่แท้จริงของตัวเองในหัวใจของผู้คน ด้วยวิธีนี้
เราจะนำยุคที่มโนคติที่หลงผิดมีอำนาจเหนือผู้คนไปถึงบทวาราน

วันนี้ เราไม่เพียงกำลังลงมายังชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น
แต่เรายังกำลังหันไปเผชิญหน้ากับทั่วทั้งจักรวาลอีกด้วย ทำให้สวรรค์ชั้นสูงสุดทั้งหมดทั้งมวลสั่นไหว
มีสถานที่ใดสักแห่งใหม่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา?

มีสถานที่สักแห่งใหม่ที่ไม่ดำรงอยู่ภายใต้ความหายนะที่เรากระหน่ำลงไป? ทุกที่ที่เราไป เราได้กระจาย
“เมล็ดพันธุ์แห่งความวิบัติ” ทุกประเภทไว้แล้ว นี่เป็นหนึ่งในวิธีทั้งหลายที่เราทำงาน

และเป็นการกระทำแห่งความรอดสำหรับมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย

และสิ่งที่เรายื่นให้พวกเขายังคงเป็นความรักอย่างหนึ่ง

เราปรารถนาที่จะอนุญาตให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นอีกทำความรู้จักเราและสามารถเห็นเรา และด้วยวิธีนี้
มาเคารพพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมานานหลายปีแล้ว แต่ผู้ซึ่ง ณ บัดนี้เป็นจริงแล้ว
เราได้สร้างโลกด้วยเหตุผลอะไรหรือ? ทำไมหลังจากมนุษย์ได้กลายเป็นเสื่อมทราม
เราจึงไม่ได้ทำลายล้างพวกเขาอย่างสิ้นเชิง?

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดใช้ชีวิตท่ามกลางความวิบัติด้วยเหตุผลอะไรเล่า?

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการรับสภาพมนุษย์? เมื่อเรากำลังปฏิบัติงานของเรา

มนุษย์ไม่เพียงเรียนรู้เฉพาะรสชาติของความขมขื่นเท่านั้น แต่ยังเรียนรู้รสชาติของความหวานอีกด้วย
จากผู้คนทั้งหมดในโลกนี้มีใครบ้างที่ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ภายในพระคุณของเรา?

หากเราไม่ได้มอบพระพรด้านวัตถุให้กับมนุษย์แล้ว ใครเล่าในโลกจะสามารถชื่นชมความอุดมสมบูรณ์ได้?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าการยอมให้พวกเขาล้มเหลวที่ของเจ้าในฐานะคนของเราคือพระพร?

หากเจ้าไม่ได้เป็นคนของเรา แต่กลับเป็นคนปรนนิบัติ พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่ภายในพระพรของเราเช่นนั้นหรือ?

ไม่มีแม้สักคนท่ามกลางพวกเขาที่สามารถหยั่งถึงต้นกำเนิดของวาระของเราได้ มนุษย์นั้น—

แทนที่จะหวงแหนความล้ำค่าของตำแหน่งที่เราได้ประทานให้พวกเขา พวกเขามากมายหลายคน

บ่มเพาะความไม่พอใจในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง “คนปรนนิบัติ”

และอีกมากมายหลายคนแพร่พันธุ์ความรักต่อเราในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง “คนของเรา”

ไม่ควรมีใครพยายามหลอกเรา ดวงตาของเรามองเห็นทุกอย่าง! ใครเล่าท่ามกลางพวกเขาที่รับด้วยความเต็มใจ

ใครเล่าท่ามกลางพวกเขาที่ให้ความเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์? หากการกล่าวทักทายราชาอาณาจักรไม่ได้ดังขึ้น

พวกเขาก็จะสามารถบนอบอย่างแท้จริงจนถึงปลายทางหรือไม่? สิ่งที่มนุษย์สามารถทำและคิดได้

และพวกเขาสามารถไปได้ไกลแค่ไหน—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเราได้กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 225

แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าการก่อสร้างราชอาณาจักรได้เริ่มขึ้นแล้วอย่างเป็นทางการก็จะลักษณะ

แต่การกล่าวทักทายราชอาณาจักรก็ยังไม่ได้ดังขึ้นอย่างเป็นทางการก็จะลักษณะเลย

บัดนี้มันเป็นเพียงคำเผยพระวณะของสิ่งที่จะมา เมื่อผู้คนทั้งหมดได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

และทุกชาติในโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์

เช่นนั้นแล้วก็จะถึงเวลาที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกึกก้องขึ้น วันปัจจุบันเป็นก้าวย่างเข้าหาช่วงระยะนั้น

พลังได้ถูกปลดปล่อยเข้าหาวันนั้นแล้ว นี่คือการของพระเจ้า และในอนาคตอันใกล้

แผนการนี้จะถูกทำให้เป็นจริง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสำเร็จทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงดำรัสไว้ ดังนั้น

จึงเป็นที่ชัดเจนว่าชาติทั้งหลายในโลกเป็นเพียงปราสาทในฝันทรายที่สั่นไหวเมื่อกระแสน้ำสูงใกล้เข้ามา:

วันสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว และพญานาคใหญ่สีแดงจะล้มคว่ำลงใต้พระวณะของพระเจ้า

เพื่อให้แน่ใจว่าแผนการของพระองค์ดำเนินไปอย่างเป็นผลสำเร็จ บรรดาทูตแห่งสวรรค์ได้ลงมาบนแผ่นดินโลก

ทำอย่างเต็มที่เพื่อให้พระเจ้าพึงพอใจ

พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ได้เสด็จไปยังสนามแห่งการสู้รบเพื่อทำสงครามกับศัตรู

ที่ใดก็ตามที่การจุติเป็นมนุษย์ปรากฏขึ้นคือสถานที่ที่ศัตรูถูกทำลายจนสิ้นซาก

ประเทศจีนจะเป็นชาติแรกที่ถูกทำลายล้าง ซึ่งจะถูกทำให้ย่อยยับโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า

พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนปรนให้ที่นั่นอย่างเด็ดขาด ข้อพิพาทของการล่มสลายลงเรื่อยๆ

ของพญานาคใหญ่สีแดงสามารถมองเห็นได้ในการโตเต็มวัยวุฒิอย่างต่อเนื่องของผู้คน

เรื่องนี้เด่นชัดและมองเห็นได้สำหรับใครก็ตาม

การโตเต็มวัยวุฒิของผู้คนเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของการตายของศัตรู นี่คือการอธิบายเล็กๆ น้อยๆ

ของสิ่งที่เป็นความหมายของ “แข่งขันกับมัน”

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเตือนความจำผู้คนในหลายโอกาสให้ถวายนามที่สวงามแด่พระองค์เพื่อยกเลิกสถาน

ภาพที่ยึดถือโดยมโนคติที่หลงผิด ซึ่งเป็นความอุปถัมภ์ของพญานาคใหญ่สีแดง ในหัวใจของมนุษย์

พระเจ้าทรงใช้การเตือนความจำเช่นนั้นเพื่อทำให้ความเชื่อของผู้คนมีชีวิตชีวาขึ้น และในการทำเช่นนั้น

ทรงสัมผัสผลในการบรรลุพระราชกิจของพระองค์ นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า

“มนุษย์สามารถทำอะไรได้กันแน่? แต่เราทำด้วยตัวเองไม่ดีกว่าหรือ?” พวกมนุษย์ทั้งหมดเป็นเยี่ยงนี้

พวกเขาไม่เพียงไม่สามารถ แต่พวกเขายังท้อใจและผิดหวังได้ง่ายอีกด้วย ด้วยเหตุนี้

พวกเขาจึงไม่สามารถรู้จักพระเจ้า พระเจ้าไม่เพียงทรงฟื้นฟูความเชื่อของมนุษยชาติเท่านั้น

พระองค์ยังทรงประกาศความแข็งแกร่งให้กับผู้คนอย่างลับๆ และสม่ำเสมออีกด้วย

ถัดไป พระเจ้าเริ่มตรัสกับทั้งจักรวาล

พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงเริ่มพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ทรงเริ่มทั่วทั้งจักรวาล

พระองค์ได้ทรงเริ่มทำพระราชกิจใหม่ของวันนี้ ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

เนื่องจากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยกิจการของพระองค์ทั้งหมดไปทั่วแผ่นดินโลก

เพื่อว่าพวกมนุษย์ทั้งหมดที่ได้ทรมานพระองค์จะมานับหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์อีกครั้ง

การพิพากษาของพระเจ้าจะยังคงประกอบด้วยความกรุณาและความรักมั่นคงของพระองค์อยู่

พระเจ้าทรงใช้เหตุการณ์ปัจจุบันทั่วทั้งแผ่นดินโลกเป็นโอกาสในการทำให้มนุษย์รู้สึกตื่นตระหนก

กระตุ้นให้พวกเขาแสวงหาพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้หลั่งไหลกลับไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ดังนั้น

พระเจ้าจึงตรัสว่า “นี่เป็นวิธีหนึ่งในวิธีทั้งหลายที่เราทำงาน

และเป็นการกระทำแห่งความรอดสำหรับมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย

และสิ่งที่เรายื่นให้พวกเขายังคงเป็นความรักอย่างหนึ่ง”

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 226

เราใช้สิทธิอำนาจของเราบนแผ่นดินโลก เปิดเผยคลีคลายงานของเราในความถ้วนทั่ว
ทั้งหมดที่อยู่ภายในงานของเราถูกสะท้อนบนใบหน้าของแผ่นดินโลก กล่าวคือ
มวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกไม่เคยสามารถจับความเข้าใจความเคลื่อนไหวของเราในสวรรค์ได้เลย
อีกทั้งไม่สามารถใคร่ครวญถึงวงโคจรและแนววิถีของวิญญาณของเราได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน
มนุษย์ส่วนมากจับความเข้าใจแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่อยู่ภายนอกจิตวิญญาณเท่านั้น
ไร้ความสามารถที่จะจับใจความได้ถึงสถานะที่แท้จริงของจิตวิญญาณ
ข้อเรียกร้องที่เรากำหนดให้แก่มนุษยชาติไม่ได้ส่งออกมาจากตัวตนที่คลุมเครือของเราที่อยู่ในสวรรค์
หรือจากตัวตนที่ไม่สามารถวัดได้ที่เราเป็นบนแผ่นดินโลก
เราทำข้อเรียกร้องที่เหมาะสมโดยสอดคล้องกับบุคลิกภาพของมนุษย์บนแผ่นดินโลก
เราไม่เคยทำให้ผู้ใดตกอยู่ในความลำบากยากเย็น อีกทั้งเราไม่เคยขอให้ใครต้อง “เส้นเลือดของเขาออกมา”
เพื่อความยินดีของเรา—ข้อเรียกร้องของเราควรจะสามารถถูกจำกัดตามสภาพเงื่อนไขเช่นนั้นเท่านั้นหรือไม่?
จากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างบนแผ่นดินโลกนับหมื่นแสน
สิ่งที่ทรงสร้างใดเล่าที่ไม่มอบตนต่ออุปนิสัยแห่งวณะในปากของเรา?
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหล่านี้สิ่งใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเรา
ที่ไม่ได้ถูกเผาจนเป็นเถ้าถ่านอย่างสิ้นเชิงโดยวณะของเราและโดยไฟเผาไหม้ของเรา?
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหล่านี้สิ่งใดที่กล้า “เดินวณมา” ด้วยความปรมาปรีดีที่ลำพองใจต่อหน้าเรา?
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งใดที่ไม่กราบไหว้ต่อหน้าเรา?
เราคือพระเจ้าที่เพียงบังคับความเงิบเขยิบให้แก่สิ่งทรงสร้างหรือไม่? จากบรรดาสิ่งต่างๆ
ในสิ่งทรงสร้างนับหมื่นแสน เราเลือกคนเหล่านั้นที่สนองเจตนารมณ์ของเรา
จากมนุษย์นับหมื่นแสนของมวลมนุษย์ เราเลือกคนเหล่านั้นที่ใส่ใจในหัวใจของเรา
เราเลือกดวงดาวที่ดีที่สุดจากดวงดาวทั้งหมดทั้งมวล ด้วยผลจากการนั้น
จึงได้เพิ่มลำแสงริบหรี่ของความสว่างให้กับราชอาณาจักรของเรา เราดำเนินไปบนแผ่นดินโลก
กระจายสุคนธรสของเราไปทุกหนทุกแห่ง และในทุกๆ แห่ง เราทิ้งรูปสัณฐานของเราไว้ข้างหลัง
แต่ละแห่งจะมีเสียงดังก้องด้วยเสียงของเรา ผู้คนทุกแห่งอ้อยอิ่งอยู่กับทัศนียภาพอันงดงามของเมื่อวานนี้
ด้วยว่ามนุษยชาติทั้งมวลกำลังจดจำอดีต...

มนุษยชาติทั้งมวลถวิลหาที่จะได้เห็นใบหน้าของเรา แต่เมื่อเราลงมาในสถานะบุคคลบนแผ่นดินโลก
พวกเขาทั้งหมดเกลียดชังการมาถึงของเรา และพวกเขาขับไล่การมาถึงของความสว่าง
ราวกับว่าเราคือศัตรูของมนุษย์ในสวรรค์ มนุษย์ทักทายเราด้วยแสงของฝ่ายตั้งรับในดวงตาของเขา

และยังคงตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะมีแผนอื่นๆ สำหรับเขา
เพราะมนุษย์คำนึงถึงเราว่าเป็นเพื่อนที่ไม่รู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่ง
พวกเขารู้สึกกลัวกับที่เราเก็บจำเจตนาที่จะมาพวกเขาตามอำเภอใจ ในสายตาของมนุษย์
เรคือศัตรูที่เป็นอันตรายถึงตายผู้หนึ่ง เมื่อได้ลิ้มรสความอบอุ่นของเราในท่ามกลางหายนะแล้ว แม้กระนั้น
มนุษย์ยังคงไม่ตระหนักถึงความรักของเรา และยังคงแน่วแน่ที่จะขจัดเราออกไปและเยาะเย้ยทำร้ายเรา
ไม่มีทางเลยที่เราจะใช้ประโยชน์จากสภาพเงื่อนไขของเขาเพื่อลงมือกระทำการต่อต้านเขา
เรากลับโอบกอดมนุษย์ไว้ในความอบอุ่นของการสวมกอด เติมปากของเขาให้เต็มไปด้วยความหวาน
และให้ท้องของเขาอิ่มหนำด้วยอาหารจำเป็น
แต่เมื่อความเดือดดาลอันเต็มไปด้วยความโกรธของเราทำให้ภูเขาและแม่น้ำทั้งหลายสั่นสะเทือน
เราจะไม่มอบรูปแบบต่างๆ ของการช่วยเหลือเหล่านี้ให้กับเขาอีกต่อไป เพราะความขี้ลาดของมนุษย์ ในเวลานี้
เราจะโกรธมากขึ้น จะไม่ยอมให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงได้โอกาสกลับใจและ
ทอดทิ้งความหวังทั้งหมดของเราต่อมนุษย์เสีย
เราจะตรวจการลงทัณฑ์อันสาสมตามที่เขาสวมควรได้รับอย่างเต็มที่มาก ในเวลานี้
เสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบจะส่องแสงวาวและคำรามกึกก้อง ดุจคลื่นในมหาสมุทรที่โหมกระหน่ำด้วยโทสะ
เช่นเดียวกับภูเขานับหมื่นนับพันลูกที่พังทลายลงมา เพราะการเป็นกบฏของเขา
มนุษย์จึงถูกทำให้ล้มลงโดยเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างอื่นๆ
จะถูกทำลายล้างในการกระหน่ำเล่นงานของเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ
และทั้งจักรวาลจะลงมาสู่ความอลหม่านอย่างฉับพลันทันที
และสิ่งทรงสร้างจะไร้ความสามารถที่จะฟื้นฟูลมหายใจของชีวิตดั้งเดิมได้
กลุ่มมนุษย์จำนวนนับหมื่นแสนจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงเสียงคำรามกึกก้องของฟ้าร้องได้
ในท่ามกลางแสงวาวของฟ้าแลบ มนุษย์กลุ่มใหญ่กลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ล้มลงสู่กระแสน้ำที่ไหลมาโดยฉับพลัน
ถูกพัดพาไปโดยกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่ตกลงมาจากภูเขา ทันใดนั้นเอง โลกของ “พวกมนุษย์”
ก็มาบรรจบกันในสถานที่ซึ่งเป็น “บ้านปลาย” ของมนุษย์ ซากศพมากมายไหลลงสู่ผิวน้ำของมหาสมุทร
มนุษยชาติทั้งมวลไปห่างไกลจากเราเพราะความพิโรธของเรา
ด้วยว่ามนุษย์ได้กระทำบาปต่อแก่นแท้แห่งวิญญาณของเรา และการกบฏของเขาทำให้เราขุ่นเคือง
แต่ในสถานที่ต่างๆ ที่ไม่มีน้ำ มนุษย์คนอื่นๆ
ยังคงชื่นชมคำสัญญาที่เราได้มอบให้กับพวกเขาท่ามกลางเสียงหัวเราะและเสียงเพลง
เมื่อผู้คนทั้งหมดพากันนั่งเงียบ เราก็ฉายแสงที่ส่องประกายแห่งความสว่างออกมาต่อหน้าต่อตาของพวกเขา
เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงได้กลายเป็นชัดเจนในจิตใจและกลายเป็นสดใสในดวงตา

ไม่เต็มใจที่จะนั่งเฝ้าอยู่เรื่อยไปอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้เอง
ความรู้สึกลึกลับด้านจิตวิญญาณจึงถูกรวบรวมไว้ในหัวใจของพวกเขาทันที ขณะที่การนี้เกิดขึ้น
มนุษยชาติทั้งมวลได้รับการฟื้นคืนชีพ โดยที่ละทิ้งความคับข้องใจที่ไม่ได้พูดถึงของพวกเขา
มนุษย์ทั้งหมดเข้ามาต่อหน้าเรา เมื่อได้รับโอกาสรอดชีวิตอีกครั้งหนึ่งไปแล้วโดยผ่านทางวณะที่เราประกาศ
นี่เป็นเพราะมนุษย์ทุกคนปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอยู่บนโคมหน้าของแผ่นดินโลก ถึงกระนั้นก็ดี
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยมีเจตนาจะดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ของเราบ้าง?
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยเปิดเผยถึงสิ่งต่างๆ
ที่แสนวิเศษในตัวเขาเองที่เขาถวายเพื่อความชื่นชมยินดีของเราบ้าง?
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยได้สืบทอดกลิ่นหอมชวนใจของเราบ้าง? มนุษย์ทั้งปวงคือสิ่งต่างๆ
ที่หยาบกระด้างและไม่ได้รับการขัดเกลา กล่าวคือ ภายนอกพวกเขาดูเหมือนจะทำให้ตาพร่า
แต่แก่นแท้ของพวกเขาไม่ได้รักเราอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะ ในซอกหลืบลึกลงไป ในหัวใจมนุษย์
ไม่เคยมีองค์ประกอบใดของเราเลย มนุษย์ขาดพร่องเกินไป
นั่นคือเมื่อเปรียบเทียบกับเราก็เหมือนว่าจะเปิดเผยถึงหัวใจใหญ่ซึ่งกว้างใหญ่พอๆ
กับความกว้างใหญ่ที่อยู่ระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก ถึงกระนั้น
เราก็ไม่ทำลายจุดที่อ่อนแอและเปราะบางของมนุษย์
อีกทั้งเราก็จะไม่เย้ยหยันเขาเพราะความขาดตกบกพร่องทั้งหลายของเขา
มือของเราได้กระทำการบนแผ่นดินโลกมานับเป็นพันๆ ปี และตลอดช่วงเวลาทั้งหมด
สายตาของเราคอยดูแลคุ้มกันมนุษยชาติทั้งมวล
ถึงกระนั้นเราก็ไม่เคยเอาชีวิตมนุษย์สักชีวิตเดียวมาเล่นอย่างไม่ตั้งใจราวกับว่าเป็นของเล่น
เราเฝ้าสังเกตความเจ็บปวดที่มนุษย์ได้รับไว้และเข้าใจถึงราคาที่เขาได้จ่าย ขณะที่เขายืนต่อหน้าเรา
เราไม่ปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์แปลกใจเพื่อจะทดสอบเขา
อีกทั้งเราไม่ปรารถนาที่จะมอบสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์แก่เขาด้วยเช่นกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ตลอดเวลานี้
เราได้จัดเตรียมให้กับมนุษย์และมอบให้แก่เขาเท่านั้น ดังนั้นเอง ทั้งหมดที่มนุษย์ชื่นชมก็คือพระคุณของเรา
มันคือความไพบูรณ์ทั้งหมดที่มาจากมือของเรา เพราะเราอยู่บนแผ่นดินโลก
มนุษย์จึงไม่เคยได้ทนทุกข์กับความทรمانจากความหิวโหย ตรงกันข้าม เราปล่อยให้มนุษย์ได้รับสิ่งต่างๆ
จากมือของเราที่เขาอาจจะได้ชื่นชม และเราปล่อยให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายในพรของเรา
มวลมนุษย์ทั้งปวงไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทดสอบของเราหรอกหรือ?
เช่นเดียวกับที่มีความอุดมสมบูรณ์ในส่วนลึกของภูเขา และมีความสมบูรณ์ของสิ่งต่างๆ
ให้ชื่นชมในห้วงน้ำทั้งหลาย

ผู้ที่ใช้ชีวิตภายในวณะของเราในวันนี้ไม่มีอาหารให้ได้ขอบคุณและลี้มรสมาขึ้นไปอีกหรือหรือ?
เราอยู่บนแผ่นดินโลก และมวลมนุษย์ขึ้นชมพรของเราบนแผ่นดินโลก เมื่อเราทิ้งแผ่นดินโลกไว้ข้างหลัง
ซึ่งเป็นเวลาทำงานของเราถึงซึ่งความครบบริบูรณ์ของมันด้วยเช่นกัน
มนุษยชาติจะไม่ได้รับการผ่อนผันของเราอีกต่อไปเพราะความอ่อนแอของพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 17” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 227

พวกเจ้าเกลียดชังพญานาคใหญ่สีแดงอย่างแท้จริงไหม? พวกเจ้าเกลียดชังมันอย่างจริงใจโดยแท้จริงไหม?
เหตุใดเราจึงได้ถามพวกเจ้าหลายครั้งเหลือเกิน? เหตุใดเราจึงถามคำถามนี้กับพวกเจ้าต่อไป ซ้ำแล้วซ้ำเล่า?
มีรูปลักษณะอะไรของพญานาคใหญ่สีแดงในหัวใจของพวกเจ้า? มันได้ถูกลบออกไปแล้วจริงหรือ?

พวกเจ้าไม่คำนึงถึงมันว่าเป็นบิดาของพวกเจ้าอย่างแท้จริงหรือ?

ผู้คนทั้งหมดควรล่วงรู้เจตนารมณ์ของเราในคำถามต่างๆ ของเรา มันไม่ใช่เพื่อยั่วความโกรธของผู้คน
อีกทั้งไม่ใช่เพื่อยุยงให้เกิดการกบฏท่ามกลางมนุษย์ อีกทั้งไม่ใช่เพื่อที่มนุษย์อาจพบเจอทางออกของเขาเอง
แต่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนทั้งหมดปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของพญานาคใหญ่สีแดง
ถึงกระนั้นก็ไม่ควรมีผู้ใดกระวนกระวายใจ ทั้งหมดย่อมจะสำเร็จลุล่วงโดยวณะของเรา

ไม่มีมนุษย์คนใดอาจมีส่วนร่วม และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำงานที่เราจะดำเนินการ

เราจะเชิดอากาศของแผ่นดินทั้งหมดจนสะอาดและกำจัดร่องรอยทั้งหมดของพวกมารบนแผ่นดินโลก

เราได้เริ่มต้นแล้ว และเราจะตั้งต้นขั้นตอนแรกของการงานแห่งการติสอนของเราในที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง
ด้วยเหตุนี้ จะเห็นได้ว่าการติสอนของเราได้บังเกิดแก่ทั่วทั้งจักรวาล

และจะเห็นได้ว่าพญานาคใหญ่สีแดงกับพวกวิญญาณที่มีมลทินทุกประเภทจะไม่มีพลังอำนาจที่จะหลีกหนีจากการ
ติสอนของเรา เพราะเราเฝ้ามองแผ่นดินทั้งหมด เมื่องานของเราบนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น นั่นคือ

เมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษามาถึงบทวสาน เราจะติสอนพญานาคใหญ่สีแดงอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

ผู้คนของเราจะได้เห็นการที่เราติสอนพญานาคใหญ่สีแดงด้วยความชอบธรรมอย่างแน่นอน

พวกเขาจะรินการสรรเสริญออกมาเพราะความชอบธรรมของเราอย่างแน่นอน

และจะถวายสารุกรานามอันบริสุทธิ์ของเราตลอดกาลอย่างแน่นอนเพราะความชอบธรรมของเรา ด้วยเหตุนี้

พวกเจ้าย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

และย่อมจะสรรเสริญเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะทั่วทั้งแผ่นดินต่างๆ ตลอดชั่วกาลนาน!

เมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษาไปถึงขีดสุดของมัน เราจะไม่เร่งรีบที่จะสรุปปีติงานของเรา

แต่จะผสมกลมกลืนหลักฐานของยุคสมัยแห่งการติสอนลงไปด้วย

และเปิดโอกาสให้คนของเราทั้งหมดเห็นหลักฐานนี้ ในการนี้ย่อมจะเกิดดอกผลมากขึ้น

หลักฐานนี้เป็นวิถีทางที่เราใช้ติสอนพญานาคใหญ่สีแดง

และเราจะทำให้คนของเราเห็นมันด้วยตาของพวกเขาเอง เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้จักอุปนิสัยของเรามากขึ้น

เวลาที่คนของเราชื่นชมเราคือตอนที่พญานาคใหญ่สีแดงถูกติสอน

การทำให้ผู้คนของพญานาคใหญ่สีแดงลุกฮือและก่อกบฏต่อมันเป็นแผนการของเรา

และนี่คือวิธีการที่เราใช้เพื่อให้คนของเรามีความเพียบพร้อม
และเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่สำหรับคนของเราทั้งหมดที่จะเติบโตในชีวิต

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 28” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 228

เมื่อดวงจันทร์ที่เจดข้าปรากฏขึ้น คำคินอันเจียบสงบก็พังทลายโดยพลัน แม้ว่าดวงจันทร์จะขาดเป็นริ้ว
แต่มนุษย์ก็ร่าเริงดี และนั่งอย่างเปี่ยมสันติสุขใต้แสงจันทร์ คัมคำจากอันสวงามเคียงข้างแสงจันทร์
มนุษย์ไม่สามารถบรรยายอารมณ์ของเขาได้ มันเป็นราวกับว่าเขาปรารถนาที่จะโยนความคิดต่างๆ
ของเขากลับสู่อดีต ราวกับว่าเขาปรารถนาที่จะมองไปข้างหน้าสู่อนาคต ราวกับว่าเขากำลังชื่นชมปัจจุบัน
รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา และท่ามกลางอากาศน่าสบายมีกลิ่นอันสดชื่นแทรกซึมอยู่
ขณะที่สายลมอ่อนๆ เริ่มพัดโชย มนุษย์ก็ได้กลิ่นสุคนธธอันหอมหวาน และดูเหมือนว่ามันจะทำให้เขามีเม
ไว้ความสามารถที่จะปลูกเร้าตัวเอง นี่เองคือเวลาที่เรามาท่ามกลางมนุษย์ด้วยตัวเราเอง
และมนุษย์มีสำนึกรับรู้เพิ่มสูงขึ้นต่อกลิ่นหอมเข้มข้นนั้น และด้วยเหตุนี้
มนุษย์ทั้งปวงจึงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางสุคนธธอันหอมหวานนี้ เรามีสันติสุขกับมนุษย์
มนุษย์มีชีวิตในความปรองดองกับเรา เขาจะไม่เบี่ยงเบนอีกต่อไปในความคำนึงที่เขามีถึงเรา
เราจะไม่ตัดแต่งความขาดตกบกพร่องต่างๆ ของมนุษย์อีกต่อไป
จะไม่มีสีหน้าเป็นทุกข์บนใบหน้าของมนุษย์อีกต่อไป และความตายจะไม่คุกคามมวลมนุษย์ทั้งปวงอีกต่อไป
วันนี้เราก้าวหน้าไปพร้อมกับมนุษย์สู่ยุคแห่งการติสอน ไปข้างหน้าเคียงข้างกันกับเขา เรากำลังทำงานของเรา
กล่าวคือ เราฟาดคทาของเราลง ท่ามกลางมนุษย์และมันก็ตกลงบนสิ่งที่ปกคลุมอยู่ในมนุษย์
ในสายตาของมนุษย์ คทาของเราดูเหมือนจะมีพลังอำนาจพิเศษ กล่าวคือ
มันเข้าตีพวกที่เป็นศัตรูของเราทั้งหมดและไม่ละเว้นพวกเขาง่ายๆ ท่ามกลางพวกที่ต่อต้านเราทั้งหมด
คทาทำหน้าที่ที่มีมาแต่กำเนิดของมัน
บรรดาผู้ที่อยู่ในมือของเราทั้งหมดยอมปฏิบัติตามหน้าที่ของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเรา
และพวกเขาไม่เคยได้เยาะเย้ยท้าทายความปรารถนาของเราหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของพวกเขา
ผลลัพธ์คือห้วงน้ำจะคำราม ภูเขาจะพังทลาย แม่น้ำใหญ่จะแยกสลาย
มนุษย์จะโน้มเอียงเข้าหาการเปลี่ยนแปลงตลอดไป ดวงอาทิตย์จะสลับ ดวงจันทร์จะมีดมัว
มนุษย์จะไม่มีวันแห่งการมีชีวิตอยู่ในสันติสุขอีกต่อไป จะไม่มีเวลาแห่งความสงบเจียบบนแผ่นดินอีกต่อไป
ฟ้าสวรรค์จะไม่มีทางสงบและนิ่งเจียบอีก และย่อมจะไม่สูญหนอีกต่อไป
ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และจะฟื้นฟูรูปลักษณ์ดั้งเดิมของพวกเขา
ครอบครัวทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน
และประชาชาติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ
วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามภกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว
จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก ทั้งหมดที่เคยมีบนแผ่นดินโลกจะถูกเราทุบแตกละเอียด

เราไม่ให้โอกาสผู้คนปลดปล่อยอารมณ์ของพวกเขา

เพราะเราปราศจากอารมณ์และได้รู้สึกถึงภัยอารมณ์ของผู้คนในระดับสุดขีด เป็นเพราะอารมณ์ระหว่างผู้คน

เราจึงได้ถูกโยนไปไว้ข้างหนึ่ง และด้วยเหตุนี้ เราจึงได้กลายเป็น “คนอื่น” ในสายตาของพวกเขา

เป็นเพราะอารมณ์ระหว่างผู้คน เราจึงได้ถูกลืม เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงฉวยโอกาสที่จะเรียนรู้

“มโนธรรม” ของเขา เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงหนี้อย่างยากกับการติสอนของเราเสมอ

เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงเรียกเราว่าใจร้ายและไม่ยุติธรรม

และพูดว่าเราไม่ใส่ใจความรู้สึกของมนุษย์ในการที่เราจัดการสิ่งต่างๆ เรามีญาติบนแผ่นดินโลกด้วยหรือ?

ใครได้เคยทำงานหามรุ่งหามค่ำเหมือนกับเรา โดยไม่คิดถึงอาหารหรือการหลับนอน

เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา? มนุษย์จะสามารถเทียบกับพระเจ้าได้อย่างไร?

มนุษย์จะเข้ากันได้กับพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าผู้ทรงสร้างจะสามารถเป็นประเภทเดียวกันกับมนุษย์ผู้ถูกสร้างได้อย่างไร?

เราจะสามารถใช้ชีวิตและกระทำการพร้อมกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกเสมอได้อย่างไร?

ผู้ใดเล่าจะมีความสามารถรู้สึกกังวลสนใจในหัวใจของเรา? คำอธิษฐานของมนุษย์หรือ?

ครั้งหนึ่งเราเคยตกลงที่จะร่วมกับมนุษย์และเดินไปด้วยกันกับเขา—และใช่

จวบจนวันนี้มนุษย์ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้ความเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของเรา

แต่จะมีสักวันไหมที่มนุษย์สามารถแยกตัวเขาเองจากความเอาใจใส่ของเรา?

แม้ว่ามนุษย์ไม่เคยได้สร้างภาระให้กับตัวเขาเองด้วยการกังวลสนใจในหัวใจของเรา

แต่ผู้ใดเล่าจะสามารถมีชีวิตในแผ่นดินที่ไร้ความสว่างได้?

เป็นเพียงเพราะพรของเราเท่านั้นมนุษย์จึงได้มีชีวิตมาจนกระทั่งวันนี้

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 28” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 229

ประเทศทั้งหลายอยู่ในความวุ่นวายอย่างยิ่ง เพราะคทาของพระเจ้าได้เริ่มเล่นบทบาทของมันบนแผ่นดินโลก พระราชกิจของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในสภาวะของแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ห้วงน้ำจะคำราม ภูเขาจะพังทลาย แม่น้ำใหญ่จะแยกสลาย” นี่เป็นงานแรกเริ่มของคทาบนแผ่นดินโลก ด้วยผลลัพธ์คือ “ครอบครัวทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน

และประชาชาติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ

วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามีกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก ทั้งหมดที่เคยมีบนแผ่นดินโลกจะถูกเราทุบแตกละเอียด

เช่นนี้จะป็นสภาวะทั่วไปของครอบครัวทั้งหลายบนแผ่นดินโลก โดยธรรมชาติแล้ว

นั้นย่อมไม่สามารถเป็นสภาวะของพวกเขาทั้งหมด แต่เป็นสภาวะของพวกเขาส่วนใหญ่ ในทางด้านหนึ่ง นั้นกำลังอ้างอิงถึงรูปการณ์แวดล้อมที่ผู้คนของกระแสนี้จะมีประสบการณ์ด้วยในอนาคต นั้นบอกล่วงหน้าว่า เมื่อพวกเขาได้ก้าวผ่านการทดสอบแห่งพระวณะและผู้ไม่เชื่อได้อยู่ภายใต้มหันตภัยแล้ว

ก็จะไม่มีความสัมพันธ์อันครอบครัวท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป

พวกเขาทั้งหมดจะเป็นผู้คนของชินิม และทั้งหมดจะซื่อสัตย์ในราชอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามีกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก และดังนั้น ครอบครัวของผู้คนบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน ฝึกเป็นชิ้นๆ และนี่จะเป็นพระราชกิจสุดท้ายที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์

และเพราะพระเจ้าจะทรงเผยแผ่พระราชกิจนี้ไปทั่วเอกภพ พระองค์ย่อมทรงใช้โอกาสนี้ทำให้คำว่า “อารมณ” ชัดเจนสำหรับผู้คน ด้วยเหตุนี้

จึงเปิดโอกาสให้พวกเขาเห็นว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคือการฉีกครอบครัวของผู้คนทั้งหมดให้ขาดจากกัน

และแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้การทดสอบเพื่อแก้ปัญหา “ความขัดแย้งในครอบครัว”

ทั้งหมดท่ามกลางมวลมนุษย์ ไม่เช่นนั้นแล้ว

คงจะไม่มีทางที่จะปิดตัวส่วนสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ส่วนสุดท้ายของพระวณะของพระเจ้าคือแผ่ความอ่อนแอที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมวลมนุษย์—

พวกเขาทั้งหมดมีชีวิตอยู่ในอารมณ—และดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงหลีกเลี่ยงพวกเขาแม้เพียงคนเดียว

และทรงเปิดโปงความลับที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของมวลมนุษย์ทั้งปวง

เหตุใดจึงยากที่ผู้คนจะแยกตัวเองออกจากอารมณ?

การทำเช่นนั้นล้าเลศกว่ามาตรฐานทั้งหลายแห่งมโนธรรมหรือ?

มโนธรรมสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงได้หรือ?

อารมณ์สามารถช่วยให้ผู้คนผ่านความทุกข์ยากได้หรือไม่? ในสายพระเนตรของพระเจ้า

อารมณ์เป็นศัตรูของพระองค์—นี่ไม่ได้ถูกแถลงไว้อย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 28” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 230

พระวณะของพระเจ้าทั้งหมดมีพระอุปนิสัยบางส่วนของพระองค์อยู่ในนั้น
พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่สามารถแสดงออกในพระวณะได้อย่างครบถ้วน
ซึ่งเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นแล้วว่าในพระองค์นั้นมีความมั่งคั่งมากเพียงใด ไม่ว่าจะอย่างไรแล้ว
สิ่งที่ผู้คนมองเห็นและสัมผัสได้ก็มีจำกัด เช่นเดียวกับความสามารถของผู้คน
ถึงแม้ว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีความชัดเจน ผู้คนก็ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจได้อย่างครบถ้วน
จนนำพระวณะเหล่านี้มาเป็นตัวอย่าง: “ในแสงสว่างวาบของฟ้าแลบ สัตว์ทุกตัวถูกเผยรูปร่างที่แท้จริงของมัน
ดังนั้น เมื่อได้รับความกระจ่างด้วยความสว่างของเรา
มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้งเช่นกัน โอ้ โลกเก่าๆ
อันเสื่อมทราม! ในที่สุด มันได้ล้มคว่ำลงไปในน้ำโสโครก และด้วยการจมลงไปอยู่ใต้พื้นผิว
จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม!” พระวณะทั้งหมดของพระเจ้ามีการทรงเป็นของพระองค์อยู่ในนั้น
และแม้ว่าผู้คนทุกคนจะตระหนักถึงพระวณะเหล่านี้ แต่ไม่เคยมีใคร ได้รับความหมายของพระวณะเลย
ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว ทุกคนที่ต้านทานพระองค์ล้วนเป็นศัตรูของพระองค์ กล่าวคือ
พวกที่เป็นของวิญญาณชั่วก็คือสัตว์ทั้งหลายนั่นเอง จากการนี้
คนเราสามารถสังเกตเห็นสภาวะที่แท้จริงของคริสตจักรได้
มนุษย์ทั้งปวงได้รับความกระจ่างโดยพระวณะของพระเจ้า และในความสว่างนี้
พวกเขาตรวจสอบตนเองโดยมิได้อยู่ภายใต้การสั่งสอนหรือการติสอนหรือการถอดถอนของผู้อื่นโดยตรง
โดยมิได้อยู่ภายใต้วิธีการทำสิ่งทั้งหลายแบบมนุษย์คนอื่นๆ และโดยไม่ได้อ่านมาบังชี้สิ่งทั้งหลายแต่อย่างใด
จาก “มุมมองแบบจุลทรรศน์” พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนมากจริงๆ
แล้วว่ามีอาการป่วยมากเพียงใดภายในของพวกเขา ในพระวณะของพระเจ้านั้น
วิญญาณทุกประเภทถูกแบ่งกลุ่มและถูกเผยออกมาในรูปลักษณะดั้งเดิมของมัน
วิญญาณของทูตสวรรค์ทั้งหลายมีความกระจ่างและความรู้แจ้งมากกว่า ดังนั้น พระวณะของพระเจ้าจึงมีว่า
“มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้ง”
พระวณะเหล่านี้ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายที่พระเจ้าทรงสัมฤทธิ์แน่นอนว่า สำหรับช่วงขณะนี้
ผลลัพธ์นี้ยังไม่อาจสัมฤทธิ์ได้อย่างครบถ้วน—มันเป็นเพียงการชิมลาง
ซึ่งจะสามารถมองเห็นน้ำพระทัยพระเจ้าได้โดยผ่านทางสิ่งนี้
พระวณะเหล่านี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนจำนวนมากจะهلكสลายภายในพระวณะของพระเจ้า
และจะถูกทำให้พ่ายแพ้ในกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปแห่งการทำให้ผู้คนทั้งปวงสะอาดบริสุทธิ์ ในที่นี้ คำว่า
“[มัน] จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม!” ไม่ได้ขัดแย้งกับการที่พระเจ้ากำลังทรงทำลายโลกด้วยไฟ และ “ฟ้าแลบ”

อ้างอิงถึงพระพิโรธของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยพระพิโรธอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ออกมา
จะส่งผลลัพธ์ให้ทั้งโลกได้รับประสบการณ์กับความวิบัติทุกชนิด เช่น ภูเขาไฟระเบิด
เมื่อยืนอยู่บนที่สูงขึ้นในท้องฟ้า จะสามารถมองเห็นว่าบนแผ่นดินโลกนั้น
ความหายนะทุกรูปแบบเข้าใกล้มวลมนุษย์ทั้งปวงมากขึ้นทุกวัน เมื่อมองลงมาจากบนที่สูง
แผ่นดินโลกแสดงให้เห็นฉากต่างๆ อันหลากหลาย เช่น ฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนแผ่นดินไหว
ไฟเหลวพวยพุ่งแบบไม่มีการบอกกล่าว ลาวาไหลไปอย่างอิสระ ภูเขาทั้งหลายยับเยิน
และแสงเย็นส่องระยิบระยับไปทั่ว ทว่าทั้งโลกได้จมลงสู่เปลวเพลิง
นี่คือฉากเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์
และนั่นคือเวลาแห่งการพิพากษาของพระองค์
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีเลือดเนื้อจะไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงไปได้ ด้วยเหตุนี้
จึงไม่จำเป็นต้องใช้สงครามระหว่างประเทศทั้งหลายและความขัดแย้งระหว่างผู้คนเพื่อที่จะทำลายทั้งโลก
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น โลกกลับจะ “ชื่นชมตัวมันเองอย่างมีจิตสำนึก” ภายในแปลแห่งการเตือนของพระเจ้า
ไม่มีสักคนที่จะสามารถหลีกเลี่ยงได้ ทุกๆ คนต้องประสบพบผ่านความทุกข์ยากสาหัสที่ทุกคน หลังจากนั้น
ทั่วทั้งจักรวาลจะส่งประกายด้วยรัศมีอันพิสุทธิ์อีกครั้ง และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง
และพระเจ้าจะทรงอยู่ในการหยุดพักเหนือจักรวาล และแต่ละวันจะทรงอำนวยพระพรแก่มวลมนุษย์ทั้งปวง
ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้างว้างอย่างเหลือทน แต่จะฟื้นคืนพลังที่มันไม่เคยมีนับตั้งแต่การทรงสร้างโลก และการมาของ
“วันที่หก” จะเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระชนม์ชีพใหม่ ทั้งพระเจ้าและมวลมนุษย์จะเข้าสู่อการหยุดพัก
และจักรวาลจะไม่ขุ่นมัวหรือโศโครกอีกต่อไป แต่จะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสว่า
“แผ่นดินโลกจะเลิกละหนึ่งไม่ไหวติงและเงียบสงัดเป็นตายอีกต่อไป
สวรรค์จะไม่อ้างว้างและเศร้าโศกอีกต่อไป”
ในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่เคยมีความไม่ชอบธรรมหรืออารมณ์แบบมนุษย์ หรืออุปนิสัยเสื่อมทรามใดๆ
ของมวลมนุษย์ เพราะการรบกวนของชาดานไม่มีอยู่ที่นั่น “ประชากร”
ทั้งหมดล้วนสามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า และชีวิตในสวรรค์คือชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นบานยินดี
บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดในสวรรค์จะมีพระปรีชาญาณและพระเกียรติของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 18” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 231

อาจกล่าวได้ว่าถ้อยคำรสของวันนี้ทั้งหมดเป็นการพยากรณ์เรื่องอนาคตทั้งหลาย
ถ้อยคำรสเหล่านี้เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงทำการจัดการเตรียมการสำหรับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าทรงเกือบจะได้เสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในผู้คนแห่งคริสตจักร
และหลังจากนั้นพระองค์ก็จะทรงปรากฏเบื้องหน้าผู้คนทั้งหมดด้วยความเดือดดาล ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า
“เราจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกยอมรับรู้ถึงการกระทำของเรา และกิจการของเราจะได้รับการพิสูจน์เบื้องหน้า
‘บัลลังก์พิพากษา’ เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการยอมรับรู้ท่ามกลางผู้คนทั่วแผ่นดินโลก
ซึ่งทั้งหมดจะยอมจำนน” เจ้าได้เห็นสิ่งใดในพระวณะเหล่านี้ไหม?
ในนี้คือบทสรุปความของส่วนถัดไปของพระราชกิจของพระเจ้า
ก่อนอื่นพระเจ้าจะทำให้สุนัขเผ่ายามทั้งหมดที่ใช้พลังอำนาจทางการเมือง
ปักใจเชื่ออย่างจริงใจและพระองค์จะทำให้พวกมันก้าวถอยหลังจากเวทีแห่งประวัติศาสตร์ด้วยความสมัครใจขอ
พวกมันเอง ไม่มีวันต่อสู้เพื่อสถานะอีก และไม่มีวันมีส่วนร่วมในกลอุบายและแผนร้ายอีก
พระราชกิจนี้ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นผ่านทางพระเจ้า โดยการยกระดับความวิบัติต่างๆ นานาบนแผ่นดินโลก
แต่ฉันไม่ใช่ว่าพระเจ้าจะทรงปรากฏเลย ณ เวลา
ประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงจะยังคงเป็นแผ่นดินแห่งความโสมม
และดังนั้นพระเจ้าจึงจะไม่ทรงปรากฏพระองค์ แต่จะเพียงแค่ทรงออกมาในรูปของการทดสอบเท่านั้น
เช่นนั้นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ ในระหว่างเวลานี้
พวกที่อาศัยอยู่ในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งหมดจะทนทุกข์กับหายนะ
ซึ่งโดยธรรมดาแล้วจะรวมถึงราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก (คริสตจักร) ด้วย
นี่เป็นเวลาแน่แท้ที่ข้อเท็จจริงจะปรากฏออกมา และดังนั้นผู้คนทั้งหมดจึงผ่านประสบการณ์กับมัน
และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ พระเจ้าได้ทรงลิขิตการนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว
มันเป็นเพราะขั้นตอนนี้ของพระราชกิจอย่างแน่นอนที่พระเจ้าตรัสว่า
“บัดนี้เป็นเวลาที่จะดำเนินการแผนการอันใหญ่หลวงให้เสร็จสิ้น”
เพราะในอนาคตจะไม่มีการมีคริสตจักรบนแผ่นดินโลก และสืบเนื่องจากการมาถึงของมหันตภัย
ผู้คนจึงจะเพียงแต่สามารถคิดถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา และจะเพิกเฉยต่อสิ่งอื่นทุกสิ่ง
และมันจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะชื่นชมพระเจ้าท่ามกลางมหันตภัย ด้วยเหตุนี้
ผู้คนจึงถูกขอให้รักพระเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมดของพวกเขาในระหว่างเวลาที่น่าอัศจรรย์นี้
เพื่อให้พวกเขาไม่พลาดโอกาส เมื่อข้อเท็จจริงนี้ผ่านพ้น
พระเจ้าจะได้ทรงทำให้พญานาคใหญ่สีแดงพ่ายแพ้อย่างถึงที่สุดแล้ว

และด้วยเหตุนี้งานแห่งคำพยานของประชากรของพระเจ้าย่อมมาถึงบทอวาน หลังจากนั้น
พระเจ้าย่อมทรงตั้งต้นขึ้นตอนถัดไปของพระราชกิจ โดยทำลายประเทศของพญานาคใหญ่สีแดง
และในท้ายที่สุดก็ตอกตริ่งผู้คนทั่วทั้งจักรวาลแบบห้อยหัวลงบนกางเขน
ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง—
เหล่านี้คือขั้นตอนในอนาคตของพระราชกิจของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
พวกเจ้าควรพยายามทำดีที่สุดของพวกเจ้าเพื่อรักพระเจ้าในสภาพแวดล้อมที่เปี่ยมสันติสุขนี้
ในอนาคตเจ้าจะไม่มีโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าอีกแล้ว
เนื่องจากผู้คนมีเพียงแค่อีกโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้น เมื่อพวกเขาดำรงชีวิตในอีกโลกหนึ่ง
จะไม่มีผู้ใดพูดถึงการรักพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างหรือ?
และดังนั้นพวกเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างวันเวลาแห่งชีวิตของพวกเจ้า? เจ้าเคยได้นึกถึงการนี้ไหม?
เจ้ากำลังรอคอยจนกระทั่งหลังจากที่เจ้าตายจึงจะรักพระเจ้าหรือ? นี่ไม่ใช่การพูดที่ไร้สาระหรือ? วันนี้
เหตุใดเจ้าจึงไม่ได้ตามเสาะหาการรักพระเจ้า?
การรักพระเจ้าขณะที่ยังคงไม่ว่างสามารถเป็นความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้าได้หรือ?
สาเหตุที่มีการพูดว่าขั้นตอนนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าย่อมมาถึงบทอวานในไม่ช้าเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงมี
คำพยานต่อหน้าชาตแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นที่มนุษย์ต้องทำอะไร
มนุษย์เพียงแค่ออกขอให้ไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าในหลายปีที่เขามีชีวิต—นี่คือกุญแจ
เพราะข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าไม่สูง และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะมีความวิตกกังวลที่เผ่าผลาญอยู่ในพระทัยของพระองค์
พระองค์จึงได้ทรงเปิดเผยบทสรุปความของขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจก่อนที่ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจะได้
เสร็จสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีเวลามากเพียงใด
หากพระเจ้าไม่ทรงกระวนกระวายในพระทัยของพระองค์ พระองค์จะตรัสพระวจนะเหล่านี้แต่เนิ่นๆ
เช่นนี้หรือ? เป็นเพราะเวลาที่มีอยู่นั้นเองที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้
มีการหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถรักพระเจ้าด้วยสุดหัวใจของพวกเจ้า ด้วยสุดจิตใจของพวกเจ้า
และด้วยพลกำลังทั้งหมดของพวกเจ้า ในแบบเดียวกันกับที่พวกเจ้าทะนุถนอมชีวิตของพวกเจ้าเอง
นี่ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายที่สุดหรือ? เจ้าจะสามารถพบเจอความหมายของชีวิตได้จากที่อื่นได้อีก?
เจ้าไม่ใช่กำลังตาบอดเหลือเกินหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะรักพระเจ้าหรือไม่?
พระเจ้าทรงควรค่าต่อความรักของมนุษย์ไหม? ผู้คนควรค่าต่อความรักบูชาของมนุษย์หรือไม่?
ดังนั้นเจ้าควรทำอะไร? จงรักพระเจ้าอย่างกล้าหาญ โดยไม่อึดออด
และมองให้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรกับเจ้า จงมองเห็นว่าพระองค์จะทรงสังหารเจ้าหรือไม่ โดยสรุปแล้ว

ภารกิจแห่งการรักพระเจ้าสำคัญมากกว่าการคัดลอกและการเขียนบันทึกสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า
เจ้าควรให้ตำแหน่งแรกแก่สิ่งซึ่งสำคัญที่สุด เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจมีคุณค่ามากขึ้นและเต็มไปด้วยความสุข
และจากนั้นเจ้าควรรอคอย “การตัดสินใจ” ของพระเจ้าสำหรับเจ้า
เรากล่าวว่าแผนการของเจ้าจะรวมถึงการรักของพระเจ้าหรือไม่
เราปรารถนาให้แผนการของทุกคนกลายเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงทำให้ครบบริบูรณ์
และให้แผนการเหล่านั้นทั้งหมดกลายเป็นจริง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 42” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

6. พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 232

เราชอบธรรม เราไว้วางใจได้ และเราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์!
เราจะเผยให้เห็นทันทีว่าผู้ใดเที่ยงแท้และผู้ใดเทียมเท็จ จงอย่าตระหนก
ทุกสรรพสิ่งทำงานสอดคล้องกับเวลาของเรา ผู้ใดต้องการเราอย่างจริงจัง และใครไม่ต้องการ—
เราจะบอกพวกเขา ทีละคน พวกเขาเพียงแต่ดูแลเรื่องการกินให้หมด ดื่มให้หมด
และเข้ามาใกล้ชิดเราเมื่อเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าเรา และเราจะทำงานของเราด้วยตัวเราเอง
จงอย่าวิตกกังวลไปกับการให้เกิดผลลัพธ์อันรวดเร็ว
งานของเราไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ในทันที ภายในงานนั้นมีขั้นตอนต่างๆ
ของเราและสติปัญญาของเรา และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมสติปัญญาของเราจึงสามารถเผยให้เห็นได้
เราจะให้พวกเขาได้เห็นสิ่งที่กระทำโดยมือของเรา—คือการลงโทษคนชั่วและมอบบำเหน็จรางวัลแก่คนดี
แน่นอนที่สุดว่าเราไม่โปรดปรานใครคนใด เจ้าผู้ซึ่งรักเราอย่างจริงจัง เราก็จะรักเจ้าอย่างจริงจัง
และสำหรับพวกที่ไม่รักเราอย่างจริงจัง ความโกรธของเราจะเกิดกับพวกเขาเรื่อยไป
เพื่อที่พวกเขาอาจจะจดจำไปจนชั่วกาลปาวสานว่าเราคือพระเจ้าเที่ยงแท้
พระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์ จงอย่ากระทำการวิธีหนึ่งต่อหน้าผู้อื่น
แต่กระทำการอีกวิธีหนึ่งลับหลังพวกเขา เรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำอย่างชัดเจน
และแม้ว่าเจ้าอาจจะหลอกผู้อื่นได้ แต่เจ้าไม่สามารถหลอกเราได้ เราเห็นทุกสิ่งอย่างชัดเจน
เป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะปกปิดสิ่งใด ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายในมือของเรา
อย่าคิดว่าตัวเจ้าเองเกลียดชังมากนักที่ทำการคำนวณเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าออกมาเพื่อความได้เปรียบของเจ้า
เราบอกเจ้าว่า ไม่ว่ามนุษย์อาจจะคิดวางแผนการมากมายเพียงใดก็ตาม
ไม่ว่าแผนเหล่านั้นจะเป็นจำนวนพันหรือเป็นจำนวนหมื่น
ในท้ายที่สุดพวกเขาก็ไม่สามารถหนีรอดจากฝ่ามือของเราได้ สรรพสิ่งและวัตถุทั้งหมดถูกควบคุมโดยมือของเรา
นับประสาอะไรกับคนๆ เดียว! จงอย่าพยายามหลบเลี่ยงเราหรือหลบซ่อน จงอย่าพยายามฉ้อโกงหรือปกปิด
เป็นไปได้อะไรที่เจ้ายังคงไม่เห็นวามบาปอันรุ่งโรจน์ของเรา ความโกรธของเราและการพิพากษาของเรา
ได้รับการเผยต่อสาธารณะแล้ว? ใครก็ตามที่ไม่ต้องการเราอย่างจริงจัง
เราก็จะพิพากษาพวกเขาทันทีและโดยไม่มีความปรานี ความสงสารของเราได้มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว
ไม่มีเหลืออีกแล้ว จงอย่าเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดอีกต่อไป และหยุดวิถีทางต่างๆ
อันป่าเถื่อนและบุ่มบ่ามของเจ้าเสีย

บุตรของเราเอ๋ย จงระมัดระวัง จงใช้เวลาอยู่ต่อหน้าเราให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม และเราจะควบคุมดูแลเจ้า
จงอย่าเกรงกลัว จงนำดาบสองคมที่คมกริบของเราออกมาและ—โดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา—

จงต่อสู้กับซาตานจนถึงที่สุด เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้า จงอย่ากังวล กล่าวคือ
ทุกสรรพสิ่งที่ปกปิดไว้จะถูกเปิดและเผยออกมา เราคือดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่างออกไป
ให้ความกระจ่างต่อความมืดทั้งหมดอย่างไร้ความปราณี การพิพากษาทั้งหมดทั้งสิ้นของเราได้ลงมาถึงแล้ว
คริสตจักรคือสนามรบ พวกเจ้าทั้งหมดควรเตรียมตัวพวกเจ้าเองให้พร้อม
และอุทิศการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของเจ้าให้กับการสู้รบอันเด็ดเดี่ยวครั้งสุดท้าย
เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้าอย่างแนบแน่น เพื่อที่เจ้าอาจจะได้ต่อสู้โดยมีชัยชนะเพื่อเราอย่างเต็มที่

จงรอบคอบ—ปัจจุบันหัวใจของผู้คนนั้นหลอกลวงและคาดเดาไม่ได้
และพวกเขาไม่มีหนทางที่จะได้รับความไว้วางใจของผู้คนอื่นๆ เลย มีแต่เราเท่านั้นที่ทำเพื่อพวกเจ้าอย่างบริบูรณ์
ไม่มีความหลอกลวงในเรา แค่นี้เพียงพียงพารา!
บรรดาบุตรของเราจะได้รับชัยชนะในการสู้รบอันเด็ดเดี่ยวครั้งสุดท้ายอย่างแนบแน่น
และซาตานจะต้องออกมาเพื่อต่อสู้คืนรบแบบถึงเป็นถึงตายอย่างแนบแน่นที่สุด จงอย่าได้มีความเกรงกลัว!
เราคือพลังของเจ้า และเราคือทุกสิ่งของเจ้า จงอย่าคิดถึงสิ่งต่างๆ วกไปวนมา
เจ้าไม่สามารถใส่ใจต่อความคิดมากมายถึงเพียงนั้นได้ เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่า
เราจะไม่ดึงพวกเจ้าไปตามเส้นทางอีกต่อไป เพราะเวลากระชั้นเกินไป เราไม่มีเวลามากกว่านี้อีกแล้วที่จะหุเจ้า
และคอยเตือนพวกเจ้าทุกหนทุกแห่ง—มันเป็นไปไม่ได้! เจ้าเพิ่งเสร็จสิ้นการเตรียมของเจ้าเพื่อการสู้รบ
เรารับผิดชอบตัวเจ้าเต็มที่ ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายในมือของเรา นี่คือการสู้รบแบบถึงเป็นถึงตาย
และไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งจะต้องพินาศแน่นอน แต่เจ้าต้องเข้าใจชัดเจนในการนี้ว่า
เราคือผู้ชนะตลอดกาลและไม่เคยแพ้ และซาตานจะพินาศอย่างแน่นอน นี่คือการเข้าประชิดของเรา
งานของเรา เจตจำนงของเรา และแผนการของเรา!

มันเสร็จสิ้นแล้ว! เสร็จสิ้นแล้วทั้งหมด! จงอย่าซัดหรือกลัว เรากับเจ้า และเจ้ากับเรา
จะเป็นกษัตริย์ไปชั่วกาลนาน! คำพูดของเรา เมื่อได้กล่าวไปแล้วนั้น จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และเหตุการณ์ต่างๆ
จะเกิดกับพวกเจ้าในไม่ช้า จงเฝ้าระวัง! เจ้าควรใคร่ครวญทุกบรรทัดให้ดี
จงอย่าทำให้คำพูดของเราคลุมเครืออีกต่อไป เจ้าต้องชัดเจนกับคำพูดเหล่านี้! เจ้าต้องจำไว้—
จงใช้เวลาให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้ในการอยู่ต่อหน้าเรา!

จาก “บทที่ 44” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 233

เราได้เริ่มดำเนินการเพื่อลงโทษพวกที่กระทำชั่ว และพวกที่ใช้อำนาจ ตลอดจนผู้ที่ข่มเหงปวงบุตรของพระเจ้า จากนั้นไปหัตถ์แห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราจะอยู่บนพวกที่โต้แย้งเราอยู่ในหัวใจของพวกเขาตลอดไป จงรู้ไว้! นี่คือการเริ่มต้นแห่งการพิพากษาของเรา และจะไม่มีใครแสดงความปรานีแก่ผู้ใด จะไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น เพราะเราคือพระเจ้าที่ปราศจากอคติซึ่งปฏิบัติความชอบธรรม และจะเป็นการดีที่พวกเจ้าทั้งมวลจะตระหนักในข้อนี้เอาไว้

ไม่ว่าเราปรารถนาจะลงโทษบรรดาผู้ที่กระทำชั่ว

แต่นี่คือผลตอบแทนที่พวกเขาได้นำมาสู่ตัวพวกเขาเองด้วยการทำชั่วของพวกเขาเอง เราไม่ได้เร่งจะลงโทษใคร และเราก็มิได้ปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างไม่เที่ยงธรรม—เรานั้นชอบธรรมต่อทุกคน

เรารักบุตรทั้งหลายของเราอย่างแนบแน่น และเราเกลียดชังคนชั่วเหล่านั้นที่ทำทนายเราอย่างแนบแน่น

ข้อนี้คือหลักการเบื้องต้นหลังการกระทำทั้งหลายของเรา

พวกเจ้าทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในเรื่องประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไว้บ้าง หากพวกเจ้าไม่มี

พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่มีคามยำเกรงศักดิ์ และจะกระทำการโดยประมาทต่อหน้าเรา

อีกทั้งพวกเจ้าจะไม่รู้ว่าอะไรที่เราต้องการสัมฤทธิ์ผล อะไรที่เราต้องการทำให้สำเร็จลุล่วง

อะไรที่เราต้องการได้รับไว้ หรือบุคคลประเภทใดที่ราชอาณาจักรของเราต้องประสงค์

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา คือ

1. ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเป็นใคร หากในหัวใจของเจ้าโต้แย้งเรา เจ้าย่อมจะได้รับการพิพากษา

2. บรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรทั้งหลาย จะได้รับการบ่มวินัยสำหรับการคิดที่ไม่ถูกต้องใดๆ โดยทันที

3. เราจะจัดรวมพวกที่ไม่เชื่อในเราไว้ข้างหนึ่ง

เราจะอนุญาตให้พวกเขาพูดและกระทำการโดยประมาทจนถึงที่สิ้นสุด

คือเมื่อเราจะลงโทษพวกเขาโดยครบถ้วนและจำแนกประเภทพวกเขา

4. เราจะดูแลและคุ้มครองบรรดาผู้ที่เชื่อในเราตลอดเวลา

ตลอดเวลาที่เราจะจัดหาชีวิตให้พวกเขาด้วยหนทางแห่งความรอด ผู้คนเหล่านี้จะมีความรักของเรา

และพวกเขาจะไม่ล้มหรือหลงทางอย่างแนบแน่น จุดอ่อนใดๆ ที่พวกเขามีจะอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น

และเราจะไม่จดจำจุดอ่อนเหล่านั้นของพวกเขาอย่างแนบแน่น

5. พวกที่ดูเหมือนจะเชื่อ แต่ไม่ได้เชื่อจริงๆ—ผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระคริสต์
กระนั้นก็ไม่ได้ต้านทานด้วย—คนเหล่านี้คือผู้คนชนิดที่น่าสงสารมากที่สุด
และเราจะทำให้พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนโดยผ่านทางกิจการทั้งหลายของเรา
เราจะช่วยผู้คนเช่นนั้นให้รอดและนำพวกเขากลับคืนมาโดยหนทางแห่งการกระทำทั้งหลายของเรา

6. บรรดาบุตรหัวปี คนแรกที่ยอมรับชื่อของเรา จะได้รับพร! เราจะประสิทธิ์พรต่างๆ ที่ดีที่สุดแก่พวกเขา
เปิดโอกาสให้พวกเขาชื่นชมยินดีกับพรเหล่านั้นอย่างเต็มหัวใจอย่างแน่นอน ไม่มีผู้ใดจะกล้าขัดขวางการนี้
ทั้งหมดทั้งปวงนี้จะได้รับการเตรียมเอาไว้เพื่อพวกเขา เพราะนี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 56” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 234

ผู้ได้รับการอวยพรคือผู้ที่ได้อ่านวณะของเราและเชื่อว่าวณะเหล่านั้นจะได้รับการทำให้ลุล่วง
เราจะไม่กระทำไม่ดีต่อพวกเจ้าเลย เราจะทำให้สิ่งที่พวกเจ้าเชื่อนั้นได้ลุล่วงไปในตัวเจ้า
นี่คือคำอวยพรของเราที่มีต่อเจ้า วณะของเราบดขยี้ตรงไปที่จุดซึ่งความลับซ่อนเร้นอยู่ในคนทุกคน
ทุกคนต่างมีบาดแผลลึกลับ และเราเป็นแพทย์ฝีมือดีผู้ทำการรักษาพวกเขา ขอเพียงเข้ามาหาเราเท่านั้นเอง
เหตุใดเราจึงกล่าวว่า ในอนาคตจะไม่มีความโศกเศร้าและน้ำตาอีกแล้ว? นั่นก็เพราะเหตุผลนี้คือ ในเรานั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงแล้ว แต่ในเหล่านมนุษย์ ทุกสรรพสิ่งเสื่อมทราม ว่างเปล่า
และเต็มไปด้วยความห่อกลวงต่อเหล่านมนุษย์ ในการอยู่ด้วยกันกับเรา เจ้าย่อมได้รับทุกสรรพสิ่งอย่างแน่นอน
และชัดเจนว่า เจ้าย่อมสามารถทั้งได้เห็นและได้ชื่นชมกับพระพรทั้งหมดที่เจ้าไม่อาจเคยจินตนาการมาก่อน
บรรดาพวกที่ไม่มาอยู่ต่อหน้าเรานั้นเป็นกบฏต่อเราอย่างไม่ต้องสงสัย และเป็นพวกที่ต้านทานเราอย่างแน่วแน่
แน่นอนว่า เราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปโดยง่าย เราจะตีสอนผู้คนเช่นนั้นอย่างรุนแรง จงจำการนี้ไว้!
ยิ่งผู้คนมาอยู่ต่อหน้าเรามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ก็น่าจะได้รับมากขึ้นเท่านั้น—แม้ว่าจะเป็นแค่พระคุณก็ตาม
ภายหลัง พวกเขาก็จะรับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นด้วยซ้ำ

นับตั้งแต่การสร้างโลก เราได้เริ่มคัดสรรและลิขิตคนกลุ่มนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว—ซึ่งก็คือพวกเจ้าในวันนี้แน่นอน
นิสัยใจคอ จิตความสามารถ รูปร่างหน้าตา และวุฒิภาวะของเจ้า ครอบครัวยุคที่เจ้าถือกำเนิดมา หน้าที่การงาน
การสมรสของเจ้า—ตัวเจ้าในความครบถ้วนทั้งหมดของเจ้า กระทั่งรวมถึงสัพพ สัตว์ และเวลาเกิดของเจ้า—
ล้วนได้รับการจัดการเตรียมการด้วยมือของเรา แม้แต่สิ่งทั้งหลายที่เจ้าทำและผู้คนที่คุณพบในแต่ละวัน
เราก็ได้จัดการเตรียมการไปกับมือ มิพักต้องเอ่ยถึงความจริงที่ว่า การนำเจ้าเข้ามาหาเราในวันนี้
แท้จริงแล้วก็เกิดจากการจัดการเตรียมการของเรา อย่ากระโจนเข้าไปสู่ความไม่เป็นระเบียบ
เจ้าควรจะเดินหน้าไปอย่างมีสติใจเย็น สิ่งที่เราอนุญาตให้เจ้าชื่นชมในวันนี้เป็นส่วนแบ่งที่เจ้าพึงได้รับ
และเป็นสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้านับแต่ครั้งสร้างโลกแล้ว เหล่านมนุษย์ทั้งมวลนั้นช่างสุขขี้มากนัก กล่าวคือ
พวกเขานั้นทั้งหัวแข็งจนเกินไป หรือไม่ก็ไร้ยางอายอย่างที่สุด
พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งทั้งหลายให้สอดคล้องกับแผนและการจัดการเตรียมการของเราได้เลย
จงอย่าทำเช่นนั้นอีกต่อไปเลย ในเรานั้น ทุกสิ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ จงอย่าผูกมัดตัวเอง
เพราะจะเกิดความรู้สึกเสียดายความเคารพต่อชีวิตของเจ้าไป จงจดจำการนี้ไว้!

คัดตอนมาจาก “บทที่ 74” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 235

เราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ

เราเป็นสภาวะบุคคลองค์หนึ่งและองค์เดียวของพระเจ้า ที่มากไปกว่านั้นด้วยซ้ำก็คือ เรา

ที่มีเนื้อหนังอันครบถ้วนบริบูรณ์นี้ เป็นการสำแดงที่ครบบริบูรณ์ถึงพระเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่เคารพเรา

ผู้ใดก็ตามที่กล้าแสดงออกถึงการต้านทานในสายตาของพวกเขา

และผู้ใดก็ตามที่กล้ากล่าวคำเยาะเย้ยทำร้ายต่อเราจะต้องตายจากคำสาปแช่งและความโกรธกริ้วของเราอย่างแน่นอน (จะมีการสาปแช่งเพราะความโกรธกริ้วของเรา) ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีหรือออกศัตรูต่อเรา และผู้ใดก็ตามที่กล้าพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเรา

ก็จะตายอย่างแน่นอนจากความเกลียดชังของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาของเราจะสู้ทนไปตลอดกาล ในคราแรก เรายกใครและเปี่ยมปรานี

แต่นี้ไม่ใช่อุปนิสัยแห่งเทพสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาแค่ประกอบกันเป็นอุปนิสัยของเรา พระเจ้าพระองค์เองที่ครบบริบูรณ์

ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ เรายกใครและเปี่ยมปรานี เนื่องจากงานที่เราต้องทำให้แล้วเสร็จ

เราจึงครองความเมตตาและความปรานี อย่างไรก็ตาม ภายหลังนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งต่างๆ

เช่นนั้นอีกต่อไป (และนับจากนั้นมาก็ยังไม่มีมีความจำเป็นอีกเลย) ทั้งหมดเป็นความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษา

และนี่คืออุปนิสัยที่ครบบริบูรณ์แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราควบคู่กันกับเทพสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา

พวกที่ไม่รู้จักเราจะพินาสในบาตลลิก แต่ทว่าบรรดาผู้ที่มั่นใจเกี่ยวกับเราจะมีชีวิตไปตลอดกาล

จะได้รับความเอาใจใส่และคุ้มครองปกป้องภายในความรักของเรา ช่วงขณะที่เราแปลงถ้อยคำออกไปคำเดียว

ทั่วทั้งจักรวาลและสุดปลายแผ่นดินโลกก็สั่นไหว

ผู้ใดเล่าที่สามารถได้ยืนวณะของเราและไม่สั่นไหวด้วยความยำเกรงได้?

ผู้ใดเล่าที่สามารถอดกลั้นจากความรู้สึกท่วมท้นด้วยความเคารพต่อเราได้?

และผู้ใดเล่าที่ไม่สามารถรู้ถึงความชอบธรรมและบารมีของเราจากกิจการทั้งหลายของเราได้!

และผู้ใดที่ไม่สามารถมองเห็นมหิทธิฤทธิ์และปรีชาญาณของเราภายในกิจการทั้งหลายของเราได้!

ผู้ใดก็ตามที่ไม่ให้ความสนใจจะตายอย่างแน่นอน

นี่เป็นเพราะพวกที่ไม่ให้ความสนใจคือบรรดาผู้คนที่ต้านทานเราและไม่รู้จักเรา

พวกเขาคือหัวหน้าทูตสวรรค์และหยาบโลนมากที่สุด จงตรวจดูตัวพวกเจ้าเอง ผู้ใดก็ตามที่หยาบโลน

คิดว่าตนเป็นฝ่ายถูกเสมอ ทะนงตนและโอหัง ก็จะเป็นเป้าหมายแห่งความเกลียดชังของเราอย่างแน่นอน และจะต้องพินาศ!

บัดนี้เราขอประกาศกฎฎีกาบริหารแห่งราชอาณาจักรของเรา กล่าวคือ สรรพสิ่งอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา สรรพสิ่งอยู่ภายใต้ความชอบธรรมของเรา สรรพสิ่งอยู่ภายใต้บารมีของเรา

และเราปฏิบัติความชอบธรรมของเราต่อสิ่งทั้งปวง บรรดาผู้ที่พูดว่าพวกเขาเชื่อในเรา

แต่ก็ลงมือไปกลับย้อนแย้งเรา หรือพวกที่หัวใจของพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา จะถูกขับไล่ออกไป—

แต่ทั้งหมดจะเป็นไปในเวลาอันเหมาะสมของเราเอง ผู้คนที่พูดถึงเราอย่างเหน็บแนม แต่ก็ทำด้วยวิธีที่คนอื่นๆ ไม่สังเกตเห็น จะตายโดยทันที (พวกเขาจะพินาศในวิญญาณ ร่างกายและจิตใจ)

พวกที่บีบคั้นหรือเยินยอต่อผู้เป็นที่รักของเราจะถูกพิพากษาทันทีโดยความโกรธกริ้วของเรา

นี่หมายความว่าผู้คนที่อิจฉาริษยาบรรดาผู้ที่เรารัก และผู้คนที่คิดว่าเราไม่ชอบธรรม

จะถูกส่งมอบให้รับการพิพากษาโดยผู้เป็นที่รักของเรา ทุกคนที่ประพฤติดี เรียบง่าย และซื่อสัตย์

(รวมไปถึงบรรดาผู้ที่ขาดปัญญา) และผู้ที่ปฏิบัติต่อเราด้วยความจริงใจที่มุ่งมั่น

ทั้งหมดจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา บรรดาผู้ที่ยังไม่ก้าวผ่านการฝึกฝน—

หมายถึงผู้คนที่ซื่อสัตย์เหล่านั้นผู้ซึ่งขาดปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึก—

จะมีพลังอำนาจในราชอาณาจักรของเรา อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะถูกจัดการและถูกทำลาย

การที่พวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการฝึกฝนก็ไม่ใช่ทั้งหมด ตรงกันข้าม

เราจะแสดงให้เห็นทุกคนได้เห็นมหิทธิฤทธิ์และปรีชาญาณของเรา โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ เหล่านี้เอง

เราจะขับไล่พวกที่ยังคงสงสัยเราออกไปทั้งหมด เราไม่ต้องประสงค์พวกเขาสักคนเลย

(เราเร่งเกียจผู้คนที่ยังคงสงสัยเราในเวลาเช่นนี้)

เราจะแสดงให้เห็นผู้คนที่ซื่อสัตย์เห็นถึงความน่าอัศจรรย์ของการกระทำของเราด้วยหนทางแห่งกิจการทั้งหลายที่เรา ทำทั่วทั้งจักรวาล ครั้นแล้วจึงทำให้ปัญญา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและวิจารณ์ญาณของพวกเขาเติบโต

เราจะทำให้ผู้คนที่หลงกลวงถูกทำลายในทันทีทันใดอันเป็นผลมาจากกิจการอันน่าอัศจรรย์ทั้งหลายของเรา

บรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดที่ยอมรับนามของเราก่อน (หมายถึงบรรดาผู้คนที่ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์และไม่มีมลทิน)

จะเป็นกลุ่มแรกที่บรรลุถึงการเข้าสู่ราชอาณาจักรและได้ปกครองเหนือชนชาติทั้งปวงและกลุ่มคนทั้งมวลเคียงข้าง

เรา ได้ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ในราชอาณาจักรและพิพากษาชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมด

(การนี้อ้างอิงถึงบรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดในราชอาณาจักรและไม่มีผู้อื่น)

บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมดที่ถูกพิพากษา และผู้ที่ได้กลับใจ

จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเราและกลายเป็นประชากรของเรา

ขณะที่พวกที่ดื้อรั้นและไม่กลับใจจะถูกโยนลงไปในบาตาลึก (ให้พินาศตลอดกาล)

การพิพากษาในราชอาณาจักรจะเป็นการสุดท้าย และนั่นจะเป็นการที่เราจะชำระโลกให้สะอาดโดยถ้วนทั่ว
จากนั้นก็จะเป็นความยุติธรรม ความโศกเศร้า น้ำตาหรือการคร่ำครวญอีกต่อไป และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ
จะไม่มีโลกอีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นการสำแดงถึงพระคริสต์
และทั้งหมดจะเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์ ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก! ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 79” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 236

บัดนี้เราขอประกาศใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรากับพวกเจ้า (มีผลตั้งแต่วันที่ที่มีการประกาศใช้
โดยการกำหนดให้มีการตีสอนแตกต่างกันไปแก่ผู้คนที่แตกต่างกัน)

เรารักษาสัญญาของเรา และทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา กล่าวคือ ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่กังขาจะต้องถูกฆ่าอย่างแน่นอน
ไม่มีที่ว่างสำหรับการพิจารณาใดๆ พวกเขาจะถูกกำจัดในทันที ทั้งนี้ก็เพื่อขจัดความเกลียดชังในใจของเรา
(นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เป็นที่ยืนยันแล้วว่า ผู้ใดก็ตามที่ถูกฆ่าต้องไม่ใช่สมาชิกของอาณาจักรของเรา
และต้องเป็นพงศ์พันธุ์ของชาตาน)

ในฐานะบุตรหัวปี เจ้าควรรักษาตำแหน่งของเจ้าเอง และทำหน้าที่ของตัวเจ้าเองให้ลุล่วงเป็นอย่างดี
และต้องไม่สอครุ้สอครเห็น เจ้าควรมอบถวายตัวเจ้าเองเพื่อแผนการบริหารจัดการของเรา และทุกแห่งหนที่เจ้าไป
เจ้าควรเป็นพยานที่ดีต่อเรา และถวายเกียรตินามของเรา จงอย่ากระทำการพฤติกรรมที่น่าอับอายทั้งหลาย
จงเป็นตัวอย่างให้แก่บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราทั้งหมด จงอย่าเสื่อมศีลธรรมแม้เพียงชั่วขณะ
กล่าวคือ เจ้าต้องปรากฏต่อหน้าทุกคนโดยมีอัครลักษณะของบุตรหัวปีเสมอ และจงอย่าประจบประแจง
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้าควรก้าวไปข้างหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เรากำลังขอให้พวกเจ้าถวายเกียรตินามของเรา
ไม่ใช่ทำให้เสื่อมเสียนามของเรา บรรดาผู้ที่เป้นบุตรหัวปีแต่ละคนมีหน้าที่แต่ละอย่างของตนเอง
และไม่สามารถทำทุกสิ่งได้ นี่คือการรับผิดชอบที่เรามอบให้แก่พวกเจ้า และมันต้องไม่มีการหลบเลี่ยง
เจ้าต้องทุ่มเทอุทิศตนเองอย่างเต็มหัวใจ และด้วยจิตใจทั้งหมดของเจ้าและความแข็งแกร่งทั้งหมดของเจ้า
เพื่อปฏิบัติสิ่งที่เราได้มอบหมายให้แก่พวกเจ้าให้ลุล่วงไป

นับจากวันนี้ไป ทุกสิ่งสากลพิภพ หน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรทั้งหมดของเรา และประชากรทั้งหมดของเรา
จะถูกมอบหมายให้แก่บรรดาบุตรหัวปีของเราเพื่อทำให้ลุล่วง
และเราจะตีสอนผู้ใดก็ตามที่ไม่สามารถทุ่มเทอุทิศหัวใจและจิตใจทั้งดวงของพวกเขาเพื่อทำให้มันลุล่วงได้
นี่คือความชอบธรรมของเรา เราจะไม่ละเว้นหรือผ่อนปรนแม้แต่กับบุตรหัวปีของเรา

หากมีผู้ใดทำมกลางบุตรของเรา หรือทำมกลางประชากรของเรา
ที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นหนึ่งในบรรดาบุตรหัวปีของเรา เราจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง
ด้วยบุตรหัวปีของเราเป็นตัวแทนของตัวเอง สิ่งที่คุณผู้หนึ่งปฏิบัติต่อพวกเขา พวกเขาก็ปฏิบัติต่อเราเช่นกัน
นี่คือเรื่องที่ร้ายแรงที่สุดในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
เราจะอนุญาตให้บุตรหัวปีของเราบริหารความชอบธรรมของเราตามความปรารถนาของพวกเขาต่อบรรดาบุตรข
องเราและประชากรของเราผู้ซึ่งละเมิดประกาศกฤษฎีกานี้

เราจะค่อยๆ ทอดทิ้งผู้ใดก็ตามที่นับถือเราอย่างฉาบฉวย และจดจ่อเพียงกับอาหาร เสื้อผ้า และการนอนหลับของเรา ใส่ใจเพียงเรื่องภายนอกต่างๆ ของเรา และไม่พิจารณาถึงภาระของเรา และไม่ให้ความสนใจที่จะทำหน้าที่ของพวกเขาเองให้ลุล่วงอย่างถูกต้องเหมาะสม การนี้มุ่งตรงไปยังทุกคนที่มีหู

ผู้ใดก็ตามที่เสร็จสิ้นการทำงานปรนนิบัติให้เราต้องถอนตัวออกไปอย่างเชื่อฟังโดยปราศจากความวุ่นวาย จงระวัง มิเช่นนั้นเราจะคัดเจ้าออก (นี่คือประกาศกฤษฎีกาเพิ่มเติม)

นับจากนี้บุตรหัวปีของเราจะยกกทาหลักขึ้น

และเริ่มใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อปกครองชนชาติและปวงชนทั้งมวล

เดินไปท่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งมวล และดำเนินการการพิพากษา ความชอบธรรม และบารมีของเรา ท่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งมวล บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราจะต้องยำเกรงเรา สรรเสริญเรา ทำให้เราชื่นใจ และถวายเกียรติเราโดยไม่ย่นย่อ เพราะว่าแผนการบริหารจัดการของเราได้รับการทำให้ลุล่วง และบรรดาบุตรหัวปีของเราสามารถปกครองร่วมกับเราได้

นี่คือส่วนหนึ่งของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา หลังจากนั้น

เราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้นเมื่องานคืบหน้า จากประกาศกฤษฎีกาบริหารข้างต้น พวกเจ้าจะเห็นอย่างกว้างที่เราใช้ในการทำงานของเรา รวมไปถึงขั้นตอนที่งานของเราได้ไปถึงแล้ว นี่จะเป็นการยืนยัน

เราได้พิพากษาซาตานแล้ว เพราะความประสงค์ของเราไม่ถูกยับยั้ง

และเพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราได้รับการถวายเกียรติร่วมกับเรา

เราได้ใช้ความชอบธรรมและบารมีของเราต่อโลกและสรรพสิ่งที่เป็ของซาตานแล้ว เราจะไม่ทำอะไร

หรือให้ความสนใจกับซาตานเลย (เพราะมันไม่คู่ควรแม้กระทั่งจะได้สนทนากับเรา)

เราเพียงแต่ทำในสิ่งที่เราต้องการทำต่อไป งานของเราดำเนินไปอย่างราบรื่น ทีละขั้นตอน

และความประสงค์ของเราก็ไม่ถูกยับยั้งทั่วทั้งโลก สิ่งนี้ได้ทำให้ซาตานอับอายในระดับหนึ่ง

และมันได้ถูกทำลายลงแล้วโดยสมบูรณ์ แต่สิ่งนี้ในตัวของมันเองยังไม่ได้ทำให้ความประสงค์ของเราลุล่วงไป

เรายังได้อนุญาตให้บรรดาบุตรหัวปีของเราใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราต่อพวกเขาอีกด้วย ในด้านหนึ่ง

สิ่งที่เราให้ซาตานได้เห็นคือความโกรธเกรี้ยวที่เรามีต่อมัน ในอีกด้านหนึ่ง เราให้เจ้าได้เห็นความรุ่งโรจน์ของเรา

(จงดูบรรดาบุตรหัวปีของเราที่เป็นพยานที่ชัดเจนที่สุดต่อความอับอายของซาตาน) เราไม่ลงโทษมันด้วยตัวเอง

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราให้บรรดาบุตรหัวปีของเราใช้ความชอบธรรมและบารมีของเรา

เพราะว่าซาตานเคยเหยียดหยามบุตรทั้งหลายของเรา ข่มเหงบุตรทั้งหลายของเรา และกดขี่บุตรทั้งหลายของเรา

วันนี้ หลังจากทำการปรนนิบัติของมันสิ้นสุดลง

เราจะอนุญาตให้บรรดาบุตรหัวปีที่เป็นผู้ใหญ่แล้วของเราคัดมันออกไป ชาตานไรกำลังต่อการล่มสลายแล้ว
ความเป็นอัมพาตของชนชาติทั้งมวลในโลกนี้คือคำพยานที่ดีที่สุด การที่ผู้คนกำลังต่อสู้และประเทศต่างๆ

ทำสงคราม คือการสำแดงที่ชัดเจนถึงการล่มสลายของราชอาณาจักรของชาตาน

เหตุผลที่เราไม่ได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในอดีตก็คือเพื่อนำความอับอายมาให้กับชาตาน

และถวายเป็นเกียรตินามของเรา ที่ละขั้นตอน เมื่อชาตานถูกลบโดยบริบูรณ์แล้ว

เราจะเริ่มแสดงฤทธาภาพของเรา กล่าวคือ สิ่งที่เราพูดจะเป็นขึ้นมา และสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ

ที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จะถูกทำให้ลู่ลวไป (เหล่านี้หมายถึงพรที่จะมาในไม่ช้า)

เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงภาคชีวิตจริง และเราไม่มีกฎ

และเพราะว่าเราพูดตามการเปลี่ยนแปลงในแผนการบริหารจัดการของเรา

สิ่งที่เราได้พูดในอดีตจึงไม่จำเป็นต้องเหมาะสมในปัจจุบัน จงอย่ายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดของเจ้าเอง!

เราไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งปฏิบัติตามกฎ กับเรา ทุกสิ่งเป็นอิสระ เหนือกว่า และได้รับการปลดปล่อยโดยบริบูรณ์

บางทีสิ่งที่ได้กล่าวไปเมื่อวานนี้อาจล้าสมัยในวันนี้ หรือบางทีมันอาจจะถูกทอดทิ้งไปในวันนี้ (อย่างไรก็ตาม

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรานั้น เมื่อถูกประกาศใช้ไปแล้ว จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง) เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆ

ในแผนการบริหารจัดการของเรา จงอย่ายึดติดกับกฎข้อบังคับต่างๆ ทุกๆ วันจะมีความสว่างใหม่

และมีการเปิดเผยใหม่ๆ และนั่นคือแผนของเรา ทุกวันความสว่างของเราจะเปิดเผยในตัวเจ้า

และเสียงของเราจะถูกปลดปล่อยไปยังสากลพิภพ เจ้าเข้าใจหรือไม่? นี่คือน้ำที่ของเจ้า

ความรับผิดชอบที่เราได้มอบหมายให้กับเจ้า เจ้าต้องไม่เฉยเมยกับมันแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง

เราจะใช้งานผู้คนที่เรารับรองจนถึงบทวาร และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เรารู้ว่าบุคคลประเภทใดควรทำสิ่งใด

รวมทั้งบุคคลประเภทใดสามารถทำสิ่งใดได้ นี่คือนานาจอเหนือทุกสิ่งของเรา

คัดตอนมาจาก “บทที่ 88” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 237

ทุกประโยชน์ที่เราเปล่งออกไปมีสิทธิอำนาจและการพิพากษา และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะของเราได้
ทันทีที่วณะของเราถูกส่งออกไป สิ่งทั้งหลายถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวณะของเราอย่างแน่นอน
นี่คืออุปนิสัยของเรา

วณะของเราคือสิทธิอำนาจและใครก็ตามที่แก้ไขวณะเหล่านี้ก็ทำให้การติสอนของเราขุ่นเคือง
และเราต้องบดขยี้พวกเขาจนกว่าลงไป

ในกรณีที่รุนแรงพวกเขานำพาความล้มเหลวมาสู่ชีวิตของพวกเขาเองและพวกเขาก็ไปสู่แดนคนตาย
หรือไปสู่บาดาลลึก นี่คือวิธีเดียวเท่านั้นที่เราใช้จัดการกับมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนมันได้—
นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จงจำการนี้ไว้!

ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำให้ประกาศกฤษฎีกาของเราขุ่นเคือง

สิ่งทั้งหลายต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา! ในอดีต

เราเมตตาพวกเจ้ามากเกินไปและเจ้าเผชิญกับวณะของเราเท่านั้น

วณะที่เรากล่าวเกี่ยวกับการบดขยี้ผู้คนจนกว่าลงไปยัง "ไม่ได้เกิดขึ้น" แต่นับจากวันนี้ไป ความวิบัติทั้งหมด

(ความวิบัติเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)

จะมาถึงทีละอย่างทีละอย่างเพื่อลงโทษพวกคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ต้องมีการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลาย—

หาไม่แล้วผู้คนก็จะไม่สามารถมองเห็นความโกรธกริ้วของเราแต่ก็จะพาตัวเองให้กระทำชั่วครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของการบริหารจัดการของเรา และเป็นวิธีที่เราใช้กระทำขั้นตอนถัดไปของงานของเรา

เรากล่าวการนี้ต่อพวกเจ้าล่วงหน้าเพื่อที่ว่าพวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการทำให้ขุ่นเคืองและการทนทุกข์กับความ

พิณาศไปตลอดกาล นั่นกล่าวได้ว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป

เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตจำนง

ของเรา และเราจะติสอนพวกเขาทีละคน เราจะไม่ปล่อยยให้แม้กระทั่งพวกเขาคนหนึ่งคนใดรอดไปได้

เพียงแค่พวกเจ้ากล้ากระทำชั่วอีกครั้ง! เพียงแค่พวกเจ้ากล้าเป็นกบฏอีกครั้ง!

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราชอบธรรมต่อคนทั้งปวง ว่าเราไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของอารมณ์ความรู้สึก

และการนี้ทำหน้าที่เพื่อแสดงให้เห็นว่าอุปนิสัยของเราต้องไม่ถูกทำให้ขุ่นเคือง นี่คือสภาวะบุคคลของเรา

ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

ผู้คนทั้งปวงได้อินวณะของเราและผู้คนทั้งปวงเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อฟังเราอย่างสมบูรณ์และอย่างแน่นอน—นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ผู้คนทั้งปวงทั่วทั้งจักรวาลและที่สุดปลายแผ่นดิน โลกควรสรรเสริญและถวายเกียรติแด่เรา

ด้วยว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ เพราะเราเป็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า
ไม่มีใครใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะและคำรัสของเรา วาตะและท่าทางของเราได้
ด้วยว่าเหล่านี้เป็นเรื่องสำหรับเราเพียงผู้เดียว
และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เราได้ครองจากช่วงเวลาโบราณกาลที่สุด และจะดำรงอยู่ไปตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 100” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 238

งานที่ได้วางแผนไว้ของเรายังคงรุกไปข้างหน้าต่อไป โดยปราศจากการหยุดแม้สักชั่วขณะ

เมื่อได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรแล้ว

และเมื่อได้นำพาพวกเจ้าเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราในฐานะประชากรของเราแล้ว เราจะมีข้อเรียกร้องอื่นๆ ที่จะเรียกจากพวกเจ้า กล่าวคือ เราจะเริ่มต้นเผยแพร่ธรรมบัญญัติซึ่งเราจะใช้ในการปกครองยุคนี้ต่อพวกเจ้า นั่นคือ

เนื่องจากเจ้านั้นได้ชื่อว่าเป็นประชากรของเรา เจ้าควรมีความสามารถที่จะถวายพระเกียรตินามของเรา กล่าวคือ ยืนหยัดเป็นคำพยานในท่ามกลางการทดสอบ หากใครก็ตามพยายามที่จะป้อยอเราและปกปิดความจริงจากเรา หรือดำเนินการตกลงต่างๆ อันเสียชื่อเสียงกลับหลังเรา

ผู้คนเช่นนี้จะถูกไล่ออกไปและถูกขับออกจากบ้านของเราเพื่อรอให้เราจัดการกับพวกเขา โดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อและอกตัญญูต่อเราในอดีต และผู้ที่ลุกขึ้นมาอีกครั้งวันนี้เพื่อตัดสินเราอย่างเปิดเผย—

พวกเขาจะถูกขับไล่ออกจากบ้านของเราเช่นกัน พวกที่เป็นประชากรของเราจะต้องคิดพิจารณาภาระต่างๆ ของเรายู่ตลอดเวลา ตลอดจนพยายามที่จะรู้จักวณะของเรา มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่เราจะทำให้รู้แจ้ง และพวกเขาจะใช้ชีวิตภายใต้การนำและความรู้แจ้งของเราอย่างแนบแน่น จะไม่มีวันเผชิญกับการติสอน พวกที่จืดจางกับการวางแผนสำหรับอนาคตของพวกเขาเอง ก็ล้มเหลวในการคิดพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา— กล่าวคือ พวกที่ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายด้วยการกระทำต่างๆ ของพวกเขาเพื่อทำให้เราพึงพอใจ

แต่ตรงกันข้ามกลับเป็นผู้ที่มองหาของให้ทาน—

เราปฏิเสธที่จะใช้สรรพสิ่งทรงสร้างเหมือนขอทานเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง เพราะตั้งแต่เวลาที่พวกเขาถือกำเนิด พวกเขาไม่ได้รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความหมายของการคิดพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา

พวกเขาคือผู้คนซึ่งขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ ผู้คนดังกล่าวกำลังทนทุกข์จาก “ภาวะทพโภชนาการ” ของสมอง และจำเป็นต้องกลับบ้านไปเพื่อรับ “การบำรุงเลี้ยง” บางอย่าง ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ต่อเรา

ท่ามกลางประชากรของเรา สิ่งที่จะพึงประสงค์จากทุกคนก็คือ

การคำนึงถึงการรู้จักเราในฐานะหน้าที่ซึ่งเป็นภาระผูกพันอย่างหนึ่งที่จะต้องเข้าใจทะลุปรุ ไปร้งจนถึงปลายทาง เช่น การกิน การแต่งตัว และการนอน บางสิ่งที่คุณผู้หนึ่งไม่มีวันลืมแม้สักชั่วขณะ เพื่อที่ในท้ายที่สุด

การรู้จักเรานั้นจะกลายเป็นคุ้นเคยเหมือนกับการกิน—บางอย่างที่เจ้าทำโดยที่ไม่ต้องพยายาม

ด้วยมือที่ผ่านการฝึกฝนปฏิบัติ ในส่วนของวณะที่เราพูด ทุกๆ

วณะจะต้องรับไว้ด้วยความเชื่อจนถึงที่สุดและซึมซับอย่างเต็มที่ ไม่สามารถมีการทำอะไรสิ่งๆ กลางๆ

อย่างพอเป็นพิธีได้ ผู้ใดที่ไม่ให้ความสนใจต่อวณะของเราจะถือว่าด้านทานเราโดยตรง

ผู้ใดที่ไม่กินวณะของเรา หรือไม่พยายามที่จะรู้จักวณะเหล่านั้น จะถือว่าไม่ให้ความสนใจต่อเรา

และจะถูกกวาดออกนอกประตูบ้านของเราโดยตรง นี่เป็นเพราะ อย่างที่เราได้พูดแล้วในอดีต

สิ่งที่เราต้องการนั้นไม่ใช่จำนวนที่มากมายของผู้คน แต่เป็นความดีเลิศ จากผู้คนหนึ่งร้อยคน
หากเพียงคนเดียวมีความสามารถที่จะรู้จักเราได้โดยผ่านทางวณะของเรา เช่นนั้นแล้วเราก็ออมจะขว้างคนอื่นๆ
ทั้งหมดทิ้งอย่างเต็มใจเพื่อมุ่งเน้นไปที่การให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างแก่คนคน เดียวผู้นี้
จากการนี้เจ้าสามารถเห็นได้ว่า ไม่จำเป็นต้องเป็นจริงว่า
จำนวนคนที่มากกว่าเพียงอย่างเดียวนั้นสามารถสำแดงเราให้ประจักษ์และใช้ชีวิตตามแบบอย่างเราได้
สิ่งที่เราต้องการคือข้าวสาลี (แม้ว่าเมล็ดอาจไม่เต็มก็ตาม) และไม่ใช่ข้าวละมาน
(แม้ในคราที่เมล็ดนั้นเต็มพอที่จะมองดูด้วยความชื่นชอบได้) ในส่วนของพวกที่ไม่ให้การคำนึงถึงที่จะแสวงหา
แต่กลับเป็นผู้ที่ประพฤติดัวในลักษณะเกียจคร้าน พวกเขาควรจากไปโดยสมัครใจ
เราไม่ปรารถนาที่จะเห็นพวกเขาอีกต่อไป ด้วยเกรงว่าพวกเขายังคงนำความเสื่อมเสียมาสู่ชื่อของเราต่อไป

คัดตอนมาจาก “บทที่ 5” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 239

ในเมื่อเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้คนในครอบครัวของเรา และในเมื่อเจ้าสตัยชื่อในราชอาณาจักรของเรา
เจ้าต้องยึดมั่นต่อมาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของเราในทุกสิ่งที่เจ้าทำ
เราไม่ได้ขอให้เจ้าเป็นอะไรมากไปกว่าก่อนเมฆที่ล่องลอย แต่ให้เจ้าเป็นหิมะที่เปล่งประกาย
และครอบครองแก่นแท้ของมัน และยิ่งกว่านั้น คุณค่าของมันด้วย เพราะเรามาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์
เราจึงไม่เหมือนดอกบัวซึ่งมีเพียงชื่อและไม่มีแก่นแท้
เนื่องจากมันมาจากโคลนตมและไม่ใช่จากดินแดนศักดิ์สิทธิ์
เวลาที่สวรรค์ใหม่เคลื่อนลงสถิตบนแผ่นดินโลกและโลกใหม่แผ่ขยายไปทั่วท้องฟ้าแน่นอนว่าก็เป็นเวลาที่เรากำลังทำงานอย่างเป็นกิจจะลักษณะท่ามกลางมนุษย์อีกด้วย ใครเล่าท่ามกลางมนุษยชาติที่รู้จักเรา?
ใครเล่าได้เห็นช่วงขณะของการมาถึงของเรา? ใครเล่าได้เห็นที่เราไม่เพียงมีชื่อเท่านั้น แต่ยังไปกว่านั้น
ยังครองแก่นแท้อีกด้วย? เรากวาดก้อนเมฆสีขาวออกไปด้วยมือของเราและเผ่าสังเกตท้องฟ้าอย่างใกล้ชิด
ไม่มีอะไรในอวกาศที่ไม่ถูกจัดการเตรียมการด้วยมือของเรา และภายใต้มือของเรา
ไม่มีใคร ไม่มีส่วนช่วยด้วยความพยายามเล็กน้อยของเขาหรือเธอให้กับความสำเร็จลุล่วงของกิจการเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของเรา เราไม่ได้ทำการเรียกร้องอย่างหนักหน่วงจากผู้คนบนแผ่นดินโลก
เนื่องจากเราได้เป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติตลอดมาและเพราะเราเป็นองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ได้สร้างมนุษย์และรู้จักพวกเขาดี ผู้คนทั้งหมดอยู่เบื้องหน้าพระเนตรแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
แม้แต่พวกที่อยู่ในมุมที่ห่างไกลที่สุดของแผ่นดินโลกจะสามารถหลีกเลี่ยงการพิณิจพิเคราะห์โดยวิญญาณของเราได้อย่างไร? แม้ว่าผู้คน “รู้จัก” วิญญาณของเรา แต่พวกเขายังคงทำให้วิญญาณของเราขุ่นเคือง
วณะของเราแผ่วางใบหน้าที่น่าเกลียดของผู้คนทั้งหมด รวมถึงความคิดที่อยู่ข้างในสุดของพวกเขา
และทำให้ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกถูกทำให้ชัดเจนโดยความสว่างของเราและลึกลงท่ามกลางการพิณิจพิเคราะห์ของเรา อย่างไรก็ตาม แม้จะลึกลง แต่หัวใจของพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะไกลห่างไปไกลจากเรา
ในบรรดาวัตถุแห่งการทรงสร้าง ใครเล่าไม่ได้มารักเราอันเป็นผลจากกิจการของเรา?
ใครเล่าไม่โหยหาเราอันเป็นผลจากวณะของเรา?
มีใครบ้างไหมที่ไม่ก่อเกิดความรู้สึกของความผูกพันอันเป็นผลจากความรักของเรา?
เป็นเพียงเพราะการทำให้เสื่อมทรามของซาตานเท่านั้นนั่นเอง
มนุษย์จึงไร้ความสามารถที่จะเข้าถึงสถานะที่เราพึงประสงค์
แม้แต่มาตรฐานต่ำที่สุดที่เราพึงประสงค์ก็สร้างความคลางแคลงใจในผู้คน โดยไม่ต้องพูดถึงวันนี้—
ในยุคสมัยนี้ที่ซาตานวิ่งพล่านและเป็นเผด็จการอย่างบ้าคลั่ง—
หรือเวลาที่มนุษย์ถูกเหยียบย่ำโดยซาตานอย่างหนักเสียนร่างกายของพวกเขาถูกปกคลุมไปทั่วด้วยสิ่งโสโครก

เมื่อใดเล่าที่ความล้มเหลวของมนุษย์ในการดูแลหัวใจของเราอันเป็นผลจากความชั่วช้าของพวกเขาไม่ได้ทำให้เรา
ตรอมใจ? เป็นไปได้ไหมว่าเราสงสารชาตนา? เป็นไปได้ไหมว่าเราเข้าใจผิดในความรักของเรา?

เมื่อผู้คนไม่เชื่อฟังเรา หัวใจของเราก็ร่ำไห้อย่างลับๆ เมื่อพวกเขาต้านทานเรา เราก็เตือนพวกเขา

เมื่อพวกเขาถูกรักษาช่วยให้รอดและฟื้นคืนชีพจากความตาย เราก็บำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยความเอาใจใส่สูงสุด

เมื่อพวกเขาบนอบต่อเรา

หัวใจของเราก็จะสงบและเราก็สำนึกรับรู้ทันทีถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในฟ้าสวรรค์และในทุกสรรพสิ่ง

เมื่อมนุษย์สรรเสริญเรา เราจะสามารถไม่ชื่นชมมันได้อย่างไร? เมื่อพวกเขารู้เห็นเราและได้รับการรับไว้โดยเรา

เราจะสามารถไม่รู้สึกรักมีเกียรติได้อย่างไร? เป็นไปได้ไหมว่า

ไม่ว่ามนุษย์จะปฏิบัติตนและประพฤติตัวอย่างไรก็ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองและการจัดหาของเรา?

เมื่อเราไม่ได้ให้การชี้ทาง ผู้คนก็จะอยู่เฉยและเฉื่อยชา นอกจากนี้ เมื่อกลับหลังเรา

พวกเขาเข้าร่วมในกิจกรรมสกปรกที่ “นายกอง” เหล่านั้น

เจ้าคิดหรือไม่ว่าเนื้อหนังซึ่งเราใช้สวมใส่กับตัวเราเองนั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการกระทำของเจ้า

พฤติกรรมของเจ้า และคำพูดของเจ้า? หลายปีแล้วที่เราได้สู้ทนลมและฝน

และเราก็ยังได้รับประสบการณ์ความขมขื่นของโลกมนุษย์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม

จากการพิจารณาใคร่ครวญใกล้ชิดขึ้น

ไม่มีความทุกข์ในปริมาณใดสามารถทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังสูญเสียความหวังในเรา

และนับประสาอะไรที่ความหวานใจจะสามารถทำให้มนุษย์แห่งเนื้อหนังกลายเป็นเย็นชา ท้อใจ

หรือเมินเฉยต่อเรา

จริงหรือที่ความรักของพวกเขาต่อเรานั้นจำกัดอยู่ที่การขาดความทุกข์หรือไม่ก็การขาดความหวาน?

คัดตอนมาจาก “บทที่ 9” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 240

วันนี้ เพราะเราได้นำทางพวกเจ้ามาถึงจุดนี้แล้ว
เราจึงได้มีการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมและมีจุดมุ่งหมายของเราเอง
หากเราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นในวันนี้
พวกเจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้สิ่งเหล่านั้นได้อย่างแท้จริงหรือไม่?
เราคุ้นเคยกับความคิดของจิตใจมนุษย์และความปรารถนาของหัวใจมนุษย์เป็นอย่างดี นั่นคือ
ใครบ้างไม่เคยมองหาทางออกเพื่อตัวพวกเขาเอง?
ใครบ้างไม่เคยคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาเอง? กระนั้น
ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีปัญญาที่มากมายและน่าพิศวง
แต่ใครบ้างจะมีความสามารถทำนายได้ว่าปัจจุบันจะกลายมาเป็นอย่างที่มันเป็นหลังจากที่ผ่านยุคต่างๆ?
นี่คือผลของความพยายามส่วนตัวของพวกเจ้าเองจริงๆ หรือ?
นี่คือคำตอบแทนสำหรับความอดสาหะอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของเจ้าหรือ?
นี่คือภาพอันงดงามที่จิตใจของเจ้าจินตนาการขึ้นหรือ? หากเราไม่ได้นำมวลมนุษย์ทั้งปวง
ใครจะมีความสามารถแยกตัวพวกเขาเองออกจากการจัดการเตรียมการของเราและค้นพบทางออกอื่นได้?
การจินตนาการและความปรารถนาของมนุษย์คือสิ่งที่นำเขามาจนถึงวันนี้หรือ?
ผู้คนมากมายใช้ชีวิตทั้งชีวิตโดยที่ความปรารถนาของพวกเขาไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง
นี่เป็นเพราะข้อผิดพลาดในการคิดของพวกเขาจริงๆ หรือ?
ชีวิตของผู้คนมากมายเต็มไปด้วยความสุขและความพึงพอใจที่ไม่ได้คาดคิด
นี่เป็นเพราะพวกเขาคาดหวังน้อยเกินไปจริงๆ หรือ? จากมวลมนุษย์ทั้งหมด
ใครบ้างที่ไม่ได้รับการใส่พระทัยในสายพระเนตรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?
ใครบ้างไม่ได้ใช้ชีวิตท่ามกลางการทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?
ชีวิตและความตายของมนุษย์เกิดขึ้นโดยตัวเลือกของพวกเขาเองกระนั้นหรือ?
มนุษย์ควบคุมชะตากรรมของเขาเองหรือ? ผู้คนมากมายร้องเรียกหาความตาย
กระนั้นความตายก็อยู่ไกลจากพวกเขา ผู้คนมากมายต้องการที่จะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งในชีวิตและกลัวความตาย
กระนั้นวันแห่งความตายของพวกเขาใกล้มาถึง
และผลึกพวกเขาสู่หุบเหวแห่งความตายโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเลย
ผู้คนมากมายมองไปบนผืนฟ้าทั้งหลายและหายใจออกยาวๆ ผู้คนมากมายร้องสะอึกสะอื้นคร่ำครวญเสียงดัง
ผู้คนมากมายตกลงท่ามกลางการทดสอบ และผู้คนมากมายกลายเป็นนักโทษของการทดลอง
ถึงแม้ว่าเราไม่ปรากฏในสภาวะบุคคลเพื่อให้มนุษย์สามารถมองเห็นเราได้อย่างชัดเจน

แต่ผู้คนมากมายก็ยำเกรงการเห็นใบหน้าของเรา กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะบดขยี้พวกเขาจนคว่ำลงไป
ว่าเราจะดบีบพวกเขา มนุษย์รู้จักเราอย่างแท้จริง หรือพวกเขาไม่รู้จักรักกันแน่?
ไม่มีใครสามารถพูดได้อย่างแน่นอน ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? พวกเจ้ายำเกรงทั้งเราและการติสสอนของเรา
กระนั้นพวกเขายังยืนต่อต้านเราอย่างเปิดเผยและดัดสินเรา ไม่ได้เป็นกรณีนั้นหรือ?
การที่มนุษย์ไม่เคยรู้จักเรานั้นเป็นเพราะเขาไม่เคยเห็นใบหน้าของเราหรือได้ยินเสียงของเรา ดังนั้น
ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ในหัวใจของมนุษย์ มีใครบ้างที่ในหัวใจของพวกเขาเรามีเราอย่างไม่พรวมัวและเลื่อนราง?
มีใครบ้างที่ในหัวใจของพวกเขาเรามีเราอย่างชัดเจนอย่างสมบูรณ์?
เราไม่ปรารถนาให้บรรดาผู้ที่เป็นคนของเราเห็นเราอย่างคลุมเครือและขุ่นมัวเช่นกัน และดังนั้น
เราจึงเริ่มงานใหม่ที่ยิ่งใหญ่งานนี้

เรามายู่ท่ามกลางมนุษย์อย่างเงียบๆ และเราจากไปอย่างนุ่มนวล มีใครเคยเห็นเราหรือไม่?
พระอาทิตย์สามารถมองเห็นเราได้เพราะไฟที่แผดเผาของมันหรือ?
พระจันทร์สามารถมองเห็นเราได้เพราะความกระจ่างแวววาวของมันหรือ?
กลุ่มดาวสามารถมองเห็นเราได้เพราะที่ที่พวกมันอยู่บนท้องฟ้าหรือ? เมื่อเรามาน มนุษย์ไม่รู้
และทุกสรรพสิ่งยังคงไม่รู้เท่าทัน และเมื่อเราจากไป มนุษย์ก็ยังคงไม่ตระหนักรู้
ใครสามารถกล่าวคำพยานต่อเราได้บ้าง?
คำพยานนั้นจะสามารถเป็นคำสรรเสริญของผู้คนบนแผ่นดินโลกได้หรือ? ดอกกลีบลีที่บานอยู่ในป่าหรือ?
นกที่บินอยู่บนฟ้าหรือ? สิ่งใดที่คำรามในภูเขาหรือ? ไม่มีใครสามารถเป็นพยานต่อเราได้อย่างครบถ้วน!
ไม่มีใครสามารถทำงานที่เราจะทำได้! ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ทำงานนี้ งานนั้นจะให้ผลใด?
แต่ละวันเราสังเกตทุกการกระทำของผู้คนมากมาย และแต่ละวันเราค้นหาหัวใจและจิตใจของผู้คนมากมาย
ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่หลีกเลี่ยงการพิพากษาของเรา
และไม่เคยมีผู้ใดเลยที่ปลดตัวเองออกจากความเป็นจริงของการพิพากษาของเรา
เรายื่นมือยื่นฟ้าทั้งหลายและมองไปไกลๆ นั่นคือ ผู้คนนับไม่ถ้วนถูกเรากำราบ กระนั้น
ผู้คนเหลือคณานับก็ใช้ชีวิตท่ามกลางความปรานีและความเมตตาของเราด้วยเช่นกัน
พวกเขาก็ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 11” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 241

บนแผ่นดินโลก เราคือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง ผู้ทรงอยู่ในหัวใจของมนุษย์ทั้งหลาย บนสวรรค์
เราคือองค์เจ้านายแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เราได้ขึ้นภูเขาทั้งหลาย และเดินลุยข้ามแม่น้ำทั้งหลาย
และเราได้ลอยล่องเข้าออกในท่ามกลางมนุษย์

ใครเล่ากล้าต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองอย่างเปิดเผย?

ใครเล่ากล้าแยกตัวออกจากอำนาจอธิปไตยแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?

ใครเล่ากล้ายืนยันว่าเรานั้นอยู่บนสวรรค์อย่างไม่ต้องสงสัย? ที่มากกว่านั้น

ใครเล่ากล้ายืนยันว่าเรานั้นอยู่บนโลกอย่างไม่ต้องโต้แย้งได้?

ไม่มีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงสามารถบรรยายให้เห็นภาพถึงทุกรายละเอียดของสถานที่ทั้งหลายที่เราพักอาศัย
จะเป็นไปได้ใหม่เมื่อใดก็ตามที่เราอยู่บนสวรรค์ เราคือพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือธรรมชาติพระองค์เอง
และว่าเมื่อใดก็ตามที่เราอยู่บนแผ่นดินโลก เราคือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง?

แน่นอนว่าการที่เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองหรือไม่

ย่อมไม่สามารถกำหนดได้โดยการเป็นองค์ปกครองสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของเรา

หรือโดยข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีประสบการณ์กับความทุกข์ต่างๆ ของโลกมนุษย์ จริงไหม? หากเป็นกรณีเช่นนั้น
เช่นนั้นแล้ว มนุษย์ทั้งหลายจะไม่รู้เท่าทันเกินที่จะมีความหวังได้หรือ? เราอยู่บนสวรรค์

แต่เราก็อยู่บนแผ่นดินโลกด้วย เราอยู่ท่ามกลางวัตถุแห่งการทรงสร้างจำนวนเหลือคณานับ

และอยู่ท่ามกลางหมู่ชนทั้งหลายด้วย มนุษย์ทั้งหลายสามารถสัมผัสเราได้ทุกวัน ที่มากกว่านั้น

พวกเขายังสามารถมองเห็นเราได้ทุกวัน ในความคิดเห็นของมนุษย์ เราดูเหมือนบางครั้งก็ลับ

และบางครั้งก็มองเห็นได้ เราดูเหมือนดำรงอยู่จริง แม้กระนั้นเราก็ดูเหมือนไม่มีอยู่ด้วยเช่นกัน ภายในตัวเรา
มีความลึกลับทั้งหลายซึ่งยากหยั่งถึงสำหรับมนุษย์

เป็นประหนึ่งว่ามนุษย์ทั้งปวงกำลังเพ่งดูเราโดยผ่านทางกล้องจุลทรรศน์ เพื่อที่จะค้นพบความลึกลับต่างๆ
ในตัวเรามากขึ้นด้วยซ้ำ

โดยหวังว่าด้วยผลจากการนั้นจะเปิดเผยความรู้สึกไม่สบายใจในหัวใจของพวกเขาออกไป อย่างไรก็ตาม
แม้มนุษย์จะถึงขนาดใช้รังสีเอกซ์ แต่พวกเขาก็จะสามารถเปิดเผยความลับใดๆ ที่เราซ่อนอยู่ออกมาได้อย่างไร?

ในช่วงเวลาที่ประชากรของเราได้รับเกียรติเคียงข้างเรา อันเป็นผลมาจากการงานของเรา

ที่อยู่ของพญานาคใหญ่สีแดงจะถูกขุดพบ โคลนและดินทั้งหมดจะถูกกวาดทิ้งจนสะอาด

และน้ำเน่าเสียทั้งหมดที่สะสมมาตลอดเวลามากมายหลายปีสุดท้ายที่นับได้

จะเหือดแห้งไปในไฟที่เผาไหม้ของเราเพื่อที่จะไม่มีอยู่อีกต่อไป ครั้นแล้ว

พญานาคใหญ่สีแดงก็จะพินาศไปในบึงไฟและกำมะถัน

พวกเขามีใจอย่างแท้จริงที่จะคงอยู่ภายใต้การดูแลที่รักใคร่ของเราเพื่อไม่ให้ถูกพญานาคคว้าเอาตัวไปไหม?
พวกเขากำลังคิดถึงเหล่ากระเทห์อันลวงหลอกของมันอย่างแท้จริงไหม?

ผู้ใดสามารถเป็นพยานที่แข็งแกร่งและทรงพลังเพื่อเรา?

ผู้ใดสามารถยกความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขาเป็นของถวาย เพื่อประโยชน์แห่งนามของเรา
เพื่อประโยชน์แห่งวิญญาณของเรา และเพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา?
ในวันนี้ เมื่อราชอาณาจักรอยู่ในโลกมนุษย์ก็เป็นเวลาที่เรามาถึงในท่ามกลางมนุษย์ในสภาวะบุคคล
หากการนี้ไม่เป็นดังนั้นแล้ว

มีผู้ใดบ้างที่จะสามารถมุ่งหน้าเข้าสู่สนามรบในนามของเราโดยปราศจากความกังวลใจ?

มนุษย์ทั้งปวงกำลังเพียรพยายามด้วยกำลังทั้งหมดของพวกเขา

ทুম่เทศนาคความพยายามในการพลีอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อเรา เพื่อที่ราชอาณาจักรอาจเป็นรูปเป็นร่างขึ้น
เพื่อที่หัวใจของเราอาจพอใจ และยิ่งไปกว่านั้น เพื่อที่ยุคของเราอาจมาถึง
เพื่อที่ว่าอาจถึงเวลาที่เป้าหมายเหลือคณานับแห่งการทรงสร้างย่อมเกิดใหม่และและอุดมยิ่งขึ้นไป
เพื่อที่มนุษย์ทั้งหลายอาจได้รับการช่วยกู้จากทะเลแห่งความทุกข์ของพวกเขา เพื่อที่วันพรุ่งนี้อาจมาถึง
และเพื่อที่วันพรุ่งนี้อาจมีจักรวรรย์ และผลิบานและฟูเฟื่อง และที่มากกว่านั้น
เพื่อที่ความชื่นชมยินดีแห่งอนาคตอาจเกิดขึ้น

นี่ไม่ใช่หมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าชัยชนะเป็นของเราเรียบร้อยแล้วหรือ?

นี่ไม่ใช่เครื่องหมายของการทำให้แผนของเราครบบริบูรณ์หรือ?

ยิ่งผู้คนดำรงอยู่ในยุคสุดท้ายมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้สึกถึงความว่างเปล่าของโลกมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็จะยิ่งมีความกล้าในการใช้ชีวิตน้อยลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้

ผู้คนนับไม่ถ้วนจึงได้เสียชีวิตในความผิดหวัง ส่วนคนอื่นๆ

อีกนับไม่ถ้วนก็ได้ผิดหวังในการสืบเสาะแสวงหาของพวกเขา และคนอื่นๆ

อีกนับไม่ถ้วนย่อมทนทุกข์ด้วยตัวพวกเขาเองในการถูกมือของซาตานบงการ

เราได้ช่วยกู้ผู้คนมากมายเหลือเกิน และได้สนับสนุนพวกเขามากมายเหลือเกิน

และบ่อยครั้งเหลือเกินเมื่อมนุษย์ทั้งหลายได้สูญเสียความสว่าง เราก็ได้ย้ายพวกเขากลับไปในที่แห่งความสว่าง

เพื่อที่พวกเขาอาจรู้จักเราภายในความสว่างนั้นและชื่นชมเราท่ามกลางความสุข

เป็นเพราะการมาแห่งความสว่างของเรา

ความรักใคร่บูชาจึงยิ่งเติบโตในหัวใจของประชากรที่อยู่อาศัยในราชอาณาจักรของเรา

ด้วยเหตุที่เราเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งสำหรับให้มนุษย์ทั้งหลายรัก—

พระเจ้าองค์หนึ่งที่มนุษย์เกาะติดด้วยความผูกพันรักใคร่—

และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความประทับใจอันยิ่งใหญ่ในรูปสัณฐานของเรา แม้กระนั้นก็ตาม
เมื่อพิจารณาทั้งหมดแล้ว

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่านี่เป็นการทรงพระราชมงคลของพระวิญญาณหรือเป็นหน้าที่การงานอย่างหนึ่งของเนื้อหนังกันแน่
ผู้คนคงใช้เวลาทั้งชีวิตเพียงแค่ว่าจะมีประสบการณ์อย่างละเอียดกับสิ่งนี้สิ่งเดียว

ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์ทั้งหลาย พวกเขาไม่เคยได้ดูหมิ่นเรา ตรงกันข้าม

พวกเขากลับเกาะติดอยู่กับเราในส่วนลึกของจิตวิญญาณของพวกเขา

ปัญญาของเราเพิ่มพูนความเลื่อมใสของพวกเขา

การอัศจรรย์ที่เราทำคือความน่าตื่นตาตื่นใจในสายตาของพวกเขา

และวณะของเราก็ทำให้จิตใจของพวกเขางงววย แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังทะนุถนอมวณะเหล่านั้นอย่างสุดซึ่ง

ความเป็นจริงของเราทำให้มนุษย์ทั้งหลายพูดไม่ออก อึ้งตะลึงงัน และรู้สึกงุนงงสงสัย

และถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังเต็มใจที่จะยอมรับมัน

นี่ไม่ใช่ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายตามที่พวกเขาเป็นอย่างแท้จริง โดยเที่ยงตรงหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 242

1. มนุษย์ไม่ควรขยายตัวเองให้ยิ่งใหญ่และไม่ควรยกย่องตัวเอง เขาควรนมัสการและยกย่องพระเจ้า
2. ทำทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่ทำอะไรเลยที่อาจส่งผลเสียต่อผลประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า ป้องกันพระนามของพระเจ้า
คำพยานของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า
3. เงิน วัตถุสิ่งของที่จับต้องได้
และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในครัวเรือนของพระเจ้าเป็นของถวายซึ่งมนุษย์ควรเป็นผู้ถวาย
ไม่มีใครเลยนอกจากปุโรหิตและพระเจ้าที่อาจชื่นชมของถวายเหล่านี้
ด้วยเหตุที่ของถวายของมนุษย์นั้นมีไว้เพื่อความชื่นชมยินดีของพระเจ้า
พระเจ้าเพียงแต่ทรงแบ่งปันของถวายเหล่านี้กับปุโรหิต
ไม่มีใครอื่นอีกที่มีคุณสมบัติเหมาะสมหรือมีสิทธิที่จะชื่นชมส่วนใดของของถวายเหล่านี้ ของถวายของมนุษย์
(รวมถึงเงินและสิ่งของทั้งหลายที่จับต้องได้ซึ่งสามารถชื่นชมได้) ทั้งหมดถูกถวายแด่พระเจ้า ไม่ใช่ให้แก่มนุษย์
และดังนั้นสิ่งของเหล่านี้จึงไม่ควรได้รับการชื่นชมโดยมนุษย์ หากมนุษย์หมายจะชื่นชมสิ่งของเหล่านี้
เช่นนั้นเขาก็ย่อมจะกล่าวถึงลักษณะของถวาย ใครก็ตามที่ทำการนี้ย่อมเป็นยูดาสคนหนึ่งนั่นเอง ด้วยเหตุที่
นอกเหนือไปจากการเป็นผู้หักหลังแล้ว ยูดาสยังได้ถือวิสาสะหยิบฉวยสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในถุงเงินไปอีกด้วย
4. มนุษย์มีอุปนิสัยอันเสื่อมทราม และยิ่งไปกว่านั้น ยังถูกครอบงำด้วยอารมณ์
เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้สมาชิกสองคนซึ่งเป็นเพศตรงกันข้ามทำงานร่วมกัน โดยไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย
เมื่อรับใช้พระเจ้า ใครก็ตามที่ถูกพบว่าทำเช่นนั้นจะถูกขับไล่ โดยไม่มีข้อยกเว้น
5. จงอย่าทำการตัดสินพระเจ้า และจงอย่าหาหรือเรื่องราวทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอย่างเรื่อยเปื่อย
จงทำอย่างที่มนุษย์ควรจะทำ และจงพูดอย่างที่มนุษย์ควรพูด และจงอย่าล้ำเส้นขีดจำกัดทั้งหลาย
หรือล่วงละเมิดอาณาเขตทั้งหลาย จงระวังลิ้นของตัวเองและใส่ใจที่ซึ่งเจ้าอย่างก้าวลงไป
เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้สิ่งใดก็ตามที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง
6. จงทำสิ่งซึ่งมนุษย์ควรจะทำ และจงดำเนินการระดมทุนของเจ้าให้เสร็จสิ้น
และจงทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าลุล่วงไป และจงยึดมั่นในหน้าที่ของเจ้า ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าก็ควรสร้างส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้า หากเจ้าไม่ทำ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่เหมาะที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่ในครัวเรือนของพระเจ้า

7. ในงานและเรื่องราวทั้งหลายของคริสตจักร นอกเหนือไปจากการเชื่อฟังพระเจ้าแล้ว จงปฏิบัติตามคำแนะนำทั้งหลายของมนุษย์ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานในทุกสิ่ง แม้แต่การละเมิดเพียงเล็กน้อยก็ไม่อาจยอมรับได้ จงเฝ้าหาในการปฏิบัติตามของเจ้า และจงอย่าวิเคราะหว่าถูกหรือผิด สิ่งที่ถูกหรือผิดไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า เจ้าต้องให้ตัวเจ้าเองกังวลอยู่กับการเชื่อฟังโดยรวมทั้งหมดเท่านั้น

8. ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้าและนบถการพระองค์ จงอย่ายกย่องหรือนิยมนูชาบุคคลใด จงอย่าวางพระเจ้าเป็นลำดับแรก ผู้คนที่เจ้าเคารพนับถือเป็นลำดับที่สอง และตัวเจ้าเองเป็นลำดับที่สาม ไม่มีบุคคลใดที่ควรมีความสำคัญในใจเจ้า และเจ้าไม่ควรพิจารณาผู้คน— โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่เจ้าเคารพ—ว่าเสมอกับพระเจ้าหรือเทียบเท่าพระองค์ นี่เป็นเรื่องที่มีอาจทนยอมรับได้สำหรับพระเจ้า

9. จงเก็บความคิดทั้งหลายของเจ้าไว้ที่งานของคริสตจักร จงวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนังของเจ้าเองไว้ก่อน จงเขียนขาดเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว จงอุทิศตัวเจ้าเองต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยสุดหัวใจ และจงวางพระราชกิจของพระเจ้ายเป็นลำดับแรกและชีวิตของเจ้าเองเป็นลำดับที่สอง นี่คือการถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของวิสุทธิชนคนหนึ่ง

10. ญาติผู้ที่ไม่มีความเชื่อ (ลูกหลานของเจ้า สามิหรือภรรยาของเจ้า บรรดาพี่น้องหญิงของเจ้าหรือบิดามารดาของเจ้า เป็นต้น) ไม่ควรถูกบังคับให้เข้าสู่คริสตจักร คราวเรือนของพระเจ้าไม่ขาดแคลนสมาชิก และไม่มี ความจำเป็นเลยที่จะต้องชดเชยจำนวนสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้าด้วยผู้ที่ไม่มีประโยชน์ ทุกคนที่ไม่เชื่ออย่างเปรมปรีดิ์ต้องไม่ถูกนำทางเข้าสู่คริสตจักร ประกาศกฤษฎีกานี้มุ่งตรงไปที่ผู้คนทั้งหมด พวกเจ้าควรตรวจตรา สอดส่อง และเตือนความจำกันและกันถึงเรื่องนี้ ไม่มีใครที่อาจฝ่าฝืนมันได้ แม้แต่ในยามที่ญาติผู้ซึ่งไม่มีความเชื่อเข้าสู่คริสตจักรอย่างอึดอัด พวกเขาก็คงไม่ได้รับแจกพวกหนังสือและไม่ได้รับการตั้งชื่อให้ใหม่ ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้อยู่ในคราวเรือนของพระเจ้า และการเข้าสู่คริสตจักรของพวกเขาต้องถูกหยุดยั้งด้วยวิถีทางใดก็ตามที่จำเป็น หากการบวกรุกของปีศาจทั้งหลายนำพาปัญญาหลอกลวงเข้ามาสู่คริสตจักร เช่นนั้นแล้วตัวเจ้าเองก็ย่อมจะถูกขับไล่ออกไปหรือข้อห้ามทั้งหลายก็จะถูกนำมาวางใช้กับเจ้า สรุปสั้นๆ ก็คือ ทุกคนมีความรับผิดชอบในเรื่องนี้ กระนั้นเจ้าก็ไม่ควรบ่มบ่าม และไม่ควรรู้มั่นเพื่อชำระความแค้นส่วนตัว

จาก “ประกาศกฤษฎีกาบริหารสิบประการซึ่งประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในยุคแห่งราชอาณาจักรต้องเชื่อฟัง” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 243

ผู้คนต้องยึดมั่นกับหน้าที่ต่างๆ มากมายที่พวกเขาควรจะทำปฏิบัติ นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรจะต้องยึดมั่น

และนี่คือสิ่งที่พวกเขาต้องดำเนินการ

จงปล่อยให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำสิ่งที่ต้องทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มนุษย์ไม่สามารถเล่นบทคนใดในนั้นได้ มนุษย์ควรจะต้องยึดมั่นกับสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องใดกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันมิใช่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

และควรจะต้องยึดมั่นในฐานะพระบัญญัติ ให้เหมือนการยึดมั่นกับธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

ถึงแม้ว่าบัดนี้มียุคธรรมบัญญัติ แต่ยังคงมีพระวณะต่างๆ มากมายที่ควรจะต้องยึดมั่น

ซึ่งเป็นประเภทเดียวกันกับพระวณะทั้งหลายที่ได้ตรัสไว้ในยุคธรรมบัญญัติ

พระวณะเหล่านี้มิได้ถูกนำมาดำเนินการเพียงโดยการฟังพากับสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ตรงกันข้าม พระวณะเหล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ควรจะต้องยึดมั่น ตัวอย่างเช่น

เจ้าจะต้องไม่ตัดสินพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เจ้าจะต้องไม่ต่อต้านมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น

เจ้าจะต้องรักษาดำแหน่งของเจ้าและจะต้องไม่เหลวไหล เจ้าควรจะต้องพอประมาณในวาทะ

และคำพูดทั้งหลายกับการกระทำทั้งหลายของเจ้านั้นต้องติดตามการจัดการเตรียมการของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็

นพยานให้ เจ้าควรจะต้องเคารพคำพยานของพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เพิกเฉยกับพระราชกิจของพระเจ้าและพระวณะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่เอาอย่างพระกระแสน้ำและจุดมุ่งหมายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า โดยภายนอกนั้น

เจ้าจะต้องไม่กระทำการใดๆ ที่ต่อต้านอย่างขัดแย้งต่อมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ และอื่นๆ

เหล่านี้คือสิ่งที่แต่ละคนควรจะต้องยึดมั่น ในแต่ละยุคนั้น พระเจ้าทรงกำหนดกฎต่างๆ

มากมายที่คล้ายคลึงกันกับธรรมบัญญัติทั้งหลายและเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องยึดมั่น

พระองค์ทรงจำกัดอุปนิสัยของมนุษย์และสืบหาความจริงใจของเขาโดยผ่านทางการณ์นี้

จงพิจารณาพระวณะเหล่านี้จากยุคพันธสัญญาเดิมเป็นตัวอย่าง ความว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า”

พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่กับวันนี้ ณ เวลานั้น

พระวณะเหล่านี้เพียงแต่จำกัดอุปนิสัยภายนอกบางอย่างของมนุษย์เท่านั้น

มันได้ถูกนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความจริงใจของการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์

และเป็นเครื่องหมายของบรรดาผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้า ถึงแม้ว่าบัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร

ก็ยังคงมีกฎหมายที่มนุษย์ต้องยึดมั่น กฎต่างๆ ของอดีตจะไม่นำมาใช้ และวันนี้มีการปฏิบัติต่างๆ

มากมายที่เหมาะสมกว่าเพื่อให้มนุษย์นำมาดำเนินการ และเป็นการปฏิบัติที่จำเป็น การปฏิบัติเหล่านี้ไม่เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต้องกระทำโดยมนุษย์

ในยุคพระคุณ การปฏิบัติต่างๆ

มากมายของยุคธรรมบัญญัติได้ถูกทิ้งไปเพราะธรรมบัญญัติเหล่านี้ไม่มีประสิทธิผลโดยเฉพาะสำหรับพระราชกิจในเวลานั้น หลังจากการปฏิบัติเหล่านี้ถูกทิ้งไปแล้วนั้น การปฏิบัติต่างๆ

ที่เหมาะสมสำหรับยุคนี้ได้ถูกกำหนดออกมามากมาย และซึ่งได้กลายมาเป็นกฎต่างๆ มากมายของวันนี้ เมื่อพระเจ้าของวันนี้เสด็จมา กฎเหล่านี้ได้ถูกละเว้นไป และไม่จำเป็นที่จะต้องยึดมั่นกับพวกมันอีกต่อไป

และการปฏิบัติต่างๆ ที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจของวันนี้ได้ถูกกำหนดออกมามากมาย วันนี้

การปฏิบัติเหล่านี้ไม่ใช่กฎ แต่กลับมีเจตนาที่จะให้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลต่างๆ แทน

การปฏิบัติเหล่านั้นเหมาะสมสำหรับวันนี้—บางทีพรุ่งนี้ การปฏิบัติเหล่านั้นอาจจะกลายเป็นกฎก็ได้

โดยรวมแล้ว เจ้าควรจะยึดมั่นกับสิ่งที่เกิดผลกับพระราชกิจของวันนี้ จงอย่าใส่ใจกับพรุ่งนี้ กล่าวคือ

สิ่งที่ทำวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของวันนี้ บางทีเมื่อพรุ่งนี้มาถึง อาจจะมีการปฏิบัติต่างๆ

ที่ดีกว่าซึ่งเจ้าจำเป็นต้องดำเนินการ—แต่จงอย่าให้ความสนใจกับการนั้นมากเกินไปนัก ในทางตรงกันข้าม

จงยึดมั่นกับสิ่งซึ่งควรจะยึดมั่นวันนี้ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการต่อต้านพระเจ้า วันนี้

ไม่มีสิ่งใดสำคัญยิ่งยวดสำหรับมนุษย์ที่จะยึดมั่นมากไปกว่าการติดตาม กล่าวคือ

เจ้าต้องไม่พยายามที่จะไต่โลมพระเจ้าที่ทรงยืนอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า หรือปกปิดสิ่งใดๆ จากพระองค์

เจ้าจะต้องไม่แปลงถ้อยคำความโลโครกหรือการพุดคุยโลโอหังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า

เจ้าจะต้องไม่หลอกลวงพระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าโดยคำพุดที่หวานปานน้ำผึ้งและวาทีสวยงามเพื่อที่จะได้

รับความไว้วางพระทัยของพระองค์ เจ้าจะต้องไม่กระทำการอย่างขาดความเคารพเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าจะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่ตรัสออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และจะต้องไม่ต้านทาน ต่อต้าน

หรือโต้แย้งพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่ตีความตามที่เจ้าเห็นว่าเหมาะสมกับพระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

เจ้าควรระวังลิ้นของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้มันเป็นเหตุให้เจ้าตกเป็นเหยื่อของแผนหลอกลวงของคนชั่ว

เจ้าควรระวังย่างก้าวของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดอาณาเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเจ้า

หากเจ้าล่วงละเมิด นี่จะเป็นเหตุให้เจ้ายืนในตำแหน่งของพระเจ้าและพุดคำพุดที่ยิ่งผยองและอวดดี

และด้วยเหตุนี้เจ้าจะกลายเป็นที่เกลียดชังโดยพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เผยแพร่พระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าอย่างประมาท มิฉะนั้นคนอื่นๆ

จะเยาะเย้ยเจ้า และพวกมารจะทำให้เจ้าดูโง่ เจ้าจะต้องเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าแห่งวันนี้

แม้ว่าเจ้าไม่เข้าใจมัน เจ้าก็จะต้องไม่ตัดสินใจมัน ทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้คือแสวงหาและสามัคคีธรรม

บุคคลใดจะล่วงละเมิดสถานที่ดั้งเดิมของพระเจ้าไม่ได้
เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่ารับใช้พระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์
เจ้าไม่สามารถสอนพระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์ได้—การทำเช่นนั้นคือการหลงผิด
ไม่อาจมีผู้ใดสามารถยืนในที่ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ได้ ในคำพูด การกระทำ
และความคิดด้านในสุดของเจ้านั้น เจ้ายืนอยู่ในตำแหน่งของมนุษย์ นี่คือสิ่งที่ต้องถือปฏิบัติตาม
มันคือความรับผิดชอบของมนุษย์ และไม่อาจมีผู้ใดปรับเปลี่ยนมันได้
การพยายามทำแบบนั้นจะเป็นการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหาร ทุกคนควรจะจดจำการนี้ไว้

ตัดตอนมาจาก “พระบัญญัติแห่งยุคใหม่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 244

มีหลายสิ่งที่เราหวังให้พวกเจ้าได้สัมผัส กระนั้นก็ตามไม่ใช่การกระทำทั้งหมดของพวกเจ้า ไม่ใช่ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของพวกเจ้า ที่จะสามารถทำให้ลุล่วงในสิ่งที่เราขอได้ ดังนั้นเราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องพูดตามตรงและอธิบายให้พวกเจ้าเข้าใจถึงเจตจำนงของเรา เนื่องจากการหยิ่งรู้ของพวกเจ้านั้น ไม่ดีพอและความซึ่งคุณค่าของพวกเจ้าก็ไม่ดีพอในทำนองเดียวกัน พวกเจ้าแทบจะไม่มีรู้เท่าทันถึงอุปนิสัยและเนื้อแท้ของเรอย่างสิ้นเชิง— และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่เราจะต้องแจ้งให้พวกเจ้ารู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใดก่อนหน้านี้ ไม่ว่าเจ้าปรารถนาที่จะเข้าใจปัญหาเหล่านี้หรือไม่ก็ตาม เรายังคงจะต้องอธิบายให้พวกเจ้าเข้าใจเรื่องเหล่านั้นอย่างละเอียด ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้แปลกโดยสิ้นเชิงสำหรับพวกเจ้า กระนั้นพวกเจ้าก็ยังขาดความเข้าใจ ขาดความคุ้นเคยอย่างมาก กับความหมายที่มีอยู่ภายในปัญหาเหล่านั้น พวกเจ้าหลายคนมีเพียงความเข้าใจอันเลื่อนลอยบางอย่างเท่านั้น และความเข้าใจบางส่วนและไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะช่วยเจ้าให้ปฏิบัติความจริงได้ดีขึ้น— ปฏิบัติวณะของเราได้ดีขึ้น—เราคิดว่าเหล่านี้คือปัญหาต่างๆ ที่พวกเจ้าจะต้องตระหนักรู้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างแรก หากไม่แล้ว ความเชื่อของพวกเจ้าจะยังคงคลุมเครือ แบบหน้าซื่อใจคด และเต็มไปด้วยเครื่องประกอบของศาสนา หากเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะทำงานที่เจ้าควรทำเพื่อพระองค์ หากเจ้าไม่รู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะมีความเคารพและความยำเกรงต่อพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จะมีเพียงความฉาบฉวยและความกลับลอกอย่างเลินเล่อเท่านั้น และยิ่งไปกว่านั้นคือการหมิ่นประมาทซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้ แม้ว่าการทำความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างแท้จริง และการรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าย่อมไม่สามารถมองข้ามไปได้ แต่ไม่เคยมีใครตรวจดูหรือเจาะลึกเข้าไปในปัญหาเหล่านี้ยิ่งถึถ้วน เห็นได้ชัดแจ้งว่าพวกเจ้าได้มีมติต่อประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้บัญญัติขึ้นทั้งหมด หากพวกเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีแนวโน้มอย่างมากที่จะทำให้ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ การทำให้ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ก็เท่ากับการยั่วพระพิโรธของพระเจ้าพระองค์เอง ซึ่งเป็นกรณีที่ผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำต่างๆ ของเจ้าจะเป็นการละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร บัดนี้

เจ้าควรตระหนักว่า เมื่อเจ้ารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เจ้าก็จะสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เช่นกัน—
และเมื่อเจ้าเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ เจ้าก็จะได้เข้าใจประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้วเช่นกัน
ไม่จำเป็นต้องพูดว่า มีสิ่งใดมากมายอยู่ภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
แต่พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ได้ถูกแสดงออกมาทั้งหมดภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้น ดังนั้น
เจ้าจะต้องขยับไปอีกหนึ่งก้าวเพื่อพัฒนาความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นมีความสำคัญมาก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 245

พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นหัวข้อซึ่งดูเหมือนว่าเป็นนามธรรมมากต่อทุกคน และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นหัวข้อซึ่งไม่ง่ายสำหรับใครก็ตามที่จะยอมรับ

ด้วยเหตุที่พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับบุคลิกลักษณะของมนุษย์

พระเจ้าทรงมีอารมณ์ของพระองค์เองในเรื่องความชื่นบานยินดี ความโกรธ ความเศร้า และความสุขเช่นกัน แต่อารมณ์เหล่านี้แตกต่างจากอารมณ์ของมนุษย์

พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระองค์ทรงมีสิ่งที่พระองค์ทรงมี

ทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงแสดงออกและเปิดเผยเป็นการแสดงให้เห็นถึงเนื้อแท้ของพระองค์และของพระอัครลักษณะของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ทรงมี

เช่นเดียวกับเนื้อแท้และพระอัครลักษณะของพระองค์ เป็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่สามารถถูกแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด

พระอุปนิสัยของพระองค์ครอบคลุมถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ การปลอบใจมวลมนุษย์

ความเกลียดชังมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ ความเข้าใจถ้วนทั่วในมวลมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

บุคลิกลักษณะของมนุษย์อาจมีลักษณะมองโลกในแง่ดี มีชีวิตชีวา หรือปราศจากความรู้สึก

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของผู้ปกครองแห่งสรรพสิ่งต่างๆ และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด

เป็นพระอุปนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการสร้างทั้งปวง พระอุปนิสัยของพระองค์แสดงให้เห็นถึงพระเกียรติ

ฤทธานุภาพ ความสูงศักดิ์ ความยิ่งใหญ่ และเหนือสิ่งอื่นใด ความยิ่งใหญ่สูงสุด

พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจ สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งชอบธรรม

สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งสวยงามและดีงาม

ยิ่งไปกว่านั้นคือเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูก^(ก)พิชิตหรือถูกรุกรานได้โดยความมืด

ละกอนกำลังศัตรูใดๆ รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้

(อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)^(ข) โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งฤทธานุภาพสูงสุด

ไม่มีบุคคลหรือเหล่าบุคคลใดสามารถหรืออาจรบกวนพระราชกิจของพระองค์หรือพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

แต่บุคลิภาพของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าแค่สัญลักษณ์หนึ่งของความเหนือกว่าสัตว์เดียรัจฉานเล็กน้อย

ของมนุษย์เท่านั้นเอง ในตัวมนุษย์และจากตัวเขาเองนั้นไม่มีสิทธิอำนาจ ไม่มีอิสรภาพในการปกครองตนเอง

และไม่มีความสามารถที่จะอยู่เหนือตนเอง

แต่ในธาตุแท้ของเขานั้นเป็นผู้หนึ่งที่หดหู่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ

ทุกลักษณะ

ความชื่นบานยินดีของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการดำรงอยู่และการปรากฏของความชอบธรรมและความสว่าง

เนื่องจากการทำลายล้างความมืดและความชั่ว พระองค์ทรงยินดีในการนำความสว่างและชีวิตที่ดีมาสู่มวลมนุษย์
ความขึ้นบานยินดีของพระองค์เป็นความขึ้นบานยินดีอันชอบธรรม

เป็นสัญลักษณ์ของการดำรงอยู่ของทุกสิ่งที่เป็นด้านบวก และยังไปกว่านั้นคือ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นมงคล
พระพิโรธของพระเจ้านั้นเป็นเพราะอันตรายซึ่งการมีอยู่และการแทรกแซงความยุติธรรมนำมาสู่มวลมนุษย์ของ
พระองค์ เป็นเพราะการมีอยู่ของความชั่วและความมืด เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งขัดเคลื่อนความจริง
และยังไปกว่านั้นคือ เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งต่อต้านสิ่งที่ดีและสวยงาม

พระพิโรธของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งว่าทุกสรรพสิ่งที่เปื้อนด้านลบไม่มีอยู่อีกต่อไป

และยังไปกว่านั้นก็คือว่า เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ความเศร้าของพระองค์นั้นเป็นเพราะมวลมนุษย์

เนื่องจากผู้ที่พระองค์ทรงมีความหวังแต่เขาเป็นผู้ที่ตกสู่ความมืด

เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์นั้นไม่เป็นผลตามที่พระองค์ทรงคาดหวัง

และเป็นเพราะมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงรักไม่สามารถใช้ชีวิตในความสว่างได้ทั้งหมด

พระองค์ทรงรู้สึกเศร้ากับมวลมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ กับมนุษย์ผู้ซื่อสัตย์แต่ไม่รู้เท่าทัน

และกับมนุษย์ผู้ที่ดีแต่ขาดมุมมองต่างๆ ของเขาเอง

ความเศร้าของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความดีงามของพระองค์และของความปรานีของพระองค์

เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความสวยงามและความใจดีมีเมตตา แน่แน่นอนว่า

ความสุขของพระองค์มาจากการพิชิตบรรดาศัตรูของพระองค์และการได้รับความจริงใจของมนุษย์

มากกว่านี้ก็คือ มันเกิดขึ้นจากการการจับไล่และการทำลายล้างกองกำลังศัตรูทั้งหมด

และเพราะมวลมนุษย์ได้รับชีวิตที่ดีและสันติสุข ความสุขของพระเจ้าไม่เหมือนกับความขึ้นบานยินดีของมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นความรู้ลึกของการเก็บรวบรวมผลไม้ที่ดี

เป็นความรู้ลึกที่ยิ่งใหญ่กว่าความขึ้นบานยินดีเสียอีก

ความสุขของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่หลุดพ้นจากความทุกข์นับจากเวลานี้ไป

และเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่โลกของความสว่าง ในทางกลับกัน อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ไม่ใช่เพื่อความชอบธรรม ความสว่าง

หรือสิ่งที่สวยงาม และที่น้อยที่สุดก็คือเพื่อพระคุณที่สวรรค์ได้ประทานลงมา อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติมีลักษณะที่เห็นแก่ตัวและเป็นของโลกแห่งความมืด

อารมณ์เหล่านั้นไม่ได้มีอยู่เพื่อเห็นแก่หน้าพระทัย นับประสาอะไรที่จะเห็นแก่แผนการของพระเจ้า

และดังนั้นมนุษย์และพระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะสามารถถูกพุดถึงในขณะเดียวกันได้

พระเจ้าทรงสูงสุดตลอดกาลและทรงเกียรติเสมอ ในขณะที่มนุษย์นั้นต่ำช้าตลอดกาล ไร้ค่าตลอดกาล

นี่เป็นเพราะพระเจ้ากำลังทรงพลีอุทิศและทรงอุทิศพระองค์เองต่อมวลมนุษย์ตลอดกาล อย่างไรก็ตาม
มนุษย์นั้นรับเอาและเพียรพยายามเพื่อตัวเองเท่านั้นตลอดกาล

พระเจ้ากำลังทรงรับความเจ็บปวดเพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย์ตลอดกาล

กระนั้นมนุษย์กลับไม่เคยมีส่วนร่วมในอะไรเลยเพื่อประโยชน์ของความสว่างหรือเพื่อความชอบธรรม
ต่อให้มนุษย์พยายามชั่วขณะหนึ่ง แต่ก็อ่อนแอมากกระทั่งมนุษย์ไม่สามารถทนการโจมตีแม้สักครั้งได้
ด้วยเหตุที่ความพยายามของมนุษย์มักจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเขาเองเสมอและไม่ใช่เพื่อผู้อื่น

มนุษย์เห็นแก่ตัวเสมอ ในขณะที่พระเจ้าทรงไม่เห็นแก่พระองค์เองตลอดกาล

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกอย่างซึ่งยุติธรรม ดีงาม และสวยงาม

ในขณะที่มนุษย์คือผู้ที่สืบทอดและสำแดงความน่าเกลียดและความชั่วทุกอย่าง

พระเจ้าจะไม่วันทรงเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของความชอบธรรมและความงามของพระองค์

ทว่ามนุษย์กลับมีความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบในการที่จะทรยศต่อความชอบธรรมและไกลห่างไปจากพระเจ้า
ในเวลาใดก็ตามและในสถานการณ์ใดก็ตาม

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไม่สามารถถูก”

ข. ข้อความเดิมคือ “รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไร้ความสามารถที่จะถูกทำให้ขุ่นเคืองได้
(และการไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 246

ทุกประโยชน์ที่เราได้พูดไปมีพระอุปนิสัยของพระเจ้าอยู่ภายในนั้น

พวกเจ้าน่าจะทำได้ดีในการใคร่ครวญวณะของเราอย่างระมัดระวัง

และพวกเจ้าจะได้ประโยชน์อย่างมากจากวณะของเราอย่างแน่นอน

เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นยากที่จะจับความเข้าใจ

แต่เราไว้วางใจว่าพวกเจ้าทุกคนมีแนวคิดอยู่บ้างเป็นอย่างน้อยเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เราหวังว่าพวกเจ้าจะแสดงให้เห็นและทำให้มากขึ้นในสิ่งซึ่งไม่เป็นที่คุ้นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เมื่อนั้นเราจึงจะมั่นใจ ตัวอย่างเช่น รักษาพระเจ้าไว้ในหัวใจของเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้ากระทำการใด

จงทำเช่นนั้นตามพระวณะของพระองค์ จงแสวงหาเจตนารมณ์ของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง

และจงละเว้นจากการทำสิ่งซึ่งแสดงการไม่เคารพและลบหลู่พระเจ้า

ที่เจ้าควรทำให้น้อยลงกว่านั้นอีกก็คือการคิดไว้ในใจเฉยๆ

ว่าจะนำพระเจ้ามาเติมเต็มที่ว่างในหัวใจของเจ้าในอนาคต หากเจ้าทำเช่นนั้น

เจ้าจะได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าคุ้นเคืองแล้ว และเช่นกัน

สมมติว่าเจ้าไม่เคยเอ่ยคำพูดหมิ่นประมาทหรือแสดงคำบ่นว่าพระเจ้าตลอดชั่วชีวิตของเจ้า และอีกเช่นกัน

สมมติว่าเจ้าสามารถปฏิบัติทุกอย่างที่พระองค์ทรงได้มอบความไว้วางพระทัยให้เจ้าทำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

และยังสามารถบนอบต่อพระวณะของพระองค์ทั้งหมดตลอดชั่วชีวิตของเจ้า

เจ้าก็ย่อมจะได้หลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้ว ตัวอย่างเช่น หากเจ้าได้เคยพูดว่า

“ทำไมฉันจึงไม่คิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า?”

“ฉันคิดว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่อะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางอย่างเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“ในความเห็นของฉัน สิ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติไม่จำเป็นว่าจะถูกต้องไปเสียทุกอย่าง”

“สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ได้เหนือกว่าของฉัน” “พระวณะของพระเจ้าไม่น่าเชื่อถือจริงๆ”

หรือคำพูดอันเป็นการแสดงการตัดสินใจเช่นนั้นอื่นๆ

เช่นนั้นแล้วเราจะเตือนสติให้เจ้าสำราญและกลับใจในบาปของเจ้าให้บ่อยขึ้น มิฉะนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาที่จะได้รับการยกโทษ ด้วยเหตุที่เจ้าไม่ได้ทำให้มนุษย์คนหนึ่งคุ้นเคือง

แต่ทำให้พระเจ้าพระองค์เองทรงคุ้นเคือง เจ้าอาจเชื่อว่าเจ้ากำลังตัดสินมนุษย์คนหนึ่ง

แต่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงพิจารณามันแบบนั้น

การที่เจ้าไม่เคารพเนื้อหนังของพระองค์ก็เท่ากับการไม่เคารพพระองค์ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

เจ้าไม่ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าคุ้นเคืองแล้วหรือ?

เจ้าจะต้องจำไว้ว่าทุกอย่างที่ได้รับการปฏิบัติโดยพระวิญญาณของพระเจ้านั้นทำไปเพื่อที่จะปกป้องรักษาพระราช

กิจของพระองค์ในเนื้อหนังและเพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์นั้นได้รับการปฏิบัติอย่างดี หากเจ้าละเลยเรื่องนี้

เช่นนั้นแล้วเราพูดว่าเจ้าคือใครบางคนผู้ที่จะไม่มีวันสามารถประสบความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าได้เลย ด้วยเหตุที่เจ้าได้ช่วยพระพิโรธของพระเจ้า

และดังนั้นพระองค์จะทรงใช้การลงทัณฑ์อันเหมาะสมเพื่อสอนบทเรียนแก่เจ้า

การได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องที่ไม่สำคัญ เจ้าจะต้องเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละน้อยๆ และโดยที่ไม่รู้ตัว เมื่อเจ้าได้เข้าสู่ความรู้นี้แล้ว

เจ้าจะพบว่าตัวเจ้าเองกำลังก้าวเข้าสู่สภาวะที่สูงกว่าและสวยงามกว่า ในท้ายที่สุด

เจ้าจะได้มารู้จักละอายใจต่อดวงจิตอันน่าขยะแขยงของเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ

จะรู้สึกละอายใจต่อความหลงผิดที่หลบซ่อนให้พ้นจากความละอายใจของเจ้าได้ ในเวลานั้น

ความประพฤติดของเจ้าที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้ายุ่นเคืองจะมีน้อยลงและน้อยลง

หัวใจของเจ้าจะใกล้ชิดพระทัยของพระเจ้าเข้าไปเรื่อยๆ และความรักที่มีให้กับพระองค์จะค่อยๆ

เติบโตขึ้นในหัวใจของเจ้า นี่เป็นสัญญาณของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่สภาวะอันสวยงาม แต่จนกระทั่งบัดนี้

พวกเขาก็ยังไม่ได้บรรลุสิ่งนี้ ในขณะที่พวกเขากำลังทำอะไรมากมายอย่างเร่งรีบเพื่อเห็นแก่ชะตาชีวิตของพวกเขาเอง

ใครล่ะที่มีความสนใจใดๆ ในการพยายามที่จะรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า? หากสิ่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป

พวกเขาก็จะล่องลอยละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร โดยที่ไม่รู้ตัว

ด้วยเหตุที่พวกเขากำลังเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าน้อยเกินไป

ดังนั้นสิ่งที่พวกเขากำลังทำตอนนี้ไม่ใช่การวางรากฐานให้กับสิ่งที่พวกเขากำลังจะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้ายุ่นเคืองหรือ? การที่เราขอให้พวกเขากำลังเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้น ไม่ได้ไม่ลงรอยกันกับงานของเรา

ด้วยเหตุที่หากพวกเขาล่องลอยละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารบ่อยๆ

ใครล่ะในท่ามกลางพวกเขาที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษไปได้?

เช่นนั้นแล้วงานของเราจะไม่เปล่าประโยชน์ไปทั้งหมดทั้งสิ้นหรือหรือ? ดังนั้น

นอกเหนือไปจากการพิจารณาพิเคราะห์ความประพฤติดของพวกเขาเองแล้ว

เราจึงยังคงขอให้พวกเขามองระมัดระวังในก้าวย่างที่พวกเขาเดิน นี่เป็นข้อเรียกร้องที่สูงขึ้นซึ่งเราขอจากพวกเขา

และเราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะพิจารณาอย่างระมัดระวังและจะใส่ใจมันอย่างจริงจังจริงๆ

หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อการกระทำต่างๆ ของพวกเขายำแย่จนเดือดดาลอย่างรุนแรง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะต้องพิจารณาผลสืบเนื่องแต่เพียงคำพัง

และจะไม่มีใครอื่นอีกที่รับการลงโทษแทนที่เจ้า

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 247

ผู้คนพากันพูดว่า พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม และพูดว่า ตราบเท่าที่มนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดปลายทาง
แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเป็นธรรมต่อมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงชอบธรรมที่สุด
หากมนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดทาง พระองค์จะสามารถทอดทิ้งมนุษย์ได้เช่นไรเล่า?
เราเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน และพิพากษามนุษย์ทุกคนด้วยอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา
ทว่ามิสภาพเงื่อนไขที่เหมาะสมต่อข้อพึงประสงค์ที่เราทำต่อมนุษย์
และสิ่งที่เราพึงประสงค์จะต้องถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร
เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างไร หรือเจ้ามีคุณสมบัติเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว
เราใส่ใจเพียงว่าเจ้าเดินไปในหนทางของเรา และไม่ว่าเจ้ารักและกระหายต่อความจริงหรือไม่
หากเจ้าขาดความจริง และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับนำความอับอายมาสู่นามของเรา
และไม่ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับหนทางของเรา แต่ทำตามโดยปราศจากความใส่ใจหรือความห่วงใย
เช่นนั้นแล้ว ณ เวลานั้น เราจะบดขยี้เจ้าและลงโทษเจ้าสำหรับความชั่วของเจ้า
และเจ้าจะต้องพูดอะไรอีกเล่าเมื่อถึงตอนนั้น? เจ้าจะสามารถพูดว่า พระเจ้าไม่ทรงชอบธรรมอย่างนั้นหรือ?
ในวันนี้หากเจ้าปฏิบัติตามวณะที่เราได้พูดไป เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือบุคคลประเภทที่เราเห็นชอบ เจ้าพูดว่า
เจ้าเป็นทุกข์เสมอขณะกำลังติดตามพระเจ้า พูดว่าเจ้าได้ติดตามพระองค์ผ่านร้อนผ่านหนาว
และได้ใช้เวลาที่ดีและที่เลวร้ายร่วมกับพระองค์ แต่เจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้
เจ้าปรารถนาเพียงสาละวนวุ่นวายเพื่อพระเจ้าและสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าในแต่ละวัน
และไม่เคยคิดที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย เจ้ายังพูดด้วยว่า “ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม
ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อพระองค์ สาละวนวุ่นวายเพื่อพระองค์
และอุทิศตัวข้าพระองค์เพื่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำงานหนักทั้งที่ไม่ได้รับการให้ความสำคัญอันใด
พระองค์จะทรงจำข้าพระองค์ได้อย่างแน่นอน” เป็นความจริงที่พระเจ้านั้นทรงชอบธรรม
ทว่าความชอบธรรมนี้ไม่ได้ค้างพริ้วด้วยราศีอันใด กล่าวคือ มันไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นเลย
และมันไม่ได้ถูกทำให้ค้างพริ้วโดยเนื้อหนัง หรือโดยการแลกเปลี่ยนของมนุษย์
ผู้ที่เปื้อนบกพร่องและต่อต้านทั้งหมด ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหนทางของพระองค์จะถูกลงโทษ ไม่มีใครเลยที่ได้รับการอภัย
และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้น! ผู้คนบางคนพูดว่า “ในวันนี้ ข้าพระองค์สาละวนวุ่นวายเพื่อพระองค์
เมื่อบททดสอบมาถึง พระองค์จะทรงสามารถมอบพระพรให้ข้าพระองค์สักเล็กน้อยได้หรือไม่?”
ดังนั้นเราจึงถามเจ้าว่า “เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราแล้วหรือยัง?”
ความชอบธรรมที่เจ้าพูดถึงนั้นมีพื้นฐานอยู่บนการทำการแลกเปลี่ยน
เจ้าเพียงแต่คิดว่าเราชอบธรรมและเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน

และคิดว่าบรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดและได้รับพรของเราอย่างแน่นอน วณะของเราที่ว่า

“บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างแน่นอน”

มีความหมายแฝงเร้นอยู่ กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ติดตามเราไปจนสุดทางนั้นคือผู้ที่ได้รับการรับไว้โดยเราอย่างครบถ้วน

พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ถูกรักษาแล้ว สภาพเงื่อนไขใดหรือที่เข้าได้สัมฤทธิ์? เข้าเพียงสัมฤทธิ์การติดตามเราไปจนสุดทาง ว่าแต่อย่างอื่นเล่า?

เข้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราหรือไม่? เข้าได้สำเร็จลุล่วงหนึ่งในข้อพึงประสงค์ทั้งห้าของเรา

กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้อีกสี่ข้อที่เหลือนั้นสำเร็จลุล่วง เจ้าก็แค่ได้พบเส้นทางซึ่งธรรมดาที่สุด ง่ายดายที่สุด และได้ไล่ตามเสาะหามันไปด้วยท่าทีของการที่แค่หวังว่าจะโชคดี กับบุคคลเช่นเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราก็คือหนึ่งในการติสสอนและการพิพากษา

มันคือหนึ่งในการลงทัณฑ์อันสาสมซึ่งชอบธรรม

และมันคือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับพวกคนทำชั่วทุกคน นั่นก็คือ

บรรดาพวกที่ไม่เดินในหนทางของเราทั้งหมดจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

ต่อให้พวกเขาติดตามมาจนสุดทางก็ตาม นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่ออุปนิสัยอันชอบธรรมนี้ถูกแสดงออกมาในการลงโทษมนุษย์ มนุษย์จะยิ่งตะลึงงัน และรู้สึกเสียใจว่า

ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า เขาไม่ได้เดินในทางของพระองค์ “ณ เวลานั้น

ข้าพระองค์เพียงทนทุกข์ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เดินในทางแห่งพระเจ้า มีข้อแก้ตัวอะไรหรือ?

ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากการถูกติสสอนเท่านั้น!” กระนั้นในจิตใจเขากำลังคิดว่า “ไม่ว่าอย่างไร

ข้าพระองค์ก็ได้ติดตามพระองค์มาจนสุดทาง ดังนั้นต่อให้พระองค์ทรงติสสอนข้าพระองค์

การติสสอนก็ไม่น่าจะรุนแรงจนเกินไป และหลังจากการบีบบังคับให้รับการติสสอนนี้แล้ว

พระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบธรรม

และจะไม่ปฏิบัติต่อข้าพระองค์ในหนทางนั้นตลอดกาล จะว่าไปแล้ว

ข้าพระองค์ก็ไม่เหมือนกับบรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้ง กล่าวคือ

บรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้งจะได้รับการติสสอนอย่างหนัก ในขณะที่การติสสอนของข้าพระองค์จะเบากว่า”

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมไม่ได้เป็นเหมือนที่เจ้ากล่าว

มันไม่ใช่กรณีที่บรรดาพวกที่เก่งในการสารภาพบาปของพวกเขาจะถูกจัดการฐานกรรม

ความชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ และเป็นพระอุปนิสัยที่ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองโดยมนุษย์

และทุกสิ่งที่ไม่สมควรและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นล้วนเป็นเป้าแห่งความขะเขวของพระเจ้า

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นไม่ใช่ธรรมบัญญัติ แต่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหาร
มันคือประกาศกฤษฎีกาบริหารภายในราชอาณาจักร
และประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้คือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับผู้ที่ใดก็ตามที่ไม่ครองความจริงและไม่ได้มีการ
เปลี่ยนแปลง และไม่มีช่องว่างสำหรับความรอดเลย
เนื่องจากเมื่อมนุษย์แต่ละคนได้ถูกจำแนกชั้นไปตามประเภท
มนุษย์ที่ดีจะได้รับบำเหน็จและมนุษย์ชั่วจะถูกลงโทษ มันคือตอนที่บันปลายของมนุษย์จะถูกระบุชดออกมา
มันคือเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะมาถึงบทอวสาน หลังจากนั้น
พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่ถูกระทำอีกต่อไป
และการลงทัณฑ์อันสาสมจะถูกนำมาสู่ทุกคนในพวกที่ทำชั่ว

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 248

เราคือไฟที่เผาผลาญหมดและเราไม่ทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคือง เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนถูกเราสร้างขึ้น
ไม่ว่าเราจะพูดหรือทำสิ่งใด พวกเขาต้องเชื่อฟัง และพวกเขาไม่อาจก่อการกบฏได้

ผู้คนไม่มีสิทธิที่จะก้าวก่ายในงานของเรา

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะวิเคราะห์ว่าสิ่งใดถูกต้องหรือผิดในงานของเราและใน
นวณะของเรา เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

และสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายควรสัมฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพึงประสงค์ด้วยหัวใจแห่งการเคารพที่มีให้เรา
พวกเขาไม่ควรพยายามที่จะชี้แจงเหตุผลกับเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาไม่ควรต้านทาน

เราปกครองคนของเราด้วยสิทธิอำนาจของเรา

และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเราควรนบถต่อสิทธิอำนาจของเรา
แม้ว่าวันนี้พวกเขาก็จะใจกล้าและอวดดีต่อหน้าเรา

แม้ว่าพวกเขาก็จะไม่เชื่อฟังวณะซึ่งเราใช้สอนพวกเขาและไม่รู้จักยำเกรง

เราเพียงเผชิญกับความเป็นกบฏของพวกเขาด้วยความยอมผ่อนปรน

เราจะไม่สูญเสียการควบคุมอารมณ์ของเราและส่งผลกระทบต่องานของเราเพราะบรรดาหนอนแมลงตัวเล็กๆ
ที่ไร้ความสำคัญได้กวนฝุ่นผงในกองมูลสัตว์ขึ้นมา

เราทนยอมรับการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องของทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเกลียดชังและสิ่งทั้งหมดที่เราชิงชังเพื่อประโยชน์
ของน้ำพระทัยพระบิดาของเรา และเราจะทำเช่นนั้นจนกว่าถ้อยคำของเราจะครบบริบูรณ์

จนกว่าจะถึงชั่วขณะสุดท้ายจริงๆ ของเรา จงอย่ากังวล! เราไม่สามารถจมสู่ระดับเดียวกับหนอนแมลงไร้ชื่อได้
และเราจะไม่เปรียบเทียบระดับความเชี่ยวชาญของเรากับเจ้า เราเกลียดเจ้า แต่เราสามารถสู้ทนได้

เจ้าไม่เชื่อฟังเรา แต่เจ้าไม่สามารถหลบหนีวันที่เราจะตีสอนเจ้าได้

ซึ่งพระบิดาของเราได้ทรงให้พระสัญญาแก่เราไว้

หนอนแมลงที่ถูกสร้างขึ้นจะสามารถเปรียบเทียบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้หรือ?

ในฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะกลับคืนสู่บ้านของ “บิดา” ของเจ้า

และเราจะกลับคืนไปอยู่เคียงข้างพระบิดาของเรา เราจะถึงพร้อมด้วยความรักอันอ่อนโยนของพระองค์

และเจ้าจะถูกติดตามโดยการเหยียบย่ำของบิดาของเจ้า เราจะมีพระสิริของพระบิดาของเรา

และเจ้าจะมีความน่าละอายของพ่อของเจ้า เราจะใช้การตีสอนที่เราได้สั่งไว้นานแล้วให้ถึงพร้อมเจ้า

และเจ้าจะเผชิญกับการตีสอนของเราบนเนื้อหนังอันหมิ่นหীনของเจ้าที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลาย

หมื่นปี เราจะได้สรุปปิดตำนานแห่งถ้อยคำของเราในตัวเจ้าแล้ว โดยถึงพร้อมด้วยความยอมผ่อนปรน

และเจ้าจะเริ่มดำเนินการปฏิบัติบทบาทหน้าที่ในการทนทุกข์กับความวิบัติจากวณะของเราให้สำเร็จลุล่วง

เราจะขึ้นบานเป็นอย่างยิ่งและทำงานในอิสราเอล เจ้าจะรำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า
ดำรงอยู่และตายลงในโคลน
เราจะได้รับรูปทรงดั้งเดิมของเรากลับคืนมาและจะไม่คงอยู่ในความโสมมกับเจ้าอีกต่อไป
ในขณะที่เจ้าจะได้รับความน่าเกลียดดั้งเดิมของเจ้ากลับคืนมาและยังคงมุดไปรอบๆ ต่อไปในกองมูลสัตว์
เมื่องานและงานของเราเสร็จสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งความขึ้นบานยินดีสำหรับเรา
เมื่อการต้านทานและการเป็นกบฏของเจ้าจบสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งการรำไห้สำหรับเจ้า
เราจะไม่เห็นอกเห็นใจเจ้า และเจ้าจะไม่มีวันได้เห็นเราอีกเลย เราจะไม่เข้าร่วมในการสนทนากับเจ้าอีกต่อไป
และเจ้าจะไม่มีวันได้เผชิญหน้าเราอีกเลย เราจะเกลียดชังการเป็นกบฏของเจ้า
และเจ้าจะคิดถึงความน่ารักชื่นชมของเรา เราจะตีเจ้า และเจ้าจะคะนึงหาเรา เราจะไปจากเจ้าอย่างยินดี
และเจ้าจะตระหนักถึงหนี้ที่เจ้ามีต่อเรา เราจะไม่มีวันได้เห็นเจ้าอีกเลย
แต่เจ้าจะหวังที่จะได้พบกับเรายู่ตลอดเวลา เราจะเกลียดชังเจ้าเพราะเจ้าต้านทานเราในปัจจุบันนี้
และเจ้าจะคิดถึงเราเพราะเราตีสอนเจ้าในปัจจุบันนี้ เราจะไม่เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตเคียงข้างเจ้า
แต่เจ้าจะโหยหาถึงมันอย่างขมขื่นและรำไห้ไปชั่วกัลปาวสาน
เพราะเจ้าจะเสียใจกับทั้งหมดที่เจ้าได้ทำกับเราลงไป เจ้าจะรู้สึกผิดไปกับการเป็นกบฏและการต้านทานของเจ้า
เจ้าจะกระทั้งนอนคว่ำหน้าไปกับพื้นด้วยความเสียใจและล้มลงต่อหน้าเราและสาบานว่าจะไม่มีวันไม่เชื่อฟังเราอีก
เลย อย่างไรก็ตาม ในหัวใจของเจ้า เจ้าจะรักเราเท่านั้น กระนั้นเจ้าก็จะไม่มีวันสามารถได้ยินเสียงของเรา
เราจะทำให้เจ้าละอายใจในตัวเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “เมื่อโบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 249

ความปรานีของเรานั้นแสดงออกต่อบรรดาผู้ที่รักเราและปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ในขณะเดียวกัน การลงโทษที่ได้ไปเยือนคนแล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเราอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้นคือ พิสูจน์คำพยานแห่งความพิโรธของเรา เมื่อความวิบัติมาเยือน

ทุกคนที่ต่อต้านเราจะวิปโยคร่ำไห้ในขณะที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของการกัณดารอาหารและภัยพิบัติ บรรดาผู้ที่ได้กระทำความเลวในทุกลักษณะ เว้นแต่ผู้ที่ได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี

จะไม่มีทางหลบพ้นการชำระชดใช้ให้กับบาปของตน พวกเขาอีกเช่นกัน ที่จะดิ่งพรวนลงสู่ความวิบัติ ในแบบที่นานๆ ครั้งจะได้เห็นกันในตลอดระยะเวลาหลายล้านปี

และพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งความอกสั่นขวัญผวาและหวาดกลัวตลอดเวลา

และบรรดาผู้ติดตามของเราทั้งหลายที่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อเราจะขึ้นบานและปรบมือให้กับอิทธิฤทธิ์ของเรา พวกเขาจะผ่านประสบการณ์กับความพอใจอันเกินพรรณนา

และดำรงชีวิตท่ามกลางความชื่นบานยินดีอย่างที่เราไม่เคยมอบให้มวลมนุษย์

เพราะเราทนอมความล้ำค่าของความประพฤติที่ติงามของมนุษย์และชิงชังความประพฤติชั่วของพวกเขา ตั้งแต่เมื่อเราเริ่มต้นนำทางมวลมนุษย์

เรามุ่งหวังอย่างใจจดใจจ่อมาตลอดว่าจะได้รับผู้คนสักกลุ่มที่มีจิตใจเดียวกับเรา ในขณะเดียวกัน บรรดาผู้ที่ไม่ได้มีจิตใจเดียวกับเรานั้น เราก็ไม่เคยลืม เราเกลียดพวกเขาในหัวใจของเราเสมอ

รอคอยโอกาสที่จะนำพาการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่พวกเขา อันเป็นสิ่งซึ่งเราจะผลิตผลิตินที่ได้เห็น บัดนี้วันของเราได้มาถึงแล้วในที่สุด และเราไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไปแล้ว!

งานชิ้นสุดท้ายของเราไม่ใช่แค่เพื่อประโยชน์แห่งการลงโทษมนุษย์เท่านั้น แต่เพื่อการจัดการเตรียมการในเรื่องบ้านปลายของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นไปได้ที่ผู้คนทั้งหมดอาจรับรู้กิจการและการกระทำของเรา

เราต้องการให้แต่ละบุคคลได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นถูกต้อง และได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นเป็นการแสดงออกของอุปนิสัยของเรา

ที่ทำให้กำเนิดมวลมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะเป็นการกระทำของธรรมชาติ แต่เป็นเรา ผู้บำรุงเลี้ยงทุกสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในการสร้าง หากปราศจากการดำรงอยู่ของเรา

มวลมนุษย์ย่อมมีแต่จะพินาศและทุกข์ทนจากการหวดเมี้ยนแห่งหายนะเท่านั้น

ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันสวยงาม หรือโลกอันเขียวขจีอีกเลย

มวลมนุษย์จะเผชิญเพียงคำคืนอันเยือกเย็นและหุบเขาแห่งเงามรณะซึ่งไม่ลดละปรานี

เราคือความรอดเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ เราคือความหวังเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เราก็คือพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่พึ่งแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่มีเรา—
มวลมนุษย์จะหยุดนิ่งลงในทันที หากไม่มีเรา—

มวลมนุษย์จะทุกข์ทนจากมหันตภัยและถูกบรรดาผีसागทุกลักษณะเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า
กระนั้นก็ยังไม่มีใครใส่ใจเรา เราได้ทำงานที่ไม่มีใครอื่นทำได้

และหวังเพียงแต่ว่ามนุษย์จะสามารถชดใช้คืนเราด้วยความประพฤติที่ดีงามบ้าง

แม้จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถชดใช้คืนเราได้ เราก็จะยังคงยุติการเดินทางไกลของเราในโลกมนุษย์ลง
และเริ่มต้นขึ้นตอนถัดไปของงานของเราที่กำลังคลี่คลายออกมา

เนื่องจากการเร่งรัดไปมาของเราทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์ในช่วงหลายปีมานี้ให้ดอกผลดี และเราก็ยินดีมาก
สิ่งที่เราสนใจไม่ใช่จำนวนผู้คน แต่เป็นความประพฤติที่ดีงามของพวกเขาเสียมากกว่า ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม
เราหวังว่าพวกเขาจะเตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของตัวเอง
เมื่อนั้นเราจึงจะพึงพอใจ มิฉะนั้นแล้ว

ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเจ้าที่จะสามารถหนีรอดความวิบัติที่จะตกมาถึงเจ้าได้

ความวิบัตินั้นมีจุดกำเนิดอยู่กับเราและแน่นอนว่าถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเรา

หากพวกเจ้าไม่สามารถปรากฏว่าดีงามได้ในสายตาของเรา

เช่นนั้นพวกเจ้าก็จะไม่อาจหนีรอดความทุกข์จากความวิบัติไปได้

ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากความประพฤติและการกระทำโดยเจตนาทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ได้ถูกพิจารณาว่า
สมควรไปเสียทั้งหมด เนื่องจากความเชื่อและความรักของพวกเจ้านั้นกลวงเป็นโพรง

และเจ้าเพียงแต่แสดงให้เห็นว่า ตัวตนของพวกเจ้าจืดชืดหรือไม่กี่ทรหดเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้

เราจะพิพากษาสิ่งที่ดีและสิ่งที่แย่เท่านั้น

ความกังวลสนใจของเรายังคงเป็นเรื่องของหนทางที่พวกเจ้าแต่ละคนปฏิบัติและแสดงตัวตนของเขาออกมา

อันเป็นพื้นฐานที่เราจะใช้กำหนดพิจารณาบทอาชญาของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม เราจำต้องพูดเรื่องนี้ให้ชัดเจนว่า

กับบรรดาผู้ที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีแม้แต่น้อยในระหว่างช่วงเวลาของความทุกข์ลำบาก

เราจะไม่ปรานีอีกต่อไป เพราะความปรานีของเราขยายเวลามาเพียงถึงตอนนี้เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น

เราไม่มีความชอบให้กับใครก็ตามที่ครั้งหนึ่งเคยทรยศเรา

นับประสาอะไรที่เราจะชอบที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับบรรดาผู้ที่ขายผลประโยชน์ของผองเพื่อนของตน

นี่คืออุปนิสัยของเรา ไม่ว่าบุคคลคนนั้นอาจเป็นใครก็ตาม เราจำต้องบอกเรื่องนี้กับพวกเจ้าว่า

ใครก็ตามที่ทำให้เราเสียใจจะไม่ได้ได้รับความเมตตาผ่อนผันจากเราเป็นครั้งที่สอง

และใครก็ตามที่ได้สัจย์ชื่อต่อเราตลอดมาจะยังคงอยู่ในหัวใจของเราตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 250

เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นของโลก

และพระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อขึ้นชมโลก

สถานที่ที่การทรงพระราชกิจจะเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความหมายมากที่สุดคือสถานที่ที่พระองค์ประสูติ ไม่ว่าแผ่นดินนั้นจะบริสุทธิ์หรือสกปรกโสมม และไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใดก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

แม้ว่าทั้งหมดนั้นได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ตาม กระนั้น ทุกสรรพสิ่งยังคงเป็นของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาแผ่นดินที่สกปรกโสมมและทรงพระราชกิจที่นั่นเพื่อเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์

พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงรู้ทันการเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่เพื่อทรงพระราชกิจดังกล่าวเพื่อที่จะช่วยผู้คนแห่งแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้ให้รอด การนี้ได้กระทำไปเพื่อเป็นพยาน เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

สิ่งที่พระราชกิจดังกล่าวแสดงให้เห็นให้ผู้คนเห็นคือความชอบธรรมของพระเจ้า

และสามารถแสดงถึงมหาศรัทธาของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ความยิ่งใหญ่และความซื่อตรงของพระองค์ได้รับการสำแดงในความรอดของกลุ่มคนต่ำต้อยที่ผู้อื่นดูถูก

การเกิดในแผ่นดินที่สกปรกโสมมไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดเลยว่าพระองค์ทรงต่ำต้อย

นั่นเพียงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์เท่านั้น ยิ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งเผยความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ความรักที่ไร้จุดบกพร่องที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ออกมามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ถึงแม้ว่าพระองค์ประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมม

และถึงแม้ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาผู้คนที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสมมเช่นเดียวกับพระเยซูที่ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปในยุคพระคุณ แต่ทุกๆ

เศษเสี้ยวของพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดหรือ? ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่หรือ?

สองพันปีก่อน พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปเป็นเวลาหลายปี นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่

วันนี้ พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับกลุ่มคนที่สกปรกโสมมและต่ำต้อย

นี่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพวกมนุษย์อย่างพวกเจ้าหรือ?

หากไม่ใช่เพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงได้ดำรงพระชนม์ชีพและทนทุกข์กับคนบาปเป็นเวลาหลายปีหลังจากที่ประสูติในรางหญ้าแล้ว

? และหากไม่ใช่เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว เหตุใดพระองค์จึงเสด็จกลับมาหามนุษย์เป็นครั้งที่สอง

ประสูติในแผ่นดินนี้ที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน

และดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง?

พระเจ้ามิได้ทรงสัจย์ข้อหรือ? ส่วนใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อมวลมนุษย์?

ส่วนใดไม่ได้เป็นไปเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเขา? พระเจ้าทรงบริสุทธิ์—สิ่งนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้!

พระองค์ไม่ทรงเปราะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสมม

แม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสมมก็ตาม

ทั้งหมดนี้สามารถมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้น ไม่เห็นแก่พระองค์เองอย่างที่สุด และความทุกข์และการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนช่างยิ่งใหญ่อย่างที่สุด!

พวกเขารู้หรือว่าการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกเขาทั้งหมดและเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเขา

จำนวนใหญ่หลวงเพียงใด? แทนที่จะช่วยผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือบุตรของครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจให้รอด

พระองค์ตั้งพระทัยที่จะช่วยพวกที่ต่ำต้อยและโดนดูถูกแทน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ของพระองค์หรือ?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความชอบธรรมของพระองค์หรือ?

เพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดแล้วนั้น

พระองค์ทรงยินดีที่จะประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมมและทนทุกข์กับทุกๆ การดูหมิ่นเหยียดหยาม

พระเจ้าทรงแท้จริงยิ่งนัก—พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เท็จ ทุกๆ

ช่วงระยะของพระราชกิจไม่ได้กระทำไปในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเช่นนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดได้ร้ายพระองค์และกล่าวว่าพระองค์ประทับนั่งร่วมโต๊ะกับคนบาป

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดเหยียดหยันพระองค์และพูดว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบุตรของความสกปรกโสมม

ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้ที่ต่ำต้อยที่สุด

แต่พระองค์ยังคงทรงอุทิศพระองค์เองอย่างไม่เห็นแก่พระองค์เอง

และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงยังคงทรงถูกปฏิเสธท่ามกลางมวลมนุษย์

ความทุกข์ที่พระองค์ทรงสู้ทนไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเขาหรือ?

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่ได้มากกว่าราคาที่พวกเขาได้จ่ายไปหรือ?

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่ได้มากกว่าราคาที่พวกเขาได้จ่ายไปหรือ?

ตัดตอนมาจาก “นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 251

พระเจ้าได้ถ่อมพระทัยพระองค์เองจนถึงระดับที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ในผู้คนที่โสมมและเสื่อมทรามเหล่านี้ และทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำรงชีวิตและกินอยู่ท่ามกลางผู้คน เพื่อเป็นผู้เลี้ยงให้กับผู้คน และเพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี

ที่สำคัญกว่านั้นคือพระองค์ทรงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์แห่งความรอดและการพิชิตชัยของพระองค์กับผู้คนที่เสื่อมทรามจนมิอาจทนได้เหล่านี้

พระองค์ได้ทรงมาที่หัวใจของพญานาคใหญ่สีแดงเพื่อช่วยผู้ที่เสื่อมทรามที่สุดเหล่านี้ให้รอด เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจถูกเปลี่ยนแปลงและทำให้ใหม่ได้

ความยากลำบากมหิมาที่พระเจ้าทรงสู้ทน ไม่ใช่เพียงแต่ความยากลำบากที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงสู้ทนเท่านั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใด มันคือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทนทุกข์กับการดูหมิ่นเหยียดหยามอันสุดขั้ว—พระองค์ถ่อมพระทัยและทรงซ่อนเร้นพระองค์เองมากเสียจนพระองค์ทรงกลายเป็นบุคคลธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง พระเจ้าได้ทรงจุดเป็นมนุษย์ และได้ทรงรูปทรงของเนื้อหนังเพื่อให้ผู้คนมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีชีวิตมนุษย์ที่เป็นปกติและมีความต้องการที่จำเป็นทั้งหลายของมนุษย์ปกติ

นี่ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าถ่อมพระทัยพระองค์เองลงในขอบข่ายที่ใหญ่ยิ่ง

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ยิ่งนัก แต่ทว่าพระองค์กลับยังทรงรูปทรงของมนุษย์ทั่วไป มนุษย์ที่ละเอียดมองข้ามได้คนหนึ่ง เพื่อที่จะทรงพระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์ จิตความสามารถ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนึกรับรู้ สภาวะความเป็นมนุษย์

และชีวิตของพวกเขาส่งให้แต่ละคนแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีค่าจริงๆ

ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในประเภทนี้ พวกเขาไม่ควรค่าจริงๆ

ที่จะปล่อยให้พระเจ้าสู้ทนความยากลำบากเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของเจ้า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน

พระองค์ทรงสูงสุดเหลือเกิน และผู้คนที่ต่ำต้อยเหลือเกิน ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยังทรงพระราชกิจกับพวกเขา

พระองค์ไม่เพียงแต่ได้ทรงจุดเป็นมนุษย์เพื่อทรงจัดเตรียมให้ผู้คน เพื่อตรัสกับผู้คน

แต่พระองค์ยังถึงกับทรงใช้ชีวิตร่วมกับผู้คน พระเจ้าถ่อมพระทัยเหลือเกิน ทรงควรค่าที่จะรักเหลือเกิน

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 252

พระเจ้าได้ทรงสู้ทนกับคำคืนที่ไม่ได้หลับมากมายหลายคืนเพื่อประโยชน์แห่งงานของมวลมนุษย์
จากที่สูงถึงส่วนลึกต่ำสุด

พระองค์ได้เสด็จลงสู่นรกที่มีชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่เพื่อผ่านวันเวลาของพระองค์ไปกับมนุษย์

พระองค์ไม่เคยได้ทรงพรำบถึงความโกโรโกโสท่ามกลางมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยได้ทรงดำเนินมนุษย์สำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา

แต่ทรงสู้ทนความอับยศดุดันยิ่งใหญ่มากที่สุดขณะที่พระองค์ทรงดำเนินงานของพระองค์ด้วยพระองค์เองจนเสร็จสิ้น พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นส่วนหนึ่งของนรกได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงสามารถใช้ชีวิตของพระองค์ในนรกได้อย่างไร? แต่เพื่อประโยชน์แห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง
เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะสามารถพบกับการหยุดพักได้เร็วขึ้น

พระองค์ได้ทรงสู้ทนความอับยศดุดันและทรงทนทุกข์กับความไม่ยุติธรรมเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลก

และได้เสด็จเข้าสู่ “นรก” กับ “เคนคนตาย” เข้าสู่ถ้ำเสือ ด้วยพระองค์เอง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

มนุษย์มีคุณสมบัติที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างไร? เรามีเหตุผลใดที่จะพรำบเกี่ยวกับพระเจ้า?

เราสามารถกล่าวที่จะพ่งมองพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินแห่งความชั่วช้าที่โสโครกที่สุดแห่งนี้

และไม่เคยได้ทรงระบายความคับข้องพระทัยของพระองค์หรือพรำบเกี่ยวกับมนุษย์

แต่กลับทรงยอมรับการย่ำยีทั้งหลาย^[1] และการกดขี่ของมนุษย์อย่างเงียบๆ แทน

พระองค์ไม่เคยทรงตอบโต้ข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลของมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงทำการเรียกร้องมากเกินไปกับมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงกำหนดข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลให้กับมนุษย์

พระองค์เพียงทรงพระราชกิจทั้งหมดที่มนุษย์พึงต้องใช้โดยไม่ทรงพรำบ ได้แก่ การสอน การให้ความรู้แจ้ง

การดำหนิ กระบวนการถูวจา การเตือนจำ การเตือนสติ การปลอบโยน การพิพากษา และการเปิดเผย

ขั้นตอนใดของพระองค์หรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อชีวิตของมนุษย์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงลบความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของมนุษย์ออกไป

แต่ขั้นตอนใดที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้นแล้วนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งชะตากรรมของมนุษย์หรือ? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมนุษย์?

ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความทุกข์นี้

และจากการกดขี่ของพลังมืดที่ดำเหมือนกลางคืน? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์?

ผู้ใดสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าได้ ซึ่งเป็นเสมือนหัวใจของแม่ที่รักใคร่?

ผู้ใดสามารถจับใจความพระทัยที่แรงกล้าของพระเจ้าได้?

พระทัยที่เต็มไปด้วยความรู้สึกและความคาดหวังที่ร้อนแรงของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยหัวใจที่เย็นชา ด้วยสายตาที่ไม่แยแสและแข็งกระด้าง และด้วยการดำเนินคดีเย็นและดูถูกดูแคลนซ้ำๆ ของมนุษย์

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยข้อคิดเห็นที่เชื่องเฉื่อย และการประชดประชัน และการดูแคลน

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยการเยาะเย้ยถากถางของมนุษย์ ด้วยการเหยียบย่ำและการปฏิเสธของเขา

ด้วยการจับใจความผิดๆ ของเขา และการร้องครวญคราง และความเหินห่าง และการหลีกเลี่ยง

และไม่ใช้โดยสิ่งใดเลยนอกจากการหลอกลวง การโจมตี และความขมขื่น

คำพูดที่อบอุ่นได้พบกับคิ้วที่ดุร้ายและการเยาะเย้ยทำทนายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน

พระเจ้าทรงทำได้แต่เพียงสู้ทน กับพระเสีร พรณินบัตผู้คนเหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ^[2]

หลายวันหลายคืนเหลือเกิน หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงเผชิญหน้ากับดวงดาว

หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงออกเดินทางไปเมื่อรุ่งอรุณและเสด็จกลับมาเมื่อย่ำค่ำ

และทรงนอนพลิกกายไปมา

ทรงสู้ทนความเจ็บปวดรวดร้าวที่ยิ่งใหญ่กว่าความเจ็บปวดแห่งการจากพระบิดาของพระองค์มานับพันเท่า

ทรงสู้ทนการโจมตีและการทำให้สับสนของมนุษย์ และการจัดการกับการตัดแต่งของมนุษย์

ความถ่อมพระทัยและการซ่อนอยู่ของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยอคติ^[3]ของมนุษย์

ด้วยทัศนคติที่ไม่เป็นธรรมและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมของมนุษย์

และหนทางอันไร้สัมเสียงที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในความลึกลับ ความอดกลั้นของพระองค์

การยอมผ่อนปรนของพระองค์ได้รับการตอบแทนด้วยการจับจ้องอันละโมภของมนุษย์

มนุษย์พยายามที่จะกระทืบพระเจ้าให้สิ้นพระชนม์ โดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด

และพยายามที่จะเหยียบย่ำพระเจ้าให้จมพื้นดิน ท่าทีของมนุษย์ในการปฏิบัติของเขาต่อพระเจ้าคือท่าทีแห่ง

“ความฉลาดที่หาได้ยาก” และพระเจ้าผู้ซึ่งถูกมนุษย์รังแกและดูถูก ถูกขยี้จนแบนอยู่ใต้เท้าของผู้คนนับหมื่น

ในขณะที่มนุษย์เองยืนบนที่สูง รวากับว่าเขาจะเป็นราชาแห่งเนินเขา

รวากับว่าเขาต้องการที่จะใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด^[4]

เพื่อเป็นศูนย์กลางที่มีแต่คนห้อมล้อมจากเบื้องหลังหน้าจอ

เพื่อทำให้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำกับที่มีมโนธรรมและปฏิบัติตามกฎอยู่หลังจาก

ผู้ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้สู้ตอบหรือก่อให้เกิดความยากลำบาก พระเจ้าต้องทรงเล่นบทของจักรพรรดิองค์สุดท้าย

พระองค์ต้องทรงเป็นหุ่นเชิด^[5] ที่ปราศจากอิสรภาพทั้งปวง

ความประพฤติดของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบอกได้ ดังนั้น

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องการนี้หรือการนั้นจากพระเจ้า?

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะยื่นข้อเสนอแนะแก่พระเจ้า?

เขามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องให้พระเจ้าเห็นพระทัยความอ่อนแอของเขา?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับพระปราชัยของพระเจ้า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับการอภัยของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า? จิตสำนึกของเขายู้อยู่ที่ใด?

เขาได้ทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลายนานมาแล้ว เขาได้ทิ้งให้พระทัยของพระเจ้าแหลกเป็นชิ้นๆ

มานานแล้ว พระเจ้าเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ด้วยความแฉะและน้ำมีชีวิตรื่น

โดยทรงหวังว่ามนุษย์จะโอบอ้อมอารีต่อพระองค์ แม้กระทั่งเป็นเพียงด้วยความอบอุ่นเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

ถึงกระนั้น พระทัยของพระเจ้ายิ่งใช้เวลาอีกกว่าจะได้รับการชูกิจโดยมนุษย์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงได้รับมาคือการโจมตีด้วยการขว้างก้อนหิน⁶และการทรยศ

หัวใจของมนุษย์นั้นโลกเกินไป ความอยากของเขายิ่งใหญ่เกินไป เขาไม่มีวันสามารถอ้อมเอมได้

เขาประสงค์ร้ายและบ้าบิ่นอยู่เสมอ เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้พระเจ้ามีอิสรภาพหรือสิทธิในพระคำรัสอันใด

และทำให้พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากต้องทนบอบต่อความอภัยศอดสู

และอนุญาตให้มนุษย์บงการพระองค์อย่างไรก็ได้ตามที่เขารารถนา

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (9)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “การย่ำยีทั้งหลาย” ใช้เพื่อเปิดโปงการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์

2. “ได้พบกับสิ่งที่ดูดีและการเยาะเย้ยทำทนายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน กัมภีระ

ปรนนิบัติผู้คนเหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ” เดิมทีเป็นประโยคเดียว

แต่ในที่นี้ถูกแยกออกเป็นสองประโยคเพื่อให้สิ่งต่างๆ ชัดเจนขึ้น ประโยคแรกอ้างอิงถึงการกระทำของมนุษย์

ในขณะที่ประโยคที่สองบ่งบอกถึงความทุกข์ที่พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่าน

และว่าพระเจ้านั้นอ้อมพระทัยและทรงซ่อนเร้น

3. “อคติ” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน

4. “ใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน พวกเขาชูตัวเองขึ้นสูง

ใส่โซ่ตรวนผู้อื่น ทำให้คนเหล่านั้นติดตามพวกเขาและทนทุกข์เพื่อพวกเขา

พวกเขาคือกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรกับพระเจ้า

5. “หุ่นเชิด” ใช้เพื่อเยาะเย้ยถากถางพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า

6. “ขว้างก้อนหิน” ใช้เพื่อนำให้เห็นพฤติกรรมที่ต่ำช้าของผู้คน

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 253

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำสัมพันธ์กับชีวิตจริง และไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงทำว่างเปล่า

และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้นทั้งหมดด้วยพระองค์เอง

พระเจ้าทรงจ่ายราคาของประสบการณ์ของพระองค์เองเกี่ยวกับความทุกข์โดยแลกกับบั้นปลายของมนุษยชาติ
นี่ไม่ใช่พระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือ?

บิดามารดาอาจจ่ายราคาที่จริงจังจริงใจเพื่อประโยชน์ของลูกหลานของพวกเขา

และนี่เป็นตัวแทนของความจริงใจของพวกเขา ในการทรงทำการนี้

แน่นอนว่าพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงจริงใจและสัตย์ซื่อที่สุดต่อมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นสัตย์ซื่อ

พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัส และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทำนั้นสัมฤทธิ์ผล

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกมนุษย์นั้นจริงใจ พระองค์ไม่เพียงมีพระคำรัส

เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงจ่ายราคา พระองค์ทรงจ่ายราคาอย่างแท้จริง

เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงยอมรับความทุกข์ของมนุษยชาติและทนทุกข์แทนพวกเขา

พระองค์เสด็จมาเพื่อใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขาอย่างแท้จริง

โดยทรงรู้สึกและได้รับประสบการณ์กับความทุกข์นี้ด้วยพระองค์เอง หลังจากนั้น

ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลจะยอมรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นถูกต้องและชอบธรรม

ว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปได้จริง กล่าวคือ นี่คือหลักฐานชิ้นหนึ่งที่ทรงพลัง นอกจากนี้

มวลมนุษย์จะมีบั้นปลายที่สวยงามในอนาคต และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ยังคงอยู่จะสรรเสริญพระเจ้า

พวกเขาจะกล่าวสรรเสริญว่ากิจการของพระเจ้าจริงๆ แล้วกระทำไปจากความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ

พระเจ้าเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์อย่างถ่อมพระทัย ในฐานะบุคคลธรรมดาคนหนึ่ง

พระองค์มิได้แค่ทรงปฏิบัติพระราชกิจบางอย่าง ตรัสพระวณะบางคำ แล้วเสด็จจากไป ในทางกลับกัน

พระองค์เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และทรงรับประสบการณ์กับความเจ็บปวดของโลกอย่างแท้จริง

ต่อเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นการรับประสบการณ์กับความเจ็บปวดนี้เท่านั้นพระองค์จึงจะเสด็จจากไป

นี่คือวิธีที่พระราชกิจของพระเจ้าเป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ทุกคนที่ยังคงอยู่จะสรรเสริญพระองค์เนื่องจากการนี้

และพวกเขาจะมองเห็นความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์และความใจดีมีเมตตาของพระองค์

เนื้อแท้ของพระเจ้าเกี่ยวกับความงามและความดีสามารถเห็นได้ในนัยสำคัญแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์

นเนื้อหนัง สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำนั้นจริงใจ สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสนั้นจริงจังจริงใจและสัตย์ซื่อ

ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ พระองค์ทรงทำการนี้ได้อย่างแท้จริง และเมื่อทรงจ่ายราคา

พระองค์ทรงจ่ายราคานั้นอย่างแท้จริง พระองค์ไม่เพียงทรงถ้อยคำไว้เท่านั้น
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ

ตัดตอนมาจาก “แง่มุมที่สองของนัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 254

หนทางแห่งชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถมีได้ อีกทั้งก็ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถบรรลุอย่างง่ายๆ ได้

นี่เป็นเพราะว่าชีวิตสามารถมาจากพระเจ้าได้เพียงเท่านั้น กล่าวคือ

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครอบครองเนื้อแท้แห่งชีวิต

และพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีหนทางแห่งชีวิต และดังนั้นพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิต

และน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตที่ไหลอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเกี่ยวกับพลังแห่งชีวิต

ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายซึ่งนำชีวิตมาสู่มนุษย์ และได้ทรงจ่ายราคาแพงเพื่อที่มนุษย์อาจได้รับชีวิต

นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิตนิรันดร์

และพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นหนทางซึ่งมนุษย์ได้รับการฟื้นฟูขึ้นชีพ

พระเจ้าไม่ทรงเคยห่างหายไปจากหัวใจของมนุษย์ และพระองค์สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ทรงเป็นแรงขับเคลื่อนสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ รากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

และแหล่งสะสมอันอุดมสำหรับการดำรงอยู่ของมนุษย์หลังกำเนิด พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เกิดใหม่

และทรงทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตไปตามทุกบทบาทของเขาได้อย่างมุ่งมั่นไม่ทอดย

เนื่องเพราะพระฤทธานุภาพของพระองค์และพลังชีวิตอันมีอาจดับมอดของพระองค์

มนุษย์ได้ใช้ชีวิตมารุ่นแล้วรุ่นเล่า

ซึ่งตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีพลังแห่งชีวิตของพระเจ้าได้เป็นหลักคำจูงสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

และเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาซึ่งมนุษย์ธรรมดาไม่เคยจ่ายมาก่อน

พลังชีวิตของพระเจ้าสามารถพิชิตพลังอำนาจใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น มันยังมากกว่าพลังอำนาจใดๆ

ชีวิตของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระฤทธานุภาพของพระองค์นั้นพิเศษกว่าความธรรมดาสามัญ

และพลังชีวิตของพระองค์ก็ไม่สามารถถูกเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดหรือกองกำลังศัตรูใด

พลังชีวิตของพระเจ้านั้นดำรงอยู่และแผ่รัศมีเจิดจรัสไม่ว่าจะเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใด

สวรรค์และแผ่นดินโลกอาจผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันมากมายใหญ่หลวง

แต่ชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นเช่นเดิมตลอดกาล ทุกสรรพสิ่งอาจล้มหายตายจาก

แต่ชีวิตของพระเจ้าจะยังคงอยู่ตามเดิม

เพราะพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งและรากฐานของการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านั้น

ชีวิตของมนุษย์มีกำเนิดที่มาจากพระเจ้า การมีอยู่ของสวรรค์ก็เพราะพระเจ้า

และการมีอยู่ของแผ่นดินโลกก็มีต้นกำเนิดมาจากพลังอำนาจของชีวิตของพระเจ้า

ไม่มีวัตถุใดที่ครอบครองพลังชีวิตสามารถอยู่เหนืออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่มีเร็วแรงสามารถหลบหนีจากอำนาจครอบครองของพระเจ้า เช่นนี้แล้ว

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ทุกคนจำต้องหมอบราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า

ทุกคนจำต้องใช้ชีวิตภายใต้การบัญชาของพระเจ้า และไม่มีใครสามารถหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทอนหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 255

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์อย่างแท้จริง
และหากเจ้ามีความกระหายในการค้นหาชีวิตเช่นนั้นของเจ้า เช่นนั้นแล้วจงตอบคำถามนี้เสียก่อน:
พระเจ้าทรงสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใดในวันนี้? บางทีเจ้าน่าจะตอบว่า “แน่นอนว่า
พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในสวรรค์—พระองค์ไม่น่าที่จะดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในบ้านของเจ้า ใช่หรือไม่?”
บางทีเจ้าอาจพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางทุกสรรพสิ่งอย่างเห็นได้ชัด
หรือไม่ก็เจ้าอาจพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของแต่ละคน
หรือพูดว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ เราไม่ปฏิเสธเรื่องใดๆ นี้เลย
แต่เราต้องชี้แจงปัญหานี้ให้ชัดเจน
มัน ไม่ถูกต้องทั้งหมดหากจะกล่าวว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของมนุษย์
แต่มันก็ไม่ผิดไปทั้งหมดเช่นกัน นั่นเป็นเพราะ ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า
มีพวกที่การเชื่อของตนนั้นเป็นการเชื่อที่แท้จริง และพวกที่การเชื่อของตนนั้นเป็นการเชื่อที่เป็นเท็จ
มีพวกที่พระเจ้าทรงรับรองและพวกที่พระเจ้าไม่ทรงรับรอง
มีพวกที่ทำให้พระองค์พอพระทัยและพวกที่พระองค์ทรงรังเกียจ
และมีพวกที่พระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมและพวกที่พระองค์ทรงกำจัด
และดังนั้นเราจึงพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของผู้คนไม่กี่คน
และผู้คนเหล่านี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคือพวกที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกที่พระเจ้าทรงรับรอง
พวกที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย และพวกที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม
พวกเขาคือผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระเจ้า เนื่องจากพวกเขาได้รับการทรงนำโดยพระเจ้า
พวกเขาจึงเป็นผู้คนที่ได้ยินและได้เห็นหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้าแล้ว
พวกที่การเชื่อในพระเจ้าของตนนั้นเป็นความเชื่อที่เทียมเท็จ พวกที่ไม่ได้รับการรับรองจากพระเจ้า
พวกที่พระเจ้าทรงรังเกียจ พวกที่ถูกกำจัดโดยพระเจ้า—พวกเขามีแนวโน้มที่จะถูกปฏิเสธโดยพระเจ้า
มีแนวโน้มที่จะยังคงอยู่โดยปราศจากหนทางแห่งชีวิต
และมีแนวโน้มที่จะยังคงไม่รู้เท่าทันเลยว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใด ในทางตรงกันข้าม
บรรดาผู้ที่พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในหัวใจของตนรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใด
พวกเขาคือผู้ที่พระเจ้าประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ และพวกเขาคือผู้ที่ติดตามพระเจ้า
บัดนี้เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใด?
พระเจ้าทรงสถิตอยู่ทั้งในหัวใจของมนุษย์และเคียงข้างมนุษย์
พระองค์ไม่ได้ทรงสถิตอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณเพียงเท่านั้น และอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งหมด

แต่ยิ่งไปกว่านั้นยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกซึ่งมนุษย์นั้นดำรงอยู่
และดังนั้นการมาถึงของยุคสุดท้ายจึงได้นำขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าเข้าสู่ดินแดนใหม่
พระเจ้าทรงครองอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งในจักรวาล
และพระองค์ทรงเป็นหลักสำคัญของมนุษย์ในหัวใจของเขา และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงดำรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์
วิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้พระองค์ทรงสามารถนำพาหนทางแห่งชีวิตมาสู่มวลมนุษย์
และนำพามนุษย์เข้าสู่หนทางแห่งชีวิตได้ พระเจ้าได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลก
และดำรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับหนทางแห่งชีวิต และเพื่อที่มนุษย์อาจดำรงอยู่
ในขณะเดียวกันพระเจ้ายิ่งทรงบัญชาทุกสรรพสิ่งในจักรวาลด้วยเช่นกัน
เพื่อที่พวกเขาอาจร่วมมือในการบริหารจัดการของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และดังนั้น
หากเจ้าเพียงรับรู้คำสอนว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์และในหัวใจของมนุษย์เท่านั้น
แต่กลับไม่รับรู้ความจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับชีวิต
และจะไม่มีวันได้รับหนทางแห่งความจริง

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิต และความจริง และพระชนม์ชีพของพระองค์และความจริงก็ดำรงอยู่ร่วมกัน
พวกที่ไม่สามารถได้รับความจริงจะไม่มีทางได้รับชีวิต หากปราศจากการทรงนำ การสนับสนุน
และการจัดเตรียมความจริง เจ้าจะได้รับเพียงตัวอักษร คำสอน และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ความตายเท่านั้น
พระชนม์ชีพของพระเจ้าเป็นปัจจุบันตลอดกาล และความจริงและพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นดำรงอยู่ร่วมกัน
หากเจ้าไม่สามารถค้นพบแหล่งกำเนิดความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยงของชีวิต
หากเจ้าไม่สามารถได้รับการจัดเตรียมชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความจริงอย่างแน่นอน และดังนั้น
นอกเหนือจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดต่างๆ แล้ว
ร่างกายทั้งร่างของเจ้าจะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากเนื้อหนังของเจ้า—เนื้อหนังที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าของเจ้า
จงรู้ไว้ว่าคำพูดในหนังสือนั้นไม่นับว่าเป็นชีวิต
บรรดาบันทึกประวัติศาสตร์ไม่สามารถได้รับเกียรติประหนึ่งเป็นความจริงได้ และกฎระเบียบต่างๆ
ในอดีตไม่สามารถใช้เป็นการเล่าเรื่องราวของพระวาระที่ตรัสโดยพระเจ้าในปัจจุบัน
มีเพียงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์
เท่านั้นที่คือความจริง นำพระทัยของพระเจ้า และวิธีปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์
หากเจ้านำบันทึกพระวาระที่ตรัสโดยพระเจ้าระหว่างยุคต่างๆ ที่ผ่านมาจนถึงวันนี้มาประยุกต์ใช้
นั่นก็จะทำให้เจ้าเป็นนักโบราณคดีคนหนึ่ง
และวิธีที่ดีที่สุดในการบรรยายเกี่ยวกับตัวเจ้าก็คือในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางประวัติศาสตร์คนหนึ่ง

นั่นเป็นเพราะเจ้าเชื่อในร่องรอยต่างๆ ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้วเสมอ
เชื่อเพียงเงาของพระเจ้าที่ทิ้งไว้จากครั้งที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ก่อนหน้านั้นเท่านั้น
และเชื่อเพียงหนทางที่พระเจ้าได้ประทานแก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ในช่วงเวลาอดีตเท่านั้น
เจ้าไม่เชื่อในการชี้นำของพระราชกิจของพระเจ้า ณ วันนี้
ไม่เชื่อในโคมพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าในวันนี้
และไม่เชื่อในหนทางแห่งความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงในปัจจุบัน
และดังนั้นเจ้าจึงเป็นผู้สั่นกลางวันคนหนึ่งอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย
ผู้ซึ่งห่างจากการติดต่อสัมผัสกับความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง
หากบัดนี้เจ้ายังคงยึดติดอยู่กับถ้อยคำที่ไม่สามารถนำพาชีวิตมาสู่มนุษย์ได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นต่อไม้ที่ตายแล้วไร้สิ้นซึ่งความหวังต่อหนึ่ง^[๗] เพราะเจ้านั้นจาริตนิยมเกินไป ดี้อริ้นเกินไป
ปิดกั้นต่อเหตุผลมากเกินไป!

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ต่อไม้ที่ตายแล้ว: ล้านวนจิน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 256

พระเจ้าพระองค์เองทรงครองความจริง และพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความจริง

ทุกสิ่งด้านบวกและทุกความจริงมาจากพระเจ้า

พระองค์ทรงสามารถตัดสินเกี่ยวกับความถูกต้องและความผิดของทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์

พระองค์ทรงสามารถตัดสินสรรพสิ่งที่ได้เกิดขึ้น สรรพสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

และสรรพสิ่งในอนาคตที่มนุษย์ยังไม่รู้

พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถตัดสินความถูกต้องและความผิดของทุกสรรพสิ่ง

และนี่หมายความว่าความถูกต้องและความผิดของทุกสรรพสิ่งสามารถได้รับการพิพากษาโดยพระองค์เท่านั้น

พระองค์ทรงทราบกฎเกณฑ์ของทุกสรรพสิ่ง นี่คือรูปจำแลงของความจริง

ซึ่งหมายความว่าพระองค์เองทรงครองแก่นแท้ของความจริง

หากมนุษย์ได้เข้าใจความจริงและได้สัมผัสกับความเพียบพร้อมแล้วไซ้

เขาจะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับรูปจำแลงของความจริงเล่า? เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เขาย่อมมีคุณพินิจที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในขณะนี้และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงพึงปร

ะสงค์ และเขาย่อมมีหนทางที่ถูกต้องแม่นยำที่จะปฏิบัติ มนุษย์ย่อมเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและรู้ถูกต้องด้วย

ถึงกระนั้นก็มีบางสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจเข้าถึงได้

สิ่งทั้งหลายที่เขาสามารถรู้เฉพาะหลังจากที่พระเจ้าตรัสบอกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น—

มนุษย์สามารถรู้สิ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก สิ่งที่พระเจ้ายังไม่ตรัสบอกเขาได้หรือ? (เขาไม่สามารถ)

มนุษย์ไม่อาจให้คำทำนายได้ ที่มากกว่านั้นก็คือ ต่อให้มนุษย์ได้มาซึ่งความจริงจากพระเจ้า

และมีความเป็นจริงความจริงและรู้แก่นแท้ของความจริงมากมาย

และมีความสามารถที่จะแยกแยะถูกผิดได้แล้วไซ้

เขาจะมีความสามารถที่จะควบคุมและปกครองทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่? (ไม่) นั่นคือความแตกต่าง

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถเพียงได้มาซึ่งความจริงจากแหล่งกำเนิดของความจริงเรื่อยไปเท่านั้น

พวกเขาสามารถได้มาซึ่งความจริงจากมนุษย์หรือ? มนุษย์สามารถจัดหาความจริงหรือ?

มนุษย์สามารถจัดเตรียมเพื่อมนุษย์หรือ? มนุษย์ไม่สามารถ และนั่นคือความแตกต่าง เจ้าสามารถเพียงรับไว้

ไม่ใช่จัดเตรียม—เจ้าสามารถได้รับการเรียกว่ารูปจำแลงของความจริงหรือ?

สิ่งใดคือแก่นแท้แห่งรูปจำแลงของความจริงกันแน่? มันคือแหล่งกำเนิดที่จัดเตรียมความจริง

แหล่งกำเนิดของการกำกับดูแลและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

และเป็นมาตรฐานกับกฎเกณฑ์ที่ใช้พิพากษาทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์อีกด้วย นี่คือรูปจำแลงของความจริง

ตัดตอนมาจาก “สำหรับเหล่าผู้นำและคนทำงาน การเลือกสรรเส้นทางคือความสำคัญสูงสุด (10)” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 257

ในการแสดงออกซึ่งความจริงของพระองค์ พระเจ้าทรงแสดงออกซึ่งพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์ การแสดงออกของพระองค์เกี่ยวกับความจริงไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนบทสรุปของมวลมนุษย์เกี่ยวกับสิ่งหลากหลายที่เป็นบวกและด้อยแถลงทั้งหลายที่มวลมนุษย์ระลึกไว้ พระวณะของพระเจ้าคือพระวณะของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าคือความจริง พระวณะคือรากฐานและธรรมเนียมปฏิบัติที่มวลมนุษย์ควรใช้ในการดำรงอยู่ และสิ่งเหล่านั้นที่เรียกว่าหลักความเชื่อซึ่งถือกำเนิดพร้อมกับมนุษย์ก็ถูกพระเจ้าตรัสกล่าวโทษ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้รับความเห็นชอบจากพระองค์

และนับประสาอะไรที่จะเป็นต้นกำเนิดหรือพื้นฐานแห่งถ้อยคำรัสของพระองค์

พระเจ้าทรงแสดงออกซึ่งพระอุปนิสัยของพระองค์และแก่นแท้ของพระองค์โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์ พระวณะทั้งหมดที่การแสดงออกของพระเจ้าได้ทำให้เกิดขึ้นคือความจริง

เพราะพระองค์ทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้า และพระองค์คือความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นบวกทั้งปวง

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริงไม่เคยแปรเปลี่ยน

ไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้จัดวางพระวณะหรือนิยามพระวณะเช่นไร

หรือมีทรศนะต่อพระวณะหรือเข้าใจพระวณะเช่นไร

ไม่สำคัญว่าพระวณะของพระเจ้าได้ถูกกล่าวมากมายเพียงใด

และไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามใจบาปนี้กล่าวโทษพระวณะมากมายเพียงใด

ถึงขั้นที่จะไม่เผยแพร่พระวณะ

และแม้แต่ถึงจุดที่พระวณะพบกับการเหยียดหยามของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม—

แม้แต่ในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ก็ยังคงมีข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ กล่าวคือ

สิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมและธรรมเนียมประเพณีที่มวลมนุษย์ให้คุณค่า แม้เมื่อคำนึงถึงเหตุผลตามที่แจ้งไว้ข้างต้น ก็ไม่อาจกลายเป็นสิ่งที่เป็นบวก และไม่อาจกลายเป็นความจริง การนี้ไม่อาจแปรเปลี่ยนได้

วัฒนธรรมทางด้านธรรมเนียมประเพณีและหนทางแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์นั้นจะไม่กลายเป็นความจริงเนื่องแต่การเปลี่ยนแปลงหรือเส้นทางของกาลเวลา

และพระวณะของพระเจ้าก็จะไม่กลายเป็นคำพูดของมนุษย์เนื่องแต่การกล่าวโทษหรือความหลงลืมของมวลมนุษย์เช่นกัน แก่นแท้นี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ความจริงย่อมเป็นความจริงเสมอ มีข้อเท็จจริงอันใดในเรื่องนี้?

ภายหลังเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งถูกสรุปความโดยมวลมนุษย์ล้วนถือกำเนิดในซาตาน—

เป็นจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ ถึงขั้นเกิดขึ้นจากความเลือคร้อนของมนุษย์

และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นบวกเลย ในอีกด้านหนึ่ง

พระวณะของพระเจ้าเป็นการแสดงออกของแก่นแท้และสถานภาพของพระเจ้า

พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งพระวณะเหล่านี้เพื่อเหตุผลอันใดหรือ? เหตุใดเราจึงกล่าวว่าพระวณะคือความจริง?
เหตุผลก็คือพระเจ้าทรงปกครองเหนือธรรมชาติ หลักธรรม รากเหง้า แก่นแท้ ความเป็นจริง
และความลึกลับทั้งปวงของทุกสรรพสิ่ง และสิ่งเหล่านี้ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
และพระเจ้าทรงทราบหลักธรรม ความเป็นจริง ข้อเท็จจริง และความลึกลับทั้งปวงเพียงองค์เดียว
พระองค์ทรงทราบอย่างแท้จริงถึงต้นกำเนิดของสิ่งเหล่านี้และสิ่งที่เป็นรากเหง้าของสิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้น
เฉพาะนิยามของทุกสรรพสิ่งที่ได้รับการกล่าวถึงในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำที่สุด
และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายสำหรับมวลมนุษย์ภายในพระวณะของพระเจ้า
คือมาตรฐานเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์—เกณฑ์กำหนดเดียวเท่านั้นที่มวลมนุษย์ควรใช้ในการดำรงอยู่

คัดตอนมาจาก “ว่าด้วยสิ่งที่เป็นความจริง” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 258

นับแต่ชั่วขณะที่เจ้าเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับเสียงร้องจ้า เจ้าก็เริ่มทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง
เจ้าได้เริ่มการเดินทางของชีวิตของเจ้า

โดยแสดงไปตามบทบาทของเจ้าในแผนการของพระเจ้าและในการทรงลิขิตของพระองค์

ไม่ว่าเจ้าจะมีภูมิหลังอย่างไร และการเดินทางข้างหน้าของเจ้าจะเป็นอย่างไร

ก็ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของฟ้าได้

และไม่มีใครควบคุมชะตาลิขิตของตนเองได้

เพราะมีเพียงพระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งเท่านั้นที่ทรงสามารถทำงานเช่นนั้นได้

นับตั้งแต่วันที่มนุษย์ได้มาสู่การดำรงอยู่ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้มาตลอด บริหารจัดการจักรวาล

กำกับกฎเกณฑ์แห่งการเปลี่ยนแปลงสำหรับทุกสรรพสิ่งและวิถีโคจรของทุกสรรพสิ่งเหล่านั้น

เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—มนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างเจียบเจียบและไม่รู้ตัว

ด้วยความอ่อนหวานและหยาดฝน ตลอดจนหยดน้ำค้างจากพระเจ้า เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—

มนุษย์อยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระหัตถ์พระเจ้าโดยไม่รู้ตัว

หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ทุกอย่างในชีวิตของเขายู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อเรื่องนี้หรือไม่ก็ตาม

ไม่ว่าสิ่งใดและทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าที่มีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม จะเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง

สร้างขึ้นมาใหม่และปลาสนาการไปตาม พระคำของพระเจ้า

นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือทุกสรรพสิ่ง

ยามราตรีก็พลันเข้ามาอย่างเจียบเจียบ มนุษย์หาได้ไหวตัวรับรู้ไม่

เพราะหัวใจของมนุษย์ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าราตรีก็พลันมาอย่างไรและมาเมื่อไร

ครั้นพอราตรีเคลื่อนตัวเจียบเจียบจากไป มนุษย์จึงอ้าแขนต้อนรับแสงอรุณ ทว่าที่มนุษย์ยังรู้น้อยลงไปกว่าก็คือ

แสงนั้นมาถึงตั้งแต่เมื่อใด และมันขับไล่ความมืดของราตรีออกไปอย่างไร และที่ยังน้อยลงไปใหญ่

ก็คือการตระหนักรู้

การหมุนเวียนปรับเปลี่ยนของวันและคืนเหล่านี้นำพามนุษย์จากช่วงเวลาหนึ่งสู่อีกช่วงเวลาหนึ่ง

จากบริบทเชิงประวัติศาสตร์บริบทหนึ่งสู่บริบทถัดไป

ขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความมั่นใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าในทุกช่วงเวลาและแผนการของพระองค์สำหรับ

ทุกยุคยังคงถูกดำเนินการไปจนเสร็จสิ้น มนุษย์ได้เดินผ่านช่วงเวลาเหล่านี้ไปด้วยกันกับพระเจ้า

แต่กระนั้นเขาไม่รู้หรือว่า พระเจ้าทรงปกครองชะตากรรมของทุกสรรพสิ่งและบรรดาสิ่งที่มีชีวิตทั้งมวล

ทั้งยังไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงจัดวางเรียบเรียงและกำกับทุกสรรพสิ่งอย่างไร

สิ่งนี้ได้คลาดเคลื่อนไปจากมนุษย์ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลจวบจนปัจจุบัน สำหรับเหตุผลนั้น
ไม่ใช่เป็นเพราะกิจการทั้งหลายของพระเจ้านั้นซ่อนเร้นเกินไป
และไม่ใช่เป็นเพราะแผนการของพระเจ้ายังไม่ถูกทำให้เป็นจริง
แต่เป็นเพราะหัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าเกินไป
จนถึงจุดที่มนุษย์ยังคงอยู่ภายใต้การรับใช้ซาตานแม้ในขณะที่เขาติดตามพระเจ้าอยู่—และยังคงไม่รู้ตัว
ไม่มีใครแสวงหาอย่างพระบาทของพระเจ้าและการทรงปรากฏของพระองค์อย่างจริงจัง
และไม่มีใครเต็มใจที่จะอยู่ในการดูแลและการปกป้องรักษาของพระเจ้า
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพวกเขากลับปรารถนาที่จะพึ่งพาการกร่อนทำลายของซาตาน ด้วยมารร้าย
เพื่อจะปรับตัวให้เข้ากับพิภพนี้ และเพื่อให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของการดำรงอยู่ที่มวลมนุษย์ผู้เลวร้ายพากันติดตาม ณ
จุดนี้ หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ได้กลายเป็นเครื่องบรรณาการแด่ซาตาน
และกลายเป็นของกินของซาตานไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ได้กลายเป็นที่พักอาศัยของซาตานและเป็นสนามเด็กเล่นอันเหมาะสมของมัน
นั่นทำให้ มนุษย์สูญเสียความเข้าใจของเขาที่มีต่อหลักการแห่งการเป็นมนุษย์
รวมถึงคุณค่าและความหมายของการดำรงอยู่ของมนุษย์ไปโดยไม่รู้ตัว
ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ค่อยๆ เลือนหายไปจากหัวใจของมนุษย์
เขาจึงเลิกแสวงหาหรือใส่ใจฟังเสียงของพระเจ้า เมื่อเวลาผ่านไป
มนุษย์ไม่เข้าใจอีกต่อไปแล้วว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา
ทั้งยังไม่เข้าใจพระวอนะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า รวมถึงทุกสิ่งที่มาจากพระองค์
มนุษย์เริ่มปฏิบัติธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
และหัวใจและจิตวิญญาณของเขาจึงตายด้าน...พระเจ้าได้สูญเสียมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างมาแต่เดิม
และมนุษย์ก็ได้สูญเสียรากกำเนิดของเขาไป นี่คือโทมนัสของเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ โดยข้อเท็จจริงนั้น
ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ พระเจ้าได้จัดเวทีแสดงละคร โศกนาฏกรรมสำหรับมนุษย์ไว้เรื่องหนึ่ง
เป็นเรื่องซึ่งมนุษย์เป็นทั้งนักแสดงนำและเหยื่อ และไม่มีใครตอบได้ว่าผู้กำกับละครโศกนาฏกรรมนี้คือใคร

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวอนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 259

พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้และทรงนำพามนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ประทานชีวิตให้เข้ามาในโลก ต่อมามนุษย์ก็มีพ่อแม่และญาติพี่น้อง และไม่คิดเสียอีกต่อไป ตั้งแต่ครั้งแรกที่มนุษย์เปิดตามองโลกแห่งวัตถุ เขาก็ได้ถูกลึกลับชะตาไว้แล้วให้ดำรงอยู่ภายในการทรงลิขิตของพระเจ้า

ลมปราณจากพระเจ้าสนับสนุนสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมดทุกชีวิต ตลอดช่วงวัยเจริญเติบโตไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ ในช่วงระหว่างกระบวนการนี้ ไม่มีใครรู้สึกความทุกข์กำลังเติบโตขึ้นภายใต้การดูแลของพระเจ้า

พวกเขากลับเชื่อว่ามนุษย์กำลังเติบโตภายใต้การดูแลอันเปี่ยมรักของบิดามารดาของเขา

และสัญชาตญาณชีวิตของเขานั้นเองที่กำกับการเติบโตของเขา

นี่เป็นเพราะว่ามนุษย์ไม่รู้ว่าผู้ใดประทานชีวิตให้เขา หรือรู้ว่าตัวเขามาจากไหน

นับประสาอะไรที่จะรู้หนทางที่สัญชาตญาณชีวิตสร้างปาฏิหาริย์

เขาารู้เพียงว่าอาหารคือพื้นฐานที่ช่วยให้ชีวิตดำเนินต่อไป

ความพากเพียรบากบั่นคือแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่ของเขา

และความเชื่อต่างๆในจิตใจของเขาคือทุนที่เขาต้องอาศัยพึ่งพาเพื่อความอยู่รอด

เกี่ยวกับพระคุณและการจัดเตรียมของพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ไม่รับรู้อันใดเลยอย่างถึงที่สุด

และดังนั้นพวกเขาจึงใช้ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้ไปอย่างสูญเปล่า... ไม่มีแม้แต่คนเดียวในมนุษยชาตินี้ที่พระเจ้าทรงดูแลทั้งวันคืน จะคิดขึ้นมาได้เองว่าจะนมัสการพระองค์

พระเจ้ายังทรงพระราชกิจต่อไปกับมนุษย์ผู้ซึ่งพระองค์ไม่เคยตั้งความคาดหวัง

ก็เพียงเท่าที่พระองค์ทรงวางแผนการไว้เท่านั้น พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่ง

มนุษย์จะตื่นขึ้นจากฝันของเขาและปล้นตระหนักถึงคุณค่าและความหมายของชีวิต

รวมถึงราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายเพื่อทั้งสิ้นทั้งมวลที่พระองค์ได้ประทานให้เขา

และความกังวลร้อนใจขณะที่พระเจ้าทรงรอคอยให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์

ไม่มีใครเคยมองลึกลงไปในความลับทั้งหลายที่กำลังปกครองต้นกำเนิดและการดำรงสืบมาของชีวิตมนุษย์

มีเพียงพระเจ้าผู้เข้าพระทัยทุกสิ่งทั้งหมดนี้เท่านั้นที่ทรงสู้ทนต่อความเจ็บปวดและการโบยตีที่มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับทุกอย่างจากพระเจ้าแต่กลับไม่รู้สึกลำบากขอบคุณได้มอบให้แก่พระองค์

มนุษย์มองข้ามทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตนำมาให้เสมือนเป็นของตาย และในทำนองเดียวกัน นี่ก็

“เป็นไปตามครรลอง” ที่พระเจ้าทรงถูกทรยศโดยมนุษย์ ถูกลืมนึกโดยมนุษย์และถูกบังคับขู่เข็ญโดยมนุษย์

เป็นไปได้หรือที่แผนการของพระเจ้าจะสำคัญขนาดนั้นจริงๆ? เป็นไปได้หรือที่มนุษย์

สิ่งมีชีวิตนี้ซึ่งมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า จะสำคัญปานนั้นจริงๆ?

แน่นอนว่าแผนการของพระเจ้านั้นสำคัญจริงๆ? อย่างไรก็ดี

สิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างโดยพระหัตถ์ของพระเจ้านี้ดำรงอยู่ก็เพื่อประโยชน์แห่งแผนการของพระองค์ เพราะฉะนั้น
พระเจ้าจะทรงปล่อยให้แผนการของพระองค์สูญเปล่าไปกับความเกลียดชังที่มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ไม่ได้
ทั้งนี้ก็เพื่อเห็นแก่แผนการของพระองค์และลมปราณที่พระองค์ได้ทรงระบายออกไปพระเจ้าจึงทรงสู้ทนต่อความ
มทรمانทั้งมวล ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนังของมนุษย์แต่เพื่อชีวิตของมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น
มิใช่เพื่อจะได้เนื้อหนังของมนุษย์กลับคืนมา แต่เพื่อจะได้ชีวิตที่พระองค์ทรงระบายลมปราณให้กลับคืนมา
นี่คือแผนการของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 260

ทุกคนที่เข้ามาในภพนี้ต้องผ่านชีวิตและความตาย

และพวกเขาส่วนใหญ่ได้ผ่านวัฏจักรแห่งความตายและการเกิดใหม่แล้ว ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ตอนนี้จะตายในไม่ช้า และคนที่ตายแล้วจะกลับมาในอีกไม่นาน

ทั้งหมดนี้คือครรลองแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสำหรับสิ่งมีชีวิตแต่ละราย

กระนั้นครรลองและวัฏจักรนี้คือความจริงที่ตรงซัดว่า พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์มองเห็นว่า

ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์นั้นไร้ขีดจำกัด ไม่ผูกติดกับลักษณะทางกายภาพ เวลาหรือพื้นที่

นั่นแลที่เป็นความล้าลึกของชีวิตซึ่งถูกประทานมาให้มนุษย์โดยพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ว่าชีวิตมาจากพระองค์

แม้หลายคนอาจไม่เชื่อว่าชีวิตมาจากพระเจ้า มนุษย์ก็ชื่นชมทุกสิ่งทีมาจากพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระองค์หรือปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระองค์ก็ตาม

หากว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าเกิดเปลี่ยนพระทัยขึ้นมาอย่างกะทันหัน

และปรารถนาจะทวงคืนทุกอย่างที่ดำรงอยู่ในโลก และเอาชีวิตที่พระองค์ทรงมอบให้กลับคืนไป เมื่อนั้น

ทั้งหมดก็จะไม่มีเหลืออยู่อีกต่อไป พระเจ้าทรงใช้ชีวิตของพระองค์จัดหาให้กับทุกสรรพสิ่ง

ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต

นำพาทุกสิ่งมาสู่ระบบระเบียบที่ดีโดยอาศัยอำนาจตามพระอิทธิฤทธิ์และสิทธิอำนาจของพระองค์

นี่คือความจริงที่ไม่มีใครเลยสามารถคิดได้เองและจับใจความได้

และความจริงที่ไม่อาจจับใจความได้เหล่านี้ก็คือ

การสำแดงที่แท้จริงและภาคพันธสัญญาแห่งพลังชีวิตของพระเจ้า บัดนี้ เราขอบอกความลับบางอย่างแก่เจ้าว่า

ความยิ่งใหญ่แห่งชีวิตของพระเจ้าและพลังอำนาจแห่งชีวิตของพระองค์นั้นเกินหยั่งถึงได้โดยสิ่งทรงสร้างใด

มันเป็นเช่นนั้นในตอนนี เช่นเดียวกับที่มันเคยเป็นในอดีต และมันก็จะเป็นอย่างนั้นในกาลข้างหน้าที่จะมาถึง

ความลับข้อที่สองที่เราจะบอกคือ แหล่งกำเนิดแห่งชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า

สำหรับบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งสิ้น

ไม่ว่าพวกมันอาจอยู่ในรูปแบบและโครงสร้างที่แตกต่างกันอย่างไรก็ตามที่

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทใดก็ตามที่ เจ้าก็ไม่อาจทวนย้อนวิถีโคจรของชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ได้

ไม่ว่าในกรณีใด ทั้งหมดที่เราปรารถนาก็เพื่อให้มนุษย์เข้าใจว่า หากปราศจากการดูแล

การปกป้องรักษาและการจัดเตรียมของพระเจ้าแล้วไซ้

มนุษย์จะไม่สามารถได้รับทุกสิ่งที่พวกเขาคาดหวังจะได้รับเลย

ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างขยันขันแข็งสักแค่ไหนหรือต่อสู้ดิ้นรนอย่างทุลักทุเลเท่าไร

หากไร้สิ่งจัดหาเพื่อชีวิตจากพระเจ้า

มนุษย์จะสูญเสียสำนักแห่งคุณค่าของการมีชีวิตและสำนักแห่งความหมายของชีวิต
พระเจ้าจะทรงยอมให้มนุษย์ซึ่งทิ้งขว้างคุณค่าแห่งชีวิตของพระองค์อย่างไม่ใส่ใจ นำพาไปสู่ความทุกข์ระทม
นั้นได้เช่นไร? ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า จงอย่าลืมว่าพระเจ้าคือแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตของเจ้า
หากมนุษย์ไม่ทะนุถนอมทุกสิ่ง que พระเจ้าได้ประทานให้
มิเพียงแต่พระเจ้าจะทรงนำทุกสิ่งที่ทรงมอบให้แต่แรกกลับคืนไปเท่านั้น
แต่พระองค์จะทรงบีบบังคับเอาราคาทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมอบให้เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าเสมือนเป็นการชดใช้
กมนุษย์อีกด้วย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 261

ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วด้วยพระดำริแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และภายใต้พระเนตรของพระองค์ สิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ชาติไม่เคยได้ยื่นมาก่อน ได้มาถึงอย่างฉับพลันทันใด แต่ทว่าสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ชาติได้ครอบครองมานั้นนานพลันหลุดมือไปอย่างไม่ทันรู้ตัว ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สถิตอยู่ ณ แห่งไหนใด

นับประสาอะไรที่จะมีใครสามารถสำนึกรับรู้ความเหนือธรรมชาติและความยิ่งใหญ่แห่งพลังชีวิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงอยู่เหนือธรรมชาติตรงที่พระองค์ทรงล่วงรู้ในสิ่งที่มนุษย์มีอาจรู้ได้

พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ตรงที่พระองค์คือหนึ่งเดียวที่ถูกมนุษย์ชาติทอดทิ้ง แต่พระองค์กลับยังคงทรงคอยช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงรู้ถึงความหมายของชีวิตและความตาย และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงรู้ว่า

กฎเกณฑ์ใดเหมาะที่จะใช้ปกครองการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างขึ้นมา พระองค์คือรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และพระองค์คือพระผู้ไถ่ที่ช่วยชุบชีวิตมนุษย์ให้ฟื้นคืนมาอีกครั้ง

พระองค์ทรงถ่วงหัวใจที่มีความสุขด้วยความทุกข์และทรงชูใจที่ทุกข์ให้เปี่ยมสุข

ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ต่องานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ต่อแผนของพระองค์นั่นเอง

มนุษยชาติซึ่งได้ไถ่ห่างไปจากการจัดเตรียมชีวิตตามแนวทางขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น รู้เท่าไม่ถึงการณ์ต่อจุดประสงค์ของการดำรงอยู่ แต่กระนั้นกลับรู้ที่จะหวาดกลัวต่อความตาย

พวกเขาขาดการช่วยเหลือหรือสนับสนุน แต่ก็ยังคงสองจิตสองใจที่จะยอมปิดเปลือกตาลง และได้ทำใจที่จะใช้ชีวิตอย่างต่ำทรามในโลกนี้

เหมือนกระสอบบรรจุเนื้อหนังที่ปราศจากสำนึกรับรู้แห่งดวงวิญญาณที่เป็นของตนเอง เจ้าดำเนินชีวิตอยู่แบบนี้อย่างปราศจากความหวัง ปราศจากจุดมุ่งหมาย มนุษย์คนอื่นๆ ก็เช่นกัน

มีเพียงองค์บริสุทธิ์ในตำนานเท่านั้นที่จะช่วยผู้คนซึ่งกำลังครวญครางอยู่ท่ามกลางความทุกข์ของตน

ผู้รอกมาถึงของพระองค์แทบขาดใจได้ จนถึงตอนนี้ การเชื่อนั้นก็ยังไม่เป็นที่ตระหนักในหมู่คนที่ไร้สติ

กระนั้นผู้คนก็ยังโหยหาสิ่งนั้นอยู่ดี องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงมีพระเมตตาปราณีต่อผู้คนเหล่านี้ที่ทุกข์อย่างล้าลึก

ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงเอื้อมระอาไปกับผู้ที่ไร้สติเหล่านี้

เนื่องจากพระองค์ต้องทรงรอคอยคำตอบจากมนุษย์นานเกินไป พระองค์ทรงเฝ้าปรารถนาที่จะแสวงหา

แสวงหาหัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้า เพื่อนำน้ำและอาหารมามอบให้เจ้า เพื่อปลุกเจ้าให้ตื่นขึ้นมา

เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องกระหายและหิวโหยอีกต่อไป

ยามที่เจ้ารู้สึกอ่อนล้าท้อใจและยามที่เจ้าเริ่มรู้สึกถึงความหนาวเหน็บอ้างว้างบางอย่างในโลกใบนี้

จงอย่าหลงทาง จงอย่ารำให้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้เฝ้าดู จะทรงโอบกอดการมาถึงของเจ้าไม่ว่า ณ

เวลาใดก็ตาม พระองค์จะทรงเฝ้าจับตาดูอยู่ข้างกายเจ้า รอคอยให้เจ้าหันหลังกลับมา
พระองค์กำลังทรงรอคอยวันที่เจ้าปล้นฟื้นความทรงจำขึ้นมา กล่าวคือ ยามที่เจ้าได้ตระหนักว่า
ตัวเจ้านั้นมาจากพระเจ้า ได้ตระหนักว่า ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้หลงทางไป ณ เวลาหนึ่ง
เจ้าได้สูญเสียสติไปในระหว่างเส้นทาง และ ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้ “บิดา” มาหนึ่งคน ยิ่งไปกว่านั้นคือ
ยามที่เจ้าตระหนักว่า องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงติดตามเฝ้าดูเจ้าตลอดมา
ทรงรอคอยปีกหลักอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานแสนนานเพื่อการกลับมาของเจ้า
พระองค์ทรงเฝ้ารอด้วยความวิหิงสาสุดพระทัย รอคอยการตอบสนองที่ไม่มีแม้คำตอบสักคำ
การรอคอยอย่างมั่นคงของพระองค์นั้นเลอค่าเหนือกว่าจะประมาณได้
และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของหัวใจมนุษย์และจิตวิญญาณของมนุษย์ บางที
การรอคอยอย่างมั่นคงของพระองค์นั้นอาจไม่มีจุดสิ้นสุด และบางทีอาจมาถึงจุดสิ้นสุดของมันแล้ว
แต่ตัวเจ้านั้นก็ควรรู้ว่า หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้านั้นอยู่ที่ไหนในเวลานี้

ตัดตอนมาจาก “การทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 262

ในฐานะสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และคริสตชนผู้เปี่ยมศรัทธา

พวกเราทุกคนล้วนมีความรับผิดชอบและภาระผูกพัน

ที่จะต้องถวายร่างกายและจิตใจเพื่อเติมเต็มพระบัญชาของพระเจ้าให้สำเร็จบริบูรณ์

ด้วยเหตุที่การเป็นอยู่ของพวกเราทั้งหมดทั้งสิ้นนั้นล้วนมาจากพระเจ้า

และดำรงอยู่ได้ก็ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

หากร่างกายและจิตใจของเรามีได้มีไว้เพื่อพระบัญชาของพระเจ้าและไม่ได้เป็นไปเพื่อเหตุอันชอบธรรมของมวล

มนุษย์แล้วไซ้ ดวงวิญญาณของพวกเราจะไม่มีความพอต่อผู้คนที่ได้ยอมพลีชีพเพื่อพระบัญชาของพระเจ้าเลย

และยังไม่มีค่าพอต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้ให้กับพวกเรา

พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมา พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเป็นสถาปนิกแห่งวัฒนธรรมกรีกโบราณและอารยธรรมมนุษย์

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงปกป้องประโลมมวลมนุษย์นี้

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดูแลเอาใจใส่มวลมนุษย์นี้ทั้งคืนและวัน

พัฒนาการและความก้าวหน้าของมนุษย์นั้นไม่สามารถแยกออกจากอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้

และประวัติศาสตร์และอนาคตของมวลมนุษย์เองก็หาได้พ้นไปจากการออกแบบของพระเจ้า

หากเจ้าเป็นคริสตชนแท้คนหนึ่ง เจ้าย่อมจะเชื่ออย่างแน่อนว่า

ความรุ่งเรืองและความตกต่ำของประเทศใดหรือชนชาติใดก็ตามอุบัติขึ้นตามการออกแบบของพระเจ้า

พระเจ้าแต่เพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงรู้ชะตากรรมของประเทศหรือชาตินั้น

และพระเจ้าเพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงควบคุมครองของมวลมนุษย์นี้

หากมวลมนุษย์ปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี หากประเทศหนึ่งปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี

มนุษย์ก็จะต้องกราบไหว้พระเจ้าเพื่อนมัสการ กลับใจ และสารภาพต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

หรือหากไม่เช่นนั้น

ชะตากรรมและปลายทางของมนุษย์ก็จะต้องเป็นมหันตภัยอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย

เมื่อมองย้อนกลับไปช่วงเวลาทีโนอาห์สร้างนาวา มวลมนุษย์กำลังเสื่อมทรามอย่างถล่มทลาย

ผู้คนได้หลุดหลงออกไปจากพระพรของพระเจ้า ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพระเจ้าอีกต่อไป

และได้สูญเสียพระสัญญาของพระเจ้า พวกเขามีชีวิตอยู่ในความมืดมิด ปราศจากแสงแห่งพระเจ้า

จากนั้นพวกเขาก็กลับกลายเป็นมีลักษณะที่วิปริตผิดศีลธรรม

ปล่อยปละละเลยตนเองให้กับความชั่วช้าน่าขยะแขยง

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถได้รับพระสัญญาของพระเจ้าอีกต่อไป

พวกเขาไม่มีความเหมาะสมที่จะได้เป็นพยานพระพักตร์ของพระเจ้า หรือได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ด้วยเหตุที่พวกเขาทอดทิ้งพระเจ้า โยนทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้พวกเขาทิ้งไป และลืมการทรงสอนต่างๆ ของพระเจ้า หัวใจของพวกเขาไกลห่างไปจากพระเจ้าไกลขึ้นและไกลขึ้น และด้วยความที่เป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงกลับกลายเป็นเลวร้ายไร้ศีลธรรมจนเลยพ้นไปจากความเป็นเหตุผลและมนุษยธรรมทั้งมวล และกลายเป็นชั่วร้ายยิ่งขึ้นทุกที จากนั้นเอง พวกเขาได้เดินเข้าใกล้ความตายมากขึ้นเรื่อยๆ และตกไปอยู่ภายใต้พระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้า

มีเพียง โนอาห์ที่น้อมสการพระเจ้าและหลบเลี่ยงมารร้าย

และดังนั้นเขาจึงสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและได้ยินคำแนะนำของพระองค์

เขาได้สร้างนาวาขึ้นตามคำแนะนำแห่งพระวณะของพระเจ้า

และที่นั่นเองที่สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตในทุกลักษณะได้มาชุมนุมกัน และด้วยวิธีนี้ เมื่อทุกอย่างถูกเตรียมพร้อม พระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยการทำลายล้างลงมาบนโลก มีเพียงโนอาห์กับสมาชิกคนอื่นๆ

ของครอบครัวเขาอีกเจ็ดคนที่รอดชีวิตจากการทำลายล้างครั้งนั้น

ซึ่งก็เป็นเพราะโนอาห์ได้น้อมสการพระยาห์เวห์และหลบเลี่ยงความชั่วนั่นเอง

ตอนนี้ลองมามองที่ยุคปัจจุบัน เหล่ามนุษย์ผู้ชอบธรรมเช่นเดียวกับโนอาห์

ผู้ซึ่งสามารถน้อมสการพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้น ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว กระนั้น

พระเจ้าก็ยังทรงเปี่ยมพระคุณต่อมวลมนุษย์นี้ และยังทรงรอภัยบาปให้กับพวกเขาในช่วงระหว่างยุคสมัยสุดท้ายนี้

พระเจ้าทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่ถวิลหาให้พระองค์ทรงปรากฏ

พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่สามารถได้ยินพระวณะของพระองค์ ผู้ที่ยังไม่ลืมพระบัญชาของพระองค์ และมอบถวายหัวใจและร่างกายของพวกเขาแด่พระองค์

พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่เชื่อฟังดุจทารกทั้งหลายเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และไม่ต่อต้านพระองค์ หากเจ้ายอมอุทิศตัวเจ้าให้กับพระเจ้าโดยไม่ถูกยับยั้งจากพลังอำนาจหรือกำลังบังคับใดๆ

พระเจ้าก็จะทรงมองดูพวกเจ้าด้วยความโปรดปราน และจะประทานพระพรของพระองค์ให้กับเจ้า

หากเจ้าอยู่ในสถานะอันสูงส่ง มีภาพลักษณ์อันทรงเกียรติ ครองความรู้อันอุดม

เป็นเจ้าของสินทรัพย์อันเหลือและได้รับการสนับสนุนจากผู้คนมากมาย กระนั้น

สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ป้องกันเจ้าจากการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อยอมรับการทรงเรียกของพระองค์และยอมรับพระบัญชาของพระองค์ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงขอให้เจ้าทำ

เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งที่คุณทำก็จะเป็นมูลเหตุอันเปี่ยมความหมายที่สุดบนแผ่นดินโลก

และเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันชอบธรรมที่สุดของมวลมนุษย์

หากเจ้าปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของสถานภาพและเป้าหมายของตัวเอง
ทั้งหมดที่เจ้าทำก็จะถูกสาปแช่ง และอาจถึงขั้นถูกดูหมิ่นโดยพระเจ้า บางที เจ้าอาจเป็นประธานาธิบดี
นักวิทยาศาสตร์ ศิษยาภิบาล หรือผู้สูงอายุคนหนึ่ง แต่ไม่สำคัญว่าอำนาจในตำแหน่งของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด
หากเจ้าพึ่งพาความรู้ของเจ้าและความสามารถในหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ของเจ้า เมื่อนั้น
เจ้าก็จะเป็นผู้ที่ล้มเหลวเสมอ และจะสูญเสียพระพรจากพระเจ้าเสมอ
เนื่องเพราะพระเจ้าไม่ทรงยอมรับสิ่งใดทั้งสิ้นที่เจ้าทำ
และพระองค์ก็ไม่ทรงยอมรับว่าหน้าที่รับผิดชอบของเจ้าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม หรือยอมรับว่า
เจ้ากำลังทำงานเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ พระองค์จะตรัสว่า
ทุกสิ่งที่คุณทำนั้นทำไปเพื่อใช้ความรู้และความแข็งแกร่งของมวลมนุษย์เพื่อพรากรมมนุษย์ไปจากการปกป้องของพ
ระเจ้า และเพื่อที่จะปฏิเสธพระพรของพระเจ้า พระองค์จะตรัสว่า เจ้ากำลังนำทางมวลมนุษย์ไปสู่ความมืดมิด
ไปสู่ความตาย และไปสู่จุดเริ่มต้นของการดำรงอยู่อย่างปราศจากขีดจำกัด
ในจุดที่มนุษย์ได้สูญเสียพระเจ้าและพระพรของพระองค์ไปแล้ว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 263

เป็นเพราะการประดิษฐ์คิดค้นทางศาสตร์สังคมต่างๆ ของมวลมนุษย์
จิตใจของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นถูกจับจองด้วยวิชาและความรู้
จากนั้นวิชาและความรู้ก็ได้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการปกครองมวลมนุษย์
และไม่มีพื้นที่พอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะนมัสการพระเจ้าอีกต่อไป
และไม่มีสภาพเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการนมัสการพระเจ้าอีกแล้ว
ฐานะของพระเจ้าได้จมต่ำลงทุกทีในหัวใจของมนุษย์ เมื่อปราศจากพระเจ้าในหัวใจเขา
โลกภายในของมนุษย์ย่อมมืดมน สิ้นหวัง และว่างเปล่า ภายหลังต่อมาบรรดานักสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์
และนักการเมืองมากมายได้ออกมาเปิดตัว แสดงทฤษฎีทางศาสตร์สังคมต่างๆ ทฤษฎีแห่งวิวัฒนาการมนุษย์
และทฤษฎีอื่นๆ สารพัดซึ่งขัดแย้งกับความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา
ทรงเติมหัวใจและจิตใจให้แก่มวลมนุษย์ และเช่นนี้เอง ผู้คนซึ่งเชื่อว่า
พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างจึงกลับกลายน้อยลงตลอดเวลา
และบรรดาผู้ที่เชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการกลับมีจำนวนมากขึ้นตลอดเวลา ผู้คนปฏิบัติต่อบັນทึกต่างๆ
เกี่ยวกับงานของพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ในระหว่างยุคแห่งพันธสัญญาเดิมราวกับเป็นนิทานปรัมปรา
และตำนานมากขึ้นทุกที ในหัวใจของพวกเขา
ผู้คนกลับกลายเป็นไม่แยแสต่อความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ต่อหลักความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่และทรงอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล
ความอยู่รอดของมวลมนุษย์และชะตากรรมของประเทศต่างๆ และชนชาติต่างๆ
ไม่มีความสำคัญกับพวกเขาอีกต่อไป
และมนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกอันกลวงเป็นโพรงที่กังวลใส่ใจเพียงเรื่องการกิน การดื่ม
และการวิ่งไล่ตามความหรรษายินดี... มีผู้คนน้อยนิดที่คิดได้เองในการที่จะเสาะแสวงหา
พระเจ้าทรงปฏิบัติงานของพระองค์อยู่ ณ ที่ใด หรือมองดูว่า
พระองค์ทรงจัดการเตรียมการและเป็นประธานเหนือบั้นปลายของมนุษย์อย่างไร และเช่นนี้เอง
อารยธรรมของมนุษย์จึงกลายเป็นว่าสามารถสอรับกับความปรารถนาของมนุษย์ได้น้อยลงทุกที
โดยที่มนุษย์มิได้รู้ตัวเลย และมีหน้าซำยังมิผู้คนมากมายที่รู้สึกได้ว่า
พวกเขามีความสุขในการใช้ชีวิตในโลกแบบนี้ น้อยกว่าบรรดาผู้ที่ตายจากไปแล้วเสียอีก
แม้แต่ประชาชนของประเทศต่างๆ ที่เคยมีอารยธรรมสูงส่งก็ยังออกมาแสดงความคับข้องใจดังกล่าว
ด้วยความที่ปราศจากการทรงนำของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าบรรดานักปกครองและนักสังคมศาสตร์
จะขบคิดกันจนสมองแทบแตกอย่างไร ในอันที่จะรักษาอารยธรรมของมนุษย์เอาไว้ ก็เป็นการไร้ประโยชน์

ไม่มีใครสามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจของมนุษย์ได้ เพราะไม่มีใครสามารถเป็นชีวิตของมนุษย์ได้ และไม่มีทฤษฎีเชิงสังคมข้อไหนที่สามารถปลดปล่อยมนุษย์ออกจากความว่างเปล่าที่เขากำลังทนทรมาณ ทั้งวิชาความรู้ อิสราภาพ ประชาธิปไตย ความสบาย ความสะดวก

เหล่านี้ล้วนนำการปลดปล่อยประโลมมาสู่มนุษย์ได้เพียงชั่วคราว ต่อให้มีสิ่งเหล่านี้ มนุษย์ก็จะมีบาปและจะยังคร่ำครวญถึงความไม่เป็นธรรมของสังคมอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถยับยั้งความอยากและความต้องการของมนุษย์ในการที่จะสำรวจค้นคว้าได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และการสำรวจค้นคว้าและอุทิศทุ่มเทอย่างไร้สติของมนุษย์ ทำให้แค่เพียงนำไปสู่ความเศร้าหมองที่มากขึ้นเท่านั้น

และทำได้เพียงเป็นต้นเหตุให้มนุษย์ดำรงอยู่ในสภาวะแห่งความหวาดกลัวตลอดเวลาเท่านั้น โดยไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับอนาคตของมวลมนุษย์อย่างไร

หรือจะเผชิญหน้ากับเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าอย่างไร

มนุษย์จะถึงขั้นกลายเป็นหวาดกลัวต่อวิชาและความรู้ และยิ่งจะหวาดกลัวความรู้ที่กว้างเปล่า ในโลกใบนี้

เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงหายนะของมนุษยชาติได้โดยเด็ดขาด โดยไม่ต้องคำนึงว่า

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเสรีหรือในประเทศที่ปราศจากสิทธิมนุษยชน

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ปกครองหรือผู้ถูกปกครอง

เจ้าก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความต้องการที่จะค้นคว้าเปิดเผยชะตากรรม ความกล้าลึก

และบันปลายของมวลมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงไปได้จากสำนักอันว่าวุ่นสับสนแห่งความว่างเปล่า

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติในหมู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

ได้ถูกนักสังคมศาสตร์เรียกว่าปรากฏการณ์ทางสังคม แต่กระนั้น

ก็ยังไม่มีมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดสามารถออกมาแสดงตนเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ไม่ว่าจะอย่างไรท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์ก็คือมนุษย์ และไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถมาแทนที่ตำแหน่งและชีวิตของพระเจ้าได้

มวลมนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีสังคมที่ยุติธรรมซึ่งทุกคนถูกบำรุงบำเรออย่างดี และมีอิสราภาพและความเสมอภาค

สิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีคือ ความรอดของพระเจ้าและการจัดเตรียมชีวิตของพระองค์ที่มีให้แก่พวกเขา

มีเพียงยามที่มนุษย์ได้รับการจัดเตรียมชีวิตของพระเจ้าและความรอดของพระองค์แล้วเท่านั้น

ที่ความต้องการที่จำเป็นต่างๆ ความโหยหาที่จะค้นคว้าเปิดเผย

และความว่างเปล่าทางจิตวิญญาณของมนุษย์จะสามารถได้รับการแก้ไข

หากประชาชนของประเทศหนึ่งหรือชนชาติหนึ่ง

ไม่สามารถได้รับความรอดและความเอาใจใส่ของพระเจ้าแล้วไซ้

ประเทศหรือชนชาติดังกล่าวก็ต้องย้ายเข้าไปบนถนนสู่ความพินาศย่อยยับ ตรงสู่ความมืดมิด และจะถูกทำลายล้างโดยพระเจ้า

บางที ณ ปัจจุบันนี้ ประเทศของเจ้าอาจกำลังรุ่งเรือง

แต่หากเจ้าปล่อยให้ประชาชนของเจ้าหันเหไกลห่างไปจากพระเจ้า เมื่อนั้น ประเทศของเจ้าอาจพบว่าตัวเองได้สูญเสียพระพรของพระเจ้าไปมากขึ้นทุกที

อารยธรรมของประเทศของเจ้าจะถูกเหยียบย่ำทำลายอยู่ใต้ฝ่าเท้ามากขึ้นเรื่อยๆ และในไม่ช้า

ผู้คนก็จะลุกขึ้นต่อต้านพระเจ้า และสาปแช่งฟ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น

ชะตากรรมของประเทศนั้นก็จะพินาศย่อยยับ โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว

พระเจ้าจะทรงเพิ่มจำนวนประเทศที่มีอำนาจเพื่อไปจัดการกับบรรดาประเทศซึ่งพระเจ้าสาปแช่ง

และอาจทรงถึงขั้นกวาดล้างพวกนั้นออกไปจากแผ่นดินโลกเลยทีเดียว

ความรุ่งเรืองและความล่มสลายของประเทศหรือชนชาติหนึ่งนั้น กล่าวได้จริงๆ ว่า

ขึ้นอยู่กับคนที่ผู้ปกครองทั้งหลายนมัสการพระเจ้าหรือไม่

และพวกเขานำประชาชนของพวกเขาให้เข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าและนมัสการพระเจ้าหรือไม่

และยังไม่เพียงเท่านั้น ในยุคสมัยสุดท้ายนี้

ด้วยเหตุที่ผู้คนซึ่งแสวงหาและนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้นหายากมากขึ้นทุกที

พระเจ้าจึงประทานความโปรดปรานพิเศษให้แก่ประเทศต่างๆ ที่มีศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ

พระองค์ทรงรวบรวมประเทศเหล่านั้นเข้าไว้ด้วยกันเพื่อสร้างรูปแบบของค่านิยมอันชอบธรรมโดยสัมพันธ์กันของ

โลกขึ้นมา ในขณะที่บรรดาประเทศที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามียูอยู่จริง และพวกที่ไม่นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้

กลับกลายเป็นปฏิปักษ์กับค่านิยมอันชอบธรรมนี้ ด้วยวิธีนี้

พระเจ้าไม่เพียงมีสถานที่สำหรับทรงสถิตอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อดำเนินการพระราชกิจของพระองค์

แต่ยังทรงได้รับประเทศต่างๆ ที่สามารถนำสิทธิอำนาจอันชอบธรรมไปลงมือปฏิบัติได้

ช่วยให้บทลงโทษและข้อจำกัดต่างๆ ถูกนำมาบังคับใช้ในประเทศเหล่านั้นที่ต่อต้านพระองค์ กระนั้น

ทั้งที่เป็นเช่นนั้น ก็ยังคงไม่มีประชาชนเดินหน้าเข้ามานมัสการพระเจ้าเพิ่มอีก

เนื่องเพราะมนุษย์ได้หันเหห่างจากพระองค์จนไกลเกินไปแล้ว และมนุษย์ได้ลืมนึกพระเจ้าไปนานเกินไป

ที่ยังหลงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลก มีเพียงประเทศต่างๆ ที่นำความชอบธรรมมาปฏิบัติใช้

และต่อต้านความไม่ชอบธรรม แต่นี่ก็ยังห่างไกลความปรารถนาของพระเจ้า

ด้วยความที่ไม่มีผู้ปกครองของประเทศไหนที่จะอนุญาตให้พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือประชาชนของพวกเขา

และไม่มีพรรคการเมืองไหนที่จะรวบรวมผู้คนของตนเข้าด้วยกันเพื่อมานมัสการพระเจ้า

พระเจ้าทรงสูญเสียสถานที่อันเป็นสิทธิของพระองค์ในหัวใจของทุกประเทศ ชนชาติ พรรครัฐบาล

และแม้แต่ในหัวใจของบุคคลทุกคน แม้ว่าอำนาจควบคุมอันชอบธรรมต่างๆ ยังมีอยู่บนโลกนี้
แต่การปกครองซึ่งพระเจ้าไม่ทรงมีที่สถิตอยู่ในหัวใจของมนุษย์นั้นช่างเปราะบาง
เมื่อปราศจากพระพรของพระเจ้า เวทีการเมืองก็จะตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย
และกลับกลายเป็นอ่อนไหวต่อการถูกโจมตี สำหรับมวลมนุษย์แล้ว
ความเป็นอยู่ที่ปราศจากพระพรของพระเจ้านั้น เป็นเสมือนความเป็นอยู่ที่ปราศจากดวงอาทิตย์ ไม่ต้องคำนึงว่า
บรรดาผู้ปกครองทั้งหลายทำงานเพื่อประชาชนของตัวเองกันอย่างไร้ใจแข็งขันเช่นไร
ไม่ต้องคำนึงว่ามนุษยชาติได้จัดให้มีการประชุมหารือกันอย่างชอบธรรมกี่ครั้ง
ไม่มีอะไรสักอย่างในนี้ที่จะมาเปลี่ยนวิถีของการเกิดเหตุการณ์ หรือมาปรับเปลี่ยนชะตากรรมของมวลมนุษย์
มนุษย์เชื่อว่า ในประเทศหนึ่งซึ่งมีประชาชนที่มีอาหารกิน มีเครื่องนุ่งห่มสวมใส่
โดยมีพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างสันติสุขนั้น เป็นประเทศที่ดี
และเป็นประเทศที่มีสถานะผู้นำที่ดีประเทศหนึ่ง แต่พระเจ้ามิได้ทรงดำริเช่นนั้น พระองค์เชื่อว่า
ประเทศหนึ่งซึ่งไม่มีใครนมัสการพระองค์เลยนั้น คือประเทศที่พระองค์จะต้องทำลายล้างให้สิ้นซาก
วิถีคิดของมนุษย์นั้นขัดแย้งกับวิถีคิดของพระเจ้ามากเกินไป ดังนั้น
หากผู้นำของประเทศหนึ่งไม่นมัสการการพระเจ้า เมื่อนั้น
ชะตากรรมของประเทศนี้ก็จะเป็ชะตากรรมที่น่าเวทนา และประเทศนั้นก็จะได้รู้แล้วซึ่งจุดหมายปลายทาง
พระเจ้าไม่ได้มีส่วนในทางการเมืองของมนุษย์
กระนั้นชะตากรรมของประเทศหรือชนชาติหนึ่งก็ยังคงถูกควบคุมโดยพระเจ้า
พระเจ้าทรงควบคุมโลกนี้และจักรวาลทั้งหมดทั้งสิ้น
ชะตากรรมของมนุษย์และแผนการของพระเจ้าเชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น และไม่มีมนุษย์ ประเทศ
หรือชนชาติใดที่ได้รับการยกเว้นจากอธิปไตยของพระเจ้า หากมนุษย์ปรารถนาจะรู้ชะตากรรมของเขา
เขาจะต้องมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ พระเจ้าจะทรงทำให้ผู้คนที่ติดตามและนมัสการพระองค์มีความเจริญรุ่งเรือง
และจะทรงนำความเสื่อมและการสาบสูญไปสู่ผู้ที่ต่อต้านและปฏิเสธพระองค์

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 264

ในความกว้างใหญ่ของจักรวาลและพื้นฟ้า สรรพสิ่งทรงสร้างเกินคณานับดำรงชีวิตอยู่และสืบพันธุ์
ปฏิบัติตามกฎวัฏจักรแห่งชีวิต และยึดมั่นอยู่กับกฎเกณฑ์เดียวซึ่งคงที่
พวกที่ตายไปนำเอาเรื่องราวของการดำเนินชีวิตติดตัวไปด้วย
และผู้ที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ก็สร้างประวัติอันน่าเวทนาซ้ำแบบเดียวกับพวกที่ดับสูญไปแล้ว และดังนั้น
มวลมนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่า พวกเรามีชีวิตไปทำไม? และทำไมพวกเราจึงต้องตาย?
ใครบัญชาโลกนี้? และใครสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา? มวลมนุษย์ถูกสร้างโดยแม่ธรณีจริงหรือ?
มวลมนุษย์เป็นผู้ควบคุมชะตากรรมของตัวเองเองจริงหรือ?...เหล่านี้คือคำถามต่างๆ
ที่มนุษย์ได้ตั้งคำถามตลอดมาไม่เคยหยุดเป็นเวลาหลายพันปี โชคร้ายก็คือ
ยิ่งมนุษย์กลายเป็นยาคิดอยู่กับคำถามเหล่านี้มากเท่าไร
เขาก็ยิ่งเกิดความกระหายในวิทยาศาสตร์ขึ้นมากตามกันเท่านั้น
วิทยาศาสตร์ให้ความพึงพอใจเพียงรวบรัดและความชื่นชมยินดีเพียงชั่วคราวของเนื้อหนัง
แต่ไม่พอเพียงเลยแม้แต่น้อยที่จะปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความอ้างว้างเดียวดาย ความเหงา
และแค้นที่จะปกปิดความสะพรึงกลัวและความท้อแท้สิ้นหวังลึกๆ ภายในวิญญาณของเขาเท่านั้น
มนุษยชาติแก้ไข้ความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ที่เขาสามารถมองเห็น ได้ด้วยตาเปล่าและเข้าใจได้ด้วยสมองเพื่อทำให้หัว
ใจของเขาหมดความรู้สึกลึก
กระนั้นความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ดังกล่าวก็ไม่เพียงพอที่จะหยุดมนุษยชาติจากการสำรวจความลึกลับทั้งหลาย
มนุษยชาติแก้ไข้รู้ว่าใครคือผู้ครองอธิปไตยเหนือจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง
นับประสาอะไรกับเรื่องการเริ่มต้นและอนาคตของมนุษยชาติน้อยเข้าไปอีก
มนุษยชาติก็แก้ไข้ชีวิตท่ามกลางกฎนี้อย่างจำยอม ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงนี้ได้
และไม่มีใครเปลี่ยนแปลงกฎนี้ได้ เนื่องจากท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งมวลและในฟ้าสวรรค์นั้น
มีเพียงองค์หนึ่งเดียวตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลผู้ซึ่งทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสิ่ง
พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยได้มองเห็น องค์หนึ่งเดียวที่มนุษย์ไม่เคยได้รู้จัก
เป็นผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—กระนั้น
พระองค์ก็ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งเป่าลมหายใจเข้าไปในบรรพบุรุษของมนุษยชาติ และให้ชีวิตแก่มนุษยชาติ
พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้จัดเตรียมและบำรุงเลี้ยงมนุษยชาติ ให้โอกาสเขาได้ดำรงอยู่
และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติมาจนถึงปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ผู้นี้เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นองค์หนึ่งเดียวซึ่งมนุษยชาติพึงพาเพื่อความอยู่รอด
พระองค์ทรงครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล และปกครองสิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาล

พระองค์ทรงบัญชาฤดูกาลทั้งสี่ และเป็นพระองค์ที่ทรงก่อให้เกิดสายลม น้ำค้างแข็ง หิมะ และสายฝน
พระองค์ทรงนำพาแสงแดดมาสู่มนุษยชาติ และนำมาซึ่งราตรีกาล
เป็นพระองค์ที่ทรงวางแผนผังฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จัดเตรียมเทือกเขา ทะเลสาบ และแม่น้ำ
และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในนั้นให้กับมนุษย์ กิจการของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
ฤทธานุภาพของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน พระปรีชาญาณของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์แต่ละประการเหล่านี้คือรูปจำแลงของกิจการของพระองค์
และแต่ละประการเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจของพระองค์
ใครกันเล่าที่ตัวพวกเขาสามารถจะได้รับการยกเว้นจากอธิปไตยของพระองค์?
และใครกันเล่าที่สามารถปลดตัวพวกเขาเองออกจากการออกแบบของพระองค์?
ทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่ภายใต้การเข้มนมองของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ทุกสรรพสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระองค์
กิจการของพระองค์และฤทธานุภาพของพระองค์ไม่ได้ทิ้งทางเลือกไว้ให้กับมนุษย์
นอกเหนือจากให้รับรู้ข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่จริงและครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีสิ่งใดที่นอกเหนือจากพระองค์สามารถบัญชาจักรวาลได้
นับประสาอะไรกับการจัดเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้อย่างไม่สิ้นสุด
ไม่ว่าเจ้าสามารถระลึกถึงกิจการของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ว่าเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือไม่
ไม่มีข้อกังขาใดๆว่า ชะตากรรมของเจ้านั้นถูกกำหนดโดยพระเจ้า และไม่มีข้อกังขาเลยว่า
พระเจ้าจะทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งเสมอ
การดำรงอยู่และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มนุษย์ระลึกได้และจับใจความได้หรือไม่
มีเพียงพระองค์ที่รู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของมนุษย์
และมีเพียงพระองค์ที่สามารถกำหนดชะตากรรมของมนุษยชาติ
ไม่ว่าเจ้าจะสามารถยอมรับข้อเท็จจริงนี้ได้หรือไม่ อีกไม่นานนัก
มนุษยชาติก็จะเป็นพยานรู้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้ด้วยตาของพวกเขาเอง
และนี่คือข้อเท็จจริงที่พระเจ้าจะทรงนำมาปฏิบัติในอีกไม่ช้านาน
มนุษยชาติมีชีวิตอยู่และตายไปภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้า
มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อการบริหารจัดการของพระเจ้า และเมื่อเขาปิดตาลงเป็นครั้งสุดท้าย
พวกเขาาก็ปิดตาเพื่อการบริหารจัดการนี้ด้วยเช่นกัน มนุษย์มาและไป กลับไปกลับมา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนของอธิปไตยของพระเจ้าและการออกแบบของพระองค์โดยไม่มีข้อยกเว้น

การบริหารจัดการของพระเจ้าแผ่นดินไม่เคยหยุดยั้ง มีความก้าวหน้าอยู่เป็นนิตย์
พระองค์จะทรงทำให้มนุษยชาติตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์ ไว้วางใจในอธิปไตยของพระองค์
มองดูกิจการต่างๆ ของพระองค์ และกลับคืนสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ นี่คือการแผนการของพระองค์
และพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงบริหารจัดการมาตลอดเวลาหลายพันปี

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

7. ความล้าลึกเกี่ยวกับพระคัมภีร์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 265

เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว วิถีทางดั้งเดิมของผู้คนเกี่ยวกับการเชื่อนั้น (ที่เป็นของศาสนาคริสต์

หนึ่งในสามศาสนาใหญ่ของโลก) คือการอ่านพระคัมภีร์

การแยกจากพระคัมภีร์ไม่ใช่การเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การแยกจากพระคัมภีร์คือความนอกคอกและความนอกรีต และถึงแม้ว่าผู้คนจะอ่านหนังสืออื่นๆ

แต่รากฐานของหนังสือเหล่านั้นก็ต้องเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องอ่านพระคัมภีร์ และภายนอกพระคัมภีร์

เจ้าต้องไม่มัสการหนังสือเล่มใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ หากเจ้าทำเช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทรยศพระเจ้า

นับตั้งแต่เวลาที่พระคัมภีร์เป็นต้นมา การเชื่อของผู้คนในองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นเชื่อในพระคัมภีร์

และแทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

ก็จะเป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่ต่อหน้าพระคัมภีร์ ด้วยวิธีนี้

ผู้คนนมัสการพระคัมภีร์เสมือนว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า เสมือนว่าพระคัมภีร์คือโลหิตแห่งชีวิตของพวกเขา

และการสูญเสียพระคัมภีร์ก็ควรจะเหมือนกับการสูญเสียชีวิตของพวกเขา

ผู้คนมองว่าพระคัมภีร์สูงส่งเท่ากับพระเจ้า และมีแม้กระทั่งผู้ที่มองว่าพระคัมภีร์สูงส่งกว่าพระเจ้า

หากผู้คนปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากพวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้า

พวกเขาสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้—แต่ทันทีที่พวกเขาสูญเสียพระคัมภีร์

หรือสูญเสียบทและคำคมที่ขึ้นชื่อจากพระคัมภีร์ ก็เสมือนกับว่าพวกเขาได้สูญเสียชีวิตของพวกเขาไปแล้ว

และดังนั้น ทันทีที่ผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาก็เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ และท่องจำพระคัมภีร์

และยิ่งพวกเขามีความสามารถที่จะท่องจำพระคัมภีร์ได้มากเท่าใด

นี่ก็ยิ่งพิสูจน์ว่าพวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าและมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ได้อ่านพระคัมภีร์และสามารถพูดถึงพระคัมภีร์แก่ผู้อื่นได้นั้นล้วนเป็นบรรดาพี่น้องชายหญิงที่ดีตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ความเชื่อและความจงรักภักดีของผู้คนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกวัดไปตามขอบข่ายความเข้าใจพระคัมภีร์ของพวกเขา ผู้คนส่วนใหญ่เพียงแค่มองไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า

อีกทั้งไม่เข้าใจว่าจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร

และพวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากสำรวจค้นเบาะแสเพื่อถอดรหัสบทอ่านทั้งหลายของพระคัมภีร์อย่างมีขอบเขต

ผู้คนไม่เคยไล่ตามเสาะหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา

พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากศึกษาและเจาะลึกพระคัมภีร์อย่างสุดชีวิต
และไม่มีผู้ใดเคยพบพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ใหม่กว่าภายนอกพระคัมภีร์
ไม่มีผู้ใดเคยแยกจากพระคัมภีร์ อีกทั้งไม่มีผู้ใดเคยกล้าที่จะทำเช่นนั้น
ผู้คนได้ศึกษาพระคัมภีร์ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาคิดคำอธิบายมากมาย
และใช้ความพยายามอย่างมาก พวกเขายังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันมากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์
ซึ่งพวกเขาได้เถียงกันอย่างไม่จบไม่สิ้น
จนถึงขนาดที่มีการก่อตั้งนิกายที่แตกต่างกันมากกว่าสองพันนิกายในวันนี้
พวกเขาทุกคนต้องการหาคำอธิบายพิเศษบางอย่างหรือความลึกลับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระคัมภีร์
พวกเขาต้องการท่องสำรวจพระคัมภีร์ และหาความเป็นมาของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล
หรือความเป็นมาของพระราชกิจของพระเยซูในยูเดีย หรือความลึกลับเพิ่มเติมที่ไม่มีใครคนอื่นรู้ในพระคัมภีร์
การเข้าหาพระคัมภีร์ของผู้คนเป็นการเข้าหาที่มีความหลงใหลและความเชื่อ
และไม่มีใครสามารถเข้าใจเรื่องราวภายในหรือเนื้อแท้ของพระคัมภีร์ได้ชัดเจนอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ดังนั้น
ในวันนี้ผู้คนจึงยังคงมีสำนึกรับรู้ถึงความน่าอัศจรรย์เกินกว่าจะพรรณนาได้เมื่อพูดถึงพระคัมภีร์
และพวกเขาหลงใหลพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก และมีความเชื่อในพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก วันนี้
ทุกคนต้องการที่จะหาคำเผยพระวจนะต่างๆ เกี่ยวกับพระราชกิจในยุคสุดท้ายในพระคัมภีร์
พวกเขาต้องการค้นพบว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจใดในระหว่างยุคสุดท้าย
และมีหมายสำคัญใดบ้างสำหรับยุคสุดท้าย ด้วยวิธีนี้
การนมัสการพระคัมภีร์ของพวกเขาจึงกลายเป็นแรงกล้ายิ่งขึ้น และยิ่งใกล้ถึงยุคสุดท้ายมากเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งให้ความเชื่อถ้อยกับคำเผยพระวจนะทั้งหลายในพระคัมภีร์อย่างมีขอบเขตมากยิ่งขึ้นเท่านั้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเผยพระวจนะต่างๆ ที่เกี่ยวกับยุคสุดท้าย ด้วยความเชื่อในพระคัมภีร์อย่างมีขอบเขตเช่นนั้น
ด้วยความไว้วางใจในพระคัมภีร์เช่นนั้น
พวกเขาก็ไม่มีความอยากที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของผู้คนนั้น
พวกเขาคิดว่ามีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถนำพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาได้
พวกเขาสามารถพบรอยพระบาทของพระเจ้าได้ในพระคัมภีร์เท่านั้น
ความลึกลับทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้าถูกซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้น—
ไม่ใช่ในหนังสือหรือผู้คนอื่นๆ—
ที่สามารถอธิบายให้ชัดเจนถึงทุกสิ่งทุกอย่างของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์
ได้ พระคัมภีร์สามารถนำพระราชกิจแห่งสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลกได้

และพระคัมภีร์สามารถทำได้ทั้งเริ่มต้นและสรุปปิดด้วยคัมภีร์ทั้งหลาย ด้วยมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้
ผู้คนจึงไม่มีแนวโน้มที่จะสำรวจค้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น

ไม่ว่าพระคัมภีร์จะเป็นการช่วยเหลือผู้คนในอดีตมากเพียงใดก็ตาม

แต่พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า หากปราศจากพระคัมภีร์
ผู้คนจะสามารถค้นหารอยพระบาทของพระเจ้าที่อื่นได้ แต่ในวันนี้

รอยพระบาทของพระองค์อยู่ในพระคัมภีร์มาตลอด

และการขยายพระราชกิจล่าสุดของพระองค์ออกไปได้กลายเป็นเรื่องยากขึ้นเป็นสองเท่า

และเป็นการต่อสู้ดิ้นรนที่ยากลำบาก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะบทและคำคมที่ขึ้นชื่อจากพระคัมภีร์

รวมทั้งคำเผยพระวจนะต่างๆ จากพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ได้กลายเป็นรูปเคารพในจิตใจของผู้คน

ได้กลายเป็นปริศนาในสมองของพวกเขา

และพวกเขาเพียงแค่มองไม่เห็นพระเจ้าทรงสามารถทรงพระราชกิจภายนอกพระคัมภีร์ได้

พวกเขาไม่สามารถเชื่อว่าผู้คนสามารถพบพระเจ้าภายนอกพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่มีความสามารถที่จะเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงสามารถแยกทางจากพระคัมภีร์ในระหว่างพระราชกิจขั้นสุด

ท้ายและเริ่มต้นใหม่ได้ นี่เป็นสิ่งที่ผู้คนคิดไม่ถึง พวกเขาไม่สามารถเชื่อสิ่งนี้ได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถจินตนาการถึงสิ่งนี้ได้

พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อการที่ผู้คนจะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

และเป็นความลำบากยากเย็นต่อการที่พระเจ้าจะทรงขยายพระราชกิจใหม่นี้ให้กว้างไกล

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 266

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ พันธสัญญาเดิมก็ได้ถูกเขียนขึ้น และเป็นเวลานั้นนั่นเองที่ผู้คนเริ่มอ่านพระคัมภีร์ หลังจากที่ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ และบรรดาอัครทูตของพระองค์ได้เขียนพันธสัญญาใหม่ขึ้น ด้วยเหตุนี้พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ของพระคัมภีร์จึงได้ถูกเขียนขึ้น และแม้กระทั่งจนถึงทุกวันนี้ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าทั้งหมดก็ได้อ่านพระคัมภีร์มาตลอด พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์ แน่่อนว่าพระคัมภีร์ยังบรรจุไว้ด้วยการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะ และการพยากรณ์ดังกล่าวไม่ใช่ประวัติศาสตร์แต่อย่างใด พระคัมภีร์ประกอบด้วยหลายส่วน— ไม่ได้มีแค่คำเผยพระวณะเท่านั้น หรือแค่พระราชกิจของพระยาห์เวห์เท่านั้น และไม่ได้มีแค่หมวดจดหมายฝากของเปาโลเท่านั้น เจ้าต้องรู้ว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยกี่ส่วน พันธสัญญาเดิมมีหนังสือปฐมกาล อพยพ...และยังมีหนังสือการเผยพระวณะที่บรรดาผู้เผยพระวณะได้เขียนขึ้นอีกด้วย ในท้ายที่สุด พันธสัญญาเดิมจบลงด้วยหนังสือมาลาคีย์ หนังสือเล่มนี้บันทึกพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติซึ่งนำโดยพระยาห์เวห์ จากหนังสือปฐมกาลจนถึงหนังสือมาลาคีย์เป็นบันทึกที่ครอบคลุมเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งหมดแห่งยุคธรรมบัญญัติ กล่าวคือ พันธสัญญาเดิมบันทึกทุกสิ่งที่ผู้คนที่ได้รับการทรงนำโดยพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติได้รับประสบการณ์มา ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมนั้น บรรดาผู้เผยพระวณะจำนวนมากที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้นได้พูดคำเผยพระวณะเพื่อพระองค์ พวกเขาได้ให้คำแนะนำกับชนเผ่าและชนชาติต่างๆ และพยากรณ์พระราชกิจที่พระยาห์เวห์จะทรงปฏิบัติ ผู้คนที่พระองค์ทรงให้มีขึ้นเหล่านี้ทั้งหมดได้รับมอบพระวิญญาณแห่งการเผยพระวณะจากพระยาห์เวห์ นั่นคือ พวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นนิมิตต่างๆ จากพระยาห์เวห์และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการคลไจจากพระองค์และได้เขียนคำเผยพระวณะขึ้น งานที่พวกเขาทำคือการแสดงออกถึงพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ คือแสดงออกถึงการเผยพระวณะของพระยาห์เวห์ และพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ เวลานั้นเป็นเพียงการนำผู้คนโดยใช้พระวิญญาณ พระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และผู้คนไม่ได้มองเห็นสิ่งใดจากพระพักตร์ของพระองค์เลย ดังนั้น พระองค์จึงทรงให้มีผู้เผยพระวณะมากมายเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ และทรงประทานพระคำรัสที่พวกเขาได้ส่งต่อไปยังทุกชนเผ่าและทุกวงศ์ตระกูลของอิสราเอล

งานของพวกเขาคือการพูดคำเผยพระวจนะ

และพวกเขາบางคนได้เขียนคำสอนที่พระยาห์เวห์ทรงมีให้กับพวกเขาเพื่อแสดงต่อผู้อื่น

พระยาห์เวห์ทรงให้มีผู้คนเหล่านี้ขึ้นเพื่อพูดคำเผยพระวจนะ

เพื่อพยากรณ์พระราชกิจของอนาคตหรือพระราชกิจที่ยังต้องทำในระหว่างเวลานั้น

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นความอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระยาห์เวห์

หนังสือคำเผยพระวจนะเหล่านี้แตกต่างอย่างยิ่งจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์

หนังสือเหล่านี้คือถ้อยคำทั้งหลายที่พูดหรือเขียนขึ้น โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะ

—โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับนิมิตต่างๆ หรือพระสุรเสียงจากพระยาห์เวห์

นอกเหนือจากหนังสือเกี่ยวกับคำเผยพระวจนะเหล่านี้แล้ว

สิ่งอื่นทุกอย่างในพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยบันทึกต่างๆ

ที่ผู้คนได้บันทึกหลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถแทนที่การพยากรณ์ที่พูดโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้น เช่น

หนังสือปฐมกาลและอพยพไม่สามารถถูกนำไปเปรียบเทียบกับหนังสืออิสยาห์และหนังสือดาเนียลได้

คำเผยพระวจนะต่างๆ ถูกพูดขึ้นก่อนที่จะมีการดำเนินพระราชกิจ ในขณะที่หนังสืออื่นๆ

เขียนขึ้นหลังจากที่พระราชกิจได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนสามารถทำได้

บรรดาผู้เผยพระวจนะในเวลานั้นได้รับแรงบันดาลใจจากพระยาห์เวห์ และได้พูดคำเผยพระวจนะบางประการ

พวกเขาได้พูดคำมากมาย และพวกเขาได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากมายของยุคพระคุณ

ตลอดจนการทำลายล้างของโลกในยุคสุดท้าย—ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงวางแผนที่จะทำ

หนังสือทั้งหมดที่เหลือต่างบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอล ดังนั้น เมื่อเจ้าอ่านพระคัมภีร์

เจ้ากำลังอ่านเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอลเป็นหลัก โดยพื้นฐานแล้ว

พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงนำอิสราเอล

การที่พระองค์ทรงใช้โมเสสเพื่อนำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

ผู้ทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากพันธนาการของฟาโรห์ และนำพวกเขาออกสู่ถิ่นทุรกันดาร

ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาเข้าสู่คานาอันและทุกสิ่งหลังจากนี้คือชีวิตของพวกเขาในคานาอัน นอกเหนือจากนี้

ทั้งหมดประกอบด้วยบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ทั่วทั้งอิสราเอล

ทุกสิ่งบันทึกในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล

คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในแผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและเอวาขึ้น

นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นนำทางผู้คนบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นทางการหลังจากโนอาห์

ทั้งหมดที่บันทึกอยู่ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจเกี่ยวกับอิสราเอล

แล้วเหตุใดจึงไม่มีการบันทึกพระราชกิจใดนอกเหนือจากในอิสราเอล?

เพราะแผ่นดินอิสราเอลคือเปลของมวลมนุษย ในปฐมกาลนั้น ไม่มีประเทศอื่นใดนอกเหนือจากอิสราเอล

และพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในที่อื่นใด ด้วยวิธีนี้

สิ่งที่ถูกบันทึกในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์จึงเป็นพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอลในเวลานั้นทั้งหมด

คำพูดที่กล่าวโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะ โดยอิสยาห์ ดาเนียล เยเรมีห์

และเอเสเกียล...คำพูดทั้งหลายของพวกเขาพยากรณ์พระราชกิจอื่นๆ ของพระองค์บนแผ่นดินโลก

คำพูดเหล่านั้นพยากรณ์พระราชกิจของพระยาห์เวห์พระเจ้าพระองค์เอง ทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า

การบันทึกเหล่านี้คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และนอกเหนือจากหนังสือเหล่านี้ของบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว สิ่งอื่นๆ

ทั้งหมดคือบันทึกประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ เวลานั้น

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างเกิดขึ้นก่อนที่จะมีมวลมนุษย

แต่หนังสือปฐมกาลมาหลังจากที่มีมวลมนุษยแล้วเท่านั้น

ซึ่งเป็นหนังสือที่โมเสสเขียนขึ้นในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ เป็นเหมือนกับสิ่งต่างๆ

ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเขาในวันนี้ กล่าวคือ หลังจากที่สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น

พวกเขาก็เขียนมันลงไปเพื่อแสดงให้ผู้คนในอนาคตเห็น และสำหรับผู้คนในอนาคตนั้น

สิ่งที่เข้าได้บันทึกไว้คือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาที่ผ่านมาไปแล้ว—

บันทึกเหล่านั้นไม่ได้เป็นสิ่งใดที่มากไปกว่าประวัติศาสตร์ สิ่งต่างๆ

ที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล

และสิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่คือพระราชกิจของพระเยซูในระหว่างยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เก็บข้อมูลพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในสองยุคที่แตกต่างกัน

พันธสัญญาเดิมเก็บข้อมูลพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

และดังนั้นพันธสัญญาเดิมจึงเป็นหนังสือประวัติศาสตร์

ในขณะที่พันธสัญญาใหม่คือผลผลิตของพระราชกิจในยุคพระคุณ เมื่อพระราชกิจใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น

พันธสัญญาใหม่ก็จะกลายเป็นล้าสมัยเช่นเดียวกัน—และดังนั้น

พันธสัญญาใหม่ก็จะ เป็นหนังสือประวัติศาสตร์เช่นเดียวกัน

แน่นอนว่าพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นระบบเท่ากับพันธสัญญาเดิม อีกทั้งไม่ได้บันทึกสิ่งต่างๆ มากเท่า

พระวจนะมากมายทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสถูกบันทึกอยู่ในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์

ในขณะที่พระวจนะของพระเยซูได้รับการบันทึกเพียงบางส่วนเท่านั้นในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม

แน่นอนว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายเช่นกัน แต่ไม่ได้มีการบันทึกอย่างละเอียด

ในพันธสัญญาใหม่มีเรื่องราวที่ได้รับการบันทึกน้อยกว่าเนื่องจากพระราชกิจที่พระเยซูทรงได้ปฏิบัติมากเท่าใด
ปริมาณของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาสามปีครึ่งบนแผ่นดินโลกและงานของบรรดาอัครทูตนี้
น้อยกว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์มากนัก และดังนั้น

ในพันธสัญญาใหม่จึงมีหนังสือน้อยกว่าพันธสัญญาเดิม

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 267

พระคัมภีร์เป็นหนังสือประเภทใด? พันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจทั้งหมดของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติและพระราชกิจการแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติ และในท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์สิ้นสุดลงด้วยหนังสือมาลาคีย์

พันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจสองประการที่พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติ อันได้แก่

ประการหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง และอีกประการหนึ่งคือการประกาศใช้ธรรมบัญญัติ

พระราชกิจทั้งสองประการนี้คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงได้ปฏิบัติ

ยุคธรรมบัญญัติเป็นตัวแทนพระราชกิจภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า

คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหลัก ดังนั้น

พันธสัญญาเดิมจึงบันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และพันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซู

ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก

นัยสำคัญของพระนามของพระเยซูและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติถูกบันทึกในพันธสัญญาใหม่เป็นส่วน

ใหญ่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติตามพันธสัญญาเดิม

พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างพระวิหารและแท่นบูชาในอิสราเอล

พระองค์ได้ทรงนำชีวิตชาวอิสราเอลบนแผ่นดินโลก

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาคือประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร

ผู้คนกลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงคัดเลือกบนแผ่นดินโลกและผู้ซึ่งเป็นที่ถูกพระทัยของพระองค์

กลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงนำทางด้วยพระองค์เอง

สิบสองชนเผ่าของอิสราเอลคือคนกลุ่มแรกที่ได้รับเลือกของพระยาห์เวห์

และดังนั้นพระองค์จึงทรงพระราชกิจในพวกเขาเสมอจนกระทั่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติได้รับการสรุปปิดตัว

พระราชกิจช่วงระยะที่สองคือพระราชกิจของยุคพระคุณตามพันธสัญญาใหม่

และพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการท่ามกลางผู้คนชาวยิว ท่ามกลางหนึ่งในสิบสองชนเผ่าของอิสราเอล

วงศ์ของพระราชกิจนี้เล็ดลงเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจทั่วทั้งดินแดนยูเดียเท่านั้น และได้ทรงพระราชกิจเพียงสามปีครึ่งเท่านั้น ดังนั้น

สิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่จึงไม่สามารถเกินกว่าปริมาณพระราชกิจที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมได้

คัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 268

หากเจ้าปรารถนาที่จะพบเห็นพระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติ

และพบเห็นว่าชาวอิสราเอลติดตามหนทางของพระยาห์เวห์อย่างไร เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาเดิม

หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าใจพระราชกิจของยุคพระคุณ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาใหม่

แต่เจ้าจะพบเห็นพระราชกิจของยุคสุดท้ายได้อย่างไร? เจ้าต้องยอมรับการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้าในวันนี้

และเข้าสู่พระราชกิจของวันนี้ เพราะนี่คือพระราชกิจใหม่ และไม่เคยมีผู้ใดได้บันทึกถึงมันในพระคัมภีร์มาก่อน

วันนี้ พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงคัดเลือกผู้ที่ได้รับการเลือกสรรคนอื่นๆ ในประเทศจีน

พระเจ้าทรงพระราชกิจในผู้คนเหล่านี้ พระองค์ทรงดำเนินการต่อไปจากพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และทรงดำเนินการต่อไปจากพระราชกิจของยุคพระคุณ พระราชกิจในวันนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ไม่เคยเดิน

และเป็นหนทางที่ไม่มีใครเคยพบเห็น การนี้คือพระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อน—

การนี้คือพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ดังนั้น

พระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อนจึงไม่ใช่ประวัติศาสตร์ เพราะตอนนี้คือตอนนี้ และยังไม่ได้กลายเป็นอดีต

ผู้คนไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่า ใหม่กว่าบนแผ่นดินโลก และนอกอิสราเอลแล้ว

ไม่รู้ว่พระราชกิจได้ไปไกลเกินวงเขตของอิสราเอลแล้ว และเกินจากการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะ

ไม่รู้ว่พระราชกิจนี้คือพระราชกิจใหม่และนำพิสงท่อยู่นอกเหนือคำเผยพระวณะทั้งหลาย

และคือพระราชกิจที่ใหม่กว่านอกเหนืออิสราเอล และคือพระราชกิจที่ผู้คนทั้งไม่สามารถรับรู้หรือจินตนาการได้

พระคัมภีร์จะมีบันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจเช่นนั้นได้อย่างไร? ใครจะสามารถบันทึกทุกๆ

เสี้ยวส่วนของพระราชกิจของวันนี้ไว้ล่วงหน้าโดยไม่มีการละเว้นได้? ใครจะสามารถบันทึกพระราชกิจนี้

ที่ทรงฤทธิ์กว่า มีสติปัญญากว่า ที่ทำทวยระเบียบแบบแผนในหนังสือเก่าๆ ฟังเล่นนั้นได้?

พระราชกิจของวันนี้ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ และดังนั้น หากเจ้าปรารถนาที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ของวันนี้

เช่นนั้นแล้ว เจ้าต้องแยกจากพระคัมภีร์ เจ้าต้องไปไกลกว่าหนังสือต่างๆ

เกี่ยวกับคำเผยพระวณะหรือประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ได้อย่างเหมาะสม

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่และพระราชกิจใหม่

เจ้าต้องเข้าใจว่าเหตุใดวันนี้จึงมีการขอให้เจ้าไม่อ่านพระคัมภีร์ เหตุใดจึงมีพระราชกิจอื่นที่แยกจากพระคัมภีร์

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงมองหาการปฏิบัติที่ใหม่กว่า ละเอียดยมากกว่าในพระคัมภีร์

และเหตุใดจึงมีพระราชกิจที่ทรงฤทธิ์กว่าภายนอกพระคัมภีร์แทน นี่คือทั้งหมดที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

เจ้าต้องรู้ความแตกต่างระหว่างพระราชกิจเก่าและพระราชกิจใหม่ และถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่อ่านพระคัมภีร์

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะฆ่าและพระคัมภีร์ได้ หากไม่แล้ว เจ้าก็จะยังคงนมัสการพระคัมภีร์

และจะเป็นการยากที่เจ้าจะเข้าสู่พระราชกิจใหม่และก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ
เหตุใดจึงศึกษาหนทางนั้นที่ต่ำและล้าสมัย ในเมื่อมีหนทางที่สูงกว่า?
เหตุใดจึงใช้ชีวิตท่ามกลางบันทึกประวัติศาสตร์เก่าๆ ในเมื่อมีถ้อยคำรัสต่างๆ ที่ใหม่กว่า
และพระราชกิจที่ใหม่กว่า? ถ้อยคำรัสใหม่ๆ สามารถจัดเตรียมให้เจ้าได้ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือพระราชกิจใหม่
บันทึกเก่าๆ ไม่สามารถทำให้เจ้าอิ่มอกอิ่มใจ หรือตอบสนองความจำเป็นในปัจจุบันของเจ้าได้
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นคือประวัติศาสตร์ และไม่ใช่พระราชกิจของที่นี่และตอนนี้
หนทางที่สูงที่สุดคือพระราชกิจที่ใหม่ที่สุด และด้วยพระราชกิจใหม่นี้ ไม่ว่าหนทางของอดีตจะสูงเพียงใดก็ตาม
หนทางนั้นก็ยังคงเป็นประวัติศาสตร์ของภาพสะท้อนของผู้คน
และไม่ว่าหนทางนั้นจะมีคุณค่าในฐานะสิ่งอ้างอิงอย่างไรก็ตาม หนทางนั้นก็ยังคงเป็นหนทางเก่า
หนทางเก่าเป็นประวัติศาสตร์ ถึงแม้ว่าจะได้รับการบันทึกใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม
หนทางเก่าก็คือประวัติศาสตร์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีบันทึกถึงหนทางนี้ใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม
หนทางใหม่ก็คือหนทางของที่นี่และตอนนี้ หนทางนี้สามารถช่วยเจ้าให้รอดได้
และหนทางนี้สามารถเปลี่ยนแปลงเจ้าได้ เพราะนี่คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 269

พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์ และหากเจ้าได้กินและดื่มพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณแล้ว—

หากเจ้าได้นำสิ่งที่เปื้อนข้อพิงประสงค์ในเวลาของพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณมาปฏิบัติแล้ว—

พระเยซูก็คงจะทรงละทิ้งเจ้าและกล่าวโทษเจ้า

หากเจ้าได้นำพันธสัญญาเดิมมาประยุกต์ใช้กับพระราชกิจของพระเยซู เจ้าคงจะได้เป็นพวกฟาริสี

หากวันนี้เจ้านำพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มารวมกันเพื่อกินและดื่มและปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าในวันนี้จะกล่าวโทษเจ้า เจ้าจะไล่ตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ไม่ทันแล้ว!

หากเจ้ากินและดื่มพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะอยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์! ในระหว่างเวลาของพระเยซู

พระเยซูทรงนำทางคนยิวและบรรดาผู้คนที่ติดตามพระองค์ตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระองค์
ในเวลานั้น พระองค์ไม่ได้ทรงนำพระคัมภีร์มาเป็นพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ

แต่พระองค์ตรัสไปตามพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงใส่พระทัยกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงสำรวจค้นเส้นทางเพื่อนำทางผู้ติดตามของพระองค์ในพระคัมภีร์

นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจ พระองค์ทรงเผยแผ่หนทางแห่งการกลับใจ—

ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้มีการกล่าวถึงไว้ในคำเผยพระวณะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิมโดยสิ้นเชิง

พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ทรงปฏิบัติตามพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงนำเส้นทางใหม่และทรงพระราชกิจใหม่ด้วย

พระองค์ไม่เคยทรงอ้างอิงถึงพระคัมภีร์เมื่อพระองค์ทรงเทศนาเลย ในระหว่างยุคธรรมบัญญัตินั้น

ไม่เคยมีผู้ใดมีความสามารถที่จะกระทำการอัศจรรย์ของพระองค์ในการรักษาคนป่วยและการขับไล่พวกมารได้

ดังนั้น พระราชกิจของพระองค์ คำสอนของพระองค์

และสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระวณะของพระองค์จึงเกินกว่ามนุษย์คนใดในยุคธรรมบัญญัติเช่นเดียวกัน

พระเยซูเพียงทรงพระราชกิจที่ใหม่กว่าของพระองค์

และถึงแม้ว่าผู้คนมากมายกล่าวโทษพระองค์โดยใช้พระคัมภีร์—

และแม้กระทั่งใช้พันธสัญญาเดิมเพื่อตึงกางเขนพระองค์—พระราชกิจของพระองค์ก็เหนือกว่าพันธสัญญาเดิม

หากนี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงตอกตึงพระองค์กับกางเขน?

นั่นไม่ได้เป็นเพราะในพันธสัญญาเดิมไม่ได้กล่าวถึงสิ่งใดที่เกี่ยวกับคำสอนคนและการขับไล่พวกมารของพระอ

งค์หรือ? พระราชกิจของพระองค์ได้รับการปฏิบัติเพื่อนำเส้นทางใหม่ ไม่ใช่เพื่อตั้งใจมีเรื่องกับพระคัมภีร์

หรือเพื่อตั้งใจไม่ใช่พันธสัญญาเดิมอีกต่อไป พระองค์เพียงเสด็จมาเพื่อดำเนินพันธกิจของพระองค์

เพื่อนำพระราชกิจใหม่มายังผู้ที่โหยหาและแสวงหาพระองค์

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่ออธิบายพันธสัญญาเดิมหรือยกพระราชกิจของพันธสัญญาเดิม
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อให้ยุคธรรมบัญญัติพัฒนาต่อไปได้
เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้พิจารณาถึงว่าพระราชกิจมีพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานหรือไม่
พระเยซูเพียงเสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำ ดังนั้น
พระองค์จึงไม่ได้ทรงอธิบายคำเผยพระวจนะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิม
อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจตามพระวจนะของยุคธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
พระองค์ทรงเพิกเฉยต่อสิ่งที่พันธสัญญาเดิมกล่าวไว้
พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยว่าพันธสัญญาเดิมจะเห็นชอบกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่
และไม่ทรงใส่พระทัยว่าผู้อื่นจะรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่
หรือพวกเขาจะกล่าวโทษพระราชกิจของพระองค์อย่างไร
พระองค์เพียงทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำต่อไป
ถึงแม้ว่าผู้คนมากมายจะใช้การพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมมากล่าวโทษพระองค์ก็ตาม
สำหรับผู้คนแล้ว มันปรากฏเสมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีพื้นฐาน
และมีหลายส่วนของพระราชกิจที่ขัดแย้งกับบันทึกของพันธสัญญาเดิม
นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของมนุษย์หรือ? จำเป็นต้องนำคำสอนมาใช้กับพระราชกิจของพระเจ้าหรือ?
และพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามการพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะหรือ? ในที่สุดแล้ว สิ่งใดที่ยิ่งใหญ่กว่ากัน
พระเจ้าหรือพระคัมภีร์? เหตุใดพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามพระคัมภีร์?
เป็นไปได้หรือที่พระเจ้าจะไม่ทรงมีสิทธิ์ทำเกินกว่าพระคัมภีร์?
พระเจ้าทรงไม่สามารถแยกจากพระคัมภีร์และปฏิบัติพระราชกิจอื่นหรือ?
เหตุใดพระเยซูและสาวกทั้งหลายของพระองค์จึงไม่รักษาวินัยบาปต่อไป?
หากพระองค์ทรงรักษาวินัยบาปต่อไปและปฏิบัติตามพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิม
เหตุใดเหล่าพระเยซูจึงไม่รักษาวินัยบาปต่อไปหลังจากที่พระองค์เสด็จมา แต่ทรงล้างพระบาท
เอาผ้าคลุมพระเศียร หักขนมปัง และดื่มเหล้าองุ่น?
ทั้งหมดนี้มิใช่ไม่มีอยู่ในพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิมหรือ? หากพระเยซูทรงให้เกิดพันธสัญญาเดิม
เหตุใดพระองค์จึงทรงยุติความเกี่ยวข้องกับคำสอนเหล่านี้? เจ้าควรรู้ว่าอันใดที่มาก่อน พระเจ้าหรือพระคัมภีร์!
พระองค์ทรงเป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต
แล้วพระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคัมภีร์ด้วยหรือ?

พระราชกิจที่พระเยซูทรงปฏิบัติในระหว่างเวลาของพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้นพระราชกิจใหม่ นั่นคือ
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจตามพระราชกิจของพันธสัญญาเดิม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงนำพระวณะทั้งหลายที่พระยาหวัแห่งพันธสัญญาเดิมตรัสไว้มาปฏิบัติ
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์เอง และพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใหม่กว่า
และพระราชกิจที่สูงส่งกว่าธรรมเนียมดั้งเดิม ดังนั้น พระองค์จึงตรัสไว้ว่า
“อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมเนียมบัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวณะ เราไม่ได้มาล้มเลิก
แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” ดังนั้น จากสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติสำเร็จลุล่วงไปนั้น
คำสอนมากมายได้ถูกล้มเลิกไป ในวันสะบาโตเมื่อพระองค์ทรงนำบรรดาสาวกผ่านทางทุ่งนา
พวกสาวกของพระองค์ได้ตรึงข้าวแล้วกิน พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาวินัยสะบาโตและได้ตรัสว่า
“บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต” ในเวลานั้น ตามกฎของคนอิสราเอล
ผู้ใดก็ตามที่ไม่รักษาวินัยสะบาโตจะถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตาย อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้เสด็จเข้าสู่พระวิหาร
อีกทั้งยังไม่ทรงรักษาวินัยสะบาโต
และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติโดยพระยาหวัแห่งพันธสัญญาเดิม ดังนั้น
พระราชกิจที่พระเยซูทรงปฏิบัติจึงมากเกินกว่าธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิม
พระราชกิจของพระองค์ที่สูงส่งกว่าพันธสัญญาเดิม และไม่เป็นไปตามพันธสัญญาเดิม ในระหว่างยุคพระคุณ
พระเยซูไม่ได้ทรงพระราชกิจตามธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิม
และได้ทรงยุติความเกี่ยวข้องกับคำสอนเหล่านั้นไปแล้ว
แต่คนอิสราเอลได้เกาะติดอยู่กับพระคัมภีร์อย่างบ้าระห่ำและได้กล่าวโทษพระเยซู—
การนี้ไม่ใช่การปฏิเสธพระราชกิจของพระเยซูหรือ? วันนี้
โลกศาสนาก็เกาะติดอยู่กับพระคัมภีร์อย่างบ้าระห่ำด้วยเช่นกัน และผู้คนบางคนพูดว่า
“พระคัมภีร์คือหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และต้องอ่านพระคัมภีร์” บางคนพูดว่า
“พระราชกิจของพระเจ้าต้องได้รับการยกชูขึ้นสูงตลอดไป
พันธสัญญาเดิมคือพันธสัญญาของพระเจ้ากับคนอิสราเอล และไม่สามารถงดได้
และวันสะบาโตต้องได้รับการรักษาไว้เสมอ!” พวกเขาไม่ได้ไร้สาระหรือ?
เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงรักษาวินัยสะบาโต? พระองค์ทรงทำบาปหรือ?
ผู้ใดสามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้อย่างถ่องแท้? ไม่ว่าผู้คนจะอ่านพระคัมภีร์อย่างไรก็ตาม
เป็นไปได้ที่พวกเขาจะรู้พระราชกิจของพระเจ้าโดยใช้พลังการจับใจความของพวกเขา
พวกเขาไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับความรู้ที่บริสุทธิ์เกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น
แต่มนต์ที่หลงผิดของพวกเขาจะชั่วร้ายยิ่งขึ้นไปอีกจนพวกเขาจะเริ่มต่อต้านพระเจ้า
หากไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในวันนี้ ผู้คนก็คงจะลุ่มจมไปด้วยมนต์ที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และพวกเขาก็คงจะตายท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 270

พระคัมภีร์ยังได้รับการเรียกว่าพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ด้วยเช่นกัน พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า “พันธสัญญา” หมายถึงอะไร? “พันธสัญญา” ในพันธสัญญาเดิม

มาจากพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับผู้คนอิสราเอลเมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์และทรงช่วยเหลือคนอิสราเอลจากฟาโรห์ แน่นอนว่าหลักฐานของพันธสัญญานี้คือเลือดลูกแกะที่ทาบนวทบประตู

ซึ่งพระเจ้าทรงได้สร้างพันธสัญญากับมนุษย์โดยผ่านทางนทบประตูนี้ที่มีการกล่าวว่าผู้คนทั้งหมดที่มีเลือดลูกแกะที่ด้านบนและด้านข้างนทบประตูคือคนอิสราเอล พวกเขา คือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

และพระยาห์เวห์จะทรงละเว้น ไม่ทำร้ายพวกเขาทั้งหมด

(เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์กำลังจะทรงประหารลูกหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์และลูกแกะและลูกวัวควายตัวแรก) พันธสัญญานี้มีความหมายสองระดับ

ไม่มีคนผู้ใดหรือสัตว์ตัวใดในดินแดนอียิปต์ที่จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นโดยพระยาห์เวห์

พระองค์จะทรงประหารลูกหัวปีของพวกเขาทุกคน อีกทั้งลูกแกะและลูกวัวควายตัวแรก ดังนั้น

ในหนังสือการเผยพระวณะหลายเล่มจึงมีการพยากรณ์ว่าคนอียิปต์จะได้รับการติสอนอย่างรุนแรงเนื่องจากพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ นี่คือการหมายระดับแรกของพันธสัญญา

พระยาห์เวห์ทรงประหารลูกหัวปีในดินแดนอียิปต์และลูกสัตว์ตัวแรกทุกตัว

และพระองค์ทรงละเว้น ไม่ทำร้ายคนอิสราเอลทั้งหมด

ซึ่งหมายความว่าทุกคนที่อยู่ในดินแดนอิสราเอลได้รับการทะนุถนอมจากพระยาห์เวห์

และทั้งหมดจะได้รับการละเว้น ไม่ถูกทำร้าย พระองค์ทรงปรารถนาที่จะปฏิบัติพระราชกิจระยะยาวในพวกเขา

และทรงสร้างพันธสัญญากับพวกเขาโดยใช้เลือดลูกแกะ จากนั้นเป็นต้นมา

พระยาห์เวห์จะไม่ทรงประหารคนอิสราเอล

และตรัสว่าพวกเขาจะเป็นประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรตลอดไป

พระองค์จะทรงเริ่มต้นปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตลอดยุคธรรมบัญญัติท่ามกลางสิบสองชนเผ่าของอิสราเอล พระองค์จะทรงเผยธรรมบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ต่อคนอิสราเอล

และเลือกสรรผู้เผยพระวณะและผู้พิพากษาในท่ามกลางพวกเขา

และพวกเขาจะอยู่ที่ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาว่า

หากยุคไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางผู้ที่พระองค์เลือกสรรเท่านั้น

พันธสัญญาของพระยาห์เวห์เป็นสิ่งที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเป็นสิ่งที่ทำขึ้นด้วยโลหิต

และทำขึ้นกับผู้คนที่พระองค์ทรงเลือก ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงได้เลือกสรรวงศ์และเป้าหมายที่เหมาะสมเพื่อใช้เริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์สำหรับทั้งยุค

และดังนั้น ผู้คนจึงมองเห็นพันธสัญญาว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ นี่คือการหมายระดับที่สองของพันธสัญญา หนังสือเล่มอื่นๆ

ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอลหลังจากการสร้างพันธสัญญา ยกเว้นหนังสือปฐมกาลที่เป็นเรื่องราวก่อนการสร้างพันธสัญญา แน่นอนว่ามีบันทึกถึงคนต่างชาติเป็นครั้งคราว แต่โดยรวมแล้ว พันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล

เนื่องเพราะพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงมีกับคนอิสราเอล

หนังสือที่เขียนในระหว่างยุคธรรมบัญญัติจึงเรียกว่าพันธสัญญาเดิม

ข้อนี้ได้รับการตั้งขึ้นตามพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงมีกับคนอิสราเอล

พันธสัญญาใหม่ได้รับการตั้งชื่อตามพระโลหิตที่พระเยซูทรงหลั่งบนกางเขน

และพันธสัญญาที่พระองค์ทรงมีกับที่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ พันธสัญญาของพระเยซูเป็นดังนี้

ผู้คนต้องเชื่อในพระองค์เท่านั้นเพื่อให้บาปของพวกเขาได้รับการให้อภัยเนื่องเพราะพระโลหิตที่พระองค์ทรงหลั่ง และดังนั้นพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดและเกิดใหม่โดยผ่านทางพระองค์ และจะไม่เป็นคนบาปอีกต่อไป

ผู้คนต้องเชื่อในพระองค์เท่านั้นจึงจะได้รับพระคุณของพระองค์ และจะไม่ทนทุกข์ในนรกหลังจากที่พวกเขาตาย หนังสือทุกเล่มที่เขียนขึ้นในระหว่างยุคพระคุณมาหลังจากพันธสัญญานี้

และทุกเล่มบันทึกพระราชกิจและถ้อยคำที่ประกอบอยู่ในนั้น

หนังสือเหล่านี้ไม่ไปไกลเกินกว่าความรอดของการตรึงกางเขนขององค์พระเยซูเจ้าหรือพันธสัญญานั้น

หนังสือเหล่านี้ทุกเล่มเขียนขึ้นโดยพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เคยได้รับประสบการณ์ ดังนั้น

หนังสือเหล่านี้จึงได้รับการตั้งชื่อหลังจากพันธสัญญา นั่นคือ หนังสือเหล่านี้เรียกว่าพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาทั้งสองนี้รวมถึงยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณเท่านั้น และไม่มีอะไรเชื่อมโยงใดๆ กับยุคสุดท้าย

ดังนั้น พระคัมภีร์จึงไม่มีประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของยุคสุดท้ายในวันนี้ อย่างมากที่สุด

พระคัมภีร์จะทำหน้าที่เป็นเอกสารอ้างอิงชั่วคราว แต่โดยพื้นฐานแล้วพระคัมภีร์มีคุณค่าสำหรับการใช้งานน้อย

แต่ถึงกระนั้น ผู้คนในศาสนายังคงทะนุถนอมความล้ำค่าของพระคัมภีร์มากที่สุด พวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์

พวกเขาารู้เพียงว่าจะอธิบายพระคัมภีร์อย่างไร และโดยพื้นฐานแล้ว

พวกเขาไม่ตระหนักเกี่ยวกับจุดกำเนิดของพระคัมภีร์ ทำที่ที่พวกเขามีต่อพระคัมภีร์คือ

ทุกสิ่งในพระคัมภีร์คือสิ่งที่ถูกต้อง พระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาดหรือความไม่ถูกต้องแน่นอน

เพราะพวกเขาตกลงใจก่อนเป็นอันดับแรกว่าพระคัมภีร์มีความถูกต้องและปราศจากข้อผิดพลาด

พวกเขาจึงศึกษาและตรวจดูพระคัมภีร์ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง

ช่วงระยะของพระราชกิจในวันนี้ไม่ได้มีการพยากรณ์มาก่อนในพระคัมภีร์

ไม่เคยมีการกล่าวถึงพระราชกิจการพิชิตชัยในสถานที่ที่มีมิดที่สุดจากทุกแห่งหนเลย

เพราะพระราชกิจนี้คือพระราชกิจล่าสุด เนื่องเพราะยุคของพระราชกิจมีความแตกต่าง
แม้กระทั่งพระเยซูพระองค์เองก็ไม่ทรงตระหนักรู้ว่าจะมีการดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย—และดังนั้น
ผู้คนในยุคสุดท้ายจะสามารถพบพระราชกิจช่วงระยะนี้ในพระคัมภีร์จากการตรวจดูพระคัมภีร์ไปได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 271

สิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นบันทึกพระวณะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองเสมอไป
พระคัมภีร์เพียงบันทึกพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้าของพระเจ้าเท่านั้น
ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นบันทึกการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะ
และส่วนหนึ่งเป็นประสบการณ์และความรู้ที่เขียนขึ้นโดยผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้งานตลอดทั้งยุคสมัย
ประสบการณ์ของมนุษย์เจือปนไปด้วยความคิดเห็นและความรู้ของมนุษย์ และนี่คือสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
ในหนังสือหลายเล่มของพระคัมภีร์มีมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ อคติของมนุษย์
และการจับใจความอันไร้สาระของมนุษย์
แน่นอนว่าข้อความส่วนใหญ่เป็นผลจากความรู้แจ้งและความกระฉ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และข้อความเหล่านี้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง—
แต่ก็ยังไม่สามารถพูดได้ว่าข้อความเหล่านี้เป็นการแสดงออกถึงความจริงอย่างถูกต้องแม่นยำทั้งหมด
พระสนะของท่านทั้งหลายเหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ส่วนตัว หรือความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
การพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะนั้นพระเจ้าเป็นผู้ให้คำแนะนำด้วยพระองค์เอง นั่นคือ
การเผยพระวณะของผู้คนเช่นอิสยาห์ ดาเนียล เอสรา เยเรมีย์
และเอเสเคียลมาจากคำแนะนำโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนเหล่านี้คือผู้มองเห็น
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณแห่งการเผยพระวณะ
และท่านทั้งหมดเป็นผู้เผยพระวณะของพันธสัญญาเดิม ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ผู้ที่ได้รับการดลใจจากพระยาห์เวห์เหล่านี้พูดการเผยพระวณะมากมายซึ่งได้รับคำแนะนำโดยตรงจากพระยาห์เวห์ แล้วเหตุใดพระยาห์เวห์จึงทรงพระราชกิจในท่านทั้งหลายเหล่านั้น?
เพราะผู้คนอิสราเอลคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
และงานของผู้เผยพระวณะต้องดำเนินการในหมู่ประชากรเหล่านั้น
นั่นคือเหตุผลที่ผู้เผยพระวณะเหล่านั้นสามารถได้รับวิวรรณ์เช่นนั้น อันที่จริง
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงวิวรรณ์แก่ท่านด้วยตัวท่านเอง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสพระวณะผ่านปากของพวกท่าน
เพื่อให้ผู้คนในอนาคตสามารถจับใจความสิ่งเหล่านั้นได้
และมองเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้า ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จริงๆ
และไม่ได้มาจากมนุษย์ และเพื่อให้พวกเขาได้รับการยืนยันถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดนี้แทนผู้เผยพระวณะด้วยพระองค์เอง

ดังนั้นผู้คนจึงไม่พูดการเผยพระวจนะอีกต่อไป ดังนั้นพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือไม่?

แน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

แต่พระองค์ยังมีความสามารถที่จะทรงงานของบรรดาอัครทูตได้ด้วย—

พระองค์ทั้งสามารถตรัสการเผยพระวจนะและเทศนาและสอนผู้คนทั่วแผ่นดิน กระนั้น

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติและพระอัครทูตที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

พระองค์เสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งมวล เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ และอัครทูต

แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ ผู้เผยพระวจนะอาจพูดการเผยพระวจนะ

แต่ไม่สามารถพูดได้ว่าผู้เผยพระวจนะเช่นนั้นคือพระคริสต์ ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ตรัสการเผยพระวจนะมากมาย และดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ

แต่ไม่สามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะและดังนั้นจึงไม่ใช่พระคริสต์

นั่นเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองในการดำเนินพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งให้เสร็จ

จสิ้น และพระอัครทูตของพระองค์แตกต่างจากอัครทูตของอิสยาห์ นั่นคือ

พระองค์เสด็จมาเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้ครบบริบูรณ์

และพระองค์ยังได้ทรงจัดเตรียมเพื่อชีวิตของมนุษย์ และพระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาสู่พระองค์โดยตรง

ในพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่มีการคลไຈจากพระวิญญาณของพระเจ้าหรือคำแนะนำจากพระยาห์เวห์

แต่พระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง—ซึ่งเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงไม่เหมือนกับผู้เผยพระวจนะ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำคือพระราชกิจแห่งการไถ่ พระราชกิจที่สองนั้นคือการตรัสการเผยพระวจนะ

พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครทูต แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ ในขณะเดียวกัน

ผู้พยากรณ์สามารถเพียงพูดการเผยพระวจนะเท่านั้น

และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าในการทรงพระราชกิจอื่นใดได้

เนื่องเพราะพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดทำมาก่อน

และได้ทรงพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงแตกต่างจากผู้คนเช่นอิสยาห์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 272

วันนี้ ผู้คนเชื่อว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า และพระเจ้าคือพระคัมภีร์ ดังนั้น พวกเขายังเชื่อเช่นกันว่าข้อความทั้งหมดในพระคัมภีร์เป็นพระวณะทั้งหมดทั้งสิ้นที่พระเจ้าตรัส และว่าข้อความทั้งหมดนั้นพระเจ้าเป็นผู้ตรัส บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าคิดแม้กระทั่งว่า ถึงแม้ว่าหนังสือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดหกลิบหกเล่มได้รับการเขียนขึ้นโดยผู้คน แต่หนังสือทุกเล่มได้รับการคลุจจากพระเจ้า และเป็นบันทึกถ้อยคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือการจับใจความที่ผิดพลาดของมนุษย์ และไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงอย่างครบบริบูรณ์ อันที่จริงแล้ว นอกเหนือจากหนังสือการเผยพระวณะแล้ว เนื้อหาส่วนใหญ่ของพันธสัญญาเดิมคือบันทึกทางประวัติศาสตร์ จดหมายฝากบางส่วนของพันธสัญญาใหม่มาจากประสบการณ์ของผู้คน และบางส่วนมาจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น จดหมายฝากของเปาโลเกิดขึ้นจากงานของมนุษย์ จดหมายฝากเหล่านั้นทั้งหมดเป็นผลจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทั้งหมดได้รับการเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร และเป็นคำพูดเตือนสติและหนุนใจสำหรับพี่น้องชายหญิงของคริสตจักร คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่พระวณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส—เปาโลไม่อาจพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ อีกทั้งท่านก็ไม่ใช่ผู้เผยพระวณะเช่นกัน แล้วนับประสาอะไรกับการที่ท่านจะมองเห็นนิมิตที่มองเห็น จดหมายฝากของท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรเอเฟซัส ฟีลาเดลเฟีย กาลาเทีย และคริสตจักรอื่นๆ และด้วยเหตุนี้ จดหมายฝากของเปาโลแห่งพันธสัญญาใหม่จึงเป็นจดหมายฝากที่เปาโลเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร และไม่ใช่ว่าการคลุจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ อีกทั้งไม่ใช่ถ้อยคำรัสโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จดหมายฝากเหล่านี้เป็นเพียงคำพูดเตือนสติ ความเข้าใจ และการหนุนใจ ซึ่งท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรในช่วงระหว่างที่งานของท่านดำเนินไป ดังนั้น จดหมายฝากเหล่านี้จึงเป็นบันทึกเกี่ยวกับงานของเปาโลส่วนใหญ่ในขณะนั้นด้วยเช่นกัน บันทึกเหล่านี้เขียนขึ้นเพื่อทุกคนที่เป็นพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลายในเวลานั้นจะได้ติดตามคำแนะนำของท่านและปฏิบัติตามหนทางแห่งการกลับใจขององค์พระเยซูเจ้า เปาโลไม่ได้พูดแต่อย่างใดว่าคริสตจักรทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรในเวลานั้นหรือคริสตจักรในอนาคต ต้องกินและดื่มสิ่งต่างๆ ที่ท่านเขียนขึ้น อีกทั้งท่านไม่ได้พูดว่าคำพูดทั้งหมดของท่านมาจากพระเจ้า ตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเพียงเข้าสนิทกับพี่น้องชายหญิง และเตือนสติพวกเขาเหล่านั้น และบันดาลใจให้เกิดการเชื่อในพวกเขา

และท่านเพียงเทศนาหรือเตือนจำผู้คนให้ระลึกถึงและเตือนสติพวกเขาเท่านั้น
คำพูดของท่านมีพื้นฐานมาจากภาระของท่านเอง และท่านสนับสนุนผู้คนโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้
ท่านทำงานของอัครทูตคนหนึ่งของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเป็นคนงานที่องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้งาน
และด้วยเหตุนี้ท่านต้องรับหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อคริสตจักร และต้องรับภาระงานของคริสตจักร
ท่านต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสภาวะของพี่น้องชายหญิง—และเพราะเหตุนี้
ท่านจึงได้เขียนจดหมายฝากให้กับพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทุกสิ่งที่ท่านพูดซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมสร้างและเป็นบวกสำหรับผู้คนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แต่นั้นไม่ได้เป็นตัวแทนของถ้อยคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และสิ่งที่ท่านพูดไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
การที่ผู้คนปฏิบัติต่อบันทึบประสบการณ์ของมนุษย์และจดหมายฝากของมนุษย์เสมือนเป็นพระวจนะที่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ตรัสต่อคริสตจักรทั้งหลายคือความเข้าใจที่ผิดมหันต์และเป็นการหมิ่นประมาทอย่างยิ่ง!
ซึ่งข้อนี้เป็นจริงโดยเฉพาะเมื่อเป็นเรื่องของจดหมายฝากที่เปาโลเขียนให้กับคริสตจักรทั้งหลาย
เพราะจดหมายฝากของท่านได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพี่น้องชายหญิงตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ
และสถานการณ์ของคริสตจักรแต่ละแห่งในเวลานั้น
และเป็นไปเพื่อเตือนสติพี่น้องชายหญิงในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับพระคุณขององค์พระเยซูเจ้าได้
จดหมายฝากของท่านเป็นไปเพื่อปลุกเร้าพี่น้องชายหญิงในเวลานั้น สามารถกล่าวได้ว่านี่คือภาระของท่านเอง
และยังเป็นภาระที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้กับท่านด้วย อย่างไรก็ตาม
ท่านก็เป็นอัครทูตผู้นำคริสตจักรในเวลานั้น
ผู้เขียนจดหมายฝากให้กับคริสตจักรทั้งหลายและเตือนสติพวกเขา—นั่นคือความรับผิดชอบของท่าน
อัตลักษณ์ของท่านเป็นแค่อัตลักษณ์ของอัครทูตที่ท่านทำงานเท่านั้น
และท่านเป็นเพียงอัครทูตคนหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงส่งมาเท่านั้น ท่านไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ อีกทั้งไม่ใช่ผู้พยากรณ์
สำหรับท่านแล้ว งานของท่านเองและชีวิตของพี่น้องชายหญิงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสูงสุด ด้วยเหตุนี้
ท่านจึงไม่สามารถพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
คำพูดของท่านไม่ใช่พระวจนะของพระวิญญาณบริสุทธิ์
นับประสาอะไรที่จะสามารถพูดได้ว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า
เพราะเปาโลไม่ได้เป็นอื่นใดมากไปกว่าสิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และแน่นอนว่าท่านไม่ใช่การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
อัตลักษณ์ของท่านไม่ได้เหมือนกับพระอัตลักษณ์ของพระเยซู

พระวณะของพระเยซูคือพระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวณะของพระองค์คือพระวณะของพระเจ้า เพราะพระอัครลักษณ์ของพระองค์คือพระอัครลักษณ์ของพระคริสต์—พระบุตรของพระเจ้า

เปาโลจะสามารถเทียบเท่ากับพระองค์ได้อย่างไร?

หากผู้คนเห็นว่าจดหมายฝากหรือคำพูดเช่นของเปาโลเป็นถ้อยคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนมัสการคำพูดเหล่านั้นเป็นพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็สามารถพูดได้เพียงว่าพวกเขาช่างขาดการพิจารณาจนเกินไปเท่านั้น หากพูดอย่างกระด้างขึ้น นี่ไม่ได้เป็นเพียงแต่การหมิ่นประมาทหรือ? มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร?

แล้วผู้คนจะสามารถกราบไหว้ต่อหน้าบันทึกของจดหมายฝากของท่าน

และคำพูดที่ท่านพูดเสมือนเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์หรือหนังสือจากสวรรค์ได้อย่างไร?

มนุษย์คนหนึ่งสามารถปลงพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไม่ต้องคิดมากหรือ?

มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้นแล้ว เจ้าจะพูดว่าอย่างไร—

จดหมายฝากที่ท่านเขียนเพื่อคริสตจักร ไม่สามารถด่างพร้อยไปด้วยแนวคิดของท่านเองได้อย่างนั้นหรือ?

สิ่งเหล่านั้นจะไม่ด่างพร้อยไปด้วยแนวคิดของมนุษย์ได้อย่างไร?

ท่านได้เขียนจดหมายฝากสำหรับคริสตจักร โดยมีพื้นฐานอยู่ที่ประสบการณ์ส่วนตัวของท่าน

และความรู้ของท่านเอง ตัวอย่างเช่น เปาโลได้เขียนจดหมายฝากถึงคริสตจักรกาลาเทีย

ซึ่งประกอบด้วยความคิดเห็นบางประการ และเปโตรได้เขียนจดหมายฝากอีกฉบับซึ่งมีอีกทฤษฎีหนึ่ง

ความคิดเห็นใดที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์? ไม่มีใครสามารถพูดได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้

จึงสามารถพูดได้เพียงว่าท่านทั้งสองแบกภาระสำหรับคริสตจักรเท่านั้น

แต่จดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของวุฒิภาวะของพวกท่าน

จดหมายของท่านเป็นตัวแทนของการจัดเตรียมและการสนับสนุนเพื่อพี่น้องชายหญิง

และภาระของพวกท่านต่อคริสตจักรทั้งหลาย

และจดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของงานของมนุษย์เท่านั้น—

จดหมายเหล่านั้นไม่ได้เป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง

หากเจ้าพูดว่าจดหมายฝากของท่านเป็นพระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้สาระ

และเจ้ากำลังกระทำการหมิ่นประมาท! จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากอื่นๆ

ของพันธสัญญาใหม่เทียบเท่ากับชีวประวัติของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ นั่นคือ

จดหมายเหล่านั้นอยู่ระดับเดียวกับหนังสือของวอท์แมน นี หรือประสบการณ์ของลอว์เรนซ์ เป็นต้น

เป็นเพียงแค่ว่าหนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ไม่ได้รับการรวบรวมลงในพันธสัญญา

ใหม่ แต่เนื้อแท้ของผู้คนเหล่านั้นเหมือนกัน นั่นคือ

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงใช้งานในช่วงระหว่างช่วงเวลาหนึ่งๆ
และผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้โดยตรง

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 273

พระกิตติคุณมัทธิวในพันธสัญญาใหม่บันทึกลำดับพงศของพระเยซู ในตอนแรก

หนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด และบุตรของโยเซฟ

ต่อมาหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และประสูติจากหญิงพรหมจารี—

ซึ่งจะหมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นบุตรของโยเซฟหรือพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด

อย่างไรก็ตาม ลำดับพงศขึ้นกรานที่จะเชื่อมโยงพระเยซูเข้ากับโยเซฟ

ต่อมอลำดับพงศเริ่มบันทึกกระบวนการที่พระเยซูประสูติ

โดยหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ว่าพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารี และไม่ใช่นุตรของโยเซฟ

แต่ในลำดับพงศมีการเขียนอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของโยเซฟ

และเพราะลำดับพงศนี้ได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพระเยซู ลำดับพงศนี้จึงบันทึกข้อมูลของสี่สิบสองชั่วคน

เมื่อไปถึงชั่วคนรุ่นของโยเซฟ หนังสือระบุอย่างเร่งรีบว่าโยเซฟเป็นสามีของมารีย์

ซึ่งเป็นคำพูดที่ระบุเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งในตัวเองหรือ?

ลำดับพงศบันทึกต้นตระกูลของโยเซฟอย่างชัดเจน ลำดับพงศนี้เป็นลำดับพงศของโยเซฟอย่างชัดเจน

แต่มัทธิวขึ้นกรานว่านี่คือลำดับพงศของพระเยซู

นี่ไม่ได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิสนธิในครรภ์ของพระเยซูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

ดังนั้นแล้ว ลำดับพงศที่มัทธิวเขียนขึ้นไม่ได้เป็นแนวคิดของมนุษย์หรือ? มันช่างไร้สาระ!

นี่คือวิธีที่เจ้าจะสามารถรู้ได้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมด

อาจมีบางคนคิดว่าพระเจ้าทรงต้องมีลำดับพงศบนโลก

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงกำหนดให้พระเยซูเป็นชั่วคนรุ่นที่สี่สิบสองของอับราฮัม มันช่างไร้สาระเสียจริง!

หลังจากที่เสด็จมาบนแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงสามารถมีลำดับพงศได้อย่างไร?

หากเจ้าพูดว่าพระเจ้าทรงมีลำดับพงศ

เจ้าไม่ได้จัดอันดับพระองค์อยู่ท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าหรือ?

เพราะพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาจากแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้าง

และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีเนื้อหนัง พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมีแก่นแท้เหมือนกันกับมนุษย์

เจ้าจะสามารถจัดอันดับพระเจ้าว่าอยู่ในประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าได้อย่างไร?

อับราฮัมไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้า ท่านทรงเป็นเป้าหมายของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในเวลานั้น

ท่านเป็นเพียงผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและได้รับการรับรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้น และท่านเป็นหนึ่งในผู้คนอิสราเอล
ท่านจะสามารถเป็นต้นตระกูลของพระเยซูได้อย่างไร?

ใครเป็นผู้เขียนลำดับพงศ์ของพระเยซู? พระเยซูทรงเขียนลำดับพงศ์ด้วยพระองค์เองหรือ?

พระองค์ตรัสแก่พวกเขาด้วยพระองค์เองว่า “จงเขียนลำดับพงศ์ของเรา” หรือ?

มัทธิวเป็นผู้บันทึกลำดับพงศ์หลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน

ในเวลานั้นพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่สาวกของพระองค์ไม่สามารถจะจับใจความได้

และไม่ได้ทรงให้คำอธิบายใดๆ หลังจากທີ່พระองค์เสด็จจากไปแล้ว

บรรดาสาวกของพระองค์เริ่มต้นเทศนาและทำงานทุกที่ และเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจช่วงระยะนั้น

พวกท่านได้เริ่มเขียนจดหมายฝากและหนังสือพระกิตติคุณ

หนังสือพระกิตติคุณของพันธสัญญาใหม่ได้รับการบันทึกยี่สิบถึงสามสิบปีหลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน
แล้ว ก่อนหน้านั้น ผู้คนอิสราเอลอ่านเพียงพันธสัญญาเดิมเท่านั้น กล่าวคือ

ผู้คนอ่านพันธสัญญาเดิมในช่วงต้นของยุคพระคุณ

พันธสัญญาใหม่เพิ่งจะปรากฏในช่วงระหว่างยุคพระคุณเท่านั้น

พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีอยู่เมื่อพระเยซูทรงพระราชกิจ

ผู้คนบันทึกพระราชกิจของพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

หนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มมีขึ้นก็ในเวลานั้นเท่านั้น

ซึ่งเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากจดหมายฝากของเปาโลและเปโตร ตลอดจนหนังสือวิวรณ์

พันธสัญญาใหม่แห่งพระคัมภีร์มีขึ้นกว่าสามร้อยปีหลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ซึ่งเป็นเวลาที่คนยุคต่อมาได้ตรวจทานบันทึกของพวกเขาอย่างเลือกเฟ้นระมัดระวัง

พันธสัญญาใหม่มีขึ้นหลังจากที่พระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีมาก่อนหน้านั้น

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจทั้งหมดนั้น และเปาโลกับอัครทูตท่านอื่นๆ

ได้เขียนจดหมายฝากมากมายหลายเล่มถึงคริสตจักรทั้งหลายในพื้นที่ต่างๆ

ผู้คนหลังจากพวกท่านได้รวมจดหมายฝากของพวกท่านเข้าไว้ด้วยกันและได้ผนวกนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ยอห์นได้

บันทึกไว้บนเกาะปัทมอส ซึ่งในนั้นได้มีการเผยพระวจนะถึงพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

ผู้คนได้ทำลำดับเหตุการณ์นี้ ซึ่งแตกต่างไปจากถ้อยคำรัสของวันนี้

สิ่งที่ได้รับการบันทึกในวันนี้เป็นไปตามขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่ผู้คนไปมีส่วนเกี่ยวข้องในวันนี้คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง

และพระวจนะที่พระองค์ทรงคำรัสด้วยพระองค์เอง เจ้า—มวลมนุษย์—ไม่จำเป็นต้องเข้าแทรกแซง

พระวจนะที่มาจากพระวิญญาณโดยตรงได้รับการจัดการเตรียมการอย่างเป็นขั้นตอน

และแตกต่างจากการจัดการเตรียมการบันทึกของมนุษย์

สิ่งที่พวกเขาบันทึกนั้นสามารถกล่าวได้ว่าเป็นไปตามระดับการศึกษาของพวกเขาและขีดความสามารถของมนุษย์

สิ่งที่พวกเขาบันทึกคือประสบการณ์ของมนุษย์ และแต่ละคนมีวิถีทางในการบันทึกและรับรู้ของตนเอง

และแต่ละบันทึกมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ หากเจ้าันมัสการพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า

เจ้าก็ไม่ต้องทำทนต์และโง่เขลาอย่างยิ่ง! เหตุใดเจ้าจึงไม่แสวงหาพระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้?

มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้

ผู้คนสามารถอ่านพระคัมภีร์เป็นเวลาหลายพันปีแต่ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวพวกเขาเลยแม้แต่แต่น้อย

และหากเจ้าันมัสการพระคัมภีร์ เจ้าจะไม่มีวันได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 274

ผู้คนมากมายเชื่อว่าความเข้าใจและความสามารถที่จะตีความพระคัมภีร์เป็นสิ่งเดียวกันกับการพบหนทางที่แท้จริง—แต่ในความเป็นจริงแล้ว อะไรๆ ก็ง่ายดายเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ไม่มีใครรู้ความเป็นจริงของพระคัมภีร์ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า และพันธสัญญาของพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้า และว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้ความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าแก่เจ้า

ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์รู้ว่าพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและพระราชกิจของพระยาห์เวห์นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งจุดสิ้นสุดของยุคธรรมบัญญัติ

พันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ซึ่งอยู่ในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม ตลอดจนงานของเปาโล—เหล่านี้ไม่ใช่บันทึกประวัติศาสตร์หรือ? การยกสิ่งต่างๆ

ในอดีตมากกล่าวถึงในวันนี้ทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นประวัติศาสตร์

และไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านั้นอาจเที่ยงแท้หรือเป็นจริงเพียงใดก็ตาม สิ่งเหล่านั้นยังคงเป็นประวัติศาสตร์—และประวัติศาสตร์ไม่สามารถกล่าวถึงปัจจุบันได้ เพราะพระเจ้าไม่ทรงย้อนกลับไปมองประวัติศาสตร์! และดังนั้น หากเจ้าเพียงเข้าใจพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่ไม่เข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะปฏิบัติในวันนี้เลย

และหากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจความหมายของการแสวงหาพระเจ้า

หากเจ้าอ่านพระคัมภีร์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

เพื่อค้นคว้าประวัติศาสตร์การทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทั้งหมดของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า แต่วันนี้ เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิต

เนื่องจากเจ้าไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

และไม่ไล่ตามเสาะหาไปตามคำอภัยและคำสอนที่ตายไปแล้วหรือความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

เจ้าต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

และเจ้าต้องมองหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเจ้าเป็นนักโบราณคดี

เจ้าจะสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้—แต่เจ้าไม่ใช่ เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

และเจ้าควรจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าของวันนี้อย่างดีที่สุด

อย่างมากที่สุดเจ้าจะเข้าใจประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเล็กน้อยจากการอ่านพระคัมภีร์

เจ้าจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัม ดาวิด และโมเสส
เจ้าจะพบว่าท่านทั้งหลายนั้นเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร พระยาห์เวห์ทรงเผาวงศ์ผู้ต่อต้านพระองค์อย่างไร
และพระองค์ตรัสต่อผู้คนในยุคนั้นอย่างไร เจ้าจะพบเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตท่านนั้น
บันทึกของพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับว่าผู้คนอิสราเอลในยุคแรกๆ เคารพพระเจ้าอย่างไร
และใช้ชีวิตภายใต้การทรงนำทางของพระยาห์เวห์อย่างไร
เพราะคนอิสราเอลคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
ในพันธสัญญาเดิมเจ้าจึงสามารถมองเห็นความจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์ของผู้คนทั้งหมดในอิสราเอล
ว่าบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ได้รับการไต่พระทัยและได้รับพระพรจากพระองค์อย่างไร
เจ้าสามารถเรียนรู้ว่าเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในอิสราเอล พระองค์ทรงเต็มไปด้วยความปรานีและความรัก
อีกทั้งทรงยังกอปรด้วยเพลิงที่เผาผลาญ และว่าคนอิสราเอลทั้งหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยไปจนถึงคนที่มีอำนาจ
ต่างก็เคารพพระยาห์เวห์ และดังนั้นทั้งประเทศจึงได้รับพระพรจากพระเจ้า
เช่นนั้นคือประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่บันทึกไว้ในพันธสัญญาเดิม

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 275

พระคัมภีร์คือบันทึกประวัติศาสตร์พระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล

และบันทึกการพยากรณ์มากมายของผู้เผยพระวณะยุคโบราณ

ตลอดจนถึงยศจำรัสบางส่วนของพระยาห์เวห์ในพระราชกิจของพระองค์ ณ ขณะนั้น

ดังนั้นผู้คนจึงมองว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ (เพราะพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่)

แน่นอนว่าทั้งหมดนี้คือผลของความเคารพที่พวกเขามีให้กับพระยาห์เวห์

และการรักษาที่พวกเขามีให้กับพระเจ้า

ผู้คนอ้างอิงหนังสือเล่มนี้ในลักษณะนี้เพียงเพราะการทรงสร้างของพระเจ้าช่างน่าเคารพและน่ารักนุชาสำหรับผู้

ทรงสร้างของพวกเขาเท่านั้น และยังมีแม้กระทั่งผู้ที่เรียกหนังสือเล่มนี้ว่าหนังสือจากสวรรค์ อันที่จริงแล้ว

พระคัมภีร์เป็นแค่บันทึกของมนุษย์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ด้วยพระองค์เอง

อีกทั้งพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเป็นผู้นำการสร้างหนังสือเล่มนี้ด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นมนุษย์

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเพียงชื่อที่เต็มไปด้วยความนับถือที่มนุษย์เป็นผู้ตั้งขึ้นเท่านั้น

พระยาห์เวห์และพระเยซูไม่ได้ทรงตัดสินใจพระทัยเลือกชื่อนี้หลังจากที่พวกพระองค์ทรงหารือกัน

ชื่อนี้ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแนวคิดของมนุษย์ เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นโดยพระยาห์เวห์

นับประสาอะไรที่จะได้เขียนขึ้นโดยพระเยซู แต่เป็นการบรรยายที่ผู้เผยพระวณะ อัครทูต

และผู้มองเห็นในยุคโบราณมากมายให้ไว้ ซึ่งได้รับการรวบรวมเป็นหนังสือข้อเขียนโบราณโดยชนรุ่นหลัง

ซึ่งสำหรับผู้คนแล้ว หนังสือเล่มนี้ดูเหมือนว่าเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง

เป็นหนังสือที่พวกเขาเชื่อว่าบรรจุความลึกลับที่ยากหยังถึงและลุ่มลึกมากมายที่กำลังรอให้ชนยุคอนาคตไขออกมา

ดังนั้น ผู้คนจึงมีแนวโน้มมากยิ่งไปอีกที่จะเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือจากสวรรค์

เมื่อรวมหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มและหนังสือวิวรณ์เข้าไป

ทำที่ที่ผู้คนมีต่อพระคัมภีร์ก็แตกต่างจากหนังสือเล่มอื่นเป็นอย่างยิ่ง และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดกล้าที่จะชำแหละ

“หนังสือจากสวรรค์” เล่มนี้ เพราะหนังสือเล่มนี้ “ศักดิ์สิทธิ์” เกินไป

ทันทีที่ผู้คนอ่านพระคัมภีร์

เหตุใดพวกเขาจึงมีความสามารถที่จะพบเจอเส้นทางที่เหมาะสมเพื่อปฏิบัติในเส้นทางนั้นได้?

เหตุใดพวกเขาจึงมีความสามารถที่จะได้รับสิ่งที่เป็นไปได้ที่พวกเขาจะเข้าใจไปมากมาย? วันนี้

เรากำลังชำแหละพระคัมภีร์ในลักษณะนี้ และนี่ไม่ได้หมายความว่าเราเกลียดชังพระคัมภีร์

หรือเราปฏิเสธคุณค่าเพื่อการอ้างอิงของพระคัมภีร์

เรากำลังอธิบายและชี้แจงคุณค่าโดยธรรมชาติและต้นกำเนิดของพระคัมภีร์กับเจ้า

เพื่อหยุดไม่ให้เจ้าถูกคุมอยู่ในความมืดต่อไป เพราะผู้คนมีทรศนะมากมายอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และทรศนะเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง

การอ่านพระคัมภีร์ในลักษณะนี้จึงไม่เพียงแต่ป้องกันไม่ให้พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาควรได้รับเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้น ยังขัดขวางงานที่เราตั้งใจจะทำด้วย มันแทรกแซงงานของอนาคตอย่างยิ่ง และให้แต่ข้อเสียเปรียบ ไม่มีข้อได้เปรียบเลย ดังนั้น

สิ่งที่เรากำลังสอนเจ้าจึงเป็นเนื้อแท้และเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของพระคัมภีร์เท่านั้น เราไม่ได้กำลังขอให้เจ้าอ่านพระคัมภีร์ หรือให้เจ้าเที่ยวไปประกาศว่าพระคัมภีร์ไร้ซึ่งคุณค่า แค่ให้เจ้ามีความรู้และทรศนะที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น จงอย่าคิดข้างเดียวจนเกินไป!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่มนุษย์เขียนขึ้น

แต่พระคัมภีร์ก็ยังบันทึกหลักฐานมากมายในการรับใช้พระเจ้าของเหล่าวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณ ตลอดจนประสบการณ์ของอัครทูตเมื่อไม่นานมานี้ในการรับใช้พระเจ้า—

ผู้คนเหล่านี้ได้มองเห็นและรู้สิ่งทั้งหมดนี้จริงๆ

และสิ่งเหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นการอ้างอิงสำหรับผู้คนในยุคนี้ในการไล่ตามเสาะหาหนทางที่แท้จริง ดังนั้น

ในการอ่านพระคัมภีร์ ผู้คนยังสามารถได้รับวิถีชีวิตมากมายที่ไม่สามารถพบได้ในหนังสือเล่มอื่น

วิถีเหล่านี้คือวิถีชีวิตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตในยุคอดีตหลายยุคได้

รับประสบการณ์ และพระวจนะมากมายมีความล้ำค่าและสามารถให้สิ่งที่ผู้คนต้องการได้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดจึงชอบอ่านพระคัมภีร์ เพราะมีมากมายเหลือเกินที่ซ่อนเร้นอยู่ในพระคัมภีร์

ทรศนะของผู้คนต่อพระคัมภีร์จึงไม่เหมือนกับทรศนะของพวกเขาต่อข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่

พระคัมภีร์คือบันทึกและการรวบรวมประสบการณ์และความรู้ของผู้คนที่ได้รับใช้พระยาห์เวห์และพระเยซูในยุคเก่าและยุคใหม่ ดังนั้น ชนยุคหลังจึงสามารถได้รับความรู้แจ้ง ความกระจ่าง

และเส้นทางให้ปฏิบัติมากมายจากพระคัมภีร์

เหตุผลว่าทำไมพระคัมภีร์จึงสูงส่งกว่าข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนอื่นๆ นั้นเป็นเพราะว่าข้อเขียนทั้งหมดของพวกเขาล้วนดึงมาจากพระคัมภีร์

ประสบการณ์ของพวกเขาล้วนมาจากพระคัมภีร์ และพวกเขาล้วนอธิบายพระคัมภีร์ และดังนั้น

แม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมจากหนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนอื่นๆ แต่พวกเขาก็ยังคงนมัสการพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์ดูสูงส่งและลึกซึ้งอย่างยิ่งสำหรับพวกเขา!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะรวบรวมหนังสือพระวจนะแห่งชีวิตบางเล่มเข้าด้วยกัน เช่น

จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากของเปโตร

และถึงแม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมและช่วยเหลือจากหนังสือเหล่านี้ แต่หนังสือเหล่านี้ยังคงล้ำสมัย หนังสือเหล่านี้ยังคงเป็นของยุคเก่า และไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้มีความเหมาะสมสำหรับช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ชั่ววันรันดร์ เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังพัฒนาอยู่เสมอ และไม่สามารถหยุดลงอย่างง่าย ๆ ในช่วงเวลาของเปาโลและเปโตร หรือยังคงอยู่ในยุคพระคุณที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเสมอไปได้ ดังนั้นแล้ว หนังสือเหล่านี้จึงเหมาะสมสำหรับยุคพระคุณเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับยุคแห่งราชอาณาจักรในยุคสุดท้าย หนังสือเหล่านี้สามารถจัดเตรียมสำหรับบรรดาผู้เชื่อในยุคพระคุณ ไม่ใช่เหล่าวิสุทธิชนในยุคแห่งราชอาณาจักร และที่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ก็ยังคงคร่ำครึพินสมัย เป็นอย่างเดียวกันกับพระราชกิจการทรงสร้างของพระยาห์เวห์หรือพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล นั่นคือ ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนี้จะเคยยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม พระราชกิจนี้ก็จะยังคงกลายเป็นล้ำสมัย และเวลาที่พระราชกิจนั้นผ่านไปก็จะยังคงมาถึง พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ เป็นอย่างเดียวกัน นั่นคือ พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ แต่เวลาที่พระราชกิจนั้นสิ้นสุดลงจะมาถึง พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการทรงสร้าง อีกทั้งไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการตรึงกางเขน ไม่สำคัญว่าพระราชกิจการตรึงกางเขนจะ โน้มหน้าให้เชื่อมากเพียงใดก็ตาม ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนั้นจะมีประสิทธิผลในการทำให้ซาตานพ่ายแพ้เพียงใดก็ตาม จะว่าไปแล้ว พระราชกิจก็ยังคงเป็นพระราชกิจ และจะว่าไปแล้ว ยุคสมัยก็ยังคงเป็นยุคสมัย พระราชกิจไม่สามารถคงอยู่บนรากฐานเดียวกันได้ตลอดไป และเวลาที่ไม่สามารถไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้ เพราะมีการทรงสร้าง และต้องมียุคสุดท้าย นี่คือนสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้! ดังนั้น พระวณะแห่งชีวิตในพันธสัญญาใหม่—จดหมายฝากของอัครทูตและหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม—วันนี้ได้กลายเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือเหล่านี้ได้กลายเป็นกาลานุกรมเก่า แล้วกาลานุกรมเก่าๆ จะสามารถพาผู้คนเข้าไปสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร? ไม่สำคัญว่ากาลานุกรมเหล่านี้จะมีความสามารถในการให้ชีวิตกับผู้คนได้เพียงใดก็ตาม ไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะสามารถนำทางผู้คนไปยังกางเขนได้เท่าใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ไม่ได้ล้ำสมัยหรือ? หนังสือเหล่านี้ไม่ได้สูญสิ้นคุณค่าหรือ? ดังนั้น เราจึงพูดว่าเจ้าไม่ควรเชื่อกาลานุกรมเหล่านี้แบบไม่ลืมหูลืมตา หนังสือเหล่านี้เก่าเกินไป หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่ และหนังสือเหล่านี้สามารถเพียงเป็นภาระให้เจ้าได้เท่านั้น ไม่เพียงแต่หนังสือเหล่านี้จะไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่และเข้าไปในการเข้าสู่ใหม่เท่านั้น

แต่หนังสือเหล่านี้ยังพาเจ้าเข้าไปในคริสตจักรของศาสนาเก่า—และหากเป็นกรณีเช่นนั้น
เจ้าจะไม่ถอยหลังในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 276

ในวันนี้

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้ากล้าพูดว่าคำพูดทั้งหมดที่ถูกพูดโดยพวกที่ถูกพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงใช้มาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์? ผู้ใดเล่ากล้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้? หากเจ้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้จริง

เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือแห่งการเผยพระวณะของเอสราจึงถูกละทิ้ง

และทำไมสิ่งเดียวกันจึงถูกกระทำกับบรรดาหนังสือของวิสุทธิชนและผู้เผยพระวณะในยุคโบราณเหล่านั้น?

หากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์

เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกล้าทำการเลือกตามอำเภอใจเช่นนี้?

เจ้ามีคุณสมบัติที่จะเลือกพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์หรือไม่?

หลายเรื่องราวจากประเทศอิสราเอลก็ถูกละทิ้งเช่นกัน

และหากเจ้าเชื่อว่าข้อเขียนแห่งอดีตเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์

เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือบางเล่มจึงถูกละทิ้ง? หากหนังสือทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์

ก็ควรได้รับการเก็บรักษาไว้และส่งไปให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรได้อ่าน

หนังสือเหล่านั้นไม่ควรถูกเลือกหรือละทิ้งโดยความตั้งใจของมนุษย์ มันผิดที่จะทำเช่นนั้น

การพูดว่าประสบการณ์ของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขาไม่ได้หมายความว่าประสบการณ์และความรู้ของพวกเขามาจากชาตาน แต่เป็นเพียงว่าพวกเขามีสิ่งต่างๆ

ที่มาจากประสบการณ์และความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขา

ความรู้ของพวกเขาสอดคล้องกับภูมิหลังของประสบการณ์จริงแท้ของพวกเขา ณ เวลานั้น

และใครเล่าจะสามารถบอกได้อย่างมั่นใจว่าทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์?

หากข่าวประเสริฐทั้งสี่ล้วนมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ เช่นนั้นแล้วทำไมมัทธิว มาระโก ลูกา

และยอห์นแต่ละคนจึงพูดถึงบางสิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซู? หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้

เช่นนั้นแล้วจงดูที่เรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่เปโตรได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้งอย่างไร

กล่าวคือ การปฏิเสธทั้งหมดแตกต่างกัน และแต่ละครั้งก็มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง หลายคนที่ไม่รู้เท่าทันพูดว่า

“พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน

ดังนั้นพระวณะที่พระองค์ตรัสนั้นสามารถมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์โดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

หากคำพูดของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระวณะที่พระองค์ตรัสนั้นก็ไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์จริงๆ หรือไม่?”

ผู้คนที่พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตาบอดและไม่รู้เท่าทัน! จงอ่านข่าวประเสริฐทั้งสี่อย่างละเอียดถี่ถ้วน

จงอ่านสิ่งที่ข่าวประเสริฐทั้งสี่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้ทรงทำ

และพระวณะที่พระองค์ได้ตรัสไว้ แต่ละเรื่องราวแตกต่างกันอย่างแน่อนมาก

และแต่ละเรื่องราวก็มีมุมมองของตัวเอง

หากสิ่งที่ถูกเขียนขึ้นโดยผู้เขียนหนังสือเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญูณปริสุทธ

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดก็ควรจะเหมือนกันและสอดคล้องกัน เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีความแตกต่าง?

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 277

พระวาทะและพระราชกิจของพระเยซู ณ เวลานั้นไม่ได้ยึดถือตามคำสอน
และพระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจแห่งธรรมบัญญัติของพันธสัญญาเดิม พระราชกิจนั้นถูกดำเนินการโดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่ควรทรงทำในยุคพระคุณ
พระองค์ได้ทรงตรากตรำโดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงก่อเกิด
โดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เอง และโดยสอดคล้องกับพันธกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ได้ทรงทำสอดคล้องกับธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจเพื่อให้คำพูดของบรรดาผู้เผยพระวจนะลุล่วง
พระราชกิจของพระเจ้าแต่ละช่วงระยะนั้นไม่ได้ถูกดำเนินการอย่างชัดเจนเพื่อที่จะทำให้คำทำนายต่างๆ
ของบรรดาผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณลุล่วง
และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อปฏิบัติตามคำสอนหรือจงใจทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณเป็นจริง
กระนั้นการกระทำของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณหยุดชะงัก
และไม่ได้รับกวนพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปแล้วก่อนหน้านี้
จุดที่โดดเด่นของพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสอนใดๆ
และเป็นการทรงพระราชกิจที่พระองค์เองควรทรงทำแทน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือผู้ทำนาย
แต่เป็นผู้กระทำที่จริงๆ แล้วเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงที่จะทำ
และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ของพระองค์และดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์
แน่นอนว่าเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ก็ได้ทรงทำให้คำพูดมากมายที่ผู้เผยพระวจนะโบราณได้พูดไว้ในพันธสัญญาเดิมลุล่วงอีกด้วย
เช่นเดียวกันพระราชกิจของวันนี้ก็ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณในพันธสัญญาเดิมลุล่วง
มันเป็นเพียงว่าเราไม่ได้รู้ “ปุมที่เก่าจนเหลือ” ก็เท่านั้นเอง เพราะยังมีงานอีกมากที่เราต้องทำ
มีคำพูดอีกมากที่เราต้องพูดกับพวกเขา
และงานนี้และคำพูดเหล่านี้มีความสำคัญมากกว่าการอธิบายบทตอนต่างๆ จากพระคัมภีร์ยิ่งนัก
เพราะงานเช่นนั้นไม่ได้มีนัยสำคัญหรือคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับพวกเขา และไม่สามารถช่วยพวกเขาได้
หรือเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้ เราตั้งใจที่จะทำงานใหม่
ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้บทตอนใดจากพระคัมภีร์ลุล่วง
หากพระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลกเพียงเพื่อให้คำพูดของผู้เผยพระวจนะโบราณแห่งพระคัมภีร์ลุล่วง
เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะยิ่งใหญ่กว่ากัน พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์หรือผู้เผยพระวจนะโบราณเหล่านั้น?

จะว่าไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะคู่ได้รับผิดชอบพระเจ้า หรือว่าพระเจ้าทรงคู่ได้รับผิดชอบผู้เผยพระวจนะ?
เจ้าจะอธิบายคำพูดเหล่านี้ได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 278

พวกยิวทุกคนอ่านภาคพันธสัญญาเดิมและรู้เรื่องการเผยพระวณะของอิสยาห์ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดในรางหญ้า เช่นนั้นแล้ว ทั้งๆ ที่ตระหนักรู้ถึงการเผยพระวณะนี้อยู่แก่ใจ

เหตุใดพวกเขาจึงยังคงข่มเหงพระเยซู?

ไม่ใช่เพราะธรรมชาติอันเป็นกบฏและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรอกหรือ? ในเวลานั้น

พวกฟาริสีเชื่อว่าพระราชกิจของพระเยซูแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาได้รู้มาเกี่ยวกับทารกเพศชายซึ่งได้ถูกกล่าวคำเผยพระวณะไว้

และผู้คนในวันนี้ก็ปฏิเสธพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ชาติแท้ในความเป็นกบฏของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นเหมือนกันหรอกหรือ?

เจ้าสามารถยอมรับพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยที่ปราศจากคำถามได้หรือไม่?

หากเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ย่อมเป็นกระแสที่ถูกต้อง

และเจ้าควรยอมรับมันโดยปราศจากความหวาดหวั่นเคลือบแคลงใดๆ เจ้าไม่ควรเลือกเฟ้นว่าจะยอมรับสิ่งใด

หากเจ้าได้รับ “ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก” จากพระเจ้า และใช้ความระมัดระวังต่อพระองค์ให้มากขึ้น

เช่นนั้นแล้ว การนี้จะไม่มีเหตุผลกระนั้นหรือ? เจ้าไม่จำเป็นต้องมองหาการพิสูจน์ยืนยันเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์

หากนั่นคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าก็ย่อมต้องยอมรับสิ่งนั้น

ด้วยเหตุที่เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อติดตามพระเจ้า และเจ้าไม่ควรเจาะลึกพระองค์

เจ้าไม่ควรแสวงหาหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับเราเพื่อพิสูจน์ว่าเราคือพระเจ้าของเจ้า

แต่เจ้าควรสามารถยังรู้ได้ว่าเราเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหรือไม่—นี่คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด

ต่อให้เจ้าพบข้อพิสูจน์ซึ่งไม่อาจหักล้างได้อย่างมากภายในพระคัมภีร์

มันก็ไม่สามารถนำพาเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เจ้าเพียงแต่ใช้ชีวิตภายในขอบเขตของพระคัมภีร์ และไม่ใช่ต่อหน้าเรา พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักเรา

ทั้งยังไม่สามารถทำให้ความรักของเจ้าที่มีให้เราลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้พระคัมภีร์ได้กล่าวคำเผยพระวณะไว้ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้น

ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าคำเผยพระวณะนั้นจะเกิดขึ้นกับใคร

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่ได้ทำให้พวกฟาริสียืนด้านพระเยซู

บางคนรู้ว่างานของเราเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์

แต่กระนั้นพวกเขากลับยังคงเชื่ออยู่ต่อไปว่าพระเยซูและเราเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง

เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ซึ่งไม่อาจลงรอยในกันและกัน ในเวลานั้น

พระเยซูเพียงแต่ทรงให้คำเทศนาชุดหนึ่งในยุคพระคุณแก่บรรดาสาวกของพระองค์ในหัวข้อทั้งหลาย อาทิ จะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร จะชุมนุมกันอย่างไร จะวิงวอนในการอธิษฐานอย่างไร จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการเป็นพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ได้ทรงชี้แจงไว้เพียงคำว่า บรรดาสาวกและบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ควรจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

พระองค์เพียงแต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเท่านั้น และไม่ใช่พระราชกิจใดของยุคสุดท้ายเลย เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมในยุคธรรมเนียมบัญญัติ เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเป็นที่เข้าใจชัดเจนล่วงหน้าเล่า?

นี่จะไม่ได้ช่วยมนุษย์ให้ยอมรับมันแล้วหรือ?

พระองค์เพียงแต่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดและมีฤทธานุภาพ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของยุคพระคุณล่วงหน้า

พระราชกิจของพระเจ้าในแต่ละยุคมีเขตค้นที่ชัดเจน พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคปัจจุบันเท่านั้น และไม่เคยทรงดำเนินช่วงระยะถัดไปของพระราชกิจล่วงหน้า

ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในแต่ละยุคจึงจะสามารถถูกเน้นให้เห็นชัดได้

พระเยซูได้ตรัสถึงเพียงหมายสำคัญทั้งหลายของยุคสุดท้าย ถึงวิธีที่จะอดทนและวิธีที่จะได้รับการช่วยให้รอด ถึงวิธีที่จะกลับใจและสารภาพ และถึงวิธีที่จะแบกรับกางเขนและสู้ทนความทุกข์เท่านั้น

พระองค์ไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่มนุษย์ในยุคสุดท้ายควรสัมฤทธิ์การเข้าสู่

อีกทั้งไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่เขาควรพยายามทำเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น มันไม่ไร้สาระน่าขันหรือที่จะค้นคว้าพระคัมภีร์เพื่อหาพระราชกิจของพระเจ้าของยุคสุดท้าย?

อะไรหรือที่เจ้าสามารถมองเห็นได้โดยแค่เพียงยึดกุมพระคัมภีร์เอาไว้?

ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้อธิบายพระคัมภีร์หรือนักบวช

ใครเล่าที่จะสามารถได้เห็นพระราชกิจของวันนี้ได้ล่วงหน้า?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิवरณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 279

พระคัมภีร์ได้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ของมนุษย์มาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
ผู้คนยังปฏิบัติต่อพระคัมภีร์เหมือนกับพระเจ้าจนถึงขอบเขตที่พระคัมภีร์ได้มาแทนที่พระเจ้าในยุคสุดท้าย
ซึ่งทำให้พระเจ้าทรงรังเกียจ ดังนั้น เมื่อมีเวลา
พระเจ้าจึงทรงรู้ลึกจําเป็นต้องชี้แจงเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังและต้นกำเนิดของพระคัมภีร์
หากพระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนี้แล้ว พระคัมภีร์ก็จะแทนที่พระเจ้าในหัวใจของผู้คนต่อไป
และผู้คนคงจะใช้พระวณะในพระคัมภีร์เพื่อวัดและกล่าวโทษกิจการของพระเจ้า โดยการอธิบายถึงแก่นแท้
การจัดโครงสร้าง และข้อตำหนิของพระคัมภีร์นั้น
พระเจ้าไม่ได้กำลังทรงปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระคัมภีร์แต่อย่างใด
อีกทั้งพระองค์ไม่ได้กำลังทรงกล่าวโทษพระคัมภีร์
แต่พระองค์กำลังทรงให้การพรรณนาที่เหมาะสมเข้าที่ที่พื้นฟูภาพลักษณ์แต่ดั้งเดิมของพระคัมภีร์
กล่าวถึงความเข้าใจผิดที่ผู้คนมีต่อพระคัมภีร์ และให้พวกเขามีทรรศนะที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์
เพื่อที่พวกเขาจะไม่นมัสการพระคัมภีร์อีกต่อไป และไม่หลงทางอีกต่อไป กล่าวคือ
เพื่อที่พวกเขาจะไม่เข้าใจผิดว่าความเชื่อในพระคัมภีร์แบบไม่ลืมหูลืมตาของพวกเขาคือความเชื่อในพระเจ้าแล
ะการนมัสการพระเจ้า
กลัวแม้กระทั่งการเผชิญหน้ากับภูมิหลังและความล้มเหลวที่แท้จริงของพระคัมภีร์อีกต่อไป
เมื่อผู้คนมีความเข้าใจที่ไม่มีสิ่งเจือปนเกี่ยวกับพระคัมภีร์
พวกเขาก็สามารถปิดความเข้าใจนั้นทิ้งไปโดยไม่มี ความเสียหาย
และยอมรับพระวณะใหม่ของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ นี่คือการเป้าหมายของพระเจ้าในหลายบทเหล่านี้
ความจริงที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะบอกผู้คนในที่นี้คือ
ไม่มีทฤษฎีหรือข้อเท็จจริงใดที่สามารถมาแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าและพระวณะของวันนี้ได้
และว่าไม่มีสิ่งใดสามารถมาขึ้นเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
หากผู้คนไม่สามารถหลีกเลี่ยงกับดักของพระคัมภีร์ได้
พวกเขาก็ไม่มีวันมีความสามารถที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
หากพวกเขาปรารถนาที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
อันดับแรกพวกเขาต้องชำระหัวใจของพวกเขาให้สะอาดจากสิ่งใดก็ตามที่อาจแทนที่พระองค์
เมื่อนั้นพวกเขาจะเป็นที่น่าพึงพอใจสำหรับพระเจ้า ถึงแม้ว่าในที่นี้พระเจ้าทรงอธิบายเกี่ยวพระคัมภีร์เท่านั้น
อย่าลืมนว่ามีสิ่งที่มีผิดพลาดอื่นๆ มากมายที่ผู้คนนมัสการอย่างจริงแท้นอกเหนือจากพระคัมภีร์ด้วย
สิ่งเดียวที่พวกเขาไม่นมัสการคือสิ่งที่มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระเจ้าแค่ทรงใช้พระคัมภีร์เป็นตัวอย่างเพื่อทรงเตือนผู้คนว่าอย่าเดินผิดทาง
และอย่าทำจนสุดขีดอีกครั้งและตกเป็นเหยื่อของความงมงายสับสนในขณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและยอมรับพ
ระวณะของพระองค์

ตัดตอนมาจาก บทนำของพระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรทั้งหลาย ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 280

เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางมนุษย์ ซึ่งในระหว่างเวลานั้นเราได้แสดงวณะไปมากมายด้วยเช่นกัน
วณะเหล่านี้ล้วนเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์และแสดงออกเพื่อที่มนุษย์อาจกลายเป็นเข้ากันได้กับเร
าอย่างไรก็ตาม เราได้รับผู้คนมาเพียงไม่กี่คนบนแผ่นดินโลกที่เข้ากันได้กับเรา
และดังนั้นเราจึงกล่าวเลยว่ามนุษย์ไม่ได้มองเห็นคุณค่าของวณะของเรา—
มันเป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา ในหนทางนี้
งานที่เราทำจึงไม่ได้เป็นเพียงเพื่อให้มนุษย์สามารถนมัสการเราได้
ที่สำคัญกว่านั้นคือเป็นไปเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้ากันได้กับเรา
มนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและมีชีวิตในกับดักของซาตาน ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตในเนื้อหนัง
มีชีวิตในความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวและไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา
มีพวกที่บอกว่าพวกเขาเข้ากันได้กับเรา แต่ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดคนมีสสารรูปเคารพที่คลุมเครือ
แม้ว่าพวกเขาจะยอมรับว่านามของเราบริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ย้ายไปในเส้นทางที่ไปตรงกันข้ามกับเรา
และคำพูดของพวกเขาเต็มไปด้วยความโอหังและความมั่นใจในตนเอง นี่เป็นเพราะว่าโดยรากลึกแล้ว
พวกเขาทั้งหมดต่อต้านเราและเข้ากันได้กับเราไม่ได้กับเรา ทุกวันพวกเขาแสวงหาร่องรอยต่างๆ
ของเราในพระคัมภีร์และใช้การลุ่มลึกลับหาบทตอนที่ “เหมาะสม”
ซึ่งพวกเขาอ่านอย่างไม่รู้จบและท่องจำเหมือนคัมภีร์ทั้งหลาย
พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะเข้ากันได้กับเราหรืออะไรคือความหมายของการต่อต้านเรา
พวกเขาแค่อ่านคัมภีร์ทั้งหลายไปอย่างมีดบอด ภายในพระคัมภีร์นั้น
พวกเขาก็กังพระเจ้าของผู้คลุมเครือซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้
และนำมันออกไปชมดูในเวลาว่างของพวกเขา
พวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของเราภายในขอบเขตของพระคัมภีร์เท่านั้นและพวกเขาก็ถือว่าเราเทียบเท่าพระคัมภีร์
กล่าวคือไม่มีพระคัมภีร์ไม่มีเราและไม่มีเราไม่มีพระคัมภีร์
พวกเขาไม่ใส่ใจต่อการดำรงอยู่หรือการกระทำของเรา
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับอุทิศการให้ความสนใจอย่างที่สุดและเป็นพิเศษให้กับทุกๆ คำในคัมภีร์
ผู้คนอีกมากมายกว่านั้นถึงกับเชื่อว่าเราไม่ควรทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจะทำ
เว้นแต่จะถูกบอกไว้ล่วงหน้าโดยคัมภีร์ พวกเขาให้ความสำคัญกับคัมภีร์มากเกินไป
อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของวณะและการแสดงออกต่างๆ
มากเกินไปจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาจะใช้ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มาวัดทุกคำที่เราพูดและเพื่อกล่าวโทษเรา
สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่หนทางแห่งการเข้ากันได้กับเราหรือหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

แต่เป็นหนทางแห่งการเข้ากันได้กับวาระของพระคัมภีร์และพวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไม่
ใช้งานของเราโดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พงศ์พันธุ์ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ของพวกฟาริสีหรือหรือ?

พวกฟาริสีชาวยิวใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกล่าวโทษพระเยซู

พวกเขาไม่ได้แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเยซูในเวลานั้น

แต่ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างขยันขันแข็งตามตัวอักษร จนถึงขอบข่ายที่—

หลังจากได้ตั้งข้อหาพระองค์ว่าไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมและไม่ใช่พระเมสสิยาห์—

พวกเขาก็ได้ตอกตรึงพระเยซูผู้ไร้ความผิดเข้ากับกางเขนในท้ายที่สุด อะไรหรือคือแก่นแท้ของพวกเขา?

มิใช่การที่พวกเขาไม่ได้แสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริงหรือหรือ? พวกเขาหมกมุ่นกับทุกๆ

คำในคัมภีร์ในขณะที่ไม่ได้ใส่ใจทั้งต่อเจตจำนงของเราและต่อขั้นตอนและวิธีการทำงานของเรา

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่แสวงหาความจริง แต่เป็นผู้คนที่เกาะติดอย่างตายตัวอยู่กับวาระ

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่เป็นผู้คนที่เชื่อในพระคัมภีร์ โดยแก่นแท้แล้ว

พวกเขาคือสุนัขเฝ้าพระคัมภีร์ เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์นานาของพระคัมภีร์

เพื่อคำจูนความทรงเกียรติของพระคัมภีร์และเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของพระคัมภีร์

พวกเขาดึงกับตอกตรึงพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปรานีไว้กับกางเขน

พวกเขาทำสิ่งนี้ก็แค่เพื่อประโยชน์แห่งการป้องกันพระคัมภีร์เท่านั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการธำรงสถานะของ
ทุกๆ คำในพระคัมภีร์ไว้ในหัวใจของผู้คน

ดังนั้นพวกเขาก็พอใจที่จะเลือกละทิ้งอนาคตของพวกเขาและเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อกกล่าวโทษพระเยซูผู้ไม่
ทรงปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์จนถึงแก่ความตาย พวกเขาทั้งหมดไม่ได้เป็นข้าของทุกๆ

คำในคัมภีร์หรือหรือ?

แล้วผู้คนในทุกวันนี้เล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยความจริง

แต่พวกเขากลับเลือกขับไล่พระองค์ออกไปจากพิภพนี้

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระคุณ

พวกเขากลับเลือกปฏิเสธการมาของความจริงอย่างสิ้นเชิงเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของพระคัมภีร์

และพวกเขากลับเลือกตอกตรึงพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังไว้กับกางเขนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจในการดำรง
อยู่นิรันดร์กาลของพระคัมภีร์

มนุษย์สามารถได้รับความรอดของเราได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจของเขาช่างมั่งร้ายและธรรมชาติของเขาเป็นปรปักษ์
ต่อเรายังนัก เรามีชีวิตท่ามกลางมนุษย์ แต่มนุษย์ก็มิรู้ถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราฉายความสว่างของเราไปบนมนุษย์ เขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันเลยแม้แต่น้อยถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราปลดปล่อยความพิโรธของเราใส่มนุษย์

เขาก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเราด้วยความกร้าวแกร่งที่มากขึ้นไปอีก
มนุษย์ค้นคว้าความเข้ากันได้กับวณะและความเข้ากันได้กับพระคัมภีร์
แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวมาอยู่เบื้องหน้าเราเพื่อแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง
มนุษย์มองขึ้นมาหาเราในสวรรค์และอุทิศความกังวลสนใจเป็นพิเศษให้กับการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์
แต่ไม่มีใครเลยที่เป็นห่วงเราในเนื้อหนัง
เพราะเราที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้นมีนัยสำคัญน้อยเกินไปแก่นั่นเอง
พวกที่แสวงหาความเข้ากันได้กับวณะในพระคัมภีร์เท่านั้นและผู้ที่แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือ
เท่านั้นเป็นภาพที่น่าสังเวชต่อสายตารานัก
นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือวณะที่ตายแล้วกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งสามารถมอบสมบัติล้ำค่าเกิน
บรรยายให้พวกเขาได้
สิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือพระเจ้าองค์หนึ่งที่จะวางพระองค์เองไว้ในการควบคุมของมนุษย์—
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีตัวตน เช่นนั้นแล้ว ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรจากเราเล่า?
มนุษย์นั้นด้อยค่าเกินไปจริงๆ สำหรับวณะ พวกที่ต่อต้านเรา ผู้ที่เรียกร้องอย่างไร้ขีดจำกัดจากเรา
ผู้ที่ไม่มีความรักในความจริง ผู้ที่กบฏต่อเรา—พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับเราได้อย่างไรกัน?
พวกที่ต่อต้านเราคือพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเรา นี่ก็เป็นกรณีเดียวกันกับในหมู่พวกที่ไม่รักความจริง
พวกที่กบฏต่อเรานั้นยิ่งต่อต้านเราและเข้ากันไม่ได้กับเราเสียยิ่งกว่า
เราส่งพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเราทั้งหมดไปสู่มือของมารร้ายและเรายกพวกเขาไว้กับความเสื่อมทรามของมารร้าย
ให้พวกเขามีอิสระเต็มที่ในการเปิดเผยความมุ่งร้ายของพวกเขาละเลยที่สุด
ก็ส่งมอบพวกเขาให้มารร้ายได้สาวปาม เราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดนมัสการเรา
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดที่เชื่อในเรา
ทั้งหมดที่น่าเป็นห่วงสำหรับเราคือมีคนมากเท่าใดที่เข้ากันได้กับเรา
นั่นเป็นเพราะทุกคนที่เข้ากันไม่ได้กับเราเป็นพวกมารร้ายที่ทรยศเรา
พวกเขาเป็นศัตรูของเราและเราจะไม่วางบรรดาศัตรูของเรา “ขึ้นแท่น” ในบ้านของเรา
บรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับเราจะรับใช้เราไปตลอดกาลในบ้านของเราและพวกที่ต่อต้านเราจะต้องทนทุกข์ไปตลอด
กาลกับการลงโทษของเรา
พวกที่ใส่ใจเพียงวณะของพระคัมภีร์เท่านั้นและไม่กังวลต่อทั้งความจริงและการแสวงหารอยเท้าของเรา—
พวกเขาต่อต้านเราเพราะพวกเขากำจัดเราตามพระคัมภีร์
กักขังเราไว้ภายในพระคัมภีร์และดังนั้นจึงเป็นการหมิ่นประมาทเราจนถึงขีดสุด
ผู้คนเช่นนี้สามารถมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ให้ความสนใจต่อกิจการของเราหรือเจตจำนงของเราหรือความจริง
แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับวณะทั้งหลายแทน—วณะที่ทำให้ตาย ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเข้ากันกับเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

8. การเปิดโปงมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 281

พระเจ้าและมนุษย์ไม่สามารถถูกกล่าวถึงในลักษณะเท่าเทียมกันได้

แก่นแท้ของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์นั้นยากยิ่งถึงที่สุดและไม่สามารถจับความเข้าใจได้มากที่สุดสำหรับมนุษย์

หากพระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจของพระองค์และตรัสพระวณะของพระองค์ในโลกของมนุษย์ด้วยพระองค์เองแล้วไซ้ร้ มนุษย์ก็จะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และดังนั้น

แม้แต่พวกผู้ที่ได้อุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้าก็จะไม่สามารถที่จะได้รับการเห็นชอบจากพระองค์ หากพระเจ้าทรงไม่ได้เริ่มทรงพระราชกิจ เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามนุษย์จะทำได้ดีเพียงใด ทั้งหมดก็จะไร้ประโยชน์

เพราะพระคำริของพระเจ้าจะสูงส่งกว่าความคิดของมนุษย์เสมอและพระปรีชาญาณของพระเจ้าก็อยู่เหนือการจับความเข้าใจของมนุษย์ และดังนั้น เราบอกว่าพวกที่อ้างว่า “เข้าใจเองแท้”

เกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์นั้น เป็นพวกโง่ที่มกุ่มหนึ่ง พวกเขาทั้งหมดอวดดีและไม่รู้เท่าทัน มนุษย์ไม่ควรนิยามพระราชกิจของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ไม่สามารถนิยามพระราชกิจของพระเจ้าได้

ในสายพระเนตรของพระเจ้า มนุษย์ไร้ความสำคัญพอกันกับมดตัวหนึ่ง

ดังนั้นมนุษย์จะสามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? พวกที่ชอบพูดปาวๆ ว่า

“พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจเช่นนี้หรือเช่นนั้น” หรือ “พระเจ้าทรงเป็นอย่างนี้หรืออย่างนั้น”—

พวกเขาไม่ได้กำลังพูดด้วยความโอหังหรือหรือ?

เราทุกคนควรรู้ว่ามนุษย์ซึ่งอยู่ในสถานะเนื้อหนัง ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ธรรมชาติจริงๆ ของมวลมนุษย์คือการต่อต้านพระเจ้า

มวลมนุษย์ไม่สามารถเทียบเสมอพระเจ้าได้และมวลมนุษย์ยังหวังได้น้อยกว่าที่จะเป็นผู้ให้คำแนะนำในพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับวิธีที่พระเจ้าทรงนำมนุษย์ นี่คือการพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

เป็นการเหมาะสมแล้วที่มนุษย์ควรนบถ โดยปราศจากการเอ่ยอ้างพระศนะอย่างนั้นอย่างนั้น

เพราะมนุษย์เป็นเพียงผงคลีดิน ในเมื่อพวกเราเฝ้าเจตนาที่จะแสวงหาพระเจ้า

พวกเราจึงไม่ควรวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเราทับซ้อนลงบนพระราชกิจของพระองค์เพื่อการพิจารณาของพระเจ้า

และพวกเรายิ่งไม่ควรที่จะใช้อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเราจนถึงที่สุดเพื่อจงใจต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า นั่นจะไม่ทำให้พวกเราเป็นศัตรูของพระคริสต์หรือหรือ?

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

เนื่องจากพวกเราเชื่อว่ามิพระเจ้าองค์หนึ่งและเนื่องจากพวกเราปรารถนาที่จะทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัยแล

ะมองเห็นพระองค์ พวกเราก็ควรแสวงหาหนทางแห่งความจริง และควรมองหาหนทางที่จะเข้ากันได้กับพระเจ้า
พวกเราไม่ควรยื่นหยัดต่อต้านพระองค์อย่างคือดัง
การกระทำเหล่านี้จะสามารถนำมาซึ่งประโยชน์ดังมอันใดหรือ?

วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่

เจ้าอาจไม่มีความสามารถที่จะยอมรับวณะเหล่านี้และวณะเหล่านี้อาจดูแปลกสำหรับเจ้า

แต่เราจะแนะนำให้เจ้าไม่ตีแผ่ความเป็นธรรมชาติของเจ้า

เพราะมีเพียงผู้คนที่หิวและกระหายอย่างแท้จริงต่อความชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถได้
รับความจริง

และมีเพียงผู้คนที่มิใช่ศรัทธาอย่างแท้จริงเท่านั้นที่สามารถได้รับการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระองค์
ผลลัพธ์ทั้งหลายนั้นได้มาจากการแสวงหาความจริงด้วยความสงบเปี่ยมสติสัมปชัญญะ

มิใช่ด้วยการวิวาทและการโต้เถียง เมื่อเราพูดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่แล้ว”

เรากำลังอ้างอิงถึงเรื่องของการทรงกลับสู่เนื้อหนังของพระเจ้า บางทีวณะเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เจ้ารู้สึกอะไร

บางทีเจ้าอาจดูหมิ่นวณะเหล่านี้ หรือแม้แต่บางทีวณะเหล่านี้เป็นที่สนใจของเจ้าอย่างยิ่ง ไม่ว่าในกรณีใด

เราหวังว่าบรรดาผู้ที่โหยหาอย่างแท้จริงให้พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์จะสามารถเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้และ
พินิจพิเคราะห์มันอย่างรอบคอบ แทนที่จะด่วนสรุปต่างๆ นานาเกี่ยวกับมัน นั่นคือสิ่งที่บุคคลซึ่งมีปัญญาควรทำ

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 282

ในการที่เชื่อในพระเจ้า คนเราควรรู้จักพระเจ้าอย่างไร?

คนเราควรรู้จักพระเจ้าโดยมีพื้นฐานอยู่บนพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

โดยปราศจากการเบี่ยงเบนหรือเหตุผลวิบัติ และก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด คนเราควรรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า
นี่เป็นรากฐานของการรู้จักพระเจ้า

เหตุผลวิบัติสารพัดเหล่านั้นทั้งหมดที่ขาดพร่องความเข้าใจอันผูกพันในพระวณะของพระเจ้าคือมโนคติที่หลง
ผิดทางศาสนา สิ่งเหล่านั้นเป็นการเข้าใจที่เบี่ยงเบนและเต็มไปด้วยข้อผิดพลาด

ทักษะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเหล่านักศาสนิกศาสตร์ก็คือ

การนำเอาพระวณะของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ยอมรับในอดีตรวมไว้และการวัดพระวณะของพระเจ้าในวันนี้กับพระว
ณะเหล่านั้นในอดีต หากว่าในขณะที่กำลังรับใช้พระเจ้าแห่งวันนี้

เจ้าเกาะติดกับสิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยโดยความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีตแล้วไฉไร

การปรนนิบัติของเจ้าก็ย่อมจะก่อให้เกิดการหยุดชะงัก และการปฏิบัติของเจ้าก็จะล้าสมัย

โดยไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าพิธีการทางศาสนา

หากเจ้าเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าต้องดูภายนอกเป็นคนถ่อมใจและอดทน ท่ามกลางคุณสมบัติอื่นๆ

และหากเจ้านำความรู้ประเภทนี้ไปปฏิบัติวันนี้แล้วไฉไร ความรู้เช่นนั้นย่อมเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

การปฏิบัติเช่นนั้นก็กลายเป็นการแสดงอันหน้าซื่อใจคดไปเสียแล้ว วลีที่ว่า “มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา”

หมายถึงสิ่งทั้งหลายทั้งหมดสมัยและเลิกใช้ไปแล้ว

(ซึ่งรวมถึงการเข้าใจพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนหน้านี้และความสว่างที่ถูกเปิดเผยโดยตรงโดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์) และหากสิ่งเหล่านั้นถูกนำมาปฏิบัติวันนี้แล้วไฉไร

สิ่งเหล่านั้นย่อมทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและไม่นำประโยชน์อันใดมาสู่มนุษย์เลย

หากผู้คนไม่สามารถที่จะชำระล้างสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาออกจากตัวพวกเขาเองแล้ว

ไฉไร สิ่งเหล่านั้นย่อมจะกลายเป็นสิ่งขัดขวางอันใหญ่หลวงต่อการปรนนิบัติของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

ผู้คนที่มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาไม่มีทางตามทันย่างก้าวแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

พวกเขาล้าหลังไปหนึ่งก้าว แล้วจากนั้นก็สองก้าว

นี่เป็นเพราะว่ามโนคติที่หลงผิดทางศาสนาเหล่านี้ทำให้มนุษย์กลายเป็นคนที่ถือตัวว่าชอบธรรมเสมอและโอหัง
อย่างเกินปกติธรรมดา พระเจ้าไม่ทรงรู้สึกอาลัยอาวรณสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้และได้ทรงทำไปในอดีต

หากบางสิ่งบางอย่างคร่ำครึ พระองค์ย่อมทรงกำจัดมันทิ้งไปเสีย

เจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้อย่างแท้จริงกระนั้นหรือ?

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในอดีต

นี่พิสูจน์ว่าเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

หากวันนี้เจ้าไม่สามารถที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และกลับเกาะติดอยู่กับความสว่างของอดีตแทน

นี่สามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าเจ้าติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า?

เจ้ายังคงสามารถที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้อยู่หรือไม่? หากเป็นกรณีเช่นนั้นแล้วใช่

เจ้าก็ย่อมจะกลายเป็นใครคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

หากผู้คนสามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้

พวกเขาก็จะไม่ใช้ความรู้สึกนึกคิดของตนมาประเมินวัดพระวามะและพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

และกลับจะเชื่อฟังโดยตรงแทน แม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้สำแดงชัดว่าไม่เหมือนกับพระราชกิจของอดีต

เจ้าก็ยังไม่สามารถที่จะปล่อยมือจากทฤษฎีของอดีตและเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้โดยตรงได้

หากเจ้าสามารถที่จะเข้าใจว่า เจ้าต้องให้ความสำคัญโดดเด่นต่อพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

ไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจอย่างไรในอดีต เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจึงจะเป็นใครคนหนึ่งซึ่งได้ปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของตนแล้ว ผู้ซึ่งเชื่อฟังพระเจ้า

และผู้ซึ่งสามารถเชื่อฟังพระราชกิจและพระวามะของพระเจ้าและติดตามอย่างพระบาทของพระองค์ได้ ในการนี้

เจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งซึ่งเชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าไม่วิเคราะห์หรือพินิจพิเคราะห์พระราชกิจของพระเจ้า

นั่นก็คือราวกับว่า

พระเจ้าได้ทรงลืมนพระราชกิจก่อนหน้านี้ของพระองค์ไปแล้วและเจ้าเองก็ได้ลืมนั้นไปแล้วเช่นกันนั่นเอง

ปัจจุบันก็คือปัจจุบัน และอดีตก็คืออดีต

และเนื่องจากวันนี้พระเจ้าได้ทรงละวางสิ่งที่พระองค์เคยทำในอดีตไปแล้ว เจ้าก็ไม่ควรจมปลักอยู่กับมัน

มีเพียงบุคคลเช่นนี้เท่านั้นเป็นผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์และได้ปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของตนไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน

พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 283

เพราะมีพัฒนาการใหม่ๆ อยู่เสมอในพระราชกิจของพระเจ้า

มีพระราชกิจที่กลายเป็นล้าสมัยและเก่าในขณะที่พระราชกิจใหม่เกิดขึ้น พระราชกิจต่างชนิดเหล่านี้

เก่าและใหม่ก็ไม่ค้านแย้งกัน แต่เสริมกัน แต่ละขั้นตอนเป็นส่วนที่ต่อมาจากขั้นตอนล่าสุด

เพราะมีพระราชกิจใหม่ สิ่งเก่าๆ จึงต้องถูกกำจัดทิ้งไปอย่างแน่นอน ยกตัวอย่างเช่น

การปฏิบัติบางอย่างที่กำหนดให้มีมาช้านานและภาษิตทั้งหลายที่คิดเป็นนิสัยของมนุษย์

ควบคู่ไปกับประสบการณ์และการสอนในหลายปีของมนุษย์ได้ก่อให้เกิดลักษณะและรูปแบบของมโนคติที่หลง

ผิดทั้งหมดในจิตใจของมนุษย์

หน้าข่าวการที่พระเจ้ายังมีได้ทรงเปิดเผยพระพักตร์ที่แท้จริงและพระอุปนิสัยประจำตัวของพระองค์ต่อมนุษย์อย่าง

เต็มที่ ร่วมไปกับการแพร่กระจายของทฤษฎีดั้งเดิมจากสมัยโบราณมาตลอดหลายปี

ก็ยังเป็นการเอื้ออำนวยมากขึ้นต่อการก่อเกิดมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้นของมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่า

ตลอดครรลองแห่งความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้า

อิทธิพลของมโนคติที่หลงผิดอันหลากหลายได้นำไปสู่การก่อรูปและวิวัฒนาการอันต่อเนื่องของความเข้าใจตาม

มโนคติที่หลงผิดทุกรูปแบบเกี่ยวกับพระเจ้าในผู้คน

ซึ่งได้เป็นสาเหตุให้ผู้คนทางศาสนาจำนวนมากที่รับใช้พระเจ้ากลายเป็นศัตรูของพระองค์ไป

ดังนั้นยังมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของผู้คนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยิ่งเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้านั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย

สิ่งนั้นไม่เคยก่อรูปเป็นคำสอน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับกำลังเปลี่ยนแปลงและถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่องในขอบเขตที่ไม่มากนักน้อย

การทรงพระราชกิจในหนทางนี้เป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยประจำตัวของพระเจ้าเอง

นั่นยังเป็นหลักการประจำตัวแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วย

และเป็นหนึ่งในวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสำเร็จลุล่วงการบริหารจัดการของพระองค์

หากพระเจ้ามิได้ทรงกระทำพระราชกิจในหนทางนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่เปลี่ยนแปลงหรือสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าได้ และชาตาก็คงจะไม่มีอันปราศลงไป ดังนั้น

ในพระราชกิจของพระองค์ จึงมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งดูเหมือนเอนอนไม่ได้

แต่อันที่จริงแล้วเกิดขึ้นเป็นช่วงๆ อย่างไรก็ตาม วิธีที่มนุษย์เชื่อในพระเจ้าช่างแตกต่างกันพอสมควรเลยทีเดียว

เขาเกาะติดอยู่กับคำสอนและระบบทั้งหลายที่เก่าแก่และคุ้นเคย และยังสิ่งเหล่านั้นเก่าแก่มากขึ้นเท่าใด

สิ่งเหล่านั้นก็ยิ่งโอชะสำหรับเขามากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกนึกคิดที่โง่เขลาของมนุษย์

ความรู้สึกนึกคิดที่หัวแข็งราวกับหินนั้น จะสามารถยอมรับพระราชกิจและพระวณะใหม่ๆ

ซึ่งแทบมีอาจหยังถึงได้เลยของพระเจ้าได้อย่างไร? มนุษย์จึงซึ่งพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่เคยเก่าเลย
เขาชอบแต่เพียงพระเจ้าองค์ที่เก่าผู้ทรงพระทนต์ยาว พระเกศาขาว และติดอยู่กับที่ ดังนั้น

ด้วยความที่พระเจ้าและมนุษย์ต่างก็มีสิ่งที่ตนเองชอบ มนุษย์จึงได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า
ความค้ำแย้งกันเหล่านี้ยังคงมีอยู่มากมายกระทั่งในทุกวันนี้

ในช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่มาโดยตลอดเกือบหกพันปีแล้ว เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจึงเกินเยียวยา
บางที่มันคงจะเป็นเพราะความดีอันของมนุษย์

หรือความมีอาจล่งละเมิดได้แห่งกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าโดยมนุษย์คนใดก็ตาม—

แต่นักบวชและสตรีเหล่านั้นเกาะติดนั่งอยู่กับหนังสือและหนังสือพิมพ์เก่าคร่ำครึ

ขณะที่พระเจ้าทรงไปต่อกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการที่ยังไม่เสร็จสิ้นของพระองค์ราวกับว่าพระองค์ไม่
ทรงมีผู้ใดอยู่เคียงข้างพระองค์เลย แม้ว่าความค้ำแย้งกันเหล่านี้สร้างความเป็นศัตรูระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
และถึงขั้นหาข้อยุติไม่ได้ พระเจ้าก็หาได้ใส่พระทัยสิ่งเหล่านั้นไม่

ราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่ตรงนั้นและไม่ได้อยู่ตรงนั้นในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ยังคงเกาะติดกับความเชื่อและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของตน และไม่เคยปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นเลย

ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดในตัวมันเองก็คือ แม้ว่ามนุษย์ไม่เบี่ยงเบนไปจากจุดยืนของตน

แต่พระบาทของพระเจ้าย่อมกำลังเคลื่อนไหวยู่เสมอ

และพระองค์กำลังทรงเปลี่ยนแปลงจุดยืนของพระองค์อยู่เสมอตามสภาพแวดล้อม ในท้ายที่สุด

มนุษย์คือผู้ที่ประมาทโดยปราศจากการต่อสู้ ขณะเดียวกัน

พระเจ้าทรงเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของปัจเจกบุคคลที่พ่ายแพ้ทั้งหมดของพระองค์

ทั้งยังทรงเป็นผู้ชนะเลิศของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน ที่พ่ายแพ้และที่มิได้พ่ายแพ้ก็เหมือนกัน

ใครเล่าจะสามารถแข่งขันกับพระเจ้าและมีชัยชนะได้?

มโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์นั้นดูเหมือนมาจากพระเจ้าก็เพราะว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นหลายเรื่องได้
ถือกำเนิดขึ้นเป็นผลตามหลังพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ไม่ทรงยกโทษให้มนุษย์เพราะการนี้

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ก็ไม่ทรงเทศาสนรเสริญให้กับมนุษย์สำหรับการผลิตผลงานรุ่นแล้วรุ่นเล่า

“เพื่อพระเจ้า” ภายหลังจากพระราชกิจของพระองค์ที่อยู่นอกเหนือจากพระราชกิจของพระองค์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงรู้สึกขะเขวอย่างที่สุดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และความเชื่อทั้งหลายที่เก่าแก่
เคร่งครัดศรัทธา

และไม่ทรงมีแม้กระทั่งความสนพระทัยที่จะรับรู้วันที่ซึ่งมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นเป็นครั้งแรกเสียด้วย
ซ้ำ พระองค์ไม่ทรงยอมรับเลยว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้เป็นเหตุมาจากพระราชกิจของพระองค์

เนื่องจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกแพร่กระจายไปโดยมนุษย์
แหล่งที่มาของสิ่งเหล่านั้นคือความคิดทั้งหลายและจิตใจของมนุษย์—ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นชาตान
เจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีเสมอมา ก็เพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์ใหม่และมีชีวิต ไม่ใช่เก่าและตายไปแล้ว
และสิ่งที่พระองค์ทรงให้มนุษย์ยึดมั่นไว้นั้นก็แตกต่างกันไปตามยุคและช่วงเวลา
และมีใช้คงอยู่ชั่ววันรันดร์กาลและเปลี่ยนแปลงไม่ได้
นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงทำให้มนุษย์มีชีวิตและเป็นคนใหม่
แทนที่จะเป็นมารผู้ทำให้มนุษย์ตายและเป็นคนเก่า พวกเขายังไม่เข้าใจการนี้อยู่อีกหรือ?
เจ้ามีมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่สามารถที่จะปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นได้เพราะว่าเจ้ามีจิตใ
จที่ปิดกั้น ไม่ใช่เพราะมีสำนึกที่รับรู้เล็กน้อยเกินไปภายในพระราชกิจของพระเจ้า
อีกทั้งไม่ใช่เพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้าผิดแผกไปจากความปรารถนาทั้งหลายของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น
ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าทรงห่อหุ้มอยู่เสมอในหน้าที่ทั้งหลายของพระองค์
เจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้เพราะเจ้าย่อหย่อนเกินไปในความเชื่อฟัง
และเพราะเจ้าไม่มีสภาพเหมือนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเลยสักนิด นั่นก็คือ
ไม่ใช่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า
เจ้าได้เป็นต้นเหตุของทั้งหมดนี้และมันไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเลย นั่นก็คือ
ความทุกข์และเคราะห์ร้ายทั้งหมดถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ พระคำทั้งหลายของพระเจ้านั้นดีงามเสมอ กล่าวคือ
พระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะเป็นเหตุให้เจ้าผลิตมโนคติที่หลงผิดทั้งหลาย
แต่ทรงปรารถนาให้เจ้าเปลี่ยนแปลงและได้รับการเริ่มใหม่เมื่อยุคทั้งหลายเคลื่อนผ่านไป
ทว่าเจ้าไม่รู้ว่สิ่งใดดีสำหรับเจ้า และพินิจพิจารณาหรือไม่ว่าก็วิเคราะห์อยู่เสมอ
มิใช่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำให้สิ่งทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า แต่เป็นที่ว่าเจ้าไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าเลย
และความไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเกินไป สิ่งมีชีวิตทรงสร้างขนาดเล็กจิ๋ว
ซึ่งกล้านำเอาบางส่วนที่ไม่สลักสำคัญของสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานไว้ก่อนหน้านี้ไป
แล้วก็หันกลับมาและใช้สิ่งนั้นเพื่อโจมตีพระเจ้า—นี่มิใช่ความไม่เชื่อฟังของมนุษย์หรือหรือ?
มันยุติธรรมแล้วที่จะกล่าวว่า
เหล่ามนุษย์ไม่มีคุณสมบัติอย่างสิ้นเชิงที่จะแสดงพรรณนาทั้งหลายของตนออกมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติที่จะโอ้อวดภาษาที่สวยหรูแต่เน่าเหม็นไร้ค่าของพวกเขาไปทั่วตาม
ที่พวกเขาปรารถนา—โดยไม่กล่าวถึงมโนคติที่หลงผิดขึ้นราเหล่านั้นเลย
มิใช่ว่าพวกเขายังไร้ค่าขึ้นไปอีกหรือหรือ?

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 284

พระราชกิจของพระเจ้ากำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ

และแม้ว่าเป้าประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง

วิธีการซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการปฏิบัติพระราชกิจนั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งหมายความว่าบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ายี่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

ยิ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายซึ่งสอดคล้องกันก็เกิดขึ้นในอุปนิสัยของมนุษย์โดยเป็นผลตามมาจากพระราชกิจของพระเจ้าเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

จนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และบรรดาผู้คนสั่นคิดซึ่งไม่รู้จักความจริงเริ่มต้นด้านพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เลย

ด้วยเหตุที่พระราชกิจของพระองค์นั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่า

และพระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติพระราชกิจเดิมซ้ำเลย

แต่กลับทรงทะยานไปข้างหน้าด้วยพระราชกิจใหม่ซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อน

เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ

และมนุษย์ตัดสินพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้าอยู่เป็นนิจิจลจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติไปในอดีต

มันได้กลายเป็นยากเหลือเกินสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินการแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของยุคใหม่

มนุษย์มีความลำบากยากเย็นมากมายเกินไป! เขามีความคิดเชิงอนุรักษนิยมมากเกินไป!

ไม่มีใครรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า แต่กระนั้นทุกคนกลับจำกัดเขตพระราชกิจนั้น เมื่อเขาละทิ้งพระเจ้า

มนุษย์สูญเสียชีวิต ความจริง และพระพรของพระเจ้า แต่กระนั้นเขาก็ไม่ยอมรับชีวิตและความจริง

นับประสาอะไรที่เขาจะยอมรับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่มวลมนุษย์

พวกมนุษย์ทุกคนล้วนปรารถนาที่จะได้รับพระเจ้า

แต่กระนั้นกลับไม่สามารถยอมผ่อนปรนต่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าได้

พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เชื่อว่ามันจะยังคงหยุดนิ่งตลอดกาล ในการเชื่อของพวกเขา

ทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อที่จะได้รับความรอดชั่ววันครั้งจากพระเจ้าคือการปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติ

และตราบเท่าที่พวกเขากลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา น้ำพระทัยของพระเจ้าจะเป็นที่พึงพอใจเสมอ

พวกเขามีความคิดเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติและพระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงบน

กางเขนเพื่อมนุษย์เท่านั้น

มันเป็นความคิดเห็นของพวกเขาอีกเช่นกันว่าพระเจ้าไม่ควรทรงและไม่ทรงสามารถกระทำเกินกว่าพระคัมภีร์ใด ๆ
ความคิดเห็นเหล่านี้เองที่ได้ตีตรวนจองจำพวกเขาอย่างแน่นหนาเข้ากับธรรมเนียมบัญญัติยุคเก่า
และตอกตรึงพวกเขาเข้ากับกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ตายไปแล้ว มีผู้คนมากกว่านี้ด้วยซ้ำที่เชื่อว่า
ไม่ว่าพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นอะไรก็ตาม มันต้องได้รับการยืนยันโดยการเผยพระวจนะ
และเชื่อว่าในแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจดังกล่าว บรรดาทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยหัวใจ “ที่แท้จริง”
ก็จะต้องได้รับการเผยให้เห็นวิวัฒนาการ หากไม่เช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจดังกล่าวก็คงไม่สามารถเป็นพระราชกิจของพระเจ้าไปได้
มันไม่ใช่งานง่ายอยู่แล้วสำหรับมนุษย์ที่จะได้รู้จักพระเจ้า
เมื่อรวมเข้ากับหัวใจที่ไร้สาระของมนุษย์และธรรมชาติอันเป็นกบฏของเขาในความคิดว่าตนเองสำคัญเหนือผู้อื่น
และความทะนงตนแล้ว ก็ยิ่งกลายเป็นยากขึ้นไปอีกสำหรับเขาที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
มนุษย์นั้นทั้งไม่พิจารณาพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างถี่ถ้วนและไม่ยอมรับมันด้วยความถ่อมใจ
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับนำท่าทีของการดูหมิ่นมาใช้ขณะที่เขารอคอยวิวัฒนาการและการทรงนำจากพระเจ้า
นี่ไม่ใช่พฤติกรรมของพวกที่เป็นกบฏต่อและต่อต้านพระเจ้าหรือ?
ผู้คนดังกล่าวสามารถได้รับการรับรองจากพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเยซูได้ตรัสว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์ได้หมดสมัยไปในยุคพระคุณ เหมือนดังเราที่พูดวันนี้
ว่าพระราชกิจของพระเยซูก็หมดสมัยไปแล้วเช่นกัน หากมีเพียงยุคธรรมบัญญัติเท่านั้นและไม่มียุคพระคุณ
เช่นนั้นแล้วพระเยซูก็คงจะไม่ได้ทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและคงจะมีได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งมวล
หากมีเพียงยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น มวลมนุษย์จะสามารถมาไกลได้ถึงทุกวันนี้หรือ?
ประวัติศาสตร์เคลื่อนไปข้างหน้า และกฎธรรมชาติแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น
หาใช่ประวัติศาสตร์หรือ?
นี่ไม่ใช่เป็นการบรรยายภาพของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลหรือ?
ประวัติศาสตร์เคลื่อนไปข้างหน้า และพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งเคลื่อนไปข้างหน้าเช่นกัน
น้ำพระทัยของพระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
พระองค์ไม่อาจทรงคงไว้ที่พระราชกิจเพียงระยะเดียวได้เป็นเวลาถึงหกพันปี ด้วยเหตุนี้ที่ทุกคนรู้
พระเจ้าทรงใหม่เสมอและไม่เคยทรงเก่าเลย
และคงเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจเช่นการถูกตรึงบนกางเขนต่อไป
ถูกตอกตรึงบนกางเขนหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง ต่อไปเรื่อยๆ...มันคงจะไร้สาระน่าขันที่จะคิดดั่งนั้น
พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจเดิมต่อไปเรื่อยๆ
พระราชกิจของพระองค์เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและใหม่เสมอ มากมายเท่ากับที่เรากล่าวถ้อยคำใหม่ๆ

กับพวกเจ้าและทำงานใหม่ทุกวัน นี่คืองานที่เราทำ และบุญเจสำคัญก็คือคำว่า “ใหม่” และ “มหัศจรรย์”

“พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และพระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ”: คำกล่าวนี้ เป็นจริงโดยแท้

แก่นแท้ของพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

และพระองค์ไม่มีวันที่จะทรงกลายเป็นซาตานไปได้

แต่นี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเกิดขึ้นตลอดเวลาและไม่มีวันปรวนแปรเช่นเดียวกับแก่นแท้ของ

พระองค์ เจ้าประกาศแถลงว่าพระเจ้าไม่ทรงมีวันเปลี่ยนแปลง ว่าแต่ว่าเช่นนั้นแล้ว

เจ้าสามารถอธิบายได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงใหม่เสมอและไม่เคยทรงเก่าเลยอย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้าเผยแพร่ไปอย่างต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

และน้ำพระทัยของพระองค์จะทรงถูกสำแดงและถูกทำให้เป็นที่รู้จักต่อมนุษย์อย่างต่อเนื่อง

ขณะที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า อุปนิสัยของเขาเปลี่ยนแปลงโดยไม่หยุดหย่อน

เช่นเดียวกับการรู้ของเขา เช่นนั้นแล้ว การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นมาจากทางไหนกัน?

มัน ไม่ได้มาจากพระราชกิจของพระเจ้าที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาหรือ?

หากอุปนิสัยของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถยอมให้งานของเราและถ้อยคำของเราเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องด้วยเล่า?

เราจะต้องตกอยู่ภายใต้ข้อจำกัดทั้งหลายของมนุษย์ด้วยหรือ? ในการนี้

เจ้าไม่ได้กำลังใช้ข้อโต้แย้งแบบบังคับและตรรกะที่ผิดประหลาดอยู่หรือ?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิวัฒนาการของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 285

พวกยิวทุกคนอ่านภาคพันธสัญญาเดิมและรู้เรื่องการเผยพระวณะของอิสยาห์ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดในรางหญ้า เช่นนั้นแล้ว ทั้งๆ ที่ตระหนักรู้ถึงการเผยพระวณะนี้อยู่แก่ใจ

เหตุใดพวกเขาจึงยังคงข่มเหงพระเยซู?

ไม่ใช่เพราะธรรมชาติอันเป็นกบฏและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรอกหรือ? ในเวลานั้น

พวกฟาริสีเชื่อว่าพระราชกิจของพระเยซูแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาได้รู้มาเกี่ยวกับทารกเพศชายซึ่งได้ถูกกล่าวคำเผยพระวณะไว้

และผู้คนในวันนี้ก็ปฏิเสธพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ชาติแท้ในความเป็นกบฏของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นเหมือนกันหรอกหรือ?

เจ้าสามารถยอมรับพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยที่ปราศจากคำถามได้หรือไม่?

หากเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ย่อมเป็นกระแสที่ถูกต้อง

และเจ้าควรยอมรับมันโดยปราศจากความหวาดหวั่นเคลือบแคลงใดๆ เจ้าไม่ควรเลือกเฟ้นว่าจะยอมรับสิ่งใด

หากเจ้าได้รับ “ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก” จากพระเจ้า และใช้ความระมัดระวังต่อพระองค์ให้มากขึ้น

เช่นนั้นแล้ว การนี้จะไม่มีเหตุผลกระนั้นหรือ? เจ้าไม่จำเป็นต้องมองหาการพิสูจน์ยืนยันเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์

หากนั่นคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าก็ย่อมต้องยอมรับสิ่งนั้น

ด้วยเหตุที่เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อติดตามพระเจ้า และเจ้าไม่ควรเจาะลึกพระองค์

เจ้าไม่ควรแสวงหาหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับเราเพื่อพิสูจน์ว่าเราคือพระเจ้าของเจ้า

แต่เจ้าควรสามารถยังรู้ได้ว่าเราเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหรือไม่—นี่คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด

ต่อให้เจ้าพบข้อพิสูจน์ซึ่งไม่อาจหักล้างได้อย่างมากภายในพระคัมภีร์

มันก็ไม่สามารถนำพาเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เจ้าเพียงแต่ใช้ชีวิตภายในขอบเขตของพระคัมภีร์ และไม่ใช่ต่อหน้าเรา พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักเรา

ทั้งยังไม่สามารถทำให้ความรักของเจ้าที่มีให้เราลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้พระคัมภีร์ได้กล่าวคำเผยพระวณะไว้ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้น

ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าคำเผยพระวณะนั้นจะเกิดขึ้นกับใคร

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่ได้ทำให้พวกฟาริสียืนด้านพระเยซู

บางคนรู้ว่างานของเราเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์

แต่กระนั้นพวกเขากลับยังคงเชื่ออยู่ต่อไปว่าพระเยซูและเราเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง

เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ซึ่งไม่อาจลงรอยในกันและกัน ในเวลานั้น

พระเยซูเพียงแต่ทรงให้คำเทศนาชุดหนึ่งในยุคพระคุณแก่บรรดาสาวกของพระองค์ในหัวข้อทั้งหลาย อาทิ จะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร จะชุมนุมกันอย่างไร จะวิงวอนในการอธิษฐานอย่างไร จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการเป็นพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ได้ทรงชี้แจงไว้เพียงคำว่า บรรดาสาวกและบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ควรจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

พระองค์เพียงแต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเท่านั้น และไม่ใช่พระราชกิจใดของยุคสุดท้ายเลย เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมในยุคธรรมเนียมบัญญัติ เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเป็นที่เข้าใจชัดเจนล่วงหน้าเล่า?

นี่จะไม่ได้ช่วยมนุษย์ให้ยอมรับมันแล้วหรือ?

พระองค์เพียงแต่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดและมีฤทธานุภาพ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของยุคพระคุณล่วงหน้า

พระราชกิจของพระเจ้าในแต่ละยุคมีเขตค้นที่ชัดเจน พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคปัจจุบันเท่านั้น และไม่เคยทรงดำเนินช่วงระยะถัดไปของพระราชกิจล่วงหน้า

ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในแต่ละยุคจึงจะสามารถถูกเน้นให้เห็นชัดได้

พระเยซูได้ตรัสถึงเพียงหมายสำคัญทั้งหลายของยุคสุดท้าย ถึงวิธีที่จะอดทนและวิธีที่จะได้รับการช่วยให้รอด ถึงวิธีที่จะกลับใจและสารภาพ และถึงวิธีที่จะแบกรับกางเขนและสู้ทนความทุกข์เท่านั้น

พระองค์ไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่มนุษย์ในยุคสุดท้ายควรสัมฤทธิ์การเข้าสู่

อีกทั้งไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่เขาควรพยายามทำเพื่อให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น มันไม่ไร้สาระน่าขันหรือที่จะค้นคว้าพระคัมภีร์เพื่อหาพระราชกิจของพระเจ้าของยุคสุดท้าย?

อะไรหรือที่เจ้าสามารถมองเห็นได้โดยแค่เพียงยึดกุมพระคัมภีร์เอาไว้?

ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้อธิบายพระคัมภีร์หรือนักบวช

ใครเล่าที่จะสามารถได้เห็นพระราชกิจของวันนี้ได้ล่วงหน้า?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิवरณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 286

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้ต้นตอว่าทำไมพวกฟาริสีจึงต่อต้านพระเยซูหรือไม่?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้สาเหตุแท้ของพวกฟาริสีหรือไม่? พวกเขาเต็มไปด้วยความเพ้อฝันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาเชื่อเพียงว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทว่าไม่ได้แสวงหาความจริงของชีวิต และดังนั้น แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์

เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนทางแห่งชีวิต และไม่รู้ว่หนทางแห่งความจริงคืออะไร พวกเจ้าพูดว่าผู้คนที่โง่เขลา คือธรรมาจารย์ และไม่รู้เท่าทันเช่นนั้นได้รับพระพรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร?

พวกเขาต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาไม่รู้ทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพวกเขาไม่รู้หนทางแห่งความจริงที่พระเยซูตรัส และยังไปกว่านั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระเมสสิยาห์ และเนื่องจากพวกเขาไม่เคยพบเห็นพระเมสสิยาห์และไม่เคยได้ร่วมเคียงกับพระเมสสิยาห์

พวกเขาทำผิดพลาดที่ยึดติดอย่างสูญเปล่ากับพระนามของพระเมสสิยาห์

ในขณะที่ต่อต้านเนื้อแท้ของพระเมสสิยาห์ในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยธาตุแท้แล้ว พวกฟาริสีเหล่านี้คือธรรมาจารย์ และไม่เชื่อฟังความจริง หลักการของความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้าคือ

ไม่สำคัญว่าการประกาศของพระองค์จะลุ่มลึกเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์จะสูงส่งเพียงใดก็ตาม พระองค์ทรงไม่ใช่พระคริสต์หากพระองค์ไม่ได้รับการขนานพระนามว่าพระเมสสิยาห์

ทรศนะเหล่านี้ไม่ได้โง่เขลาและไร้สาระน่าขันหรือ? เราจะถามพวกเจ้าต่อไปอีกว่า

ด้วยความที่พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูเลยแม้แต่น้อย

พวกเจ้าจะไม่ทำผิดพลาดอย่างพวกฟาริสีในช่วงยุคเริ่มแรกได้อย่างง่ายดายสุดขีดหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งรู้หนทางแห่งความจริงได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับประกันได้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านพระคริสต์?

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

หากเจ้าไม่รู้ว่เจ้าจะต่อต้านพระคริสต์หรือไม่

เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่าเจ้าก็กำลังใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ใกล้ความตายแล้ว

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ต่างสามารถที่จะต่อต้านพระเยซู ปฏิเสธพระเยซู ใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

ผู้คนที่ไม่เข้าใจพระเยซูล้วนสามารถที่จะปฏิเสธพระองค์และประณามพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถมองเห็นการทรงกลับมาของพระเยซูว่าเป็นการหลอกลวงของซาตาน

และผู้คนเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นจะพากันกล่าวโทษพระเยซูผู้ที่ได้ทรงกลับสู่เนื้อหนัง

ทั้งหมดนี้ไม่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกกลัวหรือ? พวกเจ้าจะเผชิญกับการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความย่อหย่อนของพระวณะของพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งมีต่อคริสตจักรทั้งหลาย
และการบอกปิดทุกสิ่งที่พระเยซูทรงแสดงออก เจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากพระเยซูหรือ
หากพวกเจ้ามีนงสับสนถึงเพียงนี้?

พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังบนเมฆขาวได้อย่างไร
หากพวกเจ้าปฏิเสธอย่างหัวคือไม่ยอมที่จะตระหนักถึงความผิดพลาดของพวกเจ้า? เราขอบอกพวกเจ้าถึงสิ่งนี้ว่า
ผู้ที่ไม่ได้รับความจริง แต่ยังรอการเสด็จมาถึงของพระเยซูบนเมฆขาวอย่างหุนหันพลันแล่น
จะหมิ่นประมาทพระวิญญานบริสุทธิ์อย่างแน่นอน และพวกเขาคือหมวดหมู่ที่จะถูกทำลาย
พวกเจ้าเพียงปรารถนาพระคุณของพระเยซู และเพียงต้องการชื่นชมอาณาจักรอันผาสุกแห่งสวรรค์
ทว่าพวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟังพระวณะที่พระเยซูตรัส
และไม่เคยได้รับความจริงที่พระเยซูทรงแสดงเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง
พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาแลกกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงกลับมาบนเมฆขาว?
สิ่งนั้นก็คือความจริงใจที่พวกเจ้าทำบาปซ้ำๆ
แล้วก็พูดคำสารภาพบาปของพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ในนั้นใช่หรือไม่?
พวกเจ้าจะถวายสิ่งใดเพื่อพลีอุทิศให้แก่พระเยซูผู้ทรงกลับมาบนเมฆขาว?
สิ่งนั้นก็คือช่วงเวลาหลายปีที่พวกเจ้าใช้ยกย่องตัวเองใช่หรือไม่?
พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาทำให้พระเยซูผู้ทรงกลับมาไว้นับถือเชื่อใจพวกเจ้า?
สิ่งนั้นก็คือธรรมชาติอันโอหังของพวกเจ้าที่ไม่เชื่อฟังความจริงใดเลยใช่หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญานของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 287

ความจริงรักภักดีของพวกเจ้าเป็นแค่เพียงคำพูดเท่านั้น

ความรู้ของพวกเจ้าเป็นแค่ในเชิงภูมิปัญญาและในทางมโนทัศน์เท่านั้น

การลงแรงของพวกเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการได้รับพระพรของสวรรค์ ดังนั้นแล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าต้องเป็นแบบใดหรือ? แม้กระทั่งวันนี้ พวกเจ้ายังคงทำเหินห่างไม่รับทุกๆ

พระวณะแห่งความจริง พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น

พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเข้าสู่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

และพวกเจ้าไม่รู้ว่าจะแยกความต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองกับการหลอกลวงของมนุษย์อย่างไร เจ้ารู้เพียงการกล่าวโทษพระวณะแห่งความจริงใดๆ

ก็ตามที่พระเจ้าทรงแสดงซึ่งไม่สอดคล้องกับความคิดของเจ้าเอง ความถ่อมตัวของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเชื่อฟังของเจ้าอยู่ที่ใด? ความจริงรักภักดีของเจ้าอยู่ที่ใด? ความอยากที่จะแสวงหาความจริงของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพพระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ใด? เราบอกพวกเจ้าเลยว่า พวกที่เชื่อในพระเจ้าเนื่องจากหมายสำคัญทั้งหลาย

เป็นหมวดหมู่ที่จะถูกทำลายอย่างแน่นอน

พวกที่ไม่สามารถรับพระวณะของพระเยซูผู้ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังได้นั้นคือผู้สืบสันดานของนรก

คือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ คือหมวดหมู่ที่จะต้องอยู่ภายใต้การทำลายล้างชั่ววันรื้อสร้างอย่างแน่นอน

ผู้คนมากมายอาจไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราพูด

แต่เรายังต้องการบอกทุกคนที่เรียกได้ว่าเป็นวิสุทธิชนผู้ติดตามพระเยซูว่า

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีบนเมฆขาวด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

นี่จะเป็นการทรงปรากฏต่อสาธารณะของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

บางทีนั่นอาจเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงสำหรับเจ้า

ทว่าเจ้าควรรู้ว่าเวลาที่เจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมียังเป็นเวลาที่เจ้าจะลงสู่รกรกเพื่อรับการลงโทษด้วยเช่นกัน นั่นจะเป็นเวลาที่แผนการบริหารจัดการของเจ้ามาถึงบ่อบน

และนั่นจะเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว

เพราะการพิพากษาของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงก่อนที่มนุษย์จะมองเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย

ในเวลาที่มีเพียงการแสดงออกของความจริงเท่านั้น บรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงและไม่แสวงหาหมายสำคัญ

และดังนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะได้หวนคืนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

และเข้าสู่อ้อมกอดของพระผู้สร้าง มีเพียงบรรดาผู้ที่ยืนกรานในการเชื่อว่า

“พระเยซูผู้ไม่ได้ประทับมาบนเมฆขาวทรงเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ”

เท่านั้นที่จะต้องอยู่ภายใต้การลงโทษชั่ววันรื้อสร้าง

เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซูผู้ทรงจัดแสดงหมายสำคัญเท่านั้น

แต่ไม่ยอมรับพระเยซูผู้ทรงป่าวประกาศการพิพากษาที่รุนแรงและปลดปล่อยหนทางที่แท้จริงของชีวิต

และดังนั้น จึงเป็นไปได้เพียงว่าพระเยซูทรงจัดการกับพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงกลับมาบนเมฆขาวอย่างเปิดเผย

พวกเขาคือร้อนเกินไป มั่นใจในตัวเองเกินไป โอหังเกินไป

พวกคนเสื่อมเช่นนั้นจะสามารถได้รับการปฐมนิเทศจากพระเยซูได้อย่างไร?

การทรงกลับมาของพระเยซูเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงได้

แต่สำหรับพวกที่ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้แล้ว นี่เองคือหมายสำคัญหนึ่งแห่งการกล่าวโทษ

พวกเขาคือเลือกเส้นทางของพวกตัวเอง และไม่ควรหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์และปฏิเสธความจริง

เจ้าไม่ควรเป็นคนที่ไม่รู้เท่าทันและโอหัง

แต่เป็นคนที่ยึดถือการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และถวิลหาและแสวงหาความจริง

พวกเขาก็จะได้รับประโยชน์ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

เราแนะนำให้พวกเขาก้าวอย่างบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยความรอบคอบระมัดระวัง จงอย่าด่วนสรุป

ยิ่งไปกว่านั้น อย่าทำตามสบายและไร้ความคิดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า พวกเขาคือรู้ว่อย่างน้อยที่สุด

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรถ่อมใจและมีความเคารพ

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วกลับเจ็ดใส่ความจริงนั้นเป็นผู้ที่โง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วยังด่วนสรุปหรือกล่าวโทษความจริงนั้นโดยประมาทเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความโอหัง

ไม่มีผู้ใดเลยที่เชื่อในพระเยซูจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะสาปแช่งหรือกล่าวโทษผู้อื่นได้

พวกเขาก็ทั้งหมดควรเป็นคนที่มีความรู้และผู้ที่ยอมรับความจริง บางที

เมื่อได้ยืนหนทางแห่งความจริงและได้อ่านพระวจนะแห่งชีวิตแล้ว เจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งใน 10,000

ของพระวจนะเหล่านี้ที่สอดคล้องกับความเชื่อมั่นอันแรงกล้าของเจ้าและพระกัมภีร์

เช่นนั้นแล้วเจ้าควรแสวงหาในพระวจนะลำดับที่ 10,000 ของพระวจนะเหล่านี้ต่อไป

เรายังขอแนะนำให้เจ้าถ่อมใจ อย่างมั่นใจเกินไป และอย่ายกย่องตัวเองให้สูงส่งจนเกินไป

ด้วยหัวใจของเจ้าซึ่งขาดแคลนความเคารพที่มีแด่พระเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า

หากเจ้าตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนและไตร่ตรองพระวจนะเหล่านี้ซ้ำๆ

เจ้าจะเข้าใจว่าพระวจนะเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่ และพระวจนะเหล่านี้คือชีวิตหรือไม่

บางทีหลังจากที่ได้อ่านเพียงไม่กี่ประโยค คนบางคนจะกล่าวโทษพระวจนะเหล่านี้อย่างหุนหาวตาบอด

และพูดว่า “นี่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ

“นี่คือพระคริสต์เทียมเท็จที่เสด็จมาเพื่อหลอกลวงผู้คน”

พวกที่พูดอะไรเช่นนั้นเป็นผู้ที่ตาบอดด้วยความไม่รู้เท่าทัน!

เจ้าเข้าใจพระราชกิจและพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป

และเราแนะนำให้เจ้าเริ่มใหม่อีกครั้งตั้งแต่ต้นเลย!

พวกเจ้าต้องไม่หุนหันพลันแล่นตอบด่าว่าโทษพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงเพราะการทรงปรากฏของพระคริสต์เทียมเท็จในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพวกเจ้าต้องไม่เป็นคนที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเจ้ากลัวการหลอกลวง

นั่นจะไม่ใช่ความน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? หลังจากการตรวจดูมากมาย

หากเจ้ายังคงเชื่อว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง และไม่ใช่งานแสดงออกของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับการลงโทษในท้ายที่สุด และเจ้าจะปราศจากพระพร

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความจริงที่ถูกกล่าวอย่างราบเรียบยิ่งนักและชัดเจนยิ่งนักดังกล่าวได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ได้ไม่เหมาะสมสำหรับความรอดของพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่ได้รับพระพรเพียงพอที่จะกลับคืนสู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าหรือ? จงตรองดูเถิด!

อย่าหุนหันพลันแล่นและใจเร็ว และอย่าทำเหมือนว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเกม

จงขบคิดเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายของเจ้า เพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้า

เพื่อประโยชน์ของชีวิตของเจ้า และอย่าเล่นกับตัวเจ้าเอง เจ้าสามารถยอมรับพระวณะเหล่านี้ได้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 288

ณ เวลานั้น พระราชกิจของพระเยซูส่วนหนึ่งสอดคล้องกันกับพันธสัญญาเดิม รวมทั้งสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสสและพระวณะของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคธรรมเนียมปฏิบัติด้วย
สิ่งต่างๆ ทั้งหมดเหล่านี้ พระเยซูได้เคยทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระองค์
พระองค์ได้ทรงประกาศแก่ผู้คนและสอนพวกเขาในธรรมศาลา และพระองค์ได้ทรงใช้คำพยากรณ์ต่างๆ
ของบรรดาผู้เผยพระวณะในพันธสัญญาเดิมเพื่อต่อว่าพวกฟาริสีที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์
และได้ทรงใช้พระวณะต่างๆ
จากองค์คัมภีร์เพื่อเปิดเผยการไม่เชื่อฟังของพวกเขาและด้วยเหตุนี้จึงกล่าวโทษพวกเขา
เนื่องจากพวกเขาได้ดูหมิ่นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พระราชกิจส่วนมากของพระเยซูมิได้ทำไปตามธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ในองค์คัมภีร์ และยังไปกว่านั้น
สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนนั้นสูงกว่าถ้อยคำของพวกเขาเอง
สูงยิ่งกว่าสิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวณะได้พยากรณ์ไว้ในองค์คัมภีร์เสียอีก
พระราชกิจของพระเยซูนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์และการตรึงกางเขนเท่านั้น
และดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดสำหรับพระองค์ที่ต้องตรัสพระวณะให้มากกว่านี้เพื่อที่จะพิชิตมนุษย์คนใด
สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนมนุษย์มีมากมายที่ดึงมาจากพระวณะต่างๆ ในองค์คัมภีร์
และถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์มิได้มากเกินกว่าองค์คัมภีร์
แต่พระองค์ยังคงทรงมีความสามารถที่จะสำเร็จลุล่วงพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนได้
พระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่พระราชกิจแห่งพระวณะ
อีกทั้งไม่ใช่พระราชกิจที่นำไปเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตมวลมนุษย์
แต่เป็นพระราชกิจที่นำไปเพื่อไถ่มวลมนุษย์
พระองค์เพียงแต่ได้ทรงทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมวลมนุษย์เท่านั้น
และไม่ได้ทรงทำหน้าที่เป็นแหล่งกำเนิดของพระวณะสำหรับมวลมนุษย์
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจแห่งชนต่างชาติ ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการทรงพิชิตมนุษย์
แต่เป็นพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขน พระราชกิจที่ถูกกระทำขึ้นท่ามกลางบรรดาผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกดำเนินการไปบนรากฐานขององค์คัมภีร์
และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้สิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวณะคนเก่าๆ
ได้เคยพยากรณ์เอาไว้เพื่อกล่าวโทษพวกฟาริสีก็ตาม
นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนครบบริบูรณ์
หากพระราชกิจของวันนี้ยังคงได้รับการดำเนินการไปบนรากฐานของคำพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะคน

ถ้าๆ ในองค์กัมภีร์ เช่นนั้นแล้ว มันก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะพิชิตพวกเจ้า
เพราะพันธสัญญาเดิมไม่มีบันทึกถึงการไม่เชื่อฟังและบาปของพวกเจ้าผู้คนชาวจีน
และไม่มีประวัติศาสตร์เกี่ยวกับบาปของพวกเจ้า ดังนั้น หากพระราชกิจนี้ยังคงเกาะกุมอยู่ในพระกัมภีร์
พวกเจ้าก็คงจะไม่มีวันเกิดผล พระกัมภีร์บันทึกเพียงประวัติศาสตร์ที่จำกัดของชาวอิสราเอลเท่านั้น
ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าพวกเจ้าเป็นคนชั่วหรือคนดีหรือไม่
หรือไม่สามารถพิพากษาพวกเจ้าได้

ลองจินตนาการดูว่าเราจะพิพากษาพวกเจ้าไปตามประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล—

พวกเจ้ายังคงจะติดตามเราเช่นที่พวกเจ้าทำอยู่วันนี้หรือไม่? พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าอยากเพียงใด?

หากไม่มีวณะไดกล่าวออกไปในระหว่างช่วงระยะนี้ เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจแห่งการพิชิตจะครบบริบูรณ์ เพราะเราไม่ได้มาเพื่อที่จะถูกตอกลงกางเขน

เราจึงต้องกล่าววณะที่แตกต่างหากจากพระกัมภีร์ เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับการพิชิต

พระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำไปนั้นเป็นเพียงช่วงระยะหนึ่งที่สูงกว่าพันธสัญญาเดิม

มันถูกใช้เพื่อเริ่มต้นยุคหนึ่ง และเพื่อนายคนนั้น ทำไมพระองค์จึงได้ตรัสว่า “เราไม่ได้มาล้มเลิกธรรมเนียมบัญญัติ

แต่มาทำให้ธรรมเนียมบัญญัติสมบูรณ์ทุกประการ”? กระนั้น

ในพระราชกิจของพระองค์ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างไปจากธรรมเนียมบัญญัติและพระบัญญัติที่ชาวอิสราเอล

แห่งพันธสัญญาเดิมปฏิบัติและติดตามอยู่ เพราะพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติ

แต่มาเพื่อให้มันลุล่วง กระบวนการในการทำให้มันลุล่วงนั้นประกอบด้วยสิ่งต่างๆ

มากมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง กล่าวคือ พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริงมากกว่า

และยิ่งไปกว่านั้น มันมีชีวิตมากกว่า และไม่ใช่ว่าการหลับหูหลับตาเชื่อมั่นกับกฎต่างๆ

ชาวอิสราเอลไม่ได้รับรักษาวันสะบาโตหรือ? เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาวันสะบาโต

เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต

และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตได้เสด็จมาถึง พระองค์จะทรงกระทำเช่นที่พระองค์ทรงปรารถนา

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อให้ธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิมลุล่วงและเพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมบัญญัติ

ทั้งหมดที่ทำวันนี้ล้วนขึ้นอยู่กับการปัจจุบัน

กระนั้นมันก็ยังคงตั้งอยู่บนรากฐานแห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมเนียมบัญญัติ

และมันไม่ลบล้างละเมิดวณะนี้ ตัวอย่างเช่น การระงับลินของเจ้า และไม่ลบล้างประเวณี—

สิ่งเหล่านี้มิใช่ธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิมหรือ? วันนี้

สิ่งที่พึงประสงค์จากพวกเจ้ามิใช่เพียงจำกัดอยู่กับพระบัญญัติสิบประการเท่านั้น

แต่ประกอบด้วยพระบัญญัติและธรรมเนียมบัญญัติจากระดับที่สูงกว่าพระบัญญัติและธรรมเนียมบัญญัติที่เคยมีมาก่อน

ฉะนั้น การนี้มีได้หมายความว่าสิ่งที่เคยมีมาก่อนได้ถูกลบล้างไปแล้ว

เพราะพระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระเจ้าได้รับการดำเนินการไปตามรากฐานของช่วงระยะที่เคยมีมาก่อน ส่วนสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงแนะนำให้เกิดิสราเอล เช่น การพึงประสงค์ให้ผู้คนมอบถวายเครื่องบูชา ให้เกียรติบิตามารดาของพวกเขา ไม่ให้หันมัสการรูปเคารพ ไม่ให้ทำร้ายหรือสาปแช่งผู้อื่น ไม่ให้ล่วงประเวณี ไม่ให้สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา และไม่ได้รับประทานซากสิ่งที่ยาวแล้วหรือดื่มเลือด—

นี่ไม่ได้ก่อรากฐานสำหรับการปฏิบัติของเจ้ากระทั่งถึงวันนี้หรือ?

บนรากฐานของอดีตนี้เองที่พระราชกิจได้ดำเนินการมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ถึงแม้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ

ในอดีตจะไม่ถูกกล่าวถึงอีกต่อไปแล้ว แต่ข้อเรียกร้องใหม่ๆ ได้ถูกกำหนดขึ้นมาจากเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ ซึ่งจะไม่ถูกลบล้างไปได้เลย กลับได้ถูกยกสถานะให้สูงขึ้นแทน

การกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นถูกลบล้างไปแล้วหมายความว่ายุคก่อนหน้านั้นล้ำสมัย

โดยที่มีพระบัญญัติบางประการที่เจ้าต้องให้เกียรติไปชั่วกาลปาวสาน

พระบัญญัติทั้งหลายในอดีตได้ถูกนำมาปฏิบัติแล้ว ได้กลายเป็นความเป็นอยู่ของมนุษย์แล้ว

และไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อพระบัญญัติต่างๆ เช่น “จงอย่าสูบบุหรี่” และ

“จงอย่าดื่มสุรา” และอื่นๆ พระบัญญัติใหม่ๆ ถูกกำหนดขึ้นตามความจำเป็นของเจ้าในวันนี้ ตามวุฒิภาวะของเจ้า และตามพระราชกิจของวันนี้ โดยอยู่บนรากฐานนี้ การประกาศพระบัญญัติต่างๆ

สำหรับยุคใหม่ไม่ได้หมายถึงการลบล้างพระบัญญัติต่างๆ ของยุคเก่า

แต่เป็นการยกพระบัญญัติเหล่านั้นให้สูงขึ้นบนรากฐานนี้ เพื่อทำให้การกระทำของมนุษย์ครบบริบูรณ์ยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความเป็นจริงยิ่งขึ้น

หากวันนี้พวกเจ้าถูกพึงประสงค์ให้ติดตามพระบัญญัติและปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมในหนทางเดียวกับชาวอิสราเอลเท่านั้น

และหากพวกเจ้าถูกพึงประสงค์ให้ถึงกับต้องท่องจำธรรมเนียมปฏิบัติที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดขึ้น

ก็คงจะไม่มีความเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากพวกเจ้าเพียงแค่อุบัติตามพระบัญญัติที่จำกัดไม่กี่ข้อเหล่านั้น หรือท่องจำธรรมเนียมปฏิบัติที่นับไม่ถ้วนเท่านั้น ธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเจ้าก็คงจะยังฝังตัวอยู่อย่างลึกซึ้ง และคงจะไม่มีหนทางที่จะถอนรากถอนโคนมัน ด้วยเหตุนี้เอง พวกเจ้าก็จะกลายเป็นตำราหมามากยิ่งขึ้น และไม่มีสักคนในพวกเจ้าที่จะมาเชื่อฟัง

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระบัญญัติต่างๆ ไม่ก็ประการ

หรือธรรมเนียมปฏิบัติอันนับไม่ถ้วนนั้น ไม่สามารถที่จะช่วยให้พวกเจ้ารู้จักกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์ได้

พวกเจ้าไม่ใช่แบบเดียวกันกับชาวอิสราเอล กล่าวคือ

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์และให้การเฝ้าเดี่ยวของพวก

เขาแค่พระองค์ผู้เดียวได้โดยการติดตามธรรมเนียมปฏิบัติและการท่องจำพระบัญญัติทั้งหลาย
แต่พวกเขารู้ความสามารถที่จะสัมฤทธิ์การนี้ได้
และพระบัญญัติไม่กี่ประการของยุคพันธสัญญาเดิมก็ไม่เพียงแค่ว่าไม่สามารถทำให้พวกเขาสละมอบหัวใจของพวกเขา
เข้าได้ หรือไม่สามารถคุ้มครองปกป้องพวกเขาได้เท่านั้น แต่กลับจะทำให้พวกเขาละหลวม
และจะทำให้พวกเขาล้มลงไปสู่แดนคนตายแทน เนื่องจากงานของเราคืองานแห่งการพิชิตชัย
และมันมุ่งหมายไปที่การไม่เชื่อฟังของพวกเขเจ้าและธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเขเจ้า
พระวณะที่มีเมตตาของพระยาห์เวห์และพระเยซูชดไว้ซึ่งพระวณะที่รุนแรงแห่งการพิพากษาของวันนี้อยู่มาก
นัก หากไม่มีพระวณะที่รุนแรงเช่นนั้น ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะพิชิตพวกเขเจ้า “ผู้เชื่อชาญ”
ผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว
ธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมได้สูญเสียอำนาจของพวกมันที่มีต่อพวกเขเจ้ามานานแล้ว
และการพิพากษาของวันนี้ก็น่าเกรงขามกว่าธรรมเนียมปฏิบัติเก่าๆ มากนัก
สิ่งที่เหมาะสมมากที่สุดสำหรับพวกเขเจ้าก็คือการพิพากษา และไม่ใช่ข้อจำกัดปลีกย่อยของธรรมเนียมปฏิบัติ
เพราะพวกเขเจ้าไม่ใช่มวลมนุษย์ของเมื่อสมัยปฐมกาล แต่เป็นมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว
สิ่งที่มนุษย์ต้องสัมฤทธิ์ผลในตอนนี้อยู่สอดคล้องกันกับสภาวะจริงของมนุษย์ในวันนี้
เป็นไปตามขีดความสามารถและวุฒิภาวะจริงของมนุษย์ยุคปัจจุบัน
และมันไม่พึงประสงค์ให้เจ้าต้องปฏิบัติตามกฎทั้งหลาย
การนี้เป็นไปเพื่อที่ว่าอาจจะมีการสัมฤทธิ์ผลการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติเก่าๆ ของเจ้าได้
และเพื่อที่เจ้าอาจจะละทิ้งมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าไปเสีย

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 289

ประวัติศาสตร์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ และพระราชกิจของพระเจ้าย้ายกำลังเคลื่อนไปข้างหน้า แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ต้องก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้มันไปถึงบทธวนของมัน แต่ละวันพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่

แต่ละปีพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่ พระองค์ต้องทรงเปิดตัวเส้นทางใหม่ๆ เปิดตัวศักราชใหม่ๆ เริ่มต้นพระราชกิจที่ใหม่และยิ่งใหญ่ขึ้น และทรงนำพระนามใหม่ๆ และพระราชกิจใหม่มาพร้อมกับสิ่งเหล่านี้ พระวิญญาณของพระเจ้าย้ายกำลังทรงพระราชกิจใหม่อยู่ทุกชั่วขณะ ไม่เคยทรงเกาะติดอยู่กับหนทางเก่าๆ หรือกฎเกณฑ์เก่าๆ และพระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุด แต่กำลังจะผ่านไปกับแต่ละชั่วขณะที่กำลังผ่านไป หากเจ้าพูดว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดพระยาห์เวห์จึงได้ทรงขอให้ปุโรหิตทั้งหลายรับใช้พระองค์ในพระวิหาร แต่ทว่าพระเยซูมิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารถึงแม้ว่าเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา

ผู้คนได้พูดด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นปุโรหิตชั้นสูง และว่าพระองค์ทรงเป็นวงศ์วานของดาวิด และยังทรงเป็นปุโรหิตชั้นสูง และกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยเช่นกัน?

และเหตุใดพระองค์มิได้ทรงมอบถวายเครื่องบูชาทั้งหลาย? การเข้าสู่พระวิหารหรือการไม่เข้าสู่พระวิหารนั้น—การนี้มีไว้แล้วแต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองหรือ? หากเป็นดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในยุคสุดท้าย และยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู และยังคงเสด็จมาบนเมฆขาว เสด็จเคลื่อนลงมาท่ามกลางมนุษย์ในพระฉายาของพระเยซู เช่นนั้นแล้ว

นั่นจะไม่ใช่การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถเกาะติดอยู่กับความเก่าได้หรือไม่? ทั้งหมดที่มนุษย์เชื่อล้วนเป็นมโนคติที่หลงผิด และทั้งหมดที่มนุษย์เข้าใจล้วนเป็นไปตามความหมายตามตัวอักษร และตามจินตนาการของเขาด้วยเช่นกัน พวกมันไม่ลงรอยกันกับหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าคงจะไม่ทรงพระราชกิจในหนทางนั้น

พระเจ้าไม่ทรงโง่เขลาและเบาปัญญาถึงเพียงนั้น และพระราชกิจของพระองค์มิใช่ง่ายขนาดที่เจ้าจินตนาการบนพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จินตนาการนั้น

พระเยซูจะเสด็จมาโดยประทับบนเมฆและเคลื่อนลงมาท่ามกลางพวกเขา พวกเขาจะมองเห็นพระองค์โดยประทับบนเมฆ ผู้ซึ่งจะทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์คือพระเยซู

พวกเขายังจะมองเห็นรอยตะปูบนพระหัตถ์ของพระองค์ด้วย และจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซู และพระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดอีกครั้ง และจะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ของพวกเขา

พระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอด จะประทานชื่อใหม่ให้พวกเขา

และจะทรงมอบหินสีขาวก้อนหนึ่งให้พวกเจ้าแต่ละคน

หลังจากนั้นพวกเจ้าจะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์และได้รับการรับเข้าไปในสวรรค์

การเชื่อทั้งหลายเช่นนี้มีไหมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์หรือ?

พระเจ้าทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

หรือว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่แย้งกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์กันแน่?

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มิใช่ได้รับมาจากซาตานหรือ?

ทั้งหมดของมนุษย์นั้นมิใช่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วหรือ?

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะไม่ทรงกลายเป็นซาตานไปหรือ?

พระองค์จะมีทรงเป็นประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์เองหรือ?

ในเมื่อบัดนี้สิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปจนถึงขนาดที่มนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลง

ของซาตานไปแล้ว หากพระเจ้าจะต้องทรงพระราชกิจให้สอดคล้องกันกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นของซาตาน

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะมีใช้ทรงอยู่ร่วมขบวนการกับซาตานหรือ?

มนุษย์จะสามารถหยั่งลึกพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

และไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปในหนทางทั้งหลายที่เข้าจินตนาการ

มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ตรัสไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงบนเมฆ

จริงอยู่ว่าพระเจ้าได้ตรัสไว้เช่นนั้นด้วยพระองค์เอง

แต่เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถหยั่งลึกสิ่งล้ำลึกทั้งหลายของพระเจ้าได้?

เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถอธิบายพระวาระของพระเจ้าได้?

เจ้าแน่ใจโดยไม่มีความเคลือบแคลงสงสัยเลยหรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่าง

แก่เจ้าแล้ว? แน่ใจหรือว่าไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้ทรงแสดงให้เจ้าเห็นในลักษณะตรงๆ เช่นนั้น?

เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช่ไหมที่ได้แนะนำเจ้า

หรือมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเองกันแน่ที่นำเจ้าให้คิดเช่นนั้น? เจ้าได้พูดว่า

“เรื่องนี้พระเจ้าได้ตรัสไว้โดยพระองค์เอง”

แต่พวกเราไม่สามารถไข่มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายและความรู้ตื้นเขินทั้งหลายของพวกเราเองมาประเมินพระ

วาระทั้งหลายของพระเจ้าได้ สำหรับถ้อยคำทั้งหลายที่อิสยาห์ได้พูดไว้

เจ้าสามารถอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาด้วยความเข้าใจเต็มที่ได้อหรือไม่?

เจ้ากล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาหรือไม่? ในเมื่อเจ้าไม่กล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของอิสยาห์

ทำไมเจ้าจึงกล้าที่จะอธิบายพระวณะทั้งหลายของพระเยซูเล่า? ใครเป็นที่ยกย่องมากกว่ากันเล่า พระเยซูหรืออิสยาห์? ในเมื่อคำตอบคือพระเยซู เหตุใดเจ้าจึงอธิบายพระวณะทั้งหลายที่พระเยซูตรัสไว้เล่า? พระเจ้าจะทรงบอกเจ้าล่วงหน้าถึงพระราชกิจของพระองค์กระนั้นหรือ? ไม่มีสิ่งทรงสร้างสักสิ่งเดียวที่สามารถรู้ ไม่แม้แต่บรรดาผู้สื่อสารในสวรรค์ หรือบุตรมนุษย์ ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้ได้อย่างไร? มนุษย์ขาดพร่องมากเกินไป สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดสำหรับเจ้าในตอนนี้คือการรู้จักสามช่วงระยะของพระราชกิจจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์จนถึงพระราชกิจของพระเยซู และจากพระราชกิจของพระเยซูจนถึงพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้ สามช่วงระยะเหล่านี้ครอบคลุมเรื่องราวอันต่อเนื่องตลอดช่วงทั้งหมดของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเหล่านั้นล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว นับตั้งแต่การทรงสร้างโลก พระเจ้าทรงพระราชกิจในการบริหารจัดการมวลมนุษย์อยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นปฐมกาลและบทวารสถาน พระองค์ทรงเป็นองค์แรกและองค์สุดท้าย และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุคหนึ่งและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำยุคนั้นไปถึงบทวารสถาน พระราชกิจสามช่วงระยะ ในยุคทั้งหลายที่แตกต่างกันและในตำแหน่งแห่งหนทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้น คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวอย่างไม่มีผิดพลาด พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แยกช่วงระยะทั้งสามเหล่านี้ออกจากกันล้วนยืนอยู่ในทางตรงกันข้ามกับพระเจ้า บัดนี้ จำเป็นที่เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระราชกิจทั้งหมดจากช่วงระยะแรกจนกระทั่งถึงวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าองค์หนึ่งเดียว พระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้เลย

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 290

เนื่องจากมนุษย์เชื่อในพระเจ้า เขาจึงต้องติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน
เขาคือ “ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใดก็ตาม”
มีเพียงผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ เป็นผู้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนที่ติดตามความหมายตามตัวอักษรและหลักข้อเชื่อราวกับทาสคือพวกที่ได้เคยถูกพระราชกิจแห่งพระวิญญาณ
บริสุทธิ์กำจัด ในแต่ละยุค พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
และในแต่ละยุคจะมีการเริ่มต้นใหม่ท่ามกลางมนุษย์ หากมนุษย์เพียงยึดถือความจริงที่ว่า
“พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า” และ “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” ซึ่งก็คือความจริงที่ใช้เฉพาะกับยุคนั้นๆ
ของพวกเขาเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะไม่มีวันตามทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และจะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดไปได้ ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร
มนุษย์ก็ติดตามโดยปราศจากความสงสัยแม้แต่น้อย และเขาย่อมติดตามอย่างใกล้ชิด ในหนทางนี้
มนุษย์จะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำจัดได้อย่างไร? ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม
ตราบเท่าที่มนุษย์มั่นใจว่านั่นคือพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และให้ความร่วมมือในพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยไม่มีความขุ่นข้องใจใดๆ
และพยายามทำให้ถึงข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเขาจะถูกลงโทษได้อย่างไร?
พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันยุติ ย่างพระบาทของพระองค์ไม่มีวันหยุดยั้ง
และก่อนที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์จะครบบริบูรณ์
พระองค์ได้ทรงอยู่อยู่เสมอและไม่เคยทรงหยุด แต่มนุษย์นั้นแตกต่างออกไป กล่าวคือ
หลังจากที่ได้รับเพียงส่วนเล็กน้อยของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาก็ปฏิบัติต่อพระราชกิจเสมือนว่าพระราชกิจจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง หลังจากที่ได้รับความรู้เล็กน้อย
เขาก็ไม่ได้เดินหน้าเพื่อติดตามรอยพระบาทของพระราชกิจที่ใหญ่กว่าของพระเจ้า
หลังจากที่ได้มองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย
เขาก็กำหนดทันทีว่าพระเจ้าทรงเป็นหุ่นไม่จำเพาะตัวหนึ่ง
และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอยู่ในรูปร่างนี้ที่เขาเห็นตรงหน้าเขาเสมอ
เขาเชื่อว่าในอดีตมันเป็นแบบนี้และจะเป็นดังนี้เสมอในอนาคต หลังจากที่ได้รับความรู้เพียงผิวเผินแล้ว
มนุษย์ก็ช่างภูมิอกภูมิใจจนเขาลืมตัวเอง
และเริ่มประกาศอย่างมัวเมาถึงพระอุปนิสัยและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นซึ่งก็ไม่ได้มีอยู่เลย
และหลังจากที่ได้กลายเป็นมั่นใจเกี่ยวกับช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

ไม่ว่าบุคคลที่ประกาศพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่ยอมรับพระราชกิจนั้น เหล่านี้คือผู้คนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาหัวโบราณเกินไปและไม่สามารถยอมรับสิ่งใหม่ๆ ได้ ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่เชื่อในพระเจ้า
แต่ก็ปฏิเสธพระเจ้าเช่นกัน มนุษย์เชื่อว่าคนอิสราเอลผิดที่ “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และไม่เชื่อในพระเยซู”
ถึงกระนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ก็แสดงบทบาทที่พวกเขา “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และปฏิเสธพระเยซู” และ
“ถวิลหาการทรงกลับมาของพระเมสสิยาห์ แต่ต่อต้านพระเมสสิยาห์ที่ทรงได้รับเรียกว่าพระเยซู” เช่นนั้นแล้ว
ไม่น่าแปลกใจที่ผู้คนยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานหลังจากที่ยอมรับช่วงระยะหนึ่งของพระ
ราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และยังคงไม่ได้รับพระพรของพระเจ้า
นี่ไม่ใช่ผลของการเป็นกบฏของมนุษย์หรือ? จนคริสเตียนทั่วโลกที่ตามไม่ทันพระราชกิจใหม่ของวันนี้
ทั้งหมดเกาะติดกับความหวังที่ว่าพวกเขาจะโชคดี
ทีกักว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ความปรารถนาแต่ละอย่างของพวกเขาถูกลง ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ไม่สามารถพูดได้อย่างแน่นอนว่าเหตุใดพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นที่สาม
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มั่นใจว่าพระเยซูจะเสด็จมาทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนเมฆขาวอย่างไร
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะพูดได้ด้วยความมั่นใจที่สุดว่าพระเยซูจะเสด็จมาบนเมฆขาวในวันที่พวกเขาจิน
ตนาการ พวกเขาทั้งหมดกระวนกระวายและทำอะไรไม่ถูก
ตัวพวกเขาเองไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาแต่ละคนซึ่งเป็นกลุ่มคนที่หลากหลายไม่กี่หยิบมือ
ผู้มาจากทุกๆ นิกายหรือไม่ พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตอนนี้ ในยุคปัจจุบัน น้ำพระทัยของพระเจ้า—
พวกเขาไม่จับความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งใดๆ เหล่านี้
และพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งใดนอกเหนือจากนับวันถอยหลังด้วยนิ้วมือของพวกเขา
มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกจนถึงบทวสานเท่านั้นที่สามารถได้รับพระพรสุดท้าย
ในทางตรงกันข้าม พวก “ผู้คนในตลาด” ผู้ไร้ความสามารถที่จะติดตามไปจนถึงบทวสาน
แต่กลับเชื่อว่าพวกเขาได้รับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นพยานต่อการทรงปรากฏของพระเจ้า
พวกเขาแต่ละคนเชื่อว่าพวกเขาคือบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมที่สุดบนแผ่นดินโลก
และพวกเขาตัดทอนการพัฒนาที่ต่อเนื่องของพระราชกิจของพระเจ้าโดยไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด
และจะเชื่อด้วยความมั่นใจที่สุดว่าพระเจ้าจะทรงพาพวกเขาขึ้นสวรรค์ พวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่
“มีความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อพระเจ้า คิดตามพระเจ้า และปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า”
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมี “ความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุด” ต่อพระวณะที่พระเจ้าตรัส
แต่คำพูดและการกระทำของพวกเขายังคงน่าขยะแขยงเหลือเกิน
เพราะพวกเขาต่อต้านพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และกระทำการหลอกลวงและความชั่ว

พวกที่ไม่ติดตามไปจนถึงบทธวนาน พวกที่ไม่ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ

และพวกที่ยึดคิดในพระราชกิจเก่าๆ เท่านั้น

ย่อมไม่เพียงได้ล้มเหลวในการสัมฤทธิ์ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาย่อมได้กลายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า ได้กลายเป็นพวกที่ถูกยุคใหม่ปฏิเสธ และพวกที่จะถูกลงโทษ

มีสิ่งใดที่น่าเวทนามากกว่าพวกเขาเล่า?

ผู้คนมากมายยังเชื่อกระทั่งว่าผู้คนที่ทั้งหมดที่ปฏิเสธธรรมบัญญัติเก่าและยอมรับพระราชกิจใหม่นั้น

ปราศจากมโนธรรม ในท้ายที่สุดแล้ว ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของผู้คนเหล่านี้ที่พูดถึงเพียง

“มโนธรรม” และไม่รู้จักพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ จะถูกตัดทอนลงด้วยมโนธรรมของพวกเขาเอง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดตามหลักข้อเชื่อ และถึงแม้ว่านั่นอาจเป็นพระราชกิจของพระองค์เอง

แต่พระเจ้าไม่ทรงยึดคิดในพระราชกิจนั้น สิ่งที่ต้องถูกปฏิเสธย่อมถูกปฏิเสธ สิ่งที่ต้องถูกจำกัดย่อมถูกจำกัดถึงกระนั้น

มนุษย์ก็วางตัวเขาเองเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าโดยการยึดมั่นเพียงส่วนเล็กน้อยส่วนเดียวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความไร้สาระของมนุษย์หรือ?

นี่ไม่ใช่ความไม่รู้เท่าทันของมนุษย์หรือ?

ยิ่งผู้คนฉลาดกลัวและระมัดระวังเกินไปเพราะพวกเขากลัวที่จะไม่ได้รับพระพรของพระเจ้ายิ่งเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งไม่สามารถได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไป และยิ่งไม่สามารถได้รับพระพรสุดทายมากขึ้นเท่านั้น

ผู้คนที่ทั้งหมดที่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติราวกับทาสต่างแสดงความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อธรรมบัญญัติ

และยิ่งพวกเขาแสดงความจงรักภักดีเช่นนั้นต่อธรรมบัญญัตินั้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งเป็นกบฏที่ต่อต้านพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

เพราะขณะนี้คือยุคแห่งราชอาณาจักรและไม่ใช่อายุธรรมบัญญัติ

และพระราชกิจของวันนี้กับพระราชกิจของอดีตก็ไม่สามารถกล่าวถึงพร้อมกันได้

อีกทั้งพระราชกิจของอดีตย่อมไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับพระราชกิจของวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และการปฏิบัติของมนุษย์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วเช่นกัน

มันไม่ใช่การยึดมั่นในธรรมบัญญัติหรือการแบกกางเขน ดังนั้น

ความจงรักภักดีของผู้คนต่อธรรมบัญญัติและกางเขนจึงจะไม่สามารถได้รับความเห็นชอบของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 291

วัตถุประสงค์ของการพิชิตเจ้าในวันนี้คือเพื่อให้เจ้ายอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า และทรงยังเป็นพระเจ้าของผู้อื่นด้วย และที่สำคัญที่สุดคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกคนที่รักพระองค์ และพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลและพระเจ้าของคนอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนอังกฤษและพระเจ้าของคนอเมริกัน

พระองค์ทรงไม่ได้เป็นแค่พระเจ้าของอาดัมและเอวา แต่ทรงเป็นพระเจ้าของพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของพวกเขาด้วย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลก ทุกครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่างชาติ ทั้งหมดต่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าหนึ่งองค์

พระองค์ทรงไม่เพียงแต่ปฏิบัติพระราชกิจในอิสราเอลเป็นเวลาหลายพันปีและประสูติในยูเดียเท่านั้น แต่วันนี้พระองค์เสด็จลงมาในประเทศจีน ซึ่งเป็นสถานที่ที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขมวดม้วนอยู่ หากการประสูติในยูเดียทำให้พระองค์ทรงกลายเป็นกษัตริย์ของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วการเสด็จลงมาท่ามกลางพวกเขาทุกคนในวันนี้ไม่ทำให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาทุกคนหรือ? พระองค์ทรงนำคนอิสราเอลและประสูติในยูเดีย และพระองค์ยังประสูติในดินแดนคนต่างชาติด้วยเช่นกัน พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้กระทำเพื่อทั้งหมดมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นหรือ?

พระองค์ทรงรักคนอิสราเอลร้อยเท่า และเกลียดคนต่างชาติพันเท่าหรือ?

นั่นไม่ใช่มนโคติอันหลงผิดของเจ้าหรือ? ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่เคยทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

แต่เพียงแค่ว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

แต่เพียงแค่ว่าพวกเขาปฏิเสธพระองค์

มีใครท่ามกลางสิ่งทรงสร้างที่ไม่ได้อยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์บ้าง?

เป้าหมายในการพิชิตพวกเขาในวันนี้ไม่ใช่การทำให้พวกเขายอมรับว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากพระเจ้าของพวกเขาหรือ? หากพวกเขายังคงยึดมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น และยังคงยึดมั่นว่าวาทะของดาวิดในอิสราเอลคือที่มาของการประสูติของพระเจ้า และไม่มีชนชาติอื่นใดนอกเหนือจากอิสราเอลที่มีคุณสมบัติที่จะ “สร้าง” พระเจ้า และยังไม่มีการครอบครองคนต่างชาติใดๆ ที่มีความสามารถที่จะได้รับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ด้วยตัวเอง—

หากเจ้ายังคงคิดเช่นนั้น นั่นไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นผู้ต่อต้านที่ห้าวแข็งหรือ? จงอย่ายึดติดกับอิสราเอลเสมอไป

พระเจ้าประทับอยู่ที่นี้ ท่ามกลางพวกเขาในวันนี้ อีกทั้งเจ้าไม่ควรคอยมองขึ้นไปบนสวรรค์

จงหยุดร่ำร้องหาพระเจ้าของเจ้าในสวรรค์! พระเจ้าได้เสด็จลงมาท่ามกลางพวกเขาแล้ว

แล้วพระองค์จะประทับอยู่ในสวรรค์ไปได้อย่างไร? เจ้ายังไม่ได้เชื่อในพระเจ้านานมากนัก

แต่เจ้ามีมนโคติอันหลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระองค์

จนถึงจุดที่เจ้ากล้าที่จะไม่หยุดคิดสักเสี้ยววินาทีว่าพระเจ้าของคนอิสราเอลจะทรงยอมลดเกียรติมาเพื่อประทานพรให้คุณให้กับพวกเจ้าด้วยการทรงสถิตของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้ายังไม่กล้าที่จะคิดว่าพวกเจ้าจะสามารถมองเห็นพระเจ้าทรงปรากฏพระองค์เองไปได้อย่างไรเนื่องจากพวกเจ้าช่างสกปรกโสมนมกินทน

พวกเจ้าไม่เคยคิดว่าพระเจ้าจะสามารถเสด็จลงมาในแผ่นดินของคนต่างชาติด้วยพระองค์เองไปได้อย่างไร พระองค์ควรเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายหรือภูเขาเมกอกเทศ และปรากฏต่อคนอิสราเอล คนต่างชาติทั้งหมด (นั่นคือ ผู้คนนอกอิสราเอล) ไม่ใช่วัตถุที่พระองค์ทรงเกลียดหรือ?

พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเราด้วยพระองค์เองไปได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้คือมโนคติอันหลงผิดที่ยังรากลึกซึ่งพวกเจ้าได้พัฒนาให้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายปี

จุดประสงค์ของการพิชิตพวกเจ้าในวันนี้คือเพื่อทำลายมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ของพวกเจ้าให้หมดไป ดังนั้น

พวกเจ้าจึงแลดูการทรงปรากฏพระองค์เองของพระเจ้าท่ามกลางพวกเรา—

ไม่ใช่บนภูเขาซีนายหรือภูเขาเมกอกเทศ แต่ท่ามกลางผู้คนที่คุณที่พระองค์ทรงไม่เคยทรงนำทางมาก่อน

หลังจากที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจสองช่วงระยะในอิสราเอลแล้ว

คนอิสราเอลและคนต่างชาติทั้งหมดแยกแยะกันต่างมาเก็บงำมโนคติอันหลงผิดว่าแม้ว่าจะเป็นจริงที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง แต่พระองค์เต็มพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของคนต่างชาติ คนอิสราเอลมีความเชื่อดังนี้ว่า พระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าของเราเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของพวกเราคนต่างชาติ และเพราะพวกเราไม่เคารพพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์—

พระเจ้าของเรา—จึงทรงเกลียดพวกเรา ผู้คนชาวยิวเหล่านั้นยังมีความเชื่อดังนี้ว่า

องค์พระเยซูเจ้าทรงรับภาพของเรา ผู้คนชาวยิว และทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงถือเครื่องหมายของผู้คนชาวยิว

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเรา พระฉายาของพระเจ้าและภาพของเรากลายกัน

ภาพของเราใกล้เคียงกับพระฉายาของพระเจ้า องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเราชาวยิว

คนต่างชาติไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น

องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อพวกเราชาวยิว

คนอิสราเอลและผู้คนชาวยิวเกิดมโนคติอันหลงผิดทั้งหมดเหล่านี้โดยมีพื้นฐานมาจากพระราชกิจสองช่วงระยะเหล่านั้นเท่านั้น พวกเขาถือว่าอย่างใช้อำนาจว่าพระเจ้าทรงเป็นของพวกเขาเอง

ไม่ยอมให้พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติเช่นกัน ดังนั้นแล้ว

พระเจ้าจึงทรงกลายเป็นพื้นที่ว่างในหัวใจของคนต่างชาติ

นี่เป็นเพราะว่าทุกคนได้มาเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติ

และพระองค์พอพระทัยเพียงคนอิสราเอล—ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร—และผู้คนชาวยิว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาวกที่ติดตามพระองค์ท่านนั้น
เจ้าไม่รู้หรือว่าพระราชกิจที่พระยาห์เวห์และพระเยซูทรงปฏิบัติเป็นไปเพื่อการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง?
ขณะนี้เจ้ายอมรับหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเจ้าทั้งหมดที่เกิดนอกอิสราเอล?
พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเจ้าในวันนี้หรือ? นี่ไม่สามารถเป็นความฝันไปได้ ใช่หรือไม่?
พวกเจ้าไม่ยอมรับความเป็นจริงนี้หรือ? พวกเจ้ากลัวที่จะไม่เชื่อหรือคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้
ไม่ว่าพวกเจ้าจะมองเห็นอะไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเจ้าหรือ?
พวกเจ้ายังคงกลัวที่จะเชื่อคำพูดเหล่านี้อยู่อีกหรือ? ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ผู้คนที่ถูกพิชิตทั้งหมดและผู้ที่ยี่ปารณจะเป็นผู้ติดตามของพระเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือ? พวกเจ้าทุกคนที่เป็นผู้ติดตามในวันนี้ไม่ใช่ประชากรที่ได้รับเลือกนอกอิสราเอลหรือ?
สถานะของพวกเจ้าไม่เหมือนกับคนอิสราเอลหรือ? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรตระหนักหรือ?
นี่ไม่ใช่เป้าหมายของพระราชกิจการพิชิตพวกเจ้าหรือ? เนื่องจากพวกเจ้าสามารถมองเห็นพระเจ้า
พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเจ้าตลอดไป ตั้งแต่เริ่มต้นและต่อไปในอนาคต
พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเจ้า ตราบเท่าที่พวกเจ้าทุกคนเต็มใจที่จะติดตามพระองค์
และเป็นสิ่งทรงสร้างที่จงรักภักดีและเชื่อฟังของพระองค์

คัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 292

โดยการวางมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของเจ้าไว้ก่อนเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถได้รับความรู้ใหม่
กระนั้นความรู้เก่าไม่จำเป็นต้องเทียบเท่ากับมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ “มโนคติที่หลงผิด” อ้างอิงถึงสิ่งต่างๆ
ที่มนุษย์จินตนาการขึ้นซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง หากความรู้เก่าได้ล้าสมัยไปแล้วในยุคเก่า
และยับยั้งมนุษย์จากการเข้าสู่งานใหม่ เช่นนั้นแล้วความรู้เช่นนี้ก็เป็นมโนคติที่หลงผิดเช่นกัน
หากมนุษย์มีความสามารถที่จะใช้วิธีเข้าหาที่ถูกต้องกับความรู้เช่นนี้ และสามารถรู้จักพระเจ้าจากแง่มุมต่างๆ
มากมาย โดยนำสิ่งเก่าและใหม่มารวมกัน เช่นนั้นแล้วความรู้เก่าก็จะกลายเป็นความช่วยเหลือแก่นมนุษย์
และกลายเป็นพื้นฐานที่มนุษย์ใช้เพื่อเข้าสู่ยุคใหม่

บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้าพึงประสงค์ให้เจ้าเชี่ยวชาญหลักการมากมาย กล่าวคือ
วิธีเข้าสู่เส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า ความจริงข้อใดบ้างที่เจ้าต้องเข้าใจเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า
และวิธีกำจัดมโนคติที่หลงผิดและธรรมชาติเก่าของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้บนอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ
ทั้งหมดของพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

หากเจ้าใช้หลักการเหล่านี้เป็นรากฐานสำหรับการเข้าสู่บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็จะกลายเป็นลึกขึ้นและลึกขึ้น

หากเจ้ามีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—
กล่าวคือเกี่ยวกับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า—
และหากเจ้าสามารถเชื่อมโยงพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้าของเจ้ากับช่วงระยะปัจจุบันได้อย่างเต็มที่
และเห็นว่าเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าองค์เดียวทรงกระทำ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีรากฐานที่แข็งแกร่งหาใดเสมอเหมือน พระเจ้าองค์เดียวทรงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
นี้เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และนี่เป็นเส้นทางเดียวสู่การรู้จักพระเจ้า
มีแต่พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้นได้
และไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะสามารถทำงานเช่นนี้ในพระนามของพระองค์ได้—
กล่าวคือมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์เองได้ตั้งแต่ปฐมกาลจน
ถึงวันนี้ แม้ว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้ดำเนินการในยุคและสถานที่ที่แตกต่างกัน
และแม้ว่าพระราชกิจของแต่ละช่วงระยะจะแตกต่างกัน
แต่ก็เป็นพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงกระทำ ในบรรดานิมิตทั้งหมด
นี้เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ควรรู้จัก และหากมนุษย์สามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วเขาก็จะสามารถที่จะตั้งมั่นได้ วันนี้ปัญหาใหญ่ที่สุดที่ศาสนาและนิกายต่างๆ
กำลังเผชิญหน้าอยู่คือพวกเขาไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไร้ความสามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์และงานที่ไม่ได้เป็นของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้—

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถบอกได้ว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ทรงกระทำโดยพระยาหวัเห่เช่นเดียวกันกับพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุดหรือไม่ แม้ว่าผู้คนติดตามพระเจ้า

แต่ส่วนใหญ่ก็ยังไร้ความสามารถที่จะบอกได้ว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องหรือไม่

มนุษย์กังวลว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางเป็นการส่วนพระองค์หรือไม่

และการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่

และผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับวิธีแยกแยะสิ่งต่างๆ เช่นนี้

พวกที่ติดตามพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะกำหนดวิธีได้

และดังนั้นข่าวสารที่ถูกพูดจะมีผลบางส่วนท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เท่านั้น

และไม่สามารถที่จะมีประสิทธิผลอย่างเต็มที่ และดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อการเข้าสู่ชีวิตของผู้คนเช่นนี้

หากมนุษย์สามารถมองเห็นในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินการ ณ

เวลาที่ต่างกัน ในสถานที่ที่ต่างกัน และในผู้คนที่ต่างกัน หากมนุษย์สามารถเห็นว่าถึงแม้ว่าพระราชกิจจะแตกต่าง

แต่ทั้งหมดก็ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว และว่าในเมื่อเป็นพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว

เช่นนั้นแล้วก็จะต้องถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด และแม้ว่าจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ก็ไม่มีทางปฏิเสธว่าไม่ใช่พระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว—

หากมนุษย์สามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว

เช่นนั้นแล้วมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ก็จะลดลงเป็นเพียงเรื่องหุ้มหุ้มเล็กน้อย ไม่ควรค่าที่จะเอ่ยถึง

เพราะนิมิตต่างๆ ของมนุษย์ไม่ชัดเจน และเพราะมนุษย์เพียงรู้จักพระยาหวัเห่ในฐานะพระเจ้า

และพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า และสองจิตสองใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ในวันนี้

ผู้คนมากมายยังคงอุทิศตนเพื่อพระราชกิจของพระยาหวัเห่และพระเยซู

และถูกมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจในวันนี้รุมเร้า ผู้คนส่วนใหญ่มักจะกลางแกลงใจเสมอ

และไม่ถือจริงจังกับพระราชกิจในวันนี้ มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด

ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่เข้าใจความเป็นจริงของพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด

และไม่ได้รู้เห็นสองช่วงระยะนั้นด้วยตัวเอง เป็นเพราะช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจไม่สามารถมองเห็นได้

มนุษย์จึงจินตนาการตามที่เขาสอบ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เขาคิดขึ้น ไม่มีข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์จินตนาการเช่นนี้

และไม่มีใครที่จะทำการแก้ไข มนุษย์ปล่อยให้สัญชาตญาณตามธรรมชาติของเขาเป็นอิสระจากการควบคุม

โยนความระมัดระวังทิ้งไปในสายลม และปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นโดยอิสระ

เพราะไม่มีข้อเท็จจริงใดที่จะยืนยันความเป็นจริงของจินตนาการต่างๆ ของเขา และดังนั้นจินตนาการต่างๆ

ของมนุษย์จึงกลายเป็น “ข้อเท็จจริง” โดยไม่คำนึงถึงว่ามีข้อพิสูจน์ใดหรือไม่
ดังนั้นมนุษย์จึงเชื่อในพระเจ้าที่เขาจินตนาการขึ้นมาเองในจิตใจของเขา
และไม่แสวงหาพระเจ้าแห่งความเป็นจริง หากบุคคลผู้หนึ่งมีการเชื่อหนึ่งอย่าง
เช่นนั้นแล้วท่ามกลางผู้คนหนึ่งร้อยคนก็จะมีการเชื่อหนึ่งร้อยอย่าง
มนุษย์ถูกรอบงำโดยการเชื่อเช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
เพราะเขาเพียงได้ยินด้วยหูของเขา และไม่ได้มองดูด้วยตาของเขา มนุษย์ได้ยินตำนานและเรื่องเล่า—
แต่ไม่บ่อยนักที่เขาได้ยินความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
ดังนั้นจึงเป็นว่าผู้ที่ได้เป็นผู้เชื่อเพียงหนึ่งปีมาเชื่อในพระเจ้าโดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
การนี้ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา
พวกที่ไม่สามารถเห็นข้อเท็จจริงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะหลบหนีจากความเชื่อหนึ่งซึ่งในนั้นพวกเขามีมโน
คติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์เชื่อว่าเขาได้ปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ
ของเขา และได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว
มนุษย์ไม่รู้หรือหว่าความรู้ของพวกที่ไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้นั้นไม่ใช่อะไรเลย
นอกจากมโนคติที่หลงผิดและคำเล่าขาน? มนุษย์คิดว่ามโนคติที่หลงผิดของเขาถูกต้อง และไร้ข้อผิดพลาด
และเขาคิดว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้มาจากพระเจ้า วันนี้เมื่อมนุษย์รู้เห็นพระราชกิจของพระเจ้า
เขาก็ปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดซึ่งได้พอกพูนขึ้นมานานหลายปีออกมาเพ่นพ่าน จินตนาการและแนวคิดต่างๆ
แห่งอดีตได้กลายเป็นการจัดขวางต่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้
และมันกลายเป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ และหักล้างแนวคิดเช่นนี้
มโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้ของพวกที่ได้ติดตามพระเจ้าจนถึงวันนี้มากมายหลายคนได้กลายเป็น
ป็นน่าสลดใจมากขึ้น และผู้คนเหล่านี้ได้ค่อยๆ กลายเป็นศัตรูที่ดื้อรั้นของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
แหล่งที่มาของความเกลียดชังนี้ตั้งอยู่ในมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์
มโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ได้กลายเป็นศัตรูของพระราชกิจของวันนี้
พระราชกิจที่ขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
นี่ได้เกิดขึ้นเพราะข้อเท็จจริงไม่เปิดโอกาสให้มนุษย์ปลดปล่อยจินตนาการของเขาให้เป็นอิสระ
และยิ่งกว่านั้นไม่สามารถถูกมนุษย์หักล้างได้อย่างง่ายดาย
และมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ไม่ได้ยอมให้มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะมนุษย์ไม่ได้นึกถึงความถูกต้องและความสัจจริงของข้อเท็จจริง
และเพียงแต่ปลดปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดของเขาให้เป็นอิสระและใช้จินตนาการของเขาเองด้วยใจเด็ดเดี่ยว
นี้สามารถกล่าวได้เพียงว่าเป็นความผิดของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นความผิดของพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์อาจจินตนาการสิ่งใดก็ตามที่เขาปรารถนา แต่เขาไม่อาจโต้แย้งช่วงระยะใดในพระราชกิจของพระเจ้า หรือส่วนเล็กน้อยส่วนใดได้โดยอิสระ ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่อาจรุกร้าได้โดยมนุษย์ เจ้าอาจปล่อยให้จินตนาการของเจ้าเป็นอิสระไร้การควบคุม และอาจถึงกับรวบรวมเรื่องราวต่างๆ

เกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู

แต่เจ้าไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงแห่งแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู

นี่เป็นหลักการหนึ่ง และก็เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารอีกด้วย

และพวกเจ้าควรเข้าใจความสำคัญของประเด็นเหล่านี้

มนุษย์เชื่อว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเข้ากันไม่ได้กับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเชื่อว่านี่ไม่ใช่กรณีของพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ ในจินตนาการของเขา

มนุษย์เชื่อว่าพระราชกิจของสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ไม่เหมือนกับพระราชกิจของวันนี้อย่างแน่นอน—

แต่เจ้าเคยได้พิจารณาหรือไม่ว่าหลักการของพระราชกิจของพระเจ้านั้นเหมือนกันทั้งหมด

ว่าพระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงเสมอ และว่าโดยไม่คำนึงถึงยุค

จะมีผู้คนจำนวนอันหลาหมที่ด้านทานและต่อต้านข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระองค์?

ทั้งหมดที่ด้านทานและต่อต้านพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้ต่อต้านพระเจ้ามานี้ในอดีตกาลอย่างไม่ต้องสงสัย

เพราะผู้คนเช่นนี้จะเป็นศัตรูของพระเจ้าเสมอ

ผู้คนที่รู้ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้าจะเห็นว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า องค์เดียว และจะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา เหล่านี้คือผู้คนที่รู้จักพระเจ้า

และผู้คนเช่นนี้คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้ากำลังเข้าใกล้บทอวสาน

พระเจ้าจะทรงจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท

มนุษย์ได้รับการทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง

และในท้ายที่สุดพระองค์ทรงต้องคืนมนุษย์กลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์

นี่คือบทสรุปปิดตัวของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย

และสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ในอิสราเอลและยูเดียนี้เป็นแผนการแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าในจักรวาล

ทั้งหมดทั้งมวล ไม่มีใครสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ และนี่คือข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

แม้ว่าผู้คนไม่ได้มีประสบการณ์หรือรู้เห็นพระราชกิจนี้มากนัก แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นข้อเท็จจริง

และไม่มียุคนัยคนใดสามารถปฏิเสธได้

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าในทุกแผ่นดินแห่งจักรวาลทั้งหมดจะยอมรับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

หากเจ้ารู้จักเพียงช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นพิเศษ และไม่เข้าใจพระราชกิจอีกสองช่วงระยะ

ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตกาล

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะพูดความจริงทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ และความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้านั้นลำเอียง เพราะในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระองค์ และดังนั้นเจ้าจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

โดยไม่คำนึงถึงว่าความรู้ปัจจุบันของเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ลึกซึ้งหรือผิวเผิน ในท้ายที่สุดพวกเจ้าต้องมีความรู้ และต้องเชื่ออย่างสิ้นเชิง

และผู้คนทั้งหมดจะเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า ในบทอวสานของพระราชกิจนี้ ทุกศาสนาจะกลายเป็นหนึ่ง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของผู้สร้าง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะนมัสการพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว และศาสนาที่ชั่วร้ายทั้งหมดจะสูญสลายไป ไม่มีวันปรากฏอีกครั้ง

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 293

เพื่อจับความเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า ผลที่พระราชกิจของพระองค์ทรงสัมฤทธิ์ในมนุษย์ และสิ่งซึ่งเป็นน้ำพระทัยอันแท้จริงของพระองค์ที่ทรงมีให้สำหรับมนุษย์ กล่าวคือ นี่คือสิ่งที่ทุกคนซึ่งติดตามพระเจ้าควรบรรลุไปให้ถึง

ทุกวันนี้ความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเพียงสิ่งที่ผู้คนทั้งมวลกำลังขาด
กิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อผู้คน พระราชกิจทั้งสิ้นทั้งมวลของพระเจ้า
และน้ำพระทัยอันแท้จริงซึ่งพระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์นับตั้งแต่การสร้างโลกถึงกาลปัจจุบัน—
เหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์ทั้งไม่รู้และไม่ใส่ใจความ ความไม่เพียงพอนี้ไม่เพียงแต่จะพบได้ทั่วไปทั้งโลกศาสนา
แต่ยังพบได้ในบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้าเช่นกัน เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้ามองเห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง
เมื่อเจ้าซึ่งคุณค่าในพระปรีชาญาณของพระองค์จริงๆ
เมื่อเจ้ามองเห็นกิจการทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจไปแล้ว
เมื่อเจ้าระลึกได้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นและทรงมี—เมื่อเจ้าได้มองเห็นพระทัยกว้างขวาง พระปรีชาญาณ
การอัศจรรย์ และทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจต่อผู้คน—
ถึงตอนนั้นเจ้าก็จะได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จในความเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้า
เมื่อมีการกล่าวว่าพระเจ้าทรงโอบอ้อมทั้งมวลและทรงพระทัยกว้างทั้งมวล
ในหนทางไหนกันแน่หรือที่พระองค์ทรงโอบอ้อมทั้งมวล
และในหนทางไหนกันแน่หรือที่พระองค์ทรงพระทัยกว้างทั้งมวล? หากเจ้าไม่เข้าใจการนี้
เช่นนั้นแล้วก็ไม่สามารถถือได้ว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เหตุใดหรือเราจึงกล่าวว่าพวกที่อยู่ในโลกศาสนาไม่ใช่ผู้เชื่อในพระเจ้า
แต่เป็นผู้ที่ทำความชั่วประเภทเดียวกับมาร? เมื่อเรากล่าวว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ทำความชั่ว
นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและไม่สามารถมองเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์
พระเจ้าไม่เคยทรงเปิดเผยพระราชกิจของพระองค์ต่อพวกเขา พวกเขาตาบอด
พวกเขาไม่สามารถมองเห็นกิจการทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขาได้ถูกพระเจ้าทอดทิ้งแล้ว
และพวกเขขาดการเอาพระทัยใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
คงไม่ต้องพูดถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกที่ปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าต่างเป็นผู้ที่ทำความชั่วและเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าทั้งสิ้น
การต่อต้านพระเจ้าที่เรากล่าวถึงนั้น อ้างถึงพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า
พวกที่ยอมรับพระเจ้าแค่ลมปากแต่ไม่ได้รู้จักพระองค์ พวกที่ติดตามพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังพระองค์
และพวกที่เสเพลเฮฮาในพระคุณของพระเจ้าแต่ไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้

ครั้นปราศจากความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
หรือความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในมนุษย์
เขาก็ไม่สามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่สามารถยื่นหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้ เหตุผลที่มนุษย์ต่อต้านพระเจ้านั้น
ในแง่หนึ่งมาจากอุปนิสัยอันเลื่อมทรามของเขา
และในอีกแง่หนึ่งมาจากความไม่รู้เท่าถึงการณ์เกี่ยวกับพระเจ้าและความขาดพร่องความเข้าใจหลักการที่พระเจ้า
ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจและน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีให้กับมนุษย์ สองแง่มุมนี้เมื่อรวมกันแล้ว
ก่อเกิดเป็นประวัติการต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์
บรรดาผู้เชื่อซึ่งมาใหม่ต่อต้านพระเจ้าย่อมเพราะการต่อต้านเช่นนั้นมืออยู่ในธรรมชาติของพวกเขา
ในขณะที่การต่อต้านพระเจ้าของบรรดาผู้ที่อยู่ในความเชื่อมาหลายปีเป็นผลลัพธ์มาจากความไม่รู้เท่าถึงการณ์เกี่ยว
กับพระองค์ เพิ่มเติมเข้าไปกับอุปนิสัยอันเลื่อมทรามของพวกเขา ในกาลก่อนที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
การวัดว่ามนุษย์ต่อต้านพระเจ้าหรือไม่นั้นมีพื้นฐานจากการที่เขารักษาพระราชกฤษฎีกาที่พระเจ้าในสวรรค์ทรง
กำหนดไว้หรือไม่ ตัวอย่างเช่น ในยุคพระธรรมบัญญัติ
ผู้ใดก็ตามที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติของพระยาเวห์ถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
ผู้ใดก็ตามที่ขโมยของถวายต่อพระยาเวห์ หรือผู้ใดก็ตามที่คัดค้านผู้ซึ่งพระยาเวห์ทรงโปรดปราน
ถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า และจะถูกหินขว้างจนตาย ผู้ใดก็ตามไม่เคารพบิดาและมารดาของเขา
และผู้ใดก็ตามที่โจมตีหรือสาปแช่งผู้อื่น ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติ
และทุกคนที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติของพระยาเวห์ถือว่าต่อต้านพระองค์
ในยุคพระคุณนั้นหาได้เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว เมื่อนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านพระเยซูถือเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
และผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อฟังพระวจนะที่พระเยซูทรงเปล่งถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า ในเวลานี้
การต่อต้านพระเจ้ายกลายป็นได้รับคำนิยามไปในวิถีทางที่ทั้งเที่ยงตรงมากขึ้นและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น
ในกาลที่พระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
การวัดว่ามนุษย์ต่อต้านพระเจ้าหรือไม่นั้นมีพื้นฐานจากการที่มนุษย์น้อมสการและชื่นชมบูชาพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรา
กฏแก่ดาบนสวรรค์หรือไม่ การต่อต้านพระเจ้าซึ่งมีการให้คำนิยามในเวลานั้น
ไม่เป็นไปในวิถีทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากนัก เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่รู้ว่าพระฉายาของพระเจ้าเป็นอย่างไร หรือพระองค์ทรงพระราชกิจและตรัสอย่างไร
มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลยไม่ว่าอะไรก็ตาม
และเขาเชื่อในพระเจ้าอย่างคลุ้มคลើเพราะพระเจ้ายังไม่เคยปรากฏต่อมนุษย์ ดังนั้น
ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้เชื่อในพระเจ้าในจินตนาการของเขาอย่างไรก็ตาม

พระเจ้าก็ได้ทรงกล่าวโทษมนุษย์หรือทรงเรียกร้องจากเขามากเกินไปนัก
เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้โดยสิ้นเชิง
ครั้นพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และเสด็จมาทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์
ทุกคนมองเห็นพระองค์และได้สดับรับฟังพระวจนะของพระองค์
และทั้งหมดมองเห็นกิจการที่พระเจ้าทรงพระราชกิจจากภายในพระวรกายมนุษย์ของพระองค์ ณ ขณะนั้นเอง
มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทุกคนจึงปลาศนาการไป สำหรับผู้ที่เคยเห็นพระเจ้าซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์แล้วนั้น
พวกเขาจะไม่ถูกกล่าวโทษหากพวกเขาเต็มใจเชื่อฟังพระองค์
ในขณะที่พวกเขาซึ่งยืนด้านพระองค์อย่างมีจุดประสงค์จะถูกถือว่าเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้า
ผู้คนดังกล่าวคือศัตรูของพระคริสต์ เป็นศัตรูที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้า
พวกที่เก็บงำมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเอาไว้
แต่ยังคงพร้อมและเต็มใจจะเชื่อฟังพระองค์จะไม่ถูกกล่าวโทษ
พระเจ้าทรงกล่าวโทษมนุษย์ตามพื้นฐานของเจตนาและการกระทำของมนุษย์
ไม่ใช่เพราะความคิดและแนวคิดของเขา
หากพระองค์ทรงกล่าวโทษมนุษย์ตามพื้นฐานของความคิดและแนวคิดของเขา
เช่นนั้นแล้วจะไม่มีสักคนที่สามารถหนีพ้นจากพระหัตถ์อันพิโรธของพระองค์ไปได้
พวกที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์จะถูกลงโทษสำหรับความไม่เชื่อฟังของพวกเขา
จากการพิจารณาผู้คนเหล่านี้ที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้า
การต่อต้านของพวกเขาที่มีต้นกำเนิดมาจากข้อเท็จจริงว่าพวกเขาเก็บงำมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเอาไว้
ซึ่งนำพวกเขาไปสู่การทำการกระทำทั้งหลายอันขัดขวางต่อพระราชกิจของพระเจ้าตามมา
ผู้คนเหล่านี้เจตนาต้านทานและทำลายพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาไม่เพียงมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า
แต่พวกเขายังทำกิจกรรมทั้งหลายอันขัดขวางต่อพระราชกิจของพระองค์อีกเช่นกัน
และด้วยเหตุผลนี้ผู้คนประเภทนี้จะถูกกล่าวโทษ
บรรดาผู้ที่ไม่ได้ตั้งใจขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่ถูกกล่าวโทษว่าเป็นเหล่าคนบาป
เพราะพวกเขาสามารถเชื่อฟังได้อย่างเต็มใจและไม่ทำกิจกรรมทั้งหลายที่เป็นสาเหตุของการขัดขวางและการรบกวน
ผู้คนเช่นนี้จะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่างไรก็ตาม
เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเวลาหลายปี
หากพวกเขายังคงมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป
และยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
และหากไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์สักกี่ปี

พวกเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป
และยังคงไว้ความสามารถที่จะมารู้จักพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วต่อให้เขาไม่ทำกิจกรรมทั้งหลายอันเป็นการขัดขวาง
แต่หัวใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระเจ้า
และต่อให้มโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ไม่ได้กลับกลายให้เห็นชัดขึ้นมาก็ตาม
ผู้คนเช่นนี้ไม่มีประโยชน์อันใดเลยต่อพระราชกิจของพระเจ้า
พวกเขาไร้ความสามารถที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐเพื่อพระเจ้า หรือยื่นหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้
ผู้คนเช่นนี้ไม่เป็นประโยชน์อะไรและเป็นพวกโง่เง่าเบาปัญญา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาไร้ความสามารถทั้งสิ้นทั้งปวงในการละทิ้งมโนคติที่หลงผิดซึ่งพวกเขามีเกี่ยวกับพระองค์
เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงถูกกล่าวโทษ สามารถกล่าวได้ดังนี้ นั่นคือ
เป็นปกติที่ผู้เชื่อซึ่งมาใหม่จะยึดถือมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่รู้สิ่งใดเลยที่เกี่ยวกับพระองค์
แต่สำหรับผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้ามาหลายปีและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มามากมายแล้ว
คงจะไม่เป็นการปกติที่บุคคลเช่นนั้นยังคงยึดถือมโนคติที่หลงผิดอยู่ต่อไป
และคงจะยิ่งปกติน้อยลงไปอีกหากบุคคลเช่นนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลย เนื่องเพราะนี้ไม่ใช่สภาวะปกติ
พวกเขาจึงถูกกล่าวโทษ ผู้คนที่ผิดปกติเหล่านี้ล้วนเป็นขยะทั้งหมด พวกเขาคือพวกที่ต่อต้านพระเจ้ายิ่งที่สุด
และเป็นผู้ที่ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าโดยไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย
ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดจะถูกกำจัดสิ้นในท้ายที่สุด!

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่รู้จักพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 294

ใครก็ตามที่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระองค์
และใครก็ตามที่ได้มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว
แต่ยังไม่พยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยก็ยิ่งถือว่าเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าขึ้นไปอีก
มีบรรดาผู้ที่อ่านพระคัมภีร์ในคริสตจักรอันอลังการและสวดท่องพระคัมภีร์ตลอดทั้งวัน
แต่กระนั้นก็ไม่มีการสักคนท่ามกลางพวกเขาที่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่มีใครสักคนท่ามกลางพวกเขาที่สามารถรู้จักพระเจ้า
นับประสาอะไรที่คนหนึ่งคนใดท่ามกลางพวกเขาจะสามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดเป็นคนถ้อยไร้ค่า และแต่ละคนยื่นคำหว่าสั่งสอนพระเจ้า
พวกเขาตั้งใจต่อต้านพระเจ้าแม้ขณะที่พวกเขากำลังร้องประจำของพระองค์ พวกเขาอ้างความเชื่อในพระเจ้า
แต่ยังคงกินเนื้อหนังและดื่มโลหิตของมนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดคือเหล่ามารที่กลืนกินดวงจิตของมนุษย์
เหล่าปีศาจผู้เป็นหัวหน้าที่จงใจวางทางผู้ที่พยายามก้าวลงบนเส้นทางที่ถูกต้อง
และคือเครื่องสะดุดทั้งหลายที่คอยขัดขวางขัดขวางผู้ที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาอาจจะมี
“องค์ประกอบอันเพียบพร้อม” แต่ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า
คนเหล่านั้นมิใช่สิ่งอื่นใดนอกเสียจากศัตรูของพระคริสต์ที่นำผู้คนให้ยืนต้านพระเจ้า?
ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า พวกเขาคือมารที่มีชีวิตซึ่งทุ่มเททุกทิศเพื่อการกลืนกินดวงจิตของมนุษย์?
พวกเขาที่ยกย่องตนเองสูงส่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในหมู่มนุษย์
ในขณะที่ผู้ที่ถ่อมใจตนเองคือผู้ที่ได้รับเกียรติที่สุด และพวกที่คิดว่าตนรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า
และยิ่งไปกว่านั้น
สามารถกล่าวประกาศพระราชกิจของพระเจ้าต่อผู้อื่นอย่างเอิกเกริกเกรียวกราวแม้ในขณะที่พวกเขามองตรงมายัง
พระองค์—พวกนี้คือผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่สุดในหมู่มนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นปราศจากคำพยานของพระเจ้า โอหัง
และเต็มไปด้วยความทะนงตน บรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าน้อยเกินไป
ทั้งที่มีประสบการณ์จริงและมีความรู้ที่สัมพันธ์กับสถานการณ์จริงเกี่ยวกับพระองค์นั้น
คือผู้ที่พระองค์ทรงรักอย่างที่สุด มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคำพยานอย่างแท้จริง
และสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง
พวกที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
พวกที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าแต่ยังไม่ปฏิบัติตามความจริงคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
พวกที่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแต่ยังคัดค้านแก่นสารในพระวณะของพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
พวกที่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

มีจิตใจที่จะทำการกบฏคือผู้ต่อต้านพระเจ้า พวกที่คัดค้านพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า
และใครก็ตามที่ไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเป็นพยานต่อพระองค์คือผู้ต่อต้านพระเจ้า
ดังนั้นเราบรรดาพวกเจ้า นั่นคือ หากพวกเจ้ามีความเชื่อจริงๆ ว่าเจ้าสามารถเดินบนเส้นทางนี้ได้
เช่นนั้นแล้วจงเดินตามเส้นทางนี้ต่อไป แต่หากพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะละเว้นจากการต่อต้านพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าควรเดินออกห่างก่อนที่จะสายเกินไปยอมเป็นการดีที่สุด มิฉะนั้นแล้ว
โอกาสที่สิ่งทั้งหลายจะออกมาเลวร้ายสำหรับเจ้านั้นพุ่งสูงสุดแล้ว
เพราะธรรมชาติของพวกเจ้านั้นก็แค่เสื่อมทรามเกินไป
เจ้าไม่มีสักเลี้ยวกระพิกของความจงรักภักดีหรือการเชื่อฟัง
หรือหัวใจสักดวงที่กระหายความชอบธรรมและความจริง หรือความรักเพื่อพระเจ้า
อาจกล่าวได้ว่าสภาพการณ์ของพวกเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือความยุ่งเหยิงเต็มที
เจ้าไม่สามารถทำตามสิ่งที่เจ้าควรทำตาม และไร้ความสามารถที่จะพูดสิ่งที่ควรพูด สิ่งที่เจ้าควรนำมาปฏิบัติ
เจ้าก็ล้มเหลวที่จะนำมาปฏิบัติ และหน้าที่การงานที่เจ้าควรทำให้ลุล่วง เจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะทำงานลุล่วงได้
เจ้าไม่มีความจงรักภักดี มโนธรรม การเชื่อฟัง หรือปณิธานที่เจ้าควรมี
เจ้าไม่ได้สืบทอดความทุกข์ที่เจ้าสมควรต้องสืบทอด และเจ้าไม่มีความเชื่อที่เจ้าควรมี ง่ายเลยทีเดียวก็คือ
พวกเจ้าไร้ซึ่งคุณธรรมอันใดโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ พวกเจ้าไม่อับอายหรือเกรงในการที่จะใช้ชีวิตต่อไป?
ให้เราซักชวนพวกเจ้าว่าเจ้าควรปิดตาของเจ้าอยู่ในการพักผ่อนชั่วฉับวันครั้งจะดีเสียกว่า
ด้วยผลจากการนั้นพระเจ้าจะได้ไม่ทรงกังวลในเรื่องของพวกเจ้าและไม่ทรงทุกข์เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า
พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า และก็ยังไม่วางพระทัยของพระองค์ เจ้ากินและดื่มพระวจานะของพระเจ้า
และก็ยังไร้ความสามารถที่จะคงเส้นคงวาไปตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์ได้ เจ้าเชื่อในพระเจ้า
และก็ยังไม่รู้จักพระองค์ และเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากเป้าหมายที่จะเพียรพยายามค้นคว้า
ปราศจากคุณค่าใดๆ ปราศจากความหมายใดๆ เจ้าใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และยังไม่มโนธรรม
ความสัตย์สุจริต หรือความน่าเชื่อถือเลยแม้ในระดับเบาบางที่สุด—
พวกเจ้ายังสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่หลอกลวงพระองค์ ที่มากไปกว่านั้น
เจ้าเอาเงินของพระเจ้าไปและกินของถวายที่มีผู้ทำให้พระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว
เจ้าก็ยังคงล้มเหลวที่จะแสดงความคำนึงแม้เพียงแผ่วบางที่สุดต่อความรู้สึกของพระเจ้าหรือมโนธรรมที่เลื่อนวาง
ที่สุดต่อพระองค์ เจ้าไม่สามารถทำสำเร็จได้แม้แต่ข้อเรียกร้องอันสัพเพเหระที่สุดของพระเจ้า
พวกเจ้ายังคงสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? การกินอาหารที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า
และหาใจรับออกซิเจนที่พระองค์ประทานให้เจ้า และชื่นชมพระคุณของพระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว
เจ้าก็ยังไม่มีความรู้แม้เพียงแผ่วแผ่วที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย ในทางกลับกัน

เจ้าได้กลายเป็นผู้ไม่มีประโยชน์อันใดซึ่งต่อต้านพระเจ้า นั่นไม่ทำให้เจ้าเป็นสัตว์ร้ายที่ต่ำยิ่งกว่าสุนัขหรือ? ท่ามกลางบรรดาสัตว์ มีสัตว์ใดบ้างที่มุ่งร้ายไปกว่าพวกเจ้า?

ศิษยาภิบาลและผู้สูงอายุซึ่งยืนบนแท่นเทศน์สูงสอนผู้อื่นคือผู้ต่อต้านพระเจ้าและเป็นพันธมิตรของซาตาน พวกเจ้าที่ไม่ยืนอยู่บนแท่นเทศน์สูงสอนผู้อื่นจะไม่ใช่ผู้ต่อต้านพระเจ้ายิ่งกว่าหรือ?

พวกเจ้าไม่ได้รวมหัวกันกับซาตานเสียยิ่งกว่าพวกเขาหรือ?

บรรดาพวกที่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

ย่อมไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรให้สอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า

เป็นไปได้ที่ผู้ซึ่งเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์จะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนให้สอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร พระราชกิจของพระองค์ไม่มีทางผิดพลาด

แต่การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ต่างหากที่มีข้อดี บรรดาคนเลื่อมที่ตั้งใจต่อต้านพระเจ้าเหล่านั้น

ไม่ยิ่งส่อลางร้ายและมุ่งร้ายกว่าศิษยาภิบาลและผู้สูงอายุเหล่านั้นหรือ?

ผู้คนมากมายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า

แต่ในหมู่พวกเขาก็ยังมีวิธีการแตกต่างมากมายที่พวกเขาใช้ต่อต้านพระเจ้าอีกเช่นกัน

ดังที่มีผู้เชื่ออยู่ในทุกลักษณะ ดังนั้นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้าก็มีอยู่ในทุกลักษณะด้วยเช่นกัน

และแต่ละลักษณะไม่มีความเหมือนกัน

ในบรรดาคนเหล่านั้นซึ่งล้มเหลวในการที่จะระลึกได้อย่างชัดเจนถึงจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

ไม่มีใครสักคนที่สามารถรับการช่วยให้รอดได้ ไม่ว่ามนุษย์อาจเคยต่อต้านพระเจ้าอย่างไรไปแล้วในอดีต

เมื่อมนุษย์มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

และทุ่มเทอุทิศความพยายามของเขาเพื่อให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย

พระเจ้าจะทรงลบล้างบาปก่อนหน้านี้ทั้งหมดของเขาจนสะอาด

ตราบเท่าที่มนุษย์แสวงหาความจริงและปฏิบัติไปตามความจริง พระเจ้าจะไม่ทรงจดจำสิ่งที่เขาได้เคยทำ

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงตัดสินมนุษย์ตามพื้นฐานของการปฏิบัติไปตามความจริงของเขา

นี่คือความชอบธรรมของพระเจ้า ก่อนมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าหรือได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

ไม่ว่ามนุษย์ปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ทรงจดจำ ใด ๆ ก็ดี

ทันทีที่มนุษย์ได้เห็นพระเจ้าและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระเจ้าจะทรงบันทึกความประพฤติและการกระทำทั้งหมดของมนุษย์ลงใน “บันทึกรายปี”

เนื่องเพราะมนุษย์ได้เคยเห็นพระเจ้าและเคยใช้ชีวิตท่ามกลางพระราชกิจของพระองค์แล้ว

ครั้นมนุษย์ได้มองเห็นอย่างแท้จริงในสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

ครั้นเขาได้มองเห็นอำนาจสูงสุดของพระองค์ และครั้นเขาได้มารู้พระราชกิจของพระองค์อย่างแท้จริง

และยิ่งไปกว่านั้น เมื่ออุปนิสัยเดิมของมนุษย์ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป
เมื่อนั้นมนุษย์จะละทิ้งอุปนิสัยกบฏที่ต่อต้านพระเจ้าของตนไปแล้วอย่างสมบูรณ์
สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนเคยต่อต้านพระเจ้าในบางเวลา และทุกคนเคยกบฏต่อพระเจ้าในบางเวลา อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี
หากเจ้าเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
และจากจุดนี้ทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าด้วยความจงรักภักดีของเจ้า ปฏิบัติไปตามความจริงที่เจ้าควรทำ
ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าเช่นที่เจ้าควรทำ และรักษากฎข้อบังคับทั้งหลายที่เจ้าควรทำ
เช่นนั้นแล้วเจ้าคือผู้ที่เต็มใจจะทิ้งความกบฏของเจ้าเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
และเป็นผู้ที่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
หากเจ้าปฏิเสธอย่างดื้อรั้นที่จะมองเห็นความผิดพลาดของเจ้าและไม่มีเจตนาที่จะกลับใจด้วยตัวเจ้าเอง
หากเจ้ายืนกรานในการกระทำอันกบฏของเจ้าและปราศจากเจตนาแม้เพียงน้อยที่สุดที่จะร่วมมือกับพระเจ้าและก
ะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
เช่นนั้นแล้วคนที่กระด้างและเกินเยียวยาแก่ใจเช่นนั้นจะต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน
และจะไม่มีวันเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแน่นอน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
เจ้าก็คือศัตรูของพระเจ้าในวันนี้ และพรุ่งนี้เจ้าจะเป็นศัตรูของพระเจ้าเช่นกัน และดังนั้น
เจ้าจะยังคงเป็นศัตรูของพระเจ้าในวันถัดไปอีกด้วย เจ้าจะเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าและศัตรูของพระเจ้าไปตลอดกาล
ในกรณีเช่นนั้นแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าจะประทานอภัยโทษให้เจ้า?
การต่อต้านพระเจ้านั้นอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ แต่มนุษย์ต้องไม่จงใจแสวงหา “ความลับ”
ของการต่อต้านพระเจ้าเพียงเพราะการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเขานั้นเป็นงานชิ้นที่ยากเกินกว่าจะทำได้สำเร็จได้
หากเป็นกรณีนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าควรเดินจากไปก่อนที่จะสายเสียดีกว่า
เพื่อให้การติสอนของเจ้าในอนาคตจะไม่กลายเป็นรุนแรงมากไปกว่านี้
และเพื่อว่าธรรมชาติอันใจโหดของเจ้าจะไม่ปะทุออกมาและกลายเป็นไม่สามารถควบคุมได้
จนกว่าร่างกายทางเนื้อหนังของเจ้าจะถูกพระเจ้าสะบัดลงในที่สุด เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อจะรับพระพร
แต่หากในที่สุดมีเพียงโทษร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า นั่นจะไม่ใช่ว่าความอภัยหรือ? เรารับร่ำพวกเจ้า
เจ้าควรวางแผนอันอีกสักอย่างจะดีกว่า สิ่งใดที่เจ้าสามารถทำได้ก็ควรจะดีกว่าการเชื่อในพระเจ้า
แน่นอนว่ามันคงมิได้มีเพียงเส้นทางนี้เส้นทางเดียว
เจ้าจะไม่มีชีวิตรอดต่อไปหรือหากเจ้าไม่แสวงหาความจริง?
เหตุใดเจ้าจึงต้องหมางใจกับพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้เล่า?

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่รู้จักพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 295

เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางมนุษย์ ซึ่งในระหว่างเวลานั้นเราได้แสดงวณะไปมากมายด้วยเช่นกัน
วณะเหล่านี้ล้วนเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์และแสดงออกเพื่อที่มนุษย์อาจกลายเป็นเข้ากันได้กับเร
าอย่างใดก็ตาม เราได้รับผู้คนมาเพียงไม่กี่คนบนแผ่นดินโลกที่เข้ากันได้กับเรา
และดังนั้นเราจึงกล่าวเลยว่ามนุษย์ไม่ได้มองเห็นคุณค่าของวณะของเรา—
มันเป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา ในหนทางนี้
งานที่เราทำจึงไม่ได้เป็นเพียงเพื่อให้มนุษย์สามารถนมัสการเราได้
ที่สำคัญกว่านั้นคือเป็นไปเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้ากันได้กับเรา
มนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและมีชีวิตในกับดักของซาตาน ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตในเนื้อหนัง
มีชีวิตในความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวและไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา
มีพวกที่บอกว่าพวกเขาเข้ากันได้กับเรา แต่ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดคนมีสสารรูปเคารพที่คลุมเครือ
แม้ว่าพวกเขาจะยอมรับว่านามของเราบริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ย้ายไปในเส้นทางที่ไปตรงกันข้ามกับเรา
และคำพูดของพวกเขาเต็มไปด้วยความโอหังและความมั่นใจในตนเอง นี่เป็นเพราะว่าโดยรากลึกแล้ว
พวกเขาทั้งหมดต่อต้านเราและเข้ากันได้กับเราไม่ได้กับเรา ทุกวันพวกเขาแสวงหาร่องรอยต่างๆ
ของเราในพระคัมภีร์และใช้การลุ่มลึ้นหาบทตอนที่ “เหมาะสม”
ซึ่งพวกเขาอ่านอย่างไม่รู้จบและท่องจำเหมือนคัมภีร์ทั้งหลาย
พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะเข้ากันได้กับเราหรืออะไรคือความหมายของการต่อต้านเรา
พวกเขาแค่อ่านคัมภีร์ทั้งหลายไปอย่างมีดบอด ภายในพระคัมภีร์นั้น
พวกเขาก็กังพระเจ้าของผู้คลุมเครือซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้
และนำมันออกไปชมดูในเวลาว่างของพวกเขา
พวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของเราภายในขอบเขตของพระคัมภีร์เท่านั้นและพวกเขาก็ถือว่าเราเทียบเท่าพระคัมภีร์
กล่าวคือไม่มีพระคัมภีร์ไม่มีเราและไม่มีเราไม่มีพระคัมภีร์
พวกเขาไม่ใส่ใจต่อการดำรงอยู่หรือการกระทำของเรา
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับอุทิศการให้ความสนใจอย่างที่สุดและเป็นพิเศษให้กับทุกๆ คำในคัมภีร์
ผู้คนอีกมากมายกว่านั้นถึงกับเชื่อว่าเราไม่ควรทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจะทำวันแต่จะถูกบอกไว้ล่วงหน้าโด
ยคัมภีร์ พวกเขาให้ความสำคัญกับคัมภีร์มากเกินไป
อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของวณะและการแสดงออกต่างๆ
มากเกินไปจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาจะใช้ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มาวัดทุกคำที่เราพูดและเพื่อกล่าวโทษเรา
สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่หนทางแห่งการเข้ากันได้กับเราหรือหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

แต่เป็นหนทางแห่งการเข้ากันได้กับวาระของพระคัมภีร์และพวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไม่
ใช้งานของเราโดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พงศ์พันธุ์ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ของพวกฟาริสีหรือหรือ?

พวกฟาริสีชาวยิวใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกล่าวโทษพระเยซู

พวกเขาไม่ได้แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเยซูในเวลานั้น

แต่ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างขยันขันแข็งตามตัวอักษร จนถึงขอบข่ายที่—

หลังจากได้ตั้งข้อหาพระองค์ว่าไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมและไม่ใช่พระเมสสิยาห์—

พวกเขาก็ได้ตอกตรึงพระเยซูผู้ไร้ความผิดเข้ากับกางเขนในท้ายที่สุด อะไรหรือคือแก่นแท้ของพวกเขา?

มิใช่การที่พวกเขาไม่ได้แสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริงหรือหรือ? พวกเขาหมกมุ่นกับทุกๆ

คำในคัมภีร์ในขณะที่ไม่ได้ใส่ใจทั้งต่อเจตจำนงของเราและต่อขั้นตอนและวิธีการทำงานของเรา

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่แสวงหาความจริง แต่เป็นผู้คนที่เกาะติดอย่างตายตัวอยู่กับวาระ

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่เป็นผู้คนที่เชื่อในพระคัมภีร์ โดยแก่นแท้แล้ว

พวกเขาคือสุนัขเฝ้าพระคัมภีร์ เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์นานาของพระคัมภีร์

เพื่อคำจูนความทรงเกียรติของพระคัมภีร์และเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของพระคัมภีร์

พวกเขาดึงกับตอกตรึงพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปรานีไว้กับกางเขน

พวกเขาทำสิ่งนี้ก็แค่เพื่อประโยชน์แห่งการป้องกันพระคัมภีร์เท่านั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการธำรงสถานะของ
ทุกๆ คำในพระคัมภีร์ไว้ในหัวใจของผู้คน

ดังนั้นพวกเขาก็พอใจที่จะเลือกละทิ้งอนาคตของพวกเขาและเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อกกล่าวโทษพระเยซูผู้ไม่
ทรงปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์จนถึงแก่ความตาย พวกเขาทั้งหมดไม่ได้เป็นข้าของทุกๆ

คำในคัมภีร์หรือหรือ?

แล้วผู้คนในทุกวันนี้เล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยความจริง

แต่พวกเขากลับเลือกขับไล่พระองค์ออกไปจากพิภพนี้

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระคุณ

พวกเขากลับเลือกปฏิเสธการมาของความจริงอย่างสิ้นเชิงเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของพระคัมภีร์

และพวกเขากลับเลือกตอกตรึงพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังไว้กับกางเขนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจในการดำรง
อยู่นิรันดร์กาลของพระคัมภีร์

มนุษย์สามารถได้รับความรอดของเราได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจของเขาช่างมั่งร้ายและธรรมชาติของเขาเป็นปรปักษ์
ต่อเรายังนัก เรามีชีวิตท่ามกลางมนุษย์ แต่มนุษย์ก็มิรู้ถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราฉายความสว่างของเราไปบนมนุษย์ เขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันเลยแม้แต่น้อยถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราปลดปล่อยความพิโรธของเราใส่มนุษย์

เขาก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเราด้วยความกร้าวแกร่งที่มากขึ้นไปอีก
มนุษย์ค้นคว้าความเข้ากันได้กับวณะและความเข้ากันได้กับพระคัมภีร์
แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวมาอยู่เบื้องหน้าเราเพื่อแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง
มนุษย์มองขึ้นมาหาเราในสวรรค์และอุทิศความกังวลสนใจเป็นพิเศษให้กับการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์
แต่ไม่มีใครเลยที่เป็นห่วงเราในเนื้อหนัง
เพราะเราที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้นมีนัยสำคัญน้อยเกินไปแก่นั่นเอง
พวกที่แสวงหาความเข้ากันได้กับวณะในพระคัมภีร์เท่านั้นและผู้ที่แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือ
เท่านั้นเป็นภาพที่น่าสังเวชต่อสายตารานัก
นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือวณะที่ตายแล้วกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งสามารถมอบสมบัติล้ำค่าเกิน
บรรยายให้พวกเขาได้
สิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือพระเจ้าองค์หนึ่งที่จะวางพระองค์เองไว้ในการควบคุมของมนุษย์—
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีตัวตน เช่นนั้นแล้ว ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรจากเราเล่า?
มนุษย์นั้นด้อยค่าเกินไปจริงๆ สำหรับวณะ พวกที่ต่อต้านเรา ผู้ที่เรียกร้องอย่างไร้จัดจำกัดจากเรา
ผู้ที่ไม่มีความรักในความจริง ผู้ที่กบฏต่อเรา—พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับเราได้อย่างไรกัน?
พวกที่ต่อต้านเราคือพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเรา นี่ก็เป็นกรณีเดียวกันกับในหมู่พวกที่ไม่รักความจริง
พวกที่กบฏต่อเรานั้นยิ่งต่อต้านเราและเข้ากันไม่ได้กับเราเสียยิ่งกว่า
เราส่งพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเราทั้งหมดไปสู่มือของมารร้ายและเรายกพวกเขาไว้กับความเสื่อมทรามของมารร้าย
ให้พวกเขามีอิสระเต็มที่ในการเปิดเผยความมุ่งร้ายของพวกเขาละทำยที่สุด
ก็ส่งมอบพวกเขาให้มารร้ายได้สาวปาม เราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดนมัสนั้นเรา
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดที่เชื่อในเรา
ทั้งหมดที่น่าเป็นห่วงสำหรับเราคือมีคนมากเท่าใดที่เข้ากันได้กับเรา
นั่นเป็นเพราะทุกคนที่เข้ากันไม่ได้กับเราเป็นพวกมารร้ายที่ทรยศเรา
พวกเขาเป็นศัตรูของเราและเราจะไม่วางบรรดาศัตรูของเรา “ขึ้นแท่น” ในบ้านของเรา
บรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับเราจะรับใช้เราไปตลอดกาลในบ้านของเราและพวกที่ต่อต้านเราจะต้องทนทุกข์ไปตลอด
กาลกับการลงโทษของเรา
พวกที่ใส่ใจเพียงวณะของพระคัมภีร์เท่านั้นและไม่กังวลต่อทั้งความจริงและการแสวงหารอยเท้าของเรา—
พวกเขาต่อต้านเราเพราะพวกเขากำหนดเราตามพระคัมภีร์
กักขังเราไว้ภายในพระคัมภีร์และดังนั้นจึงเป็นการหมิ่นประมาทเราจนถึงขีดสุด
ผู้คนเช่นนี้สามารถมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ให้ความสนใจต่อกิจการของเราหรือเจตจำนงของเราหรือความจริง

แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับวณะทั้งหลายแทน—วณะที่ทำให้ตาย ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเข้ากันกับเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 296

หลังจากความจริงเกี่ยวกับการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้มีขึ้น มนุษย์เชื่อกันเช่นนี้ว่า
ในฟ้าสวรรค์นั้นมีมิใช่เพียงพระบิดา แต่ยังมีพระบุตรด้วย และมีแม่กระทั่งพระวิญญาณ
นี่คือมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมที่มนุษย์ยึดถือ ว่ามีพระเจ้าดังเช่นที่กล่าวนี้อยู่ในฟ้าสวรรค์ กล่าวคือ
พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ซึ่งทรงเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
มวลมนุษย์ทั้งปวงมีมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์หนึ่ง
แต่ทรงประกอบด้วยสามพระภาค
สิ่งที่พวกเหล่านั้นทั้งหมดยึดมั่นกันอย่างหนักในมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมเข้าใจว่าเป็นพระบิดา พระบุตร
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเพียงสามพระภาคเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้นเท่านั้นที่เป็นทั้งหมดของพระเจ้า
หากปราศจากพระบิดาผู้บริสุทธิ์แล้ว พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ เช่นเดียวกันนั้น
พระเจ้าคงจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ด้วยเช่นกันหากปราศจากพระบุตรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่า
ทั้งพระบิดาแต่เพียงพระองค์เดียวหรือพระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวไม่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าได้
มีเพียงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยกันเท่านั้นที่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เองได้
บัดนี้ ผู้เชื่อทางศาสนาทั้งหมด และแม้กระทั่งผู้ติดตามแต่ละคนท่ามกลางพวกเขา ก็ยึดถือความเชื่อนี้ กระนั้น
สำหรับเรื่องที่ว่าความเชื่อนี้จะถูกต้องหรือไม่นั้น ไม่มีใครสามารถอธิบายได้
เพราะพวกเขายืนอยู่ในหมอกแห่งความสับสนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของพระเจ้าพระองค์เองอยู่เสมอ
ถึงแม้ว่าเหล่านั้นจะเป็นมโนคติอันหลงผิด พวกเขาก็ไม่รู้ว่ามีถูกหรือผิด
เพราะพวกเขาก็ได้กลายเป็นคิดเชื่อย่างหนักด้วยมโนคติอันหลงผิดทางศาสนามากเกินไป
พวกเขายอมรับมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทางศาสนาเหล่านั้นอย่างลึกซึ้งเกินไปแล้ว
และพิษนี้ได้ซึมลึกเกินไปภายในตัวพวกเขา ดังนั้น ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน
พวกเขาก็ได้ยอมจำนนกับอิทธิพลที่เป็นอันตรายนี้ เพราะพระเจ้าตรีเอกภาพนั้นเพียงแค่มิได้อยู่จริง กล่าวคือ
ตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแค่มิได้อยู่จริง
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมของมนุษย์ และเป็นการเชื่อผิดๆ ของมนุษย์
ตลอดหลายศตวรรษมานี้ มนุษย์เชื่อในตรีเอกานุภาพนี้มาตลอด
ซึ่งเกิดขึ้นโดยมโนคติอันหลงผิดในใจของมนุษย์ มนุษย์ก็รู้เรื่องขึ้นมา และมนุษย์ก็ไม่เคยเห็นมาก่อน
ตลอดหลายปีเหล่านั้น ได้มีคนสำคัญฝ่ายวิญญาณมากมายหลายคนผู้ซึ่งได้อธิบาย “ความหมายที่แท้จริง”
ของตรีเอกานุภาพ
แต่คำอธิบายเหล่านั้นเกี่ยวกับพระเจ้าตรีเอกภาพว่าเป็นสามพระองค์ในร่างเดียวกันชัดเจนนั้นเป็นคำอธิบาย

ที่คลุมเครือและไม่ชัดเจน และผู้คนล้วนงุนงงสับสนเกี่ยวกับ “โครงสร้าง” ของพระเจ้า
ไม่มีมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดเลยมีความสามารถในการให้คำอธิบายที่ละเอียดครบถ้วนเลย
คำอธิบายส่วนใหญ่ผ่านการรวบรวมในแง่ของการให้เหตุผลและทางทฤษฎี
แต่ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่มีความเข้าใจที่ชัดเจนอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความหมายของมัน
นี่เป็นเพราะตรีเอกานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ยึดถืออยู่ในหัวใจนั้นเพียงแค่มิได้อยู่จริง
เพราะไม่มีผู้ใดเคยเห็นรูปทรงโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าเลย
อีกทั้งไม่เคยมีผู้ใดโชคดีพอที่จะได้ขึ้นไปเยี่ยมเยือนยังที่พำนักของพระเจ้าเพื่อที่จะได้ตรวจสอบดูว่ามีสิ่งของใด
บ้างปรากฏอยู่ในพระราชฐานที่พระเจ้าทรงประทับอยู่
เพื่อกำหนดพิจารณาว่าแท้ที่จริงแล้วมีกี่หมื่นหรือกี่ร้อยล้านชั่วคนที่อยู่ใน “พระนิเวศของพระเจ้า”
หรือเพื่อจะลึกลงไปถึงพระภาคที่ประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างในเนื้อแท้ของพระเจ้า
สิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบเป็นหลักก็คือการนี้ นั่นก็คือ บุคของพระบิดาและพระบุตร
รวมถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ การทรงปรากฏตามลำดับของแต่ละพระองค์ และโดยแน่แท้แล้วนั้น
การที่พวกพระองค์ทรงแยกจากกันเป็นอย่างไร และการที่พวกพระองค์ทรงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันเป็นอย่างไร
น่าเสียดายที่ในหลายปีที่ผ่านมาทั้งหมดนี้
ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่สามารถกำหนดพิจารณาความจริงของเรื่องเหล่านี้ได้ พวกเขาทั้งหมดเพียงแค่คาดเดา
เพราะไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่ได้เคยขึ้นไปเยี่ยมเยือนยังฟ้าสวรรค์และกลับมาพร้อมกับ “รายงานการเจาะลึก”
สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวงเพื่อรายงานเกี่ยวกับความจริงของเรื่องนี้แก่บรรดาผู้เชื่อทางศาสนาทั้งหมดที่มีศรัทธาแ
รงกล้าและอุทิศตนที่กังวลเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ
แน่นอนว่าไม่สามารถกำหนดมนุษย์ได้สำหรับการก่อให้เกิดมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายเช่นนี้
เพราะเหตุใดพระยาห์เวห์พระบิดาจึงมิได้ทรงให้พระเยซูพระบุตรร่วมอยู่กับพระองค์ด้วยเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ท
รงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา? หากในปฐมกาลนั้นทั้งหมดได้ดำเนินการไปโดยพระนามของพระยาห์เวห์
ก็คงจะเป็นการดีกว่านี้ หากต้องมีการดำเนิน ก็ขอให้ดำเนินไปที่การปลดปล่อยช่วงขณะของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ผู้ซึ่งมิได้ทรงเรียกพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ในเวลาแห่งการทรงสร้าง
แต่กลับทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์แต่เพียงพระองค์เดียวมากกว่า
หากพวกพระองค์ได้ทรงพระราชกิจโดยพร้อมเพียงกันทั้งหมด เช่นนั้นแล้ว
พวกพระองค์จะไม่ทรงกลายเป็นหนึ่งเดียวกันไปหรือ? หากตั้งแต่การเริ่มต้นจนถึงจบ
จะมีเพียงพระนามของพระยาห์เวห์เท่านั้น และไม่มีพระนามของพระเยซูจากยุคพระคุณ
หรือหากในขณะนั้นพระองค์ยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงได้รับการละเว้นความทุกข์จากการแบ่งแยกนี้โดยมวลมนุษย์หรือ? แน่นอนว่า

ไม่สามารถดำเนินพระยาห์வேห์สำหรับทั้งหมดนี้ได้ หากต้องมีการดำเนิน ก็ขอให้ดำเนินไปที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายพันปีโดยพระนามของพระยาห์வேห์
ของพระเยซู และแม้กระทั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

โดยสร้างความมั่นคงและสับสนให้แก่มนุษย์จนถึงขั้นที่มนุษย์ไม่สามารถรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าพระเจ้าคือพระองค์ใด
หากพระวิญญาณบริสุทธิ์พระองค์เองได้ทรงพระราชกิจโดยปราศากรูปทรงหรือพระฉายา และยิ่งไปกว่านั้น
โดยปราศจากพระนามดังเช่นพระเยซู และมนุษย์ไม่สามารถทั้งสัมผัสหรือมองเห็นพระองค์ได้
มีเพียงการได้ยินเสียงทั้งหลายของฟ้าร้องเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจประเภทนี้จะไม่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์มากกว่าหรือ? ดังนั้น
บัดนี้จะสามารถทำอะไรได้เล่า?

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ได้สุ่มรวมกันจนสูงดังภูเขาและกว้างดังทะเล
ถึงขนาดที่พระเจ้าในยุคปัจจุบันก็ไม่ทรงสามารถทนทานกับมโนคติอันหลงผิดเหล่านั้น ได้อีกต่อไปและอับจนหน
ทางโดยสิ้นเชิง ในอดีตเมื่อครั้งที่มีเพียงพระยาห์வேห์ พระเยซู

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ระหว่างพวกพระองค์เท่านั้น มนุษย์ก็อับจนหนทางที่จะรับมือได้อยู่แล้ว
และบัดนี้มีการเพิ่มเข้ามาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ผู้ซึ่งกล่าวกันไปอีกว่าทรงเป็นพระภาคหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ผู้ใดเล่าจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด
และในพระองค์ใดจากตรีเอกภาพที่พระองค์ได้ทรงผสมรวมอยู่ด้วยหรือซ่อนเร้นอยู่ภายในมาเป็นเวลาที่ปีแล้ว
ว? มนุษย์สามารถแบกรับการนี้ได้หรือไม่?

พระเจ้าตรีเอกภาพแต่เพียงพระองค์เดียวก็ทำให้มนุษย์ต้องใช้เวลาชั่วชีวิตเพื่ออธิบายแล้ว แต่บัดนี้มี
“พระเจ้าหนึ่งเดียวในสี่พระองค์” การนี้จะสามารถอธิบายได้อย่างไร? เจ้าสามารถอธิบายการนี้ได้หรือไม่?
พี่น้องชายหญิงทั้งหลาย! พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าเช่นนี้มาจนกระทั่งถึงวันนี้อย่างไร? เรานับถือพวกเจ้าจริงๆ
พระเจ้าตรีเอกภาพก็หนักพออยู่แล้ว

พวกเจ้าสามารถมีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนเช่นนั้นในพระเจ้าหนึ่งเดียวในสี่พระองค์นี้ต่อไปได้อย่างไร?
พวกเจ้าได้รับการเร่งเร้าให้ออกไป แต่ทว่าพวกเจ้าปฏิเสธ ช่างเหลือเชื่อนัก! พวกเจ้าช่างน่าทึ่งจริงๆ!
บุคคลหนึ่งสามารถไปไกลถึงขนาดที่เชื่อในพระเจ้าสี่พระภาคได้และไม่เข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างแท้จริง
พวกเจ้าไม่คิดว่าเป็นปาฏิหาริย์หรือหรือ?

เราไม่สามารถบอกได้ว่าพวกเจ้าสามารถทำงานที่เป็นปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้! เราขอบอกพวกเจ้าว่า
ในความจริงนั้น พระเจ้าตรีเอกภาพไม่มีอยู่จริงไม่ว่าที่ไหนในจักรวาลนี้

พระเจ้าไม่ทรงมีพระบิดาและไม่ทรงมีพระบุตร
และนับประสาอะไรที่จะมีมโนทัศน์ว่าพระบิดาและพระบุตรทรงใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์ร่วมกันเพื่อเป็นเครื่อง

มือ ทั้งหมดนี้เป็นการเข้าใจผิดยิ่งใหญ่ที่สุดและเพียงแค่มืออยู่จริงในโลกนี้!

แต่ทว่าแม้กระทั่งการเข้าใจผิดเช่นนั้นก็มีต้นกำเนิดของมันและไม่ใช่ว่าปราศจากพื้นฐานโดยสิ้นเชิง

เพราะจิตใจของพวกเขามีอะไรที่เรียบง่ายเพียงนั้น และความคิดของพวกเขาก็มีอะไรปราศจากเหตุผล

ในทางตรงกันข้าม ทั้งความคิดและจิตใจของพวกเขานั้นเหมาะสมและชาญฉลาดมากทีเดียว

มากจนถึงขั้นที่ไม่อาจมีสิ่งใดสามารถผ่านเข้าไปในพวกมันได้แม้กระทั่งชาตาคณาค

ความน่าเสียดายก็คือว่าความคิดเหล่านี้ล้วนเป็นการเข้าใจผิดและเพียงแค่มืออยู่จริง!

พวกเขาก็ไม่ได้มองเห็นความจริงที่แท้จริงเลย พวกเขากำลังทำการคาดเดาและจินตนาการเท่านั้น

จากนั้นก็สร้างมันทั้งหมดขึ้นมาเป็นเรื่องราวหนึ่งเพื่อให้ได้รับความเชื่อใจของคนอื่นอย่างหลอกลวงและเพื่อให้

ได้รับอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่โง่เขลาที่สุดเหล่านั้นซึ่งไม่มีเขาวัวปัญญาและเหตุผล เพื่อที่พวกเขาจะเชื่อใน

“คำสอนที่เชียวชาญ” อันยิ่งใหญ่และเป็นທີ່เลื่องลือของพวกเขาก็ การนี้เป็นความจริงหรือไม่?

นี่คือหนทางแห่งชีวิตที่มนุษย์ควรได้รับหรือไม่? ทั้งหมดนั้นช่างไร้สาระ! ไม่มีถ้อยคำที่เหมาะสมสักคำเดียว!

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระเจ้าได้ทรงถูกพวกเขาส่งออกมากในลักษณะนี้ โดยถูกแบ่งให้บางลงเรื่อยๆ

ในแต่ละชั่วคน จนถึงขนาดที่พระเจ้าหนึ่งเดียวได้ถูกแบ่งออกเป็นพระเจ้าสามพระภาคอย่างเปิดเผย

และบัดนี้มันเพียงเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะรวมพระเจ้าให้เป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

เพราะพวกเขาก็ได้แบ่งพระองค์ออกอย่างละเอียดเกินไปแล้ว!

หากไม่ใช่เพราะงานจับพลัดของเราก่อนที่มันจะสายเกินไป

ก็คงยากที่จะกล่าวว่าพวกเขาก็ยังคงดำเนินในหนทางนี้อย่างโจ่งแจ้งต่อไปอีกนานเพียงใด!

ในการแบ่งพระเจ้าในลักษณะนี้ต่อไปนั้น พระองค์ก็จะยังคงทรงสามารถเป็นพระเจ้าของพวกเขาได้อย่างไร?

พวกเขาก็ยังคงจำพระเจ้าได้อยู่หรือไม่?

พวกเขาก็ยังคงยอมรับพระองค์ว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกเขาและกลับมาหาพระองค์อยู่หรือไม่?

หากเรามาดึงล่าช้ากว่านี้สักนิด มันมีแนวโน้มที่พวกเขาก็จะได้ส่ง “พระบิดาและพระบุตร”

คือพระยาห์เวห์และพระเยซู กลับไปยังอิสราเอล

และอ้างว่าพวกเขาก็เป็นพระภาคหนึ่งของพระเจ้าด้วยตัวพวกเขาเองไปเสียแล้ว โชคดีที่บัดนี้เป็นยุคสุดท้าย

ในที่สุดวันนี้ที่เรารอคอยมานานได้มาถึงแล้ว

และมีเพียงหลังจากเราได้ดำเนินงานช่วงระยะนี้ด้วยมือของเราเองเท่านั้น

การแบ่งพระเจ้าพระองค์เองของพวกเขาจึงจะได้ยุติลง หากไม่ใช่เพราะการนี้

พวกเขาก็คงจะได้บานปลายออกไป

กระทั่งวางชาตาคณาคทั้งหมดท่ามกลางพวกเขาก็ไว้บนโต๊ะของพวกเขาก็เพื่อนมัสการไปแล้ว นี่ก็ขั้นเชิงของพวกเขา!

นี่คือวิธีการในการแบ่งพระเจ้าของพวกเขา! บัดนี้พวกเขาก็จะทำเช่นนั้นต่อไปหรือไม่? เราขอถามพวกเขากว่า

มีพระเจ้าองค์? พระเจ้าองค์ใดที่จะนำความรอดมาให้พวกเจ้า?

ที่พวกเจ้าอธิษฐานอยู่เสมอ นั่นคืออธิษฐานต่อพระเจ้าองค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง หรือองค์ที่สาม?

องค์ใดในพวกพระองค์ที่พวกเจ้าเชื่ออยู่เสมอ? คือพระบิดาใช่หรือไม่? หรือว่าพระบุตร?

หรือว่าคือพระวิญญาณ? จงบอกเราว่าเจ้าเชื่อในองค์ใด ถึงแม้ว่าด้วยทุกคำพูดเจ้าจะบอกว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า
สิ่งที่พวกเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงนั้นก็คือสมองของพวกเจ้าเอง! พวกเจ้าเพียงแค่มิมีพระเจ้าในหัวใจของพวกเจ้า!

และถึงกระนั้นในจิตใจของพวกเจ้าคือ “ตรีเอกานุภาพ” เช่นนั้นจำนวนหนึ่ง! พวกเจ้าไม่ยอมรับหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 297

หากพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ถูกประเมินสอดคล้องกับมโนทัศน์ของตรีเอกานุภาพ เช่นนั้นแล้ว

ก็ต้องมีพระเจ้าสามพระภาคเนื่องจากพระราชกิจที่แต่ละพระองค์ทรงดำเนินการไม่เป็นแบบเดียวกัน

หากคนใดท้วงถามกลางพวกเจ้ากล่าวว่าตรีเอกานุภาพมีอยู่จริง

เช่นนั้นแล้วก็จงอธิบายว่าแท้ที่จริงแล้วพระเจ้าหนึ่งเดียวในสามพระองค์นี้คือสิ่งใดกันแน่

พระบิดาผู้บริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบุตรทรงเป็นสิ่งใด? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด?

พระยาห์เวห์คือพระบิดาผู้บริสุทธิ์กระนั้นหรือ? พระเยซูคือพระบุตรกระนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบิดาไม่ทรงเป็นพระวิญญาณหรือ?

เนื้อแท้ของพระบุตรมิใช่พระวิญญาณด้วยหรือ?

พระราชกิจของพระเยซูมิใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ? พระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ

เวลาที่ดำเนินการโดยพระวิญญาณมิใช่แบบเดียวกันกับของพระเยซูหรือ?

พระเจ้าทรงสามารถมีพระวิญญาณได้กี่ดวง? ตามคำอธิบายของเจ้านั้น ทั้งสามพระองค์ที่มีพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือหนึ่งเดียว หากการนี้เป็นเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว ก็มีพระวิญญาณสามดวง

แต่การจะมีพระวิญญาณสามดวงหมายความว่าพระเจ้าสามพระองค์

การนี้หมายความว่าไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงหนึ่งเดียวใดๆ เลย

พระเจ้าประเภทนี้จะยังคงทรงมีเนื้อแท้ภายในของพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้ายอมรับว่ามีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว พระองค์จะทรงสามารถมีบุตรและเป็นบิดาได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของพวกเจ้าหรือ? มีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

พระองค์เดียวเท่านั้นในพระเจ้าพระองค์นี้ และพระวิญญาณของพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

ดังที่มีการเขียนลงในพระคัมภีร์ว่า “มีพระวิญญาณบริสุทธิ์หนึ่งเดียวเท่านั้น และพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น”

ไม่ว่าพระบิดาและพระบุตรที่เจ้าพูดถึงนั้นจะมีอยู่จริงหรือไม่ก็ตาม

แต่สุดท้ายแล้วมีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น และเนื้อแท้ของพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พวกเจ้าเชื่อนั้นคือเนื้อแท้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ แต่พระองค์ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์ได้

รวมถึงทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง พระวิญญาณของพระองค์ทรงครอบคลุมทั้งหมดและทรงสถิตทั่วทุกหนแห่ง

พระองค์ทรงสามารถสถิตในเนื้อหนังและในจักรวาลและเหนือจักรวาลในเวลาเดียวกันได้

ในเมื่อผู้คนทั้งหมดกล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ก็มีพระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีผู้ใดสามารถแบ่งแยกพระองค์ได้ตามใจชอบ!

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวเท่านั้น และพระองค์หนึ่งเดียวเท่านั้น และนั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้า

หากการเป็นดังเช่นที่เจ้ากล่าว คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระเจ้าสามพระภาคหรือ? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งหนึ่ง

พระบุตรเป็นอีกสิ่งหนึ่ง และพระบิดาก็ยังทรงเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

องค์ทั้งหลายของพวกพระองค์แตกต่างกันและเนื้อแท้ของพวกพระองค์ก็แตกต่างกัน เช่นนั้นแล้ว

แต่ละพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระภาคของพระเจ้าพระองค์เดียวได้อย่างไร?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณ การนี้ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ หากการนี้เป็นดังนั้น เช่นนั้นแล้ว

พระบิดาก็ทรงเป็นพระวิญญาณเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ไม่เคยได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ และพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณด้วยอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระองค์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระบิดากับพระบุตรใช่หรือไม่?

หรือมันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระวิญญาณของพระบิดา?

เนื้อแท้ของพระวิญญาณแต่ละดวงเป็นแบบเดียวกันหรือไม่?

หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นเครื่องมือหนึ่งของพระบิดา? การนี้จะสามารถอธิบายได้อย่างไร?

และเช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระบุตรกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญาณทั้งสองหรือสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระวิญญาณ?

ทั้งหมดเหล่านี้คือเรื่องที่ไม่สามารถมีคำอธิบายได้! หากพวกพระองค์ล้วนเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียว

เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถมีการพูดถึงสามพระองค์ได้ เพราะพวกพระองค์ทรงมีพระวิญญาณดวงเดียว

หากพวกพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกันชัดเจน เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณของพวกพระองค์ก็จะมีพระกำลังที่ผันแปร

และพวกพระองค์ก็จะไม่สามารถเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวดวงเดียวได้โดยง่าย มโนทัศน์เกี่ยวกับพระบิดา

พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เหลวไหลที่สุด! การนี้แยกพระเจ้าและแบ่งพระองค์ออกเป็นสามพระองค์

แต่ละพระองค์มีสถานะหนึ่งและพระวิญญาณ

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงสามารถเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวและพระเจ้าหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

จงบอกเรามา ฟาสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งภายในนั้นได้รับการทรงสร้างโดยพระบิดา พระบุตร

หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์กันแน่? บางคนกล่าวว่าพวกพระองค์ได้ทรงสร้างมันทั้งหมดมาด้วยกัน เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ใดที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์? เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบุตร หรือพระบิดากันแน่?

บางคนกล่าวว่าพระบุตรนั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

พระบุตรในเนื้อแท้ทรงเป็นพระองค์ใด?

พระองค์มิใช่ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้าหรือ?

การจุติเป็นมนุษย์เรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์ผู้ถูกสร้าง

เจ้าไม่ตระหนักหรือว่าพระเยซูประสูติโดยผ่านทาง การตั้งครรถ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

ภายในพระองค์คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ว่าเจ้าจะกล่าวอย่างไรก็ตาม

พระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

เพราะพระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้า แนวคิดเกี่ยวกับพระบุตรนี้ไม่จริงเลย

พระวิญญาณหนึ่งเดียวนั่นเองที่เป็นผู้ซึ่งดำเนินการพระราชกิจทั้งหมด พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น

นั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้าทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ใดคือพระวิญญาณของพระเจ้า?

มิใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ? มิใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือที่ทรงพระราชกิจในพระเยซู?

หากพระราชกิจนั้นมิได้รับการดำเนินการ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว (นั่นคือ พระวิญญาณของพระเจ้า)

เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจของพระองค์จะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองแล้วได้หรือ?

เมื่อพระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาในขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน

การนี้กระทำจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสวมใส่เนื้อหนังที่ปกติและธรรมดาและทรงมีเครื่องห่อหุ้มภายนอกเป็นลี้

งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น ถึงแม้ว่าภายในพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า

แต่การปรากฏภายนอกของพระองค์ยังคงเป็นการปรากฏของมนุษย์ปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็น “บุตรมนุษย์” ที่มนุษย์ทั้งหมดได้กล่าวถึง รวมถึงพระเยซูพระองค์เองได้ทรงตรัสถึง

เมื่อคำนึงถึงว่าพระองค์ได้รับการเรียกขานว่าบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง (ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง

คนเราจะมีเปลือกภายนอกเป็นมนุษย์ในทุกกรณี)

ที่ถือกำเนิดมาในกรอบรวบปกติกรอบรวหนึ่งของผู้คนธรรมดา เพราะฉะนั้น

การที่พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาก็เป็นแบบเดียวกับวิธีที่พวกเจ้าเรียกพระอ

งค์ว่าพระบิดาในตอนแรก พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้าง

พวกเจ้ายังจำคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระเยซูได้ทรงสอนให้พวกเจ้าท่องจำได้หรือไม่?

“พระบิดาของพวกเราในฟ้าสวรรค์...”

พระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ทุกคนเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา

และในเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกพระองค์ว่าพระบิดาเช่นกัน

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของผู้หนึ่งที่ขึ้นอยู่กับฐานรากที่เท่าเทียมกับพวกเจ้าทั้งหมด

ในเมื่อพวกเจ้าได้เรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา

นี่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมองพระองค์เองว่าอยู่บนรากฐานที่เท่าเทียมกับพวกเจ้า

และในฐานะมนุษย์คนหนึ่งบนแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร (นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า) หากพวกเจ้าเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา นี่ไม่ใช่เพราะพวกเจ้าเป็นสิ่งที่ชีวิตทรงสร้างหนึ่งหรือ?

ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกจะยิ่งใหญ่เพียงใด ก่อนหน้าการตรึงกางเขนนั้น

พระองค์ทรงเป็นเพียงบุตรมนุษย์ ที่ถูกปกครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (นั่นคือ พระเจ้า)

และเป็นหนึ่งในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายของแผ่นดินโลก

เพราะพระองค์ยังมีได้ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

การที่พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ว่าพระบิดาจึงเป็นเพียงความถ่อมพระทัยและการเชื่อฟังของพระองค์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม การที่พระองค์ตรัสกับพระเจ้า (นั่นคือ พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์)

ในลักษณะเช่นนั้นมิได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระวิญญาณของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

ในทางตรงกันข้าม มันเป็นเพียงว่ามุมมองของพระองค์นั้นแตกต่างไป

ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกัน การมีอยู่ขององค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจนนั้นเป็นการเข้าใจผิด!

ก่อนหน้าการตรึงกางเขนของพระองค์นั้น พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่ถูกพันธนาการโดยข้อจำกัดต่างๆ

ของเนื้อหนัง และพระองค์มิได้ทรงมีสิทธิอำนาจของพระวิญญาณอย่างเต็มเปี่ยม

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถเพียงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น นั่นเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานสามครั้งในเกทเสมนีว่า

“อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ก่อนที่พระองค์จะถูกวางบนกางเขน พระองค์ทรงเป็นแต่เพียงกษัตริย์ของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ บุตรมนุษย์ และไม่ใช่ร่างที่มีพระสิริ

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาจากจุดยืนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง บัดนี้

เจ้าไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนที่เรียกพระเจ้าว่าพระบิดาเป็นพระบุตร หากการนี้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้

พวกเจ้าจะไม่ได้อีกกลายเป็นพระบุตรกันทั้งหมดทันทีที่พระเยซูได้ทรงสอนคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พวกเจ้าหรือ? หากพวกเจ้ายังคงไม่เชื่อ เช่นนั้นแล้วจงบอกเรามา พระองค์ใดคือผู้ที่พวกเจ้าเรียกว่าพระบิดา?

หากเจ้ากำลังอ้างถึงพระเยซู เช่นนั้นแล้ว พระองค์ใดคือพระบิดาของพระเยซูสำหรับพวกเจ้ากันเล่า?

หลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับพระบิดาและพระบุตรนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว

แนวคิดนี้เหมาะสมเฉพาะกับหลายปีที่พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น ภายใต้รูปการแวดล้อมอื่นๆ ทั้งหมดนั้น

สัมพันธภาพนั้นคือสัมพันธภาพระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเมื่อพวกเจ้าเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา ไม่มีช่วงเวลาที่แนวคิดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญานบริสุทธิ์นี้สามารถยืนอยู่ได้ มันคือการเข้าใจผิดที่แทบจะไม่ได้พบเห็นตลอดหลายยุค
และมันไม่มีอยู่จริง!

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 298

นี้อาจทำให้ผู้คนส่วนใหญ่นึกถึงพระวณะของพระเจ้าจากหนังสือปฐมกาล ความว่า

“ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” เมื่อคำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงตรัสว่า ให้ “เรา”

สร้างมนุษย์ตามฉายา “ของเรา” เช่นนั้นแล้ว “เรา” บ่งบอกถึงสองขึ้นไป เนื่องจากพระองค์ได้ทรงระบุว่า “เรา” เช่นนั้นแล้วก็ไม่ใช่ว่ามีพระเจ้าเพียงหนึ่งเดียว ในหนทางนี้

มนุษย์ได้เริ่มคิดในความเป็นนามธรรมขององค์ที่แตกต่างกันชัดเจน

และจากพระวณะเหล่านี้ก็ได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ขึ้นมา

เช่นนั้นแล้วพระบิดาทรงเป็นเหมือนสิ่งใด? พระบุตรทรงเป็นเหมือนสิ่งใด?

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นเหมือนสิ่งใด?

มันอาจสามารถเป็นไปได้หรือไม่ที่มวลมนุษย์ของวันนี้จะถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาขององค์หนึ่งเดียวที่เกิดจากก

ารรวมกันของสามองค์? เช่นนั้นแล้ว ฉายาของมนุษย์จะเป็นเหมือนพระฉายาของพระบิดา พระบุตร

หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์กันเล่า? มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์ใดของพระเจ้ากันเล่า?

แนวคิดนี้ของมนุษย์แค่ไม่ถูกต้องและไร้สาระสิ้นดี!

มันทำได้เพียงแค่แบ่งพระเจ้าหนึ่งเดียวออกเป็นพระเจ้าหลายพระองค์เท่านั้น ณ

เวลาที่โมเสสได้เขียนหนังสือปฐมกาล เป็นเวลาหลังจากที่มวลมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นภายหลังการทรงสร้างโลก

ในแรกเริ่มนั้น เมื่อโลกได้เริ่มต้นขึ้น โมเสสไม่ได้ดำรงอยู่

และโมเสสไม่ได้เขียนพระคัมภีร์จนกระทั่งหลังจากนั้นนานมาก ดังนั้น

เป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะสามารถรู้ว่าพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ได้ตรัสสิ่งใด?

เขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ ในพันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์

ไม่มีการกล่าวถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

โดยมีเพียงการกล่าวถึงพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวเท่านั้น คือพระยาห์เวห์

ที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล

พระองค์ได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่แตกต่างกันไปตามการเปลี่ยนแปลงของยุค

แต่นี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าแต่ละพระนามอ้างอิงถึงองค์ที่แตกต่างกัน หากการนี้เป็นเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว

จะไม่มีองค์ที่นับไม่ถ้วนในพระเจ้าหรือ? สิ่งที่เขียนไว้ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระราชกิจช่วงระยะของพระเจ้าพระองค์เองสำหรับการเริ่มต้นในยุคธรรมบัญญัติ มันคือพระราชกิจของพระเจ้า

และมันได้เป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และมันได้ยืนหยัดขึ้นตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชา

ไม่มีสักครั้งที่พระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่เสด็จมาเพื่อดำเนินพระราชกิจ

และพระองค์ไม่เคยเผยพระวณะว่าพระบุตรเสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ เมื่อกล่าวถึงเวลาของพระเยซู

มีเพียงการกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้น

มิใช่กล่าวว่าพระบุตรผู้ซึ่งได้เสด็จมา

เพราะยุคทั้งหลายนั้นไม่เหมือนกันและพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำนั้นก็แตกต่างกันด้วย

พระองค์จึงทรงจำเป็นต้องดำเนินพระราชกิจของพระองค์ภายในอาณาเขตที่แตกต่างกัน ในหนทางนี้

อัตลักษณ์ที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

มนุษย์เชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู แต่การนี้มิได้เป็นที่ยอมรับโดยแท้จริงจากพระเยซู

ผู้ซึ่งได้ตรัสว่า “เราไม่เคยถูกแยกแยะออกเป็นพระบิดาและพระบุตร เราและพระบิดาในฟ้าสวรรค์เป็นหนึ่งเดียว

พระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา เมื่อมนุษย์มองเห็นพระบุตร

พวกเขากำลังมองเห็นพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์” เมื่อมีการกล่าวถึงทั้งหมดนั้น ไม่ว่าจะเป็นพระบิดาหรือพระบุตร

พวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียว มิได้ถูกแบ่งแยกออกเป็นองค์ทั้งหลายที่แยกต่างหาก

ทันทีที่มนุษย์พยายามที่จะอธิบาย เรื่องต่างๆ

ก็สลับซับซ้อนไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจน รวมถึงสัมพันธภาพระหว่างพระบิดา

พระบุตร และพระวิญญาณ เมื่อมนุษย์กล่าวถึงองค์ทั้งหลายที่แยกต่างหาก

นี่มิใช่การทำให้พระเจ้าทรงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาหรือ?

มนุษย์ถึงขั้นจัดอันดับองค์ทั้งหลายให้เป็นองค์ที่หนึ่ง ที่สอง และที่สาม

ทั้งหมดเหล่านี้เป็นแต่เพียงการจินตนาการของมนุษย์เท่านั้น ไม่ควรค่าแก่การอ้างอิง

และไม่เป็นความจริงโดยสิ้นเชิง! หากเจ้าถามเขาว่า “มีพระเจ้ากี่องค์?” เขาก็คงจะกล่าวว่า

พระเจ้าคือตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว

หากเจ้าถามอีกครั้งว่า “พระองค์ใดคือพระบิดา?” เขาก็คงจะกล่าวว่า

“พระบิดาคือพระวิญญาณของพระเจ้าในสวรรค์ พระองค์ทรงควบคุมทุกสิ่ง

และทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์” “เช่นนั้นแล้วพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาณกระนั้นหรือ?”

เขาก็คงจะกล่าวว่า “ใช่!” หากเจ้าถามเขามากกว่า “พระองค์ใดคือพระบุตร?”

เขาก็คงจะกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรอย่างแน่นอน “เช่นนั้นแล้วเรื่องราวของพระเยซูคืออะไร?

พระองค์เสด็จมาจากที่ไหน?” เขาก็คงจะกล่าวว่า

“พระเยซูประสูติจากนางมารีย์โดยผ่านทางการตั้งครรภ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เช่นนั้นแล้ว

เนื้อแท้ของพระองค์มิใช่พระวิญญาณด้วยหรือ?

พระราชกิจของพระองค์มิใช่เป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกันหรือ?

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาณ และเนื้อแท้ของพระเยซูก็เป็นดังนั้นด้วยเช่นกัน บัดนี้ในยุคสุดท้าย

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าพระวิญญาณนั่นเองที่ยังคงทรงพระราชกิจอยู่

พวกพระองค์จะทรงสามารถเป็นองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันได้อย่างไร?

มันมิใช่แค่เพียงพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระวิญญาณจากมุมมองที่แตกต่างกันไปเท่านั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงไม่มีความแตกต่างระหว่างองค์ทั้งหลาย

พระเยซูได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พระราชกิจของพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน

ในช่วงระยะแรกของพระราชกิจที่ดำเนินการโดยพระยาห์เวห์นั้น พระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

อีกทั้งมิได้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงไม่เคยมองเห็นการทรงปรากฏของพระองค์

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงยิ่งใหญ่เพียงใดและสูงเพียงใด พระองค์ยังคงทรงเป็นพระวิญญาณ

พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งเป็นพระองค์แรกที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ กล่าวคือ

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ตรัสกับมนุษย์จากท่ามกลางหมู่เมฆนั้น

พระองค์ทรงเป็นเพียงพระวิญญาณ ไม่มีผู้ใดได้เป็นประจักษ์พยานการทรงปรากฏของพระองค์

มีเพียงในยุคพระคุณเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย

เท่านั้น มนุษย์จึงได้มองเห็นพระฉายาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกในฐานะชายวัยคนหนึ่ง

ความรู้สึทของพระยาห์เวห์นั้นไม่สามารถสำนึกรับรู้ได้ อย่างไรก็ตาม

พระองค์ได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ

ได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์พระองค์เอง

และพระเยซูยังคงได้ประสูติมาเป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณของพระเจ้า

สิ่งที่มนุษย์ได้มองเห็นครั้งแรกคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เสด็จลงมายังพระเยซูเหมือนนกพิราบ

นั่นมิใช่พระวิญญาณของพระเยซูแต่เพียงพระองค์เดียว แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่างหาก เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณของพระเยซูสามารถแยกออกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กระนั้นหรือ?

หากพระเยซูทรงเป็นพระเยซู พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกพระองค์จะสามารถเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

พระราชกิจคงมีอาจได้รับการดำเนินการได้หากเป็นเช่นนั้น พระวิญญาณภายในพระเยซู

พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ และพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ล้วนเป็นหนึ่งเดียว

พระวิญญาณนั้นสามารถเรียกได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณของพระเจ้า

พระวิญญาณที่เพิ่มกำลังขึ้นเจ็ดเท่า และพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสามารถดำเนินพระราชกิจได้มากมาย

พระองค์ทรงสามารถสร้างโลกและทำลายมันโดยการให้น้ำท่วมแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงสามารถไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงสามารถพิชิตและทำลายมวณมนุษย์ทั้งปวงได้
พระราชกิจนี้ล้วนได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง
และไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยองค์อื่นใดของพระเจ้าแทนพระองค์ได้
พระวิญญาณของพระองค์สามารถได้รับการเรียกขานโดยพระนามของพระยาห์เวห์และพระเยซู
รวมถึงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์
พระองค์ทรงสามารถกลายเป็นบุตรมนุษย์ได้ด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน
พระองค์สถิตอยู่สูงเหนือจักรวาลทั้งหลายและท่ามกลางฝูงชน
พระองค์ทรงเป็นองค์เจ้านายองค์เดียวแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก!
นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงบัดนี้
พระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าพระองค์เอง
ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจในฟ้าสวรรค์หรือในเนื้อหนัง ทั้งหมดล้วนดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระองค์เอง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง ไม่ว่าในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก
ล้วนอยู่ในอุ้งพระหัตถ์อันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการแทนพระองค์ได้ ในฟ้าสวรรค์นั้น
พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแต่ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกมนุษย์นั้น
พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังแต่ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่
ถึงแม้ว่าพระองค์อาจได้รับการเรียกขานโดยหลายแสนพระนาม พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นพระองค์เอง
และพระราชกิจทั้งหมดนั้นคือการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณของพระองค์
การไถ่มวณมนุษย์ทั้งปวงโดยผ่านทางตรึงกางเขนของพระองค์นั้นเป็นพระราชกิจโดยตรงของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ และดังนั้นจึงเป็นการประกาศต่อชนชาติทั้งมวลและแผ่นดินทั้งมวลในระหว่างยุคสุดท้ายด้วยเช่นกัน
ตลอดเวลาที่ พระเจ้าสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวและผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด องค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้นไม่มีอยู่จริง
นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดนี้เกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
มีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก!

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 299

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ายัศยายเป็นเวลาหกพันปีและถูกแบ่งออกเป็นสามยุคตามความแตกต่างในพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ ยุคแรกคือยุคธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม ยุคที่สองคือยุคพระคุณ และยุคที่สามคือยุคสุดท้าย—ยุคแห่งราชอาณาจักร ในแต่ละยุคนั้นเป็นตัวแทนของพระอัครลักษณะที่แตกต่างกัน นี่เป็นเพียงเพราะความแตกต่างในพระราชกิจเท่านั้น นั่นคือ ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจ ช่วงระยะแรกของพระราชกิจในระหว่างยุคพระคุณนั้นได้รับการดำเนินการในอิสราเอล และช่วงระยะที่สองที่ประกอบด้วยพระราชกิจแห่งการไถ่กู้ได้รับการดำเนินการในแคว้นยูเดีย สำหรับพระราชกิจแห่งการไถ่กู้

พระเยซูได้ประสูติโดยผ่านทาง การตั้งครก โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงเป็นพระบุตรพระองค์เดียว ทั้งหมดนั้นเนื่องจากข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจนี้ ในยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะขยายพระราชกิจของพระองค์เข้าไปในชนชาติต่างชาติทั้งหลายและพิชิตผู้คนทีนั้น เพื่อที่พระนามของพระองค์จะได้ยิ่งใหญ่ในท่ามกลางพวกเขา

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำทางมนุษย์ในการทำความเข้าใจและการเข้าสู่ความจริงทั้งปวง

พระราชกิจทั้งหมดนี้ดำเนินการโดยพระวิญญาณหนึ่งเดียว ถึงแม้ว่าพระองค์อาจทรงทำเช่นนั้นจากจุดยืนต่างๆ ที่แตกต่างกัน แต่ธรรมชาติและหลักการต่างๆ ของพระราชกิจนั้นยังคงเป็นอย่างเดียวกันอยู่

ทันทีที่เจ้าสังเกตหลักการทั้งหลายและธรรมชาติของพระราชกิจที่พวกพระองค์ได้ทรงดำเนินการ

เมื่อนั้นเจ้าจะรู้ว่าทั้งหมดนี้ดำเนินการโดยพระวิญญาณหนึ่งเดียว แม้กระนั้นบางคนอาจยังคงกล่าวว่า

“พระบิดาทรงเป็นพระบิดา พระบุตรทรงเป็นพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในที่สุด พวกพระองค์จะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียว” เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่งเดียวอย่างไร?

พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

หากโดยเนื้อแท้ภายในแล้วพวกพระองค์ทรงเป็นสอง เช่นนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าพวกพระองค์จะเชื่อมเข้าด้วยกันอย่างไร

พวกพระองค์จะไม่ทรงยังคงเป็นสองพระภาคอยู่หรือ? เมื่อเจ้าพูดถึงการทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่ง

นั้นมิใช่เป็นเพียงการเชื่อมสองพระภาคที่แตกต่างกันเพื่อทำให้รวมเป็นหนึ่งเดียวหรือ?

แต่พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสองพระภาคก่อนที่จะถูกทำให้รวมเป็นหนึ่งหรือ?

แต่ละพระวิญญาณทรงมีเนื้อแท้ที่แตกต่างกันชัดเจน

และสองพระวิญญาณไม่สามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้

พระวิญญาณมิใช่วัตถุที่เป็นรูปธรรมและไม่ทรงเป็นเหมือนกับสิ่งอื่นใดในโลกทางวัตถุ ตามที่มนุษย์มองเห็น

พระบิดาทรงเป็นพระวิญญูณหนึ่ง พระบุตรอีกหนึ่ง และพระวิญญูณบริสุทธียังอีกหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว
พระวิญญูณทั้งสามผสมกันเหมือนกับน้ำสามแก้วมารวมอยู่ในแก้วเดียว

เช่นนั้นแล้วนั้นมิใช่สามประกอบเป็นหนึ่งหรือ? นี่เป็นคำอธิบายที่ผิดพลาดล้วนๆ!

นี่มิใช่การแบ่งแยกพระเจ้าหรือ? พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณบริสุทธิตั้งหมคนั้นจะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งได้อย่างไร?

พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสามพระภาคที่แต่ละพระภาคทรงมีธรรมชาติที่แตกต่างกันหรือ?
ยังคงมีบรรดาผู้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้ามิได้ทรงระบุไว้อย่างเปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์หรือ?”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานยิ่ง—

การนี้ได้ถูกตรัสไว้โดยพระเจ้าพระองค์เองอย่างแน่นอน นั่นคือการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง
แต่เพียงจากมุมมองที่แตกต่างกัน

ที่เป็นมุมมองของพระวิญญูณในฟ้าสวรรค์ที่ทรงเป็นพยานต่อการจู่เป็นมนุษย์ของพระองค์เอง
พระเยซูทรงเป็นการจู่เป็นมนุษย์ของพระองค์ มิใช่พระบุตรของพระองค์ในสวรรค์ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

พระวจนะของพระเยซูที่ว่า “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา”

บ่งบอกว่าพวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญูณหนึ่งเดียวมิใช่หรือ?

และนั่นมิใช่เป็นเพราะการจู่เป็นมนุษย์หรือที่พวกพระองค์ได้ถูกแยกออกระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
โลก? ในความเป็นจริงแล้ว พวกพระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

นั่นเป็นเพียงการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของยุคต่างๆ

ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจ และช่วงระยะที่แตกต่างกันของแผนการบริหารจัดการของพระองค์
พระนามที่มนุษย์ใช้เรียกพระองค์จึงแตกต่างกันไปด้วย

เมื่อครั้งที่พระองค์เสด็จมาดำเนินพระราชกิจช่วงระยะแรกนั้น

พระองค์สามารถได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเลี้ยงดูชาวอิสราเอลเท่านั้น ในช่วงระยะที่สอง
พระเจ้าผู้ทรงจู่เป็นมนุษย์สามารถได้รับการเรียกขานว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์เท่านั้น แต่ ณ เวลานั้น
พระวิญญูณในฟ้าสวรรค์ทรงระบุแต่เพียงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าเท่านั้น
และมิได้ทรงกล่าวถึงการที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด
การนี้แค่ไม่เคยเกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงมีบุตรเพียงพระองค์เดียวได้อย่างไร? เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะมีได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วหรือ? เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นการจู่เป็นมนุษย์

พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า

และจากการนี้เองจึงเป็นที่มาของสัมพันธภาพระหว่างพระบิดาและพระบุตร

เป็นเพียงเพราะการแยกจากกันระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระเยซูได้ทรงอธิษฐานจากมุมมองของมนุษย์

ในเมื่อพระองค์ได้ทรงสวมใส่เนื้อหนังที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเช่นนั้น

พระองค์จึงได้ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนังว่า “เปลือกนอกของเราเป็นเปลือกนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง
เนื่องจากเราได้สวมเนื้อหนังในการมายังแผ่นดินโลกนี้ บัดนี้เรายู่ห่างไกลแสนไกลจากฟ้าสวรรค์”

ด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์จึงทรงสามารถเพียงแค่อธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์เท่านั้น
นี่คือหน้าที่ของพระองค์

และนั่นคือหน้าที่ซึ่งพระวิญญาณซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าทรงพึงมีอยู่กับพระองค์

มีอาจได้กล่าวว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะพระองค์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาจากมุมมองของม
นุษย์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า

แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่

เพราะพระองค์ทรงเป็นแต่เพียงการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ

และเนื้อแท้ของพระองค์ยังคงทรงเป็นพระวิญญาณอยู่

ผู้คนจงใจว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงอธิษฐานหากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

การนี้เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ พระเจ้าซึ่งดำรงพระชนม์ชีพภายในเนื้อหนัง

และมีใช้พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ ดังเช่นที่มนุษย์มองเห็นนั่น พระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนทรงเป็นพระเจ้า

มีเพียงการที่ทั้งสามภาคนี้ประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเท่านั้นจึงจะสามารถถือว่าเป็นพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวได้

และในหนทางนี้ ฤทธานุภาพของพระองค์จึงยิ่งใหญ่เป็นพิเศษ ยังคงมีบรรดาผู้ซึ่งกล่าวว่า

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณเพิ่มกำลังขึ้นเจ็ดเท่า

เมื่อพระบุตรได้ทรงอธิษฐานหลังจากการเสด็จมาถึงของพระองค์นั้น

พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระวิญญาณนั่นเอง ในความเป็นจริง

พระองค์กำลังทรงอธิษฐานจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง เนื่องจากเนื้อหนังไม่ใช่ทั้งหมด

พระองค์จึงมิได้ทรงเป็นทั้งหมด และทรงมีจุดอ่อนมากมายเมื่อครั้งที่พระองค์ได้เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์

และพระองค์ได้ทรงประสบปัญหามากมายขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาสามครั้งก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์

รวมถึงหลายครั้งก่อนหน้านั้นอีกด้วย พระองค์ได้ทรงอธิษฐานท่ามกลางบรรดาสาวกของพระองค์

พระองค์ได้ทรงอธิษฐานตามลำพังบนภูเขา พระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะอยู่บนเรือประมง

พระองค์ได้ทรงอธิษฐานท่ามกลางกลุ่มผู้คนมากมาย พระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะกำลังทรงหักขนมปัง

และพระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะกำลังทรงอวยพระพรแก่ผู้อื่น เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำเช่นนั้น?

พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระวิญญูณนั่นเอง พระองค์กำลังทรงอธิษฐานต่อพระวิญญูณ

ต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ จากมุมมองของมนุษย์ เพราะฉะนั้น

พระเยซูจึงได้ทรงกลายเป็นพระบุตรในพระราชกิจช่วงระยะนั้นจากจุดยืนของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะนี้ พระองค์มิได้ทรงอธิษฐาน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

การนี้เป็นเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงถ่ายทอดออกไปคือพระราชกิจแห่งพระวณะ

และการพิพากษาและการติสสอนแห่งพระวณะ พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต่อคำอธิษฐาน

และพันธกิจของพระองค์คือการตรัส พระองค์ไม่ทรงถูกนำขึ้นไปบนกางเขน

และพระองค์ไม่ทรงถูกมนุษย์ทำให้หันกลับไปหาบรรดาผู้ที่อยู่ในอำนาจ

พระองค์เพียงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ ในเวลาที่พระเยซูได้ทรงอธิษฐานนั้น

พระองค์ได้กำลังทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาเพื่อการเคลื่อนลงมาของอาณาจักรสวรรค์

เพื่อให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระบิดา และเพื่อให้พระราชกิจนั้นมาถึง ในช่วงระยะนี้

อาณาจักรสวรรค์ได้เคลื่อนลงมาแล้ว ดังนั้น พระองค์ยังคงทรงจำเป็นต้องอธิษฐานอยู่กระนั้นหรือ?

พระราชกิจของพระองค์คือการนำคุณนี้ไปสู่บัพทวาร และจะไม่มียุคใหม่ใดๆ อีกแล้ว ดังนั้น

มีความจำเป็นที่จะต้องอธิษฐานเพื่อช่วงระยะต่อไปกระนั้นหรือ? เราเกรงว่าจะไม่มี!

มีความขัดแย้งต่างๆ มากมายในคำอธิบายของมนุษย์ แท้จริงแล้ว

ทั้งหมดเหล่านี้คือมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ หากไม่มีการพิจารณาเพิ่มเติม

พวกเจ้าทั้งหมดก็ควรจะเชื่อว่ามโนคติอันหลงผิดเหล่านั้นถูกต้อง

เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพนี้เป็นแต่เพียงมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์?

ไม่มีความรู้ใดของมนุษย์ที่ครบและถี่ถ้วน มีความไม่บริสุทธิ์อยู่เสมอ และมนุษย์ก็มีแนวคิดต่างๆ

มากมายด้วยเช่นกัน นี่แสดงให้เห็นว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเดียวไม่สามารถอธิบายพระราชกิจของพระเจ้าได้

มีหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไปในจิตใจของมนุษย์

ทั้งหมดล้วนมาจากตรรกะและความคิดที่ขัดแย้งกับความจริง

ตรรกะของเจ้าสามารถชำแหละพระราชกิจของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนได้หรือไม่?

เจ้าสามารถได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระราชกิจทั้งหมดของพระยาห์เวห์หรือไม่?

เจ้าในฐานะมนุษย์คนหนึ่งคือผู้ที่สามารถมองเห็นทั้งหมดนั้นได้

หรือว่าพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถมองเห็นตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลกันเล่า?

เจ้านั้นหรือคือผู้ที่สามารถมองเห็นตั้งแต่นิรันดร์กาลนานมาแล้วถึงนิรันดร์กาลที่จะมา

หรือว่าคือพระเจ้าผู้ที่ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้กันเล่า? เจ้าจะพูดว่าอย่างไร?

เจ้าคู่ควรเพียงใดที่จะอธิบายพระเจ้า? คำอธิบายของเจ้าอยู่บนพื้นฐานของสิ่งใด? เจ้าคือพระเจ้ากระนั้นหรือ? พืชสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นถูกสร้างขึ้นมาโดยพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ได้ทำการนี้ ดังนั้น เหตุใดเจ้าจึงกำลังให้คำอธิบายต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องกันเล่า? บัดนี้

เจ้าจะเชื่อในพระเจ้าตรีเอกภาพต่อไปกระนั้นหรือ? เจ้าไม่คิดว่าหนทางนี้เป็นภาระหนักเกินไปหรือ? มันจะเป็นการดีที่สุดสำหรับเจ้าที่จะเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียว ไม่ใช่สาม มันจะเป็นการดีที่สุดที่จะเป็นความสว่าง เพราะพระภาระขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นคือความสว่าง

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

9. การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์

การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ 1

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 300

ภายหลังจากหลายพันปีแห่งความเลื่อมทรม มนุษย์ด้านชาและปัญญาทึบ

เขาได้กลายเป็นปีศาจตนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

จนถึงขนาดที่ความเป็นกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้านั้นได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือทั้งหลาย ว่าด้วยประวัติศาสตร์ และกระทั่งมนุษย์เองก็ไม่สามารถที่จะพรรณนาพฤติกรรมอันเป็นกบฏของเขาได้อย่างครบถ้วน—

ด้วยเหตุที่มนุษย์ได้ถูกชาตานทำให้เลื่อมทรมอย่างล้าลึก

และได้ถูกชาตานนำพาให้ออกนอกกลุ่มออกทางไปถึงขนาดที่พวกเขาไม่รู้อะไรที่จะหันไปทางใด แม้กระทั่งวันนี้

มนุษย์ยังคงทรมสพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เห็นพระเจ้า เขาทรมสพระองค์ และเมื่อเขาไม่สามารถเห็นพระเจ้า เขาก็ทรมสพระองค์ด้วยเช่นกัน

มีแม้กระทั่งพวกที่เมื่อได้เป็นประจักษ์พยานในคำสาปแช่งของพระเจ้าและพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว

ก็ยังทรมสพระองค์ และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้ว

และว่ามนิธรรมของมนุษย์ก็ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้วด้วยเช่นกัน

มนุษย์ที่เราเฝ้ามองคือสัตว์เคี้ยวจืดตัวหนึ่งในเครื่องแต่งกายของมนุษย์ เขาเป็นอสรพิษตัวหนึ่ง

และไม่สำคัญว่าเขาพยายามทำตัวให้ดูเหมือนว่าเวทนาต่อหน้าต่อตาของเราเพียงใด เราจะไม่มีวันเมตตาต่อเขา

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่มีการจับความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างขาวกับดำ

ในความแตกต่างระหว่างความจริงกับสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง สำนึกรับรู้ของมนุษย์ด้านชายิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะได้รับพระพร สถานะความเป็นมนุษย์ของเขาต่ำศักดิ์ยิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะมีอภิไธยของกษัตริย์ เขาจะสามารถเป็นกษัตริย์ของใครได้

ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนั้น? เขาที่มีสถานะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นจะสามารถนั่งบนบัลลังก์ได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่มีความละอายใจจริงๆ! เขาคือผู้เคราะห์ร้ายที่ทะนงตนคนหนึ่ง!

สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่ปรารถนาจะได้รับพระพร

เราขอแนะนำให้เจ้าหากระจกเงาหนึ่งบานแล้วมองดูภาพสะท้อนอันน่าเกลียดของเจ้าเองเสียก่อน—

เจ้ามีสิ่งที่เป็นในการเป็นกษัตริย์หรือไม่? เจ้ามีหน้าตาเหมือนผู้หนึ่งซึ่งสามารถได้รับพระพรหรือไม่?

ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเลยแม้แต่น้อยและเจ้ายังไม่ได้้นำความจริงใดๆ มาปฏิบัติเลย

กระนั้นเจ้ายังปรารถนาที่จะมีวันพรุ่งนี้ที่น่าอัศจรรย์อยู่อีก เจ้ากำลังหลอกตัวเอง!

มนุษย์ซึ่งเกิดมาในดินแดนอันโสมมเช่นนั้น ได้ถูกสังคมทำให้มัวหมองอย่างรุนแรง

เขาได้รับอิทธิพลจากจริยธรรมแบบศักดินา และเขาได้รับการสอน ณ “สถาบันอุดมศึกษา” การคิดล้าหลัง

ศีลธรรมอันเลื่อมทรม มุมมองชีวิตแบบคับแคบ ปรัชญาเพื่อการดำรงชีวิตที่น่ารังเกียจ

การดำรงอยู่อันไร้ค่าอย่างที่สุด และรูปแบบการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมทั้งหลายอันต่ำทราม—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รูล้ำเข้าไปในหัวใจของมนุษย์อย่างรุนแรง
และได้บ่อนทำลายและโจมตีโนธรรมของเขาอย่างรุนแรง ผลก็คือ
มนุษย์ยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และยังต่อต้านพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ
อุปนิสัยของมนุษย์กลายมาเป็นชั่วช้ามากขึ้นในแต่ละวัน และไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจยอมสละสิ่งใดๆ
เพื่อพระเจ้า ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน มนุษย์ไม่ทำอะไรเลยเว้นแต่ไล่ตามเสาะหาความยินดี
โดยยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความเสื่อมทรามของเนื้อหนังในดินแดนแห่งโคลน
แม้กระทั่งพวกเขาได้ยินความจริง พวกที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องการนำความจริงไปปฏิบัติ
และพวกเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะแสวงหาพระเจ้า ต่อให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏของพระองค์แล้วก็ตาม
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถมีโอกาสแห่งความรอดได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งที่มีเล่ห์เหลี่ยมเช่นนั้นจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 301

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ก่อเกิดขึ้นมาจากการที่เขาถูกชาตानวางยาพิษและทำให้ค้างพริ้ว
จากอันตรายมหันต์ที่ชาตानได้ทำให้ก่อเกิดขึ้นกับการคิด ศีลธรรม ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
และสำนึกรับรู้ของเขา

นั่นเป็นเพราะสิ่งพื้นฐานทั้งหลายของมนุษย์ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วอย่างแน่นอน
และไม่เหมือนอย่างที่สุดกับวิธีการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาแต่ดั้งเดิมนั่นเอง
มนุษย์จึงต่อต้านพระเจ้าและไม่เข้าใจความจริง ด้วยเหตุนี้

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์จึงควรเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในการคิด
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้ของเขา

ซึ่งจะเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้ของเขาเกี่ยวกับความจริง

พวกที่เกิดมาในดินแดนที่เสื่อมทรามอย่างล้าลึกที่สุดในบรรดาดินแดนทั้งหมดนั้น ไม่รู้เท่าทันในสิ่งที่พระเจ้าทรง
เป็น หรือความหมายของการเชื่อในพระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งผู้คนเสื่อมทรามมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งรู้จักการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าน้อยลงเท่านั้น

และสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเขาก็ยิ่งแย่งลงเท่านั้น

แหล่งที่มาของการต่อต้านและการเป็นกบฏต่อพระเจ้าของมนุษย์ก็คือความเสื่อมทรามของเขาโดยชาตาน

เพราะความเสื่อมทรามของชาตาน มโนธรรมของมนุษย์จึงได้ด้านชามากขึ้น เขาไม่มีศีลธรรม

ความคิดของเขาเสื่อม และเขามีทัศนะทางจิตใจที่ล้าหลัง ก่อนที่เขาจะถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม

มนุษย์ได้ติดตามพระเจ้าโดยธรรมชาติและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์หลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านั้น

เขามีสำนึกรับรู้และมโนธรรมที่ถูกต้องโดยธรรมชาติ และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

ภายหลังจากที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม สำนึกรับรู้ มโนธรรม

และสภาวะความเป็นมนุษย์ดั้งเดิมของมนุษย์ก็ทึบเขลาและถูกชาตานทำให้เสื่อมลง ด้วยเหตุนี้

เขาจึงได้สูญเสียความเชื่อฟังและความรักของเขามีต่อพระเจ้า สำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้กลายเป็นผิดปกติวิสัย

อุปนิสัยของเขาได้กลายเป็นเช่นเดียวกับอุปนิสัยของสัตว์ตัวหนึ่ง

และความเป็นกบฏของเขาต่อพระเจาก็เกิดขึ้นบ่อยขึ้นและรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก

กระนั้นก็ตามมนุษย์ยังคงไม่รู้และไม่ระลึกถึงการนี้ได้ และเพียงต่อต้านและเป็นกบฏอย่างหุนหันพลันแล่น

อุปนิสัยของมนุษย์ถูกเผยในการแสดงออกทั้งหลายของสำนึกรับรู้ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

และมโนธรรมของเขา เพราะสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขานั้น ไม่น่าไว้วางใจ

และมโนธรรมของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก ด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า

หากสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขาก็ย่อมเป็นไปไม่ได้
เช่นเดียวกับการสอดคล้องกันกับน้ำพระทัยพระเจ้า หากสำนึกรับรู้ของมนุษย์ไม่น่าไว้วางใจ
เขาก็ย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า “สำนึกรับรู้ที่ปกติ”
หมายถึงการเชื่อฟังและการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หมายถึงการโหยหาในพระเจ้า
หมายถึงการมีความสมบูรณ์ต่อพระเจ้า และหมายถึงการมีมโนธรรมต่อพระเจ้า
นั่นหมายถึงการเป็นหัวใจและจิตใจหนึ่งเดียวต่อพระเจ้า และการไม่ต่อต้านพระเจ้าโดยจงใจ
การมีสำนึกรับรู้ที่ผิดปกติวิสัยไม่ได้เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมนุษย์ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
เขาจึงได้คิดมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าขึ้นมา
และเขาไม่เคยมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือการโหยหาในพระองค์เลย
โดยยังไม่ได้พูดถึงมโนธรรมที่มีต่อพระเจ้าเลย มนุษย์ต่อต้านพระเจ้าและตัดสินพระองค์โดยจงใจ
และยิ่งไปกว่านั้น ยังกล่าวคำพสุสวาทไส้พระองค์ลับหลังพระองค์ มนุษย์ตัดสินพระเจ้าลับหลังพระองค์
ด้วยความรู้อันชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า มนุษย์ไม่มีเจตนาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
และเพียงสร้างข้อเรียกร้องและคำร้องขอแบบไม่ลืมหูลืมตาจากพระองค์ ผู้คนเช่นนั้น—
ผู้คนผู้ซึ่งมีสำนึกรับรู้อันผิดปกติวิสัย—
ไม่สามารถที่จะรู้จักพฤติกรรมของพวกเขาก่อนหรือที่จะเสียใจในความเป็นกบฏของพวกเขา
หากผู้คนสามารถรู้จักตัวเองได้ พวกเขา ก็ย่อมได้รับเอาสำนึกรับรู้ของพวกเขากลับมาแล้วเล็กน้อย
ยิ่งผู้คนผู้ซึ่งไม่สามารถรู้จักตัวเองมีความเป็นกบฏต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งมีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องน้อยลงเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 302

การเปิดเผยถึงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ไม่ได้มีแหล่งที่มาอยู่ในสิ่งใดมากไปกว่ามโนธรรมที่ทึบเขลาของมนุษย์ ธรรมชาติอันมั่งร่ำรวยของเขา และสำนึกรับรู้อันไม่น่าไว้วางใจของเขา หากมโนธรรมและสำนึกรับรู้ของมนุษย์สามารถกลายเป็นปกติได้อีกครั้ง เขาก็ย่อมจะกลายเป็นใครบางคนซึ่งเหมาะสมสำหรับการใช้งานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เป็นเพียงเพราะมโนธรรมของมนุษย์นั้นมึนชามาตลอด และเพราะสำนึกรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยถูกต้อง กำลังทึบเขลายิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนมนุษย์กำลังเป็นกบฏต่อพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นที่ว่าเขากระทั่งได้ตรึงพระเยซูบนกางเขนและไม่ยอมให้การจู่โจมเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายของพระเจ้าเข้าสู่พระนิเวศของพระองค์ และกล่าวโทษเนื้อหนังของพระเจ้า และมองเนื้อหนังของพระเจ้าว่าต่ำต้อย หากมนุษย์มีแต่เพียงสภาวะความเป็นมนุษย์เล็กน้อย เขาคงจะไม่โหดร้ายถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังซึ่งจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระเจ้า หากเขามีแต่เพียงสำนึกรับรู้เล็กน้อย เขาคงจะไม่ชั่วช้าถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ หากเขามีแต่เพียงมโนธรรมเล็กน้อย เขาคงจะไม่ “ขอบคุณ” ต่อพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ในหนทางนี้ มนุษย์ใช้ชีวิตในยุคสมัยของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ กระนั้นเขายังไม่สามารถที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทรงมอบโอกาสที่ดีเช่นนี้ให้เขา และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับสาปแช่งการเสด็จมาของพระเจ้า หรือเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงของการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และดูเหมือนว่าจะต่อต้านข้อเท็จจริงนั้นและเบี่ยงหนีกับข้อเท็จจริงนั้น ไม่ว่ามนุษย์จะปฏิบัติต่อการเสด็จมาของพระเจ้าอย่างไร สรุปสั้นๆ คือ พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างอดทนเสมอมา— แม้ว่ามนุษย์ไม่เคยต้อนรับพระองค์เลยแม้แต่เล็กน้อย และทำการร้องขอจากพระองค์อย่างหุนหันพลันแล่น อุปนิสัยของมนุษย์ได้กลายเป็นชั่วช้ายิ่งนัก สำนึกรับรู้ของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก และมโนธรรมของเขาได้ถูกมarring ร้ายเหยียบย่ำอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้เป็นมโนธรรมดั้งเดิมของมนุษย์มานานแล้ว มนุษย์ไม่เพียงออกศัตรูต่อพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ที่ประทานชีวิตและพระคุณมากมายเพียงนั้นให้แก่มวลมนุษย์เท่านั้น แต่กระทั่งยังได้กลายเป็นไม่พอใจต่อพระเจ้าที่ทรงมอบความจริงแก่เขา นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่มีความสนใจในความจริงแม้แต่เล็กน้อย เขาจึงได้ไม่พอใจต่อพระเจ้า ไม่เพียงแก่มนุษย์ไม่สามารถที่จะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่เขายังพยายามที่จะเก็บเอาความโปรดปรานทั้งหลายจากพระองค์

และอ้างเอาผลประโยชน์ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งซึ่งมนุษย์ได้ถวายแด่พระเจ้านับเป็นหลายสิบเท่าด้วยเช่นกัน
ผู้คนที่มิมีโนธรรมและสำนึกรับรู้เช่นนั้นคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญยิ่งใหญ่
และยังคงเชื่อว่าพวกเขาได้สละตัวพวกเขาเพื่อพระเจ้ามากมายยิ่งนักแล้ว
และว่าพระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขาเหนื่อยเกินไป มีผู้คนผู้ซึ่งเมื่อได้ถวายน้ำหนึ่งถ้วยให้เราแล้ว
ก็ยื่นมือของพวกเขาออกมาและเรียกร้องให้เราจ่ายเป็นนมสองถ้วยให้พวกเขา
หรือเมื่อได้ถวายห้องให้เราเป็นเวลาหนึ่งคืนแล้ว ก็เรียกร้องให้เราจ่ายค่าเช่าเป็นเวลาหลายคืน
ด้วยสถานะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นและมโนธรรมเช่นนั้น เจ้ายังคงสามารถปรารถนาที่จะได้รับชีวิตได้อย่างไร?
เจ้าช่างเป็นเหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยามเสียจริง!

สถานะความเป็นมนุษย์ประเภทนี้ในมนุษย์และมโนธรรมประเภทนี้ในมนุษย์คือสิ่งที่ทำให้พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็น
มนุษย์ต้องทรงระหกระเหินไปทั่วดินแดน โดยไม่พบสถานที่พำนักพักพิงเลย
บรรดาผู้ที่มีมโนธรรมและสถานะความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงควรนมัสการและรับใช้พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
โดยสุดหัวใจไม่ใช่เพราะพระองค์ได้ทรงพระราชกิจไปมากเพียงใดแล้ว
แต่เพื่อให้พระองค์จะไม่ได้ต้องทรงพระราชกิจเลยก็ตาม นี่คือสิ่งที่บรรดาผู้มีสำนึกรับรู้أنถูกต้องควรถูกระกระทำ
และมันเป็นหน้าที่ของมนุษย์

ผู้คนส่วนใหญ่กระทั่งพูดถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายในการปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขา กล่าวคือ
พวกเขาไม่สนใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือมนุษย์
และพวกเขาแค่พูดถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของพวกเขาเองเท่านั้น
และเพียงพยายามที่จะสนองความอยากได้ของพวกเขามากเท่านั้น เมื่อพวกเขาทำอาหารให้เรา
เจ้าเรียกร้องค่าบริการ เมื่อเจ้าดำเนินการให้เรา เจ้าถามหาค่าธรรมเนียมในการดำเนินการ
เมื่อเจ้าทำงานให้เราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมของงาน
เมื่อเจ้าซักเสื้อผ้าของเราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการซักผ้า
เมื่อเจ้าจัดเตรียมให้กับคริสตจักรเจ้าเรียกร้องค่าใช้จ่ายทั้งหลายในการฟื้นคืนสู่สภาพปกติ
เมื่อเจ้าพูดเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมของนักพูด เมื่อเจ้าแจกหนังสือเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการแจกจ่าย
และเมื่อเจ้าเขียนเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการเขียน
พวกที่เราได้ติดต่อด้วยนั้นกระทั่งเรียกร้องค่าชดใช้จากเรา

ในขณะที่พวกที่ได้ถูกส่งกลับบ้านเรียกร้องเงินชดเชยสำหรับความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นต่อชื่อของพวกเขา
พวกที่ไม่ได้แต่งงานเรียกร้องสินสมรส หรือค่าชดเชยสำหรับวัยเยาว์ที่สูญเสียไปของพวกเขา
พวกที่ฆ่าไก่เรียกร้องค่าธรรมเนียมของคนฆ่าสัตว์ พวกที่ทอดอาหารเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการทอด
และพวกที่ทำซูปรเรียกร้องให้ชำระเงินเป็นค่าซูปรนั้นเช่นกัน...นี่คือสถานะความเป็นมนุษย์อันสูงส่งและมีอำนาจ

พของพวกเจ้า และเหล่านี้คือการกระทำทั้งหลายที่มโนธรรมอันอบอุ่นของพวกเจ้าสั่งการ
สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน? สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน? เราจะขอบอกพวกเจ้า!
หากพวกเจ้าดำเนินต่อไปเยี่ยงนี้ เราจะหยุดทำงานท่ามกลางพวกเจ้า
เราจะไม่ทำงานท่ามกลางฝูงสัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์
เราจะไม่ทนทุกข์ทรมานด้วยเหตุนี้เพื่อกลุ่มผู้คนเช่นนั้นผู้ซึ่งโบหน้าอันสวยงามของพวกเขาช้อนเร้นหัวใจป่าเถื่อน
เอาไว้ เราจะไม่สู้ทนเพื่อฝูงสัตว์เช่นนั้นซึ่งไม่มีความเป็นไปได้อะไรแห่งความรอดแม้แต่น้อย
วันที่เราหันหลังให้พวกเจ้าเป็นวันที่พวกเจ้าตาย มันเป็นวันที่ความมืดมิดจะมาถึงพวกเจ้า
และวันที่พวกเจ้าจะถูกความสว่างละทิ้งไป เราจะขอบอกพวกเจ้า!
เราจะไม่มีวันเมตตากรุณาต่อกลุ่มเช่นกลุ่มของพวกเจ้า กลุ่มซึ่งอยู่ต่ำกว่ากระทั่งบรรดาสัตว์ทั้งหลาย!
ถ้อยคำและการกระทำทั้งหลายของเรามีจิตจำกัด
และเราจะไม่ทำงานอีกต่อไปกับสภาวะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมของพวกเจ้าอย่างที่ตั้งเหล่านั้นเป็นอยู่
เพราะพวกเจ้าขาดมโนธรรมมากเกินไป พวกเจ้าได้ทำให้เราเจ็บปวดมามากเกินไปแล้ว
และพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของพวกเจ้าทำให้เรารู้สึกรังเกียจมากเกินไป
ผู้คนผู้ซึ่งขาดพร่องสภาวะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมถึงเพียงนั้น จะไม่มีวันมีโอกาสได้รับความรอด
เราจะไม่มีวันช่วยผู้คนซึ่งไร้หัวใจและอกตัญญูเช่นนั้นให้รอด เมื่อวันของเรามาถึง
เราจะกระหน่ำเปลวเพลิงที่เผาไหม้มาตลอดชั่วกัลปาวสานลงบนลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยช่วยความ
พิโรธอันเกรี้ยวกราดของเรา
เราจะกำหนดการลงโทษชั่ววันนิรันดร์กาลของเราแก่บรรดาสัตว์เหล่านั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้กล่าวคำพรุสวาทใส่เราและ
ได้ละทิ้งเรา เราจะเผาบุตรทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยกินและใช้ชีวิตร่วมกับเราแต่ไม่ได้เชื่อในเรา
ผู้ซึ่งได้คูหมิ่นและได้ทรยศเรา ด้วยไฟแห่งความพิโรธของเราตลอดเวลา
เราจะทำให้ทุกคนที่ได้ช่วยความพิโรธของเราต้องได้รับการลงโทษจากเรา
เราจะกระหน่ำความพิโรธของเราทั้งหมดทั้งมวลลงมายังบรรดาสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งได้ปรารถนา
ที่จะยื่นเคียงข้างเราในฐานะผู้เทียบเท่าเรา กระนั้นกลับไม่ได้นมัสการหรือเชื่อฟังเรา
ไม่เรียวซึ่งเราใช้ติมนุญจะตกลงบนบรรดาสัตว์เหล่านั้น
ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยชื่นชมการดูแลเอาใจใส่ของเราและครั้งหนึ่งได้ชื่นชมความกล้าสีกทั้งหลายที่เราได้พูด
และผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยพยายามที่จะรับเอาความชื่นชมทางวัตถุทั้งหลายจากเรา
เราจะไม่ให้อภัยบุคคลคนใดผู้ซึ่งพยายามแทนที่เรา
เราจะไม่ละเว้นผู้ใดสักคนในบรรดาผู้ที่พยายามแย่งชิงอาหารและเสื้อผ้าจากเรา สำหรับตอนนี้
พวกเจ้ายังคงเป็นอิสระจากอันตรายและยังคงทำเกินเลยต่อไปในข้อเรียกร้องทั้งหลายที่พวกเจ้าขอจากเรา

เมื่อวันแห่งความพิโรธมาถึง พวกเจ้าจะไม่เรียกร้องใดๆ จากเราอีก ณ เวลานั้น เราจะยอมให้พวกเจ้าได้ “ชื่นชม”
ตัวพวกเจ้าเองจนพอใจเจ้า เราจะบังคับให้น้ำของพวกเจ้าคว่ำลงดิน
และพวกเจ้าจะไม่มีวันสามารถที่จะลุกขึ้นได้อีกครั้ง! ไม่ช้าก็เร็ว เรากำลังจะ “ชดใช้” นี่ก็อันนี้แก่พวกเจ้า—
และเราหวังว่าพวกเจ้าจะรอการมาถึงของวันนี้อย่างอดทน

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 303

มนุษย์พลาดที่จะได้รับพระเจ้าไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงมีอารมณ์

หรือเพราะพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะได้รับการรับไว้โดยมนุษย์ แต่เพราะมนุษย์ไม่ต้องการที่จะได้รับพระเจ้า

และเพราะมนุษย์ไม่ได้แสวงหาพระเจ้าโดยเร่งด่วน

ใครคนหนึ่งในบรรดาผู้ซึ่งแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งที่มีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องและมโนธรรมอันอ่อนไหวจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งมีสการและรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถถูกผลาญด้วยไฟแห่งพระพิโรธของพระองค์ได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะเชื่อฟังพระเจ้าจะสามารถถูกเลือกใส่ไล่ส่งออกจากพระนิเวศของพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่สามารถรักพระเจ้าได้เพียงพอจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในการลงโทษของพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าจะสามารถถูกทิ้งไว้โดยไม่เหลืออะไรเลยได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ไม่เต็มใจที่จะสละสิ่งครอบครองทั้งหลายของเขาเพื่อพระเจ้า

และไม่เต็มใจที่จะอุทิศความพยายามชั่วชีวิตแด่พระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงไปไกลเกินไป

ว่าเรื่องมากมายเกินไปเกี่ยวกับพระเจ้านั้นมีความขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ด้วยสถานะความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้ ขอให้พวกเขานึกแน่วแน่นในความพยายามของพวกเขา

พวกเขาก็ยังคงจะไม่สามารถที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้

นี่ยังไม่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ได้แสวงหาพระเจ้าเลย

พวกเขารู้หรือว่พวกเขาคือสินค้าชำรุดของมวลมนุษย์?

พวกเขารู้หรือว่ไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์ใดที่ต่ำด้อยกว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาแล้ว?

พวกเขารู้หรือว่ผู้อื่นเรียกพวกเขาเพื่อให้เกียรติพวกเขาว่าอย่างไร?

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเรียกพวกเขาว่าพ่อของหมาป่า แม่ของหมาป่า และบุตรของหมาป่า

และหลานของหมาป่า พวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของหมาป่า ผู้คนของหมาป่า

และพวกเขารู้จักอัตลักษณ์ของพวกเขาเองและไม่ลี้มมันเป็นอันขาด

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นบุคคลที่มีบางอย่างเหนือกว่า กล่าวคือ

พวกเขาคือเป็นกลุ่มมนุษย์ที่ชั่วช้าที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเขารู้การนี้เลยหรือ?

พวกเขารู้หรือไม่ว่าเราได้เสี่ยงมากเพียงใดโดยการทำงานท่ามกลางพวกเขา?

หากสำนึกรับรู้ของพวกเขาไม่สามารถกลายมาเป็นปกติได้อีกครั้ง

และมโนธรรมของพวกเขาก็จะไม่สามารถทำงานได้อย่างเป็นปกติ พวกเขาก็คงจะไม่มีวันปลดทิ้งชื่อ “หมาป่า” ไปได้

เจ้าจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการสาปแช่งไปได้และจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการลงโทษของพระเจ้าไปได้

พวกเขาก็เกิดมาต่ำต้อย เป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย โดยธรรมชาติแล้วเจ้าคือหมาป่าหัวโซ่ผู้หนึ่ง

เป็นเศษซากและขยะกองหนึ่ง และไม่เหมือนกับพวกเขา

เราไม่ทำงานกับพวกเขาเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานทั้งหลาย แต่เพราะความจำเป็นของงาน

หากพวกเขายังเป็นกบฏต่อไปในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว เราก็จะหยุดงานของเรา

และจะไม่มีวันทำงานกับพวกเขานีกครั้ง ในทางตรงกันข้าม

เราจะโอนย้ายงานของเราไปยังอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งทำให้เราพอใจ และจะทิ้งพวกเขาในหนทางนี้ไปตลอดกาล

เพราะเราไม่เต็มใจที่จะเฝ้ามองพวกที่เป็นศัตรูกับเรา ดังนั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะเข้ากันได้กับเรา

หรือเป็นศัตรูกับเรา?

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 304

มนุษย์ทุกคนปรารถนาที่จะเห็นโฉมพระพักตร์แท้จริงของพระเยซูและทุกคนอยากอยู่กับพระองค์ เราไม่คิดว่าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดจะกล่าวว่าพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเห็นหรืออยู่กับพระเยซู ก่อนที่พวกเขาจะได้เห็นพระเยซู—ก่อนที่พวกเขาจะได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์—

พวกเขาก็จะฟังชานอยู่กับแนวคิดต่างๆ นานาทุกชนิด ตัวอย่างเช่นที่เกี่ยวกับการทรงปรากฏของพระเยซู วิธีที่พระองค์ตรัส วิธีชีวิตของพระองค์ และอื่นๆ เป็นต้น แต่ทันทีที่พวกเขาได้เห็นพระองค์จริงๆ

แนวคิดของพวกเขาจะเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? พวกเขาปรารถนาที่จะรู้หรือไม่?

การขบคิดของมนุษย์ไม่อาจมองข้ามได้ ซึ่งก็จริง—แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เนื้อแท้ของพระคริสต์ไม่ยอมให้มีการคัดแปลงแก้ไขโดยมนุษย์

พวกเขาคิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นอมตะหรือนักปราชญ์

แต่ไม่มีใครเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ปกติที่ทรงครองเนื้อแท้ของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนมากมายที่โยหาทั้งทิวาและราตรีที่จะได้เห็นพระเจ้านั้น อันที่จริงแล้วเป็นศัตรูของพระเจ้า และเข้ากันไม่ได้กับพระองค์ นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดในส่วนของมนุษย์หรือ? แม้แต่ในขณะนี้

พวกเขาก็ยังคงคิดว่าการเชื่อและความจงรักภักดีของพวกเขาเพียงพอแล้วที่จะทำให้เจ้าผู้ควรที่จะได้เห็นโฉมพระพักตร์ของพระคริสต์ แต่เราขอเตือนสติให้พวกเขาตระเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยสิ่งต่างๆ

ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น! เพราะในอดีต ปัจจุบันและอนาคต

ผู้คนมากมายที่เข้ามาพบปะติดต่อกับพระคริสต์ได้ล้มเหลวหรือจะล้มเหลว

พวกเขาทั้งหมดแสดงบทบาทของพวกฟาริสี อะไรหรือคือเหตุผลของความล้มเหลวของพวกเขา?

แน่นอนว่ามันเป็นเพราะว่า ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พระเจ้าทรงสูงส่งและควรแก่การเลื่อมใส

แต่ความจริงมิได้เป็นดังเช่นที่มนุษย์ปรารถนา พระคริสต์ไม่เพียงไม่ทรงสูงส่ง แต่พระองค์ทรงเล็กเป็นพิเศษ

พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

พระองค์ไม่เพียงทรงไม่สามารถเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์

แต่พระองค์ยังไม่ทรงสามารถไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระบนแผ่นดินโลก และเมื่อเป็นเช่นนั้น

ผู้คนก็ปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนกับที่พวกเขาจะทำกับมนุษย์ธรรมดา

พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไม่มีพิธีรีตองเมื่อพวกเขาอยู่กับพระองค์ และพูดจากับพระองค์อย่างไม่เอาใจใส่ และในระหว่างนั้นก็ยังรอคอยการทรงมาถึงของ “พระคริสต์เที่ยงแท้”

พวกเขาคิดเชื่อไปเองว่าพระคริสต์ที่ทรงมาถึงแล้วเป็นมนุษย์ธรรมดา

และพระวณะของพระองค์เป็นคำพูดของมนุษย์ธรรมดา ด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาจึงไม่ได้รับสิ่งใดๆ

จากพระคริสต์และกลับได้สัมผัสความอัปยศของตัวเจ้าเองออกมาในที่แจ้งแทนอย่างหมดเปลือก

ก่อนที่จะพบปะติดต่อกับพระคริสต์ เจ้าอาจเชื่อว่าอุปนิสัยของเจ้าได้รับการแปลงสภาพไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว
เชื่อว่าเจ้าเป็นผู้ติดตามที่จงรักภักดีของพระคริสต์

เชื่อว่าไม่มีใครมีค่าคู่ควรได้รับพระพรของพระคริสต์มากกว่าเจ้า—และเชื่อว่า

เมื่อได้เดินทางไปบนถนนหลายสาย ทำงานไปมากมายและผลิตดอกผลมากมายออกมา

เจ้าจะเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับมงกุฎในท้ายที่สุดอย่างแน่นอน แม้กระนั้น มีความจริงข้อหนึ่งที่เจ้าอาจยังไม่รู้
กล่าวคือ อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

และความเป็นกบฏและการต้านทานของเขาถูกเปิดโปงเมื่อเขาเห็นพระคริสต์

และความเป็นกบฏและการต้านทานที่ถูกเปิดโปงในเวลานี้นั้น

ถูกเปิดโปงโดยเปิดเผยและอย่างหมดเปลือกยิ่งกว่าเวลาอื่นใด มันเป็นเพราะพระคริสต์ทรงเป็นบุตรมนุษย์—
บุตรมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีความเป็นมนุษย์ตามปกติ—มนุษย์จึงไม่ให้เกียรติและไม่เคารพพระองค์

มันเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังซึ่งการเป็นกบฏของมนุษย์ถูกค้นพบอย่างทะลุปรุโปร่งและในรายละเอียดที่แจ่มชัดยิ่งนัก

ดังนั้นเราจึงบอกเลยว่าการศึกษาของพระคริสต์ได้ขุดคุ้ยความเป็นกบฏทั้งหมดของมวลมนุษย์และเผยให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ชาติอย่างเด่นชัด สิ่งนี้เรียกว่า “ล่อลวงจากภูเขาลูกแรก” และ “ล่อลวงจากภูเขาลูกที่สอง”

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าแสดงความเชื่อฟังครบถ้วนต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าเป็นกบฏ? บางคนจะพูดว่า:

“เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดวางให้ข้าพระองค์อยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่

ข้าพระองค์มักจะยอมตามเสมอโดยไม่ปรีบ่นสักคำ และยิ่งไปกว่านั้น

ข้าพระองค์ไม่ฟังข่าวในมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย” บางคนจะพูดว่า:

“สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมอบเป็นภารกิจให้ข้าพระองค์ทำ

ข้าพระองค์จะทำให้ดีที่สุดความสามารถของข้าพระองค์ และจะไม่มีวันทำพลาด” ในกรณีนั้น

เราขอถามพวกเจ้าดังนี้: พวกเจ้าสามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์เมื่อตอนที่เจ้ามีชีวิตอยู่เคียงข้างพระองค์หรือไม่?

และเจ้าจะเข้ากันได้กับพระองค์นานเท่าใด? หนึ่งวัน? สองวัน? หนึ่งชั่วโม่ง? สองชั่วโม่ง?

ความเชื่อของพวกเจ้าอาจจะน่าชมเชย แต่พวกเจ้าไม่ได้มีในเรื่องของความมูมานะมากนัก

ทันทีที่เจ้ากำลังมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์จริงๆ

ความมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอและความสำคัญตนของเจ้าจะถูกตีแผ่ผ่านคำพูดและการกระทำของเจ้าที่ละเล็กละน้อย และเช่นเดียวกัน ความอยากอันหยิ่งยโสของเจ้า

กรอบความคิดที่ดื้อแพ่งและความไม่สมดั่งใจของเจ้าก็จะถูกเปิดเผยอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน ในที่สุด

ความโอหังของเจ้าจะยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเจ้าไม่ลงรอยกับพระคริสต์มากจนเข้ากันไม่ได้เสมือนน้ำกับไฟ และเมื่อนั้น ธรรมชาติของเจ้าจะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก ณ เวลานั้น มโนคติที่หลงผิดของเจ้าจะไม่สามารถถูกปิดบังได้อีกต่อไป

ปัญหาทวนใจของเจ้าก็จะโผล่ออกมาอย่างแน่นอนเช่นกัน

และความเป็นมนุษย์ต่ำทรามของเจ้าก็จะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม

เจ้ายังคงปฏิเสธที่จะรับรู้ความเป็นกบฏของเจ้าเอง แต่กลับเชื่อว่าพระคริสต์เช่นนี้ไม่ยากที่มนุษย์จะยอมรับว่าพระองค์ทรงเข้มงวดเกินไปกับมนุษย์

และว่าเจ้าจะนบนอบอย่างสุดใจหากพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่พระทัยดีกว่านี้

พวกเจ้าเชื่อว่าการเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นสมเหตุสมผล

และพวกเจ้าเพียงแค่งอข้อต่อพระองค์เมื่อพระองค์ทรงผลักดันพวกเจ้ามากเกินไป

เจ้าไม่เคยพิจารณาเลยแม้สักครั้งว่าเจ้าไม่ได้มองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้า

ว่าเจ้าขาดความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ ตรงกันข้าม

เจ้ากลับยื่นกรานหัวชนฝ่าให้พระคริสต์ทรงพระราชกิจตามความปรารถนาของเจ้าเอง

และทันทีที่พระองค์ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ขัดแย้งกับการคิดไปเองของเจ้า

เจ้าก็เชื่อว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง

มีคนไม่มากนักท่ามกลางพวกเจ้าใช่หรือไม่ที่ได้ซิงคิงเด็นกับพระองค์ด้วยวิธีนี้? จะว่าไปแล้ว

ใครหรือที่พวกเจ้าเชื่อ? และพวกเจ้าแสวงหาด้วยวิธีใดกันหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คืออุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 305

พวกเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์อยู่เสมอ แต่เราบเร้าให้พวกเจ้าอย่าวางทำนบถือตัวเองเสียสูงส่งขนาดนั้น ผู้ใดก็อาจเห็นพระคริสต์ได้ แต่เราบอกเลยว่าไม่มีใครเหมาะสมที่จะเห็นพระคริสต์

เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นเปี่ยมด้วยความชั่ว ความโอหังและความเป็นกบฏ ณ ช่วงเวลาที่เจ้าเห็นพระคริสต์ ธรรมชาติของเจ้าจะทำลายเจ้าและกล่าวโทษเจ้าจนตาย การคบหาสมาคมของเจ้ากับพี่น้องชาย (หรือหญิง)

อาจไม่แสดงอะไรเกี่ยวกับตัวเจ้ามากนัก แต่มันไม่เรียบง่ายนักเมื่อเจ้าคบหาสมาคมกับพระคริสต์ ไม่ว่าเวลาใด โทษคติที่หลงผิดของเจ้าอาจยังรากลึก ความโอหังของเจ้าเริ่มงอกงาม

และความเป็นกบฏของเจ้าผลิดอกออกผล ด้วยความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้

เจ้าสามารถเหมาะสมที่จะคบหาสมาคมกับพระคริสต์ได้อย่างไรเล่า?

เจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าในทุกช่วงขณะของทุกวันอย่างนั้นหรือ?

เจ้าจะมีความนบนอบที่เป็นจริงต่อพระเจ้าย่างแท้จริงหรือไม่?

พวกเจ้านับสการพระเจ้าผู้สูงส่งในหัวใจพวกเจ้าในฐานะพระยาห์เวห์

ในขณะที่ถือว่าพระคริสต์ที่มองเห็นได้คือมนุษย์คนหนึ่ง

สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าช่างต่ำต้อยเกินไปและความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้านั้นช่างต่ำทรามเกินไป!

พวกเจ้าไม่สามารถมองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าได้เสมอ มีเพียงบางครั้งบางคราวเท่านั้นเมื่อถูกใจเจ้า

เจ้าจึงจะคว่ำเภาะกุมพระองค์ไว้และนับสการพระองค์ในฐานะพระเจ้า

นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเจ้าไม่ใช่ผู้เชื่อของพระเจ้า แต่เป็นกลุ่มผู้สมรู้ร่วมคิดที่ต่อสู้กับพระคริสต์

แม้แต่คนที่แสดงความใจดีมีเมตตาต่อผู้อื่นก็ยังได้รับการตอบแทน

แต่พระคริสต์ผู้ได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้ท่ามกลางพวกเจ้ากลับไม่ได้รับทั้งความรักของมนุษย์และคำตอบแทนและการนบนอบของเขา นี่ไม่ใช่เรื่องน่าปวดร้าวใจหรือ?

อาจเป็นไปได้ว่าตลอดหลายปีที่เจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า

เจ้าไม่เคยสาปแช่งใครหรือกระทำความประพฤติเลวร้ายใดๆ แต่ในการคบหาสมาคมกับพระคริสต์ของเจ้า

เจ้าไม่สามารถพูดความจริง กระทำการอย่างซื่อสัตย์ หรือเชื่อฟังพระวณะของพระคริสต์ ในกรณีเช่นนั้น

เราบอกเลยว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ชั่วร้ายและมั่งร้ายที่สุดในโลก

เจ้าอาจมีอภยาศัยดีและอุทิศตนเป็นพิเศษต่อบรรดาญาติ เพื่อน ภรรยา (หรือสามี) บุตรชายหญิง

และบิดามารดาของเจ้า และไม่เคยเอาเปรียบผู้อื่น แต่หากเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะมีปฏิสัมพันธ์อย่างปรองดองกับพระองค์ได้แล้วไซ้

ต่อให้เจ้าสละทั้งหมดที่มีให้กับเพื่อนบ้านของเจ้า

หรือดูแลเอาใจใส่บิดามารดาและสมาชิกในครัวเรือนของเจ้าอย่างพิถีพิถัน เราก็จะบอกว่าเจ้ายังคงเลวร้าย

และยิ่งกว่านั้น ยังเต็มไปด้วยเพทุบายอันเจ้าเล่ห์

จงอย่าคิดว่าเจ้าเข้ากันได้กับพระคริสต์เพียงเพราะเจ้าไปกันได้กับคนอื่นหรือทำความประพฤติดีมาบ้าง

เจ้าคิดว่าเจตนานิยมกุศลของเจ้าสามารถหลอกรับพระพรแห่งฟ้าได้หรือ?

เจ้าคิดว่าการทำมาหากินเพียงเล็กน้อยเป็นการทดแทนการเชื่อฟังของเจ้าหรือ?

ไม่มีใครในพวกเจ้าที่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่ง

และเจ้าทุกคนพบว่ามันยากที่จะอ้าแขนรับความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าป่าวประกาศการเชื่อฟังพระเจ้าของเจ้าอยู่เป็นนิจ

ความเชื่อในแบบที่พวกเจ้ามีนั้นจะนำลงมาซึ่งผลการกระทำอันสาสมที่เหมาะสมกัน

จงหยุดตามใจตัวเองในภาพลวงตาเพื่อฝันและความปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์เพราะพวกเจ้าวิฤติภาวะต่ำเกินไป

ป คำเสียจนเจ้าไม่ควรค่าแม้แต่จะได้เห็นพระองค์

เมื่อเจ้าถูกกวาดล้างจากความเป็นกบฏของเจ้าอย่างสิ้นเชิงและสามารถอยู่ร่วมกันอย่างปรองดองกับพระคริสต์ได้

แล้ว ณ ตอนนั้นพระเจ้าจะทรงปรากฏต่อเจ้าอย่างแน่นอน

หากเจ้าไปพบพระเจ้าโดยไม่ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาแล้วไซ้

เจ้าจะต้องกลายเป็นปรปักษ์ของพระเจ้าและถูกลิขิตให้ถูกทำลายอย่างแน่นอน

ธรรมชาติของมนุษย์เป็นศัตรูต่อพระเจ้าในตนเองอยู่แล้วเพราะมนุษย์ทั้งหมดได้ดกอยู่ภายใต้การทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึกที่สุดของซาตานตลอดมา

หากมนุษย์พยายามคบหาสมาคมกับพระเจ้าจากท่ามกลางความเสื่อมทรามของเขาเอง

แน่นอนว่าจะไม่มีสิ่งดีใดๆ เกิดขึ้นจากการนี้ได้

การกระทำและคำพูดของเขาจะเปิดโปงความเสื่อมทรามของเขาในทุกแห่งหนอย่างแน่นอน

และในการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้น ความเป็นกบฏของเขาจะถูกเปิดเผยในทุกๆ แง่มุม

มนุษย์มาต่อต้านพระคริสต์ หลอกลวงพระคริสต์ และละทิ้งพระคริสต์โดยไม่รู้ตัวเลย เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น

มนุษย์จะอยู่ในสภาวะที่ล่อแหลมเสียยิ่งกว่าเดิม และหากสิ่งนี้ดำเนินต่อไป

เขาก็จะกลายเป็นเป้าหมายของการลงโทษ

บางคนอาจเชื่อว่าหากการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นอันตรายยิ่งนัก เช่นนั้นแล้ว

อาจเป็นการฉลาดกว่าที่จะรักษาระยะห่างจากพระเจ้าเข้าไว้ ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรบ้างหรือ?

พวกเขาจะสามารถจงรักภักดีต่อพระเจ้าได้หรือ? แน่ใจได้เลยว่าการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นยากมาก—

แต่นั่นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะคบหาสมาคมกับเขาได้

จะเป็นการดีที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะมอบอุทิศความพยายามมากขึ้นให้กับความจริงของการรู้จักตนเอง

เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า?

เหตุใดกันอุปนิสัยของเจ้าจึงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์?

เหตุใดวาทะของเจ้าปลุกเร้าความเกลียดชังของพระองค์? ทันทีที่เจ้าได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีสักเล็กน้อย เจ้าก็ขับร้องสรรเสริญตนเอง

และเจ้าเรียกร้องบำเหน็จรางวัลสำหรับการมีส่วนร่วมสนับสนุนเพียงน้อยนิดของเจ้า

เจ้าดูถูกผู้อื่นเมื่อเจ้าแสดงความเชื่อฟังเพียงเล็กน้อยและกลายเป็นเหยียดหยามพระเจ้าเมื่อได้สำเร็จลุล่วงในการกิจที่ยิบย่อยบางอย่าง ในการต้อนรับขับสู้พระเจ้า พวกเจ้าร้องขอเงินทอง ของขวัญ และคำชมเชย

เจ้ารู้สึกใจแป้วที่จะต้องบริจาคนึงหรือสองเหรียญ ครั้นเจ้าบริจาคสิบเหรียญ

เจ้าปรารณาพระพรและต้องการได้รับการปฏิบัติต่ออย่างโดดเด่น

ความเป็นมนุษย์เช่นที่พวกเจ้ามีนั้นช่างระคายปากและแสดงหญิงนักร

มีสิ่งใดบ้างใหม่ที่น่าขบถในคำพูดและการกระทำของเจ้า? พวกที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนและพวกที่ไม่ปฏิบัติ

พวกที่เป็นผู้นำและพวกที่ติดตาม พวกที่ต้อนรับขับสู้พระเจ้าและพวกที่ไม่ต้อนรับ

พวกที่บริจาดและพวกที่ไม่บริจาด พวกที่ประกาศและพวกที่รับพระวาทะ และอื่นๆ กล่าวคือ

มนุษย์เหล่านี้ทุกคนชมตัวเอง พวกเจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้น่าหวัระหรอหรือ? ทั้งที่รู้ดีอยู่มากกว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เจ้าก็ไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า

ทั้งที่รู้ดีอยู่มากกว่าพวกเจ้าปราศจากคุณความดีอย่างสิ้นเชิง เจ้าก็ยังยืนกรานที่จะอวดตัวอยู่ดี

พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่า สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าเสื่อมลงจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่มีการควบคุมตนเองอีกต่อไปแล้ว?

ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนี้ เจ้ายังเหมาะที่จะคบหาสมาคมกับพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่กลัวว่าตัวพวกเจ้าเองกำลังตกอยู่ในอันตรายในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้หรือ?

อุปนิสัยของพวกเจ้าได้เสื่อมลงแล้วจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าไม่น่าหวัระหรอหรือ? ความเชื่อของพวกเจ้าไม่วิปริตหรือ?

เจ้าจะเข้าหาอนาคตของเจ้าอย่างไร? เจ้าจะเลือกเส้นทางที่จะใช้อย่างไร?

คัดตอนมาจาก “พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คือปรีภักย์ของพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 306

เราได้แสดงวณะออกไปมากมายแล้วและได้แสดงเจตจำนงและอุปนิสัยของเราอีกด้วย แต่ถึงกระนั้น

ผู้คนก็ยังคงไม่สามารถรู้จักเราและเชื่อในเรา หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้คนยังคงไม่สามารถเชื่อฟังเรา

พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในพระคัมภีร์ พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในธรรมบัญญัติ พวกที่มีชีวิตอยู่บนทางเขน

พวกที่ดำเนินชีวิตตามคำสอน พวกที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางงานที่เราทำในวันนี้—

ใครหรือในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา? พวกเจ้าแค่คิดถึงการได้รับพรและบำเหน็จ

แต่ไม่เคยคิดเลยแม้แต่น้อยว่าจะเข้ากันได้กับเราได้จริงๆ อย่างไร หรือจะกีดกันตัวเจ้าเองจากการต่อต้านเราได้อย่างไร

เราผิดหวังในพวกเจ้าเหลือเกิน เพราะเราได้ให้พวกเจ้าไปมากมาย แต่เราได้รับมาจากพวกเจ้าน้อยยิ่งนัก

เล่ห์หลวงของพวกเจ้า ความโอหังของพวกเจ้า ความโลภของพวกเจ้า ความอยากได้อะไรมีอันพึงพอใจของพวกเจ้า

การทรยศของพวกเจ้า การไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า—อันใดเล่าในเหล่านี้สามารถหนีพ้นจากการสังเกตของเรา?

พวกเจ้าสะเพร่ากับเรา พวกเจ้าหลอกเรา พวกเจ้าดูถูกเรา พวกเจ้าโอ้อวดเรา

พวกเจ้าบีบบังคับเราและขู่เชิญเราให้พลีอุทิศ—

ความมั่งร่ำรวยเช่นนี้จะสามารถหลบหลีกการลงโทษของเราไปได้ได้อย่างไร?

การทำชั่วทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นปฏิปักษ์ต่อเราและเป็นข้อพิสูจน์ความเข้ากันไม่ได้ของพวกเจ้ากับเรา

พวกเจ้าแต่ละคนเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองเข้ากันได้กับเราเหลือเกิน แต่หากเป็นอย่างนั้นแล้วไซ้

หลักฐานที่แย้งไม่ขึ้นเช่นนี้จะนำไปใช้กับใครเล่า?

พวกเจ้าเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองมีความจริงใจและความจงรักภักดีจนถึงที่สุดต่อเรา

พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าใจดีเหลือเกิน มีความสงสารเห็นใจเหลือเกินและได้อุทิศให้กับเรามากเหลือเกิน

พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าได้ทำมามากเกินพอแล้วเพื่อเรา

แต่พวกเจ้าเคยเทียบเคียงสิ่งนี้กับบรรดาการกระทำของพวกเจ้าบ้างไหม? เรามักกล่าวว่าพวกเจ้าโอ้อวดมากเต็มที

โลภมากเต็มที สุกเอาเผากินมากเต็มที เล่ห์เหลี่ยมสารพัดที่เจ้าใช้หลอกเรานั้นแยบยลมากเต็มที

และเจ้ามีเจตนาที่น่าเหยียดหยามและวิธีการที่น่าเหยียดหยามมากมายเต็มที

ความจงรักภักดีของพวกเจ้าขาดแคลนเกินไป

ความตั้งใจจริงของพวกเจ้าน้อยนิดเกินไปและเมโนธรรมของพวกเจ้ายิ่งขาดพร่องเสียยิ่งกว่า

ในหัวใจของพวกเจ้ามีความมั่งร่ำรวยมากเกินไป และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้นจากมัน แม้กระทั่งเรา

พวกเจ้าปิดกั้นเราเพื่อประโยชน์ของลูกหลานของเจ้าหรือสามีของเจ้าหรือการเอาตัวรอดของเจ้า

แทนที่จะห่วงใยเรา เจ้าห่วงใยครอบครัวของพวกเจ้า ลูกหลานของพวกเจ้า สถานะของพวกเจ้า

อนาคตของพวกเจ้า และความปลื้มปิติยินดีของพวกเจ้าเอง

เมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าเคยนึกถึงเราในขณะที่พวกเจ้าพูดหรือทำอะไร? ในวันที่หนาวจัด

ความคิดของพวกเจ้าหันไปหาลูกหลาน สามิ ภรรยาหรือบิดามารดาของพวกเจ้า ในวันที่ร้อนระอุ
ก็ไม่มีที่ให้เราอยู่ในความคิดของพวกเจ้าเลยเช่นกัน เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เจ้ากำลังนึกถึงผลประโยชน์ของตนเอง คิดถึงความปลอดภัยส่วนบุคคลของเจ้าเอง
คิดถึงบรรดาสมาชิกในครอบครัวของเจ้า เจ้าเคยได้ทำสิ่งใดที่เป็นไปเพื่อเรา? คราใดหรือที่เจ้าเคยนึกถึงเรา?
เมื่อใดหรือที่เจ้าเคยอุทิศตนเองอย่างเต็มกำลังให้กับเราและงานของเรา?
หลักฐานของความเข้ากันได้กับเราของเจ้าอยู่ที่ใดหรือ?
ความเป็นจริงแห่งความรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราอยู่ที่ใด? ความเป็นจริงแห่งการเชื่อฟังเราของเจ้าอยู่ที่ใด?
คราใดหรือที่พวกเจ้าไม่มีเจตนาที่จะได้รับพรของเรา? พวกเจ้าเล่นตลกและหลอกลวงเรา
พวกเจ้าล้อเล่นกับความจริง เจ้าปกปิดการดำรงอยู่ของความจริงและทรยศต่อเนื้อแท้ของความจริง
อะไรหรือที่รบกวนพวกเจ้าอยู่ในอนาคตจากการต่อต้านเราเช่นนี้?
พวกเจ้าเพียงแสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือและเพียงแสวงหาความเชื่อที่คลุมเครือ
แต่เจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์
ความมั่งร่ำรวยของเจ้าจะไม่นำมาซึ่งการลงทัณฑ์อันสาสมแบบเดียวกันกับที่คนเลวสมควรได้รับหรือ?
ในเวลานั้นพวกเจ้าจะตระหนักว่าไม่มีใครที่เข้ากันได้กับพระคริสต์สามารถหลีกเลี่ยงหนีวันแห่งพระพิโรธไปได้
และพวกเจ้าจะค้นพบว่าผลการกระทำอันสาสมที่จะทรงกระทำต่อพวกที่ต่อต้านพระคริสต์นั้นเป็นแบบใด
เมื่อวันนั้นมาถึง
ความฝันของพวกเจ้าที่จะได้รับพรสำหรับความเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้าและที่จะได้รับทางเข้าสู่สวรรค์นั้นจะ
แตกกระจายไปทั้งหมด อย่างไรก็ตาม มันจะไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับบรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับพระคริสต์
แม้ว่าพวกเขาได้สูญเสียไปมาก แม้ว่าพวกเขาจะทนทุกข์กับความยากลำบากมากมาย
แต่พวกเขาจะได้รับมรดกทั้งหมดที่เรายกให้กับมวลมนุษย์ ในท้ายที่สุด
พวกเจ้าจะเข้าใจว่าลำพังเราเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม
และลำพังเราเท่านั้นสามารถพามวลมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันสวยงามของเขาได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 307

พระเจ้าทรงมอบความไว้วางพระทัยในสิ่งต่างๆ มากมายกับพวกมนุษย์
และยังตรัสถึงการเข้าสู่ของพวกเราในหนทางต่างๆ นับไม่ถ้วน แต่เพราะขีดความสามารถของผู้คนต่ำอย่างมาก
วณะมากมายของพระเจ้าจึงไม่สามารถปักหลักได้ ขีดความสามารถที่ต่ำนี้มีเหตุผลที่หลากหลาย เช่น
ความเสื่อมทรามของความคิดและหลักศีลธรรมของมนุษย์ การขาดพร่องการเลี้ยงดูที่ถูกต้องเหมาะสม
ความเชื่อเหนือธรรมชาติของระบบศักดินาที่ได้ยึดหัวใจของมนุษย์อย่างร้ายแรง
รูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่ำทรามและเสื่อมโทรมที่ทำให้ความป่วยสับสนในมุมที่ลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์
การจับความเข้าใจอย่างผิวเผินเกี่ยวกับการมีความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม
โดยผู้คนเกือบร้อยละเก้าสิบแปดที่ขาดการศึกษาในความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม และที่ยิ่งกว่านั้นคือ
มีเพียงไม่กี่คนที่ได้รับการศึกษาทางวัฒนธรรมในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น
โดยพื้นฐานแล้วผู้คนจึงไม่มีแนวคิดพระเจ้าหรือพระวิญญาณหมายถึงอะไร
แต่มีเพียงภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนซึ่งได้มาจากความเชื่อเหนือธรรมชาติของระบบศักดินา
เท่านั้น อิทธิพลอันตรายที่ช่วงเวลาหลายพันปีของ “จิตวิญญาณชาตินิยมอันสูงส่ง”
ได้ทิ้งไว้ลึกในหัวใจของมนุษย์ และการคิดแบบระบบศักดินาที่ผู้คนถูกผูกมัดและล่ามโซ่ไว้
โดยไม่มีเสรีภาพเลยแม้แต่น้อย และไม่มีเจตจำนงที่จะทะเยอทะยานหรืออดทนนาน
ไม่มีความอยากที่จะสร้างความก้าวหน้า แต่กลับยังคงอยู่เฉยและถอยหลังแทน
โดยตั้งมั่นอยู่ในวิธีการคิดของทาส เป็นต้น—
ปัจจัยที่อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงเหล่านี้ได้ให้รูปหล่อที่โสมมและน่าเกลียดที่ไม่อาจลบออกได้กับทัศนคติที่เป็น
อุดมการณ์ อุดมคติ หลักศีลธรรม และอุปนิสัยของมนุษยชาติ
ดูเหมือนว่าพวกมนุษย์กำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกมืดแห่งการก่อการร้ายซึ่งไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเขาที่พยายามที่จะ
อยู่เหนือมัน และไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเขาคิดถึงการก้าวต่อไปสู่โลกตามอุดมคติ
แต่พวกเขากลับพอใจกับवासนาในชีวิตของพวกเขา
เพื่อใช้วันเวลาของพวกเขาไปกับการให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูกหลาน คำนวณต่อสู้ ทรากตรา ทำงานบ้านของพวกเขา
ฝืนถึงครอบครัวที่สะดวกสบายและมีความสุข และฝืนถึงความรักใคร่ในการสมรส ลูกหลานที่กตัญญู
ความชื่นบานยินดีในช่วงปีสนธยาของพวกเขาในขณะที่พวกเขาใช้ชีวิตอย่างสงบ...เป็นเวลาหลายสิบ หลายพัน
หลายหมื่นปีจนถึงตอนนี้ ผู้คนได้สิ้นเปลืองเวลาของพวกเขาในหนทางนี้ตลอดมา
โดยไม่มีผู้ใดสร้างชีวิตที่เพียบพร้อม
เจตนาทั้งหมดอยู่ที่การสังหารกันและกันในโลกที่มีมิดินับกับการแข่งขันเพื่อชื่อเสียงและโชควาสนา
และการวางอุบายต่อต้านกันและกันเท่านั้น มีผู้ใดเคยแสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้าบ้าง?

มีผู้ใดเคยใส่ใจกับพระราชกิจของพระเจ้าไหม?

ทุกส่วนของมนุษยชาติที่ติดพันด้วยอิทธิพลของความมืดได้กลายเป็นธรรมชาติของมนุษย์มานานแล้ว

และดังนั้นจึงค่อนข้างยากที่จะดำเนินพระราชกิจของพระเจ้า

และผู้คนมีหัวใจที่ให้ความสนใจต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงได้มอบความไว้วางพระทัยให้กับพวกเขาในวันนี้ค่อยลงไปอีก ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม เราเชื่อว่าผู้คนจะไม่ใส่ใจการที่เราเปล่งวณะเหล่านี้

เพราะสิ่งที่เรากำลังพูดถึงคือประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาหลายพันปี การพูดถึงประวัติศาสตร์หมายถึงข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้นคือเรื่องอื้อฉาวที่เป็นที่ชัดเจนสำหรับทุกคน

ดังนั้นแล้วการพูดถึงสิ่งที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงจะมีประโยชน์อันใด? แต่เรายังเชื่อว่าเมื่อได้เห็นพระวณะเหล่านี้ ผู้คนที่มิเคยจะตื่นและเพียรพยายามเพื่อความก้าวหน้า

พระเจ้าทรงหวังว่าพวกมนุษย์จะสามารถใช้ชีวิตและทำงานอย่างสันติสุขและพอใจ

ในขณะที่เดียวกันก็สามารถรักพระเจ้าด้วย

การที่มนุษยชาติทั้งหมดอาจเข้าสู่การหยุดพักนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

การเติมเต็มทั้งแผ่นดินด้วยพระสิริของพระเจ้าคือความพึงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

เป็นความน่าอัศจรรย์ที่มนุษย์ยังคงจมอยู่ในความหลงลืมและไม่ตื่น

ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างเลวร้ายจนวันนี้พวกเขาไม่มีสภาพเหมือนของพวกมนุษย์อีกต่อไป ดังนั้น

ความคิดของมนุษย์ หลักศีลธรรม และการศึกษาก่อให้เกิดความเชื่อมโยงที่สำคัญ

โดยการฝึกสอนเกี่ยวกับการมีความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรมก็ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงที่สอง

ยิ่งยกระดับขีดความสามารถด้านวัฒนธรรมของมนุษย์ให้ดีขึ้น

และเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางจิตวิญญาณของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 308

ในประสบการณ์ชีวิตของผู้คนนั้น พวกเขามักคิดถึงตัวเองว่า

ฉันได้ยอมทั้งครอบครัวและงานของฉันเพื่อพระเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ทรงประทานสิ่งใดให้ฉัน?

ฉันต้องเพิ่มมันขึ้นและยืนยันมัน—ฉันได้รับพระพรใดๆ หรือยังในช่วงนี้?

ฉันได้ให้ไปมากมายในช่วงระหว่างเวลานี้ ฉันได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และได้ทนทุกข์มากมาย—

พระเจ้าได้ทรงมอบพระสัญญาใดๆ เป็นการตอบแทนแก่ฉันหรือยัง? พระองค์ได้ทรงจดจำความประพฤติดีๆ ของฉันหรือยัง? บทอาสานของฉันจะเป็นอย่างไร?

ฉันสามารถได้รับพระพรของพระเจ้าได้หรือไม่?...ทุกบุคคลทำการคิดคำนวณเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอภายในหัวใจของพวกเรา และพวกเราทำกรรไกรร้องขอจากพระเจ้าซึ่งเป็นแรงจูงใจ ความทะเยอทะยาน

และความคิดแบบแลกเปลี่ยนของพวกเรา กล่าวคือ ในหัวใจของเขานั้น

มนุษย์กำลังทดสอบพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คิดวางแผนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

โต้แย้งเรื่องราวเพื่อบทอาสานแต่ละอย่างของพวกเขาเองกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

และพยายามที่จะคัดรายงานแฉลงจากพระเจ้า

โดยคิดว่าพระเจ้าทรงสามารถประทานสิ่งที่เขาต้องการให้แก่เขาหรือไม่

ในเวลาเดียวกันกับที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ไม่ปฏิบัติตามพระเจ้างดเช่นพระเจ้า

มนุษย์พยายามที่จะทำข้อตกลงกับพระเจ้าอยู่เสมอ ทำข้อเรียกร้องจากพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน

และแม้กระทั่งกดดันพระองค์ในทุกขั้นตอน โดยหลังจากได้ก๊อปปี้แล้วก็พยายามที่จะเอาศอก

ในเวลาเดียวกันกับที่พยายามทำข้อตกลงกับพระเจ้า มนุษย์ก็ยังโต้แย้งกับพระองค์ด้วย

และมีแม้กระทั่งผู้คนที่มีมักจะกลายเป็นอ่อนแอ อยู่นิ่งเฉย และหย่อนยานในงานของพวกเขา

และเต็มไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อการทดสอบตกมาถึงพวกเขาหรือพวกเขาพบว่าตัวเอง

อยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น

เขาได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นความอุดมสมบูรณ์ เป็นมิดพิบสวิต

และเขาได้พิจารณาตัวเขาเองว่าเป็นเจ้าหนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

ราวกับว่าการพยายามได้รับพระพรและพระสัญญาจากพระเจ้านั้นเป็นสิทธิและภาระผูกพันประจำตัวของเขา

ในขณะที่หน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้าคือการคุ้มครองปกป้องและดูแลมนุษย์ และการจัดเตรียมให้กับเขา

เช่นนั้นเองคือความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับ “การเชื่อในพระเจ้า” ของพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้า

และเช่นนั้นคือความเข้าใจส่วนลึกที่สุดของพวกเขาเกี่ยวกับมโนทัศน์แห่งการเชื่อในพระเจ้า

จากเนื้อแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ไปจนถึงการไล่ตามเสาะหาในใจของเขา

ไม่มีสิ่งใดที่สัมพันธ์กับความขำเกรงพระเจ้าเลย

จุดมุ่งหมายของมนุษย์ในการเชื่อในพระเจ้าไม่สามารถเป็นไปได้ที่จะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์ไม่เคยได้พิจารณาหรือเข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้องมีการยำเกรงและการนมัสการพระเจ้า
เนื่องจากสภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เนื้อแท้ของมนุษย์ก็ชัดเจน เนื้อแท้คืออะไร? มันก็คือหัวใจของมนุษย์นั้นมั่วร้าย
เก็บงำการทรยศหักหลังและการหลอกลวง ไม่รักความยุติธรรมและความชอบธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก
และมันน่าเหยียดหยามและโลภ หัวใจของมนุษย์ไม่สามารถใกล้ชิดกับพระเจ้าได้มากขึ้น
เขาไม่ได้มอบมันให้แก่พระเจ้าเลย พระเจ้าไม่เคยทรงมองเห็นหัวใจที่แท้จริงของมนุษย์
อีกทั้งพระองค์ไม่เคยได้รับการนมัสการโดยมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงจ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด
หรือพระองค์ทรงพระราชกิจมากเพียงใด หรือพระองค์ทรงจัดเตรียมให้มนุษย์มากเพียงใด
มนุษย์ยังคงมีคบอดและไม่แยแสอย่างสิ้นเชิงต่อการนั้นทั้งหมด มนุษย์ไม่เคยได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้า
เขาเพียงต้องการที่จะเอาใจใส่หัวใจของเขาด้วยตัวเอง ที่จะทำการตัดสินใจของเขาเองเท่านั้น—
ซึ่งความนัยก็คือว่ามนุษย์ไม่ต้องการที่จะติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว
หรือที่จะเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่ต้องการนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า เช่นนั้นคือสถานะของมนุษย์ในปัจจุบัน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 309

ผู้คนมากมายไม่ต่อต้านพระเจ้าและไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระราชกิจอันหลากหลายและแตกต่างกันของพระเจ้า

และนอกจากนั้นเพราะพวกเขามีความรู้และคำสอนแค่ทางอิงที่จะใช้ประเมินพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีใช้หรือ? แม้ว่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้คนเช่นนี้จะผิวเผิน แต่พวกเขาก็โอหังและหลงใหลในธรรมชาติ

และพวกเขาคำนึ่งถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการเหยียดหยาม

เพิกเฉยต่อการบ่มวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยังกว่านั้นใช้ข้อโต้แย้งต่างๆ ไร้สาระของพวกเขามาเพื่อ

“ยืนยัน” พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขายังเล่นละครตบตาอีกด้วย

และหลงเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในการเรียนรู้และความคงแก่เรียนของตัวเอง

และหลงเชื่อมั่นว่าพวกเขามีความสามารถที่จะเดินทางข้ามโลกได้

ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดูหมิ่นและทรงปฏิเสธหรือ

และพวกเขาจะไม่ถูกยุคใหม่ขจัดสิ้นหรือ?

พวกที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย

ไม่ใช่ผู้คนตัวเล็กที่ไม่รู้เท่าทันและได้รับข่าวสารน้อยเกินไป

ซึ่งเพียงกำลังพยายามอวดว่าพวกเขาหลักแหลมเพียงใดหรือ? ด้วยความรู้เรื่องพระคัมภีร์เพียงน้อยนิด

พวกเขาพยายามนั่งคร่อม “สถาบันวิชาการ” ของโลก ด้วยคำสอนเพียงผิวเผินเพื่อใช้สอนผู้คน

พวกเขาพยายามย้อนกลับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพยายามทำให้พระราชกิจหมุนรอบกระบวนการขบคิดของพวกเขาเอง

เพราะพวกเขามีสายตาสั้นพวกเขาจึงพยายามมองดู 6,000 ปีแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยการชำเลื่องครั่งเดียว

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีสำนึกรับรู้ที่มีค่าคู่ควรต่อการกล่าวถึงแต่อย่างใด!

อันที่จริงยิ่งผู้คนมีความรู้เรื่องพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ก็นัดสินพระราชกิจของพระองค์ช้าลงเท่านั้น

นอกจากนี้พวกเขาพูดถึงความรู้เรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้เพียงเล็กน้อย

แต่พวกเขาก็ไม่ได้หันหันพินิจเล่นในการตัดสินใจของพวกเขา ยิ่งผู้คนรู้เรื่องพระเจ้าน้อยลงเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่ง โอหังและหลงตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยิ่งประกาศการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหยาบคายมากขึ้นเท่านั้น—กระนั้น

พวกเขาก็พูดถึงทฤษฎีเท่านั้น และไม่เสนอหลักฐานจริงแท้ใดๆ ผู้คนเช่นนี้ไม่มีค่าอะไรเลย

พวกที่เห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องเล่นนั้เป็นนั้เป็นคนเหลวไหลละ!

พวกที่ไม่ระมัดระวังเมื่อพวกเขาเผชิญกับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพูดมาก ด่วนตัดสินใจ

ผู้ซึ่งให้อิสระเต็มที่แก่สัญชาตญาณตามธรรมชาติของพวกเขาที่จะปฏิเสธความถูกต้องของพระราชกิจของพระ

บุญญาบริสุทธิ และผู้ซึ่งดูแลและหมั่นประมาทพระราชกิจด้วยเช่นกัน—

ผู้ที่ขาดความเคารพเช่นนี้ไม่ได้ขาดความรู้เท่าทันต่อพระราชกิจของพระวิญญาบริสุทธิหรือ?

ยิ่งกว่านั้นพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่โอหังอย่างหนัก

ผู้ที่ทะนงตนและไม่สามารถควบคุมได้โดยสันดานหรือ?

แม้ว่าสักวันหนึ่งจะมาถึงเมื่อผู้คนเช่นนี้ยอมรับพระราชกิจใหม่ of พระวิญญาบริสุทธิ

พระเจ้าก็ยังจะไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อพวกเขา พวกเขาไม่เพียงจะถูกพวกที่ทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังหมั่นประมาทพระเจ้าพระองค์เองอีกด้วย ผู้คนที่มั่วทะลเช่นนี้จะไม่ได้รับการอภัย

ทั้งในยุคนี้และในยุคที่จะมา และพวกเขาจะต้องพินาศในนรกตลอดกาล!

ผู้ที่ขาดความเคารพและหลงระเหิดเช่นนี้กำลังเสแสร้งทำเป็นเชื่อในพระเจ้า

และยังผู้คนเป็นเยี่ยงนี้มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

พวกคนโอหังเหล่านั้นผู้ซึ่งปราศจากการควบคุมแต่กำเนิด และผู้ซึ่งไม่เคยได้เชื่อฟังผู้ใด

ต่างก็ไม่เดินบนเส้นทางนี้ทั้งหมดหรือ? พวกเขาไม่ต่อต้านพระเจ้าวันแล้ววันเล่า

พระเจ้าผู้ทรงใหม่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 310

ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณและประวัติศาสตร์ที่กินเวลาหลายพันปีได้ปิดความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และทัศนคติทางจิตใจของเขาอย่างแน่นหนาจนทำให้สิ่งเหล่านั้นมีอำนาจผ่านได้และมีอายุย่อยสลายในทางชีวภาพได้⁽¹⁾ ผู้คนดำรงชีวิตในวัฏจักรที่สืบแปดแห่งนรก ที่ซึ่งไม่อาจมีวันได้พบเห็นความสว่าง

ราวกับว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าทรงเนรเทศไปอยู่ในคุกใต้ดิน

ความคิดแบบสัคคินาได้กดขี่ผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขาแทบจะไม่สามารถหายใจได้และกำลังหายใจไม่ออก พวกเขาไม่มีพลังกำลังที่จะต้านทานเลยแม้สักน้อย

ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือสูทนและสูทนในความเจ็บ...ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่กล้าจะต่อสู้คืนรนและยืนหยัดเพื่อความชอบธรรมและความยุติธรรม ผู้คนแค่ดำรงชีวิตแยกจากชีวิตของสัตว์

ภายใต้ความเคราะห์ร้ายและการทารุณกรรมของจริยธรรมแบบสัคคินา วันแล้ววันเล่า และปีแล้วปีเล่า

พวกเขาไม่เคยคิดที่จะแสวงหาจนพบพระเจ้าเพื่อชื่นชมความสุขในโลกมนุษย์

ราวกับว่าผู้คนได้ถูกเขียนติดจนถึงจุดที่ซึ่งพวกเขาเป็นเหมือนใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเหี่ยวเฉาแห้งกรอบ และมีสีเหลืองน้ำตาล ผู้คนได้สูญเสียความทรงจำของพวกเขาไปแล้ว

พวกเขาดำรงชีวิตโดยหมดหนทางในนรกซึ่งเรียกกันว่าโลกมนุษย์

โดยรอคอยการมาถึงของวันสุดท้ายเพื่อที่พวกเขาอาจพินาศไปด้วยกันกับนรกนี้

ราวกับว่าวันสุดท้ายที่พวกเขาโหยหานั้นคือวันที่มนุษย์จะชื่นชมสันติสุขอันสงบ

จริยธรรมแบบสัคคินาทั้งหลายได้นำชีวิตของมนุษย์ไปสู่ “แดนคนตาย”

โดยทำให้หลังด้านทานของมนุษย์อ่อนลงยิ่งขึ้นไปอีก

การกดขี่ทุกชนิดผลักดันมนุษย์ให้ตกลงสู่แดนคนตายลึกลงไปอีกทีละชั้นๆ ห่างพระเจ้าออกไปทุกที

จนกระทั่งวันนี้เขาได้กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระเจ้าโดยสิ้นเชิงและเร่งรีบที่จะหลีกเลี่ยงพระองค์เมื่อพวกเขาพบกัน มนุษย์ไม่ใส่ใจพระองค์และทิ้งให้พระองค์ทรงยืนเพียงลำพังที่ด้านหนึ่ง

ราวกับว่ามนุษย์ไม่เคยรู้จักพระองค์ ไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อน

ทว่าพระเจ้าก็กำลังทรงรอมมนุษย์มาตลอดทั้งการเดินทางอันยาวนานของชีวิตมนุษย์

ไม่เคยทรงทรมานพระพิโรธอันไม่สามารถระงับได้เข้าไปหาเขา แค่ทรงรออย่างเงียบๆ โดยไม่มีพระวณะสักคำ

เพื่อให้มนุษย์กลับใจและเริ่มต้นใหม่

พระเจ้าได้เสด็จมาสู่โลกมนุษย์นานมาแล้วเพื่อแบ่งปันความทุกข์ของโลกมนุษย์ร่วมกับมนุษย์

ในช่วงเวลาหลายปีที่พระองค์ได้ทรงพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่ได้ค้นพบการดำรงอยู่ของพระองค์

พระเจ้าเพียงทรงสูทนความทุกข์ระทมจากความเลวทรามในโลกมนุษย์อย่างเงียบๆ

ในขณะที่ทรงดำเนินการพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงนำมาด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงสู้ทนต่อไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาและเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ โดยก้าวผ่านความทุกข์ที่มนุษย์ไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน

ต่อหน้ามนุษย์พระเจ้าได้ทรงรอคอยเขาอย่างเงียบๆ และต่อหน้ามนุษย์พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์เองเพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา และเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณได้แอบขโมยมนุษย์ไปจากการทรงสถิตของพระเจ้า

และได้ส่งเขาไปยังกษัตริย์ของพวกมารและลูกหลานของมัน

ลีดาราและห้าคัมภีร์^[n]ได้นำความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ไปสู่อีกยุคแห่งการกบฏ

ทำให้เขาให้การยกย่องสรรเสริญแก่พวกที่ได้รวบรวมดารา/คัมภีร์ที่เป็นเอกสารหลักฐานทั้งหลายมากยิ่งขึ้นไปอีก และผลก็คือทำให้มโนคติที่หลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งแย่ลงไปอีก โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว กษัตริย์ของพวกมารได้จับไล่พระเจ้าจากหัวใจของเขาอย่างเลือดเย็นและจากนั้นจึงจับจองมันด้วยตัวมันเองด้วยความรื่นเริงยินดีแห่งการฉลองชัย นับตั้งแต่เวลานั้น

มนุษย์ได้กลายเป็นมีวิญญาณอันน่าเกลียดและชั่วร้ายและมีโฉมหน้าของกษัตริย์ของพวกมาร

ความเกลียดชังพระเจ้าได้เติมอกของเขาจนเต็ม

และความมั่งร้ายอันอาฆาตแค้นของกษัตริย์ของพวกมารก็ได้แผ่ไปภายในตัวมนุษย์วันแล้ววันเล่าจนกระทั่งเขาได้ถูกกลืนกินอย่างเต็มที่

มนุษย์ไม่ได้มีอิสรภาพอีกต่อไปแม้แต่น้อยและไม่ได้มีหนทางที่จะหลุดพ้นเป็นอิสระจากบางสิ่งที่มนุษย์ยึดมั่นของกษัตริย์ของพวกมาร เขาไม่ได้มีทางเลือกนอกจากจะถูกจองจำคาที่

ยอมจำนนและล้มลงในความบอบช้ำต่อหน้ามัน นานมาแล้ว

เมื่อหัวใจและวิญญาณของมนุษย์ยังคงอยู่ในวัยทารก

กษัตริย์ของพวกมารได้ปลุกเมล็ดพันธุ์ของเนื้อร้ายแห่งการเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริงไว้ในนั้น

โดยสอนวิธีคิดที่ผิดให้แก่เขา เช่น “จงศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จงตระหนักถึงนโยบายที่ทันสมัย และไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก” ไม่เพียงแค่นั้น มันยังตะโกนร้องในทุกๆ โอกาสว่า

“ขอให้พวกเราจงพึ่งพาแรงอันอุทิศของพวกเราเพื่อสร้างถิ่นฐานอันสวยงาม”

โดยขอให้แต่ละบุคคลเตรียมตั้งแต่วัยเด็กเพื่อทำการปรนนิบัติอันสัตย์ซื่อต่อประเทศของพวกเขา

มนุษย์ซึ่งไม่รู้ตัวได้ถูกนำไปอยู่ต่อหน้ามัน โดยที่มันแอบอ้างสิทธิ์ความเชื่อถือทั้งหมด

(หมายถึงความเชื่อถือที่เป็นของพระเจ้าสำหรับการถือครองมวลมนุษย์ทั้งปวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์)

ไว้กับตัวมันเองอย่างไม่ลังเลใจ มันไม่เคยมีสำนึกรับรู้ความละอายใจใดเลย ยิ่งไปกว่านั้น

มันได้ฉวยเอาประชากรของพระเจ้าไปอย่างไร้ยางอายและได้ลากพวกเขากลับไปอยู่ในบ้านของมัน

ที่ซึ่งมันได้กระโดดเหมือนกับหนูตัวหนึ่งที่อยู่บนโต๊ะและได้ให้มนุษย์บูชามันในฐานะพระเจ้า

ช่างเป็นวายร้ายยิ่งนัก! มันร้องตะโกนสิ่งทั้งหลายที่น่าอัปยศและทำให้สะดุ้งตกใจ อาทิ

“ไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก ลมนั้นมาจากการเปลี่ยนสภาพต่างๆ ตามกฎธรรมชาติ

ฝนนั้นมาเมื่อไอน้ำที่พบกับอุณหภูมิล้นตัวกลายเป็นหยดน้ำที่ตกลงสู่แผ่นดินโลก

แผ่นดินไหวคือการสั่นสะเทือนของผิวของแผ่นดินโลกอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา

ภัยแล้งก็เป็นเพราะความแห้งในอากาศที่เกิดขึ้นจากการหยุดชะงักของนิเวศของผืนดินของดวงอาทิตย์

เหล่านี้คือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ในทั้งหมดนี้การกระทำของพระเจ้าอยู่ที่ใดกัน?”

มีแม้กระทั่งพวกที่ตะโกนร้องคำแถลงดังเช่นต่อไปนี่ คำแถลงที่ไม่ควรได้รับการประกาศออกมา นั่นคือ

“มนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากพวกลิงในสมัยโบราณ

และโลกทุกวันนี้ก็มาจากการต่อเนื่องของสังคมดึกดำบรรพ์ที่เริ่มตั้งแต่ประมาณหกพันปีมาแล้ว

การที่ประเทศหนึ่งจะเจริญรุ่งเรืองหรือตกต่ำหรือไม่ขึ้นอยู่กับมือของผู้คนของประเทศนั้นอย่างสิ้นเชิง”

หลังจากนั้น มันทำให้มนุษย์แวมมันบนผนังหรือวางมันบนโต๊ะเพื่อกราบไหว้และให้เครื่องบูชาแก่มัน

ในเวลาเดียวกันกับที่มันร้องตะโกนออกมาว่า “ไม่มีพระเจ้า” มันก็ตั้งตัวมันเองเป็นพระเจ้า

โดยผลักพระเจ้าออกจากเขตแดนของแผ่นดินโลกด้วยความหยาบคายที่รวบรัด

ในขณะที่ยืนในที่ของพระเจ้าและเข้ารับบทบาทของกษัตริย์ของพวกมาร ช่างไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง!

มันทำให้คนเราเกลียดมันเข้ากระดูกดำ ดูเหมือนว่าพระเจ้ากับมันเป็นศัตรูคู่สาบานกัน

และทั้งสองก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ มันออกอุบายเพื่อไล่พระเจ้าออกไปในขณะที่มันเตร่ไปโดยอิสระ

อยู่นอกเงื้อมมือของกฎหมาย^[2] มันช่างเป็นกษัตริย์ของพวกมารอะไรเช่นนี้!

เราสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของมันได้อย่างไร?

มันจะไม่หยุดพักจนกว่ามันจะได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้ายุ่งเหยิงและทิ้งพระราชกิจนั้นทั้งหมดไว้ในความโ

กลาหลสิ้นเชิง^[3] รวากับว่ามันต้องการที่จะต่อต้านพระเจ้าไปจนถึงที่สุด จนกว่าปลาจะตายหรือไม่ก็ตาข่ายขาด

โดยจงใจตั้งตัวมันเองต่อต้านพระเจ้าและกดดันใกล้เข้ามายิ่งขึ้นทุกที

ไบหน้านำชัยชนะของมันก็ได้ออกถอดหน้ากากออกอย่างสิ้นเชิงมานานแล้ว

บัดนี้มันบอบช้ำและสะบักสะบอม^[4] และอยู่ในสภาพเงื่อนไขที่น่าสงสาร

ทว่ามันก็ยังคงจะไม่ลดละความเกลียดชังของมันที่มีต่อพระเจ้า

ราวกับว่าโดยการกลืนกินพระเจ้าอย่างเต็มปากเต็มคำเท่านั้นมันจึงจะมีความสามารถที่จะบรรเทาความเกลียดชัง

ที่ถูกกักขังไว้ในหัวใจของมันได้ พวกเราสามารถทนยอมรับมันได้อย่างไร ศัตรูตัวนี้ของพระเจ้า!

การถอนรากถอนโคนและการกำจัดมันให้สิ้นซากเท่านั้นที่จะนำความปรารถนาของชีวิตของพวกเราไปสู่การเกิ

ตผลได้ มันสามารถได้รับการยอมให้อาละวาดแผลงฤทธิ์ต่อไปได้อย่างไร?

มันได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับที่ว่ามนุษย์ไม่รู้จักอาทิตย์สวรรค์

และได้กลายเป็นไม่ตอบสนองและไร้ความรู้สึก มนุษย์ได้สูญเสียเหตุผลของมนุษย์ปกติไปแล้ว เหตุใดจึงไม่มอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดของพวกเราเพื่อทำลายมันและเผามันใหม่จนหมดเพื่อจัดความกังวลทั้งหมดเกี่ยวกับอนาคต

และเปิดโอกาสให้พระราชกิจของพระเจ้าได้ไปถึงความงดงามอันไม่เคยมีมาก่อนได้เร็วขึ้น?

บรรดาวยร้ายแก๊งนี้ได้มาสู่โลกของพวกมนุษย์และได้ลดทอนโลกมนุษย์ไปสู่ความสับสนอลหม่าน

พวกมันได้นำมนุษยชาติทั้งปวงไปสู่ขอบหน้าผา โดยวางแผนอย่างลับๆ

ที่จะผลักพวกเขาลงไปให้กระแทกแหลกเป็นชิ้นๆ เพื่อที่ในเวลาต่อมาพวกมันอาจจะกลืนกินซากศพของพวกเขา

พวกมันหัวลมๆ แล้งๆ ที่จะทำลายแผนของพระเจ้าและเข้าสู่การแข่งขันกับพระองค์

โดยเติมพันทุกสิ่งทุกอย่างในการโยนลูกเต๋ารั้งเดียว^[5] นั่นไม่ง่ายแต่ประการใดเลย!

ในที่สุดแล้วกางเขนได้ถูกตระเตรียมไว้ให้แก่งกษัตริย์ของพวกมารแล้ว

ผู้ที่มีความผิดฐานก่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่สุด พระเจ้าไม่ทรงเป็นของกางเขน

พระองค์ได้ทรงโยนมันไปข้างๆ ให้แก่มารแล้ว

บัดนี้พระเจ้าได้ทรงผงาดขึ้นเป็นผู้มีชัยชนะมานานแล้วและไม่ทรงรู้สึกเศร้าโศกในเรื่องความบาปทั้งหลายของมวลมนุษย์อีกต่อไป แต่จะทรงนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “มีอาจย่อยสลายในทางชีวภาพ” ในที่นี้มีเจตนาให้เป็นถ้อยคำล้อเลียน

โดยหมายความว่าผู้คนเข้มงวดในความรู้ วัฒนธรรม และทัศนคติทางจิตวิญญาณของพวกเข

2. “เตร่ไปโดยอิสระ อยู่นอกเงื้อมมือของกฎหมาย” บ่งบอกว่ามารนั้นคลุ้มคลั่งและวิ่งพล่าน

3. “ความโกลาหลสิ้นเชิง” อ้างอิงถึงวิธีที่พฤติกรรมรุนแรงของมารนั้นมีอาจที่จะทนเห็นได้

4. “บอบช้ำและสะบักสะบอม” อ้างอิงถึงใบหน้าอันน่าเกลียดของกษัตริย์ของพวกมาร

5. “เติมพันทุกสิ่งทุกอย่างในการ โยนลูกเต๋ารั้งเดียว”

หมายความว่าเงินทั้งหมดของใครคนหนึ่งในการเติมพันครั้งเดียวด้วยความหวังว่าจะชนะในท้ายที่สุด

นี่คือคำอุปมาสำหรับกลยุทธ์อันมั่วร้ายและสามัญของมาร ล้านวนนี้ใช้กันเ็นทางเย้ยหยัน

ก. สัตว์ร้ายและห่าคัมภีร์เป็นสัตว์ร้ายที่เชื่อถือได้ของลัทธิขงจื๊อในประเทศจีน

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 311

จากที่สูงสุดถึงต่ำสุดและตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงบทวสาน

ชาตานได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและกระทำการในการต่อต้านพระองค์มาโดยตลอด

การพุดคุยเรื่อง “มรดกทางวัฒนธรรมโบราณ” “ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณ” อันมีคุณค่า

“คำสอนของลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื้อ” และ “คัมภีร์ของขงจื้อและพิธีกรรมแบบสัคคินา”

ทั้งหมดนี้ได้นำมนุษย์ไปสู่ส่วนรกร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ล้ำยุค ตลอดจนอุตสาหกรรม เกษตรกรรม

และธุรกิจต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นอย่างสูงล้วนไม่อาจพบเห็นได้ที่ใด ในทางกลับกัน

ทั้งหมดที่มันทำคือการดองย้าพิธีกรรมแบบสัคคินาที่เผยแพร่โดย “บรรดาลิง”

จากยุคโบราณเพื่อที่จะจงใจทำให้หยุดชะงัก ต่อต้าน และรื้อพระราชกิจของพระเจ้า

มันไม่ได้เพียงทำให้มนุษย์ทุกชั่วรุ่นต่อเนื่องมาจนกระทั่งวันนี้เท่านั้น

แต่มันถึงขั้นต้องการที่จะกลืน^[1]มนุษย์ทั้งหมด

การส่งผ่านคำสอนด้านจริยธรรมและด้านศีลธรรมจากระบบสัคคินาและการส่งต่อความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณ

ได้ทำให้มนุษย์ชาติติดเชื่อมานานแล้ว โดยเปลี่ยนพวกเขาไปเป็นพวกมารทั้งใหญ่และเล็ก

มีน้อยคนที่เป็นบรรดาผู้ที่รับพระเจ้าอย่างยินดี น้อยคนที่จะต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์อย่างลึงโลด

โฉมหน้าของมนุษยชาติทั้งปวงเต็มไปด้วยเจตนามุ่งสังหาร และในทุกสถานที่

ลมหายใจแห่งการเข่นฆ่าแผ่ซ่านไปในอากาศ พวกเขาพยายามขับไล่พระเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้

ด้วยมิดและดาบในมือ พวกเขาจัดการเตรียมการตัวพวกเขาเองในการก่อรูปแบบการสู้รบเพื่อ “ทำลายล้าง”

พระเจ้า ทัวทั้งแผ่นดินนี้ของมาร ที่ซึ่งมนุษย์ถูกสอนอยู่ตลอดเวลาว่าไม่มีพระเจ้า รูปเคารพต่าง ๆ

นั้นแพร่หลายไปทั่ว และอากาศข้างบนก็แผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นชวนคลิ่นเหียนจากกระดากและรูปที่เผาไหม้

ที่หนาแน่นเสียจนหายใจไม่ออก มันเป็นเหมือนกลิ่นเหม็นของโคลนที่ล่องลอยด้วยการปิดตัวของงูพิษ

มากเสียจนกระทั่งคนเราไม่สามารถถลั่นการอาเจียนได้ นอกเหนือจากนี้แล้ว

ยังสามารถแ้วได้ยินเสียงของบรรดามารชั่วที่กำลังสวดคัมภีร์

เป็นเสียงซึ่งดูเหมือนว่าจะมาจากที่ห่างไกลในนรก มากเสียจนกระทั่งคนเราไม่สามารถถลั่นการสั่นเทาได้

ทุกที่ในแผ่นดินนี้เป็นที่ตั้งรูปเคารพทุกสีในสายรุ้ง โดยเปลี่ยนแผ่นดินไปเป็นโลกแห่งความปิตินิธิทางโลกีย์

ในขณะที่กษัตริย์ของพวกมารหัวเราะต่อเนื่องอย่างชั่วช้า

ราวกับว่าอุบายอันจีจลาดของมันได้ประสบความสำเร็จแล้ว ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์ยังคงไม่รับรู้อย่างสิ้นเชิง

และเขาก็ไม่ได้ระแคะระคายเลยว่ามารนั้นได้ทำให้เขาเสื่อมทรามไปแล้วจนถึงจุดที่ว่าเขาได้กลายเป็นไร้สำนึก

รับรู้และคอยตกในความพ่ายแพ้ มันปรารถนาที่จะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

และทำให้พระองค์มีมลทินและลอบสังหารพระองค์อีกครั้งหนึ่งในคราวเดียว กล่าวคือ

มันตั้งใจที่จะฉีกทำลายและทำให้พระราชกิจของพระองค์หยุดชะงัก

มันสามารถยอมให้พระเจ้ามีพระสถานะเท่ากันได้อย่างไร? มันสามารถทนยอมรับพระเจ้า “ที่ทรงแทรกแซง”

งานของมันท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงถอดหน้ากากโคมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้อย่างไร?

มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงวางงานของมันไว้ในความสับสนวุ่นวายได้อย่างไร?

มารตัวนี้ซึ่งฉุนเฉียวด้วยความเคียดแค้นสามารถยอมให้พระเจ้าทรงมีการควบคุมเหนือสากลแห่งจักรวรรดิของมันบนแผ่นดินโลกได้อย่างไร? มันสามารถเต็มใจกราบไหว้มหิทธิฤทธิ์อันสูงกว่าของพระองค์ได้อย่างไร?

โคมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้ถูกเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่มันเป็น

เพื่อที่คนเราจะได้ไม่รู้ว่าอะไรจะหวั่นหรือร้องไห้ดี และมันยากจริงๆ ที่จะพูดถึง

นี่ไม่ใช่แก่นแท้ของมันหรอกหรือ? ด้วยวิญญาณอันน่าเกลียด มันยังคงเชื่อว่ามันนั้นสวยงามเหลือเชื่อ

บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรมเรื่องนี้!^[2]

พวกมันลงมาสู่อาณาจักรมนุษย์เพื่อปล่อยใจคัมคัมไปกับความยินดีต่างๆ และทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย

โดยก่อความวุ่นวายต่างๆ มากจนกระทั่งโลกกลายเป็นสถานที่ที่แปรปรวนและไม่แน่นอน

และหัวใจของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและความไม่สบายใจ

และพวกมันได้สืบทอดกับมนุษย์มากจนกระทั่งการปรากฏของเขาค่อยๆ กลายเป็นการปรากฏของสัตว์ป่าที่โหดร้ายแหว่งท้องทุ่ง น่าเกลียดที่สุด และร่ำรวยสุดท้ายของมนุษย์ที่บริสุทธิ์แบบดั้งเดิมก็ได้สูญหายไปจากมัน

ยิ่งไปกว่านั้น พวกมันถึงขั้นปรารถนาที่จะเข้าครองอำนาจอธิปไตยบนแผ่นดินโลก

พวกมันยังยึดพระราชกิจของพระเจ้ามากจนกระทั่งพระราชกิจนั้นแทบจะไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้แม้สักท

ึ่งนิ้ว และพวกมันก็ปิดมนุษย์อย่างแน่นหนาดังกำแพงทองแดงและเหล็กกล้า

เมื่อได้กระทำบาปร้ายแรงมากมายยิ่งนักและทำให้เกิดความวิบัติมากมายยิ่งนักแล้ว

พวกเขายังคงคาดหวังบางสิ่งนอกเหนือจากการติสอนอยู่อีกหรือ?

พวกมารและบรรดาวิญญาณชั่วกำลังวิ่งพล่านไปบนแผ่นดินโลกตลอดมาชั่วเวลาหนึ่ง

และได้ปิดผนึกทั้งน้ำพระทัยและความพยายามอดสาของพระเจ้าอย่างแน่นหนาแล้วจนกระทั่งสิ่งเหล่านั้นมีอ

าผ่านเข้าไปได้จริงๆ แล้ว นี่คือการปมพัน! พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้ลึกกระวนกระวายได้อย่างไร?

พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้ลึกพิโรธได้อย่างไร? พวกเขาได้ขัดขวางและต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าอย่างรุนแรง

ช่างเป็นกบฏเสียจริง! แม้กระทั่งพวกมารเหล่านั้น ทั้งใหญ่และเล็ก

ก็ยังประพฤติตัวเหมือนพวกหมาในที่อยู่แทบสิ้นเท้าของสิงโต และปฏิบัติตามกระแสชา

ว โดยออกอุบายให้เกิดการรบกวนขณะที่พวกมันดำเนินไป เมื่อได้รับความจริงแล้ว พวกเขาก็ตั้งใจต่อต้านมัน

พวกบุตรแห่งการกบฏเหล่านี้! มาถึงบัดนี้ที่กษัตริย์แห่งนรกของพวกมันได้ขึ้นสู่บัลลังก์แห่งกษัตริย์แล้ว

เป็นราวกับว่าพวกมันได้กลายเป็นพอใจในตัวเองและชะล่าใจ โดยปฏิบัติต่อคนอื่นๆ
ทั้งหมดด้วยการเหยียดหยาม มีที่คนท่ามกลางพวกเขาที่แสวงหาความจริงและปฏิบัติตามความชอบธรรม?
พวกเขาทั้งหมดคือสัตว์ร้าย ไม่ได้ดีไปกว่าสุกรและสุนัข อยู่กับตัวหัวหน้าของพวกเขาแมลงวันที่ส่งกลิ่นเหม็น
แก่งหัวไปมาในการชื่นชมตัวเองอย่างสบายใจ และก่อปัญหาทุกประเภท^[3] ในท่ามกลางกองมูลสัตว์
พวกเขาเชื่อว่ากษัตริย์แห่งนรกของพวกเขาคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดากษัตริย์ทั้งปวง
โดยรู้เพียงน้อยนิดว่าพวกเขาเองนั้นไม่ได้เป็นมากไปกว่าแมลงวันที่ส่งกลิ่นเหม็นทั้งหลาย แต่กระนั้น
พวกเขาก็ใช้ประโยชน์จากพลังกำลังของสุกรและสุนัขที่พวกเขามีให้กับบิดามารดาเพื่อใส่ร้ายการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฐานะแมลงวันตัวจิ๋ว พวกมันเชื่อว่าพ่อแม่ของพวกมันใหญ่โตเท่าพวกวาฬมีฟัน^[4]
พวกมันรู้เพียงน้อยนิดว่า ในขณะที่พวกมันเองนั้นตัวเล็ก
พ่อแม่ของพวกมันก็เป็นสุกรและสุนัขไม่สะอาดที่ใหญ่กว่าพวกมันหลายพันล้านเท่า
โดยไม่ตระหนักถึงความต่ำต้อยของพวกมันเอง
พวกมันพึ่งพากลิ่นเหม็นของการเน่าเปื่อยที่สุกรและสุนัขเหล่านั้นคายออกมาเพื่อที่จะวิ่งพล่าน คิดลมๆ แล้งๆ
ว่าจะให้กำเนิดชนรุ่นใหม่ในอนาคต ช่างไม่นึกสะอายบ้างเลย! ด้วยปีกสีเขียวบนหลังของพวกมัน
(นี่อ้างอิงถึงการกล่าวอ้างของพวกมันว่าเชื่อในพระเจ้า)
พวกมันหลงตัวเองและโอ้อวดความงามและความขยันของพวกมันเองทุกที่
ในขณะที่พวกมันแอบสลดความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายบนตัวของพวกมันเองเข้าไปในมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
พวกมันพอใจในตัวพวกมันเองเหลือเกิน
ราวกับว่าพวกมันสามารถใช้ปีกสีรุ้งหนึ่งคู่เพื่อปกปิดความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกมันเองได้
และด้วยวิถีทางเหล่านี้พวกมันนำการกดขี่ของพวกมันให้มีผลต่อการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าที่เที่ยงแท้
(นี่อ้างอิงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากในโลกศาสนา) มนุษย์จะรู้ได้อย่างไรว่า
แม้จะสวยงามชวนให้หลงใหลอย่างที่ปีกของแมลงวันอาจจะเป็น
เจ้าแมลงวันเองนั้นที่จริงแล้วไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งทรงสร้างขนาดจิ๋ว
โดยมีท้องที่เต็มไปด้วยความโสम्मและร่างกายที่ปกคลุมไปด้วยเชื้อโรค?
พวกเขาวิ่งพล่านไปทั่วแผ่นดินบนพลังกำลังของสุกรและสุนัขที่พวกเขามีให้กับบิดามารดา
(นี่อ้างอิงถึงวิธีซึ่งเจ้าหน้าที่ทางศาสนาผู้ที่ข่มเหงพระเจ้าพึ่งพาการสนับสนุนอันแข็งแกร่งจากรัฐบาลของชาติเพื่อ
ออกบูตต่อพระเจ้าที่เที่ยงแท้และความจริง) ปลอ่ยตัวปลอ่ยใจไปในความป่าเถื่อนของพวกเขา
เป็นราวกับว่าบรรดาผีของพวกฟาริสีชาวยิวได้กลับมายังชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดงพร้อมกันกับพระเจ้า
กลับไปสู่รุ่งเดิมของพวกมัน พวกเขาได้เริ่มการข่มเหงอีกรอบแล้ว
โดยยกระดับงานของพวกมันจากเมื่อหลายพันปีมาแล้ว

บรรดาคนต่ำทรามกลุ่มนี้แน่นอนว่าจะพินาศบนแผ่นดินโลกในท้ายที่สุด! มันคงจะปรากฏว่า
หลังจากหลายสหัสวรรษแล้วนั้น

บรรดาจิตวิญญาณที่ไม่สะอาดได้กลายเป็นเจ้าเล่ห์และมีเล่ห์เหลี่ยมมากยิ่งขึ้นไปอีก

จิตวิญญาณเหล่านั้นกำลังคิดอยู่เนื่องนิตย์ถึงวิธีต่างๆ ที่จะบ่อนทำลายพระราชกิจของพระเจ้าอย่างลับๆ
ด้วยเพทุบายและกลลวงมากมาย

พวกเขาปรารถนาที่จะทำให้โศกนาฏกรรมเมื่อหลายพันปีมาแล้วเกิดขึ้นอีกครั้งในถิ่นฐานของพวกเขา
โดยยั่วยุพระเจ้าจนเกือบถึงจุดที่ต้องร้องตะโกนออกมา

พระองค์แทบจะไม่ทรงสามารถรั้งพระองค์เองจากการทรงกลับไปยังสวรรค์ชั้นที่สามเพื่อทำลายล้างพวกเขาได้
สำหรับมนุษย์ที่จะรักพระเจ้า เขาต้องจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

รู้จักความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของพระองค์ และเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่พระองค์ทรงชิงชัง

การทำเช่นนั้นจะกระตุ้นการเข้าสู่ของมนุษย์มากยิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งการเข้าสู่ของมนุษย์รวดเร็วขึ้นเท่าใด

น้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งจะยิ่งยิ่งสมดังพระทัยเร็วขึ้นเท่านั้น

ยิ่งมนุษย์มองทะลุถึงกษัตริย์ของพวกมารได้อย่างชัดเจนมากขึ้นเท่าใด และเขาก็ก้าวเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
เพื่อที่ความพึงปรารถนาของพระองค์อาจถูกนำไปสู่การเกิดผล

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “กลืน” หมายถึงพฤติกรรมชั่วช้าของกษัตริย์ของพวกมาร ซึ่งช่วงชิงผู้คนทั้งตัว

2. “บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรม” เป็นประเภทเดียวกับ “กลุ่มอันทพาล”

3. “ก่อปัญหาทุกประเภท” อ้างอิงถึงวิธีที่ผู้คนที่เหมือนปีศาจทำตัวเกร

โดยขัดขวางและต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า

4. “พวกวามิพิน” ใช้กันในทางเย้ยหยัน

มันคือคำอุปมาสำหรับการที่แมลงวันนั้นมีขนาดเล็กมากเหลือเกินกระทั่งสุกรและสุนัขก็ปรากฏว่าใหญ่เท่ากับวา
สำหรับพวกมัน

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 312

ที่นี่ได้เป็นแผ่นดินแห่งความโศกโศกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันสกปรกเหลือทน ความทุกข์ระทมคายนั่น พวกผีวิ่งอาละวาดไปทั่วทุกแห่งหน ลวงล่อและหลอกลวง ตั้งข้อกล่าวหาทั้งหลายที่ไม่มีมูล^[1]

เหี้ยมโหดและชั่วช้า เหยียบย่ำเมืองผืนนี้และทิ้งให้มันกลาดเกลื่อนไปด้วยศพ

กลิ่นสาบสาบของซากที่เสื่อมสลายปกคลุมแผ่นดินและตลบอบอวลในอากาศ และมันถูกพิทักษ์อย่างแน่นหนา^[2]

ผู้ใดจะสามารถมองเห็นพิภพเหนือโพ้นฟ้าได้? มารม้ร่างของมนุษย์ทั้งหมดอย่างแน่นหนา

มันควักดวงตาสองข้างของเขาออก และปิดผนึกริมฝีปากของเขาแน่น

ราชาแห่งพวกมารได้อาละวาดมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้วจนกระทั่งถึงทุกวันนี้เมื่อมันยังคงเฝ้าคูเมืองผืนนี้อย่างใกล้ชิด รวากับเป็นวังของพวกปีศาจที่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้ ในขณะเดียวกัน สุนัขยามผุนี้ก็ถลึงตาจ้องเขม็ง

เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระเจ้าจะทรงจับพวกมันโดยไม่ทันรู้ตัวและกวาดล้างพวกมันไปทั้งหมด

ทิ้งให้พวกมันไม่มีสถานที่แห่งสันติสุขและความสุข

ผู้คนแห่งเมืองผืนนี้เคยสามารถมองเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาเคยได้ชื่นชมความทรงค่าและความดั่งงามของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขามีความซึ่งคุณค่าใดในเรื่องราวของโลกมนุษย์?

พวกเขาคนใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยที่กระตือรือร้นของพระเจ้าได้?

เช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าจนนักที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ยังคงซ่อนเร้นอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ

ในสังคมมืดเช่นสังคมแห่งนี้ ที่ซึ่งพวกปีศาจไร้ความปรานีและไร้มนุษยธรรม

ราชาแห่งพวกมารที่ฆ่าผู้คนโดยไม่แสดงความรู้สึกละจะสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงดั่งงาม

ทรงเมตตาและยังทรงบริสุทธิ์อีกด้วยได้อย่างไร?

มันจะสามารถปรบมือและแซ่ซ้องกับการเสด็จมาถึงของพระเจ้าได้อย่างไร? จี๊ข้าพชนี่!

พวกมันตอบแทนความเมตตาด้วยความเกลียดชัง พวกมันได้ถูกเหยียดหยามพระเจ้ามานานแล้ว

พวกมันล่วงเกินพระเจ้า พวกมันป้าเถื่อนสุดขีด พวกมันไม่มีการคำนึงถึงพระเจ้าแม้แต่น้อย

พวกมันจี้ปล้นและช่วงชิง พวกมันได้สูญเสียมนธรรมทั้งหมด พวกมันต่อต้านมนธรรมทั้งหมด

และพวกมันทดลองผู้บริสุทธิ์ใจให้เข้าสู่ความสิ้นสำนึกรับรู้ เหล่าบรรพบุรุษแต่โบราณกาลหรือ?

บรรดาผู้นำผู้เป็นที่รักหรือ? พวกเขาทั้งหมดต่อต้านพระเจ้า!

การก้าวท้าวของพวกเขาก็ทำให้ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ในสถานะแห่งความมืดและความวุ่นวาย!

เสรีภาพทางศาสนาหรือ? สิทธิและผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของพลเมืองทั้งหลายหรือ?

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นเพทุบายเพื่อปิดบังบาป! ผู้ใดได้น้อมรับพระราชกิจของพระเจ้า?

ผู้ใดได้สละชีวิตของพวกเขาก็ได้หลังเลือกเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า? รุ่งแล้วรุ่งเล่า

จากบิดามารดาสู่ลูกหลาน มนุษย์ที่ตกเป็นทาสได้ทำให้พระเจ้าตกเป็นทาสอย่างกะทันหัน—
การนี้จะไม่ช่วยโยสะได้อย่างไร? หลายพันปีแห่งความเกลียดชังถูกทำให้เข้มข้นอยู่ในหัวใจ
หลายสหัสวรรษแห่งความเปี่ยมบาปถูกจารึกอยู่บนหัวใจ—การนี้จะไม่บันดาลความเกลียดได้อย่างไร?
จงล้างแค้นให้พระเจ้า ดับศัตรูของพระองค์ให้สิ้น จงอย่ายอมให้มันวิ่งอาละวาดอีกต่อไป
และจงอย่าอนุญาตให้มันก่อปัญหามากมายอย่างที่มันปรารถนาอีกต่อไป! บัดนี้ถึงเวลาแล้ว กล่าวคือ
มนุษย์ได้รวบรวมพละกำลังทั้งหมดของเขามานานแล้ว
เขาได้อุทิศความพยายามทั้งหมดของเขาและได้จ่ายทุกราคาเพื่อการนี้
เพื่อฉีกโฉมหน้าที่น่าขยะแขยงของปีศาจตนนี้ออก และเปิดโอกาสให้ผู้คน ผู้ซึ่งถูกทำให้มีดบอด
และผู้ซึ่งได้สูญเสียความทุกข์และความยากลำบากมาแล้วทุกรูปแบบ
ได้ลุกขึ้นจากความเจ็บปวดของพวกเขาและหันหลังของพวกเขาให้แก่มารชั่วที่แก่ชราตอนนี้
เหตุใดจึงสร้างอุปสรรคที่ไม่อาจเจาะผ่านเข้าไปได้เช่นนั้นให้กับพระราชกิจของพระเจ้า?
เหตุใดจึงใช้เพทุบายต่างๆ นานาเพื่อหลอกลวงคนของพระเจ้า?
ไหนเล่าอิสรภาพที่แท้จริงและสิทธิ์กับผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมาย? ไหนเล่าความเป็นธรรม?
ไหนเล่าความซื่อ? ไหนเล่าความอบอุ่น? เหตุใดจึงใช้กลอุบายที่หลอกลวงเพื่อล่อหลอกประชากรของพระเจ้า?
เหตุใดจึงใช้กำลังบังคับเพื่อปราบปรามการเสด็จมาของพระเจ้า?
เหตุใดจึงไม่ยอมให้พระเจ้าทรงท่องเที่ยวอย่างอิสระบนแผ่นดินโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น?
เหตุใดจึงได้ล่าพระเจ้าจนกระทั่งพระองค์ไม่มีที่ใดให้พักพระเสียร?
ไหนเล่าความอบอุ่นท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย? ไหนเล่าการต้อนรับท่ามกลางผู้คน?
เหตุใดจึงก่อให้เกิดการ โหยหาที่ท้อแท้สิ้นหวังในพระเจ้าเช่นนั้น?
เหตุใดจึงทำให้พระเจ้าทรงร้องเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า?
เหตุใดจึงบังคับให้พระเจ้าทรงกังวลถึงพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์? ในสังคมมีดังนี้
เหตุใดพวกสุนัขเฝ้าบ้านที่อยู่ในสภาพน่าสงสารของมันจึงไม่ยอมให้พระเจ้าเสด็จไปมาอย่างอิสระท่ามกลางโลก
ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เข้าใจ
มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดและความทุกข์?
พระเจ้าได้ทรงสูญเสียความทรงมานใหญ่หลวงเพื่อประโยชน์ของพวกเขา
พระองค์ได้ประทานพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ เลือดเนื้อของพระองค์
มาให้พวกเขาด้วยความเจ็บปวดใหญ่หลวง—ดังนั้น เหตุใดพวกเขาจึงยังคงทำเป็นไม่เห็น?
ในทัศนะอันครบถ้วนของทุกคน เจ้าไม่ยอมรับการทรงมาถึงของพระเจ้า และปฏิเสธมิตรไมตรีของพระเจ้า
เหตุใดเจ้าจึงไร้จิตสำนึกถึงเพียงนี้? พวกเจ้าเต็มใจที่จะสูญเสียความไม่เป็นธรรมในสังคมมีดเช่นสังคมนี้หรือ?

เหตุใด แทนที่จะเติมห้องของพวกเจ้าให้เต็มด้วยปฏิปักษ์นับหลายศหัสวรรษ พวกเจ้ากลับสวาปาม “มูล”
ของราชาแห่งมารเข้าไป?

ตัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (8)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “ทำการกล่าวหาที่ไม่มีมูล” อ้างอิงถึงวิธีการที่มารใช้เพื่อทำอันตรายผู้คน
2. “พิทักษ์อย่างแน่นหนา” บ่งบอกว่าวิธีการที่มารใช้ก่อความทุกข์ร้อนให้ผู้คนนั้นชั่วช้าเป็นพิเศษ และควบคุมผู้คนมากเกินไปจนพวกเขาไม่มีที่ให้ขยับ

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 313

หากผู้คนสามารถมองเห็นเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์

ตลอดจนจุดประสงค์ของการบริหารจัดการมนุษยชาติของพระเจ้าได้ชัดเจนอย่างแท้จริงแล้ว

พวกเขาจะไม่ยึดถืออนาคตและชะตากรรมของแต่ละคนไว้เป็นสมบัติในหัวใจของพวกเขา

จากนั้นพวกเขาจะไม่สนใจที่จะรับใช้บิดามารดาของพวกเขา ผู้ซึ่งแยกว่าสุกรและสุนัขอีกต่อไป

อนาคตและชะตากรรมของมนุษย์นั้น ไม่ใช่สิ่งที่ถูกเรียกขานอย่างตรงๆ ในยุคปัจจุบันว่า “บิดามารดา”

ของเปโตรหรือ? พวกเขาเป็นเหมือนเนื้อหนังและเลือดของมนุษย์เท่านั้น

บ้านปลายและอนาคตของเนื้อหนังจะเป็นเช่นไรกันแน่? จะเป็นการได้เห็นพระเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

หรือเพื่อให้ดวงจิตได้พบกับพระเจ้าหลังความตาย?

เนื้อหนังจะจบลงพรั่งนี้ในเตาหลอมขนาดใหญ่แห่งความทุกข์ลำบาก หรือในกองเพลิงไหม้หรือไม่?

คำถามเช่นนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหรือกับการที่เนื้อหนังของมนุษย์จะสู้ทนต่อโซคร้ายหรือทนทุกข์กับข่าวใหญ่ที่สุดที่ผู้ใดก็ตามในกระแสนี้ ซึ่งมีสมองและมีความมีเหตุผลเป็นกังวลกับมันมากที่สุด? (ในที่นี้

การทนทุกข์อ้างอิงถึงการได้รับพระพร หมายความว่า การทดสอบในอนาคตมีประโยชน์ต่อบ้านปลายของมนุษย์

โซคร้ายอ้างอิงถึงการไร้ความสามารถที่จะยืนหยัดมั่นคงหรือการถูกลอก

หรือหมายความว่าคนเราจะพบกับสถานการณ์ที่โซคร้ายและเสียชีวิตของเราไปท่ามกลางความวิบัติ

และว่าไม่มีบ้านปลายที่เหมาะสมสำหรับดวงจิตของเรา) แม้ว่ามนุษย์จะมีเหตุผลที่ดี

บางทีสิ่งที่พวกเขาคิดอาจไม่สอดคล้องอย่างครบถ้วนบริบูรณ์กับสิ่งที่ควรจะต้องใช้ร่วมกับเหตุผลของพวกเขา

นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาทั้งหมดค่อนข้างสับสนและติดตามสิ่งต่างๆ อย่างมีเดบอด

พวกเขาทั้งหมดควรจับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พวกเขาควรจำแนกให้ชัดเจนว่าอะไรที่ควรเข้าสู่ในระหว่างความทุกข์ลำบาก (กล่าวคือ

ในระหว่างกระบวนการถลุงในเตาเผา)

ตลอดจนสิ่งที่พวกเขาควรเตรียมให้พร้อมในระหว่างการทดสอบของไฟ จงอย่าเฝ้ารับใช้บิดามารดาของเจ้า

(หมายถึงเนื้อหนัง) ซึ่งเป็นเหมือนสุกรและสุนัข และยังเยี่ยงกว่ามดและแมลง

อะไรคือประเด็นของการรับความเจ็บปวดรวดร้าวต่อสิ่งนั้น การคิดหนัก และการเค้นสมองของเจ้า?

เนื้อหนังไม่ได้เป็นของเจ้า แต่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่เพียงทรงควบคุมเจ้า

แต่ยังทรงบัญชาชาตานอีกด้วย (นี่หมายความว่าเนื้อหนังนั้นแต่เดิมเป็นของชาตาน

เพราะชาตานอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน จึงสามารถพูดได้ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

นี่เป็นเพราะว่าการพูดแบบนี้สามารถโน้มน้าวใจได้ดีกว่า

มันบอกเป็นนัยว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

แต่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า) เจ้ากำลังมีชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของเนื้อหนัง—
แต่เนื้อหนังเป็นของเจ้าหรือไม่? มันอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหรือไม่?
ทำไมจึงต้องเค้นสมองของของพวกเจ้าเพื่อมัน?
ทำไมจึงต้องออกอ้อนพระเจ้าอย่างหมกมุ่นเพื่อเห็นแก่เนื้อหนังเน่าเหม็นของเจ้า
ซึ่งถูกบรรดาวิญญาณโสโครกกล่าวโทษ สาปแช่ง และสร้างมลทินมานานแล้ว?
มีความจำเป็นอะไรหรือที่ต้องยึดพรรคพวกของซาตานให้อยู่ใกล้กับหัวใจของเจ้าเสมอ?
เจ้าไม่กังวลหรือว่าเนื้อหนังสามารถทำลายอนาคตจริงๆ ของเจ้า
ความหวังอันแสนวิเศษของเจ้าและบ้านปลายที่แท้จริงของชีวิตเจ้า?

ตัดตอนมาจาก “จุดประสงค์ของการบริหารจัดการมวลมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 314

วันนี้ สิ่งที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจแล้ว

สูงกว่าความเข้าใจของบุคคลใดตลอดทั่วประวัติศาสตร์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ไม่ว่าจะเป็นความรู้ของเจ้าในเรื่องการทดสอบหรือการเชื่อในพระเจ้า

ทั้งหมดนั้นสูงกว่าความรู้ของผู้เชื่อในพระเจ้าคนใด สิ่งต่างๆ

ที่พวกเจ้าเข้าใจคือสิ่งที่เจ้าได้มารู้ก่อนที่พวกเจ้าจะก้าวผ่านการทดสอบจากสภาพแวดล้อมต่างๆ

แต่วุฒิภาวะแท้จริงของพวกเจ้านั้นเข้ากันไม่ได้อย่างสิ้นเชิงกับสิ่งเหล่านั้น

สิ่งที่พวกเจ้ารู้นั้นสูงกว่าสิ่งที่พวกเจ้านำไปปฏิบัติ แม้ว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่าผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรรักพระเจ้า

และไม่ควรเพียรพยายามเพื่อพระพรแต่ควรเพียรพยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

สิ่งที่สำแดงในชีวิตของพวกเจ้านั้นห่างไกลสุดกู่จากสิ่งนี้ และต่างพร้อยอย่างมาก

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อในพระเจ้าเพื่อความสันติสุขและผลประโยชน์อื่นๆ เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า

นอกเสียจากว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อเจ้า และหากเจ้าไม่สามารถได้รับพระคุณของพระเจ้า

เจ้าจะตกอยู่ในความโกรธเคือง สิ่งที่เจ้าเคยพูดจะเป็นวุฒิภาวะแท้จริงของเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในครอบครัวที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เช่น เด็กๆ เจ็บไข้ได้ป่วย

คนที่เรารักต้องเข้ารับการรักษายาบาล พืชผลที่เก็บเกี่ยวไม่ได้ผลดี

และการถูกข่มเหงโดยบรรดาสมาชิกในครอบครัว แม้กระทั่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นบ่อยๆ

เรื่องที่เกิดขึ้นประจำวันเหล่านี้ก็ยิ่งมากเกินไปสำหรับเจ้า เมื่อสิ่งต่างๆ เช่นนี้เกิดขึ้น

เจ้าจะตกอยู่ในความตื่นตระหนก เจ้าไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร—และส่วนมากแล้ว เจ้าจะพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้า

เจ้าพัวพันว่าพระวณะของพระเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้เย้ยหยันเจ้า

พวกเจ้าไม่มีความคิดเช่นนั้นหรอกหรือ? เจ้าคิดว่าสิ่งต่างๆ เช่นนี้นานๆ

ครั้งจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าใช้เวลาทุกวันในการดำเนินชีวิตท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ

เช่นนั้น เจ้าไม่ได้ใช้ความคิดถึงความสำเร็จด้านความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า

และวิธีที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าแม้แต่น้อย วุฒิภาวะแท้จริงของพวกเจ้าน้อยเกินไป

น้อยกว่ากระทั่งวุฒิภาวะของไก่ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง

เมื่อธุรกิจของครอบครัวของเจ้าสูญเสียเงินเจ้าก็พัวพันเกี่ยวกับพระเจ้า

เมื่อเจ้าพบว่าตัวเจ้าเองอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าเจ้ายังคงพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้า

า และเจ้าพัวพันแม้กระทั่งเมื่อไก่ตัวหนึ่งของเจ้าตายหรือวัวแก่ๆ ตัวหนึ่งในคอกล้มป่วย

เจ้าพัวพันเมื่อถึงเวลาที่บุตรชายของเจ้าจะแต่งงานแต่ครอบครัวของเจ้ามีเงินไม่พอ

เจ้าต้องการปฏิบัติหน้าที่ของการเป็นเจ้าภาพ แต่ไม่สามารถหาเงินมาทำหน้าที่นี้ได้ แล้วเจ้าก็พัวพันอีกเช่นกัน

เจ้าท่อมหันไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญต่างๆ
และบางครั้งเจ้าไม่เข้าร่วมการชุมนุมหรือกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเพราะเรื่องนี้
บางครั้งกลายเป็นมีความคิดเชิงลบเป็นระยะเวลานานมาก
ไม่มีสิ่งใดที่เกิดขึ้นต่อเจ้าในวันนี้ที่มีความสัมพันธ์ใดๆ
ต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้หรือชะตากรรมของเจ้า สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ยังคงจะเกิดขึ้นเช่นกันแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เชื่อในพระเจ้าก็ตาม
กระนั้นในวันนี้เจ้าก็โยนความรับผิดชอบสำหรับสิ่งทั้งหลาย เหล่านั้นไปให้พระเจ้า
และยืนกรานในการพูดว่าพระเจ้าได้กำจัดเจ้าแล้ว การเชื่อในพระเจ้าของเจ้าคืออะไร?
เจ้าได้มอบถวายชีวิตของเจ้าอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง? หากพวกเจ้าได้ทนทุกข์กับการทดสอบอย่างเดียวกับโยบ
ไม่มีใครในท่ามกลางพวกเจ้าที่ติดตามพระเจ้าวันนี้จะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ พวกเจ้าทั้งหมดคงจะล้มลง
และที่จริงแล้วมีโลกแห่งความแตกต่างระหว่างพวกเจ้ากับโยบ วันนี้ หากทรัพย์สินของพวกเจ้าถูกยึดไปครึ่งหนึ่ง
พวกเจ้าคงจะกล่าปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า หากบุตรหรือบุตรธิดาของพวกเจ้าถูกพรากไปจากพวกเจ้า
พวกเจ้าคงจะวิ่งไปตามถนนพลางร้องขอความเป็นธรรม หากหนทางเดียวในการหาเลี้ยงชีพของเจ้ามาถึงทางตัน
เจ้าคงจะทดสอบและหาเรื่องกับพระเจ้า เจ้าคงจะถามว่าทำไมเราจึงกล่าววณะมากมายตั้งแต่ต้นเพื่อให้เจ้ากลัว
ไม่มีสิ่งใดที่พวกเจ้าจะไม่กล้าทำในเวลาเช่นนั้น
นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเจ้าไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงใดๆ และไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้
การทดสอบในตัวพวกเจ้าจึงใหญ่เกินไป เพราะพวกเจ้ารู้มากเกินไป
แต่สิ่งที่พวกเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงไม่ใช่แม้แต่หนึ่งในพันของสิ่งที่พวกเจ้าตระหนักรู้
จงอย่าหยุดที่เพียงความเข้าใจและความรู้
เจ้าได้เห็นอย่างดีที่สุดแล้วว่าเจ้าสามารถนำมาปฏิบัติอย่างแท้จริงได้มากเพียงใด
ได้รับความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปมากเพียงใดโดยผ่านทางหยาดเหงื่อจากการทำงาน
หนักของเจ้าเอง และเจ้าได้ตระหนักถึงความมุ่งมั่นของเจ้าเองในการปฏิบัติของเจ้ามากเพียงใด
เจ้าควรให้ความสำคัญกับวุฒิภาวะและการปฏิบัติของเจ้าอย่างจริงจัง ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้น
เจ้าไม่ควรพยายามเพียงแค่ทำไปอย่างพอเป็นพิธีสำหรับใครก็ตาม—
การที่เจ้าจะสามารถได้รับความจริงและชีวิตในท้ายที่สุดหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 315

บางคนประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างสวยงาม แต่ก็เพียงผิวเผิน กล่าวคือ

พี่น้องหญิงประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างงดงามน่ารักดั่งดอกไม้

และพี่น้องชายก็แต่งกายเหมือนเจ้าชายหรือชายหนุ่มเจ้าสำอางผู้มั่งคั่ง พวกเขาสนใจเฉพาะในสิ่งภายนอกเท่านั้น เช่นสิ่งทั้งหลายที่พวกเขากินและสวมใส่ ภายในนั้น

พวกเขาอึดอัดและไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อย ความหมายใดหรือที่สามารถมีอยู่ในการนี้?

และแล้วก็มีบางคนทีแต่งกายเหมือนพวกขอทานยากจน—พวกเขาดูเหมือนทาสชาวเอเชียตะวันออกจริงๆ!

พวกเขาก็ไม่เข้าใจสิ่งที่เราขอจากพวกเขาจริงๆ หรือหรือไม่? จงเข้าสนิทในหมู่พวกเขาว่า

อันที่จริงแล้วพวกเขาได้รับสิ่งใด? พวกเขาได้เชื่อในพระเจ้าตลอดหลายปีมานี้

แต่กระนั้นนี่ก็คือทั้งหมดที่พวกเขาได้เก็บเกี่ยวไป—พวกเขาไม่ตะขิดตะขวงใจหรือหรือไม่?

เจ้าไม่ละอายใจหรือ? เจ้าได้ไล่ตามเสาะหาเรื่อยมาบนหนทางที่แท้จริงตลอดหลายปีมานี้

กระนั้นในวันนี้วิถีภาวะของเจ้าก็ยังต่ำกว่าของนกกระจอกอยู่เลย! จงมองดูหมู่สาวน้อยท่ามกลางพวกเขา

ที่งดงามดั่งรูปภาพในเสื้อผ้าและเครื่องสำอางของพวกเขา โดยเปรียบเทียบตัวพวกเขาซึ่งกันและกัน—

แล้วเจ้าเปรียบเทียบสิ่งใดเล่า? ความยินดีของเจ้าหรือ? ข้อเรียกร้องของเจ้าหรือ?

พวกเขาคิดว่าเรามาเพื่อสรรหานางแบบหรือไร? พวกเขาช่างไม่มีความละอายใจเอาเสียเลย!

ชีวิตของพวกเขาอยู่ที่ใด?

สิ่งที่พวกเขาไล่ตามเสาะหาไม่ใช่แค่ความอยากได้อะไรที่มีอันพึงพอใจของพวกเขาเองหรือหรือไม่?

เจ้าคิดว่าเจ้าสวยมาก แต่แม้ว่าเจ้าอาจจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หรูหราในทุกลักษณะ

ในความเป็นจริงแล้วเจ้าไม่ใช่หนอนแมลงคืนกระแต่วซึ่งเกิดมาในกองมูลสัตว์หรือ? ในวันที่

เจ้ามีวาสนาได้ชื่นชมพระพรจากสวรรค์เหล่านี้ไม่ใช่เพราะหน้าตาอันงดงามของเจ้า

แต่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำข้อยกเว้น โดยการอภัยโทษเจ้า ยังคงไม่ชัดเจนสำหรับเจ้าอยู่อีกหรือว่าเจ้ามาจากไหน?

เมื่อพาดพิงถึงชีวิต เจ้าหุบปากของเจ้าและไม่พูดสิ่งใดเลย ไปเหมือนรูปปั้น

กระนั้นเจ้าก็ยังกลัวดีที่จะแต่งกายอำพรางตน! เจ้ายังคงเอนเอียงที่จะแต่งหน้าทาปากของเจ้า!

และจงดูพวกผู้ชายเจ้าสำอางท่ามกลางพวกเขาสิ พวกมนุษย์เอาแต่ใจที่ใช้เวลาทั้งวันไปกับการเดินลอยชาย เกร

ที่แสดงออกแบบทองไม่รู้ร้อนบนใบหน้าของพวกเขา นี่หรือคือวิธีที่บุคคลหนึ่งควรประพฤติตน?

แต่ละคนท่ามกลางพวกเขา ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง อุทิศความเอาใจใส่ของเจ้าให้กับสิ่งใดตลอดทั้งวัน?

พวกเขารู้หรือไม่ว่าพวกเขาพึ่งพาอาศัยผู้ใดบ่อนอาหารให้ตัวพวกเขา? จงมองดูเสื้อผ้าของเจ้า

จงมองดูสิ่งที่เจ้าได้เก็บเกี่ยวในมือของเจ้า จงดูพวงของเจ้า—

สิ่งใดเล่าที่เจ้าได้กำไรจากราคาของโลหิตและหยาดเหงื่อที่เจ้าได้จ่ายไปตลอดหลายปีมานี้แห่งความเชื่อ?

เขายังคงคิดว่าจะไปเที่ยวเล่น เขายังคงคิดว่าจะเสริมแต่งเนื้อหนังอันส่งกลิ่นเหม็นฉุนของเจ้า—
ช่วงเป็นการไล่ตามเสาะหาที่ไร้ค่าสิ้นดี! เขาได้รับการขอให้เป็นบุคคลที่มีความเป็นปกติ
ทว่าตอนนี้เจ้าก็แค่ไม่ปกติไปเสียอย่างนั้น เจ้าคิดปกติวิสัย
บุคคลเช่นนั้นสามารถหาญมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร? ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนี้
การเดินอวดเสน่ห์ของเจ้าและการโอ้อวดเนื้อหนังของเจ้า การดำรงชีวิตอยู่ภายในต้นหาของเนื้อหนังเสมอ—
เจ้าไม่ใช่พงศ์พันธุ์ของพวกปีศาจโสมมและวิญญาณชั่วหรือ?
เราจะไม่อนุญาตให้ปีศาจโสมมคนหนึ่งเช่นนั้นยังคงดำรงอยู่เป็นเวลานานนักหรือ!
และจงอย่าสันนิษฐานว่าเราไม่รู้ว่าเจ้าคิดสิ่งใดในหัวใจของเจ้า
เจ้าอาจจะเก็บต้นหาของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าไว้ภายใต้การควบคุมที่แน่นหนา
แต่เราจะไม่สามารถรู้ความคิดที่เจ้าเก็บงำในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร?
เราจะไม่สามารถรู้ทั้งหมดที่ดวงตาของเจ้าปรารถนาได้อย่างไร?
พวกเจ้าสาวน้อยทั้งหลายไม่ได้ทำตัวพวกเจ้าเองให้งดงามเหลือเกินเพื่อที่จะเดินอวดเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือ?
หรือ? พวกผู้ชายมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้าหรือ?
พวกเขาสามารถช่วยพวกเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้จริงๆ หรือ?
สำหรับเรื่องพวกชายเจ้าสาวงามท่ามกลางพวกเจ้า
พวกเจ้าทั้งหมดแต่งกายเพื่อทำให้ตัวพวกเจ้าดูเหมือนเป็นสุภาพบุรุษและโดดเด่นแตกต่าง
แต่การนี้ไม่ใช่แค่กระเที้ออกแบบมาเพื่อดึงดูดความสนใจมาสู่รูปลักษณ์อันโก้หรูของพวกเจ้าหรือ?
พวกเจ้ากำลังทำการนี้เพื่อผู้ใดเล่า? พวกผู้หญิงมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้า?
พวกเขาไม่ใช่แหล่งกำเนิดของบาปของพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลาย
เราได้พูดกับพวกเจ้าไปมากมายหลายวาระ กระนั้นพวกเจ้าก็ได้ทำตามวาระเหล่านั้นไปเพียงแค่ว่าไม่กั๊ก
หูของพวกเจ้ายากที่จะได้ยิน ตาของพวกเจ้าได้พร่ามัวขึ้น
และหัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างจนถึงจุดที่ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากต้นหาอยู่ในร่างกายของพวกเจ้า
จนถึงขนาดที่พวกเจ้าติดบ่วงอยู่ในนั้น ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยง
ผู้ใดเล่าต้องการ ไปที่ใดก็ตามใกล้พวกเจ้านอนแมลงทั้งหลาย
พวกเจ้าผู้ที่ตื่นเร่าอยู่ในความโสมมและสิ่งสกปรก?
จงอย่าลืมนะว่าพวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าพวกที่เราได้พุ่มพามาจากกองมูลสัตว์
ว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็คือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่แต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครอง
ไม่ใช่ให้พวกเจ้าเดินอวดต้นหาของพวกเจ้าหรือให้อิสระอย่างเต็มที่แก่เนื้อหนังอันเหม็นหืนของพวกเจ้า

ซึ่งได้ถูกฝึกฝนโดยมารเรื่อยมาหลายปีเหลือเกิน เมื่อพวกเจ้าแต่งกายให้ตัวพวกเจ้าเองดังนั้น พวกเจ้าไม่เกรงกลัวว่าพวกเจ้าจะกลับกลายเป็นติดบ่วงลึกยิ่งขึ้นหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้ามีบาป? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า ร่างกายของพวกเจ้าเต็มไปด้วยคัมภีร์มากมายจนกระทั่งคัมภีร์นั้นซึมออกจากเสื้อผ้าของพวกเจ้าเสียด้วยซ้ำ

เป็นการเปิดเผยให้เห็นสถานะของพวกเจ้าว่าเป็นปีศาจน่าเกลียดและโสคมอย่างเหลือทน?

นั่นไม่ใช่กรณีที่พวกเจ้ารู้การนี้อย่างชัดเจนกว่าผู้ใดหรือ? หัวใจของพวกเจ้า ตาของพวกเจ้า ริมฝีปากของพวกเจ้า—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้ถูกปีศาจโสคมทำให้หม่นหมองหรือหรือ?

ส่วนเหล่านี้ของเจ้าไม่โสคมหรือหรือ? เจ้าคิดหรือว่าตราบนานเท่าที่เจ้าไม่ทำอะไร เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้บริสุทธิ์ที่สุด?

เจ้าคิดหรือว่าการแต่งกายในเสื้อผ้าอันสวยงามสามารถปกปิดดวงจิตอันโสโครกของพวกเจ้าได้?

นั่นจะไม่ได้ผล! เราแนะนำให้พวกเจ้ามองจากความเป็นจริงมากกว่านี้ กล่าวคือ จงอย่าล้อโก้งและจอมปลอม และจงอย่าเดินอวดตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าโอ้อวดคัมภีร์ของพวกเจ้าใส่กันและกัน

แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้าจะได้รับเป็นการกลับคืนก็คือความทุกข์ชั่ววันจันทร์และการสั่งสอนอันโหดเหี้ยม!

พวกเจ้ามีความต้องการที่จำเป็นอันใดหรือในการหลอกลวงให้กันและกันและปล่อยใจไปกับจินตนาการฝันหวาน?

การนี้เป็นมาตรวัดความสัตย์สุจริตของพวกเจ้า ขอบข่ายของความเที่ยงธรรมของพวกเจ้าหรือไม่?

เราเกลียดพวกเหล่านั้นท่ามกลางพวกเจ้าที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว

เราเกลียดพวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาวท่ามกลางพวกเจ้าที่รักเนื้อหนังของพวกเขาเอง

พวกเจ้าจงยับยั้งตัวพวกเจ้าเองจะดีเสียกว่า เพราะบัดนี้พวกเจ้าพึงต้องครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

และพวกเจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้อ้อวดคัมภีร์ของพวกเจ้า—

แต่ทว่าพวกเจ้าก็ยังคงใช้ทุกโอกาสเหมาะที่พวกเจ้าสามารถทำได้

ด้วยเหตุที่เนื้อหนังของพวกเจ้านั้นมีล้นเหลือเกินไป และคัมภีร์ของพวกเจ้าก็ใหญ่หลวงเกินไป!

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 316

ตอนนี้

การที่การไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้าจะมีประสิทธิภาพหรือไม่มันถูกประเมินวัดโดยสิ่งที่พวกเจ้าครองในปัจจุบัน
นี่คือสิ่งที่ใช้ในการกำหนดพิจารณาบททอสานของพวกเจ้า กล่าวคือ

บททอสานของพวกเจ้าได้รับการเปิดเผยในการพลีอุทิศที่พวกเจ้าได้ทำและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าได้ทำ

บททอสานของพวกเจ้าจะรู้ได้ก็โดยการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้า ความเชื่อของพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำ
ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมด มีหลายคนที่จะเกินกว่าจะได้รับความรอดไปแล้ว

ด้วยเหตุที่วันนี้คือวันแห่งการเปิดเผยบททอสานของผู้คน และเราจะไม่สับสนปนเปในงานของเรา

เราจะไม่นำทางพวกที่เกินกว่าจะได้รับความรอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์เข้าสู่ยุคถัดไป

จะมีเวลาที่งานของเราแล้วเสร็จ

เราจะไม่ทำงานกับบรรดาซากศพส่งกลิ่นเหม็นและไร้จิตวิญญาณเหล่านั้นที่ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดเลย
ตอนนี้คือยุคสุดท้ายแห่งความรอดของมนุษย์ และเราจะไม่ทำงานที่ไร้ประโยชน์

จงอย่าท้วงติงฟ้าและแผ่นดินโลก—บททอสานของโลกกำลังมา นั่นมีอาจหลีกเลี่ยงได้ สิ่งทั้งหลายได้มาถึงจุดนี้
และไม่มีสิ่งใดที่เจ้าในฐานะมนุษย์สามารถทำเพื่อหยุดสิ่งเหล่านั้นได้

เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งทั้งหลายดังที่เจ้าปรารถนาได้ เมื่อวานนี้

เจ้าไม่ได้จ่ายราคาเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริงและเจ้าไม่ได้จงรักภักดี วันนี้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว

เจ้าเกินกว่าจะได้รับความรอด และพรุ่งนี้เจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง และจะไม่มีการเอื้อระเหยสำหรับความรอดของเจ้า
ถึงแม้ว่าหัวใจของเราจะอ่อนโยนและเรากำลังทำอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอด

หากเจ้าไม่เพียรพยายามในนามของเจ้าเองหรือไม่คิดอะไรด้วยตัวเจ้าเอง การนี้มีอันใดหรือที่เกี่ยวข้องกับเรา?

พวกที่คิดถึงเพียงแค่นี้อ่อนน้อมของพวกเขานั้นและพวกที่ชื่นชมสิ่งสูง

พวกที่ดูเหมือนว่าเชื่อแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง พวกที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว พวกที่สำส่อน
กระเซอะกระเซิงและมอมแมม พวกที่ขโมยเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์และสิ่งทรงครองของพระองค์

พวกที่รักการติดสินบน พวกที่ฝืนถึงการขึ้นสู่สวรรค์อย่างหาสาระไม่ได้ พวกที่โอหังและทะนงตน

พวกที่เพียรพยายามเพียงเพื่อชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวเท่านั้น พวกที่กระจายคำพูดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำ

พวกที่หมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เอง

พวกที่ไม่ทำสิ่งใดเลยนอกจากทำการตัดสินใจต่อต้านและใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าพระองค์เอง

พวกที่จัดตั้งหมู่คณะและแสวงหาความเป็นอิสระ พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเองเหนือพระเจ้า

พวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาว วัยกลางคน

และวัยชราหิบบ่หยังเหละเหละเหล่านั้นที่ติดบ่วงอยู่ในความมกมากในกาม

พวกผู้ชายและผู้หญิงเหล่านั้นที่ชื่นชมชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวและไล่ตามเสาะหาสถานะส่วนตัวท่ามกลางคนอื่น พวกผู้คนที่ไม่กลับใจเหล่านั้นที่ติดกับดักอยู่ในบาป—

พวกเขาทั้งหมดไม่เกินกว่าจะได้รับความรอดหรือ? ความมักมากในกาม บาปหนา เวชกรรมชั่ว เวทมนตร์ ความจ้วงจาบหยาบคาย คำพูดล่วงเกิน ไม่รู้จักสูงต่ำล้วนแต่วิ่งพล่านอยู่ท่ามกลางพวกเขา

และความจริงและพระวจนะแห่งชีวิตก็ถูกเหยียบย่ำในท่ามกลางพวกเขา

และภาษาอันบริสุทธิ์ก็ถูกทำให้มัวหมองท่ามกลางพวกเขา

พวกเขาค้นหาชาติทั้งหลายที่ล้าพองไปด้วยความโสมมและความไม่เชื่อฟัง!

บทพยานสุดท้ายของพวกเขาจะเป็นอย่างไร? พวกที่รักเนื้อหนัง ผู้ที่กระทำเวทมนตร์เกี่ยวกับเนื้อหนัง และผู้ที่ติดบ่วงอยู่ในบาปแบบมักมากในกามสามารถมีความกล้าบ้าบิ่นที่จะดำรงชีวิตต่อไปได้อย่างไร!

เขาไม่รู้หรือว่าผู้คนเช่นพวกเขานั้นคือบรรดาหนอนแมลงที่เกินกว่าจะได้รับความรอด?

สิ่งใดเล่าทำให้เขามีสิทธิเรียกร้องการนี้และการนั้น? จนถึงวันนี้

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยในพวกที่ไม่รักความจริงและรักเพียงเนื้อหนังเท่านั้น—

ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร? พวกที่ไม่รักหนทางแห่งชีวิต

ผู้ที่ไม่ยกย่องพระเจ้าและเป็นคำพยานต่อพระองค์ ผู้ที่วางอุบายเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของพวกเขาเอง

ผู้ที่สรรเสริญตัวพวกเขาเอง—แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาไม่ใช่ยังคงเป็นเหมือนเดิมหรือ?

สิ่งใดหรือคือคุณค่าในการช่วยพวกเขาให้รอด? การที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าความอาวุโสของเจ้านั้นมีมากน้อยเพียงใดหรือว่าเจ้าได้ทำงานมาแล้วจนถึงขณะนี้เป็นเวลากี่ปีแล้ว และนับประสาอะไรที่มันจะขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้สร้างสมวิถียุทธนามากน้อยเพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันขึ้นอยู่กับว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้าได้ให้ผลแล้วหรือไม่

เจ้าควรที่จะรู้ว่าบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดคือ “ต้นไม้มัน” ที่ให้ผล

ไม่ใช่ต้นไม้มันที่มีใบไม้เขียวชอุ่มและดอกไม้อันอุดมที่ยังไม่เคยออกผลเลย

ต่อให้เจ้าได้ใช้เวลาหลายปีร่อนเร่ไปตามท้องถนน นั่นสำคัญอะไรเล่า? คำพยานของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพของเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความรักของเจ้าที่มีให้ตัวเจ้าเองและความอยากได้อะไรอันเต็มไป ด้วยตัณหาของเจ้ายิ่งนัก—บุคคลประเภทนี้ไม่ใช่คนเลื่อมหรือ?

พวกเขาจะสามารถเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความรอดได้อย่างไร?

ธรรมชาติของเจ้านั้นไม่สามารถแก้ไขได้ เจ้าเป็นกบฏมากเกินไป เจ้านั้นเกินกว่าที่จะได้รับความรอด!

ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่พวกที่จะถูกกำจัดหรือ?

เวลาทำงานของเราแล้วเสร็จไม่ใช่เวลาแห่งการมาถึงของวันสุดท้ายของเจ้าหรือ?

เราได้ทำงานมากมายเหลือเกินและได้กล่าววจนะไปมากมายเหลือเกินท่ามกลางพวกเขา—

สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดได้เข้าสู่ของพวกเจ้าอย่างแท้จริง? สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดที่เจ้าได้เคยเชื่อฟัง? เมื่องานของเราสิ้นสุด นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าหยุดต่อต้านเรา เวลาที่เจ้าหยุดยืนด้านเรา ขณะที่เราทำงาน พวกเจ้าปฏิบัติตนต่อต้านเราอยู่เนื่องนิตย์ พวกเจ้าไม่เคยปฏิบัติตามวาระของเรา เราทำงานของเรา และเจ้าก็ทำ “งาน” ของเจ้าเอง สร้างราชอาณาจักรน้อยของเจ้าเอง พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากฝูงสุนัขจิ้งจอกและสุนัข ทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นการต่อต้านเรา!

เจ้ากำลังพยายามอยู่เนื่องนิตย์ที่จะนำพาพวกที่มอบความรักอันไม่แบ่งแยกของพวกเราให้แก่เจ้าเข้ามาสู่อ้อมกอดของเจ้า—ความเคารพของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวง!

เจ้าไม่มีความเชื่อฟังหรือความเคารพเลย

และทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงและเป็นการหมิ่นประมาท!

ผู้คนเช่นนั้นสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือ?

พวกมนุษย์ที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศและบำเหน็จหาต้องการที่จะดึงดูดหญิงโสเภณียั่วสวาทเข้ามาหาพวกเขาเสมอ เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง เราจะไม่ช่วยพวกปิศาจที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศเช่นนั้นอย่างแน่นอน เราเกลียดชังพวกเจ้าปิศาจโสम्म และความบำเหน็จและความยั่วสวาทของพวกเจ้าจะผลักพวกเจ้าลงสู่นรก พวกเจ้ามีสิ่งใดหรือที่จะพูดเพื่อตัวพวกเจ้าเอง? พวกเจ้าปิศาจโสम्मและวิญญาณชั่วนั้นช่างน่าอาเจียนนัก! เจ้าช่างน่าขยะแขยงนัก! ขยะเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

พวกเขาที่ติดบ่วงในบาปยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือ? ในวันนี้ ความจริงนี้ หนทางนี้ และชีวิตนี้ไม่ได้ดึงดูดใจพวกเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับถูกดึงดูดใจโดยบาปหนา โดยเงินตรา โดยจุลินทรีย์ ชื่อเสียง และผลกำไร โดยความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

โดยความหล่อเหลาของพวกผู้ชายและเสน่ห์ของพวกผู้หญิง

สิ่งใดหรือที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา?

ภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ สถานะของพวกเจ้าสูงกว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ คงไม่ต้องพูดถึงเกียรติยศของพวกเจ้าท่ามกลางพวกมนุษย์—พวกเจ้าได้กลายเป็นรูปเคารพที่ผู้คนเคารพบูชา เจ้าไม่ได้กลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์แล้วหรือ? เมื่อบททอสานของผู้คนถูกเปิดเผย

ซึ่งก็เป็นเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะเข้าใกล้ตอนจบด้วยเช่นกัน

คนเหล่านั้นมากมายในท่ามกลางพวกเจ้าจะเป็นซากศพที่เกินกว่าจะได้รับความรอดและจะต้องถูกกำจัดทิ้ง

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งความรอด เราใจดีและดีต่อผู้คนทั้งหมด เมื่อพระราชกิจสรุปปิดตัวลง

บททอสานของผู้คนต่างชนิดกันจะถูกเปิดเผย และในเวลานั้น เราจะไม่ใจดีและไม่ดีอีกต่อไป

ด้วยเหตุที่บททอสานของผู้คนจะถูกเปิดเผยแล้ว

และแต่ละคนจะได้ถูกแยกชั้นไปตามประเภทของพวกเขาแล้ว

และจะไม่มีประโยชน์เลยในการทำงานแห่งความรอดอันใดอีก เพราะยุคแห่งความรอดจะได้อ่านไปแล้ว
และเมื่อได้อ่านไปแล้ว มันก็จะไม่หวนคืน

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 317

มนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกคลุมของอิทธิพลแห่งความมืดมิดเสมอมา
ถูกพันธนาการด้วยอิทธิพลของชาตान ไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้
และอุปนิสัยของเขาหลังจากที่ได้ถูกชาตานแปรสภาพแล้วก็ยังกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ
อาจพูดได้ว่ามนุษย์ได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางอุปนิสัยอันเสื่อมทรามยิ่งชาตานเสมอมา
และไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเป็นดังนี้แล้ว หากมนุษย์ปรารถนาที่จะรักพระเจ้า
เขาจะต้องปลดปล่อยความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ความรู้สึกว่าคุณค่าเหนือผู้อื่น ความโอหัง
ความทะนงตน และอื่นๆ ในทำนองนั้น—ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปนิสัยของชาตาน หากไม่แล้ว
ความรักของมนุษย์ก็จะเป็นความรักที่ไม่บริสุทธิ์ เป็นความรักเยี่ยงชาตาน
และเป็นความรักซึ่งไม่สามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
หากไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่ได้รับการจัดการ ไม่ได้ถูกทำลาย ไม่ได้รับการตัดแต่ง
ไม่ได้ถูกคุมวินัย ไม่ได้ถูกตีสอน และไม่ได้รับการถูกลงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง
ก็จะไม่มีใครสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงเลย
หากเจ้ากล่าวว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของเจ้าเป็นตัวแทนพระเจ้า และดังนั้นแล้ว
เจ้าจึงสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครสักคนที่มีวาจาอันโอหัง
และเจ้าก็เป็นมนุษย์ที่ประหลาด ผู้คนเช่นนั้นก็คือหัวหน้าทูตสวรรค์นั่นเอง!
ธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่กำเนิดไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง
เขาจะต้องสลัดทิ้งธรรมชาติโดยกำเนิดผ่านการทำให้เพียบพร้อมของพระเจ้า และมีเพียงวิธีนั้นเท่านั้น—
มีเพียงการใส่ใจต่อน้ำพระทัยพระเจ้า การทำให้เจตนารมณ์ของพระเจ้าลุล่วง และยิ่งไปกว่านั้นคือ
การก้าวผ่านพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น—
การใช้ชีวิตของเขาจึงจะได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า
ไม่มีใครที่มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังจะสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง
นอกเสียจากว่าเขาจะเป็นมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน อย่างไรก็ตาม แม้แต่กับบุคคลเช่นนี้
ก็ยังไม่อาจกล่าวได้ว่า อุปนิสัยของเขาและการใช้ชีวิตของเขาเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยสิ้นเชิง
อาจพูดได้แค่เพียงว่า การใช้ชีวิตของเขานั้นได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
อุปนิสัยของมนุษย์เช่นนั้นไม่อาจเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
แม้ว่าอุปนิสัยของมนุษย์จะถูกกำหนดโดยพระเจ้า—เรื่องนี้ไม่เป็นที่สงสัยเลย
และอาจพิจารณาได้ว่าเป็นเรื่องที่เป็นบวก—แต่ก็ได้ถูกชาตานแปรสภาพตลอดมา
และดังนั้นทั้งหมดทั้งปวงของอุปนิสัยของมนุษย์ก็คืออุปนิสัยของชาตาน

บางคนกล่าวว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือการทรงทำอะไรๆ อย่างตรงไปตรงมา
และกล่าวว่าอุปนิสัยเช่นนี้ก็สำแดงในพวกเขาเช่นกัน กล่าวว่าคุณลักษณะนิสัยของพวกเขาที่เป็นแบบนี้เช่นกัน
และเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วพวกเขาจึงกล่าวว่าอุปนิสัยของพวกเขาเป็นตัวแทนพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้เป็นคนแบบไหนกัน? อุปนิสัยอันเลื่อมทราชมเยี่ยงชาตานั้นเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ด้วยหรือ?
ไม่ว่าใครก็ตามที่ประกาศว่าอุปนิสัยของตนเป็นตัวแทนพระเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระเจ้าและดูแคลนพระวิญญาณ
บริสุทธิ์! วิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแสดงให้เห็นว่า
พระราชกิจของพระเจ้านั้น โลกก็คือพระราชกิจของการพิชิตชัยเพียงประการเดียวเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
อุปนิสัยเยี่ยงชาตานั้นหลายอย่างของมนุษย์จึงยังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
การใช้ชีวิตของเขา ยังคงเป็นรูปลักษณ์ของชาตานั้นอยู่ นี่คือนิสัยที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดี
และสิ่งนี้เป็นตัวแทนความประพฤติต่างๆ ของเนื้อหนังมนุษย์ กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ว่า
นี่เป็นตัวแทนชาตานั้นและไม่อาจเป็นตัวแทนพระเจ้าได้อย่างแน่นอนที่สุด
แม้ว่าใครบางคนรักพระเจ้าแล้วจนถึงขนาดที่พวกเขาสามารถชื่นชมไปกับชีวิตดั่งสวรรค์บนดินได้
สามารถกล่าวถ้อยความดั่งเช่น “โอ พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่อาจรักพระองค์ได้มากพอได้”
และได้เข้าถึงอาณาจักรสูงสุดแล้ว
ก็ยังคงไม่อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตตามแบบอย่างพระเจ้าหรือเป็นตัวแทนพระเจ้า
เพราะเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นไม่เหมือนเนื้อแท้ของพระเจ้า
และมนุษย์ไม่มีทางที่จะใช้ชีวิตตามแบบอย่างพระเจ้าได้ นับประสาอะไรกับการกลายเป็นพระเจ้า
สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชี้นำมนุษย์ในการใช้ชีวิตนั้น
ก็เพียงเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากมนุษย์
การกระทำและความประพฤติทั้งหมดของชาตานั้นนั้นถูกสำแดงอยู่ในมนุษย์ วันนี้
การกระทำและความประพฤติทั้งหมดของมนุษย์เป็นการแสดงออกของชาตานั้นและดังนั้นจึงไม่สามารถเป็นตัวแทน
พระเจ้าได้ มนุษย์คือรูปจำแลงของชาตานั้น
และอุปนิสัยของมนุษย์ไม่สามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ บางคนนั้นก็มีลักษณะนิสัยที่ดี
พระเจ้าอาจทรงปฏิบัติพระราชกิจบางอย่างผ่านลักษณะนิสัยของผู้คนเช่นนั้น
และงานที่พวกเขาทำได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
กระนั้นอุปนิสัยของพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากการทรงพระราชกิจกับมันและการแผ่ขยายบน
สิ่งที่ดำรงอยู่แล้วภายใน ไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้เผยพระวจนะในยุคต่างๆ
ที่ผ่านมาแล้วหรือบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้งาน ไม่มีใครสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้โดยตรง

ผู้คนได้มารักพระเจ้าเพียงภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่ถูกบีบบังคับเท่านั้น
และไม่มีสักคนเดียวที่เพียรพยายามที่จะให้ความร่วมมือโดยความต้องการของตนเอง สิ่งต่างๆ
ที่เป็นบวกลืออะไร? ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้าโดยตรงนั้นเป็นเรื่องบวกลืออย่างไรก็ดี
อุปนิสัยของมนุษย์ได้ถูกขูดแปรสภาพตลอดมา และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ มีเพียงความรัก
น้ำพระทัยที่จะทนทุกข์ ความชอบธรรม ความนบนอบ
และความถ่อมใจและความซ่อนอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เท่านั้น
ที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง นี่เป็นเพราะว่าเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา
พระองค์ได้เสด็จมาโดยปราศจากธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาป และได้เสด็จมาจากพระเจ้าโดยตรง
โดยที่ไม่ได้ถูกขูดแปรสภาพ พระเยซูทรงอยู่ในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่มีบาปเท่านั้น
และไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนบาป ดังนั้น การกระทำ กิจการ และพระวาทะต่างๆ ของพระองค์
จนถึงช่วงเวลาก่อนที่พระองค์จะทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จลุ่่วงผ่านการตรึงกางเขน
(รวมถึงช่วงระยะเวลาของการตรึงกางเขนของพระองค์) ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นตัวแทนพระเจ้าโดยตรง
ตัวอย่างของพระเยซูนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า
ใครก็ตามที่มีธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาปไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
และพิสูจน์ว่าบาปของมนุษย์เป็นตัวแทนชาตคน กล่าวคือ บาปไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
และพระเจ้าทรงไว้บาป แม้กระทั่งพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติในมนุษย์
ก็สามารถพิจารณาได้เพียงคำว่า "ได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
และไม่สามารถกล่าวได้ว่ากระทำโดยมนุษย์ในพระนามของพระเจ้า แต่ท่าที่มนุษย์จะเข้าไปเกี่ยวพัน
ทั้งบาปของเขาและอุปนิสัยของเขาไม่ได้เป็นตัวแทนพระเจ้า
โดยการมองดูพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปฏิบัติกับมนุษย์จากอดีตจนถึงยุคปัจจุบัน
คนเราจึงมองเห็นได้ว่ามนุษย์มีสิ่งซึ่งเขาใช้ดำเนินชีวิต
ทั้งหมดเป็นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจกับเขา
มีน้อยคนเหลือเกินที่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงได้หลังจากที่ถูกจัดการและบ่มวินัยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
กล่าวคือ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่เป็นปัจจุบัน
ความร่วมมือในภาคส่วนของมนุษย์นั้นไม่มีอยู่ บัดนี้เจ้าเข้าใจเรื่องนี้ชัดเจนแล้วใช่หรือไม่? เมื่อเป็นดังนี้แล้ว
เจ้าจะพยายามอย่างเต็มที่อย่างไรในการร่วมมือกับพระองค์และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ลุ่่วงเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ?

จาก “มนุษย์ที่เลื่อมทราวมไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 318

การเชื่อในพระเจ้าของเจ้า การไล่ตามเสาะหาความจริงของเจ้า และแม้แต่หนทางที่เจ้าประพฤติปฏิบัติตน
ทั้งหมดนี้ควรมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง กล่าวคือ ทุกสิ่งที่เจ้ากระทำควรสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และเจ้าไม่ควรไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่ลวงตาและเพ้อฝัน ไม่มีคุณค่าอันใดเลยต่อการประพฤติตนในหนทางนี้
และนอกจากนี้แล้ว ไม่มีความหมายต่อชีวิตเช่นนั้นด้วย
เพราะการไล่ตามเสาะหาและชีวิตของเจ้าถูกใช้ไปท่ามกลางสิ่งที่เป็นเพียงความเทียมเท็จและเล่ห์หลวง
และเพราะเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าและนัยสำคัญ
สิ่งเดียวที่เจ้าได้มาคือการไร้เหตุผลและคำสอนอันไร้สาระที่ไม่มีความจริง สิ่งต่างๆ
เช่นนั้นไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ เลยกับนัยสำคัญและคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของเจ้า
และมีแต่จะนำเจ้าไปสู่อาณาจักรที่กลวงเป็นโพรงเท่านั้น ในหนทางนี้
ทั้งชีวิตของเจ้าก็จะปราศจากคุณค่าหรือความหมายใดๆ—และหากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็อาจมีชีวิตได้ถึงหนึ่งร้อยปีและทั้งหมดนั้นจะสูญเปล่า
นั้นจะสามารถเรียกว่าเป็นชีวิตมนุษย์ได้อย่างไร? อันที่จริงแล้วมันไม่ใช่ชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่งหรือ? หรือ? หรือ?
ในทำนองเดียวกัน หากพวกเจ้าพยายามที่จะติดตามเส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้า
แต่ไม่พยายามที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้าที่สามารถมองเห็นได้และกลับมามัสการพระเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่ทรงปรากฏ
แก่ตาและไม่อาจจับต้องได้แทน เช่นนั้นแล้ว
การไล่ตามเสาะหาดังกล่าวไม่เปล่าประโยชน์มากกว่าเสียอีกหรือ? สุดท้ายแล้ว
การไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็จะกลายเป็นซากปรักหักพังกองหนึ่ง
การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นเป็นประโยชน์อันใดต่อเจ้าเล่า?
ปัญหาที่ใหญ่โตที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่าเขารักแต่สิ่งต่างๆ ที่เขาไม่สามารถเห็นหรือแตะต้องได้ สิ่งต่างๆ
ที่ลึกลับและน่าอัศจรรย์อย่างสูงสุด และที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้และที่มนุษย์ซึ่งต้องตายมีอาจบรรลุได้
ยิ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยังวิเคราะห้พวกมันมากขึ้นเท่านั้น
และผู้คนถึงขนาดไล่ตามเสาะหาพวกมันโดยไม่สนใจสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และพยายามที่จะได้รับพวกมันมา
ยิ่งพวกมันไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยังพินิจพิเคราะห์และวิเคราะห้พวกมันอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่านั้น
โดยถึงขั้นรังสรรค์ความคิดต่างๆ แบบละเอียดยิบของพวกเขาสองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นด้วยซ้ำ ในทางตรงกันข้าม
ยิ่งสิ่งต่างๆ สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยังไม่แยแสต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น
พวกเขาแค่มองสิ่งเหล่านั้นแบบดูถูก และถึงขั้นเหยียดหยามพวกมันด้วยซ้ำ
นี่ไม่ใช่ท่าทีของพวกเจ้าที่มีต่องานที่สมจริงที่เรากระทำวันนี้อย่างแน่นอนหรือ? หรือ? หรือ?
ยิ่งสิ่งเหล่านั้นสมจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเจ้าก็ยังมัวคิดต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น

เจ้าไม่สะดวกเวลาเลยที่จะตรวจดูพวกมัน แต่เพิกเฉยต่อพวกมันไปเสียอย่างนั้น

เจ้าดูเหมือนซื้อฟังประสงค์ที่สมจริงและมาตรฐานต่ำเหล่านี้

และถึงขั้นเก็บงำโนคติที่หลงผิดหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงมากที่สุดพระองค์นี้

และไม่สามารถที่จะยอมรับความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระองค์ได้เลยจริงๆ ในหนทางนี้

พวกเจ้าไม่ใช่ยึดมั่นกับการเชื่อที่คลุมเครือหรือ?

พวกเจ้ามีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระเจ้าที่คลุมเครือแห่งอดีตกาล และไม่สนใจในพระเจ้าแท้จริงแห่งวันนี้

นี่ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานและพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงมาจากสองยุคสมัยที่แตกต่างกันหรือ?

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่องแห่งฟ้าสวรรค์

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นมนุษย์ตัวเล็กจิ๋วบนแผ่นดินโลกด้วยหรือ? นอกจากนี้

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าที่มนุษย์นมัสการนั้นเป็นองค์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยมโนคติที่หลงผิดต่างๆ ของเขา

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นผู้ที่มีเนื้อหนังแท้จริง ซึ่งถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดินโลกหรือ?

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วนั้น

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นจริงมากเกินไปจนมนุษย์ไม่ได้ตามเสาะหาพระองค์หรือ?

เพราะสิ่งที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงขอจากผู้คนแท้ที่จริงแล้วก็คือสิ่งที่ผู้คนไม่เต็มใจที่จะกระทำมากที่สุด

และเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาารู้สึกอายใจ นี่ไม่ได้กำลังทำให้สิ่งต่างๆ ยากลำบากสำหรับผู้คนหรือ?

นี่ไม่ได้ดีแต่ผลเป็นของผู้คนหรือ? ในหนทางนี้

พวกเขาเหล่านั้นจำนวนมากที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริงจึงกลายเป็นพวกศัตรูของพระเจ้าผู้ทรงอุดมมาเป็นม

นุษย์ กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏชัดหรือ? ในอดีตนั้น

เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เจ้าอาจจะเป็นคนสำคัญทางศาสนา

หรือเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งซึ่งนับถือพระเจ้า หลังจากพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว

ผู้เชื่อที่นับถือพระเจ้าเช่นนั้นจำนวนมากได้กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ไปโดยไม่รู้ตัว

เจ้ารู้หรือไม่ที่กำลังเกิดอะไรขึ้น ณ ที่นี้? ในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

เจ้าไม่จดจ่ออยู่กับความเป็นจริงหรือได้ตามเสาะหาความจริง แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับความเทียมเท็จต่างๆ แทน—

นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดอันแจ่มชัดที่สุดของความเป็นปฏิกิริยาของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงอุดมมาเป็นมนุษย์หรือ?

พระเจ้าผู้ทรงอุดมมาเป็นมนุษย์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์

ดังนั้นพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงอุดมมาเป็นมนุษย์จะมีเหล่าศัตรูของพระคริสต์หรือ?

อ? ดังนั้น พระองค์ผู้ที่เจ้าเชื่อและรักอย่างแท้จริงทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังพระองค์นี้ใช่หรือไม่?

ใช่พระเจ้าพระองค์นี้จริงๆ หรือไม่ที่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ ทรงมีลมหายใจอยู่

ซึ่งเป็นพระเจ้าพระองค์จริงมากที่สุดและเป็นปกติอย่างเหนือธรรมดา?

แต่ที่จริงแล้วอะไรคือวัตถุประสงค์ของการไล่ตามเสาะหาของเจ้ากันแน่? มันอยู่ในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก?
มันเป็นมโนคติที่หลงผิดอย่างหนึ่งหรือเป็นความจริง? มันเป็นพระเจ้าหรือมันเป็นบางสิ่งที่เหนือธรรมชาติ?
อันที่จริงแล้ว ความจริงเป็นคำสุภาษิตของชีวิตที่เป็นจริงมากที่สุด
และเป็นภาษิตซึ่งสูงส่งที่สุดในบรรดาภาษิตเช่นนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง
เพราะว่ามันเป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงกำหนดต่อมนุษย์
และเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ มันจึงถูกเรียกว่า “ภาษิตแห่งชีวิต”
มันไม่ใช่ภาษิตที่ถูกสรุปย่อจากบางสิ่ง และมันไม่ใช่คำคมอันโด่งดังจากบุคคลสำคัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
มันเป็นถ้อยคำร่ำถึงมวลมนุษย์จากองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง
มันไม่ใช่คำพูดบางคำที่มนุษย์สรุปขึ้นมา แต่เป็นพระชนม์ชีพประจำพระองค์ของพระเจ้า
และดังนั้นมันจึงถูกเรียกว่า “ที่สุดแห่งภาษิตชีวิตทั้งปวง”
การไล่ตามเสาะหาของผู้คนในการนำความจริงไปปฏิบัติคือการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา—กล่าวคือ
มันเป็นการไล่ตามเสาะหาการสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า
แก่นแท้ของข้อพึงประสงค์นี้เป็นจริงมากที่สุดในการบรรดาความจริงทั้งหมด
แทนที่จะเป็นคำสอนที่ว่างเปล่าที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมฤทธิ์ผลได้
หากการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากคำสอนและไม่บรรลุความเป็นจริงโดยอยู่เลย
เจ้าไม่ได้กบฏต่อความจริงหรือ? เจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่โจมตีความจริงหรือ?
บุคคลเช่นนั้นจะสามารถเป็นใครบางคนที่ยพยายามที่จะรักพระเจ้าได้อย่างไร?
ผู้คนที่ปราศจากความเป็นจริงคือบรรดาผู้ที่ทรยศความจริง และพวกเขาล้วนเป็นกบฏโดยธรรมชาติกันทุกคน!

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 319

พวกเจ้าทุกคนปรารถนาที่จะได้รับบำเหน็จรางวัลเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า
ทุกคนหวังว่าจะได้สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเมื่อพวกเขาเริ่มเชื่อในพระเจ้า

ด้วยเหตุที่ทุกคนหมกมุ่นอยู่กับการไล่ตามแสวงหาสิ่งต่างๆ ที่สูงกว่า และไม่มีใครต้องการที่จะล่าหลังผู้อื่น
ผู้คนก็เป็นอย่างนี้เอง

ด้วยเหตุผลนี้เลยที่เดียวที่ผู้คนจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้ากำลังพยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะประจบประแจงพระเจ้า
จับบนสวรรค์ แต่กระนั้นในความเป็นจริง

ความจงรักภักดีและความมีน้ำใสใจจริงของพวกเจ้าต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความจงรักภักดีและความมีน้ำใสใจจริง
ของเจ้าต่อตัวพวกเจ้าเองมากนัก ทำไมเราจึงพูดเรื่องนี้?

เพราะเราไม่รับรู้ความจงรักภักดีของพวกเจ้าต่อพระเจ้าเลย และยังไปกว่านั้น

เพราะเราปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าซึ่งอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าซึ่งพวกเจ้านับถือ
พระเจ้าผู้คลุมเครือซึ่งพวกเจ้าเลื่อมใส ไม่ได้ดำรงอยู่เลย

เหตุผลที่เราสามารถพูดเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดมากก็คือว่า พวกเจ้านั้นอยู่ไกลเกินไปจากพระเจ้าที่แท้จริง

เหตุผลสำหรับความจงรักภักดีของพวกเจ้าก็คือรูปเคารพภายในหัวใจของพวกเจ้า ในขณะที่เดียวกัน

สำหรับเราแล้ว พวกเจ้าแค่รับรู้พระเจ้าผู้ซึ่งพวกเจ้าพิจารณาว่าไม่ยิ่งใหญ่และไม่เล็กด้วยถ้อยคำเท่านั้น

เมื่อเราพูดว่าพวกเจ้าอยู่ไกลจากพระเจ้า เราหมายความว่าพวกเจ้าอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าที่แท้จริง

ในขณะที่พระเจ้าซึ่งคลุมเครือดูเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อม เมื่อเราพูดว่า “ไม่ยิ่งใหญ่” มันเป็นการอ้างถึงถึงว่า

พระเจ้าซึ่งพวกเจ้าเชื่อในวันนี้ ดูเหมือนว่าจะเป็นแค่บุคคลคนหนึ่งที่ไม่มีความสามารถอันยิ่งใหญ่

บุคคลคนหนึ่งที่ไม่สูงส่งมาก ได้อย่างไร และเมื่อเราพูดว่า “ไม่เล็ก” นี่หมายถึงว่า

แม้ว่าบุคคลคนนี้ไม่สามารถเรียกกลมและตั้งฝนได้

กระนั้นพระองค์ยังทรงสามารถเรียกพระวิญญาณของพระเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจซึ่งสั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และ
แผ่นดินโลกได้ ทั้งให้ผู้คนสับสนอย่างสิ้นเชิง จากภายนอก

พวกเจ้าทั้งหมดดูเหมือนว่าจะเชื่อฟังอย่างสูงต่อพระคริสต์บนแผ่นดินโลกองค์นี้ กระนั้นในธาตุแท้แล้ว

พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระองค์ อีกทั้งเจ้าก็ไม่ได้รักพระองค์ กล่าวคือ

หนึ่งเดียวที่พวกเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงก็คือพระเจ้าซึ่งคลุมเครือจากความรู้สึกของพวกเจ้าเอง

และหนึ่งเดียวที่พวกเจ้ารักอย่างแท้จริงก็คือพระเจ้าซึ่งพวกเจ้าโหยหาทั้งวันทั้งคืน กระนั้นก็ไม่เคยได้เห็นตัวตน

ต่อพระคริสต์องค์นี้ ความเชื่อของพวกเจ้านั้นมีแต่จะเป็นเศษเล็กเศษน้อย และความรักของเจ้าไม่มีค่าอะไรเลย

ความเชื่อหมายถึงการเชื่อและการไว้วางใจ ความรักหมายถึงการรักบูชาและความเลื่อมใสในหัวใจของคนเรา

ไม่เคยแยกกัน กระนั้นความเชื่อและความรักของพวกเจ้าในพระคริสต์ของวันนี้ก็ห่างไกลจากสิ่งนี้มาก

เมื่อพูดถึงความเชื่อ พวกเขามีความเชื่อในพระองค์อย่างไร? เมื่อพูดถึงความรัก พวกเขารักพระองค์แบบไหน? พวกเขามีความเข้าใจในพระอุปนิสัยของพระองค์จริงๆ เขายังรู้จักเนื้อแท้ของพระองค์น้อยกว่านั้นอีก ดังนั้นแล้วพวกเขามีความเชื่อในพระองค์อย่างไร? ความเป็นจริงของความเชื่อของพวกเขามีอยู่ในพระองค์อยู่ที่ไหน? พวกเขารักพระองค์อย่างไร? ความเป็นจริงของความรักของพวกเขามีสำหรับพระองค์อยู่ที่ไหน?

ผู้คนจำนวนมากได้ติดตามเราโดยปราศจากความลังเลมาจนถึงวันนี้ ดังนั้น พวกเขาก็ได้ทนทุกข์จากความเหนื่อยล้าอย่างมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเช่นกัน เราได้จับใจความลักษณะนิสัยโดยกำเนิดและนิสัยของเจ้าแต่ละคนอย่างแจ่มแจ้ง การมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าทุกๆ คนนั้นยากลำบากอย่างมากมาชมมหาศาล น่าเสียดายที่ แม้ว่าเราจะได้จับใจความมากมายเกี่ยวกับพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับเราเลย ไม่แปลกใจเลยที่ผู้คนพูดว่าพวกเจ้าหลงเชื่อว่าเล่ห์เพทุบายของใครบางคนเป็นเรื่องจริงในระหว่างช่วงระยะเวลาของความสับสน ที่จริงแล้ว พวกเจ้าไม่เข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับอุปนิสัยของเรา นับประสาอะไรกับการที่ว่าเจ้าจะสามารถหยั่งรู้ได้ว่าอะไรอยู่ในจิตใจเรา วันนี้ ความเข้าใจผิดต่างๆ ของพวกเจ้าเกี่ยวกับเรานั้นกำลังเพิ่มทวีขึ้น และความเชื่อของพวกเจ้าในเรายังคงเป็นความเชื่อที่สับสนอยู่ แทนที่จะพูดว่าพวกเขามีความเชื่อในเรา คงจะเหมาะกว่าหากจะพูดว่าพวกเจ้าทั้งหมดกำลังพยายามที่จะประจบประแจงเราและสอพลอเรา แรงงูใจต่างๆ ของพวกเจ้านั้นธรรมดามาก: ข้าพระองค์จะติดตามใครก็ตามที่สามารถให้บำเหน็จรางวัลกับข้าพระองค์ได้ และข้าพระองค์จะเชื่อใครก็ตามที่ยอมให้ข้าพระองค์หลีกหนีความวิบัติอันใหญ่หลวงต่างๆ ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นพระเจ้าหรือพระเจ้าของค์หนึ่งองค์ใดก็ตาม ไม่มีสิ่งใดเลยในเรื่องนี้ที่ทำให้เราเป็นห่วง มีผู้คนเช่นนั้นจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้า และสภาวะนี้รุนแรงมาก หากวันหนึ่ง มีการทดสอบว่ามีผู้คนที่ทนท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความเชื่อในพระคริสต์เพราะความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในเนื้อแท้ของพระองค์ เช่นนั้นแล้วเราเกรงว่า ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในพวกเจ้าจะเป็นที่น่าพึงพอใจสำหรับเรา ดังนั้นมันคงจะไม่เสียหายหากเจ้าแต่ละคนจะพิจารณาคำถามนี้: พระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อนั้นแตกต่างจากเราเป็นอันมาก และเมื่อเป็นดังนี้แล้ว อะไรเล่าคือแก่นสารของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้า? ยิ่งพวกเจ้าเชื่อในผู้ที่เรียกกันว่าพระเจ้าของพวกเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเจ้าก็จะยิ่งไกลห่างจากเรามากขึ้นเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว อะไรเล่าคือแก่นสารของประเด็นปัญหานี้? เป็นที่แน่นอนว่าไม่มีพวกเจ้าคนใดได้เคยพิจารณาคำถามเช่นนั้นมาก่อน แต่ความร้ายแรงของมันได้ปรากฏต่อพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าได้คิดถึงผลสืบเนื่องของการเชื่อเช่นนั้นต่อไปหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 320

เรามีความพอใจในบรรดาผู้ที่ไม่ระแวงผู้อื่น และเราชอบบรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงอย่างไม่ลังเล เราแสดงความใส่ใจอย่างมากต่อผู้คนสองประเภทนี้ ด้วยเหตุที่ในสายตาของเราพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ หากเจ้าเป็นคนหลอกลวง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะระมัดระวังและมีความระแวงต่อผู้คนและเรื่องต่างๆ ทั้งหมดทั้งมวล และด้วยเหตุนี้ความเชื่อของเจ้าในเราจะถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งความระแวง เราไม่มีวันสามารถรับรู้ความเชื่อเช่นนั้นได้ เมื่อขาดความเชื่อที่แท้จริง เจ้าก็ยังไร้ซึ่งความรักที่แท้จริงขึ้นไปอีก และหากเจ้ามีแนวโน้มที่จะสงสัยในพระเจ้าและคาดเดาพระองค์ตามอำเภอใจ เช่นนั้นก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจ้าย่อมเป็นผู้ที่หลอกลวงที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด เจ้าคาดเดาว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นเช่นมนุษย์ได้หรือไม่: มีบาปซึ่งไม่สามารถยกยให้ได้ มีลักษณะนิสัยที่ใจแคบ ไร้ซึ่งความเที่ยงธรรมและเหตุผล ขาดสำนึกรับรู้แห่งความยุติธรรม หมกมุ่นในยุทธวิธีที่ชั่วร้าย ทฤษฎีและเจ้าเล่ห์ พยายามในความชั่วและความผิด เป็นต้น

เหตุผลที่ผู้คนมีความคิดเช่นนั้นไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขาไร้ซึ่งความรู้ในพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อยหรือ? ความเชื่อเช่นนั้นไม่ต่างอะไรไปจากบาป!

มีกระทั่งบางคนที่ยังเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ทำให้เราพอใจก็คือบรรดาผู้ที่ยกยอปอขึ้นและเลียแข้งเลียขานั่นเอง และเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ขาดทักษะต่างๆ เช่นนั้นจะไม่ได้รับการต้อนรับในพระนิเวศของพระเจ้า และจะสูญเสียที่ของพวกเขานั้น นี่ก็ความรู้เพียงอย่างเดียวที่พวกเขาได้รับเอาไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหรือ? นี่ก็สิ่งที่พวกเขาได้รับไว้หรือ? และความรู้ของพวกเขาก็เกี่ยวกับเราไม่ได้หยุดที่ความเข้าใจผิดต่างๆ เหล่านี้ ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือการที่พวกเขามั่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าและกล่าวร้ายสวรรค์ นี่ก็คือเหตุผลที่เราพูดว่า

ความเชื่อเช่นเดียวกับของพวกเขานั้นมีแต่จะทำให้พวกเขาไกลห่างจากเรามากขึ้นและอยู่ในสภาวะของการต่อต้านเรามากขึ้นเท่านั้น ตลอดหลายปีของการทำงาน พวกเขาได้เห็นความจริงมากมาย แต่พวกเขารู้หรือไม่ว่าหูของเราได้ยินอะไร? มีกี่คนที่ถามกลางพวกเขาที่เต็มใจที่จะยอมรับความจริง? พวกเขาทั้งหมดเชื่อว่าเจ้าเต็มใจที่จะจ่ายตามราคาให้กับความจริง แต่มีกี่คนในพวกเขาที่ได้ทนทุกข์อย่างแท้จริงเพื่อความจริง?

ไม่มีอะไรเลยนอกจากความไม่ชอบธรรมในหัวใจของพวกเขา ซึ่งทำให้พวกเขาคิดว่าทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม เป็นคนที่หลอกลวงและคดโกงเท่ากัน—

ถึงขั้นที่เจ้าเชื่อกระทั่งว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อาจทรงดำรงอยู่โดยปราศจากหัวใจที่มีเมตตาหรือความรักที่มีความกรุณามากมาย เฉกเช่นบุคคลปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขายังเชื่อว่าลักษณะนิสัยซึ่งแสดงถึงความมีคุณธรรมสูงและธรรมชาติซึ่งแสดงถึงความเมตตาและความกรุณา

มากมาย ดำรงอยู่แค่ภายในพระเจ้านบสวรงค์เท่านั้น พวกเจ้าเชื่อว่าวิสุทธิชนเช่นนี้ไม่ดำรงอยู่จริง
เชื่อว่าความมืดและความชั่วปกคลุมแผ่นดินโลก

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นบางอย่างซึ่งผู้คนให้ความไว้วางใจการถวิลหาสิ่งที่ดีและสิ่งที่สวยงามของพวกเขา
เป็นบุคคลในตำนานคนหนึ่งซึ่งพวกเขาสรรคสร้างขึ้น ในจิตใจของพวกเขา พระเจ้านบสวรงค์นั้นทรงชื่อตรง
ชอบธรรม และยิ่งใหญ่มาก ทรงคู่ควรกับการนมัสการและความเลื่อมใส ในขณะเดียวกัน
พระเจ้านบแผ่นดินโลกองค์นี้ทรงเป็นแต่เพียงตัวแทน และเป็นเครื่องมือของพระเจ้านบสวรงค์
เจ้าเชื่อว่าพระองค์นี้ไม่ทรงสามารถเทียบเท่ากับพระเจ้านบสวรงค์ได้

นับประสาอะไรกับการถูกเอ่ยถึงในขณะเดียวกันกับพระองค์ เมื่อพูดถึงความยิ่งใหญ่และพระเกียรติของพระเจ้า
สิ่งเหล่านี้เป็นของพระสิริของพระเจ้านบสวรงค์ แต่เมื่อพูดถึงธรรมชาติและคุณสมบัติของมนุษย์
สิ่งเหล่านี้คือคุณลักษณะซึ่งพระเจ้านบแผ่นดินโลกทรงเป็นส่วนหนึ่ง พระเจ้านบสวรงค์ทรงสูงส่งชั้นนรันดร์
ในขณะที่พระเจ้านบแผ่นดินโลกทรงไม่สำคัญ อ่อนแอ และไร้ความสามารถตลอดกาล

พระเจ้านบสวรงค์ไม่ทรงหมกมุ่นในอารมณ์ เพียงแค่ความชอบธรรมเท่านั้น

ในขณะที่พระเจ้านบแผ่นดินโลกทรงมีแรงจูงใจอันเห็นแก่ตัวและทรงปราศจากความเที่ยงธรรมหรือเหตุผลใดๆ
พระเจ้านบสวรงค์ไม่ทรงมีความคดโกงแม้แต่น้อยและทรงสัตย์ซื่อตลอดกาล

ในขณะที่พระเจ้านบแผ่นดินโลกทรงมีด้านที่ไม่ซื่อสัตย์เสมอ พระเจ้านบสวรงค์ทรงรักมนุษย์อย่างสุดซึ้ง

ในขณะที่พระเจ้านบแผ่นดินโลกทรงแสดงให้เห็นถึงการใส่ใจที่ไม่เพียงพอ กระทั่งละเลยเขาอย่างสิ้นเชิง
ความรู้ที่ผิดนี้ได้ถูกเก็บไว้ในหัวใจของพวกเขาเข้ามาและยังอาจถูกทำให้อยู่อย่างถาวรในอนาคตเช่นกัน
พวกเขาคำนึงถึงกิจการทั้งหมดของพระคริสต์จากจุดยืนของผู้ไม่ชอบธรรมและประเมินพระราชกิจของพระองค์
ทั้งหมด รวมทั้งพระอัครอัครและเนื้อแท้ของพระองค์ จากมุมมองของคนชั่ว

พวกเขาได้ทำความผิดมหันต์และได้ทำสิ่งซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อน โดยบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าเจ้า กล่าวคือ

พวกเขารับใช้เพียงพระเจ้าผู้ส่งบนสวรงค์ผู้ซึ่งมีมโนคุณพระเศียรของพระองค์

และไม่เคยเอาใจใส่พระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าคำนึงถึงว่าไม่สำคัญมากจนกระทั่งพวกเขามองไม่เห็นพระองค์

นี่ไม่ใช่บาปของพวกเขาหรือ?

นี่ไม่ใช่ตัวอย่างชั้นเยี่ยมของการกระทำผิดของพวกเขาต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ?

พวกเขานมัสการพระเจ้านบสวรงค์

พวกเขารักบูชาเขาอันสูงส่งและเคารพยกย่องบรรดาผู้ที่โดดเด่นเพราะการมีคารมคมคายของพวกเขา

เขายินดีถูกบัญชาโดยพระเจ้าผู้ซึ่งเต็มเต็มความมั่งคั่งร่ำรวยในมือเจ้า

และกระหายในพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถเต็มเต็มความอยากทุกอย่างของเจ้า

องค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่เจ้าไม่นมัสการคือพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่ทรงสูงส่ง

สิ่งเดียวที่เจ้าเกลียดคือการสมาคมกับพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคำนึงถึงอย่างสูงส่ง
สิ่งเดียวที่เจ้าไม่เต็มใจทำคือการรับใช้พระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่เคยทรงให้เจ้าแม้สักดวงค์แดงเดียว
และองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งไม่ทรงสามารถทำให้เจ้าโหยหาในพระองค์ได้ก็คือพระเจ้าซึ่งไม่นำรักองค์นี้
พระเจ้าประเภทนี้ทรงไร้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเปิดโลกทัศน์ของเจ้าให้กว้างขึ้นได้
เพื่อที่จะได้รู้สึกราวกับว่าเจ้าได้พบขุมทรัพย์แล้ว นับประสาอะไรกับการทำสิ่งที่เจ้าปรารถนาให้ลุล่วง
เช่นนั้นแล้ว ทำไมเจ้าจึงติดตามพระองค์? เจ้าได้คิดถึงคำถามต่างๆ เยี่ยงนี้หรือไม่? สิ่งที่เจ้าทำ
ไม่ได้เพียงทำให้พระคริสต์องค์นี้ทรงขุ่นเคืองเท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือ มันทำให้พระเจ้าบนสวรรค์ทรงขุ่นเคือง
เราคิดว่านี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 321

พวกเจ้าถวิลหาพระเจ้าให้ทรงปีติยินดีในตัวเจ้า กระนั้นพวกเจ้ายังห่างไกลพระองค์ ปัญหาที่นี้คืออะไร?

พวกเจ้ายอมรับเพียงพระวณะของพระองค์ แต่ไม่ยอมรับการจัดการของพระองค์หรือการตัดแต่งของพระองค์ นับประสาอะไรกับการที่เจ้าสามารถยอมรับการจัดการเตรียมการทุกอย่างของพระองค์

เพื่อมีความเชื่อที่ครบถ้วนบริบูรณ์ในพระองค์ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ปัญหาที่นี้คืออะไร? ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย ความเชื่อของพวกเจ้าคือเปลือกไขว่ว่างเปล่าชิ้นหนึ่ง เปลือกไขว่ซึ่งไม่มีวันสามารถผลิตลูกไก่หนึ่งตัวได้

ด้วยเหตุที่ความเชื่อของพวกเจ้าไม่ได้นำความจริงมาสู่พวกเจ้าหรือให้ชีวิตแก่เจ้า

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับได้ให้พวกเจ้าได้มีสำนึกรับรู้อันลวงตาในความค้ำจุนและความหวัง

สำนึกรับรู้แห่งความค้ำจุนและความหวังนี้เองที่เป็นจุดมุ่งหมายของพวกเจ้าในการเชื่อพระเจ้า

ไม่ใช่ความจริงและชีวิต ด้วยเหตุนี้เราจึงพูดว่า

แนวทางปฏิบัติของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าไม่ได้เป็นอะไรนอกจากไปจากการพยายามที่จะประจบประแจง

พระเจ้า ผ่านทางการยอมรับใช้และความไร้ยางอาย และไม่มีทางสามารถถูกถือได้ว่าเป็นความเชื่อที่แท้จริง

ลูกไก่ตัวหนึ่งจะสามารถเกิดมาจากความเชื่อเช่นนั้นได้อย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ความเชื่อเช่นนั้นสามารถทำอะไรให้สำเร็จลุล่วงได้หรือไม่?

จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าคือการใช้พระองค์เพื่อสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายของพวกเจ้าเอง

นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของการทำให้ขุนเคื่องของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้านบนสวรรค์และปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้านบนแผ่นดินโลก

กระนั้นเราไม่ระลึกถึงทรรศนะต่างๆ ของพวกเจ้า

เราชมเชยเพียงบรรดาผู้คนที่อยู่กับความเป็นจริงและรับใช้พระเจ้านบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่ไม่เคยชมเชยบรรดาผู้ที่ไม่เคยยอมรับรู้ถึงพระคริสต์ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก

ไม่สำคัญว่าผู้คนที่เช่นนั้นจงรักภักดีต่อพระเจ้านบนสวรรค์เพียงใด

ในท้ายที่สุดพวกเขาจะหลีกหนีไม่พ้นมือของเราที่ลงโทษคนชั่ว ผู้คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว

พวกเขาเป็นเหล่ามารร้ายผู้ซึ่งต่อต้านพระเจ้าและไม่เคยยินดีที่จะเชื่อฟังพระคริสต์ แน่แน่นอนว่า

จำนวนของพวกเขานั้นรวมถึงบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักและยิ่งไปกว่านั้น ไม่ยอมรับรู้ถึงพระคริสต์

เจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถปฏิบัติตัวต่อพระคริสต์อย่างที่เราพอใจทราบเท่าที่เจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้านบนสวรรค์ได้หรือไม่?

อ? ผิด! ความไม่รู้เท่าทันของเจ้าในพระคริสต์คือความไม่รู้เท่าทันในพระเจ้านบนสวรรค์

ไม่สำคัญว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้านบนสวรรค์เพียงใด มันเป็นเพียงการพุดลอยๆ และการเสแสร้งเท่านั้น

ด้วยเหตุที่พระเจ้านบนแผ่นดินโลกไม่เพียงทรงเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ในการได้รับความจริงและความรู้อันลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น แต่มากไปกว่านั้นก็คือ

ทรงเป็นประโยชน์ในการกล่าวโทษมนุษย์และภายหลังต่อมาในการยึดถือข้อเท็จจริงต่างๆ เพื่อลงโทษคนชั่ว
เจ้าได้เข้าใจผลลัพธ์อันเป็นประโยชน์และอันเป็นโทษในที่นี้หรือยัง?

เจ้าได้รับประสบการณ์กับผลลัพธ์เหล่านั้นหรือยัง?

เราปรารถนาให้พวกเจ้าได้เข้าใจความจริงนี้ในวันหนึ่งในไม่ช้า: เพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

เจ้าจะต้องรู้จักไม่เพียงพระเจ้าบนสวรรค์เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

จงอย่าสับสนไปกับเรื่องสำคัญเร่งด่วนต่างๆ ของเจ้าหรือยอมให้เรื่องรองมาแทนที่เรื่องหลัก

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง กลายเป็นใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น

และนำหัวใจของเจ้าเข้าใกล้พระองค์มากขึ้น

หากเจ้าได้อยู่ในความเชื่อมาเป็นเวลาหลายปีและได้สมาคมกับเรามาแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ห่างจากเรา

เช่นนั้นแล้วเราย่อมพูดว่า มันจะต้องเป็นว่าเจ้ากระทำให้ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าบ่อยๆ

และปลายทางของเจ้าจะพิจารณาได้ยากมาก

หากเวลาหลายปีในการสมาคมกับเราไม่ได้เพียงลบล้างในการเปลี่ยนเจ้าให้เป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งมีสถานะความ

เป็นมนุษย์และความจริงเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้ฝังหนทางอันชั่วร้ายของเจ้าแน่นอยู่ในธรรมชาติของเจ้า

และเจ้าไม่เพียงมีความโอหังเป็นสองเท่าของก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ความเข้าใจผิดต่างๆ

ของเจ้าเกี่ยวกับเรายังได้ทวีคูณด้วยเช่นกัน ถึงขั้นที่ว่าเจ้ามาคำนึงถึงเราว่าเป็นผู้ช่วยตัวน้อยของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเราก็อ่อมพูดว่าความทุกข์ร้อนของเจ้าไม่ได้อยู่เพียงแค่นี้ อีกต่อไปแล้ว

แต่กลับได้เจาะเข้าไปถึงกระดูกที่แท้จริงของเจ้าแล้ว

ทั้งหมดที่เหลืออยู่ก็เพื่อให้เจ้าได้รอที่จะจัดการเตรียมงานศพของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่จำเป็นที่จะต้องอ้อนวอนเราให้เป็นพระเจ้าของเจ้า

ด้วยเหตุที่เจ้าได้กระทำบาปอย่างหนึ่งซึ่งสมควรแก่ความตาย บาปอันไม่สามารถยกโทษให้ได้

ต่อให้เราอาจปรานีต่อเจ้า พระเจ้าบนสวรรค์จะทรงยื่นกรานที่จะเอาชีวิตเจ้า

ด้วยเหตุที่การกระทำทำให้ขุนเคื่องของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ใช่ปัญหาธรรมดา

แต่เป็นปัญหาซึ่งมีลักษณะร้ายแรงมาก เมื่อเวลานั้นมาถึง จงอย่าตำหนิเราที่ไม่ได้บอกเจ้าก่อนล่วงหน้า

ทุกอย่างจะกลับมาสู่จุดนี้: เมื่อเจ้าสมาคมกับพระคริสต์—พระเจ้าบนแผ่นดินโลก—ในฐานะสามัญชนคนหนึ่ง

กล่าวคือ เมื่อเจ้าเชื่อว่าพระเจ้านี้ไม่ใช่อะไรนอกจากบุคคลคนหนึ่ง เมื่อนั้นก็เป็นเวลาที่เจ้าจะพินาศ

นี่คือการตกเตือนเพียงครั้งเดียวของเราต่อเจ้าทุกคน

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 322

ในมนุษย์มีเพียงถ้อยคำที่ไม่แน่นอนเกี่ยวกับความเชื่อ กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่รู้ว่าการเชื่อประกอบขึ้นด้วยอะไร
นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าเหตุใดเขาจึงมีความเชื่อ มนุษย์เข้าใจน้อยเกินไป และมนุษย์เองขาดพร่องมากเกินไป
ความเชื่อในเราของเขาเป็นแต่เพียงเรื่องไร้เหตุผลและไม่รู้เท่าทัน ถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่าการเชื่อคืออะไร
อีกทั้งไม่รู้ว่าการเชื่อในเรา แต่เขายังคงเชื่อในเราอย่างหมกมุ่น
สิ่งที่เราขอจากมนุษย์ไม่ใช่เพียงให้เขาเรียกหาเราอย่างหมกมุ่นในหนทางนี้ หรือให้เชื่อในเราแบบจับจด
เพราะงานที่เราทำคือทำให้มนุษย์อาจจะมองเห็นเราได้ และรู้จักเรา
ไม่ใช่เพื่อให้มนุษย์ประทับใจและมองมาที่เราในความสว่างแบบใหม่ ครั้งหนึ่ง
เราได้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ทั้งหลายและได้ทำการอัศจรรย์ทั้งหลายมากมาย
และชาวพวกอิสราเอลในสมัยนั้นได้แสดงความเลื่อมใสอย่างมากต่อเราและเคารพความสามารถพิเศษของเราใน
การรักษาคนป่วยและไล่ปีศาจอย่างยิ่ง ในสมัยนั้น
พวกเขายึดว่าฤทธานุภาพแห่งการรักษาของเราเป็นความเก่งกาจ พิเศษเหนือธรรมดา—
และเนื่องจากกิจการมากมายของเรา พวกเขาเคารพเราทุกคน
และรู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่งต่อฤทธานุภาพทั้งปวงของเรา ด้วยเหตุนี้
ทุกคนที่ได้เห็นเราทำการอัศจรรย์ได้ติดตามเราอย่างใกล้ชิด
จนถึงขนาดที่มีคนหลายพันรายล้อมเราเพื่อดูเรารักษาคนป่วย
เราได้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายหลายประการ
ทว่าผู้คนเพียงมองว่าเราเป็นแพทย์ที่เก่งกาจเท่านั้น ดังนั้น
เราจึงได้พูดถ้อยคำแห่งการสอนมากมายแก่ผู้คนในสมัยนั้นด้วยเช่นกัน
ทว่าพวกเขาก็เพียงถือว่าเราเป็นครูที่เหนือกว่าศิษย์ของเขาเท่านั้น แม้แต่ปัจจุบัน
หลังจากที่พวกมนุษย์ได้เห็นบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับงานของเรา
พวกเขาก็ยังคงแปลความหมายให้เป็นอย่างที่พวกเขาคิดว่า เราคือแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่รักษาคนป่วย และเป็นครูของคนที่ไม่รู้เท่าทัน
และพวกเขาได้นิยามเราว่าเป็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเมตตา
บรรดาผู้ที่แปลความหมายคัมภีร์อาจมีทักษะเหนือกว่าทักษะของเราในการรักษา
หรือแม้แต่อาจจะเป็นศิษย์ที่ตอนนี้เก่งเกินกว่าครูของพวกเขา ทว่าพวกมนุษย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเช่นนั้น
ซึ่งมีผู้รู้จักชื่อของเขาไปทั่วโลก ก็พิจารณาเราอย่างต่ำต้อยว่าเป็นแค่แพทย์คนหนึ่งเท่านั้น
กิจการของเรามีมากกว่าจำนวนของเม็ดยาบนชายหาด
และปัญญาของเราเหนือกว่าบุตรชายทั้งหมดของซาโลมอน
กระนั้นผู้คนก็เพียงคิดว่าเราเป็นแพทย์ที่ไม่มีความสำคัญและเป็นครูที่ไม่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของมนุษย์เท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราอาจจะได้รักษาพวกเขาเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราอาจจะได้ใช้อุทยานภาพของเราขับวิญญาณสกปรกออกจากร่างของพวกเขาเท่านั้น

และผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงแค่พวกเขาอาจจะได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดีจากเรา

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อเรียกร้องทรัพย์สมบัติทางวัตถุจากเราให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตนี้อย่างสันติสุขและเพื่อที่จะอยู่อย่างปลอดภัยคลายกังวลในโลกที่จะมาถึง ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากนรกและเพื่อได้รับพรจากสวรรค์

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อสิ่งชั่วช้าคราวเท่านั้น

แต่ไม่ได้พยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งใดในโลกที่จะมาถึง

เมื่อเราได้ปล่อยความพิโรธต่อมนุษย์ของเราออกมาและได้ยึดเอาความชื่นบานยินดีและสันติสุขที่พวกเขาเคยมีไป

มนุษย์ก็กลับกลางแครงใจ เมื่อเราได้ให้ความทุกข์จากนรกแก่มนุษย์และได้เอาพรจากสวรรค์กลับคืน

ความละอายของมนุษย์ก็เปลี่ยนเป็นความโกรธ เมื่อมนุษย์ได้ขอให้เรารักษาเขา

แต่เราไม่ได้ให้ความสนใจและรู้สึกชิงชังต่อเขา

มนุษย์ได้ออกห่างจากเราเพื่อแสวงหาวิธีการของยาและวิทยาคมอันชั่วร้ายแทน

เมื่อเราได้เอาทุกอย่างที่มนุษย์เรียกร้องจากเรากลับไป ทุกคนก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ด้วยเหตุนี้

เราจึงบอกวามมนุษย์มีความเชื่อในเราเพราะเราให้พระคุณมากเกินไป และมีมากเกินไปที่จะได้รับ

พวกเขยได้เชื่อในเราเนื่องจากพระคุณของเราและได้ติดตามเราไม่ว่าเราจะไปที่ใด

คนที่ไม่รู้เท่าทันที่มีความรู้และประสบการณ์จำกัดเหล่านี้พยายามเพียงแต่จะให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เราสำแดงออกมาเท่านั้น

พวกเขยถือว่าเราเป็นหัวหน้าวงศ์ของพวกเขยผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่สุดได้ และดังนั้น

เมื่อเราได้ขับไล่ปีศาจออกจากพวกมนุษย์ นั่นทำให้เกิดการสนทนากันมากในหมู่พวกเขา นั่นคือ

พวกเขยได้พูดกันว่าเราคือเอลียาห์ เราคือโมเสส

ว่าเราคือผู้เผยพระวจนะคนเก่าแก่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวง

ว่าเราคือแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาแพทย์ทั้งปวง นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า เราคือชีวิต คือวิถี

คือความจริงแล้วนั้น ไม่มีใครสามารถรู้จักการเป็นอยู่ของเราหรือตัวตนของเราได้เลย

นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า พ้าสวรรค์คือสถานที่ซึ่งพระบิดาของเราดำรงพระชนม์แล้วนั้น

ไม่มีใครได้รู้เลยว่าเราก็คือบุตรของพระเจ้า และคือพระเจ้าพระองค์เองด้วย นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า

เราจะนำการไถ่มาให้แก่มวลมนุษย์ทั้งปวงและไถ่มวลมนุษย์แล้วนั้น

ไม่มีใครได้รู้เลยว่าเราก็คือพระผู้ไถ่ของมวลมนุษย์

และพวกมนุษย์ได้รู้จักเราว่าเป็นคนใจบุญและมีความเมตตาเท่านั้น

และนอกเหนือจากที่ตัวเราเองสามารถอธิบายสิ่งทั้งปวงที่มีเกี่ยวกับเราแล้วนั้น ไม่มีใคร ได้รู้จักเรา

และไม่มีใครได้เชื่อว่าเราคือบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ด้วยเหตุนี้คือความเชื่อของผู้คนในตัวเรา

และวิธีที่พวกเขาพยายามจะหลอกลวงเรา

พวกเขาจะสามารถเป็นพยานต่อเราได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขามีทรศนะเช่นนั้นกับเรา?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 323

ผู้คนเชื่อในพระเจ้ามานาน ถึงกระนั้นพวกเขาส່วญไม่มีความเข้าใจว่าคำว่า “พระเจ้า” หมายถึงอะไร และเพียงติดตามด้วยความว่าุ่นสับสนเท่านั้น พวกเขาไม่รู้เลยว่าเหตุใดกันแน่ที่มนุษย์ควรเชื่อในพระเจ้า หรือว่าพระเจ้าทรงเป็นอะไร หากผู้คนรู้เพียงที่จะเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระองค์เท่านั้น แต่ไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น และหากพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าด้วยแล้วไซ้

เช่นนี้จะไม่นับเป็นเรื่องชวนขันขนานใหญ่หรือ? แม้ว่าได้มาถึงขนาดนี้แล้ว

ผู้คนได้เคยเป็นพยานถึงข้อความล้าลึกแห่งสวรรค์หลายอย่าง ทั้งยังเคยได้ยินเรื่องความรู้อันลุ่มลึกที่มนุษย์ไม่เคยเข้าใจมาแล้วก็มาก แต่พวกเขาก็ยังไม่เท่าทันถึงความจริงพื้นฐานที่สุดหลายประการซึ่งมนุษย์ไม่เคยใคร่ครองมาก่อน

บางคนอาจกล่าวว่า “พวกเราเชื่อในพระเจ้ามาหลายปี เราจะไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้อย่างไร? คำถามนี้ไม่ดูเบาพวกเราไปหน่อยหรือ?” อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงนั้น แม้ผู้คนจะติดตามเราในวันนี้ พวกเขากลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานใดๆ ของเราในวันนี้เลย

ทั้งยังล้มเหลวในการจับความเข้าใจแม้แต่คำถามที่ชัดเจนและง่ายที่สุด ยังไม่ต้องพูดถึงคำถามต่างๆ ที่ซับซ้อนมากๆ อย่างบรรดาคำถามที่เกี่ยวกับพระเจ้าเลย จงรู้เถิดว่าบรรดาคำถามที่เจ้าไม่ใส่ใจ ที่เจ้าไม่เคยระบุถึงนั่นคือคำถามที่สำคัญที่สุดซึ่งเจ้าต้องเข้าใจ นั่นเพราะว่าเจ้ารู้จักแต่การติดตามหมู่คนเท่านั้น โดยไม่สนใจและไม่ใส่ใจว่าเจ้าควรเตรียมตนเองให้พร้อมในเรื่องใดบ้าง

เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือว่าเหตุใดเจ้าจึงควรมีความเชื่อในพระเจ้า? เจ้ารู้จริงๆ หรือในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น? เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือในสิ่งที่มนุษย์เป็น? ในฐานะบุคคลหนึ่งซึ่งมีความเชื่อในพระเจ้า หากเจ้าล้มเหลวที่จะเข้าใจในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เจ้าก็ไม่ได้หมดสิ้นศักดิ์ศรีของผู้เชื่อในพระเจ้าหรือ?

งานของเราในวันนี้คือ การทำให้ผู้คนเข้าใจแก่นแท้ของพวกเรา เข้าใจสิ่งทั้งปวงที่เราทำ และรู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า นี่เป็นปฏิบัติการปิดท้ายของแผนการบริหารจัดการของเรา

ช่วงระยะสุดท้ายของงานของเรา

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเราจึงบอกพวกเจ้าล่วงหน้าเรื่องความล้าลึกทั้งสิ้นของชีวิต เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถยอมรับมันจากเราได้ เมื่อสิ่งนี้คืองานแห่งยุคสุดท้าย

เราจึงต้องบอกพวกเจ้าถึงความจริงทั้งสิ้นของชีวิตที่พวกเจ้าไม่เคยเปิดใจรับมาก่อน แม้ว่าพวกเจ้าไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจหรือทนรับสิ่งเหล่านี้ได้เนื่องจากการที่เพียงขาดตกบกพร่องเกินไปแล

ะมีความพร้อมในตัวเองเกินไป เราจะสรุปปิดตำนานของเรา

นั่นก็คือเราจะทำงานที่เราควรทำให้เสร็จสิ้นเสียก่อน

และจะบอกพวกเจ้าถึงเรื่องทั้งหมดที่เราได้บัญชาให้พวกเจ้าทำ

เพื่อไม่ให้พวกเขาลงเงินและพลัดตกลงไปในกลอุบายของมารอีกเมื่อความมืดมิดเคลื่อนตัวลงมา
มีหลายหนทางที่พวกเขาไม่เข้าใจ หลายเรื่องที่พวกเขาไม่มีความรู้เอาเสียเลย พวกเขาช่างไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก
เรารู้ยู่เต็มเปี่ยมถึงวุฒิภาวะของพวกเข้าและข้อบกพร่องต่างๆ ของพวกเข้า เพราะฉะนั้น
แม้มีหลายถ้อยคำที่พวกเข้าไม่สามารถเข้าใจ

เราก้ยังเต็มใจจะบอกพวกเข้าถึงความจริงทั้งหมดเหล่านี้ที่พวกเข้าไม่เคยเปิดใจรับมาก่อน
นั่นเพราะเราก้กังวลอยู่ตลอดเวลาว่าด้วยวุฒิภาวะของพวกเข้าในขณะนี้

พวกเข้าจะสามารถยืนหยัดในคำพยานของเจ้าที่มีต่อเราได้หรือไม่ หากใช่เราคิดว่าพวกเข้ามีค่าเพียงเล็กน้อยไม่
พวกเข้าทั้งหมดคือสัตว์ร้ายที่ยังต้องก้าวผ่านการฝึกฝนอย่างเป็นทางการของเรา

และเรามีอาจมองเห็นได้โดยสิ้นเชิงว่ามีเกียรติยศมากเพียงใดภายในพวกเข้า

แม้ว่าเราได้สละพลังงานไปอย่างมากในการทำงานกับพวกเข้า

ดูเหมือนว่าองค์ประกอบที่เป็นบวกในพวกเข้านั้นจะไม่มีอยู่จริงในทางปฏิบัติ

และองค์ประกอบที่เป็นลบก็มีเพียงนับนิ้วได้และเป็นได้แค่คำพยานที่ทำให้ชาตานละอายใจเท่านั้น

อย่างอื่นแทบทุกอย่างในตัวพวกเข้าคือพิษของชาตาน พวกเข้ามองดูเราราวกับว่าพวกเข้าอยู่เหนือความรอด

เมื่อเรื่องราวต่างๆ ยืนยันเช่นนี้ เรามองดูการแสดงออกและอากัปกิริยานานาสารพันของพวกเข้า

แล้วในที่สุดเราก้รู้วุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเข้า นี่ก็คือเหตุผลว่าทำไมเราจึงวิตกกังวลในเรื่องพวกเข้าอยู่เสมอ

เมื่อถูกทิ้งให้ใช้ชีวิตตามลำพังแบบนี้ มนุษย์จะดีขึ้นกว่าวันนี้จริงๆ หรือแค่พอๆ กับที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้หนอ?

วุฒิภาวะจุฬารกของพวกเข้าไม่ทำให้พวกเข้ากระวนกระวายเลยหรือ?

พวกเข้าจะสามารถเป็นเหมือนคนอิสราเอลที่เราเลือกสรร—คนที่จงรักภักดีต่อเรา

และต่อเราเพียงผู้เดียวตลอดเวลาได้จริงๆ หรือไม่?

สิ่งที่ถูกเปิดเผยในพวกเข้านั้นหาใช่ความประพฤติดิของเด็กๆ ที่ได้ลงเงินไปจากพ่อแม่ไม่

แต่เป็นความเคียดแค้นที่ระเบิดออกมาจากสัตว์ที่แค้นของนายมันเหม็นไม่ถึง พวกเข้าพึงรู้จักธรรมชาติของตนเอง

อันเป็นจุดอ่อนที่พวกเข้ามีส่วนร่วม มันคือความเจ็บป่วยที่พวกเข้าทุกคนรู้จักกันดี ดังนั้น

การเตือนสติเดียวที่เราจะมอบแก่พวกเข้าในวันนี้คือ

จงยืนหยัดในคำพยานที่เจ้ามีต่อเราไม่ว่าจะอยู่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมใดๆ

จงอย่าให้ความเจ็บป่วยเดิมกำเริบขึ้นมามาก การเป็นคำพยานนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด—มันคือหัวใจแห่งงานของเรา

พวกเข้าควรยอมรับวาระของเราเช่นเดียวกับที่มีรียอมรับวิรณของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเธอในความสิ้นโดยกา
รเชื่อและตามด้วยการเชื่อฟัง เพียงเช่นนี้เท่านั้นจึงมีคุณสมบัติของการเป็นผู้รักษาพรหมจรรย์

เนื่องจากพวกเข้าเป็นผู้ที่ได้ยินวาระของเรามากที่สุด จึงเป็นผู้ที่ได้รับพรจากเรามากที่สุด

เราได้มอบสิ่งครองที่มีค่าทั้งหมดที่เรามีให้แก่พวกเข้า เราได้มอบทุกสิ่งแก่พวกเข้าไปแล้ว

ถึงกระนั้นพวกเจ้าช่างมีสถานภาพที่แตกต่างอย่างมหาศาลเหลือเกินกับคนอิสราเอล พวกเจ้าช่างต่างกันคนละโลกเลยทีเดียว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขาแล้ว พวกเจ้าได้รับมากกว่าอย่างมากมาย ในขณะที่พวกเขาเฝ้ารอคอยการปรากฏของเราอย่างแทบขาดใจ พวกเจ้ากลับผ่านวันอันน่ายินดีไปกับเรา และแบ่งปันความไพบูลย์ของเรา ในเมื่อมีความแตกต่างกันมากเช่นนี้ เจ้ามีสิทธิ์อันใดหรือที่จะพร่ำบ่นปาวๆ และต่อล้อต่อเถียงกับเรา และเรียกร้องส่วนแบ่งในสิ่งที่เราครอง? พวกเจ้ายังได้รับไม่มากหรือ? เราให้พวกเจ้ามากมาย แต่สิ่งที่พวกเจ้าตอบแทนเรามีแต่ความโศกเศร้าร้ายใจและความวิตกกังวล ความคับแค้นใจและความไม่พอใจที่มีอาจข่มได้เท่านั้นเอง พวกเจ้าช่างน่ารังเกียจเสียด้นที่เหลือเกิน—แต่ทว่าก็น่าสงสารอยู่เช่นกัน ดังนั้น

เราจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกล้ำกลืนความคับแค้นใจทั้งหมดของเราเอาไว้และเปล่งเสียงแสดงความโต้แย้งของเรากับเจ้าแล้วซ้ำเล่า กว่าหลายพันปีของงาน เราไม่เคยท้วงติงตัดพ้อต่อมวณมนุษย์ เพราะเราได้ค้นพบว่าตลอดพัฒนาการของมนุษยชาติ นั้น มีเพียง “กตลวง” ท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้นที่กลายมาเป็นที่รู้จักมากที่สุด เสมือนมรดกล้ำค่าที่ตกทอดมาสู่พวกเจ้าโดยบรรพบุรุษผู้มีชื่อเสียงในบรรพกาล

เราเกลียดชังพวกลูกผสมสุกรและสุนัขที่คล้ายมนุษย์เต็มที พวกเจ้าช่างไร้มนุษยธรรมอะไรเช่นนี้หนอ! พวกเจ้าช่างมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำช้าเกินไป! หัวใจของพวกเจ้าช่างแข็งกระด้างเกินไป!

หากเราอวจนะเหล่านั้นและงานที่เราทำไปให้แก่คนอิสราเอล เราคงได้รับสง่าราศีไปเนิ่นนานแล้ว ทว่าท่ามกลางพวกเจ้า เรื่องนี้กลับมีอาจบรรลุถึงได้ ท่ามกลางพวกเจ้านั้น มีเพียงความเพิกเฉยอย่างโหดร้าย มีเพียงท่าที่ยกไหล่อย่างไม่นำพาของพวกเจ้าและข้ออ้างมากมายของพวกเจ้า

พวกเจ้าช่างไร้ความรู้สึกเกินไปและไร้ค่าอย่างยิ่งที่สุด!

ตัดตอนมาจาก “อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 324

บัดนี้พวกเจ้าทุกคนควรเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความเชื่อในพระเจ้า

ความหมายของความเชื่อในพระเจ้าซึ่งเราได้เคยพูดไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการเข้าสู่ในเชิงบวกของพวกเจ้า

วันนี้แตกต่างออกไป: วันนี้เราต้องการวิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้า แน่แน่นอนว่า

นี่เป็นการชี้นำพวกเจ้าจากแง่มุมเชิงลบ หากเราไม่ได้ทำเช่นนั้น

พวกเจ้าก็คงไม่มีทางรู้จักใบหน้าที่แท้จริงของพวกเจ้าเอง

และคงจะอวดตัวในความเคร่งครัดศรัทธาและความสัจซื่อของเจ้าไปตลอดกาล

มันยุติธรรมที่จะพูดว่าหากเราไม่ได้เปิดโปงความน่าเกลียดในส่วนลึกของหัวใจของพวกเจ้าออกมา

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าแต่ละคนก็จะวางมงกุฎไว้บนหัวของเจ้าและเก็บความรุ่งโรจน์ทั้งหมดไว้เพื่อตัวพวกเจ้าเอง

ธรรมชาติอันโอหังและทะนงตนของพวกเจ้าขัดขวางพวกเจ้าให้ทรยศต่อมโนธรรมของเจ้าเอง

ให้ต่อต้านและเป็นกบฏต่อพระคริสต์ และเปิดเผยความอัปยศของพวกเจ้าออกมา ด้วยเหตุนี้ เจตนา

มโนคติที่หลงผิด ความอยากอันฟุ้งเฟ้อและดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภของพวกเจ้าจึงถูกนำมาเผยให้รู้ทั่วกัน

และกระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงพูดพร่ำต่อไปเกี่ยวกับความปรารถนาอันแรงกล้าของเจ้าที่มีมาตลอดชีวิตเพื่อพระราช

กิจของพระคริสต์ และพร่ำพูดความจริงที่พระคริสต์ตรัสไว้มานานมาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่คือ “ความเชื่อ”

ของพวกเจ้า—“ความเชื่อที่ปราศจากราศี” ของพวกเจ้า เราได้ยึดมนุษย์ไว้กับมาตรฐานที่เคร่งครัดมาโดยตลอด

หากความจงรักภักดีของเจ้ามาพร้อมกับเจตนาและสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน

เช่นนั้นแล้วเราน่าจะอยู่โดยปราศจากสิ่งที่เราเรียกว่าความจงรักภักดีของเจ้าจะดีเสียกว่า

เพราะเราชิงชังพวกที่หลอกลวงเราผ่านเจตนาทั้งหลายของพวกเขาและบีบคั้นเราด้วยสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน

เราหวังเพียงให้มนุษย์นั้นจงรักภักดีต่อเราอย่างบริบูรณ์ และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์—และเพื่อพิสุจน์—

คำๆเดียว นั่นก็คือความเชื่อ เราเชื่อมั่นการใช้ค่าประจวบสอพลอทั้งหลายของพวกเจ้าเพื่อพยายามทำให้เราชื่นบาน

เพราะเรานั้นปฏิบัติต่อพวกเจ้าด้วยความจริงใจเสมอมา

และดังนั้นจึงหวังให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราด้วยความเชื่อที่แท้จริงเช่นเดียวกัน

เมื่อพูดถึงความเชื่อคนจำนวนมากอาจคิดว่าพวกเขาติดตามพระเจ้าเพราะพวกเขามีความเชื่อ

และหากไม่เช่นนั้นแล้ว คงจะไม่สู้ทนต่อความทุกข์เช่นนั้น ดังนั้นเราจึงถามคำถามนี้กับเจ้าว่า:

หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า เหตุใดเจ้าจึงไม่เคารพพระองค์ หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า

ทำไมจึงไม่มีความยำเกรงพระองค์แม้แต่น้อยในหัวใจของเจ้า เจ้ายอมรับว่าพระคริสต์คือพระเจ้าที่จุติมาบังเกิด

เช่นนั้นแล้วทำไมเจ้าจึงถือว่าพระองค์น่าเหยียดหยาม เหตุใดเจ้าจึงปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไม่เคารพ

เหตุใดเจ้าจึงตัดสินพระองค์อย่างเปิดเผย เหตุใดเจ้าจึงคอยสอดแนมความเคลื่อนไหวของพระองค์เสมอ

เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมมอบมอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงไม่ปฏิบัติตามอย่างสอดคล้องกับพระวาทะของพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงพยายามที่จะบีบคั้นพระองค์และปล้นเครื่องบูชาของพระองค์ไปจากพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงพูดแทนพระคริสต์

เหตุใดเจ้าจึงตัดสินว่าพระราชกิจของพระองค์และพระวาทะของพระองค์นั้นถูกต้องหรือไม่

เหตุใดเจ้าจึงกล้าหมิ่นประมาทพระองค์กลับหลังพระองค์ สิ่งเหล่านี้และสิ่งอื่นๆ

คือสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นความเชื่อของเจ้าอย่างนั้นหรือ

ในวาทะและพฤติกรรมของพวกเจ้านั้นคือองค์ประกอบของความไม่เชื่อในพระคริสต์ของพวกเจ้าที่ถูกเปิดเผยออกมา ความไม่เชื่อแผ่ซ่านไปทั่วสิ่งจูงใจและวัตถุประสงค์ทั้งหลายของทั้งหมดที่พวกเจ้าทำ

แม้แต่บุคลิกลักษณะของการเพ่งมองของเจ้าก็ยังบรรจุไปด้วยความไม่เชื่อในพระคริสต์ อาจกล่าวได้ว่าในทุกๆ

นาที่ พวกเจ้าแต่ละคนเก็บงำองค์ประกอบของความไม่เชื่อเอาไว้

นี่หมายความว่าในทุกชั่วขณะพวกเจ้าอยู่ในอันตรายจากการทรยศต่อพระคริสต์

เพราะโลหิตที่เล่นไปทั่วร่างกายของพวกเจ้านั้นซึมซาบไปด้วยความไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวว่ารอยเท้าที่พวกเจ้าทิ้งไว้บนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าไม่เป็นจริง

ขณะที่พวกเจ้าเดินไปบนเส้นทางของความเชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่ได้วางเท้าของเจ้าบนพื้นดินอย่างหนักแน่น—

เจ้าเพียงแค่ทำท่าไปอย่างนั้น

พวกเจ้าไม่เคยเชื่อในพระวาทะของพระคริสต์อย่างสุดใจและไม่สามารถนำพระวาทะไปปฏิบัติได้ในทันที

นี่คือเหตุผลที่พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระคริสต์

การมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์เสมอเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระองค์

การเคลือบเคลงสงสัยตลอดกาลเกี่ยวกับพระราชกิจของพระคริสต์

การปล่อยให้พระวาทะของพระคริสต์เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา

การแสดงความเห็นเกี่ยวกับพระราชกิจอะไรก็ตามที่พระคริสต์ทรงกระทำและการไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างถูกต้อง

การดิ้นรนที่จะกันเก็บมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอาไว้ไม่ว่าเจ้าจะได้รับการอธิบายใดก็ตาม เป็นต้น

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบของความไม่เชื่อที่ระคนอยู่ภายในใจของพวกเจ้า

แม้ว่าพวกเจ้าจะติดตามพระราชกิจของพระคริสต์และไม่เคยกล้าหลังเลยก็ตาม

แต่ก็มีความเป็นกบฏเคล้าอยู่ในใจของพวกเจ้ามากเกินไป

ความเป็นกบฏนี้เป็นรากอย่างหนึ่งในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า บางทีพวกเจ้าไม่ได้คิดว่าเป็นกรณีปัญหา

แต่หากเจ้าไม่สามารถระลึกถึงเจตนาของพวกเจ้าซึ่งมาจากภายในสิ่งนี้ได้

ถ้าอย่างนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะไปอยู่ท่ามกลางพวกที่พินาศ

เพราะพระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมเฉพาะบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงเท่านั้น
ไม่ใช่บรรดาผู้ที่เคลือบแคลงสงสัยในพระองค์
และที่น้อยที่สุดก็คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างอดอดทั้งที่ไม่เคยเชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 325

ผู้คนบางคนไม่ได้ขึ้นบานในความจริง นับประสาอะไรกับคำพิพากษา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับขึ้นบานในอำนาจและความมั่งคั่ง ผู้คนเช่นนั้นเรียกกันว่าผู้แสวงอำนาจ พวกเขาค้นหาเฉพาะบรรดานิกายในโลกที่มีอิทธิพล และพวกเขาก็ค้นหาเฉพาะบรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ที่มาจากโรงเรียนสอนศาสนาทั้งหลาย แม้ว่าพวกเขาจะได้ยอมรับหนทางแห่งความจริงแล้ว พวกเขาก็เชื่อเพียงครั้งเดียวเท่านั้น พวกเขาไม่สามารถให้หัวใจและจิตใจของพวกเขาได้ทั้งหมด ปากของพวกเขาพูดถึงการสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า แต่สายตาของพวกเขากลับจ้องอยู่ที่บรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ และพวกเขาก็ไม่ได้ช่วยตามองมาที่พระคริสต์อีกเลย หัวใจของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับชื่อเสียง ความมีโชคและความรุ่งโรจน์ พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่บุคคลตัวเล็กๆ เช่นนั้นจะสามารถพิชิตได้มากมายขนาดนั้น เป็นไปไม่ได้ที่คนธรรมดาไม่มีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นจะสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้ พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พวกนอกสายตาเหล่านี้ท่ามกลางฝุ่นและกองขยะจะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร พวกเขาเชื่อว่าหากผู้คนเช่นนั้นคือวัตถุแห่งความรอดของพระเจ้า ถ้าอย่างนั้นแล้วสวรรค์และโลกก็ควรจะกลับด้านกัน และผู้คนทุกคนก็ควรจะหัวเราะจนท้องแข็ง พวกเขาเชื่อว่าหากพระเจ้าทรงเลือกสรรพวกนอกสายตานี้เพื่อที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม ถ้าอย่างนั้นแล้วบรรดามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายก็ควรจะกลายเป็นพระเจ้าไปเสียเอง มุมมองของพวกเขาในแง่พร้อยไปด้วยการไม่เชื่อเกินกว่าที่กำลังไม่เชื่อ พวกเขาเป็นแค่สัตว์ป่าที่ทวีปผิดแปลก เพราะว่าพวกเขาเห็นคุณค่าเฉพาะสถานภาพเกียรติยศและอำนาจเท่านั้น และพวกเขาก็เคารพนับถือเฉพาะบรรดากลุ่มและนิกายใหญ่ๆ เท่านั้น พวกเขาไม่ได้มีความนับถือสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระคริสต์แม้แต่น้อย พวกเขาเป็นแค่เหล่าคนทรยศที่หันหลังให้กับพระคริสต์ กับความจริง และกับชีวิต

สิ่งที่เจ้าเลื่อมใสในนั้นไม่ใช่ความถ่อมใจของพระคริสต์ แต่เป็นบรรดาผู้เลี้ยงเทียมเท็จที่มีจุดยืนอันโดดเด่นเหล่านั้น เจ้าไม่ได้ชื่นชมบูชาความดีงามหรือพระปรีชาญาณของพระคริสต์ แต่เป็นพวกคนหลงระเหิรที่เกลือกกลิ้งในความโสมมของโลก

เจ้าหัวเราะให้กับความเจ็บปวดของพระคริสต์ที่ไม่มีที่จะวางพระเศียรของพระองค์ แต่เจ้ากลับเลื่อมใสบรรดาซากศพเหล่านั้นที่ตามล่าหาของถวายและใช้ชีวิตอยู่กับความเสเพล

เจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์เคียงข้างพระคริสต์

แต่เจ้ากลับปรมปรีดิ์ที่จะโผล่เข้าสู่อ้อมแขนของพวกต่อต้านพระคริสต์ที่บ้าบิ่นสิ้นคิดเหล่านั้น
แม้พวกเขาจะจัดหาให้เจ้าเพียงแค่นื้อหนึ่งคำพูดและการควบคุม แม้ว่าบัดนี้หัวใจของเจ้ายังคงหันเข้าหาพวกเขา
เข้าหาความมีหน้ามีตาของพวกเขา เข้าหาสถานภาพของพวกเขา เข้าหาอิทธิพลของพวกเขา
และกระนั้นเจ้าก็ยังคงสว่นทำที่ที่ทำให้เจ้าพบว่าพระราชกิจของพระคริสต์นั้นยากที่จะกลืนลง
และเจ้าก็ไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระราชกิจนั้น
นี่คือเหตุผลที่ทำให้เราจึงกล่าวว่าเจ้าขาดความเชื่อที่จะยอมรับพระคริสต์
เหตุผลที่เจ้าได้ติดตามพระองค์มาจนถึงวันนี้ก็เพียงเพราะเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น ภาพลักษณ์อันสูงส่งเป็นชุดๆ
ตั้งตระหง่านอยู่ในหัวใจของเจ้าตลอดกาล เจ้าไม่อาจลืมทั้งวาทะและความประเสริฐทุกอย่างของพวกเขา
และคำพูดกับมือที่มีอิทธิพลของพวกเขาได้ ในหัวใจของพวกเจ้านั้น
พวกเขาคือผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดตลอดกาลและเหล่าวีรบุรุษตลอดกาล แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นสำหรับพระคริสต์ในวันนี้
พระองค์ไม่มีนัยสำคัญตลอดกาลในหัวใจของเจ้า และไม่คู่ควรที่จะได้รับความเคารพตลอดกาล
เพราะพระองค์นั้นทรงมีความเป็นธรรมดาเกินไป ทรงมีอิทธิพลน้อยเกินไป และห่างไกลจากคำว่าสูงส่ง
ไม่ว่าในกรณีใด เราพูดเลยว่า
ผู้คนทุกคนที่ไม่ได้เห็นคุณค่าของความจริงคือพวกที่ไม่เชื่อและพวกที่หักหลังความจริง
พวกมนุษย์เช่นนั้นจะไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระคริสต์
บัดนี้เจ้าได้ระบุหรือยังว่ามีความไม่เชื่อมากเพียงใดอยู่ภายในตัวเจ้า และเจ้ามีการทรยศต่อพระคริสต์มากเพียงใด
เราเคยเผชิญเจ้าดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าได้เลือกหนทางแห่งความจริงเช่นนั้นแล้ว
เจ้าจึงควรอุทิศตัวเจ้าเองโดยสุดหัวใจ จงอย่าลังเลหรือไม่เต็มใจ
เจ้าควรเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นของโลกรื่อบุคคลหนึ่งบุคคลใด
แต่เป็นของผู้คนทุกคนที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง ผู้คนทุกคนที่นมัสการพระองค์
และผู้คนทุกคนที่อุทิศตนและสัตย์ซื่อต่อพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 326

ในความเชื่อของพวกเขานั้น

ผู้คนพยายามทำให้พระเจ้าประทานบันปลายที่เหมาะสมและพระคุณทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องมีให้แก่พวกเขา ทำให้พระองค์เป็นผู้รับใช้ของพวกเขา

ทำให้พระองค์ทรงชำระรักษาสัมพันธภาพอันสงบสุขเป็นมิตรกับพวกเขา

เพื่อให้ไม่มีวันมีความขัดแย้งอันใดเลยระหว่างพวกเขาไม่ว่าเมื่อใดก็ตาม นั่นก็คือ

การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเรียกร้องให้พระองค์ทรงสัญญาที่จะสนองตอบข้อพึงประสงค์ทั้งหมดของพวกเขา และประทานสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาอธิษฐานขอให้แก่พวกเขา

โดยเป็นไปตามพระวณะที่พวกเขาได้อ่านในพระคัมภีร์ว่า “เราจะรับฟังคำอธิษฐานทั้งหมดของพวกเขา”

พวกเขาคาดหวังให้พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาหรือจัดการผู้ใด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยซู

พระผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมปราณีเสมอมา ผู้ซึ่งรักษาสัมพันธภาพอันดีกับผู้คนในทุกเวลาและทุกสถานที่

วิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้าอยู่ตรงนี้ กล่าวคือ พวกเขาเพียงสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าอย่างหน้าไม่อาย โดยเชื่อว่าไม่ว่าพวกเขาจะเป็นกบฏหรือเชื่อฟังก็ตาม

พระองค์คงจะทรงแค่ปิดพระเนตรพระกรรมประทานทุกสิ่งให้พวกเขา พวกเขาก็แค่ “เก็บหนี้”

จากพระเจ้าเรื่อยไป โดยเชื่อว่าพระองค์ทรงต้อง “ชดใช้คืน” ให้แก่พวกเขาโดยปราศจากการต้านทานอันใด—และที่มากกว่านั้นก็คือ จ่ายเป็นสองเท่า—พวกเขาคิดว่า ไม่ว่าพระเจ้าทรงได้รับสิ่งใดจากพวกเขาหรือไม่ก็ตาม พระองค์ทรงสามารถทำได้เพียงให้พวกเขามองการเท่านั้น

และพระองค์ไม่ทรงสามารถจัดวางเรียบเรียงผู้คนไปตามพระทัยได้

นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ซึ่งซ่อนเร้นอยู่นานปีต่อผู้คนยามใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์และโดยปราศจากการอนุญาตของพวกเขา

พวกเขาก็เพียงสารภาพบาปของพวกเขาต่อพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระเจ้าก็คงจะแค่ทรงอภัยบาปให้พวกเขา

และเชื่อว่าพระองค์คงจะไม่ทรงเบื่อหน่ายกับการทำเช่นนั้น และเชื่อว่าการนี้จะดำเนินต่อไปตลอดกาล

พวกเขาก็แค่ออกคำสั่งกับพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระองค์คงจะแค่ทรงเชื่อฟังพวกเขา

เพราะมีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้พวกมนุษย์รับใช้ แต่เพื่อรับใช้มนุษย์

และที่พระองค์ทรงอยู่ที่นี้ก็เพื่อเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา พวกเจ้าไม่ได้เชื่อในหนทางนี้เสมอมาหรือหรือ?

เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้าไม่สามารถได้รับบางสิ่งจากพระเจ้า เจ้าก็ปรารถนาที่จะวิ่งหนี เมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง

เจ้าก็เกิดกับแค้นใจยิ่งนัก และไปไกลถึงขั้นทรมานสาหัสทุกชนิดใส่พระองค์

พวกเจ้าก็แค่จะไม่ยอมให้พระเจ้าพระองค์เองทรงแสดงพระปรีชาญาณและการมหัศจรรย์ของพระองค์อย่างเต็มที่

ที่ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับแค่ต้องการชื่นชมความสบายและความชู้ใจชั่วครู่ชั่วยาม จนถึงตอนนี้

ท่าทีของพวกเจ้าในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้าก็แค่ประกอบด้วยทรศนะเก่าแก่แบบเดิมเท่านั้น หากพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นแก่พระบารมีเพียงแว่วบาง พวกเจ้าก็กลายเป็นไม่มีความสุข ตอนนี้พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่ว่าวิถีภาวะของพวกเจ้าอยู่ที่ระดับใดกันแน่? อย่าทึกทักว่าพวกเจ้าทั้งหมดจงรักภักดีต่อพระเจ้า เมื่อในข้อเท็จจริงนั้น ทรศนะเก่าแก่ทั้งหลายของพวกเจ้ายังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อไม่มีสิ่งร้ายอันใดเลยตกมาถึงเจ้า เจ้าก็เชื่อว่าทุกอย่างกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น และความรักที่เจ้ามีแด่พระเจ้างี้ไปถึงจุดสูงส่งจุดหนึ่ง เมื่อมีบางสิ่งที่เล็กน้อยเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้าก็ร่วงหล่นลงไปในแดนคนตาย นี่คือการจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 327

ในการแสวงหาของพวกเจ้านั้น พวกเจ้ามีมโนคติที่หลงผิด ความหวัง และอนาคตของแต่ละคนมากเกินไป พระราชกิจปัจจุบันเป็นไปเพื่อที่จะจัดการกับความอยากของพวกเจ้าที่มีต่อสถานะและความอยากอันพึงเพ้อของพวกเจ้า ความหวัง สถานะ และมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดเป็นตัวแทนชั้นเยี่ยมของอุปนิสัยเยี่ยงซาตาน เหตุผลที่สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในหัวใจของผู้คนนั้นเป็นเพราะพิษของซาตานที่คอยกัดกร่อนความคิดของผู้คนอยู่ตลอดเวลาโดยทั้งสิ้น และผู้คนมักจะไร้ความสามารถที่จะสลัดการทดลองเหล่านี้ของซาตานอยู่ตลอดเวลา พวกเขากำลังใช้ชีวิตในท่ามกลางบาปแต่กระนั้นก็ยังไม่เชื่อว่ามันเป็นบาป และพวกเขายังคงคิดว่า

“พวกเราเชื่อในพระเจ้า

ดังนั้นพระองค์ทรงต้องประทานพระพรกับพวกเราและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพวกเราอย่างเหมาะสม พวกเราเชื่อในพระเจ้า ดังนั้นพวกเราต้องเหนือกว่าคนอื่น

และพวกเราต้องมีสถานะที่มากกว่าและอนาคตที่มากกว่าใครอื่น เนื่องจากพวกเราเชื่อในพระเจ้า

พระองค์ทรงต้องมอบพระพรอันไร้ขีดจำกัดแก่พวกเรา มิฉะนั้นแล้ว มันก็คงจะไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า”

เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว

ความคิดที่ผู้คนได้พึงพาเพื่อการอยู่รอดของพวกเขาก็กัดกร่อนหัวใจของพวกเขารเรื่อยมาจนถึงจุดที่ว่า

พวกเขาได้กลายเป็นทรยศ จีจลาค และน่ารังเกียจ ไม่เพียงแต่พวกเขาขาดพร่องพลังจิตและความแน่วแน่เท่านั้น

แต่พวกเขายังได้กลายเป็นโลภมาก โอหัง และเอาแต่ใจตัวเองด้วยเช่นกัน พวกเขาขาดพร่องความแน่วแนใด ๆ

ซึ่งอยู่เหนือตนเองโดยสิ้นเชิง และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่มีความกล้าหาญแม้แต่น้อยที่จะสลัดการควบคุมของอิทธิพลมืดเหล่านี้

ความคิดและชีวิตของผู้คนนั้นเน่าเปื่อยมากจนกระทั่งมุมมองของพวกเขต่อการเชื่อในพระเจ้ายังคงน่าขยะแขยง

อย่างไม่สามารถทนได้ และแม้กระทั่งเมื่อผู้คนพูดถึงมุมมองของพวกเขต่อการเชื่อในพระเจ้า

ก็ไม่สามารถทนฟังได้อย่างแน่นอน ผู้คนทั้งหมดล้วนจีจลาค ไร้ความสามารถ น่ารังเกียจ และบอบบาง

พวกเขาไม่รู้สึกลึกถึงความขยะแขยงที่มีต่อกองกำลังของความมืด

และพวกเขาไม่รู้สึกลึกถึงความรักที่มีต่อความสว่างและความจริง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับทำอย่างสุดความสามารถที่จะขับไล่สิ่งเหล่านั้น

ความคิดและมุมมองปัจจุบันของพวกเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนี้หรือ? “ในเมื่อข้าพระองค์เชื่อในพระเจ้า

ข้าพระองค์ก็แค่ควรได้รับการหลังพระพรและควรจะได้รับการทำงานให้มัน ใจว่าสถานะของข้าพระองค์จะไม่มัว

หลุดไป และว่ามันจะยังคงสูงกว่าสถานะของบรรดาผู้ปราศจากความเชื่อ”

เจ้าไม่ได้เก็บงำมุมมองประเภทนั้นภายในตัวพวกเจ้ามาเป็นเวลาแค่หนึ่งหรือสองปีเท่านั้น แต่เป็นเวลาหลายปี

วิธีการคิดแบบแลกเปลี่ยนกันของพวกเจ้านั้นได้พัฒนามากเกินไป ถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้มาถึงขั้นตอนนี้ในวันนี้

พวกเจ้ายังคงไม่ได้ปล่อยวางสถานะแต่คืนรนต่อสู้ตลอดเวลาเพื่อสอบถามถึงมัน
และสังเกตการณ์มันในแต่ละวัน ด้วยความเกรงกลัวลึกๆ
ว่าวันหนึ่งสถานะของพวกเจ้าจะสูญหายไปและชื่อของพวกเจ้าจะย่อยยับ
ผู้คนไม่เคยได้วางความอยากมีความสะดวกสบายของพวกเขาลงไว้ก่อน ดังนั้น
ขณะที่เราพิพากษาพวกเจ้าด้วยประการฉะนี้ในวันนี้ พวกเจ้าจะมีความเข้าใจระดับใดในที่สุด?
พวกเจ้าจะกล่าวว่า ถึงแม้ว่าสถานะของพวกเจ้านั้นไม่สูง
แต่อย่างไรก็ตามพวกเจ้าก็ได้ชื่นชมกับการยกให้สูงขึ้นของพระเจ้า
เพราะพวกเจ้ามีกำเนิดที่ต่ำต้อยพวกเจ้าจึงไม่มีสถานะ
แต่พวกเจ้าได้รับสถานะเพราะพระเจ้าทรงยกพวกเจ้าให้สูงขึ้น—
นี่คือบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเจ้า วันนี้เจ้ามีความสามารถที่จะรับการฝึกฝนของพระเจ้า
การติสอนของพระองค์ และการพิพากษาของพระองค์ได้ด้วยตนเอง
นี่คือการยกให้สูงขึ้นของพระองค์มากกว่าเสียด้วยซ้ำ
พวกเจ้ามีความสามารถที่จะรับการชำระให้บริสุทธิ์และการเผยแผ่ของพระองค์ได้ด้วยตนเอง
นี่คือความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ตลอดหลายยุคหลายสมัยไม่เคยมีสักคนหนึ่งที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และการเผยแผ่ของพระองค์
และไม่มีสักคนหนึ่งที่มีความสามารถที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยพระวณะของพระองค์
บัดนี้พระเจ้ากำลังตรัสกับพวกเจ้าแบบเผชิญหน้ากัน ทรงชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์
ทรงเปิดเผยความเป็นกบฏภายในของพวกเจ้า—นี่คือการยกให้สูงขึ้นของพระองค์อย่างแท้จริง
ผู้คนมีความสามารถใด? กล่าวโดยสรุป ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุตรของดาวิดหรือพงศ์พันธุ์ของโมอับ
ผู้คนคือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยที่ควรค่าแก่การรอดตัว
ในเมื่อพวกเจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า พวกเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้าง
ไม่มีข้อพึงประสงค์อื่นจากพวกเจ้า นี่คือนิยามที่พวกเจ้าควรอธิษฐาน: “โอ พระเจ้า!
ไม่ว่าข้าพระองค์จะมีสถานะหรือไม่ ตอนนี้ข้าพระองค์เข้าใจตัวเองแล้ว หากสถานะของข้าพระองค์สูง
นั่นก็เป็นเพราะการยกให้สูงขึ้นของพระองค์ และหากมันต่ำต้อย นั่นก็เป็นเพราะการลิขิตของพระองค์
ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีทั้งตัวเลือกใดๆ และการพัวพันใดๆ
พระองค์ได้ทรงลิขิตว่าข้าพระองค์จะถือกำเนิดในประเทศนี้และท่ามกลางผู้คน
และว่าทั้งหมดที่ข้าพระองค์ควรทำก็คือการเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงลิขิต ข้าพระองค์ไม่ได้นึกถึงสถานะ จะว่าไปแล้ว
ข้าพระองค์เป็นเพียงแค่สิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงวางข้าพระองค์ในบาดาลึก

ในบึงไฟและกามะถัน ข้าพระองค์ก็ไม่ใช่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์
ข้าพระองค์ก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม
กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังเป็นสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ไม่ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม
ข้าพระองค์จะยังคงรักพระองค์เพราะข้าพระองค์ไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง
ข้าพระองค์ไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างขนาดจิ๋วสิ่งหนึ่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ทรงสร้
างขึ้น ก็แค่สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งท่ามกลางพวกมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นทั้งมวล
เป็นพระองค์นั่นเองที่ได้ทรงสร้างข้าพระองค์ขึ้น
และตอนนี้พระองค์ได้ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์อีกครั้งหนึ่งเพื่อทำกับข้าพระองค์ตามที่พร
ะองค์จะทรงทำ
ข้าพระองค์เต็มใจที่จะเป็นเครื่องมือของพระองค์และตัวประกอบเสริมความเด่นของพระองค์เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง
คือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้
ทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์”
เมื่อเวลานั้นมาถึงที่เจ้าจะไม่นึกถึงสถานะอีกต่อไป เมื่อนั้นเจ้าจะเป็นอิสระจากมัน
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถแสวงหาได้อย่างมั่นใจและอย่างกล้าหาญ
และเมื่อนั้นเท่านั้นหัวใจของเจ้าจึงจะกลายเป็นอิสระจากข้อจำกัดใดๆ
ทันทีที่ผู้คนได้ถูกทำให้หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อนั้นพวกเขาจะ ไม่มีความกังวลอีกต่อไป
อะไรคือความกังวลสำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ในขณะนี้?
เจ้าถูกจำกัดโดยสถานะอยู่เสมอและเป็นกังวลเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าเองอยู่เนืองนิตย์
เจ้าพลิกหน้าถ้อยคำรัสของพระเจ้าอยู่เสมอ ปรรณาทที่จะอ่านคำกล่าวที่เกี่ยวข้องกับบันปลายของมวลมนุษย์
และต้องการที่จะรู้ว่าความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าคือสิ่งใดและบันปลายของเจ้าจะเป็นอย่างไร
เจ้าสงสัยว่า “ข้ามีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ใดๆ จริงๆ หรือไม่?
พระเจ้าได้ทรงเอาสิ่งเหล่านั้นไปแล้วหรือ? พระเจ้าเพียงตรัสว่าข้าพระองค์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
เช่นนั้นแล้ว ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของข้าพระองค์คือสิ่งใด?”
มันยากที่พวกเจ้าจะวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และลิขิตชีวิตของพวกเจ้าลงไว้ก่อน
บัดนี้พวกเจ้าเป็นผู้ติดตาม และพวกเจ้าได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
อย่างไรก็ตาม พวกเจ้ายังคงไม่ได้วางความอยากได้สถานะของพวกเจ้าลงไว้ก่อน
เมื่อสถานะของเจ้าสูงเจ้าแสวงหาอย่างดี แต่เมื่อสถานะของเจ้าต่ำด้อยเจ้าไม่แสวงหาอีกต่อไป
พระพรแห่งสถานะอยู่ในจิตใจของเจ้าเสมอ
เหตุใดจึงเป็นว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่สามารถเอาตัวพวกเขาเองออกจากการคิดลบได้?

คำตอบนั้นไม่ใช่เป็นเพราะความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้อันสิ้นหวังเสมอไปหรอกหรือ?

ทันทีที่ถ้อยคำราชของพระเจ้าได้ถูกเปล่งออกมาพวกเจ้าก็รีบเร่งที่จะได้เห็นสถานะและอัตลักษณ์ของพวกเจ้าคือ

สิ่งใด พวกเจ้าให้ความสำคัญกับสถานะและอัตลักษณ์ และผลักดันไปอยู่ลำดับที่สอง ในลำดับที่สามก็คือ

บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าควรเข้าสู่ และในลำดับที่สี่ก็คือน้ำพระทัยปัจจุบันของพระเจ้า

ก่อนอื่นเจ้าดูที่วาทะที่พระเจ้าทรงมีสำหรับเจ้าว่า “ตัวประกอบเสริมความเด่น”

นั่นได้เปลี่ยนแปลงแล้วหรือไม่ เจ้าอ่านแล้วก็อ่าน และเมื่อเจ้าเห็นว่าชื่อเรียก “ตัวประกอบเสริมความเด่น”

ได้ถูกลบออกไปแล้ว

เจ้าก็กลายเป็นมีความสุขและขอบพระทัยพระเจ้าและสรรเสริญคุณูปภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างมากมาย

แต่หากเจ้าเห็นว่าพวกเจ้ายังคงเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นอยู่

เจ้าก็กลายเป็นอารมณ์เสียและแรงขับเคลื่อนไหวในหัวใจของเจ้าก็ค่อยๆ สลายไปทันที

ยิ่งเจ้าแสวงหาในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งจะเก็บเกี่ยวได้น้อยลงเท่านั้น

ยิ่งความอยากรได้สถานะของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใด

พวกเขายิ่งจะต้องได้รับการจัดการอย่างจริงจังมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขายิ่งจะต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ผู้คนเช่นนั้นไร้ค่า!

พวกเขาต้องได้รับการจัดการและได้รับการพิพากษาอย่างพอเพียงเพื่อที่พวกเขาจะได้ปล่อยวางสิ่งเหล่านี้อย่างถั่ว

นั่ว หากพวกเจ้าไล่ตามเสาะหาหนทางนี้จนกระทั่งถึงที่สุด พวกเจ้าจะไม่ได้เก็บเกี่ยวสิ่งใดเลย

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิตไม่สามารถได้รับการแปลงสภาพ

และพวกที่ไม่ได้กระหายความจริงไม่สามารถได้รับความจริง

เจ้าไม่ได้มุ่งเน้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาการแปลงสภาพและการเข้าสู่ส่วนบุคคล

แต่กลับมุ่งเน้นอยู่กับความอยากรอันฟุ้งเฟ้อและสิ่งต่างๆ

ที่จำกัดความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าและป้องกันเจ้าจากการเข้าใกล้พระองค์

สิ่งเหล่านั้นสามารถแปลงสภาพเจ้าได้หรือไม่? สิ่งเหล่านั้นสามารถนำพาเจ้าเข้าไปสู่ราชอาณาจักรได้หรือไม่?

หากเป้าหมายในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่ใช่การแสวงหาความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อาจหาประโยชน์จากโอกาสนี้และหวนคั่นสู่โลกเพื่อทำมันจนสำเร็จอีกด้วย

การเสียเวลาของเจ้าแบบนี้ไม่ควรค่าเลยจริงๆ—เหตุใดจึงทรมาณตัวเจ้าเองเล่า?

มันไม่จริงหรอกหรือที่เจ้าอาจชื่นชมสิ่งต่างๆ ทุกประเภทข้างนอกในโลกอันสวยงาม? เงินทอง ผู้หญิงสวย

สถานะ ความฟุ้งเฟ้อ ครอบครัวยิ่งใหญ่ ลูกหลาน และอื่นๆ—

ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ของโลกไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดที่เจ้าอาจชื่นชมได้หรอกหรือ?

จะมีประโยชน์อันใดที่จะเดินไปเดินมาตรงนี้โดยมองหาสถานที่ที่เจ้าสามารถมีความสุขได้?

บุตรมนุษย์ไม่ทรงมีที่ใดที่จะวางพระเศียรของพระองค์ ดังนั้นเจ้าจะสามารถมีสถานที่ที่สะดวกสบายได้อย่างไร?
พระองค์จะทรงสามารถสร้างสถานที่ที่สะดวกสบายอันสวยงามเพื่อเจ้าได้อย่างไร? นั่นเป็นไปได้หรือ?
นอกจากการพิพากษาของเรา วันนี้เจ้าสามารถเพียงรับคำสอนเกี่ยวกับความจริงเท่านั้น
เจ้าไม่สามารถได้รับสิ่งชูใจจากเราและเจ้าไม่สามารถได้รับชีวิตที่สุขสบายที่เจ้าถวิลหารอคอยทั้งวันทั้งคืน
เราจะไม่มอบความมั่งคั่งของโลกให้แก่เจ้า หากเจ้าได้ทำตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเราก็คงเต็มใจที่จะมอบทางแห่งชีวิตในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแก่เจ้า
ที่จะให้เจ้าเป็นดังปลาที่ได้กลับไปอยู่ในน้ำ หากเจ้าไม่ได้ทำตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เราจะเอามันทั้งหมดกลับคืน เราไม่เต็มใจที่จะมอบคำพูดจากปากของเราให้แก่พวกที่โลกอยากได้สิ่งชูใจ
ผู้ที่เป็นดังสุกรและสุนัข!

ตัดตอนมาจาก “เหตุใดเจ้าจึงไม่เต็มใจที่จะเป็นัวประกอบเสริมความเด่น?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 328

จงมองเข้าไปในตัวของพวกเขาเองเพื่อดูว่าเจ้าปฏิบัติความชอบธรรมในทุกสิ่งที่เจ้าทำหรือไม่
และการกระทำทุกอย่างของเจ้าได้รับการเฝ้าดูจากพระเจ้าหรือไม่
นี่คือหลักการซึ่งบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าใช้ในการปฏิบัติกิจธุระต่างๆ ของพวกเขา
เจ้าจะได้รับการเรียกขานว่ามีความชอบธรรมเพราะพวกเขาสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้
และเพราะเจ้ายอมรับการดูแลและการปกป้องจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนที่ยอมรับการดูแล
การปกป้อง และความเพียบพร้อมจากพระเจ้า และผู้ที่พระองค์ได้ทรงรับไว้แล้ว มีความชอบธรรม
และพระองค์ทรงถือว่าพวกเขาทั้งหมดมีค่า ยิ่งเจ้ายอมรับพระวณะปัจจุบันของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าไร
เจ้าก็จะยังสามารถได้รับและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้นแล้ว
เจ้าก็จะยังสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าและสนองต่อข้อพึงประสงค์ของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้น
นี่คือพระบัญชาของพระเจ้าสำหรับพวกเขา และมันเป็นสิ่งที่พวกเขาทั้งหมดควรที่จะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้
หากเจ้าใช้มโนคติอันหลงผิดของตัวเองเพื่อวัดและจำกัดเขตพระเจ้า
ราวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง และหากเจ้าจำกัดเขตพระเจ้า
ให้อยู่ภายในขอบเขตของพระคัมภีร์และจำกัดวงพระองค์ไว้ภายในวงเขตงานที่จำกัดอย่างสิ้นเชิง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเขาได้กล่าวโทษพระเจ้า
เพราะพวกเขายึดในชุดพันธสัญญาเดิมรับเอาพระเจ้าเป็นรูปเคารพในรูปสัณฐานตายตัวที่พวกเขายึดถือไว้ในหัวใจ
ของพวกเขา ราวกับว่าพระเจ้าทรงรับการเรียกขานได้ว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้น
และพระองค์ที่ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้นที่อาจเป็นพระเจ้าได้
และเพราะมนุษยชาติได้รับใช้และนมัสการพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว (ที่ไร้ชีวิต)
พวกเขาจึงได้ดอกร้างพระเยซูในเวลานั้นไว้บนทางเขน ตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต—
พระเยซูผู้ไร้ความผิดจึงได้รับโทษประหารด้วยเหตุดังนี้ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ต่อการกระทำผิดใดๆ
กระนั้นมนุษย์ก็ยังปฏิเสธที่จะละเว้นไม่ทำร้ายพระองค์
และยืนยันที่จะตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต และดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขน
มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงไม่เปลี่ยนแปลง และนิยามพระองค์บนพื้นฐานของหนังสือเล่มเดียว
นั่นคือพระคัมภีร์ ประหนึ่งว่ามนุษย์มีความเข้าใจบริบูรณ์ในการบริหารจัดการของพระเจ้า
ประหนึ่งว่ามนุษย์ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำไว้ในฝ่ามือของเขา ผู้คนนั้นไร้สาระอย่างที่สุด
โง่งอย่างที่สุด และพวกเขาทั้งหมดมีพรสวรรค์ในการพูดเกินจริง
ไม่ว่าความรู้ในเรื่องพระเจ้าของเจ้าจะมากมายเพียงใด เรายังคงพูดว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า
พูดว่าเจ้าเป็นใครบางคนที่ต้องด้านพระเจ้ายิ่งมากที่สุด และพูดว่าเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า

เพราะเจ้าไม่มีความสามารถอย่างที่สุดในการเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและเดินบนเส้นทางแห่งการถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทำไมพระเจ้าทรงไม่เคยพึงพอพระทัยกับการกระทำต่างๆ ของมนุษย์เล่า?

เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะเขามีมโนคติอันหลงผิดมากเกินไป

และเพราะความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย

แต่กลับทวนซ้ำอรรถบทเดิมอย่างน่าเบื่อหน่ายโดยปราศจากความเปลี่ยนแปลง

และใช้วิธีเข้าหาแบบเดิมกับทุกสถานการณ์ และดังนั้น หลังจากที่ได้ทรงเสด็จมายังแผ่นดินโลกในวันนี้

พระเจ้าจึงทรงถูกมนุษย์ตอกตริ้งกับกางเขนอีกครั้ง มนุษยชาติช่างโหดร้าย! การรู้เห็นเป็นใจและเล่ห์เพทุบาย

การคว่ำกระซอกและฉกฉวยสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากคนอื่น การแก่งแย่งชื่อเสียงและความมั่งคั่ง

การเข่นฆ่ากันและกัน—เมื่อไหร่มันจะสิ้นสุดเสียที? ถึงแม้ว่าจะมีพระวณะนับหลายแสนคำที่พระเจ้าทรงตรัส

ไม่มีใครที่คิดได้สักคน ผู้คนปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของครอบครัว ลูกชายและลูกสาวของตน เพื่ออาชีพการงาน

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้า ตำแหน่งหน้าที่ ความเหลิงในลาภยศ และเงินทองของตน

เพื่ออาหาร เสื้อผ้า และเนื้อหนัง แต่มีใครสักคนหรือไม่ที่มีการกระทำต่างๆ ซึ่งเป็นไปเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?

แม้แต่ในท่ามกลางผู้ที่ปฏิบัติเพื่อพระเจ้า ก็มีเพียงไม่กี่คนนักที่รู้จักพระเจ้า

มีผู้คนสักกี่คนที่ไม่ได้ปฏิบัติบนผลประโยชน์ของตนเอง? มีสักกี่คนที่ไม่กดขี่หรือกีดกันบุคคลอื่นๆ

เพื่อที่จะปกป้องตำแหน่งหน้าที่ของตนเอง? และดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงถูกตัดสินประหารชีวิตโดยผลการเกินจะนับครั้งได้

และบรรดาผู้พิพากษาปาเถื่อนจำนวนนับไม่ถ้วน ได้กล่าวโทษพระเจ้าและได้ตอกตริ้งพระองค์กับกางเขนอีกครั้ง

จะมีสักกี่คนที่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรมเพราะการที่พวกเขาปฏิบัติเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?

เป็นการง่ายอย่างนั้นเชียวหรือที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในฐานะวิสุทธิชนหรือคนชอบธรรม? มันเป็นเรื่องที่แท้จริงว่า “ไม่มีผู้ชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้ ผู้ชอบธรรมไม่ได้อยู่ในโลกนี้”

เมื่อพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงพิจารณาสิ่งที่พวกเขากำลังสวมใส่

จงพิจารณาทุกถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา เจ้า ทุกความคิดและแนวคิดของพวกเขา

และแม้กระทั่งบรรดาความฝันที่พวกเขามีอยู่ทุกวัน—

สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าเองทั้งสิ้น นี่ไม่ใช่รูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงหรือ?

“ความชอบธรรม” ไม่ได้หมายถึงการให้ทานแก่ผู้อื่น มันไม่ได้หมายถึงการรักเพื่อนบ้านของเจ้าเสมือนตัวเจ้าเอง

และมันไม่ได้หมายถึงการละเว้นจากการทะเลาะเบาะแว้งและข้อโต้แย้งหรือการจี้ปล้นและการลักขโมย

ความชอบธรรมหมายถึง การรับเอาพระบัญชาของพระเจ้าดูหน้าที่ของเจ้า

และการเชื่อฟังการจ้ดวงเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าเป็นดูการทรงเรียกซึ่งถูกส่งมาจากสวรรค์ โดยไม่คำนึงถึงเวลาหรือสถานที่ เสมือนทุกสิ่งทุกอย่างนั้น ได้ถูกกระทำโดยองค์พระเยซูเจ้า

นี่คือความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้

โลทผู้นั้นอาจถูกเรียกได้ว่าชอบธรรมก็เป็นเพราะเขาได้ช่วยทูตสวรรค์สองคนที่พระเจ้าทรงส่งมาโดยไม่ได้พิจารณาส่วนใดส่วนเสียของเขาเอง อาจกล่าวได้เพียงแค่ว่าสิ่งที่เขาได้ทำในเวลานั้นอาจเรียกได้ว่าชอบธรรม

แต่ไม่อาจเรียกเขาว่าเป็นคนชอบธรรมได้ มันเป็นเพียงเพราะว่าโลทได้เห็นพระเจ้าแล้ว

เขาจึงได้มอบลูกสาวสองคนของเขาเพื่อแลกกับทูตสวรรค์

แต่พฤติกรรมในอดีตของเขานั้น ไม่ใช่ทั้งหมดที่เป็นตัวแทนของความชอบธรรม และดังนั้นเราจึงกล่าวว่า

“ไม่มีผู้ชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้” แม้กระทั่งในบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสแห่งการฟื้นฟู

ก็ไม่มีใครที่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรม ไม่สำคัญว่าการกระทำต่างๆ ของเจ้าจะดีเพียงใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะดูเหมือนว่าถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระเจ้าอีกทั้งไม่มีการชกต่อยและสาปแช่งผู้อื่น

และไม่มีการจีบปล้นและไม่ปล้นสะดมจากผู้อื่น เจ้าก็ยังคงไม่อาจถูกเรียกว่าชอบธรรมได้

เพราะนี่คือสิ่งที่บุคคลธรรมดาสามารถทำได้ สิ่งสำคัญในขณะนี้ก็คือว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า อาจกล่าวได้เพียงแค่ว่า

ณ ปัจจุบันนี้ เจ้ามีความเป็นมนุษย์ที่ปกติดูเล็กน้อย

แต่ไม่มีองค์ประกอบของความชอบธรรมที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

และดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าสามารถพิสูจน์ได้ว่าเจ้ารู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 329

ก่อนหน้านั้น คราที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ มนุษย์ได้ปฏิบัติตัวในแบบที่เป็นการหลอกลวงต่อพระเจ้า
วันนี้ พระเจ้าทรงประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์—ไม่มีใครรู้ว่ามันผ่านมากี่ปีแล้ว—กระนั้นในการทำสิ่งต่างๆ
มนุษย์ก็ยังคงทำไปอย่างพอเป็นพิธีและพยายามที่จะหลอกพระองค์

มิใช่ว่ามนุษย์มีความคิดล้าหลังมากเกินไปหรือ? เป็นเช่นเดียวกันกับยูดาสะ: ก่อนที่พระเยซูเสด็จมา
ยูดาสะจะพูดเรื่องโกหกเพื่อหลอกบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขา และแม้กระทั่งหลังจากที่พระเยซูเสด็จมาแล้ว
เขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เขาไม่รู้จักพระเยซูแม้แต่น้อย และในท้ายที่สุด เขาก็ทรยศพระเยซู

นี่ไม่ใช่เพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้าหรือ? หากวันนี้ พวกเขายังคงไม่รู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วคงเป็นไปได้ที่พวกเจ้าอาจกลายเป็นยูดาสะอีกคนหนึ่ง และที่กำลังตามมาหลังจากนี้ก็คือ
โศกนาฏกรรมของการตรึงกางเขนของพระเยซูในยุคพระคุณเมื่อสองพันปีก่อนจะถูกเล่นซ้ำอีกครั้ง
พวกเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้หรือ? มันคือข้อเท็จจริง! ในปัจจุบัน

ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน—เราอาจจะพูดเรื่องนี้เร็วเกินไปสักหน่อย—

และผู้คนดังกล่าวก็กำลังแสดงบทบาทของยูดาสะอยู่ เราไม่ได้กำลังพูดเรื่องไร้สาระ

แต่พูดบนพื้นฐานของข้อเท็จจริง—และเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเชื่อ

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะทำการเสแสร้งแสดงความถ่อมใจ

แต่ในหัวใจของพวกเขาไม่มีอะไรนอกจากสระที่มีน้ำที่นิ่งไม่ขยับ คุณน้ำที่มีน้ำเน่าเหม็น

ในขณะนี้ผู้คนเยี่ยงนี้มากเกินไปในคริสตจักร และพวกเขาก็คิดว่าเราไม่ตระหนักรู้เรื่องนี้โดยสิ้นเชิง วันนี้

วิญญาณของเราตัดสินใจแทนเรา และกล่าวคำพยานแทนเรา เจ้าคิดว่าเราไม่รู้อะไรเลยหรือ?

เจ้าคิดว่าเราไม่เข้าใจอะไรเลยอย่างนั้นหรือเรื่องความคิดตกภายในหัวใจของพวกเขา สิ่งต่างๆ

ที่เจ้าเก็บไว้ภายในหัวใจของเจ้า? มันง่ายอย่างนั้นเชียวหรือที่จะเอาชนะพระเจ้า?

เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถปฏิบัติต่อพระองค์แบบไหนก็ได้ตามใจชอบของเจ้าอย่างนั้นหรือ? ในอดีต

เราเป็นกังวลด้วยเกรงว่าพวกเจ้าจะกลายเป็นถูกบังคับ ดังนั้นเราจึงให้ความเป็นอิสระแก่พวกเจ้าเรื่อยมา

แต่มนุษย์ชาติก็ไร้ความสามารถที่จะบอกได้ว่าเราดีต่อพวกเขา และเมื่อเราให้หนึ่งกับ พวกเขาก็เอาหนึ่งศอก
จงถามไปรอบๆ ท่ามกลางพวกเจ้าเอง: เราแทบไม่เคยจัดการกับใครเลย

และแทบไม่เคยตำหนิตะเยินใครเลยสักเล็กน้อย—

กระนั้นเราก็มองอย่างชัดเจนมากเกี่ยวกับแรงจูงใจและมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

เจ้าคิดว่าพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ที่พระเจ้าทรงกล่าวคำพยานให้ ทรงเป็นผู้โง่เขลากระนั้นหรือ? ในกรณีนั้น

เราพูดว่าเจ้าตามีดบอดเกินไป! เราจะไม่มีแผ่เจ้า แต่พวกเรามาดูกันว่าเจ้าจะชั่วช้าได้เพียงใด

พวกเรามาดูกันว่าบรรดาคุณศัลยาณวิทยาเล็กๆ อันแยบยลของเจ้าจะสามารถช่วยเจ้าให้รอดได้หรือไม่

หรือการพยายามอย่างเต็มความสามารถของเจ้าเพื่อที่จะรักพระเจ้านั้นจะสามารถช่วยเจ้าให้รอดได้หรือไม่ วันนี้เราจะไม่กล่าวโทษเจ้า

พวกเรามารอกันจนกระทั่งถึงเวลาของพระเจ้าเพื่อที่จะได้เห็นว่าคุณจะทรงลงทัณฑ์อันสาสมแก่เจ้าอย่างไร เราไม่มีเวลาสำหรับการคุยเล่นอย่างเปล่าประโยชน์กับเจ้าในขณะนี้

และเราก็ไม่เต็มใจที่จะเลื่อนงานที่ยิ่งใหญ่กว่าของเราออกไปเพียงเพื่อเจ้าเท่านั้น

หนอนแมลงเย็บเจ้าไม่คู่ควรกับเวลาที่พระเจ้าต้องใช้เพื่อจัดการกับเจ้า—ดังนั้น

พวกเรามาดูกันว่าเจ้าจะเหลวไหลได้เพียงใด ผู้คนเย็บนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความรู้เรื่องพระเจ้าแม้แต่แต่น้อย

และพวกเขาก็ไม่มีความรักให้กับพระองค์แม้แต่แต่น้อย

และพวกเขาก็ยังคงเฝ้าปรารภนาให้พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่าชอบธรรม—การนี้ไม่ใช่เรื่องตลกหรือ?

เนื่องจากผู้คนที่ซื่อสัตย์จริงๆ นั้นมีจำนวนน้อย เราจึงจะมุ่งเน้นเฉพาะการจัดเตรียมชีวิตให้แก่นุญช์ต่อไปเท่านั้น

เราจะทำเพียงสิ่งที่เราควรทำให้เสร็จสิ้นจนเสร็จสิ้นในวันนี้เท่านั้น แต่ในอนาคต

เราจะนำการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่แต่ละคนตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป เราได้พูดทั้งหมดที่มีให้พูดไปแล้ว

เพราะแน่นอนว่านี่คืองานที่เราทำ เราทำเพียงสิ่งที่เราควรทำเท่านั้น และไม่ใช่สิ่งที่เราไม่ควรทำ อย่างไรก็ตาม

เราหวังว่าพวกเจ้าจะใช้เวลามากขึ้นในการคิดทบทวนว่า: จริงๆ

แล้วความรู้ของเจ้าในเรื่องพระเจ้านั้นมีมากเพียงใดที่เป็นจริง?

เจ้าคือใครบางคนที่ได้ดอกรับพระเจ้ากับกางเขนอีกครั้งหรือไม่ ถ้อยคำสุดท้ายของเราคือสิ่งนี้:

ความวิบัติจงบังเกิดแก่พวกที่ตรึงกางเขนพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 330

เมื่อเจ้าเดินบนเส้นทางของวันนี้ อะไรคือการไล่ตามเสาะหาประเภทที่เหมาะสมที่สุด?

ในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า เจ้าควรมองว่าตัวเจ้าเองเป็นบุคคลประเภทใด?

มันทำให้เจ้าต้องรู้ว่าเจ้าควรเข้าหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้อย่างไร

ไม่ว่ามันจะเป็นการทดสอบหรือความยากลำบากทั้งหลาย หรือการทดสอบและการสาปแช่งอย่างไรก็ตามปราณี

เมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว เจ้าควรทบทวนสิ่งเหล่านี้อย่างพิถีพิถันในทุกกรณี

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้? เราพูดเช่นนี้เพราะว่าในที่สุดแล้ว

สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้คือการทดสอบในช่วงเวลาสั้นๆ ที่อุปบัติขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก บางที

ตามความเห็นของเจ้าแล้วการทดสอบเหล่านี้ไม่ได้รับกวนต่อจิตวิญญาณเป็นพิเศษ

และดังนั้นเจ้าจึงปล่อยให้สิ่งต่างๆ ล่องลอยไปตามครรลองธรรมชาติของพวกมัน

และไม่คำนึงถึงว่าการทดสอบเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่มีค่าในการไล่ตามเสาะหาความก้าวหน้า

เจ้าช่างไร้ความคิดนัก!

ไร้ความคิดมากเกินไปจนเจ้าคิดถึงทรัพย์สินที่มีค่านี้ราวกับว่ามันเป็นเมฆที่ลอยอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า

และเจ้าไม่ตระหนักคุณค่าของการดีที่รุนแรงเหล่านี้ซึ่งกระหน่ำลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า—การดีที่สั้น

และที่ดูเหมือนจะมีน้ำหนักน้อยนิดสำหรับเจ้า—แต่กลับพิจารณาการดีเหล่านั้นด้วยการวางเฉยที่เย็นชา

ไม่นำพาใส่ใจ และปฏิบัติต่อการดีเหล่านั้นแค่เป็นเพียงการดีโดยบังเอิญเท่านั้น เจ้าช่างโอหังเหลือเกิน!

กับการโจมตีที่ดุเดือดเหล่านี้ การโจมตีที่คล้ายคลึงกับพายุที่มาครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าเพียงแสดงการมองข้ามแบบไร้มารยาทเท่านั้น บางครั้งเจ้าก็ไปไกลถึงขั้นยิ้มเยือกเย็นด้วยซ้ำ

โดยเพียงการแสดงความรู้สึกที่ไม่แยแสโดยสิ้นเชิง—

เพราะเจ้าไม่เคยได้คิดกับตัวเจ้าเองเลยสักครั้งว่าเหตุใดเจ้าจึงต้องทนทุกข์กับ “โชคร้ายต่างๆ” เช่นนี้อยู่ซ้ำไป

เป็นไปได้อย่างไรที่เราไม่ยุติธรรมกับมนุษย์อย่างโจ่งแจ้ง?

เราทำให้มันเป็นธุระของเราที่ต้องจ้องจับผิดเจ้ากระนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าปัญหาที่มีกับเขาวนปัญญาของเจ้าอาจจะไม่รุนแรงเท่ากับที่เราได้พรรณนาไป

แต่เจ้าก็ได้แต่งแต้มภาพที่เพียบพร้อมของโลกภายในของเจ้ามานานแล้ว

โดยผ่านทางความสำรวมภายนอกของเจ้า ไม่มีความจำเป็นสำหรับเราแต่อย่างใดที่จะต้องบอกเจ้าว่า

สิ่งเดียวที่ถูกซ่อนเร้นไว้ในส่วนลึกของหัวใจของเจ้าคือคำพรุสวาทที่ดิบเถื่อนและร่องรอยอันเลือนรางของความ

ศรัทธาที่คนอื่นแทบจะมองไม่เห็น เพราะเจ้ารู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรมเหลือเกินที่ได้ทนทุกข์กับการทดสอบเช่นนี้

เจ้าจึงคำทอ และเพราะการทดสอบต่างๆ ทำให้เจ้ารู้สึกถึงความอ้างว้างของโลก เจ้าจึงเต็มไปด้วยความหดหู่ใจ

แทนที่จะมองว่าการดีซ้ำๆ เหล่านี้และการกระทำเพื่อบ่มวินัยเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุด

เจ้ากลับเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการสร้างปัญหาอย่างไร้สติของฟ้าสวรรค์ หรือไม่ก็เป็นการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมกับเจ้า เจ้าช่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์เหลือเกิน! เจ้าก็เก็บเวลาดีๆ ไว้ในความมืดอย่างไร้ความปราณี ครั้งแล้วครั้งเล่า เจ้ามองดูการทดสอบและการกระทำเพื่อบ่มวินัยที่นำอัสจรรยเป็นดังการ โจมตีจากศัตรูของเจ้า เจ้าไม่รู้วิธีที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของเจ้า และเจ้าเต็มใจที่จะพยายามทำตามนั้นน้อยลงด้วยซ้ำ เพราะเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับสิ่งใดจากการติสอนซ้ำๆ นี้ ซึ่งก็โหดร้ายด้วยสำหรับเจ้า

เจ้าไม่ได้ทำความพยายามใดๆ ที่จะสำรวจค้นหรือท่องสำรวจ และเพียงแค່ปล่อยตัวเองให้เป็นไปตามชะตากรรมของเจ้า ไปที่ใดก็ตามที่มันนำทางเจ้าไป

สิ่งที่สำหรับเจ้าแล้วดูเหมือนว่าเป็นการกระทำเพื่อสั่งสอนที่โหดร้ายไม่ได้เปลี่ยนแปลงหัวใจของเจ้า อีกทั้งการสั่งสอนเหล่านั้น ไม่ได้เข้ายึดครองหัวใจของเจ้า แต่กลับทิ่มแทงเจ้าที่หัวใจแทน เจ้าเห็นว่า “การติสอนที่โหดร้าย” นี้เป็นแค่เพียงศัตรูของเจ้าในชีวิตนี้เท่านั้น และดังนั้นเจ้าจึงไม่ได้รับอะไรเลย

เจ้าช่างมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอมากเหลือเกิน! เจ้าไม่ค่อยจะเชื่อว่าเจ้าทนทุกข์กับการทดสอบต่างๆ เช่นนี้ก็ด้วยเหตุแห่งความน่าเหยียดหยามของเจ้าเอง แต่เจ้ากลับถือว่าตัวเจ้าเอง โชคร้าย

โดยพุดมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าเรามากจะจ้องจับผิดเจ้าอยู่เสมอแทน และบัดนี้ที่สิ่งทั้งหลายได้มาถึงยังทางผ่านนี้แล้ว เจ้ามีความรู้จริงๆ มากเพียงใดเกี่ยวกับสิ่งที่เราพุดและทำ?

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นอัจฉริยบุคคลแต่กำเนิดโดยธรรมชาติ ที่ต่ำกว่าฟ้าสวรรค์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไม่มีสิ้นสุด เจ้าห่างไกลจากการเป็นคนฉลาดกว่าผู้อื่นใด—

และอาจกล่าวได้ด้วยซ้ำว่ามันน่าชื่นชมเสียเหลือเกินที่เจ้าใจกว้างกว่าผู้คนบนแผ่นดินโลกผู้ที่มีเหตุผลคนใดๆ มากเพียงใด เพราะเจ้าคิดถึงตัวเองอย่างสูงส่งเกินไป และไม่เคยได้มีสำนึกรับรู้ถึงปมด้อยเลย

ราวกับว่าเจ้าสามารถมองทะลุการกระทำของเราลงไปถึงรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุด

ในประเด็นที่เป็นข้อเท็จจริงนั้น เจ้าคือใครสักคนที่โดยพื้นฐานแล้วขาดพร่องเหตุผล เพราะเจ้าไม่รู้เลยสักนิดว่าเราตั้งใจที่จะทำอะไร

และเจ้าตระหนักรู้น้อยยิ่งกว่าด้วยซ้ำว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้

และดังนั้นเราจึงพุดว่าเจ้าไม่แม้แต่จะทำเทียมกับชาวนาแกๆ ที่กำลังทำงานหนักบนแผ่นดิน

ชาวนาที่ ไม่ได้มีความล่งรู้แม้แต่เล็กน้อยถึงชีวิตมนุษย์

แต่ก็ยังมอบความไว้วางใจทั้งหมดของเขาไว้กับพระพรแห่งฟ้าสวรรค์เมื่อเขาทำการเพาะปลูกบนแผ่นดิน

เจ้าไม่เจียดความคิดแม้เพียงวินาทีเดียวให้กับชีวิตของเจ้า เจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับชื่อเสียง

และเจ้ายังคงมีความรู้จักตัวเองใดๆ น้อยกว่า เจ้าช่าง “อยู่เหนือเรื่องทั้งหมด” เหลือเกิน!

ตัดตอนมาจาก “พวกที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน: พวกเขาไม่ใช่สัตว์เดียรัจฉานหรือ?” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 331

สำหรับคำสอนที่เราได้มอบให้พวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่านั้น

พวกเจ้าได้ผลึกไสมันไปไว้ที่ด้านหลังของจิตใจของเจ้ามานานแล้ว

กระทั่งถึงจุดที่ปฏิบัติต่อคำสอนเหล่านั้นเหมือนของเล่นไฉ่มาเวลาในช่วงเวลาที่อยู่เฉยๆ ของพวกเจ้า

ทั้งหมดเหล่านี้พวกเจ้ามักจะคำนึงถึงในแง่ที่เป็น “ยัณฑ์” ส่วนตัวของพวกเจ้าเองเสมอ เมื่อถูกซาตานกล่าวหา

เจ้าก็อธิษฐาน เมื่อมีความคิดเชิงลบ เจ้าก็ตกอยู่ในการหลับลึก เมื่อมีความสุข เจ้าก็วิ่งวุ่นไปมาอย่างลำพอง

เมื่อเราคำเจ้า เจ้าก็คำนับและพินอบพิเทา และต่อมา ทันทีที่เจ้าไปจากเบื้องหน้าเรา

เจ้าก็หัวเราะด้วยความดีใจอย่างเหลือล้น เจ้ารู้สึกอยู่เหนือคนอื่นทั้งหมด

แต่เจ้าไม่เคยมองเห็นตัวเจ้าเอง โอหังที่สุด และมีแต่สูงส่งยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เท่านั้น อิมเอิบใจ

และหยิ่งผยองเกินคำบรรยาย บรรดา “สุภาพบุรุษหนุ่ม” “สาวน้อยวัยเยาว์” “ขุนนาง” และ “ท่านผู้หญิง”

ผู้ที่ไม่เรียนรู้ และยังคงไม่รู้เท่าทัน จะคำนึงถึงวณะของเราว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร?

เราขอถามเจ้าอีกครั้งว่า เจ้าได้เรียนรู้อะไรกันแน่จากวณะของเราและงานของเราในเวลานานมากเช่นนี้?

ไม่ว่าเจ้าได้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้นแล้วในการหลอกลวงของเจ้าหรือ?

หรือมีความภูมิฐานมากยิ่งขึ้นในเนื้อหาของเจ้า? หรือมีความไม่เคารพมากยิ่งขึ้นในท่าทีของเจ้าต่อเรา?

เราบอกเจ้าตรงๆ ว่าเป็นงานทั้งหมดนี้ที่เราได้ทำไปนี่เองที่ได้ทำให้เจ้า ผู้เคยมีความกล้าของหนูตัวหนึ่ง

ได้เกิดมีใจกล้ามากขึ้น ความกังวลใจที่เจ้ารู้สึกต่อเราลดน้อยลงในแต่ละวันที่ผ่านไป เพราะเราเปี่ยมปราณีเกินไป

และไม่เคยได้กำหนดใช้บทลงโทษกับเนื้อหาของเจ้าโดยวิธีการที่รุนแรง บางที ขณะที่เจ้ามองเห็นมัน

เราอาจเพียงแต่กำลังพูดวณะที่แข็งแกร่ง—แต่มีบ่อยครั้งกว่ามากในกรณีที่เราแสดงให้เห็นในหน้าที่ยิ้มแย้ม

และเราแทบไม่เคยติเตียนเจ้าต่อหน้าของเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นเรากำลังให้อภัยต่อความอ่อนแอของเจ้าตลอดมา

และเป็นเพราะสิ่งนี้ทั้งสิ้น เจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเฉกเช่นผู้ที่ปฏิบัติต่อชาวนาผู้ใจดี เราเลื่อมใสทักษะระดับสูงสุด

และความเจ็บแสบในพลังการสังเกตการณ์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ยิ่งนัก! เราขอบอกความจริงหนึ่งกับเจ้าว่า

วันนี้มันสำคัญน้อยกว่าเจ้ามีหัวใจแห่งความเคารพหรือไม่ เราทั้งไม่ร้อนใจและไม่วิตกกังวลเกี่ยวกับการนั้น

แต่เราก็ต้องบอกเจ้าเช่นนี้ด้วยว่า เจ้า “บุคคลที่มีความสามารถพิเศษ” ผู้นี้ ผู้ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน

ในท้ายที่สุดจะถูกทำให้พังครืนโดยความฉลาดเล็กน้อยแบบชื่นชมตัวเองของเจ้า—

เจ้าจะเป็นผู้ที่ทนทุกข์และถูกติสอน เราจะไม่โง่พอที่จะร่วมทางกับเจ้าในขณะที่เจ้ายังทนทุกข์ต่อไปในนรก

เพราะเราไม่ใช่ประเภทเดียวกับเจ้า จงอย่าลืมนะเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่ได้ถูกสาปแช่งโดยเราแล้ว

แต่ก็ยังถูกสอนและช่วยให้รอดโดยเราด้วยเช่นกัน และไม่มีอะไรเลยในตัวเจ้าที่เราจะลงใจที่จะผละไป

ในเวลาใดก็ตามที่เราทำงานของเรา เราไม่เคยถูกจำกัดโดยบุคคล อุปนิสัย หรือวัตถุใดๆ

ท่าทีของเราและพระชนะของเราที่ตรงข้ามกับมวลมนุษย์ยังคงเหมือนเดิมตลอดมา

เราไม่ได้มีใจโน้มเอียงไปหาเจ้าโดยเฉพาะเจาะจงเพราะเจ้าเป็นส่วนหนึ่งที่ยื่นออกมาของการบริหารจัดการของเรา และห่างไกลจากการเป็นสิ่งพิเศษกว่าที่สิ่งอื่นใดเป็น นี่คือการแนะนำของเราต่อเจ้า

เจ้าต้องจำไว้ตลอดเวลาว่าเจ้าไม่ใช่อะไรมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า!

ถึงแม้ว่าเจ้าอาจแบ่งปันการดำรงอยู่ของเจ้าร่วมกับเรา เจ้าควรรู้จักอัตลักษณ์ของเจ้าเอง

จงอย่าคิดถึงตัวเจ้าเองอย่างสูงส่งเกินไป ต่อให้เราไม่ดูว่าเจ้า หรือจัดการกับเจ้า

แต่ทักทายเจ้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม นี่ก็ไม่พอที่จะพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นประเภทเดียวกันกับเรา เจ้า—

เจ้าควรรู้ว่าตัวเจ้าเองเป็นผู้หนึ่งที่ไล่ตามเสาะหาความจริง ไม่ใช่ความจริงนั่นเอง!

เจ้าต้องพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับกับวาระของเรา เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงการนี้ได้

เราเร่งเร้าเจ้าในระหว่างเวลาที่มีค่านี้ เมื่อเจ้ามีโอกาสดังนี้ให้พยายามและเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง

จงอย่าหลอกเรา เราไม่จำเป็นต้องให้เจ้าใช้คำยืนยันเพื่อพยายามและหลอกลวงเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเรา

นั่นไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเราโดยทั้งสิ้น แต่เพื่อประโยชน์ของเจ้าเองเสียมากกว่า!

ตัดตอนมาจาก “พวกที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน: พวกเขาไม่ใช่สัตว์เดียรัจฉานหรือ?” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 332

ตอนนี้ แต่ละวันที่พวกเจ้าใช้ชีวิตผ่านไปในนั้นมีความสำคัญยิ่งยวด

และมีความสำคัญสูงสุดต่อบั้นปลายของพวกเจ้าและชะตากรรมของพวกเจ้า ดังนั้น

พวกเจ้าจะต้องทะนุถนอมทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้ามีวันนี้ และวางแผนความล้ำค่าของแต่ละนาที่ที่ผ่านไป

เจ้าต้องใช้เวลามากที่สุดเท่าที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อให้ตัวเจ้าได้รับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

เพื่อที่ว่าเจ้าจะได้ไม่ใช้ชีวิตนี้ไปโดยไร้ค่า พวกเจ้าอาจรู้สึกสับสนว่าทำไมเราจึงกล่าววณะเช่นนั้น ว่ากันตามตรง

เราไม่พอใจแม้แต่น้อยกับพฤติกรรมของพวกเจ้าไม่ว่าคนใดก็ตาม

เนื่องจากความหวังที่เราเคยมีในตัวพวกเจ้านั้นไม่ใช่อย่างที่พวกเจ้าเป็นในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ เราจึงพูดได้ว่า:

พวกเจ้าแต่ละคนอยู่บนขอบแห่งอันตราย

และเสียงร้องขอความช่วยเหลือในอดีตและความทะเยอทะยานอยากที่จะได้ตามเสาะหาความจริงและแสวงหา
ความสว่างในครั้งก่อนของพวกเจ้ากำลังใกล้จะถึงบทวสานแล้ว

นี่คือการแสดงการตอบสนองรอบสุดท้ายของพวกเจ้า และเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่เคยคาดหวัง

เราไม่ปรารถนาที่จะพูดตรงกันข้ามกับข้อเท็จจริง เพราะว่าพวกเจ้าได้ทำให้เราผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

บางทีพวกเจ้าคงไม่ปรารถนาที่จะยอมรับเรื่องนี้โดยจำนน ไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง—

กระนั้น เราต้องถามเรื่องนี้กับพวกเจ้าอย่างจริงจังว่า ในช่วงหลายปีมานี้

หัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยอะไรกันแน่? หัวใจของพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใคร?

จงอย่าพูดว่าคำถามเหล่านี้เกิดขึ้นโดยไร้ที่มา และจงอย่าถามเราว่าทำไมเราจึงได้ถามถึงเรื่องเหล่านั้น จงรู้ไว้ว่า

เป็นเพราะว่าเรารู้จักพวกเจ้าดีเกินไป ใส่ใจพวกเจ้ามากเกินไป

และได้ลงทุนหัวใจของเรามากเกินไปในความประหลาดและการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้าที่เราได้เรียกร้องให้

พวกเจ้าอธิบายโดยไม่หยุดหย่อน และได้แบกรับความยากลำบากที่เพิ่มขึ้นยิ่งขึ้น กระนั้น

พวกเจ้าก็ไม่ได้ตอบแทนเราด้วยสิ่งใดมากไปกว่าความไม่แยแสและการข่มขู่ที่เกินทน

พวกเจ้าสะพร่าต่อเราเหลือคณา เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะไม่รู้สิ่งใดในเรื่องนี้เลย? หากนี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเชื่อ

มันก็เป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อไปอีกว่าพวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเราด้วยความมีน้ำใจอย่างแท้จริง และดังนั้น

เราจึงกล่าวว่า พวกเจ้ากำลังฝังหัวของพวกเจ้าไว้ในทราย

พวกเจ้าทั้งหมดฉลาดมากเสียจนไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกเจ้ากำลังทำอะไรกันอยู่—เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้าจะใช้อะไรเพื่อให้คำอธิบายแก่เราเล่า?

คำถามที่น่าเป็นห่วงที่สุดสำหรับเราก็คือ แท้จริงแล้วหัวใจของพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใคร เราหวังอีกด้วยว่า

พวกเจ้าแต่ละคนจะพยายามรวบรวมความคิด

และถามตัวของพวกเจ้าเองว่าพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใครและพวกเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อใคร

บางทีพวกเจ้าคงไม่เคยให้การพิจารณาต่อคำถามเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน ดังนั้น
จะเป็นอย่างไรหากเราเปิดเผยคำตอบให้พวกเจ้ารู้?

ใครก็ตามที่มีความทรงจำจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและจงรักภักดีต่อตัวเอง
เราไม่เชื่อว่าคำตอบของพวกเจ้านั้นถูกต้องทั้งหมด

เนื่องจากพวกเจ้าแต่ละคนนั้นดำรงอยู่ในชีวิตของพวกเจ้าแต่ละคน

และแต่ละคนก็กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับความทุกข์ของพวกเจ้าเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้าจึงจงรักภักดีต่อผู้คน que พวกเจ้ารักและสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเจ้าพอใจ

พวกเจ้าไม่ได้จงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเองโดยสิ้นเชิง เพราะพวกเจ้าแต่ละคนได้รับอิทธิพลจากผู้คน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และวัตถุสิ่งของทั้งหลายรอบๆ ตัวพวกเจ้า

พวกเจ้าจึงไม่ได้จงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเองอย่างแท้จริง

เรากล่าวว่าจะเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อลงนามรับรองการจงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเอง

แต่เพื่อตีแผ่ให้เห็นถึงความจงรักภักดีของพวกเจ้าต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

เนื่องจากตลอดช่วงระยะเวลายาวนานหลายปีนั้น เรายังไม่เคยได้รับความรักภักดีจากพวกเจ้าคนใดเลย

พวกเจ้าได้ติดตามเรามาตลอดช่วงหลายปีนี้ กระนั้นก็ยังไม่เคยมอบความจงรักภักดีให้เราแม้เพียงสักนิดเดียว

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับวนเวียนอยู่กับผู้คน que พวกเจ้ารักและสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเจ้าพอใจ—

มากถึงขนาดที่ว่าตลอดเวลานั้น และไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหนก็ตาม

เจ้าเก็บผู้คนและสิ่งเหล่านั้นไว้ใกล้หัวใจเจ้าและไม่เคยทอดทิ้งผู้คนและสิ่งเหล่านั้นเลย

เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้ากลายเป็นกระหายหรือกระตือรือร้นในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเจ้ารัก

มันเกิดขึ้นในขณะที่พวกเจ้ากำลังติดตามเรา หรือแม้แต่ในขณะที่พวกเจ้ากำลังฟังวาทะของเรา ดังนั้น

เราจึงบอกว่าพวกเจ้ากำลังใช้ความจงรักภักดีที่เราขอจากพวกเจ้า ไปจงรักภักดีและทะนุถนอม “สัตว์เลี้ยง”

ของพวกเจ้าแทน แม้ว่าพวกเจ้าอาจพลีอุทิศสิ่งหนึ่งหรือสองสิ่งให้เรา

มันก็ไม่ได้เป็นตัวแทนถึงทั้งหมดของพวกเจ้า และไม่ได้แสดงว่าเราคือผู้ที่พวกเจ้าจงรักภักดีอย่างแท้จริง

พวกเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการต่างๆ ที่พวกเจ้าหลงใหล คนบางคนจงรักภักดีต่อบุตรชายและบุตรสาว

คนอื่นๆ จงรักภักดีต่อสามี ภรรยา ความร่ำรวย การงาน ผู้บังคับบัญชา สถานภาพ หรือผู้หญิง

พวกเจ้าไม่เคยรู้สึกเหนื่อยล้าหรือรำคาญใจกับสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าจงรักภักดี แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้ากลับกระหายมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเพื่อที่จะครอบครองสิ่งเหล่านี้ในปริมาณที่มากขึ้น และคุณภาพที่สูงขึ้น

และพวกเจ้าก็ไม่เคยล้มเลิก เราและวาทะของเรามักจะถูกผลักไปอยู่หลังสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากระตือรือร้น

และพวกเจ้าก็ไม่มีทางเลือกนอกจากต้องจัดลำดับวาทะของเราไว้ท้ายสุด

มีแม้กระทั่งผู้ที่เว้นตำแหน่งสุดท้ายนี้ไว้เพื่อสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาจงรักภักดีซึ่งพวกเขายังไม่ค้นพบ

ไม่เคยมีร่องรอยของเราในหัวใจของพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย พวกเจ้าอาจคิดว่าเราออกจากพวกเจ้ามากเกินไป
หรือเรากล่าวหาพวกเจ้าอย่างผิดๆ—แต่พวกเจ้าเคยคิดสักครั้งหรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า
ในขณะที่พวกเจ้ากำลังใช้เวลาอย่างมีความสุขกับครอบครัวของพวกเจ้าอยู่นั้น
พวกเจ้าไม่เคยจรรู้สึกดีต่อเราเลยแม้แต่สักครั้งเดียว? ในช่วงเวลาอย่างนี้
มันไม่ทำให้พวกเจ้าเจ็บปวดหรือ? เมื่อหัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี
และได้รับบำเหน็จรางวัลสำหรับการลงแรงของพวกเจ้า
พวกเจ้าไม่รู้สึกล้อใจที่ไม่ได้จัดหาความจริงที่เพียงพอให้กับตัวพวกเจ้าเองหรือ? หรือ
พวกเจ้าทำให้กับการไม่ได้รับการรับรองจากเราเมื่อใด?

พวกเจ้าบีบเค้นสมองของพวกเจ้าและยอมรับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของพวกเจ้า
กระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงไม่พึงพอใจ ยังคงเชื่อว่าพวกเจ้ายังไม่ได้ขยันหมั่นเพียรแทนพวกเขา
ยังไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าสามารถทำได้เพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม กับเราแล้ว
พวกเจ้าจะสะเพร่าและไม่ระมัดระวังอยู่เสมอ เราอยู่ในความทรงจำของพวกเจ้าเท่านั้น
แต่เราไม่ได้คงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า พวกเจ้าไม่รู้สึกลึกถึงการอุทิศและความพยายามของเราตลอดไป
และพวกเจ้าก็ไม่เคยมีความขอบคุณกับสิ่งเหล่านั้นเลย เจ้าเพียงแค่พิจารณาใคร่ครวญเป็นเวลานานๆ
และเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะเพียงพอแล้ว “ความจริงรักภักดี” เช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราโหยหามาแสนนาน
แต่เป็นสิ่งที่เราดูหมิ่นมาตลอด แต่กระนั้น ไม่ว่าเราจะพูดอะไร
พวกเจ้าก็ยังคงยอมรับเพียงแค่ว่าหนึ่งหรือสองเรื่องเท่านั้น พวกเจ้าไม่สามารถยอมรับเรื่องนี้ได้ทั้งหมด
เนื่องจากพวกเจ้าทุกคน “มั่นใจ” มาก และพวกเจ้าก็มักจะเลือกที่จะยอมรับอะไรจากพระเจ้าที่เราได้กล่าวไว้
หากพวกเจ้ายังคงเป็นอย่างนี้อยู่ในวันนี้
เรามีวิธีการบางอย่างสำหรับการจัดการกับความมั่นใจในตัวเองของพวกเจ้า—และที่มากกว่านั้นคือ
เราจะทำให้พวกเจ้ารับรู้ว่าจะชนะของเราทั้งหมดนั้นเป็นจริงแท้ และที่ไม่มีวจนะใดของเราที่บิดเบือนข้อเท็จจริง

ตัดตอนมาจาก “เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 333

หากเราวางเงินจำนวนหนึ่งตรงหน้าพวกเจ้าตอนนี้ และให้พวกเจ้ามีอิสระในการเลือก—

และหากเราไม่กล่าวโทษพวกเจ้าเนื่องจากตัวเลือกของพวกเจ้า—เมื่อนั้น

พวกเจ้าส่วนใหญ่คงจะเลือกเงินและละทิ้งความจริง

คนที่ดีกว่าในหมู่พวกเจ้าคงจะยอมละทิ้งเงินและเลือกความจริงอย่างดังเล

ในขณะที่ผู้ที่อยู่ระหว่างกลางคงจะหิบบวเงินไว้ในมือข้างหนึ่งและความจริงไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

ธาตุแท้ของพวกเจ้าจะไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดหรือ?

เมื่อต้องเลือกระหว่างความจริงและสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าจงรักภักดี พวกเจ้าจะเลือกตัวเลือกนี้กันทุกคน

และทัศนคติของพวกเจ้าก็จะยังคงเป็นเหมือนเดิม ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ?

มีผู้คน ไม่มากนักในหมู่พวกเจ้าที่ได้เปลี่ยน ไปเปลี่ยนมาระหว่างถูกและผิดมิใช่หรือ?

ในการแข่งขันระหว่างด้านบวกกับด้านลบ คำและชาว

พวกเจ้าตระหนักรู้อย่างแน่นอนถึงตัวเลือกที่พวกเจ้าได้เลือกระหว่างครอบครัวกับพระเจ้า ลูกๆ กับพระเจ้า

สันติสุขกับการแตกแยก ความร่ำรวยกับความยากจน สถานภาพกับความธรรมดาสามัญ

การได้รับการสนับสนุนกับการถูกทิ้งขว้าง เป็นต้น ระหว่างครอบครัวที่สงบสุขกับครอบครัวที่แตกแยก

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และเลือกเช่นนั้นโดยไม่ลังเล ระหว่างความร่ำรวยและหน้าที่

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้ง และยิ่งขาดความตั้งใจที่จะกลับเข้าฝั่ง^[n]

ระหว่างความหุหุราฟุ่มเฟือยกับความยากจน พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก เมื่อต้องเลือกระหว่างบุตรชาย บุตรสาว

ภรรยาและสามีของพวกเจ้า กับเรา พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และระหว่างมโนคติอันหลงผิดกับความจริง

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้เผชิญกับการกระทำอันชั่วร้ายทั้งหลายในทุกรูปแบบของพวกเจ้า

เราก็เพียงหมดความเชื่อในตัวพวกเจ้าแล้วเท่านั้น

เราเพียงประหลาดใจเท่านั้นที่หัวใจของพวกเจ้าด้านทานการทำให้อ่อนลงยิ่งนัก

ชัดเจนแล้วว่าหลายปีแห่งการมอบอุทิศและความพยายามนั้นไม่ได้นำพาอะไรมา给我们มากกว่าการทอดทิ้งแ

ละความสิ้นหวังของพวกเจ้า แต่ความหวังของเราที่มีต่อพวกเจ้าเติบโตไปพร้อมกับแต่ละวันที่ผ่านไป

เนื่องจากวันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อหน้าทุกคนอย่างสมบูรณ์แล้ว กระนั้น

พวกเจ้าก็ยังยืนกรานที่จะแสวงหาสิ่งที่มีดমনและชั่วร้ายทั้งหลาย

และปฏิเสธที่จะคลายมือของเจ้าที่ยึดจับสิ่งเหล่านั้นไว้ เช่นนั้นแล้ว บททอสาของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

พวกเจ้าเคยให้การคิดคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างรอบคอบหรือไม่? หากพวกเจ้าถูกขอให้เลือกอีกครั้ง

แล้วจุดยืนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? มันจะยังคงเป็นอย่างแรกอยู่อีกหรือไม่?

พวกเจ้ายังจะนำความผิดหวังและความโศกเศร้าที่น่าเวทนามาสู่เราอยู่หรือไม่?

หัวใจของพวกเขายังจะมีความอบอุ่นอันน้อยนิดเพียงอย่างเดียวอยู่หรือไม่?

พวกเขายังจะไม่ตระหนักว่าต้องทำอะไรเพื่อสุขใจเราอยู่หรือไม่? ณ เวลานี้ พวกเขาจะเลือกอะไร?

เขาจะนับนอนต่อวณะของเราหรือจะเหนื่อยล้าต่อวณะเหล่านั้น?

วันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อสายตาของพวกเขาแล้ว และสิ่งที่พวกเขารู้คือชีวิตใหม่และจุดเริ่มต้นใหม่

อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกพวกเขาว่าจุดเริ่มต้นนี้ไม่ใช่การเริ่มต้นของงานใหม่ที่ผ่านมา

แต่เป็นการสรุปปิดตัวของงานเก่า นั่นคือ นี่เป็นฉากสุดท้าย

เราคิดว่าพวกเขาสงสัยทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งใดที่ผิดปกติเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นนี้ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งในไม่ช้า

พวกเขาจะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของจุดเริ่มต้นนี้ ดังนั้น

เรามาเคลื่อนผ่านมันไปด้วยกันและต้อนรับฉากสุดท้ายที่จะมาถึงกันเถิด! อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่ทำให้เรายังกังวลต่อไปเกี่ยวกับพวกเขาก็คือว่า เมื่อเผชิญหน้ากับความอยุติธรรมและความยุติธรรม

พวกเขามักจะเลือกอย่างแรกอยู่เสมอ แต่กระนั้น นั่นเป็นเรื่องในอดีตของพวกเขาไปหมดแล้ว

เราก็หวังที่จะลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอดีตของพวกเขาเช่นกัน

แม้ว่านี่จะเป็นสิ่งที่ทำได้ลำบากยากเย็นอย่างมากก็ตาม ไม่ว่าอย่างไร เรามีวิธีที่ดียิ่งในการลืม นั่นก็คือ

จงปล่อยให้อนาคตมาแทนที่อดีต

และยอมให้เงาแห่งอดีตของพวกเขาละลายหายไปเพื่อแลกกับตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาในวันนี้

ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องรบกวนพวกเขาให้ตัดสินใจเลือกอีกครั้ง นั่นคือ จริงๆ แล้วพวกเขารู้รักภักดีต่อใครกันแน่?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. กลับเข้าฝั่ง: สุภาษิตจีน หมายถึง “กลับมาจากหนทางชั่วร้ายของเรา”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 334

เมื่อใดก็ตามที่พาดพิงถึงเรื่องของบั้นปลาย พวกเจ้าปฏิบัติต่อมันด้วยความจริงจังเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นบางสิ่งที่พวกเจ้าทุกคนล้วนมีความรู้สึกอ่อนไหวด้วยเป็นพิเศษ

ผู้คนบางคนรอไม่ไหวที่จะโทษศิระะของพวกเจ้ากับพื้น

หมอบคารวะเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งบั้นปลายที่ดี

เรารู้สึกได้อย่างเข้าใจในความกระหายร้อนรนของพวกเจ้าโดยไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาเป็นคำพูดใด

มันไม่มีอะไรมากไปกว่าการที่พวกเจ้าไม่ต้องการให้เนื้อหาของพวกเจ้าตกไปอยู่ในความวิบัติ

และที่เจ้าไม่ปรารถน้ายิ่งกว่านั้นก็คือการคล้อยเคลื่อนลงไปสู่การลงโทษชั่ววินัยรันทรมานในภายภาคหน้า

พวกเจ้าหวังเพียงเปิดโอกาสให้ตัวพวกเจ้าได้ดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระขึ้นอีกสักนิดและง่ายขึ้นอีกสักหน่อย

ฉะนั้นพวกเจ้าจึงรู้สึกอัดอั้นป่วนเป็นพิเศษเมื่อใดก็ตามที่มีการพาดพิงถึงเรื่องของบั้นปลาย โดยกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าหากเจ้าไม่ใส่ใจให้มากพอ เจ้าอาจทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

และด้วยเหตุนี้จึงต้องรับการลงทัณฑ์อันสาสมตามที่เจ้าสมควรได้รับ

พวกเจ้าไม่ลังเลเลยที่จะยอมประนีประนอมเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเจ้า

และถึงขนาดที่พวกเจ้าหลายคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยลเลี้ยวและกะล่อนเหลวไหลกลับกลายเป็นสุภาพและจริงจังเป็นพิเศษในบัดดล การปรากฏด้วยความจริงใจของพวกเจ้าทำให้ผู้คนจับใจจนเข้ากระดูกดำ แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม

พวกเจ้าทุกคนต่างมีหัวใจอัน “ซื่อสัตย์”

และพวกเจ้าก็ได้เปิดเผยความลับในใจพวกเจ้ากับเราอย่างสม่ำเสมอโดยไม่เก็บสิ่งใดไว้เบื้องหลังเลย

ไม่ว่าจะเป็นข้อข้องใจ เล่ห์หลวง หรือการอุทิศตน โดยรวมแล้ว พวกเจ้าได้ “สารภาพ”

สิ่งทั้งหลายอันมีสาระสำคัญที่นอนอยู่ภายในซอกมุมซึ่งลึกที่สุดของความเป็นอยู่ของพวกเจ้าต่อเราอย่างซื่อสัตย์

ตรงไปตรงมายิ่งนัก แน่่อนว่าเราไม่เคยหาทางเลี้ยวอ้อมสิ่งเหล่านี้เลย

เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนกลายเป็นความคุ้นชินเกินไปเสียแล้วสำหรับเรา

พวกเจ้าคงเลือกเข้าสู่ทะเลเพลิงเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายสุดท้ายของเจ้ามากกว่าจะเลือกเสียมศักดิ์เส้นเพื่อให้

ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า ไม่ใช่ที่เราเคร่งครัดในหลักการกับพวกเจ้าจนเกินไป

หากแต่เป็นเพราะพวกเจ้าขาดหัวใจแห่งการอุทิศตนจนเกินกว่าที่จะมาเผชิญหน้าโดยตรงกับทุกอย่างที่เราทำ

พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจสิ่งที่เราเพิ่งเอ่ยไป ฉะนั้น ให้เราจัดเตรียมคำอธิบายอย่างง่ายให้แกพวกเจ้าว่า

สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนาไม่ใช่ความจริงหรือชีวิต

ทั้งยังไม่ใช่หลักการทั้งหลายเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของพวกเจ้า

นับประสาอะไรที่จะใช้งานอันอดสาหัสของเรา

หากแต่สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนาที่สุดก็คือทุกสิ่งที่พวกเจ้าครองในเนื้อหนัง นั่นก็คือ ความอุดมด้วยโภคทรัพย์

สถานะ ครอบครัว ชีวิตสมรส และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน

พวกเจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญกับงานและคำพูดของเราโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นเราจึงสามารถสรุปรวบรวมความเชื่อของพวกเจ้าได้เป็นคำหนึ่งคำ นั่นก็คือ ขอบใจ

พวกเจ้าจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้สัมฤทธิ์ในสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าอุทิศตัวให้อย่างสมบูรณ์

แต่เราได้ค้นพบแล้วว่าพวกเจ้าจะไม่ทำแบบเดียวกันเพื่อประโยชน์ในเรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า

ของพวกเจ้า พวกเจ้ากลับเพียงแค่อุทิศตัวมากกว่าคนอื่นและจริงจิงแนแนกว่าคนอื่นเมื่อเทียบกับ

นี่คือเหตุที่เรากล่าวว่าคุณที่ขาดหัวใจแห่งความจริงใจสุดซึ่งคือคนที่ล้มเหลวในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเรา

จงคิดให้ถี่ถ้วนเถิด—มีความล้มเหลวยู่มากมายท่ามกลางพวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าความสำเร็จในเรื่องการเชื่อในพระเจ้านั้น สัมฤทธิ์ได้ด้วยผลแห่งการกระทำของตัวผู้คนเอง

เมื่อผู้คนทำไม่สำเร็จ แต่กลับล้มเหลว นั่นก็เป็นเพราะการกระทำของพวกเขาเองเช่นกัน

และไม่มีปัจจัยอื่นใดเลยที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง

เราเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะทำได้ตามที่จำเป็นเพื่อให้สัมฤทธิ์บางสิ่งซึ่งลำบากยากเย็นกว่าและพ่วงความทุกข์มาด้วยยิ่งกว่าการที่เชื่อในพระเจ้า และเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะปฏิบัติต่อสิ่งนั้นอย่างจริงจังนัก

จริงจิงมากเสียจนพวกเจ้าคงจะไม่เต็มใจยอมผ่อนปรนในความคิดพลาดอันใดก็ตาม

เหล่านี้คือความพยายามอันไม่ย่อหย่อนหลายประเภทที่พวกเจ้าทั้งปวงนำมาใส่ให้กับชีวิตของตัวเอง

พวกเจ้าถึงกับมีความสามารถที่จะหลอกลวงเนื้อหนังของเราได้ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พวกเจ้าคงจะไม่หลอกลวง

สมาชิกคนใดในครอบครัวของตัวเองเลย นี่คือพฤติกรรมอันสมำเสมอของพวกเจ้า

และเป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเจ้า

พวกเจ้าไม่ได้ยังคงกำลังฉายภาพโฉมหน้าอันจอมปลอมมาหลอกลวงเราเพื่อประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า

เพื่อที่บั้นปลายของพวกเจ้าจะได้สวยงามเพียบพร้อมและเป็นไปตามที่พวกเจ้าอยากได้อีกามีทั้งหมดหรือ

? เราตระหนักรู้ว่าการอุทิศตนของพวกเจ้าเป็นไปแบบชั่วคราว เช่นเดียวกับความจริงใจของเจ้านั้นเอง

มิใช่หรือหรือที่ว่าความแน่วแน่มั่นของพวกเจ้าและราคาที่พวกเจ้าจ่ายไปนั้น

เป็นไปเพื่อประโยชน์ของชั่วขณะปัจจุบันเท่านั้น หาใช่เพื่ออนาคตไม่?

พวกเจ้าต้องการเพียงทุ่มเทความพยายามสุดขีดเพื่อเพียรพยายามที่จะรักษามันบั้นปลายอันสวยงามเอาไว้

ด้วยอุดมการณ์ในการต่อรองแลกเปลี่ยนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

พวกเจ้าไม่ได้พยายามครั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการกลายเป็นหนี้ความจริงและยังไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการชดใช้คืน

ให้แก่เราสำหรับราคาที่เราได้จ่ายไป กล่าวให้สั้นก็คือ

พวกเจ้าเต็มใจให้นำกุสโลบายอันฉลาดแบบขมมาใช้เพื่อให้ได้สิ่งที่พวกเจ้าต้องการ

แต่จะไม่สู้รบแบบเปิดเผยเพื่อการนั้น นี่มิใช่ความปรารถนาจากใจจริงของพวกเจ้าหรือหรือ?

พวกเจ้าต้องไม่อำพรางตัวเอง

และต้องไม่ทำให้สมองของพวกเจ้าวนเวียนอยู่กับเรื่องของบันปลายจนถึงขนาดที่พวกเจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ

ไม่จริงหรือหรือว่าบทสวนของพวกเจ้าจะได้ถูกกำหนดพิจารณาไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสุดท้าย?

พวกเจ้าแต่ละคนควรทำหน้าที่ของตนเองอย่างสุดความสามารถ ด้วยหัวใจอันเปิดกว้างและซื่อสัตย์

และเต็มใจจะจ่ายราคาใดก็ตามที่จำเป็น ดังที่พวกเจ้าได้พูดกันไว้ว่า เมื่อวันนั้นมาถึง

พระเจ้าจะไม่ทรงบกพร่องต่อใครก็ตามที่ได้ทนทุกข์หรือได้ยอมจ่ายราคาเพื่อพระองค์

ความเชื่อมั่นเช่นนี้คือสิ่งที่ควรค่าแก่การยึดมั่นไว้ และถูกต้องแล้วที่พวกเจ้าไม่ควรจะสั่นมันไป

ในหนทางนี้เท่านั้น เราจึงจะสามารถสบายใจได้ในเรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้า มิเช่นนั้น

พวกเจ้าก็จะเป็นผู้คนที่ทำให้เราไม่อาจสบายใจได้เลยตลอดกาล

และเจ้าจะกลายเป็นวัตถุทั้งหลายที่เราไม่พิสมัยไปตลอดกาล

หากพวกเจ้าทุกคนสามารถทำตามมโนธรรมของตัวเองและทำเพื่อเราอย่างสุดความสามารถโดยไม่เหลือเฟือแรง

ฝ่อใจไปจากงานของเรา และอุทิศแรงกายแรงใจของเจ้าให้กับงานข่าวประเสริฐของเราไปชั่วชีวิต เช่นนี้แล้ว

มีหรือที่ใจของเราจะไม่ลึงโลดบ่อยครั้งเพราะความซึ้นบานในเรื่องของพวกเจ้า? เช่นนี้แล้ว

เราจึงจะสามารถโล่งใจในเรื่องของพวกเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ใช่หรือไม่?

ช่างเป็นความอดสูที่สิ่งที่พวกเจ้าทำได้นั้นเป็นเพียงเศษเสี้ยวอันน้อยนิดจนน่าเวทนาของสิ่งที่เราคาดหวัง

เมื่อเป็นกรณีนี้ พวกเจ้ากลัวได้อย่างไรจึงมาแสวงหาสิ่งที่พวกเจ้าหวังเอาจากเรา?

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บันปลาย” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 335

บั้นปลายและชะตากรรมของพวกเจ้ามีความสำคัญยิ่งต่อพวกเจ้า—เป็นสิ่งที่สร้างความกังวลมหันต์
พวกเจ้าเชื่อว่า หากเจ้าไม่ทำสิ่งทั้งหลายด้วยความระมัดระวังยิ่งแล้ว
ย่อมจะหมายความว่าพวกเจ้าจบแล้วที่จะได้มีบั้นปลาย และเจ้าได้ทำลายชะตากรรมของตัวเองไปแล้ว
แต่พวกเจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า
ผู้คนที่สละความพยายามเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเราแต่เพียงอย่างเดียว
เป็นการตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์? ความพยายามเหล่านั้นไม่จริงแท้—
หากแต่เป็นความจอมปลอมและเล่ห์หลวง หากเป็นกรณีนี้แล้ว
พวกที่ทำงานเพียงเพื่อเห็นแก่บั้นปลายของพวกเขานั้น
ย่อมอยู่บนรณิประตุที่จะก้าวไปสู่ความปราชัยนัยสุดท้ายของพวกเรา
ด้วยว่าความล้มเหลวในความเชื่อในพระเจ้าของคนเรานั้นมีเหตุมาจากเล่ห์หลวง
เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเราไม่ชอบที่จะได้รับการยกยอหรือป้อยอ
หรือการปฏิบัติต่อเราด้วยความตื่นเต้นกุลิกุจอ
เราชอบคนซื่อสัตย์ที่เชิดหน้าผิวยุกับความจริงของเราและความคาดหวังของเรา ที่ยิ่งมากไปกว่านั้นก็คือ
เราชอบเวลาที่ผู้คนสามารถแสดงให้เห็นความอาทรและความคำนึงถึงหัวใจของเราเป็นที่สุด
และชอบเวลาที่พวกเขาสามารถถึงขั้นเลิกสิ่งทุกอย่างได้เพื่อประโยชน์ของเรา
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นหัวใจของเราจึงสามารถได้รับความชื่นชม ตอนนี้
เรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้าที่เราไม่ชอบนั้นมีมากเพียงใดกันเล่า? เรื่องที่เราชอบเกี่ยวกับพวกเจ้าละมีมากเพียงใด?
เป็นไปได้หรือไม่ที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยได้ตระหนักถึงการสำแดงความอัปยศอดัศจรรย์สารพัดทั้งหมดที่พวกเจ้าทุ่ม
ออกมาด้วยหวังประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า?

ในหัวใจของเรา เราไม่ปรารถนาที่จะทำร้ายหัวใจดวงใดที่คิดบวกและใฝ่สูง
และเรายังไม่ปรารถนาจะบั่นทอนแรงกายแรงใจของใครก็ตามที่กำลังทำหน้าที่ของตนโดยซื่อสัตย์ซื่อ กระนั้น
เราก็ต้องขำเตือนพวกเจ้าแต่ละคนถึงความไม่พอเพียงทั้งหลายของพวกเจ้าและดวงจิตอันโสมมที่นอนอยู่ในซอก
มุมที่ลึกที่สุดของหัวใจพวกเจ้า
เราทำเช่นนี้ด้วยหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถมอบถวายหัวใจที่แท้จริงได้จนหมดเมื่ออยู่ต่อหน้าวณะแห่งเรา
เพราะสิ่งที่เราเกลียดชังที่สุดนั้นคือเล่ห์หลวงที่ผู้คนมีต่อเรา เราหวังเพียงว่า ในช่วงระยะสุดท้ายแห่งงานของเรา
พวกเจ้าจะให้ผลงานที่ดีที่สุด และพวกเจ้าจะอุทิศตัวของพวกเจ้าโดยหมดทั้งดวงใจ
หาใช่เพียงครึ่งใจอีกต่อไปไม่ แน่แน่นอนว่าเราเองก็หวังให้พวกเจ้าทุกคนสามารถมีบั้นปลายที่ดี
แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น เราก็ยังมีข้อพึงประสงค์ของเรา นั่นคือ

พวกเจ้าต้องตัดสินใจให้ดีที่สุดในการมอบถวายการอุทิศครั้งสุดท้ายและครั้งเดียวเท่านั้นของเจ้าให้แก่เราจนหมดสิ้น หากบางคนไม่มีการอุทิศตนครั้งเดียวนั้น เขาผู้นั้นย่อมเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ซาตานครองอยู่อย่างแน่นนอน และเราจะไม่เก็บเขาไว้ใช้งานอีกต่อไป แต่จะส่งเขากลับบ้านไปให้พ่อแม่ของเขาดูแล

งานของเราคือความช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่สำหรับพวกเจ้า

สิ่งที่เราหวังจะได้จากพวกเจ้าคือหัวใจที่ซื่อสัตย์และที่ใฝ่สูง แต่จนบัดนี้แล้ว มือของเราก็กว้างเปล่าอยู่

จงตรองดูเถิด หากวันหนึ่งเรายังโศกสลดเป็นนักหนาเกินกว่าจะเขตที่จะหาจากมาบอกกล่าวแล้ว

ท่าทีของเรามีต่อพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? ถึงตอนนั้น เราจะยังเป็นมิตรต่อเจ้าเหมือนที่เราเป็นในตอนนีหรือไม?

ถึงตอนนั้นแล้ว ใจของเรายังสงบนิ่งได้เท่าตอนนีหรือไม?

พวกเจ้าเข้าใจความรู้สึกของบุคคลหนึ่งซึ่งได้ไถพรวนผืนนาไปอย่างอุตสาหะ

แต่ก็ยังเก็บเกี่ยวข้าวไม่ได้แม้สักเม็ดหรือไม่?

พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าหัวใจของบุคคลหนึ่งจะบาดเจ็บสาหัสเพียงใดเมื่อเขาถูกจัดการด้วยการฟาดคบที่รุนแรง?

พวกเจ้าสามารถลืมรสชาติความขมขื่นของบุคคลหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยเปี่ยมด้วยความหวัง

แต่ต้องจากไปด้วยความร้าวฉานหรือไม่?

พวกเจ้าเคยเห็นความโกรธเกรี้ยวที่ถูกปล่อยออกมาจากบุคคลหนึ่งซึ่งถูกข่มขู่ข่มขืนหรือไม่?

พวกเจ้าสามารถรู้ถึงความกระหายร้อนรนต่อการล้างแค้นของบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับการปฏิบัติด้วยความไม่เป็นปฎิบัติ และเล่ห์หลวงหรือไม่? หากพวกเจ้าเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้คนเหล่านี้แล้ว

เราก็คิดว่าคงไม่ลำบากยากเย็นนักสำหรับพวกเจ้าที่จะจินตนาการถึงท่าทีที่พระเจ้าจะมีต่อพวกเจ้าในเวลาแห่งการลงทัณฑ์อันสาสมของพระองค์! สุดท้ายนี้

เราหวังให้พวกเจ้าทุกคนทุ่มความพยายามจริงจังเพื่อประโยชน์แห่งบ้านปลายของพวกเจ้าเอง แต่กระนั้น

เจ้าก็จงอย่านำวิถีทางที่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงมาใช้ในความพยายามนั้น มิฉะนั้นแล้ว

ใจของเราก็กว้างเปล่าในตัวของพวกเจ้าต่อไป และความผิดหวังเช่นนี้จะนำไปสู่สิ่งใดหรือ?

พวกเจ้าไม่ได้กำลังหลอกตัวเองอยู่หรือ?

พวกที่ขบคิดถึงบ้านปลายของตัวเองแต่ก็ยังทำให้มันล่มจมลงไปในนั้น

เป็นผู้คนที่สามารถได้รับการช่วยเหลือจนน้อยที่สุด ต่อให้เขาจะกลายเป็นจุนเจียวและบันดาลโทษขึ้นมา

ใครเล่าจะใส่ใจเวทนาบุคคลเช่นนี้? สรุปโดยรวมแล้ว เรายังคงหวังให้พวกเจ้าได้มีบ้านปลายที่ดีและเหมาะสม

และยิ่งไปกว่านั้น เราหวังว่าจะไม่มีพวกเจ้าคนใดต้องตกไปอยู่ในความวิบัติ

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บ้านปลาย” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเปิดโปงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ 2

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 336

เจ้าพูดว่าเจ้ายอมรับพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และว่าเจ้ายอมรับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ แต่เจ้ายังทำบางสิ่งบางอย่างลับหลังพระองค์ สิ่งที่ขัดต่อสิ่งที่พระองค์ทรงขอ

และเจ้าไม่มีความยำเกรงพระองค์ในหัวใจของเจ้า นี่คือการยอมรับพระเจ้าหรือ? เจ้ายอมรับสิ่งที่พระองค์ตรัส แต่เจ้าไม่ปฏิบัติสิ่งที่เจ้ามีความสามารถทำได้ อีกทั้งยังไม่ปฏิบัติตามพระมรรคาของพระองค์

นี่คือการยอมรับพระเจ้าหรือ? และแม้ว่าเจ้าจะยอมรับพระองค์

กรอบความคิดของเจ้าเป็นเพียงกรอบความคิดที่มีความระแวงระวังต่อพระองค์เท่านั้นและไม่มีความเคารพใดเลย หากเจ้าเคยเห็นและยอมรับพระราชกิจของพระองค์และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

แต่เจ้ายังคงเฉื่อยชาและไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็เป็นบุคคลจำพวกที่ยังคงไม่ถูกพิชิต บรรดาผู้ที่ถูกพิชิตต้องทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้

และแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถที่จะเข้าสู่ความจริงที่สูงขึ้นและความจริงเหล่านี้อาจอยู่เหนือพวกเขา แต่ผู้คนเหล่านั้นมีความเต็มใจในหัวใจที่จะบรรลุสิ่งนี้

สิ่งที่พวกเขามีความสามารถที่จะปฏิบัติได้มีเขตแดนและข้อจำกัดเพราะว่ามีข้อจำกัดในสิ่งที่พวกเขาสามารถยอมรับได้ อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยที่สุดพวกเขาต้องทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้

และหากเจ้าสามารถสัมผัสผลในสิ่งนั้นแล้ว นี่ก็คือผลที่ได้สัมผัสเนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย สมมติเจ้าพูดว่า “เพราะพระเจ้าทรงสามารถตรัสพระวณะมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้

หากพระองค์ทรงไม่ใช่พระเจ้าแล้ว ใครเล่าจะเป็นพระเจ้า?”

การคิดเช่นนั้นไม่ได้หมายความว่าเจ้ายอมรับพระเจ้า หากเจ้ายอมรับพระเจ้า

เจ้าต้องแสดงให้เห็นผ่านการกระทำจริงๆ ของเจ้า หากเจ้าเป็นผู้นำคริสตจักร

แต่เจ้าไม่ปฏิบัติตามความชอบธรรม หากเจ้ากระหายเงินและความมั่งมี

และยังยกยอกเงินทุนของคริสตจักรเข้ากระเป๋าของเจ้าเอง นี่คือการยอมรับว่ามีพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระองค์ทรงคู่ควรแก่ความเคารพ

เจ้าจะไม่มีทางเลือกได้อย่างไรหากเจ้ายอมรับอย่างแท้จริงว่ามีพระเจ้า?

หากเจ้าสามารถกระทำสิ่งที่เลวทรามเช่นนั้นได้ เจ้ายอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่เจ้าเชื่อหรือ? สิ่งที่เจ้าเชื่อคือพระเจ้าที่คลุมเครือ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเจ้าจึงไม่มีความกลัว!

บรรดาผู้ที่ยอมรับและรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงทั้งหมดต่างยำเกรงพระองค์

และกลัวที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่ต่อต้านพระองค์หรือสิ่งที่ขัดต่อมโนธรรมของพวกเขา

พวกเขารู้สึกกลัวอย่างยิ่งที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

สิ่งนี้เท่านั้นที่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้า

เจ้าควรทำสิ่งใดเมื่อบิดามารดาของเจ้าพยายามที่จะหยุดไม่ให้เจ้าเชื่อในพระเจ้า?

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรเมื่อสามิผู้ไม่เชื่อของเจ้าทำผิดต่อเจ้า?

และเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรเมื่อพี่น้องชายหญิงเกลียดเจ้า? หากเจ้ายอมรับพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะปฏิบัติอย่างเหมาะสมและใช้ชีวิตตามความเป็นจริงในเรื่องเหล่านี้

หากเจ้าล้มเหลวที่จะลงมือกระทำสิ่งที่จับต้องได้ แต่พูดเพียงว่าเจ้ายอมรับในการดำรงอยู่ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นเพียงคนที่ดีแต่พูด! เจ้าพูดว่าเจ้าเชื่อในพระองค์ และยอมรับพระองค์

แต่เจ้ายอมรับพระองค์ในลักษณะเช่นใด? เจ้าเชื่อพระองค์ในลักษณะเช่นใด? เจ้ายำเกรงพระองค์หรือไม่?

เจ้าเคารพพระองค์หรือไม่? เจ้ารักพระองค์ลึกซึ้งลงไปข้างในหรือไม่? เมื่อเจ้าเศร้าหมองและไม่มีใครให้พึ่งพิง

เจ้ามีสำนึกรับรู้ถึงความน่าชื่นชมของพระเจ้า แต่หลังจากนั้นเจ้าก็ลืมทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนั้น

นี่ไม่ใช่การรักพระเจ้า อีกทั้งไม่ใช่การเชื่อในพระเจ้า! ในท้ายที่สุดแล้ว

พระเจ้าทรงปรารภในห้วงมนุษย์สัมฤทธิ์ผลในสิ่งใด? ทุกสภาวะทั้งหมดที่เราได้กล่าว เช่น

การรู้สึกประทับใจในความสำคัญของตัวเจ้าเองเป็นอย่างมาก การรู้สึกว่าเจ้าเรียนรู้และเข้าใจสิ่งใดๆ ได้รวดเร็ว

การควบคุมผู้อื่น การดูถูกผู้อื่น และการตัดสินผู้คนจากลักษณะภายนอกของพวกเขา การรังแกผู้ที่ซื่อสัตย์

การอยากได้เงินของคริสตจักร และอื่นๆ อีกมากมาย—

การพิชิตชัยของเจ้าจะได้รับการทำให้สำแดงขึ้นก็ต่อเมื่ออุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหมดเหล่านี้ถูกลบออกจากเจ้า
ไปบางส่วนแล้วเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 337

เราได้ทำงานและพูดในหนทางนี้ท่ามกลางพวกเจ้า เราได้สละกำลังและความพยายามไปมากมายยิ่ง
กระนั้นเมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าได้ฟังสิ่งที่เราบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจน? ที่ใดเล่าที่พวกเจ้าได้กราบไหว้เรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเยี่ยงนี้เล่า?

เหตุใดทุกสิ่งที่พวกเจ้าพูดและทำจึงย่ำความโกรธของเรา? เหตุใดหัวใจของพวกเจ้าจึงกระด้างนัก?
เราได้เคยคร่ำชีวิตพวกเจ้าบ้างหรือไม่?

เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ทำอะไรเลยนอกจากทำให้เราโศกเศร้าและกระวนกระวายใจ?

พวกเจ้ากำลังรอให้วันแห่งความโกรธของเรา พระยาห์เวห์ เกิดขึ้นกับพวกเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

พวกเจ้ากำลังรอให้เราส่งความโกรธที่ถูกย่ำด้วยการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำไม่ใช่เพื่อพวกเจ้าหรือ? กระนั้นพวกเจ้าก็ยังได้ปฏิบัติต่อเรา พระยาห์เวห์
ในหนทางนี้อยู่เสมอ นั่นคือ ขโมยเครื่องสักการะของเรา

นำเครื่องบูชาของแท่นบูชาของเรากลับไปยังถ้ำหมาป่าเพื่อเลี้ยงพวกลูกหมาป่าและลูกๆ ของพวกลูกหมาป่า

ผู้คนต่างต่อสู้กันเอง เพิษญหน้ากันและกันด้วยการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยว และด้วยดาบและหอก

โยนถ้อยคำของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ลงไปในห้องส้วมให้กลายเป็นสกปรกเหมือนสิ่งปฏิกูล

ความสัตย์สุจริตของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าได้กลายเป็นความเหมือนสัตว์เดรัจฉาน!

หัวใจของพวกเจ้าได้กลายเป็นหินมานานแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเวลาที่วันแห่งความโกรธของเรามาถึงจะเป็นเวลาที่เรานิเทศความชั่วที่พวกเจ้ากระทำ
ต่อเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในวันนี้? พวกเจ้าคิดหรือว่าโดยการหลอกเราในหนทางนี้

โดยการ โยนถ้อยคำของเราลงไปในโคลนตมและไม่ฟังถ้อยคำของเรา—

พวกเจ้าคิดว่าโดยการปฏิบัติตัวเช่นนี้ลับหลังเรา

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยวของเราได้หรือไม่? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าตาของเรา

พระยาห์เวห์ ได้มองเห็นพวกเจ้าแล้วคราที่พวกเจ้าขโมยเครื่องสักการะของเรา

และละโมภในสิ่งครอบครองของเรา? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเมื่อพวกเจ้าได้ขโมยเครื่องสักการะของเราไป

พวกเจ้าได้ทำเช่นนั้นเบื้องหน้าแท่นบูชาที่เครื่องสักการะถูกถวาย?

พวกเจ้าสามารถเชื่อตัวเองว่าฉลาดพอที่จะหลอกหลวงเราในหนทางนี้ได้หรือไม่?

ความโกรธของเราจะสามารถถอนห่างจากบาปอันชั่วร้ายของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความเดือดดาลรุนแรงของเราจะสามารถเมินเฉยต่อการทำชั่วของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความชั่วที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้ไม่ได้เปิดทางออกให้กับพวกเจ้า

แต่ก็เก็บการติสอนไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ของพวกเจ้า มันช่วยการติสอนของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ต่อพวกเจ้า การทำชั่วและคำพูดชั่วของพวกเจ้าจะสามารถหนีพ้นจากการติสอนของเราได้อย่างไรเล่า?

คำอธิษฐานของพวกเจ้าจะสามารถมาถึงหูของเราได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถเปิดทางออกให้กับความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถปล่อยการทำชั่วของพวกเจ้าในการทำลายเราไปเลยๆ ได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถไม่ตัดสินของพวกเจ้าที่มีพิษเหมือนลิ้นของงู ได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่มาหาเราเพื่อประโยชน์แห่งความชอบธรรมของพวกเจ้า

แต่กลับเก็บความโกรธของเราอันเป็นผลจากความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าไว้แทน

เราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า? ในสายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

คำพูดและการกระทำของพวกเจ้าล้วนสกปรก สายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เห็นความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าเป็นเหมือนการติสอนที่ไม่หยุดหย่อน

การติสอนและการพิพากษาอันชอบธรรมของเราจะสามารถออกห่างจากพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

เพราะพวกเจ้าทำสิ่งนี้กับเรา ทำให้เราโศกเศร้าและโกรธเกรี้ยว

เราจะสามารถปล่อยให้พวกเจ้าหนีพ้นจากมือของเรา และออกห่างจากวันที่เรา พระยาห์เวห์

ติสอนและสาปแช่งพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวคำพูดและถ้อยคำชั่วทั้งหมดของพวกเจ้าได้มาถึงหูของเราแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้ทำให้เสียคุณศักดิ์สิทธิ์แห่งความชอบธรรมของเราแปดเปื้อนแล้ว? พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าได้ช่วยความโกรธเกรี้ยวกราดของเราแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวพวกเจ้าได้ปล่อยให้เราเดือดพล่านมานานแล้ว

และได้ทดสอบความอดทนของเรามากแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวพวกเจ้าได้ทำให้เนื้อหนังของเราเสียหาย กลายเป็นผ้าขี้ริ้วไปแล้ว?

เราได้สู้ทนมาจนถึงบัดนี้ กระทั่งเราปลดปล่อยความโกรธของเรา ไม่ยอมผ่อนปรนต่อพวกเจ้าอีกต่อไป

พวกเจ้าไม่รู้หรือหากล่าวการทำชั่วของพวกเจ้าได้มาถึงตาของเราแล้ว

และเสียงร้องของเราก็ได้ไปถึงพระกรรณของพระบิดาของเราแล้ว?

พระองค์จะทรงสามารถยอมให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ได้อย่างไรเล่า?

มีงานใดบ้างที่เราทำในตัวพวกเจ้าที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า?

กระนั้นใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าได้กลายเป็นมีความรักมากขึ้นต่องานของเรา พระยาห์เวห์?

เราจะสามารถไม่สตัยซื้อต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของเราเพราะเราอ่อนแอ

และเพราะความระทมที่เราได้ทนทุกข์ได้หรือ? พวกเจ้าไม่เข้าใจหัวใจของเราหรือ?

เราพูดกับพวกเจ้าเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเจ้า เราไม่ได้ยอมทิ้งมากมายเช่นนี้เพื่อพวกเจ้าหรือหรือ?
แม้ว่าเราเต็มใจที่จะแบกรับความทุกข์ทั้งหมดนี้เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระบิดาของเรา
แต่พวกเจ้าจะเป็นอิสระจากการติสสอนที่เรานำมาสู่พวกเจ้า อันเป็นผลจากความทุกข์ของเราได้อย่างไร?
พวกเจ้าไม่ได้ชื่นชมอย่างมากมายยิ่งนักจากเราหรือหรือ?
วันนี้พระบิดาของเราได้ประทานเรามาให้แก่พวกเจ้าแล้ว
พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพวกเจ้าชื่นชมมากกว่าถ้อยคำอันโอบ่อ้อของเรา?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าชีวิตของเราได้ถูกแลกเปลี่ยนกับชีวิตของพวกเจ้าและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าชื่นชม?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพระบิดาของเราทรงใช้ชีวิตของเราเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน
และพระองค์ยังประทานชีวิตของเราให้แก่พวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าได้รับเป็นร้อยเท่า
และปล่อยให้พวกเจ้าหลีกเลี่ยงการทดลองมากมายยิ่งนักอีกด้วย?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะงานของเราเท่านั้นพวกเจ้าจึงได้รับการยกเว้นจากการทดลองมากมาย
และจากการติสสอนรุนแรงมากมาย?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะเราเท่านั้นพระบิดาของเราจึงทรงยินยอมให้พวกเจ้าชื่นชมตราบาจนบัดนี้?
ในวันนี้พวกเจ้าจะยังคงกระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อ
จนราวกับว่ามีดั่งเนื้อแข็งดิบโตขึ้นในหัวใจของพวกเจ้าได้อย่างไร?
ความชั่วที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้จะสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งความโกรธที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่เราไปจากแ
ผ่นดินโลกได้อย่างไร?
เราจะสามารถยินยอมให้พวกที่กระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อยิ่งนักเหล่านั้นหลีกเลี่ยงความโกรธของพระยาห์เวห์ไ
ปได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 338

จนึกย้อนกลับไปในอดีต นั่นคือ เมื่อใดกันเล่าที่สายดาจับจ้องของเราโกรธเกรี้ยว
และเสียงของเราเข้มข้มริมตอพวกเจ้า? เมื่อใดกันเล่าที่เราคิดเล็กคิดน้อยกับพวกเจ้า?
เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ดำเนินพวกเจ้าอย่างไรเหตุผล? เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ดำเนินพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้า?
ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งงานของเราหรือหรือที่เราไปหาพระบิดาของเราเพื่อรักษาพวกเจ้าจากการทดลองทุกครั้ง?
เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเช่นนี้? เราได้เคยใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อทำร้ายเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือไม่?
เหตุใดพวกเจ้าจึงตอบแทนเราเช่นนี้? หลังจากการเปลี่ยนท่าทีเดิยวดีเดียวร้ายใส่เรา เจ้าก็ไม่ใช่ทั้งดีหรือร้าย
และแล้วเจ้าก็พยายามที่จะป้อยเราและซ่อนเร้นสิ่งทั้งหลายจากเรา
และปากของเจ้าก็เต็มไปด้วยน้ำลายที่พวกคนไม่ชอบธรรมถ่มออกมา
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถโก่งวิญญาณของเราได้?
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถหลีกหนีความโกรธของเราได้?
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าอาจตัดสินกิจการของเรา พระยาห์เวห์ ในแบบใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาได้?
เราเป็นพระเจ้าที่มนุษย์ตัดสินกระนั้นหรือ? เราจะสามารถยอมให้หนอนแมลงเล็กๆ
ตัวหนึ่งหมิ่นประมาทเราเช่นนี้ได้หรือ?
เราจะสามารถวางลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังเช่นนี้ไว้ท่ามกลางพระพรนิรันดร์ของเราได้อย่างไร?
คำพูดและการกระทำของพวกเจ้านั้นได้เปิดโปงและประณามพวกเจ้ามานานแล้ว
เมื่อเราได้ขยายฟ้าสวรรค์ออกไปและสร้างทุกสรรพสิ่ง
เราไม่ได้อนุญาตให้สิ่งที่ทรงสร้างใดเข้าร่วมตามที่พวกเขาพึงพอใจ
และนับประสาอะไรที่เราจะยินยอมให้สิ่งใดขัดขวางงานของเราและการบริหารจัดการของเรา
ในแบบใดก็ตามที่มันปรารถนา เราไม่ยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์หรือวัตถุใด
เราจะสามารถละเว้นพวกที่โหดร้ายและไร้เมตตาปรานีต่อเราได้หรือไม่?
เราจะสามารถให้อภัยพวกที่กบฏต่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?
เราจะสามารถละเว้นพวกที่ไม่เชื่อฟังเราได้หรือไม่? ลิขิตชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในมือของเรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ?
เราจะสามารถพิจารณาว่าความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นบริสุทธิ์ได้อย่างไร?
บาปทั้งหลายของเจ้าจะสามารถทำให้ความบริสุทธิ์ของเรามัวหมองได้อย่างไร?
เราไม่ได้ถูกทำให้มัวหมองโดยความไม่บริสุทธิ์ของพวกคนอธรรม
อีกทั้งเราก็ไม่ได้ชื่นชมเครื่องบูชาของพวกคนอธรรม หากเจ้าจงรักภักดีต่อเรา พระยาห์เวห์
เจ้าจะสามารถนำเอาเครื่องสักการะที่แทนบูชาของเราไปเป็นของตนเองได้หรือไม่?

เจ้าจะสามารถใช้ล้นพินของเจ้าเพื่อหมั่นประมาทนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราได้หรือ?

เจ้าจะสามารถกบฏต่อถ้อยคำของเราในหนทางนี้ได้หรือ?

เจ้าจะสามารถปฏิบัติต่อสง่าราศีและนามศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรับใช้ซาตานมารร้ายได้หรือ?

ชีวิตของเราถูกจัดเตรียมมาเพื่อความชื่นชมยินดีของบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์

เราจะสามารถยินยอมให้เจ้าเล่นกับชีวิตของเราในแบบใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา

และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อความขัดแย้งท่ามกลางพวกเจ้าเองได้อย่างไร? พวกเจ้าจะสามารถไร้หัวใจ

และขาดแคลนหนทางแห่งความดี ในวิธีที่เจ้าเป็นต่อเราได้หรือไม่?

เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเราได้เขียนการทำชั่วของพวกเจ้าในถ้อยคำแห่งชีวิตเหล่านี้ไว้แล้ว?

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงวันนี้แห่งความโกรธเมื่อเราตีสอนประเทศอียิปต์ได้อย่างไร?

เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายเราในหนทางนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าได้อย่างไร?

เราขอบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจนว่า เมื่อวันนั้นมาถึง

การตีสอนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างที่ไม่อาจทนได้ยิ่งกว่าของประเทศอียิปต์เสียอีก!

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงวันนี้แห่งความโกรธของเราได้อย่างไรเล่า? เราขอบอกพวกเจ้าอย่างแท้จริงว่า

ความอดกลั้นของเราได้ถูกเตรียมไว้สำหรับการทำชั่วทั้งหลายของพวกเจ้า

และมีไว้เพื่อการตีสอนพวกเจ้าในวันนั้น พวกเจ้าไม่ใช่พวกที่จะต้องทนทุกข์ต่อการพิพากษาอัน โกรธเกรี้ยว

ทันทีที่เราได้ไปถึงจุดสิ้นสุดของความอดกลั้นของเราแล้วหรือหรือ? ทุกสรรพสิ่งไม่ได้อยู่ในมือของเรา

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ? เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าไม่เชื่อฟังเราเช่นนี้

ภายใต้ฟ้าสวรรค์ได้อย่างไร? ชีวิตของพวกเจ้าจะยากมากเพราะพวกเจ้าได้พบกับพระเมสสิยาห์แล้ว

ซึ่งได้มีการกล่าวไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่ก็ยังไม่เคยเสด็จมา พวกเจ้าไม่ใช่ศัตรูของพระองค์หรือหรือ?

พระเยซูได้ทรงเป็นเพื่อนกับพวกเจ้าแล้ว แต่พวกเจ้าก็เป็นศัตรูของพระเมสสิยาห์ พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า

ถึงแม้พวกเจ้าจะเป็นเพื่อนกับพระเยซู

แต่การทำชั่วของพวกเจ้าก็ได้เติมเต็มภาชนะของพวกที่น่ารังเกียจเหล่านั้นแล้ว?

แม้ว่าพวกเจ้าใกล้ชิดกับพระยาห์เวห์มาก แต่พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า

คำพูดชั่วของพวกเจ้าได้ไปถึงพระกรณของพระยาห์เวห์และช่วยพระพิโรธของพระองค์แล้ว?

พระองค์จะทรงสามารถใกล้ชิดเจ้าได้อย่างไร และพระองค์จะไม่ทรงสามารถเผาภาชนะเหล่านั้นของเจ้า

ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยการทำชั่ว ได้อย่างไร? พระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นศัตรูของเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงวันนี้แห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 339

ตอนนี้เรากำลังมองเนื้อหนังที่ปล่อยตัวของเจ้าที่จะป้อยอเรา และเราเพียงแต่มีคำเตือนเล็กๆ น้อยๆ ใให้กับเจ้าเท่านั้น กระนั้นก็ตามเราจะไม่ “รับใช้” เจ้าด้วยการติสอน เจ้าควรจะรู้ว่าเจ้ามีบทบาทใดในงานของเรา และเช่นนั้นแล้วเราจึงจะพึงพอใจ ในเรื่องทั้งหลายนอกเหนือจากการนี้ หากเจ้าด้านทานเราหรือใช้เงินของเรา หรือกินของพลูทิสที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ หรือหากนอนแมลงทั้งหลายเช่นพวกเจ้ากัดกันเอง หรือหากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหมือนสุนัขเช่นเจ้าขัดแย้งหรือฝ่าฝืนกันเอง—

เราไม่กังวลกับการนั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้เพียงว่าเจ้าเป็นสิ่งที่ของชนิดใดเท่านั้น และเราก็จะพึงพอใจ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้แล้ว

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะใช้อาวุธต่อกันหรือสู้รบกันเองด้วยคำพูด นั่นก็ไม่เป็นไร

เราไม่มีความประสงค์ที่จะก้าวก่ายในสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

และเราก็ไม่เกี่ยวข้องในเรื่องราวของมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

ไม่ว่าเราไม่ใส่ใจเกี่ยวกับความขัดแย้งทั้งหลายระหว่างพวกเจ้า

นั่นเป็นเพราะว่าเราไม่ใช่หนึ่งในบรรดาพวกเจ้า

และดังนั้นจึงไม่มีส่วนร่วมในเรื่องราวทั้งหลายที่อยู่ระหว่างพวกเจ้า

ตัวเราเองไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างและไม่ได้เป็นของโลกนี้

ดังนั้นเราจึงเกลียดชีวิตอันวุ่นวายของผู้คนและสัมพันธภาพอันยุ่งเหยิงที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมระหว่างพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเกลียดฝูงชนที่อึกทึกครึกโครม อย่างไรก็ตาม

เรามีความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายในหัวใจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแต่ละสิ่ง

และก่อนที่จะสร้างพวกเจ้านั้น เราได้อยู่แล้วถึงความไม่ชอบธรรมที่มีอยู่ลึกลงไปในหัวใจของมนุษย์

และเราได้รู้ถึงการหลอกลวงและความคดโกงทั้งหมดในหัวใจของมนุษย์ ดังนั้น

เพื่อให้ไม่มีร่องรอยเลยเมื่อมนุษย์ทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

เราก็ยังคงรู้ว่าความไม่ชอบธรรมที่ถูกเก็บงำภายในหัวใจของพวกเจ้านั้นเหนือกว่าความอุดมของทุกสรรพสิ่งที่เรา

ได้สร้างขึ้น พวกเจ้าทุกๆ คนได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดของมวลชน เจ้าได้ขึ้นไปเป็นบรรพบุรุษของผองชน

พวกเจ้าทำตามอำเภอใจยิ่งนัก และพวกเจ้าคลุ้มคลั่งท่ามกลางบรรดาหนอนแมลงทั้งหมด

โดยแสวงหาสถานที่ที่สะดวกสบายและพยายามที่จะกลืนกินบรรดาหนอนแมลงที่เล็กกว่าเจ้า

พวกเจ้าเจตนาร้ายและมุ่งร้ายในหัวใจของพวกเจ้า แข่งหน้าแม้กระทั่งบรรดาผีที่ได้จรมดิ่งสู่กันทะเล

เจ้าอาศัยอยู่ในกันมุลสัตว์

รบกวนบรรดาหนอนแมลงตั้งแต่ด้านบนสุดไปจนถึงด้านล่างสุดจนกระทั่งพวกมัน ไม่มีสันติสุข

โดยต่อสู้กันเองชั่วขณะหนึ่งครั้นแล้วจึงสงบลง พวกเจ้าไม่รู้จักสถานที่ของพวกเจ้า

แต่พวกเจ้าก็ยังสู้รบกันเองในมุลสัต์ พวกเจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากการต่อสู้คืนรนเช่นนั้น?
หากพวกเจ้ามีความเคารพให้กับเราในหัวใจของพวกเจ้าอย่างแท้จริง
เจ้าจะสามารถสู้กันเองกลับหลังเราได้อย่างไร? ไม่สำคัญว่าสถานะของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด
เจ้าไม่ได้ยังคงเป็นหนอนตัวเล็กๆ ที่ส่งกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งในมุลสัต์หรือ?
เจ้าจะสามารถงอกปีกและกลายเป็นนกพิราบในท้องฟ้าได้หรือ? หนอนตัวเล็กๆ
ที่ส่งกลิ่นเหม็นเช่นพวกเจ้าทั้งหลายขโมยเครื่องบูชาจากแท่นบูชาของเรา พระยาห์เวห์ ในการทำเช่นนั้น
เจ้าจะสามารถกู้ชื่อเสียงที่พังทลายและล้มเหลวของเจ้าและกลายเป็นประชากรที่รับเลือกแห่งอิสราเอลได้หรือ
? เจ้าเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ยางอาย! ของพลูทิสเหล่านั้นบนแท่นบูชาได้รับการมอบถวายให้เราโดยผู้คน
เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกอันมีเมตตาจากบรรดาผู้ที่เคารพเรา
พวกมันอยู่ในการควบคุมของเราและมีไว้เพื่อการใช้งานของเรา
ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถปล้นบรรดานกเขาตัวน้อยๆ ที่ผู้คนได้ให้เราไปจากเราได้ได้อย่างไร?
เจ้าไม่กลัวว่าจะกลายเป็นยูดาสหรือ? เจ้าไม่เกรงกลัวว่าแผ่นดินของเจ้าจะกลายเป็นทุ่งเกลือหรือ?
เจ้ามันเป็นสิ่งที่ไร้ยางอาย!
เจ้าคิดว่าบรรดานกเขาที่ผู้คนได้มอบถวายนั่นเป็นไปเพื่อบำรุงเลี้ยงท้องของหนอนแมลงเช่นเจ้าหรือ?
สิ่งที่เราได้ให้เจ้าไปคือสิ่งที่เราพอใจและเต็มใจที่จะให้เจ้า
สิ่งที่เราไม่ได้ให้เจ้าไปนั้นเราจะใช้เมื่อใดและอย่างไรก็ได้ เจ้าไม่อาจขโมยเครื่องบูชาของเราได้ง่ายๆ
องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงงานคือเรา พระยาห์เวห์—องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง—
และผู้คนถวายของพลูทิสก็เพราะเรา เจ้าคิดว่านี่เป็นการชดใช้สำหรับการวิ่งวุ่นดำเนินงานที่เจ้าทำหรือ?
เจ้าไร้ยางอายจริงๆ! เจ้าวิ่งวุ่นดำเนินงานเพื่อใคร? ไม่ใช่เพื่อตัวเจ้าเองหรือ?
เหตุใดเจ้าจึงขโมยของพลูทิสของเรา? เหตุใดเจ้าจึงขโมยเงินจากถุงเงินของเรา? เจ้าไม่ใช่บุตรของยูดาส
อิสคาริโอท หรือหรือ? ของพลูทิสที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ เป็นของที่ให้บุตรโรดขึ้นชม เจ้าเป็นบุตรโรดหรือ?
เจ้ากล้าที่จะกินของพลูทิสของเราอย่างกระหึ่มใจ และกระทั้งวางแผ่นของพลูทิสเหล่านั้นบนโต๊ะ
เจ้าไม่มีค่าอะไรเลย! เจ้ามันเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า! ไฟของเรา ไฟแห่งพระยาห์เวห์ จะเผาผลาญเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “เมื่อโบไมที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 340

ศรัทธาของพวกเจ้านั้นสวยงามมาก เจ้าพูดว่าเจ้าเต็มใจที่จะสละเวลาทั้งชีวิตของเจ้าในนามแห่งงานของเรา และพูดว่าเจ้ายินดีที่จะพลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่องานนั้น แต่อุปนิสัยของพวกเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก เจ้าเพียงพูดด้วยความโอหัง แม้ว่าในข้อเท็จจริงแล้ว พฤติกรรมจริงแท้ของเจ้าต่ำช้ามาก เป็นราวกับว่าลิ้นและริมฝีปากของผู้คนอยู่ในฟ้าสวรรค์ แต่ขาของพวกเจ้าอยู่ต่ำเตี้ยบนแผ่นดินโลก และผลก็คือ คำพูดและความประพฤติของพวกเจ้าและภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายังคงอยู่ในสภาพกระรุ่งกระริ่งและย่ำแย่ ความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าได้ถูกทำลายไปแล้ว กิริยามารยาทของพวกเจ้าต่ำทราม วิถีพูดของเจ้าต่ำช้า และชีวิตของพวกเจ้าน่ารังเกียจ แม้แต่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าทั้งปวงก็ได้จมลงสู่ความต่ำช้าถึงก้นบึ้ง เจ้าใจแคบต่อผู้อื่น และเจ้าต่อรองราคาทุกสิ่งเล็กสิ่งน้อย

เจ้าทะเลาะกันในเรื่องความมีหน้ามีตาและสถานะของเจ้าเอง จนถึงจุดที่เจ้าถึงกับเต็มใจที่จะลงไปสู่นรกและลงไปในบึงไฟ

คำพูดและความประพฤติปัจจุบันของพวกเจ้าก็เพียงพอให้เราตัดสินใจว่าพวกเจ้ามีบาป ทำที่ของเจ้าต่องานของเราก็เพียงพอให้เรากำหนดพิจารณาว่าพวกเจ้าเป็นคนไม่ชอบธรรม และอุปนิสัยทั้งหมดของพวกเจ้าก็เพียงพอที่จะชี้ให้เห็นว่าพวกเจ้าเป็นดวงจิตสกปรกที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียน การสำแดงทั้งหลายของพวกเจ้า

และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยก็เพียงพอที่จะพูดว่าพวกเจ้าคือผู้คนที่ได้ดื่มโลหิตจากจิตวิญญาณสกปรกจนเต็มอิม

เมื่อการเข้าสู่ราชอาณาจักรได้รับการกล่าวถึง พวกเจ้าไม่เปิดเผยความรู้สึกของพวกเจ้า

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าวิธีที่เจ้าเป็นในตอนนี้อย่างเพียงพอแล้วที่จะให้เจ้าเดินผ่านประตูสู่อาณาจักรสวรรค์ของเรา?

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถได้รับการเข้าสู่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งงานและวณะของเราได้โดยที่คำพูดและความประพฤติของพวกเจ้าเองไม่ได้ถูกเราทดสอบเสียก่อน? ใครเล่าจะสามารถตอบเราได้?

พฤติกรรมและการสนทนาที่น่ารังเกียจและต่ำช้าของพวกเจ้าจะหนีรอดจากสายตาของเราไปได้อย่างไร?

ชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกเรากำหนดพิจารณาไว้แล้วให้เป็นชีวิตแห่งการดื่มโลหิตและกินเนื้อหนังของจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้น เพราะพวกเจ้าเลียนแบบพวกเขาต่อหน้าเราทุกวัน ต่อหน้าเราพฤติกรรมของเจ้าล้วนเป็นพิเศษ ดังนั้นเราจะไม่สามารถเห็นว่าเจ้าน่าขยะแขยงได้อย่างไร?

คำพูดของเจ้าประกอบด้วยสิ่งไม่บริสุทธิ์ของจิตวิญญาณสกปรก กล่าวคือ เจ้าบื้อยอ ปกปิด และประจบเจกเช่นพวกที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์

และเจกเช่นพวกที่เกิดไม่เชื่อและดื่มโลหิตของคนไม่ชอบธรรม

การแสดงออกทั้งหมดของมนุษย์ไม่ชอบธรรมอย่างสุดขีด

ดังนั้นผู้คนทั้งหมดจะสามารถได้รับการจัดวางในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งคนชอบธรรมอยู่ได้อย่างไร?

เจ้าคิดหรือว่าพฤติกรรมที่น่ารังเกียจของเจ้าสามารถยกเจ้าให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เมื่อเทียบกับคนไม่ชอบธรรมเหล่านี้? ในที่สุดแล้ว ลิ่นที่เกลียดชังของเจ้าจะทำลายเนื้อหนังนี้ของเจ้า

ที่นำมาซึ่งการทำลายล้างและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียน

และมือเหล่านั้นของเจ้าที่ถูกปกคลุมด้วยโลหิตของจิตวิญญาณสกปรกก็จะดึงดูดจิตของเจ้าลงสู่รกรในที่สุดเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่กระโจนใส่โอกาสนี้เพื่อชำระล้างมือที่ปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกของเจ้าให้สะอาด?

และเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช่ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อตัดลิ่นของเจ้าที่พูดคำพูดที่ไม่ชอบธรรมไปเสีย?

จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าเต็มใจทนทุกข์ในเปลวเพลิงแห่งนรกเพื่อประโยชน์ของมือ ลิ่น และริมฝีปากของเจ้า?

เราเฝ้าดูแลหัวใจของทุกคนด้วยตาทั้งสองข้าง เพราะเป็นเวลานานก่อนที่เราได้สร้างมวลมนุษย์

เราได้กุมหัวใจพวกเขาไว้ภายในมือของเรา นานมาแล้วเราได้เห็นทะเลหัวใจของผู้คน

ดังนั้นความคิดของพวกเขาจะสามารถรอดพ้นจากสายตาของเราได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถสายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะรอดพ้นจากการถูกเผาโดยวิญญาณของเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะดำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 341

ริมฝีปากของเจ้าอ่อนโยนกว่านกพิราบ แต่หัวใจของเจ้าน่ากลัวยิ่งกว่างูแห่งกาลเก่า
ริมฝีปากของเจ้าสวเทียบเท่าสาวชาวเลบานอนด้วยซ้ำ ทว่าหัวใจของเจ้าไม่อ่อนโยนกว่าหัวใจของพวกเขา
และแน่นอนว่าไม่สามารถเปรียบเทียบกับความงามของชาวคานาอันได้ หัวใจของเจ้าช่างทรยศนัก!
สิ่งทั้งหลายที่เราเกลียดเป็นเพียงริมฝีปากของผู้ไม่ชอบธรรมและหัวใจของพวกเขา
และข้อพึงประสงค์ของเราต่อผู้คนไม่สูงกว่าสิ่งที่เราคาดหวังจากเหล่าวิสุทธิชนแม้แต่น้อย
เป็นเพียงว่าเรารู้สึกถึงความเคียดแค้นต่อความประพฤติชั่วของผู้ไม่ชอบธรรม
และเราหวังว่าพวกเขาจะสามารถปลดทั้งความโสโครกของพวกเขา
และหนีพ้นจากสภาวะลำบากใจปัจจุบันของพวกเขาได้
เพื่อที่พวกเขาจะได้สามารถโดดเด่นจากผู้ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น
และใช้ชีวิตและมีความบริสุทธิ์ร่วมกับพวกที่ชอบธรรมได้ พวกเจ้าอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมเดียวกันกับเรา
ฉะนั้นพวกเจ้าก็ถูกปกคลุมด้วยความโสโครก
เจ้าไม่มีแม้แต่สภาพเหมือนดังเดิมที่เล็กที่สุดของมนุษย์ที่ทรงสร้างในปฐมกาล ยิ่งไปกว่านั้น
เพราะทุกวันพวกเจ้าเลียนแบบสภาพเหมือนของจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้น ทำสิ่งที่พวกเขาทำ
และพูดสิ่งที่พวกเขาพูด ทุกส่วนของพวกเจ้า—แม้แต่ลิ้นและริมฝีปากของพวกเจ้า—
จึงเปียกชุ่มด้วยน้ำเน่าของพวกเจ้า จนถึงจุดที่พวกเจ้าถูกปกคลุมด้วยคราบเช่นนี้จนทั่ว
และไม่มีส่วนใดของเจ้าเลยสามารถนำมาใช้กับงานของเราได้ มันช่างเจ็บปวดหัวใจเหลือเกิน!
พวกเจ้าอาศัยอยู่ในโลกแห่งอาชญาและฝูงปศุสัตว์เช่นนี้ แต่จริงๆ แล้วพวกเจ้าไม่รู้สึกลำบากใจ
เจ้าเต็มไปด้วยความชื่นบานและใช้ชีวิตอย่างอิสระและง่ายดาย เจ้ากำลังว่ายน้ำวนไปมาในน้ำเน่านั้น
ฉะนั้นเจ้าไม่ได้ตระหนักอย่างจริงจังที่ว่าเจ้าได้ตกสู่สภาวะลำบากใจเช่นนี้แล้ว
ทุกวันเจ้าคบหาสมาคมกับจิตวิญญาณสกปรก และมีปฏิสัมพันธ์กับ “สิ่งปฏิกูล” ชีวิตของพวกเจ้าต่ำช้าที่เดียว
ฉะนั้นพวกเจ้าก็ไม่ได้ตระหนักอย่างจริงจังที่ว่าเจ้าไม่มีอยู่จริงในโลกมนุษย์อย่างแน่นอน
และว่าเจ้าไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
เจ้าไม่รู้หรือว่าชีวิตของเจ้าได้ถูกเหยียบย่ำโดยจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้นมานานแล้ว
หรือว่าบุคลิกลักษณะของเจ้าถูกทำให้มีมลทินโดยน้ำเน่ามานานแล้ว?
เจ้าคิดหรือว่าเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสวรรค์บนดิน และว่าเจ้าอยู่ท่ามกลางความสุข?
เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้าได้ใช้ชีวิตเคียงข้างจิตวิญญาณสกปรก
และว่าเจ้าได้อยู่ร่วมกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้เตรียมไว้ให้เจ้า?
วิธีที่เจ้าใช้ชีวิตจะสามารถมีความหมายใดๆ ได้อย่างไร? ชีวิตของเจ้าจะสามารถมีคุณค่าใดๆ ได้อย่างไร?

เจ้าได้วิ่งวนไปมาเพื่อบิดามารดาของเจ้า บิดามารดาของจิตวิญญาณสกปรก กระนั้นเจ้าก็ไม่ว่าจริงๆ
ว่าพวกที่ปล่อยให้เจ้าติดกับนั้นคือบิดามารดาของจิตวิญญาณสกปรกที่ได้ให้กำเนิดเจ้าและได้เลี้ยงดูเจ้า
ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าไม่ตระหนักว่าสิ่งโสโครกทั้งหมดของเจ้าจริงๆ แล้วเป็นพวกเขาที่ให้เจ้ามา
ทั้งหมดที่เจ้ารู้คือว่าพวกเขาสามารถนำพา “ความชื่นชมยินดี” มาให้เจ้า พวกเขาไม่ตีสอนเจ้า
อีกทั้งพวกเขาไม่พิพากษาเจ้า และพวกเขาไม่ตำหนิเจ้าโดยเฉพาะ พวกเขาไม่เคยได้ระเบิดความโกรธใส่เจ้า
แต่ปฏิบัติต่อเจ้าด้วยการรักใคร่เอ็นดูและความใจดีมีเมตตา คำพูดของพวกเขาบำรุงเลี้ยงหัวใจของเจ้า
และทำให้เจ้าหลงใหลเพื่อที่เจ้าจะได้กลายเป็นเสียนิสัย และโดยไม่ตระหนักถึงมัน
เจ้าจะถูกคุกเข้าไปและเต็มใจที่จะรับใช้พวกเขา กลายเป็นหน้าร้านและบ่าวของพวกเขา
เจ้าไม่มีเรื่องร้องทุกข์ใดๆ เลย แต่เต็มใจทำงานเพื่อพวกเขาดังสุนัข ดังอาซา เจ้าถูกพวกเขาหลอกลวง
ด้วยเหตุผลนี้เจ้าจึงไม่มีปฏิกิริยาอย่างสิ้นเชิงต่องานที่เราทำ
ไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการแอบลอดผ่านนิ้วมือของเราไปอย่างลับๆ เสมอ
และไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการใช้คำหวานเพื่อหลอกล่อรับเอาความโปรดปรานจากเราเสมอ
กลับกลายเป็นว่าเจ้าได้มีแผนอื่น การจัดการเตรียมการอื่นอยู่แล้ว
เจ้าสามารถเห็นการกระทำของเราเล็กน้อยในฐานะองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
แต่เจ้าไม่มีความรู้แม้แต่น้อยเกี่ยวกับการพิพากษาและการตีสอนของเรา
เจ้าไม่รู้เลยว่าการตีสอนของเราได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อใด เจ้าเพียงแต่รู้วิธีโกงเรา—
กระนั้นเจ้าไม่รู้ว่าจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการฝ่าฝืนใดๆ จากมนุษย์
ในเมื่อเจ้าได้สร้างปณิธานไว้แล้วว่าจะรับใช้เรา เราก็จะไม่ปล่อยเจ้าไป เราเป็นพระเจ้าที่เกลียดชังความชั่ว
และเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหนมนุษยชาติ ในเมื่อเจ้าได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาแล้ว
เราก็จะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้าวิ่งจากไปต่อหน้าต่อตาเรา
อีกทั้งเราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้ารับใช้เจ้านายสองคน
เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถมีความรักครั้งที่สองได้หลังจากได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาของเราและต่อ
หน้าต่อตาเราแล้ว? เราจะสามารถให้ออกาสแก่ผู้คนเพื่อทำให้เราเป็นเหมือนคนโกงด้วยวิธีเช่นนี้ได้อย่างไร?
เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถสร้างคำปฏิญาณและคำปฏิญาณอย่างลวกๆ กับเราด้วยลิ้นของเจ้าได้?
เจ้าจะสามารถสบถคำปฏิญาณข้างบัลลังก์ของเราได้อย่างไร บัลลังก์ของเราผู้ซึ่งอยู่สูงที่สุด?
เจ้าได้คิดหรือว่าคำปฏิญาณของเจ้าได้ลวงลับไปแล้ว? เราขอบอกพวกเจ้าว่า
แม้ว่าเนื้อหนังของพวกเจ้าอาจลวงลับไป แต่คำปฏิญาณของพวกเจ้าไม่สามารถลวงลับไปได้
ในท้ายที่สุดเราจะกล่าวโทษพวกเจ้าบนพื้นฐานของคำปฏิญาณของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถจัดการกับเราได้โดยการวางคำพูดของพวกเจ้าไว้เบื้องหน้าเรา

และเชื่อว่าหัวใจของพวกเขาก็สามารถรับใช้จิตวิญญาณสกปรกและจิตวิญญาณชั่วได้
ความโกรธของเราจะสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้ที่คล้ายสุนัข คล้ายสุกรเหล่านี้ที่โกงเราได้อย่างไร?
เราต้องดำเนินการตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และแย้งชิงพวกที่ “เคร่งศาสนา”
หัวโบราณเหล่านั้นทั้งหมดที่มีศรัทธาในเรากลับจากมือของจิตวิญญาณสกปรก เพื่อที่พวกเขาอาจจะ
“คอยรับใช้” เราในรูปแบบที่มีวินัย เป็นโคของเรา เป็นอาชาของเรา
และอยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงการสังหารหมู่ของเรา เราจะให้เจ้าหยิบความมุ่งมั่นก่อนหน้านี้ของเจ้า
และรับใช้เราอีกครั้ง เราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่โกงเรา
เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถเพียงแค่ทำการเรียกร้องและโกหกต่อหน้าเราอย่างหยาบโตนได้?
เจ้าได้คิดหรือว่าเราไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้า?
คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้าจะไม่ได้สามารถอยู่ในสายตาของเราได้อย่างไร?
เราจะสามารถเคยให้ผู้คนหลอกลวงเราเช่นนั้นได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 342

เราได้ยู่ท่ามกลางพวกเจ้า คบหาสมาคมกับพวกเจ้ามาหลายฤดูใบไม้ผลิและหลายฤดูใบไม้ร่วง

เราได้ใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเจ้ามานานแล้ว และได้ใช้ชีวิตกับพวกเจ้า

พฤติกรรมที่น่ารังเกียจของพวกเจ้ามีมากน้อยเพียงใดที่ได้หลุดรอดไปต่อหน้าต่อตาเรา?

คำพูดที่จริงใจเหล่านั้นของพวกเจ้ากำลังสะท้อนอยู่ในหูของเราตลอดเวลา

ความทะเยอทะยานนับหลายล้านอย่างของเจ้าถูกวางบนแท่นบูชาของเรา—มากจนเกินกว่าจะนับได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับเรื่องการทูลเทวทิศของพวกเจ้าและสิ่งที่พวกเจ้าขอมสละ พวกเจ้าไม่ให้แม้เพียงกระฟีกริน

พวกเจ้าไม่วางความจริงใจแม้เพียงหยดเล็กจิ๋วบนแท่นบูชาของเรา

ดอกผลแห่งของการเชื่อของพวกเจ้าในเราอยู่ที่ใด? พวกเจ้าได้รับพระคุณที่ไม่มีที่สิ้นสุดจากเรา

และพวกเจ้าได้เห็นความล้าลึกทั้งหลายที่ไม่รู้จักจากสวรรค์

เราถึงกับได้แสดงให้พวกเจ้าเห็นเปลวเพลิงแห่งสวรรค์ แต่เราไม่ได้มีแก่ใจที่จะเผาพวกเจ้า

อย่างไรก็ตามพวกเจ้าได้ให้เราเพียงใดเพื่อเป็นการตอบแทน? พวกเจ้าเต็มใจให้เราเพียงใด?

ด้วยอาหารที่เราได้ให้เจ้าในมือ เจ้าก็หันกลับและถวายอาหารนั้นให้เรา

และถึงกับออกมาพูดว่ามันเป็นบางสิ่งที่เจ้าได้รับเพื่อตอบแทนหยาดเหงื่อแห่งการทำงานหนักของเจ้าเอง

และว่าเจ้ากำลังถวายทุกสิ่งที่เจ้าเป็นเจ้าของให้กับเรา เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่า “การมีส่วนร่วมสนับสนุน”

ของเจ้าต่อเรานั้นเป็นเพียงสิ่งทั้งหลายที่ได้ถูกขโมยไปจากแท่นบูชาของเรา? ยิ่งไปกว่านั้น

บัดนี้เจ้ากำลังถวายสิ่งเหล่านั้นให้เรา เจ้าไม่ได้กำลังโกงเราอยู่หรือ?

เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราชื่นชมในวันนี้คือของถวายทั้งหมดบนแท่นบูชาของเรา

และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เจ้าได้หาจากการทำงานหนักของเจ้าและจากนั้นก็มอบถวายให้เรา?

พวกเจ้ากล้าที่จะโกงเราด้วยวิธีนี้จริงๆ ดังนั้นเราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไร?

พวกเจ้าสามารถคาดหวังให้เราสู้ทนการนี้ต่อไปอีกได้อย่างไร? เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้าแล้ว

เราได้เปิดกว้างทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้า จัดเตรียมสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี และเปิดตาของพวกเจ้า

กระนั้นพวกเจ้าก็โกงเราเช่นนี้ โดยเพิกเฉยต่อมโนธรรมของเจ้า

เราได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพวกเจ้าอย่างไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อที่แม้ว่าพวกเจ้าจะทนทุกข์

แต่พวกเจ้าก็ยังจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้นำมาจากสวรรค์จากเรา แม้กระนั้นก็ตาม

พวกเจ้าก็ไม่มี ความทูลเทวทิศเลย และต่อให้เจ้าได้มีส่วนร่วมสนับสนุนน้อยนิด เจ้าก็พยายาม “ชำระบัญชี”

กับเราหลังจากนั้น การมีส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าจะไม่เกิดผลใดๆ หรือ?

สิ่งที่เจ้าได้มอบให้เราเป็นเพียงทรายหนึ่งเม็ด กระนั้นสิ่งที่เจ้าได้ขอจากเราคือทองคำหนึ่งตัน

เจ้าไม่ได้แค่กำลังไร้เหตุผลหรือ? เราทำงานท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีร่องรอยอย่างสิ้นเชิงของรอยละสิบที่เราควรได้รับมา นับประสาอะไรกับการพลีอุทิศเพิ่มเติมใดๆ
ยิ่งไปกว่านั้น ร้อยละสิบที่ได้รับส่วนร่วมสนับสนุนจากบรรดาผู้ที่มีใจศรัทธานั้น ได้ถูกพวกคนชั่วยัดไป
พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กระจัดกระจายจากเราหรอกหรือ? พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นปฏิปักษ์กับเราหรอกหรือ?
พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กำลังพึ่งแท่นบูชาของเราหรอกหรือ?
ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกมองว่าเป็นสมบัติล้ำค่าในสายตาของเราได้อย่างไร?
พวกเขาไม่ใช่บุตรและสุนัขที่เราเกลียดหรือ?
เราจะสามารถอ้างถึงการทำชั่วของเจ้าว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร? จริงๆ แล้วงานของเราทำเพื่อใครกัน?
จะเป็นไปได้ไหมว่าจุดประสงค์ของงานของเราคือเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทั้งหมดจนคว่ำลงไปเพื่อเปิดเผยสิทธิอำนาจ
ของเรา? ชีวิตของพวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้แขวนอยู่กับวณะคำเดียวจากเราหรือ?
เหตุใดเราจึงกำลังใช้เพียงวณะเพื่ออบรมพวกเจ้า
และไม่ได้เปลี่ยนวณะให้เป็นข้อเท็จจริงเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทันทีที่เราสามารถทำได้?
จุดประสงค์ของวณะและงานของเราเป็นเพียงเพื่อบดขยี้มวลมนุษย์จนคว่ำลงไปหรือ?
เราเป็นพระเจ้าที่ฆ่าคนบริสุทธิ์อย่างไม่เลือกหน้าหรือ?
บัดนี้มีพวกเจ้าที่คนที่มาอยู่เบื้องหน้าเราพร้อมกับความเป็นอยู่ทั้งปวงของเจ้าเพื่อแสวงหาเส้นทางที่ถูกต้องของชี
วิตมนุษย์? เป็นเพียงร่างกายของพวกเจ้าที่อยู่เบื้องหน้าเรา แต่หัวใจของเจ้ายังคงเป็นอิสระ
และอยู่ห่างไกลจากเรามาก เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วงานของเราคืออะไร
จึงมีพวกเจ้าจำนวนหนึ่งที่ปรารถนาจะออกห่างจากเรา และเว้นระยะห่างของพวกเจ้าจากเรา
โดยหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตในสวรรค์ที่ซึ่งไม่มีการตีสอนหรือการพิพากษาแทน
นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนปรารถนาในหัวใจของพวกเขารอหรือ? แน่นอนว่าเราไม่ได้กำลังพยายามบีบเจ้าให้ยอม
เส้นทางใดก็ตามที่เจ้าใช้คือตัวเลือกของเจ้าเอง
เส้นทางของวันนี้เป็นเส้นทางที่มีการพิพากษาและการดำทอร่วมทางไปด้วย
แต่พวกเจ้าทุกคนควรรู้ว่าทั้งหมดที่เราได้ประทานแก่พวกเจ้า—ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาหรือการตีสอน—
เป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่เราสามารถมอบให้พวกเจ้าได้
และเหล่านั้นคือทุกสรรพสิ่งที่พวกเจ้าต้องการอย่างเร่งด่วน

คัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะคำซ้ำเหลือเกิน!” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 343

เราได้ดำเนินการงานจำนวนมากมาบนแผ่นดินโลก และเราได้เดินท่ามกลางมวลมนุษย์มาหลายปีแล้ว
กระนั้นผู้คนไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับฉายาของเราและอุปนิสัยของเรา
และมีผู้คนไม่กี่คนที่สามารถอธิบายงานที่เราทำได้อย่างละเอียดทั่วถึง มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่ผู้คนขาด
พวกเขามักจะขาดความเข้าใจในสิ่งที่เราทำเสมอ และหัวใจของพวกเขาจะเฝ้าระวังอยู่เสมอ
ราวกับว่าพวกเขากลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะเอาพวกเขาไปไว้ในสถานการณ์อื่น
และจากนั้นก็ไม่ได้ให้ความใส่ใจต่อพวกเขาอีกเลย ด้วยเหตุนี้ท่าทีของผู้คนต่อเราจึงเป็นแต่อุ่นๆ
พร้อมด้วยความระมัดระวังในปริมาณมากเสมอ นี่เป็นเพราะผู้คนได้มาถึงปัจจุบันโดยไม่ได้เข้าใจงานที่เราทำ
และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขางงงกับวณะที่เราพูดกับพวกเขา พวกเขาถือวณะของเราไว้ในมือของพวกเขา
โดยไม่รู้วณพวกเขาควรจะผูกพันตัวเองกับความการเชื่อที่มั่นคงแน่วแน่ในวณะของเราหรือไม่
หรือพวกเขาคงจะเลือกความไม่แน่ใจและลืมวณะของเราเสียหรือไม่
พวกเขาไม่รู้วณพวกเขาคงจะนำวณะของเราไปปฏิบัติหรือไม่ หรือรอคอยไปก่อน
วณพวกเขาคงจะโยนทุกอย่างทิ้งไปและติดตามอย่างกล้าหาญ
หรือยังหิบบินมิตรภาพให้แก่โลกเหมือนก่อนต่อไปหรือไม่ โลกภายในต่างๆ ของผู้คนซับซ้อนเหลือเกิน
และพวกเขาก็เจ้าเล่ห์เหลือเกิน เพราะผู้คนไม่สามารถมองเห็นวณะของเราได้อย่างชัดเจนหรืออย่างเต็มที่
พวกเขาหลายคนจึงมีเวลาที่ยากลำบากในการปฏิบัติวณะของเราและมีความลำบากยากเย็นในการวางหัวใจของ
พวกเขาเบื้องหน้าเรา เราเข้าใจความลำบากยากเย็นต่างๆ ของพวกเขามากยิ่ง
จุดอ่อนมากมายไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เมื่อมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
และปัจจัยเชิงวัตถุประสงค์มากมายสร้างความลำบากยากเย็นต่างๆ ให้พวกเขา
พวกเขาลี้ภัยครอบครัวยุคของพวกเขา ใช้วันเวลาของพวกเขาเพื่อทำงานอย่างหนัก
และเดือนปีก็ผ่านไปในความยากลำบาก มีความลำบากยากเย็นมากมายในการมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง—
เราไม่ปฏิเสธเรื่องนี้
และแน่นอนว่าข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเขาถูกกำหนดขึ้นให้สอดคล้องกับความลำบากยากเย็นของพวกเขา
ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ในงานที่เราทำทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานของวุฒิภาวะจริงของพวกเขา บางทีในอดีต
ข้อพึงประสงค์ที่ผู้คนได้ทำไว้กับพวกเขานในงานของพวกเขาได้ถูกผสมกับองค์ประกอบแห่งความล้นเหลือ
แต่พวกเขาคงจะรู้ว่าเราไม่เคยได้มีข้อพึงประสงค์ที่มากเกินไปต่อพวกเขาในสิ่งที่เราพูดและทำ
ข้อพึงประสงค์ทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานแห่งธรรมชาติ เนื้อหนังของผู้คน และสิ่งที่พวกเขากำลังเป็น พวกเขาจะรู้
และเราสามารถบอกพวกเขาได้อย่างชัดเจนว่า เราไม่ต่อต้านวิถีคิดที่สมเหตุสมผลต่างๆ บางวิถีที่ผู้คนมี
และเราไม่ต่อต้านธรรมชาติที่มีมาแต่กำเนิดของมวลมนุษย์

เป็นเพียงเพราะผู้คนไม่เข้าใจว่าอะไรคือมาตรฐานที่เราได้กำหนดไว้ให้พวกเขาจริงๆ
อีกทั้งพวกเขาไม่เข้าใจความหมายดั้งเดิมของวณะของเรา ว่าผู้คนได้หลงใจในวณะของเราจนกระทั่งบัดนี้
และผู้คนน้อยกว่าครึ่งด้วยซ้ำที่เชื่อวณะของเรา ส่วนที่เหลือเป็นพวกผู้ปราศจากความเชื่อ
และยังมีมากกว่านั้นอีกที่เป็นพวกที่ชอบฟังเรา “เล่าเรื่อง” ที่มากกว่านั้น
มีมากมายหลายคนที่ชื่นชมปรากฏการณ์นี้ เราเตือนพวกเขาว่า
วณะของเรามากมายได้ถูกเปิดกว้างต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในเรา
และบรรดาผู้ที่ชื่นชมทิวทัศน์อันงดงามของราชอาณาจักร แต่ถูกกักขังอยู่ที่ด้านนอกของประตูแห่งราชอาณาจักร
ได้ถูกเรากำจัดไปแล้ว พวกเจ้าไม่ได้เป็นเพียงข้าละมานที่เรารังเกียจและปฏิเสธหรือ?
พวกเจ้าจะสามารถเฝ้าดูเราจากไปและจากนั้นก็ต้อนรับการกลับมาของเราอย่างน่าชื่นบานได้อย่างไร?
เราบอกพวกเขาว่าหลังจากประชาชนชาวนี้นะเวห์ได้ยื่นพระวณะที่โกรธกริ้วของพระยาห์เวห์
พวกเขาก็กลับใจในผ้ากระสอบและจี๊เถ้าโดยทันที เป็นเพราะพวกเขาได้เชื่อในพระวณะของพระองค์
พวกเขาก็ได้เต็มไปด้วยความยำเกรงและความหวาดกลัว และดังนั้นจึงกลับใจในผ้ากระสอบและจี๊เถ้า
สำหรับผู้คนของวันนี้ แม้ว่าเจ้าจะเชื่อวณะของเราเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้นอีก
เชื่อว่าพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งในวันนี้
ท่าทีของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ว่าสนใจนอกจากความไม่เคารพยำเกรง
ราวกับว่าพวกเจ้าได้เพียงแค่กำลังสังเกตการณ์พระเยซูผู้ซึ่งได้ประสูติในแคว้นยูเดียเมื่อหลายพันปีก่อน
และตอนนี้ได้เสด็จลงมาสถิตท่ามกลางพวกเจ้า
เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงการเล่ห์หลวงที่ดำรงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า
พวกเจ้าส่วนใหญ่ติดตามเราเพราะความอยากรู้อยากเห็นและได้มาเพื่อแสวงหาเราให้พ้นจากความว่างเปล่า
เมื่อความปรารถนาที่สามของพวกเจ้าพังทลายลง—ความปรารถนาของพวกเจ้าเพื่อชีวิตที่สงบและมีความสุข—
เช่นนั้นแล้วความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้าก็สลายไปเช่นกัน
การเล่ห์หลวงที่ดำรงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้าแต่ละดวงถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดและการกระทำของพวกเจ้า
กล่าวตามตรง พวกเจ้าเพียงแค่อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรา แต่ไม่กลัวเรา พวกเจ้าไม่ระวังปากของพวกเจ้า
และยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเจ้าจะใช้สิ่งยั่วยุในพฤติกรรมของพวกเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้ามีความเชื่อประเภทใดกันแน่? เป็นของแท้หรือไม่?
พวกเจ้าเพียงแค่ว่าใช้วณะของเราเพื่อขจัดความกังวลของพวกเจ้า และบรรเทาความเบื่อหน่ายของพวกเจ้า
เพื่อเติมเต็มพื้นที่ว่างที่เหลืออยู่ในชีวิตของพวกเจ้า มีใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้นำวณะของเราไปปฏิบัติ?
ผู้ใดมีความเชื่อที่จริงแท้?
พวกเจ้าตะโกนไม่หยุดหย่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงเห็นลึกเข้าไปในหัวใจของผู้คน

แต่พระเจ้าที่พวกเจ้าตะโกนหาในหัวใจของพวกเจ้าเข้ากันได้กับเราอย่างไร? ในเมื่อพวกเจ้ากำลังตะโกนเยี่ยงนี้
เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกระทำตัวแบบนั้น?

เป็นไปได้ใหม่ว่านี่คือความรักที่พวกเจ้าต้องการใช้ตอบแทนเรา? ไม่มีการมอบอุทิศจำนวนเล็กน้อยใดๆ

บนริมฝีปากของพวกเจ้า แต่การพลีอุทิศของพวกเจ้า และการประพฤติดีของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

หากไม่ได้เป็นเพราะคำพูดของพวกเจ้ามาถึงหูของเรา เราจะสามารถเกลียดชังพวกเจ้ามากเหลือเกินได้อย่างไร?

หากพวกเจ้าได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง พวกเจ้าจะสามารถตกอยู่ในสภาวะเศร้าหมองเช่นนี้ได้หรือไม่?

พวกเจ้ามีแววซึมเศร้าบนใบหน้าของพวกเจ้าราวกับว่าพวกเจ้าได้อยู่ในแดนคนตายกำลังถูกพิจารณาคดี

พวกเจ้าไม่มีกำลังวังชาแม้เพียงกระฟี่กรีน และเจ้าพูดอย่างแผ่วเบาเกี่ยวกับเสียงภายในของเจ้า

เจ้าถึงกับเต็มไปด้วยคำร้องทุกข์คร่ำครวญและคำคำทอ นานมาแล้วพวกเจ้าได้สูญเสียความเชื่อในสิ่งที่เราทำ

และแม้แต่ความเชื่อดั้งเดิมของพวกเจ้าก็ได้ปลาสนาการไป

ดังนั้นเจ้าจะสามารถติดตามไปจนถึงบทอวานได้อย่างไร? ในเมื่อเป็นดังนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พระวจนะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 344

แม้ว่างานของเราช่วยได้อย่างมากสำหรับพวกเจ้า กระนั้นวณะของเรามากจะไปไม่ถึงพวกเจ้าเสมอ และไม่มีผลใดๆ ในพวกเจ้า มันยากที่จะหาเป้าหมายเพื่อให้เราทำให้มีความเพียบพร้อม และวันนี้เราแทบจะได้หมดหวังในตัวพวกเจ้าแล้ว เราได้สำรวจค้นท่ามกลางพวกเจ้าเป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่มันก็ยากที่จะหาใครสักคนที่สามารถเป็นครูใจของเราได้

เรารู้สึกรากับว่าเราไม่มีความมั่นใจที่จะทำงานในพวกเจ้าต่อไป และไม่มีความรักที่จะใช้เพื่อรักพวกเจ้าต่อไป นี่เป็นเพราะนานมาแล้วเราได้กลายเป็นขยะแขยงกับ “ความสำเร็จลู่ล่ง” ของพวกเจ้า ซึ่งเล็กจิ๋วและน่าเวทนาดังที่เป็นอยู่

ดูเหมือนราวกับว่าเราไม่เคยได้พูดท่ามกลางพวกเจ้าและไม่เคยได้ทำงานในพวกเจ้า การสัมผัสผลของพวกเจ้าน่าคลื่นเหียนเหลือเกิน

พวกเจ้ามักจะนำความล่มสลายและความน่าละอายมาสู่ตัวเองเสมอ และพวกเจ้าก็แทบจะไม่มีคุณค่าใดๆ เราแทบจะไม่สามารถพบเจอความคล้ายคลึงมนุษย์ในพวกเจ้า อีกทั้งแทบไม่ได้กลิ่นร่องรอยของมนุษย์ กลิ่นสดใหม่ของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? รสชาติที่พวกเจ้าได้ชดใช้มานานหลายปีแล้วอยู่ที่ใด และผลลัพธ์อยู่ที่ใด? พวกเจ้าไม่เคยได้พบบ้างเลยหรือ? งานของเราบัดนี้มีการเริ่มต้นใหม่ การเปิดตัวครั้งใหม่

เราจะดำเนินการตามแผนการมหิมา และเราต้องการทำให้งานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นสำเร็จลู่ล่ง

กระนั้นพวกเจ้ายังคงกำลังเกลือกกลิ้งอยู่ใน โคลนตมเหมือนก่อน มีชีวิตในน้ำที่สกปรกโสโครกแห่งอดีต และได้ล้มเหลวไปแล้วจริงๆ ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากสภาวะลำบากใจดั้งเดิมของพวกเจ้า

เพราะฉะนั้นพวกเจ้ายังคงไม่ได้รับสิ่งใดจากวณะของเรา

พวกเจ้ายังคงไม่ได้ปลดปล่อยตัวเองจากสถานที่ดั้งเดิมแห่ง โคลนตมและน้ำสกปรกโสโครกของพวกเจ้า และพวกเจ้าแสร้งจกวณะของเราเท่านั้น แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว

พวกเจ้าไม่ได้เข้าสู่อาณาจักรแห่งอิสรภาพของวณะของเรา

ดังนั้นวณะของเราจึงไม่เคยได้ถูกเปิดกว้างต่อพวกเจ้า

วณะของเราเป็นเหมือนหนังสือแห่งคำเผยพระวณะที่ได้ถูกปิดผนึกมานานหลายพันปี

เราปรากฏต่อพวกเจ้าในชีวิตของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ตระหนักรู้เสมอ พวกเจ้าไม่แม้แต่จะระลึกถึงเรา

เกือบครึ่งหนึ่งของวณะที่เราพูดขึ้นเพื่อการพิพากษาของพวกเจ้า

และสัมผัสผลเพียงครึ่งหนึ่งของผลที่ควรจะมีสัมผัส ซึ่งก็คือการปลุกฝังความกลัวลึกๆ ในพวกเจ้า

อีกครั้งหนึ่งที่เหลือประกอบด้วยวณะที่จะสอนพวกเจ้าเกี่ยวกับชีวิตและวิธีประพฤติตัวของพวกเจ้าเอง

อย่างไรก็ตามคงจะดูเหมือนว่าในความเห็นของพวกเจ้า วณะเหล่านี้ไม่แม้แต่จะมีอยู่จริง

หรือราวกับว่าพวกเจ้ากำลังฟังคำพูดของเด็กๆ คำพูดที่พวกเจ้าแอบขมใจให้เสมอ แต่ไม่มีวันลงมือทำตามนั้น

พวกเขาไม่เคยได้เป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เลย

โดยพื้นฐานแล้วมันจะเป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็นเสมอที่ทำให้พวกเขาได้สังเกตการณ์การกระทำของเรา

และผลลัพธ์ก็คือบัดนี้พวกเขาได้ตกลงสู่ความมืดและไม่สามารถมองเห็นความสว่างได้

และดังนั้นพวกเขาก็ร้องไห้อย่างน่าสังเวชในความมืด สิ่งที่เราต้องการคือการเชื่อฟังของพวกเขา

การเชื่อฟังอย่างไม่มีข้อแม้ของพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น

เราพึงประสงค์ให้พวกเขาแน่ใจอย่างแท้จริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูด พวกเขาไม่ควรจะนำท่าที่مينเฉยมาใช้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาไม่ควรจะเลือกปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ที่เราพูด

อีกทั้งไม่แยแสต่อวามะของเราและงานของเรา อันเป็นความเคียดชังของพวกเขา

งานของเรากระทำท่ามกลางพวกเขา และเราได้ประทานวามะของเรามากมายมหาศาลให้พวกเขา

แต่หากพวกเขาปฏิบัติต่อเราด้วยวิธีนี้

เราก็จะสามารถเพียงแค่ว่าสิ่งที่พวกเขาไม่ได้รับและไม่ได้นำไปปฏิบัติแก่ครอบครัวคนต่างชาติ

ใครเล่าท่ามกลางสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างไม่ได้ถูกเราถือไว้ในมือของเรา? คนส่วนใหญ่ท่ามกลางพวกเขาคือ

“ผู้สูงวัยที่สุกงอม” และพวกเขาไม่มีพลังงานที่จะยอมรับงานประเภทที่เรามีนี้ พวกเขาเป็นเหมือนนกฮูก^[ก]

ซึ่งเพียงแค่ประคองตัวไปเรื่อยๆ และพวกเขาไม่เคยได้ปฏิบัติต่อวามะของเราอย่างจริงจัง

ผู้คนหนุ่มสาวไร้สาระไม่มีประโยชน์และหลงระเหิรมากเกินไปอย่างสุดซึ้ง

และคำนึงถึงงานของเราน้อยยิ่งกว่านั้นเสียอีก

พวกเขาไม่มีความสนใจที่จะอิมมอร์ทัลกับอาหารรสเลิศในงานเลี้ยงรื่นเริงของเรา พวกเขาเป็นเหมือนนกตัวเล็กๆ

ที่ได้บินออกจากกรงของมันเพื่อออกไปผจญภัยในที่ห่างไกล

ผู้คนหนุ่มสาวและผู้สูงวัยประเภทเหล่านี้จะสามารถมีประโยชน์กับเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พระวามะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย” ใน พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. เรื่องราวของนกฮูกนั้นเหมือนมากกับนิทานอีสปเกี่ยวกับมดกับด้วง

นกฮูกเข้าขอบนอนหลับแทนที่จะสร้างรังในขณะที่อากาศอบอุ่น

แม้จะมีการดักเตือนจากนกนางแอ่นเพื่อนบ้านของเขา เมื่อถึงฤดูหนาวนกฮูกก็หนาวจนถึงแก่ความตาย

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 345

แม้ว่าพวกเจ้าผู้คนหนุ่มสาวทั้งหมดเป็นเหมือนสิงโตอ่อนเยาว์

แต่พวกเจ้าไม่ค่อยมีหนทางที่แท้จริงในหัวใจของพวกเจ้า

ความอ่อนเยาว์ของพวกเจ้าไม่ทำให้พวกเจ้ามีสิทธิที่จะทำงานของเรามากขึ้น

ในทางตรงกันข้ามเจ้ามักจะช่วยความขยะเขียงของเราต่อพวกเจ้าเสมอ แม้ว่าพวกเจ้ายังอ่อนเยาว์

แต่พวกเจ้าก็ขาดกำลังใจวังชาหรือความทะเยอทะยาน

และพวกเจ้ามักจะไม่วางแผนชีวิตตัวเองเกี่ยวกับอนาคตของพวกเจ้าเสมอ ราวกับว่าพวกเจ้าไม่แยแสและครุ่นคิด

อาจกล่าวได้ว่ากำลังใจวังชา อุดมคติต่างๆ

และที่ที่ใช้ซึ่งควรพบเจอในผู้คนหนุ่มสาวกลับไม่สามารถพบเจอได้ในตัวพวกเจ้าโดยสิ้นเชิง

เจ้าบุคคลอ่อนเยาว์ประเภทนี้ไม่มีที่ท่าและไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะได้ระหว่างถูกและผิด

ความดีและความชั่ว ความงามและความอัปยศ มันเป็นไปได้ที่จะพบเจอองค์ประกอบใดๆ

ของพวกเจ้าที่สวดอยู่ พวกเจ้าแทบจะล้าสมัยไปทั้งหมดแล้ว

และเจ้าบุคคลอ่อนเยาว์ประเภทนี้ก็ได้เรียนรู้ที่จะติดตามฝูงชน เป็นพวกไม่สมเหตุผลด้วยเช่นกัน

พวกเจ้าไม่มีวันสามารถแยกแยะถูกจากผิดได้อย่างชัดเจน ไม่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างจริงและเท็จ

ไม่เคยเพียรพยายามเพื่อความเป็นเลิศ อีกทั้งพวกเจ้าก็ไม่สามารถบอกได้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด

อะไรคือความจริงและอะไรคือความหน้าซื่อใจคด

มีกลิ่นเหม็นที่หนักกว่าและรุนแรงกว่าของศาสนารอบตัวพวกเจ้ามากกว่าที่มีรอบตัวผู้สูงอายุ

พวกเจ้าถึงกับโอหังและไร้เหตุผล พวกเจ้าประชันขันแข่งและความชอบของเจ้าต่อการรุกรานก็แข็งแกร่งมาก—

บุคคลอ่อนเยาว์ประเภทนี้จะสามารถครอบครองความจริงได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่สามารถมีที่ทำได้จะสามารถยืนหยัดเป็นพยานได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่มีความสามารถที่จะบอกความแตกต่างระหว่างถูกและผิดจะสามารถถูกเรียกว่าบุคคลอ่อนเยาว์ได้

อย่างไร? ใครบางคนที่ไม่มีความกล้าหาญ ไร้แรง ความสด

ความสงบและความมั่นคงของบุคคลอ่อนเยาว์จะสามารถถูกเรียกว่าผู้ติดตามของเราได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่มีความจริง ไม่มีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรม แต่เป็นผู้ที่รักการเล่นและการต่อสู้

จะสามารถมีคำคู่ควรต่อการเป็นพยานของเราได้อย่างไร?

ดาที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงและอคติต่อผู้อื่น ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนอ่อนเยาว์ควรมี

และผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรดำเนินการกระทำการซึ่งเป็นการทำลายล้างและเป็นที่น่าสะอิดสะเอียน

พวกเขาไม่ควรปราศจากอุดมคติ ความทะเยอทะยานและความอยากอันกระตือรือร้นที่จะทำให้ตนเองดีขึ้น

พวกเขาไม่ควรท้อแท้เกี่ยวกับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้

และพวกเขาไม่ควรสูญเสียความหวังในชีวิตหรือความมั่นใจในอนาคต
พวกเขาควรมีความเพียรพยายามที่จะดำเนินต่อไปตามหนทางแห่งความจริงที่บัดนี้พวกเขาได้เลือกแล้ว—
เพื่อตระหนักถึงความปลอดภัยของพวกเขาที่จะสละทั้งชีวิตของพวกเขาเพื่อเรา
พวกเขาไม่ควรอยู่โดยปราศจากความจริง
อีกทั้งพวกเขาไม่ควรซ่อนความหน้าซื่อใจคดและความไม่ชอบธรรม—พวกเขาควรตั้งมั่นในสิ่งที่ทำที่เหมาะสม
พวกเขาไม่ควรล่องลอยตามไปเฉยๆ
แต่ควรมีวิญญาณที่กล้าที่จะทำการพลีชีพและคืนชนต่อสู่เพื่อความยุติธรรมและความจริง
ผู้คนอ่อนเยาว์ควรมีความกล้าหาญที่จะไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อการบีบคั้นโดยกำลังบังคับแห่งความมืดและที่จะแปลง
สภาพนัยสำคัญของการดำรงอยู่ของพวกเขา ผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรยอมรับความทุกข์ยากด้วยความไม่เต็มใจ
แต่ควรเปิดกว้างและเปิดเผย ด้วยวิญญาณแห่งการให้อภัยสำหรับพี่น้องชายหญิงของพวกเขา
แน่นอนเหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ของเราต่อทุกคน และคำแนะนำของเราแก่ทุกคน แต่ยิ่งไปกว่านั้น
เหล่านี้เป็นวาระปลอบขวัญของเราสำหรับผู้คนอ่อนเยาว์ทั้งหมด
พวกเจ้าควรปฏิบัติโดยสอดคล้องกับวาระของเรา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรปราศจากความแน่วแน่ที่จะใช้การหยั่งรู้ในปัญหาต่างๆ
และที่จะแสวงหาความยุติธรรมและความจริง พวกเจ้าควรไล่ตามเสาะหาทุกสรรพสิ่งที่สวยงามและดีงาม
และพวกเจ้าควรได้รับความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นบวกทั้งหมด เจ้าควรมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเจ้า
และเจ้าต้องไม่ใช่ชีวิตอย่างไม่เอาใจใส่ ผู้คนมาที่แผ่นดินโลกและไม่บ่อยนักที่จะเผชิญกับเรา
และก็ไม่บ่อยเช่นกันที่จะมีโอกาสแสวงหาและได้รับความจริง
เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่ให้ราคาสูงแก่เวลาที่สวยงามนี้ว่าเป็นเส้นทางที่ถูกต้องที่ต้องไล่ตามเสาะหาในชีวิตนี้?
และเหตุใดเจ้าจึงเมินเฉยเหลือเกินต่อความจริงและความยุติธรรมเสมอ?
เหตุใดพวกเจ้าจึงกำลังเหยียบย่ำและทำให้ตัวเองล่มสลายเสมอเพื่อความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสภณที่เ
ล่นกับผู้คน?
และเหตุใดพวกเจ้าจึงทำตัวเหมือนผู้คนสูงวัยเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกผู้ไม่ชอบธรรมกระทำ?
เหตุใดเจ้าจึงเลียนแบบวิถีเก่าๆ ของสิ่งเก่าๆ? ชีวิตของพวกเจ้าควรจะเต็มไปด้วยความยุติธรรม
ความจริงและความบริสุทธิ์ ชีวิตของพวกเจ้าไม่ควรตำราหมิ่นนักในวัยอ่อนเยาว์เช่นนี้
อันจะนำพวกเจ้าให้ตกลงสู่แดนคนตาย พวกเจ้าไม่รู้สึกว่านี่คงจะเป็นโชคร้ายอย่างมหันต์หรือ?
พวกเจ้าไม่รู้สึกว่านี่คงจะไม่ยุติธรรมอย่างมหันต์หรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระวาระสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 346

หากพระราชกิจมากมายและพระวณะมากมายไม่มีผลต่อเจ้าเลย เช่นนั้นแล้ว

เมื่อถึงเวลาที่ต้องเผยแพร่พระราชกิจของพระเจ้า เจ้าก็ย่อมจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ และจะอับอาย และถูกเหยียดหยาม ณ เวลานั้น เจ้าจะรู้สึกท้อใจที่เจ้าคิดคั่งพระเจ้ามามากมายเหลือเกิน

รู้สึกว่าคุณรู้ของเจ้าในเรื่องของพระเจ้านั้นช่างผิดเพี้ยนเหลือเกิน

หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้าในวันนี้ ในขณะที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจอยู่แล้ว ไซ้ร้ มั่นยอมจะสาบสูญไป ในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะไม่มีความรู้ใดให้พุดถึงเลย—เจ้าจะถูกทิ้งไว้กับความว่างเปล่า ไม่เหลืออะไรเลย เจ้าจะใช้อะไรอธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า? เจ้ากลัวที่จะพิจารณาตัดสินพระเจ้าหรือ? เจ้าควรทุ่มเททำงานในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเสียแต่บัดนี้ เพื่อที่ในท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะรู้เหมือนกับเปโตร ว่าการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้านั้นมีประโยชน์ต่อมนุษย์อย่างไรกันแน่

และรู้ว่าโดยปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์แล้ว

มนุษย์ย่อมไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ และทำได้เพียงจมลงสู่ดินแดนอันโสมมนี้ลึกลงทุกที

ลงสู่ตะกอนตมลึกลงทุกทีเท่านั้น ผู้คนได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ได้ใช้เล่ห์กลใส่กัน

และได้ปฏิบัติต่อกันอย่างไม่คำนึงถึงความรู้สึก ได้เลิกลาเกรงพระเจ้า

การไม่เชื่อฟังของพวกเขานั้นใหญ่หลวงเกินไป มโนคติที่หลงผิดของพวกเขานั้นมากเกินไป

และทั้งหมดล้วนเป็นของซาตาน อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์นั้นจะไม่สามารถได้รับการชำระให้สะอาดได้

และเขาจะไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ โดยปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

สิ่งที่พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงแสดงออกในเนื้อหนังนั้นก็คือสิ่งซึ่งแสดงออกโดยพระวิญญาณ นั้นเอง และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พระวิญญาณทรงกระทำ

วันนี้ หากเจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องของพระราชกิจนี้แล้วไซ้ร้ เจ้าย่อมโง่เขลายิ่งนัก

และได้สูญเสียไปอย่างมากมายเหลือเกิน! หากเจ้ายังไม่ได้รับความรอดของพระเจ้าแล้วไซ้ร้

ความเชื่อของเจ้าย่อมเป็นความเชื่อทางศาสนา และเจ้าก็คือคริสตชนผู้เป็นคนของศาสนา

เพราะเจ้ายึดติดกับคำสอนที่ตายไปแล้ว เจ้าจึงได้สูญเสียพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป

ผู้อื่นซึ่งไล่ตามเสาะหาความรักที่มีต่อพระเจ้านั้นสามารถได้มาซึ่งความจริงและชีวิต

ในขณะที่ความเชื่อของเจ้านั้นไม่สามารถที่จะได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้ากลับได้กลายเป็นคนทำชั่ว เป็นใครบางคนที่กระทำการอันสร้างความย่อยยับและจงเกลียดจงชัง กล่าวคือ

เจ้าได้กลายเป็นตัวตลกในมุขตลกของซาตานและเป็นเชลยของซาตานไปเสียแล้ว

พระเจ้ามิได้มีไว้เพื่อให้มนุษย์เชื่อ แต่มีไว้ให้เขารัก และให้เขาไล่ตามเสาะหาและนมัสการ

หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาในวันนี้แล้วไซ้ร้ สักวันเจ้าจะต้องพุดว่า “ย้อนกลับไปในตอนนั้น

เหตุใดฉันจึงไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างเหมาะสม ไม่ได้ทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัยอย่างเหมาะสม ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตฉัน?

ฉันเสียใจเหลือเกินที่ไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าในเวลานั้น

และไม่ได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องพระวาระของพระเจ้า ย้อนกลับไปในตอนนั้น

พระเจ้าได้ตรัสไว้มากมายนัก ฉันสามารถไม่เคยไล่ตามเสาะหาไปได้อย่างไรกัน? ฉันช่างโง่งวนนัก!”

เจ้าจะเกลียดชังตัวเจ้าเองในระดับหนึ่งทีเดียว วันนี้ เจ้าไม่เชื่อวาระที่เรากล่าว และเจ้าไม่ใส่ใจกับมันเลย เมื่อถึงวันที่พระราชกิจนี้เผยแพร่ออกไป และเจ้ามองเห็นทั้งหมดทั้งสิ้นของมัน เจ้าจะเสียใจ และ ณ เวลานั้น เจ้าจะอึ้งตะลึงงัน พระพรทั้งหลายนั้นมีอยู่ ทว่าเจ้าไม่รู้ว่าจะชื่นชมพวกมันอย่างไร และความจริงนั้นมีอยู่ ทว่าเจ้าไม่ได้ตามเสาะหา มัน นี่เจ้าไม่ได้้นำการเหยียดหยามมาสู่ตัวเองหรือ? วันนี้ ถึงแม้ว่าฉันตอนถัดไปแห่งพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่ได้เริ่มขึ้น

ก็ไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับข้อเรียกร้องที่ขอจากเจ้าและเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าถูกขอให้ใช้ดำเนินชีวิต

มีพระราชกิจมากมายเหลือเกิน และความจริงมากมายเหลือเกิน พวกมันไม่มีค่าคู่ควรที่เจ้าจะรู้หรือ?

การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไว้ความสามารถที่จะปลุกจิตวิญญาณของเจ้าให้ตื่นขึ้นมาหรือ?

การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไว้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเกลียดชังตัวเจ้าเองหรือ?

เจ้าพอใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานพร้อมกับสันติสุขและความชื่นบาน

และสิ่งชูใจเล็กน้อยทางเนื้อหนังอย่างนั้นหรือ? เจ้าไม่ได้ด่ำด้อยที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมดหรือ?

ไม่มีใครเลยที่โง่เขลาไปกว่าพวกที่ได้มองดูความรอดแต่ไม่ได้ตามเสาะหาที่จะได้รับมัน กล่าวคือ

เหล่านี้เป็นผู้คนที่มูมมามไปกับเนื้อหนังจนเกินขนาดและชื่นชมซาตาน

เจ้าหวังว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะไม่พ่วงเอาความท้อทายหรือความทุกข์ลำบากอันใด

หรือความยากลำบากแม้เพียงน้อยนิดมาด้วย เจ้าไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งไร้ค่าเสมอ

และเจ้าไม่ให้คุณค่ากับชีวิต แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับให้ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเจ้าเองมาก่อนความจริง

เจ้าช่างไร้ค่ายิ่งนัก! เจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนสุกรตัวหนึ่ง—มีความแตกต่างอะไรเล่าระหว่างตัวเจ้า

และพวกสุกรกับพวกสุนัข? บรรดาพวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรักเนื้อหนัง ไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดหรือ?

บรรดาพวกที่ตายไปแล้วโดยปราศจากจิตวิญญาณไม่ใช่ซากศพที่เดินได้หรือ?

วาระมากมายเพียงใดแล้วที่ได้กล่าวไปท่ามกลางพวกเจ้า?

งานที่ได้ถูกกระทำไปท่ามกลางพวกเจ้ามีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นอย่างนั้นหรือ?

เราได้จัดเตรียมไปมากเพียงใดแล้วท่ามกลางพวกเจ้า? แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่ได้รับมัน?

เจ้ามีอะไรให้ต้องร้องทุกข์หรือ?

นี่ไม่ใช่กรณีที่เจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยเพราะเจ้าหลงรักเนื้อหนังมากเกินไปหรือหรือ?
และนี่ไม่ใช่เพราะความคิดของเจ้านั้นฟุ้งซ่านเกินไปหรือหรือ? นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าโง่เง่าเกินไปหรือหรือ?
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะได้รับพระพรเหล่านี้
เจ้าสามารถติเตียนพระเจ้าเพราะการที่ไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดได้อย่างนั้นหรือ?
สิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาคือการที่จะสามารถได้รับสันติสุขภายหลังการเชื่อในพระเจ้า
เพื่อลูกหลานของเจ้าจะได้ปลอดภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ เพื่อสามีของเจ้าจะมีงานที่ดี
เพื่อบุตรชายของเจ้าจะได้เจอกับภรรยาที่ดี เพื่อบุตรสาวของเจ้าจะได้เจอกับสามีที่มีความประพฤติดีเหมาะสม
เพื่อม้าและโคของเจ้าจะได้พรวนแผ่นดินได้ดี เพื่อปีที่มีสภาพอากาศที่ดีสำหรับพืชผลของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เจ้าแสวงหา การไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็เพียงที่จะมีชีวิตในความสุขสบาย
เพื่อที่จะไม่มีอุปสรรคขัดขวางมาถึงครอบครัวของเจ้า เพื่อที่สายลมจะโชยผ่านเจ้า
เพื่อที่ใบหน้าของเจ้าจะไม่สัมผัสกรวดทราย เพื่อที่พืชผลของครอบครัวเจ้าจะไม่ถูกน้ำท่วม
ไม่ได้รับผลกระทบจากความวิบัติอันใด เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้า
เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในรังอันอุ่นสบาย คนจึงคาดอย่างเจ้าผู้ซึ่งไล่ตามเสาะหาเนื้อหนังเช่นนั้น—เจ้ามีหัวใจ
เจ้ามีจิตวิญญาณหรือไม่? เจ้าไม่ใช่สัตว์ร้ายหรือหรือ? เราให้หนทางที่แท้จริงแก่เจ้าโดยไม่ได้ขออะไรกลับคืน
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ตามเสาะหา เจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่เชื่อในพระเจ้าหรือไม่? เรามอบชีวิตมนุษย์ที่แท้จริงให้แก่เจ้า
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ตามเสาะหา เจ้าไม่ได้ต่างอะไรกับสุกรหรือสุนัขตัวหนึ่งหรือหรือ?
พวกสุกรไม่เสาะหาชีวิตของมนุษย์ พวกมันไม่ได้ตามเสาะหาการได้รับการชำระให้สะอาด
และพวกมันไม่เข้าใจว่าชีวิตคืออะไร ในแต่ละวัน หลังจากที่พวกมันกินกันจนอึดแปล้ มันก็แค่กลับไป
เราได้นำหนทางที่แท้จริงแก่เจ้า กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้รับมัน เจ้าเป็นคนมือเปล่า
เจ้าเต็มใจที่จะดำเนินต่อไปในชีวิตนี้ ชีวิตของสุกรตัวหนึ่งหรือไม่?
อะไรคือนัยสำคัญของผู้คนเช่นนั้นที่กำลังมีชีวิตอยู่? ชีวิตของเจ้าช่างน่าเหยียดหยามและต่ำศักดิ์
เจ้ามีชีวิตอยู่ท่ามกลางความโสมมและความเสเพล และเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาเป้าหมายใดเลย
ชีวิตของเจ้าไม่ได้ต่ำศักดิ์ที่สุดในบรรดาทั้งหมดหรือหรือ? เจ้ากลัวดีที่จะพิจารณาตัดสินพระเจ้าหรือไม่?
หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ต่อไป ไซ้ว่าเจ้าจะไม่ได้มาซึ่งสิ่งใดเลยหรือหรือ?
หนทางที่แท้จริงได้ถูกมอบให้เจ้าไปแล้ว
แต่การที่เจ้าจะสามารถรับไว้จนถึงที่สุดหรือไม่ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาส่วนบุคคลของตัวเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการดีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 347

เนื้อหนังของพวกเจ้า ความอยากอันฟุ้งเฟ้อของพวกเจ้า ความโลภของพวกเจ้า
และตัณหาของพวกเจ้านั้นหยั่งรากลึกในพวกเจ้า
สิ่งเหล่านี้กำลังควบคุมหัวใจของพวกเจ้าอยู่เป็นนิตย์จนพวกเจ้าไม่มีกำลังที่จะปลดแอกแห่งความคิดเชิงศักดิ์นา
และเสื่อมเหล่านั่นทิ้งไป พวกเจ้าไม่โหยหาที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบันของพวกเจ้า
หรือที่จะหนีรอดจากอิทธิพลแห่งความมืด พวกเจ้าเพียงแต่ถูกพันธนาการโดยสิ่งเหล่านั้น
แม้ว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะรู้ว่าชีวิตนี้เจ็บปวดเหลือเกิน และโลกนี้ของมนุษย์มีดมนเหลือเกิน
กระนั้นพวกเจ้าไม่มีสักคนมีความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเจ้า
พวกเจ้าเพียงแต่ถวิลหาที่จะหนีรอดจากความเป็จริงต่างๆ ของชีวิตนี้ สัมฤทธิ์ความเหนือธรรมชาติของวิญญาณ
และมีชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สงบ มีความสุข เป็นดั่งสวรรค์
พวกเจ้าไม่เต็มใจที่จะทนฝ่าความยากลำบากเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตปัจจุบันของพวกเจ้า
และพวกเจ้าไม่เต็มใจที่จะค้นหาภายในในการพิพากษาและการติสอนนี้เพื่อชีวิตที่พวกเจ้าควรจะเข้าสู่ ตรงกันข้าม
พวกเจ้าฝันความฝันที่ไม่สมจริงอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับโลกที่สวยงามเหนือกว่าเนื้อหนังใบนั้น
ชีวิตที่พวกเจ้าถวิลหาคือชีวิตที่พวกเจ้าสามารถได้มาอย่างไม่เปลืองแรงโดยไม่ต้องทนทุกข์ต่อความเจ็บปวดใดๆ
นั่น ไม่สมจริงโดยสิ้นเชิง! เพราะสิ่งที่พวกเจ้าหวังไม่ใช่การใช้เวลาทั้งชีวิตที่มีความหมายในเนื้อหนัง
และการได้รับความจริงในครรถองแห่งเวลาทั้งชีวิต
นั่นคือการมีชีวิตเพื่อความจริงและการยืนหยัดเพื่อความยุติธรรม
นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าจะพิจารณาว่าเป็นชีวิตที่ช่วง โชติ แวววาว
พวกเจ้ารู้สึกว่สิ่งนี้จะไม่ใช่ชีวิตที่มีเสน่ห์หรือมีความหมาย ในสายตาของพวกเจ้า
การมีชีวิตเช่นนี้คงจะรู้สึกเหมือนความอยู่ดีธรรมดาประการหนึ่ง! แม้ว่าพวกเจ้าจะยอมรับการติสอนนี้ในวันนี้
แต่อย่างไรก็ตาม
สิ่งที่พวกเจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาไม่ใช่การได้รับความจริงหรือการดำเนินชีวิตตามความจริงในปัจจุบัน
แต่กลับเป็นการสามารถเข้าสู่ชีวิตที่มีความสุขเหนือกว่าเนื้อหนังในภายหลังมากกว่า
พวกเจ้าไม่ได้กำลังแสวงหาความจริง และพวกเจ้าไม่ได้กำลังยืนหยัดเพื่อความจริง
และพวกเจ้าไม่ได้กำลังดำรงอยู่เพื่อความจริงอย่างแน่อน พวกเจ้าไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ในวันนี้
แต่ความคิดของพวกเจ้ากลับถูกยึดครองโดยอนาคตและโดยสิ่งที่สักวันหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นแทน นั่นคือ
พวกเจ้าจับจ้องท้องฟ้าสีฟ้า หลังน้ำตาอันขมขื่น และคาดหวังว่าจะถูกพาไปที่สวรรค์สักวันหนึ่ง
พวกเจ้าไม่รู้หรือหาวิธีคิดของพวกเจ้าได้หลุดจากความเป็นจริงไปแล้ว?
พวกเจ้าเอาแต่คิดว่าพระเจ้าผู้ช่วยไ้หนีรอดแห่งความมืดตาและความสงสารไม่สิ้นสุดจะเสด็จมาสักวันหนึ่งอย่างไม่ได้

องสงสัยเพื่อพาเจ้าไปกับพระองค์ เจ้าผู้ซึ่งได้ทนฝ่าความยากลำบากและความทุกข์ในโลกนี้ และคิดว่าพระองค์จะทรงชำระแค้นในนามของเจ้าผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นเหยื่อและถูกบีบบังคับ เจ้าไม่ได้เต็มไปด้วยบาปหรือ? เจ้าเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้ทนทุกข์ในโลกนี้กระนั้นหรือ? เจ้าได้ต่อสู้แดนครอบครองของชาตानด้วยตัวเองและได้ทนทุกข์—

พระเจ้ายังคงทรงต้องการชำระแค้นแทนเจ้าจริงๆ หรือไม่?

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังข้อเรียกร้องของพระเจ้า—

พวกเขาไม่ใช่ศัตรูของพระเจ้าทั้งหมดหรือ? พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์—

พวกเขาไม่ใช่ศัตรูของพระคริสต์หรือ? ความประพฤติดีของเจ้ามีค่าอะไร?

ความประพฤติดีเหล่านั้นสามารถแทนที่หัวใจที่นั้สการพระเจ้าได้หรือ?

เจ้าไม่สามารถรับพระพรของพระเจ้าได้โดยเพียงแค่ทำความประพฤติดีบางอย่าง

และพระเจ้าจะไม่ทรงชำระแค้นสิ่งร้ายๆ ที่เจ้าถูกกระทำเพียงเพราะเจ้าถูกทำให้เป็นเหยื่อและถูกบีบบังคับ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ทำความประพฤติดี—

พวกเขาทั้งหมดไม่ถูกติสอนด้วยหรือ? เจ้าเพียงแค่เชื่อในพระเจ้า

เพียงแค่ต้องการให้พระเจ้าทรงแก้ไขและชำระแค้นต่อสิ่งร้ายๆ ที่เจ้าถูกกระทำ

และเจ้าต้องการให้พระเจ้าทรงให้วันของเจ้าแก่เจ้า วันที่เจ้าสามารถยืนยืดอกได้ในที่สุด

แต่เจ้าปฏิเสธที่จะให้ความสนใจต่อความจริง และเจ้าไม่กระหายที่จะดำเนินชีวิตตามความจริง

นับประสาอะไรที่เจ้าจะสามารถหนีรอดจากชีวิตที่ยากลำบากและว่างเปล่านี้ได้

ในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนังและชีวิตแห่งบาปของเจ้า

เจ้ากลับมาด้วยความคาดหวังไปที่พระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงแก้ไขความคับข้องใจของเจ้าและแยกความมัวออกจากการดำรงอยู่ของเจ้าแทน แต่นี่เป็นไปได้หรือ? หากเจ้าครอบครองความจริง

เจ้าก็จะสามารถติดตามพระเจ้าได้ หากเจ้ามีการดำเนินชีวิต

เจ้าก็สามารถเป็นการสำแดงแห่งพระวณะของพระเจ้าได้ หากเจ้ามีชีวิต

เจ้าก็จะสามารถสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ครอบครองความจริงสามารถสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้าได้

พระเจ้าทรงยืนยันการแก้ไขสำหรับบรรดาผู้ที่รักพระองค์อย่างสุดหัวใจ

และที่ทนฝ่าความยากลำบากและความทุกข์

แต่ไม่สำหรับพวกที่รักตนเองเท่านั้นและที่ได้ตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงของชาตान

จะสามารถมีความดีในพวกที่ไม่รักความจริงได้อย่างไร?

จะสามารถมีความชอบธรรมในพวกที่รักเพียงแคเนื้อหนังได้อย่างไร?

ทั้งความชอบธรรมและความดีไม่ได้ถูกพูดถึงเพียงแค่ในการอ้างอิงถึงความจริงหรือ?

ทั้งสองสิ่งนั้นไม่ได้ถูกสงวนไว้สำหรับบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างสุดหัวใจหรือ?

พวกที่ไม่รักความจริงและที่เป็นเพียงศพที่น่าเหินห่าง—ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้เก็บงำความชั่วไว้หรือ?

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามความจริง—พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่ศัตรูของความจริงหรือ?

แล้วพวกเขารู้แล้ว?

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 348

เป็นหน้าที่ของเราที่จะจัดการมนุษย์มาตลอด ยิ่งไปกว่านั้น
การพิชิตชัยมนุษย์คือสิ่งที่เราได้กำหนดไว้เมื่อเราได้สร้างโลก
ผู้คนอาจไม่รู้ว่าเราจะพิชิตมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย
หรือไม่รู้ว่าการพิชิตชัยบรรดาผู้ที่เป็นกบฏท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นเป็นหลักฐานของการเอาชนะชาตानของเรา
แต่เมื่อศัตรูของเราได้เข้าร่วมสู้รบกับเรา
เราก็ได้บอกมันแล้วว่าเราจะพิชิตพวกที่ชาตानได้จับเป็นเชลยและได้ทำให้เป็นลูกหลานของมัน
ให้เป็นผู้รับใช้ที่จงรักภักดีซึ่งได้เฝ้าบ้านของมัน ความหมายดั้งเดิมของการพิชิตคือการทำให้อยู่
การทำให้ได้รับความอับอายอดสู ในภาษาของคณอิสราเอล มันหมายถึงการทำให้พ่ายแพ้ การทำลาย
และการทำให้ไม่สามารถต้านทานเราต่อไปอย่างที่สุด แต่ในวันนี้ เมื่อถูกนำมาใช้ท่ามกลางเจ้า
ความหมายของมันคือการพิชิต
พวกเจ้าควรรู้ว่าเจตนารมณ์ของเราตลอดมานั้นคือการทำลายและทำให้มารร้ายแห่งมนุษยชาติพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง
เพื่อที่มันจะไม่สามารถกบฏต่อเราได้อีกต่อไป
และยังไม่ต้องพูดถึงว่ามีมหายาใจที่จะขัดจังหวะหรือรบกวนงานของเรา ด้วยเหตุนี้ ในแง่ของมนุษย์
ถ้อยคำนี้จึงได้มีความหมายว่าการพิชิตชัย ไม่ว่าความหมายโดยนัยต่างๆ ของคำศัพท์คำนี้จะเป็นอย่างไร
งานของเราก็คือการทำให้มวลมนุษย์พ่ายแพ้
เพราะในขณะที่มันเป็นจริงที่มวลมนุษย์นั้นเป็นสิ่งเพิ่มเติมต่อการบริหารจัดการของเรา
หากจะพูดให้แม่นยำยิ่งขึ้นก็คือ มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากศัตรูของเรา
มวลมนุษย์คือมารร้ายซึ่งต่อต้านและไม่เชื่อฟังเรา
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากลูกหลานของมารร้ายที่ถูกเราสาปแช่ง
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ซึ่งได้ทรยศเรา
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากมรดกตกทอดของมารผู้ที่ถูกเราผลักไสนานมาแล้ว
ได้เป็นศัตรูที่ไม่สามารถปรองดองกันได้ของเรานับแต่นั้นมา
เพราะท้องฟ้าเหนือมวลมนุษย์ทั้งมวลนั้นขุ่นมัวและมีมืด ปราศจากร่องรอยของความชัดเจนแม้แต่เพียงเล็กน้อย
และโลกมนุษย์ก็ถลำเข้าสู่ความมืดมิด
จนผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้นไม่สามารถเห็นแม้กระทั่งมือของเขาที่ยืดจนสุดต่อหน้าของเขาหรือเห็นดวงอาทิตย์เมื่อเขาผงกหัวขึ้น ถนนได้ฝ่าเท้าของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยโคลนและมีหลุมอยู่ทุกที่ คดเคี้ยวไปมา
ทั้งแผ่นดินเคลื่อนไปด้วยซากศพ มุมมืดทั้งหลายเต็มไปด้วยซากคนตาย
และในมุมที่เยือกเย็นและอยู่ใต้เงาทั้งหลาย ปีศาจหลายฝูงได้เข้าไปอยู่อาศัยแล้ว

และทุกแห่งในโลกของพวกมนุษย์บรรดาปีศาจมาแล้วก็ไปเป็นโจง

ลูกหลานของเหล่าสัตว์เดียรฉานทุกรูปแบบ ซึ่งปกคลุมไปด้วยความโศโครก คึดพันอยู่ในการสู้รบที่ดุเดือด ซึ่งเสียงของมันก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อหัวใจ ในเวลาเช่นนั้น ในโลกเช่นนั้น

“สวรรค์ของโลกมนุษย์” เช่นนั้น คนเราไปที่ไหนเพื่อค้นหาความสุขทั้งหลายของชีวิต?

คนเราสามารถไปที่ไหนได้เพื่อค้นหาบ้านปลายของชีวิตของเขา? มวลมนุษย์

ซึ่งนานมาแล้วได้ถูกเหยียบย่ำภายใต้ฝ่าเท้าของซาตาน ตั้งแต่แรกได้เป็นผู้แสดงที่สวมใส่รูปลักษณ์ของซาตาน—

ยิ่งไปกว่านั้น มวลมนุษย์คือร่างทรงของซาตาน

และทำหน้าที่เป็นหลักฐานซึ่งเป็นพยานให้แก่ซาตานอย่างกึกก้องและชัดเจน เผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนั้น

กลุ่มคนชั้นต่ำเสื่อมโทรมเช่นนั้น เชื้อสายเช่นนั้นของตระกูลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้

สามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร? สง่าราศีของเรามาจากที่ใดเล่า?

คนเราสามารถเริ่มพูดถึงคำพยานของเราได้ที่ใดเล่า?

เพราะศัตรูซึ่งต่อต้านเราหลังจากได้ทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามแล้ว ได้ครอบครองมวลมนุษย์แล้ว—

มวลมนุษย์ซึ่งเราได้สร้างขึ้นนานมาแล้วและซึ่งถูกเติมด้วยสง่าราศีของเราและการใช้ชีวิตของเรา—

และได้ทำให้พวกเขาแปดเปื้อน มันได้กลืนกลายสง่าราศีของเราไป

และทั้งหมดที่มันได้รดใส่มนุษย์ก็คือพิษที่เจือปนอย่างมากมาด้วยความน่าเกลียดของซาตาน

และน้ำผลไม้จากผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว ในปฐมกาล เราได้สร้างมวลมนุษย์ นั่นคือ

เราได้สร้างบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ คืออาดัม เขาได้รับมอบทั้งรูปสัณฐานและรูปลักษณ์ ปรี้มด้วยริ้วแรง

ปรี้มด้วยพลังชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น ได้อยู่ด้วยกันกับสง่าราศีของเรา

นั่นเป็นวันอันรุ่งโรจน์เมื่อเราได้สร้างมนุษย์ หลังจากนั้น เอวาก็ได้ถูกสร้างขึ้นจากร่างกายของอาดัม

และเธอก็เป็นบรรพบุรุษของมนุษย์เช่นกัน

และดังนั้นผู้คนที่เราได้สร้างขึ้นจึงถูกเติมด้วยลมหายใจของเราและปรี้มด้วยสง่าราศีของเรา แต่เดิมนั้น

อาดัมถือกำเนิดมาจากมือของเราและเป็นตัวแทนของฉายาของเรา ด้วยเหตุนี้ ความหมายดั้งเดิมของ “อาดัม”

ก็คือสิ่งมีชีวิตสิ่งหนึ่งที่เราสร้าง ชุ่มฉ่ำไปด้วยพลังชีวิตของเรา ชุ่มฉ่ำไปด้วยสง่าราศีของเรา

มีรูปสัณฐานและภาพลักษณ์ มีวิญญาณและลมหายใจ เขาเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างขึ้นเพียงสิ่งเดียว

ซึ่งมีจิตวิญญาณ ที่มีความสามารถในการเป็นตัวแทนเรา ในการแบกรับฉายาของเรา และได้รับลมหายใจของเรา

ในปฐมกาล เอวาเป็นมนุษย์คนที่สองที่ได้รับมอบลมหายใจผู้ซึ่งเราได้กำหนดการสร้างไว้

ดังนั้นความหมายดั้งเดิมของ “เอวา” ก็คือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างผู้ที่จะดำเนินสง่าราศีของเราต่อไป

ถูกเติมด้วยพลังชีวิตของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือได้รับมอบสง่าราศีของเรา เอวามาจากอาดัม

ดังนั้นเธอจึงมีฉายาของเราด้วยเช่นกัน เพราะเธอเป็นมนุษย์คนที่สองที่ถูกสร้างขึ้นในฉายาของเรา

ความหมายดั้งเดิมของ “เอวา” ก็คือมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ มีจิตวิญญาณ เนื้อหนัง และกระดูก คำพยานที่สองของเรา
รวมทั้งฉายาที่สองของเราท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเขาคือบรรพบุรุษของมวลมนุษย์
เป็นสมบัติอันบริสุทธิ์และล้ำค่าของมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตที่ได้รับมอบจิตวิญญาณตั้งแต่แรก อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี
มารร้ายได้เหยียบย่ำและได้จับลูกหลานของบรรพบุรุษของมวลมนุษย์เป็นเชลย
ผลักโลกมนุษย์จมดิ่งสู่ความมืดมิด

บรรดาหลานชายและหลานสาวเหล่านี้สามารถรับพระเจ้าซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขา
ได้เคียดแค้นในใจพระองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงสร้างพวกเขาได้อย่างไร?

บรรดาหลานชายและหลานสาวที่น่าสงสารเหล่านี้ได้ “มอบ” สง่าราศี ญาชา และคำพยานซึ่งเราได้มอบแก่อาดัมและเอวา

รวมทั้งชีวิตซึ่งเราได้มอบแก่มวลมนุษยและซึ่งพวกเขาพึงพาเพื่อที่จะดำรงอยู่ ให้กับการร่ำอย่างมีน้ำใจ และพวกเขาไม่ใส่ใจในการปรากฏของมารร้ายอย่างที่สุด และมอบสง่าราศีของเราทั้งหมดให้กับมัน

นี่ไม่ใช่แหล่งที่มาที่แท้จริงของชื่อ “คนชั้นต่ำ” หรือหรือไม่? มวลมนุษย์เช่นนั้น บรรดาปิศาจชั่วร้ายเช่นนั้น
บรรดาซากศพเดินได้เช่นนั้น บรรดาร่างจำแลงของชาติพันธุ์เช่นนั้น

เหล่าศัตรูเช่นนั้นของเราจะสามารถครอบครองสง่าราศีของเราได้อย่างไร?

เราจะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีของเรา กลับเข้าครอบครองคำพยานของเราซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์ และทุกอย่างที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของเราและซึ่งเราได้มอบให้มวลมนุษยนานมาแล้ว—

เราจะพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ อย่างไรก็ดี

เจ้าควรรู้ว่าพวกมนุษย์ที่เราได้สร้างนั้นเป็นพวกคนบริสุทธิ์ซึ่งได้รับฉายาของเราและส่งเราศิของเรามา

พวกเขาไม่ได้เป็นของชาตาน และพวกเขาไม่ได้ตกอยู่ภายใต้การเหยียบย่ำของมัน

แต่เป็นเพียงการลำแดงอย่างหนึ่งของเรา ซึ่งปราศจากร่องรอยของพิษของชาตानแม้แต่เพียงเล็กน้อย และดังนั้น

เราแจ้งต่อมนุษยชาติว่าเราต้องการเพียงสิ่งซึ่งถูกสร้างด้วยมือของเรา
บรรดาคนบริสุทธิ์ที่เรารักและซึ่งไม่ได้เป็นของแก่นแท้อื่นใด ยิ่งไปกว่านั้น
เราจะมีคามพอใจในตัวพวกเขาและพิจารณาพวกเขาว่าเป็นสง่าราศีของเรา อย่างไรก็ดี
สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่มวลมนุษย์ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว ซึ่งเป็นของซาตานในวันนี้
และซึ่งไม่ใช่สรรพสิ่งทรงสร้างดั้งเดิมของเราอีกต่อไป
เพราะเราเจตนาที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีของเราซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์
เราจะพิชิตบรรดาผู้รอดชีวิตท่ามกลางมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์
เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงสง่าราศีของเราในการทำให้ซาตานพ่ายแพ้
เราถือว่าคำพยานของเราเท่านั้นเป็นการตกผลึกของตัวเราเอง เป็นวัตถุแห่งความชื่นชมยินดีของเรา
นี่คือเจตจำนงของเรา

คัดตอนมาจาก “การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 349

ต้องใช้เวลาหลายหมื่นปีของประวัติศาสตร์เพื่อให้มวลมนุษย์ไปถึงที่ที่ดำรงอยู่ในวันนี้
กระนั้นมวลมนุษย์ที่เราได้สร้างขึ้นในปฐมกาลก็ได้จดจำความเลื่อมโทรมมานานตั้งแต่นั้น
สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่ใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ที่เราอยากได้อีกต่อไป และด้วยเหตุนี้ ในสายตาของเรา
ผู้คนไม่คู่ควรกับชื่อของมนุษยชาติอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับเป็นคนชั้นต่ำของมนุษยชาติซึ่งชาตานได้จับเป็นเชลย
เป็นซากศพเดินได้ที่น่าเบื่อซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชาตาน และเป็นสิ่งที่ชาตานสวมใส่ให้กับตัวมัน
ผู้คนไม่มีความไว้วางใจในการดำรงอยู่ของเราอีกต่อไป อีกทั้งพวกเขาไม่ต้อนรับการมาของเรา
มวลมนุษย์เพียงแค่ออบสนองต่อคำร้องขอต่างๆ ของเราอย่างไม่เต็มใจ
ยอมตามคำขอเหล่านั้นอย่างเป็นการชั่วคราว และไม่แบ่งปันความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าต่างๆ
ของชีวิตกับเราอย่างจริงใจ เนื่องจากผู้คนเห็นว่าเรานั้นไม่อาจจะหยั่งรู้ได้
พวกเขาจึงมอบรอยยิ้มที่ไม่เต็มใจให้เรา ทำทิวของพวกเขาก็เป็นแบบที่พยายามเริ่มมีสัมพันธภาพกับผู้มีอำนาจ
เพราะผู้คนไม่มีความรู้เรื่องงานของเรา และยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจตจำนงของเรา ณ ปัจจุบัน เราจะสื่อสารกับพวกเขา
กล่าวคือ เมื่อวันนั้นมาถึง ความทุกข์ของใครก็ตามที่มันสกรเราจะแบกรับง่ายกว่าของพวกเขา อันที่จริงแล้ว
ระดับของความเชื่อในเราของเจ้าไม่เกินระดับของความเชื่อของโยบ—
แม้แต่ความเชื่อของพวกฟาริสีชาวียังเหนือกว่าความเชื่อของพวกเจ้า—และดังนั้น หากวันแห่งไฟลงมา
ความทุกข์ของพวกเจ้าจะรุนแรงกว่าความทุกข์ของพวกฟาริสีเมื่อถูกพระเยซูทรงว่ากล่าว
รุนแรงกว่าความทุกข์ของผู้นำ 250 คนที่ได้ต่อต้าน โมเสส
และรุนแรงกว่าความทุกข์ของโสโดมภายใต้เปลวไฟที่แผดเผาของการทำลายล้างของมัน เมื่อโมเสสทูปก้อนหิน
และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ผุดออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อดาวิดได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อโยบสูญเสียบุตรสุดตัวของเขาซึ่งเติมภูเขาทั้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย
และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
การที่เขาสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
เช่นกัน เมื่อโยห์นได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก

สาเหตุที่ทำให้ชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิวรรณ์ของเรา
และได้มารู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์
ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน

ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเกรี้ยวกราดของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น
และได้รับการช่วยให้อุด—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือ?

พวกที่เชื่อในเราแต่ที่ยังไม่ได้ทนทุกข์กับความยากลำบาก

พวกเขาไม่ได้ถูกปฏิเสธจากโลกด้วยเช่นกันหรือ? พวกที่ใช้ชีวิตนอกอาณาเขตของเรา

หลบหนีความทุกข์แห่งการทดสอบ พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่กำลังล่องลอยผ่านโลกหรือ?

พวกเขาเป็นเหมือนกับใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่ปลิวสะบัดตรงนั้นตรงนี้ โดยไม่มีที่ให้หยุดพัก
และยังไม่ต้องพูดถึงถ้อยคำปลอบประโลมของเรา

แม้ว่าการติสสอนและกระบวนการถลุงของเราจะไม่ติดตามพวกเขาไป

พวกเขาไม่ใช่บรรดาขอทานที่เร่ร่อนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง

เตร็ดเตร่บนท้องถนนนอกราชอาณาจักรแห่งสวรรค์หรือ? โลกคือที่หยุดพักของเจ้าจริงๆ หรือ?

โดยการหลีกเลี่ยงการติสสอนของเรา เจ้าสามารถบรรลุอย่างมากที่สุด ซึ่งแสดงความปลานปลื้มจากโลกได้จริงๆ

หรือ? เจ้าสามารถใช้ความชื่นชมยินดีชั่วขณะเดียวของเจ้าเพื่อปกปิดความว่างเปล่าในหัวใจของเจ้า

ความว่างเปล่าซึ่งไม่สามารถปกปิดได้ ได้จริงๆ หรือ?

เจ้าอาจมีความสามารถหลอกทุกคนในครอบครัวของเจ้าได้ แต่เจ้าไม่มีวันสามารถหลอกเราได้

เพราะความเชื่อของเจ้านั้นมีน้อยเกินไป จนถึงทุกวันนี้ เจ้าก็ยังคงไร้พลังอำนาจที่จะค้นพบความปิติยินดีใดๆ

ที่ชีวิตมีให้ เราเร่งเร้าเจ้า กล่าวคือ

การใช้ครึ่งชีวิตของเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเห็นแก่เราดีกว่าการใช้ทั้งชีวิตของเจ้าในเรื่องธรรมดาสามัญและงานที่ทำไป
หยุ่งและไม่มีประโยชน์สำหรับเนื้อหนัง สู้ทนความทุกข์ทั้งมวลที่มนุษย์คนหนึ่งแทบจะไม่สามารถทนได้

การวางแผนความล้ำค่าของตัวเองมากมายยิ่งนักและหลบหนีจากการติสสอนของเราเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใด

เล่า? การซ่อนตัวตัวเองจากการติสสอนชั่วขณะของเราเพียงเพื่อเก็บเกี่ยวความน่าตะลึงตะลึงใจชั่ววันจันทร์

การติสสอนชั่ววันจันทร์ เป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใดเล่า? โดยข้อเท็จจริงแล้ว เราไม่บังคับผู้ใดต่อเจตจำนงของเรา

หากใครบางคนเต็มใจที่จะสนับสนุนต่อแผนการของเราทั้งหมดอย่างแท้จริง

เราก็จะไม่ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างอ่อนค้อย แต่เราพึงประสงค์ให้ผู้คนทั้งหมดเชื่อในเรา ดังเช่นที่โยบได้เชื่อในเรา

พระยาห์เวห์ หากความเชื่อของพวกเขาเกินกว่าความเชื่อของโรมัส

เช่นนั้นแล้วความเชื่อของพวกเขาจะบรรลุค่าชมเชยจากเรา

ในความจงรักภักดีของพวกเขาเจ้านั้นเจ้าจะพบความสุขอันล้ำพันของเรา และเจ้าจะพบสง่าราศีของเราในวันต่างๆ

ของพวกเจ้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่เชื่อในโลกและเชื่อในมาร ได้ทำให้หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
ดังเช่นมวลชนแห่งเมืองโสโดม

โดยมีเมล็ดทรายที่ลมพัดพาในดวงตาของพวกเขาและเครื่องบูชาจากมารในปากของพวกเขา

ผู้ซึ่งจิตใจที่ยุ่งเหยิงมานานมาแล้วได้ถูกครอบครองโดยมารร้ายซึ่งได้ช่วงชิงโลกไปแล้ว ความคิดต่างๆ
ของพวกเขาเกือบจะตกเป็นเชลยของมารแห่งยุคโบราณทั้งหมดทั้งสิ้น และดังนั้น

ความเชื่อของมวลมนุษย์จึงได้ล่อยไปกับสายลม และพวกเขาไร้ความสามารถแม้แต่ที่จะสังเกตเห็นงานของเรา

ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำได้คือพยายามอย่างเสาะแสวงที่จะปฏิบัติต่องานของเราอย่างพอเป็นพิธี

หรือวิเคราะห์งานของเราอย่างลวกๆ เพราะพวกเขาได้ถูกครอบครองโดยพิษของซาตานมานานมาแล้ว

คัดตอนมาจาก “การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 350

เราจะพิชิตมวลมนุษย์เพราะผู้คนถูกเราสร้าง และยิ่งไปกว่านั้น

ได้ชื่นชมวัตถุอันอุดมสมบูรณ์ทั้งหมดที่เป็นสรรพสิ่งทรงสร้างของเรา แต่ผู้คนยังได้ปฏิเสธเราเช่นกัน

เราหายไปจากหัวใจของพวกเขา และพวกเขามองเราว่าเป็นภาระบนการดำรงอยู่ของพวกเขา จนถึงจุดที่

เมื่อได้เห็นเราอย่างแท้จริงแล้ว พวกเขายังคงปฏิเสธเรา

และเส้นสมองของพวกเขาในการคิดหาทางที่เป็นไปได้ทุกทางที่จะทำให้เราพ่ายแพ้

ผู้คนไม่ยอมให้เราปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างจริงจังหรือทำการเรียกร้องที่เข้มงวดกับพวกเขา

อีกทั้งพวกเขาไม่อนุญาตให้เราพิพากษาหรือตีสอนความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

แทนที่จะพบว่าเรื่องนี้น่าสนใจ พวกเขากลับพบว่ามันน่ารำคาญ

และดังนั้นงานของเราก็คือการรับมวลมนุษย์ซึ่งกิน ดื่ม และสนุกสนานมากกับเรา แต่ไม่รู้จักรเรา

และทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ เราจะปลดอาวุธมนุษยชาติ และจากนั้น เราจะกลับไปยังสถานที่พักอาศัยของเรา

โดยนำเหล่าทูตสวรรค์ของเรา โดยนำสง่าราศีของเราไปด้วย เพราะการกระทำต่างๆ

ของผู้คนได้ทำให้หัวใจเราแตกสลายและทำให้งานของเราแตกเป็นชิ้นๆ มานานแล้ว

เราจึงเจตนาที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีซึ่งมารร้ายได้นำเอาไปก่อนที่เราจะเดินจากไปอย่างมีความสุข

ยอมให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตของพวกเขาต่อไป “ดำเนินชีวิตและทำงานด้วยความสงบสุขและความพอใจ” ต่อไป

“ดำเนินการเพาะปลูกบนไร่นาของพวกเขาเอง” ต่อไป และเราจะไม่แทรกแซงชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป

แต่บัดนี้เราตั้งใจอย่างเต็มที่ที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีจากมือของมารร้าย

นำสง่าราศีทั้งหมดทั้งมวลซึ่งเราได้ก่อกำขึ้นในตัวมนุษย์ ณ เวลาที่สร้างโลกกลับคืนมา

เราจะไม่มียันมอบสง่าราศีของเราให้แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์บนแผ่นดินโลกอีกเลย

เพราะผู้คนไม่ได้เพียงแค่มึนเหลวในการสงวนรักษาสง่าราศีของเราเท่านั้น

แต่พวกเขายังได้แลกเปลี่ยนให้เป็นรูปลักษณ์ของชาตานอีกด้วย ผู้คนไม่หวงแหนความล้ำค่าของการมาของเรา

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้นิยมนวันแห่งสง่าราศีของเรา พวกเขาไม่ยินดีที่จะได้รับการตีสอนของเรา

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเต็มใจคืนสง่าราศีของเรามาให้เรา อีกทั้งพวกเขาไม่เต็มใจที่จะละทิ้งพิษของมารร้าย

มนุษยชาติยังคงหลอกลวงเราด้วยวิธีเดิมๆ ต่อไป

ผู้คนยังคงมีรอยยิ้มที่สดใสและใบหน้าอันมีความสุขด้วยวิธีเดิมๆ

พวกเขาไม่ตระหนักถึงคุณลักษณะของความมืดมัวซึ่งจะเคลื่อนลงมาจากมวลมนุษย์หลังจากที่สง่าราศีของเราจากพวกเขาไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาไม่ตระหนักถึงว่าเมื่อวันของเรามาที่มวลมนุษย์ทั้งปวง

มันจะยิ่งยากกับพวกเขามากกว่ากับผู้คนในยุคของโนอาห์

เพราะพวกเขาไม่รู้ว่อิสราเอลได้กลายเป็นมิดนเพียงใดเมื่อสง่าราศีของเราได้จากไป

เพราะมนุษย์ล้มเมื่อถึงยามรุ่งอรุณว่าการผ่านคำคืนที่มีคสนิทไปให้ได้นั้นยากเย็นเพียงใด
เมื่อดวงอาทิตย์กลับไปซ่อนตัวอีกครั้งและความมืดลงมาสู่มนุษย์
เขาจะคร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเขาในความมืดอีกครั้ง
พวกเขาล้มไปแล้วหรือว่ามันลำบากยากเย็นเพียงใดที่ชาวอิสราเอลได้สู้ทนวันแห่งความทุกข์เหล่านั้น
เมื่อสง่าราศีของเราได้ไปจากประเทศอิสราเอล? บัดนี้เป็นเวลาที่พวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของเรา
และยังเป็นเวลาที่พวกเขาจะได้แบ่งปันวันแห่งสง่าราศีของเราร่วมกันอีกด้วย
มนุษย์จะคร่ำครวญท่ามกลางความมืดเมื่อสง่าราศีของเราไปจากแผ่นดินที่โสมม
บัดนี้เป็นวันแห่งสง่าราศีเมื่อเราทำงานของเรา และเป็นวันที่เราละเว้นมวลมนุษย์จากความทุกข์
เพราะเราจะไม่แบ่งปันช่วงเวลาของความทรมานและความทุกข์ลำบากร่วมกับพวกเขา
เราต้องประสงค์เพียงพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์
และทำให้มารร้ายของมนุษยชาติพ่ายแพ้อย่างครบบริบูรณ์เท่านั้น

คัดตอนมาจาก “การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 351

เราได้แสวงหาผู้คนมากมายบนโลกนี้เพื่อให้มาเป็นผู้ติดตามของเรา ในหมู่ผู้ติดตามทั้งหมดเหล่านี้ มีผู้ที่ทำหน้าที่เป็นนักบวช ผู้ที่เป็นผู้นำ ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า ผู้ที่เป็นประชากรของพระเจ้า และผู้ที่ทำงานปรนนิบัติ เราแบ่งพวกเขาออกเป็นพื้นฐานของความจงรักภักดีที่พวกเขาแสดงต่อเรา เมื่อทั้งหมดถูกจำแนกออกตามประเภทแล้ว นั่นก็คือ เมื่อลักษณะของบุคคลแต่ละประเภทมีความชัดเจนขึ้น เราจะกำหนดลำดับให้พวกเขาแต่ละคนในหมวดหมู่ที่ชอบธรรมของพวกเขา และจัดแต่ละประเภทให้อยู่ในที่ทางที่เหมาะสมสำหรับพวกเขา เพื่อให้สัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายการช่วยมนุษย์ให้รอดของเรา เราเรียกผู้ที่เราปรารถนาช่วยให้มาที่บ้านของเราเป็นหมู่เหล่า และจากนั้นทำให้พวกเขาทุกคนยอมรับงานแห่งยุคสุดท้ายของเรา ในเวลาเดียวกัน เราจำแนกพวกเขาตามประเภท จากนั้นจึงให้บำเหน็จรางวัลหรือลงโทษพวกเขาแต่ละคนบนพื้นฐานการกระทำของพวกเขา เช่นนั้นคือขั้นตอนที่ประกอบกันเป็นงานของเรา

วันนี้ เราอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และเราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนได้รับประสบการณ์ในงานของเรา และระงับไว้ในถ้อยคำของเรา และควบคู่ไปกับสิ่งนี้ เราได้มอบความจริงทั้งหมดให้แก่ผู้ติดตามแต่ละคนของเรา ว่าพวกเขาอาจได้รับชีวิตจากเรา และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะได้มาซึ่งเส้นทางที่พวกเขาสามารถก้าวเดินไป เพราะเราคือพระเจ้า ผู้มอบชีวิต ในระหว่างช่วงเวลาหลายปีในการทำงานของเรา ผู้คนได้รับสิ่งต่างๆ มากมาย และละทิ้งสิ่งต่างๆ ไปมากมาย กระนั้นเรายังคงกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง เพราะผู้คนเพียงรับรู้ว่าเป็นพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยกับความจริงที่เรากล่าว และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ได้ปฏิบัติตามความจริงที่เราขอจากพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่าผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของความจริง ผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของชีวิต ผู้คนรับรู้เพียงพระนามของพระเจ้า แต่ไม่ใช่เนื้อแท้ของพระองค์ เราดูหมิ่นพวกเขาตรงความกระตือรือร้นของพวกเขา ตรงที่พวกเขาใช้เพียงคำที่ฟังดูดีเพื่อหลอกลวงเรา ไม่มีพวกเขาคนใดที่นมัสการเราอย่างแท้จริง คำพูดของพวกเขาประกอบไปด้วยการทดลองของอสรพิษ นอกจากนี้ คำพูดของพวกเขาอ้างถึงตนเองเป็นที่สุด ช่างเป็นคำประกาศจากอัครทูตสวรรค์โดยแท้ ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ความประพฤติดุชของพวกเขายังรุ่งเรืองและนิกลาจนถึงขั้นเสื่อมเสีย ความอยากได้อีกมีเกินขอบเขตและเจตนาอันละโมภของพวกเขาช่างเป็นสิ่งที่แสดงหนัก

พวกเจ้าทั้งหมดได้กลายเป็นตัวมอดในบ้านของเรา วัตถุที่จะถูกละทิ้งด้วยความเกลียด
ด้วยความที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดรักความจริง แต่เจ้ากลับอยากได้รับพร อยากขึ้นสู่สวรรค์
อยากมองเห็นนิมิตอันงดงามของพระคริสต์ที่กำลังทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์บนแผ่นดินโลก
แต่พวกเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า คนเช่นพวกเจ้า
คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถลำลึกและไม่รู้เอาเสียเลยว่าพระเจ้าคืออะไร
คู่ควรแก่การติดตามพระเจ้าได้อย่างไร? เจ้าจะขึ้นสู่สวรรค์ได้อย่างไร?
เจ้าคู่ควรแก่การได้มองเห็นทัศนียภาพที่งดงามเช่นนั้น—
ทัศนียภาพที่มีความงดงามตระการตาไม่เคยมีให้เห็นเป็นแบบอย่างมาก่อนได้อย่างไร?
ปากของเจ้าเต็มไปด้วยคำพูดแห่งการหลอกลวงและความสกปรกโสมม
คำพูดแห่งการทรยศหักหลังและความโอหัง เจ้าไม่เคยกล่าวคำพูดแห่งความจริงใจกับเรา ไม่มีคำพูดที่บริสุทธิ์
ไม่มีคำพูดแห่งความนบนอบต่อเราตามประสบการณ์ที่ได้รับจากวณะของเรา ในท้ายที่สุดแล้ว
ความเชื่อของพวกเจ้าน้ำตาเป็นอย่างไร?
ในหัวใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดนอกจากความอยากได้ อยากมี และเงินตรา
และในความคิดจิตใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากวัตถุสิ่งของ ทุกวัน
เจ้าคำนวณว่าจะทำอะไรจึงจะได้รับบางสิ่งบางอย่างจากเรา ทุกวัน
เจ้านับว่าเจ้าได้รับความมั่งคั่งและวัตถุสิ่งของจากเรามากเพียงใด ทุกวัน
เจ้าเฝ้ารอให้มีพระพรที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลาตราบเท่าที่พวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าอาจได้ชื่นชมในสิ่งที่พวกเจ้าอาจจะชื่นชมได้ในปริมาณที่มากกว่าและด้วยมาตรฐานที่สูงกว่า
สิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเจ้าทุกชั่วขณะของเวลานั้น ไม่ใช่เรา อีกทั้งไม่ใช่ความจริงที่มาจากเรา
แต่เป็นสามิหรือภรรยาของพวกเจ้า บุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แทน
เจ้าขบคิดจะทำอย่างไรพวกเจ้าจะสามารถได้รับในปริมาณที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลา
และได้รับความชื่นชมยินดีที่สูงส่งยิ่งขึ้นตลอดเวลา
แต่ต่อให้พวกเจ้าเต็มท้องของพวกเจ้าจนเต็มถึงขั้นระเบิดออกมา เจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพหรือ?
ต่อให้ภายนอกเจ้าประดับประดาตัวพวกเจ้าเองด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงามปานนั้น
พวกเจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพเดินได้ที่ไร้ชีวิตหรือ? พวกเจ้าหักโหมงานหนักเพื่อปากท้องของพวกเจ้า
จนกระทั่งเส้นผมของเจ้าถูกแฉกเป็นริ้วด้วยสีเทา
แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่พลีอุทิศเส้นผมแม้เพียงหนึ่งเส้นเพื่องานของเรา พวกเจ้าก็ยุ่งวุ่นวายอยู่เสมอ
สร้างภาระแก่ร่างกายเจ้าและบีบเค้นสมองของเจ้าให้ขบคิดเกินกำลัง เพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าเอง
และเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า

แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่แสดงความกังวลหรือเป็นห่วงเจตจำนงของเรา
แล้วพวกเจ้ายังคงหวังว่าจะได้รับสิ่งใดจากเราอีกหรือ?

เราไม่เคยรีบเร่งเมื่อเราทำงาน ไม่ว่าผู้คนจะติดตามเราอย่างไร เราทำงานของเราไปตามแต่ละขั้นตอน
ไปตามแผนการของเรา ดังนั้น แม้ว่าพวกเจ้าทุกคนจะกบฏต่อเรา เราก็ยังคงทำงานต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง
และเรายังคงกล่าววณะที่เราต้องกล่าวต่อไป เราเรียกผู้คนที่เราลิดใจไว้ล่วงหน้าให้มาที่บ้านของเรา
เพื่อพวกเขาอาจพอจะอดทนรับฟังวณะของเราได้ ผู้คนเหล่านั้นทุกคนที่บนอบต่อวณะของเรา
คนที่โหยหาวณะของเรา เรานำมาต่อหน้าบัลลังก์ของเรา ทุกคนที่หันหลังให้กับวณะของเรา คนที่ไม่เชื่อฟังเรา
และเยาะเย้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย เราโยนไปไว้ด้านหนึ่งเพื่อรอรับการลงโทษขั้นสุดท้ายของพวกเขา
ผู้คนทั้งผองล้วนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทรามภายใต้ฝ่ามือมาร
ดังนั้นจึงมีคนไม่มากนักจากจำนวนผู้คนเหล่านั้นที่ติดตามเราซึ่งถวิลหาความจริง ซึ่งกล่าวได้ว่า
คนส่วนใหญ่ไม่ได้นมัสการเราอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้นมัสการเราด้วยความจริง
แต่พยายามได้รับความไว้วางใจจากเราผ่านความเสื่อมทรามและการกบฏ ด้วยวิถีทางที่หลอกลวง
นี่คือเหตุผลที่ทำให้เรากล่าวว่า: ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงนิดเดียว
บรรดาผู้ถูกเรียกได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลาย และทั้งหมดใช้ชีวิตในยุคเดียวกัน—
แต่พวกผู้ที่ถูกเลือกคือหนึ่งในหมู่พวกนั้น พวกเขาเป็นผู้ที่เชื่อและรับรู้ความจริง และเป็นผู้ที่ปฏิบัติความจริง
ผู้คนเหล่านี้เป็นเพียงส่วนเล็กมากจากทั้งหมดทั้งหมด และจากท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เอง
ที่เราจะได้รับเกียรติมากกว่า เมื่อประเมินจากวณะเหล่านี้
พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกหรือไม่? บทอาณัติของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงนิดเดียว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 352

ดังที่เรากล่าวแล้ว บรรดาผู้ที่ติดตามเรามีมากมาย แต่ผู้ที่รักเราอย่างแท้จริงมีเพียงคนเดียว บางทีบางคนอาจกล่าวว่า “เราจะจ่ายราคาแพงขนาดนั้นหรือหากเราไม่ได้รับพระองค์?” เรามีเหตุผลมากมายเป็นแน่ และความรักของเจ้ายิ่งใหญ่มากเป็นแน่ แต่แก่นแท้ของความรักที่เจ้ามีให้เราคืออะไร? “ความรัก” ก็เป็นดังชื่อของมันซึ่งอ้างอิงถึงอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งซึ่งบริสุทธิ์และปราศจากมลทิน ที่เจ้าใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรัก เพื่อรู้สึก และเพื่อใคร่ครอง ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง และไม่มีระยะห่าง ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีความเจ้าเล่ห์ ในความรักไม่มีการค้าขาย และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ หากเจ้ารัก เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่หลอกลวง พร่ำบ่น ทฤษฎี ก่อกบฏ เรียกร้องหรือแสวงหาที่จะได้รับบางสิ่งหรือได้รับในบางปริมาณที่เจาะจง หากเจ้ารัก เจ้าก็จะมอบอุทิศตัวของเจ้าอย่างยินดี จะทนทุกข์ความยากลำบากอย่างยินดี เจ้าจะไปกันได้กับเรา เจ้าจะละทิ้งทุกอย่างที่เจ้ามีเพื่อเรา เจ้าจะยอมละทิ้งครอบครัวของเจ้า อนาคตของเจ้า วัยเยาว์ของเจ้า และการสมรสของเจ้า หากไม่แล้ว ความรักของเจ้าจะไม่ใช่ความรักเลย แต่เป็นการหลอกลวงและการทฤษฎี! ความรักของเจ้าเป็นแบบใด? มันคือรักแท้? หรือเทียมเท็จ? เจ้าได้ละทิ้งมากเพียงใด? เจ้าได้มอบถวายให้มากเพียงใด? เราได้รับความรักจากเจ้ามากเพียงใด? เจ้ารู้หรือไม่? หัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชั่วร้าย การทฤษฎี และความหลอกลวง—ดังนั้นแล้ว ความรักของพวกเจ้ามากเท่าใดที่ไม่บริสุทธิ์? พวกเจ้าคิดว่าเจ้าได้ยอมละทิ้งเพื่อเรามากพอแล้ว พวกเจ้าคิดว่าความรักที่พวกเจ้ามีต่อเรานั้นมากพอแล้ว แต่ถ้าเช่นนั้น เหตุใดคำพูดและการกระทำของพวกเจ้าจึงเป็นกบฏและหลอกลวงอยู่เสมอ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่รับรู้ถึงวณะของเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่กระนั้น พอถึงเวลา เจ้าก็กำจัดเราให้พ้นทาง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่เชื่อใจเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่สามารถยอมรับการดำรงอยู่ของเราได้ สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติต่อเราอย่างเหมาะสมกับผู้ที่เราเป็น และเจ้าทำให้สิ่งต่างๆ ยากสำหรับเราในทุกครั้งที่เราพยายามทำบางสิ่ง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าพยายามหลอกและไปปิดเราในทุกเรื่อง สิ่งนี้ถือว่าเป็นความรักหรือไม่? พวกเจ้ารับใช้เรา แต่เจ้าไม่ได้เกรงกลัวเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าต่อต้านเราในทุกด้านและทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งหมดนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าได้มอบอุทิศมามาก นั่นคือความจริง แต่พวกเจ้าก็ยังไม่เคยปฏิบัติในสิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า สิ่งนี้สามารถถือเป็นความรักได้หรือไม่?

จากการคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแสดงให้เห็นว่าภายในพวกเจ้าไม่มีเค้าของความรักต่อเราเลยแม้แต่น้อย
หลังจากช่วงเวลาการทำงานหลายปีของเราและวณะมากมายที่เราได้จัดหาให้ พวกเจ้าได้รับไปจริงๆ
มากเท่าใด? สิ่งนี้ไม่ควรค่าแก่การมองย้อนกลับไปพิจารณาอย่างถี่ถ้วนหรือ? เราขอตัดเตือนพวกเจ้า:
ผู้ที่เราเรียกไม่ใช่ผู้ที่ไม่เคยถูกทำให้เสื่อมทราม ตรงกันข้าม ผู้ที่เราเลือกคือผู้ที่รักเราอย่างแท้จริง ดังนั้น
พวกเจ้าต้องระมัดระวังคำพูดและความประพฤติของพวกเจ้า
และตรวจดูเจตนาและความคิดของพวกเจ้าเพื่อให้สิ่งเหล่านี้ไม่ข้ามเส้นนั้น เมื่อถึงเวลาแห่งยุคสุดท้าย
จงใช้ความพยายามสูงสุดที่เรามีมอบถวายความรักของพวกเจ้าต่อหน้าเรา
มิฉะนั้นความพิโรธของเราจะไม่มีวันไปจากพวกเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงคนเดียว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 353

แต่ละวัน ความประพฤติกตและความคิดทั้งหลายของแต่ละบุคคลถูกมองดูโดยพระเนตรขององค์หนึ่งเดียว

และในเวลาเดียวกันก็อยู่ในการเตรียมเพื่อพวกเขาเองในวันพรุ่งนี้

นี่คือเส้นทางที่ทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะต้องก้าวเดิน นี่คือเส้นทางที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าเพื่อทุกคน

และไม่มีใครสามารถหลบหนีมันหรือได้รับการยกเว้น วณะที่เราได้พูดไปนั้นมากมายเกินคณานับ

และยิ่งไปกว่านั้น งานที่เราได้ทำก็ไม่มีมาตรวัด ทุกๆ

วันเราเฝ้าดูขณะที่แต่ละบุคคลดำเนินทุกสิ่งทีพวกเขาจะต้องทำไปตามธรรมชาติจนเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับธรรมชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขาและสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติของพวกเขา โดยที่ไม่รู้ตัว

หลายคนได้ตัดสินใจแน่วแนไปเรียบร้อยแล้วใน “ร่องครรลองที่ถูกต้อง”

ซึ่งเราได้ปูไว้เพื่อให้เข้าใจผู้คนต่างประเภทกันได้ง่ายขึ้น

เราได้วางผู้คนต่างประเภทกันเหล่านี้ไว้ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันนานแล้ว

และในแต่ละสถานที่เฉพาะของพวกเขา แต่ละคนได้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขา

ไม่มีใครที่จะผูกมัดพวกเขา ไม่มีใครที่จะปล่อยพวกเขา

พวกเขาเป็นอิสระโดยครบถ้วนบริบูรณ์และสิ่งทีพวกเขาแสดงออกนั้นมาตามธรรมชาติ

สิ่งเดียวทีควบคุมพวกเขาไว้คือ วณะของเรา ด้วยเหตุนี้บางคนจึงจำต้องฝืนอ่านวณะของเราอย่างเสียไม่ได้

ไม่เคยนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติ ทำเช่นนั้นเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงความตายเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน คนอื่นๆ

ก็พบว่าเป็นการลำบากยากเย็นทีจะสู้ทนผ่านวันเวลาไปโดยทีไม่มีวณะของเราคอยนำและจัดหาให้พวกเขา

และดังนั้นพวกเขาจึงยึดถือในวณะของเราตลอดเวลาเป็นธรรมดา เมื่อเวลาผ่านไป

พวกเขาค้นพบความลับของชีวิตมนุษย์ บั้นปลายของมวลมนุษย์ และค่าของการเป็นมนุษย์

มวลมนุษย์ก็เป็นแค่อย่างนี้เองต่อหน้าวณะของเรา

และเราก็แค่ยอมให้เรื่องราวทั้งหลายดำเนินไปตามครรลองของพวกเขา

เราไม่ทำงานอันใดทีบังคับให้ผู้คนทำวณะของเราให้เป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของพวกเขา

ดังนั้นพวกทีไม่เคยมีมโนธรรมและพวกทีการดำรงอยู่ของเขาไม่เคยมีคุณค่าอันใดจึงกล้าปิดทึงวณะของเราและ

ทำตามทีพวกเขาปรารถนาหลังจากทีเฝ้าสังเกตการณ์อย่างนิ่งเฉยว่าสิ่งทั้งหลายดำเนินไปอย่างไร

พวกเขาเริ่มทีจะเบื่อหน่ายต่อความจริงและทุกสิ่งทุกอย่างทีมาจากเรา ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขายังเบื่อหน่ายต่อการอยู่ในบ้านของเรา เพื่อบั้นปลายของพวกเขา และเพื่อหลบหนีการลงโทษ

ผู้คนเหล่านี้จึงอาศัยอยู่ภายในบ้านของเราชั่วเวลาหนึ่ง ต่อให้พวกเขาจะกำลังให้การปรนนิบัติอยู่ก็ตาม

อย่างไรก็ดี เจตนาทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยเปลี่ยน

นี่ยิ่งเพิ่มความอยากได้ในพระพรของพวกเขา

นี่ยิ่งเพิ่มความอยากได้ในพระพรของพวกเขา

และเพิ่มความอยากของพวกเขาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรครั้งเดียวและคงอยู่ตลอดกาลหลังจากนั้นเป็นต้นไป—
ถึงขั้นอยากที่จะเข้าสู่สวรรค์อันเป็นนิรันดร์เสียด้วยซ้ำ ยิ่งพวกเขาโหยหาวันของเราให้มาถึงเร็วขึ้นเพียงใด
พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าการจริงได้กลายเป็นอุปสรรคกีดกัน เครื่องสะดุดในหนทางของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น
พวกเขาแทบจะรอไม่ไหวที่จะก้าวเท้าเข้าไปในราชอาณาจักรเพื่อชื่นชมพระพรของราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ตลอดกาล—ทั้งหมดนี้ไม่มีความจำเป็นต้องไล่ตามเสาะหาความจริงหรือยอมรับการพิพากษาและการติสอน
และเหนือสิ่งอื่นใด ไม่มีความจำเป็นต้องหมอบคลานภายในบ้านของเราและทำตามที่เราบัญญัติ
ผู้คนเหล่านี้เข้าสู่บ้านของเราไม่ใช่เพื่อสนองความอยากของพวกเขาที่จะแสวงหาความจริง
และไม่ใช่เพื่อร่วมมือกับการบริหารจัดการของเรา

จุดมุ่งหมายของพวกเขาก็คือแค่ได้อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ไม่ได้ถูกทำลายในยุคที่กำลังจะมาถึง
ดังนั้นหัวใจของพวกเขาจึงไม่เคยรู้ว่าความจริงคืออะไร หรือจะยอมรับความจริงได้อย่างไร
นี่คือเหตุผลที่ทำให้ผู้คนเช่นนี้ไม่เคยนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือตระหนักถึงความลึกซึ้งของความเสื่อมทราม
ของพวกเขาเลย และกระนั้นกลับได้อาศัยอยู่ในบ้านของเราในฐานะ “ผู้รับใช้ทั้งหลาย” มาโดยตลอด
พวกเขารอคอยการมาถึงของวันของเรา “อย่างอดทน”

และไม่เห็นเดี๋ยวขณะที่พวกเขาถูกจับโยนไปมาโดยลักษณะงานของเรา
แต่ไม่ว่าความพยายามของพวกเขาจะมากมายใหญ่หลวงเพียงใดหรือพวกเขายอมจ่ายที่ราคาเท่าใด
ไม่มีใครเคยเห็นพวกเขาทนทุกข์เพื่อความจริงหรือให้อะไรเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของเราเลย
ในหัวใจของพวกเขา พวกเขากำลังร้อนรนใจใคร่เห็นวันที่เรายูดยุคเก่า และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่อาจรอที่จะค้นพบว่าฤทธาานุภาพและสิทธิอำนาจของเรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด
สิ่งที่พวกเขาไม่เคยเร่งรีบที่จะทำคือการเปลี่ยนตัวเองและไล่ตามเสาะหาความจริง
พวกเขารักในสิ่งที่เราเบือนหน้า และเบือนหน้าในสิ่งที่เรารัก พวกเขาถวิลหาสิ่งที่เราเกลียด
เกรงกลัวเพียงการสูญเสียสิ่งที่เราชิงชัง พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ในพิภพอันเลวร้ายนี้ ไม่เคยเกลียดมัน
และซ้ายังกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะทำลายมัน ท่ามกลางเจตนาทั้งหลายของพวกเขาที่มีความขัดแย้งกัน
พวกเขารักพิภพนี้ที่เราชิงชัง แต่ยังโหยหาเราให้ทำลายมันอย่างริบเร่งที่สุดเช่นกัน
เพื่อว่าพวกเขาอาจได้รับการละเว้นจากความทุกข์จากการทำลายล้างและถูกแปลงสภาพให้กลายเป็นบรรดาเจ้านาย
ของยุคใหม่ ก่อนที่พวกเขาจะมีอันไกลห่างไปจากหนทางที่แท้จริง
นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รักความจริงและเบือนหน้าต่อทุกสิ่งที่มาจากรา พวกเขາาจกลายเป็น “ผู้คนที่เชื่อฟัง”
เป็นเวลาสั้นๆ เพื่อประโยชน์แห่งการไม่สูญเสียพระพรไป แต่ความวิตกกังวลของพวกเขาที่จะได้รับการอวยพร
และความเกรงกลัวความพินาสและการเข้าสู่บึงไฟที่กำลังลุกไหม้นั้นไม่มีวันถูกปิดบังไว้ได้
ขณะที่วันของเราใกล้เข้ามา ความอยากของพวกเขาที่แรงกล้าขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด

และยังความวิบัติใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด มันก็ยังทำให้พวกเขาอัปยศจนทางมากขึ้นเท่านั้น โดยไม่รู้จะเริ่มตรงไหนที่จะทำให้เราขึ้นบานและเพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียพระพรที่พวกเขาโหยหามานาน ผู้คนเช่นนี้ใจจดใจจ่อที่จะลงมือกระทำการรับใช้ในฐานะกองหน้าทันทีที่มีมือของเราเริ่มงานของมัน พวกเขาคิดเพียงการโถมประดังกันไปยังแนวหน้าของกองทหาร กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะไม่เห็นพวกเขา พวกเขาทำและพูดสิ่งซึ่งพวกเขาคิดว่าถูกต้อง ไม่เคยรู้ว่าความประพฤติและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยสัมพันธ์กับความจริงเลย และไม่เคยรู้ว่าความประพฤติของพวกเขาแม้จะขัดจ้องหะและแทรกแซงแผนการของเรา พวกเขาอาจได้ใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงแล้ว และอาจมีความมีเจตจำนงและเจตนาอันแท้จริงที่จะสู้ทนความยากลำบาก แต่ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำเกี่ยวข้องกับเราเลย เพราะเราไม่เคยเห็นว่าความประพฤติของพวกเขามาจากเจตนาที่ดี นับประสาอะไรกับที่เราจะได้เห็นพวกเขาว่างสิ่งใดก็ตามบนแท่นบูชาของเรา เช่นนั้นคือความประพฤติซึ่งพวกเขาได้ทำลงไปต่อหน้าเราในช่วงหลายปีมานี้

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 354

แรกเริ่มเดิมที เราได้ปรารถนาที่จะจัดหาความจริงให้แก่พวกเจ้ามากขึ้น
แต่เราจำเป็นต้องยับยั้งตัวเองจากเรื่องนี้เพราะท่าทีของพวกเจ้าที่มีต่อความจริงนั้นช่างเย็นชาและไม่แยแสมากเกินไป เราไม่ปรารถนาให้ความพยายามของเราต้องสูญเปล่า
และเราไม่ปรารถนาที่จะได้เห็นผู้คนซึ่งยึดถือวณะของเราแต่ทว่ากลับทำในสิ่งซึ่งด้านทานเรา ให้ความร้ายเรา
และหมิ่นประมาทเราในทุกด้าน เพราะท่าทีของพวกเจ้าและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้า
เราจึงแค่จัดหาส่วนที่เล็กและสำคัญมากส่วนหนึ่งของวณะของเรา ให้แก่พวกเจ้า
ซึ่งทำหน้าที่เป็นงานด้านการทดสอบของเราท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อพวกเจ้า
เพียงบัดนี้เท่านั้นที่เราได้ยืนยันว่าการตัดสินใจทั้งหลายและแผนการที่เราได้ทำนั้นเหมาะสมกับความต้องการที่จำเป็น
ทั้งหลายของพวกเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น ยืนยันว่าท่าทีของเราต่อมวลมนุษย์เป็นท่าทีที่ถูกต้อง
พฤติกรรมของพวกเจ้าต่อหน้าเราในเวลาหลายปีนี้ได้ให้คำตอบที่ไม่เคยมีมาก่อนแก่เรา
และคำถามสำหรับคำตอบนี้ก็คือว่า
“อะไรคือท่าทีของมนุษย์ต่อหน้าความจริงและเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเที่ยงแท้?”
ความพยายามทั้งหลายที่เราได้อุทิศให้แก่มนุษย์พิสูจน์เนื้อแท้ของความรักของเราสำหรับมนุษย์ และทุกๆ
การกระทำของมนุษย์ต่อหน้าเราก็ดำเนินชีวิตของเขาในการเกลียดที่มีต่อความจริงและการต่อต้านที่มีต่อเรา
ตลอดเวลานั้น เราเป็นห่วงทุกคนที่ติดตามเรา
ทว่าไม่มียามใดเลยที่บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราสามารถรับวณะของเราได้
พวกเขาไม่สามารถแม้กระทั่งยอมรับการเสนอแนะทั้งหลายของเรา นี่คือสิ่งที่ทำให้เราเศร้าใจมากที่สุด
ไม่เคยมีใครสามารถเข้าใจเราได้ และยิ่งไปกว่านั้น ไม่เคยมีใครสามารถยอมรับเราได้
แม้ว่าท่าทีของเรานั้นจริงใจ และวณะของเรานั้นอ่อนโยนก็ตาม ทุกๆ
คนพยายามทำงานที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาตามแนวคิดของพวกเขาเอง
พวกเขาไม่แสวงหาเจตนาทั้งหลายของเรา
ไม่ต้องไปพูดถึงเลยว่าพวกเขาจะถามว่าเราพึงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา
พวกเขายังคงกล่าวอ้างว่ารับใช้เราอย่างจงรักภักดี ในทุกขณะที่พวกเขาเป็นกบฏต่อเรา
หลายคนเชื่อว่าความจริงทั้งหลายที่พวกเขายอมรับไม่ได้หรือที่พวกเขาไม่สามารถฝึกฝนปฏิบัติได้นั้นไม่ใช่ความ
จริง ในผู้คนเช่นนี้ ความจริงของเรากลายเป็นอะไรบางอย่างซึ่งถูกปฏิเสธและถูกปิดบัง ในเวลาเดียวกัน
ผู้คนระลึกถึงเราในฐานะพระเจ้าในวณะ ทั้งยังเชื่ออีกด้วยว่าเราเป็นคนนอกผู้ซึ่งไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง
หรือชีวิต ไม่มีใครรู้ความจริงนี้ว่า วณะของเราคือความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล
เราคือการจัดหาของชีวิตสำหรับมนุษย์และเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์

ค่าและความหมายของวณะของเราไม่ได้กำหนดพิจารณาจากการที่ว่า
วณะเหล่านั้นเป็นที่ระลึกหรือยอมรับโดยมวลมนุษย์หรือไม่ แต่พิจารณาจากสาระสำคัญของวณะเหล่านั้นเอง
เพื่อให้ไม่มีบุคคลสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่สามารถรับวณะของเราได้
คุณค่าของวณะของเราและความช่วยเหลือของวณะเหล่านั้นต่อมวลมนุษย์ก็ไม่อาจประเมินค่าได้ไม่ว่ากับมนุษย์
คนใด ดังนั้น เมื่อเผชิญกับผู้คนจำนวนมากที่ปฏิเสธ เหยียดหยาม หรือเป็นกบฏต่อวณะของเราอย่างถึงที่สุด
จุดยืนของเราเป็นเพียงเช่นนี้เท่านั้นคือ
ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นพยานของเราและแสดงให้เห็นว่าวณะของเราเป็นความจริง
เป็นหนทาง และเป็นชีวิต ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่เราได้พูดนั้นถูก
แสดงให้เห็นว่ามันคือสิ่งซึ่งมนุษย์ควรได้รับการจัดให้มี และยิ่งไปกว่านั้นคือ สิ่งซึ่งมนุษย์ควรยอมรับ
เราจะยอมให้ทุกคนที่ติดตามเรารู้ข้อเท็จจริงนี้ว่า พวกที่ไม่สามารถยอมรับวณะของเราได้อย่างครบถ้วน
พวกที่ไม่สามารถนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พวกที่ไม่สามารถค้นหาจุดประสงค์ในวณะของเราได้
และพวกที่ไม่สามารถได้รับความรอดเพราะวณะของเรา
คือพวกที่ได้ถูกกล่าวโทษโดยวณะของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้สูญเสียความรอดของเรา
และไม่เรียวของเราจะไม่มีวันห่างจากพวกเขาเลย

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติดังหลายของเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 355

เป็นเพราะการประดิษฐ์คิดค้นทางศาสตร์สังคมต่างๆ ของมวลมนุษย์
จิตใจของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นถูกจับจองด้วยวิชาและความรู้
จากนั้นวิชาและความรู้ก็ได้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการปกครองมวลมนุษย์
และไม่มีพื้นที่พอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะนมัสการพระเจ้าอีกต่อไป
และไม่มีสภาพเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการนมัสการพระเจ้าอีกแล้ว
ฐานะของพระเจ้าได้จมต่ำลงทุกทีในหัวใจของมนุษย์ เมื่อปราศจากพระเจ้าในหัวใจเขา
โลกภายในของมนุษย์ย่อมมืดมน สิ้นหวัง และว่างเปล่า ภายหลังต่อมาบรรดานักสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์
และนักการเมืองมากมายได้ออกมาเปิดตัว แสดงทฤษฎีทางศาสตร์สังคมต่างๆ ทฤษฎีแห่งวิวัฒนาการมนุษย์
และทฤษฎีอื่นๆ สารพัดซึ่งขัดแย้งกับความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา
ทรงเติมหัวใจและจิตใจให้แก่มวลมนุษย์ และเช่นนี้เอง ผู้คนซึ่งเชื่อว่า
พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างจึงกลับกลายน้อยลงตลอดเวลา
และบรรดาผู้ที่เชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการกลับมีจำนวนมากขึ้นตลอดเวลา ผู้คนปฏิบัติต่อบັນทึกต่างๆ
เกี่ยวกับงานของพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ในระหว่างยุคแห่งพันธสัญญาเดิมราวกับเป็นนิทานปรัมปรา
และตำนานมากขึ้นทุกที ในหัวใจของพวกเขา
ผู้คนกลับกลายเป็นไม่แยแสต่อความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ต่อหลักความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่และทรงอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล
ความอยู่รอดของมวลมนุษย์และชะตากรรมของประเทศต่างๆ และชนชาติต่างๆ
ไม่มีความสำคัญกับพวกเขาอีกต่อไป
และมนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกอันกลวงเป็นโพรงที่กังวลใส่ใจเพียงเรื่องการกิน การดื่ม
และการวิ่งไล่ตามความหรรษายินดี... มีผู้คนน้อยนิดที่คิดได้เองในการที่จะเสาะแสวงหา
พระเจ้าทรงปฏิบัติงานของพระองค์อยู่ ณ ที่ใด หรือมองดูว่า
พระองค์ทรงจัดการเตรียมการและเป็นประธานเหนือบั้นปลายของมนุษย์อย่างไร และเช่นนี้เอง
อารยธรรมของมนุษย์จึงกลายเป็นว่าสามารถสอรับกับความปรารถนาของมนุษย์ได้น้อยลงทุกที
โดยที่มนุษย์มิได้รู้ตัวเลย และมีหน้าซำยังมิผู้คนมากมายที่รู้สึกว้า
พวกเขามีความสุขในการใช้ชีวิตในโลกแบบนี้ น้อยกว่าบรรดาผู้ที่ตายจากไปแล้วเสียอีก
แม้แต่ประชาชนของประเทศต่างๆ ที่เคยมีอารยธรรมสูงส่งก็ยังออกมาแสดงความคับข้องใจดังกล่าว
ด้วยความที่ปราศจากการทรงนำของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าบรรดานักปกครองและนักสังคมศาสตร์
จะขบคิดกันจนสมองแทบแตกอย่างไร ในอันที่จะรักษาอารยธรรมของมนุษย์เอาไว้ ก็เป็นการไร้ประโยชน์

ไม่มีใครสามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจของมนุษย์ได้ เพราะไม่มีใครสามารถเป็นชีวิตของมนุษย์ได้ และไม่มีทฤษฎีเชิงสังคมข้อไหนที่สามารถปลดปล่อยมนุษย์ออกจากความว่างเปล่าที่เขากำลังทนทนมาน ทั้งวิชาความรู้ อิสราภาพ ประชาธิปไตย ความสบาย ความสะดวก

เหล่านี้ล้วนนำการปลดปล่อยประโลมมาสู่มนุษย์ได้เพียงชั่วคราว ต่อให้มีสิ่งเหล่านี้ มนุษย์ก็จะมีบาปและจะยังคร่ำครวญถึงความไม่เป็นธรรมของสังคมอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถยับยั้งความอยากและความต้องการของมนุษย์ในการที่จะสำรวจค้นคว้าได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และการสำรวจค้นคว้าและอุทิศทุ่มเทอย่างไร้สติของมนุษย์ ทำให้แค่เพียงนำไปสู่ความเศร้าหมองที่มากขึ้นเท่านั้น

และทำได้เพียงเป็นต้นเหตุให้มนุษย์ดำรงอยู่ในสภาวะแห่งความหวาดกลัวตลอดเวลาเท่านั้น โดยไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับอนาคตของมวลมนุษย์อย่างไร

หรือจะเผชิญหน้ากับเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าอย่างไร

มนุษย์จะถึงขั้นกลายเป็นหวาดกลัวต่อวิชาและความรู้ และยิ่งจะหวาดกลัวความรู้ที่กว้างเปล่า ในโลกใบนี้

เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงหายนะของมนุษยชาติได้โดยเด็ดขาด โดยไม่ต้องคำนึงว่า

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเสรีหรือในประเทศที่ปราศจากสิทธิมนุษยชน

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ปกครองหรือผู้ถูกปกครอง

เจ้าก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความต้องการที่จะค้นคว้าเปิดเผยชะตากรรม ความลึกลับ และบันปลายของมวลมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงไปได้จากสำนักอันว่าวุ่นสับสนแห่งความว่างเปล่า

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติในหมู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

ได้ถูกนักสังคมศาสตร์เรียกว่าปรากฏการณ์ทางสังคม แต่กระนั้น

ก็ยังไม่มีมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดสามารถออกมาแสดงตนเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ไม่ว่าจะอย่างไรท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์ก็คือมนุษย์ และไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถมาแทนที่ตำแหน่งและชีวิตของพระเจ้าได้

มวลมนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีสังคมที่ยุติธรรมซึ่งทุกคนถูกบำรุงบำเรออย่างดี และมีอิสรภาพและความเสมอภาค

สิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีคือ ความรอดของพระเจ้าและการจัดเตรียมชีวิตของพระองค์ที่มีให้แก่พวกเขา

มีเพียงยามที่มนุษย์ได้รับการจัดเตรียมชีวิตของพระเจ้าและความรอดของพระองค์แล้วเท่านั้น

ที่ความต้องการที่จำเป็นต่างๆ ความโหยหาที่จะค้นคว้าเปิดเผย

และความว่างเปล่าทางจิตวิญญาณของมนุษย์จะสามารถได้รับการแก้ไข

หากประชาชนของประเทศหนึ่งหรือชนชาติหนึ่ง

ไม่สามารถได้รับความรอดและความเอาใจใส่ของพระเจ้าแล้วไซ้

ประเทศหรือชนชาติดังกล่าวก็ต้องเข้าไปบนถนนสู่ความพินาศย่อยยับ ตรงสู่ความมืดมิด
และจะถูกทำลายล้างโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 356

มีความลับมากมายมหาศาลในหัวใจของเจ้าที่เจ้าหาเคยเฝ้าตัวรับรู้ไม่
ด้วยตัวเจ้านั้นดำรงชีพอยู่ในโลกที่ไร้ซึ่งความสว่าง
หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้าได้ถูกร่ายกระซอกเอาไป ดวงตาของเจ้าถูกบดบังด้วยความมืดมิด
จนเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ทั้งดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าและดวงดาราที่กระปริบพรายยามราตรี
หูของเจ้านั้นเล่าก็อุดตันไปด้วยเล่ห์ล้นคำลวง
จนเจ้าไม่สามารถจะสำเนียงทั้งพระสุรเสียงอันก้องกัมปนาทของพระยาห์เวห์
และเสียงธาราที่หลั่งรินลงมาจากพระบัลลังก์ เจ้าสูญเสียแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้าโดยชอบธรรม
ทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานแก่เจ้า เจ้าได้ก้าวเข้าสู่ท้องทะเลแห่งความทุกข์ร้อนที่ไม่รู้จบ
ปราศจากพลังอำนาจที่จะกู้ชีวิตคืนมา ไร้ความหวังที่จะได้รอดชีวิตกลับมา
และสิ่งที่เจ้าพึงทำได้ก็คือการกระเสือกกระสนและเร่งร้อนลุกลนอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น
จากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา เจ้าได้ถูกมารกำหนดชะตาให้เผชิญกับความทุกข์ร้อน
ห่างไกลจากพระพรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไกลเกินกว่าการจัดเตรียมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเอื้อมถึง
ขณะล่องดิ่งไปบนถนนสายที่ไม่มีวันย้อนคืน
ต่อให้เสียงเพรียกร้องนับล้านก็แทบมีอาจปลุกเร้าหัวใจและจิตวิญญาณของเจ้าให้ตื่นขึ้นมาได้
เจ้าหลับใหลล้าลึกอยู่ในอุ้งมือของมารร้ายที่ล่อลวงเจ้าเข้าไปสู่อาณาจักรไร้เขตค้นโดยปราศจากการชี้ทางหรือป้าย
บอกทาง นับแต่นั้นไป เจ้าได้สูญเสียแล้วซึ่งความบริสุทธิ์และความไร้เดียงสาของเจ้าที่มีมาแต่ดั้งเดิม
และเริ่มที่จะหลบเลี่ยงการเอาพระทัยใส่ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
มารร้ายได้เข้าควบคุมบังคับทิศทางทุกเรื่องราวภายในหัวใจของเจ้าและได้กลายเป็นชีวิตของเจ้าไปแล้ว
เจ้าเลิกหวาดกลัวมัน หลีกเลียงมัน หรือกังขาในตัวมันอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เจ้ากลับปฏิบัติต่อมันดุจเป็นพระเจ้าในใจของเจ้า เจ้าเริ่มเคารพมัน สักการะบูชามัน
และเจ้าทั้งสองก็กลายเป็นสิ่งที่แยกจากกัน ไม่ออกเฉกเช่นร่างกับเงา
ผูกมัดกันและกันในชีวิตเช่นเดียวกับในความตาย เจ้าไม่รู้เลยว่าเจ้ามาจากที่ไหน เจ้าเกิดมาทำไม
หรือเหตุใดเจ้าจึงจะต้องตาย เจ้ามององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ราวกับคนแปลกหน้า
เจ้าไม่รู้แม้กระทั่งต้นกำเนิดของพระองค์ คงไม่ต้องพูดเลยว่า เจ้าจะรู้ในสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้กับเจ้า
ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระองค์ได้กลายเป็นสิ่งที่น่าชิงชังสำหรับเจ้าไปแล้ว
เจ้าทั้งไม่เชิดชูและรู้ในคุณค่าของมัน
เจ้าเดินเคียงคู่ไปกับมารร้ายนับแต่วันที่ได้รับทราบการจัดเตรียมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
เจ้าได้สูทนหลายพันปีแห่งมรสุมและพายุพิโรธทั้งหลายไปกับเจ้ามารร้ายนั้น

และยื่นหยักเคียงข้างกับมันต่อต้านพระเจ้าผู้เป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตเจ้า เจ้าไม่รู้จักการกลับใจเอาเสียเลย
คงไม่ต้องพูดเลยว่า เจ้าได้มาถึงสุดขอบแห่งการพิณาศแล้ว เจ้าล้มสิ้นแล้วว่า
มารร้ายได้ล่อลวงเจ้าให้หลงผิดและประสบความทุกข์ร้อน เจ้าล้มต้นกำเนิดของตนจนหมดสิ้นแล้ว
ด้วยเหตุนี้มารร้ายจึงสามารถสร้างความทุกข์ร้อนให้เจ้าได้ในทุกย่างก้าวบนเส้นทางจวบกระทั่งถึงปัจจุบัน
หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้าถูกทำให้เสื่อมสลายและด้านชาไม่รู้สึกรู้สา
เจ้าหยุดร่ำบนเกี่ยวกับสิ่งไม่สบอารมณ์ทั้งหลายของโลกมนุษย์ เจ้าไม่เชื่ออีกต่อไปแล้วว่าโลกนี้ไม่ยุติธรรม
นับประสาอะไรที่เจ้าจะสนใจว่า องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงดำรงอยู่หรือไม่ นี่ก็เป็นเพราะ
นานมาแล้วที่ตัวเจ้าถือเอามารร้ายเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้าและไม่สามารถแยกตัวจากมันได้
นี่แหละความลับที่อยู่ภายในหัวใจของเจ้า

เมื่อรุ่งอรุณมาเยือน ดาวอรุณเริ่มส่องประกายอยู่ทางทิศตะวันออก
มันเป็นดาวดวงที่ไม่เคยปรากฏอยู่ตรงนั้นมาก่อน
และมันก็ส่องประกายให้กับผืนฟ้าที่นิ่งสงบเป็นประกายระยิบระยับ
จุดประกายให้กับหัวใจมนุษย์ที่ดับแสงไปแล้ว มนุษย์ไม่เคยวาดอีกต่อไป
ต้องขอบคุณความสว่างที่ส่องกระจ่างให้กับตัวเจ้าและคนอื่นๆ เหมือนๆ กัน กระนั้น
ก็ยังมีแต่ตัวเจ้าผู้เดียวที่ยังหลับใหลอยู่ในราตรีอันมืดมิด เจ้าไม่สับสนใดๆ และมองไม่เห็นความสว่างใดๆ
เจ้าไม่ได้เฝ้าดูรับรู้การมาถึงของโลกและสวรรค์ใหม่ ยุคใหม่ เนื่องจากบิดาของเจ้าบอกกับเจ้าว่า “ลูกพ่อ
อย่าเพิ่งตื่น มันยังเข้านอนอยู่เลย อากาศก็หนาวเย็น อย่าออกไปข้างนอกเลย จะได้ไม่โดนหอกดาบแทงตา”
เจ้าเชื่อใจเพียงคำตักเตือนทั่วถึงของบิดาเจ้าเท่านั้นเพราะเจ้าเชื่อว่า มีแต่บิดาเจ้าเท่านั้นที่ถูกต้อง
เนื่องจากบิดาเจ้าแก่กว่าเจ้า และเขารักเจ้าอย่างสุดซึ้ง คำตักเตือนทั่วถึงเหล่านั้นและความรักแบบนั้น
ทำให้เจ้าเลิกเชื่อถือตำนานที่ว่า ในโลกนี้มีความสว่าง
คำตักเตือนทั่วถึงและความรักเช่นนั้นทำให้เจ้าเลิกสนใจว่า ความสัจย์จริงยังคงมีอยู่ในโลกใบนี้หรือไม่
เจ้าไม่กล้าตั้งความหวังว่าจะได้รับการกอบกู้ชีวิตคืนโดยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
เจ้าพึงใจแล้วกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบัน เจ้าไม่ตั้งความหวังต่อการมาถึงของความสว่างอีกต่อไป
ไม่สอดคล้องมองหาการมาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตามที่ถูกบอกเล่าไว้ในตำนานอีกต่อไปแล้ว เท่าที่เจ้ารู้
สิ่งสวยงามทั้งหลายไม่อาจฟื้นคืนมาได้ มันไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ในสายตาของเจ้า วันพรุ่งนี้ของมวลมนุษย์
อนาคตของมวลมนุษย์ จะหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย เจ้าใช้พลละกำลังทั้งหมดที่เจ้ามี
เกาะติดชายเสื้อผ้าของบิดาเจ้า ตำราเจริญรุ่งโรจน์ที่ได้ฟื้นฟูความยากลำบากไปด้วยกัน ด้วยवादกล่าว
จะสูญเสียเพื่อนร่วมทางและทิศทางการเดินทางอันไกลโพ้นของเจ้าไป
โลกมนุษย์อันสลับเลือนรางและกว้างใหญ่ไพศาลได้สร้างพวกเจ้าขึ้นมาหลายรูปแบบที่ไม่ทอดทิ้งและหาญกล้า

นการเดิมบทบาที่หลายลงไปในโลกใบนี้ มันได้สร้าง “เหล่านักรบ” ผู้ไม่เกรงกริ่งต่อความตาย
ที่มากไปกว่านั้นมันยังได้สร้างเหล่านุชย์ผู้ด้านชาและตายซากรุ่นแล้วรุ่นเล่า
ผู้ซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในจุดประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา
พระเนตรแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำรวจตรวจดูสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทุกๆ
คนที่ประสบความทุกข์ทรมานอย่างล้าลึก สิ่งทีพระองค์ทรงสดับก็คือ
เสียงร้องร่ำคร่ำครวญของพวกที่กำลังทนทุกข์ทรมาน
สิ่งทีพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นก็คือความไร้ยางอายของพวกทีกำลังอยู่ในความทุกข์ร้อน
และสิ่งทีพระองค์ทรงรู้สึก็คือ
ความอับจนหนทางและความหวาดหวั่นของมนุษย์ซึ่งได้สูญเสียพระคุณแห่งความรอดไปแล้ว
มวลมนุษย์ปฏิเสธการเอาพระทัยใส่ของพระองค์โดยเลือกทีจะเดินไปตามเส้นทางของตนเอง
และพยายามเลี่ยงหนีการสอคล้องจากพระเนตรของพระองค์
ชอบทีจะลี้มลงรสาดิขมขื่นแห่งห้วงทะเลลึกโดยมีศัตรูเป็นผู้ร่วมวง ไปจนกว่าจะหมดสิ้นหยดสุดท้าย
ไม่มีมนุษย์ชาติคนใดสำเหนียกในถึงเสียงทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
ไม่มีอีกต่อไปแล้วที้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเติมพระทัยทีจะยื่นพระหัตถ์ไปลอบประโลมมนุษย์ชาติผู้โสกเศร้า
ครั้งแล้วครั้งเล่าทีพระองค์ทรงได้มนุษย์กลับคืนมา และครั้งแล้วครั้งเล่าทีพระองค์ทรงสูญเสียพวกเขาไปอีกครั้ง
ดังนั้น นี่จึงเป็นงานทีพระองค์ทรงปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า
จากช่วงเวลานั้นเองทีพระองค์ทรงเริ่มเห็นดเห็น้อยและรู้สึก่อนล้ำ ดังนั้น
พระองค์จึงทรงหยุดพระราชกิจทีทรงกระทำอยู่
และทรงหยุดทีจะดำเนินไปกลางหมู่มวลมนุษย์...มนุษย์หาได้ไหวตัวรับรู้การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้
หาได้ไหวตัวรับรู้การเสด็จมาและเสด็จไป
ทั้งความโทมัสและความหมองหม่นพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แต่อย่างใดเลย

ตัดตอนมาจาก “การทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 357

แม้การบริหารจัดการของพระเจ้านั้นมีความลึกซึ้ง แต่ก็มิได้อยู่เหนือการจับใจความได้ของมนุษย์ นี่เป็นเพราะว่าพระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้าเชื่อมโยงกับการบริหารจัดการของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และเกี่ยวข้องกับชีวิต การดำเนินชีวิต และบั้นปลายของมวลมนุษย์ สามารถกล่าวได้ว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติท่ามกลางและบนมนุษย์นั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริง และมีความหมายอย่างมาก เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถมองเห็นได้และผ่านประสบการณ์ได้ และไม่ใช่ว่าบางสิ่งที่เป็นนามธรรมโดยสิ้นเชิง หากมนุษย์ไม่มีความสามารถในการยอมรับพระราชกิจทั้งมวลที่พระเจ้าทรงปฏิบัติแล้วไซ้

อะไรเล่าคือนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระองค์?

และการบริหารจัดการดังกล่าวจะสามารถนำไปสู่ความรอดของมนุษย์ได้อย่างไร?

ผู้ติดตามพระเจ้ามักมาเพียงหวังกับวิธีที่จะได้รับพระพร หรือไม่ก็วิธีที่จะป้องกันยับยั้งการเกิดคามวิบัติทันทีที่มีการเอ่ยถึงพระราชกิจและการบริหารจัดการของพระเจ้า พวกเขาจะเฝ้ารอและหมดความสนใจไป พวกเขาคิดว่า การเข้าใจหัวข้อต่างๆ ดังกล่าวที่น่าเหนื่อยหน่ายเช่นนั้นจะไม่ช่วยให้ชีวิตของพวกเขาเติบโต หรือให้ผลประโยชน์ใดๆ ผลสืบเนื่องตามมาก็คือ

แม้ว่าพวกเขาจะเคยได้ยินเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้มาแล้ว พวกเขาก็ให้การใส่ใจเพียงน้อยนิด พวกเขาไม่ได้มองว่าเป็นบางสิ่งอันล้ำค่าที่ควรยอมรับ

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรับไว้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา

ผู้คนเหล่านั้นมีเพียงจุดมุ่งหมายอันเรียบง่ายอยู่หนึ่งอย่างในการติดตามพระเจ้า และจุดมุ่งหมายนั้นก็คือเพื่อที่จะได้รับพระพร

ผู้คนดังกล่าวไม่พยายามที่จะให้การใส่ใจกับสิ่งอื่นใดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจุดมุ่งหมายนี้สำหรับพวกเขาแล้ว

ไม่มีเป้าหมายใดที่ถูกทำนองคลองธรรมมากไปกว่าการเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับพระพร—

นั่นคือคุณค่าแท้จริงของความเชื่อของพวกเขา หากบางสิ่งไม่มีส่วนช่วยให้จุดมุ่งหมายนี้สัมฤทธิ์

พวกเขาจะยังคงไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งนั้นโดยสิ้นเชิง นี่เป็นกรณีของผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งเชื่อในพระเจ้าทุกวันนี้ จุดมุ่งหมายและเจตนาของพวกเขาดูเหมือนถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพราะในขณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้า พวกเขาปล่อยให้พระเจ้าทั้งหมด มอบอุทิศตนเองให้กับพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาด้วยเช่นกัน พวกเขาขอมละทิ้งชีวิตวัยเยาว์ ละทิ้งครอบครัวและอาชีพการงาน

และถึงขั้นใช้เวลาหลายปีจากบ้านไปผูกพันตัวเองกับกิจธุระมากมาย เพื่อเห็นแก่เป้าหมายสูงสุดของพวกเขา

พวกเขาเปลี่ยนแปลงความสนใจต่างๆ ของตนเอง เปลี่ยนทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อชีวิต

และถึงขั้นเปลี่ยนทิศทางที่พวกเขาแสวงหา

กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนจุดมุ่งหมายของการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาได้

พวกเขารุ่นสาละวนกับการบริหารจัดการอุดมคติต่างๆ ของตัวพวกเขาเอง ไม่ว่าถนนเส้นนั้นจะยาวไกลเพียงใด ไม่ว่าความยากลำบากและอุปสรรคต่างๆ จะมากมายเพียงใดตลอดเส้นทางนั้น

พวกเขายังคงยืนกรานและหาได้เกรงกลัวต่อความตายไม่

พลังอำนาจอะไรกันที่ขับเคลื่อนพวกเขาให้มอบอุทิศตัวเองต่อไปในหนทางนี้?

นี่คือมโนธรรมของพวกเขาอย่างนั้นหรือ? นี่คือนุคลิกลักษณะอันยิ่งใหญ่และสง่างามของพวกเขาอย่างนั้นหรือ?

นี่คือความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้รบกับกองกำลังของความชั่วไปจนถึงที่สุดเลยหรือ?

นี่คือความเชื่อของพวกเขาที่จะเป็นพยานต่อพระเจ้าโดยปราศจากการแสวงบำเหน็จรางวัลหรือ?

นี่คือความจงรักภักดีของพวกเขาในความเต็มใจที่จะยอมละทิ้งทุกอย่างเพื่อสัมฤทธิ์ในน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือ? หรือว่านี่คือจิตวิญญาณแห่งการอุทิศของพวกเขาที่จะละแล้วซึ่งความต้องการพึงเพื่อส่วนตัวอย่างนั้นหรือ?

การที่บางคนซึ่งไม่เคยเข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าจะยังคงมอบให้อย่างมากมายนั้นเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ชัดๆ! ณ ตอนนี พวกเราจึงหยุดหาหรือกันเถิดว่า ผู้คนเหล่านี้ได้ให้มาแล้วเท่าไรแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร พฤติกรรมของพวกเขานั้นก็มีความกระตือรือร้นของพวกเขาราวอย่างยิ่ง นอกเหนือไปจากผลประโยชน์ต่างๆ

ที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพวกเขาอย่างมากแล้ว พวกเขาสามารถมีเหตุผลอื่นใดใหม่ว่า

เหตุใดผู้คนเหล่านี้ซึ่งไม่เคยเข้าใจพระเจ้าเลย จึงจะมอบให้พระองค์อย่างมากมาย?

พวกเราค้นพบปัญหาหนึ่งซึ่งไม่เคยถูกระบุมาก่อนหน้าอยู่ในการนี้ นั่นก็คือ

สัมพันธภาพของมนุษย์กับพระเจ้านั้นเป็นแค่สัมพันธภาพแห่งผลประโยชน์ของตนเองอย่างไม่มีอะไรปิดบัง เป็นสัมพันธภาพระหว่างผู้รับกับผู้ให้พร กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ คล้ายกับสัมพันธภาพระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง ลูกจ้างทำงานเพียงเพื่อได้รับสินจ้างรางวัลที่นายจ้างมอบให้ ไม่มีเสนหาใดเลยในสัมพันธภาพเช่นนี้

มีเพียงธุรกรรมแลกเปลี่ยนเท่านั้น ไม่มีการให้ความรัก หรือการได้รับความรัก

มีเพียงการแบ่งปันและความปรานี ไม่มีความเข้าใจ

มีเพียงความขัดเคืองคับข้องที่ถูกเก็บกดเอาไว้และความหลอกลวงเท่านั้น ไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม

มีเพียงช่องว่างทางความนึกคิดที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้เท่านั้น บัดนี้เมื่อสิ่งต่างๆ ได้มาถึงจุดนี้

ใครเล่าที่สามารถเดินย้อนเส้นทางนั้นกลับไปได้?

และมีคนมากแค่ไหนที่เข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าสัมพันธภาพนี้ได้กลับกลายเป็นจริงจังยิ่งแล้วอย่างไร? เราเชื่อว่าเมื่อผู้คนชุ่มแช่ตัวเองอยู่ในความชื่นบานยินดีแห่งการได้รับพระพร ไม่มีใครเลยที่จะสามารถจินตนาการได้ว่าสัมพันธภาพกับพระเจ้าเช่นนั้นช่างน่าตะลึงตะลึงและไม่น่ามองเพียงไร

สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าของมวลมนุษย์ก็คือ

การที่มนุษย์ดำเนินการบริหารจัดการของตัวเองท่ามกลางพระราชกิจของพระเจ้า

และกระนั้นก็ยังไม่มีความใส่ใจทั้งสิ้นต่อการบริหารจัดการของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกับที่กำลังพยายามที่จะบนอบต่อพระเจ้าและนมัสการพระองค์นั้น

ความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดของมนุษย์อยู่ตรงที่วิธีที่มนุษย์กำลังก่อสร้างขึ้นปลายในอุดมคติของเขาเองขึ้นมา

และวาดโครงร่างว่าจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดและปั้นปลายที่ดีที่สุดอย่างไร

ต่อให้มีคนเข้าใจว่าพวกเขานั้นน่าสงสาร น่ารังเกียจ และน่าสมเพชอย่างไร

จะมีสักกี่คนเล่าที่จะสามารถละทิ้งอุดมคติและความหวังเหล่านั้นได้โดยไม่ลังเล?

และใครเล่าที่จะสามารถยับยั้งอย่างก้าวของพวกเขาเองและหยุดคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นได้?

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่จะให้ความร่วมมือกับพระองค์อย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะทำให้การบริหารจัดการของพระองค์เสร็จสิ้น

พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่จะบนอบต่อพระองค์โดยการอุทิศจิตใจและร่างกายทั้งหมดทั้งสิ้นของพวกเขากับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีผู้คนซึ่งยื่นมือออกมาขอรับจากพระองค์ทุกวัน

นับประสาอะไรกับพวกที่ให้นำเล็กน้อยแล้วมารับรางวัลตอบแทนยิ่งแล้วใหญ่

พระเจ้าทรงดูหมิ่นพวกที่มีส่วนช่วยสนับสนุนเพียงน้อยนิดแล้วก็หยุดพักอย่างพอใจในความสำเร็จของตัวเอง

พระองค์ทรงเกลียดชังพวกผู้คนเลียดเย็นที่ไม่พอใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

และพุดคุยแต่เรื่องการไปสวรรค์และการได้รับพระพรเท่านั้น

พระองค์ยังทรงมีความเกลียดชังพวกซึ่งจวบผลประโยชน์จากโอกาสที่พระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงกระทำในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนำมาเสนอให้นั้นอย่างมากมากกว่าด้วยซ้ำ

นั่นเป็นเพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยเลยที่จะใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลและได้มาโดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พวกเขาเพียงเป็นห่วงกับวิธีที่พวกเขาจะสามารถได้รับพระพร โดยอาศัยโอกาสที่จัดเตรียมโดยพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับพระหทัยของพระเจ้า

ด้วยความที่หมกมุ่นเต็มที่อยู่กับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของพวกเขาเอง

พวกที่คับแคบใจในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าและขาดแม้กระทั่งความสนใจอันแผ่วบางที่สุด

ในวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และน้ำพระทัยของพระองค์นั้น ก็แค่กำลังทำในสิ่งที่พวกเขาพอใจ

ในวิถีทางที่แยกออกจากพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น

พฤติกรรมของพวกเขานั้น ไม่ได้รับการจดจำหรือรับรองโดยพระเจ้า—ยังไม่ต้องพุดเลยว่า

พระเจ้าจะทรงมองอย่างโปรดปราน

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 358

อีกไม่นาน งานของเราก็จะเสร็จสิ้น และเวลาหลายปีที่มีร่วมกันก็ได้กลายเป็นความทรงจำซึ่งไม่สามารถทนได้ เราได้ทวนซ้ำคำพูดของเราอย่างไม่หยุดหย่อน และเปิดเผยงานใหม่ของเราอย่างแน่วแน่ แน่ใจว่าคำแนะนำของเราเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นของงานแต่ละชิ้นที่เราทำ ปราศจากคำปรึกษาของเราแล้ว พวกเจ้าทั้งหมดคงเร่ร่อนหลงทางและอาจถึงขั้นพบว่าตัวเองอับจนหนทางโดยสิ้นเชิง งานของเราตอนนี้ใกล้จะเสร็จสิ้นแล้วและอยู่ในช่วงระยะสุดท้าย

เรายังคงปรารถนาจะทำงานในการให้คำปรึกษา นั่นคือเพื่อมอบถ้อยคำแห่งคำแนะนำให้พวกเจ้าได้ยิน เราหวังเพียงว่า พวกเจ้าจะสามารถที่จะไม่ปล่อยให้ความเจ็บปวดที่เราได้รับมาต้องเสียเปล่า และที่มากไปกว่านั้น หวังว่าพวกเจ้าสามารถเข้าใจถึงการใส่ใจอันรอบคอบที่เราได้รับมา และปฏิบัติต่อคำพูดของเราด้วยรากฐานของวิธีการที่พวกเจ้าประพฤตินในฐานะมนุษย์ ไม่ว่าคำพูดเหล่านั้นจะเป็นคำพูดประเภทที่พวกเจ้าเต็มใจที่จะฟังหรือไม่

ไม่ว่าพวกเจ้าจะสุขสำราญกับการยอมรับคำพูดเหล่านั้นหรือสามารถเพียงยอมรับคำพูดเหล่านั้นด้วยความอดทน เจ้าก็ต้องปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านั้นอย่างเคร่งครัด มิเช่นนั้น

อุปนิสัยกับพฤติกรรมที่เรื้อรังและไม่เอาใจใส่ของพวกเจ้าจะทำให้เราอารมณ์เสียอย่างจริงจัง และแน่นอนว่าทำให้เรารังเกียจด้วย เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถอ่านคำพูดของเราซ้ำแล้วซ้ำอีก—เป็นพันๆ ครั้ง—และหวังว่าพวกเจ้าอาจจะถึงขั้นได้มาจำคำพูดเหล่านั้นได้ขึ้นใจ

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่เจ้าจะสามารถไม่ล้มเหลวต่อความคาดหวังหลายๆ อย่างของเราที่มีต่อพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่กำลังใช้ชีวิตเช่นนี้ในขณะนี้ ในทางกลับกัน

พวกเจ้าทั้งหมดล้วนหมกมุ่นอยู่ในชีวิตเสเพล ชีวิตแห่งการกินดื่มตามที่ใจของเจ้าต้องการ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่ใช้คำพูดของเราเพื่อทำให้หัวใจและวิญญาณของเจ้ามีคุณค่ามากขึ้น ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษยชาติ กล่าวคือ มนุษย์สามารถทรยศเราได้ตลอดเวลา และไม่มีใครเลยที่จะสามารถศรัทธาต่อคำพูดของเราอย่างสมบูรณ์

“มนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามเสียจนเขาไม่มีภาพลักษณ์ของมนุษย์อีกต่อไป”

ผู้คนส่วนใหญ่ในเวลานี้จำวลีดังกล่าวได้บางส่วน เราพูดการณ์เพราะว่า “การจำได้”

ที่เราอ้างถึงเป็นเพียงแค่การรับรู้แบบผิวเผินประเภทหนึ่งเท่านั้น ซึ่งตรงข้ามกับความรู้ที่แท้จริง

เพราะไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่สามารถประเมินตัวเจ้าเองได้อย่างแม่นยำหรือวิเคราะห์ตัวเจ้าเองได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน พวกเจ้ายังคงกำกวมเรื่องคำพูดของเรา แต่ครั้งนี้

เรากำลังใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่ออธิบายปัญหาสาหัสที่สุดที่มีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า ปัญหานี้คือการทรยศ พวกเจ้าทั้งหมดล้วนคุ้นเคยกับคำว่า “การทรยศ”

เพราะผู้คนส่วนใหญ่เคยทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นการทรยศต่อผู้อื่น เช่น สามิทรยศภรรยาของเขา ภรรยาทรยศสามีของเธอ บุตรชายทรยศบิดาของเขา บุตรสาวทรยศมารดาของเธอ ทาสทรยศนายของเขา เพื่อนทรยศกันและกัน ญาติทรยศกันและกัน คนขายทรยศคนซื้อ และอื่นๆ

ตัวอย่างทั้งหมดนี้ประกอบด้วยแก่นสารของการทรยศ สรุปสั้นๆ ก็คือ การทรยศเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมที่ผิดสัญญา ละเมิดหลักปฏิบัติทางศีลธรรม หรือกระทำการในทางตรงกันข้ามกับจริยธรรมของมนุษย์

เป็นการพิสูจน์ความสูญเสียของสถานะความเป็นมนุษย์ พูดโดยรวมๆ

ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่ได้เกิดมาในโลกใบนี้

เจ้าจะได้ทำอะไรบางอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นการทรยศต่อความจริงแล้ว

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะจำได้หรือไม่ว่าเคยทำบางอย่างเพื่อทรยศต่อบุคคลอื่น

หรือว่าเจ้าเคยทรยศต่อผู้อื่นมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ ในเมื่อเจ้าสามารถทรยศบิดามารดาหรือเพื่อนๆ ของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถทรยศต่อผู้อื่นได้ และยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสามารถทรยศเราและกระทำการต่างๆ ที่เรารังเกียจได้ พูดอีกอย่างก็คือ การทรยศมิใช่เพียงพฤติกรรมผิดศีลธรรมอย่างผิวเผิน

แต่เป็นบางอย่างที่ขัดแย้งกับความจริง

แน่นอนว่านี่คือแหล่งกำเนิดของการต้านทานและความไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ที่มีต่อเรา

นี่คือสาเหตุที่เราได้สรุปมันไว้ในถ้อยแถลงต่อไปนี้: การทรยศเป็นธรรมชาติของมนุษย์

และธรรมชาตินี้คือศัตรูอันยิ่งใหญ่ต่อการเห็นพ้องกับเราของแต่ละบุคคล

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 359

พฤติกรรมที่ไม่สามารถเชื่อฟังเราอย่างสิ้นเชิงได้คือการทรยศ

พฤติกรรมที่ไม่สามารถรักภักดีต่อเราได้คือการทรยศ

การถือโกธเราและการใช้คำโกหกเพื่อหลอกลวงเราคือการทรยศ

การเก็บงำโนคติที่หลงผิดหลายอย่างและเผยแพร่มโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นไปทุกหนแห่งคือการทรยศ

การที่ไม่สามารถคำนึงคำพยานกับผลประโยชน์ของเราได้คือการทรยศ

การถวयरอยยิ้มจอมปลอมให้ยามที่อยู่ไกลจากเราในหัวใจคือการทรยศ

เหล่านี้ทั้งหมดคือการกระทำของการทรยศที่พวกเจ้าสามารถทำได้มาโดยตลอด

และการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่เห็นได้บ่อยๆ ท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่อาจคิดว่าการนี้เป็นปัญหา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราคิด

เราไม่สามารถปฏิบัติต่อการทรยศของบุคคลหนึ่งที่มีต่อเราเสมือนว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย

และเราไม่สามารถทำเพิกเฉยไปได้อย่างแน่นอน เวลานี้ เมื่อเราทำงานอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าประพฤติดัวในหนทางนี้—ถ้าวันนั้นมาถึง เมื่อไม่มีใครคอยดูแลพวกเจ้า

พวกเจ้าจะไม่เป็นเหมือนบรรดาผู้ร้ายที่ประกาศว่าตัวเองเป็นกษัตริย์หรือ?

เมื่อการนั้นเกิดขึ้นและพวกเจ้าทำให้เกิดมหันตภัย ใครเล่าจะอยู่ตรงนั้นเพื่อขจัดปัญหาที่เจ้าก่อขึ้น?

พวกเจ้าคิดว่าการกระทำบางอย่างที่เป็นการทรยศนั้นเป็นเพียงเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

มิใช่พฤติกรรมที่ฝังแน่นของพวกเจ้า และไม่สมควรที่จะถูกถกเถียงด้วยความเข้มงวดเช่นนั้น

ในแบบที่กระทบต่อความทะนงของพวกเจ้า หากพวกเจ้าคิดเช่นนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้วก็นับว่าเจ้าขาดสำนึกรับรู้

การคิดเช่นนั้นคือการเป็นตัวอย่างและต้นแบบของการกบฏ ธรรมชาติของมนุษย์คือชีวิตของเขา

มันคือหลักการที่เขาพึ่งพาเพื่อมีชีวิตรอด และเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

ธรรมชาติของการทรยศก็เป็นอย่างเดียวกัน—หากเจ้าสามารถทำบางสิ่งเพื่อทรยศญาติหรือเพื่อนได้

นั่นก็พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้าและเป็นธรรมชาติที่ติดตัวเจ้ามาตอนกำเนิด

นี่เป็นอะไรบางอย่างที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ ยกตัวอย่างเช่น

หากบุคคลหนึ่งสุขสำราญกับการขโมยจากผู้อื่น เช่นนั้นแล้ว “ความสุขสำราญจากการขโมย”

นี่ก็คือส่วนหนึ่งของชีวิตพวกเขา แม้ว่าพวกเขาอาจจะขโมยเป็นบางครั้งและไม่ขโมยเป็นบางครั้งก็ตาม

ไม่ว่าพวกเขาจะขโมยหรือไม่ ก็พิสูจน์ไม่ได้ว่าการขโมยของพวกเขาคือแค่พฤติกรรมแบบหนึ่งเท่านั้น

แต่มันพิสูจน์ว่าการขโมยของพวกเขาคือส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา—นั่นคือ ธรรมชาติของพวกเขาคือ

บางคนจะถามว่า: เนื่องจากมันเป็นธรรมชาติของพวกเขาคือเช่นนั้นแล้วเมื่อพวกเขาเห็นของสวยงาม

ทำไมบางครั้งจึงไม่ขโมยของเหล่านั้นเล่า? คำตอบนั้นง่ายมาก มีหลายเหตุผลที่พวกเขาไม่ขโมย

พวกเขาอาจไม่ขโมยบางอย่างเพราะมันใหญ่เกินไปที่จะฉวยเอามาภายใต้สายตาที่เฝ้ามองอย่างระมัดระวัง หรือเพราะว่าไม่มีเวลาที่เหมาะสมที่จะกระทำ หรือเพราะว่าบางอย่างราคาแพงเกินไป ได้รับการคุ้มกันแน่นหนาเกินไป หรือบางทีพวกเขาอาจจะไม่ได้สนใจมันเป็นพิเศษ หรือมองไม่เห็นว่ามันอาจจะมีประโยชน์อะไรกับพวกเขา และอื่นๆ อีกมากมาย เหตุผลเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นไปได้ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาจะขโมยบางอย่างหรือไม่ ก็พิสูจน์ไม่ได้ว่าความคิดนี้มีอยู่เป็นแค่แสงวาบชั่วอึดใจเดียวและผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในทางกลับกัน มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติพวกเขาที่อยากจะเปลี่ยนในทางที่ดีขึ้น บุคคลเช่นนั้นไม่พึงพอใจกับการขโมยแค่คนเดียว ความคิดเรื่องการอ้างสิทธิ์ในสมบัติของผู้อื่นเสมือนเป็นของตัวเองเช่นนั้นเกิดขึ้นเมื่อไรก็ตามที่พวกเขาพบเจอลิขสิทธิ์ของที่สวยงาม หรือสถานการณ์ที่เหมาะสม นี่คือเหตุผลที่เราคิดว่าจุดกำเนิดของความคิดนี้มีใช้บางสิ่งที่เพียงแคร์รับเอาไว้เป็นครั้งคราว แต่อยู่ในธรรมชาติของบุคคลผู้นี้เองต่างหาก

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 360

ไม่ว่าใครก็สามารถใช้คำพูดกับการกระทำของพวกเขาเองเพื่อแสดงให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาได้
แน่นอนว่าโฉมหน้าที่แท้จริงนี้คือธรรมชาติของพวกเขา หากเจ้าเป็นใครสักคนที่พูดอ้อมค้อมไปมา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีธรรมชาติที่อ้อมค้อม หากธรรมชาติของเจ้าคือความเจ้าเล่ห์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กระทำการในหนทางที่ไม่ซื่อ และเจ้าก็ทำให้คนอื่นๆ ถูกเจ้าหลอกได้อย่างง่ายมาก
หากธรรมชาติของเจ้านั้นมุ่งร้าย คำพูดของเจ้าอาจรันทรมหัวใจ
แต่การกระทำของเจ้าไม่สามารถปกปิดเล่ห์กลอันมุ่งร้ายต่างๆ ของเจ้าได้ หากธรรมชาติของเจ้านั้นเกียจคร้าน
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่เจ้าพูดก็หมายถึงจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเพราะว่าความไม่ใส่ใจและความเกียจคร้านของ
เจ้า และการกระทำของเจ้าก็จะเชื่องช้าและพอสเป็นพิธี และค่อนข้างสันตติ์เรื่องการปกปิดความจริง
หากธรรมชาติของเจ้านั้นเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จะมีเหตุผล
และการกระทำของเจ้าก็จะสอดคล้องกับความจริง ได้อย่างดีด้วยเช่นกัน หากธรรมชาติของเจ้านั้นรักภักดี
เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จะจริงใจอย่างแน่นอน และวิธีที่เจ้ากระทำก็มีเหตุผล
เป็นอิสระจากสิ่งใดก็ตามที่อาจทำให้นายของเจ้าไม่สบายใจ
หากธรรมชาติของเจ้านั้นเต็มไปด้วยราคะหรือละโมภอยากได้เงินทอง
เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านั้นอยู่บ่อยๆ
และเจ้าก็จะกระทำสิ่งเบี่ยงเบนไร้ศีลธรรมไปโดยไม่รู้ตัว ซึ่งผู้คนจะไม่ลืมน่ายๆ และซึ่งจะทำให้ผู้คนรังเกียจ
อย่างที่เราเคยบอกไปแล้ว หากเจ้ามีธรรมชาติของการทรยศ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็แทบจะไม่สามารถทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากมันได้ อย่างวางใจในโซ่ที่ว่า
หากเจ้าไม่เคยทำผิดต่อผู้อื่น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีธรรมชาติของการทรยศ หากนั่นคือสิ่งที่เจ้าคิด เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็น่ารังเกียจโดยแท้จริง คำพูดทั้งหมดของเรา ในแต่ละครั้งที่เราพูด มีเป้าหมายคือผู้คนทั้งหมด
มิใช่แค่บุคคลคนเดียวหรือบุคคลประเภทเดียว แค่นี้เพราะเจ้าไม่เคยทรยศเราในเรื่องหนึ่ง
ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าไม่สามารถทรยศเราในเรื่องอื่น ในการค้นหาความจริง
ผู้คนบางคนสูญเสียความเชื่อมั่นของพวกเขาช่วงระหว่างความล้มเหลวในชีวิตสมรสของพวกเขา
ผู้คนบางคนละทิ้งภาระผูกพันของพวกเขาที่จะรักภักดีต่อเราช่วงระหว่างความล้มเหลวของครอบครัว
ผู้คนบางคนทอดทิ้งเราเพื่อแสวงหาชั่วขณะของความสุขสำราญและความตื่นเต้น
ผู้คนบางคนยอมตกลงไปในหุบเขาลึกดำมืด
ดีกว่าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างและได้รับความปีติยินดีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนบางคนเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเพื่อนๆ
เพื่อประโยชน์ของการตอบสนองความทะยานอยากเพื่อความมั่งคั่งของพวกเขา

และกระทั้งตอนนี้ก็ไม่สามารถรับรู้ความผิดพลาดของพวกเขาและเปลี่ยนครรลองของพวกเขาได้
ผู้คนบางคนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อของเราเพียงชั่วคราวเท่านั้นเพื่อให้ได้รับการปกป้องจากเรา ในขณะที่คนอื่นๆ
สละอุทิศให้เราเพียงเล็กน้อยภายใต้การบีบบังคับ เพราะพวกเขายึดติดกับชีวิตและกลัวความตาย
การกระทำอันไร้ศีลธรรม และยิ่งกว่านั้นคือ การกระทำอันไร้เกียรติเหล่านี้และการกระทำอื่นๆ
ไม่ใช่แค่พฤติกรรมที่ผู้คนได้ใช้ในการทรยศเรามากในหัวใจของพวกเขาเข้ามาช้านานหรือ? แน่นอน
เรารู้ว่าผู้คนไม่วางแผนล่วงหน้าที่จะทรยศเรา
การทรยศของพวกเขาคือการเปิดเผยธรรมชาติของพวกเขาออกมาโดยธรรมชาติ ไม่มีใครต้องการทรยศเรา
และไม่มีใครมีความสุขเพราะพวกเขาได้กระทำการบางอย่างเพื่อทรยศเรา ในทางกลับกัน
พวกเขากำลังสิ้นหวังด้วยความกลัว มิใช่หรือ? ดังนั้นแล้ว พวกเขากำลังคิดเรื่องวิธีที่จะไถ่พวกคนทรยศเหล่านี้
และวิธีที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบันนี้อยู่กระนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 361

ธรรมชาติของมนุษย์ค่อนข้างแตกต่างจากเนื้อแท้ของเรา
เพราะธรรมชาติอันเลื่อมทรมของมนุษย์กำเนิดขึ้นจากชาตานทั้งสิ้น
ธรรมชาติของมนุษย์ถูกชาตานแปรสภาพและทำให้เลื่อมทรมมาตลอด นั่นคือ
มนุษย์ใช้ชีวิตภายใต้อิทธิพลของความชั่วร้ายและความอัปยศของมัน
มนุษย์ไม่ได้เติบโตในโลกของความจริงหรือสภาพแวดล้อมอันบริสุทธิ์
และมนุษย์ที่อาศัยในความสว่างยังคงมีน้อยกว่านั้น ดังนั้น
จึงเป็นไปได้ที่จะมีใครมีความจริงภายในธรรมชาติของพวกเขาตั้งแต่ชั่วขณะของการถือกำเนิด
และใครก็ตามที่สามารถเกิดมาพร้อมแก่นแท้ที่เกรงกลัวและเชื่อฟังพระเจ้าก็ยิ่งน้อยกว่านั้นอีก ในทางกลับกัน
ผู้คนมีธรรมชาติที่ต้านทานพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่มีความรักให้กับความจริง
ธรรมชาตินี้คือปัญหาที่เราต้องการจะหาหรือ—การทรม
การทรมคือแหล่งกำเนิดของการต้านทานพระเจ้าในแต่ละคน นี่คือนิยามที่มีอยู่เฉพาะในมนุษย์เท่านั้น
และไม่ใช่ในเรา บางคนจะถามว่า ในเมื่อมนุษย์ทั้งปวงดำเนินชีวิตในแผ่นดิน โลกนี้เหมือนอย่างพระคริสต์
เหตุใดมนุษย์ทั้งปวงจึงมีธรรมชาติที่ทรมพระเจ้า แต่พระคริสต์ไม่ทรงมีเล่า?
นี่คือปัญหาที่ต้องอธิบายให้ชัดเจนแก่พวกเขา
พื้นฐานของการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์คือการจุติเป็นมนุษย์ใหม่ของวิญญาณเข้าไปมา พูดอีกอย่างก็คือ
ทุกคนได้รับชีวิตแบบมนุษย์ในเนื้อหนังเมื่อวิญญาณของพวกเขากลับมาจุติเป็นมนุษย์ใหม่
หลังจากร่างกายของบุคคลหนึ่งถือกำเนิด
ชีวิตของร่างนั้นก็ดำเนินไปจนกระทั่งเนื้อหนังถึงขีดจำกัดของมันในท้ายที่สุด ซึ่งเป็นชั่วขณะสุดท้าย
เมื่อวิญญาณไปจากเปลือกของมัน กระบวนการนี้เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก
โดยที่วิญญาณของบุคคลหนึ่งไปมาเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า และด้วยเหตุนี้
การดำรงอยู่ของมวลมนุษย์จึงได้รับการคงรักษาไว้ ชีวิตของเนื้อหนังก็คือชีวิตของวิญญาณมนุษย์ด้วยเช่นกัน
และวิญญาณของมนุษย์สนับสนุนการดำรงอยู่ของเนื้อหนังของมนุษย์ กล่าวคือ
ชีวิตของแต่ละคนมาจากวิญญาณของพวกเขา และชีวิตไม่ใช่สิ่งประจำตัวของเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้
ธรรมชาติของมนุษย์จึงมาจากวิญญาณ ไม่ใช่จากเนื้อหนัง
มีเพียงวิญญาณของแต่ละคนเท่านั้นที่รู้ว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดลอง ความทุกข์ร้อน
และความเลื่อมทรมของชาตานอย่างไร เนื้อหนังของมนุษย์มีอายุสั้นเหล่านี้ได้ ดังนั้น
มวลมนุษย์จึงกลายเป็นมีดคมกว่าเดิมทุกที โสมมกว่าเดิมทุกที และชั่วร้ายกว่าเดิมทุกทีโดยไม่รู้ตัว
ขณะที่ระยะห่างระหว่างมนุษย์กับตัวเราขยายใหญ่ขึ้นทุกที และชีวิตกลายเป็นมีดคมกว่าเดิมสำหรับมวลมนุษย์

ซาตานยั่วยุเล่ห์เหลี่ยมของมวลมนุษย์ไว้ในกำมือของมัน ดังนั้น เป็นที่แน่นอนว่า
เนื้อหนังของมนุษย์ก็ได้ถูกซาตานครอบงำ ไปแล้วเช่นกัน เนื้อหนังเช่นนั้นกับมวลมนุษย์เช่นนั้น
จะสามารถไม่ต่อต้านพระเจ้าได้อย่างไร? พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับพระองค์โดยกำเนิดได้อย่างไร?
เหตุผลที่เราได้โยนซาตานไปในกลางอากาศก็เพราะมันได้ทรยศเรา เช่นนั้นแล้ว
พวกมนุษย์จะสามารถเป็นอิสระจากความเกี่ยวข้องของพวกเขาได้อย่างไร? นี่คือเหตุผลว่า
ทำไมการทรยศจึงเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เราเชื่อว่าทันทีที่พวกเจ้าเข้าใจเหตุผลนี้แล้ว
พวกเจ้าก็ควรจะมีเชื่อในเนื้อแท้ของพระคริสต์ด้วยเช่นกัน
เนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าสวมใส่นั้นคือเนื้อหนังของพระเจ้าเอง พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด
พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน เนื้อหนังของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ที่สุด
ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรมเช่นกัน
เนื้อหนังเช่นนั้นสามารถทำได้เพียงสิ่งที่ชอบธรรมและให้คุณแก่มวลมนุษย์ สิ่งที่บริสุทธิ์ รุ่งโรจน์ และทรงฤทธิ์
พระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งใดที่ฝ่าฝืนความจริง ที่ฝ่าฝืนศีลธรรมและความยุติธรรม
และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถทำสิ่งใดที่จะทรยศต่อพระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้ เนื้อหนังของพระองค์จึงมีอาจถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามได้
เนื้อหนังของพระองค์คือเนื้อแท้ที่แตกต่างจากเนื้อหนังของมนุษย์ เพราะผู้ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามคือมนุษย์
มิใช่พระเจ้า ซาตานจึงไม่อาจสามารถทำให้เนื้อหนังของพระเจ้าเสื่อมทรามได้เลย ด้วยเหตุนี้
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์กับพระคริสต์พำนักอยู่ภายในพื้นที่เดียวกัน ก็มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถูกครอบครอง
ถูกใช้ และติดกับอยู่กับซาตาน ในทางกลับกัน
พระคริสต์ไม่ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมทรามของซาตานชั่ววันวันครี
เพราะซาตานจะไม่มีวันที่จะสามารถขึ้นไปถึงสถานที่สูงที่สุดได้ และจะไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ วันนี้
พวกเจ้าทั้งหมดควรเข้าใจว่า ผู้ที่ทรยศเรา มีเพียงมวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างที่เป็นอยู่เท่านั้น
การทรยศจะไม่มีวันที่จะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์แม้แต่น้อย

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 362

วิญญาณทั้งหมดที่ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามนั้นถูกจับเป็นทาสอยู่ในแดนครอบครองของชาตนา มีเพียงบรรดาผู้ที่เชื่อในพระคริสต์เท่านั้นที่ได้ถูกแยกไว้ ได้รับการช่วยให้รอดจากค่ายของชาตนา และถูกนำพาเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของวันนี้ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตนาอีกต่อไป ถึงกระนั้น ธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังคงฝังรากอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ กล่าวคือ ถึงแม้วิญญาณของพวกเขาก็ได้รับการช่วยให้รอดแล้ว แต่ธรรมชาติของพวกเขาก็ยังคงเป็นเหมือนที่เคยเป็นก่อนหน้านี้ และโอกาสที่พวกเขาจะทรยศเราก็คงมีอยู่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่คือเหตุผลว่าทำไมงานของเราจึงกินเวลานานเหลือเกิน เพราะธรรมชาติของพวกเขานั้นคือด้าน บัดนี้ พวกเขาทั้งหมดกำลังก้าวผ่านความยากลำบากอย่างสุดความสามารถของพวกเขาคณะที่พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ของ พวกเขาให้สำเร็จลุล่วง ถึงกระนั้น พวกเขาแต่ละคนก็ยังสามารถทรยศเราและกลับสู่แดนครอบครองของชาตนา กลับสู่ค่ายของมัน และกลับไปสู่ชีวิตเก่าของพวกเขาได้—นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจปฏิเสธได้ เวลานั้น จะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะแสดงเศษเสี้ยวของสภาวะความเป็นมนุษย์หรือสภาพเหมือนมนุษย์ ดังเช่นที่เจ้าทำอยู่ตอนนี้ ในหลายๆ กรณีที่ร้ายแรง เจ้าจะถูกทำลาย และที่มากกว่านั้นคือ ถูกชะชะตากรรมชั่วนิรันดร์ ถูกลงโทษอย่างรุนแรง ไม่มีวันได้จัดเป็นมนุษย์ใหม่อีก นี่คือปัญหาที่วางตรงหน้าพวกเขา เรากำลังเตือนพวกเขาในหนทางนี้ อันดับแรก เพื่อที่งานของเราจะไม่สูญเปล่า และอันดับสอง เพื่อที่พวกเขาทั้งหมดจะได้ใช้ชีวิตในวันแห่งความสว่าง ในความจริง การทำงานของเราจะสูญเปล่าหรือไม่ นั่นไม่ใช่ปัญหาสำคัญยิ่งยวด สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดคือการที่พวกเขาสามารถมีชีวิตที่มีความสุขและอนาคตที่น่านำหวัศรย์ต่างหาก งานของเราคืองานแห่งการช่วยวิญญาณของผู้คนให้รอด หากวิญญาณของเจ้าร่วงลงไปอยู่ในมือของชาตนา ร่างกายของเจ้าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสันติสุข หากเรากำลังปกป้องร่างกายของเจ้า วิญญาณของเจ้าก็จะอยู่ภายใต้การดูแลของเราด้วยเช่นกันอย่างแน่นอน หากเราเกลียดชังเจ้าจริงๆ ร่างกายและวิญญาณของเจ้าจะตกสู่มือของชาตนาโดยทันที เช่นนั้นแล้วเจ้าสามารถจินตนาการสถานการณ์ของเจ้าได้หรือไม่? หากวันหนึ่งถ้อยคำของเราไม่มีผลกับพวกเขา เช่นนั้นเราก็จะส่งมอบพวกเขาทั้งหมดให้ชาตนา ซึ่งจะนำพวกเขาไปสู่การทรมานที่เจ็บปวดรุนแรง จนกว่าความโกรธของเราจะหมดไปโดยสิ้นเชิง หรือเราจะลงโทษพวกเขาพวกมนุษย์ที่มีอาจไถ่ได้ด้วยตัวเราเอง เพราะหัวใจของพวกเขาก็ที่ทรยศเราจะไม่วันเปลี่ยน

คัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 363

ตอนนี้พวกเจ้าทั้งหมดควรตรวจสอบตัวเองให้เร็วที่สุดเท่าที่เจ้าทำได้

เพื่อว่าการทรยศต่อเราลงเหลือภายในตัวพวกเจ้ามากเพียงใด เรากำลังรอคำตอบของพวกเจ้าอย่างหงุดหงิด
จงอย่าทำแบบพอเป็นพิธีเวลาติดต่อกับเรา เราไม่เคยเล่นเกมกับผู้คน หากเราพูดว่าเราจะทำบางสิ่งบางอย่าง
เช่นนั้นแล้วเราก็คะทำสิ่งนั้นอย่างแน่นอน

เราหวังว่าพวกเจ้าแต่ละคนจะเป็นใครบางคนที่เกี่ยวข้องคำของเราเป็นจริงเป็นจัง
และไม่คิดราวกับว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นนิยายวิทยาศาสตร์

สิ่งที่เราต้องการคือการกระทำที่เป็นรูปธรรมจากพวกเจ้า ไม่ใช่การจินตนาการต่างๆ ของพวกเจ้า ถัดจากนั้น
พวกเจ้าต้องตอบคำถามของเรา ซึ่งมีดังต่อไปนี้: 1. หากเจ้าเป็นคนปรนนิบัติที่แท้จริง

เจ้าสามารถทำการปรนนิบัติเราอย่างรักภักดี

โดยไม่มีส่วนประกอบของความหยาบคายหรือความคิดด้านลบใดเลยได้หรือไม่? 2.

หากเจ้าค้นพบว่าเราไม่เคยซึ่งคุณค่าเจ้าเลย

เจ้าจะยังคงสามารถอยู่และทำการปรนนิบัติเราไปตลอดชีวิตได้หรือไม่? 3.

หากเรายังคงเย็นชาต่อเจ้ามากแม้ว่าเจ้าจะกำลังใช้ความพยายามมากมาย

เจ้าจะสามารถทำงานให้เราต่อไปโดยไม่เป็นที่รู้จักได้หรือไม่? 4. หากหลังจากเจ้าได้ใช้จ่ายเพื่อเราแล้ว

เราไม่พึงพอใจกับข้อเรียกร้องอันน้อยนิดของเจ้า เจ้าจะกลายเป็นท้อแท้ใจและผิดหวังในตัวเรา

หรือกระทั่งกลายเป็นโกรธแค้นและตะโกนคำทอหรือ? 5. หากเจ้าจงรักภักดีอย่างมากมาโดยตลอด

มีความรักมากมายให้เรา กระนั้นเจ้าก็ยังทนทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บ ความยากจน

และการทอดทิ้งของเพื่อนๆ และญาติๆ ของเจ้า หรือหากเจ้าทนฝ่าโชคร้ายอื่นใดในชีวิต

ความจงรักภักดีและความรักของเจ้าที่มีต่อเราจะยังคงดำเนินต่อไปหรือไม่? 6.

หากสิ่งที่เราได้ทำไม่ตรงกับสิ่งที่เจ้าได้จินตนาการไว้ในหัวใจของเจ้าเลยสักอย่าง

เจ้าจะเดินตามเส้นทางอนาคตของเจ้าอย่างไร? 7. หากเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากสิ่งต่างๆ ที่เจ้าหวังไว้ว่าจะได้รับ

เจ้าจะสามารถเป็นผู้ติดตามของเราต่อไปได้หรือไม่? 8.

หากเจ้าไม่เคยเข้าใจจุดประสงค์และนัยสำคัญของงานเราเลย

เจ้าจะสามารถเป็นบุคคลที่เชื่อฟังผู้ที่ไม่ทำการตัดสินใจและสรุปเองโดยพลการได้หรือไม่? 9.

เจ้าจะสามารถวางแผนความล้ำค่าของถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดไปและงานทั้งหมดที่เราได้ทำไปในขณะที่เรา
อยู่ร่วมกันกับมวลมนุษยชาติได้หรือไม่? 10. เจ้าสามารถเป็นผู้ติดตามที่รักภักดีของเรา

เต็มใจที่จะทนฝ่าความทุกข์ชั่วชีวิตเพื่อเรา แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย ได้หรือไม่? 11. เพื่อประโยชน์ของเรา

เจ้าสามารถยกเลิกการพิจารณา การวางแผน

หรือการเตรียมสำหรับเส้นทางเพื่อการอยู่รอดในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่?

คำถามเหล่านี้เป็นตัวแทนข้อพึงประสงค์สุดท้ายของเราที่มีต่อพวกเจ้า

และเราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถให้คำตอบเราได้

หากเจ้าได้ปฏิบัติสักหนึ่งหรือสองอย่างที่คำถามพวกนี้ถามเจ้าให้สำเร็จลุล่วง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องพยายามต่อไป หากเจ้าไม่สามารถทำข้อพึงประสงค์เหล่านี้ให้สำเร็จได้สักข้อเดียว

เจ้าก็เป็นคนประเภทที่จะถูกโยนลงไปบนรถอย่างแน่นอน กับผู้คนเช่นนั้น เราไม่จำเป็นต้องพูดถึงได้อีก

เพราะพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่สามารถเห็นพ้องกับเราได้อย่างแน่นอน

เราจะสามารถเก็บใครบางคนที่อาจทรยศเราภายใต้รูปการณ์แวดล้อมใดๆ ก็ได้ไว้ในบ้านของเราได้อย่างไร?

สำหรับพวกที่ยังคงสามารถทรยศเราได้ในรูปการณ์แวดล้อมส่วนใหญ่

เราจะสังเกตการณ์การปฏิบัติของพวกเขาก่อนทำการจัดการเตรียมการอย่างอื่น อย่่างไรก็ดี

ทุกคนที่สามารถทรยศเราได้ ไม่สำคัญว่าจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขใดๆ เราจะไม่มีวันลืมเลย

เราจะจำพวกเขาในหัวใจของเรา และรอโอกาสที่จะตอบแทนความประพฤติชั่วของพวกเขา

ข้อพึงประสงค์ที่เราได้ยกมาคือปัญหาทั้งหมดที่พวกเจ้าต้องตรวจดูในตัวพวกเจ้าเอง

เราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถพิจารณาปัญหาเหล่านั้นได้อย่างจริงจัง และไม่ติดต่อกับเราแบบพอเป็นพิธี

ในอนาคตอันใกล้ เราจะตรวจคำตอบที่พวกเจ้าให้เรามา โดยเทียบกับข้อพึงประสงค์ของเรา เมื่อถึงเวลานั้น

เราจะไม่ฟังประสงค์สิ่งใดจากพวกเจ้าอีก และจะไม่ให้คำตักเตือนที่จริงจังจริงจังอีก

แต่เราจะใช้สิทธิอำนาจของเราแทน บรรดาผู้ที่ควรได้รับการรักษาไว้ก็จะได้รับการรักษาไว้

บรรดาผู้ที่ควรได้รับบำเหน็จก็จะได้รับบำเหน็จ พวกที่ควรถูกยกให้ซาตานก็จะถูกยกให้ซาตาน

พวกที่ควรถูกลงโทษอย่างรุนแรงก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง และพวกที่ควรพินาศจะถูกทำลาย ด้วยเหตุนี้

จะไม่มีใครรบกวนเราในวันของเราอีกต่อไป เจ้าเชื่อถ้อยคำของเราหรือไม่?

เจ้าเชื่อในการลงทัณฑ์อันสาสมหรือไม่?

เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าเราจะลงโทษพวกคนชั่วเหล่านั้นทั้งหมดที่หลอกลวงและทรยศเรา?

เจ้าหวังให้วันนั้นมาถึงเร็วขึ้นหรือช้าลง? เจ้าเป็นใครบางคนที่หวาดกลัวต่อการลงโทษ

หรือเป็นใครบางคนที่จะต้านทานเรา แม้ว่าพวกเขาต้องทนฝ่าต่อการลงโทษก็ตาม? เมื่อวันนั้นมาถึง

เจ้าสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่า เจ้าจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความรื่นเริงและเสียงหัวเราะ

หรือว่าเจ้าจะร้องไห้และขบฟัน? บทวสานแบบใดที่เจ้าหวังว่าจะเจอ? เจ้าเคยพิจารณาอย่างจริงจังหรือไม่ว่า

เจ้าเชื่อในเราร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือสงสัยเราร้อยเปอร์เซ็นต์? เจ้าเคยพิจารณาอย่างถี่ถ้วนหรือไม่ว่า

การกระทำกับพฤติกรรมของเจ้าจะทำให้เจ้าพบกับผลที่ตามมาและบทวสานแบบใด?

เจ้าหวังอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าถ้อยคำทั้งหมดของเราจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงตามลำดับ

หรือเจ้าหว่านคิดว่าถ้อยคำของเราจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงตามลำดับ?
หากเจ้าหวังให้เราจากไปโดยเร็วเพื่อที่จะทำให้ถ้อยคำของเราสำเร็จลุล่วง
เจ้าควรปฏิบัติอย่างไรกับถ้อยคำและการกระทำของเจ้าเอง? หากเจ้าไม่ได้หวังให้เราจากไป
และไม่ได้หวังให้ถ้อยคำของเราได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงในทันที เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเราทั้งหมด?
เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเหตุใดเจ้าจึงกำลังติดตามเรา? หากเหตุผลของเจ้ามีเพียงแค่เปิดโลกของเจ้าให้กว้าง
ก็ไม่จำเป็นที่เจ้าต้องสร้างปัญหาให้ตัวเจ้าเองอย่างนี้
หากมันเป็นไปเพื่อให้ได้รับพรและเลี้ยงหนี้ความวิบัติที่กำลังมาถึง
เหตุใดเจ้าจึงไม่กังวลเรื่องการประพฤติดของเจ้าเอง?
เหตุใดเจ้าไม่ถามตัวเจ้าเองว่าเจ้าสามารถทำให้สมดังสิ่งที่เราพึงประสงค์ได้หรือไม่?
เหตุใดเจ้าไม่ถามตัวเองด้วยว่าเจ้ามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะได้รับพรทั้งหลายที่จะมาถึงหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 364

ประชากรทั้งหมดของเราที่ปรนนิบัติอยู่เบื้องหน้าเรา ควรคิดย้อนกลับไปในอดีตว่า
ความรักของเจ้าที่มีให้เราได้อุทิศความไม่บริสุทธิ์ทำให้ต่างพร้อยไหม?
ความจริงรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราได้บริสุทธิ์และสุดหัวใจไหม? ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเรานั้นแท้จริงไหม?
เราได้ครองพื้นที่ภายในหัวใจของพวกเขาเข้ามาเท่าใด? เราได้เติมเต็มหัวใจของเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ไหม?
วณะของเราได้สำเร็จลุล่วงภายในตัวพวกเขามากเท่าใด? จงอย่าคิดว่าเราโง่เขลา!
สิ่งเหล่านี้ชัดเจนอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับเรา! วันนี้ ขณะที่เสียงแห่งความรอดของเราถูกเปล่งออกไป
ความรักของพวกเขาที่มีให้เราเริ่มการเพิ่มขึ้นบ้างไหม?
ส่วนหนึ่งของความจริงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อเราได้กลายเป็นบริสุทธิ์หรือยัง?
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเราได้ลึกซึ้งขึ้นไหม?
การสรรเสริญที่ได้มีการถวายในอดีตได้วางรากฐานอันมั่นคงแข็งแรงสำหรับความรู้ของพวกเขาในวันนี้ไหม?
พวกเขารู้กฎเกณฑ์ของเราจนจบจนใจไว้มากเพียงใด? ฉายาของเราครองพื้นที่ภายในตัวพวกเขามากเท่าใด?
ถ้อยคำของเราได้แทงใจดำภายในตัวพวกเขาหรือยัง?
พวกเขารู้สึกอย่างแท้จริงหรือว่าพวกเขาไม่มีที่ใดที่จะซ่อนความอับอายของพวกเขาไว้ได้?
พวกเขารู้สึกอย่างแท้จริงหรือว่าพวกเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นประชากรของเรา?
หากพวกเขาไม่รับรู้ถึงคำถามทั้งหลายข้างต้นอย่างสิ้นเชิง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาประโยชน์อยู่ในสถานการณ์ที่อยากจะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง
แสดงว่าพวกเขาเพียงอยู่ในที่นี้เพื่อเพิ่มจำนวนผู้คน และ ณ เวลาที่เราได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
เจ้าจะถูกกำจัดและโยนลงไปในบาบิโลนเป็นครั้งที่สองอย่างแน่นอน เหล่านี้คือวณะอันเป็นการเตือนของเรา
และผู้ใดที่คิดว่าวณะเหล่านี้ไม่สำคัญย่อมจะถูกบดขยี้โดยการพิพากษาของเรา และย่อมจะพบกับความวิบัติ ณ
เวลาที่กำหนดไว้ นี่ไม่เป็นดั่งนั้นหรือ? เรายังคงจำเป็นต้องจัดเตรียมตัวอย่างต่างๆ
เพื่อแสดงให้เห็นการนี้หรือ? เราต้องพูดอย่างชัดแจ้งยิ่งกว่านี้เพื่อจัดเตรียมแบบอย่างสำหรับพวกเขาหรือ?
นับตั้งแต่ยุคแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ได้เชื่อฟังวณะของเรา
และด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกขับและถูกกำจัดไปจากกระแสแห่งการฟื้นฟูของเรา ในท้ายที่สุด
ร่างกายของพวกเขาจะยอมพิณาศและจิตวิญญาณของพวกเขาจะยอมถูกโยนลงสู่แดนคนตาย
และแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงอยู่ภายใต้การลงโทษอันหนักหน่วง
ผู้คนจำนวนมากได้ปฏิบัติตามวณะของเรา
แต่พวกเขาได้กระทำการซึ่งขัดกับความรู้แจ้งและความกระจำของเรา
และด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกเราเช็ดตกลงไปภายใต้แดนครอบครองของซาตานและกลายเป็นหนึ่งในพวกที่ต่อต้านเรา

(วันนี้พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ต่อต้านเราโดยตรง เชื่อฟังเพียงเปลือกแห่งวณะของเรา และไม่เชื่อฟังเนื้อแท้แห่งวณะของเรา) มีหลายคนอีกเช่นกันที่ได้แก่ฟังวณะที่เราพูดเมื่อวานนี้ พวกที่ได้ยึดมั่นใน “ขยะ” ของอดีตและไม่ได้หวนเหวนความล้ำค่าของ “พีชผล” ของยุคปัจจุบัน ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เพียงถูกจองจำโดยซาตาน แต่ได้กลายเป็นพวกคนบาปวันรันคร์และได้กลายเป็นพวกศัตรูของเรา และพวกเขาก็ต่อต้านเราโดยตรง ผู้คนเช่นนั้นย่อมเป็นเป้าหมายของการพิพากษาของเรา ณ จุดสูงสุดแห่งความโกรธเคืองของเรา และวันนี้พวกเขาก็ยังคงมีคบอด ยังคงอยู่ภายในคุกมืดใต้ดิน (กล่าวคือ ผู้คนเช่นนั้นคือซากศพที่เน่าเปื่อยและด้านชาที่ถูกซาตานควบคุม เพราะดวงตาของพวกเขาได้ถูกเราบังไว้ เราจึงกล่าวว่าพวกเขามีคบอด) คงจะดีที่จะจัดเตรียมตัวอย่างสำหรับการอ้างอิงของพวกเขา เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถเรียนรู้จากมันได้ กล่าวคือ

เมื่อเอ่ยถึงเปาโล พวกเจ้าจะคิดถึงประวัติของเขา และคิดถึงเรื่องราวบางเรื่องเกี่ยวกับเขาที่ไม่ถูกต้องแม่นยำและไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เขาถูกสอนโดยบิดามารดาของเขาตั้งแต่วัยเยาว์ และได้รับชีวิตของเรา และเขามีขีดความสามารถที่เราพึงประสงค์ อันเป็นผลจากการลิดิตไว้ล่วงหน้าของเรา เมื่ออายุได้ 19 ปี เขาได้อ่านหนังสือหลากหลายเกี่ยวกับชีวิต ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการ อันเป็นเพราะขีดความสามารถของเขาและเพราะความรู้แจ้งกับความกระฉ่างของเรา เขาไม่ได้เพียงสามารถพูดด้วยความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น แต่ยังได้มีความสามารถจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราด้วยเช่นกัน แน่แน่นอนว่า การนี้ไม่ได้ตัดการผสมผสานกันของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกออกไป กระนั้นก็ตาม ความไม่เพียบพร้อมอย่างเดียวของเขาก็คือว่า เพราะความสามารถพิเศษของเขา เขามักจะกะล่อนและอวดตัว ผลก็คือเมื่อเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรก เขาได้ใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อเอาชนะท้าทายเรา อันเนื่องมาจากความไม่เชื่อฟังของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นได้เป็นตัวแทนของหัวหน้าทูตสวรรค์โดยตรง เขาเป็นหนึ่งในพวกที่ไม่รู้จักวณะของเรา และพื้นที่ของเราในหัวใจของเขาได้อันตรายไปเรียบร้อย ผู้คนเช่นนั้นต่อต้านเทวสภาพของเราโดยตรง และย่อมถูกเราบดขยี้จนกว่าลงไป และย่อมได้แต่กราบไหว้และสารภาพบาปของพวกเขาในเบื้องปลาย ดังนั้น ภายหลังจากที่เราได้ใช้ประโยชน์จากจุดแข็งทั้งหลายของเขา—กล่าวคือ ภายหลังจากที่เขาได้ทำงานให้เราในช่วงเวลาหนึ่ง—เขาก็ได้ตกไปอยู่ในหนทางเก่าของเขาอีกครั้งหนึ่ง และแม้ว่าเขาไม่ได้ไม่เชื่อฟังวณะของเราโดยตรง เขาก็ไม่ได้เชื่อฟังการนำภายในและความรู้แจ้งของเรา และด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่เขาได้ทำในอดีตจึงหาประโยชน์มิได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มงกุฎแห่งพระสิริที่เขาได้พุดถึง ได้กลายเป็นคำพุดที่ว่างเปล่า เป็นผลิตผลของจินตนาการของเขาเอง เพราะแม้กระทั่งวันนี้เขาก็ยังคงตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของเราภายในการจงจำแห่งพันธนาการของเรา

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ใครก็ตามที่ต่อต้านเรา (โดยไม่เพียงต่อต้านแค่ตัวตนอันเป็นเนื้อหนังของเรา แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือต่อต้านวณะของเราและวิญญาณของเรา—กล่าวคือ เทวสภาพของเรา)

ย่อมได้รับการพิพากษาของเราในเนื้อหนังของพวกเขา เมื่อวิญญาณของเราผลจากเจ้าไป

เจ้าย่อมตกสวลง ไปข้างล่าง เคลื่อนลงสู่แดนคนตายโดยตรง

และแม้ว่าร่างกายอันมีเนื้อหนังของเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก

เจ้าก็เป็นเช่นใครบางคนที่ทนทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บทางจิตใจ กล่าวคือ เจ้าได้สูญเสียเหตุผลของเจ้า

และรู้สึกทันทีราวกับว่าเจ้านั้นเป็นซากศพ จนถึงขั้นที่ว่าเจ้าขอร้องให้เราบอญเนื้อหนังของเจ้าโดยไม่รอช้า

พวกเจ้าส่วนใหญ่ที่มีจิตวิญญาณ ย่อมมีความซึ่งคุณค่าอันลึกซึ้งในรูปการณั้แวดล้อมเหล่านี้

และเราไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดมากไปกว่านี้ ในอดีต เมื่อเราได้ทำงานในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

ผู้คนส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจตัวพวกเขาเองไปแล้วโดยใช้ความโกรธเคืองและบารมีของเราเป็นเครื่องวัด

และได้รู้ไปแล้วเล็กน้อยเกี่ยวกับปัญญาและอุปนิสัยของเรา วันนี้ เราพุดและกระทำการ โดยตรงในเทวสภาพ

และยังคงมีผู้คนบางคนที่จะเห็นความโกรธและการพิพากษาของเราด้วยตาของพวกเขาเอง ยิ่งไปกว่านั้น

งานหลักของส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาก็คือการทำให้ประชากรทั้งหมดของเรารู้จักกิจการของเราใน

เนื้อหนังโดยตรง และทำให้พวกเจ้าทั้งหมดมองเห็นอุปนิสัยของเราโดยตรง ทว่าเพราะเราอยู่ในเนื้อหนัง

เราจึงคำนึงถึงความอ่อนแอทั้งหลายของพวกเจ้า ความหวังของเราก็คือว่า พวกเจ้าย่อมไม่ปฏิบัติต่อจิตวิญญาณ

ดวงจิต และร่างกายของพวกเจ้าเป็นของเล่น และไม่มอบอุทิศสิ่งเหล่านั้นให้ซาตานโดยไม่คิด

เป็นการดีกว่าที่จะหวงแหนความล้ำค่าของทั้งหมดที่เจ้ามี

และเป็นการดีกว่าที่จะไม่ปฏิบัติต่อมันเหมือนเกมอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุที่สิ่งต่างๆ

เช่นนั้นสัมพันธ์กับชะตากรรมของพวกเจ้า

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราอย่างแท้จริงไหม?

พวกเจ้าสามารถคำนึงถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเราอย่างแท้จริงไหม?

พวกเจ้าเต็มใจที่จะชื่นชมพรของเราบนแผ่นดินโลก พรที่เหมือนกับพรทั้งหลายบนสวรรค์ไหม?

พวกเจ้าเต็มใจที่จะหวงแหนความล้ำค่าของความเข้าใจเกี่ยวกับเรา ความชื่นชมยินดีในวณะของเรา

และความรู้เกี่ยวกับเราในฐานะสิ่งที่มีค่าและมีความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเจ้าไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะบนบอบต่อเราอย่างสุดใจ

โดยไม่มีความคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะยอมให้ตัวพวกเจ้าถูกรำทำให้ถึงแก่ความตาย

และถูกเรานำทางเหมือนแกะตัวหนึ่งไหม? มีใครบ้างไหมในท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถสัมผัสสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นได้? เป็นไปได้ไหมว่าทุกคนที่เราอมรับและได้รับสัญญาทั้งหลายของเราคือบรรดาผู้ที่ได้รับพรของเรา?
พวกเจ้าได้เข้าใจสิ่งใดจากวณะเหล่านี้บ้างไหม? หากเราทดสอบพวกเจ้า
พวกเจ้าสามารถวางชะตากรรมของพวกเจ้าไว้ในมือของเราอย่างแท้จริง
และสามารถค้นหาเจตนารมณ์ของเราและล่วงรู้หัวใจของเราในท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ไหม?
เราไม่ปรารถนาให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะพูดคำพูดที่จับใจมากมาย
หรือบอกเล่าเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นมากมาย ตรงกันข้าม
เราขอให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะกล่าวคำพยานที่ดีต่อเรา
และขอให้เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้อย่างเต็มเปี่ยมและอย่างลึกซึ้ง หากเราไม่ได้พูดโดยตรง
เจ้าจะสามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้าและยอมให้ตัวเจ้าถูกเราใช้ไหม?
นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่เราพึงประสงค์หรือ?
ใครเล่ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจในความหมายในวณะของเรา?
ถึงกระนั้นเราก็คขอให้พวกเจ้าไม่ถูกความขุ่นข้องใจถ่วงเอาไว้อีกต่อไป
ให้พวกเจ้ากระตือรือร้นในการเข้าสู่ของพวกเจ้าและจับความเข้าใจในเนื้อแท้ของวณะของเรา
นี่ย่อมจะป้องกันเจ้าจากการเข้าใจวณะของเราผิด และจากการเข้าใจไม่ชัดเจนในเรื่องของความหมายของเรา
และจากการฝ่าฝืนประกาศกฎกติกการบริหารของเราด้วยเหตุเหล่านั้น
เราหวังว่าพวกเจ้าจะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราที่มีต่อพวกเจ้าในวณะของเรา
จงอย่าคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองอีกเลย
และจงกระทำการอย่างที่เราได้ปลงใจไว้ต่อหน้าเราว่า
จะนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง บรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่ยืนอยู่ภายในบ้านของเรา
ควรทำให้มากเท่าที่พวกเขาจะสามารถทำได้
เจ้าควรถวายสิ่งที่ดีที่สุดของตัวเจ้าเองให้กับส่วนสุดท้ายของงานของเราบนแผ่นดินโลก
เจ้าเต็มใจที่จะนำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นไปปฏิบัติอย่างแท้จริงไหม?

จาก “บทที่ 4” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 365

บนแผ่นดินโลก วิญญาณชั่วทุกรูปแบบเดินผ่านตลอดกาลเพื่อหาที่พักผ่อน
และกำลังค้นหาหาศพมนุษย์ที่สามารถบริโภคได้อย่างไม่รู้จบ คนของเรา!
เจ้าต้องยังคงอยู่ในการดูแลและการปกป้องของเรา จงอย่าเหลวไหลเป็นอันขาด!
จงอย่าประพฤติดัวโดยไร้ความยั้งคิดเป็นอันขาด! เจ้าควรมอบถวายความจงรักภักดีของเจ้าในบ้านของเรา
และด้วยความจงรักภักดีเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถจัดให้มีการตีโต้กลับต่อเล่ห์เหลี่ยมของมารได้
ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นใด เจ้าไม่ควรประพฤติดัวเช่นที่เจ้าได้ทำในอดีต
คือทำสิ่งหนึ่งต่อหน้าเราและทำสิ่งอื่นลับหลังเรา หากเจ้าทำตัวแบบนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อยู่ไกลออกไปจากการไถ่แล้ว เราไม่ได้เอ่ยวณะเช่นนี้มากเกินไปแล้วหรือ?
แน่นอนว่าเป็นเพราะธรรมชาติเก่าของมนุษยชาตินั้น ไม่สามารถแก้ไขได้ เราจึงต้องให้มีการเตือนจำแก่ผู้คนซ้ำๆ
จงอย่าเบื่อ! ทั้งหมดที่เราพูดก็ประโยชน์ต่อการทำให้แน่ใจกับชะตาชีวิตของพวกเจ้า!
สถานที่ที่เฝ้าหมั่นและโสโครกเป็นสิ่งที่ชาตนาจำเป็นต้องมีอย่างแน่นอน
ยิ่งเจ้าไม่อาจรับการไถ่อย่างสิ้นหวังมากขึ้นเท่าใดและยิ่งเจ้าเหลวไหลมากขึ้นเท่าใด
ทั้งยังปฏิเสธที่จะนบนอบต่อการยับยั้งชั่งใจ เช่นนั้นแล้ว
วิญญาณที่มีมลทินเหล่านั้นก็จะยิ่งกอบโกยโอกาสให้กับตัวพวกมันเองเพื่อแทรกซึมเข้ามาเพิ่มขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าได้มาถึงจุดนี้แล้ว ความจงรักภักดีของพวกเจ้าก็จะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากคำพูดพล่อยๆ
ที่ปราศจากความเป็นจริงใดๆ แม้แต่น้อย และวิญญาณที่มีมลทินก็จะเขมือบปณิธานของพวกเจ้าลงไป
และแปลงสภาพให้เป็นความไม่เชื่อฟังและแผนการร้ายเยี่ยงชาตนาเพื่อใช้ในการทำให้งานของเราหยุดชะงัก
จากตรงนั้น เจ้าสามารถถูกเราเยียนตีได้ไม่ว่าเวลาใด ไม่มีใครเข้าใจถึงความรุนแรงของสถานการณ์นี้
ผู้คนทั้งหมดเพียงแค่ทำหูทวนลมกับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน และไม่ระมัดระวังเลยแม้แต่เล็กน้อย
เราจำไม่ได้ว่าสิ่งใดถูกทำไปแล้วในอดีต เจ้ายังคงรออย่างจริงจังให้เราผ่อนปรนต่อเจ้าด้วยการ “ลืม”
อีกครั้งกระนั้นหรือ? แม้ว่ามนุษย์ได้ต่อต้านเรา เราก็จะไม่ตำหนิพวกเขาด้วยเรื่องนี้
เพราะพวกเขามีวุฒิภาวะน้อยเกินไป และดังนั้น เราจึงไม่ได้ตั้งข้อเรียกร้องต่างๆ ที่สูงเกินไปกับพวกเขา
สิ่งที่เราพึงประสงค์ก็คือพวกเขาไม่เหลวไหล และพวกเขานบนอบต่อความยับยั้งชั่งใจ
แน่นอนว่ามันไม่ได้เกินความสามารถของพวกเจ้าที่จะสนองตอบข้อกำหนดนี้ ใช่หรือไม่?
ผู้คนส่วนใหญ่กำลังรอให้เราเปิดเผยความล้าลึกต่างๆ มากขึ้นไปอีกเพื่อให้พวกเขาได้ชื่นชมด้วยตาของพวกเขา
อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเจ้าได้มาเข้าใจความล้าลึกต่างๆ ทั้งหมดของสวรรค์แล้ว
เจ้าจะสามารถทำอะไร ได้กันแน่กับความรู้นั้น? มันจะเพิ่มความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่?
มันจะกระตุ้นความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่? เราไม่ดูแลคนมนุษย์

อีกทั้งเราไม่กระทำการตัดสินพวกเขาอย่างเินเลื่อ หากสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รูปการณ์แวดล้อมที่เกิดขึ้นจริงของมนุษย์
เราคงจะไม่มีวันสวมมงกุฎที่มีตราเช่นนี้ให้พวกเขาง่ายๆ อย่างนี้หรือก จงคิดย้อนกลับไปในอดีต:

เราได้ไ้ร้ายป้ายสีพวกเจ้ากี่ครั้งกันเล่า? เราได้ดูแคลนพวกเจ้ากี่ครั้งกันเล่า?

เราได้เฝ้ามองพวกเจ้าโดยไม่คำนึงถึงรูปการณ์แวดล้อมจริงๆ ของพวกเจ้ากี่ครั้งกันเล่า?

กี่ครั้งแล้วที่คำรัสของเราล้มเหลวที่จะเอาชนะพวกเจ้าได้อย่างสุดหัวใจ?

กี่ครั้งแล้วที่เราได้พูดโดยไม่เข้าถึง โสตประสาทส่วนลึกภายในตัวพวกเจ้า?

มีใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้อ่านวจนะของเราโดยไม่กลัวและสั่นเทา หวาดหวั่นอยู่ลึกๆ

ว่าเราจะบดขี้เข้าลงไปในบาตาลึก? ใครเล่าไม่สู้นการทดสอบจากวจนะของเรา?

ภายในคำรัสของเรามีสิทธิอำนาจพำนักอยู่ แต่นี้ไม่ใช่เพื่อการกระทำการพิพากษาอันเินเลื่อต่อมนุษย์

ตรงกันข้าม เราใส่ใจต่อรูปการณ์แวดล้อมจริงๆ ของพวกเขา

เราสำแดงความหมายที่มีอยู่โดยธรรมชาติในวจนะของเราต่อพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ ในความเป็นจริงแล้ว

มีผู้ใดบ้างที่สามารถระลึกภูฏธานุภาพสูงสุดของเราในวจนะของเราได้?

มีผู้ใดบ้างที่สามารถรับทองคำที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งวจนะของเราทำมาจากมัน? เราได้กล่าววจนะไปแล้วกี่คำกัน?

มีผู้ใดได้หวงแหนความล้ำค่าของวจนะเหล่านั้นหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 366

วันแล้ววันเล่าที่เราขึ้นสังเกตการณ์อยู่เหนือจักรวาล และเราซ่อนเร้นตัวเราอย่างถ่อมใจอยู่ในที่อาศัยของเรา
พลางรับประสบการณ์ชีวิตมนุษย์และทำการศึกษาทุกความประพฤติกของมนุษยชาติอย่างใกล้ชิด
ไม่มีใครเลยได้เคยมอบถวายตัวพวกเขาให้กับเราทั้งหมดอย่างแท้จริง ไม่มีใครเลยได้เคยไล่ตามเสาะหาความจริง
ไม่มีใครเลยได้เคยมีมโนธรรมต่อเรา หรือได้ตั้งปณิธานไว้ต่อหน้าเรา แล้วจากนั้นก็รักษาหน้าที่ของตัวเอง
ไม่มีใครเลยได้เคยยอมให้เราอาศัยอยู่ในพวกเขา

อีกทั้งยังไม่เคยเห็นคุณค่าของเราดังที่ผู้คนพึงเห็นคุณค่าชีวิตของพวกเขาเอง

ไม่มีใครเลยได้เคยมองเห็นทั้งหมดที่เทวสภาพของเราเป็นในความเป็นจริงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ไม่มีใครเลยได้เคยเต็มใจที่จะติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง

เมื่อห้วงน้ำกลืนกินพวกมนุษย์เข้าไปพร้อมกันทั้งหมด เราช่วยให้พวกเขารอดจากห้วงน้ำนิ่งเหล่านั้น

และให้โอกาสพวกเขาได้มีชีวิตใหม่ ยามผู้คนสูญเสียความมั่นใจของพวกเขาในการที่จะมีชีวิต

เราอุদ্ধพวกเขาขึ้นมาจากขอบเหวแห่งความตาย มอบความกล้าหาญให้พวกเขาได้เดินต่อไป

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้เราเป็นรากฐานสำหรับการดำรงอยู่ของพวกเขา ครั้นผู้คนไม่เชื่อฟังเรา

เราก็ทำให้พวกเขารู้จักเราจากภายในความไม่เชื่อฟังของพวกเขา เมื่อมองจากธรรมชาติเดิมของมนุษยชาติ

และเมื่อมองจากความปรานีของเรา แทนที่เราจะประหารประหารพวกมนุษย์ให้ถึงแก่ความตาย

เรากลับเปิดโอกาสให้พวกเขากลับใจและตั้งต้นใหม่แบบสดชื่น ในยามที่พวกเขาทนทุกข์กับการกัณดารอาหาร

แม้ว่าพวกเขามีเพียงลมหายใจสุดท้ายเหลืออยู่ในร่างกายของพวกเขา เราก็ฉวยกระชากพวกเขามาจากความตาย

ป้องกันพวกเขาจากการตกเป็นเหยื่อเล่ห์เหลี่ยมของชาตาน หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่ผู้คนได้เห็นมือของเรา

หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกเขาได้เป็นพยานแก่โฉมหน้าซึ่งใจดีมีเมตตาและใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเรา

และหลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกเขาได้เห็นบารมีและความโกรธเคืองของเรา

แม้ว่าพวกมนุษย์ไม่ได้เคยรู้จักเราเลย

เราก็มิได้รับฉวยประโยชน์จากความอ่อนแอของพวกเขามาเป็นโอกาสในการจงใจช่วย

การผ่านประสบการณ์ความยากลำบากของมนุษยชาติได้ทำให้เราสามารถเห็นใจในความอ่อนแอของมนุษย์

เพียงเพื่อเป็นการตอบสนองต่อความไม่เชื่อฟังของผู้คนและความเนรคุณเท่านั้นเองที่เราดวงแบ่งการดีสอนออก

เป็นหลากหลายระดับ

เราปกปิดตัวเองเมื่อผู้คนกำลังมีฐานะรุ่ง และเปิดเผยตัวเราในยามว่างของพวกเขา

ผู้คนจินตนาการว่าเรารู้ทุกสรรพสิ่ง

พวกเขาคำนึ่งถึงเราในฐานะพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงโอนอ่อนต่อคำวิงวอนทั้งปวง เพราะฉะนั้น

ส่วนใหญ่จึงมาอยู่ต่อหน้าเราเพียงเพื่อที่จะแสวงหาการช่วยเหลือของพระเจ้าเท่านั้น

มิใช่เพราะความพึงปรารถนาอันใดที่จะรู้จักเรา เมื่ออยู่ท่ามกลางการรุมเร้าของโรคภัยไข้เจ็บ

ผู้คนรีบมาออกฉ้อความช่วยเหลือจากเรา ในยามทุกข์ยาก

พวกเขาวางใจบอกเล่าความลำบากยากเย็นของพวกเขาต่อเราอย่างสุดกำลัง

เพื่อที่จะระบายความทุกข์ของพวกเขาทิ้งไปได้ดีขึ้น อย่างไม่รู้ก็ตาม

ไม่มีมนุษย์สักคนที่ได้มีความสามารถที่จะรักเราไปด้วยได้ในขณะที่อยู่ในสภาวะที่รู้สึกช้ำใจ นั่นคือ

ไม่มีสักคนที่ได้พยายามหิบบ่นน้ำใจในเวลาทั้งหลายแห่งสันติสุขและความสุข

เพื่อที่เราอาจมีส่วนร่วมในความชื่นบานยินดีของพวกเขา เมื่อครอบครัวเล็กๆ ของพวกเขามีความสุขและอยู่ดี

ผู้คนก็ได้ทิ้งเราหรือปิดประตูใส่เราไปนับแต่ตอนนั้นแล้ว อันเป็นการห้ามเราไม่ให้เข้าไป

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถชื่นชมกับความสุขของครอบครัวพวกเขาซึ่งได้รับมาจากการอวยพร

จิตใจมนุษย์นั้นคับแคบเกินไป มันถึงขั้นคับแคบเกินกว่าจะถือครองพระเจ้าสักองค์ซึ่งเปี่ยมรัก

เปี่ยมปรานีและเข้าหาได้อย่างเช่นเรา

หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่เราได้ถูกมนุษย์ปฏิเสธในเวลาทั้งหลายแห่งเสียงหัวเราะอันชื่นบานของพวกเขา

หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกมนุษย์ได้ฟังฟังเราเป็นไม้ค้ำยันในยามที่พวกเขาสะอึกสั่น

หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่เราถูกผู้คนซึ่งกำลังทนทุกข์กับโรคภัยไข้เจ็บบีบให้รับบทบาทหม่อ

พวกมนุษย์ช่างใจร้ายอะไรเช่นนี้! พวกเขาช่างไร้เหตุผลและปราศจากศีลธรรมอย่างยิ่งที่สุด

แม้แต่ความรู้สึกทั้งหลายที่พวกมนุษย์ควรต้องมีอยู่กับตัว ก็ยังไม่อาจถูกรับรู้ได้ในตัวพวกเขาด้วยซ้ำ

พวกเขาแทบจะปราศจากร่องรอยของความเป็นมนุษย์โดยสิ้นเชิงแล้ว

จงใคร่ครวญถึงอดีตและเปรียบเทียบกับปัจจุบันว่า

มีการเปลี่ยนแปลงอันใดกำลังเกิดขึ้นในตัวพวกเจ้าบ้างหรือไม่?

พวกเจ้าได้กำจัดบางสิ่งจากอดีตของพวกเจ้าไปบ้างหรือไม่? หรือว่าอดีตนั้นยังมิได้ถูกแทนที่เลย?

เราได้ท่องเที่ยวเดินทางไปตามเทือกเขาและลุ่มน้ำ ผ่านประสบการณ์การขึ้นและลงของโลกแห่งพวกมนุษย์

ท่ามกลางพวกเขาที่เราได้ท่องเที่ยวตระเวนไป และท่ามกลางพวกเขาที่เราได้ใช้ชีวิตมาหลายปี

แม้กระนั้นก็ปรากฏว่าอุปนิสัยของมนุษยชาติได้เปลี่ยนไปนิดเดียว

และราวกับว่าธรรมชาติเดิมของผู้คนได้หยั่งรากและแตกหน่อภายในพวกเขาแล้ว

พวกเขาไม่เคยมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมนั้นได้เลย

พวกเขาก็แค่ปรับปรุงมันให้ดีขึ้นบ้างบนรากฐานดั้งเดิม ดังที่ผู้คนพูดกัน แก่นแท้ไม่ได้เปลี่ยนไป

แต่รูปแบบนั้นได้เปลี่ยนไปมาก ผู้คนทั้งหมดดูเหมือนกำลังพยายามหลอกเราและทำให้เราสาวยตาพราวพราง

จนพวกเขาอาจหลุดพ้นจากปัญหาและได้รับความซึ่งคุณค่าของเรา

เราทั้งไม่เลื่อมใสและไม่ให้ความสนใจต่อเหล่าเหยื่อของมนุษย์ แทนที่จะบันดลโทษะ

เรากลับนำท่าทีของการมองแต่ไม่ใช่การเห็นมาใช้

เราวางแผนการที่จะขอมอบอนุญาตให้มนุษยชาติเถลไถลออกนอกกลุ่มนอกทางไปได้ในระดับหนึ่ง

และหลังจากนั้นจึงจัดการกับมนุษยชาติทั้งปวงด้วยกัน

ขณะที่พวกมนุษย์ล้วนเป็นพวกเคราะห์ร้ายไร้ค่าผู้ซึ่งไม่รักตัวเอง และผู้ซึ่งไม่ทะนุถนอมตัวเองเอาเสียเลย แล้วเหตุใดเล่า พวกเขากลับถึงขั้นจำเป็นต้องให้เราแสดงความปรานีและความรักอีกครั้ง? โดยไม่มีข้อยกเว้น

พวกมนุษย์ทั้งไม่รู้จักรักตัวเองและไม่รู้แล้วว่าพวกเขามีคุณค่ามากเพียงใด

พวกเขาก็ควรวางตัวเองบนดาซึ่งเพื่อชั่งน้ำหนักเสีย พวกมนุษย์ไม่ใส่ใจเรา

ดังนั้นเราจึงไม่จริงจังกับพวกเขาเช่นกัน พวกเขาไม่ให้ความสนใจเรา

ดังนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องทำงานกับพวกเขาให้หนักขึ้นแต่อย่างใดเช่นกัน

นี่ไม่ใช่สิ่งดีที่สุดสำหรับทั้งสองพิภพหรือ? นี่ไม่ได้พรรณนาถึงพวกเจ้า ประชากรของเราหรือ?

ใครกันในหมู่พวกเจ้าที่ได้ตั้งปณิธานต่อหน้าเราและไม่ทิ้งขว้างปณิธานเหล่านั้นในภายหลัง?

ผู้ใดหรือที่ได้ตั้งปณิธานระยะยาวต่อหน้าเราแทนที่จะตั้งจิตของเจ้าไปที่สิ่งต่างๆ อยู่บ่อยๆ?

พวกมนุษย์ได้ตั้งปณิธานทั้งหลายต่อหน้าเราในยามที่กำลังสบาย

แล้วจากนั้นก็กลับปณิธานเหล่านั้นทิ้งไปในยามทุกข์ยาก

แล้วจากนั้นพวกเขาก็เก็บความแค้นแค้นของพวกเขาขึ้นมาใหม่และมาตั้งไว้ตรงหน้าเราในเวลาต่อมา

เราไม่น่านับถือถึงขนาดที่เราจะยอมรับของทิ้งแล้วนี้ที่มนุษยชาติได้เก็บขึ้นมาจากกองขยะเอาไว้อย่างสบายๆ

อย่างนั้นหรือ? มีพวกมนุษย์ไม่กี่คนที่ยึดมั่นในปณิธานของพวกเขา ไม่กี่คนที่บริสุทธิ์

และไม่กี่คนที่ถวายเป็นสิ่งทั้งหลายซึ่งล้ำค่าที่สุดต่อพวกเขาในการพลีอุทิศให้กับเรา

พวกเจ้าทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะรักษาหน้าที่ของเจ้าเองในฐานะสมาชิกของประชากรของเราในราชอาณาจักรแล้ว!

ซัร เจ้าก็จะถูกรังเกียจและปฏิเสธไปเลย!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 14” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 367

มนุษย์ทั้งปวงเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ขาดพร่องการรู้จักตนเอง
และพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะรู้จักตัวพวกเขาเอง แม้กระนั้นก็ตาม
พวกเขากลับรู้จักผู้อื่นทุกคนเหมือนกับรู้จักหลังมือของพวกเขา
ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้อื่นได้ทำและได้กล่าว ได้ถูกพวกเขา “ตรวจสอบ” ก่อนแล้ว
ตรงหน้าพวกเขานั้นแหละ และได้รับการเห็นชอบจากพวกเขาก่อนที่จะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นจะได้รับการลงมือทำ
ผลที่ตามมาคือ มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้ทำความรู้จักผู้อื่นทุกคนลึกเข้าไปจนถึงสภาวะจิตใจเลยทีเดียว
มนุษย์ทั้งปวงก็เป็นอย่างนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรในวันนี้แล้ว
แต่ธรรมชาติของพวกเขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ต่อหน้าเรา พวกเขายังคงทำสิ่งที่เราทำ แต่กลับหลังเรา
พวกเขาก็เริ่มทำ “ธุระ” ที่พิเศษเฉพาะของพวกเขาเอง อย่างไรก็ตาม ในภายหลัง เมื่อพวกเขามาเบื้องหน้าเรา
พวกเขาก็เป็นเหมือนผู้คนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สงบและไม่หวั่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด
พร้อมใจน้อมนุษย์อันสำรวมและจงหะจีพจรที่สม่ำเสมอ
นี่มิใช่สิ่งที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายน่าเหยียดหยามยิ่งนักอย่างแน่นอนนอนหรือ?
ผู้คนมากมายเหลือเกินแสดงหน้าตาสองแบบที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง—หน้าตาแบบหนึ่งขณะอยู่เบื้องหน้าเรา
และหน้าตาอีกแบบหนึ่งเมื่ออยู่กลับหลังเรา
พวกเขามักจะเหลือเกินกระทำการเหมือนลูกแกะแรกเกิดเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา แต่พอกลับหลังเรา
พวกเขาก็แปรสภาพไปเป็นเสือดุร้าย และต่อมาก็กระทำการเหมือนนกน้อยโฉบบินอย่างสนุกสนานไปรอบๆ
เนินเขา หลายคนเหลือเกินแสดงปณิธานต่อหน้าเรา หลายคนเหลือเกินมาเบื้องหน้าเรา
แสวงหาวณะของเราด้วยความกระหายและความถวิลหา แต่พอกลับหลังเรา
พวกเขากลับรำคาญวณะเหล่านั้นมากขึ้นทุกทีและประกาศตัดขาดจากวณะเหล่านั้น
ราวกับว่าถ้อยคำทั้งหลายของเราเป็นเครื่องถ่วงอย่างหนึ่ง หลายครั้งเหลือเกิน
เมื่อเห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ถูกศัตรูของเราทำให้เสื่อมทราม เราก็ได้เล็งตั้งความหวังทั้งหลายของเรากับพวกมนุษย์
หลายครั้งเหลือเกินที่เมื่อเห็นมนุษย์ทั้งหลายมาเบื้องหน้าเรา พุ่มพ่ายแสวงหาการให้อภัย แม้กระนั้นก็ดี
เป็นเพราะการขาดพร่องความนับถือตนเองและการไม่สามารถแก้ไขได้อันคือสิ่งของของพวกเขา
เราก็ได้ปิดตาของเราจากการกระทำของพวกเขาด้วยความโกรธ
แม้แต่ในยามที่หัวใจของพวกเขาจริงแท้และเจตนาของพวกเขาจริงใจก็ตาม หลายครั้งเหลือเกิน
เราได้เห็นผู้คนมั่นใจพอที่จะร่วมมือกับเรา ผู้ซึ่งเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา ดูเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของเรา
ลึบรสความอบอุ่นของอ้อมกอดนั้น หลายครั้งเหลือเกิน พอได้เป็นพยานของความบริสุทธิ์ใจ ความมีชีวิตชีวา
และความน่ารักของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของเราแล้ว

เราจะไม่สามารถรับเอาความยินดีใหญ่หลวงอันเกิดมาจากสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?
มนุษย์ทั้งหลายไม่รู้วิธีชื่นชมพรที่ล้นจิตไว้ล่วงหน้าของพวกเขาในมือของเรา
เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าอันที่จริงแล้ว ทั้ง “พร” และ “ความทุกข์” มีความหมายว่าอะไร ด้วยเหตุนี้
มนุษย์จึงหาได้จริงใจในการแสวงหาเราของพวกเขาไม่ หากวันพรุ่งนี้ไม่ได้มีอยู่ เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็คนใดที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเรา จักบริสุทธิดังหิมะที่ถูกพัดพา และไร้มลทินดังหยก?
จะเป็นไปได้ไหมที่ความรักของเจ้าที่มีต่อเราเป็นเพียงบางอย่างที่สามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นมื้ออาหารอันโอชะสัก
มื้อ ชดสุมมีระดับสักชุด หรือตำแหน่งสูงพร้อมรายได้งามๆ สักตำแหน่ง?
ความรักของเจ้าที่มีต่อเราสามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นความรักที่ผู้อื่นมีต่อพวกเจ้าได้ไหม?
จะเป็นไปได้อย่างแท้จริงไหมที่การก้าวผ่านบททดสอบต่างๆ
จะกระตุ้นผู้คนให้ทอดทิ้งความรักของพวกเขาที่มีต่อเรา?
ความทุกข์และความทุกข์ลำบากทั้งหลายจะทำให้พวกเขาพร่ำบ่นเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการต่างๆ
ของเราไหม? ไม่มีผู้ใดเคยได้ซึ่งคุณค่าของดาบคมกล้าที่อยู่ในปากของเรอย่างแท้จริงเลย กล่าวคือ
พวกเขารู้จักเพียงความหมายที่ผิวเผินของมันโดยปราศจากการจับความเข้าใจในสิ่งที่มันพ่วงเอามาด้วย
หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะมองเห็นความคมของดาบของเราอย่างแท้จริง
พวกเขาก็คงจะวิ่งถอยหนีเหมือนหนูเข่าของพวกมัน เป็นเพราะความมีนชาของมนุษย์ทั้งหลาย
พวกเขาจึงไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับความหมายแท้จริงแห่งวณะของเรา และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีเบาะแสเลยว่า
ถ้อยคำทั้งหลายของเรานำมาซึ่งเกรงเพียงใด หรือว่าพวกมันเปิดเผยธรรมชาติของมนุษย์มากเพียงใด
และความเสื่อมทรามของมนุษย์เองได้ถูกวณะเหล่านั้นพิพากษาไปมากเพียงใดแล้ว ด้วยเหตุนี้
ผู้คนส่วนใหญ่จึงได้รับเอาทำที่ที่ไม่กระตือรือร้นมาใช้ อันเป็นผลลัพธ์ของแนวคิดจริงๆ กลางๆ
ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เรากล่าว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 368

ตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ หลายคนได้จากโลกนี้ไปด้วยความผิดหวัง และด้วยความล้มเหลว และหลายคนได้มาสู่โลกด้วยความหวังและความเชื่อ เราได้จัดการเตรียมการให้กับหลายคนที่จะมา และได้ส่งหลายคนออกไป ผู้คนนับไม่ถ้วนได้ผ่านมือเราไป วิญญาณมากมายได้ถูกโยนเข้าไปในแดนคนตาย หลายคนได้ดำรงชีวิตในเนื้อหนัง และหลายคนได้ตายไปและเกิดใหม่บนแผ่นดินโลก กระนั้นก็ตามไม่เคยมีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่ได้มีโอกาสชื่นชมพรทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรในวันนี้ เราได้ให้มนุษย์มากมายเหลือเกิน กระนั้นเขากลับได้รับน้อยนิด เพราะการจู่โจมของกำลังบังคับของซาตานได้ทิ้งให้เขาไร้ความสามารถที่จะชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดของเราได้ เขาได้เพียงแค่มิโชคดีที่จะพิจารณาความมั่งคั่งเหล่านั้น แต่ไม่เคยได้มีความสามารถที่จะชื่นชมพวกมันได้อย่างเต็มเปี่ยม มนุษย์ไม่เคยค้นพบเรือนสมบัติในร่างกายของเขาเพื่อรับความมั่งคั่งทั้งหลายของสวรรค์ และดังนั้นเขาจึงได้สูญเสียพรที่เราได้มอบให้เขาไป วิญญาณของมนุษย์ไม่ใช่ปฏิภาณแท้จริงที่เชื่อมโยงเขากับวิญญาณของเราหรือ? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยให้เรามีส่วนร่วมด้วยวิญญาณของเขาเลย? เหตุใดเขาจึงเข้าใกล้เราในเนื้อหนัง แต่กลับไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นในวิญญาณได้? โฉมหน้าที่แท้จริงของเราคือโฉมหน้าของเนื้อหนังใช่หรือไม่? เหตุใดมนุษย์จึงไม่รู้จักเนื้อแท้ของเรา? ไม่เคยมีร่องรอยใดๆ ของเราในวิญญาณของมนุษย์จริงๆ หรือ? เราได้ปลาสนาการจากวิญญาณของมนุษย์โดยสิ้นเชิงแล้วหรือ? หากมนุษย์ไม่เข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เขาจะสามารถจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของเราได้อย่างไร? ในสายตาของมนุษย์ มีสิ่งที่สามารถแทรกซึมอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้โดยตรงหรือไม่? มีหลายครั้งที่เราได้ร้องเรียกมนุษย์ด้วยวิญญาณของเรา กระนั้นมนุษย์ก็กระทำการราวกับว่าเขาได้ถูกเราแทง คำนึงถึงเราจากระยะไกล ด้วยความยำเกรงอย่างยิ่งว่าเราจะนำทางเขาไปสู่อีกโลกหนึ่ง มีหลายครั้งที่เราได้สอบถามในวิญญาณของมนุษย์ กระนั้นเขายังคงไม่รู้รู้อย่างยิ่ง กล่าวอย่างล้าลึกว่าเราจะเข้าสู่มหาสมุทรและฉวยโอกาสพราศรัยสมบัติของเขาทั้งหมดไปจากเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงปิดกั้นเราให้อยู่ข้างนอก ทั้งเราไม่ให้เผชิญกับสิ่งใดเลยนอกจากประตูที่เยือกเย็นและปิดสนิท มีหลายครั้งที่มนุษย์ได้ล้มลงและเราได้ช่วยเขาให้รอด กระนั้นภายหลังจากที่ตื้นขึ้นมนุษย์ก็ทิ้งเราทันที และโดยที่ไม่ได้รับการสัมผัสจากความรักของเรา ก็มองกราดเราอย่างระวังภัย เราไม่เคยได้ทำให้หัวใจของมนุษย์อบอุ่น มนุษย์คือสัตว์เลือดเย็นที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก แม้ว่าเขาจะได้รับการทำให้อุ่นโดยอ้อมกอดของเรา แต่เขาก็ไม่เคยถูกขับเคลื่อนอย่างลึกซึ้งโดยอ้อมกอดนั้น มนุษย์ก็เหมือนคนเถื่อนตามกฎเขา เขาไม่เคยหวงแหนความล้ำค่าการทะนุถนอมทั้งหมดของเราที่มีต่อมวลมนุษย์

เขาไม่เต็มใจที่จะเข้าหาเรา โดยเลือกที่จะอยู่อาศัยท่ามกลางภูเขามากกว่า
ที่ซึ่งเขาสู้ทนภัยอันตรายจากบรรดาสัตว์ป่า—กระนั้นเขาก็ไม่เต็มใจที่จะหลบภัยในเรา
เราไม่บังคับมนุษย์ผู้ใดเลย เราเพียงทำงานของเรา
วันนั้นจะมาถึงเมื่อมนุษย์ว่ายมายังข้างเราจากกลางมหาสมุทรอันทรงพลัง
เพื่อที่เขาอาจชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลกและทั้งความเสี่ยงที่จะถูกทะเลกลืนไว้ข้างหลัง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 20” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 369

ผู้คนมากมายปรารถนาที่จะรักเราอย่างแท้จริง แต่เพราะหัวใจของพวกเขาไม่ใช่ของพวกเขาเอง พวกเขาจึงไม่มีการควบคุมด้วยตัวพวกเขาเอง

ผู้คนมากมายรักเราอย่างแท้จริงขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่เรามอบให้ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าเรากำลังอยู่อย่างแท้จริง และเพียงแค่ว่ารักเราในความว่างเปล่าและไม่ใช่เพราะการดำรงอยู่ที่แท้จริงของเรา

ผู้คนมากมายวางหัวใจของพวกเขาลงต่อหน้าเราแล้วก็ไม่ให้ความสนใจต่อหัวใจของพวกเขา และด้วยเหตุนี้หัวใจของพวกเขาจึงถูกขูดจนหายไปเมื่อใดก็ตามที่มันมีโอกาส แล้วพวกเขาก็จากเราไป

ผู้คนมากมายรักเราอย่างจริงแท้เมื่อเราจัดเตรียมวณะให้ ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทะนุถนอมวณะของเราในจิตวิญญาณของพวกเขา

แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้วณะของเราเหมือนสมบัติสาธารณะอย่างไม่ตั้งใจและโยนวณะของเรากลับไปยังที่เดิมเมื่อใดก็ตามที่พวกเขารู้สึกอยากจะทำ มนุษย์ค้นหาเราท่ามกลางความเจ็บปวด

และเขามองดูเราท่ามกลางการทดสอบ ในช่วงระหว่างเวลาแห่งสันติสุข เขาชื่นชมเรา เมื่อตกอยู่ในอันตราย เขาก็ปฏิเสธเรา เมื่อเขาติดธุระ เขาก็ลืมเรา และเมื่อเขาว่าง เขาก็ปฏิบัติต่อเราอย่างพอเป็นพิธี—

แต่ทว่ายังไม่เคยมีใครรักเราตลอดชั่วชีวิตของพวกเขาเลย เราปรารถนาให้มนุษย์จริงใจต่อหน้าเรา กล่าวคือ เราไม่ขอให้เขามอบสิ่งใดแก่เรา แต่ขอให้ผู้คนทั้งปวงรับเราไว้อย่างจริงใจเท่านั้น ว่าแทนที่จะป้อยอเราก็ให้พวกเขาเปิดโอกาสให้เราได้นำความจริงใจของมนุษย์กลับมาแทน ความรู้แจ้ง ความกระจ่าง

และราคาของความพยายามของเราแผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวง

แต่ทว่าข้อเท็จจริงที่แท้ของทุกการกระทำของมนุษย์ก็แผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวงด้วยเช่นกัน

เช่นเดียวกับการที่พวกเขาหลอกลวงเรา เป็นราวกับว่าส่วนผสมต่างๆ ของการหลอกลวงของมนุษย์ได้อยู่กับเขามาตั้งแต่ในครรภ์

ราวกับว่าเขาได้ครอบครองทักษะการใช้เล่ห์เหลี่ยมพิเศษเหล่านี้มาตั้งแต่เกิด ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่เคยได้เปิดเผยแผนการอันเป็นความลับ

ไม่เคยมีใครเห็นทะลุเข้าไปยังแหล่งกำเนิดของทักษะที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงเหล่านี้ ผลก็คือ มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางการหลอกลวงโดยไม่ตระหนักถึงมัน และเป็นราวกับว่าหากเขายกโทษให้ตัวเอง ราวกับว่าเป็นการจัดการเตรียมการของพระเจ้ามากกว่าที่จะเป็นการที่เขาจงใจหลอกลวงเรา

นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดของการที่มนุษย์หลอกลวงเราหรือ? นี่ไม่ใช่กลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของเขาหรือ?

เราไม่เคยมีสิ่งสับสนกับคำประจบสอพลอและกลลวงของมนุษย์เลย

เพราะเราค้นพบแก่นแท้ของเขามานานแล้ว ผู้ใดจะรู้บ้างว่าความไม่บริสุทธิ์ในโลหิตของเขามีมากเพียงใด

และพิษของชาตานอยู่ภายในใจกระดูกของเขามากเพียงใด?

มนุษย์เคิบโตขึ้นเคยกับมันมากยิ่งขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป จนกระทั่งเขาไม่รู้สึกรถึงอันตรายที่กระทำโดยชาตาน และด้วยเหตุนี้ไม่มีความสนใจที่จะค้นหาให้พบถึง “ศิลปะของการดำรงอยู่ที่สมบูรณ์แข็งแรง”

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 21” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 370

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่าง กระนั้นเขาก็ไม่ตระหนักรู้ถึงความล้ำค่าของความสว่าง
เขาไม่รู้เท่าทันถึงเนื้อแท้ของความสว่าง และแหล่งกำเนิดของความสว่าง และยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่รู้เท่าทันว่าความสว่างนั้นเป็นของผู้ใด เมื่อเราประสพความสว่างนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์
เราตรวจดูสภาพเงื่อนไขท่ามกลางมนุษย์โดยทันที กล่าวคือ เพราะความสว่าง
ผู้คนทั้งปวงจึงกำลังเปลี่ยนแปลงและกำลังเติบโต และได้ออกจากความมืด เรามองไปยังทุกมุมของจักรวาล
และเห็นว่าภูเขาทั้งหลายถูกปกคลุมด้วยหมอก ว่าห้วงน้ำทั้งหลายได้เป็นน้ำแข็งในความเย็น
และว่าผู้คนมองไปทางทิศตะวันออกเพราะการมาถึงของความสว่าง
ว่าพวกเขาอาจจะค้นพบบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำค่ามากขึ้น—กระนั้น
มนุษย์ก็ยังยังไม่สามารถหยั่งรู้ทิศทางที่ชัดเจนภายในความพรมัว เนื่องจากทั้งโลกถูกห่มคลุมด้วยหมอก
เมื่อเรามองจากท่ามกลางหมุ่เมฆ จึงไม่เคยมีมนุษย์ที่ค้นพบการดำรงอยู่ของเราเลย
มนุษย์กำลังแสวงหาบางสิ่งบางอย่างบนแผ่นดินโลก ดูเหมือนว่าเขากำลังหาอาหาร
ดูเหมือนว่าเขาตั้งใจที่จะรอคอยการมาถึงของเรา—กระนั้น เขาก็ไม่รู้จักวันของเรา
และสามารถเพียงมองไปยังแสงริบหรี่ของความสว่างในทิศตะวันออกอยู่บ่อยๆ เท่านั้น ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
เราแสวงหาบรรดาผู้ที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง เราเดินท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
และใช้ชีวิตท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง แต่มนุษย์บนแผ่นดินโลกก็ปลอดภัยดี
และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง
ผู้คนไม่รู้ว่าจะเอาใจใส่เจตจำนงของเราอย่างไร พวกเขาไม่สามารถมองเห็นการกระทำของเรา
และพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวภายในความสว่างและได้รับแสงจากความสว่างนั้น
ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเคยหวงแหนความล้ำค่าวณะของเรา
แต่เขาก็ไม่สามารถมองเห็นทะลุถึงกลอุบายอันหลอกลวงของซาตานได้
เพราะวุฒิภาวะของมนุษย์นั้นเล็กน้อยเกินไป เขาจึงไร้ความสามารถที่จะทำอย่างที่เขาปรารถนาได้
มนุษย์ไม่เคยได้รักเราอย่างจริงจัง เมื่อเราขย่งเขา เขารู้สึกว่าตัวเขาเองไม่มีค่าคู่ควร
แต่นี้ไม่ได้ทำให้เขาพยายามที่จะทำให้เราพึงพอใจ เขาแค่ยึด “สถานะ”
ที่เราได้ให้เขาไว้ในมือของเขาและพินิจพิเคราะห์ห่มัน ไม่อาจสำนึกรับรู้ได้ถึงความดีงามของเรา
เขากลับยืนกรานในการทำให้ตัวเองคัดค้านไปกับพรทั้งหลายแห่งสถานะของเขา
นี่ไม่ใช่ความขาดตกบกพร่องของมนุษย์หรือ? เมื่อภูเขาเคลื่อนที่
ภูเขาเหล่านั้นจะสามารถหาทางอ้อมเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของเจ้าได้หรือไม่? เมื่อห้วงน้ำไหล
ห้วงน้ำเหล่านั้นจะสามารถหยุดที่หน้าสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?

ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะสามารถย้อนกลับด้วยสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?

ครั้งหนึ่งเราเคยเปี่ยมปราณีต่อมนุษย์ ครั้งแล้วครั้งเล่า—

ถึงกระนั้นก็ไม่มีใครตระหนักรู้หรือหวงแหนความล้ำค่าของการนี้ พวกเขาแค่รับฟังมันเป็นเรื่องเล่า

หรืออ่านมันเป็นนิยาย วณะของเราไม่สัมผัสถึงหัวใจของมนุษย์จริงๆ หรือ? ถ้อยคำของเราไม่มีผลจริงๆ หรือ?

จะเป็นไปได้หรือที่ไม่มีผู้ใดเชื่อในการดำรงอยู่ของเรา? มนุษย์ไม่รักตัวเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับร่วมกับซาตานเพื่อโจมตีเราแทน และใช้ซาตานเป็น “สินทรัพย์” ที่ใช้เพื่อรับใช้เรา

เราจะเจอะทะลุกลอุบายที่หลอกลวงทั้งหมดของซาตาน

และหยุดผู้คนบนแผ่นดินโลกไม่ให้ยอมรับการหลอกลวงของซาตาน

เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต่อต้านเราเนื่องจากการดำรงอยู่ของมัน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 22” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 371

ในสายตาของเรา มนุษย์เป็นผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง เราได้ให้สิทธิอำนาจแก่เขาไปไม่น้อย
โดยอนุญาตให้เขาบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก—หญ้าบนภูเขา สัตว์ที่อยู่ท่ามกลางป่า
และปลาในน้ำ แต่แทนที่จะมีความสุขเพราะการนี้ มนุษย์กลับถูกรุมเร้าด้วยความวิตกกังวล
ทั้งชีวิตของเขาเป็นชีวิตแห่งความระทมและการเร่งรีบ ชีวิตแห่งความสนุกที่เพิ่มให้กับความว่างเปล่า
ตลอดชีวิตของเขาไม่มีการประดิษฐ์คิดค้นและการสร้างสรรค์ใหม่ๆ เลย
ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะแยกตัวเองออกมาจากชีวิตอันกลวงเปล่านี้ได้
ไม่มีผู้ใดได้เคยค้นพบชีวิตที่มีความหมาย และไม่มีผู้ใดเคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตจริง
แม้ว่าผู้คนทุกวันนี้ล้วนมีชีวิตอยู่ภายใต้ความสว่างอันโชติช่วงของเรา
พวกเขาก็ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับชีวิตในสวรรค์เลย หากเราไม่ปรานีต่อมนุษย์และไม่ช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
เช่นนั้นแล้ว ผู้คนทั้งปวงก็ได้มาอยู่ในความสูญเปล่า ชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไร้ซึ่งความหมาย
และพวกเขาก็จะจากไปอย่างสูญเปล่า โดยไม่มีสิ่งใดให้ภาคภูมิใจ ผู้คนจากทุกศาสนา ทุกภาคส่วนของสังคม
ทุกชนชาติ และทุกนิกายล้วนรู้จักความว่างเปล่าบนแผ่นดินโลก
และพวกเขาล้วนแสวงหาเราและรอคอยการกลับมาของเรา—ทว่าผู้ใดเล่าสามารถรู้จักเราเมื่อเรามาถึง?
เราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง เราได้สร้างมวลมนุษย์ และวันนี้เราได้เคลื่อนลงมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่กระนั้น
มนุษย์ก็ไต่กลับเรา และแก้แค้นเรา งานที่เราทำให้มนุษย์ไม่มีประโยชน์ต่อเขาเลยหรือ?
เราไม่สามารถทำให้มนุษย์พอใจได้จริงๆ หรือ? เหตุใดมนุษย์จึงปฏิเสธเรา?
เหตุใดมนุษย์จึงเย็นชาและไม่แยแสเรา? เหตุใดแผ่นดินโลกจึงปกคลุมไปด้วยซากศพ?
นี่คือสภาพของโลกที่เราได้สร้างขึ้นเพื่อมนุษย์จริงๆ หรือ? เพราะเหตุใดกัน
ที่เราได้ให้ความมั่งคั่งอันหาใดเปรียบมิได้แก่มนุษย์ กระนั้นพวกเขาก็ยื่นสองมืออันว่างเปล่ากลับมาให้เรา?
เหตุใดมนุษย์จึงไม่รักเราอย่างแท้จริง? เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยมาอยู่ต่อหน้าเราเลย?
วณะของเราล้วนไม่เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้นจริงๆ หรือ?
วณะของเราได้หายไปเหมือนความร้อนจากน้ำหรือ? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เต็มใจที่จะร่วมมือกับเรา?
การมาถึงของวันของเราเป็นชั่วขณะแห่งความตายของมนุษย์จริงๆ หรือ?
เราสามารถทำลายมนุษย์ในเวลาที่เราขอณาจักรของเราได้รับการก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจริงๆ หรือ? เหตุใด
ในช่วงระหว่างแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเรา จึงไม่เคยมีผู้ใดจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของเราเลย?
เหตุใด แทนที่จะทะนุถนอมวณะที่ออกมาจากปากของเรา มนุษย์จึงกลับเกลียดและปฏิเสธวณะเหล่านั้น?
เราไม่กล่าวโทษผู้ใด
แต่เพียงแต่ทำให้ผู้คนทั้งหมดกลับคืนสู่ความสงบและดำเนินงานที่มีการสะท้อนภาพตนเองเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 25” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 372

มนุษย์ได้มีประสบการณ์กับความอบอุ่นของเรา มนุษย์ได้ปรนนิบัติเราอย่างจริงจังจริงใจ และมนุษย์ได้บนอบเบื้องหน้าเราอย่างจริงจังจริงใจ โดยทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเราในการสถิตของเรา แม้กระนั้นนี่ก็ไม่อาจสัมฤทธิ์ได้โดยผู้คนของวันนี้

พวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากทำให้ในจิตวิญญาณของพวกเขาทราบว่าพวกเขาได้ถูกหมาป่าหิวโหยคว้าไป และพวกเขาสามารถเพียงแค่มองมาที่เราอย่างหมดหนทาง ร้องเรียกเราไม่หยุด แต่ในท้ายที่สุด พวกเขาได้รับความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากฐานะลำบากของพวกเขาได้

เราคิดย้อนกลับไปถึงวิธีที่ผู้คนในอดีตได้ให้คำสัญญาในการสถิตของเรา โดยสาบานต่อสวรรค์และแผ่นดินโลกในการสถิตของเราเพื่อตอบแทนความเมตตาของเราด้วยความรักใคร่ของ พวกเขา พวกเขาได้รำไห้อย่างโศกเศร้าเบื้องหน้าเรา และเสียงร้องไห้ของพวกเขาชวนให้หัวใจสลาย ยากที่จะทนรับ เพราะความแน่วแน่มั่นคงของพวกเขา เราย่อมจะจัดเตรียมความช่วยเหลือให้แก่ผู้คนบ่อยครั้ง หลายครั้งนับไม่ถ้วน ผู้คนได้มาเบื้องหน้าเราเพื่อบนอบต่อเรา กิริยาดีงามของพวกเขายากที่จะลืม หลายครั้งนับไม่ถ้วน พวกเขาได้รักเรา ไม่หวั่นไหวในความจงรักภักดีของพวกเขา ไม่หวั่นไหวในความจริงจังจริงใจที่น่าเลื่อมใสของพวกเขา หลายครั้งนับไม่ถ้วน

พวกเขาได้รักเราจนถึงจุดที่ยอมพลีอุทิศชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาได้รักเรามากกว่าตัวของพวกเขาเอง— และเมื่อเห็นความจริงใจของพวกเขา เราก็ได้ยอมรับความรักของพวกเขาเอาไว้ หลายครั้งนับไม่ถ้วน พวกเขาได้มอบถวายตัวพวกเขาเองในการสถิตของเรา

เพื่อประโยชน์แห่งเราโดยไม่แยแสการเผชิญหน้าความตาย และเราได้คลายความกังวลไปจากคิ้วของพวกเขาและประเมนสีหน้าของพวกเขาอย่างรอบคอบ

มีหลายครั้งนับไม่ถ้วนที่เราได้รักพวกเขาเหมือนสมบัติล้ำค่าที่เราทะนุถนอม และมีหลายครั้งนับไม่ถ้วนที่เราได้เกลียดชังพวกเขาในฐานะศัตรูของเราเอง ถึงกระนั้นก็ตาม สิ่งที่อยู่ในจิตใจของเรายังคงอยู่พ้นวิสัยการจับความเข้าใจของมนุษย์ เมื่อผู้คนเศร้าใจ เรามาชูใจพวกเขา และเมื่อพวกเขาอ่อนแอ เราก็มารับพวกเขาไปตลอดทาง เมื่อพวกเขาหลงทาง เรามอบทิศทางแก่พวกเขา

เมื่อพวกเขารำไห้ เราเช็ดน้ำตาของพวกเขา แต่เมื่อเราเศร้าใจ ผู้ใดจะสามารถชูใจเราด้วยหัวใจของพวกเขาได้? เมื่อเรากังวลอย่างที่สุด ผู้ใดจะคำนึงถึงความรู้สึกของเรา? เมื่อเราโศกเศร้า ผู้ใดจะสามารถเยียวบาดแผลในหัวใจของเราได้? เมื่อเราจำเป็นต้องมีใครสักคน ผู้ใดอาสาที่จะร่วมมือกับเรา? เป็นไปได้ไหมว่าท่าทีแต่ก่อนของผู้คนต่อเราบัดนี้สูญหายไป ไม่มีวันกลับมา?

เหตุใดจึงไม่มีท่าทีนั้นหลงเหลืออยู่ในความทรงจำของพวกเขาเลย? ผู้คนได้ลืมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้อย่างไร? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะมวลมนุษย์ถูกศัตรูของเขาทำให้เสื่อมทรามหรือหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 27” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 373

พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาสู่โลกมนุษย์
ผู้คนกลับพยายามที่จะต้านทานพระองค์และขับพระองค์ออกจากดินแดนของพวกเขา
ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นแค่เด็กกำพร้าบางคนที่ซัดเซพเนจรไปทั่วโลก
หรือเป็นดั่งมนุษย์โลกคนหนึ่งซึ่งไร้ประเทศ ไม่มีใครเลยที่รู้สึกผูกพันกับพระเจ้า
ไม่มีใครเลยที่รักพระองค์อย่างแท้จริง และไม่มีใครเลยที่เคยต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อเห็นการเสด็จมาของพระเจ้า
หมู่เมฆก็เข้าปิดบังใบหน้าอันขึ้นบานไว้ในเงาสลัวภายในพริบตา ราวกับพายุเฉียบพลันกำลังจะมา
หรือราวกับว่าพระเจ้าอาจทรงนำเอาความสุขของครอบครัวพวกเขาออกไป
และราวกับว่าพระเจ้านั้นได้ทรงอวยพรพวกมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
กลับเพียงเคยได้ทรงนำพาโซคร้ายมาสู่พวกเขาเท่านั้น เพราะฉะนั้นในจิตใจของพวกมนุษย์
พระเจ้าทรงมิใช่สิ่งดีมีประโยชน์แต่กลับเป็นพระองค์เดียวที่ทรงสาปแช่งพวกเขาอยู่เสมอ เพราะเหตุนี้
ผู้คนจึงไม่ใส่ใจต่อพระองค์หรือต้อนรับพระองค์ พวกเขาเย็นชาใส่พระองค์เสมอ
และมันได้เป็นกรณีเช่นนี้ตลอดมา เพราะพวกมนุษย์เก็บงำสิ่งเหล่านี้ไว้ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าจึงตรัสว่า
มนุษยชาตินั้นช่างไร้เหตุผลและปราศจากศีลธรรม และตรัสว่า
แม้แต่ความรู้สึกทั้งหลายที่พวกมนุษย์ควรต้องมีอยู่กับตัว ก็ยังไม่อาจถูกรับรู้ได้ในตัวพวกเขาด้วยซ้ำ
พวกมนุษย์ไม่แสดงให้เห็นการพิจารณาอันใดสำหรับความรู้สึกของพระเจ้า แต่กลับใช้สิ่งที่เรียกว่า
“ความชอบธรรม” มาจัดการกับพระเจ้าแทน พวกเขาเป็นเช่นนี้มานานหลายปี และด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงได้ตรัสไว้ว่าอุปนิสัยของพวกเขานั้นไม่ได้เปลี่ยนไปเลย นี่ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่า
พวกเขาไม่ได้มีสาระมากไปกว่าชนนกกำมือเดียวเลย อาจกล่าวได้ว่า พวกมนุษย์เป็นพวกเคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า
เพราะพวกเขาไม่ถนอมความล้ำค่าของตัวเอง หากพวกเขาไม่แม้แต่จะรักตนเอง แต่กลับเหยียบย่ำตนเองแทน
เช่นนั้นแล้ว นี่มิแสดงให้เห็นความไร้ค่าของพวกเขารอกหรือ?
มนุษย์ก็เปรียบเสมือนสตรีซึ่งปราศจากศีลธรรมคนหนึ่ง que เล่นเกมกับตัวเองและเต็มใจมอบตัวเองให้ผู้อื่นล่วงละเมิด
แม้ว่าเป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ยังคงมิได้ระลึกไว้ว่าพวกเขานั้นต่ำต้อยขนาดไหนกันแน่
พวกเขายินดีในการทำงานเพื่อผู้อื่นหรือในการพูดคุยกับผู้อื่น ยอมให้ตัวเองอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น
นี่มิใช่ความโสมมของมนุษยชาติอย่างแน่แท้รอกหรือ?
แม้ว่าเราไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตท่ามกลางมนุษยชาติ และไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง
เราก็ได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนมากเกี่ยวกับทุกการเคลื่อนไหว ทุกการกระทำ ทุกคำพูด
และทุกความประพฤติที่มนุษย์ทำ เราถึงขั้นสามารถเปิดโปงพวกมนุษย์จนถึงความอัปยศอดัชนีที่ลึกสุดของพวกเขา

จนถึงจุดที่พวกเขาไม่กล้าที่จะเผยความเจ้าเล่ห์เพทุบายของพวกเขาเอง
หรือเปิดทางให้กับต้นตอของพวกเขาอีกต่อไปเลย
พวกเขาไม่กล้าเปิดโปงสถานะอันอัปยศณ์ของพวกเขาอีกต่อไปเหมือนพวกหอยทากที่หุดหัวเข้าไปในเปลือกของพวกมัน เพราะความที่พวกมนุษย์ไม่รู้จักตัวเอง
มลทินอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาก็คือความเต็มใจที่จะขมแสนห้ของพวกเขามาเรียงเป็นขบวนต่อหน้าผู้อื่น
อันเป็นการโอ้อวดโฉมหน้าอันอัปยศณ์ของพวกเขา นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจที่สุด
นี่เป็นเพราะสัมพันธภาพระหว่างผู้คนนั้นผิดปกติ และสัมพันธภาพที่ปกติระหว่างบุคคลนั้นขาดพร่องไป
นับประสาอะไรกับสัมพันธภาพปกติระหว่างพวกเขากับพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสไปมากมายเหลือเกินแล้ว
และในการทำเช่นนั้น วัตถุประสงค์หลักของพระองค์ตลอดมาก็คือ เพื่อที่จะจับจองที่ในหัวใจผู้คน
เพื่อให้พวกเขาสามารถกำจัดรูปเคารพทั้งหมดที่ได้ใช้ที่นั่นเป็นที่พักอาศัยออกไป ทันทีหลังจากนั้น
พระเจ้าจึงสามารถวัดแกว่งอุทยานภาพเหนือมนุษยชาติทั้งปวงและสัมฤทธิ์พระประสงค์แห่งการดำรงอยู่ของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 14” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

10. การเข้าสู่ชีวิต

การเข้าสู่ชีวิต 1

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 374

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเศียรแห่งสรรพสิ่งทั้งปวง
ทรงใช้ฤทธาานุภาพเยี่ยงราชาของพระองค์จากพระบัลลังก์ของพระองค์
พระองค์ทรงปกครองเหนือจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวง และพระองค์กำลังทรงนำพวกเรามาทั่วทั้งแผ่นดินโลก
พวกเราจะอยู่ใกล้ชิดพระองค์ทุกชั่วขณะ และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ในความนิ่งสงบ
ไม่มีวันพลาดเลยแม้ชั่วขณะเดียว และพร้อมด้วยบทเรียนสำหรับพวกเราที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา ทุกสิ่งทุกอย่าง
จากสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้คน กิจธุระทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลาย
ล้วนดำรงอยู่ด้วยการอนุญาตของพระบัลลังก์ของพระองค์ทั้งสิ้น
จงอย่าปล่อยให้ความคับข้องใจเกิดขึ้นในหัวใจของเจ้าด้วยประการใดๆ
หาไม่แล้วพระเจ้าจะไม่ประทานพระคุณแก่เจ้า เมื่ออาการป่วยบังเกิดขึ้น นี่คือการรักของพระเจ้า
และเจตนารมณ์ที่เมตตาของพระเจ้าจะถูกเก็บงำไว้ภายในอย่างแนบแน่น
แม้ว่าร่างกายของเจ้าอาจก้าวผ่านความทุกข์บ้าง ก็จงอย่าสนุกละเลยกับแนวคิดทั้งหลายจากซาตาน
จงสรรเสริญพระเจ้าในท่ามกลางโรคภัยไข้เจ็บ และชื่นชมพระเจ้าในท่ามกลางการสรรเสริญของเจ้า
จงอย่าใจเสียเมื่อเผชิญหน้ากับโรคภัยไข้เจ็บ จงหมั่นแสวงหาครั้งแล้วครั้งเล่า และจงอย่ายอมแพ้
และพระเจ้าจะทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้าด้วยความสว่างของพระองค์ ความเชื่อของโยบเป็นเช่นไร?
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นแพทย์ผู้ทรงฤทธาานุภาพโดยสมบูรณ์!
การพักพิงอยู่ในอาการป่วยคือการเจ็บป่วย แต่การพักพิงอยู่ในจิตวิญญาณคือการมีสุขภาพดี
ตราบเท่าที่เจ้ายังคงมีลมหายใจ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าตาย

พวกเรามีพระชนม์ชีพของพระคริสต์ที่ทรงคืนพระชนม์ภายในพวกเรา
พวกเราขาดพร่องความเชื่อในการทรงสถิตของพระเจ้าอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย กล่าวคือ
พวกเราปรารถนาว่าพระเจ้าจะทรงใส่ความเชื่อที่แท้จริงไว้ภายในพวกเรา
พระวณะของพระเจ้าช่างอ่อนหวานโดยแท้! พระวณะของพระเจ้าเป็นยาที่ออกฤทธิ์แรง!
พระวณะของพระเจ้าทำให้พวกปีศาจและซาตานอับอาย!
การจับความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าให้การสนับสนุนแก่พวกเรา
พระวณะของพระองค์กระทำการ โดยเร็วเพื่อช่วยหัวใจของพวกเราให้รอด!
พระวณะของพระองค์จัดทุกสรรพสิ่งออกไป และทำให้ทุกอย่างตั้งอยู่ในความสงบนิ่ง
ความเชื่อเป็นเหมือนสะพานไม้ซุงท่อนเดียว กล่าวคือ
พวกที่ยึดติดอยู่กับชีวิตอย่างน่าสังเวชใจจะประสบความลำบากยากเย็นในการข้ามสะพานนั้นไป
แต่บรรดาผู้ที่พร้อมจะละตัวพวกเขาเองจะสามารถผ่านไปได้ ด้วยเท้าที่มั่นคงและปราศจากความกังวล

หากว่ามนุษย์เก็บงำความคิดที่ขลาดกลัวและเกรงกลัว นั่นก็เป็นเพราะซาตานได้หลอกพวกเขา
ด้วยกลัวว่าพวกเขาจะข้ามสะพานแห่งความเชื่อเพื่อเข้าสู่พระเจ้า
ซาตานกำลังพยายามทุกหนทางที่เป็นไปได้เพื่อส่งความคิดของมันให้กับพวกเรา
พวกเราควรอธิษฐานทุกชั่วขณะเพื่อให้พระเจ้าทรงมอบความกระจ่างแก่พวกเราด้วยความสว่างของพระองค์
ควรพึ่งพาพระเจ้าทุกชั่วขณะให้ทรงลบล้างพิษของซาตานจากภายในตัวพวกเรา
ควรปฏิบัติภายในจิตวิญญาณของพวกเราทุกชั่วขณะ ถึงวิธีที่จะเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้า
และปล่อยให้พระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของพวกเรา

จาก “บทที่ 6” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 375

อะไรคือสิ่งแรกที่ผู้คนควรทำแต่ละครั้งที่พวกเขาเผชิญกับประเด็นปัญหาหนึ่งๆ? พวกเขาควรอธิษฐาน

การอธิษฐานมาเป็นลำดับแรก การอธิษฐานสาธิตแสดงว่าเจ้าเคร่งครัด

ว่าเจ้าได้เริ่มที่จะมีหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้าแล้ว ว่าเจ้ารู้ที่จะแสวงหาพระเจ้า

ว่าเจ้าได้มอบที่แห่งหนึ่งในหัวใจของเจ้าแด่พระองค์แล้ว ว่าเจ้าเป็นคริสตชนที่เคร่งครัดคนหนึ่ง

ผู้เชื่อที่สูงวัยกว่าจำนวนมากคุกเข่าลงเพื่ออธิษฐานในเวลาเดียวกันแต่ละวัน

บางครั้งก็เป็นเวลานานจนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก

ขอให้พวกเราไม่พูดถึงว่าการนี้เป็นพิธีกรรมหรือไม่ หรือว่าพวกเขาสามารถได้รับสิ่งใดจากการนั้นหรือไม่

พวกเรามาพูดกันเพียงว่า บรรดาพี่น้องชายหญิงสูงวัยเหล่านี้เคร่งครัดเป็นพิเศษ

ดีกว่าและจะมักเขม้นกว่าพวกเจ้าคนหนุ่มสาวมาก สิ่งแรกที่จะต้องทำเมื่อเผชิญกับประเด็นปัญหาก็คืออธิษฐาน

การอธิษฐานไม่ใช่แค่การขยับขากรรไกรพูดไปเรื่อยอย่างไม่จริงจัง การนั้นคงจะไม่แก้ไขปัญหอันใดได้

เจ้าอาจอธิษฐานแปดหรือสิบครั้งและไม่ได้รับสิ่งใดเลย แต่จงอย่าท้อแท้—เจ้าต้องยังคงอธิษฐาน

เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้า ก่อนอื่นจงอธิษฐาน ก่อนอื่นจงบอกพระเจ้า จงให้พระเจ้าทรงเข้าควบคุม

จงปล่อยให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือเจ้า จงปล่อยให้พระเจ้าทรงนำทางเจ้า และทรงแสดงหนทางแก่เจ้า

การนี้พิสูจน์ว่า เจ้าได้วางพระเจ้าไว้เป็นอันดับแรก ว่าพระองค์ทรงอยู่ในหัวใจของเจ้า

หากเมื่อเจ้าเผชิญกับประเด็นปัญหาหนึ่ง สิ่งแรกที่เจ้าทำก็คือรู้สึกด้านทาน โมโหโทโส และบันดาลโทสะ—

หากก่อนสิ่งอื่นใด เจ้ากลายเป็นคิดลบ—เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็คือการสำแดงของการที่พระเจ้าไม่ทรงอยู่ในหัวใจของเจ้า ในชีวิตจริง

เจ้าต้องอธิษฐานเมื่อใดก็ตามที่สิ่งอันใดเกิดขึ้นกับเจ้า อันดับแรกสุด เจ้าต้องคุกเข่าแล้วอธิษฐาน—

การนี้สำคัญยิ่งยวด การอธิษฐานสาธิตแสดงท่าทีของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าในการทรงสถิตของพระองค์

เจ้าคงจะไม่ทำการนั้นหากพระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่ในหัวใจของเจ้า ผู้คนบางคนพูดว่า

“ฉันอธิษฐานแต่พระเจ้ายังคงไม่ทรงให้ความรู้แจ้งแก่ฉัน!” เจ้าต้องไม่พูดเช่นนั้น ก่อนอื่น จงมองดูว่า

แรงจูงใจของเจ้าสำหรับการอธิษฐานนั้นถูกต้องหรือไม่

หากเจ้าแสวงหาความจริงอย่างแท้จริงและอธิษฐานต่อพระเจ้าย่อยครั้ง เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็อาจทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าในบางเรื่องเป็นอย่างดี เพื่อที่เจ้าอาจเข้าใจ—พูดสั้นๆ ก็คือ

พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้าเข้าใจ หากปราศจากความรู้แจ้งของพระเจ้า

เจ้าย่อมไม่อาจสามารถเข้าใจได้ด้วยตัวของเจ้าเอง เจ้าขาดพร่องปฏิภาณไหวพริบ เจ้าไม่มีสมองสำหรับการนั้น

และการนี้ไม่อาจบรรลุได้โดยภูมิปัญญาของมนุษย์ เมื่อเจ้าเข้าใจ

ความเข้าใจนั้นเกิดขึ้นจากความรู้สึกนึกคิดของเจ้าเองใช่หรือไม่?

หากเจ้าไม่ได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดที่เจ้าถามที่จะรู้ว่าอะไรคือความหมายของพระราชกิจของพระวิญญูณ หรือว่าพระเจ้าหมายถึงอะไร มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงบอกความหมายนั้นแก่เจ้าเท่านั้น เจ้าจึงจะรู้ และดังนั้น สิ่งแรกที่ต้องทำเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้าก็คืออธิษฐาน

การอธิษฐานพึงต้องมีการสืบสาวราวเรื่องด้วยท่าทีของการแสวงหา และการแสดงความคิด ความคิดเห็น และท่าทีทั้งหลายของเจ้า—นี่คือสิ่งที่การนั้นควรเกี่ยวข้อง เพียงแค่การทำแบบขอไปทีจะไม่เกิดผล ดังนั้น จงอย่าติเตียนพระวิญญูณบริสุทธฺ์ที่ไม่ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า เราได้พบว่า

ในความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนบางคน พวกเขาเชื่อต่อไปเรื่อยๆ แต่พระเจ้าแค่ทรงอยู่บนริมฝีปากของพวกเขาเท่านั้น พระเจ้าไม่ทรงอยู่ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมรับพระราชกิจของพระวิญญูณ และพวกเขาไม่ยอมรับการอธิษฐานด้วยเช่นกัน พวกเขาเพียงแค่อ่านพระวจนะของพระเจ้า และไม่มีอะไรอื่นนอกเหนือจากนั้น

สามารถเรียกการนี้ว่าความเชื่อในพระเจ้าได้หรือไม่? พวกเขาเชื่อต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งพระเจ้าทรงอันตรธานไปโดยสิ้นเชิงจากความเชื่อของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีพวกที่รับมือกับกิจการงานทั่วไปอยู่บ่อยครั้ง และรู้สึก พวกเขามีฐานะยุ่งมาก และไม่ได้อะไรเลยสำหรับความพยายามทั้งหมดของพวกเขา

นี่เป็นกรณีของผู้คนที่ไม่เดินบนเส้นทางที่ถูกต้องในความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา การใช้หนทางที่ถูกต้องไม่ใช่งานหนักหรือ?

พวกเขาล้มเหลวที่จะใช้หนทางนี้แม้กระทั่งหลังจากที่เข้าใจคำสอนมากแล้ว และโน้มเอียงที่จะใช้เส้นทางขาลง ดังนั้น เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาต้องใช้เวลามากขึ้นในการอธิษฐานและการแสวงหา—การนี้เป็นอย่างน้อยที่สุดที่พวกเขาควรทำ

การเรียนรู้วิธีแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระวิญญูณบริสุทธฺ์คือกุญแจสำคัญ หากผู้ที่เชื่อในพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะได้รับประสบการณ์กับความจริงและปฏิบัติความจริงไปตามนั้น เช่นนั้นแล้ว พวกเขาย่อมจะไม่ได้รับอะไรเลย และความเชื่อของพวกเขาจะนับอะไรไม่ได้เลย

ตัดตอนมาจาก “จงมองทะลุปรุโปร่งถึงทุกสรรพสิ่งโดยผ่านทางสายตาแห่งความจริง” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 376

ไม่ว่าคนเราเข้าใจความจริงมากเพียงใด คนเราได้ลู่วงหน้าที่ไปแล้วมากเท่าใด
คนเราได้รับประสบการณ์ไปมากเพียงใดในขณะที่ลู่วงหน้าที่เหล่านั้น
วุฒิภาวะของคนเรายิ่งใหญ่หรือเล็กน้อยเพียงใด หรือคนเราอยู่ในสภาพแวดล้อมจำพวกใด
สิ่งที่คนเราจะขาดเสียไม่ได้ก็คือว่า คนเราต้องเชิดชูบูชาพระเจ้าและพึ่งพาพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเราทำ
นี่คือปัญญาจำพวกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เหตุใดเราจึงกล่าวว่านี้คือปัญญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด?
ต่อให้คนเราได้มาเข้าใจความจริงมากมายแล้ว การนั้นจะใช้ได้หรือหากคนเราไม่พึ่งพาพระเจ้า? ผู้คนบางคน
หลังจากได้เชื่อในพระเจ้ายาวนานขึ้นเล็กน้อยแล้ว ก็ได้มาเข้าใจความจริงบางอย่าง
และได้ก้าวผ่านบททดสอบสองสามอย่าง พวกเขาอาจได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมาเล็กน้อย
แต่พวกเขาไม่รู้จักรักที่จะพึ่งพาพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่เข้าใจว่าจะเชิดชูบูชาและพึ่งพาพระองค์อย่างไร
ผู้คนเช่นนั้นครองปัญญาหรือไม่? พวกเขาเป็นผู้คนที่โง่เขลามากที่สุด
และเป็นจำพวกที่คิดว่าตัวพวกเขาเองหลักแหลม พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่หลบเลี่ยงความชั่ว
ผู้คนบางคนกล่าวว่า “ฉันเข้าใจความจริงหลายอย่างและครองความจริงความเป็นจริง
ไม่เป็นไรเลยหากจะแค่ทำสิ่งทั้งหลายในลักษณะที่มีหลักการ ฉันจงรักภักดีต่อพระเจ้า
และฉันรู่ว่าจะเข้าใกล้ชีวิตพระองค์อย่างไร ไม่เพียงพอหรือที่ฉันพึ่งพาความจริง?” “การพึ่งพาความจริง” ก็ได้ผลดี
ซึ่งเป็นการพูดเชิงคำสอน อย่างไรก็ตาม
มีหลายครั้งและหลายสถานการณ์ซึ่งผู้คนไม่รู่ว่าความจริงคืออะไรหรือความจริงหลักธรรมคืออะไรในที่นั้น
บรรดาเหล่านั้นทั้งหมดที่มีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงรู้จักการนี้ ตัวอย่างเช่น
เมื่อเจ้าเผชิญประเด็นปัญหาบางอย่าง เจ้าอาจจะไม่รู่ว่า ความจริงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานี้
ควรได้รับการปฏิบัติหรือนำมาประยุกต์ใช้อย่างไร เจ้าควรทำอย่างไรในเวลาที่เหมือนกับเวลาเหล่านี้?
ไม่สำคัญว่าประสบการณ์ที่เจ้ามีจะสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากเพียงใด
เจ้าไม่สามารถอยู่ในการครองความจริงในทุกสถานการณ์ได้ ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามานานกี่ปี
เจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายมากมายเท่าใด และเจ้าได้รับประสบการณ์กับการตัดแต่ง การจัดการ
หรือการบ่มวินัยมากมายเพียงใด เป็นแหล่งกำเนิดของความจริงหรือไม่? ผู้คนบางคนกล่าวว่า
“ฉันรู้จักถ้อยคำรัสและบทตอนที่อยู่กันดีเหล่านั้นในหนังสือ ‘พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์’ ขึ้นใจ
ฉันไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้าหรือเชิดชูบูชาพระองค์ เมื่อถึงเวลา
ฉันก็จะทำได้อยู่แล้วโดยการพึ่งพาพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า” พระวณะที่เจ้าได้จดจำไว้นั้นคงที่
แต่ทว่าสภาพแวดล้อมที่เจ้าเผชิญ—ตลอดจนสถานะทั้งหลายของเจ้านั้น—เปลี่ยนแปลงเสมอ
การมีการจับความเข้าใจพระวณะตามตัวอักษรและการพูดคุยเกี่ยวกับคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณมากมาย

ไม่เทียบเท่ากับการเข้าใจความจริง

นับประสาอะไรที่การนั้นจะเทียบเท่ากับการจับใจความน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสถานการณ์ ด้วยเหตุนี้จึงมีบทเรียนที่สำคัญอย่างยิ่งบทหนึ่งให้เรียนรู้ในที่นี้: นั่นก็คือว่า

ผู้คนจำเป็นที่จะต้องเชิดชูบูชาพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และว่าโดยการทำเช่นนั้น

พวกเขาสามารถสัมฤทธิ์การพึงพาพระเจ้าได้ โดยการพึงพาพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาจึงจะมีเส้นทางให้ติดตาม มิฉะนั้น เจ้าสามารถทำบางสิ่งอย่างถูกต้องและโดยคล้อยตามความจริงหลักธรรม แต่หากเจ้าไม่พึงพาพระเจ้าเช่นนั้นแล้ว การกระทำของเจ้าก็เป็นแต่เพียงความประพฤติดของมนุษย์

และการกระทำเหล่านั้นก็จะไม่จำเป็นว่าทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เนื่องจากผู้คนมีความเข้าใจที่ตื้นเขินเกี่ยวกับความจริง

พวกเขาจึงมีแนวโน้มว่าจะติดตามกฎเกณฑ์และเกาะติดกับตัวอักษรและคำสอนอย่างด้นทุรัง

โดยใช้ความจริงแบบเดียวกันนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่หลากหลาย

เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจทำเรื่องมากมายให้เสร็จสิ้น โดยคล้อยตามความจริงหลักธรรมโดยทั่วไป

แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นการทรงนำของพระเจ้าได้ในการนี้

อีกทั้งไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ในที่นี้ มีปัญหาร้ายแรงอย่างหนึ่ง ซึ่งก็คือว่า

ผู้คนทำสิ่งทั้งหลายมากมายโดยอาศัยประสบการณ์ของพวกเขาและกฎเกณฑ์ที่พวกเขาได้เข้าใจ

และการจินตนาการแบบมนุษย์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง พวกเขาแทบจะไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดนัก

ซึ่งได้มาโดยผ่านทาง การเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชัดเจน โดยการเชิดชูบูชาพระองค์และอธิษฐานต่อพระองค์ และจากนั้นก็พึงพาพระราชกิจและการทรงนำของพระองค์ ด้วยเหตุผลนี้เอง เราจึงกล่าวว่า

ปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือการเชิดชูบูชาพระเจ้าและพึงพาพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้เชื่อต้องเริ่มต้นโดยการมองกระแสนิยมชั่วของโลกให้ทะลุปรุโปร่ง” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 377

ความจริงก็คือชีวิตของพระเจ้าพระองค์เอง ความจริงเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์ แก่นแท้ของพระองค์ และทุกสิ่งทุกอย่างในพระองค์ หากเจ้ากล่าวว่า การมีประสบการณ์เพียงเล็กน้อยหมายถึงการครองความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมสามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างนั้นหรือ?

เจ้าอาจมีประสบการณ์หรือความสว่างที่เกี่ยวข้องกับด้านหรือแง่มุมเฉพาะบางอย่างของความจริงหนึ่งอยู่บ้าง แต่เจ้าไม่สามารถใช้ประสบการณ์หรือความสว่างนั้นจัดหาให้กับผู้อื่น ได้ตลอดกาล

ดังนั้นความสว่างที่เจ้าได้รับจึงไม่ใช่ความจริง มันเป็นแค่จุดเฉพาะหนึ่งที่ผู้คนสามารถไปถึงได้เท่านั้นเอง มันก็แค่เป็นประสบการณ์อันถูกต้องเหมาะสมและความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสมซึ่งบุคคลหนึ่งควรครอง นั่นคือ ประสบการณ์และความรู้ตามจริงบางอย่างเกี่ยวกับความจริง ความสว่างนี้ ความรู้แจ้ง

และความเข้าใจเชิงประสบการณ์ไม่มีวันสามารถใช้แทนความจริงได้

ต่อให้ผู้คนทั้งหมดได้รับประสบการณ์กับความจริงนี้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

และนำความเข้าใจเชิงประสบการณ์ทั้งปวงของพวกเขามาลงชันกัน

นั่นก็ยังคงจะไม่มีความสามารถที่จะมาแทนที่ความจริงหนึ่งเดียวนั้นได้อยู่ดี ดังที่ได้ถูกกล่าวไว้ในอดีตว่า

“เราจึงสรุปการนี้ทั้งหมดด้วยคติพจน์สำหรับพิภพมนุษย์ว่า ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่รักเรา”

นี่คือถ้อยแถลงหนึ่งของความจริง มันคือแก่นแท้ที่แท้จริงของชีวิต นี่คือนิยามของสิ่งซึ่งลุ่มลึกที่สุด

นี่คือการแสดงออกของพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าสามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ได้เรื่อยไป

และหากเจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสามปี เจ้าก็จะมีความเข้าใจผิวเผินเกี่ยวกับสิ่งนี้

หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาเจ็ดหรือแปดปี เจ้าก็จะยังได้รับความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งนี้—

แต่ความเข้าใจอันใดก็ตามที่เจ้าได้รับจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะใช้แทนถ้อยแถลงหนึ่งเดียวนั้นของความจริง

ได้ อีกบุคคลหนึ่งอาจจะได้รับความเข้าใจน้อยนิดภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสองปี

แล้วจากนั้นก็ได้รับความเข้าใจที่ลุ่มลึกขึ้นสักเล็กน้อยหลังจากได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสิบปี

และแล้วก็ได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ชั่วชีวิต—

แต่หากเจ้ากับอีกบุคคลหนึ่งผสานความเข้าใจอันใดที่เจ้าทั้งคู่ได้รับมาเข้าด้วยกัน ต่อให้ถึงตอนนั้นแล้ว—

ไม่สำคัญว่าเจ้าทั้งคู่ครองความเข้าใจมากเพียงใด ประสบการณ์มากเพียงใด

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกมากมายเพียงใด ความสว่างมากเพียงใด หรือตัวอย่างมากมายเพียงใด—

ทั้งหมดนั้นยังคงไม่สามารถใช้แทนถ้อยแถลงหนึ่งเดียวนั้นของความจริงได้อยู่ดี

เราตั้งใจให้สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรคือ? เราหมายความว่า ชีวิตของมนุษย์จะเป็นชีวิตของมนุษย์เสมอ

และไม่สำคัญว่าความเข้าใจของเจ้ามากเท่าไรที่อาจจะสอดคล้องกับความจริง

สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า และกับข้อพึงประสงค์ของพระองค์

มันก็จะไม่มีวันที่จะมีความสามารถในการเป็นสิ่งที่ใช้แทนความจริงได้ การกล่าวว่า
ผู้คนได้รับความจริงแล้วหมายความว่า พวกเขาครองความเป็นจริงอยู่บ้าง
ว่าพวกเขาได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับความจริง
ว่าพวกเขาได้บรรลุการเข้าสู่ซึ่งเป็นจริงบางอย่างกับพระวณะของพระเจ้า
ว่าพวกเขาได้มีประสบการณ์ที่เป็นจริงบางอย่างกับพระวณะของพระเจ้า
และว่าพวกเขาอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา
แค่ถ้อยแถลงหนึ่งเดียวจากพระเจื่อก็คukupแล้วสำหรับบุคคลหนึ่งที่จะได้รับประสบการณ์ไปชั่วทั้งชีวิตหนึ่ง
ต่อให้ผู้คนต้องได้รับประสบการณ์กับถ้อยแถลงนี้เป็นเวลาหลายชั่วชีวิตหรือแม้กระทั่งหลายพันปี
พวกเขาก็ยังคงจะไม่สามารถที่จะได้รับประสบการณ์กับความจริงเพียงแค่หนึ่งเดียวอย่างทั่วถึงและครบ
บริบูรณ์ได้ หากผู้คนเพียงได้เข้าใจพระวณะอันผิวนิไมกัคำ กระนั้นพวกเขาก็ยังกล่าวอ้างว่าได้รับความจริงแล้ว
นั่นจะไม่ใช่ว่าความเหลวไหลแบบถึงที่สุดและครบบริบูรณ์หรือ?...

เมื่อผู้คนเข้าใจความจริง และดำรงชีวิตอยู่กับความจริงตั้งเป็นชีวิตของพวกเขา การนี้อ้างอิงถึงชีวิตแบบใดหรือ?
นี่อ้างอิงถึงความสามารถของพวกเขาในการที่จะใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นพื้นฐานของวิธีที่พวกเขาดำรงชีวิต
นั่นหมายถึง พวกเขามีความรู้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
และมีความเข้าใจจริงแท้ประการหนึ่งเกี่ยวกับความจริง เมื่อผู้คนครองชีวิตใหม่นี้ภายในตัวพวกเขา
หนทางที่พวกเขาดำรงชีวิตย่อมถูกก่อตั้งขึ้นบนรากฐานแห่งพระวณะความจริงของพระเจ้า
และพวกเขาก็กำลังดำรงชีวิตอยู่ภายในอาณาจักรแห่งความจริง
ชีวิตของผู้คนนั้นสำคัญอยู่ตรงที่การมารู้จักและได้รับประสบการณ์กับความจริง
และมีการนี้เป็นรากฐานของชีวิต ไม่เกินเลยไปกว่าวงเขตนั่น
นี่เองคือชีวิตที่กำลังถูกอ้างอิงถึงเมื่อพูดถึงการได้รับความจริงชีวิต
สำหรับการที่เจ้าดำรงชีวิตด้วยการมีความจริงเป็นดังชีวิตเจ้านั้น ไม่ใช่กรณีชีวิตแห่งความจริงอยู่ข้างในตัวเจ้า
อีกทั้งยังไม่ใช่ว่า หากเจ้าครองความจริงเป็นดังชีวิตของเจ้า เจ้าย่อมกลายเป็นความจริง
และชีวิตภายในของเจ้ากลายเป็นชีวิตแห่งความจริง นับประสาอะไรที่จะสามารถพูดได้ว่า เจ้าคือความจริงชีวิต
ในท้ายที่สุดแล้ว ชีวิตของเจ้าก็ยังคงเป็นชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง นั่นก็แล้ว
มนุษย์คนหนึ่งสามารถดำรงชีวิตไปได้โดยพระวณะของพระเจ้า ครองความรู้เกี่ยวกับความจริง
และเข้าใจความจริงจนถึงระดับเบื้องลึกเบื้องหลัง ความเข้าใจนี้ไม่สามารถถูกพรากไปจากเจ้าได้
เจ้าได้รับประสบการณ์และเข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างครบถ้วน โดยรู้ลึกว่าสิ่งเหล่านี้ช่างงดงามและล้ำค่า
และเจ้าก็มายอมรับสิ่งเหล่านี้เป็นดังพื้นฐานของชีวิตเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าดำรงชีวิตอยู่ในการพึ่งพาส่งเหล่านี้
และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้ กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว นี่เองคือชีวิตของเจ้า นั่นก็คือ

ชีวิตของเจ้าบรรจุเพียงสิ่งเหล่านี้เท่านั้น—ความเข้าใจ ประสบการณ์
และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความจริง—และไม่สำคัญว่าเจ้าทำสิ่งใด
เจ้าก็จะใช้สิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานของหนทางในการดำรงชีวิตของเจ้า
และเจ้าจะไม่ไปเกินกว่าวงเขตนี้หรือผ่านเขตแดนเหล่านี้ไป นี่เองคือจำพวกของชีวิตที่เจ้ามีโดยแน่แท้
วัตถุประสงค์สูงสุดแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น ก็เพื่อให้ผู้คนมีชีวิตประเภทนี้เอง
ไม่สำคัญว่าผู้คนเข้าใจความจริงดีเพียงใด แก่นแท้ของพวกเขาก็ยังคงเป็นแก่นแท้ของมนุษยชาติ
และไม่อาจเปรียบเทียบได้กับแก่นแท้ของพระเจ้าแต่อย่างใดเลย
เนื่องเพราะประสบการณ์ของพวกเขาก็เกี่ยวกับความจริงนั้นกำลังดำเนินไป
จึงเป็นไปได้สำหรับพวกเขาที่จะใช้ชีวิตไปตามความจริงโดยครบบริบูรณ์
พวกเขาเพียงสามารถใช้ชีวิตไปตามเศษเสี้ยวอันจำกัดสุดขีดของความจริงที่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์เท่านั้น
เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะสามารถแปรไปเป็นพระเจ้าได้เช่นไรเล่า?...หากเจ้ามีประสบการณ์นิรันดร์น้อยกว่าพระวณะของพระเจ้า
และกำลังดำรงชีวิตไปตามความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับความจริง เช่นนั้นแล้ว

พระวณะของพระเจ้าย่อมกลายเป็นชีวิตของเจ้า อย่างไรก็ตาม เจ้าก็ยังคงไม่สามารถกล่าวได้ว่า
ความจริงเป็นชีวิตของเจ้า หรือว่าสิ่งที่เจ้ากำลังแสดงออกนั้นเป็นความจริง หากเช่นนี้คือข้อคิดเห็นของเจ้า
เช่นนั้นเจ้าก็ผิดเสียแล้ว หากเจ้ามีประสบการณ์กับแง่มุมหนึ่งของความจริงอยู่บ้าง

สิ่งนี้สามารถเป็นตัวแทนของความจริงด้วยตัวมันเองได้หรือไม่? มันไม่สามารถเป็นได้โดยสิ้นเชิง

เจ้าสามารถอธิบายความจริงได้อย่างทั่วถึงหรือไม่? เจ้าสามารถค้นพบพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และแก่นแท้ของพระองค์จากความจริงได้หรือไม่? เจ้าไม่สามารถ

ทุกคนมีประสบการณ์กับเพียงหนึ่งแง่มุมและวงเขตของความจริงเท่านั้น

เจ้าไม่สามารถไปสัมผัสทุกแง่มุมนับหมื่นแสนของความจริงได้โดยการได้รับประสบการณ์กับความจริงภายในว
งเขตอันจำกัดของเจ้า ผู้คนสามารถใช้ชีวิตตามความหมายดั้งเดิมของความจริงได้หรือไม่?

ประสบการณ์เล็วเล็ๆ ของเจ้านับรวมได้เป็นจำนวนมากเพียงใด? ทรายสักหนึ่งเม็ดบนชายหาด

น้ำหยดเดียวเพียงลำพังในมหาสมุทร เพราะฉะนั้น ไม่สำคัญว่า

ความรู้สั้นและความรู้สึกเหล่านั้นที่เจ้าได้รับจากประสบการณ์ของเจ้าอาจจะล้ำค่าเพียงใด

พวกมันก็ยังไม่สามารถนับเป็นความจริงได้อยู่ดี

แหล่งกำเนิดของความจริงและความหมายของความจริงครอบคลุมด้านที่กว้างเป็นอย่างมาก

ไม่มีสิ่งใดสามารถย้อนแย้งกับการนั้นได้ ผู้คนบางคนพูดว่า

“ความรู้ของฉันเกี่ยวกับประสบการณ์จะไม่มีวันย้อนแย้งใช่หรือไม่?” แน่นอนว่าไม่ใช่

ความเข้าใจที่แท้จริงซึ่งมาจากประสบการณ์ของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าสอดคล้องกับความจริง—
ความเข้าใจที่แท้จริงจะสามารถย้อนแย้งได้อย่างไร?

ความจริงสามารถเป็นชีวิตของเจ้าได้ในสภาพแวดล้อมใดก็ตาม ความจริงสามารถให้เส้นทางแก่เจ้า

และความจริงสามารถเปิดโอกาสให้เจ้ามีชีวิตรอด อย่างไรก็ตาม

สิ่งทั้งหลายที่ผู้คนมีและความสว่างที่พวกเขาได้มานั้น

เพียงเหมาะสมกับตัวพวกเขาเองหรือผู้อื่นบางคนภายในวงเขตเฉพาะเท่านั้น

แต่จะไม่เหมาะสมภายในวงเขตที่ต่างออกไป ไม่สำคัญว่าประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งลุ่มลึกเพียงใด

ประสบการณ์นั้นก็ยังคงมีขีดจำกัดอยู่มาก และประสบการณ์ของเขาจะไม่วันไปถึงวงเขตของความจริง

ความสว่างของบุคคลหนึ่งและความเข้าใจของบุคคลหนึ่งไม่สามารถเปรียบเทียบกับความจริงได้เลย

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตามความเป็นจริงแล้วความจริงคือสิ่งใด?” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 378

หากเจ้าต้องการนำความจริงไปปฏิบัติ และหากเจ้าต้องการเข้าใจความจริง
เช่นนั้นแล้วก่อนอื่นเจ้าต้องเข้าใจแก่นแท้ของความลำบากยากเย็นที่เจ้าเผชิญหน้า
และสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นรอบตัวเจ้า สิ่งใดเป็นปัญหากับประเด็นเหล่านี้
รวมทั้งด้านใดของความจริงที่สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับด้วย เจ้าต้องแสวงหาสิ่งเหล่านี้ และหลังจากนั้น
เจ้าต้องแสวงหาความจริงบนพื้นฐานของความลำบากยากเย็นตามจริงของเจ้า ด้วยหนทางนั้น ขณะที่เจ้าค่อยๆ
ได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้น

เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในทุกอย่างทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเจ้า
รวมทั้งสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ และผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ในตัวเจ้า
บางที่เจ้าอาจไม่เคยรู้สึกว่สิ่งใดที่เกิดขึ้นกับเจ้าเชื่อมโยงกับความเชื่อในพระเจ้าและความจริง
และเพียงแค่ว่าพูดกับตัวเองว่า “ฉันมีหนทางของตนเองในการจัดการกับสิ่งนี้
ฉันไม่จำเป็นต้องมีความจริงหรือพระวณะของพระเจ้า เมื่อฉันเข้าร่วมการชุมนุม
หรือเมื่อฉันอ่านพระวณะของพระเจ้า หรือเมื่อฉันปฏิบัติหน้าที่ของฉัน
ฉันจะตรวจตัวฉันเองกับความจริงและกับพระวณะของพระเจ้า”
หากสิ่งประจำวันทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชีวิตของเจ้า—สิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวกับครอบครัว งาน การแต่งงาน
และอนาคตของเจ้า—หากเจ้ารู้สึกว่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่เกี่ยวกับความจริง
และเจ้าแก้ไขปัญหานั้นโดยใช้วิธีการของมนุษย์ หากนี่เป็นหนทางที่เจ้าได้รับประสบการณ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง

เจ้าจะไม่มีวันเข้าใจว่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำสิ่งใดกันแน่ในตัวเจ้า
หรือผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ การไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นกระบวนการที่ยาวนาน
มีด้านที่เรียบง่ายในกระบวนการนั้น และก็มีด้านที่ซับซ้อนอีกด้วย พุคอย่างเรียบง่ายก็คือ

พวกเราควรแสวงหาความจริง

และปฏิบัติและได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าในทุกอย่างทุกอย่างที่เกิดขึ้นรอบตัวพวกเรา
ทันทีที่เจ้าเริ่มทำกรนี้ เจ้าก็จะมองเห็นมากขึ้นเรื่อยๆ

ว่เจ้าควรได้รับและไล่ตามเสาะหาความจริงมากเพียงใดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า
และว่ความจริงนั้นเป็นจริงเหลือเกิน และความจริงคือชีวิต

ไม่จริงเลยว่เฉพาะบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าและผู้นำคริสตจักรเท่านั้นที่พึงต้องทำทุกอย่างทุกอย่างโดยสอดคล้อง
กับความจริง ขณะที่ผู้ติดตามธรรมดาไม่พึงต้องทำ

หากเป็นเช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีนัยสำคัญอันยิ่งใหญ่ในพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงออกมา

ตอนนี้พวกเจ้ามีเส้นทางที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงหรือไม่?

อะไรคือสิ่งแรกที่ต้องจัดการแก้ไขขณะไล่ตามเสาะหาความจริง? ก่อนอื่นใดทั้งหมด

เจ้าต้องใช้เวลามากขึ้นในการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า และในการฟังการสามัคคีธรรม

เมื่อเจ้าเผชิญประเด็นปัญหา จงอธิษฐานและแสวงหามากขึ้น

เมื่อพวกเจ้าได้จัดหาให้ตัวพวกเจ้าเองมีความจริงเพิ่มขึ้นแล้ว และได้สัมผัสการเข้าสู่ชีวิตแล้ว

และครองวุฒิภาวะ พวกเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะทำบางสิ่งที่เป็นจริง รับภาระทำงานเล็กน้อย

และด้วยผลจากการนั้น จะมีความสามารถที่จะก้าวผ่านบททดสอบและการทดลองบางอย่างได้สำเร็จ ณ เวลานั้น

พวกเจ้าจะรู้สึกที่พวกเจ้าได้เข้าใจและได้รับความจริงบ้างแล้วจริงๆ

และเจ้าจะสำนึกรับรู้ว่าพระวจนะที่พระเจ้าตรัสนั้นเป็นสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี รวมทั้งสิ่งที่พวกเจ้าควรจะได้รับ

และนี่ก็เป็นเพียงความจริงเดียวในโลกที่สามารถให้ชีวิตแก่ผู้คนได้

ตัดตอนมาจาก “ความสำคัญของการไล่ตามเสาะหาความจริง และเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาความจริง” ใน

บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 379

ผู้คนมากมายได้พูดการนี้ไว้ก่อนหน้านี้ ที่ว่า “ฉันเข้าใจความจริงทั้งหมด

เป็นแล้วฉันไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้”

ประโยชน์นี้เปิดเผยปัญหาการเหงาซึ่งก็เป็นปัญหาภายในธรรมชาติของผู้คนเช่นกัน

หากธรรมชาติของใครคนหนึ่งรังเกียจความจริง พวกเขาจะไม่มีวันนำความจริงไปปฏิบัติ

แน่นอนที่สุดว่าพวกที่รังเกียจความจริงจะเก็บำความอยากอันพึงเพื่อเอาไว้ในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

มีเจตนาของพวกเขาเองปรากฏอยู่เสมอโดยไม่สำคัญว่าพวกเขาทำอะไร ตัวอย่างเช่น

บางคนที่ได้ทนทุกข์จากการข่มเหงและไม่สามารถกลับบ้านได้ ย่อมโหยหาดังนี้ว่า

“ฉันไม่สามารถไปบ้านได้ตอนนี้ แต่วันหนึ่ง พระเจ้าจะทรงมอบบ้านที่ดีกว่าให้ฉัน

พระองค์จะทรงทำให้ฉันไม่ทนทุกข์โดยสูญเปล่า” หรือไม่พวกเขาก็คิดว่า

“พระเจ้าจะทรงมอบอาหารที่จะกินให้ฉันไม่สำคัญว่าฉันจะดำรงชีวิตอยู่ที่ไหน

พระเจ้าจะไม่ทรงนำทางฉันไปสู่ทางตัน หากพระองค์ได้ทรงทำลงไป พระองค์ก็คงจะได้ทำผิดพลาดไปแล้ว”

ผู้คนไม่มีความคิดเหล่านี้อยู่ภายในตัวพวกเขาหรือ? มีบางคนคิดว่า

“ฉันสละตัวฉันเองมากมายเหลือเกินเพื่อพระเจ้า ดังนั้น

พระองค์จึงไม่ควรทรงวางฉันไว้ในมือของทางการที่ปกครองอยู่

ฉันได้ทอดทิ้งไปมากมายและฉันได้ตามเสาะหาความจริงอย่างจริงจังตั้งใจ ดังนั้น

การที่พระเจ้าจะทรงอวยพรฉันจึงเป็นการถูกต้องเท่านั้นเอง

พวกเราตั้งตารอคอยกันเหลือเกินให้วันของพระเจ้ามาถึง ดังนั้น วันของพระเจ้าจึงควรมาถึงในไม่ช้า

และพระองค์ก็ควรทรงทำให้ความปรารถนาของพวกเราเป็นจริง”

ผู้คนสร้างข้อเรียกร้องอันพึงเพื่อจากพระเจ้าอยู่ภายในตัวพวกเขาเสมอ และพวกเขาก็คิดว่า พวกเราได้ทำการนี้

ดังนั้น การที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้นเช่นนี้จึงเป็นการถูกต้องเท่านั้นเอง

พวกเราได้สร้างความสัมพันธ์ผลบางอย่าง ดังนั้น พระเจ้าจึงควรทรงมอบบำเหน็จแก่พวกเราบ้าง

และให้พระพรหรือสิ่งอื่นแก่พวกเราบ้าง ยังมีผู้คนบางคนด้วยเช่นกันที่

เมื่อพวกเขาเห็นผู้อื่นที่ครอบครัวของพวกเขาไปและสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าในหนทางแบบผ่อนคลายน

สบาย ก็รู้สึกต่ำต้อยและคิดว่า “ผู้อื่นได้ทิ้งบ้านของพวกเขาไปนานมากแล้ว

พวกเขาสามารถเอาชนะการนั้นได้อย่างไร? เหตุใดฉันจึงไม่สามารถเอาชนะการนั้นได้เลย?

เหตุใดฉันจึงไม่สามารถมีวันปล่อยมือจากครอบครัวของฉันและลูกหลานของฉันไปได้เลย?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงใจดีต่อผู้อื่นเหล่านั้น แต่ไม่กับฉัน?

เหตุใดพระวิญญูณบริสุทธิ์จึงไม่ประทานพระคุณมาให้ฉัน? เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงอยู่กับฉัน?”

นี่คือสภาวะใดกัน? ผู้คนช่างไม่สมเหตุสมผลยิ่งนัก พวกเขาไม่นำความจริงไปปฏิบัติ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาพร่ำบ่นร้องทุกข์เกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาไม่มีความพยายามที่มาจากตัวของพวกเขาเองหรือสิ่งใดที่พวกเขาควรสัมฤทธิ์ด้วยตัวเองเลย

พวกเขาได้เลืกล้มตัวเลือกทั้งหลายที่พวกเขาควรสร้างด้วยตัวเองและเส้นทางที่พวกเขาควรเดิน

พวกเขาเรียกร้องเสมอให้พระเจ้าทรงทำการนี้การนั้น

และต้องการให้พระเจ้าทรงใจดีต่อพวกเขาอย่างหุนหวนตาบอด ทรงให้พระคุณแก่พวกเขา ทรงนำพวกเขา

และทรงมอบความชื่นชมยินดีให้พวกเขาอย่างหุนหวนตาบอด พวกเขาคิดว่า “ฉันได้ทั้งบ้านของฉันมา

ฉันได้ทอดทิ้งไปมากมายเหลือเกิน ฉันปฏิบัติหน้าที่ของฉัน และฉันได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงควรทรงให้พระคุณแก่ฉัน ทำให้ฉันไม่คิดถึงบ้าน

มอบปณิธานให้ฉันในการที่จะทอดทิ้งครอบครัวของฉัน และทำให้ฉันเข้มแข็งขึ้น เหตุใดฉันจึงอ่อนแอยิ่งนัก?

เหตุใดผู้อื่นจึงเข้มแข็งยิ่งนัก? พระเจ้าควรทรงทำให้ฉันเข้มแข็ง” “ผู้อื่นสามารถกลับบ้านได้

เหตุใดฉันจึงถูกข่มเหงและไร้ความสามารถที่จะกลับบ้าน? พระเจ้าไม่ทรงแสดงพระคุณต่อฉันเลย”

สิ่งที่ผู้คนเหล่านี้พูดช่างไม่สมเหตุสมผลโดยสิ้นเชิง และนับประสาอะไรที่สิ่งนั้นจะมีความจริงอันใด

ข้อร้องทุกข์ของผู้คนเกิดขึ้นมาอย่างไรหรือ?

สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่ถูกเปิดเผยจากภายในตัวมนุษย์และสิ่งเหล่านั้นเป็นตัวแทนของธรรมชาติมนุษย์โดยครบถ้วน

บริบูรณ์ หากมนุษย์ไม่จับสิ่งเหล่านี้ภายในตัวเขาออก เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าวุฒิภาวะของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจความจริงมากเพียงใด เจ้าจะไม่มีวันมีความแน่ใจอันใดเลยว่า

เจ้าจะมีความสามารถที่จะยังคงยืนอยู่ได้ จะเป็นไปได้ที่เจ้าจะหมิ่นประมาทพระเจ้าและทรยศพระองค์

และทอดทิ้งหนทางที่แท้จริงได้ในทุกที่และทุกเวลา นี่คือนางสิ่งซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดายมาก

ตอนนี้พวกเจ้ามองเห็นอย่างชัดเจนเลยใช่หรือไม่?

ผู้คนต้องเข้าใจและเชี่ยวชาญสิ่งที่ธรรมชาติของพวกเขาสามารถเปิดเผยได้ทุกเวลา

พวกเขาต้องเข้าหาปัญหานี้อย่างมีมโนธรรม บรรดาผู้มีความเข้าใจซึ่งค่อนข้างดีเกี่ยวกับความจริงนั้น

บางเวลาก็รู้สึกตัวถึงการนี้เล็กน้อย เมื่อพวกเขาค้นพบปัญหา

พวกเขาจึงสามารถทำการทบทวนและการพิจารณาในอันลึกซึ้งได้ อย่างไรก็ตาม

บางครั้งพวกเขาก็ไม่ตระหนักรู้ปัญหานั้น ดังนั้น จึงไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาสามารถทำได้เลย เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจึงสามารถเพียงรอให้พระเจ้าทรงทำการเผยแก่พวกเขาหรือทรงเปิดเผยข้อเท็จจริงแก่พวกเขาเท่านั้น

บางเวลาผู้คนที่ไม่มีความคิดก็ตระหนักรู้สิ่งเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ทำตามสบาย โดยพูดว่า

“ผู้คนทั้งหมดก็เป็นอย่างนี้ ดังนั้น การนั้นจึงไม่มีความหมายอะไรเลย พระเจ้าจะทรงยกโทษฉัน

พระองค์จะไม่ทรงจดจำ การนี้เป็นปกติ” สิ่งที่คุณควรเลือกและสิ่งที่พวกเขาควรทำนั้น

พวกเขาไม่ทำและไม่สัมผัสเลย พวกเขาล้วนแต่สับสนมึนงง เฉื่อยชาอย่างรุนแรง
และพวกเขาไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างมาก ถึงขั้นปล่อยใจไปกับการคิดอันเตลิดเปิดเปิง
“หากวันหนึ่งพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงพวกเราอย่างถึงที่สุด พวกเราก็จะไม่เฉื่อยชาอีกแล้ว เช่นนั้นแล้ว
พวกเราย่อมสามารถเดินไปข้างหน้าได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
พระเจ้าจะไม่ทรงจำเป็นต้องวิตกกังวลเกี่ยวกับพวกเรามากมายนัก” ตอนนี้เจ้าต้องมองเห็นอย่างชัดเจน
เจ้าควรทำการเลือกของเจ้าเองเกี่ยวกับเส้นทางที่เจ้ากำลังจะเดิน
ตัวเลือกที่แต่ละบุคคลทำการเลือกนั้นสำคัญยิ่งยวด เจ้าสามารถสืบหาการนั้นได้
แล้วเจ้าเข้มแข็งเพียงใดเล่าเมื่อมาถึงเรื่องของการรู้จักยับยั้งชั่งใจ?
เจ้าเข้มแข็งเพียงใดเล่าเมื่อมาถึงเรื่องของการละทิ้งตัวเจ้าเอง?
นี่เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสู่การปฏิบัติความจริงและเป็นองค์ประกอบซึ่งเป็นกุญแจสำคัญ
เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับเรื่องหนึ่ง
หากเป็นสถานการณ์ซึ่งเจ้าตระหนักรู้ถึงวิธีที่จะทำเรื่องนั้นในสถานการณ์นี้โดยคล้อยตามความจริง
มีเพียงเมื่อเจ้าชัดเจนเกี่ยวกับว่าเจ้าควรทำการเลือกใดและเจ้าควรนำสิ่งใดไปสู่การปฏิบัติเท่านั้น
เจ้าจึงจะรู้วิธีดำเนินหน้าไป หากเจ้าสามารถสืบหาได้ว่าสิ่งใดถูกต้องและผิดในสภาวะของเจ้าเอง
แต่กระนั้นกลับไม่สามารถชัดเจนเกี่ยวกับการนั้นได้โดยครบถ้วนบริบูรณ์
และแค่ดำเนินต่อไปในหนทางอันสับสนมึนงงของเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าย่อมจะไม่มีวันสร้างความคืบหน้าอันใดหรือได้รับประสบการณ์กับการพัฒนาฝ่าฟันอันยิ่งใหญ่เลย
หากเจ้าไม่จริงจังก่เกี่ยวกับการเข้าไปสู่ชีวิต เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็แค่กำลังหน่วงเหนี่ยวตัวเจ้าเองอยู่เท่านั้น
และการนี้ย่อมสามารถพิสูจน์ได้เพียงว่าเจ้าไม่รักความจริงเท่านั้นเอง

คัดตอนมาจาก “มีเพียงโดยการเข้าใจสภาวะของตัวเจ้าเองเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถเริ่มเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 380

บรรดาผู้ที่มีความสามารถในการนำความจริงมาปฏิบัติ

ย่อมสามารถยอมรับการพินิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้เมื่อทำสิ่งทั้งหลาย

เมื่อเข้ายอมรับการพินิจพิเคราะห์ของพระเจ้า หัวใจของเจ้าก็จะได้รับการแก้ไขให้เข้าใจถูกต้อง

หากเจ้าเพียงทำสิ่งทั้งหลายเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็นอยู่ตลอดเวลา และไม่ยอมรับการพินิจพิเคราะห์ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้ายังคงทรงอยู่ในหัวใจของเจ้ากระนั้นหรือ? ผู้คนเยี่ยงนี้ไม่มีความเคารพให้กับพระเจ้า

จงอย่าทำสิ่งทั้งหลายเพื่อประโยชน์ของตัวเองเสมอ

และจงอย่าพิจารณาผลประโยชน์ทั้งหลายของตัวเองเป็นนิตย์ จงอย่าพิจารณาสถานะ เกียรติยศ

หรือความมีหน้ามีตาของตัวเอง จงอย่าพิจารณาถึงผลประโยชน์ของมนุษย์ด้วยเช่นกัน

อันดับแรกเจ้าต้องพิจารณาผลประโยชน์แห่งพระนิเวศของพระเจ้า

และทำให้ผลประโยชน์เหล่านั้นมีความสำคัญเป็นที่หนึ่ง

เจ้าควรมีความคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและเริ่มโดยการใคร่ครวญว่าเจ้าได้มีราศีในการทำหน้าที่ของเจ้าให้

ลุล่วงหรือไม่ ว่าเจ้าได้ทำจนถึงที่สุดของเจ้าที่จะจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ทำดีที่สุดของเจ้าที่จะลุล่วงความรับผิดชอบของเจ้า และให้ทั้งหมดของเจ้าไปแล้วหรือยัง

ตลอดจนว่าเจ้าได้ให้ความคิดโดยหมดทั้งหัวใจต่อหน้าที่ของเจ้าและงานในพระนิเวศของพระเจ้าหรือไม่

เจ้าต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ จงคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นอยู่เนืองนิจ

และจะง่ายยิ่งขึ้นสำหรับเจ้าที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ดี หากเจ้ามีขีดความสามารถต่ำ

ประสบการณ์ของเจ้าตื่นเงิน หรือเจ้าไม่ชำนาญในงานสายอาชีพของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

ก็อาจมีข้อผิดพลาดหรือความขาดตกบกพร่องบางอย่างในงานของเจ้า และผลลัพธ์อาจไม่ดีมาก—

แต่เจ้าจะได้ทุ่มความพยายามของเจ้าอย่างดีที่สุดแล้ว

เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังคิดถึงความพึงปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของตัวเอง

หรือไม่ได้กำลังพิจารณาผลประโยชน์ของตัวเองในสิ่งทั้งหลายที่เจ้าทำ

และกำลังพิจารณางานในพระนิเวศของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คำนึงถึงผลประโยชน์ของการนั้น

และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ดีแทน เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ย่อมจะสะสมเพิ่มพูนความประพฤติดีเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ผู้คนที่ปฏิบัติความประพฤติดีเหล่านี้คือผู้ที่ครองความจริงความเป็นจริง เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาก็ได้เป็นคำพยาน หากเจ้าดำรงชีวิตไปตามเนื้อหนังอยู่เสมอ

โดยตอบสนองความพึงปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของตัวเองอยู่เป็นนิตย์ เช่นนั้นแล้ว

ผู้คนเช่นนั้นย่อมไม่ครองความจริงความเป็นจริง นี่คือการหมายของการนำพาการลดเกียรติมาสู่พระเจ้า

เจ้าพูดว่า “ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย ฉันได้นำความอับอายมาสู่พระเจ้าอย่างไร?” ในความคิดและแนวคิดของเจ้า ในเจตนา เป้าหมาย และสิ่งจูงใจเบื้องหลังการกระทำของเจ้า และในผลสืบเนื่องของสิ่งที่เจ้าได้ทำไป—

ในทุกหนทางที่เจ้ากำลังทำให้ชาตานพึงพอใจ โดยการเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมมัน และการปล่อยให้มันเอาเปรียบเจ้า เจ้าแทบจะไม่ครองคำพยานซึ่งเจ้าควรครองในฐานะคริสตชนคนหนึ่งเลย

เจ้าลดเกียรติพระนามของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และเจ้าไม่ครองคำพยานอันจริงแท้

พระเจ้าจะทรงจดจำสิ่งทั้งหลายที่เจ้าได้ทำไปหรือไม่? สุดท้ายแล้ว

พระเจ้าจะทรงลงความเห็นใดเกี่ยวกับบทบาทของเจ้าและหน้าที่ที่เจ้าได้ปฏิบัติไป?

บางสิ่งที่จะต้องมาจากการนั้น ไม่ใช่ถ้อยแถลงบางจำพวกหรือ? ในพระคัมภีร์ องค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนจำนวนมากร้องแก่เราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ และได้จับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้ทำการแห่งฤทธานุภาพมากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ?’ เมื่อนั้นเราจะกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’” เหตุใดองค์พระเยซูเจ้าจึงได้ตรัสเช่นนั้น? เหตุใดบรรดาผู้ที่รักษาคนป่วยและขับมารออกในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเดินทางประกาศในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงกลายเป็นคนทำชั่ว? ใครคือคนทำชั่วเหล่านี้? พวกเขาคือพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าหรือไม่? พวกเขาทั้งหมดเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า พวกเขายังเลิกล้มสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า สละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา พวกเขาขาดพร่องการเฝ้าเดี่ยวและคำพยาน ดังนั้นแล้ว การนั้นจึงได้กลายเป็นการทำชั่ว นี่คือสาเหตุที่องค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา”

สิ่งใดคือมาตรฐานซึ่งใช้ตัดสินความประพฤติของบุคคลว่าดีหรือชั่ว? มันขึ้นอยู่กับว่า ในความคิด การแสดงออก และการกระทำทั้งหลายของเจ้านั้น

เจ้าครองคำพยานแห่งการนำความจริงไปปฏิบัติและการใช้ชีวิตไปตามความจริงความเป็นจริงหรือไม่ หากเจ้าไม่มีความเป็นจริงนี้หรือไม่ได้ใช้ชีวิตไปตามนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็เป็นคนทำชั่วอย่างไม่ต้องกังขาเลย

พระเจ้าทรงมองคนทำชั่วอย่างไรหรือ? ความคิดและการปฏิบัติตนภายนอกของเจ้าไม่ได้เป็นคำพยานต่อพระเจ้า

อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้ทำให้ชาตานอดสูหรือทำให้ชาตานปราชัย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

สิ่งเหล่านั้นทำให้พระเจ้าทรงอดสู และพรมไปด้วยวีรรอยที่เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงอดสู

เจ้าไม่ได้กำลังให้คำพยานเพื่อพระเจ้า ไม่ได้กำลังสละตัวเจ้าเองให้พระเจ้า

อีกทั้งเจ้าไม่ได้กำลังลบล้างความรับผิดชอบและภาระผูกพันของเจ้าที่มีต่อพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้ากลับกำลังกระทำเพื่อประโยชน์ของเจ้าเอง สิ่งใดหรือคือความหมายโดยนัยของ “เพื่อประโยชน์ของเจ้าเอง”?

เพื่อชาตาน เพราะฉะนั้น ในตอนสุดท้าย พระเจ้าจะตรัสว่า “เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา”

ในสายพระเนตรของพระเจ้า เจ้ายังไม่ได้ทำความประพฤติดี แต่ในทางกลับกัน

พฤติกรรมของเจ้าได้แปรสภาพไปเป็นชั่ว เจ้าจะไม่ได้รับบำเหน็จและพระเจ้าจะไม่ทรงจดจำเจ้า

นี่ไม่เป็นการสูญเสียอย่างสิ้นเชิงหรอกหรือ? สำหรับเจ้าแต่ละคนที่กำลังลุล่วงหน้าที่ ไม่สำคัญว่า

เจ้าเข้าใจความจริงอย่างลุ่มลึกเพียงใด หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริง เช่นนั้นแล้ว

หนทางที่เรียบง่ายที่สุดที่จะฝึกฝนปฏิบัติก็คือ

การคิดถึงผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

และปล่อยมือจากความอยากได้อะไรมีอันเห็นแก่ตัวของพวกเจ้า ความตั้งใจแบบปัจเจกบุคคลของเจ้า

สิ่งจูงใจทั้งหลาย เกียรติยศชื่อเสียง และสถานะ วางผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้าไว้อันดับแรก—

นี่คือน้อยที่สุดแล้วที่เจ้าควรทำ หากบุคคลหนึ่งซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่ของเขาไม่สามารถทำได้มากแม้เพียงเท่านี้

เช่นนั้นแล้ว เขาสามารถถูกพุดถึงได้เช่นไรว่า กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเขาอยู่? นี่ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ของคนเรา

ก่อนอื่นเจ้าควรคำนึงถึงผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า คำนึงถึงผลประโยชน์ของพระเจ้าเอง

และคำนึงถึงพระราชกิจของพระองค์ และวางความคำนึงถึงเหล่านี้ไว้เป็นอันดับแรกสุดก่อนสิ่งใด

เฉพาะหลังจากนั้นเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถคิดถึงเกี่ยวกับเสถียรภาพของสถานะของเจ้า หรือวิธีที่ผู้อื่นมองเจ้าได้

พวกเจ้าไม่รู้สึกหรือว่า มันง่ายขึ้นนิดหนึ่งเมื่อเจ้าแบ่งมันออกเป็นขั้นตอนเหล่านี้

และทำการประนีประนอมบ้าง? หากเจ้าทำการนี้ไปสักพัก

เจ้าก็จะมาารู้สึกว่าการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยนั้น ไม่ลำบากยากเย็น นอกจากนี้

หากเจ้าสามารถลุล่วงความรับผิดชอบทั้งหลายของเจ้า ปฏิบัติภาระผูกพันและหน้าที่ของเจ้า

พักวางความอยากได้อะไรมีอันเห็นแก่ตัวของเจ้าไว้ก่อน

พักวางความตั้งใจและสิ่งจูงใจทั้งหลายของตัวเจ้าเองไว้ก่อน คำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า

และวางผลประโยชน์ของพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์ไว้เป็นอันดับแรก

แล้วหลังจากผ่านประสบการณ์กับการนี้ไปสักพัก เจ้าจะรู้สึกว่ นี่คือนานที่งดงามในการดำรงชีวิต

มันเป็นการดำรงชีวิตอยู่อย่างตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์ ปราศจากการเป็นบุคคลต่ำช้า หรือไม่มีอะไรดีสักอย่าง

และเป็นการดำรงชีวิตอยู่อย่างยุติธรรมและมีเกียรติ มากกว่าการเป็นคนใจแคบหรือใจร้าย

เจ้าจะรู้สึกว่ นี่คือนานที่บุคคลหนึ่งควรดำรงชีวิตและปฏิบัติตน

ความพึงปรารถนาภายในหัวใจของเจ้าที่จะสนองผลประโยชน์ของเจ้าเองจะลดลงทีละน้อยๆ

ตัดตอนมาจาก “จงมอบหัวใจอันแท้จริงของเจ้าแด่พระเจ้า และเจ้าจึงจะสามารถได้มาซึ่งความจริง” ใน

บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 381

ผู้คนส่วนใหญ่วางการเน้นย้ำพิเศษไปที่พฤติกรรมในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา ผลลัพธ์ของการนั้นก็คือเกิดการเปลี่ยนแปลงเฉพาะบางอย่างในพฤติกรรมของพวกเขา หลังจากที่พวกเขาได้เริ่มเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็หยุดการขับเคี่ยวกับผู้อื่น หยุดการหยาบหมิ่นและการต่อสู้กับผู้คน หยุดการสับสนสับสนและการดื่มและหยุดการขโมยสมบัติสาธารณะอันใด—ไม่ว่าจะเป็นเพียงตะปูดัวหนึ่ง หรือไม้กระดานแผ่นหนึ่ง—และพวกเขาไปไกลถึงขั้นที่ไม่นำเรื่องไปฟ้องร้องขึ้นศาลไม่ว่าเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาทนทุกข์กับการสูญเสียหรือถูกกระทำในทางที่ผิด พวกเขาก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมบางอย่างจริงๆ อย่างปราศจากข้อกังขา

เนื่องเพราะทันทีที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้า การยอมรับหนทางที่แท้จริงยอมทำให้ผู้คนรู้สึกดีเป็นพิเศษ และเนื่องเพราะบัดนี้พวกเขาก็ได้ล้มรสาชาติพระคุณแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปแล้วเช่นกัน พวกเขายังมีความรู้สึกแรงกล้าเป็นพิเศษ และถึงขั้นที่ไม่มีอะไรเลยที่พวกเขาไม่สามารถละทิ้งหรือทนทุกข์ได้ กระนั้นก็ตาม หลังจากที่ได้เชื่อไปเป็นเวลาสาม ห้า สิบหรือสามสิบปีแล้ว

ด้วยความที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในการดำเนินชีวิตของพวกเขาเลย พวกเขายังคงลงตรงการ ไกลย้อนกลับไปสู่หนทางเก่า

ความโอหังและความหยิ่งยโสของพวกเขายิ่งประกาศแจ้งออกมามากขึ้น

พวกเขาเริ่มแข่งขันกันเพื่ออำนาจและผลกำไร พวกเขาละโมภในเงินทองของคริสตจักร

พวกเขาทำสิ่งใดก็ตามที่รับใช้ผลประโยชน์ของตัวเอง พวกเขาไฝหาสถานะและความยินดีทั้งหลาย และพวกเขาได้กลายเป็นปรสิตรในพระนิเวศของพระเจ้าไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้ว

พวกที่รับใช้ในฐานะผู้นำนั้นส่วนใหญ่ถูกผู้คนทอดทิ้ง และข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์อะไรหรือ?

การเปลี่ยนแปลงเพียงแค่นี้ในพฤติกรรมนั้นไม่มีความยั่งยืน

หากไม่มีการปรับเปลี่ยนในอุปนิสัยชีวิตของผู้คนแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ว ด้านเลวทรามของพวกเขาก็จะแสดงตนออกมา

เพราะแหล่งที่มาของการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของพวกเขานั้นคือความเร่าร้อน

เมื่อควบคู่ไปกับพระราชกิจบางอย่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ เวลานั้นแล้ว

มันง่ายที่สุดสำหรับพวกเขาที่จะกลายเป็นเร่าร้อน หรือไม่ก็แสดงความใจดีมีเมตตาออกมาชั่วเวลาหนึ่ง

ในขณะที่พวกเขาไม่เชื่อพูดกันว่า “การทำความประพฤติที่ดีงามหนึ่งอย่างนั้นง่าย สิ่งที่ยากก็คือการทำความประพฤติที่ดีงามไปตลอดชีวิต”

ผู้คนไร้ความสามารถในการทำความประพฤติที่ดีงามไปทั้งชีวิตของพวกเขา

พฤติกรรมของคนเรากลับขึ้นนำโดยชีวิต ไม่ว่าชีวิตของคนเราคืออะไร พฤติกรรมของคนเราก็คือสิ่งนั้น

และเฉพาะพฤติกรรมที่ถูกเปิดเผยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติเท่านั้นที่เป็นตัวแทนชีวิตตลอดจนธรรมชาติของคน

เรา สิ่งทั้งหลายซึ่งจอมปลอมไม่สามารถอยู่ได้ยืนยาว เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด
นั้น ไม่ใช่การประดับประดามนุษย์ด้วยพฤติกรรมที่ดีงาม—

จุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อแปลงสภาพอุปนิสัยของผู้คน

เพื่อที่จะทำให้พวกเขาเกิดใหม่ไปเป็นคนใหม่ ด้วยเหตุนี้ การพิพากษา การทดลอง

และกระบวนการถลุงมนุษย์ของพระเจ้าจึงล้วนทำหน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของเขา

เพื่อที่จะอาจจะสัมฤทธิ์การบนอบเต็มทีและการอุทิศต่อพระเจ้า และมานมัสการพระองค์อย่างเป็นปกติ

นี่คือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้า การมีพฤติกรรมดีมิได้มีความหมายเดียวกับการบนอบต่อพระเจ้า

นับประสาอะไรที่นั่นจะมีความหมายเท่ากับการเข้ากันได้กับพระคริสต์

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในพฤติกรรมนั้นมีพื้นฐานอยู่บนคำสอน และเกิดมาจากความรู้สึกร่าร้อน

การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นมิได้มีพื้นฐานอยู่บนความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า หรืออยู่บนความจริง

นับประสาอะไรที่การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นขึ้นอยู่กับทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่ามีหลายครั้งที่บางสิ่งที่ผู้คนทำนั้นได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่นี่ก็มิใช่การแสดงออกของชีวิต

นับประสาอะไรที่จะเป็นเรื่องเดียวกับการรู้จักพระเจ้า ไม่สำคัญว่า พฤติกรรมของบุคคลหนึ่งจะดีงามอย่างไร

นั้น ไม่ได้พิสูจน์ว่า พวกเขาได้นบนอบต่อพระเจ้า หรือพิสูจน์ว่า พวกเขา นำความจริงไปปฏิบัติ

การเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมทั้งหลายเป็นแต่เพียงภาพมายาชั่วคราวช่วยยาม

พวกมันเป็นแต่เพียงการล้าแฉงความกระตือรือร้น พวกมันไม่สามารถนับเป็นการแสดงออกของชีวิตได้

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงภายนอกกับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย” ใน

บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 382

ผู้คนสามารถประพาศดีได้ แต่นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่า พวกเขาครองความจริง
การมีศรัทธาแก่กล้าเพียงสามารถทำให้พวกเขายึดปฏิบัติตามคำสอนและติดตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายเท่านั้น
พวกที่ปราศจากความจริงไม่มีหนทางในการแก้ปัญหาที่เป็นแก่นสาร
และคำสอนก็ไม่สามารถเข้ามาประจำที่แทนความจริงได้
ผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัยของพวกเขานั้นแตกต่างไป กล่าวคือ
พวกเขาได้เข้าใจความจริงแล้ว พวกเขากำลังหยั่งรู้ประเด็นปัญหาทั้งหมด
พวกเขารู้วิธีที่จะกระทำการโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
วิธีที่จะกระทำการโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริง และวิธีที่จะกระทำการเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
และพวกเขาเข้าใจธรรมชาติของความเสื่อมทรามที่พวกเขาจัดแสดง
เมื่อแนวคิดและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขเองได้รับการเปิดเผย พวกเขาสามารถหยั่งรู้และละทิ้งเนื้อหาได้
นี่คือวิธีที่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยได้รับการแสดงออก
สิ่งหลักเกี่ยวกับผู้ที่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยแล้วก็คือว่า
พวกเขาได้มาเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนแล้ว และเมื่อดำเนินการสิ่งทั้งหลาย
พวกเขานำความจริงไปปฏิบัติด้วยความถูกต้องแม่นยำขึ้นและพวกเขาไม่จัดแสดงความเสื่อมทรามบ่อยครั้ง
อย่างที่เปิ่นมา โดยทั่วไป
บรรดาผู้ที่อุปนิสัยของพวกเขได้แปลงสภาพไปแล้วนั้นดูเหมือนจะมีเหตุผลและหยั่งรู้เป็นพิเศษ
และเนื่องจากการเข้าใจความจริงของพวกเข
พวกเขาไม่แสดงความชอบคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอหรือความโอหังมากอย่างแต่ก่อน
พวกเขาสามารถมองทะลุและหยั่งรู้ความเสื่อมทรามมากมายที่ถูกเปิดเผยไปแล้ว
ดังนั้นในตัวพวกเขาก็ไม่เกิดความโอหัง
พวกเขาสามารถมีการจับความเข้าใจที่ผ่านการประมินรอบคอบแล้วเกี่ยวกับสิ่งซึ่งเป็นที่ทางของมนุษย์
เกี่ยวกับวิธีประพาศดีอย่างสมเหตุสมผล เกี่ยวกับวิธีรับผิดชอบหน้าที่ เกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดและสิ่งที่จะไม่พูด
และเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดและสิ่งที่จะทำกับผู้อื่นแบบใด นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าผู้คนเช่นนี้ค่อนข้างมีเหตุผล
บรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขานั้นใช้ชีวิตตามสภาพเหมือนของมนุษย์อย่างแท้จริง
และพวกเขารองความจริง พวกเขาสามารถพูดและมองเห็นสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับความจริงอยู่เสมอ
และพวกเขามีหลักธรรมในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ พวกเขาไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบุคคล เรื่อง
หรือสิ่งของ และพวกเขาทั้งหมดมีทัศนะของพวกเขเองและสามารถคำนวณความจริงหลักธรรมได้
อุปนิสัยของพวกเขาก่อนข้างมั่นคง พวกเขาไม่เปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมา

และไม่สำคัญว่ารูปการณ์แวดล้อมของพวกเขาเป็นอย่างไร

พวกเขาก็เข้าใจวิธีทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างถูกต้องเหมาะสมและวิธีที่จะประพาศิตนให้พระเจ้าฟังพอพระทัยอันที่จริงแล้ว

บรรดาผู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยไม่มุ่งความสนใจไปที่สิ่งซึ่งจะทำให้ตัวพวกเขาเองคูติในระดับผิวเผิน—พวกเขาได้รับความชัดเจนภายในเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำเพื่อให้พระเจ้าฟังพอพระทัย เพราะฉะนั้น

จากภายนอกแล้ว พวกเขาอาจไม่ดูเหมือนว่ามีใจกระตือรือร้นมากนักหรือได้ทำสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่มาก

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำนั้นมีความหมาย มีคุณค่า และให้ผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

บรรดาผู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยนั้นครองความจริงมากมาอย่างแน่นอน—

และการนี้สามารถยืนยันได้โดยมุมมองเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายของพวกเขาและการกระทำอันมีลักษณะของพวกเข

า พวกที่ไม่ครองความจริงนั้นยังไม่ได้สัมผัสฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอันใดในอุปนิสัยอย่างแน่นอน

การเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งในอุปนิสัยมิใช่หมายถึงการมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่และมีประสบการณ์ซ้ำของ โดยหลักแล้ว

มันอ้างอิงถึงในกรณีตัวอย่างที่พิชชาดานบางอย่างภายในธรรมชาติของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปโดยเป็นผลมาจากการบรรลุความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและความเข้าใจความจริง นั่นกล่าวได้ว่า

พิชชาดานเหล่านั้นได้ถูกชำระให้สะอาดแล้ว

และความจริงซึ่งพระเจ้าทรงแสดงออกมานั้นหยั่งรากภายในผู้คนเช่นนั้น กลายเป็นชีวิตของพวกเขา

และกลายเป็นรากฐานแท้จริงแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา เมื่อนั้นเท่านั้น พวกเขาจึงจะกลายเป็นผู้คนใหม่

และเช่นนั้นเอง จึงได้รับประสบการณ์กับการเปล่งสภาพของอุปนิสัย

การเปล่งสภาพอย่างหนึ่งในอุปนิสัยมิใช่หมายความว่า

อุปนิสัยภายนอกทั้งหลายของผู้คนนั้นสุภาพอ่อนโยนขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ มิใช่หมายความว่าพวกเขาเคยโอหัง

แต่มาบัดนี้สามารถสัมพันธ์สนิทได้อย่างมีเหตุมีผล หรือว่าพวกเขาเคยไม่ฟังใครเลย

แต่มาบัดนี้สามารถรับฟังผู้อื่นได้

การเปลี่ยนแปลงภายนอกเช่นนั้นไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นการเปล่งสภาพในอุปนิสัย ก็แน่ว่า

การเปล่งสภาพทั้งหลายในอุปนิสัยนั้นย่อมรวมไปถึงสถานะและการแสดงออกทั้งหลายดังกล่าว

แต่ส่วนผสมผสานที่สำคัญยิ่งยวดก็คือ การที่ชีวิตของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วภายใน

ความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกมานั้นกลายมาเป็นชีวิตแท้จริงของพวกเขา

พิชชาดานทั้งหลายภายในได้ถูกกำจัดทิ้งไป

และมุมมองทั้งหลายของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างครบบริบูรณ์

และไม่มีมุมมองใดเลยที่อยู่ในแนวเดียวกับมุมมองของทางโลก

ผู้คนเหล่านี้สามารถมองเห็นกลอุบายและสารพัดพิษของพญานาคใหญ่สีแดงอย่างชัดเจนว่าสิ่งเหล่านั้นคืออะไร พวกเขาได้จับความเข้าใจแก่นสารแท้จริงของชีวิตแล้ว ด้วยเหตุนี้

ค่านิยมแห่งชีวิตของพวกเขาจึงได้เปลี่ยนแปลงไป—

และนี่คือการแปลงสภาพชนิดที่เป็นรากฐานที่สุดและเป็นแก่นแท้แห่งการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัย

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงภายนอกกับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 383

การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของคนเราไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรม

อีกทั้งไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงที่เสแสร้งจากภายนอกหรือการปรับเปลี่ยนชั่วคราวที่ทำขึ้นเพราะความกระตือรือร้น
ตรงกันข้าม มันเป็นการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยที่จริงแท้ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรม

การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมเช่นนั้น ไม่เหมือนกับการเปลี่ยนแปลงที่ถูกจัดแสดงในพฤติกรรมและการกระทำภายนอกของบุคคลหนึ่ง

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยหมายความว่าเจ้ามีความเข้าใจและได้รับประสบการณ์กับความจริง

และว่าความจริงได้กลายมาเป็นชีวิตของเจ้าแล้ว ในอดีต เจ้าได้เข้าใจความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่เจ้าไร้ความสามารถที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ ความจริงเป็นเพียงคำสอนสำหรับเจ้าที่ไม่ได้ยึดติด

บัดนี้อุปนิสัยของเจ้าได้เปลี่ยนสภาพแล้ว เจ้าไม่เพียงเข้าใจความจริงเท่านั้น

แต่เจ้ายังปฏิบัติโดยสอดคล้องกับความจริงด้วย

บัดนี้เจ้ามีความสามารถที่จะปล่อยสิ่งทั้งหลายที่เจ้าชื่นชอบในอดีตไป สิ่งทั้งหลายที่เจ้าเคยเต็มใจทำ

จินตนาการของเจ้า และมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

บัดนี้เจ้ามีความสามารถที่จะปล่อยสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่มีความสามารถที่จะปล่อยมันไปได้ในอดีต

นี่คือการเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัย และยังเป็นกระบวนการของการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของเจ้าด้วยเช่นกัน

อาจจะฟังดูเรียบง่ายทีเดียว แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว

ใครบางคนที่อยู่ท่ามกลางกระบวนการนี้ต้องทนทุกข์กับความยากลำบากมากมาย ต้องเอาชนะร่างกายของเขา

และต้องละทิ้งแง่มุมทั้งหลายแห่งเนื้อหนังที่เป็นส่วนหนึ่งในธรรมชาติของเขา

บุคคลเช่นนั้นต้องก้าวผ่านการจัดการและการตัดแต่ง การติสอนและการพิพากษา

และบททดสอบและกระบวนการถลุงด้วยเช่นกัน

มีเพียงหลังจากการได้รับประสบการณ์กับทั้งหมดนี้แล้วเท่านั้น

บุคคลหนึ่งจึงสามารถเข้าใจธรรมชาติของเขาเองพอสมควร

แม้กระนั้นการมีความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของเขาเองอยู่บ้าง

ก็ไม่ใช่ว่าหมายความว่าคนเราจะมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ในทันทีทันใด

คนเราต้องสู้ทนกับความยากลำบากในกระบวนการนี้ ในทำนองเดียวกันนั้น

เจ้าจะเพียงสามารถนำความจริงไปปฏิบัติในทันทีทันใดหลังจากได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งได้

หรือไม่? เจ้าไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้ในทันที ขณะที่เจ้าครองความเข้าใจ

ผู้อื่นตัดแต่งเจ้าและจัดการกับเจ้า

และแล้วสภาพแวดล้อมของเจ้าก็บังคับกับเจ้าและใช้กำลังบังคับให้เจ้ากระทำการ โดยสอดคล้องกับหลักการแห่งคว

ามจริง บางครั้งผู้คนไม่เต็มใจที่จะก้าวผ่านการนี้ โดยกล่าวว่า

“เหตุใดฉันจึงไม่สามารถทำการนี้ด้วยหนทางนั้นได้? ฉันต้องทำการนี้ด้วยหนทางนี้หรือ?” ผู้อื่นกล่าวว่า

“หากท่านเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วท่านก็ควรทำการนี้ด้วยหนทางนี้

การทำการนี้ด้วยหนทางนี้คือการทำโดยสอดคล้องกับความจริง”

เมื่อผู้คนไปถึงจุดใดจุดหนึ่งซึ่งพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดสอบบางอย่างและลงเอยด้วยการเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและความจริงบางอย่าง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีความสุขบ้างและเต็มใจกระทำการ โดยสอดคล้องกับหลักการแห่งความจริง ณ

จุดเริ่มต้น ผู้คนลังเลที่จะปฏิบัติความจริง ขอให้ดูการทำหน้าที่ของคนเราให้ลุล่วงอย่างซื่อสัตย์เป็นตัวอย่าง

กล่าวคือ เจ้ามีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงและการอุทิศตนเพื่อพระเจ้า

และเจ้าเข้าใจความจริงที่เกี่ยวข้องนั้นด้วยเช่นกัน

แต่เมื่อใดเล่าที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะอุทิศตนเองเพื่อพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ได้?

เมื่อใดเจ้าจะมีความสามารถที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงได้ทั้งในนามและการกระทำ?

การนี้ฟังจะต้องมีกระบวนการหนึ่ง ในระหว่างกระบวนการนี้ เจ้าอาจทนทุกข์กับความยากลำบากมากมาย

ผู้คนบางคนอาจจัดการกับเจ้า และผู้อื่นอาจวิพากษ์วิจารณ์เจ้า ดวงตาของทุกคนจะจับจ้องที่เจ้า

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเริ่มตระหนักว่าเจ้าเป็นคนผิดและว่าแท้ที่จริงแล้วเจ้าเป็นผู้ที่ได้ทำไม่ดีพอ

ว่าการขาดพร่องการเฝ้าเดี่ยวในการทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงคือสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

และว่าเจ้าต้องไม่ขาดความเอาใจใส่หรือทำอย่างขอไปที

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าจากภายใน และคำหั้นเจ้าเมื่อเจ้าทำความผิดพลาด

ในระหว่างกระบวนการนี้ เจ้าจะเข้าใจสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับตัวเจ้าเองบ้าง และจะรู้ว่าเจ้ามีราคะมากเกินไป

เจ้าเก็บงำสิ่งจูงใจส่วนตัวมากเกินไป และมีความอยากอันเลวเกิดขึ้นมากเกินไปเมื่อกำลังทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจแก่นแท้ของสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

เจ้าจะสามารถอยู่เฉยๆ พระพักตร์พระเจ้าในการอธิษฐานและการกลับใจอย่างแท้จริงได้ ด้วยหนทางนี้

เจ้าจะสามารถได้รับการชำระให้สะอาดจากราคะเหล่านั้น

หากเจ้าแสวงหาความจริงในลักษณะนี้อยู่บ่อยครั้งเพื่อแก้ปัญหาที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าเอง เจ้าจะค่อยๆ

อย่างเท้าลงบนเส้นทางแห่งความเชื่อที่ถูกต้อง

ยิ่งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของใครบางคนได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นเท่าใด

อุปนิสัยชีวิตของพวกเขา ก็จะเปลี่ยนสภาพมากขึ้นเท่านั้น

ในแก่นแท้นั้น ตอนนี้เจ้ากำลังลุล่วงหน้าที่ของเจ้ามากเพียงใด?

เจ้ากำลังลุล่วงหน้าที่ของเจ้าโดยสอดคล้องกับความจริงมากเพียงใด

หลังจากอุปนิสัยของเจ้าได้ถูกแปลงสภาพไปแล้ว? โดยการตรวจสอบการนี้ เจ้าสามารถรู้ได้ว่า
แท้ที่จริงแล้วอุปนิสัยของเจ้าได้ถูกแปลงสภาพไปแล้วมากเพียงใด
การสัมผัสการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของคนเราไม่ใช่เรื่องที่เรียบง่าย
นั่นไม่ได้หมายถึงแค่มีการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมไม่กี่อย่าง การได้รับความรู้เกี่ยวกับความจริงบ้าง
การมีความสามารถที่จะพูดคุยเล็กน้อยเกี่ยวกับประสบการณ์ของคนเรากับทุกแง่มุมของความจริง
หรือการมีความสามารถที่จะละวางสิ่งต่างๆ
บ้างและบนอบบ้างหลังจากที่ถูกพระวิญญูณบริสุทธิตรงดำเนินในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่ได้ประกอบกันขึ้นเป็นการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยชีวิตของคนเรา
เหตุใดเราจึงกล่าวการนี้? แม้ว่าเจ้าอาจมีความสามารถที่จะละวางสิ่งต่างๆ ไม่ก็สิ่งไว้ก่อนได้
แต่สิ่งที่เจ้ากำลังปฏิบัติก็ยังไม่ได้ไปถึงระดับของการนำความจริงไปปฏิบัติอย่างแท้จริงเลย
หรือบางทีเนื่องเพราะเจ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมอยู่พักหนึ่ง และสถานการณ์ที่เอื้ออำนวย
หรือรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของเจ้าได้บังคับเจ้า เจ้าจึงได้ประพฤตินในหนทางนี้ นอกจากนี้
เมื่อสภาวะจิตใจของเจ้ามั่นคงและพระวิญญูณบริสุทธิตรงปฏิบัติพระราชกิจ เจ้าก็มีความสามารถที่จะปฏิบัติได้
หากเจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบและทนทุกข์โดยผ่านทางทดสอบเหล่านั้นเช่นเดียวกับที่โยบได้ก้าวผ่าน
หรือดังเช่นเปโตรผู้ที่พระเจ้าทรงขอให้เขาตาย เจ้าจะมีความสามารถที่จะกล่าวว่า
“ต่อให้ข้าพระองค์ต้องตายหลังจากที่ได้ทำความรู้จักพระองค์แล้ว นั่นก็จะเป็นอะไรเลย” ได้หรือไม่?
การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน และทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริงแล้ว
เจ้าก็ไม่สามารถนำความจริงนั้นไปปฏิบัติภายในทุกสภาพแวดล้อมได้ นี่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของมนุษย์
บางครั้งมันอาจดูราวกับว่าเจ้ากำลังนำความจริงไปปฏิบัติ แต่ในความเป็นจริงแล้ว
ธรรมชาติของการกระทำของเจ้าไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเจ้ากำลังทำเช่นนั้นอยู่
ผู้คนมากมายมีหนทางใดหนทางหนึ่งในประพฤติกกรรมภายนอกทั้งหลาย อาทิเช่น
การมีความสามารถที่จะตัดครอบครัวและอาชีพการงานของพวกเขาทิ้งและทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
และดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อว่าพวกเขากำลังปฏิบัติความจริงอยู่ อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าไม่ทรงระลึกได้ว่าพวกเขากำลังปฏิบัติความจริง
หากทุกสิ่งที่คุณทำมีสิ่งจูงใจส่วนตัวอยู่เบื้องหลังการกระทำนั้นและถูกปลอมปน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้กำลังปฏิบัติความจริง เจ้าเพียงกำลังจัดแสดงการประพฤติอย่างฉาบฉวย พูดอย่างตรงๆ
ได้ว่าการประพฤติของเจ้าคงจะถูกกล่าวโทษโดยพระเจ้า มันจะไม่ได้รับการสรรเสริญหรือจดจำโดยพระองค์
เมื่อทำการซ้ำและเรื่องนี้เพิ่มเติม เจ้าก็กำลังทำชั่วและการประพฤติของเจ้าอยู่ฝ่ายตรงข้ามพระเจ้า จากภายนอก
เจ้าไม่ได้กำลังขัดจังหวะหรือรบกวนสิ่งใดและเจ้าก็ยังไม่ได้ทำความเสียหายแท้จริงหรือล่วงละเมิดความจริงใดๆ

มันดูเหมือนจะมีเหตุผลและสมเหตุสมผล

ถึงกระนั้นแก่นแท้ของการกระทำของเจ้าก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำชั่วและการต้านทานพระเจ้า ดังนั้น

เมื่อพิจารณาจากพระวาระของพระเจ้า

เจ้าควรที่จะกำหนดว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าแล้วหรือยังและเจ้ากำลังนำความจริงไปปฏิบัติหรือไม่โดยการมองดูที่สิ่งจูงใจเบื้องหลังการกระทำของเจ้า

มันไม่ได้ขึ้นกับธรรมชาติของมนุษย์ว่าการกระทำของเจ้าคล้อยตามจินตนาการแบบมนุษย์และเจตนาของมนุษย์หรือไม่ หรือว่าการกระทำเหล่านั้นเหมาะสมกับสัจนิยมของเจ้าหรือไม่ สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นไม่สำคัญเลย

ตรงกันข้าม มันขึ้นอยู่กับการตรัสของพระเจ้าว่าเจ้ากำลังคล้อยตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่

ว่าการกระทำของเจ้าครองความจริงความเป็นจริงหรือไม่

และการกระทำเหล่านั้นเป็นไปตามข้อพึงประสงค์และมาตรฐานของพระองค์หรือไม่

การประเมินวัดตัวเจ้าเองกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะถูกต้องแม่นยำ

การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยและการนำความจริงมาปฏิบัติไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายและง่ายดายอย่างที่ผู้คนจินตนาการ เจ้าเข้าใจถึงการนี้ในตอนนี้หรือไม่? เจ้ามีประสบการณ์ใดๆ กับการนี้หรือไม่? เมื่อพูดถึงแก่นแท้ของปัญหา

พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจมัน การเข้าสู่ของพวกเจ้าได้เป็นไปโดยผิวเผินอย่างเกินควร พวกเจ้าวิ่งวนดำเนินงานทั้งวัน จากรุ่งอรุณจนถึงพลบค่ำ ตั้งแต่เช้าตรู่และเข้าอนดึก

ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่สัมผัสถึงการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า

และเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าการเปลี่ยนสภาพเช่นนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งใด

นี่หมายถึงการเข้าสู่ของเจ้านั้นสิ้นเงินกันไป ใช่หรือไม่? ไม่ว่าเจ้าจะได้เชื่อพระเจ้ามานานเพียงใด

พวกเจ้าอาจไม่สำนึกถึงถึงแก่นแท้และสิ่งทั้งหลายที่ลึกซึ้งที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัสถึงการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัย เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงสรรเสริญเจ้าหรือไม่? อย่างน้อยที่สุด

เจ้าจะรู้สึกมั่นคงเป็นพิเศษหรือเป็นธรรมดาเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

และเจ้าจะรู้สึกว้าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงนำและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าและทรงพระราชกิจในตัวเจ้า

ขณะที่เจ้ากำลังทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง ขณะที่เจ้ากำลังทำงานใดๆ ในพระนิเวศของพระเจ้า

การประพุดติของเจ้าจะเข้ากันได้อย่างกลมเกลียวกับพระวาระของพระเจ้า

และทันทีที่เจ้าได้รับประสบการณ์ในระดับใดระดับหนึ่งแล้ว

เจ้าจะรู้สึกว้าวิธีที่เจ้ากระทำการในอดีตนั้นค่อนข้างจะเหมาะสม อย่างไรก็ตาม

หากหลังจากที่ได้รับประสบการณ์เป็นระยะเวลาหนึ่ง

เจ้ารู้สึกว้าสิ่งทั้งหลายบางอย่างที่เจ้าได้ทำในอดีตไม่เหมาะสม และเจ้าไม่พึงพอใจกับสิ่งเหล่านั้น

และรู้สึกว้าโดยแท้จริงแล้วไม่มีความจริงในสิ่งทั้งหลายที่เจ้าได้ทำเลย

เช่นนั้นแล้วนี่พิสูจน์ให้เห็นว่าทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำนั้น ได้ถูกกระทำไปในการต้านทานพระเจ้า
เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าการปรนนิบัติของเจ้าเต็มไปด้วยการเป็นกบฏ
การต้านทานและหนทางแห่งการกระทำของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “สิ่งใดที่ควรรู้เกี่ยวกับการแปลงสภาพอุปนิสัยของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 384

ในการวัดว่าผู้คนสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือไม่ สิ่งสำคัญที่จะต้องมองดูก็คือว่า พวกเขายกได้อะไรที่มีสิ่งอันใดที่ฟังเพื่อจากพระเจ้าบ้างหรือไม่ และมองดูว่าพวกเขามีสิ่งจิตใจแอบแฝงหรือไม่ หากผู้คนกำลังสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าอยู่เสมอ นั่นก็พิสูจน์ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม หากเจ้าไม่สามารถรับมันไว้ได้จากพระเจ้า ไม่สามารถแสวงหาความจริง กำลังพูดจากการให้เหตุผลแบบอัตนัยของตัวเองอยู่เสมอ และรู้สึกอยู่เสมอว่าตัวเจ้าเท่านั้นที่ถูก และถึงขั้นยังคงมีความสามารถในการฟังพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะตกอยู่ในปัญหารุมเร้า

ผู้คนดังกล่าวโอหังที่สุดและเป็นกบฏต่อพระเจ้า

ผู้คนที่สร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าเสมอนั้น ไม่มีวันสามารถเชื่อฟังพระองค์ได้อย่างแท้จริง หากเจ้าสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้า นี่ย่อมพิสูจน์ว่า เจ้ากำลังสร้างข้อตกลงกับพระเจ้า ว่าเจ้ากำลังเลือกความคิดของตัวเอง และกำลังปฏิบัติตนไปตามความคิดของตัวเอง ในการนี้ เจ้าทรยศพระเจ้า และปราศจากความสำเร็จ การสร้างข้อเรียกร้องต่อเจ้านั้นช่างไร้สำนึก หากเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะไม่กล้าที่จะสร้างข้อเรียกร้องต่อพระองค์ ทั้งเจ้าย่อมจะไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะสร้างข้อเรียกร้องทั้งหลายต่อพระองค์

ไม่ว่าข้อเรียกร้องเหล่านั้นจะมีเหตุผลหรือไม่ หากเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมไม่มีตัวเลือกใดนอกจากการนมัสการและเชื่อฟังพระองค์ ผู้คนวันนี้ไม่เพียงมีตัวเลือกเท่านั้น แต่ถึงขั้นเรียกร้องให้พระเจ้าทรงกระทำการ โดยสอดคล้องกับความคิดทั้งหลายของพวกเขาเอง พวกเขาเลือกความคิดของพวกเขาเอง และขอให้พระเจ้าทรงกระทำการตามความคิดเหล่านั้น และพวกเขาไม่ฟังประสงค์ให้ตัวเองปฏิบัติตนตามพระดำริทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ภายในตัวพวกเขาจึงไม่มีความเชื่อที่แท้จริงอยู่ ทั้งยังไม่มีแก่นสารอันใดอยู่ในความเชื่อของพวกเขาเลย เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าให้น้อยลง

ความเชื่อที่แท้จริงและความเชื่อฟังของเจ้าจะเติบโตขึ้น และเมื่อเทียบกันแล้ว

สำนึกรับรู้ของเจ้าในเรื่องของเหตุผลก็จะกลายมาเป็นปกติขึ้นเช่นกัน บ่อยครั้งเป็นกรณีที่ว่า ยิ่งผู้คนเอนเอียงไปทางเหตุผลมากขึ้นเท่าใด และยิ่งพวกเขาให้เหตุผลอันควรมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งจัดการได้ยากมากขึ้นเท่านั้น ไม่เพียงแต่พวกเขามีข้อเรียกร้องมากมายเท่านั้น แต่พวกเขายังได้สืบเอาสออีกด้วย เมื่อฟังพอใจในด้านหนึ่ง เมื่อนั้นพวกเขาก็ทำข้อเรียกร้องในอีกด้าน พวกเขากำหนดที่จะต้องฟังพอใจในทุกด้าน และหากพวกเขาไม่ฟังพอใจ พวกเขาก็เริ่มร้องทุกข์คร่ำครวญ และพิจารณาตัวพวกเขาเองว่าไร้หนทาง ต่อมาพวกเขารู้สึกว่าเป็นหนี้และเสียใจ และพวกเขาหลั่งน้ำตาอันขมขื่น และต้องการที่จะตาย อะไรคือประโยชน์ในการนั้น? การนี้สามารถแก้ไขปัญหาได้หรือไม่? และดังนั้น

ก่อนที่จะบางสิ่งเกิดขึ้น เจ้าต้องชำแหละธรรมชาติของเจ้าเอง—สิ่งใดอยู่ภายในนั้น สิ่งใดที่เจ้าชอบ และสิ่งใดที่เจ้าปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ด้วยข้อเรียกร้องของเจ้า

ผู้คนบางคนเชื่อว่าพวกเขาครองจิตความสามารถและพรสวรรค์บางอย่าง ต้องการเสมอที่จะเป็นผู้นำ และที่จะอยู่เหนือผู้อื่น และดังนั้นพวกเขาจึงเรียกร้องให้พระเจ้าทรงใช้พวกเขา

และหากพระเจ้าไม่ทรงใช้พวกเขา พวกเขาก็พูดว่า “พระเจ้า เหตุใดพระองค์ก็ไม่ทรงโปรดปรานข้าพระองค์? ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้เกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่ ข้าพระองค์รับประกันว่า ข้าพระองค์จะสละตัวข้าพระองค์เองเพื่อพระองค์” แรงจูงใจเช่นนั้นถูกต้องหรือไม่?

เป็นสิ่งที่ดีที่จะสละเพื่อพระเจ้า แต่ความเต็มใจของพวกเขาก็จะสละเพื่อพระเจ้าอยู่ลำดับที่สอง

ในหัวใจของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาชอบก็คือสถานะ—การนั้นคือสิ่งที่พวกเขามุ่งเน้น

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเชื่อฟังอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมจะติดตามพระองค์ด้วยหนึ่งหัวใจและจิตใจ โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์ทรงใช้เจ้าหรือไม่ และจะมีความสามารถที่จะสละเพื่อพระองค์

โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้ามีสถานะอันใดหรือไม่

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะครองสำนึกรับรู้และเป็นใครคนหนึ่งเชื่อฟังพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้ามากเกินไป” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 385

ท่าทีเพียงอย่างเดียวที่สิ่งทรงสร้างควรมีต่อพระผู้สร้างของมันก็คือท่าทีของความเชื่อฟัง

ท่าทีของความเชื่อฟังแบบปราศจากเงื่อนไข

นี่คือบางสิ่งซึ่งผู้คนบางคนในทุกวันนี้อาจไร้ความสามารถที่จะยอมรับ พวกเขากล่าวว่า

“นี่ปราศจากเงื่อนไขได้อย่างไร? พระวณะของพระเจ้าจำเป็นต้องสมเหตุสมผลเสมอ

และพระองค์ทรงจำเป็นต้องมีเหตุผลหนึ่งเสมอสำหรับการทำสิ่งทั้งหลาย

พระเจ้าจำเป็นต้องทำให้หนทางแก่ผู้คนในการรอดชีวิต

พระเจ้าจำเป็นต้องปฏิบัติอย่างสมเหตุสมผลและยุติธรรม

และพระองค์ไม่ทรงสามารถเพิกเฉยต่อความรู้สึกของมนุษย์” หากเจ้ามีความสามารถที่จะเปล่งคำพูดเหล่านี้

และในข้อเท็จจริงนั้น เจ้าคิดแบบนี้ ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็ยอมห่างไกลจากการที่จะสามารถเชื่อฟังพระเจ้า

ในขณะที่มนุษย์ได้รับการจัดเตรียมให้และได้รับการให้น้ำโดยพระวณะของพระเจ้า ในข้อเท็จจริงแล้ว

มนุษย์ก็กำลังเตรียมสำหรับสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวอยู่เช่นกัน สิ่งนั้นอาจจะเป็นสิ่งใดหรือ? สิ่งนั้นก็คือ

การมีความสามารถที่จะสัมผัสการณ์บนอบอันสมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไขต่อพระเจ้าในท้ายที่สุด ซึ่ง ณ จุดนั้น

ตัวเจ้าซึ่งเป็นสิ่งทรงสร้างนี้ย่อมจะได้ไปถึงมาตรฐานที่พึงประสงค์แล้ว บางคราว

พระเจ้าทรงจงใจทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่ลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า ซึ่งสวนทางกับสิ่งที่เจ้าต้องการ

หรือซึ่งถึงขั้นปรากฏว่าสวนทางกับหลักการทั้งหลาย สวนทางกับความรู้สึกมนุษย์ สภาวะความเป็นมนุษย์

หรืออารมณ์อ่อนไหวทั้งหลาย

ทั้งให้เจ้าไร้ความสามารถที่จะยอมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเหล่านั้นและไร้ความสามารถที่จะเข้าใจ

ไม่ว่าเจ้ามองมันในหนทางใด มันก็ไม่ดูเหมือนว่าถูกต้อง เจ้าก็เพียงแค่ว่าไม่สามารถยอมรับมัน และเจ้ารู้สึกว่

สิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นไม่สมเหตุสมผลก็เท่านั้นเอง

ดังนั้นแล้วพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำสิ่งเหล่านี้คืออะไรเล่า? นั่นก็เพื่อที่จะทดสอบเจ้า

เจ้าไม่มีความจำเป็นต้องเสวนาถึงวิธีและเหตุผลทั้งหลายของสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำไป

ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องทำก็คือธำรงรักษาความเชื่อของเจ้าที่ว่า พระองค์ทรงเป็นความจริง และระลึกว่

พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของเจ้า ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า นี่สูงส่งกว่าความจริงทั้งมวล

สูงส่งกว่าสติปัญญาทางโลกทั้งมวล กว่าสิ่งที่เรียกว่าศีลธรรม จริยธรรมของมนุษย์ ความรู้ การศึกษา

ปรัชญาหรือวัฒนธรรมตามประเพณีของมนุษย์ และถึงขั้นสูงส่งกว่าความเสน่หาหรือความเป็นเพื่อน

หรือสิ่งที่เรียกว่าความรักระหว่างผู้คน—สูงส่งกว่าสิ่งอื่นใดโดยสมบูรณ์ หากเจ้าไม่สามารถเข้าใจการนี้

เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็วเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้า

เจ้ายอมง่ายต่อการที่จะกบฏและออกนอกกลุ่มออกทางไปก่อนการกลับใจใหม่และการระลึกว่พระเจ้าทรงควรค่า

ที่จะรักเพียงใด และนัยสำคัญของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อเจ้าในที่สุด หรือที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เจ้าอาจจะสะดุดล้มเพราะมัน... โดยไม่คำนึงว่าบุคคลหนึ่งได้เชื่อในพระเจ้ามานานเท่าไร

ถนนสายที่พวกเขาได้เดินทางล่องมานั้นยาวเท่าไร

พวกเขาได้ทำงานไปมากเท่าไรและก็น้ำที่แล้งที่พวกเขาได้ปฏิบัติไป

คราวนี้ทั้งหมดล้วนได้กำลังเตรียมพวกเขาเพื่อสิ่งหนึ่งสิ่งเดียว นั่นคือ

เพื่อให้เจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสกับการบนอบอันสมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไขต่อพระเจ้าในท้ายที่สุด ดังนั้นแล้ว “ปราศจากเงื่อนไข” หมายถึงสิ่งใดหรือ?

มันหมายถึงการเพิกเฉยต่อการมีเหตุผลอันควรส่วนตัวทั้งหลายของเจ้า

การเพิกเฉยต่อการให้เหตุผลตามข้อเท็จจริง และการไม่ต่อล้อต่อเถียงเกี่ยวกับสิ่งใด กล่าวคือ

เจ้าเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งและเจ้าไม่มีค่าคู่ควร เมื่อเจ้าต่อล้อต่อเถียงกับพระเจ้า เจ้าอยู่ในตำแหน่งที่ผิดไปแล้ว

ครั้นเจ้าพยายามที่จะให้เหตุผลกับตัวเจ้าเองต่อพระเจ้า เจ้าก็อยู่ในตำแหน่งที่ผิดไปอีกครั้ง

เมื่อเจ้าโต้เถียงกับพระเจ้า เมื่อเจ้าต้องการที่จะถามถึงเหตุผลว่าทำไม

ต้องการที่จะคิดให้ออกว่าอันที่จริงแล้วมันเกิดอะไรขึ้น

หากเจ้าไม่สามารถเชื่อฟังโดยปราศจากความเข้าใจมาก่อน

และจะบนอบก็ต่อเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนสำหรับเจ้าเท่านั้น เจ้าย่อมอยู่ในตำแหน่งที่ผิดไปอีกครั้ง

เมื่อตำแหน่งที่เจ้าอยู่ในนั้นมันผิด ความเชื่อฟังที่เจ้ามีต่อพระเจ้านั้นสมบูรณ์กระนั้นหรือ?

เจ้าใช่หรือไม่ใช่สิ่งทรงสร้างในพระหฤทัยของพระเจ้า?

เจ้ากำลังปฏิบัติต่อพระเจ้ายิ่งที่พระเจ้าควรทรงได้รับการปฏิบัติหรือไม่?

ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงหรือไม่? ไม่ เจ้าไม่ได้กำลังทำ

ซึ่งในกรณีนั้นเองที่พระเจ้าไม่ทรงระลึกถึงเจ้า

สิ่งใดหรือที่สามารถทำให้เจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสกับความเชื่อฟังที่สมบูรณ์ปราศจากเงื่อนไขต่อพระเจ้า?

การนี้สามารถได้รับประสบการณ์ได้อย่างไร? นัยหนึ่งนั้น

พึงต้องมีมโนธรรมและสำนึกแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอยู่สถิต อีกนัยหนึ่งนั้น

ในขณะที่เจ้ากำลังทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง ทุกๆ

แง่มุมของความจริงต้องได้รับความเข้าใจเพื่อที่เจ้าอาจเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า บางครั้ง

ขีดความสามารถของมนุษย์นั้นตกหล่นไป

และมนุษย์ไม่มีความแข็งแกร่งหรือกำลังวังชาที่จะเข้าใจความจริงทั้งหมด อย่างไรก็ตามมีอยู่สิ่งหนึ่ง นั่นก็คือ

เจ้าต้องมีท่าทีที่เชื่อฟังเสมอ โดยไม่คำนึงถึงสภาพแวดล้อม ผู้คน เหตุการณ์

และสิ่งทั้งหลายที่มาสู่เจ้าโดยไม่คาดฝันและที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้ว

จงอย่าถามเหตุผลว่าทำไม—เจ้าต้องมีทำทีนี้ หากแม้แต่ทำทีนี้ก็ยังเกินกว่าที่เจ้าจะมีได้
และเจ้าก็แค่พร้อมอยู่เป็นนิตยภัต

“ฉันจำเป็นต้องพิจารณาว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังทำอยู่นั้นชอบธรรมตามความเป็นจริง

พวกเขาพูดว่าพระเจ้าคือความรัก ถ้าฉันก็มาดูกันว่ามีความรักอยู่ในสิ่งที่พระองค์ทรงกำลังทำกับฉันหรือไม่
และอันที่จริงแล้ว นี่คือความรักหรือไม่”

หากเจ้ากำลังตรวจสอบอยู่เสมอว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังทำอยู่นั้นสนองต่อมาตรฐานทั้งหมด

กำลังมองตรงที่ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังทำนั้นเป็นสิ่งที่เจ้าชอบหรือไม่

หรือถึงขั้นมองว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงกำลังทำนั้นทำตามสิ่งที่เจ้าเชื่อว่าเป็นความจริงหรือไม่

เช่นนั้นแล้วตำแหน่งของเจ้าก็ผิด และนี่จะนำพาความเดือดร้อนมาสู่เจ้า

คัดตอนมาจาก “สำหรับเหล่าผู้นำและคนทำงาน การเลือกสรรเส้นทางคือความสำคัญสูงสุด (๑)” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 386

การที่ได้ล้มเหลวและตกต่ำหลายครั้งไม่ใช่สิ่งที่แย่ อีกทั้งไม่ใช่การถูกเปิดโปง ไม่ว่าเจ้าจะถูกจัดการ ถูกตัดแต่ง หรือถูกเปิดโปง เจ้าต้องจดจำการนี้ไว้ตลอดเวลา กล่าวคือ

การถูกเปิดโปงไม่ได้หมายความว่าเจ้ากำลังถูกกล่าวโทษ การถูกเปิดโปงเป็นเรื่องที่ดี มันเป็นโอกาสเหมาะที่สุดสำหรับเจ้าที่จะได้รู้จักตัวตัวเอง

มันสามารถนำพาการเปลี่ยนเกียร์มาสู่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้า หากปราศจากมันแล้ว เจ้าจะไม่มีทั้งโอกาสเหมาะ ภาวะ

อีกทั้งบริบทที่จะสามารถเข้าถึงความเข้าใจความจริงเกี่ยวกับความเสื่อมทรามของเจ้า หากเจ้าสามารถรู้จักสิ่งทั้งหลายภายในตัวเจ้า

แง่มุมเหล่านั้นทั้งหมดที่ซ่อนเร้นอยู่ลึกภายในตัวเจ้าซึ่งยากลำบากที่จะระลึกได้และลำบากยากเย็นที่จะพลิกแผ่นดินค้นหา เช่นนั้นแล้ว นี่ก็เป็นเรื่องที่ดี การที่สามารถรู้จักตัวตัวเองได้อย่างแท้จริงนั้น

เป็นโอกาสเหมาะที่สุดสำหรับเจ้าที่จะกลับตัวเสียใหม่และกลายเป็นคนใหม่

มันเป็นโอกาสเหมาะที่สุดสำหรับเจ้าที่จะได้มาซึ่งชีวิตใหม่ ทันทิที่เจ้ารู้จักตัวตัวเองอย่างแท้จริง

เจ้าจะสามารถเห็นได้ว่าเมื่อความจริงกลายเป็นชีวิตของคนเรา มันเป็นสิ่งล้ำค่าอย่างแท้จริง

และเจ้าจะกระหายความจริงและเข้าสู่ความเป็นจริง นี่ช่างเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนั้น!

หากเจ้าสามารถจับความเข้าใจโอกาสเหมาะนี้ และทบทวนตัวเจ้าเองอย่างจริงจังตั้งใจ

และได้รับความรู้อันถ่องแท้เกี่ยวกับตัวเจ้าเองเมื่อใดก็ตามที่เจ้าล้มเหลวหรือตกต่ำ เช่นนั้นแล้ว

ในท่ามกลางความเป็นลบและความอ่อนแอ เจ้าจะสามารถกลับขึ้นมาขึ้นได้

ทันทิที่เจ้าได้ข้ามธรณีประตูนี้ไปแล้ว เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะสามารถก้าวครั้งใหญ่ไปข้างหน้าและเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงได้

หากเจ้าเชื่อในอธิปไตยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จำเป็นที่จะต้องเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรายวัน

ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่ดีหรือแย่ ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างไรแบบแผน

ไม่ว่าใครบางคนกำลังจงใจกดดันบีบบังคับเจ้าหรือเล็งเป้าหมายที่เจ้า

การนี้ทั้งหมดได้รับการจัดการเตรียมการโดยพระเจ้า เหตุใดพระเจ้าจึงทรงจัดวางเรียบเรียงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด?

นั่นไม่ใช่เพื่อเปิดเผยเจ้าว่าเจ้าคือใครหรือเพื่อเปิดโปงเจ้า การเปิดโปงเจ้าไม่ใช่เป้าหมายปลายทาง

เป้าหมายคือการทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมและช่วยเจ้าให้รอด พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นอย่างไร?

พระองค์ทรงเริ่มต้นโดยการทำให้เจ้าตระหนักรู้ถึงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าเอง

ถึงธรรมชาติและแก่นแท้ของเจ้า ถึงข้อบกพร่องของเจ้า และถึงสิ่งที่เจ้าขาดพร่อง

โดยการรู้จักสิ่งเหล่านี้และการมีความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถไล่ตามเสาะหาความจริงและค่อยๆ สกัดทั้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้า
นี่คือการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมโอกาสเหมาะให้แก่เจ้า เจ้าจำเป็นต้องรู้วิธีคว้าโอกาสเหมาะนี้ไว้
และเจ้าไม่ควรเผชิญหน้าอย่างรุนแรงกับพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเผชิญหน้ากับผู้คน เรื่องทั้งหลาย
และสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการรอบตัวเจ้า จงอย่ารู้สึกอยู่เบื้องหลัง
สิ่งทั้งหลายนั้นไม่เป็นดังที่เจ้าปรารถนาให้เป็น จงอย่าปรารถนาอยู่เบื้องหลังที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้น
หรือดิ้นรนและเข้าใจพระเจ้าผิดอยู่เสมอ หากเจ้ากำลังทำสิ่งเหล่านั้นอยู่เบื้องหลัง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้กำลังได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
และนั่นจะทำให้ลำบากยากเย็นมากสำหรับเจ้าที่จะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริง
สิ่งใดก็ตามที่เจ้าเผชิญที่เจ้าไม่สามารถเข้าใจได้อย่างเต็มที่ เมื่อเกิดความลำบากยากเย็นขึ้น
เจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะบนอบ เจ้าควรเริ่มโดยการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐานให้มากขึ้น
ด้วยหนทางนั้น ก่อนที่เจ้าจะทันได้รู้ตัว การแปรเปลี่ยนจะเกิดขึ้นในสภาวะภายในของเจ้า
และเจ้าจะมีความสามารถที่จะแสวงหาความจริงเพื่อแก้ไขปัญหของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น
เจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า ขณะที่การนี้เกิดขึ้น
ความจริงความเป็นจริงจะก่อปรกกันขึ้นภายในตัวเจ้า
และนี่คือวิธีที่เจ้าจะก้าวหน้าและก้าวผ่านการแปลงสภาพของสภาวะของชีวิตของเจ้า
ทันทีที่เจ้าได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงนี้และครองความเป็นจริงของความจริงนี้
เจ้าก็ยังจะครองวุฒิภาวะด้วยเช่นกัน และชีวิตก็มาพร้อมกับวุฒิภาวะ
หากใครคนหนึ่งดำรงชีวิตโดยมีพื้นฐานอยู่บนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน เช่นนั้นแล้ว
ไม่สำคัญว่าพวกเขามีใจกระตือรือร้นหรือพลังงานมากเพียงใด
พวกเขายังคงไม่สามารถได้รับการพิจารณาได้ว่าครองวุฒิภาวะหรือชีวิต พระเจ้าทรงพระราชกิจในบุคคลทุกๆ
คน และไม่สำคัญว่าวิธีการของพระองค์คือสิ่งใด ผู้คน เรื่อง
และสิ่งของประเภทใดที่พระองค์ทรงใช้ให้เป็นประโยชน์ในการปรนนิบัติของพระองค์
หรือว่าพระวณะของพระองค์มีกระแสพระสุรเสียงประเภทใด
พระองค์ก็เพียงทรงมีเป้าหมายปลายทางเดียวเท่านั้น นั่นคือ การช่วยเจ้าให้รอด ก่อนที่จะช่วยเจ้าให้รอด
พระองค์ทรงจำเป็นต้องแปลงสภาพเจ้า ดังนั้นเจ้าจะไม่สามารถทนทุกข์เล็กน้อยได้อย่างไร?
เจ้ากำลังจะต้องทนทุกข์ ความทุกข์นี้สามารถเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่าง บางครั้งพระเจ้าทรงโปรดให้ผู้คน
เรื่องราว และสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นรอบๆ เจ้าเพื่อที่เจ้าจะสามารถรู้จักตัวเจ้าเองได้
มิฉะนั้นแล้วเจ้าอาจจะถูกจัดการ ตัดแต่ง และเปิดโปงโดยตรง เหมือนกันไม่มีผิดกับใครบางคนบนเตียงผ่าตัด—
เจ้าต้องก้าวผ่านความเจ็บปวดบ้างเพื่อพบทอวาสนที่ดี หากทุกครั้งที่เจ้าได้รับการตัดแต่งและจัดการ

และทุกครั้งที่เราองค์ทรงอุ้มชูผู้คน เรื่องทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลาย
นั้นปลูกเร้าความรู้สึกของเจ้าและให้สิ่งงูกำลังแก่เจ้า เช่นนั้นแล้วนี่ก็ถูกต้อง
และเจ้าจะมีวุฒิภาวะและจะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริง หากทุกครั้งที่เราได้รับการคัดแต่งและจัดการ
และทุกครั้งที่เราองค์ทรงอุ้มชูสภาพแวดล้อมของเจ้า เจ้าไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดหรือความไม่พอใจแต่อย่างใดเลย
และไม่รู้สึกอะไรเอาเสียเลย และหากเจ้าไม่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์
ทั้งไม่อธิษฐานและไม่แสวงหาความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มึนชานักจริงๆ! หากบุคคลหนึ่งมึนชามากเกินไป
และไม่เคยตระหนักถึงทางจิตวิญญาณ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่ทรงมีหนทางที่จะทรงพระราชกิจกับพวกเขา
พระองค์จะตรัสว่า “บุคคลนี้มึนชามากเกินไป และได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างดิ่งลึกเกินไป
จงมองดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำไป และความพยายามทั้งหมดที่เราได้ทำ
เราได้ทำสิ่งทั้งหลายมากมายนักกับเขา—

แต่เรายังคงไม่สามารถคลหัวใจของเขาหรือปลูกจิตวิญญาณของเขาให้ตื่นได้ บุคคลนี้จะเดือดร้อน
เขาไม่ง่ายที่จะช่วยให้รอด” หากพระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม ผู้คน เรื่องทั้งหลาย
และสิ่งทั้งหลายเฉพาะบางอย่างสำหรับเจ้า หากพระองค์ทรงคัดแต่งและทรงจัดการกับเจ้า
และหากเจ้าเรียนรู้บทเรียนจากการนี้ หากเจ้าได้เรียนรู้ที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เรียนรู้ที่จะแสวงหาความจริง

และได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างและบรรลุความจริงโดยไม่รู้ตัว
หากเจ้าได้รับประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งในสภาพแวดล้อมเหล่านี้ ได้เก็บเกี่ยวบำเหน็จ
และได้สร้างความก้าวหน้า หากเจ้าเริ่มมีการจับใจความเล็กน้อยเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
และเจ้าหยุดพัวพันเรื่องทุกข์ เช่นนั้นแล้วทั้งหมดนี้ก็จะหมายความว่า
เจ้าได้ตั้งมั่นในท่ามกลางบททดสอบของสภาพแวดล้อมเหล่านี้แล้ว และได้ทนทนกับการทดสอบแล้ว
เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะได้ก้าวผ่านความทุกข์ยากสาหัสเหล่านี้แล้ว

ตัดตอนมาจาก “การที่จะได้รับความจริง เจ้าต้องเรียนรู้จากผู้คน เรื่องทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายรอบตัวเจ้า” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 387

ในงานของพวกเขา ผู้นำและคนทำงานทั้งหลายในคริสตจักรต้องให้ความสนใจกับสองสิ่ง กล่าวคือ หนึ่งนั่นคือการทำงานของพวกเขาสอดคล้องกับหลักธรรมที่กำหนดขึ้น โดยการจัดการเตรียมงานทั้งหลายโดยแน่วแน่

ไม่มีวันละเมิดหลักธรรมเหล่านั้นและไม่ใช้สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาอาจจินตนาการและไม่ใช้แนวคิดอันใดของพวกเขาเองเป็นพื้นฐานในงานของพวกเขา ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ

พวกเขาควรแสดงให้เห็นความกังวลสนใจสำหรับงานของพระนิเวศของพระเจ้า และให้ผลประโยชน์ทั้งหลายของงานนั้นมาก่อนเสมอ อีกสิ่งหนึ่ง—และการนี้สำคัญยิ่งยวดที่สุด—ก็คือว่า ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ

พวกเขาต้องมุ่งความสนใจไปที่การปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการรักษาพระวณะของพระเจ้าอย่างเข้มงวด

หากเจ้ายังคงสามารถต่อต้านการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หรือหากเจ้าปฏิบัติตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเองอย่างดื้อดึงและทำสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับจินตนาการของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วการกระทำของเจ้าก็จะประกอบขึ้นเป็นการต้านทานพระเจ้าที่รุนแรงที่สุด

การหันหลังของเจ้าให้กับความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นนิจิจะเพียงนำไปสู่ทางตันเท่านั้น หากเจ้าสูญเสียพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถทำงานได้

และต่อให้เจ้าทำงานได้สำเร็จด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง เจ้าก็จะไม่สำเร็จลุล่วงสิ่งใดเลย

เหล่านี้คือหลักธรรมหลักสองประการที่จะต้องยึดปฏิบัติตามในขณะที่ทำงานอยู่ กล่าวคือ

หนึ่งนั่นคือการทำงานของเจ้าโดยสอดคล้องกับการจัดการเตรียมการจากเบื้องบนอย่างเข้มงวด

ตลอดจนการกระทำการ โดยสอดคล้องกับหลักธรรมที่ได้ออกโดยเบื้องบน

และอีกประการก็คือการปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเจ้า

ทันทีที่มีการจับความเข้าใจสองประเด็นนี้แล้ว เจ้าจะไม่หมิ่นเหม่เช่นนั้นที่จะทำข้อผิดพลาด

สำหรับพวกเจ้าซึ่งประสบการณ์ในด้านนี้ยังคงมีขีดจำกัดอยู่นั้น

งานของพวกเจ้ามีแนวคิดของพวกเจ้าเองเจือปนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย บางครั้ง

พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจความรู้แจ้งหรือการทรงนำภายในตัวเจ้าซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่บางที

พวกเจ้าก็ปรากฏเหมือนว่าเข้าใจความรู้แจ้งหรือการทรงนำนั้น แต่พวกเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะเพิกเฉยต่อการนั้น

เจ้าจินตนาการหรืออนุมานในลักษณะของมนุษย์อยู่เสมอ โดยกระทำการตามที่เจ้าคิดว่าสมควร

โดยไม่มีความกังวลสนใจในเจตนารมณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย

เจ้าทำงานของเจ้าไปตามแนวคิดของเจ้าเองเพียงประการเดียว

โดยพักวางความรู้แจ้งอันใดจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ สถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอยู่เนืองนิจ การทรงนำภายในจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ไม่เหนือธรรมชาติเลย ในข้อเท็จจริงนั้น นั่นเป็นปกติอย่างมาก กล่าวคือ ในส่วนลึกของหัวใจของเจ้า เจ้ารู้ว่านี่คือหนทางอันสมควรที่จะปฏิบัติตน และว่านี่เป็นหนทางที่ดีที่สุด อันที่จริงแล้วความคิดนี้ค่อนข้างชัดเจน ซึ่งไม่ได้มาจากไตร่ตรองของเจ้า แต่เป็นความรู้สึกจำพวกที่เจ้าได้ทำให้เกิดขึ้นจากเบื้องลึกลงไป และบางครั้งเจ้าก็ไม่เข้าใจอย่างเต็มที่ว่าสิ่งใดทำให้เจ้ากระทำการในหนทางนี้ บ่อยครั้งที่การนี้ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และนี่คือวิธีที่การนี้เกิดขึ้นโดยทั่วไปที่สุดในผู้คนส่วนใหญ่

แนวคิดของคนเราเองบ่อยครั้งมาจากการคิดและการพิจารณา และล้วนแต่เจือปนด้วยเจตจำนงของตนเอง แนวคิดเกี่ยวกับว่ามีด้านใดซึ่งคนเราสามารถค้นหาผลประโยชน์ของตนเองได้ในนั้น และว่าข้อได้เปรียบใดที่บางสิ่งอาจมีให้กับตนเอง ทุกการตัดสินใจของมนุษย์มีสิ่งเหล่านี้อยู่ภายใน อย่างไรก็ตาม การทรงนำจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ไม่มีทางบรรจุการเจือปนเช่นนั้นเลย

จำเป็นที่จะต้องให้ความสนใจอย่างระมัดระวังต่อการทรงนำหรือความรู้แจ้งจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นปัญหาที่เป็นกุญแจสำคัญ

เจ้าต้องระมัดระวังเพื่อที่จะจับความเข้าใจการทรงนำหรือความรู้แจ้งนั้น ผู้คนซึ่งชอบที่จะใช้สมองของพวกเขา และชอบที่จะกระทำการตามแนวคิดของพวกเขาเอง

เป็นผู้ที่หวั่นเหวี่ยงที่สุดที่จะพลาดการทรงนำหรือความรู้แจ้งเช่นนั้น

มีผู้นำและคนทำงานในจำนวนที่เพียงพอให้ความสนใจต่อพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ บรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ยำเกรงพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย

เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและเพื่อเป็นพยานต่อพระองค์อย่างถูกต้องเหมาะสม

คนเราควรเจาะลึกงานของตนสำหรับองค์ประกอบของการเจือปนและความตั้งใจ

และแล้วจึงลองพยายามที่จะดูว่า มีงานมากเพียงใดที่ได้รับแรงจูงใจจากแนวคิดของมนุษย์

มีมากเพียงใดที่เกิดจากความรู้แจ้งโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และมีมากเพียงใดที่พ้องกับพระวาระของพระเจ้า

เจ้าต้องตรวจสอบคำพูดและความประพฤติของเจ้าเองเป็นนิตยและในทุกสถานการณ์

การปฏิบัติอยู่เนืองนิจในลักษณะนี้จะวางเจ้าไว้บนร่องครรลองที่ถูกต้องของการรับใช้พระเจ้า

จำเป็นที่จะต้องครองความจริงหลายประการเพื่อสัมฤทธิ์การรับใช้พระเจ้าในหนทางที่อยู่ในแนวเดียวกับเจตนารมณ์ของพระองค์ มีเพียงหลังจากที่พวกเขาได้เข้าใจความจริงแล้ว

และมีความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งที่อุบัติขึ้นจากแนวคิดของพวกเขาเอง

และสิ่งที่บ่งบอกว่าอะไรสร้างแรงจูงใจให้พวกเขาเท่านั้น ผู้คนจึงจะมีความสามารถที่จะหยั่งรู้ได้

พวกเขามีความสามารถที่จะระลึกได้ถึงราศีของมนุษย์
ตลอดจนสิ่งที่เป็นความหมายของการปฏิบัติตนไปตามความจริง
มีเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะรู้วิธีบนอบได้อย่างปราศจากราศีมากขึ้น หากปราศจากความจริง
ย่อมเป็นไปได้ที่ผู้คนจะปฏิบัติการหยั่งรู้ บุคคลที่สับสนมึนงงอาจเชื่อในพระเจ้าทั้งชีวิตของเขา
โดยไม่รู้ว่าการให้ความเลื่อมทรมของตัวเองถูกเปิดเผยนั้นหมายความว่าอย่างไร
หรือการด้านทานพระเจ้านั้นหมายความว่าอย่างไร เพราะเขาไม่เข้าใจความจริง
ความคิดนั้นไม่มีอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของเขาเสียด้วยซ้ำ
ความจริงอยู่เกินเอื้อมถึงสำหรับผู้คนที่มึนงงความสามารถดำเนินไป
ไม่สำคัญว่าเจ้าสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความจริงกับพวกเขาอย่างไร พวกเขาก็กังขังไม่เข้าใจ
ผู้คนเช่นนั้นสับสนมึนงง ในความเชื่อของพวกเขา ผู้คนที่สับสนมึนงงไม่สามารถให้คำพยานต่อพระเจ้าได้
พวกเขาสามารถเพียงแค่ทำการปรนนิบัติได้เล็กน้อยเท่านั้น
เพื่อที่จะลุล่วงพระราชกิจที่พระองค์ไว้วางพระทัยมอบหมายไว้
จำเป็นที่จะต้องจับใจความหลักธรรมสองประการนี้
คนเราต้องยึดตามการจัดการเตรียมการงานจากเบื้องบนอย่างเคร่งครัด
และต้องให้ความสนใจต่อการเชื่อฟังการทรงนำอันใดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
มีเพียงเมื่อหลักธรรมสองประการนี้ได้รับการจับความเข้าใจแล้วเท่านั้น
งานของคนเราจึงจะสามารถมีประสิทธิผลและน้ำพระทัยของพระเจ้าจึงจะได้รับการสนอง

คัดตอนมาจาก “หลักธรรมหลักๆ เกี่ยวกับงานสำหรับผู้นำและคนทำงานทั้งหลาย” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 388

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหาคือ การมารู้จักตัวเองและมองเห็นว่าสิ่งใดที่ได้ถูกเปิดเผยในตัวเขา

โดยผ่านทางกระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้า

และภายในบททดสอบนานาสารพันซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสำหรับเขา

เมื่อเขาได้มาเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริง เปโตรจึงได้ตระหนักว่า เหล่ามนุษย์นั้นเสื่อมทรามอย่างดั่งลึกเพียงใด พวกเขาช่างไร้ค่าและไม่ควรค่าที่จะรับใช้พระเจ้าเพียงใด

และว่าพวกเขาไม่สมควรที่จะดำรงชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระองค์

จากนั้นเปโตรจึงทรุดลงหมอบกราบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว เขาก็คิดว่า

“การรู้จักพระเจ้าคือสิ่งที่ล้ำค่าที่สุด! หากฉันตายไปก่อนที่จะรู้จักพระองค์ นั้นคงจะเป็นความน่าเวทนาเสียจริง ฉันรู้สึกว่าการรู้จักพระเจ้าคือสิ่งที่สำคัญที่สุด มีความหมายที่สุดที่มีอยู่ หากมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เขาย่อมไม่มีชีวิตและไม่สมควรที่จะดำรงชีวิตอยู่” เมื่อถึงเวลาที่ประสบการณ์ของเปโตรได้ไปถึงจุดนี้

เขาได้มีความรู้มากขึ้นพอสมควรในเรื่องของธรรมชาติของเขาเอง

และได้รับความเข้าใจค่อนข้างดีเกี่ยวกับธรรมชาติของเขาเอง

ถึงแม้ว่าบางทีเขาอาจจะไม่ได้มีความสามารถที่จะอธิบายการนั้นได้อย่างถ้วนทั่ว

ในด้านซึ่งน่าจะสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้คนทุกวันนี้จินตนาการ แต่เปโตรก็ได้ไปถึงสถานะนี้แล้วโดยแท้ ดังนั้น

เส้นทางของการไล่ตามเสาะหาชีวิตและการบรรลุการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

จึงเกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งความเข้าใจอันลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับธรรมชาติของพวกเราเองจากภายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

ตลอดจนการจับใจความแง่มุมทั้งหลายของธรรมชาติของพวกเราและบรรยายธรรมชาติของพวกเราเป็นคำพูดอย่างถูกต้องแม่นยำ การเข้าใจชีวิตเดิมของพวกเราอย่างถ้วนทั่ว—ชีวิตซึ่งมีธรรมชาติเดิมเยี่ยงชาตานั้น—

หมายถึงการที่ได้สัมผัสผลลัพธ์ซึ่งพระเจ้าทรงพึงประสงค์ หากความรู้ของเขายังไม่ได้ไปถึงจุดนี้

แต่เขากล่าวอ้างว่ารู้จักตัวเขาเองและพูดว่าเขาได้รับชีวิตแล้ว เช่นนั้นแล้ว เขาไม่ได้เพียงแค่กำลังคุยโวหรือ?

เขาไม่รู้จักตัวเขาเอง อีกทั้งเขาก็ไม่รู้ว่าเจ้าคือสิ่งใดเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า

ว่าเขาได้บรรจบกับมาตรฐานของการเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงหรือไม่

หรือว่าเขายังคงมีองค์ประกอบเยี่ยงชาตano้อย่างภายในตัวเจ้า เขายังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับว่าเจ้าเป็นของใคร

และเขาไม่มีการรู้จักตนเองแต่อย่างใดเลยเสียด้วยซ้ำ—ดังนั้นแล้ว

เขาจะสามารถครองเหตุผลเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร? เมื่อเปโตรกำลังไล่ตามเสาะหาชีวิตอยู่นั้น

เขามุ่งมั่นไปที่การเข้าใจตัวเองและการแปลงสภาพอุปนิสัยของเขาตลอดครรถองแห่งบททดสอบของเขา

และเขาเพียรพยายามที่จะรู้จักพระเจ้า และสุดท้ายแล้ว เขาก็คิดว่า

“ผู้คนที่แสวงหาความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าในชีวิต การรู้จักพระองค์คือสิ่งสำคัญวิถีชีวิตที่สุด หากฉันไม่รู้จักรู้พระเจ้า เช่นนั้นแล้ว ฉันก็ย่อมไม่สามารถหยุดพักอย่างสันติสุขได้เมื่อฉันตาย ทันทีที่ฉันรู้จักพระองค์ หลังจากนั้นหากพระเจ้าทรงให้ฉันต้องตาย เช่นนั้นแล้ว ฉันย่อมจะยังคงรู้สึกปลาบปลื้มที่สุดที่จะทำเช่นนั้น ฉันจะไม่ร้องทุกข์คร่ำครวญแม้แต่น้อย และทั้งชีวิตของฉันย่อมจะได้รับการทำให้ลุล่วงไปแล้ว” เปโตรไม่มีความสามารถที่จะได้รับความเข้าใจระดับนี้ หรือไปถึงจุดนี้ได้ทันทีหลังจากที่เขาได้เริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้า เขาจำเป็นต้องก้าวผ่านบททดสอบมากมายมหาศาลเสียก่อน ประสบการณ์ของเขาจำเป็นต้องไปถึงหลักชัยเฉพาะ และเขาจำเป็นต้องเข้าใจตัวเองอย่างครบบริบูรณ์ ก่อนที่เขาจะสามารถสำนึกถึงคุณค่าของการรู้จักพระเจ้า เพราะฉะนั้น เส้นทางที่เปโตรรับเอาไว้นั้น จึงเป็นเส้นทางของการได้รับชีวิตและการถูกทำให้มีความเพียบพร้อม นี่คือแง่มุมซึ่งมุ่งเน้นที่การปฏิบัติแบบเฉพาะเจาะจงของเขาเป็นหลัก

พวกเจ้าทั้งหมดกำลังเดินอยู่บนเส้นทางใด?

หากนั่นไม่ใช่บนระดับเดียวกับของเปโตรในด้านของการแสวงหาชีวิต การเข้าใจตัวเอง และการรู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เขาก็ย่อมไม่ใช่กำลังเดินบนเส้นทางของเปโตรในวันเหล่านี้ ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในสภาวะแบบนี้ กล่าวคือ “เพื่อที่จะได้รับพระพร เราต้องสละตัวเองเพื่อพระเจ้าและจ่ายราคาให้กับพระองค์ เพื่อที่จะได้รับพระพร เราต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้า เราต้องทำสิ่งที่พระองค์ทรงมอบความไว้วางใจเราให้เสร็จสิ้น และปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดี” การนี้ได้รับอิทธิพลโดยเจตนาที่จะได้รับพระพร ซึ่งเป็นตัวอย่างของการสละตัวเองจนหมดสิ้นเพื่อจุดประสงค์ของการได้มาซึ่งบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้าและได้รับมงกุฎ ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความจริงในหัวใจของพวกเขา และแน่นอนว่าความเข้าใจของพวกเขา นั้นเพียงแค่ว่าประกอบไปด้วยคำพูดที่เป็นคำสอนไม่กี่คำที่พวกเขาโอ้อวดทุกที่ที่พวกเขาไป เส้นทางของพวกเขาเป็นของเปาโล ความเชื่อของผู้คนเช่นนั้นคือบทบาทของการตรากตรำทำงานเป็นนิตย์ และลึกลงไปแล้วพวกเขารู้สึกว่า ยิ่งพวกเขาทำมากขึ้นเท่าใด นั่นก็จะยิ่งเป็นการพิสูจน์มากขึ้นเท่านั้นถึงความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า ว่ายิ่งพวกเขาทำมากขึ้นเท่าใด แน่แน่นอนว่าพระองค์ก็ยิ่งจะพึงพอพระทัยมากขึ้นเท่านั้น และว่ายิ่งพวกเขาทำมากขึ้นเท่าใด พวกเขา ก็จะยิ่งสมควรมากขึ้นเท่านั้นที่จะได้รับการมอบมงกุฎเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และแน่นอนว่าจะได้พระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดในพระนิเวศของพระเจ้า

พวกเขาคิดว่าหากพวกเขาสามารถสู้ทนความทุกข์ ทำการประกาศ และตายเพื่อพระคริสต์ได้

หากพวกเขาสามารถพลีอุทิศชีวิตของพวกเขาเองได้

และหากพวกเขาสามารถทำหน้าที่ทั้งหมดซึ่งพระเจ้าได้ทรงไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาจนครบบริบูรณ์ได้

เช่นนั้นแล้ว พวกเขาขอมจะอยู่ในหมู่ผู้ที่ได้รับการอวยพรมากที่สุดของพระเจ้า—

บรรดาผู้ที่ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุด—และเช่นนั้นแล้ว ขอมจะได้รับมงกุฏอย่างแน่นอน

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่เปาโลจินตนาการและสิ่งที่เขาแสวงหา นั่นคือเส้นทางอันแน่ชัดที่เขาเดิน

และนั่นอยู่ภายใต้การนำของความคิดที่ว่า เขาทำงานเพื่อรับใช้พระเจ้า

ความคิดและเจตนาเหล่านั้นไม่มีจุดกำเนิดมาจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานหรือ?

มันก็เป็นเหมือนเหล่ามนุษย์ทางโลก ที่เชื่อว่าในขณะที่อยู่บนแผ่นดินโลกนั้นพวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาความรู้

และว่าเพียงหลังจากที่ได้รับความรู้แล้วเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถโดดเด่นจากฝูงชน กลายเป็นพวกเจ้าหน้าที่

และมีฐานะ พวกเขาคิดว่า ทักษะที่พวกเขามีฐานะ พวกเขาสามารถทำให้ความทะเยอทะยานของพวกเขาเป็นจริง

และนำพาบ้านและธุรกิจของพวกเขาให้สูงขึ้นไปถึงระดับเฉพาะได้

ผู้ไม่เชื่อทั้งหมดไม่เดินบนเส้นทางนี้หรือ? พวกที่ถูกธรรมชาติเยี่ยงซาตานนี้ครอบงำ

สามารถเพียงเป็นเหมือนเปาโลในความเชื่อของพวกเขาเท่านั้น กล่าวคือ

“ฉันต้องสลัดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อสละตัวฉันเองเพื่อพระเจ้า ฉันต้องสัตย์ซื่อเฉพาะพระพักตร์พระองค์

และในที่สุด ฉันจะรับมงกุฏอันสว่างงามที่สุดและพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุด”

นี่คือท่าทีเดียวกับท่าทีของผู้คนทางโลกที่ไล่ตามเสาะหาสิ่งของทางโลกทั้งหลาย

พวกเขาไม่แตกต่างกันแต่อย่างใดเลย และตกอยู่ภายใต้ธรรมชาติเดียวกัน

เมื่อผู้คนมีธรรมชาติเยี่ยงซาตานจำพวกนี้ เมื่อออกไปอยู่ในโลก พวกเขาจะเสาะแสวงที่จะได้มาซึ่งความรู้ ฐานะ

การเรียนรู้ และเพื่อโดดเด่นจากฝูงชน ในพระนิเวศของพระเจ้า

พวกเขาจะเสาะแสวงที่จะสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า สัตย์ซื่อ

และในที่สุดได้มาซึ่งมงกุฏและพระพรอันยิ่งใหญ่ หากหลังจากที่กลายเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า

ผู้คนไม่ครองความจริงและยังไม่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

แน่นอนว่านี่ขอมเป็นเส้นทางที่พวกเขาจะอยู่ นี่คือความเป็นจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

และนั่นคือเส้นทางที่สวนทางอย่างตรงกันข้ามกับเส้นทางของเปโตร

เส้นทางใดหรือที่พวกเจ้าทั้งหมดอยู่กันในปัจจุบันนี้?

แม้ว่าเจ้าอาจยังไม่ได้วางแผนการที่จะรับเอาเส้นทางของเปาโลไว้

แต่ธรรมชาติของเจ้าก็ได้กำหนดให้เจ้าเดินบนเส้นทางนี้ และเจ้าก็กำลังไปในทิศทางนั้นโดยไม่คำนึงถึงตัวเจ้าเอง

แม้ว่าเจ้าต้องการก้าวเท้าไปบนเส้นทางของเปโตร แต่หากเจ้าไม่ชัดเจนถึงวิธีที่จะทำเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมจะรับเอาเส้นทางของเปาโลไว้โดยไม่ได้ตั้งใจ นี่คือความเป็นจริงของสถานการณ์

คนเราควรเดินบนเส้นทางของเปโตรทุกวันนี้อย่างไรกันแน่?

หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะจำแนกความต่างระหว่างเส้นทางของเปโตรและเปาโล

หรือหากเจ้าไม่คุ้นเคยกับเส้นทางเหล่านั้นเลย เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้าจะกล่าวอ้างมากเพียงใด

ว่ากำลังเดินอยู่บนเส้นทางของเปโตร เหล่านั้นก็เป็นแค่คำพูดที่ว่างเปล่า

ก่อนอื่นเจ้าจำเป็นต้องมีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับว่า เส้นทางของเปโตรคืออะไร และเส้นทางของเปาโลคืออะไร

หากเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงว่าเส้นทางของเปโตรคือเส้นทางของชีวิต

และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่ไปสู่ความเพียบพร้อม

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถรู้และจับความเข้าใจความจริงและหนทางเฉพาะเจาะจงในการรับเอาเส้นทางของเขาไว้ หากเจ้าไม่เข้าใจเส้นทางของเปโตร เช่นนั้นแล้ว

เส้นทางที่เจ้ารับเอาไว้ก็ย่อมจะเป็นเส้นทางของเปาโลอย่างแน่นอน ด้วยเหตุที่จะไม่มีเส้นทางอื่นสำหรับเจ้า

เจ้าย่อมจะไม่มีตัวเลือก ผู้คนที่ไม่ครองความจริงและไม่มีความแน่วแน่

จะพบว่าเป็นการลำบากยากเย็นที่จะเดินบนเส้นทางของเปโตร สามารถกล่าวได้ว่า

ตอนนี้พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยเส้นทางสู่ความรอดและความเพียบพร้อมแก่พวกเจ้าแล้ว

นี่คือพระคุณและการยกให้สูงขึ้นของพระเจ้า และเป็นพระองค์นั่นเองที่ทรงนำพวกเจ้าไปบนเส้นทางของเปโตร

หากปราศจากการทรงนำและความรู้แจ้งของพระเจ้า

ย่อมไม่มีผู้ใดจะมีความสามารถที่จะรับเอาเส้นทางของเปโตรไว้

ตัวเลือกเดียวเท่านั้นย่อมจะเป็นการลองไปตามเส้นทางของเปาโล

เป็นการติดตามในย่างก้าวของเปาโลสู่การทำลายล้าง ในตอนนั้น

เปาโลไม่ได้รู้สึกว่าเป็นการผิดที่จะเดินไปบนเส้นทางนั้น เขาเชื่ออย่างเต็มที่ว่าการนั้นถูกต้อง

เขาไม่ได้ครองความจริง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาไม่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

เขาเชื่อในตัวเองมากเกินไป และรู้สึกที่ไม่มีประเด็นปัญหาเลยแม้แต่น้อยกับการไปทางนั้น

เขายังคงไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง เต็มไปด้วยความมั่นใจและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงสุด เมื่อถึงที่สุด

เขาก็ไม่ได้กลับมาสู่สำนึกรับรู้เลย เขายังคงคิดว่าสำหรับเขาแล้ว การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น

เปาโลจึงยังคงเดินบนเส้นทางนั้นอย่างต่อเนื่อง ไปจวบจนวาระสุดท้าย และเมื่อถึงเวลานั้น

เขาก็ได้ถูกลงโทษในท้ายที่สุด ทั้งหมดนั้นก็จบแล้วสำหรับเขา

เส้นทางของเปาโลไม่ได้เกี่ยวข้องกับการมารู้จักตัวเขาเอง

นับประสาอะไรกับการแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย เขาไม่เคยวิเคราะห์ธรรมชาติของเขาเองเลย

อีกทั้งเขาก็ไม่ได้รับความรู้อันใดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเป็น เขาเพียงแค่รู้ว่าเขาเป็นตัวละครหลักในการชมเพลงพระเยซู เขาไม่ได้มีความเข้าใจเลยแม้แต่เล็กน้อยเกี่ยวกับธรรมชาติของเขาเอง และหลังจากที่เสร็จสิ้นงานของเขา อันที่จริงแล้วเปาโลรู้สึกว่าเขาคือพระคริสต์และควรได้รับบำเหน็จงานที่เปาโลทำนั้นเป็นเพียงแค่การปรนนิบัติที่ทำเพื่อพระเจ้า โดยส่วนตัวแล้วสำหรับเปาโล แม้ว่าเขาจะได้รับคำวิจารณ์บางอย่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เขาก็ไม่มีความจริงหรือชีวิตแต่อย่างใดเลย เขาไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า เขาถูกลงโทษโดยพระเจ้า เหตุใดหรือจึงกล่าวกันว่าเส้นทางของเปโตรคือเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม? นั่นเป็นเพราะ ในการปฏิบัติของเปโตร เขาได้วางการเน้นย้ำโดยเฉพาะไปที่ชีวิต ไปที่การเสาะแสวงที่จะรู้จักพระเจ้า และไปที่การรู้จักตัวเขาเอง เขาได้มารู้จักตัวเขาเอง ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับสถานะอันเสื่อมทรามของมนุษย์ เรียนรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องของเขาเอง และค้นพบสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดที่ผู้คนควรไล่ตามเสาะหา ก็โดยผ่านทางประสบการณ์ของเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เขามีความสามารถที่จะรักพระเจ้าอย่างจริงใจ เขาเรียนรู้วิธีใช้คืนพระเจ้า เขาได้รับความจริงอยู่บ้าง และเขาครองความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากสรรพสิ่งทั้งปวงที่เปโตรกล่าวในช่วงระหว่างบททดสอบของเขา สามารถเห็นได้ว่า โดยแท้นั้นเขาคือผู้ที่มีความเข้าใจมากที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้า เพราะเขาได้มาเข้าใจความจริงมากมายเหลือเกินจากพระวาทะของพระเจ้า เส้นทางของเขาจึงสว่างขึ้นเรื่อยๆ และอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ หากเปโตรไม่ได้ครองความจริงนี้ เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่เขารับเอาไว้นั้นก็ย่อมจะไม่สามารถถูกต้องได้เช่นนั้น

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 389

เปโตรได้สตัยซื้อต่อเรามาหลายปี กระนั้นเขาก็ไม่เคยบ่น อีกทั้งไม่ได้มีการร้องทุกข์คร่ำครวญใดๆ แม้แต่โยบก็ไม่เทียบเท่าเขา และตลอดยุคทั้งหลาย บรรดาธรรมิกชนทั้งหมดก็ได้อ่อนด้อยกว่าเปโตร เขาไม่เพียงพยายามรู้จักเราเท่านั้น

แต่ก็ได้มารู้จักเราในระหว่างเวลาที่ซาตานได้กำลังกระทำการตามกลอุบายอันเล่ห์ลับของมันเป็นอีกด้วย นี่ได้นำทางให้เปโตรรับใช้เรานานหลายปี เป็นไปตามเจตจำนงของเราเสมอ และด้วยเหตุผลนี้

เขาจึงไม่เคยได้ถูกซาตานใช้หาประโยชน์เลย เปโตรจึงบทเรียนจากความเชื่อของโยบ

กระนั้นก็ล่วงรู้ข้อบกพร่องของโยบอย่างชัดเจนอีกด้วย แม้ว่าโยบได้มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่

แต่เขาขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

ดังนั้นเขาจึงได้พูดคำพูดหลายคำที่ไม่ได้สอดคล้องกับความเป็นจริง

นี่แสดงให้เห็นว่าความรู้ของโยบนั้นตื้นเขินและไม่สามารถมีความเพียบพร้อมได้ เพราะฉะนั้น

เปโตรจึงได้มุ่งเน้นไปที่การได้รับสำนึกรับรู้ของวิญญาณเสมอ

และได้ให้ความสนใจต่อการสังเกตการณ์พลังขับเคลื่อนของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณเสมอ ผลก็คือ

เขาไม่เพียงมีความสามารถที่จะสืบให้แน่ใจในบางสิ่งของความปรารถนาของเราเท่านั้น

แต่ยังมีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับกลอุบายอันเล่ห์ลับของซาตานอีกด้วย ด้วยเหตุนี้

ความรู้ของเขเกี่ยวกับเราจึงได้เติบโตจนยิ่งใหญ่กว่าความรู้ของคนอื่นใดตลอดทุกยุค

จากประสบการณ์ของเปโตร มันไม่ยากที่จะเห็นว่าหากมนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักเรา

พวกเขาต้องมุ่งเน้นที่การพิจารณาอย่างรอบคอบภายในวิญญาณของพวกเขา เราไม่ได้ขอให้เจ้า “มอบอุทิศ”

จำนวนเฉพาะจำนวนหนึ่งให้เราภายนอก นี่เป็นความกังวลรอง หากเจ้าไม่รู้จักเรา เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อ

ความรัก และความจงรักภักดีทั้งหมดที่เจ้าพูดถึงก็เป็นเพียงสิ่งลวงตา พวกมันเป็นสิ่งไร้สาระ

และเจ้าจะกลายเป็นใครบางคนที่ทำการรอดตัวอย่างยิ่งใหญ่เบื้องหน้าเรา แต่ไม่รู้จักตัวเองอย่างแน่นอน

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะถูกซาตานหลอกให้ติดกับอีกครั้งและไร้ความสามารถที่จะปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระได้

เจ้าจะกลายเป็นบุตรแห่งความพินาศและเป็นวัตถุแห่งความขอยยับ อย่างไรก็ตาม

หากเจ้าเฝ้าฯและไม่ใส่ใจต่อวณะของเรา เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต่อต้านเราอย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือข้อเท็จจริง

และเจ้าคงจะประสบความสำเร็จที่จะมอทะลุประดุแห่งอาณาจักรฝ่ายวิญญาณไปที่พวกวิญญาณมากมายหลากหลาย

หลายซึ่งได้ถูกเราตีสอนไปแล้ว วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้เฝ้าฯ ไม่ใส่ใจและไม่ยอมรับ

เมื่อเผชิญหน้ากับวณะของเรา? วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้เฝ้าฯเกี่ยวกับวณะของเรา?

วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้พยายามที่จะจ้องจับผิดวณะของเรา?

วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้ใช้วณะของเราเป็น “อาวุธป้องกัน” เพื่อใช้ “ปกป้อง” ตัวเอง?

พวกมันไม่ได้ใช้เนื้อหาสาระของวณะของเราเป็นหนทางที่จะรู้จักเรา แต่เป็นเพียงของเล่นให้เล่นด้วยเท่านั้น
ในการนี้ พวกมันไม่ได้กำลังต้านทานเราโดยตรงหรือ? วณะของเราคือผู้ใดเล่า?
วิญญาณของเราคือผู้ใดเล่า? เราได้ถามคำถามเหล่านี้กับพวกเจ้าหลายครั้งเหลือเกินแล้ว
กระนั้นพวกเจ้าได้เคยรับรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่สูงขึ้นและชัดเจนใดๆ เกี่ยวกับคำถามเหล่านั้นหรือไม่?
พวกเจ้าได้เคยมีประสบการณ์กับพวกมันอย่างแท้จริงหรือไม่? เราเตือนจำพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า
หากเจ้าไม่รู้จักวณะของเรา อีกทั้งไม่ยอมรับวณะของเรา อีกทั้งไม่นำวณะของเราไปปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการติสอนของเราอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้! เจ้าจะกลายเป็นเหยื่อของซาตานอย่างแน่นอน!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 8” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 390

แม้ว่าผู้คนมากมายเชื่อในพระเจ้า แต่น้อยคนนักที่เข้าใจว่าอะไรคือความหมายของความเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาต้องทำอะไรเพื่อให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่เป็นเพราะแม้ว่าผู้คนจะคุ้นเคยกับคำว่า “พระเจ้า” และวลีทั้งหลาย อาทิ “พระราชกิจของพระเจ้า” แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้า และพวกเขายังรู้จักพระราชกิจของพระองค์น้อยกว่า

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าจะสับสนปนเปในการเชื่อของพวกเขาในพระองค์ ผู้คนไม่ถือการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องจริงจัง และทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะการที่เชื่อในพระเจ้าเป็นความไม่คุ้นเคยเกินไป แปลกเกินไปสำหรับพวกเขา ในหนทางนี้พวกเขาจึงไปไม่ถึงข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง

หากผู้คนไม่รู้จักพระเจ้าและไม่รู้จักพระราชกิจของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้าและพวกเขายังไม่มีความสามารถที่จะทำให้สมดัง น้ำพระทัยของพระองค์ได้ “การเชื่อในพระเจ้า” หมายถึงการเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง

นี่เป็นมโนทัศน์ที่เรียบง่ายที่สุดเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

การเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งไม่เหมือนกับการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม

มันเป็นความเชื่อที่เรียบง่ายประเภทหนึ่งซึ่งมีนัยแฝงทางศาสนาที่รุนแรง

ความเชื่อแท้จริงในพระเจ้าหมายถึงสิ่งต่อไปนี้:

บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงครองอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

คนเรามีประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์

ลบล้างอุปนิสัยเสื่อมทรามของคนเรา ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้มารู้จักพระเจ้า

มีเพียงการเดินทางแบบนี้เท่านั้นที่อาจถูกเรียกว่า “ความเชื่อในพระเจ้า”

กระนั้นผู้คนมักเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่ายและไร้สาระ

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าในหนทางนี้ได้สูญเสียความหมายของความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว

และแม้ว่าพวกเขาอาจจะยังเชื่อต่อไปจนถึงวาระท้ายสุด แต่พวกเขาจะไม่วันได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

เพราะพวกเขาก้าวเข้าไปบนเส้นทางที่ผิด ณ วันนี้

ยังมีพวกผู้ที่เชื่อในพระเจ้าตามความหมายของตัวอักษรที่เขียนไว้และหลักคำสอนที่กลวงเป็นโพรง

พวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาขาดแก่นแท้ของการเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาไม่สามารถได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

พวกเขายังคงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอพระพรแห่งความปลอดภัยและพระคุณที่เพียงพอ พวกเราจงมาหยุดนิ่ง

สงบใจและถามตัวเองว่า เป็นไปได้ไหมว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดบนโลกอย่างแท้จริง?

เป็นไปได้ไหมที่การเชื่อในพระเจ้าไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าการได้รับพระคุณมากมายจากพระเจ้า?

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าโดยที่ไม่รู้จักพระองค์หรือที่เชื่อในพระเจ้าแต่ยังคงต่อต้านพระองค์จะมีความสามารถที่จะ
ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง หรือ?

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 391

อะไรคือสิ่งที่มนุษย์ได้รับเอาไว้ นับตั้งแต่ที่เขาเริ่มเชื่อในพระเจ้า? เจ้าได้มารู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้าบ้าง?

เจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใดเนื่องจากการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า? วันนี้

พวกเจ้าทุกคนรู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์นั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อความรอดของจิตใจและความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนังแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น

อีกทั้งไม่ได้เป็นไปเพื่อการทำให้ชีวิตของเขาริบูรณ์ขึ้น โดยผ่านทางความรักพระเจ้า เป็นต้น ดังที่เป็นอยู่ขณะนี้

หากเจ้ารักพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนัง หรือความเพลิดเพลินเพียงชั่วครู่

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แม้ว่าในท้ายที่สุด

ความรักของเจ้าต่อพระเจ้าจะไปถึงจุดสูงสุดและเจ้าไม่ได้ร้องขออะไรมากไปกว่านั้น

ความรักนี้ที่เจ้าแสวงหา ยังคงเป็นความรักที่เจือปนและไม่ใช่ที่พึงพอพระทัยต่อพระเจ้า

พวกที่ใช้ความรักต่อพระเจ้าเพื่อทำให้การดำรงอยู่อันโศกเลาของตนบริบูรณ์ขึ้นและเติมช่องว่างในหัวใจของตนนั้น คือผู้คนประเภทที่โลกโมโหตันเพื่อชีวิตที่มีความสบาย

ไม่ใช่บรรดาผู้ที่พยายามที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริง ความรักประเภทนี้ถูกบีบบังคับ

มันเป็นการไล่ตามเสาะหาความพึงพอใจทางจิตใจ และพระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องมีมัน เช่นนั้นแล้ว

ความรักของเจ้าคือความรักประเภทใดกัน? เจ้ารักพระเจ้าเพื่ออะไร?

มีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้ายากเพียงใดภายในตัวเจ้าในขณะนี้?

ความรักของพวกเจ้าส่วนใหญ่คือความรักประเภทที่ได้กล่าวมาแล้ว

ความรักเช่นนั้นสามารถงไวได้เพียงสถานะปัจจุบันที่เป็นอยู่เท่านั้น

มันไม่สามารถบรรลุถึงสถานะแห่งการเปลี่ยนแปลงไปได้ อีกทั้งมันก็ไม่สามารถหยั่งรากลึกในมนุษย์ได้

ความรักประเภทนี้เป็นดังดอกไม้ที่เบ่งบานและเหี่ยวเฉาไปโดยไม่ได้ออกดอกออกผลเท่านั้น

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หลังจากที่เจ้าได้รักพระเจ้าแล้วในแบบอย่างเช่นนั้น

หากไม่มีใครสักคนที่จะนำพาเจ้าในเส้นทางข้างหน้า เมื่อนั้น เจ้าก็จะย่อยับ

หากเจ้าสามารถรักพระเจ้าได้ในช่วงเวลาของการรักพระเจ้าเพียงเท่านั้น

แต่ภายหลังอุปนิสัยของชีวิตของเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงไม่สามารถหนีพ้นจากภายใต้การปกคลุมแห่งอิทธิพลของความมืด

เจ้าจะยังคงไร้ความสามารถที่จะหลุดพ้นจากพันธนาการของซาตานและเล่ห์เพทุบายของมัน

ไม่มีใครเยี่ยงบุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ในท้ายที่สุดแล้ว

จิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเขายังคงเป็นของซาตาน ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลย

ผู้คนทุกคนที่ไม่สามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์จะกลับไปยังสถานที่ดั้งเดิมของพวกเขา

วกเขา นั่นคือ กลับไปสู่ชาตาน

และพวกเขาจะลงไปที่ยี่งไฟและกำมะถันเพื่อรับการลงโทษขั้นตอนถัดไปจากพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ละทิ้งชาตานและหนีพ้นจากแดนครอบครองของมัน

พวกเขาถูกนับรวมอย่างเป็นทางการจะลักษณะท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร

นี่คือแบบอย่างที่ผู้คนแห่งราชอาณาจักรกลายมาเป็น เจ้าเต็มใจที่จะกลายเป็นบุคคลประเภทนี้หรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะหนีพ้นจากแดนครอบครองของชาตานและกลับสู่พระเจ้าหรือไม่?

ขณะนี้เจ้าเป็นของชาตานหรือเจ้าถูกนับรวมท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร? สิ่งเหล่านี้ควรที่จะชัดเจนอยู่แล้ว

และไม่จำเป็นต้องมีการอธิบายต่อไปอีก

ตัดตอนมาจาก “ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 392

ในอดีต คนจำนวนมากได้แสวงหาด้วยความทะเยอทะยานและมโนคติที่หลงผิด พวกเขาได้แสวงหาอันเนื่องมาจากความหวังทั้งหลายของพวกเขาเอง เราลองละวางปัญหาเช่นนั้นไว้ชั่วขณะ สิ่งที่มีความสำคัญหลักบัดนี้คือการค้นหาวิธีการปฏิบัติที่จะทำให้พวกเขาแต่ละคนรักษาสภาวะที่ปกติไว้ได้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และค่อยๆ หลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งอิทธิพลของซาตาน เพื่อที่พวกเขาอาจจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

และดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกตามสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถทำให้เจตนารมณ์ของพระเจ้าลุล่วงได้ คนจำนวนมากเชื่อในพระเจ้า กระนั้นก็ไม่รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ และไม่รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ซาตานต้องการ พวกเขาเชื่อในหนทางที่โง่เขลาและสับสนวุ่นวาย ไปตามกระแสอย่างง่ายดาย และดังนั้นจึงไม่เคยมีชีวิตเยี่ยงคริสเตียนที่ปกติ ที่มากไปกว่านั้นคือ พวกเขาไม่เคยมีสัมพันธภาพส่วนตัวที่ปกติ นับประสาอะไรกับสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า จากจุดนี้จึงสามารถมองเห็นได้ว่า ความยากลำบากทั้งหลายและข้อบกพร่องทั้งหลายของมนุษย์ และปัจจัยอื่นๆ ที่สามารถขัดขวางน้ำพระทัยพระเจ้าได้นั้นมีมากมาย

นี่จึงเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่ามนุษย์ยังไม่ได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้า อีกทั้งยังไม่ได้เข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงของชีวิตมนุษย์

ดังนั้นแล้วการอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร?

การไปอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องหมายความว่าเจ้าสามารถสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ตลอดเวลา และชื่นชมมหาสนิทที่ปกติกับพระเจ้าได้ ค่อยๆ

รู้ว่าสิ่งใดที่ขาดพร่องในมนุษย์และได้รับความรู้เรื่องพระเจ้าที่ลึกยิ่งขึ้นอย่างช้าๆ โดยผ่านทางการณ์ จิตวิญญาณของเจ้าได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่และความรู้แจ้งใหม่ทุกวัน ความถวิลหาของเจ้าเติบโตขึ้น เจ้าพยายามเข้าสู่ความจริง และมีความสว่างใหม่และความเข้าใจใหม่ทุกวัน เจ้าค่อยๆ

หลุดพ้นจากอิทธิพลของซาตานและเติบโตในชีวิตของเจ้าโดยผ่านทางเส้นทางนี้

ผู้คนเช่นนั้นได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องแล้ว

จงประเมินประสบการณ์จริงของเจ้าเองและจงตรวจสอบเส้นทางที่เจ้าได้ไล่ตามเสาะหาในความเชื่อของเจ้า จงให้ตัวเจ้าเองยึดมั่นกับเรื่องทั้งหมดนี้ นั่นคือ เจ้าอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องหรือไม่?

เจ้าได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนของซาตานและจากอิทธิพลของซาตานในเรื่องใด?

หากเจ้ายังไม่ได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพันธะของเจ้ากับซาตานก็ยังไม่ได้ออกตัดขาด

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความพยายามของเจ้าที่จะรักพระเจ้าจะนำเจ้าไปสู่ความรักที่แท้จริง แน่แน่นอน

และบริสุทธิ์หรือไม่? เจ้ากล่าวว่าการรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นไม่หวั่นไหวและจริงใจ
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนของซาตาน เจ้าไม่ได้พยายามที่จะหลอกพระเจ้าหรือ?
หากเจ้าปรารถนาที่จะบรรลุสถานะที่ความรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นไร้ซึ่งการเจือปน
และเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์และถูกนับรวมท่ามกลางผู้คนแห่ง
ราชอาณาจักร เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็ต้องกำหนดตัวเจ้าเองให้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าเสียก่อน

ตัดตอนมาจาก “ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 393

ปัญหาทั่วไปที่มีอยู่ในทุกคนคือ พวกเขาเข้าใจความจริง แต่ล้มเหลวที่จะนำไปปฏิบัติ นี่เป็นเพราะในด้านหนึ่ง พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนเพื่อสิ่งนั้น และในอีกด้านหนึ่ง เพราะความรอบรู้ของพวกเขาขาดพร่องเกินไป พวกเขาไร้ความสามารถที่จะมองเห็นความลำบากยากเย็นมากมายของชีวิตประจำวันจากลักษณะที่แท้จริงของสิ่งเหล่านั้น และไม่รู้วิธีที่จะปฏิบัติอย่างเหมาะสม เพราะประสบการณ์ของผู้คนตื่นเงินเกินไป

จิตความสามารถของพวกเขาต่ำเกินไป และระดับความเข้าใจความจริงของพวกเขาจำกัด

พวกเขาจึงไม่มีวิธีการที่จะแก้ไขความลำบากยากเย็นที่พวกเขาเผชิญในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา

พวกเขาเชื่อในพระเจ้าเพียงด้วยวาจาเท่านั้น และไม่สามารถนำพระเจ้าเข้ามาในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาได้

กล่าวคือ พระเจ้าก็คือพระเจ้า ชีวิตก็คือชีวิต และเสมือนว่าผู้คนไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา นั่นคือสิ่งที่ทุกคนคิด เมื่อเชื่อในพระเจ้าเช่นนี้แล้ว

ในความเป็นจริงผู้คนจะไม่ได้รับการทรงรับไว้และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระองค์ อันที่จริง ไม่ใช่ว่าพระวณะของพระเจ้ายังไม่มีการแสดงออกอย่างสมบูรณ์

แต่ในทางกลับกันความสามารถของผู้คนในการรับพระวณะของพระองค์นั้นเพียงแค่นี้เพียงพอ

เราสามารถกล่าวได้ว่าแทบไม่มีผู้ใดปฏิบัติตามเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า

แต่ความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้านั้นเป็นไปตามความเจตนาของพวกเขาเอง

มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาที่พวกเขามีในอดีต และวิถีของพวกเขาเองในการทำสิ่งทั้งหลาย

มีเพียงไม่กี่คนที่ก้าวผ่านการแปลงสภาพภายหลังการยอมรับพระวณะของพระเจ้า

และเริ่มปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับดิ่งด้นในการเชื่อแบบเข้าใจผิดของพวกเขา เมื่อผู้คนเริ่มเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาเชื่อตามกฎเกณฑ์ตามขนบธรรมเนียมของศาสนา

และพวกเขาใช้ชีวิตและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามพื้นฐานปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิตของพวกเขาเองโดยทั้งสิ้น เราสามารถกล่าวได้ว่านี่เป็นจริงในคนเก่าคนจากทุกๆ สิบคน

มีคนน้อยมากที่คิดวางแผนการเป็นอย่างอื่นและเริ่มต้นใหม่หลังจากที่เริ่มเชื่อในพระเจ้า

มนุษยชาติล้มเหลวที่จะพิจารณาว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นความจริง

หรือล้มเหลวที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติโดยรับว่าเป็นความจริง

ตัวอย่างเช่น ความเชื่อในพระเยซู ไม่ว่าใครสักคนเพิ่งได้เริ่มต้นเชื่อหรือได้เชื่อมาเป็นเวลานานมากแล้ว

ทุกคนเพียงแค่นำพรสวรรค์ใดก็ตามที่พวกเขามีมาใช้ และสาธิตแสดงทักษะใดก็ตามที่พวกเขามี

ผู้คนเพียงเพิ่มคำสามคำที่ว่า “ความเชื่อในพระเจ้า” นี้ลงในชีวิตตามปกติของพวกเขา

แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในอุปนิสัยของพวกเขา

และความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าไม่ได้เพิ่มขึ้นแม้แต่น้อย
การไล่ตามเสาะหาของพวกเขาทั้งไม่เย็นและไม่ร้อน พวกเขาไม่ได้พูดว่าพวกเขาจะละวางความเชื่อของพวกเขา
แต่พวกเขาก็ไม่ได้พิจารณาตนทั้งหมดให้กับพระเจ้าเช่นกัน
พวกเขาไม่เคยรักพระเจ้าหรือเชื่อฟังพระองค์อย่างแท้จริง
ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาคือส่วนผสมระหว่างของแท้กับของเทียม
พวกเขาเข้าหาความเชื่อในพระเจ้าด้วยการปิดตาหนึ่งข้างและเปิดตาหนึ่งข้าง
และไม่ได้เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติตามความเชื่อของพวกเขา
พวกเขาอยู่ในสภาวะของความมึนงงสับสนเช่นนั้นต่อไป และในท้ายที่สุดก็ตายลงอย่างสับสน
ทั้งหมดนั้นเพื่ออะไรกัน? วันนี้ เพื่อเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงชีวิตจริง เจ้าต้องย่างเท้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่ควรแสวงหาเพียงพรเท่านั้น แต่ควรพยายามรักพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า
เจ้าสามารถดื่มและกินพระวจนะของพระเจ้า พัฒนาความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
และมีความรักที่แท้จริงในพระเจ้า ซึ่งมาจากภายในสุดของหัวใจของเจ้าโดยผ่านทางความรู้แจ้งของพระองค์
โดยผ่านทาง การแสวงหาแต่ละอย่างของเจ้าเอง กล่าวได้อีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อความรักเพื่อพระเจ้าของเจ้าเป็นจริงแท้ที่สุด
และไม่มีผู้ใดสามารถทำลายหรือขัดขวางความรักที่เจ้ามีให้กับพระองค์ได้
ในเวลานี้เองเจ้าจะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า นี่พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นของพระเจ้า
เพราะหัวใจของเจ้าอยู่ในการทรงครองของพระเจ้าอยู่แล้ว และไม่มีสิ่งอื่นใดสามารถครอบครองเจ้าได้
โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า โดยผ่านทางราคาที่เจ้าได้ยอมจ่าย และโดยผ่านทางพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าสามารถพัฒนาความรักที่ไม่ต้องบังคับเพื่อพระเจ้าได้—และเมื่อเจ้าทำเช่นนั้น
เจ้าจะกลายเป็นอิสระจากอิทธิพลของซาตาน และจะมาใช้ชีวิตในความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า
มีเพียงเมื่อเจ้าได้พ้นเป็นอิสระจากอิทธิพลแห่งความมืดแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถพูดได้ว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า
เจ้าต้องพยายามแสวงหาเป้าหมายนี้ นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าแต่ละคน
ไม่มีพวกเจ้าคนใดที่ควรพึงพอใจกับสถานะของเรื่องราวเหตุการณ์ในปัจจุบัน
เจ้าไม่สามารถสองจิตสองใจต่อพระราชกิจของพระเจ้า
อีกทั้งเจ้าไม่สามารถมองพระราชกิจของพระเจ้าว่าไม่สำคัญ เจ้าควรนึกถึงพระเจ้าในทุกประการและตลอดเวลา
และทำทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของพระองค์ และเมื่อใดก็ตามที่เจ้าพูดหรือกระทำ
เจ้าควรให้ความสนใจกับพระนิเวศของพระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้ดังพระหทัยของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้ากรรมมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 394

ในความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเจ้า ความผิดอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาคือพวกเขาเชื่อด້ววาจาเท่านั้น และพระเจ้าไม่อยู่ในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาเลย ผู้คนทั้งหมดเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าจริงๆ แต่พระเจ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา ปากของผู้คนพูดคำอธิษฐานมากมายต่อพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพื้นที่น้อยนิดในหัวใจของพวกเขา และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทดสอบพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นเพราะว่าผู้คนไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทดสอบพวกเขา เพื่อที่พวกเขาอาจรู้สึกละอาย และมารู้จักตัวเองท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ หากไม่เป็นเช่นนั้น มนุษยชาติจะกลายเป็นพงศ์พันธุ์ของทูตสวรรค์ และกลับกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ

ในกระบวนการความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้า

แต่ละคนปลดทั้งเจตนาและวัตถุประสงค์ส่วนตัวของพวกเขาภายใต้การชำระให้สะอาดอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะใช้บุคคลใด

และคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะทรงพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรที่จะทรงทำในผู้คน

พระเจ้าทรงชำระล้างผู้คนให้สะอาดเป็นอันดับแรก และผู้คนอาจมารู้จักตัวเองโดยผ่านทางกระบวนการนี้ และพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงพวกเขา ณ

เวลานั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ในพวกเขา

และด้วยวิธีนี้เท่านั้นหัวใจของพวกเขาจึงจะหันมาหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้ ดังนั้นเราจึงกล่าวว่า

การที่เชื่อในพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับที่ผู้คนพูดกัน ตามที่พระเจ้าทอดพระเนตร

หากเรามีเพียงความรู้แต่ไม่มีพระวณะของพระองค์เป็นชีวิต และหากเจ้าถูกจำกัดเพียงความรู้ของเจ้าเองเท่านั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามความจริงหรือใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือข้อพิสูจน์ว่าเจ้ายังคงไม่มีหัวใจที่รักพระเจ้า

และแสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า คนเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้โดยการเชื่อในพระองค์ กล่าวคือ นี่ถือเป็นหมายเหตุท้าย และเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

เจ้าต้องใช้ความพยายามในการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

เพื่อให้พระวณะของพระองค์ผลิดอกออกผลในการปฏิบัติของเจ้าได้ หากเรามีเพียงความรู้เกี่ยวกับคำสอน

เช่นนั้นแล้วความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะสูญเปล่า

เฉพาะเมื่อเจ้าปฏิบัติและใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์เท่านั้นความเชื่อของเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าครบบริบูรณ์และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บนถนนสายนี้ ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงความรู้มากมาย

แต่เมื่อถึงเวลาตายของพวกเขา ดวงตาของพวกเขาปรี่ไปด้วยน้ำตา

และพวกเขาเกลียดตัวเองที่เสียเวลาไปทั้งชีวิตและใช้ชีวิตจนแก่เฒ่าเพื่อความสูญเปล่า พวกเขาเพียงเข้าใจคำสอน

แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติหรือเป็นพยานต่อพระเจ้าได้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาเพียงวิ่งไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ยุ่งรากับสิ่ง และเมื่อหมิ่นเหม่ใกล้ความตายเท่านั้นพวกเขาจึงมองเห็นในที่สุดว่าพวกเขาขาดพร่องคำพยานที่แท้จริง ว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าเลย และนี่ไม่สายเกินไปหรือ? เหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้วันนี้ให้คุ้มค่าและไล่ตามเสาะหาความจริงที่เจ้ารัก? เหตุใดจึงรอนจนถึงวันพรุ่งนี้เล่า? หากในชีวิตเจ้าไม่ทนทุกข์เพื่อความจริงหรือพยายามได้รับความจริง อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เจ้าปรารถนาที่จะรู้สึกเสียใจในโมงยามแห่งการตายของเจ้า? หากเป็นเช่นนั้น เหตุใดหรือจึงเชื่อในพระเจ้า? ในความเป็นจริง หากพวกเขาใช้ความทุ่มเทพยายามเพียงแค่ว่าบางที่สุด ก็มีเรื่องมากมายที่ผู้คนสามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้ และด้วยการนั้นย่อมทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัย นี่เป็นเพียงเพราะหัวใจของผู้คนถูกรอบงำด้วยปีศาจ จนพวกเขาไม่สามารถปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าได้ และสาละวนเร่งร้อนอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขา และไม่สัมฤทธิ์สิ่งใดเลยในท้ายที่สุด ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงทุกข์ร้อนจากปัญหาและความลำบากยากเย็นอยู่เสมอ เหล่านี้ไม่ใช่การทรมานของซาตานหรือ? นี่ไม่ใช่ความเสื่อมทรามของเนื้อหนังหรือหรือ? เจ้าไม่ควรพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าโดยลมปาก ตรงกันข้าม เจ้ากลับต้องปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม อย่าหลอกตัวเจ้าเอง—นั่นจะทำไปเพื่ออะไร? เจ้าสามารถได้รับสิ่งใดหรือ จากการใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าและการดิ้นรนเพื่อผลกำไรและชื่อเสียง?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 395

ตอนนี้ พวกเจ้าจงไล่ตามเสาะหาในการกลายเป็นประชากรของพระเจ้า
และจะเริ่มการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องทั้งหมดทั้งมวล
การเป็นประชากรของพระเจ้าหมายถึงการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร วันนี้
เจ้าเริ่มต้นอย่างเป็นทางการที่จะเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
และชีวิตในอนาคตของพวกเจ้าจะหยุดที่จะหย่อนยานและย่อหย่อนดังที่เคยเป็นก่อนหน้านี้
การมีชีวิตในแนวทางนั้น ช่างเป็นไปได้ที่จะบรรลุมาตรฐานที่พึงประสงค์ของพระเจ้า
หากเจ้าไม่รู้สึกรถึงความเร่งด่วนใดๆ เช่นนั้นนี่ก็แสดงว่าเจ้าไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตัวตัวเอง
แสดงว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้ายุ่งเหยิงและสับสน และเจ้าไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้
การเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรหมายถึงการเริ่มต้นชีวิตของประชากรของพระเจ้า—
เจ้าเต็มใจยอมรับการฝึกฝนเช่นนั้นหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะรู้สึกถึงสำนึกรับรู้ของความเร่งด่วนหรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การบ่มวินัยของพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การติสอนของพระเจ้าหรือไม่? เมื่อพระวณะของพระเจ้ามาถึงเจ้าและทดสอบเจ้า
เจ้าจะกระทำการอย่างไร? และเจ้าจะทำสิ่งใดเมื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงทุกอย่าง? ในอดีต
การมุ่งเน้นของเจ้าไม่ได้อยู่ที่ชีวิต วันนี้ เจ้าต้องเข้าสู่ความเป็นจริงของชีวิต
และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า
นี่คือสิ่งที่ต้องสัมฤทธิ์ผลโดยประชากรของราชอาณาจักร
บรรดาผู้ที่เป็ประชากรของพระเจ้าต้องครอบครองชีวิต พวกเขาต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร
และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา
นี่คือสิ่งที่พระเจ้าพึงประสงค์จากประชากรของราชอาณาจักร
ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของราชอาณาจักรมีดังต่อไปนี้

1. พวกเขาต้องยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า กล่าวคือ
พวกเขาต้องยอมรับพระวณะทุกคำที่ตรัสไว้ในพระราชกิจยุคสุดท้ายของพระเจ้า
2. พวกเขาต้องเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
3. พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการทำให้หัวใจของพวกเขาได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า
เมื่อหัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว และเจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
เจ้าก็จะอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ

ซึ่งหมายถึงเจ้าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของความรักของพระเจ้า
เฉพาะเมื่อเจ้ามีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้เจ้าเป็นของพระเจ้า

4. พวกเขาต้องได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

5. พวกเขาต้องกลายเป็นการสำแดงพระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ห้าประเด็นนี้คือบัญชาของเราสำหรับพวกเจ้า วาระของเรากล่าวแก่ประชากรของพระเจ้า
และหากเจ้าไม่เต็มใจยอมรับบัญชาเหล่านี้ เราจะไม่บังคับเจ้า—แต่หากเจ้ายอมรับบัญชานี้แน่นอนอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า วันนี้ พวกเจ้าเริ่มยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
และไล่ตามเสาะหาที่จะกลายเป็นประชากรของราชอาณาจักรและบรรลุมหาฐานที่พึงประสงค์ต่อการเป็นประชา
กรของราชอาณาจักร นี่คือการก้าวแรกของการเข้าสู่ หากเจ้าปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มที่
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องยอมรับพระบัญชาทั้งห้าประการนี้
และหากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสพระบัญชาเหล่านั้นได้ เจ้าก็จะเป็นที่ถูกระบายพระทัยของพระเจ้า
และแน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงใช้เจ้าให้เป็นประโยชน์ได้เป็นอย่างมาก
สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดในวันนี้คือการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
การเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรเกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ก่อนหน้านี้
ไม่มีการพูดคุยเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ แต่วันนี้ ขณะที่เจ้าเริ่มการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
เจ้าก็เข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเป็นทางการ

ตัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 396

ชีวิตประเภทใดคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ?

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณคือชีวิตที่หัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

และมีความสามารถที่จะใส่ใจต่อความรักของพระเจ้า นั่นคือชีวิตที่เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งอื่นใดจับจองหัวใจของเจ้า และเจ้ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

และได้รับการทรงนำโดยความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้เพื่อทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

ชีวิตแบบนั้นซึ่งเป็นชีวิตระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะติดตามความสว่างของวันนี้

เช่นนั้นแล้วระยะห่างก็ได้เปิดขึ้นในสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้า—อาจแม้แต่ถึงขั้นรุนแรงก็เป็นได้—

และเจ้าก็ปราศจากชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ

สัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าสร้างขึ้นบนรากฐานของการยอมรับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้

เจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติหรือไม่? เจ้ามีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าคือใครคนหนึ่งติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะติดตามความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

และสามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในพระวณะของพระองค์ได้

และเข้าสู่พระวณะเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งติดตามกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าไม่ติดตามกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีโอกาสที่จะทรงพระราชกิจภายในบรรดาผู้ที่ไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง

และผลก็คือผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันที่จะมีความสามารถรวบรวมผลงา้งของพวกเขาได้ และนั่งเฉยอยู่เรื่อยไป

วันนี้ เจ้าติดตามกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่? เจ้าอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

เจ้าได้ไพล่พ้นจากสถานะนิ่งเฉยแล้วหรือยัง? บรรดาผู้ที่เชื่อในพระวณะของพระเจ้า

ที่ยึดพระราชกิจของพระเจ้าเป็นรากฐาน และติดตามความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้—

พวกเขาทั้งหมดล้วนอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าเชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าแท้จริงและถูกต้องอย่างปราศจากความเคลือบคลุมสงสัย

และหากเจ้าเชื่อพระวณะของพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะตรัสว่าอย่างไร

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่พระราชกิจของพระเจ้า

และด้วยหนทางนี้เองที่เจ้าจะทำให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง

เพื่อเข้าสู่กระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าต้องมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
และเจ้าต้องกำจัดสภาวะนิ่งเฉยของเจ้าเสียก่อน บางคนติดตามคนหมู่มากอยู่เสมอ
และหัวใจของพวกเขาหลงเงินจากพระเจ้าไปไกลเกินไป ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง
และมาตรฐานที่พวกเขาได้ตามเสาะหาเหล่านั้นต่ำเกินไป

การไล่ตามเสาะหาความรักของพระเจ้าและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า
มีผู้คนที่เพียงไข่มโนธรรมของตนเพื่อตอบแทนความรักของพระเจ้า
แต่นี้ไม่สามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ยิ่งเจ้าไล่ตามเสาะหามาตรฐานที่สูงขึ้นเท่าใด
ก็จะยิ่งปรองดองกับน้ำพระทัยของเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ในฐานะใครคนหนึ่งที่พักติและที่ไล่ตามเสาะหาที่จะรักพระเจ้า
การเข้าสู่ราชอาณาจักรเพื่อกลายเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้าคืออนาคตที่แท้จริงของพวกเขา
และคือชีวิตหนึ่งซึ่งมีคุณค่าและมีนัยสำคัญมากที่สุด ไม่มีผู้ใดได้รับพระพรมากไปกว่าพวกเขา
เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น? เนื่องจากพวกที่ไม่เชื่อในพระเจามีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนัง
และพวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อซาตาน แต่วันนี้พวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
และมีชีวิตอยู่เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราบอกว่าชีวิตของพวกเขาที่มีนัยสำคัญมากที่สุด
เฉพาะผู้คนกลุ่มนี้ซึ่งถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถใช้ชีวิตที่มีนัยสำคัญมากที่สุด นั่นคือ
ไม่มีใครอีกเลยในแผ่นดินโลกที่มีความสามารถที่จะใช้ชีวิตที่มีคุณค่าและมีความหมายเช่นนั้นได้
เนื่องจากเจ้าถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าและได้รับการพุ่มพักโดยพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ
เพราะความรักของพระเจ้าที่มีแก่เจ้า พวกเขาได้จับความเข้าใจชีวิตที่แท้จริงและรู้วิธีใช้ชีวิตที่มีคุณค่ามากที่สุด
นี่ไม่ได้เป็นเพราะการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาที่ดี แต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า
พระเจ้าต่างหากที่ทรงเป็นผู้เปิดดวงตาแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา
และพระวิญญาณของพระเจ้าต่างหากที่ได้สัมผัสหัวใจของพวกเขา
โดยประทานโชคอันดีงามให้พวกเขาที่ยังเบื่องพระพักตร์พระองค์
หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา
เช่นนั้นแล้วพวกเขาคงจะไม่สามารถเห็นสิ่งที่ดีงามเกี่ยวกับพระเจ้าได้
อีกทั้งคงไม่อาจเป็นไปได้ที่เจ้าจะรักพระเจ้า

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้สัมผัสหัวใจของคุณ
ทำให้หัวใจของพวกเขาได้หันเข้าหาพระเจ้า บางครั้ง เมื่อเจ้ากำลังชื่นชมกับพระวณะของพระเจ้า
จิตวิญญาณของเจ้าได้รับการสัมผัส และเจ้ารู้สึกว่าเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากรักพระเจ้า
รู้สึกว่ามิพละกำลังมหาศาลภายในตัวเจ้า และรู้สึกว่าไม่มีสิ่งใดที่เจ้าไม่สามารถละไว้ได้ หากเจ้ารู้สึกเช่นนี้

เช่นนั้นเจ้าก็ได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว
และหัวใจของเจ้าก็ได้หันเข้าหาพระเจ้าทั้งหมดแล้ว และเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเจ้าแล้วกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า
พวกเราได้รับการลิตไว้ล่วงหน้าอย่างแท้จริงและได้รับเลือกสรรโดยพระองค์
พระสิริของพระองค์มอบความภาคภูมิใจให้ข้าพระองค์
และข้าพระองค์รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นหนึ่งในประชากรของพระองค์
ข้าพระองค์จะยอมสละสิ่งใดก็ตามและมอบสิ่งใดก็ตามเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์
และจะอุทิศขบปีทั้งหมดของข้าพระองค์รวมถึงความพยายามของทั้งช่วงชีวิตแด่พระองค์”
เมื่อเจ้าอธิษฐานเช่นนี้ ก็จะมีความรักที่ไม่สิ้นสุดและการเชื่อฟังอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
เจ้าเคยมีประสบการณ์เฉกเช่นนี้หรือไม่? หากผู้คนได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าบ่อยครั้ง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะอุทิศตนเองแก่พระเจ้าในการอธิษฐานของพวกเขาวา “โอ้พระเจ้า!
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมองเห็นวันแห่งพระสิริของพระองค์
และข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์—
ไม่มีสิ่งใดที่มีค่าหรือมีความหมายไปมากกว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์
และข้าพระองค์ไม่ได้มีความพึงปรารถนาแม้แต่น้อยที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อซาตานและเนื้อหนัง
พระองค์ทรงพุ่มพักข้าพระองค์โดยการทำให้ข้าพระองค์สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ในวันนี้”
เมื่อเจ้าได้อธิษฐานด้วยวิธีนี้ เจ้าจะรู้สึกว่าเจ้าทำอะไรไม่ได้นอกจากมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า
รู้สึกว่าเจ้าต้องได้รับพระเจ้า
และรู้สึกว่าเจ้าคงจะเกลียดที่จะตายโดยปราศจากการได้รับพระเจ้าขณะที่เจ้ามีชีวิตอยู่
การได้กล่าวอธิษฐานเช่นนั้นออกไป จะมีผลกำลังอย่างไม่รู้จักเห็นเห็นน้อยภายในตัวเจ้า
และเจ้าจะไม่รู้ว่าผลกำลังนั้นมาจากที่ใด ในหัวใจของเจ้าจะมีพลังที่ไร้ขีดจำกัด
และเจ้าจะมีสำนึกรับรู้ว่าพระเจ้าทรงงดงามยิ่งนัก และสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ทรงควรค่าต่อการรัก
นี่คือเมื่อเจ้าจะได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า
บรรดาผู้ที่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้นล้วนได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า
สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าบ่อยครั้ง การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายบังเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา
พวกเขามีความสามารถที่จะทำได้ตามปณิธานของพวกเขาและเต็มใจที่จะรับพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
ความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหนักแน่นมากขึ้น
หัวใจของพวกเขาได้หันเข้าหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ พวกเขาไม่ได้คำนึงถึงครอบครัว โลก
ความยุ่งเหยิงทั้งหลาย หรืออนาคตของพวกเขา และพวกเขาเต็มใจที่จะอุทิศความพยายามของทั้งชีวิตแด่พระเจ้า

บรรดาผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง
และผู้ที่มีความหวังถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 397

ความสำคัญหลักในการติดตามพระเจ้าคือ ทุกสิ่งควรเป็นไปอย่างสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้
กล่าวคือ ไม่ว่าเจ้าจะกำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตหรือการทำให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าลุ่ม
ทุกสิ่งควรมีสุนัขกลางอยู่ที่พระวณะของพระเจ้าในวันนี้
หากสิ่งที่เจ้าสื่อสารและไล่ตามเสาะหาไม่ได้มีสุนัขกลางอยู่ที่พระวณะของพระเจ้าในวันนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือคนแปลกหน้าต่อพระวณะของพระเจ้า
และสูญเสียพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิง
สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์คือผู้ที่ติดตามรอยพระบาทของพระองค์
ไม่ว่าสิ่งที่เจ้าเข้าใจมาก่อนนั้นจะมหัศจรรย์และบริสุทธิ์มากน้อยเพียงใด พระเจ้าก็ไม่ทรงต้องประสงค์สิ่งนั้น
และหากเจ้าไร้ความสามารถที่จะละสิ่งเหล่านั้นได้
เช่นนั้นแล้วสิ่งเหล่านั้นจะเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อการเข้าสู่ของเจ้าในอนาคต
บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะติดตามความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก็ได้รับพระพร
ผู้คนในยุคก่อนๆ ยังได้ติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
แต่กระนั้นก็ดีพวกเขา ก็ไม่สามารถติดตามได้จนถึงวันนี้ นี่คือพระพรของผู้คนในยุคสุดท้าย
บรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
และผู้ที่มีความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าได้
เจกเช่นที่พวกเขาติดตามพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะนำทางพวกเขาไปยังที่ใด—
เหล่านี้คือผู้ที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ไม่ติดตามพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เข้าสู่พระราชกิจแห่งพระวณะของพระ
เจ้า และไม่ว่าพวกเขาจะทำงานมากมายเพียงใด หรือความทุกข์ของพวกเขาใหญ่หลวงเพียงใด
หรือพวกเขาวิ่งวนดำเนินงานมากเพียงใด สิ่งเหล่านั้นไม่มีความหมายอะไรกับพระเจ้า
และพระองค์จะไม่ชมเชยพวกเขา วันนี้
บรรดาผู้ที่ติดตามพระวณะปัจจุบันของพระเจ้านั้นอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกที่เป็นคนแปลกหน้าต่อพระวณะของพระเจ้าในวันนี้ต่างอยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และผู้คนเช่นนั้นไม่ได้รับการชมเชยจากพระเจ้า
การปรณินิบัติที่เลิกร้างจากถ้อยคำปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์
คือการปรณินิบัติที่เกิดจากเนื้อหนังและมโนคติที่หลงผิด
และเป็นไปไม่ได้ที่การนั้นจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรที่เหมาะสมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และแม้ว่าพวกเขาจะรับใช้พระเจ้า พวกเขาก็รับใช้ในท่ามกลางจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

และไม่สามารถรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่รู้ความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พระเจ้าทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติซึ่งเป็นที่ถูกพระทัยของพระองค์เอง

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติที่เป็นมโนคติที่หลงผิดและเนื้อหนัง

หากผู้คนไม่สามารถติดตามขั้นตอนของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิด การปรนนิบัติของผู้คนเช่นนั้นขัดจังหวะและรบกวน และการปรนนิบัติเช่นนั้นดำเนินขัดแย้งกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

พวกที่รู้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าจึงไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พวกที่รู้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าย่อมจะต่อต้านพระเจ้าเป็นส่วนใหญ่

และไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า “การติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายถึง

การทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

การมีความสามารถที่จะกระทำการอันสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ปัจจุบันของพระเจ้า

การมีความสามารถที่จะเชื่อฟังและติดตามพระเจ้าของวันนี้

และการเข้าสู่ที่สอดคล้องกับถ้อยคำรับใช้ใหม่ล่าสุดของพระเจ้า

นี่คือใครคนหนึ่งติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ผู้คนเช่นนั้นไม่เพียงสามารถรับการสรรเสริญจากพระเจ้าและมองเห็นพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังสามารถรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าได้

และสามารถรับรู้มโนคติที่หลงผิดและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์และธรรมชาติและเนื้อแท้ของมนุษย์จากพระราช

กิจล่าสุดของพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังมีความสามารถที่จะค่อยๆ

สัมผัสการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาในระหว่างการปรนนิบัติของพวกเขา

เฉพาะผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะได้รับพระเจ้า

และเป็นผู้ที่ได้พบหนทางที่แท้จริงโดยแท้

พวกที่ถูกขจัดโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้คนที่ไม่สามารถติดตามพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า

และผู้ที่ถูกต่อต้านโดยพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า

ที่ผู้คนเช่นนั้นต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผยเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำพระราชกิจใหม่

และเพราะพระฉายาของพระเจ้าไม่เหมือนกับในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา—โดยผลของสิ่งนี้

พวกเขาจึงต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผยและพิพากษาพระเจ้า ซึ่งส่งผลให้พระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธพวกเขา การครอบครองความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย แต่หากผู้คนมีจิตใจที่จะเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและแสวงหาพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะมีโอกาสเห็นพระเจ้า และจะมีโอกาสได้รับการทรงนำใหม่ล่าสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกที่ต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าโดยเจตนา จะไม่สามารถรับความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการทรงนำของพระเจ้าได้ ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้คนจะสามารถได้รับพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา และขึ้นอยู่กับการเจตนาของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 398

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะเชื่อฟังถ้อยคำรับสั่งปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะได้รับพระพร
ไม่สำคัญว่าพวกเขาเคยเป็นอย่างไรหรือพระวิญญูณบริสุทธฺ์เคยทรงพระราชกิจอย่างไรภายในพวกเขา—
บรรดาผู้ที่ได้รับพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้านั้นเป็นผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุด
และพวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจล่าสุดในวันนี้จะถูกขจัด
พระเจ้าทรงต้องประสงค์บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะยอมรับความสว่างใหม่
และพระองค์ทรงต้องประสงค์บรรดาผู้ที่ยอมรับและรู้จักพระราชกิจล่าสุดของพระองค์
เหตุใดจึงมีคำกล่าวที่ว่าเจ้าต้องเป็นผู้รักษาพรหมจารีบริสุทธฺ์?
ผู้รักษาพรหมจารีบริสุทธฺ์มีความสามารถที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์และเข้าใจสิ่งใหม่ๆ
ได้ และยังไปกว่านั้น มีความสามารถที่จะละมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ และเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ได้
ผู้คนกลุ่มนี้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ล่าสุดของวันนี้ ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าก่อนยุคต่างๆ
และเป็นผู้คนที่ได้รับพระพรมากที่สุด พวกเจ้าได้ยืนพระสุรเสียงของพระเจ้าโดยตรง
และเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้า และอื่นๆ ทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลก และตลอดยุคสมัยต่างๆ
ไม่มีใครได้รับพระพรมากไปกว่าพวกเจ้า ซึ่งเป็นผู้คนกลุ่มนี้ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้า
เพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าและการทรงเลือกสรรของพระเจ้า และเพราะพระคุณของพระเจ้า
หากพระเจ้ามิได้ตรัสและคำสั่งพระวณะของพระองค์
สภาพเงื่อนไขของพวกเจ้าจะเป็นเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้
ขอให้พระสิริและการสรรเสริญทั้งปวงจงมีแด่พระเจ้า เพราะทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระเจ้าทรงพุ่มพักเจ้า
เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เจ้าจะยังคงนิ่งเฉยอยู่ได้หรือไม่?
พละกำลังของเจ้ายังไร้ความสามารถที่จะลุกเจ้าขึ้นมาได้ใช่หรือไม่?
ที่เจ้ามีความสามารถที่จะยอมรับการพิพากษา การติสอน การประหาร
และกระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น
มีความสามารถที่จะยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้ามาก่อนยุคสมัยต่างๆ
แล้ว และด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงต้องไม่เศร้าหมองมากเกินไปเมื่อเจ้าถูกติสอน
ไม่มีใครสามารถพรากระราชกิจซึ่งพระองค์ได้กระทำในตัวพวกเจ้า และพระพรที่ประทานแก่เจ้าไปได้
และไม่มีใครสามารถพรากรสิ่งทั้งหมดที่ได้ประทานแก่พวกเจ้าไปได้
ผู้คนของศาสนาไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับพวกเจ้าได้เลย
พวกเจ้าไม่ได้ครอบครองความเชื่อซาตานอย่างใหญ่หลวงในพระคัมภีร์และไม่ได้มีทฤษฎีทางศาสนา
แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงทำงานในตัวพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าจึงได้รับมากกว่าใครตลอดยุคสมัยต่างๆ—

และนี่คือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขา เพราะการนี้พวกเขาก็ต้องมอบอุทิศแด่พระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น และจงรักภักดีต่อพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากพระเจ้าทรงฟูมฟักเจ้า เจ้าจึงต้องเพิ่มความพยายามของเจ้า และต้องเตรียมวุฒิภาวะของเจ้าให้พร้อมที่จะรับพระบัญชาของพระเจ้า เจ้าต้องตั้งมั่นในสถานที่ที่พระเจ้าประทานให้เจ้า ต้องไล่ตามเสาะหาในการเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า ต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร ได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และในท้ายที่สุดก็ได้กลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า เจ้าครอบครองความแน่วแน่เหล่านี้หรือไม่? หากเจ้าครอบครองความแน่วแน่เช่นนั้น ในท้ายที่สุดแล้วเจ้าก็มั่นใจได้ว่าจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และจะได้เป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า เจ้าควรเข้าใจว่าพระบัญชาหลักกำลังได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และกำลังกลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 399

พระวณะของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ในวันนี้คือพลังของพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และความรู้แจ้งที่ต่อเนื่องของมนุษย์ของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ระหว่างช่วงเวลานี้คือแนวโน้มของพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ แล้วแนวโน้มของพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ในวันนี้คืออะไร? ก็คือการเป็นผู้ทรงนำผู้คนไปสู่พระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ และไปสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณปกติ มีหลายขั้นตอนในการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณปกติ ได้แก่

1. ก่อนอื่น เจ้าต้องเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้า

เจ้าต้องไม่ไล่ตามเสาะหาพระวณะของพระเจ้าในอดีต

และต้องไม่นำมาศึกษาหรือเปรียบเทียบกับพระวณะของวันนี้

เจ้าต้องเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์แทน

หากมีผู้คนที่ยังคงปรารถนาจะอ่านพระวณะของพระเจ้า หนังสือทางจิตวิญญูณ หรือเรื่องราวอื่นๆ ของการเทศนาจากในอดีต และผู้ที่ไม่ติดตามพระวณะของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ในวันนี้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เป็นผู้คนที่ไม่ฉลาดที่สุด ซึ่งพระเจ้าทรงรังเกียจผู้คนเช่นนั้น

หากเจ้าเต็มใจที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ในวันนี้

เช่นนั้นแล้วจงเทหัวใจของเจ้าลงในถ้อยคำรัสของพระเจ้าในวันนี้อย่างครบบริบูรณ์

นี่คือสิ่งแรกที่เจ้าต้องสัมผัสผล

2. เจ้าต้องอธิษฐานบนรากฐานของพระวณะที่พระเจ้าตรัสในวันนี้

เข้าสู่พระวณะของพระเจ้าและสื่อสารกับพระเจ้า และตั้งปณิธานของเจ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

โดยกำหนดว่ามาตรฐานใดที่เจ้าปรารถนาจะไล่ตามเสาะหาเพื่อให้สำเร็จลุล่วง

3.

เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงอันลึกซึ้งบนรากฐานของพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ในวันนี้ อย่ายึดมั่นกับถ้อยคำรัสและทฤษฎีที่ล้าสมัยจากอดีต

4. เจ้าต้องแสวงหาที่จะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า

5. เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาในการเข้าสู่เส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงดำเนินอยู่ในวันนี้

และเจ้าแสวงหาการได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์อย่างไร?

สิ่งสำคัญยิ่งยวดคือการมีชีวิตอยู่ในพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า

และการอธิษฐานบนรากฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เมื่อได้อธิษฐานด้วยวิธีนี้

พระวิญญูณบริสุทธฺิจะสัมผัสเจ้าได้อย่างแน่นอน

หากเจ้าไม่ได้แสวงหาหลักสำคัญในรากฐานของพระวณะที่พระเจ้าตรัสในวันนี้ เช่นนั้นแล้วการนี้ก็จะไร้ผล เจ้าควรอธิษฐานและกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า! ข้าพระองค์ต่อต้านพระองค์ และข้าพระองค์เป็นหนี้พระองค์อย่างมาก ข้าพระองค์ไม่เชื่อฟังอย่างมากและไม่เคยมีความสามารถที่จะทำให้พระองค์สมดังพระทัยได้เลย โอ้พระเจ้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอด

ข้าพระองค์ปรารถนาจะให้การปรนนิบัติพระองค์จวบจนวาระสุดท้าย

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะตายเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์และตัดสินข้าพระองค์

และข้าพระองค์ไม่มีการพรั่นใด ๆ ข้าพระองค์ต่อต้านพระองค์และข้าพระองค์สมควรตาย

เพื่อที่ผู้คนทั้งมวลจะได้เห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในการตายของข้าพระองค์”

เมื่อเจ้าอธิษฐานภายในหัวใจด้วยวิธีนี้ พระเจ้าจะทรงรับฟังเจ้า และจะทรงนำเจ้า

หากเจ้าไม่อธิษฐานบนรากฐานของพระวณะของพระวิญญูณบริสุทธฺิในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความเป็นไปได้ที่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะสัมผัสเจ้า

หากเจ้าอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และตามสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในวันนี้ เจ้าจะทูลว่า

“โอ้พระเจ้า! ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะยอมรับพระบัญชาของพระองค์และสัตย์ซื่อต่อพระบัญชาของพระองค์

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะอุทิศทั้งชีวิตของข้าพระองค์เพื่อพระสิริของพระองค์

เพื่อให้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์สามารถไปถึงซึ่งมาตรฐานของประชากรของพระเจ้าได้

ขอให้หัวใจของข้าพระองค์ได้รับการสัมผัสจากพระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระวิญญูณของพระองค์ประทานความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์

เพื่อให้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำนำมาซึ่งความอภัยต่อชาตान

ว่าข้าพระองค์ได้รับการรับไว้จากพระองค์ในท้ายที่สุด” หากเจ้าอธิษฐานด้วยวิธีนี้

ด้วยวิธีที่มีศูนย์กลางอยู่ที่น้ำพระทัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณบริสุทธฺิย่อมจะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่สำคัญเลยว่าการอธิษฐานของเจ้าจะมีถ้อยคำมากเพียงใด—

กุญแจสำคัญคือเจ้าจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่

พวกเจ้าทั้งหมดอาจเคยมีประสบการณ์ดังต่อไปนี้มาแล้ว กล่าวคือ บางครั้ง ในขณะที่อธิษฐานในการชุมนุม

พลังของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิก็มาถึงจุดสูงสุด ทำให้พลังกำลังของทุกคนผุดขึ้น

ผู้คนบางส่วนร้องไห้อย่างขมขื่นและหลั่งน้ำตาทำให้ขณะอธิษฐาน

ครอบงำด้วยความสำนึกผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

และผู้คนบางส่วนแสดงให้เห็นถึงความแน่วแน่ของพวกเขา และให้คำสาบาน

นั่นคือผลที่จะสัมฤทธิ์ด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในวันนี้
เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่ผู้คนทั้งปวงเทหวัใจของพวกเขาลงในพระวณะของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
อย่ามุ่งเน้นที่พระวณะที่ได้ตรัสมาก่อนหน้านี้ หากเจ้ายังคงยึดมั่นในสิ่งที่มีมาก่อนหน้านี้
เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า เจ้าเห็นหรือไม่ว่านี่สำคัญเพียงใด?

พวกเจ้ารู้เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินในวันนี้หรือไม่?
ประเด็นหลายอย่างข้างต้นคือสิ่งที่จะต้องสำเร็จลุล่วงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้และในอนาคต
สิ่งเหล่านั้นคือเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ และการเข้าสู่ที่มนุษย์ควรที่จะไล่ตามเสาะหา
ในการเข้าสู่ชีวิตของเจ้า อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องเทหวัใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้า
และมีความสามารถที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระเจ้าได้
หวัใจของเจ้าต้องโหยหาพระเจ้า เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงอันลึกซึ้ง
และวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าพึงประสงค์ เมื่อเจ้าครอบครองผลกำลันี้
เช่นนั้นแล้วก็แสดงว่าเจ้าได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า และหวัใจของเจ้าได้เริ่มหันเข้าหาพระเจ้าแล้ว

ขั้นตอนแรกของการเข้าสู่ชีวิตคือการเทหวัใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
และขั้นตอนที่สองคือการยอมรับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผลที่สัมฤทธิ์จากการยอมรับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์คืออะไร? เพื่อให้มีความสามารถที่จะโหยหา
แสวงหา และท่องสำรวจความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อสามารถร่วมมือกับพระเจ้าในลักษณะที่เป็นบวกได้
ในวันนี้ เจ้าร่วมมือกับพระเจ้า กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า ในการอธิษฐานของเจ้า
และในการเข้าสนิทของเจ้าในพระวณะของพระเจ้า
และเจ้าปฏิบัติหน้าที่โดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า—

เพียงการนี้เท่านั้นที่ถือว่าการร่วมมือกับพระเจ้า หากเจ้าเพียงแต่กล่าวถึงการให้พระเจ้าทรงกระทำ
แต่ไม่ลงมือกระทำสิ่งใด ไม่อธิษฐานหรือแสวงหาใดๆ เช่นนั้นแล้วการนี้จะเรียกว่าความร่วมมือได้อย่างไร?
หากเจ้าไม่มีร่องรอยของความร่วมมือในตัวเจ้า และสูญเสียการฝึกฝนเพื่อการเข้าสู่ที่มีวัตถุประสงค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือ ผู้คนบางส่วนกล่าวว่า “ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า
พระเจ้าพระองค์เองทรงได้ทำสิ่งนั้นทั้งหมด หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำสิ่งนั้น แล้วมนุษย์จะทำได้อย่างไร?”

พระราชกิจของพระเจ้าคือสิ่งปกติ และไม่ใช่ว่าสิ่งเหนือธรรมชาติแม้แต่น้อย
และมันเป็นไปโดยผ่านทาง การแสวงหาที่แข็งขันของเจ้าเท่านั้นที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ
เพราะพระเจ้าไม่ได้บังคับมนุษย์—เจ้าต้องเปิดโอกาสให้พระเจ้าทรงพระราชกิจ
และหากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาหรือเข้าสู่ และหากไม่มีความโหยหาแม้แต่น้อยในหวัใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็ไม่มีโอกาสได้ทรงพระราชกิจ

เจ้าสามารถแสวงหาที่จะได้รับการสัมผัสจากพระเจ้าได้ด้วยเส้นทางใด?

ผ่านการอธิษฐานและการเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น แต่ที่สำคัญที่สุด จงจำไว้ว่า

นั่นจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของพระวาทะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ เมื่อเจ้าได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าย่อยครั้ง

เจ้าก็จะไม่ถูกทำให้เป็นทาสโดยเนื้อหนัง กล่าวคือ สามี ภรรยา บุตร และเงิน—

เหล่านี้ล้วนไม่สามารถพ้นจากการเข้าได้

และเจ้าปรารถนาเพียงที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงและมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น ณ เวลานี้

เจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน

พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 400

พระเจ้าได้ทรงตัดสินพระทัยแน่วแน่ที่จะทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์

และไม่ว่าพระองค์จะตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด

ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

พระวณะที่ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณนั้นยากที่ผู้คนจะเข้าใจ

พวกเขาไม่มีวิถีทางในการค้นพบเส้นทางที่จะปฏิบัติ

เพราะความสามารถของพวกเขาในการทำความเข้าใจนั้นถูกจำกัด พระราชกิจของพระเจ้าสัมฤทธิ์ผลแตกต่างกัน

และในการดำเนินแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจนั้นพระองค์ทรงมีจุดประสงค์ของพระองค์เอง นอกจากนี้

การที่พระองค์ตรัสจากมุมมองซึ่งแตกต่างออกไปนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวด

เพราะด้วยการทำเช่นนั้นเท่านั้นพระองค์จึงจะทรงสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้

หากพระองค์ทรงต้องเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากมุมมองของพระวิญญาณเพียงเท่านั้น

ก็คงไม่มีทางที่จะดำเนินช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าให้เสร็จสิ้นได้ จากกระแสน้ำซึ่งพระองค์ตรัส

เจ้าสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ทรงมุ่งมั่นที่จะทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์

ดังนั้นอะไรเล่าที่ควรเป็นขั้นตอนแรกสำหรับแต่ละคนในหมู่ผู้ที่ปรารถนาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

เหนือสิ่งอื่นใด เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า วันนี้ วิธีการใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้วในพระราชกิจของพระเจ้า

ยุคสมัยได้เปลี่ยนผ่านแล้ว วิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจก็ได้เปลี่ยนไปเช่นกัน

และวิธีการซึ่งพระเจ้าตรัสก็แตกต่างออกไป วันนี้

ไม่เพียงแต่วิธีการของพระราชกิจของพระองค์ได้เปลี่ยนไปเท่านั้น แต่ยุคสมัยก็ได้เปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน

บัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร ยุคนี้ยังเป็นยุคแห่งการรักพระเจ้าอีกด้วย เป็นการชิมลางของยุคอาณาจักรพันปี—

ซึ่งเป็นยุคพระวณะอีกด้วยเช่นกัน

และเป็นยุคซึ่งพระเจ้าทรงใช้วิธีการตรัสหลายวิธีเพื่อให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และทรงตรัสจากมุมมองที่ต่างออกไปเพื่อจัดหาให้กับมนุษย์ พันปีที่เข้าสู่ยุคอาณาจักรพันปี

พระเจ้าจะทรงเริ่มใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

เป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์เข้าสู่ความเป็นจริงของชีวิตและทรงนำทางเขาไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับขั้นตอนมากมายหลากหลายขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ได้เห็นแล้วว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นใช่ว่าจะคงอยู่กับที่ ไม่มีเปลี่ยนแปลง

แต่กำลังวิวัฒนาการและยังลึกกลงโดยไม่หยุดหย่อน

ภายหลังจากที่ผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจเป็นเวลานานมากแล้ว

พระราชกิจก็ได้ดำเนินหมุนเวียนไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า เปลี่ยนแปลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงกระนั้น

ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงมากเพียงใดก็ตาม

มันก็ไม่เคยเบี่ยงเบนไปจากพระประสงค์ของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติ

แม้ผ่านการเปลี่ยนแปลงนับหมื่นครั้ง มันก็ไม่เคยเบนห่างจากจุดประสงค์ดั้งเดิม

ไม่สำคัญว่าวิธีการของพระราชกิจของพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงอย่างไร

พระราชกิจนี้ไม่เคยออกห่างจากความจริงหรือจากชีวิต

การเปลี่ยนแปลงในวิธีการปฏิบัติพระราชกิจนั้นแค่ทำไปโดยเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของพระราชกิจ และมุมมองซึ่งพระเจ้าตรัสเท่านั้น

หาได้มีการเปลี่ยนแปลงในวัตถุประสงค์กลางของพระราชกิจของพระเจ้าเลยไม่

การเปลี่ยนแปลงในกระแสพระสุรเสียงของพระเจ้าและวิธีการของพระราชกิจของพระองค์นั้นทรงทำไปเพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

การเปลี่ยนแปลงในกระแสพระสุรเสียงไม่ได้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงในจุดประสงค์หรือหลักการเบื้องหลังพระราชกิจ โดยส่วนใหญ่แล้วผู้คนเชื่อในพระเจ้ายิ่งเพื่อที่จะแสวงหาชีวิต

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่หาไม่ได้แสวงหาชีวิตหรือไล่ตามเสาะหาความจริงหรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า เช่นนั้นแล้วนี่ก็ไม่ใช่ความเชื่อในพระเจ้า!

และมันจะเป็นความเป็นจริงไปได้หรือกับการที่ยังคงแสวงหาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรเพื่อไปเป็นกษัตริย์?

การสัมฤทธิ์ความรักที่แท้จริงสำหรับพระเจ้าผ่านการแสวงหาชีวิต—เรื่องนี้เท่านั้นที่เป็นความเป็นจริง

การไล่ตามเสาะหาและปฏิบัติความจริง—เหล่านี้ทั้งหมดคือความเป็นจริง เมื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้า และได้รับประสบการณ์กับพระวจนะเหล่านี้

เจ้าจะมาจับความเข้าใจในความรู้เรื่องพระเจ้าท่ามกลางประสบการณ์จริง

และนี่คือความหมายของการไล่ตามเสาะหาที่แท้จริง

คัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวจนะ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 401

บัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร

การที่เจ้าจะได้เข้าสู่ยุคใหม่นี้แล้วหรือไม่ขึ้นอยู่กับการที่เจ้าได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้วหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการที่พระวณะของพระองค์นั้นได้กลายเป็นความเป็นจริงของชีวิตของเจ้าแล้วหรือไม่

พระวณะของพระเจ้านั้นได้รับการทำให้รู้กันทั่วทุกคนก็เพื่อที่ ในท้ายที่สุด

ผู้คนทั้งหมดจะใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า

และพระวณะของพระองค์จะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างกับแต่ละบุคคลจากภายใน

หากในช่วงระหว่างเวลานี้ เจ้าไม่ใส่ใจในการอ่านพระวณะของพระเจ้า

และไม่มีความสนใจในพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงให้เห็นว่าสถานะของเจ้านั้นผิดปกติ

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่ยุคพระวณะ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจในตัวเจ้า หากเจ้าได้เข้าสู่ยุคนี้แล้ว

พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

อะไรหรือที่เจ้าสามารถทำได้เมื่อเริ่มต้นยุคพระวณะเพื่อที่จะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

ในยุคนี้และท่ามกลางพวกเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้ข้อเท็จจริงต่อไปนี้สำเร็จลุล่วง:

ที่ว่าทุกคนจะใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าจะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้

และจะรักพระเจ้าอย่างจริงใจ

ที่ว่าผู้คนทั้งหมดจะใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานและเป็นความจริงของตนและจะมีหัวใจที่เคารพ

เจ้า และที่ว่าโดยอาศัยการปฏิบัติพระวณะของพระเจ้า มนุษย์จะใช้อำนาจขัดเคืองพร้อมไปกับพระเจ้า

นี่คืองานที่จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยพระเจ้า เจ้าสามารถอยู่โดยที่ไม่อ่านพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่? วันนี้

มีผู้คนมากมายที่รู้สึกว่าคุณไม่สามารถอยู่ได้แม้แต่วันเดียวหรือสองวันโดยที่ไม่ได้อ่านพระวณะของพระองค์

พวกเขาต้องอ่านพระวณะของพระองค์ทุกวัน และหากไม่มีเวลา การฟังพระวณะเหล่านี้ก็จะเพียงพอ

นี่คือความรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้แก่ผู้คน

และมันเป็นหนทางที่พระองค์ทรงเริ่มที่จะขับเคลื่อนพวกเขา นั่นคือ พระองค์ทรงปกครองผู้คนผ่านพระวณะ

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้

หากหลังจากผ่านไปเพียงแค่วันหนึ่งโดยที่ไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้ารู้สึกถึงความมืดมิดและความกระหาย และไม่สามารถทนต่อสถานะเช่นนั้นได้

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้หันหนีไปจากเจ้า เจ้าก็จะเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งอยู่ในกระแสนั้น อย่างไรก็ตาม

หากหลังจากผ่านไปหนึ่งวันหรือสองวันโดยไม่ได้อ่านและดื่มพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่ได้รู้สึกอะไรสักอย่าง

หากเจ้าไม่มีความกระหาย และไม่ได้ถูกขับเคลื่อนเลยทั้งสิ้น
นี่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หันหนีไปจากเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วนี่ย่อมหมายความว่า
มีบางอย่างผิดปกติกับสภาวะภายในตัวเจ้า เจ้ายังไม่ได้เข้าสู่ยุคพระวณะ
และเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาพวกที่ล่าหลัง พระเจ้าทรงใช้พระวณะปกครองผู้คน
เจ้ารู้สึกหิวหากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และหากเจ้าไม่ได้กินและดื่ม เจ้าย่อมไร้เส้นทางให้ติดตาม
พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นอาหารของผู้คน และเป็นพลังกำลังซึ่งขับเคลื่อนพวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่า
“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” วันนี้
พระเจ้าจะทรงนำพาพระราชกิจนี้ไปสู่ความครบถ้วนบริบูรณ์
และพระองค์จะทรงทำให้ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงในตัวพวกเจ้า เป็นไปได้อย่างไรกันที่ในอดีตนั้น
ผู้คนสามารถอยู่ได้หลายวันโดยไม่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้า
และกระนั้นก็ยังสามารถกินอาหารและทำงานได้ตามปกติ แต่ทำไมไฉครั้นในวันนี้ใช่ไหม? ในยุคนี้
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นหลักในการปกครองทุกคน โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
มนุษย์จึงได้รับการพิพากษาและทำให้มีความเพียบพร้อม จากนั้นในที่สุดจึงถูกนำตัวไปยังราชอาณาจักร
มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจัดหาให้แก่ชีวิตของมนุษย์ได้
และมีเพียงแค่พระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ความสว่างและเส้นทางสำหรับการปฏิบัติแก่มนุษย์ได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งราชอาณาจักร
ตราบเท่าที่เจ้าไม่ไกลห่างจากความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
การกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ในแต่ละวัน พระเจ้าก็จะทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 402

การไล่ตามเสาะหาชีวิตไม่ใช่อะไรบางอย่างที่จะเร่งรัดได้

การเติบโตของชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเพียงหนึ่งหรือสองวัน

พระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และมีกระบวนการหนึ่งที่พระราชกิจจำเป็นต้องก้าวผ่านไปให้ได้

พระเยซูผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงใช้เวลาสามสิบสามปีครึ่งเพื่อเสร็จสิ้นพระราชกิจการตรึงกางเขนของพระองค์—

แล้วถ้าเป็นงานชำระล้างมนุษย์ให้บริสุทธิ์และแปรสภาพชีวิตของเขา

ซึ่งเป็นพระราชกิจที่มีความยากถึงขั้นสูงสุดล่ะจะเป็นอย่างไร? มันไม่ใช่ชิ้นงานที่ง่ายเลย

ในการที่จะสร้างมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งสำแดงพระเจ้า นี่เป็นเช่นนั้นจริงๆ

สำหรับผู้คนซึ่งเกิดมาในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง

ผู้ที่มิมีความสามารถต่ำและพึงต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนานสำหรับพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้า

ดังนั้นจงอย่าไร้ความอดทนที่จะได้เห็นผลลัพธ์ เจ้าจำต้องกระตือรือร้นในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

และใช้ความพยายามให้มากขึ้นกับพระวณะของพระเจ้า เมื่อเจ้าเสร็จจากการอ่านพระวณะของพระองค์แล้ว

เจ้าจำต้องสามารถนำพระวณะเหล่านั้นไปปฏิบัติได้จริง เติบโตขึ้นในด้านความรู้

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกการหยั่งรู้และปัญญาในพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านการนี้

เจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่รู้ตัว หากเจ้าสามารถรับการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า

การอ่านพระวณะเหล่านั้น การได้มารู้พระวณะเหล่านั้น การได้รับประสบการณ์กับพระวณะเหล่านั้น

และการปฏิบัติพระวณะเหล่านั้นมาเป็นหลักธรรมของเจ้า เจ้าจะมาถึงความเป็นผู้ใหญ่อบรมด้วยที่ไม่รู้ตัว

มีพวกที่กล่าวว่า

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้แม้หลังจากที่ได้อ่านพระวณะเหล่านั้นแล้วก็

ตาม เจ้ารีบร้อนอะไรหรือ? เมื่อเจ้าไปถึงวุฒิภาวะหนึ่ง เจ้าก็จะสามารถนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติได้

เด็กอายุสี่หรือห้าขวบจะพูดว่าพวกเขาไร้ความสามารถที่จะสนับสนุนหรือให้เกียรติพ่อแม่ของตนได้อย่างนั้นหรือ

อ? เจ้าควรรู้ว่าวุฒิภาวะ ณ ปัจจุบันของเจ้านั้นดีเลิศเพียงใด จงนำสิ่งที่เจ้าสามารถปฏิบัติได้ไปปฏิบัติ

และหลีกเลี่ยงการเป็นใครบางคนที่ทำให้การบริหารจัดการของพระเจ้าหยุดชะงัก

แค่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และรับการปฏิบัติเช่นนั้นไว้เป็นหลักธรรมของเจ้านับแต่บัดนี้ไป

สำหรับตอนนี้ อย่าเพิ่งไปกังวลในเรื่องที่ว่าพระเจ้าสามารถทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ได้หรือไม่

อย่าเพิ่งเจาะลึกเข้าไปในเรื่องนั้น แค่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเมื่อพระวณะเหล่านั้นเข้ามาหาเจ้า

และพระเจ้าจึงจะทรงรู้สึกมั่นใจที่จะทำให้เจ้ามีความครบถ้วนบริบูรณ์ อย่างไรก็ดี

มีหลักการซึ่งเจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระองค์ไปตามนั้น อย่าทำเช่นนั้นไปโดยหลับหูหลับตา

ในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านั้น ในด้านหนึ่ง จงแสวงหาพระวณะที่เจ้าควรมารู้ออกมาให้ได้—
นั่นคือ พระวณะที่เกี่ยวข้องกับนิมิต—และในอีกด้านหนึ่ง จงแสวงหาพระวณะที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติจริง—
นั่นคือ สิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ แง่มุมหนึ่งนั้นเกี่ยวข้องกับความรู้ และอีกแง่มุมหนึ่งเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่
ทันทีที่เจ้าได้จับความเข้าใจถึงทั้งสองแง่มุม—เมื่อเจ้าได้จับความเข้าใจถึงสิ่งที่เจ้าควรรู้และสิ่งที่เจ้าควรปฏิบัติ—
เจ้าก็จะรู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไร

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 403

ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้า การพูดคุยถึงพระวณะของพระเจ้าควรเป็นหลักธรรมที่เจ้าใช้พูด

โดยธรรมคาสามัญทั่วไป เมื่อพวกเขามาอยู่ร่วมกัน

เจ้าควรเข้าร่วมในการสามัคคีธรรมที่เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า

นำพระวณะของเจ้ามาเป็นเนื้อหาของมิมิปฏิบัติของเจ้า พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้ารู้ในพระวณะเหล่านี้

เกี่ยวกับวิธีการที่เจ้านำพระวณะเหล่านี้ไปปฏิบัติ และวิธีการที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ

ตราบเท่าที่เจ้าสามัคคีธรรมเรื่องพระวณะของพระเจ้า พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้า

การสัมฤทธิ์ผลในโลกแห่งพระวณะของเจ้าพึงต้องได้รับความร่วมมือจากมนุษย์ หากเจ้าไม่ได้เข้าสู่เรื่องนี้

พระเจ้าจะไม่มีหนทางในการทรงพระราชกิจเลย

หากเจ้าปิดปากของเจ้าและไม่พูดคุยเกี่ยวกับพระวณะของพระองค์

พระองค์จะไม่มีความหนทางในการให้ความกระจ่างแก่เจ้าเลย ยามใดก็ตามที่เจ้าไม่ได้ติดพันอยู่กับเรื่องอื่น

จงพูดคุยเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า และไม่ไข่ไข่มีส่วนร่วมในการคุยเล่นไร้สาระเท่านั้น!

จงยอมให้ชีวิตของเจ้าเต็มไปด้วยพระวณะของพระเจ้า—

มีเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเป็นผู้ที่เชื่อซึ่งเปี่ยมศรัทธาคนหนึ่ง

ไม่สำคัญเลยหากการสามัคคีธรรมของเจ้าเป็นไปอย่างผิวเผิน

หากปราศจากความตื่นใจก็ไม่สามารถมีความลึกซึ้งได้ จะต้องมีการกระบวนกร โดยผ่านการฝึกฝนของเจ้า

เจ้าจะจับความเข้าใจการให้ความกระจ่างของพระวิญญานบริสุทธิ์ที่มีต่อตัวเจ้า

และวิธีที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ

หลังจากช่วงวันระยะของการสอบหาข้อเท็จจริงแล้ว เจ้าจะเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

ต่อเมื่อเจ้าแน่วแน่ที่จะร่วมมือแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์ได้

จากหลักการต่างๆ ของการกินและดื่มพระวณะของเจ้านั้น หนึ่งในนั้นเกี่ยวข้องกับความรู้

และอีกหนึ่งในนั้นเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ พระวณะใดหรือที่เจ้าควรได้มารู้?

เจ้าควรได้มารู้พระวณะซึ่งสัมพันธ์กับนิมิตทั้งหลาย (อาทิ พระวณะต่างๆ ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ว่า

พระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ยุคใดไปแล้วในขณะนี้ พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลสิ่งใดในขณะนี้

การจุดเป็นมนุษย์คืออะไร เป็นต้น ทั้งหมดเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับนิมิต)

เส้นทางที่มนุษย์ควรเข้าสู่หมายถึงอะไร? เรื่องนี้อ้างอิงถึงพระวณะของพระเจ้าที่มนุษย์ควรปฏิบัติและเข้าสู่

ข้างต้นนี้คือแง่มุมสองด้านของการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า นับแต่นี้ไป

จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเช่นนี้

หากเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนในพระวณะของพระองค์ที่เกี่ยวข้องกับนิมิต

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอ่านต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา
สิ่งสำคัญเบื้องต้นก็คือการกินและดื่มพระวณะซึ่งว่าด้วยการเข้าสู่ให้มากขึ้นอาทิ
วิธีที่จะหันหัวใจของเจ้าเข้าหาพระเจ้า วิธีที่จะนั่งสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และวิธีที่จะละทิ้งเนื้อหนัง เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติ
หากไม่รู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร การสามัคคีธรรมที่แท้จริงก็คงเป็นไปไม่ได้
ทันทีที่เจ้ารู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระองค์อย่างไรแล้ว
ครั้นเจ้าได้จับความเข้าใจแล้วว่าอะไรคือกุญแจสำคัญ การสามัคคีธรรมจะกลายเป็นเปิดกว้างไร้ข้อจำกัด
และไม่ว่าจะป็นหัวข้อใดที่ถูกหยิบยกขึ้นมา
เจ้าก็จะสามารถร่วมสามัคคีธรรมและจับความเข้าใจความเป็นจริงได้
หากขณะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่มีความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้จับความเข้าใจว่าอะไรคือกุญแจสำคัญ
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่รู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร
ผู้คนบางคนอาจพบว่าการอ่านพระวณะของพระเจ้านั้นน่าเบื่อหน่าย ซึ่งไม่ใช่สภาวะปกติ
สิ่งที่เป็นปกติก็คือการไม่เคยเบื่อหน่ายไปกับการอ่านพระวณะของพระเจ้า
การกระหายในพระวณะเหล่านั้นอยู่เสมอ และการพบว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดีอยู่เสมอ
นี่คือวิธีการซึ่งคนเราที่ได้เข้าสู่แล้วโดยแท้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เมื่อเจ้ารู้สึกว่พระวณะของพระเจ้านั้นช่างเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเหลือเกิน
และเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่อย่างแท้จริง
เมื่อเจ้ารู้สึกว่พระวณะของพระองค์นั้นเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงและเป็นคุณค่าต่อมนุษย์
และรู้สึกว่พระวณะเหล่านั้นคือการจัดเตรียมชีวิตของมนุษย์—
เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงมอบความรู้สึกลี้แก่เจ้า
และเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงขับเคลื่อนเจ้า
นี่เป็นการพิสูจน์ว่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจในตัวเจ้าและพิสูจน์ว่พระเจ้าไม่ได้ทรงหันหนีไปจากเจ้า ผู้คนบางคนเมื่อได้เห็นว่พระเจ้าตรัสอยู่ตลอดเวลา ก็กลายเป็นรู้สึกเบื่อหน่ายในพระวณะของพระองค์
และคิดว่าคงไม่มีผลสืบเนื่องตามมาไม่ว่าพวกเขาจะอ่านพระวณะเหล่านั้นหรือไม่—ซึ่งไม่ใช่สภาวะปกติ
พวกเขาไร้ซึ่งหัวใจที่กระหายจะเข้าสู่ความเป็นจริง
และผู้คนเช่นนั้นก็ไม่กระหายอีกทั้ง ไม่ให้ความสำคัญต่อการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เมื่อใดก็ตามที่เจ้าพบว่าเจ้าไม่ได้กระหายต่อพระวณะของพระเจ้า นี่ก็แสดงให้เห็นว่เจ้าไม่ได้อยู่ในสภาวะปกติ
ในอดี

การที่พระเจ้าทรงหันหนีไปจากเจ้าหรือไม่นั้นสามารถกำหนดพิจารณาได้จากการที่เจ้ามีสันติสุขภายในหรือไม่ และเจ้าได้รับประสบการณ์ความชื่นชมยินดีหรือไม่ มาบัดนี้

กฎเกณฑ์สำคัญก็คือการที่เจ้ากระหายต่อพระวณะของพระเจ้าหรือไม่

พระวณะของพระองค์คือความเป็นจริงของเจ้าหรือไม่ เจ้าสัจย์ซื่อหรือไม่

และเจ้าสามารถทำทุกอย่างที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อพระเจ้าหรือไม่ อีกนัยหนึ่ง

มนุษย์ได้รับการพิพากษาโดยความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงชี้นำพระวณะของพระองค์ต่อมนุษยชาติทั้งมวล หากเจ้าเต็มใจที่จะอ่านพระวณะเหล่านั้น

พระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า แต่หากเจ้าไม่เต็มใจ พระองค์จะไม่ทรงทำเช่นนั้น

พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งแก่บรรดาผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรม

และพระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์

บางคนพูดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา

แม้ภายหลังจากที่พวกเขาได้อ่านพระวณะของพระองค์แล้ว ว่าแต่เจ้าได้อ่านพระวณะเหล่านี้แบบไหนหรือ?

หากเจ้าได้อ่านพระวณะของพระองค์ในแบบมนุษย์ที่จี้มี้าชมสวนคนหนึ่ง

และไม่ได้ให้ความสำคัญกับความเป็นจริง พระเจ้าจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าได้อย่างไรกัน?

คนที่ไม่หวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้อย่างไร? หากเจ้าไม่หวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีทั้งความจริงและความเป็นจริง หากเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้ และเมื่อนั้นเจ้าจึงจะครอบครองความเป็นจริง

นี่คือเหตุผลที่เจ้าจึงต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าในทุกเวลา ไม่ว่าเจ้าจะมีธุระยุ่งหรือไม่ก็ตาม

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมต่างๆ นั้นจะไม่เป็นใจหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าเจ้ากำลังถูกทดสอบหรือไม่ก็ตาม

โดยรวมแล้ว พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

ไม่มีใครสามารถหันหนีไปจากพระวณะของพระองค์ได้

แต่จำต้องกินพระวณะของพระองค์อย่างที่เขา กินอาหารสามมื้อของวันนั้น

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้านั้นจะง่ายดายปานนั้นเชียวหรือ?

ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจในปัจจุบันหรือไม่ และไม่ว่าเจ้าจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่

เจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นี่คือการเข้าสู่ในแบบเชิงรุก

หลังจากที่อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว จงเร่งรีบนำสิ่งที่เจ้าสามารถเข้าสู่ได้ไปปฏิบัติ

และกันสิ่งที่เจ้าไม่สามารถเข้าสู่ได้ไปไว้ทางอื่นสักชั่วขณะหนึ่ง

อาจมีพระวณะของเจ้ามากมายที่เจ้าไม่สามารถเข้าใจได้ในตอนต้น แต่หลังจากผ่านไปสองหรือสามเดือน

บางทีอาจจะเป็นหนึ่งปี เจ้าก็จะเข้าใจ เป็นเช่นนี้ได้อย่างไรนะหรือ?
เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมได้ในหนึ่งหรือสองวัน ส่วนใหญ่แล้ว
เมื่อเจ้าอ่านพระวาทะของพระองค์ เจ้าอาจไม่เข้าใจในทันที ในเวลานั้น
พระวาทะเหล่านั้นอาจดูเหมือนไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแค่ข้อความ
เจ้าจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับพระวาทะเหล่านั้นสักช่วงเวลาหนึ่ง
ก่อนที่เจ้าจะสามารถเข้าใจพระวาทะเหล่านั้นได้ พระเจ้าได้มีการตรัสไว้มากมายนักแล้ว
เจ้าควรทำให้ถึงที่สุดที่จะกินและดื่มพระวาทะของพระองค์ และจากนั้น โดยที่เจ้าไม่ทันรู้ตัว เจ้าจะได้มาเข้าใจ
และโดยที่เจ้าไม่ทันรู้ตัว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า
ในเวลาทีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่นุชน้อย บ่อยครั้งที่มันเป็นไปได้โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว
พระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าและทรงนำเจ้าเมื่อเจ้ากระหายและแสวงหา
หลักการซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจนั้นมีศูนย์กลางโอบล้อมพระวาทะของพระเจ้าที่เจ้ากินและดื่ม
ทุกคนที่ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อพระวาทะของพระเจ้าและมีท่าทีที่แตกต่างต่อพระวาทะของพระองค์เสมอ—
การเชื่อในการคิดที่มันงงสับสนของตน นับเป็นเรื่องของความไม่แยแส
ไม่ว่าพวกเขาจะอ่านพระวาทะของพระองค์หรือไม่ก็ตาม—คือพวกที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นจริง
อีกทั้งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการให้ความรู้แจ้งของพระองค์ก็ไม่อาจพบเห็นได้ในบุคคลเช่นนี้
น ผู้คนเยี่ยงนี้ก็เพียงแค่ลอยหายไปเรื่อยไม่จริงจัง พวกคนเสแสร้งซึ่งปราศจากคุณสมบัติที่แท้จริง
เหมือนอย่างนายหนานกั๋วจากนิทานอุปมา ^[ก]

คัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวาทะ” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “จากนิทานอุปมา”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 404

เมื่อพระวณะของพระเจ้าเผยออกมา เจ้าควรรับพระวณะเหล่านั้นไว้ทันที และกินและดื่มพระวณะเหล่านั้น
ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใด มุมมองหนึ่งซึ่งเจ้าจำต้องยึดมั่นก็คือการกินและการดื่ม การรู้
และการปฏิบัติพระวณะของพระองค์ นี่คือบางสิ่งที่เจ้าควรสามารถทำได้
อย่าไปกังวลว่าวุฒิภาวะของเจ้าจะกลายเป็นยิ่งใหญ่ได้เพียงใด
แค่มุ่งเน้นไปที่การกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรให้ความร่วมมือ โดยหลักแล้ว
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้านั้นก็เกินไปเพื่อพยายามเข้าสู่ความเป็นจริงของการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า และการนำพระวณะเหล่านั้นไปปฏิบัติ ไม่ใช่ธุระของเจ้าที่จะต้องมุ่งเน้นไปที่อะไรอื่น
บรรดาผู้นำของคริสตจักรควรสามารถนำบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนทั้งหมดได้
เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร
นี่คือความรับผิดชอบของผู้นำของคริสตจักรทุกๆ คน ไม่ว่าพวกเขาจะอายุน้อยหรืออายุมาก
ทั้งหมดควรคำนึงถึงการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าในฐานะนัยสำคัญอันยิ่งใหญ่
และควรมีพระวณะของพระองค์ไว้ในหัวใจของพวกเขา
การเข้าสู่ความเป็นจริงนี้หมายถึงการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร วันนี้
ผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าคุณไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และรู้สึกว่าคุณพระวณะของพระองค์นั้นสดใหม่ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด
นี่หมายความว่าพวกเขากำลังเริ่มต้นที่จะมุ่งมั่นไปในร่องครรลองที่ถูกต้อง
พระเจ้าทรงใช้พระวณะในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และจัดเตรียมให้แก่มนุษย์
เมื่อทุกคนโหยหาและกระหายต่อพระวณะของพระเจ้า มนุษยชาติจะเข้าสู่โลกแห่งพระวณะของพระองค์
พระเจ้าได้ตรัสไว้มากมาย เจ้าได้มารู้มากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้เข้าสู่ไปมากเพียงใดแล้ว?
หากผู้นำของคริสตจักรไม่ได้นำบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเข้าไปสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะได้ละเลยต่อหน้าที่ของตน
และจะล้มเหลวในการปฏิบัติความรับผิดชอบของตนให้ลุล่วง
ไม่ว่าความเข้าใจของเจ้าจะลึกซึ้งหรือผิวเผินหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าระดับความเข้าใจของเจ้าจะเป็นเช่นไร
เจ้าจำต้องรู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระองค์อย่างไร
เจ้าจำต้องให้ความสนใจต่อพระวณะของพระองค์อย่างใหญ่หลวง
และเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นของการกินและการดื่มพระวณะเหล่านั้น
เมื่อพระเจ้าได้มีการตรัสไว้มากมายเหลือเกินแล้ว หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระองค์
หรือพยายามที่จะแสวงหา หรือนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติ นี่ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าการเชื่อในพระเจ้า

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระองค์
ได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์ และใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์
การนี้เท่านั้นที่จะสามารถเรียกได้ว่าการเชื่อในพระเจ้า! หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้าด้วยปากของเจ้า
และกระนั้นก็ยังไร้ความสามารถที่จะนำพระวณะใดๆ ของพระองค์ไปปฏิบัติหรือสร้างความเป็นจริงใดๆ
นี่ก็ไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็น

“การแสวงหาหนมปังเพื่อตอบสนองความหิว” การพูดถึงแต่คำพยานที่ไม่สลักสำคัญ สิ่งไร้ประโยชน์ทั้งหลาย
และเรื่องฉาบฉวยต่างๆ โดยที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นจริงแม้เพียงเล็กน้อย สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นการเชื่อในพระเจ้า

และเจ้าก็แค่ยังไม่จับความเข้าใจการเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกวิธีเลย

เหตุใดเจ้าจึงต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ล่ะหรือ?

หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระองค์แต่กลับแสวงหาที่จะขึ้นสู่สวรรค์เท่านั้น

นั่นใช่การเชื่อในพระเจ้าหรือไม่? อะไรคือขั้นตอนแรกที่คุณเชื่อในพระเจ้าควรดำเนินการ?

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยเส้นทางใด?

เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยปราศจากการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นบุคคลของราชอาณาจักรโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าที่จะใช้เป็นความ
เป็นจริงของเจ้าได้หรือไม่? การเชื่อในพระเจ้า แท้จริงแล้วหมายถึงอะไรกันแน่? อย่างน้อยที่สุด

ผู้เชื่อในพระเจ้าควรมีความประพฤติภายนอก ที่สำคัญที่สุดก็คือมีการครอบครองพระวณะของพระเจ้า

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีทางหนีหนีจากพระวณะของพระองค์ได้

การรู้จักพระเจ้าและการทำเจตนารมณ์ของพระองค์ให้ลุล่วง

ล้วนแล้วแต่สัมฤทธิ์ได้โดยผ่านพระวณะของพระองค์ ในอนาคตนั้น ทุกๆ ชนชาติ นิกาย ศาสนา

และภาคส่วนจะถูกพิชิตผ่านพระวณะของพระเจ้า พระเจ้าจะตรัสโดยตรง

และผู้คนทั้งหมดจะกุมพระวณะของพระเจ้าไว้ในมือของตน และด้วยวิถีทางนี้

มนุษยชาติจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พระวณะของพระเจ้าแผ่ผ่านแทรกซึมไปทั่วทั้งภายในและภายนอก

มนุษยชาติจะกล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา ปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า

และเก็บรักษาพระวณะของพระเจ้าไว้ภายใน ยังคงอาบเช่อยู่ในพระวณะของพระเจ้าทั้งภายในและภายนอก

ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์จึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พวกที่ทำเจตนาธรรมของพระเจ้าให้ลู่ล่งและสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้
เหล่านี้คือผู้คนที่มิพระวณะของพระเจ้าเป็นความเป็นจริงของตน

การเข้าสู่ยุคพระวณะ—ยุคอาณาจักรพันปี—เป็นงานที่กำลังถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในวันนี้ นับจากนี้ไป
จงปฏิบัติกรเข้าร่วมในการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
โดยวิถีทางของการกินและการดื่มรวมทั้งการได้รับประสบการณ์ในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าได้

เจ้าจำต้องสร้างประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงบางอย่างเพื่อโน้มน้าวใจผู้อื่น
หากเจ้าไม่สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้
ก็จะไม่มีใครเลยที่ได้รับการโน้มน้าวใจ!

บรรดาผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้
หากเจ้าไม่สามารถสร้างความจริงนี้และเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้
นี่ก็แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
และเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นี่คือความสำคัญของพระวณะของพระเจ้า
เจ้ามีหัวใจที่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?

บรรดาผู้ที่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้านั้นกระหายต่อความจริง
และมีเพียงผู้คนที่เท่านั้นที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ในอนาคต
มีพระวณะอีกมากมายที่พระเจ้าจะตรัสต่อทุกศาสนาและทุกนิกาย
อันดับแรกพระองค์ตรัสและเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์
ก่อนที่จะขยับต่อไปเพื่อตรัสและเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติทั้งหลายเพื่อพิชิตพวกเขา
โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์ ทุกคนจะเชื่ออย่างจริงใจและอย่างถึงที่สุด
โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าและวิรณของพระองค์ อุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์จะลดน้อยถอยลง
เขาได้รับการปรากฏของมนุษย์ผู้หนึ่ง และอุปนิสัยกบฏของเขาจะบรรเทา
พระวณะทำงานกับมนุษย์ด้วยสิทธิอำนาจและพิชิตมนุษย์ภายในความสว่างแห่งพระเจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในยุคปัจจุบัน รวมทั้งจุดเปลี่ยนของพระราชกิจของพระองค์นั้น
สามารถพบได้ทั้งหมดภายในพระวณะของพระองค์ หากเจ้าไม่อ่านพระวณะของพระองค์
เจ้าจะไม่เข้าใจอะไรเลย โดยผ่านการกินและการดื่มพระวณะของพระองค์
และผ่านการเข้าร่วมในการสามัคคีธรรมกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าและประสบการณ์จริงของเจ้า
เจ้าจะได้รับความรู้ในเรื่องพระวณะของพระเจ้าอย่างครบถ้วน
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะเหล่านั้นได้อย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวอพระก” ใน พระวอพระกปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 405

เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า “บรรดาผู้ที่จดจ่ออยู่กับการได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์จะถูกทอดทิ้ง พวกเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อม” เราได้กล่าวถ้อยคำไว้มากมายนัก กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจนี้เลยแม้เพียงแผ่วบาง และเมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว

ผู้คนก็ยังคงถามหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การเชื่อของเจ้าในพระเจ้าไม่ได้เป็นอะไรที่มากไปกว่าการไล่ตามเสาะหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือหรือ หรือว่ามันเป็นไปเพื่อที่จะได้รับชีวิต? พระเยซูได้เคยตรัสพระวณะไว้มากมายเช่นกัน

และบางพระวณะในพระวณะเหล่านั้นก็ยังไม่ได้ถูกทำให้ลุล่วง

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเยซูไม่ทรงเป็นพระเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานว่าพระองค์ได้ทรงเป็นพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้าอันเป็นที่รัก

เจ้าสามารถปฏิเสธการนี้ได้หรือไม่? ในวันนี้ พระเจ้าเพียงแต่ตรัสพระวณะเท่านั้น

และหากเจ้าไม่รู้การนี้อย่างถ้วนทั่ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่สามารถยืนยันหยั่งมั่นคงอยู่ได้

เจ้าเชื่อในพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่

หรือเจ้าเชื่อในพระองค์โดยขึ้นอยู่กับว่าพระวณะของพระองค์ได้รับการทำให้ลุล่วงหรือไม่?

เจ้าเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์ หรือเจ้าเชื่อในพระเจ้า? ในวันนี้

พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์—พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ หรือ?

หากพระวณะซึ่งพระองค์ตรัสไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ หรือ?

เนื้อแท้ของพระเจ้าถูกกำหนดพิจารณาจากการที่ว่า พระวณะซึ่งพระองค์ตรัสนั้นได้รับการทำให้ลุล่วงหรือไม่ อย่างนั้นหรือไม่?

เหตุใดผู้คนบางคนจึงกำลังรอคอยเสมอให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วงก่อนที่จะพวกเขาจะเชื่อในพระองค์?

นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่รู้จักร่องพระองค์หรือหรือ?

ทุกคนผู้ซึ่งมีมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้นคือพวกที่ปฏิเสธพระเจ้า พวกเขาใช้มโนคติที่หลงผิดเพื่อประณินพระเจ้า

หากพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วง พวกเขาเชื่อในพระองค์

และหากพระวณะของพระเจ้าไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมไม่เชื่อในพระองค์

และพวกเขาไล่ตามเสาะหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่เสมอ ผู้คนเหล่านี้ไม่ใช่พวกฟาริสีของยุคใหม่ๆ

หรือหรือ? การที่เจ้าสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเจ้ารู้จักพระเจ้าองค์จริงหรือไม่—นี่สำคัญยิ่งขาด!

ยิ่งความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าในตัวเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็ยังจะสามารถที่จะยืนยันหยั่งมั่นคงในระหว่างการทดสอบทั้งหลายได้มากขึ้นเท่านั้น

ยังเจ้าจ้องอยู่กับหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังสามารถตั้งมั่นได้น้อยลงเท่านั้น และเจ้าจะล้มลงท่ามกลางการทดสอบทั้งหลาย หมายสำคัญและการอัศจรรย์ไม่ใช่รากฐาน

เพียงความเป็นจริงของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นชีวิต

ผู้คนบางคนไม่รู้จักผลกระทบทั้งหลายซึ่งจะต้องได้รับการทำให้สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาใช้เวลาในความสับสนงงง ไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

จุดมุ่งหมายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา คือ

เพียงทำให้พระเจ้าทรงทำให้ความอยากของพวกเขาถูกล่วงตลอดไปเท่านั้น

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะจริงจังในการเชื่อของพวกเขา

พวกเขาบอกว่าพวกเขาจะไล่ตามเสาะหาชีวิตหากพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วง

แต่หากพระวณะของพระองค์ไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมไม่มีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะไล่ตามเสาะหาชีวิต

มนุษย์คิดว่าการเชื่อในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาการได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และการไล่ตามเสาะหาการได้ขึ้นสู่สวรรค์และสวรรค์ชั้นที่สาม

ไม่มีพวกเขาคนใดกล่าวว่า การเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความเป็นจริง

การไล่ตามเสาะหาชีวิต และการไล่ตามเสาะหาการได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

อะไรคือคุณค่าของการไล่ตามเสาะหาเช่นนี้?

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยคือพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ซึ่งหมิ่นประมาทพระเจ้า!

บัดนี้พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าการเชื่อในพระเจ้าคืออะไร?

การเชื่อในพระเจ้าหมายความว่า การได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใช่หรือไม่?

มันหมายความว่า การขึ้นสู่สวรรค์ใช่หรือไม่? การที่เชื่อในพระเจ้าไม่ง่ายเลยแม้แต่น้อย

การฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนาเหล่านั้นควรถูกกวาดล้าง

การไล่ตามเสาะหาการรักษาคนป่วยและการขับไล่บรรดาปีศาจ การจ้องอยู่กับหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การละโมภอยากได้พระคุณจากพระเจ้า สันติสุข และความชื่นบานมากยิ่งขึ้น

การไล่ตามเสาะหาความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และความสุขสบายของเนื้อหนัง—

เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนา

และการฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนาเช่นนั้นเป็นการเชื่อประเภทที่คลุมเครือ

อะไรหรือคือการเชื่อแท้จริงในพระเจ้าในวันนี้?

มันคือการยอมรับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นความเป็นจริงของชีวิตของเจ้า และการรู้จักพระเจ้าจากพระวณะ

องพระองค์เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ในความรักที่แท้จริงสำหรับพระองค์ เพื่อให้ชัดเจน:

การเชื่อในพระเจ้าเป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจเชื่อฟังพระเจ้า รักพระเจ้า

และปฏิบัติหน้าที่ซึ่งควรได้รับการปฏิบัติโดยสิ่งทรงสร้างอย่างหนึ่งของพระเจ้า

นี่คือจุดมุ่งหมายของการที่เชื่อในพระเจ้า เจ้าจะต้องสัมฤทธิ์ในความรู้หนึ่งเกี่ยวกับความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงคู่ควรเพียงใดต่อความเคารพ

เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งความรอดในบรรดาสิ่งทรงสร้างของพระองค์และการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม—เหล่านี้คือสาระจำเป็นอันประจักษ์แจ้งของการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นการสลับเปลี่ยนจากชีวิตหนึ่งของเนื้อหนังไปสู่ชีวิตหนึ่งของการรักพระเจ้า
จากการใช้ชีวิตภายในความเสื่อมทรามไปสู่การใช้ชีวิตภายในชีวิตของพระวาระของพระเจ้า

มันคือการออกมาจากภายใต้แดนครอบครองของซาตานและการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการ
คุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

มันคือการที่สามารถจะสัมฤทธิ์ในความเชื่อฟังต่อพระเจ้าและความไม่เชื่อฟังต่อเนื้อหนัง

มันคือการยอมให้พระเจ้าทรงได้รับหมดทั้งหัวใจของเจ้า ยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

และปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อที่ฤทธานุภาพและพระสิริของพระเจ้าอาจได้รับการสำแดงในตัวเจ้า
เพื่อที่เจ้าอาจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และทำให้แผนของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง

และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ต่อหน้าซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าไม่ควรวนเวียนอยู่กับความอยากที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

อีกทั้งไม่ควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังส่วนตัวของเจ้า

มันควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้า และการสามารถเชื่อฟังพระเจ้า และ

เช่นเดียวกับเปโตร การเชื่อฟังพระองค์จนกระทั่งคนเราถึงแก่ความตาย

เหล่านี้คือจุดมุ่งหมายหลักของการที่เชื่อในพระเจ้า

เรากินและดื่มพระวาระของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าและทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

การกินและการดื่มพระวาระของพระเจ้าช่วยให้เจ้ามีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า

เพียงภายหลังจากนั้นแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเชื่อฟังพระองค์ได้ ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถรักพระองค์ได้ และนี่คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรมีในการเชื่อของเขานในพระเจ้า

ในการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า หากเจ้ากำลังพยายามที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่เสมอ

เช่นนั้นแล้วทัศนคติของการเชื่อนี้ในพระเจ้าย่อมผิด

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วคือการยอมรับพระวาระของพระเจ้าว่าเป็นความเป็นจริงของชีวิต

จุดมุ่งหมายของพระเจ้านั้นบรรลุได้ด้วยการนำพระวณะของพระเจ้าจากพระโอรสของพระองค์ไปฝึกฝนปฏิบัติ และยึดถือพระวณะไว้ในตัวเจ้าเท่านั้น ในการที่เชื่อในพระเจ้า มนุษย์ควรเพียรพยายามให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า เพื่อสามารถบ่นอบต่อพระเจ้า และเพื่อความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้า หากเจ้าสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยปราศจากคำพร่ำบ่น มีความใส่ใจต่อความพึงปรารถนาของพระเจ้า สัมฤทธิ์ในวุฒิภาวะของเปโตร และมีลักษณะแนวแบบเปโตรตามที่พระเจ้าได้ตรัสถึง เช่นนั้นแล้วนั้นย่อมจะเป็นเวลาที่เจ้าได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าแล้ว และมันจะมีนัยสำคัญว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเข้าสู่ชีวิต 2

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 406

วิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้า รักพระเจ้า

และทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยนั้นเป็นไปได้โดยการสัมผัสกับพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา

และโดยเหตุนี้จึงได้รับความพึงพอใจพระทัยของพระองค์

และโดยการใช้หัวใจของพวกเขาในการติดต่อกับพระวณะของพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงได้รับการขับเคลื่อนจากพระวิญญาณของพระเจ้า

หากเจ้าปรารถนาจะสัมผัสชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ และสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องมอบหัวใจของเจ้าแด่พระองค์เป็นอันดับแรก

เฉพาะหลังจากที่เจ้าได้สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์และหลังรินทั้งหัวใจของเจ้าเข้าสู่พระองค์แล้วเท่านั้น

เจ้าจึงจะค่อยๆ สามารถพัฒนาชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติได้ หากในการเชื่อของผู้คนในพระเจ้า

พวกเขาไม่ได้มอบหัวใจของพวกเขาแด่พระองค์

และหากหัวใจของพวกเขาไม่ได้อยู่ในพระองค์และพวกเขาไม่ปฏิบัติต่อภาระของพระองค์เสมือนดังภาระของตนเอง

เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งทีพวกเขาทำก็เป็นการกระทำที่ถือโทษพระเจ้า

เป็นการกระทำที่เป็นแบบฉบับเฉพาะของผู้คนที่เคร่งศาสนา และไม่สามารถได้รับคำสรรเสริญของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงสามารถได้รับสิ่งใดๆ จากบุคคลประเภทนี้

บุคคลประเภทนี้เพียงสามารถทำหน้าที่เป็นเหมือนตัวประกอบเสริมความเด่นให้พระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

เป็นเหมือนสิ่งประดับตกแต่งชิ้นหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้าเท่านั้นเอง

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกินความจำเป็นและไร้ประโยชน์ พระเจ้าไม่ทรงใช้ประโยชน์จากบุคคลประเภทนี้

ในบุคคลประเภทนี้ไม่เพียงแต่ไม่มีโอกาสเหมาะสำหรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ไม่มีแม้กระทั่งคุณค่าใดๆ ในการได้รับการทำให้เพียบพร้อมของพวกเขา

บุคคลประเภทนี้ในความจริงแล้วคือศพที่เดินได้

ผู้คนที่งอแงไม่มีอะไรเลยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถใช้งานได้ แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาทั้งหมดได้ถูกขาดานยึดครองและทำให้เสื่อมทรามอย่างฝังลึก พระเจ้าจะทรงกำจัดผู้คนเหล่านี้ออกไป

ในปัจจุบันนี้ ในการใช้ประโยชน์จากผู้คน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงทรงใช้ส่วนที่น่าพึงปรารถนาของพวกเขาเพื่อจะทำให้สิ่งทั้งหลายสำเร็จเท่านั้น

พระองค์ยังทรงเปลี่ยนและทำให้ส่วนที่ไม่น่าพึงปรารถนาของพวกเขาขึ้นเพียบพร้อมอีกด้วย

หากใจของเจ้าสามารถหลังรินเข้าไปในพระเจ้าและดำรงอยู่ด้วยความสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีโอกาสเหมาะและคุณสมบัติที่จะถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ที่จะได้รับความรู้แจ้งและความกระจำแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เจ้าจะมีโอกาสเหมาะที่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงทำให้ข้อบกพร่องของเจ้านั้นดีขึ้น
เมื่อเจ้ามอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า ในด้านบวกนั้น เจ้าจะสามารถบรรลุการเข้าสู่ที่ล้ำลึกขึ้น
และบรรลุระดับขั้นของความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่สูงขึ้น ในด้านลบนั้น
เจ้าจะมีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความผิดพลาดและข้อบกพร่องของตัวเอง
เจ้าจะกระตือรือร้นมากขึ้นในการพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า และเจ้าจะไม่เอาแต่อยู่เฉย
แต่จะเข้าสู่อย่างกระตือรือร้น ด้วยเหตุนี้ เจ้าจะกลายเป็นคนที่ถูกต้อง
สมมุติว่าหัวใจของเจ้าสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
คุณจะไปสู่การที่เจ้าจะได้รับการสรรเสริญจากพระวิญญูณบริสุทธฺิหรือไม่
และเจ้าทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะสามารถเข้าสู่อย่างกระตือรือร้นได้หรือไม่
เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงทำให้บุคคลรู้แจ้งและทรงใช้ประโยชน์จากพวกเขา
นั้นไม่เคยทำให้พวกเขาเข้าสู่ด้านลบเลย แต่กลับทำให้พวกเขาก้าวหน้าอย่างกระตือรือร้นเสมอ
แม้ว่าบุคคลนี้มีจุดอ่อน
แต่พวกเขาก็สามารถหลีกเลี่ยงการใช้จุดอ่อนเหล่านั้นเป็นพื้นฐานในหนทางที่พวกเขาดำเนินชีวิต
พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงการประวัิการเติบโตในชีวิตของพวกเขาได้
และยังคงพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป นี่ก็มาตรฐาน หากเจ้าสามารถบรรลุการนี้ได้
ก็เป็นการพิสูจน์ที่เพียงพอว่าเจ้าได้รับการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺิแล้ว
หากบุคคลมีความคิดในแง่ลบอยู่เสมอ
และหากแม้กระทั่งภายหลังจากที่ได้รับการรู้แจ้งและได้มารู้จักตัวเองแล้ว
พวกเขายังคงมีความคิดในแง่ลบและนิ่งเฉยอยู่และไร้ความสามารถที่จะถูกขึ้นและลงมือปฏิบัติให้สอดคล้องกับ
พระเจ้าแล้วไซ้ร้ เช่นนั้นแล้วคนประเภทนี้ก็แค่ได้รับพระคุณของพระเจ้า
แต่พระวิญญูณบริสุทธฺิไม่ได้ทรงสถิตกับพวกเขา เมื่อบุคคลหนึ่งมีความคิดในแง่ลบ
นี้หมายความว่าหัวใจของพวกเขาไม่ได้หันเข้าหาพระเจ้าและวิญญูณของพวกเขาไม่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพร
ะวิญญูณของพระเจ้า ทุกคนควรเข้าใจการนี้

ตัดตอนมาจาก “การสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าคือสิ่งสำคัญยิ่ง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 407

สามารถเห็นได้จากประสบการณ์ว่าหนึ่งในประเด็นปัญหาที่สำคัญที่สุดคือการสงบใจของเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า นี่เป็นประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้คน และการเติบโตในชีวิตของพวกเขาเฉพาะเมื่อใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วเท่านั้น

การไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าจึงจะเกิดผล

เนื่องจากเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและแบกรับภาระ

และเพราะเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่าเจ้ากำลังขาดพร่องในหลายทางเหลือเกิน

รู้สึกว่ามีความจริงหลายอย่างที่เจ้าจำเป็นต้องรู้ มีความเป็นจริงมากมายที่เจ้าจำเป็นต้องได้รับประสบการณ์ และรู้สึกว่าเจ้าควรให้ความใส่ใจทั้งหมดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า—สิ่งเหล่านี้อยู่ในความคิดของเจ้าเสมอ ราวกับว่าสิ่งเหล่านี้กำลังกดลงบนตัวเจ้าด้วยแรงที่ทำให้เจ้าไร้ความสามารถที่จะหายใจ

และดังนั้นเจ้าจึงรู้สึกหนักในหัวใจ (แม้ว่าเจ้าไม่ได้อยู่ในสถานะที่เป็นลบ)

ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะได้รับความรู้แจ้งแห่งพระวณะของพระเจ้า

และได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นเพราะภาระของพวกเขา

เพราะพวกเขารู้สึกหนักหน่วงใจ และสามารถพูดได้ว่า

เพราะราคาที่พวกเขาได้จ่ายไปและความทรمانที่พวกเขาได้ทนทุกข์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พวกเขาก็ได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่าง เพราะพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติเป็นพิเศษต่อใครคนใดคนหนึ่ง

พระองค์ทรงยุติธรรมในการปฏิบัติของพระองค์ต่อผู้คนเสมอ

แต่พระองค์ก็ไม่ทรงมอบให้ผู้คนโดยสุดแต่พระทัยหรือโดยไม่มีเงื่อนไข

นี่เป็นแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ในชีวิตจริงแล้วผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่บรรลุถึงขอบเขตนี้ อย่างน้อยที่สุด

หัวใจของพวกเขายังไม่หันมาหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้นจึงยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ใดๆในอุปนิสัยของพวกเขา

นี่เป็นเพราะพวกเขาเพียงดำเนินชีวิตอยู่ในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นและยังไม่ได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักเกณฑ์ที่ผู้คนต้องพบเจอเพื่อที่พระเจ้าจะทรงใช้ให้เป็นประโยชน์มีดังต่อไปนี้:

หัวใจของพวกเขาหันเข้าหาพระเจ้า พวกเขาแบกรับภาระแห่งพระวณะของพระเจ้า พวกเขามีหัวใจที่โหยหา และพวกเขามีความแน่วแน่ที่จะแสวงหาความจริง

คนเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถได้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพวกเขาก็ได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างเป็นนิรันดร์

ผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์นั้นดูจากภายนอกเหมือนไม่มีเหตุผลและไม่มีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น

แม้ว่าพวกเขาจะพูดจาเหมาะสม ไม่พูดพล่อย และสามารถรักษาใจให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เสมอ
นี่คือบุคคลประเภทที่มีคุณสมบัติเพียงพอ โดยแท้จริงที่จะถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ บุคคล “ไร้เหตุผล”
ที่พระเจ้าตรัสถึงนี้ดูเหมือนไม่มีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น

และพวกเขาไม่คำนึงถึงความรักภายนอกหรือการปฏิบัติภายนอกตามที่ควร
แต่เมื่อพวกเขาสื่อสารเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณ

พวกเขาสามารถเปิดใจของพวกเขาและจัดเตรียมความรู้แจ้งและความกระจ่างที่พวกเขาได้รับจากประสบการณ์
จริงของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าให้กับผู้อื่น ได้อย่างไม่เห็นแก่ตัว

นี่คือวิธีที่พวกเขาแสดงออกถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
เมื่อผู้อื่นทั้งหมดกำลังใส่ร้ายป้ายสีและเยาะเย้ยถากถางพวกเขา

พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมโดยบุคคล เรื่องราว หรือสิ่งทั้งหลายภายนอก
และยังคงสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

บุคคลเช่นนั้นดูเหมือนจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันเป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาเอง ไม่ว่าผู้อื่นๆ ทำอะไร
หัวใจของพวกเขาไม่เคยทอดทิ้งพระเจ้า ในยามที่ผู้อื่นกำลังพุดคุยกันอย่างสนุกสนานและตกลงบนัน
หัวใจของพวกเขายังคงอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ใคร่ครวญพระวาระของพระเจ้า หรืออธิษฐานเจียบๆ
ในใจต่อพระเจ้า แสวงหาพระเจदनารมณ์ของพระเจ้า

พวกเขาไม่เคยให้ความสำคัญต่อการคงไว้ซึ่งสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น

บุคคลเช่นนั้นดูเหมือนไม่มีปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต ภายนอกนั้น บุคคลนี้มีชีวิตชีวา ควรค่าที่จะรัก
และไร้เดียงสา แต่ก็ยังมีสำนึกแห่งความสงบเยือกเย็นด้วยเช่นกัน

นี่คือสภาพเสมือนของบุคคลประเภทที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์

สิ่งทั้งหลายเช่นปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตหรือ “เหตุผลปกติ” ย่อมใช้ไม่ได้ผลเลยในบุคคลประเภทนี้

นี่คือคนประเภทที่ได้อุทิศทั้งหัวใจของพวกเขาแด่พระวาระของพระเจ้า

และดูเหมือนจะมีเพียงพระเจ้าอยู่ในใจของเขา นี่คือบุคคลประเภทที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงว่าเป็นคน

“ปราศจากเหตุผล” และบุคคลประเภทนี้เองที่พระเจ้าทรงใช้งาน

เครื่องหมายที่แสดงถึงบุคคลผู้ซึ่งพระเจ้ากำลังทรงใช้ประโยชน์คือ ไม่ว่าเมื่อไรหรือที่ไหน

หัวใจของพวกเขาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ และไม่ว่าผู้อื่นจะเสเพลอย่างไร

พวกเขาหลงระเหิรไปกับคัมภีร์ของพวกเขาและเนื้อหาของพวกเขามากเพียงใด

หัวใจของบุคคลนี้ยังคงไม่เคยทอดทิ้งพระเจ้า และพวกเขาไม่ทำตามฝูงชน

บุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่เหมาะสมกับการทรงใช้งานของพระเจ้า

และเฉพาะบุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่จะถูกทำให้เพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าไม่สามารถบรรลุสิ่งเหล่านี้ได้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “การสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าคือสิ่งสำคัญยิ่ง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 408

หากเจ้าต้องการมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าต้องหันเข้าหาพระเจ้า ด้วยการนี้เป็นรากฐาน เจ้ายังจะมีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่นด้วยเช่นกัน หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำอะไรเพื่อรักษาสัมพันธภาพของเจ้ากับผู้อื่น ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำงานหนักเพียงใดหรือเจ้าจะออกแรงมากเพียงใด ทั้งหมดนั้นจะเป็นแค่เรื่องของปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์

เจ้ากำลังรักษากฎของเจ้าท่ามกลางผู้คนโดยผ่านทางมุมมองของมนุษย์และปรัชญาของมนุษย์เพื่อที่ว่าผู้คนจะไต่สรเสริญเจ้า แต่เจ้าไม่ได้กำลังติดตามพระวณะของพระเจ้าเพื่อสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับผู้คน หากเจ้าไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คน แต่รักษาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า หากเจ้าเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า และเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระองค์ เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คนทั้งหมดจะกลายมาเป็นปกติเป็นธรรมดา ด้วยวิถีทางนี้ สัมพันธภาพเหล่านี้ไม่ได้ถูกสถาปนาขึ้นบนเนื้อหนัง แต่บนรากฐานของความรักของพระเจ้า

แทบจะไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางเนื้อหนังเลย หากแต่ในวิญญาณนั้นมีการสามัคคีธรรม ความรักซึ่งกันและกัน การปลอบประโลมซึ่งกันและกัน และการจัดเตรียมที่มีให้แก่กันละกัน ทั้งหมดนี้ได้ทำขึ้นบนรากฐานของหัวใจซึ่งทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

สัมพันธภาพเหล่านี้ไม่ได้ถูกรักษาไว้โดยการพึ่งพาปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากแต่ถูกก่อตัวขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติมากโดยผ่านทางกระบวนการสำหรับพระเจ้า ไม่จำเป็นต้องใช้ความมานะพยายามที่มนุษย์ทำขึ้น

เจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักการของพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าเต็มใจที่จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะเป็นบุคคลที่ “ไร้เหตุผล” เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้าโดยครบบริบูรณ์และไม่คำนึงถึงฐานะของเจ้าท่ามกลางผู้คนหรือไม่?

ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เจ้ามีการติดต่อด้วยนั้น เจ้ามีสัมพันธภาพที่ดีที่สุดกับใคร?

เจ้ามีสัมพันธภาพที่แย่ที่สุดกับใคร? สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คนปกติหรือไม่?

เจ้าปฏิบัติต่อผู้คนทั้งหมดอย่างเท่าเทียมหรือไม่?

สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้อื่นถูกรักษาไว้ตามปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของเจ้าหรือไม่?

หรือสัมพันธภาพเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของความรักของพระเจ้าหรือไม่?

เมื่อบุคคลหนึ่ง ไม่ได้มอบหัวใจของพวกเขาดูแด่พระเจ้า เช่นนั้นแล้วจิตวิญญาณของพวกเขาย่อมกลายเป็นปัญญาที่บมึนชา และไร้สำนึก

บุคคลประเภทนี้จะไม่มีวันเข้าใจพระวณะของพระเจ้า และจะไม่มีวันมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
อุปนิสัยของบุคคลประเภทนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของคนเราเป็นกระบวนการของการมอบหัวใจของคนเราแด่พระเจ้าโดยครบบริบูรณ์
และเป็นกระบวนการของการได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวณะของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าสามารถเปิดโอกาสให้บุคคลเข้าสู่อย่างกระตือรือร้นได้

รวมทั้งทำให้พวกเขาสามารถจัดแง่มุมด้านลบของพวกเขาภายหลังจากที่ได้รับความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นแล้ว
เมื่อเจ้าสามารถไปถึงจุดที่มอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะสามารถล่วงรู้ทุกๆ

ความเคลื่อนไหวอันละเอียดอ่อนภายในจิตวิญญาณของเจ้า และเจ้าจะรู้ความรู้แจ้งและความกระจ่างทุกๆ
อย่างที่ได้รับจากพระเจ้า จงยึดการนี้ไว้ให้มั่น แล้วเจ้าจะค่อยๆ

เข้าสู่เส้นทางแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยิ่งใจของเจ้าสามารถสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้นเท่าใด

จิตวิญญาณของเจ้าก็จะยิ่งอ่อนไหวและละเอียดอ่อนมากขึ้นเท่านั้น

และจิตวิญญาณของเจ้าก็จะยิ่งสามารถล่วงรู้ถึงวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเคลื่อนไหวมันได้มากขึ้นเท่านั้น

และแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าย่อมจะกลายเป็นปกติยิ่งขึ้นทุกที

สัมพันธภาพปกติระหว่างผู้คนนั้นสถาปนาขึ้นบนรากฐานของการมอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

และไม่ใช่ว่าโดยผ่านทางความพยายามของมนุษย์ หากปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

สัมพันธภาพระหว่างบุคคลระหว่างผู้คนที่เปี่ยมเพียงสัมพันธภาพของเนื้อหนัง สัมพันธภาพเหล่านั้นไม่ปกติ

แต่ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นการปล่อยตัวปล่อยใจไปตามค่านิยม

สัมพันธภาพเหล่านั้นเป็นสัมพันธภาพที่พระเจ้าทรงรังเกียจ ที่พระองค์ทรงเกลียดชัง

หากเจ้ากล่าวว่าจิตวิญญาณของเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนแล้ว

แต่เจ้าต้องการอยู่เสมอที่จะมีการสมาคมศิธรรมกับผู้ที่เจ้าชอบ กับใครก็ตามที่เจ้ายกย่องนับถือ

และหากอีกบุคคลหนึ่งกำลังแสวงหาแต่เจ้าไม่ชอบพวกเขา

ถึงขั้นมีอคติกับพวกเขาและจะไม่เข้าเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขา

นี่เป็นข้อพิสูจน์เพิ่มอีกว่าเจ้าอยู่ภายใต้อำนาจของเจ้าและเจ้าไม่มีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าเลย

เจ้ากำลังพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าและปกปิดความน่าเกลียดของเจ้าเอง

ต่อให้เจ้าสามารถแบ่งปันความเข้าใจบางอย่างได้แต่เจ้ากลับมีเจตนาที่ผิด

เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำก็ดีเพียงแค่ตามมาตรฐานของมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญเจ้า—

เจ้ากำลังกระทำการไปตามเนื้อหนัง ไม่ใช่ตามพระภาระของพระเจ้า

หากเจ้ามีความสามารถที่จะสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมีปฏิสัมพันธ์ปกติกับทุกคนที่รักพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระเจ้า ด้วยวิธีทางนี้
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะสมาคมกับคนอื่นๆ อย่างไร นั่นจะไม่เป็นไปตามปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต
แต่นั้นจะเป็นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เป็นการดำรงชีวิตในแบบที่คำนึงถึงพระภาระของพระองค์
มีผู้คนเยี่ยงนี้กี่คนในท่ามกลางพวกเจ้า? สัมพันธภาพของเจ้ากับคนอื่นๆ ปกติจริงๆ หรือไม่?
สัมพันธภาพเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นบนรากฐานใด? มีปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตที่อย่างภายในตัวเจ้า?
ปรัชญาเหล่านั้นถูกปลดทิ้งไปหรือยัง? หากหัวใจของเจ้าไม่สามารถหันเข้าหาพระเจ้าได้โดยครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ใช่ของพระเจ้า—เจ้ามาจากซาตาน และเจ้าจะถูกส่งคืนสู่ซาตานในที่สุด
เจ้าไม่คู่ควรที่จะเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า ทั้งหมดนี้พึงจำเป็นต้องใช้การพิจารณาที่รอบคอบของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าคือสิ่งสำคัญยิ่ง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 409

ในการเชื่อในพระเจ้า อย่างน้อยเจ้าต้องตัดสินใจแน่วแน่กับประเด็นเรื่องการมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว ความหมายของการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็จะสูญหายไป การสร้างสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยหัวใจที่นิ่งสงบ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

การมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าหมายถึงการมีความสามารถที่จะไม่สงสัยและไม่ปฏิเสธพระราชกิจใดเลยของพระองค์ และมีความสามารถที่จะตอบสนองต่อพระราชกิจของพระองค์ได้ มันหมายถึงการมีเจตนาต่างๆ

ที่ถูกต้องในการทรงสถิตของพระเจ้า การไม่วางแผนการต่างๆ เพื่อตัวเจ้าเอง

และการพิจารณาผลประโยชน์ของครอบครัวของเจ้าเป็นอันดับแรกในทุกสิ่ง

มันหมายถึงการยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าและการเชื่อฟังการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระเจ้า

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะทำให้หัวใจของเจ้านิ่งสงบในการทรงสถิตของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำได้

แม้หากว่าเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าก็ต้องยังคงทำหน้าที่ต่างๆ และความรับผิดชอบต่างๆ

ของเจ้าให้ลุล่วงจนสุดความสามารถของเจ้า ทันทีที่น้ำพระทัยของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยแก่เจ้า ก็จงลงมือทำ

และมันจะไม่สายเกินไป เมื่อสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าได้กลายเป็นปกติแล้ว

เจ้าก็จะมีสัมพันธภาพที่ปกติกับผู้คนด้วย ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งพระวณะของพระเจ้า

จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า จากนั้นจงนำข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของเจ้าไปปฏิบัติ

จงแก้ไขทัศนคติต่างๆ ของเจ้า และจงหลีกเลี่ยงการทำอะไรที่ด้านทานพระเจ้าหรือรบกวนคริสตจักร

อย่าทำสิ่งใดที่ไม่เกิดประโยชน์ต่อชีวิตของพี่น้องชายหญิงของเจ้า อย่ากล่าวสิ่งใดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

และอย่าทำสิ่งใดที่น่าละอาย จงเป็นคนที่ยุติธรรมและมีเกียรติในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำ

และจงทำให้แน่ใจว่าทุกการกระทำของเจ้าเป็นสิ่งที่สามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

แม้ว่าเนื้อหนังอาจจะอ่อนแอในบางครั้ง

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะให้ผลประโยชน์ของครอบครัวของเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง

โดยไม่โลกหาผลกำไรส่วนตัว และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะประพฤติตนอย่างชอบธรรมได้

หากเจ้าสามารถปฏิบัติได้แบบนี้ เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าก็จะปกติ

ในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำนั้น เจ้าต้องตรวจดูว่าเจตนาต่างๆ ของเจ้าถูกต้องหรือไม่

หากเจ้ามีความสามารถที่จะกระทำการได้ตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจาก็ปกติ นี่คือมาตรฐานขั้นต่ำสุด จงมองดูเข้าไปในเจตนาต่างๆ ของเจ้า

และหากเจ้าพบว่าเจตนาต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องได้ปรากฏขึ้น

จงมีความสามารถที่จะหันหลังของเจ้าให้แก่เจตนาเหล่านั้น

และกระทำการให้สอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
เจ้าก็จะกลายเป็นใครบางคนที่ต้องเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ซึ่งในทางกลับกันก็แสดงให้เห็นว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติ
และว่าทุกสิ่งที่เจ้ากระทำเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระเจ้า ไม่ใช่ของตัวเอง
ในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำและทุกสิ่งที่เจ้าพูด
จึงมีความสามารถที่จะกำหนดหัวใจของเจ้าให้ถูกต้องและจงเป็นคนชอบธรรมในการกระทำต่างๆ ของเจ้า
และอย่าให้อารมณ์ของเจ้านำหน้า และอย่ากระทำการตามความประสงค์ของเจ้าเอง
สิ่งเหล่านี้เป็นหลักธรรมต่างๆ ที่บรรดาผู้เชื่อในพระเจ้าต้องประพฤติตน สิ่งเล็กน้อยต่างๆ
สามารถเปิดเผยเจตนาทั้งหลายและวุฒิภาวะของบุคคลหนึ่งได้ และดังนั้น
การที่ใครบางคนจะเข้าสู่เส้นทางแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
พวกเขาก็ต้องแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเขาและสัมพันธภาพของเขากับพระเจ้าให้ปกติเสียก่อน
เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อสัมพันธภาพของเจ้ากับพระองค์เป็นปกติเท
านั้น เมื่อนั้นเท่านั้น การจัดการ การตัดแต่ง การบ่มวินัย
และกระบวนการถลุงของพระเจ้าจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลตามเจตนาของพวกมันในตัวเจ้าได้ กล่าวคือ
หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะเก็บรักษาพระเจ้าไว้ในหัวใจของพวกเขาและไม่ไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของตัวเองพวกเขาเอง (ในสำนึกรับรู้ฝ่ายเนื้อหนัง)
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับแบกภาระแห่งการเข้าสู่ชีวิต
ทำจนสุดความสามารถของพวกเขาเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริง และนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้า—
หากเจ้าสามารถทำการนี้ได้ เช่นนั้นแล้วเป้าหมายต่างๆ ที่เจ้าไล่ตามเสาะหาที่จะถูกต้อง
และสัมพันธภาพของเจ้าของพระเจ้าย่อมกลายเป็นปกติ การทำให้สัมพันธภาพของคนๆ
หนึ่งกับพระเจ้าถูกต้องนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนแรกของการเข้าไปสู่การเดินทางฝ่ายวิญญาณของคนๆ นั้น
แม้ว่าโชคชะตาของมนุษย์จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและถูกพระเจ้าลิขิตไว้ล่วงหน้า
และมนุษย์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงมันได้
การที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือได้รับการรับไว้โดยพระองค์ได้หรือไม่
นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติหรือไม่ อาจมีหลายส่วนของเจ้าที่อ่อนแอหรือไม่เชื่อฟัง—
แต่ตราบเท่าที่ทัศนคติต่างๆ ของเจ้าและเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นถูกต้อง
และตราบเท่าที่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นถูกต้องและปกติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระเจ้า และกระทำการเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังหรือครอบครัวของเจ้า

เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะทำงานหนักสักเพียงใด มันก็จะสูญเปล่า หากสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติ
เช่นนั้นแล้วสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็จะเข้าที่เข้าทาง พระเจ้าไม่ทอดพระเนตรดูที่สิ่งอื่นใด

แต่ทรงทอดพระเนตรดูที่วาทกรรมต่างๆ ของเจ้าในการเชื่อของเจ้าในพระเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่: เจ้าเชื่อในผู้ใด
เจ้าเชื่อเพื่อประโยชน์ของผู้ใด และเจ้าเชื่อเพราะเหตุใด

หากเจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจนและปฏิบัติด้วยทฤษฎีต่างๆ ที่น่าพอใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเกิดความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า

และเจ้าก็จะได้รับการรับประกันเรื่องการเข้าไปสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง

หากสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติ และทฤษฎีต่างๆ เกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าเบี่ยงเบนไป
เช่นนั้นแล้วสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็สูญเปล่า และไม่ว่าเจ้าเชื่ออย่างหนักสักเพียงใด เจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย

หลังจากที่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายกลายเป็นปกติแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะได้รับคำสรรเสริญจากพระองค์
เมื่อเจ้าละทิ้งเนื้อหนัง อริชฐาน ทนทุกข์ ผู้ทน นบนอบ ช่วยเหลือพี่น้องชายหญิงของเจ้า

สละตัวเจ้าเองมากขึ้นเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ

สิ่งที่เจ้าทำจะมีคุณค่าและนัยสำคัญหรือไม่ขึ้นอยู่กับการที่เจตนาทั้งหลายของเจ้าถูกต้องหรือไม่และทฤษฎีต่าง
ๆ ของเจ้าถูกต้องหรือไม่

ทุกวันนี้ผู้คนมากมายเชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพวกเขากำลังเอียงศีรษะของตนเพื่อมองดูนาฬิกา—มุมมองต่างๆ
ของพวกเขาจึงบิดเบี้ยว และพวกมันต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องด้วยการฟันฝ่าอุปสรรค

หากปัญหานี้ได้รับการแก้ไข ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยดี หากไม่ได้รับการแก้ไข ทุกสิ่งก็จะไม่มีผล

ผู้คนบางคนประหลาดใจดีต่อหน้าเรา แต่กลับหลังเรา ทั้งหมดที่พวกเขากระทำคือการต้านทานเรา

นี่เป็นการสำแดงออกของการคดโกงและการเล่ห์หลวง และบุคคลประเภทนี้เป็นผู้รับใช้ของซาตาน

พวกเขาเป็นรูปจำลองตามแบบฉบับของซาตาน ที่มาเพื่อทดสอบพระเจ้า

เจ้าเป็นบุคคลที่ต้องเท่านั้นหากเจ้ามีความสามารถที่จะนบนอบต่องานของเราและวาระของเราได้

ตราบเท่าที่เจ้ามีความสามารถที่จะกินและดื่มพระวาระของพระเจ้าได้

ตราบเท่าที่ทุกสิ่งที่เจ้ากระทำสามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้และเจ้าประพฤติตัวอย่างยุติธรรมและ
อย่างมีเกียรติในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำ ตราบเท่าที่เจ้าไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่น่าละอาย หรือสิ่งต่างๆ

ที่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

และตราบเท่าที่เจ้าดำเนินชีวิตในความสว่างและไม่ยอมให้ตัวเจ้าเองถูกซาตานหลอกใช้

เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายก็จะอยู่ในระเบียบอันเหมาะสม

ตัดตอนมาจาก “สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเป็นอย่างไร?” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 410

การที่เชื่อในพระเจ้าจำเป็นที่เจ้าจะต้องจัดวางเจตนาและทรงสนะทั้งหลายของเจ้าให้อยู่ในระเบียบอันเหมาะสม
เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้อง

และวิธีที่ถูกต้องในการปฏิบัติกับพระวณะของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งแวดล้อมทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการไว้ มนุษย์ผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้

และพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เจ้าต้องไม่ปฏิบัติตามแนวคิดต่างๆ ของเจ้าเองหรือคิดหากลอบายคำซ้ำของเจ้าเอง
ไม่ว่าเจ้าทำอะไร

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะแสวงหาความจริงได้และในตำแหน่งของเจ้าที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

เจ้าต้องสามารถบนอบต่อพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและเข้าไปสู่ร่องครรลอง

ที่ถูกต้องของชีวิต เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าเสมอ จงอย่าทำตัวเสเพล

อย่าติดตามซาตานไป อย่ายอมให้ซาตานมีโอกาสมหาไรๆ ที่จะดำเนินงานของมันได้

และอย่ายอมให้ซาตานใช้ประโยชน์จากตัวเจ้าได้ เจ้าต้องมอบตัวเจ้าเองแด่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

และยอมให้พระเจ้าปกครองเหนือเจ้า

เจ้าเต็มใจที่จะเป็นผู้รับใช้ของซาตานหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะถูกหลอกใช้โดยซาตานหรือ?

เจ้าเชื่อในพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาพระองค์เพื่อที่พระองค์อาจจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

หรือเพื่อที่เจ้าอาจจะกลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับพระราชกิจของพระเจ้ากันเล่า?

เจ้าชอบชีวิตที่เปี่ยมความหมายซึ่งในชีวิตนั้นพระเจ้าจะทรงได้ตัวเจ้าไว้

หรือชีวิตที่ไร้ค่าและว่างเปล่ามากกว่ากัน? เจ้าชอบที่จะให้พระเจ้าทรงใช้งานเจ้า

หรือให้ซาตานหลอกใช้มากกว่ากัน? เจ้าชอบที่จะให้พระวณะและความจริงของพระเจ้าเต็มเต็มตัวเจ้า

หรือปล่อยให้ความบาปและซาตานเต็มเต็มตัวเจ้ามากกว่ากัน? จงพิจารณาสิ่งเหล่านี้อย่างระมัดระวัง

ในชีวิตประจำวันของเจ้านั้น

เจ้าต้องเข้าใจว่าถ้อยคำใดบ้างที่เจ้ากล่าวและสิ่งใดบ้างที่เจ้าทำซึ่งอาจก่อให้เกิดความผิดปกติในสัมพันธภาพของ

เจ้ากับพระเจ้า และจากนั้นจงแก้ไขตัวเจ้าเองเพื่อเข้าสู่ลักษณะที่ถูกต้อง จงตรวจดูถ้อยคำต่างๆ ของเจ้า

การกระทำต่างๆ ของเจ้า แต่ละความเคลื่อนไหวและทุกการขยับตัวของเจ้า

และความคิดและแนวคิดทั้งหมดของเจ้าตลอดเวลา

จงมีความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของเจ้าและจงเข้าสู่ลักษณะแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ นี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า

โดยการประเมินว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่

เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเจ้าให้ถูกต้อง
มีความสามารถที่จะเข้าใจธรรมชาติและแก่นแท้ของมนุษย์ และเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริงได้
และในการทำเช่นนั้น เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงต่างๆ
ละทิ้งตัวเองในแบบที่แท้จริง และนอนบอด้วยเจตนา
ขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับเรื่องเหล่านี้ที่เกี่ยวกับว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่
เจ้าจะพบโอกาสเหมาะต่างๆ ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และกลายเป็นมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจสภาวะมากมายแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เจ้าจะมีความสามารถที่จะมองทะลุผ่านเพทุบายมากมายของซาตาน และผ่านทะลุแผนสมคบคิดต่างๆ ของมันได้
เส้นทางสายนี้เท่านั้นที่นำไปสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
เจ้าทำให้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าถูกต้อง จนเจ้าสามารถจะนอนบอต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ
ของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพวกมัน
และจนเจ้าสามารถจะเข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นไปอีก
และได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้นไปอีก
เมื่อเจ้าปฏิบัติกรมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า ส่วนใหญ่แล้ว
ความสำเร็จจะสัมฤทธิ์ได้โดยการตัดขาดจากเนื้อหนังและโดยผ่านทางความร่วมมืออย่างแท้จริงกับพระเจ้า
เจ้าควรเข้าใจว่า “หากปราศจากหัวใจที่ให้ความร่วมมือแล้ว มันก็ยากที่จะได้รับพระราชกิจของพระเจ้า
หากเนื้อหนังไม่ทนทุกข์ ก็จะไม่มีการพรใด ๆ จากพระเจ้าเลย หากจิตวิญญาณไม่ต่อสู้ดิ้นรน
ซาตานก็จะไม่ถูกทำให้อับอาย” หากเจ้าปฏิบัติหลักการเหล่านี้และเข้าใจพวกมันอย่างถ่องแท้
ทรศนะเกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าก็จะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง ในการปฏิบัติปัจจุบันของพวกเจ้า
เจ้าต้องสลัดทิ้งชุดความคิดเรื่อง “การแสวงหาขนมปังเพื่อสนองความหิว” เจ้าต้องสลัดทิ้งชุดความคิดเรื่อง
“ทุกสิ่งถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้คนไม่อาจแทรกแซงได้” ทุกคนที่กล่าวเช่นนั้นคิดว่า
“ผู้คนสามารถทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาต้องการ และเมื่อถึงเวลา
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์
ผู้คนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยับยั้งเนื้อหนังหรือให้ความร่วมมือ ทั้งหมดที่สำคัญก็คือว่า
พวกเขาได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ความคิดเห็นเหล่านี้ล้วนเหลวไหลทั้งสิ้น
ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ เช่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงไร้ความสามารถที่จะทรงพระราชกิจได้
มุมมองประเภทนี้เองที่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างยิ่ง
บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์บรรลุได้โดยผ่านทางความร่วมมือของมนุษย์
คนเหล่านั้นที่ไม่ให้ความร่วมมือและไม่มีความตั้งใจแน่วแน่แต่ปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

สัจของตน และได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ และความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระเจ้า
ช่างมีความคิดที่เหลือเฟือจริงๆ นี่เรียกว่า “การปรนเปรอตัวเองและการให้อภัยชาตาน”

คนเช่นนั้น ไม่มีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า เจ้าน่าจะพบการเปิดเผยต่างๆ และการสำแดงต่างๆ

อันมากมายของอุปนิสัยเยี่ยงชาตานภายในตัวเจ้าเอง และพบการปฏิบัติใดๆ ที่เจ้ามี

ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในขณะนี้

คราวนี้เจ้าจะมีความสามารถที่จะละทิ้งชาตานได้หรือไม่? เจ้าควรได้มาซึ่งสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า

กระทำการในทางที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ต่างๆ ของพระเจ้า และกลายเป็นคนใหม่ที่มีชีวิตใหม่

จงอย่าจมปลักอยู่กับการล่วงละเมิดต่างๆ ในอดีต จงอย่าสำนึกผิดจนเกินควร

จงมีความสามารถที่จะยืนขึ้นและร่วมมือกับพระเจ้าได้ และจงปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ที่เป็นของเจ้าให้ลุล่วง

โดยวิธีนี้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าย่อมจะกลายเป็นปกติ

ตัดตอนมาจาก “สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเป็นอย่างไร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 411

หากหลังจากอ่านสิ่งนี้แล้ว เจ้าเพียงอ้างว่ายอมรับวณะเหล่านี้ แต่หัวใจของเจ้ายังคงไม่รู้สึกระออยู่เหมือนเดิม และเจ้าไม่พยายามทำสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าให้ปกติ

มันก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญแก่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเลย

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าพระชนะต่างๆ ของเจ้ายังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องเลย

ว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้ายังไม่ได้กำหนดไปที่การได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าและการถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่กำหนดไปที่การยอมให้แผนสมคบคิดต่างๆ ของซาตานมีชัยและการสัมฤทธิ์เป้าหมายต่างๆ ของเจ้าเองแทน ผู้คนเช่นนั้นเก็บงำเจตนาทั้งหลายที่ผิดและพระชนะต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องไว้

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดหรือพระองค์ตรัสมันอย่างไร

ผู้คนเช่นนั้นก็ยังคงไม่เผยแสดงสัจนิเทศและไม่ได้ถูกแปลงสภาพเลยแม้แต่นิดเดียว

หัวใจของพวกเขาไม่รู้สึกรถึงความขมแค้นใดๆ และพวกเขาไม่ละอายใจเลย บุคคลเช่นนั้นเป็นคนโง่ที่ไร้วิญญาณ จงอ่านถ้อยคำรัสทุกคำของพระเจ้า และจงนำถ้อยคำรัสเหล่านั้นมาปฏิบัติทันทีที่เจ้าเข้าใจพวกมัน

อาจมีหลายครั้งที่เนื้อหนังของเจ้าเคยอ่อนแอ หรือเจ้าเคยเป็นกบฏ หรือเจ้าเคยด้านทาน

ไม่ว่าเจ้าเคยประพฤติตัวแบบใดในอดีต มันมีผลสืบเนื่องเพียงเล็กน้อย

และมันไม่สามารถขัดขวางชีวิตของเจ้าจากการโตเป็นผู้ใหญ่ในวันนี้ได้

ตราบใดที่เจ้าสามารถมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าได้วันนี้ ก็มีความหวัง

หากมีความเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าทุกครั้งที่เจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้า

และผู้อื่นบอกได้ว่าชีวิตของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ก็แสดงให้เห็นว่าบัดนี้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติแล้ว ว่ามันได้รับการทำให้ถูกต้องแล้ว

พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติกับผู้คนตามการล่วงละเมิดต่างๆ ของพวกเขา

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจและได้กลายเป็นตระหนักรู้ ตราบเท่าที่เจ้าสามารถเลิกกบฏหรือด้านทานได้ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าก็จะยังคงทรงมีความปรานีต่อเจ้า

เมื่อเจ้ามีความเข้าใจนั้นและความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดย

พระเจ้า เช่นนั้นแล้ว สภาวะของเจ้าในการทรงสถิตของพระเจ้าก็จะกลายเป็นปกติ ไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังทำสิ่งใด

จงพิจารณาสิ่งต่อไปนี้เมื่อเจ้ากำลังกระทำมัน กล่าวคือ พระเจ้าจะทรงคิดอย่างไรหากฉันทำสิ่งนี้?

มันจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องชายหญิงของฉันไหม?

มันจะเกิดประโยชน์ต่อพระราชกิจในพระนิเวศของพระเจ้าไหม? ไม่ว่าในการอธิษฐาน การสวดภาวนา

การพูด การทำงาน หรือในการติดต่อกับผู้อื่น จงตรวจสอบเจตนาทั้งหลายของเจ้า

และตรวจสอบว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่

หากเจ้าไม่สามารถหยั่งรู้เจตนาและความคิดทั้งหลายของเจ้าเองได้ นี่ก็หมายความว่าเจ้าขาดพร่องการแยกแยะ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าเข้าใจความจริงน้อยเกินไป

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำได้อย่างชัดเจน และสามารถล่วงรู้สิ่งต่างๆ โดยผ่านทางเลนส์แห่งพระวณะของพระองค์ โดยการยืนอยู่ฝั่งเดียวกับพระองค์ เช่นนั้นแล้วทรรศนะต่างๆ ของเจ้าก็จะได้กลายเป็นถูกต้อง ด้วยเหตุนี้

การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับพระเจ้าจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างที่สุดต่อใครก็ตามที่เชื่อในพระเจ้า ทุกคนควรถือว่าเป็นภารกิจที่มีความสำคัญสูงสุดและเป็นเหตุการณ์ใหญ่ที่สุดในชีวิตของพวกเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ากระทำถูกวัดขนาดโดยการที่ว่าเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าหรือไม่

หากสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติและเจตนาทั้งหลายของเจ้าถูกต้องแล้วไซ้ร้ ก็จงกระทำเลย เพื่อที่จะรักษาสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าไว้ เจ้าต้องไม่กลัวที่จะทนทุกข์กับความสูญเสียต่างๆ ที่จะเกิดแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะยอมให้ชาตินามมีชัยชนะไม่ได้

เจ้าจะยอมให้ชาตินามมาซื้อตัวเจ้าไปไม่ได้ และเจ้าจะยอมให้ชาตินามมาหว่าเราะเยาะเย้ยเจ้าไม่ได้ การมีเจตนาทั้งหลายเช่นนั้นคือหมายสำคัญที่บ่งชี้ว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติ—

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเนื้อหนัง แต่ตรงกันข้ามเพื่อประโยชน์ของสันติสุขของจิตวิญญาณ เพื่อการได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพื่อทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าต่างหาก การที่จะเข้าสู่สถานะที่ถูกต้องนั้น เจ้าต้องสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับพระเจ้าและแก้ไขทรรศนะต่างๆ เกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าให้ถูกต้อง นี่เป็นไปเพื่อที่พระเจ้าอาจจะทรงได้รับเจ้าไว้ และเพื่อที่พระองค์อาจจะทรงสำแดงดอกผลต่างๆ แห่งพระวณะของพระองค์ในตัวเจ้า และให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่เจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีก ในหนทางนี้ เจ้าจะได้เข้าสู่ลักษณะที่ถูกต้องแล้ว จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแห่งวันนี้ต่อไป

จงเข้าสู่ลักษณะปัจจุบันแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงกระทำตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระเจ้าแห่งวันนี้ จงอย่าถือตามวิธีการปฏิบัติต่างๆ อันล้าสมัย จงอย่าเกาะติดกับวิธีเก่าๆ ในการทำสิ่งต่างๆ และจงเข้าสู่ลักษณะแห่งการทำงานของวันนี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยเหตุนี้เอง สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าก็จะกลายเป็นปกติอย่างครบบริบูรณ์ และเจ้าก็จะได้เริ่มดำเนินการในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเป็นอย่างไร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 412

ยิ่งผู้คนยอมรับพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้แจ้งมากขึ้นเท่านั้น และพวกเขาก็จะยิ่งหิวและกระหายในการไล่ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น พวกที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถมีประสบการณ์ที่มั่งคั่งยิ่งขึ้นและลึกซึ้งยิ่งขึ้น และพวกเขาคือพวกเดียวเท่านั้นที่ชีวิตของพวกเขาสามารถเติบโตต่อไปได้ดังดอกงา ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตควรปฏิบัติต่อการณ์นี้ให้เป็นงานเต็มเวลาของพวกเขา พวกเขาควรรู้สึกว่ “หากปราศจากพระเจ้า ฉันไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ หากปราศจากพระเจ้า ฉันไม่สามารถทำอะไรให้สำเร็จได้เลย หากปราศจากพระเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างก็ว่างเปล่า” ดังนั้น พวกเขาจึงควรมีปณิธานอีกด้วยว่ “หากไม่ได้อยู่เฉยๆ พระพักตร์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ฉันจะไม่ทำอะไรเลย และหากการอ่านพระวณะของพระเจ้าไม่มีผลกระทบเลย เช่นนั้นแล้วฉันก็ไม่โยคีที่จะทำสิ่งใด” จงอย่าตามใจตัวพวกเจ้าเอง ประสบการณ์ชีวิตมาจากความรู้แจ้งและการทรงนำของพระเจ้า และสิ่งเหล่านี้คือการตกผลึกของความพยายามตามความคิดส่วนตัวของพวกเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าควรเรียกร้องจากตัวพวกเจ้าเองคือสิ่งนี้: “เมื่อมาถึงเรื่องของประสบการณ์ชีวิต ฉันไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองทำตามอำเภอใจได้”

บางครั้ง เมื่ออยู่ในสภาพเงื่อนไขผิดปกติ เจ้าสูญเสียการทรงสถิตของพระเจ้า และกลายเป็นไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้เมื่อเจ้าอธิษฐาน นั่นเป็นเรื่องปกติที่จะรู้สึกกลัวในเวลาเช่นนั้น เจ้าควรเริ่มต้นค้นหาในทันที หากเจ้าไม่ทำ พระเจ้าก็จะทรงอยู่ห่างจากเจ้า และเจ้าก็จะไร้ซึ่งการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์—และยิ่งไปกว่านั้น ไร้ซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—เป็นเวลาหนึ่งวัน สองวัน แม้กระทั่งหนึ่งเดือนหรือสองเดือน ในสถานการณ์เหล่านี้ เจ้าจะรู้สึกมีนชาอย่างไม่น่าเชื่อจริงๆ และถูกซาตานจับเป็นเชลยอีกครั้ง จนถึงจุดที่เจ้าสามารถกระทำการอะไรก็ได้ในทุกรูปแบบ เจ้าละโมภความอุดมด้วยโภคทรัพย์ หลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า ดูภาพยนตร์และวิดีโอ เล่นไพนกกระจอก และแม้กระทั่งสูบบุหรี่และดื่มโดยไร้ความมีวินัย หัวใจของเจ้าได้ไกลห่างไปไกลจากพระเจ้า เจ้าได้ไปตามหนทางของเจ้าเองอย่างลับๆ และเจ้าได้ทำการตัดสินใจต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยพลการ ในบางกรณี

ผู้คนตกต่ำถึงขนาดที่พวกเขาไม่รู้สึถึงความอับอายหรือความขวยเขินในการกระทำบาปที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ บุคคลประเภทนี้ได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงลงทัณฑ์ ในข้อเท็จจริงแล้ว พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หายไปจากบุคคลเช่นนั้นมานานแล้ว คนเราเพียงแค่สามารถเห็นพวกเขาลงสู่ความเสื่อมทรามลึกลงไปเรื่อยๆ

ขณะที่มือของมารร้ายก็ยื่นออกไปไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในท้ายที่สุด พวกเขาปฏิเสธการมีอยู่ของหนทางนี้ และถูกซาตานจับเป็นเชลยเนื่องจากพวกเขาทำบาป

หากเจ้าค้นพบว่าเจ้ามีเพียงการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ยังขาดพร่องพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นก็เป็นสถานการณ์ที่อันตรายที่จะเข้าไปอยู่เสียแล้ว เมื่อเจ้าไม่สามารถแม้แต่จะรู้สึกถึงการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังอยู่ที่ปากเหวแห่งความตาย หากเจ้าไม่กลับใจ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้หวนกลับคืนไปสู่ซาตานไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว และเจ้าก็จะไปอยู่ท่ามกลางพวกที่ถูกกำจัด ดังนั้น เมื่อเจ้าค้นพบว่าเจ้าอยู่ในสถานะที่มีเพียงการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น (เจ้าไม่ได้ทำบาป) เจ้าควบคุมตัวตัวเอง และเจ้าไม่ทำอะไรอันเป็นการต้านทานพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้ง)

แต่เจ้าขาดพร่องพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เจ้าไม่รู้สึกว่าถูกขับเคลื่อนเมื่อเจ้าอธิษฐาน

เจ้าไม่ได้รับความรู้แจ้งหรือความกระจ่างที่แจ่มชัดเมื่อเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าไม่แยแสในเรื่องการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า ไม่เคยมีการเติบโตใดเลยในชีวิตของเจ้า

และเจ้าได้ถูกพรากความกระจ่างอันยิ่งใหญ่ไปนานแล้ว) ในเวลาเช่นนั้น เจ้าต้องระมัดระวังมากขึ้น

เจ้าต้องไม่ตามใจตัวเอง เจ้าต้องไม่ปล่อยใจไปตามบุคลิกลักษณะของเจ้าเองมากไปกว่านี้

การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจหายไปเมื่อใดก็ได้ นี่คือเหตุผลที่สถานการณ์เช่นนั้นเป็นอันตรายมาก หากเจ้าพบว่าตัวเองอยู่ในสถานะอย่างนี้

จงพยายามพลิกฟื้นสิ่งทั้งหลายให้กลับมามีขึ้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่เจ้าสามารถทำได้ ก่อนอื่น

เจ้าควรกล่าวคำอธิษฐานแห่งการกลับใจและขอให้พระเจ้าทรงหยิบนัยความเมตตาของพระองค์ให้แก่เจ้าอีกครั้ง

จงอธิษฐานอย่างจริงจังจริงใจมากขึ้น และจงสงบใจของเจ้าเพื่อกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าให้มากขึ้น

ด้วยรากฐานนี้ เจ้าต้องใช้เวลามากขึ้นในการอธิษฐาน เพิ่มความพยายามของเจ้าเป็นสองเท่าอีกครั้งในการขับร้อง

การอธิษฐาน การกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า

เมื่อเจ้าอยู่ในสถานะที่อ่อนแอที่สุด หัวใจของเจ้าจะถูกซาตานครอบงำได้ง่ายที่สุด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น

หัวใจของเจ้าจะถูกเอาไปจากพระเจ้าและส่งคืนกลับไปยังซาตาน

ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงไร้ซึ่งการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเวลาเช่นนั้น

มันยากขึ้นเป็นสองเท่าที่จะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กลับคืนมา

เป็นการดีกว่าที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่พระองค์ยังคงทรงอยู่กับเจ้า

ซึ่งจะช่วยทำให้พระเจ้าประทานความรู้แจ้งของพระองค์แก่เจ้าได้มากขึ้นและไม่ทำให้พระองค์ทรงละทิ้งเจ้า

การอธิษฐาน การขับร้องเพลงนมัสการ การทำหน้าที่รับผิดชอบของเจ้า

และการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า—ทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อที่ซาตานจะได้ไม่มีโอกาสทำงานของมัน

และเพื่อที่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะได้ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า
หากเจ้าไม่ได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิกลับคืนมาในหนทางนี้ หากเจ้าเพียงแสร้งคอย
เช่นนั้นแล้วการได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิกลับคืนมาจะไม่ง่ายเลยเมื่อเจ้าได้สูญเสียการทรงสถิต
ของพระวิญญูณบริสุทธฺิไปแล้ว นอกเสียจากว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิได้ทรงจับเคลื่อนเจ้าเป็นพิเศษ
หรือได้ทรงทำให้เจ้ากระจำงและรู้แจ้งเป็นการเฉพาะ แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม
ก็ไม่ได้ใช้เวลาเพียงหนึ่งหรือสองวันเพื่อที่สภาวะของเจ้าจะฟื้นตัว
บางครั้งเวลาอาจผ่านไปถึงหกเดือนโดยที่ไม่มีการฟื้นตัวใดๆ
ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผู้คนหย่อนยานกับตัวเองมากเกินไป
ไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในหนทางปกติ
และด้วยเหตุนี้จึงถูกพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงละทิ้ง
แม้ว่าเจ้าจะได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิกลับคืนมา
พระราชกิจของพระเจ้าในปัจจุบันก็ยังคงอาจจะไม่ชัดเจนมากนักสำหรับเจ้า
เพราะเจ้าได้ล่าหลังไปมากในประสบการณ์ชีวิตของเจ้า
ราวกับว่าเจ้าได้ถูกทิ้งไว้ข้างหลังเป็นระยะทางหนึ่งหมื่น ไมล์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายหรือ? อย่างไรก็ดี
เราบอกผู้คนเช่นนั้นว่า มันยังไม่สายเกินไปที่จะกลับใจเสียบัดนี้ แต่ก็บอกด้วยว่ามีเงื่อนไขอยู่หนึ่งข้อ นั่นคือ
เจ้าต้องทำงานหนักขึ้น และไม่ปล่อยใจไปกับความเกียจคร้าน หากคนอื่นๆ อธิษฐานห้าครั้งในหนึ่งวัน
เจ้าต้องอธิษฐานสิบครั้ง หากคนอื่นๆ กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเป็นเวลาสองชั่วโมงต่อวัน
เจ้าจะต้องทำเช่นนั้นเป็นเวลาสี่หรือหกชั่วโมง และหากคนอื่นๆ ฟังเพลงนมัสการเป็นเวลาสองชั่วโมง
เจ้าต้องฟังอย่างน้อยที่สุดเป็นเวลาครึ่งวัน จงสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าย่อยๆ
และคิดถึงความรักของพระเจ้า จนกระทั่งเจ้าถูกขับเคลื่อน หัวใจของเจ้ากลับสู่พระเจ้า
และเจ้าไม่กล้าไกลห่างไปจากพระเจ้าอีกต่อไป—เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นการปฏิบัติของเจ้าจึงจะเกิดผล
เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถฟื้นคืนสภาวะปกติก่อนหน้านั้นของเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “วิธีเข้าสู่สภาวะปกติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 413

พวกเจ้าได้เดินมาบนสัดส่วนที่น้อยมากของเส้นทางแห่งการเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า และพวกเจ้ายังไม่ได้เข้าไปบนร่องครดองที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเจ้าจึงยังคงห่างไกลจากการตอบสนองมาตรฐานของพระเจ้า ณ ตอนนี้ วุฒิภาวะของพวกเจ้ายังไม่เพียงพอที่จะตอบสนองข้อเรียกร้องของพระองค์ เนื่องจากขีดความสามารถและธรรมชาติอันเสื่อมทรามของพวกเจ้า พวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อพระราชกิจของพระเจ้าอย่างไม่ระมัดระวังเสมอ พวกเจ้าไม่ได้ทำอย่างจริงจัง นี่เป็นข้อบกพร่องอันร้ายแรงที่สุดของพวกเจ้า แน่หนอว่า ไม่มีใครเลยที่สามารถยืนยันมั่นใจถึงเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนิน พวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจในเส้นทางนั้นและไม่สามารถมองเห็นเส้นทางนั้นได้อย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าส่วนมากไม่ได้คิดอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และนับประสาอะไรที่พวกเจ้าจะนำเข้ามาไว้ในหัวใจ หากพวกเจ้ายังคงดำเนินต่อไปในหนทางนี้ ใช้ชีวิตอยู่ในความเพิกเฉยต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่พวกเจ้าดำเนินไปในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้าก็จะเปล่าประโยชน์ นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเต็มที่กำลังของพวกเจ้า ในอันที่จะพยายามตอบสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า และเพราะพวกเจ้าไม่ให้ความร่วมมืออย่างดีกับพระเจ้า ไซ้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจต่อพวกเจ้า หรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงขับเคลื่อนพวกเจ้า นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ได้ใส่ใจระมัดระวังจนพวกเจ้าไม่ได้ตั้งใจกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างจริงจัง พวกเจ้าต้องพลิกสถานการณ์นี้โดยทันทีและเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทางผู้คนไป นี่คือหัวข้อหลักในวันนี้ “เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทาง” อังถึงการได้รับความรู้แจ้งในวิญญาณ การมีความรู้เรื่องพระวณะของพระเจ้า การได้รับความชัดเจนบนเส้นทางข้างหน้า การที่สามารถก้าวไปทีละก้าวเพื่อเข้าสู่ความจริง และการมาถึงของความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับพระเจ้า เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทางผู้คนนั้นในเบื้องต้นเป็นเส้นทางสู่ความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นในพระวณะของพระเจ้า ปราศจากการเบี่ยงเบนหรือความเข้าใจผิด และบรรดาผู้ที่เดินบนเส้นทางนี้จะเดินตรงไปตามเส้นทาง เพื่อที่จะสัมฤทธิ์การนี้ พวกเจ้าจำเป็นต้องทำงานอย่างกลมกลืนไปกับพระเจ้า หาเส้นทางที่ถูกต้องเพื่อปฏิบัติ และเดินในเส้นทางที่ทรงนำทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือในส่วนของมนุษย์ นั่นคือสิ่งที่พวกเจ้าต้องทำเพื่อตอบสนองข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าที่มีต่อพวกเจ้า และวิธีที่พวกเจ้าต้องประพฤติตนเพื่อเข้าไปบนร่องครดองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้า

การก้าวไปบนเส้นทางที่ทรงนำทางโดยพระวิญญูณบริสุทธ้อาจดูซับซ้อน
แต่ถ้าจะพบว่ามันเรียบง่ายกว่าเดิมมากเมื่อเส้นทางแห่งการปฏิบัตินั้นชัดเจนสำหรับเจ้า
ข้อเท็จจริงก็คือผู้คนมีความสามารถทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากพวกเขา—
ไม่ได้เสมือนเป็นการที่พระองค์กำลังพยายามสอนหนูให้บิน ในทุกสถานการณ์
พระเจ้าทรงหาทางที่จะแก้ปัญหามือของผู้คนและทำให้พวกเขาคลายความวิตกกังวล
พวกเขาทุกคนต้องเข้าใจในการนี้ อย่าเข้าใจผิดในพระเจ้า
ผู้คนได้รับการนำทางโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าไปตามเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิตรงดำเนินไป
ป ดังที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ พวกเจ้าต้องมอบหัวใจให้กับพระเจ้า
นี่คือความพร้อมพื้นฐานสำหรับการเดินทางไปบนเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิตรงนำทาง
พวกเขาต้องทำการนี้เพื่อที่จะเข้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
บุคคลหนึ่งจะทำงานแห่งการมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าอย่างมีสติอย่างไรหรือ?
ในชีวิตประจำวันของพวกเขา
เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์
พวกเขาทำอย่างที่ไม่ใส่ใจระมัดระวัง—พวกเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าขณะทำงาน
นี่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการมอบหัวใจให้กับพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
พวกเขากำลังคิดถึงเรื่องราวในบ้านหรือการทำงานทั้งหลายของเนื้อหนัง พวกเขามีสองใจอยู่ตลอดเวลา
นี่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการทำจิตใจให้เยียบสงบต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
นี่เป็นเพราะหัวใจของเจ้าตรึงติดอยู่กับการงานภายนอกเสมอ
และไร้ความสามารถที่จะหันกลับมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
หากเจ้าอยากให้อหัวใจของเจ้าสงบอย่างแท้จริงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องทำงานแห่งการให้ความร่วมมืออย่างมีสติ
กล่าวคือพวกเขาทุกคนจะต้องมีเวลาเพื่อการอุทิศของพวกเขา เวลาที่พวกเขาจะวางผู้คน เหตุการณ์
และสิ่งทั้งหลาย ทำหัวใจของพวกเขาให้นิ่งและอยู่ในความเยียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ทุกคนต้องเก็บบันทึกแห่งการอุทิศเป็นรายบุคคล ซึ่งบันทึกความรู้ของพวกเขาในเรื่องพระวณะของพระเจ้า
และเรื่องที่จิตวิญญูณของพวกเขาถูกละเลยหรืออย่างไร ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะลึกซึ้งหรือผิวเผิน
ทุกคนจะต้องทำหัวใจให้สงบเยียบอย่างมีสติเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หากเจ้าสามารถทุ่มเทอุทิศเวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมงในแต่ละวันเพื่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณอันแท้จริงแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าในวันนั้นก็จะรู้สึกมีพลังและหัวใจของเจ้าก็จะแจ่มสว่างและชัดเจน
หากเจ้าใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณเช่นนี้ทุกวัน

เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็จะสามารถกลับคืนไปเป็นสิ่งที่ทรงครองของพระเจ้าได้มากขึ้น
จิตวิญญาณของเจ้าจะกลายเป็นเข้มแข็งขึ้นทุกขณะ สภาพเงื่อนไขของเจ้าจะมีการปรับปรุงอยู่เนืองนิตย์
เจ้าจะกลายเป็นสามารถเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำทางได้มากขึ้น
และพระเจ้าจะประทานพระพรให้แก่เจ้ามากขึ้น

จุดประสงค์ของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้าก็คือการที่จะได้รับการไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างมีสติ ไม่ใช่การทำตามกฎระเบียบหรือปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา

แต่เพื่อให้ปฏิบัติโดยสอดคล้องประสานไปกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง บ่มวินัยให้กับร่างกายของเจ้าได้อย่างแท้จริง—
นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรทำ ดังนั้นพวกเจ้าจึงควรทำการนี้ด้วยความพยายามอย่างถึงที่สุด
ยิ่งเจ้าให้ความร่วมมือและหมั่นมั่นในความพยายามมากขึ้นเท่าใด
หัวใจของเจ้าก็จะสามารถกลับไปสู่พระเจ้าได้มากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็จะยังสามารถทำหัวใจของเจ้าให้เจียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น เมื่อถึงจุดหนึ่ง
พระเจ้าก็จะทรงกุมหัวใจของเจ้าไว้อย่างครบบริบูรณ์

จะไม่มีใครสามารถทำให้หัวใจของเจ้าหวั่นไหวหรือยึดเอาหัวใจของเจ้าไปได้
และเจ้าก็จะเป็นอย่างพระเจ้าโดยสมบูรณ์ หากเจ้าเดินตามเส้นทางนี้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระวณะของพระเจ้าก็จะเผยตนต่อเจ้าตลอดเวลาและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่
เจ้าไม่เข้าใจ—นี่จะสัมฤทธิ์ได้ทั้งหมดก็โดยอาศัยความร่วมมือของเจ้า นี่คือเหตุที่พระเจ้าทรงตรัสอยู่เสมอว่า
“ผู้ที่ปฏิบัติโดยสอดคล้องประสานไปกับเรา เราจะให้รางวัลมากขึ้นเป็นสองเท่า”

พวกเจ้าต้องมองเห็นเส้นทางนี้อย่างชัดเจน หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะเดินในเส้นทางที่ถูกต้องแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อให้พระเจ้าพึงพอใจ
พวกเจ้าต้องทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อบรรลุชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ณ จุดเริ่มต้น

เจ้าอาจไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์อันยิ่งใหญ่ในการไล่ตามเสาะหานี้
แต่เจ้าต้องไม่ยอมให้ตัวเองถดถอยหรือจมปลักอยู่กับสิ่งที่เปื้อนลบ—เจ้าต้องทำงานหนักต่อไป!

ยิ่งเจ้าใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้นเท่าใด
หัวใจของเจ้าก็จะถูกครอบครองโดยพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น จะเป็นกังวลในเรื่องเหล่านี้อยู่เสมอ
จะแบกรับเอาภาระนี้ไว้เสมอ หลังจากนั้น

จงเปิดเผยความจริงที่อยู่ภายในสุดของเจ้าต่อพระเจ้าโดยผ่านทางชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า
จงบอกกับพระองค์ถึงสิ่งที่เจ้าเต็มใจกระทำ สิ่งที่เจ้ากำลังนึกถึงอยู่

ความเข้าใจและทรงสนของเจ้าที่มีต่อพระวณะของพระองค์ จงอย่าได้หวั่นเหินหวาดสิ่งใดแม้แต่เพียงเสี้ยวเล็ก
ๆ! จงฝึกพูดคำพูดที่อยู่ภายในหัวใจของเจ้าและเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงของเจ้ากับพระเจ้า

หากนั่นอยู่ในหัวใจของเจ้าแล้วไซ้ร้ เช่นนั้นแล้วจงกล่าวสิ่งนั้นออกมาตามใจชอบเถิด
ยิ่งเจ้าพูดออกมาในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้มากขึ้นเท่านั้น
และหัวใจของเจ้าก็จะถูกระงับใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น เมื่อการนี้เกิดขึ้น
เจ้าจะรู้สึกว่พระเจ้าทรงเป็นที่รักของเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าใครอื่น เจ้าจะเคียงข้างไม่มีวันออกห่างจากพระเจ้า
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเจ้าปฏิบัติในทางอุทิศฝ่ายจิตวิญญาณดังนี้เป็นประจำทุกวัน
และไม่ให้การปฏิบัตินี้ออกห่างจากใจของเจ้า แต่ให้ถือปฏิบัติเสมือนเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งใหญในชีวิตของเจ้า
เช่นนั้นแล้ว พระวณะของพระเจ้าจะเข้าครอบครองหัวใจเจ้า
นี่คือความหมายของการได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ประหนึ่งหัวใจของเจ้าเป็นของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา ราวกับว่าสิ่งที่เจ้ารักอยู่ในหัวใจของเจ้าตลอดเวลา
ไม่มีใครสามารถนำสิ่งนั้นไปจากเจ้าได้ เมื่อการนี้เกิดขึ้น
พระเจ้าจะดำรงพระชนม์ชีพอยู่ภายในตัวเจ้าและทรงมีที่อยู่ในหัวใจเจ้าอย่างแท้จริง

จาก “ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกคิอันเหมาะสมนำทางผู้คนไปบนร่องครรลองที่ถูกค้อง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 414

ความเชื่อในพระเจ้าทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติเป็นสิ่งที่จำเป็น

ซึ่งเป็นรากฐานเพื่อให้ได้รับประสบการณ์ของพระวณะของพระเจ้าและเข้าสู่ความเป็นจริง

การปฏิบัติในปัจจุบันของพวกเขาทั้งหมดในการอธิษฐาน ในการเข้ามาใกล้พระเจ้า ในการร้องเพลงสรรเสริญ

การสรรเสริญ การทำสมาธิ และการไตร่ตรองพระวณะของพระเจ้านั้น รวมกันเป็น “ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ”

หรือไม่? ไม่มีพวกเขาคนใดจะรู้เลย ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติไม่ได้จำกัดแค่การปฏิบัติสิ่งทั้งหลาย

อย่างเช่นการอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ การมีส่วนร่วมในชีวิตของคริสตจักร

และการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังเกี่ยวพันถึงการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ใหม่และสว่างไสวด้วย สิ่งที่สำคัญไม่ใช่ว่าเจ้าปฏิบัติอย่างไร

แต่เป็นดอกผลที่มาจากการปฏิบัติของเจ้า

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติจำเป็นต้องเกี่ยวพันกับการอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ

การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรือการไตร่ตรองเกี่ยวกับพระวณะของพระองค์

ไม่ว่าการปฏิบัติเช่นนั้นจริงๆ แล้วจะมีผลลัพธ์ใดๆ หรือนำไปสู่ความเข้าใจที่แท้จริงหรือไม่ก็ตาม

ผู้คนเหล่านี้มุ่งเน้นที่การปฏิบัติตามขั้นตอนที่ผิวเผิน โดยไม่มีความคิดใดๆ ถึงผลลัพธ์ของพวกเขา

พวกเขาคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในพิธีกรรมของศาสนา ไม่ใช่ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายในคริสตจักร

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะเป็นประชากรของราชอาณาจักร การอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ

และการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของพวกเขาทั้งหมดเป็นเพียงการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ทำไปเพราะความ

จำต้องทำและเพื่อให้ตามสมัยนิยมได้ทัน ไม่ใช่ทำเพราะความเต็มใจหรือทำจากหัวใจ

ไม่ว่าผู้คนเหล่านี้จะอธิษฐานหรือร้องเพลงมากเพียงใดก็ตาม ความพยายามของพวกเขาจะไม่ผลิตดอกออกผล

เพราะสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติเป็นเพียงกฎเกณฑ์และพิธีกรรมของศาสนา

พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าจริงๆ

พวกเขามุ่งเน้นแค่การเอะอะโวยวายว่าพวกเขาปฏิบัติอย่างไรเท่านั้น

และพวกเขาปฏิบัติต่อพระวณะของพระเจ้าเหมือนเป็นกฎเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตาม

ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้กำลังนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ พวกเขาเพียงกำลังสนองความต้องการของเนื้อหนัง

และปฏิบัติเพื่อให้คนอื่นมองเห็น กฎเกณฑ์และพิธีกรรมทางศาสนาเหล่านี้ต่างมีต้นกำเนิดจากมนุษย์

และสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

อีกทั้งพระองค์ยังไม่ทรงต้องอยู่ภายใต้กฎหมายใดๆ แต่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน

และสำเร็จลุล่วงพระราชกิจภาคปฏิบัติ

เช่นเดียวกับผู้คนในคริสตจักรหลักการพึ่งตนเองสามด้านที่จำกัดตัวเองแค่การปฏิบัติ เช่น

การเข้าร่วมมัสการตอนเช้าทุกวัน การถวายคำอธิษฐานตอนเย็นและการอธิษฐานขอบคุณก่อนมื้ออาหาร และการขอบคุณในทุกสรรพสิ่ง—

ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติมากเพียงใดและไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติยาวนานเพียงใดก็ตาม

พวกเขาจะไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อผู้คนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางกฎเกณฑ์และมีหัวใจที่ยึดติดกับวิธีการปฏิบัติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจได้

เพราะหัวใจของพวกเขาถูกกฎเกณฑ์และมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จับจองอยู่ ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงไร้ความสามารถที่จะเข้ามาแทรกแซงและปฏิบัติพระราชกิจกับพวกเขาได้

และพวกเขาสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายเท่านั้น

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถรับคำสรรเสริญจากพระเจ้าได้ตลอดกาล

ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติคือชีวิตที่ใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เมื่ออธิษฐาน

คนเราสามารถทำให้ใจของเขานิ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และโดยผ่านทาง การอธิษฐาน

คนเราสามารถแสวงหาความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ รู้พระวาระของพระเจ้า

และเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ด้วยการกินและดื่มพระวาระของพระองค์

ผู้คนสามารถได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นและละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า

นอกจากนี้พวกเขายังสามารถได้รับเส้นทางแห่งการปฏิบัติใหม่ และจะไม่เกาะติดกับสิ่งเก่าๆ

สิ่งที่พวกเขาปฏิบัติทั้งหมดจะเป็นไปเพื่อการทำให้การเติบโตในชีวิตสัมฤทธิ์ผล

สำหรับเรื่องของการอธิษฐานแล้ว การอธิษฐานไม่ได้เกี่ยวข้องกับการพูดคำบางคำที่ฟังดูเสนาะหู

หรือการรำไห้ออกมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแสดงออกว่าเจ้าคิดเห็นนี้พระองค์มากเพียงใด

ตรงกันข้ามจุดประสงค์ของการอธิษฐานนั้นคือ เพื่อฝึกอบรมตนเองในการใช้ชีวิตวิญญาณ

เปิดโอกาสให้คนเราสามารถทำให้ใจของตนสงบลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เพื่อฝึกอบรมตนเองในการแสวงหาการทรงนำจากพระวาระของพระเจ้าในทุกๆ เรื่อง

เพื่อให้หัวใจของตนสามารถเข้าใจแสงสว่างใหม่ๆ ได้ในแต่ละวัน และเพื่อให้คนเราไม่นิ่งเฉยหรือเกียจคร้าน

และอาจย่างเท้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องในการนำพระวาระของพระเจ้ามาปฏิบัติ

ทุกวันนี้ผู้คนส่วนใหญ่มุ่งเน้นที่วิธีการปฏิบัติ

แต่พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริงและทำให้การเติบโตของชีวิตสัมฤทธิ์ผล

นี่คือจุดที่พวกเขาได้หลงเงินไป นอกจากนี้ยังมีบางคนที่สามารถรับแสงสว่างใหม่ได้

แต่วิธีการปฏิบัติของพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลง พวกเขานำมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ

ทางศาสนามากับตัวพวกเขาในขณะที่พวกเขามองหาว่าจะได้รับพระวาระของพระเจ้าในวันนี้

ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาได้รับจึงยังคงเป็นคำสอนที่เต็มไปด้วยมนต์อันหลงผิดทางศาสนา
พวกเขาไม่ได้รับความสว่างของวันนี้เลย ผลก็คือการปฏิบัติของพวกเขาจึงค้างพริ้ว
การปฏิบัติของพวกเขาเป็นการปฏิบัติเก่าๆ เดิมๆ ในรูปแบบใหม่ ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติได้ดีเพียงใดก็ตาม
พวกเขาก็เป็นพวกคนหน้าซื่อใจคด พระเจ้าทรงนำผู้คนให้ทำสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน
ทรงเรียกร้องให้พวกเขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความเข้าใจใหม่ๆ ในแต่ละวัน
และทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาไม่ล้าสมัยและทำสิ่งใดซ้ำซาก หากเจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายปีแล้ว
แต่วิธีการปฏิบัติของเจ้ายังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่หน่อย
และหากเจ้ายังคงกระตือรือร้นและดิ้นรนวุ่นวายกับเรื่องภายนอก
แต่เจ้ายังไม่มีหัวใจที่สงบที่จะนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อชื่นชมกับพระวาระของพระองค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เมื่อเป็นเรื่องของการยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
หากเจ้าไม่วางแผนให้แตกต่างออกไป ไม่เริ่มทำการปฏิบัติของเจ้าในหนทางใหม่
และไม่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจใหม่ๆ แต่ยังคงติดกับสิ่งเก่าๆ และได้รับความสว่างใหม่เพียงจำกัดอยู่บ้าง
โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหนทางที่เจ้าปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วผู้คนเช่นเจ้าจะอยู่ในกระแสนี้แต่ในนามเท่านั้น
ในความเป็นจริงแล้ว ผู้คนเหล่านั้นเป็นพวกฟาริสีของศาสนาที่อยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 415

ในการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกตินั้น คนเราต้องมีความสามารถที่จะได้รับความใหม่ทุกวัน และไล่ตามเสาะหาความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า คนเราต้องมองเห็นความจริงอย่างชัดเจน พบเส้นทางแห่งการปฏิบัติในทุกเรื่อง ค้นพบคำถามใหม่ๆ

โดยผ่านทาง การอ่านพระวณะของพระเจ้าในแต่ละวัน และตระหนักถึงความไม่พอเพียงของตนเอง เพื่อที่คนเราอาจมีหัวใจที่ถวิลหาและแสวงหาที่จะขับเคลื่อนการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเขา และเพื่อที่คนเราอาจนั่งสงบเฉพะพระพักตร์พระองค์ได้ตลอดเวลา กล้าอยู่ลึกๆ ว่าจะตามไม่ทัน บุคคลที่มีหัวใจที่ถวิลหาและแสวงหาเช่นนั้น ผู้ที่เต็มใจจะบรรลุซึ่งการเข้าสู่อยู่เสมอ ก็จะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ปรารถนาจะทำให้ดีขึ้น ผู้ที่เต็มใจจะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ผู้ที่ถวิลหาความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระวณะของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาสิ่งเหนือธรรมชาติแต่จะยอมจ่ายราคาที่แท้จริงแทน ผู้ที่ใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ที่บรรลุการเข้าสู่จริงๆ เพื่อให้ประสบการณ์ของพวกเขาจริงแท้และเป็นจริงยิ่งขึ้น ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาคำพูดและคำสอนที่ว่างเปล่า หรือไล่ตามเสาะหาเพื่อให้รู้สึกถึงสิ่งเหนือธรรมชาติ ผู้ที่ไม่บูชาบุคคลิกภาพที่ยิ่งใหญ่ใดๆ—

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำมีจุดมุ่งหมายเพื่อการเติบโตในชีวิตเพิ่มเติมเกิดการสัมฤทธิ์ผล และเพื่อทำให้พวกเขาสดชื่นและมีชีวิตชีวาในจิตวิญญาณ

และเพื่อให้พวกเขามีความสามารถที่จะบรรลุการเข้าสู่ได้อย่างแข็งแกร่งเสมอ โดยปราศจากการตระหนักถึงการนี้ พวกเขาจึงได้มาเข้าใจความจริงและเข้าสู่ความเป็นจริง

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติพบเสรีภาพและอิสรภาพแห่งจิตวิญญาณในแต่ละวัน และพวกเขาสามารถฝึกฝนปฏิบัติพระวณะของพระเจ้าได้ในหนทางที่เป็นอิสระจนทำให้พระองค์สมดังพระทัย สำหรับผู้คนเหล่านี้ การอธิษฐานไม่ใช่พิธีรีตรองหรือขั้นตอน

พวกเขามีความสามารถที่จะก้าวทันความสว่างใหม่ได้ในแต่ละวัน ตัวอย่างเช่น ผู้คนฝึกอบรมตนเองที่จะนั่งสงบหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และหัวใจของพวกเขาสามารถนั่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง และไม่มีผู้ใดสามารถรบกวนพวกเขาได้ ไม่มีบุคคลใด

เหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดที่สามารถบังคับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติของพวกเขาได้

การฝึกอบรมเช่นนั้นถูกมุ่งหมายให้เกิดผลลัพธ์

การฝึกอบรมดังกล่าวไม่ได้มุ่งหมายที่จะทำให้ผู้คนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
การปฏิบัตินี้ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเติบโตในชีวิตของผู้คน
หากเจ้าเห็นว่าการปฏิบัตินี้เป็นกฎเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตามเท่านั้น ชีวิตของเจ้าก็จะมีวันเปลี่ยนแปลง
เจ้าอาจมีส่วนร่วมในการปฏิบัติแบบเดียวกันกับผู้อื่น
แต่ขณะที่พวกเขามีความสามารถที่จะก้าวทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในท้ายที่สุดได้
เจ้าก็จะถูกจำกัดจากกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าไม่ได้กำลังหลอกลวงตัวเจ้าเองอยู่หรือ?
จุดประสงค์ของพระวณะเหล่านี้มีเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้นั่งสงบหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ให้หันหัวใจของพวกเขาเข้าหาพระเจ้า
เพื่อที่พระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเขาจะไม่พบกับอุปสรรคขัดขวางและอาจเกิดดอกผล
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนจะสามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 416

เจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการอธิษฐานในชีวิตประจำวันของพวกเจ้า มนุษย์ละเลยในเรื่องของการอธิษฐาน การอธิษฐานเคยเป็นเรื่องที่ทำอย่างขอไปที โดยมนุษย์แค่ทำไปอย่างพอเป็นพิธีเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น ไม่มีมนุษย์ผู้ใดถวายหัวใจของเขาอย่างเต็มเปี่ยมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเข้าร่วมในการอธิษฐานที่แท้จริงกับพระเจ้า มนุษย์อธิษฐานต่อพระเจ้ายกต่อเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นเท่านั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา

เจ้าเคยอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เคยมีห้วงเวลาที่เจ้าหลังรินน้ำตาแห่งความเจ็บปวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?

เคยมีห้วงเวลาที่เจ้าได้รู้จักตนเองเฉพาะพระพักตร์พระองค์ไหม?

เจ้าเคยทำการอธิษฐานด้วยหัวใจต่อหัวใจกับพระเจ้าไหม? คำอธิษฐานมาได้ด้วยการหมั่นปฏิบัติ กล่าวคือ หากเจ้าไม่ได้อธิษฐานที่บ้านตามปกติแล้ว เจ้าก็จะไม่มีทางอธิษฐานในคริสตจักรได้ และหากโดยปกติแล้ว เจ้าไม่ได้อธิษฐานในกลุ่มเล็กๆ เจ้าก็จะไม่สามารถอธิษฐานในกลุ่มใหญ่ๆ ได้

หากเจ้าไม่เข้าใกล้พระเจ้าหรือตรัสกรองพระวณะของพระเจ้าเป็นประจำแล้ว

เจ้าก็จะไม่มีอะไรจะกล่าวเมื่อถึงเวลาที่จะต้องอธิษฐาน และแม้เจ้าจะอธิษฐานจริงๆ ก็ตาม

เจ้าก็จะเพียงแค่นัยบปากปาวๆ ไปเท่านั้น มันจะไม่ใช่อธิษฐานที่แท้จริง

การอธิษฐานที่แท้จริงคืออะไร การอธิษฐานที่แท้จริงคือการทูลพระเจ้าว่าอะไรอยู่ในหัวใจเจ้า

คือการเข้าสนิทกับพระเจ้าพร้อมกับจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระองค์

คือการสื่อสารกับพระเจ้าผ่านทางพระวณะของพระองค์ คือการรู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้าเป็นพิเศษ

คือการสำนึกถึงรู้ว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ ณ ที่นั้นตรงหน้าเจ้า และคือการเชื่อว่าเจ้ามีบางสิ่งต้องทูลพระองค์ หัวใจของเจ้ารู้สึกว่าคุณเติมเต็มด้วยแสงสว่าง และเจ้ารู้สึกว่าพระเจ้านำรักนำชื่นชอบเพียงใด

เจ้ารู้สึกว่าได้รับการดูแลเป็นพิเศษ และการได้ฟังเจ้าพูดก็นำความปลาบปลื้มมาสู่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า พวกเขาจะรู้สึกว่าถ้อยคำที่เจ้ากล่าวนั้นเป็นถ้อยคำที่อยู่ภายในหัวใจของพวกเขา

เป็นถ้อยคำที่พวกเขาปรารถนาจะกล่าว ราวกับว่าถ้อยคำของเจ้านั้นเป็นตัวแทนถ้อยคำของพวกเขาเอง

นี่คือสิ่งที่การอธิษฐานที่แท้จริงเป็น หลังจากเจ้าเข้าร่วมการอธิษฐานที่แท้จริงแล้ว

หัวใจของเจ้าจะพบสันติสุขและจะได้รู้จักกับความปลาบปลื้ม พลังที่จะรักพระเจ้าสามารถเพิ่มขึ้น

และเจ้าจะรู้สึกว่าไม่มีสิ่งใดที่มีคุณค่าหรือนัยสำคัญใดในชีวิตยิ่งใหญ่กว่าการรักพระเจ้า

ทั้งหมดนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าการอธิษฐานของเจ้ามีประสิทธิผล เจ้าเคยอธิษฐานด้วยวิธีดังกล่าวบ้างไหม?

แล้วเนื้อหาของการอธิษฐานล่ะ การอธิษฐานของเจ้าควรดำเนินไปที่ละขั้น

เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะที่แท้จริงของหัวใจเจ้าและพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เข้ามาเข้าสนิทกับพระเจ้าตามน้ำพระทัยของพระองค์และตามที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากมนุษย์
เมื่อเจ้าเริ่มกิจวัตรการอธิษฐาน ก่อนอื่นจงมอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้า
จงอย่าพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า—แค่พยายามกล่าวถ้อยคำในหัวใจของเจ้าต่อพระเจ้าเท่านั้น
เมื่อเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงกล่าวด้วยถ้อยคำดังนี้: “โอ้พระเจ้า
มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่ข้าพระองค์ตระหนักว่าข้าพระองค์เคยไม่เชื่อฟังพระองค์
ข้าพระองค์เสื่อมทรามและน่ารังเกียจจริงๆ ข้าพระองค์เพียงใช้ชีวิตไปอย่างไรประโยชน์ นับแต่วันนี้
ข้าพระองค์จะมีชีวิตเพื่อพระองค์ ข้าพระองค์จะใช้ชีวิตที่มีความหมายและจะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์
ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงพระราชกิจในตัวข้าพระองค์ตลอดเวลา
และให้ความกระจ่างและให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์อย่างต่อเนื่อง
ขอข้าพระองค์กล่าวคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ให้ซาตานได้เห็นพระสิริของพระองค์
สักพยานของพระองค์และบทพิสูจน์แห่งชัยชนะของพระองค์ปรากฏในตัวพวกเรา” เมื่อเจ้าอธิษฐานเช่นนี้
หัวใจของเจ้าจะถูกปลดปล่อยเป็นอิสระอย่างครบบริบูรณ์ เมื่อได้อธิษฐานเช่นนี้
หัวใจของเจ้าจะยิ่งใกล้ชิดพระเจ้า และหากเจ้าสามารถอธิษฐานเช่นนี้บ่อยครั้ง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากเจ้าร้องเรียกพระเจ้าเช่นนี้เสมอๆ
และสร้างปณิธานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
สักวันหนึ่งก็จะถึงวันที่ปณิธานของเจ้าเป็นที่ยอมรับเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ครั้นหัวใจของเจ้าและการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว
และเจ้าก็ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ในท้ายที่สุด สำหรับพวกเจ้า
การอธิษฐานมีความสำคัญสูงสุด เมื่อเจ้าอธิษฐานและเจ้าได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
หัวใจของเจ้าจะถูกขับเคลื่อนโดยพระเจ้า และพลกำลังที่จะรักพระเจ้านี้ก็จะปรากฏออกมา
หากเจ้าไม่อธิษฐานด้วยหัวใจของเจ้า หากเจ้าไม่เปิดหัวใจของเจ้าเพื่อเข้าสนิทกับพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าก็จะไม่มีหนทางสำหรับการทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
หากหลังจากได้อธิษฐานและกล่าวถ้อยคำจากหัวใจของเจ้าแล้ว
พระวิญญาณของเจ้ายังไม่เริ่มพระราชกิจของพระองค์ และเจ้าไม่ได้รับแรงคลาไจอะไรเลย
เช่นนั้นแล้วนี่แสดงว่าหัวใจของเจ้าขาดความจริงใจ ถ้อยคำของเจ้าไม่เป็นจริงและยังคงไม่บริสุทธิ์
หากหลังจากอธิษฐานแล้ว เจ้ามีสำนึกรับรู้ถึงความปลานปลื้ม
เช่นนั้นแล้วการอธิษฐานของเจ้าก็ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า
และพระวิญญาณของเจ้ากำลังทรงพระราชกิจในตัวเจ้า ในฐานะผู้ที่รับใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้ามีอาจปราศจากการอธิษฐาน หากเจ้ามองเห็นอย่างแท้จริงว่า

การเข้าสนิทกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่าแล้ว เจ้าจะสามารถละทิ้งการอธิษฐานได้หรือ?

ไม่มีใครสามารถอยู่โดยปราศจากการเข้าสนิทกับพระเจ้า หากปราศจากการอธิษฐาน เจ้าจะมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

ในพันธนาการของซาตาน หากปราศจากการอธิษฐานที่แท้จริง เจ้าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืด

เราหวังว่าบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าจะสามารถเข้าร่วมการอธิษฐานที่แท้จริงในทุกๆ วัน

นี้ไม่ได้เกี่ยวกับการทำตามกฎเกณฑ์ต่างๆ แต่เกี่ยวกับการสัมผัสผลลัพธ์ อย่างหนึ่งอย่างใด

เจ้าเต็มใจที่จะสละการนอนหลับและความชื่นชมยินดีเล็กน้อย

เพื่อลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อการอธิษฐานยามเช้าและชื่นชมไปกับพระวอนะของพระเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าอธิษฐานด้วยหัวใจอันบริสุทธิ์และดื่มและกินพระวอนะของพระเจ้าเช่นนี้แล้ว

เจ้าจะยิ่งเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์มากขึ้น หากเจ้าทำสิ่งนี้ทุกเช้า

หากทุกวันเจ้าปฏิบัติกรมอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้า สื่อสารและมีส่วนร่วมกับพระองค์

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าย่อมจะเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

และเจ้าจะยังมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ดีขึ้น เจ้ากล่าวว่า: “โอ้พระเจ้า!

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ลุล่วง

ต่อพระองค์เท่านั้นที่ข้าพระองค์จะอุทิศการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของข้าพระองค์เพื่อที่พระองค์อาจได้ทรงพระ

สิริในตัวพวกเรา เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงพระเกษมสำราญไปกับคำพยานที่พวกเรากลุ่มนี้กล่าวออกมา

ข้าพระองค์ขอร้องให้พระองค์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเรา

เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้มีความสามารถที่จะรักพระองค์อย่างแท้จริง

และทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัยและได้ตามเสาะหาพระองค์ในฐานะเป้าหมายของข้าพระองค์”

เมื่อเจ้ารับภาระนี้แล้ว พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแน่นอน

เจ้าไม่ควรอธิษฐานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น

แต่เจ้าควรอธิษฐานเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและเพื่อรักพระองค์อีกด้วย

นี่คือการอธิษฐานประเภทที่แท้จริงที่สุด เจ้าเป็นผู้ที่อธิษฐานเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

ในอดีตนั้น พวกเจ้าไม่รู้วิธีอธิษฐาน และเจ้าได้ละเลยเรื่องการอธิษฐาน บัดนี้

เจ้าต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อฝึกฝนตัวเองให้อธิษฐาน

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะเรียกพลกำลังภายในตัวเจ้าให้มารักพระเจ้าได้ เจ้าจะอธิษฐานอย่างไร? เจ้าพูดว่า:

“โอ้พระเจ้า หัวใจของข้าพระองค์ไม่สามารถรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง ข้าพระองค์ต้องการรักพระองค์

แต่ข้าพระองค์ขาดพลกำลัง ข้าพระองค์ควรทำอย่างไร? ขอพระองค์ทรงเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของข้าพระองค์

และขอพระวิญญาณของพระองค์ขับเคลื่อนหัวใจของข้าพระองค์เพื่อที่ว่า

เมื่อข้าพระองค์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์จะโยนทุกสิ่งที่เป็นลบทิ้งไป
ยุติการถูกจำกัดโดยบุคคลใดๆ เรื่องใดๆ หรือสิ่งใดๆ
และแผ่วางหัวใจอันเปลือยเปล่าอย่างสมบูรณ์ของข้าพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระองค์
และเพื่อที่ข้าพระองค์จะได้ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะยอมให้พระองค์
ข้าพระองค์พร้อมแล้ว ไม่ว่าพระองค์อาจทรงทดสอบข้าพระองค์ในลักษณะเช่นไรก็ตาม บัดนี้
ข้าพระองค์ไม่ได้คำนึงถึงโอกาสที่มองว่าเป็นไปได้ในอนาคตของข้าพระองค์อีกทั้งข้าพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ภายใต้
แอกแห่งความตาย ด้วยหัวใจที่รักพระองค์ ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะแสวงหาหนทางชีวิตนั้น ทุกเรื่อง ทุกสิ่ง—
ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระดำริของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ บัดนี้
และพระองค์ทรงกุมชีวิตที่แท้จริงของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ บัดนี้
ข้าพระองค์พยายามที่จะรักพระองค์
และโดยไม่คำนึงว่าพระองค์จะทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์รักพระองค์หรือไม่
โดยไม่คำนึงถึงว่าซาตานจะแทรกแซงอย่างไร ข้าพระองค์มุ่งมั่นที่จะรักพระองค์” เมื่อเจ้าเผชิญกับปัญหานี้
จงอธิษฐานเช่นนี้ หากเจ้าอธิษฐานเช่นนี้ทุกวัน พลละกำลังที่จะรักพระเจ้าก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นมาเอง

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยกิจวัตรของการอธิษฐาน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 417

เราจะเข้าสู่การอธิษฐานที่แท้จริงอย่างไร

ขณะอธิษฐาน เจ้าต้องมีหัวใจที่เยียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเจ้าต้องมีหัวใจที่จริงใจ

เจ้ากำลังเข้าสนิทและอธิษฐานกับพระเจ้าอย่างแท้จริง—

เจ้าต้องไม่พยายามบอຍพระเจ้าโดยใช้คำพูดที่ฟังเสนาะหู

การอธิษฐานควรเพ่งศูนย์กลางไปยังสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงในขณะนี้

จงขอให้พระเจ้าทรงมอบการรู้แจ้งและความกระจ่างที่มากกว่าเดิม

จงนำสภาวะที่แท้จริงของเจ้าและปัญหาของเจ้าเข้าสู่การทรงสถิตของพระองค์ในยามที่เจ้าอธิษฐาน

รวมถึงปณิธานที่เจ้าได้ตั้งไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า การอธิษฐานไม่ได้เป็นเรื่องของการปฏิบัติไปตามขั้นตอน

มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาพระเจ้าด้วยหัวใจที่จริงใจ จงขอให้พระเจ้าปกป้องหัวใจของเจ้า

เพื่อให้หัวใจของเจ้าอาจเยียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้บ่อยครั้ง

เพื่อว่าในสภาพแวดล้อมที่พระองค์ทรงวางเจ้าไว้ เจ้าจะได้รู้จักตนเอง คุณหมั่นตนเองและละทิ้งตนเอง

ส่งผลให้เจ้าได้มีความสัมพันธ์ที่ปกติกับพระเจ้าและกลายเป็นผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง

อะไรคือนัยสำคัญของการอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นหนึ่งในหลายวิธีที่มนุษย์ร่วมมือกับพระเจ้า เป็นวิถีทางหนึ่งที่มนุษย์ใช้เรียกหาพระเจ้า

และเป็นกระบวนการที่มนุษย์ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาจกล่าวได้ว่า

บรรดาผู้ที่ปราศจากการอธิษฐานคือพวกคนตายที่ไร้วิญญาณ

ซึ่งพิสูจน์ว่าพวกเขาขาดความสามารถตามธรรมชาติที่พระเจ้าจะทรงขับเคลื่อนได้ เมื่อไร้การอธิษฐานแล้ว

คงเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติได้

นับประสาอะไรกับการตามให้ทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การอยู่โดยปราศจากการอธิษฐานคือการตัดขาดความสัมพันธ์ของคนเรากับพระเจ้า

และคงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะได้มาซึ่งคำชมเชยของพระเจ้า ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า ยิ่งเราอธิษฐานมากเท่าใด

นั่นก็คือเรายังได้รับการขับเคลื่อนโดยพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น เรายังถูกเติมเต็มด้วยปณิธานมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

และเราวยังสามารถได้รับการรู้แจ้งใหม่ๆ จากพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

ผลลัพธ์ก็คือบุคคลประเภทนี้สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างรวดเร็วมา

ก

ประสิทธิผลอะไรที่การอธิษฐานหมายจะสัมฤทธิ์?

ผู้คนอาจสามารถปฏิบัติกิจวัตรการอธิษฐานและเข้าใจนัยสำคัญของการอธิษฐานได้
แต่การทำให้การอธิษฐานเกิดประสิทธิผลนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย
การอธิษฐานไม่ใช่กรณีของการทำไปอย่างพอเป็นพิธี การทำตามขั้นตอน
หรือการท่องพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
กล่าวคือการอธิษฐานไม่ใช่การกล่าวถ้อยคำเฉพาะบางคำเขียนนกแก้วนกขุนทอง และไม่ใช้การเลียนแบบผู้อื่น
ในการอธิษฐานนั้น คนเราต้องเข้าถึงสภาวะที่เราสามารถมอบหัวใจให้พระเจ้าได้
โดยวางหัวใจของเราอย่างเปิดกว้างเพื่อให้พระเจ้าทรงจับเคลื่อนได้ หากจะให้การอธิษฐานนั้นมีประสิทธิผลแล้ว
การอธิษฐานจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการอ่านพระวณะของพระเจ้า
โดยการอธิษฐานจากภายในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
เราจึงจะสามารถได้รับการรู้แจ้งและการได้รับความกระจ่างมากขึ้น การสำแดงต่างๆ
ของการอธิษฐานที่แท้จริงคือ การมีหัวใจซึ่งโหยหาสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงขอ และยิ่งไปกว่านั้น
ความปรารถนาต่างๆ ที่จะสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้อง การรังเกียจสิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจ
และจากนั้น ด้วยการก่อร่างขึ้นต่อไปบนฐานรากนี้ ก็จะมีการได้รับความเข้าใจ
และการมีความรู้และความกระจ่างแจ้งบางอย่างเกี่ยวกับความจริงที่พระเจ้าทรงอธิบายโดยละเอียด
เมื่อมีปณิธานมุ่งมั่น มีความเชื่อ มีความรู้ และมีเส้นทางของการปฏิบัติตามหลังการอธิษฐาน
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะสามารถเรียกได้ว่าเป็นการอธิษฐานที่แท้จริง
และการอธิษฐานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถส่งประสิทธิผล
แต่การอธิษฐานจะต้องตั้งอยู่บนความชื่นชมยินดีในพระวณะของพระเจ้า
จะต้องถูกสถาปนาบนฐานรากแห่งการเข้าสนิทกับพระเจ้าในพระวณะของพระองค์
และหัวใจต้องมีความสามารถที่จะแสวงหาพระเจ้าและกลายเป็นหนึ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
การอธิษฐานแบบนี้ได้เข้าสู่ระยะของการเข้าสนิทกับพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยกิจวัตรของการอธิษฐาน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 418

ความรู้พื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับการอธิษฐานคือ:

1. อย่ากล่าวอะไรก็ตามที่แวบเข้ามาในใจโดยอย่างมีขอบเขต จะต้องมีการะหนึ่งอยู่ในหัวใจของเจ้า นั่นก็คือ เจ้าต้องมีวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งเมื่อเจ้าอธิษฐาน

2. คำอธิษฐานต้องบรรจุไปด้วยพระวณะของพระเจ้า ต้องมีรากฐานอยู่บนพระวณะของพระเจ้า

3. ขณะกำลังอธิษฐาน อย่ารื้อฟื้นปัญหาเดิมๆ ราวกับเป็นเรื่องใหม่

คำอธิษฐานของเจ้าควรสัมพันธ์กับพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า และเมื่อเจ้าอธิษฐาน

จงบอกพระเจ้าถึงความคิดส่วนลึกที่สุดของเจ้า

4. การอธิษฐานเป็นกลุ่มต้องวนเวียนอยู่รอบๆ ศูนย์กลางหนึ่ง

ซึ่งจำเป็นต้องเป็นพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

5. ทุกคนต้องเรียนรู้การอธิษฐานทุกขอ นี่เป็นวิธีหนึ่งซึ่งแสดงการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ชีวิตแห่งการอธิษฐานของแต่ละคนตั้งอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจในนัยสำคัญของการอธิษฐานและความรู้พื้นฐานของการอธิษฐาน ในชีวิตประจำวัน จงอธิษฐานบ่อยๆ เพื่อขอบพร่องของเจ้าเอง

จงอธิษฐานเพื่อให้บังเกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในชีวิตของเจ้าและจงอธิษฐานบนพื้นฐานของความรู้ในพระวณะของพระเจ้า แต่ละบุคคลควรกำหนดชีวิตแห่งการอธิษฐานของพวกเขาเอง

พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อให้ได้รู้จักพระวณะของพระเจ้า

และพวกเขาควรอธิษฐานเพื่อแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

จงแผ้วถางรูปการณ์แวดล้อมส่วนตัวทั้งหลายของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และจงเป็นจริงโดยไม่ต้องวุ่นวายกังวลกับวิธีที่เจ้าอธิษฐาน

และประเด็นสำคัญคือเพื่อที่จะบรรลุความเข้าใจที่แท้จริง

และเพื่อที่จะได้รับประสบการณ์จริงจากพระวณะของพระเจ้า

บุคคลที่ไล่ตามเสาะหาเพื่อเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณต้องมีความสามารถที่จะอธิษฐานได้ในหลากหลายวิธี

การอธิษฐานเงียบ โดยครุ่นคิดถึงพระวณะของพระเจ้า ทำความรู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า—

เหล่านี้คือตัวอย่างทั้งหมดของงานที่มีจุดประสงค์ของสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณเพื่อประโยชน์ต่อการสัมฤทธิ์

การเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติ ซึ่งจะปรับปรุงให้สภาวะต่างๆ

ของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าดียิ่งขึ้นตลอดเวลา

และผลักดันให้คนเราสร้างความก้าวหน้าในชีวิตมากยิ่งขึ้นเสมอ กล่าวสั้นๆ ก็คือ

ทุกสิ่งที่เขากระทำไม่ว่าจะเป็นการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรืออธิษฐานอย่างเงียบๆ หรือป่าวประกาศเสียงดัง เป็นไปเพื่อให้เขามีความสามารถที่จะมองเห็นพระวณะของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ในตัวเขาได้อย่างชัดเจน ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ทุกสิ่งที่เขาทำไปนั้น ได้ถูกทำไปเพื่อที่จะไปให้ถึงมาตรฐานต่างๆ ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ และเพื่อเชิดชูชีวิตของเขาขึ้นไปสู่ความสูงระดับใหม่

ขั้นต่ำสุดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์คือมนุษย์มีความสามารถที่จะเปิดใจของเขาต่อพระองค์ได้ หากมนุษย์มอบหัวใจที่แท้จริงของเขาให้พระเจ้าและกล่าวในสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเขาอย่างแท้จริงแล้ว พระเจ้าก็จะทรงเติมพระทัยที่จะทรงพระราชกิจในตัวเขา

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนามิใช่หัวใจที่บิดเบี้ยวของมนุษย์ แต่เป็นหัวใจที่บริสุทธิ์และซื่อตรง หากมนุษย์ไม่พุดจากใจของเขาต่อพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงขับเคลื่อนหัวใจของเขาหรือทรงพระราชกิจในตัวเขา ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุดของการอธิษฐานคือการทูลต่อพระเจ้าจากหัวใจของเจ้า

บอกพระองค์ถึงข้อบกพร่องหรืออุปนิสัยอื่นของเจ้า

เปิดเผยตัวตนของเจ้าอย่างหมดเปลือกเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เช่นนี้เท่านั้น

พระเจ้าจึงจะทรงสนใจในการอธิษฐานของเจ้า มิเช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็จะทรงซ่อนเร้นพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า

เกณฑ์กำหนดต่ำสุดสำหรับการอธิษฐานคือเจ้าพึงต้องมีความสามารถที่จะนั่งสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และหัวใจเจ้าต้องไม่ออกห่างจากพระเจ้า อาจเป็นไปได้ว่าในระยะนี้

เจ้าไม่ได้รับความเข้าใจเชิงลึกที่ใหม่ขึ้นหรือสูงขึ้น แต่เจ้าจำต้องใช้การอธิษฐานเพื่อรักษาสถานภาพที่เป็นอยู่—

เจ้าต้องไม่ถอยหลัง นี่เป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่เจ้าต้องสัมฤทธิ์ หากเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์แม้แต่สิ่งนี้ได้

เช่นนั้นแล้วก็ยอมพิสูจน์ว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของเจ้าไม่ได้อยู่ในร่องรอลงที่ถูกต้อง

ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะยึดมั่นในนิมิตที่เจ้าเคยมีมาแต่ต้น เจ้าจะสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า และปณิธานของเจ้าจะจางหายไปตามลำดับ

สัญญาณหนึ่งซึ่งบ่งบอกว่าเจ้าได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณแล้วหรือไม่ก็คือ

ได้เห็นว่าการอธิษฐานของเจ้านั้นอยู่ในร่องรอลงที่ถูกต้องหรือไม่ ผู้คนทุกคนต้องเข้าสู่ความเป็นจริงนี้

พวกเขาทุกคนต้องทำงานในการฝึกฝนตนเองอย่างมีสติในการอธิษฐาน ไม่รอคอยอย่างนิ่งเฉย

แต่ตั้งสติแสวงหาการได้รับการขับเคลื่อน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนี้เท่านั้น

พวกเขาจึงจะเป็นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าเริ่มอธิษฐาน อย่าทำเกินความสามารถของตนเองและหวังว่าจะสัมฤทธิ์ทุกสิ่งพร้อมกันในคราวเดียว
เจ้าไม่สามารถทำการเรียกร้องที่ฟังเพื่อโดยคาดหมายว่าทันทีที่เจ้าเปิดปากของเจ้าว่าเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนโดย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือว่าเจ้าจะได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่าง
หรือว่าพระเจ้าจะทรงโปรยปรายพระคุณลงบนตัวเจ้า นั่นจะไม่เกิดขึ้น
พระเจ้าไม่ทรงแสดงสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ พระเจ้าทรงยอมรับการอธิษฐานของผู้คนในเวลาของพระองค์เอง
และบางครั้ง พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อของเจ้าเพื่อดูว่าเจ้าจงรักภักดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์หรือไม่
ยามเจ้าอธิษฐาน เจ้าต้องมีความเชื่อ ความมานะบากบั่นและปณิธาน ตอนที่เพิ่งเริ่มการฝึกฝน
ผู้คนส่วนใหญ่ถอดใจ ก็เพราะพวกเขาพลาดการถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แบบนี้ใช้ไม่ได้!
เจ้าต้องมานะบากบั่น
เจ้าต้องมุ่งมั่นไปที่ความรู้สึกลึกถึงการขับเคลื่อนของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไปที่การแสวงหาและการท่องเที่ยวสำรวจ
บางครั้ง เส้นทางแห่งการปฏิบัติของเจ้าไม่ถูกต้อง และบางครั้ง
แรงจูงใจและมโนคติอันหลงผิดส่วนตัวทั้งหลายของเจ้าไม่สามารถยึดมั่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และดังนั้น
พระวิญญาณของพระเจ้าจึงไม่สามารถขับเคลื่อนเจ้าได้ ในเวลาอื่นๆ พระเจ้าก็จะทรงมองว่าเจ้าจงรักภักดีหรือไม่
กล่าวสั้นๆ ก็คือในการฝึกฝน เจ้าควรยอมจ่ายในราคาที่สูงขึ้น
หากเจ้าค้นพบว่าเจ้ากำลังไม่ตรงสู่ตรงทางบนเส้นทางของการปฏิบัติของเจ้า
เจ้าก็สามารถเปลี่ยนวิธีการอธิษฐานของเจ้าได้ トラบที่เจ้าเสาะแสวงด้วยหัวใจที่จริงใจและโหยหาที่จะได้รับ
トラบนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงนี้อย่างแน่นอน
บางครั้งเจ้าอธิษฐานด้วยหัวใจที่จริงใจ แต่กลับไม่รู้สึกลึกเสมือนว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยเฉพาะ ในคราวต่างๆ
ที่เป็นเช่นนั้น เจ้าต้องพึ่งพาในความเชื่อ ไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงสดอต้องดูแลการอธิษฐานของเจ้า
เจ้าต้องมีความมานะบากบั่นในการอธิษฐานของเจ้า

จงเป็นบุคคลที่เชื่อตรง จงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อกำจัดความหลอกลวงในหัวใจของเจ้าออกไป
จงชำระตัวเจ้าให้บริสุทธิ์โดยผ่านการอธิษฐานตลอดเวลา
ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผ่านการอธิษฐาน และอุปนิสัยของเจ้าจะค่อยๆ เปลี่ยนไป
ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงคือชีวิตแห่งการอธิษฐาน—เป็นชีวิตที่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
กระบวนการของการถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของม
นุษย์ ชีวิตที่ไม่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ
แต่เป็นชีวิตของพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น เฉพาะบรรดาผู้ที่ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์บ่อยๆ เท่านั้นที่ได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ
อุปนิสัยของมนุษย์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ณ ขณะที่เขาอธิษฐาน

ยิ่งพระวิญญูณของพระเจ้าข้าเปลี่ยนเขามากเท่าใด เขาก็จะยิ่งกลายเป็นมั่นใจและเชื่อฟังมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น หัวใจของเขาก็จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ที่ละน้อยด้วยเช่นกัน และอุปนิสัยของเขาก็จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง นั่นคือผลของการอธิษฐานที่แท้จริง

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยกิจวัตรของการอธิษฐาน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 419

ไม่มีขั้นตอนใดสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการเข้าสู่พระวณะของพระเจ้านักไปกว่าการสงบใจของเจ้าเมื่ออยู่ในการทรงสถิตของพระองค์ มันคือบทเรียนหนึ่งที่ผู้คนทั้งปวงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเข้าสู่ในปัจจุบันเส้นทางที่จะเข้าสู่การสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้ามีดังนี้:

1. ถอนหัวใจของเจ้าออกมาจากเรื่องราวต่างๆ ภายนอก จงสงบใจเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเจ้าต้องไม่แบ่งปันความสนใจไปทางอื่น นอกจากการอธิษฐานต่อพระเจ้า
2. ด้วยหัวใจของเจ้าที่สงบอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงกิน ดื่ม และชื่นชมไปกับพระวณะของพระเจ้า
3. จงครุ่นคิดและไตร่ตรองความรักของพระเจ้าและไคร่ครวญถึงพระราชกิจของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

อันดับแรก จงเริ่มจากแง่มุมของการอธิษฐาน จงอธิษฐานโดยที่ไม่แบ่งปันความสนใจไปทางอื่น และจงทำในเวลาที่กำหนดตายตัว ไม่ว่าเจ้าจะถูกกดดันเพียงใดในเรื่องของเวลา

ไม่ว่างานของเจ้าจะรัดตัวเพียงใด หรือเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม จงอธิษฐานทุกวันตามปกติ

และกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าตามปกติ トラバเท่าที่เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

ไม่ว่าสิ่งรอบตัวเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าจะมีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในจิตวิญญาณของเจ้า

และเจ้าจะไม่ถูกผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ หรือสิ่งทั้งหลายรอบตัวเจ้ารบกวน

เมื่อเจ้าไตร่ตรองพระเจ้าในหัวใจของเจ้าอย่างเป็นธรรมดา สิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกจะไม่สามารถรบกวนเจ้าได้

นี่คือความหมายของการครอบครองวุฒิภาวะ เริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน: การอธิษฐานอย่างเรียบง่าย

เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจะได้ผลดีที่สุด หลังจากนั้น จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เสาะแสวงความสว่างในพระวณะของพระเจ้าโดยการไตร่ตรองพระวณะเหล่านั้น

ค้นหาเส้นทางในการฝึกฝนปฏิบัติ รู้จุดประสงค์ของพระเจ้าในการตรัสพระวณะของพระองค์

และเข้าใจพระวณะเหล่านั้นโดยปราศจากการเบี่ยงเบน โดยธรรมดาสามัญแล้ว

การที่จะมีความสามารถที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้า การไตร่ตรองความรักของพระเจ้า

และการไคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า โดยไม่ถูกรบกวนจากสิ่งทั้งหลายภายนอก

ควรเป็นเรื่องปกติสำหรับเจ้า เมื่อหัวใจของเจ้าได้สัมผัสความสุขในระดับหนึ่งแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะคิดทบทวนได้อย่างเรียบง่าย และ ภายในตัวของเจ้าเอง

ไตร่ตรองความรักของพระเจ้าและเข้าใกล้พระองค์ได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าสิ่งรอบตัวเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

ท้ายที่สุดแล้วเจ้าก็จะไปถึงจุดที่คำสรรเสริญค่อยๆ รินไหลเข้ามาเต็มเต็มในหัวใจของเจ้า

และดีกว่าการอธิษฐานเสียด้วยซ้ำ จากนั้นเจ้าก็จะได้ครอบครองวุฒิภาวะบางอย่าง

หากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมฤทธิ์สภาวะการเป็นอยู่ดังที่ได้อธิบายข้างต้น

มันจะเป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงว่าหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง

นี่คือบทเรียนพื้นฐานบทแรก

เพียงภายหลังจากที่ผู้คนมีความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้แล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถรับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

และได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะมีความสามารถที่จะเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

รวมทั้งจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แล้วพวกเขาก็จะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

เมื่อการฝึกอบรมของพวกเขาในการใช้ชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มาถึงความลึกซึ้งที่ระดับหนึ่ง

และพวกเขามีความสามารถที่จะตัดขาดจากตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และใช้ชีวิตตามพระวาทะของพระเจ้าได้แล้ว

หัวใจของพวกเขาก็จะสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง การมีความสามารถที่จะดูหมิ่นตัวเอง

สาปแช่งตัวเอง และตัดขาดจากตัวเองได้นั้น เป็นผลที่สัมฤทธิ์ได้โดยพระราชกิจของพระเจ้า

และไม่อาจทำสำเร็จโดยตัวผู้คนเองตามลำพังได้ ด้วยเหตุนี้

การฝึกฝนปฏิบัติในการนิ่งสงบหัวใจของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจึงเป็นบทเรียนที่ผู้คนควรเข้าสู่ในทันที

สำหรับผู้คนบางคน ไม่เพียงแต่พวกเขาจะรู้ความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ตามปกติ

แต่พวกเขายังไม่สามารถนิ่งสงบหัวใจของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าขณะกำลังอธิษฐานอีกด้วย

นี่เป็นเรื่องที่ต่ำกว่ามาตรฐานของพระเจ้ายิ่งนัก! หากหัวใจของเจ้าไม่อาจสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เจ้าจะสามารถถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือ?

หากเจ้าเป็นผู้ที่ไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เจ้าก็มีแนวโน้มที่จะวอกแวกเสียสมาธิยามที่มีใครบางคนแะเวียนมาหา หรือในขณะที่คนอื่นๆ กำลังพูดคุยกัน

และจิตใจของเจ้าก็อาจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวได้ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังทำอะไรต่ออะไรกันอยู่

อันเป็นกรณีที่เจ้าไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า

หากหัวใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าจะไม่ถูกรบกวนโดยสิ่งใดๆ

ที่กำลังดำเนินไปในโลกภายนอก หรือถูกบุคคลใด เหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดจับจอง หากเจ้ามีการเข้าสู่สภาวะนี้

สภาวะที่เป็นลบทั้งหลายและสิ่งที่เป็นลบทั้งหมด—ไม่ว่าจะเป็นมโนคติที่เหลวไหลของมนุษย์ ปรัชญาต่างๆ

สำหรับการดำเนินชีวิต สัมพันธภาพอันผิดปกติดะหว่างผู้คน และแนวคิดและความคิด และอื่นๆ

ก็จะปลาสนาการไปโดยธรรมชาติ เนื่องจากเจ้าใคร่ครวญพระวาทะของพระเจ้าเสมอ

และหัวใจของเจ้าก็เข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าเสมอและถูกจับจองด้วยพระวาทะของพระเจ้าในปัจจุบันเสมอ

สิ่งทั้งหลายที่เป็นลบเหล่านั้นจะหลุดพ้นไปจากเจ้าโดยที่เจ้าไม่ทันได้รู้ตัว
เมื่อสิ่งใหม่ๆ และเป็นบวกจับจองเจ้าไว้ สิ่งทั้งหลายที่เป็นลบที่มีอยู่เดิมก็จะไม่มีที่อยู่
ดังนั้นจงอย่าให้ความสนใจกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบเหล่านั้น
เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามควบคุมสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เจ้าควรมุ่งเน้นที่การอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
กิน ดื่ม และชื่นชมไปกับพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้
ขับร้องเพลงสรรเสริญในการถวายการสรรเสริญพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้
และยอมให้พระเจ้ามีโอกาสดำรงใช้ความพยายามกับเจ้า
ด้วยขณะนี้พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมด้วยพระองค์เอง
และพระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้หัวใจของเจ้า พระวิญญาณของพระองค์ทรงขับเคลื่อนหัวใจของเจ้า
และหากได้ปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงเจ้าได้มาใช้ชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า
เจ้าจะทำให้พระเจ้าทรงสมดังพระทัย หากเจ้าให้ความสนใจกับการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า
และมีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมที่เกี่ยวกับความจริงมากขึ้น
เพื่อให้ได้รับความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วบรรดาโมคติที่หลงผิดทางศาสนา รวมทั้งการมองเห็นตัวเองชอบธรรมเสมอ
และความคิดว่าตนเองสำคัญกว่าผู้อื่นของเจ้าก็จะปลาศนาการไปหมดสิ้น
และเจ้าก็จะรู้ว่าจะสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าอย่างไร รักพระเจ้าอย่างไร
และทำให้พระเจ้าทรงสมดังพระทัยได้อย่างไร และโดยที่เจ้าไม่ทันได้ตระหนักในเรื่องนี้ บรรดาสิ่งต่างๆ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าจะค่อยๆ กระจัดกระจายออกไปจากจิตสำนึกของเจ้าจนหมดสิ้น

ตัดตอนมาจาก “เรื่องการสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 420

การใคร่ครวญและอธิษฐานไปกับพระวณะของพระเจ้าในขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะในปัจจุบันของพระองค์เป็นขั้นตอนแรกที่จะก้าวไปสู่การอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

หากเจ้าสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหมดสัมฤทธิ์ได้โดยการมีใจที่สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในขณะที่กำลังอธิษฐาน

เจ้าจะต้องสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเมื่อนั้นเท่านั้น

ที่เจ้าจะสามารถถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เมื่อเจ้าสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในยามที่เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่าง

และสามารถสัมฤทธิ์ความเข้าใจที่แท้จริงในพระวณะของพระเจ้าได้ ในกิจกรรมต่างๆ

ของการครุ่นคิดและการร่วมสามัคคีธรรมตามปกติของเจ้าและการเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

เมื่อเจ้าได้กลายเป็นสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าจะมีความสามารถที่จะชื่นชมการใกล้ชิดอันจริงแท้กับพระเจ้า

ได้มีความเข้าใจถ่องแท้ถึงความรักของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

และได้แสดงออกถึงความอาทรและความเอาใจใส่ที่แท้จริงต่อเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ยิ่งเจ้ามีความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างเป็นปกติธรรมดามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยังได้รับการให้ความกระจ่างมากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็จะยังมีความสามารถที่จะเข้าใจอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเจ้าเอง สิ่งที่ยังขาดอยู่ สิ่งที่ยังขาดอยู่

หน้าที่ที่เจ้าควรทำการปรนนิบัติ และข้อบกพร่องที่อยู่ภายในเจ้า—ได้มากขึ้นเท่านั้น

ทั้งหมดนี้สัมฤทธิ์ได้โดยการสงบใจในการทรงสถิตของพระเจ้า

หากเจ้าบรรลุความลึกซึ้งในสันติสุขของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความลึกลับบางอย่างของจิตวิญญาณ

จับความเข้าใจว่าในขณะที่พระเจ้าทรงปรารภจะกระทำการอันใดในตัวเจ้า

จับความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าลึกซึ้งยิ่งขึ้น จับความเข้าใจแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า

เนื้อแท้ของพระวณะของพระเจ้า การเป็นอยู่ของพระวณะของพระเจ้า

และเจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น

หากเจ้าไม่สัมฤทธิ์ความลึกซึ้งที่เพียงพอในการนั่งสงบในจิตวิญญาณของเจ้า

เจ้าก็จะได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เจ้าจะรู้สึกว่าได้รับการเสริมกำลังอยู่ภายใน และจะรู้สึกถึงความชื่นชมยินดีและความสงบสุขในปริมาณหนึ่ง แต่เจ้าจะไม่จับความเข้าใจสิ่งใดที่ลึกซึ้งไปกว่านั้น เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่า

หากผู้คนไม่นำพลกำลังทุกหยาดหยดของตนออกมาใช้

ก็คงจะเป็นการยากที่พวกเขาจะได้ยินเสียงของเราหรือได้เห็นหน้าของเรา

การนี้อ้างอิงถึงการสัมฤทธิ์ผลซึ่งในการสงบใจของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และไม่ใช่ว่าเป็นการใช้ความพยายามอย่างผิวเผิน

บุคคลที่สามารถสงบใจในการทรงสถิตของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงจะมีความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวเองให้เป็น

อิสระจากการผูกมัดทางโลกได้ทุกอย่าง และจะได้บรรลุมรรคผลโดยพระเจ้า

ทุกคนที่ไม่สามารถสงบใจอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าได้

เป็นพวกที่ไร้ศีลธรรมและทำทุกอย่างไปตามอำเภอใจอย่างแนบเนียน

ทุกคนที่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ คือผู้ที่มีศรัทธาแก่กล้าต่อพระเจ้า และเป็นผู้ที่โหยหาพระเจ้า

มีเพียงผู้ที่สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่เห็นคุณค่าของชีวิต

เห็นคุณค่าของการสามัคคีธรรมในจิตวิญญาณ กระหายในพระวangesของพระเจ้า และได้ตามเสาะหาความจริง

ผู้ใดก็ตามที่ไม่เห็นคุณค่าของการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เป็นคนที่ผิวเผินและไร้ประโยชน์ ผูกติดอยู่กับทางโลกและปราศจากชีวิต

ต่อให้พวกเขาพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็แค่พูดพล่อยเพียงลมปากที่ขาดความจริงใจเท่านั้น

ผู้ที่ท้อที่สุดแล้วได้ถูกพระเจ้าทำให้มีความเพียบพร้อมและครบบริบูรณ์

คือคนที่สามารถทำให้สงบในการทรงสถิตของพระองค์ได้ ดังนั้น

ผู้ที่มีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจึงจะได้รับพระคุณเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่

ผู้คนที่แทบจะไม่ค่อยใช้เวลาในการกินและดื่มพระวangesของพระเจ้าจนตลอดวัน

ผู้ที่หมกมุ่นวุ่นวายอยู่กับกิจการต่างๆ ภายนอกและให้คุณค่าต่อการเข้าสู่ชีวิตเพียงน้อยนิด—

คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคด

ไร้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของการเติบโตในอนาคต

ผู้ที่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและผู้ที่สามารถเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริงต่างหากที่เป็นคน

ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เรื่องการสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” ใน พระวangesทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 421

การที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อยอมรับพระวณะของพระองค์เป็นชีวิตของเจ้านั้น
อันดับแรกคือเจ้าจะต้องทำให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสียก่อน
ต่อเมื่อเจ้าสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วเท่านั้น
พระเจ้าจึงจะทำให้เจ้ากระจ่างแจ้งและมอบความรู้ให้แก่เจ้า
ยิ่งผู้คนสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะรับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระเจ้าได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น
ทั้งหมดนี้กำหนดให้ผู้คนต้องมีความศรัทธาและความเชื่อ
ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
บทเรียนพื้นฐานสำหรับการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็คือการสงบใจอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า
ต่อเมื่อเจ้าสงบใจอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าแล้วเท่านั้น
การฝึกรอบมรณภาพจิตวิญญาณของเจ้าทั้งหมดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ
หากหัวใจของเจ้าไม่สามารถสงบได้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
หากหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ว่าเจ้าจะกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า
หากหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าไม่ว่าเจ้าจะกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม
นี่พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นบุคคลที่สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หากว่า เมื่อเจ้ากำลังพูดคุยกับคนอื่น ๆ หรือกำลังเดิน
เจ้ามีความสามารถที่จะพูดได้ว่า “ใจของข้าพเจ้ากำลังเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า และไม่ได้มุ่งเน้นที่สิ่งต่างๆ ภายนอก
และข้าพเจ้าสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้”
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่มีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
จงอย่าเข้าไปมีส่วนร่วมกับอะไรก็ตามที่ดึงใจของเจ้าไปหาเรื่องราวต่างๆ ภายนอก
หรือกับผู้คนที่พรากหัวใจของเจ้าไปจากพระเจ้า
ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตามที่สามารถหันเหหัวใจของเจ้าไปจากการอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า
จงเลิกยุ่งเกี่ยวกับมันเสีย หรืออยู่ห่างมันไว้ นี่เป็นประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าต่อชีวิตของเจ้า
บัดนี้เป็นเวลาอันสมควรพอดีสำหรับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เป็นเวลาที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมด้วยพระองค์เอง หากว่า ขณะนี้
เจ้าไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คงไม่ใช่ใครบางคนที่จะได้หวนคืนสู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากพระเจ้า
ย่อมไม่มีทางที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจากพระเจ้าได้
พวกที่สามารถไถ่ถอนด้วยคำสัตย์เช่นนั้นจากพระเจ้า
แต่กลับไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ในวันนี้ คือผู้ที่ไม่ได้รับความจริงและไม่รักพระเจ้า
หากเจ้าจะไม่ถวายเป็นตัวเจ้าในตอนนี้ แล้วเจ้ากำลังรออะไรอยู่?
การถวายเป็นตัวก็คือการทำให้หัวใจของคนเรามีความสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
นั่นจะเป็นการมอบถวายที่แท้จริง ผู้ใดก็ตามที่ถวายเป็นตัวหัวใจของตนให้แก่พระเจ้าอย่างแท้จริง
บัดนี้ได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า ไม่มีสิ่งใด—ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไร—
ที่สามารถรบกวนเจ้าได้ ไม่ว่าจะเป็นการมาปรับแต่งเจ้าหรือมาจัดการกับเจ้า
หรือไม่ว่าเจ้าจะประสบกับความผิดหวังหรือความล้มเหลวหรือไม่
หัวใจของเจ้าก็ควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ ไม่ว่าผู้คนจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร
หัวใจของเจ้าควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเผชิญหน้ากับสถานการณ์แวดล้อมอะไรก็ตาม—ไม่ว่าเจ้าจะถูกข่มขู่จากความทุกข์ยาก
ความทุกข์ การข่มเหง หรือการทดสอบที่แตกต่างออกไป—
หัวใจของเจ้าควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ นั่นคือเส้นทางไปสู่การถูกทำให้มีความเพียบพร้อม
ครั้นเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น
พระวจนะปัจจุบันของพระเจ้าจึงจะกลายเป็นชัดเจนต่อเจ้า
แล้วเจ้าจึงจะสามารถฝึกฝนปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมากขึ้น
และปราศจากการเบี่ยงเบนของความกระจัดและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
สามารถจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนยิ่งกว่าเดิม
อันจะช่วยให้การรับใช้ของเจ้ามีทิศทางที่ชัดเจนขึ้น
จับความเข้าใจการขับเคลื่อนไปและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากขึ้น
และทำให้มั่นใจในการใช้ชีวิตภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ฉะนั้นเป็นนั่นคือผลที่สัมฤทธิ์ได้ด้วยการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
ยามที่ผู้คนไม่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างชัดเจน ไม่มีเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ
ไม่จับความเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้า หรือขาดหลักการต่างๆ สำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ
การนี้เป็นเพราะหัวใจของพวกเขาไม่ได้สงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
จุดประสงค์ของการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านี้ก็เพื่อการได้เป็นคนที่มีมุ่งมั่นจริงจังและเป็นคนที่ยึดหลักความ

มันเป็นจริงจากการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี เพื่อแสวงหาความถูกต้องและความโปร่งใสในพระวณะของพระเจ้า และท้ายที่สุดเพื่อจะได้ไปถึงจุดที่มีความเข้าใจในความจริงและรู้จักพระเจ้า

หากมีไม่บ่อยครั้งนักที่หัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระเจ้าย่อมไม่มีวิถีทางที่จะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้

การอยู่โดยไม่มีความแน่วแน่งก็แทบไม่ต่างอะไรกับการไม่มีหัวใจ

และบุคคลที่ปราศจากหัวใจย่อมไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

บุคคลเช่นนั้นไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเพียงใด หรือพระองค์ตรัสมากแค่ไหน

และพวกเขาก็ไม่รู้ด้วยว่าจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร นี่ไม่ใช่บุคคลที่ปราศจากหัวใจดอกหรือ?

บุคคลที่ปราศจากใจจะสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือ?

พระเจ้าทรงไม่มีวิถีทางที่จะทำให้ผู้คนที่ปราศจากหัวใจมีความเพียบพร้อมได้—

พวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกับสัตว์ที่ใช้ในงานบรรทุก พระเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนและโปร่งใสเป็นอย่างยิ่งนัก

ทว่าหัวใจของเจ้ายังคงไม่รู้สึกละเลย และเจ้าก็ยังคงอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เจ้าไม่ใช่สัตว์เครื่องจานหน้าโรงครัวหนึ่งดอกหรือ?

ผู้คนบางคนหลงใหลในการฝึกสงบใจอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า เมื่อถึงเวลาหุงหาอาหาร

พวกเขาก็ไม่หุงหาอาหาร และครั้งใดเวลาทำงานบ้าน พวกเขาก็ไม่ทำงานบ้าน เอาแต่อธิษฐานและครุ่นคิดต่อไป

การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ได้หมายถึงการไม่หุงหาอาหารหรือไม่ทำงานบ้าน

หรือไม่ใช้ชีวิตของคนเรา ตรงกันข้าม

มันคือการที่มีความสามารถที่จะทำให้หัวใจของเราให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในสภาวะการณูปกติทุกอย่างได้

และการมีที่สถิตสำหรับพระเจ้าในหัวใจของคนเรา ในเวลาที่เจ้าอธิษฐาน

เจ้าควรคุกเข่าอย่างเหมาะสมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วจึงอธิษฐาน แต่ยามที่เจ้าทำงานบ้านหรือเตรียมอาหาร

ให้สงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า หรือร้องเพลงสรรเสริญ

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะตกอยู่ในสถานการณ์ใด เจ้าควรมีหนทางของเจ้าเองในการฝึกฝนปฏิบัติ

เจ้าควรทำทุกอย่างที่เจ้าทำได้เพื่อเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า

และเจ้าควรพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ยามที่รูปการณืแวดล้อมเอื้ออำนวย

จงอธิษฐานอย่างเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น ยามที่รูปการณืแวดล้อมไม่อำนวย

จงเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้าในยามที่กำลังปฏิบัติภารกิจตรงหน้า

ยามที่เจ้าสามารถกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านี้ก็จงกินและดื่มพระวณะของพระองค์

ยามที่เจ้าสามารถอธิษฐานได้ก็จงอธิษฐาน ยามที่เจ้าสามารถไถ่ครองพระเจ้าได้ก็จงไถ่ครองพระองค์

กล่าวได้อีกอย่างว่า จงทำให้เต็มทีเพื่อฝึกฝนตัวเจ้าเองสำหรับการเข้าสู่ตามสภาวะแวดล้อมของเจ้า

คนบางคนสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ในยามไม่มีอะไรให้กังวล แต่ทันทีที่บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น จิตใจของพวกเขาก็เหวี่ยงลอยไป นั่นไม่ใช่การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า วิธีที่ถูกต้องที่จะได้รับประสบการณ์ก็คือ ไม่ว่าจะในรูปการณ์แวดล้อมใดก็ตาม หัวใจของคนเราจะไม่พรางจากพระเจ้า หรือรู้สึกถูกรบกวนจากผู้คน เหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ ภายนอก และเมื่อนั้นเท่านั้น ที่เราจะเป็บบุคคลหนึ่งซึ่งมีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง บางคนพูดว่า เวลาที่พวกเขาอธิษฐานในหมู่ผู้ชุมนุม หัวใจของพวกเขาสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ แต่ในการสมาคมกับคนอื่น ๆ พวกเขาไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และความคิดของพวกเขาจะลอยเตลิดไปไกล นี่ไม่ใช่การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ทุกวันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในสภาวะนี้ หัวใจของพวกเขาอาจสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เสมอไป ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะต้องเพิ่มความพยายามในการฝึกฝนตัวพวกเขาเองในด้านนี้ เข้าสู่ ที่ละชั้น ไปตามร่องครรลองที่ถูกต้องของประสบการณ์ชีวิต และเริ่มดำเนินการ ไปบนเส้นทางของการ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เรื่องการสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 422

พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้านี้ไว้เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเจ้า เป้าหมายของพระองค์มิใช่เพียงเพื่อให้พวกเจ้าเข้าใจหรือรู้จักพระราชกิจและพระวณะของพระองค์ นั่นไม่เพียงพอ พวกเจ้าเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการจับใจความ ดังนั้น พวกเจ้าไม่ควรมีความล่าช้ายากเย็นในการทำความเข้าใจพระวณะของพระเจ้า เพราะพระวณะของพระเจ้าส่วนใหญ่เขียนด้วยภาษามนุษย์ และพระองค์ตรัสอย่างเรียบง่ายมาก ตัวอย่างเช่น เจ้ามีความสามารถอย่างเพียงพอในการเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้เจ้าเข้าใจและปฏิบัติตาม นี่เป็นบางสิ่งที่บุคคลปกติซึ่งมีปฏิภาณแห่งการจับใจความควรจะสามารทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระวณะที่พระเจ้ากำลังตรัสในช่วงระยะปัจจุบันนั้นชัดเจนและโปร่งใสเป็นพิเศษ และพระเจ้ากำลังทรงชี้ชัดถึงหลายสิ่งที่ผู้คนไม่ได้พิจารณา รวมถึงลักษณะทั้งหมดของสภาวะแบบมนุษย์ พระวณะของพระองค์โอบอ้อม Tüm และชัดเจนถึงความสว่างของพระจันทร์เต็มดวง ดังนั้นในตอนนี้ ผู้คนเข้าใจถึงประเด็นปัญหามากมายแต่ก็ยังมีบางสิ่งที่ขาดหายไป—ผู้ที่นำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติ ผู้คนต้องได้รับประสบการณ์กับแง่มุมทั้งหมดของความจริงในรายละเอียด และสำรวจค้นและแสวงหาความจริงในรายละเอียดที่มากขึ้น แทนที่จะแค่รอคอยจับเอาสิ่งใดก็ตามที่ถูกทำให้มีอยู่เพื่อพวกเขา มิฉะนั้นพวกเขาจะกลายเป็นอะไรที่มากกว่าปรสิตเพียงเล็กน้อย พวกเขารู้จักพระวณะของพระเจ้าแต่ยังไม่ได้นำมาปฏิบัติ บุคคลประเภทนี้ไม่รักความจริงและจะถูกกำจัดทิ้งในท้ายที่สุด การเป็นเสมือนเปโตรแห่งทศวรรษ 1990 นั้นหมายความว่า พวกเจ้าแต่ละคนควรปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า มีการเข้าสู่ที่แท้จริงในประสบการณ์ของพวกเจ้า และได้รับความรู้แจ้งมากยิ่งขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้นในความร่วมมือของพวกเจ้ากับพระเจ้า ซึ่งจะเป็นการเพิ่มการให้ความช่วยเหลือแก่ชีวิตของพวกเจ้าเองเรื่อยไป หากพวกเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้ามามากมายแต่เข้าใจเพียงความหมายของตัวบทและขาดความรู้โดยตรงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้จักพระวณะของพระเจ้า เท่าที่เจ้าคิดคำนึงนั้น พระวณะของพระเจ้าไม่ใช่ชีวิต แต่เป็นเพียงความหมายตามตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต และหากเจ้าเพียงดำรงชีวิตอยู่ในการถือปฏิบัติตามความหมายตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถจับความเข้าใจแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า และเจ้าจะไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

จนเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์ในประสบการณ์จริงของเจ้าแล้วเท่านั้น
ความหมายทางจิตวิญญาณของพระวณะของพระเจ้าจึงจะเปิดกว้างต่อเจ้า
และมันเป็นไปได้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่เจ้าสามารถจับความเข้าใจความหมายทางจิตวิญญาณของความจริงมา
กมายและสามารถไขกุญแจความลึกลับทั้งหลายของพระวณะของพระเจ้าได้เท่านั้น
หากเจ้าไม่นำมันไปปฏิบัติแล้วไซ้ไร ไม่ว่าพระวณะของพระองค์จะชัดเจนเพียงใด
ทั้งหมดที่เจ้าได้จับความเข้าใจไปก็คือความหมายตามตัวอักษรและบรรดาคำสอนอันว่างเปล่าซึ่งได้กลายเป็นกฎ
ข้อบังคับทางศาสนาสำหรับเจ้า นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกฟาริสีได้ทำลงไปหรือ?

หากพวกเจ้าปฏิบัติตามและได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
มันจะกลายเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพวกเจ้า หากเจ้าไม่ได้พยายามที่จะปฏิบัติตามมัน
เช่นนั้นแล้วพระวณะของพระเจ้าในสายตาเจ้าก็เป็นมากกว่าตำนานของสวรรค์ชั้นที่สามเพียงเล็กน้อย
ในข้อเท็จจริงนั้น

กระบวนการแห่งการที่เชื่อในพระเจ้าคือกระบวนการของของการที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของ
พระองค์ตลอดจนการได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์ หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ
การที่เชื่อในพระเจ้าคือการที่มีความรู้และความเข้าใจในพระวณะของพระองค์
และการที่ได้รับประสบการณ์กับและการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นเองคือความเป็นจริง
เบื้องหลังการเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้า

หากพวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าและหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์โดยไม่พยายามปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าในฐานะ
บางสิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็คือช่างโง่เขลา
นี่คงจะเป็นเช่นการไปงานเลี้ยงและเพียงมองไปที่อาหารและเรียนรู้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีรสอร่อยด้วยหัวใจโดยปราศ
จากการลิ้มรสชาติอันใดของมันตามจริงเท่านั้น บุคคลเช่นนี้จะไม่ได้เป็นคนโง่คนหนึ่งหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรนำมันไปสู่การปฏิบัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 423

ความจริงที่มนุษย์จำเป็นต้องครองนั้นพบอยู่ในพระวณะของพระเจ้า
และมันก็เป็นความจริงที่ให้ประโยชน์และช่วยเหลือมวลมนุษย์มากที่สุด
มันเป็นยาชูกำลังและความเสปียงอาหารที่ร่างกายของพวกเจ้าจำเป็นต้องการ
เป็นบางสิ่งที่ช่วยมนุษย์ฟื้นฟูสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเขา
มันคือความจริงหนึ่งซึ่งมนุษย์ควรมีพร้อมเอาไว้ ยิ่งพวกเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร
ชีวิตของพวกเจ้าก็จะยิ่งเบ่งบานรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น และความจริงจะยิ่งกลับกลายเป็นชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น
ในขณะที่พวกเจ้าเติบโตขึ้นทางวุฒิภาวะ พวกเจ้าจะมองเห็นสิ่ง
ทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณได้อย่างชัดเจนขึ้น
และพวกเจ้าจะมีความแข็งแกร่งที่จะมีชัยเหนือซาตานมากขึ้นเท่านั้น
ความจริงจำนวนมากที่พวกเจ้าไม่เข้าใจจะถูกทำให้ชัดเจนเมื่อพวกเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า
คนส่วนใหญ่พึงพอใจเพียงแค่เข้าใจตัวบทของพระวณะของพระเจ้าและมุ่งเน้นการเตรียมตัวเองให้พร้อมไปดัว
คำสอนแทนที่จะเป็นการทำให้ประสบการณ์ในการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเจ้านั้นลึกซึ้งขึ้น
แต่นั้นไม่ใช่หนทางของพวกฟาริสีหรือ? ดังนั้นแล้วลึที่ว่า “พระวณะของพระเจ้าคือชีวิต”
สามารถเป็นจริงสำหรับพวกเขาได้อย่างไร?
ชีวิตของบุคคลหนึ่งนั้นไม่สามารถเติบโตได้อย่างง่ายดายโดยการอ่านพระวณะของพระเจ้า
แต่จะเติบโตได้อย่างง่ายดายก็ต่อเมื่อนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติแล้วเท่านั้น
หากมันเป็นการเชื่อของเจ้าที่เข้าใจว่า พระวณะของพระเจ้าคือทั้งหมดที่จำเป็นต้องมีในการมีชีวิตและวุฒิภาวะ
เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าก็บิดเบี้ยว
การเข้าใจพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริงเกิดขึ้นเมื่อเจ้าปฏิบัติตามความจริง และเจ้าต้องเข้าใจว่า
“มีแค่การนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้น จึงจะสามารถมีวันเข้าใจมันได้” ในวันนี้
หลังจากอ่านพระวณะของพระเจ้า เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่าเจ้ารู้จักพระวณะของพระเจ้า
แต่เจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าเจ้าเข้าใจพระวณะเหล่านั้น
บางคนกล่าวว่าหนทางเดียวที่จะนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ก็คือการเข้าใจมันเสียก่อน
แต่นี้ถูกต้องแค่เพียงบางส่วนและแน่นอนว่าไม่ได้ถูกต้องทั้งหมด ก่อนที่เจ้าจะมีความรู้เกี่ยวกับความจริง
เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับความจริงนั้น
การรู้สึกว่าเจ้าเข้าใจบางสิ่งที่เจ้าได้ยินในคำเทศานั้นไม่ใช่การเข้าใจอย่างแท้จริง—
นี่เป็นแค่การครองคำพูดตามตัวอักษรของความจริง
และมันก็ไม่เหมือนกับการเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่อยู่ therein

การมีแค่ความรู้เพียงผิวเผินเกี่ยวกับความจริงไม่ใช่หมายความว่าเจ้าจะเข้าใจมันตามจริงหรือมีความรู้เกี่ยวกับมัน
ความหมายที่แท้จริงของความจริงมาจากการได้รับประสบการณ์กับมันแล้ว ดังนั้น
เฉพาะเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับความจริงแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจมันได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถจับความเข้าใจส่วนที่ซ่อนอยู่ของมันได้
การทำให้ประสบการณ์ของเจ้าลึกซึ้งเป็นหนทางเดียวที่จะจับความเข้าใจความหมายแฝงและเข้าใจแก่นแท้แห่งค
วามจริง ดังนั้น เจ้าสามารถไปได้ทุกหนทุกแห่งกับความจริง แต่หากไม่มีความจริงในตัวเจ้า
เช่นนั้นแล้วจงอย่าคิดพยายามโน้มน้าวแม้แต่สมาชิกในครอบครัวของเจ้า นับประสาอะไรกับผู้คนที่เคร่งศาสนา
หากปราศจากความจริงเจ้าก็เหมือนเกล็ดหิมะที่ปลิวคว้าง แต่ด้วยความจริง เจ้าสามารถมีความสุขและเป็นอิสระ
และไม่มีใครสามารถโจมตีเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าทฤษฎีหนึ่งจะแข็งแกร่งแค่ไหน
มันก็ไม่สามารถเอาชนะความจริงได้ ด้วยความจริง ตัวพิภพเองก็สามารถถูกแกว่งไกว
และภูเขาและทะเลก็ถูกเคลื่อนไหวได้
ในขณะที่การขาดความจริงสามารถนำทางไปสู่การที่กำแพงเมืองอันแข็งแกร่งถูกพวกหนอนแมลงย่นย่อลงจนกล
ายเป็นเศษเล็กเศษน้อย นี่คือ ข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัด

ตัดตอนมาจาก “ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรมานำมันไปสู่การปฏิบัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 424

ณ ช่วงระยะปัจจุบัน มันสำคัญยิ่งชีวิตที่จะรู้ความจริงเสียก่อน

และจากนั้นจึงนำมันไปปฏิบัติและเตรียมตัวพวกเจ้าให้มีพร้อมต่อไปด้วยความหมายที่แท้จริงของความจริง

พวกเจ้าควรพยายามบรรลุการนี้ แทนที่จะเป็นแค่การพยายามทำให้ผู้อื่นติดตามคำพูดทั้งหลายของเจ้า

เจ้าควรทำให้พวกเขาติดตามการปฏิบัติของเจ้า เพียงในหนทางนี้เท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถพบกับบางสิ่งที่ย่อมความหมาย ไม่สำคัญว่าอะไรจะตกแก่เจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะพบเจอใคร โดยไม่คาดฝัน คราที่เจ้ามีความจริง เจ้าย่อมจะสามารถตั้งมั่นได้

พระวณะของพระเจ้าคือสิ่งที่นำพาชีวิตมาสู่มนุษย์ ไม่ใช่ความตาย หากหลังจากอ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว

เจ้าไม่กลับมามีชีวิต แต่เจ้ายังคงตายไปแล้ว เช่นนั้นแล้วย่อมมีบางอย่างผิดปกติกับเจ้า

หากหลังจากช่วงเวลาหนึ่งเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้าไปมากมายและได้ยื้นคำเทศนาที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ไปมากมาย แต่เจ้ายังคงอยู่ในสภาพเงื่อนไขของความตาย

เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าไม่ใช่คนที่เห็นคุณค่าของความจริง

และเจ้าไม่ใช่บุคคลที่ไล่ตามเสาะหาความจริง หากพวกเจ้าได้พยายามที่จะได้รับพระเจ้าอย่างแท้จริง

พวกเจ้าก็คงจะไม่มุ่งเน้นไปที่การเตรียมตัวพวกเจ้าเองให้มีพร้อมด้วยคำสอนและการใช้คำสอนอันหยิ่งโสสอน

ผู้อื่น แต่คงจะมุ่งเน้นไปที่การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าและการนำความจริงไปปฏิบัติแทน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรกำลังพยายามเข้าสู่ในตอนนี้อย่างหรือ?

พระเจ้าทรงมีเวลาจำกัดในการทรงพระราชกิจของพระองค์ในมนุษย์ ดังนั้นแล้ว

บททวนถามเล่าที่สามารถมีได้หากเจ้าไม่ร่วมมือกับพระองค์?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ให้พวกเจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์อยู่เสมอทันทีที่พวกเจ้าเข้าใจมัน? เป็นเพราะพระเจ้าทรงได้เปิดเผยพระวณะของพระองค์แก่พวกเจ้า

และขั้นตอนต่อไปของพวกเจ้าคือการฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะเหล่านั้นจริงๆ

ขณะที่เจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะเหล่านี้

พระเจ้าก็จะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจนเสร็จ นั่นคือวิธีที่จะทำมันให้เสร็จสิ้น

พระวณะของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์แบ่งบานในชีวิตและไม่ครององค์ประกอบอันใดที่สามารถทำให้มนุษย์

ย้เบี่ยงเบนหรือกลายเป็นสิ่งเฉย เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้าและฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะนั้น

แต่เจ้ายังคงไม่ได้รับพระราชกิจใดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำพูดของเจ้าสามารถหลอกได้เพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น ผู้คนอื่นๆ อาจไม่รู้ว่าเจตนาของเจ้าถูกต้องหรือไม่

แต่เจ้าคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าจะไม่ทรงทราบ?

เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้อื่นฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าและรับความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่เจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์และไม่ได้รับความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธิ์?

พระเจ้าทรงมีอารมณ์ความรู้สึกหรือไม่? หากเจตนาของเจ้าถูกต้องอย่างแท้จริงและเจ้าให้ความร่วมมือ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณของพระเจ้าก็จะอยู่กับเจ้า ผู้คนบางคนต้องการปักธงจองตำแหน่งเสมอ

แต่เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงไม่ทรงปล่อยให้พวกเขาลุกขึ้นมาทำคริสตจักร?

ผู้คนบางคนเพียงล่อลวงหน้าที่รับผิดชอบของพวกเขา

ปฏิบัติหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและก่อนที่จะพวกเขาจะทันรู้ตัวพวกเขาก็ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าไปแล้ว

นั่นเป็นไปได้อย่างไรกัน? พระเจ้าทรงตรวจสอบภายในสุดของหัวใจมนุษย์

และผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาความจริงต้องทำเช่นนั้นด้วยเจตนาที่ถูกต้อง

ผู้คนที่ไม่มีเจตนาที่ถูกต้อง ไม่สามารถตั้งมั่นได้ ณ แก่นกลางของมัน

เป้าหมายของพวกเขาคือการปล่อยให้พระวณะของพระเจ้ามีผลภายในตัวของพวกเขเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ

มันคือการมีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าในการที่พวกเขเจ้าปฏิบัติตามพระวณะนั้น

บางทีความสามารถของพวกเขเจ้าในการจับใจความพระวณะของพระเจ้านั้นต่ำ

แต่เมื่อพวกเขเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถเชี่ยวชาญรักษาข้อตำหนินี้ได้

ดังนั้นพวกเขเจ้าจะไม่เพียงต้องรู้ความจริงหลายประการเท่านั้น

แต่พวกเขเจ้ายังต้องปฏิบัติตามความจริงเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

นี่คือจุดมุ่งเน้นอันใหญ่หลวงที่สุดที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้

พระเยซูได้ทรงสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามไปมากมายในช่วงเวลาสามสิบสามปีครึ่งของพระองค์

พระองค์ได้ทรงทนทุกข์อย่างใหญ่หลวงยิ่งนักก็เพียงเพราะพระองค์ทรงปฏิบัติตามความจริง

ทรงทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและทรงใส่ใจเฉพาะน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น

นี่เป็นความทุกข์ที่พระองค์จะไม่ได้อ้าวผ่านหากพระองค์ทรงรู้ความจริงโดยปราศจากการปฏิบัติตามความจริง

นั้น หากพระเยซูทรงติดตามคำสอนของพวกยิวและทรงติดตามพวกฟาริสีแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ได้ทนทุกข์

เจ้าสามารถเรียนรู้จากกิจการทั้งหลายของพระเยซูว่า

ประสิทธิผลของพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์มาจากความร่วมมือของมนุษย์

และนี่คือบางสิ่งที่คุณเจ้าต้องระลึกไว้ พระเยซูจะได้ทรงทนทุกข์ดังที่พระองค์ได้ทรงทำไปบนกางเขนหรือ

หากพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติตามความจริง?

พระองค์จะได้ทรงสามารถอธิบายคำอธิบายอันเศร้าโศกเช่นนี้ได้หรือ

หากพระองค์มิได้ทรงกระทำไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า? ดังนั้น

พวกเขเจ้าควรทนทุกข์เพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติตามความจริง

นี่คือความทุกข์ประเภทหนึ่งที่บุคคลหนึ่งควรก้าวผ่าน

ตัดตอนมาจาก “ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรนำมันไปสู่การปฏิบัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 425

ในการปฏิบัตินั้น การรักษาพระบัญญัติควรเชื่อมโยงกับการนำความจริงไปปฏิบัติ
ในขณะที่รักษาพระบัญญัติอยู่นั้น คนเราจะต้องปฏิบัติความจริง เมื่อปฏิบัติความจริง
คนเราจะต้องไม่ลวงละเมิดหลักการทั้งหลายในพระบัญญัติ อีกทั้งไม่กระทำการซึ่งขัดกับพระบัญญัติ
เจ้าจะต้องทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้า
การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริงนั้นเชื่อมโยงถึงกัน ไม่ขัดแย้งกัน
ยิ่งเจ้าปฏิบัติความจริงมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นสามารถรักษาแก่นสารของพระบัญญัติมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเจ้าปฏิบัติความจริงมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งเข้าใจพระวณะของพระเจ้าตามที่แสดงออกในพระบัญญัติมากขึ้นเท่านั้น
การปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติไม่ใช่การกระทำที่ขัดแย้งกัน—การกระทำเหล่านี้เชื่อมโยงถึงกัน
ในปฐมกาล มีเพียงภายหลังจากที่มนุษย์รักษาพระบัญญัติแล้วเท่านั้น
เขาจึงสามารถปฏิบัติความจริงและได้มาซึ่งความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
แต่นี้ไม่ใช่เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้เจ้าตั้งใจในการนมัสการพระองค์
ไม่ใช่แค่ประพาศตัวดีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เจ้าต้องรักษาพระบัญญัติอย่างน้อยที่สุดก็โดยผิวเผิน
หลังจากได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์แล้ว
ผู้คนจะหยุดการกบฏและการต่อต้านพระองค์ไปทีละน้อย และจะไม่มีความกังขาใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์อีกต่อไป นี่เป็นวิธีเดียวที่ผู้คนสามารถยึดปฏิบัติตามแก่นสารของพระบัญญัติได้
ดังนั้น แค่การรักษาพระบัญญัติ โดยปราศจากการปฏิบัติความจริง จึงไร้ประสิทธิภาพ
และไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นการนมัสการที่แท้จริงต่อพระเจ้า ด้วยเหตุที่เจ้ายังไม่ได้มาซึ่งวุฒิภาวะแท้จริง
การรักษาพระบัญญัติโดยปราศจากความจริงเพียงแต่เป็นเหมือนกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ
อย่างเคร่งครัดเท่านั้น ในการทำเช่นนั้น พระบัญญัติจะกลายเป็นกฎหมายของเจ้า
ซึ่งจะไม่ช่วยให้เจ้าเติบโตในชีวิต ในทางตรงกันข้าม พระบัญญัติเหล่านั้นจะกลายเป็นภาระของเจ้า
และผูกพันเจ้าอย่างแน่นหนาเสมือนธรรมเนียมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม
เป็นสาเหตุให้เจ้าสูญเสียการทรงปรากฏของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ด้วยการปฏิบัติความจริงเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรักษาพระบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเจ้ารักษาพระบัญญัติเพื่อที่จะปฏิบัติความจริง
ขณะที่กำลังรักษาพระบัญญัตินั้น เจ้าจะนำความจริงไปปฏิบัติมากยิ่งขึ้นไปอีก และเมื่อปฏิบัติความจริง
เจ้าจะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกว่า พระบัญญัติมีความหมายที่แท้จริงว่าอย่างไร
จุดประสงค์และความหมายเบื้องหลังการที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้มนุษย์รักษาพระบัญญัติไม่ใช่เพียงเพื่อให้
เขาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างที่เขาอาจจินตนาการเท่านั้น แต่นั่นเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ชีวิตของเขามากกว่า

ขอบข่ายของการเติบโตในชีวิตของเจ้าบ่งบอกถึงระดับซึ่งเจ้าจะมีความสามารถที่จะรักษาพระบัญญัติได้ แม้ว่าพระบัญญัติจะมีไว้เพื่อให้มนุษย์รักษา

แต่แก่นสารของบัญญัติก็จะกลายเป็นมีความชัดเจนผ่านทางประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์เท่านั้น

คนส่วนมากที่กักเอาการรักษาพระบัญญัติอย่างดีหมายความว่า พวกเขา “เตรียมตัวพร้อมแล้ว และทั้งหมดที่เหลืออยู่ที่ต้องทำคือการตามให้ทัน” นี่คือนิวคตินิคที่ฟังเพื่อ

และไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บรรดาผู้ที่กล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นไม่ปรารถนาจะทำความคับหน้า และพวกเขาปรารถนาเนื้อหนัง ช่างไร้สาระ! นั่นไม่ใช่การรักษาไว้ซึ่งความเป็นจริง!

นั่นไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า ที่เพียงแค่ปฏิบัติความจริงโดยปราศจากการรักษาพระบัญญัติอย่างแท้จริง

พวกที่ทำสิ่งนี้คือเหล่าคนพินาศ พวกเขาเป็นเสมือนผู้คนที่ขาดขาไปข้างหนึ่ง

เพียงแค่การรักษาพระบัญญัติราวกับยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลาย แต่ยังไม่ครอบครองความจริง—

นี้ไม่สามารถทำให้สมคั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่ขาดดวงตาไปข้างหนึ่ง

ผู้คนที่ทำสิ่งนี้ก็ทนทุกข์จากความพิการรูปแบบหนึ่งเช่นกัน กล่าวได้ว่า

หากเจ้ารักษาพระบัญญัติอย่างดีและได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีความจริง กล่าวได้ว่า เจ้าจะได้รับวุฒิภาวะที่แท้จริงแล้ว

หากเจ้าปฏิบัติความจริงที่เจ้าควรปฏิบัติ เจ้าจะรักษาพระบัญญัติด้วยเช่นกัน และสองสิ่งนี้ไม่ขัดแย้งกัน

การปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติคือสองระบบ

ซึ่งทั้งคู่เป็นส่วนประกอบสำคัญของประสบการณ์ชีวิตของคนเรา

ประสบการณ์ของคนเราควรประกอบไปด้วยการผสมผสานการรักษาพระบัญญัติกับการปฏิบัติความจริงเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ใช่การแบ่งแยก อย่างไรก็ตาม ไร้ทั้งความแตกต่างและความเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้

คัดตอนมาจาก “การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 426

การเผยแพร่พระบัญญัติในยุคใหม่คือคำพยานต่อข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้คนทั้งหมดในกระแสนี้
พวกเหล่านั้นทุกคนที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าวันนี้ ได้เข้าสู่ยุคใหม่แล้ว
นี่คือจุดเริ่มต้นใหม่สำหรับพระราชกิจของพระเจ้า
รวมทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของส่วนสุดท้ายในพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า
พระบัญญัติของยุคใหม่เป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าและมนุษย์ได้เข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลก
ใหม่ และเป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าจะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น
และทรงปฏิบัติพระราชกิจบนแผ่นดินโลกมากกว่านั้นและยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก
เหมือนดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางคนอิสราเอลและพระเยซูได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางคนยิว
พระบัญญัติเหล่านี้ยังเป็นสัญลักษณ์ว่าผู้คนกลุ่มนี้จะได้รับพระบัญชาจากพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่านั้นและยิ่งใหญ่กว่านั้นเช่น
กัน และจะได้รับการจัดเตรียม ได้รับอาหาร ได้รับการสนับสนุน ได้รับการดูแลเอาใจใส่
และได้รับการคุ้มครองปกป้องโดยพระองค์ในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
ได้รับการฝึกฝนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยพระองค์มากขึ้นไปอีก และได้รับการจัดการ
ได้รับการปลดปล่อยและได้รับการถูกลงโทษโดยพระวณะของพระเจ้า
นัยสำคัญของพระบัญญัติแห่งยุคใหม่นั้นค่อนข้างลึกลับ พระบัญญัติเหล่านี้บ่งบอกว่า
พระเจ้าจะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลกจริงๆ จากที่ซึ่งพระองค์จะทรงพิชิตทั้งจักรวาล
เปิดเผยให้เห็นพระสิริทั้งหมดของพระองค์ในร่างมนุษย์ พระบัญญัติเหล่านี้บ่งบอกอีกด้วยว่า
พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงกำลังจะทรงพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นบนแผ่นดินโลก
เพื่อที่จะทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรทุกคนมีความเพียบพร้อม ยิ่งไปกว่านั้น
พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกด้วยพระวณะ และทรงสำแดงประกาศกฤษฎีกาว่า
“พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์จะเสด็จขึ้นสู่ที่สูงที่สุดและทรงเป็นที่สรรเสริญ
และปวงประชาทั้งผองและชนชาติทั้งมวลจะคุกเข่าลงเพื่อบูชาพระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่”
แม้ว่าพระบัญญัติของยุคใหม่จะมีไว้เพื่อให้มนุษย์รักษา
และแม้การทำเช่นนั้นจะเป็นหน้าที่ของมนุษย์และพันธะของเขา
ความหมายที่พระบัญญัติเหล่านี้สื่อถึงนั้นค่อนข้างลึกลับมากเกินกว่าที่จะแสดงออกได้อย่างครบถ้วนด้วยถ้อยคำ
หนึ่งหรือสองคำ
พระบัญญัติของยุคใหม่แทนที่ธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมและกฎหมายภาคพันธสัญญาใหม่ตามที่เผยเ
พรโดยพระยาห์เวห์และพระเยซู นี่เป็นบทเรียนที่ลึกซึ้งกว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ อย่างที่ผู้คนอาจจินตนาการ
มีนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแง่มุมหนึ่งต่อพระบัญญัติของยุคใหม่ กล่าวคือ

พระบัญญัติเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นส่วนต่อประสานระหว่างยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร
พระบัญญัติของยุคใหม่ยุคหลักปฏิบัติและกฎหมายทั้งหมดของยุคเก่า
รวมทั้งหลักปฏิบัติทั้งหมดจากยุคของพระเยซูและหลักปฏิบัติทั้งหลายก่อนหน้านี้
พระบัญญัติเหล่านี้นำมามนุษย์ไปยังเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตยิ่งขึ้น
เปิดโอกาสให้เขาเริ่มต้นการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ด้วยพระองค์เอง
พระบัญญัติเหล่านี้คือจุดเริ่มต้นของเส้นทางของการมีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุนี้
พวกเขาก็จึงควรมีหน้าที่ที่ต้องเกี่ยวกับพระบัญญัติของยุคใหม่
และทั้งไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านี้อย่างเคร่งครัดอีกทั้งไม่เชื่อมั่นพระบัญญัติเหล่านี้
พระบัญญัติของยุคใหม่ให้ความสำคัญอย่างหนักแน่นกับประเด็นหนึ่ง
ว่ามนุษย์จะต้องนมัสการพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองแห่งวันนี้
ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบนอบต่อเนื้อแท้ของพระวิญญาณในทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงยิ่งขึ้น
พระบัญญัติเหล่านั้นยังเน้นถึงหลักการซึ่งพระเจ้าจะทรงใช้พิพากษามนุษย์ว่ามีความผิดหรือไม่ก็ชอบธรรมอีกด้ว
ย หลังจากที่พระองค์ได้ทรงสำแดงในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม กล่าวคือ
การทำความเข้าใจพระบัญญัตินั้นง่ายกว่าการนำไปปฏิบัติ จากจุดนี้อาจเห็นได้ว่า
หากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ก็ย่อมทรงต้องทำเช่นนั้นโดยผ่านทางพระวจนะและการทรงนำของพระองค์เอง
และมนุษย์ไม่สามารถสัมผัสกับความเพียบพร้อมได้โดยวิธีแห่งปัญญาโดยกำเนิดของเขาเองเพียงลำพัง
การที่มนุษย์จะสามารถรักษาพระบัญญัติของยุคใหม่ได้หรือไม่
เกี่ยวข้องกับความรู้อันของเขาในพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ดังนั้น
การที่เจ้าจะสามารถรักษาพระบัญญัติได้หรือไม่ นั่นจึงไม่ใช่คำถามที่จะไขปัญหาได้ในเวลาเพียงไม่กี่วัน
นี่เป็นบทเรียนที่ล้ำลึกมากบทหนึ่งที่ต้องเรียนรู้

คัดตอนมาจาก “การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 427

การปฏิบัติความจริงเป็นเส้นทางหนึ่งซึ่งทำให้ชีวิตของมนุษย์สามารถเติบโตได้ หากพวกเขาไม่ปฏิบัติความจริง เช่นนั้นแล้ว เขาก็ย่อมจะถูกทิ้งไว้โดยที่ไม่เหลืออะไรมากไปกว่าทฤษฎีและจะไม่มีชีวิตที่แท้จริง ความจริงคือสัญลักษณ์ของวุฒิภาวะของมนุษย์ และการที่เจ้าจะปฏิบัติความจริงหรือไม่นั้น เกี่ยวข้องกับการที่เจ้ามีวุฒิภาวะที่แท้จริงหรือไม่ หากเจ้าไม่ปฏิบัติความจริง ไม่กระทำการอย่างชอบธรรม หรือโอนเอนไปตามอารมณ์และใส่ใจในเนื้อหนังของเจ้า เช่นนั้นแล้ว เขาก็ย่อมอยู่ห่างจากการรักษาพระบัญญัติ นี่คือการเปรียบเทียบที่ลึกลับที่สุดในบรรดาบทเรียนทั้งหลาย ในแต่ละยุคนั้น มีความจริงมากมายที่ผู้คนจำเป็นต้องเข้าสู่และเข้าใจ แต่เช่นเดียวกันนั้น ในแต่ละยุคก็มีพระบัญญัติที่แตกต่างกันไปกับความจริงเหล่านั้น ความจริงทั้งหลายที่ผู้คนปฏิบัตินั้นเกี่ยวข้องกับยุคที่เฉพาะเจาะจง และพระบัญญัติที่พวกเขารักษาก็เป็นเช่นนั้นด้วย แต่ละยุคมีความจริงทั้งหลายของมันเป็นเองให้ปฏิบัติและมีพระบัญญัติให้รักษา อย่างไรก็ดี เป้าหมายและผลของการที่มนุษย์ปฏิบัติความจริงนั้นแตกต่างกันอย่างสมน้ำสมเนื้อ โดยขึ้นอยู่กับพระบัญญัติที่หลากหลายซึ่งถูกเผยแผ่โดยพระเจ้า—กล่าวคือ ขึ้นอยู่กับยุคที่แตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าพระบัญญัติเหล่านั้นรับใช้ความจริง และความจริงมีอยู่เพื่อกองไว้ซึ่งพระบัญญัติ หากมีเพียงแต่ความจริง เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าให้พูดถึง อย่างไรก็ดี มนุษย์สามารถระบอบข่ายของแนวโน้มในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการอ้างอิงพระบัญญัติ และมนุษย์สามารถรู้จักยุคซึ่งพระเจ้าทรงพระราชกิจได้ ในศาสนา มีผู้คนมากมายที่สามารถปฏิบัติความจริงซึ่งได้รับการปฏิบัติโดยผู้คนในยุคธรรมบัญญัติ อย่างไรก็ดี พวกเขาไม่มีพระบัญญัติของยุคใหม่ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นได้ พวกเขายังคงถือปฏิบัติวิถีเก่าๆ และยังคงเป็นพวกมนุษย์ในยุคกำเนิดโลก พวกเขาไม่ได้มีพร้อมด้วยวิธีการใหม่ๆ ของพระราชกิจและไม่สามารถมองเห็นพระบัญญัติของยุคใหม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงไม่มีพระราชกิจของพระเจ้า ราวกับว่าพวกเขาแกล้งเปลือกไขว้างเปล่าเท่านั้น หากไม่มีลูกไปอยู่ภายใน ก็ย่อมไม่มีจิตวิญญาณ หากจะพูดให้ถูกต้องยิ่งขึ้นก็คือ นั่นหมายความว่าพวกเขาไม่มีชีวิต ผู้คนเช่นนั้นยังไม่ได้เข้าสู่ยุคใหม่และได้ล้าหลังอยู่หลายก้าว ดังนั้น การมีความจริงทั้งหลายจากยุคเก่าๆ แต่ไม่มีพระบัญญัติของยุคใหม่จึงไร้ประโยชน์ พวกเขาหลายคนปฏิบัติความจริงของวันนี้แต่ไม่รักษาพระบัญญัติของความจริง เจ้าจะไม่ได้รับอะไรเลย และความจริงที่เจ้าปฏิบัติก็จะไร้ค่าและไร้ความหมาย และพระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญเจ้า

การปฏิบัติความจริงจะต้องทำภายในขอบเขตของวิธีการทั้งหลายในพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันจะต้องทำโดยตอบรับพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงของวันนี้ หากปราศจากการทำเช่นนั้น ทุกสิ่งจะเป็น โมฆะ เหมือนกับการพยายามดักน้ำโดยใช้ตะกร้าไม้ไผ่

นี่ยังเป็นการหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการเผยแผ่พระบัญญัติของยุคใหม่ด้วยเช่นกัน หากผู้คนยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติ

อย่างน้อยที่สุดพวกเขาก็ควรรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยปราศจากความงุนงงสับสน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนควรจับความเข้าใจหลักการแห่งการยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งหลาย การยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติมิได้หมายถึงการติดตามพระบัญญัติเหล่านั้นโดยส่งเดชหรือโดยตามอำเภอใจ แต่หมายถึงการยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านั้นด้วยพื้นฐานหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์หนึ่ง และด้วยหลักการทั้งหลาย สิ่งแรกที่ต้องสัมฤทธิ์ก็คือการให้นิมิตรของเจ้ามีความชัดเจน หากเจ้ามีความเข้าใจละเอียดถี่ถ้วนในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลาปัจจุบัน และหากเจ้าเข้าสู่วิธีการของพระราชกิจของวันนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ย่อมจะได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนในการรักษาพระบัญญัติโดยธรรมชาติ หากวันนั้นมาถึงเมื่อเจ้ามองทะลุถึงแก่นสารของพระบัญญัติของยุคใหม่และเจ้าสามารถรักษาพระบัญญัติได้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

นี่คือนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติ การที่เจ้าจะสามารถปฏิบัติความจริงได้หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าล่วงรู้แก่นสารของพระบัญญัติของยุคใหม่อย่างไร

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะปรากฏต่อมนุษย์อย่างต่อเนื่อง และพระเจ้าจะทรงฟังประสงค์จากมนุษย์มากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น

ความจริงทั้งหลายซึ่งมนุษย์นำไปปฏิบัติอย่างแท้จริงจะมีจำนวนที่มากขึ้น และจะกลายเป็นยิ่งใหญ่ขึ้น และผลของการรักษาพระบัญญัติจะกลายเป็นลึกลับยิ่งขึ้น ดังนั้น

พวกเจ้าจะต้องปฏิบัติความจริงและรักษาพระบัญญัติในเวลาเดียวกัน ไม่มีผู้ใดควรละเลยเรื่องนี้

ปล่อยให้ความจริงใหม่และพระบัญญัติใหม่ๆ เริ่มต้นขึ้นพร้อมกันในยุคใหม่นี้

คัดตอนมาจาก “การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 428

ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงการปฏิบัติได้เล็กน้อย และพวกเขาสามารถพูดถึงความประทับใจส่วนตัวของพวกเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วนั่นคือความกระจำที่ได้รับจากถ้อยคำของผู้อื่น
นั่นไม่ได้รวมถึงสิ่งใดจากการปฏิบัติโดยส่วนตัวของพวกเขาเลย
อีกทั้งนั่นไม่ได้รวมถึงสิ่งที่พวกเขามองเห็นจากประสบการณ์ของพวกเขาด้วย
เราได้ชำระประเด็นนี้แล้วก่อนหน้านี้ อย่าคิดว่าเราไม่รู้อะไรเลย เจ้าเป็นเพียงเลือกกระดาษ
แต่เจ้าพูดถึงการพิชิตซาตาน การเป็นคำพยานแห่งชัยชนะ
และการดำรงชีวิตตามพระฉายาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? ทั้งหมดนี้มันไร้สาระ!
เจ้าคิดหรือว่าพระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสในวันนี้มีไว้ให้เจ้าเลือมใส่?
ปากของเจ้าพูดถึงการละทิ้งตัวตนเดิมของเจ้าและการนำความจริงมาปฏิบัติ
แต่มือของเจ้ายังดำเนินการประทุติอื่นๆ และหัวใจของเจ้ายังคิดแผนการอื่นๆ—เจ้าเป็นคนประเภทใดกัน?
เหตุใดหัวใจและมือของเจ้าจึงไม่เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกัน? การเทศนามากมายได้กลายเป็นถ้อยคำว่างเปล่า
นี่ไม่ทำให้หัวใจสลายหรือหอกหรือ? หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติได้
มันก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้เข้าสู่หนทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ
เจ้ายังไม่ได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวเจ้า และเจ้ายังไม่ได้รับการทรงนำทางของพระองค์
หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าเพียงมีความสามารถที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่รู้ความสามารถที่จะนำมาปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือบุคคลที่ไม่รักความจริง
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยบุคคลประเภทนี้ให้รอด
พระเยซูทรงทนทุกข์ความเจ็บปวดครวร้าวอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อช่วยพวกคนบาปให้รอด
เพื่อช่วยคนยากไร้ให้รอด และเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ถ่อมใจให้รอด
การตรึงกางเขนของพระองค์ทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
หากเจ้าไม่สามารถปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรจากไปทันทีที่เจ้าสามารถทำได้
อย่าได้อ้อยอิ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าในฐานะคนเฝ้าประตูเอเปริบบ
ผู้คนมากมายถึงกับพบว่าเป็นการยากที่จะหยุดตัวเองไม่ให้ทำสิ่งต่างๆ ที่ต่อต้านพระเจ้าอย่างชัดเจน
พวกเขาไม่ได้กำลังร้องขอความตายหรือหอกหรือ?
พวกเขาสามารถพูดถึงการเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกเขาจะมีความกล้าที่จะมองพระพักตร์ของพระเจ้าหรือไม่? การกินอาหารที่พระเจ้าประทานให้แก่เจ้า
การทำสิ่งคดโกงที่ต่อต้านพระเจ้า การมุงร้าย การมีเล่ห์เหลี่ยม และการออกกลอุบาย
แม้ขณะที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เจ้าชื่นชมกับพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่เจ้า—

เจ้าไม่รู้สึกว่สิ่งเหล่านั้นเผาไหม้มือของเจ้าเมื่อเจ้าได้รับสิ่งเหล่านั้นหรือหรือ?

เจ้าไม่รู้สึกว่หน้าของเจ้าแดงขึ้นหรือหรือ? เมื่อได้ทำบางสิ่งต่อหน้าพระเจ้าไปแล้ว

เมื่อได้ดำเนินแผนการที่จะ “เป็นอัครพาล” ไปแล้ว เจ้าไม่รู้สึกหวาดกลัวหรือ? หากเจ้าไม่รู้สึกสิ่งใดเลย

เจ้าจะสามารถพูดถึงอนาคตใดๆ ได้อย่างไร? เมื่อนานมาแล้วก็ไม่มีอนาคตใดๆ สำหรับเจ้าอยู่แล้ว ดังนั้น

เจ้าจะยังสามารถมีความคาดหวังที่ยิ่งใหญ่กว่าอันใดได้อีก? หากเจ้ากล่าวบางสิ่งที่ไร้ยางอาย

แต่ไม่รู้สึกถึงการดำเนินใดๆ และหัวใจของเจ้าไม่มีความตระหนักรู้

เช่นนั้นแล้วไม่ได้หมายความว่าเจ้าได้ถูกพระเจ้าทรงละทิ้งแล้วหรือหรือ?

การพูดและกระทำตามอำเภอใจและอย่างไร้การควบคุมได้กลายเป็นธรรมชาติของเจ้า

เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าเช่นนี้ได้อย่างไร?

เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินไปทั่วโลกได้อย่างไร? ใครจะถูกเจ้าโน้มน้าวให้เชื่อ?

พวกผู้ที่รู้จักธรรมชาติที่แท้จริงของเจ้าจะรักษาระยะห่างของพวกเขา นี่ไม่ใช่การลงโทษของพระเจ้าหรือหรือ?

โดยรวมแล้ว หากมีเพียงคำพูดและไม่มีกรปฏิบัติ ก็ไม่มีกรเติบโต

แม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจกำลังทรงพระราชกิจกับเจ้าในขณะที่เจ้าพูด หากเจ้าไม่ปฏิบัติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงหยุดพระราชกิจ หากเจ้ายังคงดำเนินต่อไปเช่นนี้

จะสามารถมีการพูดถึงอนาคตหรือการให้การเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าต่อพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร

? เจ้าเพียงสามารถพูดถึงการถวายเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้า แต่เจ้ายังไม่ได้ให้ความรักที่แท้จริงแก่พระเจ้า

ทั้งหมดที่พระองค์ได้รับจากเจ้าคือการอุทิศทางคำพูดของเจ้า

พระองค์ไม่ได้ทรงมอบเจตนาเพื่อปฏิบัติความจริงของเจ้า นี่อาจเป็นวุฒิภาวะที่จริงแท้ของเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าจำต้องดำเนินต่อไปเช่นนี้ เมื่อใดเล่าที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า?

เจ้าไม่รู้สึกว่กระวนกระวายกับอนาคตที่มีดมนและหม่นหมองของเจ้าหรือ?

เจ้าไม่รู้สึกว่พระเจ้าทรงสูญเสียความหวังในตัวเจ้าไปแล้วหรือ?

เจ้าไม่รู้สึกว่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำให้ผู้คนใหม่ๆ จำนวนมากขึ้นมีความเพียบพร้อม? สิ่งเก่าๆ

จะสามารถดีเทียบเท่ากันหรือ? เจ้าไม่ได้กำลังให้ความสนใจกับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้:

เจ้ากำลังรอวันพรุ่งนี้อยู่หรือ?

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่บรรลุความรอดคือผู้ที่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 429

การเกิดทุนพระวณะของพระเจ้า

และการมีความสามารถที่จะอธิบายพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไม่กระดากใจนั้น

มิใช่หมายความว่าเจ้าครองความเป็นจริง สิ่งทั้งหลายมิได้เรียบง่ายอย่างที่เจ้าจินตนาการ

เจ้าครองความเป็นจริงหรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เจ้ากล่าว ทว่าขึ้นอยู่กับการที่เจ้าใช้ชีวิตต่างหาก

เฉพาะเมื่อพระวณะของพระเจ้ากลายเป็นชีวิตของเจ้าและเป็นสิ่งที่เจ้าแสดงออกตามธรรมชาติแล้วเท่านั้น

จึงสามารถกล่าวว่าเจ้ามีความเป็นจริง

และเมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะนับได้ว่าเจ้าได้รับความเข้าใจที่แท้จริงและวุฒิภาวะจริงแล้ว

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะทนทนต่อการตรวจสอบเป็นช่วงเวลาอันยาวนาน

และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตตามสภาพเสมือนที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์

นี่ต้องไม่ใช่เป็นเพียงการแสดงท่าทางเท่านั้น แต่ต้องหลั่งไหลออกมาจากเจ้าอย่างเป็นธรรมชาติ

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะครองความเป็นจริงอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจึงจะได้รับชีวิตมาแล้ว

เราขอใช้ตัวอย่างจากบททดสอบพวกคนปรนนิบัติซึ่งทุกคนคุ้นเคยกันดีว่า

ผู้ใดก็สามารถเสนอทฤษฎีอันเลิศเลอสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับพวกคนปรนนิบัติได้

และทุกคนมีความเข้าใจหัวเรื่องนั้นพอสมควรเลยทีเดียว พวกเขากล่าวถึงเรื่องนั้น

และแต่ละวาทะต่างก็เหนือกว่าครั้งที่แล้ว ราวกับเป็นการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม

หากมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการทดสอบครั้งใหญ่

เช่นนั้นก็เป็นการลำบากยากเย็นมากที่จะกล่าวว่าเขามีคำพยานที่ดีมาให้ กล่าวสั้นๆ ก็คือ

การใช้ชีวิตของมนุษย์ยังขาดพร่องอย่างมาก ตรงข้ามกับความเข้าใจของเขอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น

นี่จึงยังไม่กลายเป็นวุฒิภาวะจริงของมนุษย์ และนี่ยังไม่ใช่วิถีชีวิตของมนุษย์

เนื่องจากความเข้าใจของมนุษย์ยังไม่ได้รับการนำพาไปสู่ความเป็นจริง

วุฒิภาวะของเขายังคงเป็นดังปราสาทที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นทราย ซึ่งคลื่นแคลนและจวนเจียนจะพังทลายลงมา

มนุษย์ครองความเป็นจริงน้อยนิดเกินไป แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะพบความเป็นจริงอันใดในมนุษย์

มีความเป็นจริงน้อยนิดเกินไปที่กำลังหลั่งไหลออกมาจากมนุษย์อย่างเป็นธรรมชาติ

และความเป็นจริงทั้งหมดที่พวกเขาใช้ดำเนินชีวิตล้วนถูกบังคับมา

นี่เป็นเหตุผลที่เรากล่าวว่ามนุษย์ไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใดเลย

ถึงแม้ผู้คนจะกล่าวอ้างว่าความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แต่นี้เป็นเพียงสิ่งที่พวกเขากล่าวก่อนที่พวกเขาจะได้เผชิญกับการทดสอบอันใด ในวันหนึ่ง

เมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับการทดสอบอย่างฉับพลันทันใด

สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาพูดถึงก็จะไม่อยู่ในขั้นตอนเดียวกันกับความเป็นจริงอีกเช่นเคย และนี่จะพิสูจน์ให้เห็นอีกครั้งว่ามนุษย์ไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใดเลย

กล่าวได้ว่าเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งซึ่งไม่ตรงกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า และสิ่งที่พึงประสงค์ให้เจ้าวางตัวเองลงเสียก่อน สิ่งเหล่านั้นคือการทดสอบของเจ้า

ก่อนที่น้ำพระทัยของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยออกมา ทุกคนก้าวผ่านบททดสอบอันเข้มงวดกวดขัน และการทดสอบอันมหาศาล เจ้าสามารถหยั่งลึกถึงการนี้หรือไม่? เมื่อพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทดสอบผู้คน พระองค์ทรงเปิดโอกาสเสมอที่จะให้พวกเขาเลือกตัวเองก่อนที่ความเป็นจริงจะได้รับการเปิดเผย

นี่หมายความว่าเมื่อพระเจ้าทรงให้มนุษย์ตกอยู่ภายใต้การทดสอบ พระองค์จะไม่วันบอกความจริงกับเจ้า

นี่คือลักษณะที่โชติแก่ผู้คน นี่คือนิ่งหนทางที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้น

เพื่อทรงมองเห็นว่าเจ้ารู้จักพระเจ้าของวันนี้หรือไม่ รวมถึงว่าเจ้าครองความเป็นจริงอันใดหรือไม่ เจ้าเป็นอิสระจากความกังขาทั้งหลายเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงหรือไม่ เมื่อการทดสอบครั้งใหญ่มาถึงเจ้า? ผู้ใดกล่าวพูดว่า

“ข้าพเจ้ารับประกันว่าจะไม่มีปัญหาอันใด”? ผู้ใดกล้ายืนยันว่า “คนอื่นอาจจะมีข้อกังขา แต่ข้าพเจ้าจะไม่วัน”? เช่นเดียวกับตอนที่เปโตรตกอยู่ภายใต้การทดสอบ

เขามักจะอวดตัวไปก่อนที่ความจริงจะได้ถูกเปิดเผยออกมาเสมอ

นี่ไม่ใช่ข้อตำหนิส่วนบุคคลที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเปโตร

นี่เป็นความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวงที่สุดที่มนุษย์ทุกคนกำลังเผชิญอยู่ ณ ปัจจุบัน

หากเราจะไปเยี่ยมชมสถานที่ยี่บางแห่ง

หรือไปเยี่ยมชมพี่น้องชายหญิงบางคนเพื่อดูว่าพวกเขามีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า แน่นอนว่า พวกเขาคงจะมีความสามารถที่จะพูดได้มากมายเกี่ยวกับความรู้ของเจ้า

และคงจะดูเหมือนว่าเจ้าไม่มีข้อกังขาอันใดทั้งสิ้น หากเราจะถามเจ้าว่า

“เจ้าสามารถปักใจเชื่อได้จริงไหมว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันด้วยพระองค์เอง?

โดยปราศจากข้อกังขาอันใดเลยหรือ?” แน่นอนที่เจ้าคงตอบว่า

“พระราชกิจได้รับการทรงปฏิบัติโดยพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างปราศจากข้อกังขาอันใดทั้งสิ้น”

ทันทีที่เจ้าให้คำตอบเช่นนั้น แน่นอนว่าเจ้าคงไม่รู้สึกกังขาเลยแม้แต่น้อย

และเจ้าคงจะถึงขั้นรู้สึกพอใจมากทีเดียวเสียด้วยซ้ำ ด้วยคิดว่าเจ้าได้รับความเป็นจริงเพิ่มขึ้นอีกหน่อยแล้ว

พวกที่มีแนวโน้มที่จะเข้าใจสิ่งทั้งหลายในหนทางนี้ คือผู้ที่ครองความเป็นจริงน้อยกว่า

ยิ่งคนเราคิดว่าเราได้รับมามากขึ้นเท่าไร

คนเราก็คงยังสามรถตั้งมั่นได้น้อยลงเท่านั้นเมื่อเผชิญหน้ากับการทดสอบทั้งหลาย

วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่โอหังและหยิ่งผยอง วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ใดเลยเกี่ยวกับตนเอง
ผู้คนเช่นนี้เชื่อวาทญาณการจําพรรษา แต่ทว่าถึงเวลาปฏิบัติตามวาทกลับไม่เอาไหน
กับสัจญาณเล็กน้อยที่สุดที่ส่อว่าจะเกิดปัญหา ผู้คนเหล่านี้ก็เริ่มที่จะมีความคลางแคลงใจ
และความคิดที่จะล้มเลิกก็แอบย่องเข้ามาในจิตใจของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใด
พวกเขาแค่มีทฤษฎีที่อยู่เหนือศาสนา โดยปราศจากความเป็นจริงอันใดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในตอนนี้
เรารู้สึกละอายที่สุดกับพวกที่เพียงแค่พูดถึงทฤษฎีโดยปราศจากการครองความเป็นจริงอันใด
พวกเขาให้เรื่องสุดเลื่องชื่อกำลังคํานึงงานของพวกเขาให้เสร็จสิ้น
แต่ทันทีที่พวกเขาเผชิญหน้ากับความเป็นจริง พวกเขาก็ล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า
นี่ไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่าผู้คนเหล่านี้ไม่มีความเป็นจริงอันใด? ไม่ว่าคลื่นลมจะกระหน่ำแรงเพียงใด
หากเจ้ายังคงยืนหยัดต่อไปได้โดยไม่ปล่อยให้อคติเกี่ยวกับความคลางแคลงใจเข้ามาสู่จิตใจของเจ้า
และสามารถตั้งมั่นและยังคงปราศจากการปฏิเสธ แม้แต่ในยามที่ไม่มีใครอื่นเหลืออยู่เลย
เช่นนั้นแล้วก็จะนับได้ว่าเจ้ามีความเข้าใจอย่างแท้จริง และครองความเป็นจริงอย่างจริงแท้
หากเจ้าหันเหไปตามหนทางใดก็ตามที่กระแสนิยมพัดพาไป—หากเจ้าคล้อยตามคนหมู่มาก
และเรียนรู้ที่จะพูดตามวาทะของผู้อื่นเหมือนนกแก้วนกขุนทอง—เมื่อนั้น ไม่ว่าเจ้าอาจจะมีความศรัทธาเพียงใด
แต่จะไม่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าครองความเป็นจริง ฉะนั้นเอง
เราจึงขอแนะนำว่าเจ้าอย่าคว่นโอ้อวดว่าเจ้าอันว่างเปล่าออกมา เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้ากำลังจะทรงทำอะไร?
จงอย่าประหลาดใจเช่นเปโตร หากไม่เจ้าจะนำความอับอายมาสู่ตนเอง
และสูญเสียความสามารถที่จะเชิดหน้าชูตาตนเองได้อีกต่อไป นั่นจะไม่ส่งผลดีอันใดต่อใคร
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจไปแล้วอย่างใหญ่หลวง
ทว่าพระองค์มิได้ทรงนำพาความเป็นจริงลงมาสู่ผู้คน กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ
พระองค์ไม่เคยทรงเตือนผู้ใดเป็นส่วนตัว ผู้คนบางคนถูกตีแผ่ไปแล้วโดยการทดสอบเช่นนั้น
โดยที่มือบาปของพวกเขายื่นไกลออกไปทุกที ด้วยคิดว่าเป็นการง่ายที่จะชนะพระเจ้า
พวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ
เนื่องจากพวกเขาไม่มีความสามารถที่จะทนทานได้แม้กระทั่งการทดสอบจำพวกนี้
การทดสอบที่ทำยากกว่านี้ อย่างเช่นการครองความเป็นจริงย่อมไม่ต้องไปถามพวกเขาเลย
ใช่ว่าพวกเขาแค่กำลังพยายามหลอกพระเจ้าหรือไม่? การครองความเป็นจริงไม่ใช่สิ่งที่สร้างทำได้
อีกทั้งความเป็นจริงก็ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าสามารถบรรลุได้จากการรู้จักมัน ทว่าขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะที่แท้จริงของเจ้า
รวมถึงการที่เจ้าสามารถต้านทานการทดสอบทั้งสิ้นได้หรือไม่ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

คัดตอนมาจาก “เฉพาะการนำความเป็นจริงมาปฏิบัติเท่านั้นที่เป็นการครองความเป็นจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 430

พระเจ้าไม่ได้ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเพียงแต่มีความสามารถในการพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

นั่นคงจะง่ายเกินไปไม่ใช่หรือ? เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสถึงการเข้าสู่ชีวิต?

เหตุใดพระองค์จึงทรงพูดคุยเกี่ยวกับการแปลงสภาพ?

หากผู้คนมีความสามารถเพียงแค่การพูดคุยอันว่างเปล่าเกี่ยวกับความเป็นจริง

เมื่อนั้นพวกเขาจะสามารถสัมผัสการแปลงสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาได้อย่างไร?

ทหารที่ดีแห่งราชอาณาจักรไม่ได้รับการฝึกอบรมให้เป็นกลุ่มผู้คนที่เพียงแค่สามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

หรืออดตัวได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาได้รับการฝึกอบรมให้ใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าตลอดเวลา

เพื่อที่จะยังคงมีใจเด็ดเดี่ยวต่อไป ไม่ว่าจะเผชิญกับความพลั้งพลาดอันใด

และดำเนินชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และไม่กลับคืนสู่ทางโลก

นี่คือความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัส นี่คือการพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ ฉะนั้น

อย่ามองว่าความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัสนั้นเรียบง่ายเกินไป

แค่ความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ไม่เทียบเท่ากับการครองความเป็นจริง

เช่นนั้นไม่ใช่วุฒิภาวะของมนุษย์—นั่นเป็นพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมนุษย์ไม่มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใดเลย

แต่แต่ละบุคคลต้องสู้ทนความทุกข์ของเปโตร และยิ่งกว่านั้นคือ

ครองสง่าราศีของเปโตรที่พวกเขาใช้ดำเนินชีวิตหลังจากที่พวกเขาได้รับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

การนี้เท่านั้นจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นจริง

จงอย่าคิดว่าเจ้าครองความเป็นจริงเพียงเพราะว่าเจ้าสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริงได้

เพราะนั่นคือเหตุผลวิบัติ ความคิดเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่มีนัยสำคัญแท้จริงอันใดเลย จงอย่ากล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นในอนาคต—

จงดับคำกล่าวทั้งหลายเช่นนั้นเสียให้สิ้น!

ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าคือพวกผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาไม่มีความรู้ที่เป็นจริงอันใด นับประสาอะไรที่จะมีวุฒิภาวะที่เป็นจริงอันใด

พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่รู้เท่าทันซึ่งขาดความเป็นจริง อีกนัยหนึ่ง

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายนอกแก่นแท้แห่งพระวณะของพระเจ้าคือผู้ไม่เชื่อ

พวกที่ผู้คนถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือสัตว์ร้ายในสายพระเนตรพระเจ้า

และพวกที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือผู้คนที่ไม่มีพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา ดังนั้นเอง

จึงกล่าวได้ว่าพวกที่ไม่ได้ครองความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

และผู้ที่ยึดมั่นต่อการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าก็คือผู้ไม่เชื่อ

เจตนารมณ์ของพระเจ้าคือการทำให้ทุกคนใช้ชีวิตตามความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์—

ไม่ใช่แค่ให้ทุกคนพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือทำให้ทุกคนสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงจากพระวณะของพระองค์

ความเป็นจริงที่มนุษย์ล่วงรู้มันผิดเพี้ยนเกินไป มันไม่มีคุณค่าอันใดเลย

และไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้ มันต่ำต้อยเกินไป และไม่ควรถูกค่าที่จะพาดพิงถึงด้วยซ้ำ

นั่นขาดพร่องเกินไป และต่ำกว่ามาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ามากเกินไป

เจ้าแต่ละคนจะต้องตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบครั้งใหญ่

เพื่อที่ว่าผู้ใดทำมกลางเจ้าที่เพียงแต่รู้วิธีพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจของเจ้า

โดยที่ไม่มีความสามารถที่จะชี้ชัดถึงเส้นทางได้ รวมถึงเพื่อค้นพบว่าผู้ใดในเจ้าที่เป็นชั้นขยะที่ไร้ประโยชน์

จงจดจำการนี้ไว้ นับจากนี้เป็นต้นไป! จงอย่าพูดคุยเกี่ยวกับความรู้อันว่างเปล่า

จงพูดคุยเกี่ยวกับเส้นทางแห่งการปฏิบัติเท่านั้น และพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริงเท่านั้น

การเปลี่ยนผ่านจากความรู้ที่เป็นจริงไปสู่การปฏิบัติที่แท้จริง

และจากนั้นก็เป็นการเปลี่ยนผ่านจากการปฏิบัติไปสู่การใช้ชีวิตที่เป็นจริง

จงอย่าสั่งสอนผู้อื่นและอย่าพูดคุยเกี่ยวกับความรู้ที่เป็นจริง หากความเข้าใจของเจ้าคือเส้นทางหนึ่ง

เช่นนั้นแล้วก็จะปล่อยคำพูดของเจ้าออกมาอย่างอิสระ แต่ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้น

ก็โปรดปิดปากของเจ้าและหยุดพูดคุยเสีย! สิ่งที่เจ้าพูดนั้นไร้ประโยชน์

เจ้าพูดถึงความเข้าใจเพื่อที่จะหลอกลวงพระเจ้า และทำให้ผู้อื่นอิจฉาเจ้า

นั่นไม่ใช่ความทะเยอทะยานของเจ้าหรือ? เจ้าไม่ได้ตั้งใจหลอกล่อผู้อื่นเล่นหรือ?

มีคุณค่าอันใดในการนี้บ้างหรือไม่? หากเจ้าพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจหลังจากที่เจ้าได้รับประสบการณ์แล้ว

เจ้าก็จะไม่ถูกมองว่ากำลังอวดตัว มิฉะนั้นแล้ว เจ้าก็คือใครบางคนที่พ่นคำพูดอันโอหังออกมา

มีหลายสิ่งหลายอย่างในประสบการณ์จริงของเจ้า ที่เจ้าไม่สามารถเอาชนะได้

และเจ้าไม่สามารถถูกต่อเนื้อหนังของเจ้าเองได้ เจ้ากำลังทำอะไรก็ตามที่เจ้าต้องการเสมอ

โดยไม่เคยทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า—ทว่าเจ้ายังมีหน้ามาพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในเชิงทฤษฎี

เจ้าช่างไร้ความละอาย! เจ้ายังหาญกล้าพอที่จะมาพูดถึงความเข้าใจของเจ้าต่อพระวณะของพระเจ้า

เจ้าช่างช่างไร้ความละอายอะไรเช่นนี้! การกล่าวสำนวนโวหารและการอวดตัวได้กลายเป็นธรรมชาติวิสัยของเจ้า

และเจ้าได้กลายเป็นเคยชินแล้วกับการทำเช่นนั้น เมื่อใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาที่จะพูด เจ้าก็ทำเช่นนั้นอย่างง่ายดาย

ราบรื่น แต่เมื่อมาถึงการปฏิบัติ เจ้าหลงระเริงอยู่กับความหรูหราอลังการ

นี่ไม่ใช่หนทางหนึ่งที่จะหลอกล่อผู้อื่นหรือ? เจ้าอาจมีความสามารถที่จะใช้เพทุบายกับพวกมนุษย์

แต่พระเจ้านั้นไม่อาจทรงถูกหลอกลวงได้ พวกมนุษย์ไม่ตระหนักรู้และไม่มีการพิจารณา

แต่พระเจ้าทรงจริงจังเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ และพระองค์จะไม่ทรงละเว้นเจ้า
บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าอาจจะให้การสนับสนุนเจ้า ด้วยการสรรเสริญความเข้าใจของเจ้า และเลื่อมใสเจ้า
แต่หากเจ้าไม่ได้ครองความเป็นจริงเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะไม่ทรงละเว้นเจ้า
กลางที่พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงจะไม่แสวงหาความผิดของเจ้า แต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเพิกเฉยต่อเจ้า
และนั่นจะลำบากยากเย็นพอแล้วที่เจ้าจะทนรับ เจ้าเชื่อเรื่องนี้หรือไม่?
จงพุดคุยให้มากขึ้นเกี่ยวกับความเป็นจริงแห่งการปฏิบัติ เจ้าได้ลืมนไปเรียบร้อยแล้วหรือยัง?
จงพุดคุยให้มากขึ้นเกี่ยวกับเส้นทางแห่งการปฏิบัติ เจ้าได้ลืมนไปเรียบร้อยแล้วหรือยัง?
“จงเสนอทฤษฎีอันสูงส่งเลิศเลอทั้งหลายและการพุดคุยฟังเพื่อไว้คุณค่าให้น้อยลง
เป็นการดีที่สุดที่จะเริ่มการปฏิบัติโดยเริ่มเสียตั้งแต่ตอนนี้เลย” เจ้าได้ลืมนว่าจะเหล่านี้อไปแล้วหรือไร?
เจ้าไม่เข้าใจเลยหรือ? เจ้าไม่มีการจับใจความน้ำพระทัยของพระเจ้าเลยหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะการนำความเป็นจริงมาปฏิบัติเท่านั้นที่เป็นการครองความเป็นจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 431

พวกเจ้าควรจะมีการเรียนรู้บทเรียนต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเป็นจริงให้มากขึ้น

ไม่มีความจำเป็นสำหรับการพูดอันว่างเปล่าที่ฟังดูยิ่งใหญ่ที่ผู้คนชื่นชม เมื่อเป็นการพูดเรื่องความรู้ที่
ความรู้ของแต่ละคนนั้นสูงกว่าความรู้ที่มาก่อนหน้านั้น แต่พวกเขายังคงไม่มีเส้นทางในการปฏิบัติ
มีกี่คนที่ได้เข้าใจหลักการของการปฏิบัติ? มีกี่คนที่ได้เรียนรู้บทเรียนที่แท้จริง?

ผู้ใดสามารถสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความเป็นจริงได้?

การสามารถพูดถึงความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าเขามีภูมิรู้ที่แท้จริง
มันแค่แสดงให้เห็นว่าเขาเกิดมาฉลาด ว่าเขามีพรสวรรค์ หากเขาไม่สามารถชี้ชัดถึงเส้นทางแล้ว
ผลลัพธ์ก็จะไม่มีค่าอันใดเลย และเขาจะเป็นขยะอันไร้ค่า!

เขาไม่ได้กำลังเสแสร้งอยู่หรือหรือหากเขาไม่สามารถพูดอะไรได้เลยเกี่ยวกับเส้นทางอันแท้จริงสู่การปฏิบัติ?
เขาไม่ได้กำลังหลอกลวงอยู่หรือหรือหากเขาไม่สามารถเสนอประสบการณ์ที่แท้จริงของเจ้าเองให้แก่ผู้อื่น
ซึ่งเป็นการให้บทเรียนที่พวกเขาสามารถเรียนรู้จากมันได้หรือให้เส้นทางที่พวกเขาสามารถติดตามได้แก่พวกเขา
? เจ้าไม่ใช่คนจอมปลอมหรือหรือ? เจ้ามีคุณค่าใดหรือ? บุคคลเช่นนั้นทำได้แค่เพียงแสดงบทบาทของ
“ผู้คิดค้นทฤษฎีสังคมนิยม” เท่านั้น ไม่ใช่ “ผู้มีส่วนร่วมในการนำมาซึ่งลัทธิสังคมนิยม”

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการไม่มีความจริง

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็นคนไร้ประโยชน์

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็นชาวศพเคนได้ การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็น
“นักคิดลัทธิมาร์กซ์-เลนิน” โดยไม่มีคำอ้างอิง เราขอให้เจ้าแต่ละคนหยุดพูดเรื่องทฤษฎีและพูดถึงอะไรที่จริง
อะไรที่แท้และมีแก่นสาร ศึกษา “ศิลปะสมัยใหม่” บ้าง พูดอะไรที่มีความเป็นจริง มีส่วนช่วยในอะไรที่แท้จริง
และมีจิตวิญญาณแห่งการอุทิศตนบ้าง จงเผชิญหน้ากับความเป็นจริงเมื่อเจ้าพูด

จงอย่าปล่อยใจกับการพูดที่ไม่มีความเป็นจริงและเกินจริงเพื่อทำให้ผู้คนรู้สึกสุขใจหรือลุกขึ้นหันมาสนใจเจ้า
คุณค่าในการนั้นอยู่ที่ใด? การทำให้ผู้คนปฏิบัติต่อเจ้าอย่างอบอุ่นนั้นมีประโยชน์อันใด? จง “มีศิลปะ”

ในวาทะของเจ้าสักหน่อย จงเป็นธรรมให้มากขึ้นอีกสักหน่อยในการประพาดของเจ้า

จงมีเหตุผลให้มากขึ้นอีกหน่อยในวิธีที่เจ้าจัดการสิ่งต่างๆ

จงสัมพันธ์กับชีวิตจริงให้มากขึ้นอีกหน่อยในสิ่งที่เจ้าพูด

จงคิดที่จะนำประโยชน์มาสู่พระนิเวศของพระเจ้าด้วยทุกการกระทำของเจ้า

จงฟังจิตสำนึกของเจ้าเมื่อเจ้ากลายมามีอารมณ์

จงอย่าตอบแทนความใจดีมีเมตตาด้วยความเกลียดชังหรือออกตักต้อนต่อความใจดีมีเมตตา

และจงอย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เพื่อไม่ให้เจ้ากลายเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จงเชื่อมโงงพระวณะเหล่านั้นเข้ากับความเป็นจริงอย่างใส่ใจให้มากขึ้น และเมื่อเจ้าสามัคคีธรรม
จงพูดถึงสิ่งที่เกี่ยวกับความเป็นจริงให้มากขึ้น จงอย่าวางตัวว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น
การนี้จะไม่เป็นที่พึงพอใจของพระเจ้า ในการมีปฏิสัมพันธ์ของเจ้ากับผู้อื่น
จงยอมผ่อนปรนให้มากขึ้นอีกหน่อย โอนอ่อนให้มากขึ้นอีกหน่อย ใจดีและให้อภัยให้มากขึ้นอีกหน่อย
และเรียนรู้จาก “จิตวิญญาณนายกรัฐมนตรีน”^[ก] เมื่อเจ้ามีความคิดที่ไม่ดี จงหัดตัดขาดจากเนื้อหนังให้มากขึ้น
เมื่อเจ้าทำงาน จงพูดถึงเส้นทางต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงให้มากขึ้น และจงอย่าทำตัวสูงส่งมากเกินไป
มิฉะนั้นสิ่งที่เจ้าพูดจะไม่อาจบรรลุถึงได้สำหรับผู้อื่น จงลดความสุขสำราญให้น้อยลง
จงเพิ่มการมีส่วนร่วมให้มากขึ้น—จงแสดงจิตวิญญาณแห่งการอุทิศตนที่ไม่เห็นแก่ตัวของเจ้า
จงคำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้มากขึ้น จงฟังจิตสำนึกของเจ้าให้มากขึ้น จงมีสติให้มากขึ้น
และจงอย่าลืมว่าพระเจ้าตรัสกับพวกเจ้าอย่างอดทนและจริงจังจริงใจทุกวันอย่างไร จงอ่าน “กาลานุกรมเก่าแก่”
ให้บ่อยขึ้น จงอธิษฐานให้มากขึ้นและสามัคคีธรรมให้บ่อยขึ้น จงหยุดสับสนเสียเหลือเกิน
จงแสดงสำนึกรับรู้บ้างและจงรับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบ้าง เมื่อมือบาปของเจ้าเอื้อมออกไป จงดึงมันกลับ
จงอย่าปล่อยให้มันเอื้อมออกไปให้ไกลนัก ไม่มีประโยชน์อันใด และสิ่งที่เจ้าได้จากพระเจ้าก็จะมีแต่คำสาปแช่ง
ดังนั้นจงระมัดระวัง จงให้หัวใจของเจ้ามีความสงสารผู้อื่น และจงอย่าโจมตีด้วยอาวุธอยู่ในมือเสมอ
จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความรู้เรื่องความจริงให้มากขึ้นและพูดเกี่ยวกับชีวิตให้มากขึ้น
โดยคงไว้ซึ่งจิตวิญญาณแห่งการช่วยเหลือผู้อื่น จงทำให้มากขึ้นและพูดให้น้อยลง
จงนำไปสู่การปฏิบัติให้มากขึ้นและนำไปสู่การวิเคราะห์และวิจัยให้น้อยลง
จงให้ตัวเจ้าเองได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มากขึ้น
และให้พระเจ้าได้ทรงมีโอกาสมากขึ้นในการทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
จงกำจัดทั้งองค์ประกอบแบบมนุษย์ออกไปให้มากขึ้น เจ้ายังคงมีหนทางในการทำสิ่งต่างๆ
แบบมนุษย์มากเกินไป และลักษณะในการทำสิ่งต่างๆ
และพฤติกรรมแบบพินของเจ้าก็ยังคงเป็นที่น่ารังเกียจต่อผู้อื่น จงกำจัดทั้งสิ่งเหล่านี้ออกไปให้มากขึ้น
สภาพจิตใจของเจ้ายังคงน่ารังเกียจเกินไป จงใช้เวลาให้มากขึ้นในการแก้ไขมัน
เจ้ายังคงให้สถานะแก่ผู้คนมากเกินไป จงถวายเป็นแด่พระเจ้าให้มากขึ้น และจงอย่าไม่มีเหตุผลให้มากนัก
“พระวิหาร” เป็นของพระเจ้าเสมอมา และไม่ควรถูกมนุษย์ยึดครอง สรุปลั้นๆ คือ
จงมุ่งเน้นที่ความชอบธรรมให้มากขึ้นและมุ่งเน้นที่อารมณ์ให้น้อยลง เป็นการดีที่สุดที่จะกำจัดเนื้อหนังทิ้งไป
จงพูดเรื่องความเป็นจริงให้มากขึ้นและเรื่องความรู้ให้น้อยลง สิ่งที่ดีที่สุดคือการหุบปากและไม่พูดสิ่งใดเลย
จงพูดถึงเส้นทางแห่งการปฏิบัติให้มากขึ้น และทำการโอ้อวดอันไร้ค่าให้น้อยลง เป็นการดีที่สุดที่จะเริ่มปฏิบัติ
ณ ตอนนี้

ตัดตอนมาจาก “จงมุ่งเน้นกับความเป็นจริงให้มากขึ้น” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. จิตวิญญานนายกรัฐมนตรื: คำกล่าวแต่โบราณของจีนที่ใช้บรรยายถึงบุคคลผู้ที่ใจกว้างและโอบอ้อมอารี

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 432

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อผู้คนไม่ได้สูงอย่างที่คิดโดยทั้งหมด หากพวกเขาพยายามอีกสักเพียงเล็กน้อย พวกเขาก็คงจะได้รับ “เกรดสอบผ่าน” ที่จริงแล้ว การทำความเข้าใจ การรู้ และการเข้าใจความจริงนั้นซับซ้อนกว่าการนำความจริงไปปฏิบัติ การรู้และการจับใจความความจริงเกิดขึ้นหลังจากการปฏิบัติตามความจริง เหล่านี้คือขั้นตอนและวิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ เจ้าจะไม่เชื่อฟังได้อย่างไร? เจ้าสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการของเจ้าได้หรือ? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจตามความพอใจของเจ้า หรือบนพื้นฐานของข้อบกพร่องของเจ้าตามพระวณะของพระเจ้ากันแน่? หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นการนี้ได้อย่างชัดเจนก็เปล่าประโยชน์ เหตุใดผู้คนส่วนใหญ่จึงได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการอ่านพระวณะของพระเจ้า แต่ก็แค่มีความรู้และไม่สามารถทำอะไรได้เลยเกี่ยวกับเส้นทางที่แท้จริงในภายหลัง? เจ้าคิดว่าการมีความรู้มีค่าเท่ากับการมีความจริงกระนั้นหรือ? นั่นไม่ใช่ธรรมชาติที่สับสนหรือ? เจ้าสามารถพูดถึงความรู้ได้มากเท่ากับทรายที่มีอยู่บนชายหาด กระนั้นสิ่งที่เจ้าพูดก็ไม่ได้มีเส้นทางจริงใดๆ อยู่เลย เจ้าไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลอกผู้คนโดยการทำสิ่งนี้อยู่หรือ? เจ้าไม่ได้กำลังเล่นละครอันว่างเปล่า ไม่มีแก่นสารรองรับอยู่หรือ? พฤติกรรมอย่างนี้ล้วนเป็นอันตรายต่อผู้คนทั้งสิ้น! ทฤษฎียิ่งสูงและไร้ซึ่งความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งไร้ความสามารถในการนำผู้คนให้เข้าไปอยู่ในความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น ทฤษฎียิ่งสูงมากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งทำให้เจ้าทำทายเป็นต่อต้านพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น จงอย่าปฏิบัติต่อทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลายเสมือนเป็นขุมทรัพย์อันล้ำค่า ทฤษฎีเหล่านั้นเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและไม่มีประโยชน์อันใด! ผู้คนบางคนอาจสามารถพูดถึงทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลาย— แต่ทฤษฎีเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เกี่ยวกับความเป็นจริง เพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยได้รับประสบการณ์กับทฤษฎีเหล่านั้นด้วยตัวเอง และดังนั้นจึงไม่มีเส้นทางสู่การปฏิบัติ ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะนำผู้อื่นเข้ามาสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้และมีแต่นำทางพวกเขาให้หลงเงินเท่านั้น นี่ไม่เป็นอันตรายต่อผู้คนหรือ? อย่างน้อยที่สุด เจ้าต้องสามารถแก้ปัญหาในปัจจุบันของผู้คนและเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถสัมผัสผลในการเข้าสู่ได้ มีเพียงการนี้เท่านั้นที่นับว่าเป็นการอุทิศตน และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะทำงานเพื่อพระเจ้า

จงอย่ากล่าวคำพูดที่เพื่อฝืนแสดงความยิ่งใหญ่ตลอดเวลา

และจงอย่าใช้การปฏิบัติอันไม่เหมาะสมอย่างมากมายเพื่อผูกมัดผู้อื่นให้เชื่อฟังเจ้า

การทำเช่นนั้นจะไม่เกิดผลและทำได้แค่เพียงเพิ่มความสับสนของพวกเขาก็เท่านั้น

การทำเช่นนี้ต่อไปจะทำให้เกิดคำสอนมากมาย ซึ่งจะทำให้ผู้คนเกลียดเจ้า เช่นนั้นเองคือข้อบกพร่องของมนุษย์
และมันก็ช่างน่าละอายเสียจริง ดังนั้นจงพูดถึงปัญหาที่มีอยู่จริงให้มากขึ้น

จงอย่าปฏิบัติต่อประสบการณ์ของผู้อื่นเสมือนเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลของเจ้าเองและชูประสบการณ์เหล่านั้นขึ้น
เพื่อให้ผู้อื่นชื่นชม เจ้าจะต้องค้นหาทางออกเฉพาะตัวของเจ้าเอง นี่คือนิสัยที่แต่ละคนควรนำไปปฏิบัติ

หากสิ่งที่เจ้าสามัคคีธรรมสามารถให้เส้นทางแก่ผู้คนไปใช้ได้ เช่นนั้นแล้ว นั่นก็เท่ากับเจ้ามีความเป็นจริง

ไม่ว่าเจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าต้องนำผู้คนไปสู่การปฏิบัติและให้เส้นทางที่พวกเขาสามารถติดตามได้แก่พวกเขา

จงอย่าเพียงเปิดโอกาสให้พวกเขาได้มีความรู้เท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือการมีเส้นทางให้ไป

การที่คนจะเชื่อในพระเจ้า พวกเขาจะต้องเดินไปบนเส้นทางที่พระเจ้าทรงนำในพระราชกิจของพระองค์

กล่าวคือ

กระบวนการของการเชื่อในพระเจ้าคือกระบวนการแห่งการเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ

ดังนั้น เจ้าจะต้องมีเส้นทางที่เจ้าสามารถเดินไปได้ ไม่สำคัญว่าจะอย่างไรก็ตาม

และเจ้าจะต้องก้าวเข้าไปในเส้นทางแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า จงอย่าล้าหลังมากเกินไป

และจงอย่าให้ตัวเจ้าเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งมากเกินไป

ต่อเมื่อเจ้าเดินไปบนเส้นทางที่พระเจ้าทรงนำโดยไม่ทำให้เกิดการขัดจังหวะเท่านั้นเจ้าจึงสามารถได้รับพระราช

กิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีเส้นทางแห่งการเข้าสู่ได้

การนี้เท่านั้นที่นับว่าอยู่ในแนวเดียวกันกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าและการทำหน้าที่ของมนุษยชาติให้สำเร็จลุล่วง

ในฐานะบุคคลหนึ่งในกระแสนี้ แต่ละคนควรทำหน้าที่ของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วงอย่างเหมาะสม

จงทำสิ่งที่ผู้คนควรทำให้มากขึ้น และจงอย่ากระทำการอย่างห้าวแข็ง

ผู้คนที่ดำเนินงานจะต้องทำให้คำพูดของพวกเขาชัดเจน

ผู้คนที่ติดตามจะต้องมุ่งมั่นไปที่การทนฝ่าความยากลำบากและการเชื่อฟังให้มากขึ้น

และทุกคนจะต้องอยู่ในที่ของพวกเขาและไม่ล้าเส้น

ทุกคนควรมีความชัดเจนอยู่ในหัวใจว่าพวกเขาควรปฏิบัติอย่างไรและพวกเขาควรทำหน้าที่ใดให้สำเร็จลุล่วง

จงไปตามเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ จงอย่าหลงเงินหรือไปผิดทาง

เจ้าต้องมองเห็นงานของวันนี้อย่างชัดเจน การเข้าสู่วิธีการในการทำงานของวันนี้คือสิ่งที่พวกเจ้าควรปฏิบัติ

มันคือสิ่งแรกที่พวกเจ้าจะต้องเข้าสู่ จงอย่าเปลี่ยนคำพูดไปกับสิ่งอื่นๆ อีกเลย

การทำพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้าในวันนี้คือความรับผิดชอบของพวกเจ้า

การเข้าสู่วิธีการทำงานของวันนี้คือหน้าที่ของพวกเจ้า และการปฏิบัติตามความจริงของวันนี้คือภาระของพวกเจ้า

ตัดตอนมาจาก “จงมุ่งมั่นกับความเป็นจริงให้มากขึ้น” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 433

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง กล่าวคือ
พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
พระวณะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และความจริงทั้งหมดที่พระองค์ทรงแสดงออกล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ใช่พระวณะของพระองค์คือสิ่งที่ว่างเปล่า ไม่มีอยู่จริง และไม่น่าเชื่อถือ
ทุกวันนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประสงค์ที่จะนำทางผู้คนไปสู่พระวณะของพระเจ้า
หากผู้คนแสวงหาการเข้าสู่ความเป็นจริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องแสวงหาความเป็นจริง และรู้จักความเป็นจริง
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็ต้องมีประสบการณ์กับความเป็นจริง และดำเนินชีวิตตามความเป็นจริง
ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งสามารถยังรู้มากขึ้นเท่านั้นว่าถ้อยคำของผู้อื่นเป็นจริงหรือไม่
ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งมีมโนคติอันหลงผิดน้อยลงเท่านั้น
ยิ่งผู้คนมีประสบการณ์กับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งรู้ถึงกิจการของพระเจ้าที่เกี่ยวกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็จะยิ่งหลุดพ้นจากความเสื่อมทรามและอุปนิสัยต่ำช้าเยี่ยงซาตานของพวกเขาได้ง่ายขึ้นเท่านั้น
ยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้จักพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็จะยิ่งรักเกียรติหนึ่งและรักความจริงมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งเข้ามาใกล้มาตรฐานตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนที่พระเจ้าทรงรับไว้คือผู้ซึ่งครองความเป็นจริง คือผู้ที่รู้จักความเป็นจริง
และผู้ที่ได้มารู้จักกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับความเป็นจริง
ยิ่งเจ้าให้ความร่วมมือกับพระเจ้าในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง และบ่มวินัยร่างกายของเจ้ามากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น
เจ้าก็จะยิ่งได้รับความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น และเจ้าก็จะยิ่งได้รับความรู้แจ้งจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และด้วยเหตุนี้ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าก็จะกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตในความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เช่นนั้นแล้วเส้นทางปัจจุบันที่ไปสู่การปฏิบัติก็จะมีชัดเจนต่อเจ้ามากขึ้น
และเจ้าจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะแยกตนเองออกมาจากมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
และการปฏิบัติเก่าแก่ในอดีต ความเป็นจริงปัจจุบันนี้คือจุดสำคัญ กล่าวคือ ยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
ความรู้ของพวกเขาก็จะยิ่งชัดเจนขึ้นเท่านั้น

และความเข้าใจของพวกเขาก็เกี่ยวกับน้ำพระทัยพระเจ้าก็จะต้องแท้จริงขึ้นเท่านั้น
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะตัวอักษรที่เขียนไว้และคำสอนทั้งหมดได้
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะทฤษฎีและความเชื่อวาทะทั้งหมดได้
และยังผู้คนจดจ่อกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
และหิวกระหายพระวจนะของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น หากเจ้าจดจ่อกับความเป็นจริงอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต มโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
และบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า ก็ย่อมจะถูกกลบฝังไปเองภายหลังพระราชกิจของพระเจ้า
พวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริง และไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงเลยนั้น
มีแนวโน้มที่จะไล่ตามเสาะหาสิ่งที่เหนือธรรมชาติ และพวกเขาจะถูกกลบฝังอย่างง่ายดาย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปราศจากวิถีทางที่จะดำเนินพระราชกิจในผู้คนเช่นนั้น
และดังนั้นพวกเขาก็รู้สึกว่างเปล่า และรู้สึกว่าชีวิตของพวกเขาไม่มีความหมายเลย

พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทรงพระราชกิจในเจ้าได้ ก็ต่อเมื่อเจ้าฝึกฝนอย่างแท้จริง แสวงหาอย่างแท้จริง
อธิษฐานอย่างแท้จริง และเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อเห็นแก่การแสวงหาความจริงเท่านั้น
พวกที่ไม่แสวงหาความจริง มีเพียงตัวอักษรที่เขียนไว้กับคำสอน และทฤษฎีที่ว่างเปล่าเท่านั้น
และบรรดาผู้ที่ปราศจากความจริงย่อมมีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นธรรมดา
ผู้คนเช่นนี้ฉวยโอกาสเพียงให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนกายฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขาให้เป็นกายจิตวิญญาณ
เพื่อพวกเขาจะได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นที่สามเท่านั้น ผู้คนเหล่านี้ช่างโง่เขลาเบาปัญญานัก!
ทุกคนที่กล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า หรือเกี่ยวกับความเป็นจริงเลย
ผู้คนเช่นนี้ไม่อาจสามารถร่วมมือกับพระเจ้าได้เลย และทำได้เพียงแต่รอคอยอย่างนิ่งเฉยเท่านั้น
หากผู้คนพร้อมจะเข้าใจความจริง และมองเห็นความจริงอย่างชัดเจน และนอกจากนี้
หากพวกเขาพร้อมจะเข้าสู่ความจริง และนำความจริงมาปฏิบัติแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ต้องฝึกฝนอย่างแท้จริง แสวงหาอย่างแท้จริง และหิวและกระหายอย่างแท้จริง
เมื่อเจ้าหิวและกระหาย และเมื่อเจ้าร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริง
พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงสัมผัสเจ้าอย่างแน่นอน และจะทรงพระราชกิจภายในเจ้า
ซึ่งจะนำพาความรู้แจ้งมาสู่เจ้ามากยิ่งขึ้น และมอบความรู้เกี่ยวกับความจริงแก่เจ้ามากยิ่งขึ้น
และช่วยให้ชีวิตของเจ้าดีกว่าเดิมมากยิ่งขึ้น

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักความเป็นจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 434

หากผู้คนที่พร้อมที่จะรู้จักพระเจ้า พวกเขาต้องรู้เสียก่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง และพวกเขาต้องรู้จักพระวณะของพระเจ้า การทรงปรากฏในเนื้อหนังที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า และพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า

เฉพาะหลังจากที่รู้ว่าพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริงเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถร่วมมือกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

และโดยผ่านเส้นทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถสัมผัสฤทธิ์การเติบโตในชีวิตของเจ้าได้

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงเลย

ย่อมไม่มีวิถีทางที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเลย

และติดบ่วงอยู่ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา ใช้ชีวิตอยู่ในจินตนาการของพวกเขา และฉะนั้นเอง

พวกเขาก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเลย ยิ่งเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น และเจ้าก็ยิ่งสนิทสนมกับพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้าแสวงหาความคลุมเครือ สิ่งที่เป็นนามธรรม และคำสอนมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งไกลห่างจากพระเจ้าไปไกลขึ้นเท่านั้น และดังนั้น

เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่าการมีประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้านั้นเหนื่อยยากและลำบาก

และรู้สึกว่าคุณไม่สามารถเข้าสู่ได้มากขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

และก้าวสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า ก่อนอื่นเจ้าต้องรู้จักความเป็นจริง

และแยกตัวออกจากสิ่งทั้งหลายที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติ ซึ่งกล่าวได้ว่า

ก่อนอื่นเจ้าต้องเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำเจ้าอย่างแท้จริงจากภายในอย่างไร ในหนทางนี้

หากเจ้าสามารถจับความเข้าใจได้อย่างจริงแท้ถึงพระราชกิจแท้จริงภายในมนุษย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าจึงจะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ปัจจุบันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นจากความเป็นจริง พระราชกิจของพระเจ้าเป็นจริงที่สุด

และผู้คนที่สามารถสัมผัสได้ นี่เองคือสิ่งที่ผู้คนสามารถได้รับประสบการณ์ และสัมผัสผลได้

ในผู้คนมีสิ่งมากมายที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติ

ซึ่งหยุดยั้งพวกเขาจากการรู้จักพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า ฉะนั้น ในประสบการณ์ของพวกเขา

พวกเขามักเบี่ยงเบน และมักรู้สึกเสมอว่าสิ่งทั้งหลายนั้นยากลำบาก

และการนี้ทั้งหมดล้วนมีสาเหตุมาจากมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

ผู้คนไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ พวกเขาไม่รู้จักความเป็นจริง และดังนั้น พวกเขาจึงมีความรู้สึกที่เป็นลบเสมอในการเข้าสู่ของพวกเขา พวกเขาออกไปที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าจากระยะไกล

ไร้ความสามารถที่จะสัมผัสผลตามข้อพึงประสงค์เหล่านั้นได้

พวกเขาเพียงแค่ว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่คืออย่างแท้จริง แต่ไม่สามารถพบเส้นทางเพื่อการเข้าสู่ได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจด้วยหลักการนี้ กล่าวคือ โดยผ่านความร่วมมือของผู้คน

โดยผ่านการที่พวกเขาอธิษฐาน แสวงหา และเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้นอย่างกระตือรือร้น

ผลลัพธ์ทั้งหลายจึงจะสามารถสัมผัสได้ และพวกเขาจึงจะสามารถได้รับความรู้แจ้ง

และได้รับความกระจำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ซึ่งไม่ใช่กรณีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินการโดยฝ่ายเดียว หรือที่มนุษย์ดำเนินการโดยฝ่ายเดียว

ทั้งสองฝ่ายต่างสำคัญอย่างขาดไม่ได้ และยิ่งผู้คนร่วมมือมากขึ้นเท่าใด

และยิ่งพวกเขาไล่ตามแสวงหาการบรรลุถึงมาตรฐานตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

มีเพียงความร่วมมืออย่างแท้จริงของผู้คนที่เพิ่มพูนให้กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

ที่สามารถก่อให้เกิดประสบการณ์ที่แท้จริง และความรู้ที่เป็นเนื้อแท้แห่งพระวณะของพระเจ้าได้ ในที่สุด

บุคคลที่เพียบพร้อมจะค่อยๆ ก่อเกิดขึ้นมา โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้

พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ในมโนคติอันหลงผิดของผู้คน พระเจ้าทรงเป็นผู้เปี่ยมเมหิตฤทธิ์

และทุกสิ่งทุกอย่างนั้นกระทำขึ้นโดยพระเจ้า—พร้อมด้วยผลลัพธ์ที่ผู้คนรอคอยอยู่อย่างนิ่งเฉย

ไม่อ่านพระวณะของพระเจ้าหรืออธิษฐาน และเพียงแต่รอคอยการสัมผัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่มีความเข้าใจถูกต้องเชื่อเช่นนี้ว่า

การดำเนินการของพระเจ้าสามารถไปได้ไกลเท่าที่ฉันให้ความร่วมมือเท่านั้น

และผลกระทบที่พระราชกิจของพระเจ้านั้นในตัวฉัน ขึ้นอยู่กับวิธีที่ฉันให้ความร่วมมือ เมื่อพระเจ้าตรัส

ฉันควรทำทุกสิ่งที่คุณสามารถทำได้เพื่อแสวงหา และเพียรพยายามไปสู่พระวณะของพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่ฉันควรจะสัมผัส

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักความเป็นจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 435

เจ้าถือพิธีปฏิบัติทางศาสนาอยู่หรือไม่?

เจ้าได้กับฏต่อพระวณะของพระเจ้าและไปตามหนทางของเจ้าเองก็ครั้งแล้ว?

ก็ครั้งที่เจ้าได้นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติเพราะเจ้าคำนึงถึงภาระทั้งหลายของพระองค์และพยายามที่จะ
ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแท้จริง?

เจ้าควรเข้าใจพระวณะของพระเจ้าและนำพระวณะไปปฏิบัติอย่างสอดคล้อง

จงมีหลักธรรมในทุกการกระทำและทุกความประพฤติของเจ้า

กระนั้นนี่ก็ไม่ได้หมายถึงการยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายหรือการฝืนใจทำบางสิ่งเพียงเพื่อสร้างภาพ

ในทางกลับกัน นั่นหมายถึงการปฏิบัติความจริงและการดำเนินชีวิตโดยพระวณะของพระเจ้าต่างหาก

การปฏิบัติเช่นนี้เท่านั้นที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

ครรถ้องแห่งการกระทำใดที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยนั้น ไม่ใช่กฎเกณฑ์อย่างหนึ่ง

แต่เป็นการปฏิบัติแห่งความจริง ผู้คนบางคนมีใจชอบที่จะดึงดูดความสนใจมาสู่ตัวเอง

ยามอยู่ต่อหน้าพี่น้องชายหญิงของพวกเขา พวกเขาอาจกล่าวว่าพวกเขาคือเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

แต่กลับหลังคนเหล่านั้น พวกเขาไม่ปฏิบัติความจริงและกระทำการแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง

เหล่านี้มิใช่พวกฟาริสีทางศาสนาหรือ?

บุคคลหนึ่งซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและครองความจริงก็คือผู้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า

แต่ไม่อวดแสดงท่าออกมาภายนอกว่าเป็นคนเช่นนั้น

บุคคลเช่นนั้นเต็มใจที่จะปฏิบัติความจริงเมื่อเกิดสถานการณ์ทั้งหลายขึ้น

และไม่พูดหรือกระทำการในแบบที่ขัดแย้งกับมโนธรรมของพวกเขา

บุคคลเช่นนี้สาริตแสดงสติปัญญาเมื่อเกิดเรื่องราวทั้งหลายขึ้น

และมีหลักธรรมอยู่ในความประพฤติทั้งหลายของเขาหรือของเธอไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร

บุคคลประเภทนี้สามารถจัดเตรียมการปรนนิบัติที่แท้จริงได้ มีบางคนที่พูดแต่ปากว่าตนเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

วันๆ พวกเขาเอาแต่ทำหน้าว่ามีความวิตกกังวล ทำตัวเศร้าสร้อย และสร้างทำเป็นน่าสงสาร

ช่างน่าดูหมิ่นเสียจริง! หากเจ้าจะถามพวกเขาว่า

“คุณบอกฉันได้ไหมเกี่ยวกับว่าคุณเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าอย่างไร?” พวกเขา ก็จะพูดไม่ออก

หากเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เช่นนั้นแล้วก็จะอย่าพูดออกไปภายนอกเกี่ยวกับการนี้

แต่จงสาริตแสดงความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าโดยหนทางแห่งการปฏิบัติแบบลงมือจริงแทน

และจงอธิษฐานต่อพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริง

บรรดาพวกที่แค่จัดการพระเจ้าด้วยคำพูดและจัดการพอเป็นพิธีล้วนเป็นคนหน้าซื่อใจคดกันทั้งนั้น!

บางคนพูดถึงการเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าทุกครั้งที่พวกเขาอธิษฐาน และเริ่มรำไห่ทุกครั้งที่พวกเขาอธิษฐาน
โดยปราศจากการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยซ้ำ

ผู้คนเช่นนี้ถูกรอบงำโดยพิธีกรรมและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายทางศาสนา

พวกเขาดำเนินชีวิตโดยพิธีกรรมและมโนคติที่หลงผิดแบบนั้น

โดยเชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงยินดีในการกระทำเหล่านั้น

และว่าพระองค์ทรงโปรดปรานการอยู่ในทางพระเจ้าแบบผิวเผินหรือน้ำตาอันเปี่ยมไปด้วยความโศกเศร้า

สิ่งใดอันใดหรือที่จะสามารถมาจากผู้คนที่ไร้สาระแบบนั้น? เพื่อที่จะสาธิตแสดงความถ่อมใจ

บ้างก็แสวงหาเป็นอันอ่อนโยนมีมารยาทยามพูดจาอยู่ต่อหน้าผู้อื่น บ้างก็ตั้งใจประจบประแจงยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น

โดยทำท่าทางเหมือนลูกแกะที่ไร้เรี่ยวแรง นี่เป็นลักษณะที่เหมาะสมกับประชากรแห่งราชอาณาจักรหรือ?

ประชากรแห่งราชอาณาจักรนั้นควรมีชีวิตชีวาและเป็นอิสระ ไร้เดียงสาและเปิดเผย ซื่อสัตย์และน่ารัก

และดำเนินชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งอิสรภาพ พวกเขาควรมีความสัตย์สุจริตและศักดิ์ศรี

และสามารถยืนหยัดเป็นพยานได้ไม่ว่าพวกเขาไปที่ใด ผู้คนเช่นนั้นเป็นที่รักของทั้งพระเจ้าและมนุษย์

บรรดาผู้ที่เป็นผู้กลับใจใหม่ในความเชื่อนั้นมีการปฏิบัติภายนอกมากเกินไป

พวกเขาต้องก้าวผ่านช่วงเวลาของการถูกจัดการและการถูกทำลายเสียก่อน ผู้คนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอยู่ลึกๆ

นั้นไม่อาจแยกออกจากผู้อื่นได้เมื่อดูภายนอก

แต่การกระทำและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาไม่น่าสงสัย

ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถถือได้ว่าดำเนินชีวิตตามพระวาทะของพระเจ้า

หากเจ้าประกาศว่าประเสริฐทุกวันแก่ผู้คนหลากหลายในความพยายามที่จะนำพวกเขามาสู่ความรอด

ทว่าในท้ายที่สุดก็ยังกำลังดำเนินชีวิตโดยกฎเกณฑ์และคำสอนทั้งหลายอยู่ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมไม่สามารถนำพระสิริมาสู่พระเจ้าได้ ผู้คนเช่นนั้นก็คือพวกบุคคลสำคัญทางศาสนา

ตลอดจนพวกคนหน้าซื่อใจคดนั่นเอง

.....

ความประพฤติแบบผิวเผินของมนุษย์ทั้งหลายเป็นตัวแทนของอะไรหรือ? สิ่งเหล่านั้นเป็นตัวแทนของเนื้อหนัง

และแม้แต่การปฏิบัติภายนอกที่ดีที่สุดก็ไม่เป็นตัวแทนของชีวิต

สิ่งเหล่านั้นสามารถแสดงออกได้เพียงภาวะอารมณ์แบบปัจเจกบุคคลของเจ้าเองเท่านั้น

การปฏิบัติภายนอกทั้งหลายของมนุษยชาติไม่สามารถทำให้ความพึงปรารถนาของพระเจ้าลุล่วงได้

เจ้าพูดถึงการเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าของเจ้าอยู่เนืองนิตย์ ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถจัดหาให้กับชีวิตของผู้อื่น

หรือสร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขารักพระเจ้าได้

เจ้าเชื่อหรือว่าการกระทำเหล่านั้นของเจ้าจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย?

เจ้ารู้สึกว่าการกระทำทั้งหลายของเจ้าเป็นไปในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

และการกระทำเหล่านั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ในความจริง การกระทำเหล่านั้นช่างไร้สาระทั้งสิ้น!

เจ้าเชื่อว่าสิ่งที่ทำให้เจ้ายินดีและสิ่งที่เจ้าเต็มใจที่จะทำคือสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงปิตินดีเป็นแน่แท้
ความชอบทั้งหลายของเจ้าเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้หรือ?

บุคลิกลักษณะของบุคคลหนึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้หรือ? สิ่งที่เจ้ายินดีก็คือสิ่งที่พระเจ้าทรงชิงชังพอดี

และนิสัยทั้งหลายของเจ้าคือนิสัยเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธพอดี หากเจ้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ

เช่นนั้นแล้ว จงไปอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีความจำเป็นที่จะพูดถึงการนั้นกับคนอื่น ๆ

หากเจ้าไม่อธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และกลับคิดถึงความสนใจมาสู่ตัวเจ้าเองอยู่เนื่องนิตย์ต่อหน้าผู้อื่นแทน

นี่จะสามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือ?

หากการกระทำทั้งหลายของเจ้ามีจริงอยู่เสมอในการปรากฏภายนอกเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

นี้ก็หมายความว่าเจ้าไร้ประโยชน์อย่างสุดขีด

พวกที่เพิกเฉยความประพฤติดีแบบผิวเผินและไร้ความเป็นจริงเป็นมนุษย์ลักษณะใดหรือ?

ผู้คนเช่นนั้นก็เป็นแค่พวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคดและบุคคลสำคัญทางศาสนาเท่านั้นเอง!

หากพวกเจ้าไม่สลัดทิ้งการปฏิบัติภายนอกของพวกเจ้าและไร้ความสามารถที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย

ได้ เช่นนั้นแล้ว องค์ประกอบเหล่านั้นของความหน้าซื่อใจคดในพวกเจ้าก็จะเติบโตมากยิ่งขึ้นไปอีก

ยิ่งองค์ประกอบของความหน้าซื่อใจคดของเจ้ามีมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งมีการต้านทานต่อพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

ท้ายที่สุด ผู้คนเช่นนั้นก็ย่อมจะถูกกำจัดสิ้นอย่างแน่นอน!

ตัดตอนมาจาก “ในความเชื่อ คนเราต้องมุ่งความสนใจไปที่ความเป็นจริง—การมีส่วนร่วมในพิธีกรรมทางศาสนาหาใช่ความเชื่อไม่”

ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 436

เพื่อที่จะฟื้นคืนสภาพเหมือนกับบุคคลปกติ กล่าวคือ เพื่อสัมฤทธิ์สภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินั้น
ผู้คนที่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยได้ด้วยคำพูดของพวกเขาเท่านั้น
การกระทำความชั่วร้ายแต่จะทำร้ายตัวพวกเขาเอง
และไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อการเข้าสู่หรือการเปลี่ยนสภาพของพวกเขาแต่อย่างใด ดังนั้น
ในการบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพ ผู้คนต้องปฏิบัติทีละเล็กทีละน้อย พวกเขาต้องค่อยๆ เข้าสู่
แสงสว่างและท่องตำราที่ละนิดทีละหน่อย เข้าสู่จากด้านที่เป็นบวก
และใช้ชีวิตแห่งความจริงที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ชีวิตแห่งวิสุทธิชน หลังจากนั้น สิ่งของจริง เหตุการณ์จริง
และสภาพแวดล้อมจริงทั้งหลายจะทำให้ผู้คนมีการฝึกฝนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
ผู้คนไม่จำเป็นต้องทำการปรนนิบัติแต่ปากใดๆ เลย พวกเขาแค่ต้องฝึกฝนในสภาพแวดล้อมจริงแทน
ในตอนแรกผู้คนจะได้ตระหนักว่าพวกเขามีขีดความสามารถในระดับที่ต่ำ
และจากนั้นพวกเขาจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างปกติ และเข้าสู่และปฏิบัติอย่างปกติเช่นกัน
พวกเขาจะได้รับความเป็นจริงด้วยหนทางนี้เท่านั้น
และการทำเช่นนี้คือหนทางที่การเข้าสู่อาจเกิดขึ้นได้รวดเร็วมากขึ้น เพื่อที่จะเปลี่ยนสภาพผู้คน
ต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตจริงอยู่บ้าง พวกเขาต้องปฏิบัติกับสิ่งจริง เหตุการณ์จริง และสภาพแวดล้อมจริง
คนเราสามารถสัมฤทธิ์การฝึกฝนที่แท้จริงโดยการอาศัยชีวิตในคริสตจักรเพียงลำพังได้หรือไม่?
ผู้คนสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงด้วยหนทางนี้ได้หรือไม่? ไม่! หากผู้คนไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตจริง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนสภาพวิถีชีวิตและหนทางในการทำสิ่งต่างๆ แบบเก่าๆ
ของพวกเขาได้ ซึ่งไม่ได้เป็นเพราะความเกียจคร้านและการที่ฟังผู้อื่นเป็นอย่างมากของผู้คนเสียทั้งหมด
แต่เป็นเพราะผู้คนเพียงไม่มีความสามารถที่จะใช้ชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงมีเกี่ยวกับสภาพเสมือนของบุคคลปกติ ในอดีต
ผู้คนพูดคุย เจรจา สนทนาอยู่เสมอ—และพวกเขาถึงขั้นกลายเป็น “นักปราศรัย”—
แต่ไม่มีพวกเขาคนใดเลยที่แสวงหาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขา ในทางกลับกัน
พวกเขาแสวงหาแต่ทฤษฎีที่ลึกลับซึ่งอย่างหุนหวนกตาบอดแทน ดังนั้น
ผู้คนในวันนี้จึงต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบความเชื่อในพระเจ้าทางศาสนานี้ในชีวิตของพวกเขา
พวกเขาต้องเข้าสู่การปฏิบัติโดยการมุ่งความคิดที่หนึ่งเหตุการณ์ หนึ่งสิ่ง หนึ่งบุคคล
พวกเขาต้องทำด้วยการมุ่งเน้น—เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถบรรลุผลลัพธ์ได้
การเปลี่ยนสภาพของผู้คนเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงในธาตุแท้ของพวกเขา

พระราชกิจต้องมุ่งไปที่ธาตุแท้ของผู้คน ชีวิตของพวกเขา และที่ความเกียจคร้าน การฟุ้งเฟ้อ และความสิ้นคิดของพวกเขา—พวกเขาจะสามารถรับการเปลี่ยนสภาพได้ด้วยหนทางนี้เท่านั้น

ถึงแม้ว่าชีวิตในคริสตจักรสามารถก่อให้เกิดผลลัพธ์ในบางด้าน แต่กุญแจสำคัญก็ยังคงเป็นว่าชีวิตจริงสามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ ธรรมชาติเก่าๆ ของคนเราไม่สามารถถูกเปลี่ยนสภาพได้โดยไม่มีชีวิตจริง พวกเรามาดูพระราชกิจของพระเยซูในช่วงระหว่างยุคพระคุณเป็นตัวอย่าง เมื่อพระเยซูทรงเลิกสัมพันธภาพกับยูดีก่อนหน้าและจัดตั้งพระบัญญัติแห่งยุคใหม่ พระองค์ตรัสโดยใช้ตัวอย่างจริงจากชีวิตจริง

เมื่อพระเยซูทรงนำสาวกของพระองค์ผ่านทุ่งข้าวสาลีในวันสะบาโต สาวกของพระองค์เกิดหิวโหยและได้ควมร้าวรานใจมากจน พวกฟาริสีเห็นเหตุการณ์นี้ และกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้กำลังถือปฏิบัติตามวันสะบาโต

พวกเขายังกล่าวว่าผู้คนไม่ได้รับอนุญาตให้ช่วยเหลือลูกวัวที่ตกลงไปในหลุมในวันสะบาโต โดยกล่าวว่าไม่อาจมีการดำเนินงานใดๆ ได้ในช่วงระหว่างวันสะบาโต พระเยซูทรงตรัสถึงเหตุการณ์เหล่านี้เพื่อทรงประกาศใช้พระบัญญัติของยุคใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไป ณ ขณะนั้น

พระองค์ทรงใช้เรื่องที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากมายเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจและเปลี่ยนสภาพ

นี่คือหลักการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ และนี่เป็นหนทางเดียวที่สามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ หากปราศจากเรื่องที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแล้ว

ผู้คนก็จะสามารถได้รับเพียงความเข้าใจทางทฤษฎีและทางปัญญาเท่านั้น—

นี่ไม่ใช่หนทางที่มีประสิทธิผลในการเปลี่ยนสภาพ ถ้าเช่นนั้นแล้ว

คนเราได้มาซึ่งสติปัญญาและความเข้าใจลึกซึ้งโดยผ่านทางการศึกษาได้อย่างไร?

ผู้คนสามารถได้มาซึ่งสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกซึ้งเพียงแต่จากการรับฟัง การอ่าน

และการเพิ่มพูนความรู้ของตนได้หรือไม่? นี่จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไร?

ผู้คนต้องเข้าใจและได้รับประสบการณ์ในชีวิตจริง! ดังนั้น คนเราต้องฝึกฝน

และคนเราต้องไม่ออกไปจากชีวิตจริง ผู้คนต้องให้ความสนใจกับแง่มุมที่แตกต่าง

และมีการเข้าสู่ด้วยแง่มุมที่หลากหลาย นั่นคือ ระดับการศึกษา การแสดงออก

ความสามารถในการมองเห็นสิ่งต่างๆ วิชารณญาณความสามารถในการเข้าใจพระวาทะของพระเจ้า

สามัญสำนึก และกฎของสภาวะความเป็นมนุษย์ และสิ่งอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้องกับสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผู้คนต้องมีไว้อยู่กับตัว หลังจากที่ได้รับรู้ความเข้าใจได้แล้ว

ผู้คนต้องมุ่งมั่นอยู่กับการเข้าสู่ และเมื่อนั้นเท่านั้นที่จะสามารถบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพได้

หากใครบางคนได้บรรลุความเข้าใจแต่ละเลยการปฏิบัติ การเปลี่ยนสภาพจะเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน? ในปัจจุบัน

ผู้คนเข้าใจเป็นอันมาก แต่พวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามความเป็นจริง ดังนั้น
พวกเขาจึงแทบจะไม่มีสมาธิที่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเลย
เจ้าได้รับความรู้แจ้งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เจ้าได้รับความกระจางจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เล็กน้อย
แต่เจ้ายังไม่มี การเข้าสู่ชีวิตจริง—หรือเจ้าอาจไม่ได้สนใจเกี่ยวกับการเข้าสู่เลยด้วยซ้ำ—ดังนั้น
การเปลี่ยนสภาพของเจ้าจึงลดยกลงไป หลังจากผ่านเวลานานเช่นนั้นแล้ว ผู้คนมีความเข้าใจมากมาย
พวกเขาสามารถกล่าวถึงสิ่งต่างๆ ได้มากมายเกี่ยวกับความรู้ในทฤษฎีของพวกเขา
แต่อุปนิสัยภายนอกของพวกเขายังคงเหมือนเช่นเดิม
และขีดความสามารถดั้งเดิมของพวกเขาก็ยังคงเหมือนกับที่เคยเป็น โดยไม่ได้ก้าวหน้าขึ้นเลยแม้แต่น้อย
หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ในที่สุดเจ้าจะเข้าสู่ได้เมื่อไรกัน?

คัดตอนมาจาก “การสนทนาเรื่องชีวิตในคริสตจักรและชีวิตจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 437

ชีวิตในคริสตจักรเป็นเพียงชีวิตประเภทหนึ่งที่ผู้คนรวมตัวกันเพื่อลิ้มรสพระวณะของพระเจ้า

และประกอบขึ้นเป็นเศษเสี้ยวเล็กๆ ในชีวิตของคนเราเท่านั้น

หากชีวิตจริงของผู้คนสามารถเป็นเหมือนกับชีวิตในคริสตจักรของพวกเขาด้วย—

ซึ่งรวมถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติ การลิ้มรสพระวณะของพระเจ้าอย่างปกติ

การอธิษฐานและการอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าอย่างปกติ การใช้ชีวิตจริงที่ทุกสิ่งดำเนินไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

การใช้ชีวิตจริงที่ทุกสิ่งดำเนินไปตามความจริง

การใช้ชีวิตจริงในการปฏิบัติในการอธิษฐานและการปฏิบัติในการทำตัวเจียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

การปฏิบัติในการร้องเพลงสรรเสริญและการเดินรำด้วยแล้วนั้น—เมื่อนั้นเอง

นี่จะเป็นชีวิตเพียงประเภทเดียวที่จะนำพวกเขาเข้าสู่ชีวิตแห่งพระวณะของพระเจ้า

ผู้คนส่วนใหญ่เพียงแค่มุ่งเน้นอยู่กับช่วงเวลาหลายชั่วโมงในชีวิตในคริสตจักรของพวกเขาเท่านั้น โดยไม่

“ใส่ใจ” ชีวิตของพวกเขาออกช่วงเวลาเหล่านั้น เสมือนกับว่าฉันไม่ได้มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับพวกเขา

ยังมีผู้คนมากมายที่เพียงแค่มุ่งเข้าสู่ชีวิตแห่งบรรดาวิสุทธิชนเมื่อกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

ร้องเพลงสรรเสริญ หรืออธิษฐานเท่านั้น

แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็จะเปลี่ยนกลับไปเป็นคนเดิมนอกช่วงเวลาเหล่านั้น

การใช้ชีวิตเช่นนี้ไม่สามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ นับประสาอะไรกับการทำให้พวกเขารู้จักพระเจ้า

ในการเชื่อในพระเจ้านั้น หากผู้คนปรารถนาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของพวกเขาแล้วไซ้

พวกเขาต้องไม่แยกตัวเองออกจากชีวิตจริง ในชีวิตจริง เจ้าต้องรู้จักตัวเอง ละทิ้งตัวเอง ปฏิบัติความจริง

รวมทั้งเรียนรู้หลักการทั้งหลาย สามัญสำนึก

และกฎการประพฤติตนในทุกสิ่งก่อนที่เจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพอย่างค่อยเป็นค่อยไปได้

หากเจ้ามุ่งเน้นอยู่กับความรู้ทางทฤษฎีเท่านั้น

และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพิธีทางศาสนาเท่านั้นโดยไม่ลงลึกเข้าไปในความเป็นจริง โดยไม่เข้าสู่ชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าจะไม่มีวันรู้จักตัวเจ้าเอง ความจริง หรือพระเจ้า

และเจ้าจะหุนหวนตาบอดและไม่รู้เท่าทันตลอดไป

พระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นไม่ใช่เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติหลังจ

ากช่วงเวลาสั้นๆ อีกทั้งไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนสภาพมโนคติอันหลงผิดและคำสอนของพวกเขา

แต่จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของผู้คน เพื่อเปลี่ยนแปลงหนทางชีวิตเก่าๆ

ของพวกเขาทั้งหมดทั้งมวล และเพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีคิดและทัศนคติทางใจที่ล้ำสมัยทั้งหมดของพวกเขาต่างหาก

การมุ่งเน้นเฉพาะกับชีวิตในคริสตจักรจะไม่เปลี่ยนแปลงนิสัยในชีวิตเก่าๆ ของผู้คน

หรือเปลี่ยนแปลงหนทางเก่าๆ ที่พวกเขาได้ใช้ชีวิตมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าอะไรก็ตาม

ผู้คนต้องไม่กลายเป็นปลีกตัวออกห่างจากชีวิตจริง

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

ให้พวกเขาใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

และให้พวกเขาปฏิบัติหน้าที่การงานของตนในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

การเข้าสู่ความจริงนั้น คนเราต้องหันทุกสิ่งไปหาชีวิตจริง หากในการเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนไม่สามารถรู้จักตัวเองโดยผ่านทาง การเข้าสู่ชีวิตจริง

และหากพวกเขาไม่สามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติในชีวิตจริงได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นความล้มเหลว

บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือทุกคนที่ไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตจริงได้

พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พูดถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่ใช้ชีวิตตามธรรมชาติของปีศาจ

พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พูดถึงความจริง แต่ใช้ชีวิตตามคำสอนแทน

บรรดาผู้ที่ไม่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริงได้คือผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

แต่ถูกเกลียดชังและปฏิเสธจากพระองค์ เจ้าต้องปฏิบัติการเข้าสู่ของเจ้าในชีวิตจริง ต้องรู้ข้อบกพร่อง

การไม่เชื่อฟัง และความไม่รู้เท่าทันของเจ้าเอง และรู้จักสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผิดปกติและจุดอ่อนของเจ้า

ด้วยวิธีนั้น ความรู้ของเจ้าจะถูกรวมเข้าไปในสภาพเงื่อนไขและความยากลำบากจริงๆ ของเจ้า

ความรู้เช่นนี้เท่านั้นที่เป็นจริงและสามารถเปิดโอกาสให้เจ้าจับความเข้าใจสภาพเงื่อนไขของเจ้าเองและสัมฤทธิ์

การเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยได้อย่างแท้จริง

ตอนนี้การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว เจ้าต้องเข้าสู่ชีวิตจริง ดังนั้น

เพื่อให้สัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพ เจ้าต้องเริ่มต้นจากการเข้าสู่ชีวิตจริง และเปลี่ยนสภาพทีละเล็กละน้อย

หากเจ้าหลีกเลี่ยงชีวิตแบบมนุษย์ปกติ และพูดถึงเฉพาะเรื่องฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ

จะกลายเป็นไร้อารมณ์และน่าเบื่อ สิ่งเหล่านั้นจะกลายเป็นความไม่สมจริง และเช่นนั้นแล้ว

ผู้คนจะสามารถเปลี่ยนสภาพได้อย่างไร? ตอนนี้เจ้าได้รับการแจ้งให้เข้าสู่ชีวิตจริงเพื่อปฏิบัติ

เพื่อสร้างรากฐานสำหรับการเข้าสู่ประสบการณ์จริง นี่คือแง่มุมหนึ่งของสิ่งที่ผู้คนต้องทำ

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นไปเพื่อนำทางเป็นหลัก

ในขณะที่ส่วนที่เหลือขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติและการเข้าสู่ของผู้คน

ทุกคนอาจบรรลุการเข้าสู่ชีวิตจริงได้โดยผ่านทางเส้นทางที่แตกต่างกัน

จนกระทั่งพวกเขาสามารถนำพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตจริง และใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่แท้จริงได้

นี่คือชีวิตที่มีความหมายเพียงประเภทเดียวเท่านั้น!

คัดตอนมาจาก “การสนทนาเรื่องชีวิตในคริสตจักรและชีวิตจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 438

ก่อนหน้า

กล่าวกันว่าการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธและการมีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธนั้นแตกต่างกัน สภาวะปกติของการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธนั้นสำแดงให้เห็นในการมีความคิดตามปกติ ความมีเหตุผลตามปกติ และสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติ

ลักษณะนิสัยของบุคคลหนึ่งจะยังคงเป็นเหมือนที่เคยเป็น แต่ภายในตัวพวกเขาจะมีสันติสุข

และภายนอกนั้นพวกเขาจะมีมารยาทของวิสุทธชน

นี่คือลักษณะที่พวกเขาจะเป็นเมื่อพระวิญญูณบริสุทธทรงสถิตกับพวกเขา

เมื่อใครบางคนมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธ การคิดของพวกเขาจะเป็นปกติ

เมื่อพวกเขาหิวพวกเขาต้องการกิน

เมื่อพวกเขากระหายพวกเขาต้องการดื่มน้ำ...การสำแดงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเช่นนั้นไม่ใช่ความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธ

การสำแดงเหล่านั้นเป็นการคิดตามปกติของผู้คนและสภาวะปกติของการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธ ผู้คนบางคนเชื่ออย่างผิดๆ ว่าพวกที่มีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธไม่รู้จักความหิว

เชื่อว่าพวกเขาไม่รู้สึกลึกถึงความเหน็ดเหนื่อย และพวกเขาดูเหมือนว่าจะไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องครอบครั

โดยที่เกือบจะได้หย่าขาดตัวพวกเขาเองจากเนื้อหนังอย่างบริบูรณ์แล้ว ในความเป็นจริงแล้ว

ยิ่งพระวิญญูณบริสุทธทรงสถิตกับผู้คนมากเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งเป็นปกติมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขารู้จักที่จะทนทุกข์และยอมละทิ้งสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า สละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า

และจงรักภักดีต่อพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาครุ่นคิดเรื่องอาหารและเสื้อผ้า อีกนัยหนึ่ง

พวกเขาไม่ได้สูญเสียอะไรในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งผู้คนควรจะมี และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับมีเหตุผลเป็นพิเศษแทน บางครั้ง พวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้าและใคร่ครวญพระราชกิจของพระเจ้า

มีความเชื่อในหัวใจของพวกเขาและพวกเขาเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง แน่แน่นอนว่า

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธนั้นตั้งอยู่บนรากฐานนี้ หากผู้คนรู้ซึ่งการคิดตามปกติ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีเหตุผล—นี่ไม่ใช่สภาวะปกติ

เมื่อผู้คนมีการคิดตามปกติและพระวิญญูณบริสุทธทรงสถิตกับพวกเขา

พวกเขาก็จะมีเหตุผลแบบบุคคลปกติอย่างแน่นอน และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมีสภาวะปกติ

ในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้านั้น

การมีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธจะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

ในขณะที่การมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธนั้นจะเกิดขึ้นเกือบตลอดเวลา

ตราบเท่าที่เหตุผลและการคิดของผู้คนเป็นปกติ และตราบเท่าที่สภาวะของพวกเขาก็เป็นปกติ
เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณบริสุทธฺิก็จะทรงสถิตกับพวกเขาอย่างแน่นอน
เมื่อเหตุผลและการคิดของผู้คนไม่เป็นปกติ เช่นนั้นแล้วสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาก็ไม่เป็นปกติ
ในช่วงขณะนี้ หากพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิอยู่ในตัวเจ้า
เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณบริสุทธฺิก็จะทรงสถิตกับเจ้าด้วยอย่างแน่นอน
แต่หากพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับเจ้า
ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้าอย่างแน่นอน
เพราะพระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงพระราชกิจในเวลาพิเศษ
การมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺิเพียงแค่สามารถคงไว้ซึ่งการดำรงอยู่ตามปกติของผู้คนเท่านั้น
แต่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงพระราชกิจในเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ตัวอย่างเช่น
หากเจ้าเป็นผู้นำหรือคนงานคนหนึ่ง เมื่อเจ้าให้น้ำและจัดเตรียมปัจจัยยังชีพให้แก่คริสตจักร
พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าในพระวณะใดวณะหนึ่งซึ่งเป็นการสอนใจสำหรับคนอื่นๆ
และสามารถแก้ไขปัญหที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงบางอย่างของบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้—ในเวลาเช่นนั้น
พระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจ บางครั้ง เมื่อเจ้ากำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าด้วยพระวณะใดวณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับประสบการณ์
องเจ้าเอง โดยทรงเปิดโอกาสให้เจ้าได้รับความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมในเรื่องสภาวะของเจ้าเอง
นี่ก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิเช่นกัน บางครั้ง ในขณะที่เราพูด
พวกเจ้าฟังและมีความสามารถที่จะประเมินสภาวะของเจ้าเองกับวณะของเราได้
และบางครั้งเจ้าก็ซาบซึ้งและได้รับการคลาย ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ
บางคนกล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาตลอดเวลา นี่เป็นไปได้
หากพวกเขาจะกล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับพวกเขาตลอดเวลา นั่นอาจจะเป็นไปได้
หากพวกเขาจะกล่าวว่าการคิดและสำนึกรับรู้ของพวกเขาเป็นปกติตลอดเวลา นั่นก็อาจจะเป็นไปได้เช่นกัน
และอาจแสดงให้เห็นว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับพวกเขา
หากพวกเขากล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจภายในตัวพวกเขาตลอดเวลา
กล่าวว่าพวกเขาได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระเจ้าและได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญูณบริสุทธฺิทุกชั่วขณะ
และได้รับความรู้ใหม่ตลอดเวลา เช่นนั้นแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องปกติแต่อย่างใดเลย!
มันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างครบถ้วนบริบูรณ์! ไม่ต้องสงสัยเลยแม้แต่น้อย
ผู้คนเช่นนั้นก็คือเหล่าวิญญูณชั่ว! แม้กระทั่งพระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์
มีเวลาที่พระองค์ยังต้องเสวยและต้องทรงหยุดพัก—ไม่ต้องพูดถึงพวกมนุษย์แต่อย่างใด

บรรดาผู้ที่ได้ถูกเหล่าวิญญาณชั่วครอบครองดูเหมือนว่าไม่มีความอ่อนแอของเนื้อหนัง พวกเขาสามารถละทิ้งและล้มเลิกทุกสิ่งได้ พวกเขาเป็นอิสระจากอารมณ์ความรู้สึก สามารถสู้ทนต่อความทรมานและไม่รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าแม้แต่น้อย

ราวกับว่าพวกเขาได้อยู่เหนือเนื้อหนังแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติอย่างที่สุดหรือ? งานของเหล่าวิญญาณชั่วนั้นเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ—ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสสิ่งต่างๆ เช่นนั้นได้!

บรรดาผู้ที่ขาดการหยั่งรู้จะพิจารณาเมื่อพวกเขาเห็นผู้คนเช่นนั้น:

พวกเขาบอกว่าพวกเขามีเรี่ยวแรงกำลังเช่นนั้นในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และไม่เคยแสดงให้เห็นถึงสัญญาณของความอ่อนแอแม้แต่น้อย! ในความเป็นจริงแล้ว เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการสำแดงให้เห็นถึงงานของวิญญาณชั่ว

ด้วยเพราะผู้คนปกติย่อมมีความอ่อนแอของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่คือสภาวะปกติของบรรดาผู้ที่มีการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 439

การตั้งมั่นในคำพยานของคนเราหมายความว่าอย่างไร?

ผู้คนบางคนกล่าวว่าพวกเขาเพียงแค่อึดตามอย่างที่พวกเขาทำในขณะนี้และไม่ได้เป็นกังวลกับตัวพวกเขาเองว่าพวกเขาจะสามารถได้รับชีวิตหรือไม่ พวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถอนตัวเช่นกัน

พวกเขารับรู้เพียงว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ดำเนินการโดยพระเจ้า

นี่ไม่ใช่ความล้มเหลวในคำพยานของพวกเขาหรือ?

ผู้คนเช่นนั้นไม่แม้แต่จะเป็นคำพยานของการได้รับการพิชิตเสียด้วยซ้ำ

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วจะติดตามไม่ว่าเรื่องอื่นๆ ทั้งหมดจะเป็นอย่างไรก็ตาม

และสามารถไล่ตามเสาะหาชีวิตได้ พวกเขาไม่เพียงแต่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติเท่านั้น

แต่ยังรู้ที่จะติดตามการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าอีกด้วย เช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่เป็คำพยาน

พวกที่ไม่ได้เป็นคำพยานไม่เคยไล่ตามเสาะหาชีวิตและยังคงติดตามโดยการสับสนปนเปต่อไป เจ้าอาจติดตาม

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าเจ้าได้รับการพิชิตแล้ว เพราะเจ้าไม่มีความเข้าใจในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

จะต้องมีการปฏิบัติให้ได้ตามสภาพเงื่อนไขบางอย่างเพื่อที่จะได้รับการพิชิต

ไม่ว่าทุกคนที่ติดตามได้รับการพิชิตแล้ว

เพราะในหัวใจของเจ้านั้นเจ้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเจ้าจึงจะต้องติดตามพระเจ้าของวันนี้

อีกทั้งเจ้าไม่รู้ว่เจ้าได้มาถึงวันนี้ได้อย่างไร ใครได้สนับสนุนเจ้ามาจนกระทั่งถึงวันนี้

การปฏิบัติความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนบางคนนั้นวนวายสับสนในหัวตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้

การติดตามจึงไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเจ้ามีคำพยาน คำพยานที่แท้จริงนั้นคืออะไรกันแน่?

คำพยานที่พูดถึงในที่นี้มีสองส่วน: ส่วนหนึ่งคือคำพยานถึงการได้รับการพิชิต

และอีกส่วนคือคำพยานถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

(ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะเป็นคำพยานภายหลังจากการทดสอบอันยิ่งใหญ่มากขึ้นและความทุกข์ลำบากของอนาคต)

อีกนัยหนึ่ง หากเจ้าสามารถตั้งมั่นในระหว่างความทุกข์ลำบากและการทดสอบทั้งหลาย

เช่นนั้นเจ้าก็จะได้เป็นคำพยานขั้นตอนที่สองแล้ว สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในวันนี้ก็คือคำพยานขั้นตอนที่หนึ่ง:

การที่มีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในระหว่างทุกๆ สถานการณ์ของการทดสอบในการติสอนและการพิพากษา

นี่คือคำพยานของการได้รับการพิชิต นั่นเป็นเพราะบัดนี้คือเวลาแห่งการพิชิตชัย

(เจ้าควรรู้ว่าบัดนี้เป็นเวลาแห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พระราชกิจหลักบนแผ่นดินโลกของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์คือการพิชิตผู้คนบนแผ่นดินโลกกลุ่มนี้ซึ่งติดตาม

พระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอน)

การที่เจ้าจะสามารถเป็นคำพยานถึงการได้รับการพิชิตได้หรือไม่

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงแค่ว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะติดตามไปจนถึงที่สุดได้หรือไม่เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ขึ้นอยู่กับว่า

เจ้าจะสามารถเข้าใจการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่

ในขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแต่ละขั้นตอน

และขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะล่วงรู้พระราชกิจนี้ทั้งหมดอย่างแท้จริงหรือไม่

เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะหลุดรอดไปได้โดยแค่ติดตามไปจนถึงที่สุดเพียงเท่านั้น

เจ้าจะต้องมีความสามารถที่จะยอมจำนนอย่างเต็มที่ในระหว่างทุกๆ

สถานการณ์ของการตีสอนและการพิพากษา

จะต้องสามารถเข้าใจพระราชกิจแต่ละขั้นตอนที่เจ้าได้รับประสบการณ์อย่างแท้จริง

และจะต้องมีความสามารถที่จะได้รับความรู้ในเรื่องราวอุปนิสัยของพระเจ้าและการเชื่อฟังในพระอุปนิสัยของพระเจ้า นี่คือการพยายามขั้นสุดท้ายของการได้รับการพิชิต ซึ่งเจ้าพึงต้องแบกรับ

คำพยานถึงการได้รับการพิชิตอ้างอิงถึงความรู้ของเจ้าในเรื่องการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเป็นสำคัญ

คำพยานขั้นตอนนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าทำหรือพูดอะไรต่อหน้าผู้คนบนโลกนี้หรือบรรดาผู้ที่ใช้อำนาจ สิ่งที่สำคัญเหนืออื่นใดก็คือ

การที่เจ้ามีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระวาระทั้งหมดจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์หรือไม่ ดังนั้น คำพยานขั้นตอนนี้จึงถูกชี้นำไปที่ชาตानและบรรดาศัตรูทั้งหมดของพระเจ้า—

บรรดาปีศาจและศัตรูทั้งหลายซึ่งไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สองและเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่เชื่อในข้อเท็จจริงเรื่องการทรงกลับมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า อีกนัยหนึ่ง

มันถูกชี้นำไปที่บรรดาศัตรูของพระคริสต์ทั้งหมด—

ศัตรูทั้งหมดซึ่งไม่เชื่อในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

การคิดถึงพระเจ้าและการโยหาในพระเจ้าไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าได้พิชิตเจ้าแล้ว

นี่ขึ้นอยู่กับการที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาระที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

การที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระวาระได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และการที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระวิญญาณได้ทรงกลายเป็นพระวาระ และพระวาระได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

นี่คือคำพยานสำคัญ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะติดตามอย่างไร อีกทั้งไม่สำคัญว่าเจ้าจะสละตัวเจ้าเองอย่างไร

สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือการที่เจ้ามีความสามารถที่จะค้นพบจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินี้ได้หรือไม่ว่า

พระวาระได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และพระวิญญาณแห่งความจริงได้เป็นที่ประจักษ์ในเนื้อหนัง—

ค้นพบว่าความจริง หนทาง และชีวิตทั้งหมดนั้นได้มาในเนื้อหนัง

พระวิญญูญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาถึงแผ่นดินโลกแล้วจริงๆ และพระวิญญูญาณได้เสด็จมาในเนื้อหนังแล้ว
แม้ว่าโดยผิวเผินแล้ว เรื่องนี้จะปรากฏแตกต่างไปจากมโนทัศน์โดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
ในพระราชกิจนี้เจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพระวิญญูญาณได้เป็นที่ประจักษ์ในเนื้อหนัง
แล้ว และยิ่งไปกว่านั้น มองเห็นได้ว่าพระวณะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และพระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์
เจ้าสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระวณะ: “ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่
และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระวณะของวันนี้คือพระเจ้า และมองเห็นพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
นี่คือคำพยานที่ดีที่สุดที่เจ้าสามารถเป็นได้
นี่พิสูจน์ว่าเจ้าครอบครองความรู้ที่แท้จริงในเรื่องพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์—
เจ้าไม่เพียงแต่มีความสามารถที่จะรู้จักพระองค์เท่านั้น
แต่ยังตระหนักอีกด้วยว่าหนทางที่เจ้าก้าวเดินในวันนี้คือหนทางแห่งชีวิต และหนทางแห่งความจริง
พระราชกิจในช่วงระยะซึ่งพระเยซูได้ทรงปฏิบัตินั้นเพียงแต่ทำให้เนื้อแท้ของ “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า”
ลุล่วงไปเท่านั้น: ความจริงเรื่องพระเจ้าทรงอยู่กับพระเจ้า
และพระวิญญูญาณของพระเจ้าทรงอยู่กับเนื้อหนังและไม่สามารถแยกจากเนื้อหนังนั้นได้ นั่นคือ
เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงอยู่กับพระวิญญูญาณของพระเจ้า
ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นว่าพระเยซูผู้ซึ่งจุติเป็นมนุษย์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า
พระราชกิจช่วงระยะนี้ทำให้ความหมายภายในของคำว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ลุล่วงไปอย่างแท้จริง
ให้ความหมายที่ลึกยิ่งขึ้นต่อคำว่า “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวณะทรงเป็นพระเจ้า”
และเปิดโอกาสให้เจ้าเชื่ออย่างมั่นคงในพระวณะที่ว่า “ในปฐมกาลพระวณะทรงเป็น” กล่าวคือ ณ
เวลาที่มีการทรงสร้างสรรพสิ่งพระเจ้าทรงครองพระวณะ
พระวณะของพระองค์ทรงอยู่กับพระองค์และไม่สามารถแยกจากพระองค์ได้ และในยุคสุดท้าย
พระองค์ทรงทำให้เห็นฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระวณะของพระองค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก
และเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นหนทางทั้งหมดของพระองค์—ได้ย่นพระวณะทั้งหมดของพระองค์
เช่นนั้นคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย เจ้าจะต้องมาเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างทะลุปรุโปร่ง
มันไม่ใช่ประเด็นเกี่ยวกับการรู้จักเนื้อหนัง แต่เกี่ยวกับที่ว่าเจ้าเข้าใจเนื้อหนังและพระวณะอย่างไร
นี่คือสิ่งซึ่งเจ้าจะต้องเป็นคำพยาน สิ่งซึ่งทุกคนจะต้องรู้
เนื่องจากนี้เป็นพระราชกิจของการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง—
และเป็นครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์—
มันจึงทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยม

ดำเนินการและส่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อหนังออกไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน
และนำยุคแห่งการทรงเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไปสู่บัพทวาราน ด้วยเหตุนี้
เจ้าจะต้องรู้ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะยุ่งกับการดำเนินงานมากเพียงใด
และไม่สำคัญว่าเจ้าจะดำเนินการเรื่องภายนอกอื่นๆ ได้ดีเพียงใด สิ่งที่สำคัญคือ
การที่เจ้ามีความสามารถที่จะบนอบเฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้อย่างแท้จริงและอุทิศ
การเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้า
และเชื่อฟังในพระวาระทั้งหมดซึ่งมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ได้หรือไม่ นี่คือสิ่งที่เจ้าควรทำ
และสิ่งที่เจ้าควรปฏิบัติตาม

คำพยานชิ้นตอนสุดท้ายคือคำพยานในเรื่องที่ว่าเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่—กล่าวคือ เมื่อได้เข้าใจพระวาระทั้งหมดที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แล้ว
เจ้าได้มาครอบครองความรู้ในเรื่องพระเจ้าและได้กลายเป็นมั่นใจเกี่ยวกับพระองค์
เจ้าใช้ชีวิตตามพระวาระทั้งหมดจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และสัมฤทธิ์สภาพเงื่อนไขต่างๆ
ที่พระเจ้าทรงขอจากเจ้า—รูปแบบของเปโตรและความเชื่อของโยบ—จนถึงขนาดที่เจ้าสามารถเชื่อฟังไปจนตาย
ยอมสละตัวเจ้าเองทั้งหมดแด่พระองค์ และสัมฤทธิ์ผลในฉายาของบุคคลซึ่งได้มาตรฐานในท้ายที่สุด
ซึ่งหมายถึงฉายาของใครบางคนที่ได้รับการพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหลังจากที่ได้รับประสบการณ์
การฝึกกับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า นี่คือคำพยานชิ้นตอนสุดท้าย—
คือคำพยานซึ่งผู้ที่ในที่สุดแล้วได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมควรจะเป็น
เหล่านี้คือคำพยานสองชิ้นตอนที่เจ้าควรจะเป็น และคำพยานเหล่านี้สัมพันธ์ระหว่างกัน
แต่ละประการนั้นจะขาดเสียไม่ได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าจะต้องรู้ กล่าวคือ
คำพยานที่เราพึงประสงค์จากเจ้าในวันนี้ไม่ได้ถูกชี้นำไปที่ผู้คนของโลก อีกทั้งไม่ใช่บุคคลหนึ่งบุคคลใด
แต่ถูกชี้นำไปที่สิ่งซึ่งเราได้ขอจากเจ้า
มันถูกประเมินโดยการที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำให้เราพึงพอใจได้หรือไม่
และการที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำตามมาตรฐานทั้งหลายจากข้อพึงประสงค์ต่างๆ
ของเราที่มีต่อพวกเจ้าแต่ละคน โดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่ นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (4)” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 440

เมื่อเจ้าทนทุกข์จากความฝืนใจหรือความยากลำบากเล็กน้อย มันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้าได้รับช่วงเวลาที่ยาวในเรื่องดังกล่าวพวกเจ้าคงจะมีอันล้มจม และเช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะสามารถได้รับการปกป้องได้อย่างไรเล่า? ในวันนี้ มันเป็นเพราะพวกเจ้าถูกทดสอบ พิพากษา และสาปแช่ง เจ้าจึงได้รับการปกป้อง มันเป็นเพราะเจ้าได้ทนทุกข์มากมายเจ้าจึงได้รับการปกป้อง หากไม่แล้ว เจ้าคงจะตกอยู่ในสภาพของความต่ำทรามนานมาแล้ว

นี่ไม่ใช่การทำให้สิ่งทั้งหลายนั้นลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าโดยเจตนา—

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นยากที่จะเปลี่ยนแปลง และมันจะต้องเป็นดังนั้นเพื่อที่อุปนิสัยของพวกเจ้าจะมีการเปลี่ยนแปลง ในวันนี้ พวกเจ้าไม่ครองแม้กระทั่งมโนธรรมหรือสำนึกรับรู้ซึ่งเปาโลเคยครอง และเจ้าไม่มีแม้กระทั่งการตระหนักรู้ในตนเองของเขา พวกเจ้าต้องถูกกดขี่ตลอดเวลา และเจ้าต้องถูกทดสอบและพิพากษาตลอดเวลาเพื่อที่จะปลูกจิตวิญญาณของพวกเจ้าให้ดีขึ้น การทดสอบและการพิพากษาคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของพวกเจ้า และเมื่อจำเป็น ยังจะต้องมีการทดสอบของข้อเท็จจริงทั้งหลายที่มาถึงเจ้าเช่นกัน

เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะนับนอนอย่างเต็มที่

ธรรมชาติทั้งหลายของพวกเจ้านั้นเป็นธรรมชาติที่ปราศจากการทดสอบและการสาปแช่ง เจ้าคงจะไม่เต็มใจที่จะกัมสิทธิ์ชะของเจ้าลง ไม่เต็มใจที่จะนับนอน หากปราศจากข้อเท็จจริงทั้งหลายต่อหน้าต่อตาเจ้า ก็คงจะไม่ได้ผล

พวกเจ้านั้นมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำต้อยและไร้ค่าเกินไป! หากปราศจากการทดสอบและการพิพากษา ก็คงจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าที่จะถูกพิชิต และยากที่ความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าจะถูกเอาชนะ

ธรรมชาติเดิมของพวกเจ้านั้นยังรากลึกยิ่งนัก หากพวกเจ้าถูกวางไว้บนบัลลังก์ พวกเจ้าคงจะไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับความสูงของฟ้าสวรรค์และความลึกของแผ่นดินโลก นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดเกี่ยวกับที่ที่เจ้าได้มุ่งหน้าไป พวกเจ้าไม่รู้กระทั่งว่าเจ้ามาจากไหน ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างได้อย่างไรเล่า?

หากปราศจากการทดสอบและการสาปแช่งของวันนี้ที่ทันต่อการณ์ วันสุดท้ายของพวกเจ้าคงได้มาถึงนานมาแล้ว นั่นไม่ได้เป็นการพูดถึงชะตากรรมของพวกเจ้าเลย—

นั่นจะไม่ยังคงอยู่ในภาวะอันตรายซึ่งจวนตัวเข้าไปใหญ่หรือ?

หากปราศจากการทดสอบและการพิพากษาที่ทันต่อการณ์นี้ ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะโอหังขึ้นมาเพียงใด

หรือเจ้าจะกลายเป็นตำราเพียงใด การติสอนและการพิพากษานี้ได้นำพาพวกเจ้ามาถึงวันนี้
และสิ่งเหล่านี้ได้สงวนการดำรงอยู่ของพวกเจ้าเอาไว้ หากพวกเจ้ายังคง “ได้รับการศึกษา”

โดยใช้วิธีการทั้งหลายเช่นเดียวกับวิธีการทั้งหลายของ “บิดา” ของพวกเจ้า

ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรใด!

พวกเจ้าไม่มีความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการควบคุมและทบทวนเกี่ยวกับตัวเอง สำหรับผู้คนอย่างพวกเจ้า

หากเจ้าเพียงแค่ติดตามและเชื่อฟังโดยไม่ได้ทำให้เกิดการแทรกแซงหรือการหยุดชะงักอันใด

จุดมุ่งหมายของเราก็คือจะสัมฤทธิ์ผล

พวกเจ้าไม่ควรทำให้ดียิ่งขึ้นในการยอมรับการติสอนและการพิพากษาของวันนี้หรือ?

เจ้ามีทางเลือกอื่นใดหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (6)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 441

ตอนที่กำลังเตรียมตัวตัวเองให้พร้อมสรรพสำหรับชีวิต

เจ้าต้องมุ่งเน้นไปที่การกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า เจ้าต้องสามารถพูดคุยถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าถึงพระชนะของเจ้าด้วยชีวิตมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย ในเมื่อเจ้าแสวงหาชีวิต

เจ้าต้องเตรียมตัวตัวเองให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งเหล่านี้ เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้าต้องประเมินวัดความเป็นจริงแห่งสภาวะของเจ้าเองโดยอิงพระวณะเหล่านั้น กล่าวคือ

เมื่อเจ้าค้นพบข้อบกพร่องของเจ้าในครรลองของประสบการณ์อันเป็นจริงของเจ้า

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะค้นหาเส้นทางที่จะปฏิบัติ

ที่จะหันหลังให้กับแรงจูงใจทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องและมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

หากเจ้าเพียรพยายามเพื่อสิ่งเหล่านี้และเทหัวใจของเจ้าเข้าไปในการสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านั้นอยู่เสมอ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีเส้นทางให้ติดตาม เจ้าจะไม่รู้สึกว่างเปล่า

และด้วยเหตุนี้เจ้าย่อมจะสามารถธำรงรักษาภาวะปกติเอาไว้ได้

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่เป็นแบบอย่างในชีวิตของเจ้าเอง เป็นผู้ที่มีความเชื่อ เหตุใดเล่า

ผู้คนบางคนจึงไม่สามารถนำพระวณะเหล่านั้นไปปฏิบัติได้หลังจากที่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว?

นั่นไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุดได้หรือ?

นั่นไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่คิดเรื่องชีวิตอย่างจริงจังหรือ?

เหตุผลที่พวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุดได้และไม่มีเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติก็คือว่า

เมื่อพวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถเกี่ยวโยงสภาวะของพวกเขาเองเข้ากับพระวณะเหล่านั้นได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถมีความรู้ความเข้าใจในสภาวะของพวกเขาเอง ผู้คนบางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์อ่านพระวณะของพระเจ้าและเกี่ยวโยงสภาวะของข้าพระองค์กับพระวณะเหล่านั้น

และข้าพระองค์รู้ว่าข้าพระองค์เสื่อมทรามและมีขีดความสามารถต่ำ

แต่ข้าพระองค์ก็ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้” เจ้าได้เห็นไปเพียงผิวเผินอย่างมากเท่านั้นเอง

มีสิ่งที่เป็นจริงมากมายที่เจ้าไม่รู้ นั่นคือ จะละวางความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังอย่างไร

จะละวางความคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมออย่างไร จะเปลี่ยนตัวเจ้าเองอย่างไร จะเข้าสู่สิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

จะปรับปรุงขีดความสามารถของเจ้าอย่างไร และจะเริ่มค้นจากแง่มุมใด

เจ้าเพียงจับความเข้าใจไม่ถ่องแท้โดยผิวเผินเท่านั้น และทั้งหมดที่เจ้ารู้ก็คือว่าเจ้าเสื่อมทรามอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าพบกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า เจ้าพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าเจ้าเสื่อมทรามเพียงใด

และดูเหมือนว่าเจ้ารู้จักตัวตัวเองและแบกภาระอันใหญ่หลวงสำหรับชีวิตของเจ้า ในข้อเท็จจริงนั้น
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าไม่ได้เปลี่ยนไป ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้พบเส้นทางที่จะปฏิบัติ
หากเจ้ากำลังนำทางคริสตจักร

เจ้าต้องสามารถจับความเข้าใจสถานะทั้งหลายของบรรดาพี่น้องชายหญิงและชี้ชัดถึงสถานะเหล่านั้นได้
นั่นจะเพียงพอหรือไม่ที่แค่พูดว่า “พวกเจ้าผู้คนที่ทั้งหลายไม่เชื่อฟังและล่าหลัง!”? ไม่เลย

เจ้าต้องพูดอย่างเฉพาะเจาะจงว่าความไม่เชื่อฟังและความล่าหลังของพวกเขาถูกสำแดงอย่างไร

เจ้าต้องพูดถึงสถานะที่ไม่เชื่อฟังของพวกเขา พฤติกรรมอันไม่เชื่อฟังของพวกเขา

และอุปนิสัยเยี่ยงชาตานของพวกเขา

และเจ้าต้องพูดถึงสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่พวกเขาเชื่อมั่นในความจริงในคำพูดของเจ้าอย่างที่สุด

จงใช้ข้อเท็จจริงและตัวอย่างทั้งหลายเพื่อแสดงประเด็นของเจ้า

และจงพูดอย่างตรงชัดถึงวิธีที่พวกเขาสามารถหลุดพ้นจากพฤติกรรมอันเป็นกบฏ

และจงชี้ชัดถึงเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ—นี่คือวิธีที่จะโน้มน้าวผู้คน

มีเพียงบรรดาผู้ที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นที่มีความสามารถในการนำทางคนอื่น

มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ครองความเป็นจริงแห่งความจริง

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 442

การให้คำพยานต่อพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นเรื่องของการพูดถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
พูดถึงวิธีที่พระเจ้าทรงพิชิตผู้คน พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอด พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงเปลี่ยนผู้คน
นั่นเป็นเรื่องของการพูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงนำผู้คนให้เข้าไปสู่ความเป็นจริงของความจริง
เป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาถูกพิชิต ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์
การให้คำพยานหมายถึงการพูดถึงพระราชกิจของพระองค์และทั้งหมดที่เจ้าได้รับประสบการณ์มา
มีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้
และมีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเปิดเผยพระองค์ต่อสาธารณะได้ในความครบถ้วนบริบูรณ์
ของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์เป็นตัวแทนพระวิญญาณโดยตรง กล่าวคือ
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำดำเนินการเสร็จสิ้นโดยพระวิญญาณ
และพระวณะที่พระองค์ตรัสก็ตรัสโดยพระวิญญาณ
สิ่งเหล่านี้เพียงแค่แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ทว่า ในความเป็นจริงแล้ว
สิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณ
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำและพระวณะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสเป็นตัวแทนแก่นแท้ของพระองค์
หากหลังจากที่ทรงมุ่งห่มพระองค์เองในเนื้อหนังและเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์
พระเจ้าไม่ได้ตรัสหรือทรงพระราชกิจ แล้วจากนั้นได้ทรงขอให้พวกเจ้ารู้จักสภาวะความเป็นจริงของพระองค์
ความเป็นปกติของพระองค์ และฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ เจ้าจะสามารถทำได้หรือไม่?
เจ้าจะสามารถรู้ว่าเนื้อแท้ของพระวิญญาณคือสิ่งใดหรือไม่?
เจ้าจะสามารถรู้ว่าพระลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์คือสิ่งใดหรือไม่?
เป็นเพียงเพราะพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์แล้ว
พระองค์จึงทรงขอให้พวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระองค์ หากพวกเจ้าไม่ได้มีประสบการณ์ดังกล่าว
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็คงจะไม่ทรงยินกรานให้พวกเจ้าเป็นคำพยาน ด้วยเหตุนี้
เมื่อพวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
เจ้าไม่เพียงกำลังเป็นพยานต่อสภาพภายนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์เท่านั้น
แต่ยังเป็นคำพยานต่อพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำและเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางด้วยเช่นกัน
เจ้าจะให้คำพยานต่อวิธีที่เจ้าถูกพิชิตโดยพระองค์และในแง่มุมใดที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
นี่คือคำพยานประเภทที่เจ้าควรเป็น หากเจ้าร้องออกมาที่ใดก็ตามที่เจ้าไปว่า
“พระเจ้าของพวกเราได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจ และพระราชกิจของพระองค์ช่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงจริงๆ!

พระองค์ได้ทรงรับพวกเราไว้โดยไม่มีการกระทำที่เหนือธรรมชาติ

โดยไม่มีปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์แต่อย่างใดเลย!” ผู้อื่นก็จะถามว่า

“ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อท่านพูดว่าพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจเป็นปาฏิหาริย์กับการอัศจรรย์?

พระองค์ทรงสามารถพิชิตเจ้าได้อย่างไร โดยไม่ได้ทรงพระราชกิจเป็นปาฏิหาริย์กับการอัศจรรย์?” และเจ้าพูดว่า

“พระองค์ตรัส และพระองค์ได้ทรงพิชิตพวกเราโดยไม่มีการแสดงปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์อันใด

พระราชกิจของพระองค์ได้พิชิตพวกเรา” ในท้ายที่สุด หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะพูดสิ่งใดที่มีเนื้อแท้

หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงสิ่งที่เฉพาะเจาะจง การนี้ใช่คำพยานที่แท้จริงหรือไม่?

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงพิชิตผู้คน เป็นพระวณะของพระเจ้าของพระองค์นั้นเองที่ทำเช่นนั้น

สถานะความเป็นมนุษย์ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงการนี้ได้ นั่นไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสได้

และแม้แต่บรรดาผู้ที่มีจิตความสามารถสูงสุดท่ามกลางผู้คนปกติก็ไม่สามารถทำการนี้ได้

ด้วยเหตุที่ทิวภาพของพระองค์สูงส่งกว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใด นี่เป็นเรื่องเหนือธรรมดาสำหรับผู้คน

จะว่าไปแล้ว พระผู้สร้างทรงสูงส่งกว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายไม่สามารถสูงส่งกว่าพระผู้สร้างได้ หากเจ้าสูงส่งกว่าพระองค์

พระองค์ก็คงจะไม่ทรงสามารถพิชิตเจ้าได้

และพระองค์เพียงทรงสามารถพิชิตเจ้าได้ก็เพราะพระองค์ทรงสูงส่งกว่าเจ้าเท่านั้น

พระองค์ผู้ทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงคือพระผู้สร้าง

และไม่มีผู้ใดเลยนอกจากพระองค์ที่สามารถทำพระราชกิจนี้ได้ พระวณะเหล่านี้คือ “คำพยาน” —

คำพยานประเภทที่เจ้าควรเป็น เจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสอน การพิพากษา กระบวนการถูกลงโทษ การทดสอบ

ความล้มเหลว และความทุกข์ลำบากไปทีละขั้นตอน และเจ้าก็ได้ถูกพิชิตไปแล้ว

เจ้าได้ละวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนัง แรงจูงใจส่วนตัวของเจ้า

และความสนใจอันแนบสนิทเกี่ยวกับเนื้อหนัง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวณะของพระเจ้าได้พิชิตหัวใจของเจ้าแล้วอย่างครบบริบูรณ์

ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เติบโตในชีวิตของเจ้ามากเท่าที่พระองค์ทรงเรียกร้อง

แต่เจ้าก็รู้จักสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและเจ้าก็เชื่อมั่นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอย่างที่สุด ด้วยเหตุนี้

การนี้อาจจะได้เรียกได้ว่าคำพยาน คำพยานที่เป็นจริงและแท้จริง พระราชกิจที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงกระทำ

พระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนนั้น หมายถึงจะพิชิตมนุษย์

แต่พระองค์ก็กำลังทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ ยุติยุค

และดำเนินพระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัวให้เสร็จสิ้นด้วยเช่นกัน พระองค์กำลังทรงยุติทั้งยุค

ช่วยมนุษยชาติทั้งปวงให้รอด ช่วยให้มีมนุษยชาติพ้นจากบาปเป็นครั้งสุดท้าย

พระองค์กำลังทรงได้รับมนุษยชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างอย่างครบถ้วน เจ้าควรเป็นคำพยานต่อทั้งหมดนี้
เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามากมายเหลือเกิน

เจ้าได้เห็นพระราชกิจด้วยตาของเจ้าเองและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจด้วยตนเองโดยเฉพาะ
เมื่อเจ้าได้ไปถึงวาระสุดท้ายแล้ว

เจ้าต้องไม่ไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานซึ่งเป็นภาระรับผิดชอบของเจ้า

นั่นคงจะเป็นเรื่องน่าเวทนาเสียจริง! ในอนาคต เมื่อข่าวประเสริฐได้ถูกเผยแผ่ออกไป

เจ้าควรที่จะสามารถพูดถึงความรู้ของเจ้าเอง ให้คำพยานต่อทั้งหมดที่เจ้าได้รับในหัวใจของเจ้า

และไม่เก็บสำรองความพยายามเอาไว้เลย นี่คือนสิ่งที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรบรรลุ

สิ่งใดคือนัยสำคัญตามจริงของช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า? ผลของการนั้นคือสิ่งใด?

และการนั้นได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นในมนุษย์ไปมากเพียงใด? ผู้คนควรทำสิ่งใด?

เมื่อพวกเจ้าสามารถพูดถึงพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงกระทำนับตั้งแต่เสด็จมายังแผ่นดินโลกได้อย่างชัดเจน เช่นนั้นแล้วคำพยานของเจ้าก็จะครบบริบูรณ์

เมื่อเจ้าสามารถพูดถึงห้าสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน นั่นคือ นัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์

เนื้อหาของพระราชกิจ เนื้อแท้ของพระราชกิจ อุปนิสัยที่พระราชกิจเป็นตัวแทน และหลักการของพระราชกิจ

เช่นนั้นแล้วนี่ก็จะพิสูจน์ว่าเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า ว่าเจ้าทรงความรู้อย่างแท้จริง

ข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเจ้านั้นไม่สูงมากนัก

และสามารถบรรลุได้โดยบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้ตามเสาะหาอย่างแท้จริง

หากเจ้าปลงใจที่จะเป็นหนึ่งในพยานของพระเจ้า เจ้าต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดและสิ่งที่พระองค์ทรงรัก

เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ไปมากมาย โดยผ่านทางพระราชกิจนี้

เจ้าต้องมารู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์

เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

และใช้ความรู้นี้ให้คำพยานเกี่ยวกับพระองค์และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าอาจพูดเพียงว่า “พวกเรารู้จักพระเจ้า

การพิพากษาและการติสอนของพระองค์รุนแรงมาก พระวณะของพระองค์เข้มงวดมาก

พระวณะเหล่านั้นชอบธรรมและเปี่ยมบารมีมาก

และพระวณะเหล่านั้นมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้โดยมนุษย์คนใด”

แต่พระวณะเหล่านั้นที่ท้ายที่สุดแล้วจัดเตรียมสำหรับมนุษย์หรือไม่? สิ่งใดคือผลของพระวณะเหล่านั้นต่อผู้คน?

เจ้ารู้จริงหรือไม่ว่าพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนนี้เป็นประโยชน์มากที่สุดต่อเจ้า?

การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้ากำลังเปิดโปงความเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของเจ้าหรือไม่?

การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าสามารถขับไล่สิ่งโสโครกและเสื่อมทรามเหล่านั้นภายในตัวเจ้าและชำระล้าง

งเหล่านั้นให้สะอาดได้ใช่หรือไม่? หากไม่มีการพิพากษาและการตีสอน เจ้าจะกลายเป็นสิ่งใด?
อันที่จริงแล้วเจ้าระลึกได้หรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าซาตานได้ทำให้เจ้าเสื่อมทรามจนถึงระดับที่ถล่มทลายที่สุด?
ในวันนี้ พวกเจ้าควรเตรียมตัวพวกเจ้าให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งเหล่านี้และรู้จักสิ่งเหล่านี้ให้ดี

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 443

พวกเจ้ารู้สิ่งที่พวกเจ้าต้องมีไว้พร้อมในตอนนี้หรือไม่?

แง่มุมหนึ่งของสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับนิมิตเกี่ยวกับพระราชกิจ และอีกแง่มุมหนึ่งคือการฝึกฝนปฏิบัติของเจ้า เจ้าต้องจับความเข้าใจทั้งสองแง่มุมนี้ หากเจ้าไม่มีนิมิตในการกิจเพื่อสร้างความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีรากฐานอันใดเลย หากเจ้ามีเพียงเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ โดยไม่มีนิมิตแม้แต่น้อย และไม่มี ความเข้าใจใดๆ เลยเกี่ยวกับพระราชกิจของแผนการบริหารจัดการโดยรวมแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่เป็นประโยชน์อันใด เจ้าต้องเข้าใจความจริงที่เกี่ยวข้องกับนิมิต และในส่วนของความจริงที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนปฏิบัติแล้ว

เจ้าต้องค้นหาเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติที่เหมาะสมหลังจากที่เจ้าได้เข้าใจความจริงเหล่านั้นแล้ว

เจ้าต้องฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะ และเข้าสู่ตามสภาพเงื่อนไขของเจ้า นิมิตคือรากฐาน

และหากเจ้าไม่เอาใจใส่กับข้อเท็จจริงนี้แล้ว เจ้าจะไม่สามารถติดตามไปจนถึงท้ายที่สุดได้

การได้รับประสบการณ์ในลักษณะดังกล่าวจะทำให้เจ้าหลงเงิน หรือไม่ก็ทำให้เจ้าล้มลงและล้มเหลว จะไม่มีวิธีการใดๆ ที่เจ้าจะได้รับความสำเร็จได้!

ผู้คนที่ไม่มินิกิตที่ยิ่งใหญ่เป็นรากฐานของพวกเขาก็จะล้มเหลวได้เพียงเท่านั้น

พวกเขาไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ เจ้าไม่สามารถตั้งมั่นได้!

เจ้ารู้หรือไม่ว่าการที่เชื่อในพระเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง? เจ้ารู้หรือไม่ว่าการติดตามพระเจ้าหมายถึงอะไร?

หากปราศจากนิมิตแล้ว เจ้าจะเดินบนเส้นทางใด? ในพระราชกิจของวันนี้ หากเจ้าไม่มีนิมิต

เจ้าจะไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้เลย เจ้าเชื่อในผู้ใดกัน? เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระองค์?

เหตุใดเจ้าจึงติดตามพระองค์? เจ้ามองเห็นความเชื่อของเจ้าว่าเป็นเกมอย่างหนึ่งหรือไม่?

เจ้ากำลังจัดการกับชีวิตของเจ้าเหมือนเป็นของเล่นประเภทหนึ่งหรือไม่?

พระเจ้าของวันนี้ทรงเป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เจ้ารู้จักพระองค์มากเท่าใดกัน?

เจ้าได้มองเห็นพระองค์มากเท่าใดกัน? เมื่อได้มองเห็นพระเจ้าของวันนี้แล้ว

รากฐานของการเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้านั้นคงหรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าจะบรรลุความรอดได้ตราบเท่าที่เจ้าติดตามไปในเส้นทางที่ปั่นป่วนยุ่งเหยิงนี้?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าจะสามารถจับปลาในน้ำที่เต็มไปด้วยโคลนได้? มันง่ายเช่นนั้นหรือ?

เจ้าได้พักวางมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระวณะที่พระเจ้าดำรงไว้ในวันนี้มากเพียงใด?

เจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับพระเจ้าของวันนี้หรือไม่? ความเข้าใจที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าของวันนี้อยู่ในที่ใด?

เจ้าเชื่ออยู่เสมอว่าเจ้าสามารถได้มาซึ่งพระองค์⁽ⁿ⁾ได้แค่ด้วยการติดตามพระองค์ หรือแค่ด้วยการมองเห็นพระองค์

และว่าไม่มีใครจะสามารถกำจัดเจ้าได้ อย่าทึกทักเอาว่าการติดตามพระเจ้าเป็นเรื่องง่ายนัก

สิ่งสำคัญคือเจ้าต้องรู้จักพระองค์ เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระองค์
และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะสู้ทนต่อความยากลำบากเพื่อประโยชน์ของพระองค์ เสียสละชีวิตของเจ้าเพื่อพระองค์
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ นี่คือนิimitที่เจ้าควรมี
จะไม่ได้ประโยชน์อันใดหากความคิดของเจ้ามุ่งมั่นแต่จะขึ้นชมพระคุณอยู่เสมอ
อย่าสันนิษฐานว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นี้เพียงเพื่อความชื่นชมยินดีของผู้คน หรือเพื่อประทานพระคุณให้แก่พวกเขา
เจ้าจะคิดผิด! หากคนหนึ่งไม่สามารถเสียสละชีวิตของพวกเขาเพื่อติดตามพระองค์
และหากคนหนึ่งไม่สามารถละทิ้งสิ่งครอบครองในโลกทุกอย่างเพื่อติดตามพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่สามารถติดตามพระองค์ต่อไปจนถึงที่สุดได้อย่างแน่นอน!
เจ้าต้องมีนิimitเป็นรากฐานของเจ้า หากวันหนึ่งมีโซคร้ายบังเกิดกับเจ้า เจ้าควรที่จะทำอย่างไร?
เจ้าจะยังคงสามารถติดตามพระองค์ได้หรือไม่? จงอย่าพูดพล่อยๆ
ว่าเจ้าจะสามารถติดตามไปจนถึงที่สุดได้หรือไม่
เจ้าควรเปิดตาของเจ้าให้กว้างเสียก่อนเพื่อดูว่าตอนนี้คือเวลาใดเสียจะดีกว่า
ถึงแม้ว่าในขณะนี้พวกเจ้าอาจเป็นเหมือนกับเสาของพระวิหาร
แต่วันหนึ่งที่เสาเหล่านั้นทั้งหมดถูกถอนออกแล้วจะมาถึง ทำให้พระวิหารพังลงได้
เพราะในขณะนี้มนิimitมากมายที่พวกเจ้าขาดพร่องอยู่ พวกเจ้าเพียงใส่ใจกับโลกเล็กๆ ของพวกเจ้าเอง
และพวกเจ้าไม่รู้ว่ววิธีการที่เชื่อถือได้และเหมาะสมที่สุดในการแสวงหาคืออะไร
พวกเจ้าไม่ใส่ใจกับนิimitของพระราชกิจของวันนี้ อีกทั้งพวกเจ้าไม่เก็บสิ่งเหล่านี้ในหัวใจของเจ้า
พวกเจ้าเคยพิจารณาหรือไม่ว่าวันหนึ่งพระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงพาพวกเจ้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยที่สุด?
พวกเจ้าจินตนาการได้หรือไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดกับเจ้าในวันหนึ่งที่เรารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างไปจากพวกเจ้า?
กำลังวังชาของพวกเจ้าในวันนั้นจะเป็นเหมือนกับที่เป็นในตอนนี้นี้หรือไม่?
ความเชื่อของพวกเจ้าจะปรากฏอีกครั้งหรือไม่? ในการติดตามพระเจ้า เจ้าต้องรู้นิimitที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ นั่นคือ
“พระเจ้า”: นี่คือนิimitปัญหาที่สำคัญที่สุด นอกจากนี้
จงอย่าทักท้วงเอาว่าการหยุดเสวนากับมนุษย์ในโลกเพื่อให้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้นจะทำให้เจ้าได้อยู่ในครอบ
บครวัของพระเจ้าได้อย่างแน่แท้ ทุกวันนี้ พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางการทรงสร้าง
พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เสด็จท่ามกลางผู้คนเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เอง—
ไม่ใช่เพื่อการดำเนินการรณรงค์ ในหมู่พวกเจ้า
ไม่มีแม้หีบมือที่สามารถรู้ว่วพระราชกิจของวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในสวรรค์ที่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
นี่ไม่ได้เกี่ยวกับการทำให้พวกเจ้ากลายเป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์โดดเด่น
นี่คือการช่วยพวกเจ้าให้รู้ถึงนัยสำคัญของชีวิตมนุษย์ รู้บั้นปลายของมนุษย์

และรู้จักพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

เจ้าควรรู้ว่าเจ้าเป็นวัตถุแห่งการทรงสร้างในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง เจ้าควรเข้าใจสิ่งใด เจ้าควรทำสิ่งใด

และเจ้าควรติดตามพระเจ้าอย่างไร—เหล่านี้ไม่ใช่ความจริงที่เจ้าต้องจับใจความหรือ?

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่หน้าที่เจ้าควรเห็นหรือ?

เมื่อผู้คนมีนิมิตแล้ว พวกเขาก็มีรากฐาน เมื่อเจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามรากฐานนี้ การเข้าสู่จะง่ายยิ่งขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น

เจ้าจะไม่มีอาการคลงใจเมื่อเจ้ามีรากฐานให้เข้าสู่ และจะเป็นการง่ายมากที่เจ้าจะเข้าสู่

แง่มุมในการเข้าใจนิมิตและการรู้จักพระราชกิจของพระเจ้านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

พวกเจ้าต้องมีแง่มุมนี้ในคลังของเจ้า หากเจ้าไม่มีแง่มุมความจริงนี้ไว้พร้อม

และรู้เพียงวิธีการพูดถึงเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีข้อเสียหาอย่างใหญ่หลวง

เราได้ค้นพบว่าพวกเจ้ามากมายไม่ให้ความสำคัญกับแง่มุมความจริงนี้ และเมื่อเจ้าฟังความจริงนี้

เจ้าดูเหมือนจะแค่ฟังแล้วจะและคำสอนเท่านั้น วันหนึ่งเจ้าจะล้มเหลว

ทุกวันนี้มีถ้อยคำรับบางส่วนของเจ้าไม่ค่อยเข้าใจและไม่ยอมรับ ในกรณีเช่นนั้น เจ้าควรแสวงหาอย่างอดทน

และเจ้าจะเข้าใจในวันหนึ่ง จงค่อยๆ เตรียมตัวเจ้าให้พร้อมด้วยนิมิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ต่อให้เจ้าเข้าใจคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้น นั่นก็ยังดีกว่าการไม่ใส่ใจในนิมิตเลย

และยังคงดีกว่าการไม่เข้าใจสิ่งใดเลย ทั้งหมดนี้เป็นประโยชน์ต่อการเข้าสู่ของเจ้า

และจะกำจัดความกังขาเหล่านั้นของเจ้า นั่นคือการดำรงอยู่ของเจ้าที่เต็มไปด้วยมนโคติที่หลงผิด

เจ้าจะดีขึ้นกว่ามากหากเจ้ามีนิมิตเหล่านี้เป็นรากฐาน เจ้าจะไม่มีอาการคลงใจใดๆ เลย

และจะสามารถเข้าสู่ได้อย่างกล้าหาญและมั่นใจ

เหตุใดจึงต้องเดือดร้อนกับการติดตามพระเจ้าอย่างงุนงงสับสนและกังขาอยู่เสมอเล่า?

นั่นไม่ใช่อย่างเดียวกับการทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นหรือ? จะดีเพียงใดที่จะได้เดินกว้างขวางทำด้วยก้าวยาวๆ

เข้าในราชอาณาจักร! เหตุใดจึงเต็มไปด้วยอาการคลงใจเล่า?

พวกเจ้าไม่ได้แค่กำลังพาตัวเจ้าเองผ่านนรกอย่างที่สุดหรือหรือ?

เมื่อเจ้าได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระเยซู และพระราชกิจระยะนี้แล้ว

เจ้าจะมีรากฐาน ในเวลานั้น เจ้าอาจจินตนาการว่านั่นอาจจะค่อนข้างเรียบง่าย ผู้คนบางคนกล่าวว่า

“เมื่อเวลานั้นมาถึง และเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่

ข้าพเจ้าจะสามารถพูดถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ความจริงที่ว่าข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจจริงๆ

ในตอนนี้นั้นเป็นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพเจ้ามากนัก”

ไม่ได้ง่ายเช่นนั้น ไม่ใช่ว่าหากเจ้าเต็มใจจะยอมรับความจริง^[๗]ในตอนนี้อย่างไร

เจ้าจะใช้สิ่งนั้นได้อย่างเชี่ยวชาญเมื่อเวลานั้นมาถึง ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเสมอไป!

เจ้าเชื่อว่าในปัจจุบันเจ้ามีความพร้อมเป็นอย่างดีมากแล้ว
และเจ้าคงจะไม่มีปัญหาในการตอบสนองต่อผู้คนในศาสนาและบรรดานักทฤษฎีที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
และแม้กระทั่งหักล้างพวกเขาได้ เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้นได้จริงๆ หรือ?
เจ้าสามารถกล่าวถึงความเข้าใจอะไรได้ด้วยประสบการณ์อันผิวนิเพียงเท่านั้นของเจ้า?
การพร้อมด้วยความจริง การต่อสู้ในการสู้รบแห่งความจริง
และการให้คำพยานต่อพระนามของพระเจ้า นั่นไม่ใช่สิ่งที่เจ้าคิด—
ว่าทั้งหมดจะสัมฤทธิ์ผลตราบเท่าที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจ ถึงตอนนั้นแล้ว
เจ้าอาจถูกทำให้กังขาด้วยคำถามบางอย่าง และจากนั้นเจ้าก็จะตกตะลึงจนปากค้าง
สิ่งสำคัญคือเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจระยะนี้หรือไม่ และจริงๆ
แล้วเจ้ารู้เกี่ยวกับพระราชกิจระยะนี้มากเพียงใด?
หากเจ้าไม่สามารถเอาชนะกำลังบังคับของศัตรูหรือทำให้กำลังบังคับของศาสนาพ่ายแพ้ได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ไร้ค่าหรือ? เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของวันนี้
ได้มองเห็นพระราชกิจนั้นด้วยตาของเจ้าเอง และได้ยินพระราชกิจนั้นด้วยหูของเจ้าเองแล้ว
แต่หากในท้ายที่สุดเจ้าไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะยังคงมีความอวดดีที่จะใช้ชีวิตต่อไปหรือ? เจ้าจะสามารถเผชิญหน้ากับใครได้?
จงอย่าจินตนาการว่ามันจะง่ายเช่นนั้น พระราชกิจในกายภาคหน้าจะไม่ง่ายเหมือนกับที่เจ้าจินตนาการไว้
การต่อสู้ในสงครามแห่งความจริงไม่ง่ายเช่นนั้น ไม่ตรงไปตรงมาเช่นนั้น ตอนนี้
เจ้าจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อม หากเจ้าไม่พร้อมไปด้วยความจริง
เมื่อเวลานั้นมาถึงและพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงปฏิบัติงานในลักษณะที่เกินธรรมชาติ
เจ้าย่อมจะทำอะไรไม่ถูก

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจ—อย่าติดตามอย่างงุนงงสับสน!” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีคำว่า “พระองค์”

ข. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ความจริง”

การเข้าสู่ชีวิต 3

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 444

คนผู้หนึ่งจะมาเข้าใจรายละเอียดของจิตวิญญาณได้อย่างไร?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์อย่างไร? ชาตงานทำงานในมนุษย์อย่างไร?

วิญญาณชั่วทำงานในมนุษย์อย่างไร? การสำแดงคืออะไร? เมื่อมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้า

สิ่งนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ และเจ้าควรเชื่อฟังหรือปฏิเสธสิ่งนั้น? ในการปฏิบัติที่แท้จริงของผู้คน

โดยมากเกิดจากเจตจำนงของมนุษย์ที่ผู้คนเชื่ออย่างไม่เปลี่ยนแปลงว่ามาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งบางสิ่งมาจากวิญญาณชั่ว แต่กระนั้นผู้คนก็ยังคงคิดว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และบางครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนจากภายใน แต่ถึงกระนั้น

ผู้คนก็เกรงว่าการทรงนำเช่นนั้นมาจากชาตงาน และดังนั้นจึงไม่กล้าเชื่อฟัง ทั้งที่ในความเป็นจริง

การทรงนำนั้นคือความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น

นอกเสียจากว่าคนผู้หนึ่งปฏิบัติการแยกความแตกต่างกัน

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความเหมาะสมกับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของคนผู้หนึ่งได้

หากปราศจากการแยกความแตกต่างกัน ก็ไม่มีทางจะได้รับชีวิต พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร?

วิญญาณชั่วทำงานอย่างไร? สิ่งใดที่มาจากเจตจำนงของมนุษย์?

และสิ่งใดเกิดจากการทรงนำและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

หากเจ้าจับความเข้าใจแบบแผนพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

ในชีวิตประจำวันของเจ้าและในระหว่างประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เจ้าจะสามารถทำให้ความรู้เพิ่มพูนขึ้นและเปรียบเทียบลักษณะเด่นได้ เจ้าจะได้รู้จักพระเจ้า

เจ้าจะสามารถเข้าใจและหยั่งรู้ชาตงาน เจ้าจะไม่สับสนในการเชื่อฟังหรือการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

และเจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งที่มีความคิดชัดเจน ผู้เชื่อฟังพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือรูปสัณฐานหนึ่งของการทรงนำเชิงรุกและความรู้แจ้งเชิงบวก

ซึ่งไม่ยอมให้ผู้คนนิ่งเฉย สิ่งนั้นจะนำการปลอบขวัญมายังพวกเขา ให้ความศรัทธาและความแน่วแน่แก่พวกเขา

และช่วยให้พวกเขาไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ผู้คนก็สามารถเข้าสู่ได้อย่างแข็งขัน กล่าวคือ

พวกเขาไม่ได้นิ่งเฉยหรือถูกบังคับ แต่กระทำด้วยการเริ่มของพวกเขาเอง

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ผู้คนยินดีและเต็มใจ

เต็มใจที่จะเชื่อฟังและเป็นผู้ที่จะถ่อมตัวของพวกเขาเอง แม้ว่าพวกเขาเจ็บปวดและเปราะบางอยู่ภายใน

แต่พวกเขาก็มีความแน่วแน่ในการให้ความร่วมมือ พวกเขาทนทุกข์ด้วยความยินดี พวกเขาสามารถเชื่อฟัง

และพวกเขาไม่ต่างพร้อยด้วยเจตจำนงของมนุษย์ ไม่ต่างพร้อยด้วยการคิดแบบมนุษย์

และแน่นอนว่าพวกเขาไม่ต่างพร้อยด้วยความอยากได้อะยากมีและแรงจูงใจแบบมนุษย์
เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาที่บริสุทธิ์เป็นอย่างยิ่งที่ภายใน
บรรดาผู้ที่มิพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้ชีวิตอยู่โดยการรักพระเจ้า
และการรักพี่น้องชายหญิงของพวกเขา พวกเขาปฏิบัติในสิ่งทั้งหลายที่ทำให้พระเจ้าทรงปิติยินดี
และเกลียดสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเกลียด
ผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และพวกเขาได้ตามเสาะหาความจริงอยู่เป็นนิตย์ และครองสภาวะความเป็นมนุษย์
เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในผู้คน สภาพเงื่อนไขของพวกเขาก็กลับกลายเป็นดีขึ้นและดีขึ้น
และสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาก็กลับกลายเป็นปกติมากขึ้นและมากขึ้น
และแม้ว่าความร่วมมือบางอย่างของพวกเขาอาจโง่เขลา แต่แรงจูงใจของพวกเขาก็ถูกต้อง
การเข้าสู่ของพวกเขาก็เป็นเชิงบวก
พวกเขาไม่ได้พยายามก่อให้เกิดการหยุดชะงักและไม่มีการคิดร้ายภายในตัวพวกเขา
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นปกติและเป็นจริง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์แห่งชีวิตปกติของมนุษย์
และพระองค์ทรงดำเนินความรู้แจ้งและการทรงนำภายในผู้คนโดยสอดคล้องกับการไล่ตามเสาะหาที่แท้จริงของ
ผู้คนปกติ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในผู้คน
พระองค์ทรงนำและทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของผู้คนปกติ
พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับพวกเขาโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเขา
และพระองค์ทรงนำและทรงให้ความรู้แจ้งในเชิงบวกแก่พวกเขาโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขาขาดพร่อง
และโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขาขัดสน
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำผู้คนในชีวิตจริง
เฉพาะเมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าในชีวิตจริงของพวกเขาเท่านั้น
พวกเขาจึงจะสามารถเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ หากในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา
ผู้คนอยู่ในสภาพเชิงบวกและมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครอบครอง ในสภาพเช่นนั้น
เมื่อพวกเขากินและดื่มพระวาระของพระเจ้า พวกเขามีความเชื่อ เมื่อพวกเขาอธิษฐาน พวกเขาได้รับแรงคลใจ
เมื่อพวกเขาติดขัดในบางสิ่ง พวกเขาไม่นั่งเฉย และในขณะที่สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น
พวกเขาสามารถเห็นบทเรียนทั้งหลายภายในสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาเรียนรู้

พวกเขาไม่ได้นิ่งเฉยหรืออ่อนแอ และถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีความลำบากยากเย็นที่แท้จริง แต่พวกเขาก็เต็มใจเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้า

ผลกระทบใดที่สัมผัสจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์? เจ้าอาจโง่เขลา และเจ้าอาจไร้ซึ่งคุณพินิจ

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์มีแต่จะต้องทรงพระราชกิจเท่านั้น และจะมีความเชื่อในเจ้า

และเจ้าจะรู้สึกเสมอว่าเจ้าไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างเพียงพอ เจ้าจะเต็มใจร่วมมือ

ไม่สำคัญว่าความลำบากยากเย็นเบื้องหน้าจะใหญ่หลวงเพียงใด สิ่งทั้งหลายจะเกิดขึ้นกับเจ้า

และจะไม่ชัดเจนต่อเจ้าว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือจากซาตาน แต่เจ้าจะสามารถรอคอยได้

และเจ้าจะไม่ทั้งนิ่งเฉยและเกียจคร้าน นี่คือพระราชกิจปกติของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในเจ้า เจ้าจะยังคงเผชิญกับความลำบากยากเย็นที่แท้จริง กล่าวคือ

บางครั้งเจ้าจะถูกทำให้มีน้ำตา และบางครั้งจะมีสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่สามารถเอาชนะได้

แต่นี้ล้วนเป็นเพียงระยะหนึ่งของพระราชกิจธรรมดาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่าเจ้าไม่ได้เอาชนะความลำบากยากเย็นเหล่านั้น และแม้ว่าในเวลานั้นเจ้าอ่อนแอและเต็มไปด้วยการพรับ่น

แต่หลังจากนั้นเจ้าก็ยังจะสามารถรักพระเจ้าด้วยความเชื่อมากยิ่งขึ้น

ความนิ่งเฉยของเจ้าไม่สามารถป้องกันเจ้าไม่ให้มีประสบการณ์ปกติ และไม่ว่าผู้อื่นจะพูดอะไร

และผู้อื่นจะโจมตีเจ้าอย่างไร เจ้าก็ยังจะสามารถรักพระเจ้าได้ ในระหว่างการอธิษฐาน

เจ้ารู้สึกเสมอว่าในอดีตเจ้าช่างเป็นหนี้พระเจ้า และเจ้าตั้งใจแน่วแน่ในการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

และประกาศตักขาคับเนื้อหนังเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งเช่นนั้นอีกครั้ง

ความเข้มแข็งนี้แสดงว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในเจ้า

นี่คือสภาพปกติของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อะไรคืองานที่มาจากซาตาน? ในงานที่มาจากซาตาน นิमितภายในผู้นั้นคลุมเครือ

ผู้คนปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ แรงจูงใจเบื้องหลังการกระทำของพวกเขาผิด

และถึงแม้ว่าพวกเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้า แต่ก็มีข้อกล่าวหาภายในพวกเขาเสมอ

และข้อกล่าวหาและความคิดเหล่านี้ก่อให้เกิดการเข้าแทรกแซงเป็นนิตยภายในพวกเขา

ซึ่งจำกัดควบคุมการเติบโตของชีวิตของพวกเขา

และหยุดพวกเขาไม่ให้มายังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในสภาพเงื่อนไขปกติ กล่าวได้ว่า

ทันทีที่งานของซาตานอยู่ภายในผู้คน หัวใจของพวกเขา也不能สงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

ผู้คนเช่นนั้นไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตัวเอง—เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนมารวมตัวกัน พวกเขาต้องการวิ่งหนี

และพวกเขาไม่สามารถหันกลับตาได้เมื่อผู้อื่นอธิษฐาน

งานของวิญญาณชั่วทำลายสัมพันธภาพปกติระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

และปั่นป่วนนิมิตก่อนหน้านี้นี้ของผู้คนหรือเส้นทางที่ผ่านมาในการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา
ในหัวใจของพวกเขา นั้น พวกเขาไม่สามารถมีวันเข้าไปใกล้พระเจ้าได้ และสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นเสมอ
ซึ่งก่อให้เกิดการหยุดชะงักแก่พวกเขาและพันธนาการพวกเขาไว้ หัวใจของพวกเขาไม่สามารถพบสันติสุข
และพวกเขาถูกทิ้งไว้โดยไม่มีกำลังที่จะรักพระเจ้าและโดยที่จิตวิญญาณของพวกเขาจมลง
เช่นนั้นคือการสำแดงของงานของซาตาน การสำแดงของงานของซาตานคือ
การไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้และยืนหยัดเป็นพยาน
ซึ่งทำให้เจ้ากลายเป็นใครคนหนึ่งที่ทำผิดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่มีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า
เมื่อซาตานเข้าแทรกแซง เจ้าสูญเสียความรักและความจงรักภักดีต่อพระเจ้าภายในเจ้า
เจ้าถูกปลดปล่อยจากสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า เจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือการปรับปรุงตัวเอง
เจ้าถอยหลังและกลายเป็นนิ่งเฉย เจ้าหมกมุ่นกับตัวเอง
เจ้าปล่อยให้การแพร่กระจายของบาปดำเนินไปอย่างอิสระและไม่รังเกียจบาป ยิ่งไปกว่านั้น
การเข้าแทรกแซงของซาตานทำให้เจ้าเหลวไหล นั้นทำให้การทรงสัมผัสของพระเจ้าอันตรธานไปภายในเจ้า
และทำให้เจ้าพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้าและต่อต้านพระองค์ นำเจ้าไปสู่การตั้งคำถามกับพระเจ้า
มีแม้กระทั่งความเสี่ยงที่ว่าเจ้าจะทอดทิ้งพระเจ้า ทั้งหมดนี้มาจากซาตาน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และงานของซาตาน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 445

เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้าในชีวิตประจำวันของเจ้า

เจ้าควรแยกความแตกต่างระหว่างกันว่าสิ่งนั้นมาจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือมาจากงานของซาตานอย่างไร? เมื่อสภาพเงื่อนไขของผู้คนปกติ

เช่นนั้นแล้วชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาและชีวิตของพวกเขาในเนื้อหนังก็ปกติ

และเหตุผลของพวกเขาที่ปกติและเป็นระเบียบ เมื่อพวกเขาอยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้

สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์และมารู้ภายในตัวพวกเขาเอง

สามารถกล่าวได้โดยทั่วไปว่ามาจากการได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

(การมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือการครอบครองความรู้ที่เรียบง่ายบางอย่างเมื่อพวกเขากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรือสัจย์ข้อในสิ่งบางสิ่ง หรือการมีกำลังที่จะรักพระเจ้าในสิ่งบางสิ่ง—

นี่ล้วนมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์) พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในมนุษย์มีความปกติอย่างยิ่ง

มนุษย์ไม่สามารถรู้สึกถึงสิ่งนั้นได้ และดูเหมือนว่าจะผ่านมายังมนุษย์ด้วยตัวเอง

แม้ว่าที่จริงแล้วสิ่งนั้นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในชีวิตประจำวัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจทั้งใหญ่และเล็กในทุกคน และขอบเขตของพระราชกิจนี้นั้นเองที่ผันแปร

ผู้คนบางคนมีขีดความสามารถที่ดี และพวกเขาเข้าใจสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็ว

และความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยิ่งใหญ่มากยิ่งขึ้นภายในพวกเขา ในขณะเดียวกัน

ผู้คนบางคนก็มีขีดความสามารถที่ไม่ดี และต้องใช้เวลามากกว่าในการเข้าใจสิ่งทั้งหลาย

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสพวกเขาที่ภายในและพวกเขาก็สามารถสัมผัสฤทธิ์ความสัจย์ข้อในพระเจ้าได้เช่นกัน—พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดผู้ที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้า

ในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้คนไม่ต่อต้านหรือเป็นกบฏต่อพระเจ้า

ไม่ทำสิ่งที่ไม่ลงรอยกันกับการบริหารจัดการของพระเจ้า และไม่เข้าแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วในพวกเขาแต่ละคน พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งทรงพระราชกิจในระดับหนึ่ง

พระองค์ทรงสัมผัสพวกเขา ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา ทรงให้ความเชื่อแก่พวกเขา ทรงให้กำลังแก่พวกเขา

และทรงเคลื่อนพวกเขาให้เข้าสู่ในเชิงรุก ไม่เกียจคร้านหรือโลกอยากได้ความชื่นชมยินดีในเนื้อหนัง

เต็มใจที่จะปฏิบัติความจริง และถวิลหาพระวณะของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อสภาวะของผู้คนไม่ปกติ พวกเขาถูกละทิ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายของพวกเขา

พวกเขาโน้มเอียงที่จะพรับ่น แรงจูงใจของพวกเขานั้นผิด พวกเขาเกียจคร้าน

พวกเขาปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเนื้อหนัง และหัวใจของพวกเขากลายเป็นกบฏต่อความจริง ทั้งหมดนี้มาจากซาตาน

เมื่อสภาพเงื่อนไขของผู้คนไม่เป็นปกติ เมื่อพวกเขามีคตินภายในและสูญเสียเหตุผลปกติของพวกเขาไป ได้ถูกละทิ้งโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงพระเจ้าภายในตัวพวกเขาเอง

นี่คือเวลาที่ชาตงานกำลังทำงานภายในพวกเขา หากผู้คนมีกำลังอยู่เสมอกายในพวกเขาและรักพระเจ้าอยู่เสมอ เช่นนั้นแล้วโดยทั่วไป เมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับพวกเขา สิ่งเหล่านั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และไม่ว่าใครก็ตามที่พวกเขาพบพาน การพบพานเป็นผลลัพธ์ของการจัดการเตรียมการของพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อเจ้าอยู่ในสภาพเงื่อนไขปกติ เมื่อเจ้าอยู่ในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ เช่นนั้นแล้วก็เป็นไปไม่ได้ที่ชาตงานจะทำให้เจ้าหวั่นไหว

บนรากฐานนี้สามารถกล่าวได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และแม้ว่าเจ้าอาจมีความคิดที่ไม่ถูกต้อง แต่เจ้าก็สามารถประกาศตัดขาดจากความคิดเหล่านั้นและเจ้าไม่ติดตามความคิดเหล่านั้น

ทั้งหมดนี้มาจากพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ชาตงานเข้าแทรกแซงในสถานการณ์ใด? เป็นเรื่องง่ายสำหรับชาตงานที่จะทำงานภายในเจ้า เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่ปกติ

เมื่อเจ้าไม่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า และปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า เมื่อเจ้าแห้งแล้งและรกร้างภายใน เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าแต่จับความเข้าใจไม่ได้สักสิ่ง

และเมื่อเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าแต่ไม่ได้รับความรู้แจ้งหรือได้รับความกระจำ กล่าวอีกอย่างคือ เมื่อเจ้าถูกทอดทิ้งโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และเจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วหลายสิ่งก็เกิดขึ้นกับเจ้าซึ่งมาจากการทดลองของชาตงาน

ในขณะที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจ ชาตงานก็กำลังทำงานอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงสัมผัสภายในของมนุษย์ ในขณะที่เดียวกัน ชาตงานก็เข้าแทรกแซงในมนุษย์

อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงรับตำแหน่งนำหน้า

และผู้คนที่สภาพเงื่อนไขของพวกเขาปกติสามารถมีชัยชนะได้

นี่คือชัยชนะของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์เหนืองานของชาตงาน

ในขณะที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจ อุปนิสัยที่เสื่อมทรามยังคงดำรงอยู่ในผู้คน อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ เป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้คนที่จะค้นพบและระลึกถึงความเป็นกบฏ แรงจูงใจ และการเจือปนของพวกเขา

เมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะรู้สึกสำนึกผิดและมีความเต็มใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกลับใจ เมื่อเป็นเช่นนั้น อุปนิสัยที่เป็นกบฏและเสื่อมทรามของพวกเขาจึงค่อยๆ ถูกเหวี่ยงทิ้งไปภายในพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้นปกติเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจในผู้คน พวกเขาที่ยังคงมีความทุกข์ยากลำบาก พวกเขายังคงร้องไห้คร่ำครวญ พวกเขายังคงทนทุกข์

พวกเขายังคงอ่อนแอและยังคงมีมากมายหลายสิ่งที่ไม่ชัดเจนสำหรับพวกเขา แต่กระนั้นก็ดีในสถานะนี้ พวกเขาสามารถหยุดตัวเองไม่ให้เสื่อมถอย และพวกเขาสามารถรักพระเจ้า และแม้ว่าพวกเขาร้องไห้คร่ำครวญและคับแค้นใจ แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถสรรเสริญพระเจ้า พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นปกติเป็นอย่างยิ่งโดยไม่เกินธรรมชาติเลยแม้แต่น้อยนิค ผู้คนส่วนมากเชื่อว่า ทันทิที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มต้นทรงพระราชกิจ การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นแก่สถานะของผู้คนและสิ่งที่จำเป็นสำหรับพวกเขาก็ถูกกำจัดออก การเชื่อเช่นนั้นเป็นความเชื่อที่ผิด เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในมนุษย์ สิ่งหนึ่งเฉยของมนุษย์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นและวุฒิภาวะของเขาก็ยังคงเหมือนเดิม แต่เขาได้รับความกระจำงและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และดังนั้นสถานะของเขาจึงกลายเป็นเชิงรุกมากยิ่งขึ้น สภาพเงื่อนไขภายในเขากลายเป็นปกติ และเขาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในประสบการณ์ที่แท้จริงของผู้คน โดยหลักแล้วพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ก็กับงานของซาตาน และหากพวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจสถานะเหล่านี้และไม่แยกความแตกต่าง เช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องถามถึงการเข้าไปสู่ประสบการณ์ที่แท้จริง ไม่ต้องพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย ดังนั้น กฎเกณฑ์สำคัญในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าคือการที่สามารถมองทะลุสิ่งดังกล่าว ในหนทางนี้ นั่นก็จะง่ายขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และงานของซาตาน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 446

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์เป็นการดำเนินไปในเชิงบวก ในขณะที่งานของชาตาคือการล่าถอย
ความเป็นลบ ความเป็นกบฏ การต้านทานต่อพระเจ้า การสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า
ความไม่เต็มใจแม้กระทั่งที่จะร้องเพลงสรรเสริญ และการอ่อนแอเกินไปที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคนผู้หนึ่ง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่แตกกิ่งก้านจากความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ค่อนข้างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ได้บังคับเจ้า
หากเจ้าติดตามสิ่งนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีสันติสุข หากเจ้าไม่ติดตาม เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะถูกต่อว่าหลังจากนั้น
ด้วยความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ไม่มีสิ่งใดที่เจ้าทำจะถูกเจ้าแทรกแซงหรือจำกัดควบคุม
เจ้าจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ จะมีเส้นทางที่จะปฏิบัติในการกระทำของเจ้า
และเจ้าจะไม่ต้องอยู่ภายใต้สิ่งยึดเหนี่ยวใดๆ แต่สามารถที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
งานของชาตาคือทำให้เกิดการเข้าแทรกแซงเจ้าในหลายสิ่ง นั่นทำให้เจ้าไม่เต็มใจที่จะอธิษฐาน
เกียจคร้านเกินไปที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และไม่สมัครใจที่จะใช้ชีวิตแห่งคริสตจักร
และนั่นทำให้เจ้าห่างเหินจากชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณ
พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่เข้าแทรกแซงชีวิตประจำวันของเจ้า
และไม่เข้าแทรกแซงการเข้าไปสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณปกติของเจ้า
เจ้ารู้ความสามารถที่จะแยกแยะหลายสิ่งได้ในชั่วขณะที่แท้จริงที่สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น แต่กระนั้นก็ตาม
หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน หัวใจของเจ้าก็กลับกลายเป็นสว่างขึ้นและจิตใจของเจ้าก็ชัดเจนขึ้น
เจ้ามีสำนึกรับรู้บางอย่างเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นจิตวิญญูณ และเจ้าสามารถแยกแยะว่าความคิดหนึ่งๆ
มาจากพระเจ้าหรือจากชาตาคืออย่างช้าๆ
สิ่งบางสิ่งทำให้เจ้าต่อต้านพระเจ้าและเป็นกบฏต่อพระเจ้าอย่างชัดเจน
หรือหยุดเจ้าไม่ให้หันพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากชาตาคือ สิ่งบางสิ่งก็ไม่ปรากฏ
และเจ้าไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรในชั่วขณะนั้น หลังจากนั้น
เจ้าสามารถเห็นการสำแดงของสิ่งดังกล่าวและจากนั้นจึงดำเนินการแยกแยะ
หากเจ้าสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งใดมาจากชาตาคือและสิ่งใดกำกับโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ถูกชักนำให้หลงใหลได้ง่ายในประสบการณ์ของเจ้า บางครั้ง
เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่สู้ดี เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความคิดบางอย่างที่นำเจ้าออกจากสภาวะนิ่งเฉยของเจ้า
นี่แสดงว่าแม้เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่น่าพอใจ
ความคิดบางประการของเจ้าก็ยังคงสามารถมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้ ซึ่งไม่ใช่ในกรณีเมื่อเจ้านิ่งเฉย
ความคิดทั้งหมดของเจ้าถูกส่งมาโดยชาตาคือ หากนั่นเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเปลี่ยนผ่านมาสู่สภาวะในเชิงบวกได้เมื่อใด? เมื่อได้นิ่งเฉยมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงมอบโอกาสแก่เจ้าให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงสัมผัสเจ้าและทรงนำเจ้าออกจากสภาวะนิ่งเฉย

เมื่อรู้ว่าพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์คืออะไรและงานของชาตานั้นคืออะไร
เจ้าก็สามารถเปรียบเทียบสิ่งเหล่านี้กับสภาวะของตัวเองในระหว่างประสบการณ์ของเจ้า
และกับประสบการณ์ของตัวเอง และในหนทางนี้
จะมีความจริงอีกมากมายที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมในประสบการณ์ของเจ้า
เมื่อได้เข้าใจความจริงเหล่านี้เกี่ยวกับหลักธรรมแล้ว เจ้าจะสามารถเชี่ยวชาญสภาวะที่แท้จริงของเจ้าได้
เจ้าจะสามารถแยกความแตกต่างท่ามกลางผู้คนและเหตุการณ์ทั้งหลาย
และเจ้าจะไม่ต้องใช้ความพยายามมากมายในการได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์แน่นอนว่า
นี่ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจของเจ้าที่ถูกต้องและความเต็มใจของเจ้าที่จะแสวงหาและปฏิบัติ ภาษานี้—
ภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักธรรม—ควรมีส่วนสำคัญในประสบการณ์ของเจ้า เมื่อปราศจากสิ่งนี้
ประสบการณ์ของเจ้าจะเต็มไปด้วยการเข้าแทรกแซงของชาตานั้นและความรู้ที่โง่เขลา
หากเจ้าไม่เข้าใจว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจอย่างไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าเจ้าจะเข้าสู่ได้อย่างไร และหากเจ้าไม่เข้าใจว่าชาตานั้นทำงานอย่างไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าเจ้าจะระมัดระวังกับแต่ละก้าวที่เจ้าเดินได้อย่างไร
ผู้คนควรเข้าใจทั้งที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจอย่างไรและชาตานั้นทำงานอย่างไร
ทั้งคู่เป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของประสบการณ์ของผู้คน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์และงานของชาตานั้น” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 447

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกคลุมแผ่ไปข้างหรือ? ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนักรับรู้ มโนธรรม และบุคลิกลักษณะ หากเจ้าสามารถสัมผัสกับความปกติในแต่ละด้านเหล่านี้

สภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าก็จะขึ้นถึงระดับมาตรฐาน เจ้าควรมีสภาพเหมือนในความเป็นมนุษย์ปกติ เจ้าควรดูแล้วยุเชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่จำเป็นต้องสัมผัสผลมากจนเกินไปหรือมีส่วนข้องเกี่ยวกับการพูด เจ้าแค่ต้องเป็นมนุษย์ปกติที่มีสำนักรับรู้ของบุคคลปกติ เพื่อให้สามารถมองเห็นทะลุสิ่งทั้งหลายได้ และอย่างน้อยก็ดูเหมือนมนุษย์ปกติคนหนึ่ง นั่นก็จะเพียงพอแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พึงกำหนดจากเจ้าในวันนี้ย่อมอยู่ในขอบเขตความสามารถของเจ้า นี่ไม่ใช่กรณีของการบังคับให้ทำอะไรที่เลือบากว่าแรงเลย

จะไม่มีกรพูดคำที่ไร้ประโยชน์หรือการทำงานที่ไร้ประโยชน์ที่ดำเนินการกับเจ้า

ความน่าเกลียดทั้งหมดที่แสดงออกหรือเผยออกมาในชีวิตของเจ้าต้องถูกกำจัดทิ้งไป

พวกเจ้าได้ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตานและปรีมไปด้วยพิษของซาตาน

ทั้งหมดที่ขอลจากเจ้าคือการกำจัดอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานนี้ออกไป

เจ้าไม่ได้กำลังถูกขอให้กลายมาเป็นบุคคลสำคัญในตำแหน่งสูง หรือเป็นบุคคลยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียง

นั่นไม่มีประโยชน์อันใดเลย งานที่ปฏิบัติในตัวพวกเจ้าคำนึงถึงสิ่งที่มีอยู่โดยเนื้อแท้ในตัวพวกเจ้า

สิ่งที่เราขอจากผู้คนนั้นมีขีดจำกัดอยู่ หากผู้คนในวันนี้ทั้งหมดถูกขอให้ปฏิบัติตัวเหมือนอย่างข้าราชการ—

ฝึกฝนการพูดในน้ำเสียงของข้าราชการ ฝึกสอนให้พูดในลักษณะของข้าราชการตำแหน่งสูง

หรือฝึกฝนการแสดงความรู้สึกลึกซึ้งของพวกเขาในน้ำเสียงและลักษณะอย่างนักเขียนเรียงความและนักเขียนนวนิยาย—นี่ก็จะไม่ได้ประโยชน์ มันไม่สามารถทำได้ จากขีดความสามารถของพวกเจ้า

อย่างน้อยเจ้าควรสามารถพูดด้วยสติปัญญาและไหวพริบ

และอธิบายสิ่งทั้งหลายในลักษณะที่ชัดเจนและจับใจความได้

นั่นคือทั้งหมดที่ต้องมีเพื่อให้ตอบสนองข้อพึงประสงค์ที่ต้องการ อย่างน้อยที่สุด

หากเจ้าได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและสำนักรับรู้ นั่นก็จะเพียงพอแล้ว

สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือการปลดทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเจ้า

เจ้าต้องปลดทิ้งความน่าเกลียดที่ต่ำแกลงอยู่ในตัวเจ้า

เจ้าจะสามารถพูดถึงสำนักรับรู้สูงสุดและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกสูงสุดได้อย่างไรหากเจ้าไม่ปลดทิ้งสิ่งเหล่านี้ไป? ผู้คนมากมายนั้น เมื่อเห็นว่ายุคสมัยได้เปลี่ยนไป ก็ขาดพร่องความถ่อมใจหรือความอดทนใดๆ

และพวกเขาอาจไม่มีความรักหรือจริยวัตรอย่างวิสุทธิชนใดๆ ด้วยเช่นกัน ผู้คนเช่นนั้นช่างไร้สาระยิ่งนัก!

พวกเขามีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติแม้เพียงสักเสี้ยวหรือไม่? พวกเขามีคำพยานใดๆ ที่จะกล่าวถึงหรือไม่?

พวกเขาไร้ซึ่งสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอย่างถึงที่สุด
แน่นอนว่าจำเป็นต้องมีการแก้ไขบางแง่มุมในการปฏิบัติของผู้คนที่เบี่ยงเบนและผิดพลาดไป ตัวอย่างเช่น
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณอันเข้มงวดก่อนหน้านี้ของพวกเขา และรูปลักษณ์ที่มินชาและโง่ทึ่มของพวกเขา—
ทั้งหมดนี้ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง
การเปลี่ยนแปลงไม่ได้หมายถึงการปล่อยให้เจ้ากลายเป็นเหลวแหลกหรือปล่อยตัวไปในเนื้อหนังและพุดอะไรต่ออะไรไปตามที่เจ้าต้องการ เจ้าต้องไม่พุดพล่อยๆ
การใช้วาตะและการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ปกติคนหนึ่งคือการพุดจาอย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน พุดว่า “ใช่”
เมื่อเจ้าหมายความว่า “ใช่” และ “ไม่” เมื่อเจ้าหมายความว่า “ไม่” จงยึดติดกับข้อเท็จจริงและพุดอย่างเหมาะสม
ไม่หลอกลวง ไม่โกหก
ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับขีดจำกัดที่บุคคลปกติสามารถไปถึงได้ในด้านเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย
หากไม่เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้

ตัดตอนมาจาก “การยกระดับขีดความสามารถเป็นไปเพื่อการรับความรอดของพระเจ้าไว้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 448

อันที่จริง ผลการปฏิบัติงานของมนุษย์เป็นความสำเร็จลุล่วงทั้งหมดที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวมนุษย์ กล่าวคือทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ เป็นเวลานี้เองที่หน้าที่ของเขาได้กระทำให้ลุล่วงแล้ว ข้อบกพร่องต่างๆของมนุษย์ในระหว่างการปรนนิบัติของเขาจะค่อยๆ

ลดลงผ่านประสบการณ์ที่ก้าวหน้าและกระบวนการการก้าวผ่านการพิพากษาของเขา-ข้อบกพร่องต่างๆเหล่านี้ขัดขวางหรือส่งผลกระทบต่อหน้าที่ของมนุษย์

พวกผู้ที่หยุดรับใช้หรือยอมแพ้และถอยกลับเพราะกลัวว่าอาจมีข้อบกพร่องในการรับใช้ของพวกเขา นั้นชี้ขาดที่สุดของคนทั้งหมด

หากผู้คนไม่สามารถแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาควรที่จะแสดงออกในระหว่างการปรนนิบัติหรือการสัมฤทธิ์สิ่งที่เป็นไปได้โดยธรรมชาติสำหรับพวกเขา แต่กลับเล่นไปเรื่อยเปื่อยและเสแสร้งแสดงท่าทาง พวกเขาก็ได้สูญเสียภารกิจที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรมี ผู้คนเช่นนี้เป็นสิ่งที่รู้จักกันว่าเป็น “คนที่มีคุณภาพปานกลาง” พวกเขาเป็นขยะที่ไร้ประโยชน์

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เสื่อมทรามซึ่งสุกใสที่ด้านนอกแต่เน่าเสียที่ด้านในหรือ?

หากมนุษย์คนหนึ่งเรียกตัวเองว่าพระเจ้า แต่ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงการมีเทพสภาพ

ทำงานของพระเจ้าพระองค์เอง หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้า ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ใช่พระเจ้า

เพราะเขาไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้า และสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยธรรมชาติไม่ดำรงอยู่ในตัวเขา

หากมนุษย์สูญเสียสิ่งที่เขาสามารถบรรลุได้โดยธรรมชาติ เขาก็จะไม่สามารถถูกพิจารณาว่าเป็นมนุษย์อีกต่อไป และเขาก็จะไม่มีค่าพอที่จะขึ้นหัดเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและรับใช้พระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่มีค่าพอที่จะรับพระคุณของพระเจ้าหรือรับการปกป้อง คุ่มครอง

และทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

หลายคนที่ได้สูญเสียความไว้วางใจของเจ้ายังคงสูญเสียพระคุณของพระเจ้าต่อไป

พวกเขาไม่เพียงไม่คู่หมั้นการประพาศพิศของพวกเขานั่น

แต่พวกเขายังเผยแพร่แนวคิดที่ว่าหนทางของเจ้านั้นไม่ถูกต้องอย่างโจ่งแจ้ง

และบรรดาผู้ที่เป็นกบฏถึงกับปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

ผู้คนเช่นนี้ที่มีความเป็นกบฏมากเช่นนี้จะสามารถมีสิทธิ์ได้ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเป็นกบฏอย่างยิ่งต่อพระเจ้าและเป็นหนี้พระองค์มากมาย

แต่พวกเขาหันหลังกลับและวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงว่าพระเจ้าผิด

มนุษย์ชนิดนี้จะสามารถมีค่าพอที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างไร?

นี่ไม่ใช่เหตุเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การถูกกำจัดและลงโทษหรือ?

ผู้คนที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้านั้นมีความผิดอยู่แล้วต่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่สุด ซึ่งแม้แต่ความตายก็เป็นการลงโทษที่ไม่เพียงพอ

แต่พวกเขาก็ยังมีหน้ามาได้ถึงกับพระเจ้าและเทียบตัวพวกเขากับพระองค์

อะไรคือมูลค่าของการทำให้ผู้คนเช่นนี้เพียบพร้อม? เมื่อผู้คนล้มเหลวในการทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกล่วง

พวกเขาควรรู้สึกผิดและเป็นหนี้ พวกเขาคงจะคูหิ้นความอ่อนแอและความไร้ประโยชน์ของพวกเขา

การเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของพวกเขา และยังไปกว่านั้น คงจะมอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาก็จะเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

และมีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีค่าพอที่จะได้ชื่นชมกับพระพรและพระสัญญาของพระเจ้า

และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ แล้วส่วนใหญ่ของพวกเจ้านั้นล่ะ?

พวกเจ้าจะปฏิบัติต่อพระเจ้าที่ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าอย่างไร?

พวกเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์อย่างไร?

พวกเจ้าได้ทำทุกสิ่งที่ได้ถูกเรียกให้ทำโดยถึงกับต้องสละแม้แต่ชีวิตของตัวเองแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าได้พลีอุทิศอะไรไปบ้าง? พวกเจ้าไม่ได้รับมาจากเราแล้วหรือ?

พวกเจ้าสามารถแยกแยะได้หรือไม่? พวกเจ้าจงรักภักดีต่อเราเพียงใด? พวกเจ้าได้รับใช้เราอย่างไร?

แล้วทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเจ้าและได้ทำเพื่อพวกเจ้านั้นเล่า?

พวกเจ้าได้ทำการประเมินทุกอย่างไว้แล้วหรือยัง?

พวกเจ้าทั้งหมดได้ตัดสินและเปรียบเทียบการนี้กับมโนธรรมน้อยนิดที่พวกเจ้ามีอยู่ในตัวพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

ใครคือผู้ที่คำพูดและการกระทำของพวกเจ้าสามารถมีค่าพอกับเขา?

เป็นไปได้ไหมว่าการพลีอุทิศเพียงน้อยนิดของพวกเจ้านั้นมีค่าพอสำหรับทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเจ้า?

เราไม่มีทางเลือกอื่นใดและได้อุทิศตนอย่างสุดหัวใจให้พวกเจ้ามานานแล้ว

แต่พวกเจ้ายังคงเก็บงำเจตนาชั่วร้ายไว้และมีความไม่เต็มใจต่อเรา นั่นคือขอบข่ายหน้าที่ของพวกเจ้า

ภารกิจเพียงอย่างเดียวของพวกเจ้า มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง?

พวกเจ้าจะสามารถถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?

มันไม่ชัดเจนสำหรับพวกเจ้าหรือว่าพวกเจ้ากำลังแสดงออกและดำรงชีวิตตามอะไร?

พวกเจ้าได้ล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าให้ถูกล่วง

แต่พวกเจ้าพยายามที่จะได้รับความอดกลั้นและพระคุณอันไพบูลย์ของพระเจ้า

พระคุณเช่นนี้ไม่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับคนที่ไร้ค่าและต่ำช้าเช่นพวกเจ้า

แต่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกที่ไม่ขออะไรและพลีอุทิศด้วยความยินดี ผู้คนเช่นพวกเจ้า
คนที่มีคุณภาพปานกลางเช่นนี้ ไม่มีค่าพออย่างที่สุดที่จะได้ชื่นชมกับพระคุณแห่งสวรรค์
มีแต่ความยากลำบากและการลงโทษที่ไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นที่จะไปกับพวกเจ้าทุกวัน!
หากพวกเจ้าไม่สามารถสัจซื่อต่อเรา ชะตากรรมของพวกเจ้าก็จะเป็นชะตากรรมแห่งความทุกข์
หากเจ้าไม่สามารถรับผิดชอบต่อถ้อยคำของเราและงานของเรา
บทอาสนของพวกเจ้าก็จะเป็นบทอาสนแห่งการลงโทษ พระคุณ พระพร
และชีวิตอันวิเศษของอาณาจักรทั้งหมดนั้นจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพวกเจ้า
นี่คือจุดจบที่พวกเจ้าสมควรได้พบและเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำของพวกเจ้าเอง!

คัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 449

ไม่เพียงแต่พวกที่ไม่รู้เท่าทันและโง่งมไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่หรือปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเท่านั้น พวกเขายังยื่นมือของพวกเขาออกไปหาพระคุณราวกับว่าสิ่งที่พวกเขาร้องขอนั้นเป็นสิ่งซึ่งสมควรได้รับ และหากพวกเขาไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาร้องขอ พวกเขาก็จะกลับกลายเป็นสัตว์ชื่อน้อยลงไปทุกที ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถือว่ามีเหตุผลได้อย่างไร? พวกเขามีจิตความสามารถต่ำและไร้เหตุผล ไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่พวกเจ้าควรจะทำให้ลุล่วงในระหว่างพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ มูลค่าของพวกเจ้าได้ตกฮวบลงแล้ว

ความล้มเหลวของพวกเจ้าในการตอบแทนเราสำหรับการแสดงพระคุณเช่นนี้คือพวกเจ้าเป็นการกระทำที่เป็นกบฏอย่างที่สุด ซึ่งเพียงพอที่จะประณามพวกเจ้าและแสดงให้เห็นถึงความขี้ลาด ความไร้ความสามารถ ความต่ำช้า และความไร้ค่าของพวกเจ้า อะไรให้สิทธิ์พวกเจ้ายื่นมือออกไปอยู่อย่างนั้น?

การที่พวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะให้ความช่วยเหลืองานของเราแม้แต่น้อย ไร้ความสามารถที่จะจงรักภักดี และไร้ความสามารถที่จะยืนหยัดเป็นพยานให้เราได้นั้นคือการประทุษร้ายและความล้มเหลวของพวกเจ้า แต่พวกเจ้ากลับโง่งมตีเรา เล่าความเท็จเกี่ยวกับเรา และพรับว่าเราไม่ชอบธรรมแทน

นี่หรือคือสิ่งที่ประกอบกันเป็นความจงรักภักดีของพวกเจ้า?

นี่หรือคือสิ่งนี้ประกอบกันเป็นความรักของพวกเจ้า? มีงานอื่นนอกเหนือจากนี้ไหมที่พวกเจ้าสามารถทำได้? พวกเจ้าได้มีส่วนช่วยในงานทั้งหมดที่ทำเสร็จไปแล้วอย่างไร? พวกเจ้าได้สละไปมากเท่าใด?

เราได้แสดงให้เห็นถึงความอดกลั้นสูงยิ่งโดยไม่โทษพวกเจ้า แต่พวกเจ้าก็ยังยกข้ออ้างอย่างน่าไม่อายต่อเรา และพรับเกี่ยวกับเราเป็นการส่วนตัว พวกเจ้ามีร่องรอยของความเป็นมนุษย์แม้เพียงน้อยนิดหรือไม่?

แม้ว่าหน้าที่ของมนุษย์จะถูกแปดเปื้อน โดยความรู้สึกลึกซึ้งของมนุษย์และมโนคติที่หลงผิดของเขา แต่เจ้าต้องทำหน้าที่ของเจ้าและแสดงความจริงรักภักดีของเจ้า มลทินต่างๆ

ในงานของมนุษย์คือประเด็นของจิตความสามารถของเขา เพราะเหตุว่า หากมนุษย์ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเขา ก็แสดงให้เห็นความเป็นกบฏของเขา ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ

ระหว่างหน้าที่ของมนุษย์กับการที่เขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งหรือไม่

หน้าที่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำให้ลุล่วง มันเป็นวิชาชีพที่สวรรค์ส่งมาของเขา และไม่ควรถูกขึ้นอยู่กับการตอบแทน สภาพเงื่อนไขต่างๆ หรือเหตุผล เมื่อนั้นเท่านั้นที่กำลังทำหน้าที่ของเขา

การได้รับพระพรคือเมื่อใครบางคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้ชื่นชมกับพระพรของพระเจ้าหลังได้รับประสบการณ์กับการพิพากษา

การถูกสาปแช่งคือเมื่ออุปนิสัยของใครบางคนไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการติสอน และการพิพากษาแล้ว

คือตอนที่พวกเขาไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแต่ถูกลงโทษ
แต่ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งก็ตาม สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
ทำสิ่งที่ควรจะทำ และทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ นี่เป็นสิ่งที่น้อยที่สุดที่บุคคลคนหนึ่ง
บุคคลซึ่งไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ควรทำ เจ้าไม่ควรทำหน้าที่ของเจ้าเพียงเพื่อให้ได้รับพระพรเท่านั้น
และเจ้าไม่ควรปฏิเสธที่จะกระทำเพราะกลัวถูกสาปแช่ง เราขอบอกสิ่งเดียวกันกับพวกเจ้า:
การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือสิ่งที่เขาควรทำ และหากเขาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้
เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือความเป็นกบฏของเขา โดยผ่านทางกระบวนการของการทำหน้าที่ของเขา มนุษย์ค่อยๆ
เปลี่ยนไป และโดยผ่านทางกระบวนการนี้ เขาแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีของเขา ด้วยเหตุนี้
ยิ่งเจ้าสามารถทำหน้าที่ของเจ้าได้มากเท่าใด เจ้าก็จะได้รับความจริงมากขึ้นเท่านั้น
และการแสดงออกของเจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น
พวกที่เพียงแค่แสสร้งทำไปอย่างพอเป็นพิธีในการทำหน้าที่ของพวกเขาและไม่แสวงหาความจริงจะถูกกำจัดใน
ท้ายที่สุด เพราะผู้คนเช่นนี้ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขาในการปฏิบัติความจริง
และไม่ปฏิบัติความจริงในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
พวกเขาคือพวกที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงและจะถูกสาปแช่ง
ไม่เพียงแต่การแสดงออกของพวกเขาไม่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ทุกสิ่งที่พวกเขาแสดงออกนั้นชั่วร้าย

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 450

หากเจ้าไม่มีความรู้ใดๆ เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะร่วมมือกับพระเจ้าอย่างไร
หากเจ้าไม่รู้จักหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ตระหนักว่าชาตงานทำงานกับมนุษย์อย่างไร
เจ้าก็จะไม่มีเส้นทางที่จะปฏิบัติ

การไล่ตามเสาะหาอันแรงกล้าเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำให้พวกเจ้าสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
หนทางแห่งการได้รับประสบการณ์เช่นนั้นก็เหมือนหนทางของลอร์ดเรนซ์ กล่าวคือ

ไม่ทำการแยกแยะอะไรทั้งสิ้น และพุ่งไปที่ประสบการณ์เท่านั้น

ไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิงว่าจะไรคืองานของชาตงาน อะไรคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
มนุษย์อยู่ในสถานะเช่นไรยามปราศจากการทรงสถิตของพระเจ้า

และประชากรประเภทไหนที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำให้มีความเพียบพร้อม

หลักการอะไรที่ควรถูกนำมาใช้เมื่อจัดการกับผู้คนชนิดต่างๆ

จะจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าในปัจจุบันได้อย่างไร จะรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างไร

และพระเมตตา พระบารมี กับความชอบธรรมของพระเจ้าถูกเลี้ยงไปให้ผู้คน รูปการณ์แวดล้อม และวัยใด—
ลอร์ดเรนซ์ไม่มีการแยกแยะใดๆ ในสิ่งเหล่านี้เลย

หากผู้คนไม่มีวิสัยทัศน์เชิงซ้อนเป็นดังรากฐานสำหรับประสบการณ์ของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วชีวิตก็จะเป็นไปไม่ได้ และการได้รับประสบการณ์ก็ยังเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่

พวกเขาสามารถบนอบและสู้ทนทุกสิ่งทุกอย่างต่อไปอย่างโง่เขลา

ผู้คนเช่นนั้นยากยิ่งที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม อาจกล่าวได้ว่าหากเจ้าไม่มีวิสัยทัศน์อะไรตามที่กล่าวมาข้างต้น

นี่ย่อมเป็นข้อพิสูจน์ที่มากพอว่า เจ้านั้นเป็นคนปัญญาทึบ เจ้าเป็นเหมือนเสาเกลือที่ตั้งอยู่ในอิสราเอลเสมอ

ผู้คนเช่นนี้ไร้ประโยชน์ ไม่ได้เรื่อง! ผู้คนบางคนเอาแต่บนอบอย่างหุนหันวาทอดเท่านั้น

พวกเขารู้จักตัวเองเสมอ และใช้วิถีของพวกเขาเองเสมอในการวางตนเมื่อจัดการกับเรื่องใหม่ๆ

หรือไม่พวกเขาก็ใช้ “ปัญญา” จัดการกับเรื่องสรรพเพพระที่ไม่คู่ควรกับการกล่าวถึง ผู้คนเช่นนั้นขาดการแยกแยะ

และเหมือนกับว่าธรรมชาติของพวกเขา นั่นคือการยอมตนให้ถูกครอบงำ และพวกเขาก็เป็นเหมือนเดิมเสมอ

พวกเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง ผู้คนเช่นนั้นคือคนโง่ที่ขาดแม้กระทั่งการแยกแยะแม้เพียงเล็กน้อย

พวกเขาไม่เคยพยายามที่จะใช้มาตรการที่เหมาะสมต่อรูปการณ์แวดล้อมหรือผู้คนที่แตกต่างกัน

ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประสบการณ์

เราเคยพบเห็นผู้คนบางคนที่ถูกมัดอยู่กับความรู้เกี่ยวกับตัวเองมากเกินไปจนเมื่อเผชิญกับผู้คนที่ถูกงานของพวกวิญญาณชั่วครอบงำ พวกเขาก็กัมหวัและสารภาพบาปของพวกเขา ไม่กล้าที่จะยืนขึ้นและประณามคนพวกนั้น

และเมื่อเผชิญหน้ากับพระราชกิจซึ่งเป็นที่ประจักษ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะเชื่อฟัง

พวกเขาเชื่อว่าพวกวิญญาณชั่วก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วย
และไม่มีความกล้าแม้แต่จะขึ้นขึ้นและต้านทานพวกมัน ผู้คนเช่นนี้ นำความอับอายมาสู่พระเจ้า
และไม่สามารถแบกรับพระภาระอันหนักอึ้งของพระองค์ได้โดยสิ้นเชิง คนเหล่านี้แบบนี้ไม่ทำการแยกแยะใดๆ
ฉะนั้น หนทางแห่งการได้รับประสบการณ์เช่นนั้นสมควรถูกกวาดล้าง
เพราะนั่นไม่เหมาะแก่การครอบครองในสายพระเนตรของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยประสบการณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 451

ในกระแสปัจจุบัน ทุกคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหนุ่มสาวหรือคนสูงวัย

ตราบที่พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาและเคารพพระองค์

พวกเขาก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้

พระเจ้าทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมโดยสอดคล้องกับหน้าที่ของพวกเขาซึ่งแตกต่างกันไป

ดังนั้นตราบที่เจ้าทุ่มเทพลังกำลังทั้งหมดของเจ้า และมอบต่อพระราชกิจของพระเจ้า

เจ้าก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ ณ ปัจจุบัน

ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่มีความเพียบพร้อม บางครั้งเจ้ามีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้หนึ่งอย่าง

และบางครั้งก็ได้ถึงสองอย่าง แต่ตราบใดที่เจ้าทำจนถึงที่สุดเพื่อที่จะสละตัวเจ้าเพื่อพระเจ้า

เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ในท้ายที่สุด

คนหนุ่มสาวมีปรัชญาการใช้ชีวิตไม่มากนัก และพวกเขามาจดสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

พระเจ้าทรงมาเพื่อทำให้สติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระวณะของพระองค์เต็มเต็มส่วนที่พวกเขาขาด อย่างไรก็ตาม อุปนิสัยของคนหนุ่มสาวไม่มั่นคง

และต้องได้รับการแปลงสภาพโดยพระเจ้า

ผู้คนหนุ่มสาวมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาน้อยกว่าและมีปรัชญาการใช้ชีวิตน้อยกว่า

พวกเขาคำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างในรูปแบบเรียบง่าย และการพิจารณาไตร่ตรองของพวกเขาก็ไม่ซับซ้อน

นี่คือส่วนของความเป็นมนุษย์ของพวกเขาที่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง และเป็นส่วนที่น่าขมเขย อย่างไรก็ตาม

ผู้คนหนุ่มสาวยังไม่รู้เท่าทันและขาดสติปัญญา

นี่คือสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าจะทำให้พวกเขามีพัฒนาการในการหยั่งรู้

เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆ มากมายทางฝ่ายจิตวิญญาณได้อย่างชัดเจน และค่อยๆ

กลายเป็นคนที่เหมาะสมที่จะให้พระเจ้าทรงใช้ พี่น้องชายหญิงสูงวัยก็มีหน้าที่ของเขาเองที่ต้องปฏิบัติเช่นกัน

และพระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา

พี่น้องชายหญิงสูงวัยก็มีแง่มุมทั้งที่น่าพึงปรารถนาและที่ไม่น่าพึงปรารถนาด้วยเช่นกัน

พวกเขามีปรัชญาการใช้ชีวิตมากกว่า และมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนามากกว่า

พวกเขายึดติดอยู่กับธรรมเนียมปฏิบัติมากมายที่เคร่งครัดตายตัวในการกระทำของพวกเขา เช่น

การชื่นชอบกฎระเบียบที่พวกเขานำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตโดยอัตโนมัติและไม่มีการยืดหยุ่น

นี่คือแง่มุมที่ไม่น่าพึงปรารถนา อย่างไรก็ตาม

บรรดาพี่น้องชายหญิงสูงวัยเหล่านี้ยังคงตั้งอยู่ในความสงบและมั่นคงไม่ว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นก็ตาม พวกเขาถือปณิธานที่หนักแน่นมั่นคง และพวกเขาไม่มีอารมณ์รุนแรงแบบที่ไม่สามารถคาดเดาได้ พวกเขาอาจยอมรับสิ่งต่างๆ ได้ช้ากว่า แต่ถึงกระนั้น นี่ก็ไม่ใช่ข้อผิดพลาดหลัก

ตราบที่พวกเขาสามารถทนบ่นได้ ตราบที่เจ้าสามารถยอมรับพระวณะในสมัยปัจจุบันของพระเจ้าได้ และไม่มัวแต่พินิจพิเคราะห์พระวณะของพระเจ้า ตราบที่เจ้าเป็นกังวลอยู่แต่กับการทนบ่นและการติดตาม และไม่ตัดสินพระวณะของพระเจ้า หรือเก็บงำความคิดที่ไม่ดีอื่นๆ เกี่ยวกับพระวณะเอาไว้โดยเด็ดขาด

ตราบที่เจ้ายอมรับพระวณะของพระองค์และนำไปปฏิบัติ—ครั้นเจ้าปฏิบัติตามสภาพเงื่อนไขต่างๆ เหล่านี้ได้แล้วไซ้ เจ้าก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวหรือสูงวัย เจ้ารู้หน้าที่ที่เจ้าควรจะทำปฏิบัติ

บรรดาผู้ที่ยังเยาว์วัยไม่โอหังทะนงตน บรรดาผู้ที่อาวุโสกว่าไม่นั่งเฉยหรือถอยหลังเข้าคลอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขามีความสามารถที่จะใช้จุดแข็งของกันและกันเพื่อเติมเต็มจุดด้อยของพวกเขาได้ และพวกเขาสามารถปรนนิบัติซึ่งกันและกันได้โดยไม่มีอคติต่อกัน

สะพานมิตรภาพสร้างขึ้นระหว่างพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวและพี่น้องชายหญิงสูงวัย และเป็นเพราะความรักของพระเจ้า พวกเขาจึงสามารถเข้าใจกันและกันได้ดียิ่งขึ้น

พี่น้องชายหญิงที่หนุ่มสาวกว่าไม่ดูแคลนพี่น้องชายหญิงที่สูงวัยกว่า และพี่น้องชายหญิงที่สูงวัยกว่าไม่ถือตนว่าเป็นฝ่ายถูกเสมอ นี่ไม่ใช่ความร่วมมืออันกลมเกลียวหรือ?

หากพวกเขาทุกคนมีความแน่วแน่เช่นนี้แล้ว

เมื่อนั้นน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งจะสำเร็จลุล่วงในคนรุ่นของพวกเขายิ่งแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “ต่อทุกคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 452

ในภายภาคหน้า การที่เจ้าจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งจะตัดสินบนพื้นฐานการกระทำ และพฤติกรรมของพวกเจ้าในวันนี้ หากเจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ก็ต้องเป็นตอนนี้เลยในยุคสมัยนี้ จะไม่มีอีกโอกาสแล้วในอนาคต

พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแท้จริงที่จะให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมในตอนนี้ และนี่ไม่ใช่การพูดตามธรรมเนียม ในภายภาคหน้า ไม่ว่าการทดสอบอะไรจะตกมาถึงเจ้า ไม่ว่าเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้น หรือเจ้าต้องประสบกับความวิบัติใด

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม นี่คือข้อเท็จจริงอันแน่นอนและไม่อาจโต้แย้งได้ สิ่งนี้สามารถมองเห็นได้จากที่ไหนหรือ?

สามารถมองเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าพระวณะของพระเจ้าตลอดหลายยุคหลายชั่วอายุคนไม่เคยบรรลุความสูงส่งอันยิ่งใหญ่เช่นในปัจจุบันนี้ พระวณะของพระเจ้าได้เข้าสู่อาณาจักรสูงสุด

และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อมวลมนุษยชาติในปัจจุบันนั้น ไม่เคยมีการเกิดขึ้นมาก่อน แทบไม่มีใครจากคนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านมาได้เคยมีประสบการณ์อะไรแบบนี้ แม้แต่ในยุคของพระเยซู

วิวรณ์ของยุคปัจจุบันก็ไม่ได้มีอยู่ พระวณะที่ตรัสต่อพวกเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าเข้าใจ และประสบการณ์ของพวกเจ้า ล้วนไปถึงจุดสูงสุดจุดใหม่ ในท่ามกลางการทดสอบและการทดสอบ พวกเจ้าก็ไม่จากไป

และนี่คือผลพิสูจน์พอเพียงว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้บรรลุความรุ่งเรืองแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทำได้ หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์รักษาไว้แต่ทว่า

นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ จากความเป็นจริงหลายประการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า สามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และพระองค์ทรงสามารถที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน

หากพวกเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในข้อนี้ และทำการค้นพบใหม่นี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าจะยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ในยุคปัจจุบันนี้เลย ด้วยเหตุนี้เอง

พวกเจ้าแต่ละคนควรทำเต็มกำลังของเจ้า โดยไม่เก็บกักความพยายาม

เพื่อว่าเจ้าอาจได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ณ ตอนนี้ เจ้าต้องไม่ไปใส่ใจในสิ่งที่เป็นลบ ก่อนอื่น ขอให้หยุดและเลิกคำนึงถึงสิ่งใดที่ทำให้เจ้ารู้สึกในแง่ลบ

ขณะเจ้ากำลังรับมือกับกิจธุระต่างๆ จงทำด้วยหัวใจที่ค้นหาและรู้สึกถึงหนทางของมันที่มุ่งไปข้างหน้า

และด้วยหัวใจที่บนอบต่อพระเจ้า เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้าค้นพบความอ่อนแอภายในตัวเจ้า

แต่ไม่ปล่อยให้ความอ่อนแอ นั้นควบคุมเจ้า และทั้งที่มีความอ่อนแอ ก็ยังปฏิบัติหน้าที่ที่เจ้าควรทำ

ก็เท่ากับว่าเจ้าได้ก้าวบวกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ตัวอย่างเช่น
เจ้าผู้เป็นพี่น้องชายหญิงสูงวัยมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา กระนั้นเจ้าก็ยังสามารถที่จะอธิษฐาน
นบนอบ กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และขับร้องเพลงสรรเสริญได้...นี่หมายความว่า
เจ้าควรอุทิศตัวเองด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่เจ้ารวบรวมได้เพื่อทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำได้
หน้าที่ใดก็ตามที่เจ้ามีความสามารถที่จะปฏิบัติได้ จงอย่าคอยอยู่อย่างนิ่งเฉย
การมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าทรงสมดังพระทัยในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าคือก้าวแรก จากนั้น
ทันทีที่เจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความจริง และบรรลุนิติภาวะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าได้
เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วโดยพระองค์

ตัดตอนมาจาก “ต่อทุกคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 453

ทุกๆ คนที่ได้ตกลงใจแน่วแน่แล้วสามารถรับใช้พระเจ้าได้—แต่มันจำเป็นต้องเป็นว่า เฉพาะบรรดาผู้ที่มอบทุกความใส่ใจต่อน้ำพระทัยพระเจ้าและเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้านั้น จึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์รับใช้พระเจ้า เราได้ค้นพบเรื่องนี้ในหมู่พวกเจ้าว่า ผู้คนมากมาย เชื่อว่าตราบเท้าที่พวกเขาเผยแผ่ข่าวประเสริฐเพื่อพระเจ้าอย่างมีศรัทธาแรงกล้า เดินไปตามถนนเพื่อพระเจ้า สละตัวเองและยอมละวางสิ่งต่างๆ เพื่อพระเจ้า เป็นต้น เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการรับใช้พระเจ้า ยังมีผู้คนเคร่งศาสนาามากกว่านี้อีกที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการวิ่งหัวหมุนไปทั่วโดยมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ ของพวกเขา ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐเรื่องราวอาณาจักรแห่งสวรรค์ และการช่วยผู้คนให้รอดโดยการทำให้พวกเขากลับใจและสารภาพบาป ยังมีเจ้าหน้าที่ทางศาสนาจำนวนมากที่คิดว่าการรับใช้พระเจ้าประกอบไปด้วยการประกาศในโบสถ์หลังจากที่ได้ เสาะหาการศึกษาเล่าเรียนขั้นสูงและการฝึกฝนในโรงเรียนสอนศาสนา และการสอนผู้คนผ่านการอ่านคัมภีร์ทั้งหลายของพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น มีผู้คนในภูมิภาคยากแค้นที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจในหมู่พี่น้องชา ยหญิงของตน หรือการอธิษฐานให้กับพวกเขา หรือการรับใช้พวกเขา ท่ามกลางพวกเจ้า มีคนจำนวนมากที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า การอธิษฐานต่อพระเจ้าทุกๆ วัน รวมทั้งการไปเยี่ยมและการทำงานในคริสตจักรทุกหนทุกแห่ง มีบรรดาพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ ที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการไม่แต่งงานหรือสร้างครอบครัวเลย และการอุทิศทุ่มเทการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของตนแด่พระเจ้า ทว่า มีผู้คนไม่มากนักที่รู้ว่า อันที่จริงแล้วการรับใช้พระเจ้านั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าจะมีผู้คนที่รับใช้พระเจ้ายากมายพอๆ กับที่มีดวงดาวอยู่บนท้องฟ้าก็ตาม จำนวนของบรรดาผู้ที่สามารถรับใช้ได้โดยตรง และผู้ที่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้านั้น ช่างเล็กน้อย—น้อยยิ่งนัก เหตุใดเราจึงกล่าวเรื่องนี้นะหรือ? เรากล่าวเรื่องนี้เพราะพวกเจ้าหาได้เข้าใจเนื้อแท้ของวลีที่ว่า “การรับใช้พระเจ้า” ไม่ และเจ้าเข้าใจวิธีที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าน้อยยิ่งนัก มีความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับผู้ที่เข้าใจอย่างแท้จริงว่าการปรนนิบัติพระเจ้าแบบใดที่สามารถกลมกลืนกับ น้ำพระทัยของพระองค์

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า เจ้าจำเป็นต้องเข้าใจเสียก่อนว่าผู้คนประเภทไหนที่น่ายินดีต่อพระเจ้า ผู้คนประเภทไหนที่พระเจ้าทรงเกลียด ผู้คนประเภทไหนที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า และผู้คนประเภทไหนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า อย่างน้อยที่สุด พวกเจ้าควรมีความรู้นี้ติดตัว

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าควรรู้จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้า และพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงปฏิบัติในที่นี้ ณ ตอนนี้ ภายหลังจากที่เข้าใจเรื่องนี้และโดยผ่านการทรงนำของพระวณะของพระเจ้า

พวกเจ้าควรมีการเข้าสู่เสียก่อน และควรได้รับพระบัญชาของพระเจ้าเสียก่อน

ครั้นพวกเจ้าได้มีประสบการณ์จริงในพระวณะของพระเจ้าแล้ว

และเมื่อเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า

และตอนที่พวกเจ้ารับใช้พระองค์นั่นเอง

ที่พระเจ้าทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้าและอนุญาตให้พวกเจ้าได้เข้าใจในพระราชกิจของพระองค์มากขึ้น และได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ชัดเจนขึ้น เมื่อเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงนี้

ประสบการณ์ของเจ้าจะลุ่มลึกและเป็นจริงยิ่งขึ้น

และทุกคนในบรรดาพวกเจ้าที่เคยได้รับประสบการณ์เช่นนั้นจะสามารถเดินไปในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและเสนอการจัดเตรียมให้แก่บรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าแต่ละคนจะสามารถพึ่งพาจุดแข็งของกันและกันได้เพื่อทดแทนความขาดตกบกพร่องของพวกเจ้าเอง และได้รับความรู้มั่งคั่งขึ้นในจิตวิญญาณของพวกเจ้า เพียงภายหลังจากที่ได้สัมผัสในผลนี้แล้วเท่านั้น

พวกเจ้าจึงจะสามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า

และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าในระหว่างครรลองของการปรนนิบัติของพวกเจ้า

บรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าควรเป็นคนสนิทของพระเจ้า พวกเขาควรเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า

และสามารถรักดีต่อพระเจ้าอย่างที่สุด ไม่ว่าเจ้าจะปฏิบัติเป็นการส่วนตัวหรือในที่สาธารณะ

เจ้าสามารถได้รับความชื่นบานยินดีของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าสามารถตั้งมั่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และไม่ว่าผู้คนอื่นๆ จะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไรก็ตาม

เจ้าเดินบนเส้นทางที่เจ้าควรเดินอยู่เสมอ และมอบทุกความใส่ใจแก่พระภาระของพระเจ้า

ผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่เป็นคนสนิทของพระเจ้า

ที่บรรดาคนสนิทของพระเจ้าสามารถรับใช้พระองค์ได้โดยตรงก็เพราะพวกเขาได้รับมอบพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและพระภาระของพระเจ้า

พวกเขาสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าเสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเอง

และรับเอาพระภาระของเจ้ามาเป็นภาระของตนเอง

และพวกเขาก็ไม่คำนึงถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของพวกเขา:

แม้เมื่อพวกเขาไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ และพวกเขาไม่มีแนวโน้มที่จะได้ประโยชน์อะไรเลย

พวกเขาจะเชื่อในพระเจ้าด้วยหัวใจรักเสมอ และดังนั้น บุคคลประเภทนี้จึงเป็นคนสนิทของพระเจ้า

บรรดาคนสนิทของเจ้านั้น ยังเป็นคนไว้วางใจของพระองค์ด้วยเช่นกัน

เฉพาะบรรดาคนสนิทเท่านั้นที่สามารถร่วมแบ่งเบาความกระวนกระวายใจของพระองค์
และพระดำริของพระองค์ได้ และแม้ว่าเนื้อหนังของพวกเขาจะเจ็บปวดและอ่อนแอ
พวกเขาก็สามารถสู้ทนความเจ็บปวดและละทิ้งสิ่งที่พวกเขารักเพื่อให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย
พระเจ้าทรงมอบภาระที่มากขึ้นให้แก่ผู้คนเช่นนั้น
และสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำนั้นได้รับการยืนยันสนับสนุนจากคำพยานของผู้คนเหล่านี้ เช่นนั้น
ผู้คนเหล่านี้จึงเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า พวกเขาคือผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีใจตรงกันกับพระทัยของพระองค์เอง
และเฉพาะผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่สามารถปกครองร่วมกันกับพระเจ้าได้
เวลาที่เจ้าได้มาเป็นคนสนิทของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วนั้นก็คือเวลาที่เจ้าจะปกครองร่วมกันกับพระเจ้านั่นเอง

ตัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 454

พระเยซูทรงสามารถเสร็จสิ้นพระบัญชาของพระเจ้าได้—พระราชกิจของการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง—
เพราะพระองค์ทรงมอบทุกความเอาใจใส่ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า
โดยปราศจากแผนการหรือการจัดการเตรียมการใดๆ สำหรับพระองค์เอง ดังนั้น
พระองค์จึงทรงเป็นคนสนิทของพระเจ้าด้วยเช่นกัน—พระเจ้าพระองค์เอง—
ซึ่งเป็นอะไรสักอย่างที่พวกเจ้าทุกคนเข้าใจกันดีเป็นอย่างมาก (แม้ที่จริงแล้ว
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คำพยากรณ์
เราคาดพิงการนี้ตรงนี้เพื่อใช้ข้อเท็จจริงของพระเยซูแสดงตัวอย่างประเด็นปัญหา)
พระองค์ได้ทรงสามารถวางแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าได้ตรงจุดศูนย์กลางพอดี
และได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ตลอด
เวลา พระองค์ได้ทรงอธิษฐานและตรัสไว้ว่า: “พระเจ้าพระบิดา! ขอทรงสำเร็จลุล่วงในน้ำพระทัยของพระองค์
และไม่ทรงทำตามความพึงปรารถนาของเรา แต่ตามแผนการของพระองค์ มนุษย์อาจอ่อนแอ
แต่เหตุใดพระองค์จึงควรเอาใจใส่ต่อเขาเล่า? มนุษย์จะสามารถมีค่าคู่ควรกับความหวังใยของพระองค์ได้อย่างไร
มนุษย์ที่เป็นดั่งมดตัวหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์? ในหัวใจของเรา
เราปรารถนาเพียงแต่ทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จลุล่วงเท่านั้น
และเราปรารถนาว่าพระองค์จะทรงสามารถทำในสิ่งที่พระองค์จะทรงทำในตัวเราไปตามความพึงปรารถนาของ
พระองค์เอง” บนถนนสู่เยรูซาเลม พระเยซูทรงอยู่ในความเจ็บปวดร้าวราน
ประหนึ่งมีด้ามหนึ่งกำลังถูกบิดควั่นอยู่ในพระทัยของพระองค์
กระนั้นพระองค์ก็มีได้มีเจตนาธรรมที่จะทรงคืนวาจาของพระองค์เลยแม้แต่น้อย
ตลอดเวลาที่มีกำลังอันทรงพลังอำนาจบีบให้พระองค์จำยอมไปข้างหน้าอยู่ตลอดเวลาไปยังที่ที่พระองค์จะทรง
ถูกตรึงกางเขน ในท้ายที่สุด พระองค์ก็ถูกตอกตรึงกับกางเขนและกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป
เป็นการเสร็จสิ้นพระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษย์
พระองค์ได้ทรงหลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งความตายและแดนคนตาย เมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ความตาย
นรก และแดนคนตายสูญเสียพลังอำนาจของตน และได้ถูกกำราบโดยพระองค์
พระองค์ทรงมีพระชนม์อยู่เป็นเวลาสามสิบสามปี
ตลอดช่วงเวลานี้พระองค์ได้ทรงทำอย่างสุดความสามารถของพระองค์เสมอเพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า
โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้าในเวลานั้น
ไม่เคยทรงคำนึงถึงผลที่จะได้หรือความสูญเสียส่วนพระองค์เองเลย
และทรงคิดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว

พระเจ้าได้ตรัสว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

เพราะการปรนนิบัติของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าที่กลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

พระเจ้าจึงได้ทรงวางภาระอันหนักหน่วงในการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงไว้บนพระอঙ্গาทั้งสองของพระองค์ และได้ทรงทำให้พระองค์สำเร็จลุล่วงในภาระนี้

และพระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติกิจสำคัญนี้จนเสร็จสิ้น

ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสู้ทนความทุกข์อันมิอาจประมาณได้เพื่อพระเจ้า

และพระองค์ได้ทรงถูกชาตानทดลองนับครั้งไม่ถ้วน แต่พระองค์ไม่เคยทรงท้อพระทัย

พระเจ้าได้ทรงมอบกิจอันใหญ่หลวงเช่นนั้นให้แก่พระองค์เพราะพระเจ้าทรงไว้วางพระทัยในพระองค์

และทรงรักพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ตรัสเป็นการส่วนตัวพระองค์ว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” ในเวลานั้น

มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ได้ทรงสามารถสำเร็จลุล่วงในพระบัญชานี้และนี้ได้เป็นหนึ่งในแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในการที่พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงของพระองค์ในยุคพระคุณครบบริบูรณ์

หากเป็นดังเช่นพระเยซูคือ พวกเจ้าสามารถมอบทุกความเอาใจใส่ต่อพระภาระของพระเจ้า

และหันหลังให้กับเนื้อหนังของพวกเจ้า

พระเจ้าจึงจะทรงไว้วางพระทัยที่จะมอบกิจสำคัญของพระองค์แก่พวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะเป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่พึงต้องมีในการรับใช้พระเจ้า

เฉพาะภายใต้รูปการณดังกล่าวเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดว่า

พวกเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและกำลังทำให้พระบัญชาของพระเจ้าเสร็จสิ้น

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดได้ว่าพวกเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเทียบกับตัวอย่างของพระเยซู เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงอย่างนั้นหรือ? วันนี้ เจ้าไม่เข้าใจว่าจะรับใช้พระเจ้าอย่างไร

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? หากเจ้าพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า

เจ้าไม่ได้หมิ่นประมาทพระองค์หรือ? จงคิดดูเถิดว่า เจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า หรือว่ารับใช้ตัวเจ้าเอง?

เจ้ารับใช้ชาตान กระนั้นเจ้าก็ยังคือด้านพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า—ในเรื่องนี้

เจ้าไม่ได้หมิ่นประมาทพระเจ้าหรือ? ถัดหลังเรานั้น ผู้คนมากมายละโมภในพระพรที่เกี่ยวกับสถานภาพ

พวกเขาตะกละตะกลามกินอาหาร พวกเขารักที่จะนอนและมอบทุกความเอาใจใส่ให้กับเนื้อหนัง

กลัวอยู่เสมอว่าจะไม่มีทางออกสำหรับเนื้อหนัง

พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันถูกต้องเหมาะสมของตนในคริสตจักร แต่กลับเอาเปรียบคริสตจักรหรือไม่

พวกเขาที่จะดักเตือนบรรดาพี่น้องชายหญิงด้วยวณะของเรา
ตั้งตัวเองเป็นนายเหนือผู้อื่นจากตำแหน่งตามสิทธิอำนาจ
ผู้คนเหล่านี้เอาแต่พูดว่าพวกเขากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและพูดเสมอว่าพวกเขาเป็นคนสนิทของพระเจ้า
—เรื่องนี้ไม่ไร้สาระหรือ? หากเจ้ามีเจตนาที่เหมาะสม
แต่ไม่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็โง่เขลา
แต่หากเจตนาของเจ้านั้นไม่ถูก และเจ้ายังคงพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครบางคนที่ต่อต้านพระเจ้า และเจ้าสมควรที่จะถูกพระเจ้าลงโทษ!
เราไม่มีความเห็นใจให้กับผู้คนเช่นนั้น! ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกเขาเอาเปรียบ
ละโมภในสิ่งสูงใจของเนื้อหนังอยู่ตลอดเวลา และไม่คำนึงต่อความสนใจของพระเจ้า
พวกเขาแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตนเสมอ และพวกเขาไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยพระเจ้าเลย
พวกเขาไม่ยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระวิญญาณของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ
พวกเขากำลังหลอกลวงใช้และหลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเสมอ และกำลังคิดสองหน้า
ดังสุนัขจิ้งจอกในไร่ของขุนและเหยียบย่ำไปทั่วไร่ของเสมอ
ผู้คนเช่นนั้นจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้หรือ? เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าหรือ?
เจ้าไม่ได้รับการสำหรับชีวิตของเจ้าและคริสตจักร
เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระบัญชาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? ใครหรือจะกล้าไว้วางใจคนบางคนที่เป็นอย่างเจ้า?
เมื่อเจ้ารับใช้เยี่ยงนี้ พระเจ้าจะทรงกล้าไว้วางใจเจ้ากับกิจอันยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ?
นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าต่อพระราชกิจหรือ?

เราพูดเรื่องนี้เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รู้ว่า
สภาพเงื่อนไขใดที่ต้องถูกทำให้ลุล่วงเพื่อรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า
หากพวกเจ้าไม่มอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า
หากเจ้าไม่มอบทุกความเอาใจใส่ให้แก่ น้ำพระทัยของเจ้าดังเช่นพระเยซู
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับความไว้วางใจจากพระเจ้า
และจะจบลงด้วยการถูกพระเจ้าทรงพิพากษา ะรอยวันนี้ ในการปรนนิบัติพระเจ้าของเจ้า
เจ้าเก็บจำเจตนาที่จะหลอกลวงพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา และจัดการกับพระองค์ในลักษณะพอเป็นพิธี
กล่าวอย่างสั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด หากเจ้าโกงพระเจ้า การพิพากษาเหี้ยมโหดจะมาสู่เจ้า
พวกเจ้าควรใช้ประโยชน์จากการที่เพิ่งเข้าสู่ร่องครรลองถูกต้องของการรับใช้พระเจ้าเพื่อมอบหัวใจของเจ้าแด่
พระเจ้าเสียก่อน โดยปราศจากความภักดีที่ถูกแบ่งแยก ไม่ว่าเจ้าจะอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หรือต่อหน้าบุคคลอื่นๆ หัวใจของเจ้าควรหันเข้าหาพระเจ้าตลอดเวลา

และเจ้าควรตกลงใจแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าอย่างที่พระเยซูได้ทรงทำ ด้วยวิธีนี้
พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
เพื่อที่เจ้าจะกลายเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่มีใจตรงกันกับพระทัยของพระองค์
หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง
และเพื่อที่การปรนนิบัติของเจ้าจะได้กลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยของพระองค์ เช่นนั้น
เจ้าก็ควรเปลี่ยนมุมมองก่อนหน้านั้นของเจ้าเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า และเปลี่ยนหนทางเก่าๆ
ที่เจ้าเคยใช้รับใช้พระเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าในจำนวนที่มากขึ้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ด้วยหนทางนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งเจ้า และเช่นเดียวกับเปโตร เจ้าจะเป็นกองหน้าของบรรดาผู้ที่รักพระเจ้า
หากเจ้ายังคงไม่กลับใจแล้วไซ้ เจ้าก็จะพบบทอาทรมานเดียวกับยูดาส ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าควรเข้าใจเรื่องนี้

ตัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 455

นับตั้งแต่การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

พระเจ้าได้ทรงลิขิตผู้คนจำนวนมากไว้ล่วงหน้าเพื่อรับใช้พระองค์ ซึ่งรวมถึงพวกที่มาจากทุกชนชั้น
จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์และนำพาพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดิน
โลกไปสู่ความครบบริบูรณ์อันราบรื่น นี่คือจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการเลือกผู้คนที่รับใช้พระองค์ ทุกๆ
คนที่รับใช้พระเจ้าจะต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

พระราชกิจนี้ของพระองค์ทำให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า
และหลักธรรมทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ปรากฏชัดแจ้งยิ่งขึ้นต่อผู้คน
พระเจ้าได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยแท้จริง เพื่อมีส่วนร่วมกับผู้คน
เพื่อที่พวกเขาอาจได้รู้จักกิจการทั้งหลายของพระองค์อย่างชัดเจนขึ้น วันนี้พวกเจ้า ผู้คนกลุ่มนี้
มีวิสาสนาที่ได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง นี่เป็นพระพรอันเหลือคณานับสำหรับพวกเจ้า—แท้จริงแล้ว
พระเจ้าทรงยกพวกเจ้าขึ้นมา ในการเลือกบุคคลคนหนึ่งเพื่อรับใช้พระองค์นั้น

พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์เองเสมอ

การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่เป็นดังที่ผู้คนจินตนาการว่ามันเป็นแค่เรื่องของความกระตือรือร้นแต่ประการใดเลย วันนี้
พวกเจ้าเห็นว่าทุกคนที่รับใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทำเช่นนั้นเพราะพวกเขามีการทรงนำของพระเจ้าและพระร
าชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพราะพวกเขาเป็นผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาความจริง
เหล่านี้คือสภาพเงื่อนไขขั้นต่ำสำหรับทุกคนที่รับใช้พระเจ้า

การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่การกิจง่ายๆ

พวกที่อุปนิสัยอันเลื่อมทรมของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลงนั้นไม่มีวันสามารถรับใช้พระเจ้าได้

หากอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้รับการพิพากษาและติสอนโดยพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าก็ยังคงเป็นตัวแทนซาตาน

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าเจ้ารับใช้พระเจ้าโดยเจตนาที่ดีของเจ้าเอง

เป็นการพิสูจน์ว่าการปรนนิบัติของเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติเยี่ยงซาตานของเจ้า

เจ้ารับใช้พระเจ้าด้วยบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า และตามความพึงใจส่วนบุคคลของเจ้า

ที่มากไปกว่านั้นคือ เจ้าคิดอยู่เสมอว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าเต็มใจทำนั้นคือสิ่งที่น่าปิติยินดีต่อพระเจ้า

และคิดว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่ยอมทำนั้นคือสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า

เจ้าทำงานตามความพึงใจของเจ้าเองโดยสิ้นเชิง การนี้สามารถเรียกว่าเป็นการรับใช้พระเจ้าได้หรือ?

ท้ายที่สุดแล้ว จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อยในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

การปรนนิบัติของเจ้าจะทำให้เจ้าตื้อตึงยิ่งขึ้นไปอีก

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเจ้าฝังแน่นอย่างลึลึก และเมื่อเป็นเช่นนั้น
จะมีกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการปรนนิบัติพระเจ้าที่ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะของเจ้าเองเป็นสำคัญ
และประสบการณ์ทั้งหลายที่ได้จากการปรนนิบัติของเจ้าตามอุปนิสัยของเจ้าเองก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นภายในตัว
เจ้า เหล่านี้คือประสบการณ์และบทเรียนของมนุษย์ มันคือปรัชญาแห่งการดำรงชีวิตบนโลกของมนุษย์
ผู้คนเยี่ยงนี้สามารถจัดระดับให้เป็นพวกฟาริสีและพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาได้
หากพวกเขาไม่ตื่นขึ้นและไม่กลับใจเลย
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะกลายเป็นเหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและพวกศัตรูของพระคริสต์ผู้หลอกลวงผู้คนในยุคสุด
ท้ายอย่างแน่นอน
เหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและศัตรูของพระคริสต์ทั้งหลายที่พูดถึงนี้จะเกิดขึ้นจากท่ามกลางผู้คนเช่นนั้น
หากบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าปฏิบัติตามบุคลิกลักษณะของพวกเขาเองและกระทำตามเจตจำนงของพวกเขาเอง
พวกเขาก็มีความเสี่ยงที่จะถูกขับออกไปได้ตลอดเวลา
พวกที่นำประสบการณ์ที่สั่งสมมาเป็นเวลาหลายปีของตนมาใช้ในการรับใช้พระเจ้าเพื่อที่จะชนะใจผู้อื่น
เพื่ออบรมสั่งสอนพวกเขาและควบคุมพวกเขา และเพื่ออยู่ในตำแหน่งสูง—และพวกที่ไม่เคยกลับใจ
ไม่เคยสารภาพบาปพวกเขา ไม่เคยประกาศผลประโยชน์จากตำแหน่ง—
ผู้คนเหล่านี้จะต้องล้มลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาเป็นคนประเภทเดียวกับเปาโล
โดยถือสิทธิความอาวุโสของตนและโอ้อวดเรื่องคุณวุฒิของตน
พระเจ้าจะไม่ทรงนำพาผู้คนเยี่ยงนี้ไปสู่การมีความเพียบพร้อม
การปรนนิบัติเช่นนั้นแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนยึดติดกับสิ่งเก่าๆ ตลอดเวลา
พวกเขายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายในอดีต กับทุกสิ่งทุกอย่างจากวันเวลาที่ผ่านไปแล้ว
นี่เป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ต่อการปรนนิบัติของพวกเขา หากเจ้าไม่สามารถสลัดสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปได้
สิ่งเหล่านี้จะบีบคั้นชีวิตของเจ้าทั้งชีวิต พระเจ้าจะไม่ทรงชมเชยเจ้า ไม่แม้แต่น้อย
ไม่แม้กระทั่งว่าขาของเจ้าจะหักในขณะที่ดำเนินงานหรือหลังของเจ้าจะหักขณะที่ใช้แรง
ไม่แม้กระทั่งว่าเจ้าจะพลีชีพในการปรนนิบัติของเจ้าต่อพระเจ้า ตรงกันข้ามอย่างยิ่ง คือ พระองค์จะตรัสว่า
เจ้าเป็นคนทำความชั่วคนหนึ่ง

ตัดตอนมาจาก “การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 456

เริ่มจากวันนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ไม่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา ผู้ที่เต็มใจจะพักวางตัวตนเก่าๆ ของพวกเขา และผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าในแบบที่ว่าง่ายให้มีความเพียบพร้อมอย่างเป็นทางการ พระองค์จะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ถวิลหารอคอยพระวณะทั้งหลายของพระเจ้ามีความเพียบพร้อม ผู้คนเหล่านี้ควรจะลุกขึ้นและรับใช้พระเจ้า

ในพระเจ้านั้นมีความอุดมอันไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณอันไร้ขอบเขต

พระราชกิจอันน่ามหัศจรรย์และพระวณะอันล้ำค่าของพระองค์รอคอยความชื่นชมยินดีจากผู้คนจำนวนมากมายิ่งขึ้นไปอีก ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ พวกที่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา พวกที่ถือสิทธิความอาวุโส และพวกที่ไม่สามารถปล่อยวางตัวเองได้นั้น พบว่ามันยากที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงมีโอกาที่จะทำให้ผู้คนเหล่านี้มีความเพียบพร้อมได้

หากบุคคลหนึ่งยังไม่ได้ปลงใจที่จะเชื่อฟัง และไม่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีแนวทางที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ พวกเขาก็แค่จะกลายเป็นคนขี้เกียจยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เจ้าเล่ห์มากขึ้นเรื่อยๆ และด้วยเหตุนี้ก็จะจบลงบนร่องครรลองที่ผิด

ในการทรงพระราชกิจของพระองค์ในขณะนี้

พระเจ้าจะทรงยกชูผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริงและสามารถยอมรับความสว่างใหม่ได้เพิ่มมากขึ้น

และพระองค์จะทรงคัดถอนพวกเจ้าหน้าทีทางศาสนาที่ถือสิทธิความอาวุโสของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์พวกที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงอย่างดื้อดึงแม้แต่คนเดียว

เจ้าต้องการเป็นหนึ่งในบรรดาผู้คนเหล่านี้หรือไม่? เจ้าทำการปรนนิบัติของเจ้าตามการเลือกชอบของเจ้าเอง

หรือเจ้าทำสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์กันแน่? นี่ก็บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องรู้ด้วยตัวของเจ้าเอง

เจ้าเป็นเจ้าหน้าทีทางศาสนา หรือเจ้าเป็นทารกแรกเกิดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมกันแน่?

การปรนนิบัติของเจ้ามากนักน้อยเพียงใดที่ได้รับการชมเชยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์?

การปรนนิบัติของเจ้ามากนักน้อยเพียงใดที่พระเจ้าจะไม่แม้แต่ทรงจดจำ?

มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเจ้ามากเพียงใดอันเป็นผลมาจากการปรนนิบัติตลอดหลายปีของเจ้า?

เจ้าเข้าใจชัดเจนในเรื่องทั้งหมดนี้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริง เจ้าจะทิ้งมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ

ทางศาสนาของเจ้าจากเมื่อก่อนไป และจะรับใช้พระเจ้าได้ดียิ่งขึ้นในหนทางใหม่

มันยังไม่สายเกินไปที่จะลุกขึ้นมาบัดนี้ มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ

ทางศาสนานั้นสามารถริบชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลหนึ่งได้

ประสบการณ์ที่บุคคลหนึ่งรับเอาไว้สามารถทำให้พวกเขาไกลห่างจากพระเจ้าและทำสิ่งทั้งหลายในหนทางของพวกเขาเอง หากเจ้าไม่ละวางสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นจะกลายเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของชีวิตของเจ้า

พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ที่รับใช้พระองค์มีความเพียบพร้อมอยู่เสมอ และไม่ทรงจับพวกเขาออกไปง่ายๆ หากเจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนจากพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง หากเจ้าสามารถละวางการปฏิบัติและกฎเกณฑ์ทั้งหลายทางศาสนาแบบเก่าของเจ้าไว้ก่อนได้ และหยุดใช้มนต์อันหลงผิดเก่าๆ ทางศาสนามาเป็นตัววัดพระวณะของพระเจ้าในวันนี้ เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะมีอนาคตสำหรับเจ้า แต่หากเจ้ายึดติดกับสิ่งเก่าๆ หากเจ้ายังคงหวงแหนความล้ำค่าของพวกมัน เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีหนทางที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ พระเจ้าไม่ทรงเกลียดแลผู้คนเช่นนั้น หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจริงๆ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องปลงใจที่จะปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างจากเมื่อก่อน โดยสิ้นเชิง แม้ว่าสิ่งที่ได้ทำไปแล้วเมื่อก่อนนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าก็ต้องยังคงสามารถละวางมันและหยุดยึดติดกับมันได้ แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์อย่างชัดเจน กระทำโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์โดยตรง วันนี้เจ้าต้องละวางมัน เจ้าต้องไม่ยึดมันกับมัน นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องได้รับการเริ่มใหม่ ในพระราชกิจของพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้านั้น พระองค์ไม่ทรงอ้างอิงถึงสิ่งเก่าๆ ทั้งหลายที่เคยเป็นเมื่อก่อน พระองค์ไม่ทรงขุดเข้าไปในปมเก่าๆ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีการเก่า และไม่ทรงยึดติดกับแม้กระทั่งพระวณะของพระองค์เองจากอดีต— ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ใดๆ ดังนั้นหากเจ้า ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ยึดติดกับสิ่งทั้งหลายในอดีตอยู่เสมอ หากเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป และนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ในรูปแบบตายตัวอย่างเคร่งครัด ในขณะที่พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยใช้วิธีการที่พระองค์ทรงเคยใช้มาก่อนอีกต่อไป เช่นนั้นแล้วคำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าจะไม่ยุ่งเหยิงหรือ? เจ้าไม่ได้กลายมาเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้วหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะปล่อยให้ชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าต้องพินาศและล่มจมไปกับสิ่งเก่าๆ เหล่านี้หรือ? สิ่งเก่าๆ เหล่านี้จะทำให้เจ้าเป็นใครบางคนที่ยึดขวางพระราชกิจของพระเจ้า—เจ้าต้องการเป็นคนประเภทนั้นหรือ? หากเจ้าไม่ต้องการอย่างนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้ว ก็หยุดสิ่งที่เจ้ากำลังทำอยู่โดยเร็วแล้วหันกลับ เริ่มต้นทุกอย่างใหม่อีกครั้ง พระเจ้าจะไม่ทรงจดจำการปรนนิบัติในอดีตของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 457

สำหรับเรื่องงานนั้น มนุษย์เชื่อว่างานนั้นคือการวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า เทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง และทุมเทเพื่อประโยชน์ของพระองค์ทั้งหมด แม้ความเชื่อนี้จะถูกต้อง แต่ก็ยังเป็นเพียงด้านเดียวมากเกินไป

สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์นั้น ไม่ใช่แค่การวิ่งสาละวนเพื่อพระองค์เท่านั้น นอกจากนี้แล้ว งานนี้เกี่ยวข้องกับพันธกิจและการจัดเตรียมภายในจิตวิญญาณ พี่น้องชายหญิงหลายคน แม้ภายหลังจากที่มีประสบการณ์กันมาหลายปีแล้วก็ตาม กลับไม่เคยคิดถึงเรื่องการทำงานเพื่อพระเจ้าเลย

เนื่องจากงานตามที่มนุษย์คิดได้นั้นหาได้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องไม่ เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสนใจใดๆ เลยในเรื่องของงาน

และนี่คือเหตุผลที่ชัดเจนว่าเหตุใดการเข้าสู่ของมนุษย์จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างมีลักษณะด้านเดียวเหมือนกัน พวกเจ้าทั้งหมดควรจะเริ่มต้นการเข้าสู่ของพวกเจ้าด้วยการทำงานเพื่อพระเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะก้าวผ่านทุกแง่มุมของประสบการณ์ได้ดีขึ้น นี่คือนสิ่งที่พวกเจ้าควรจะเข้าสู่ งานไม่ได้หมายถึงการวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า

แต่หมายถึงว่าชีวิตของมนุษย์และการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้นสามารถมอบความชื่นชมยินดีแก่พระเจ้าได้หรือไม่

งานหมายถึงการที่ผู้คนใช้การอุทิศตัวของตนแด่พระเจ้าและใช้ความรู้ของตนเกี่ยวกับพระเจ้าเพื่อเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้า รวมทั้งเพื่อปรนนิบัติมนุษย์ด้วย นี่คือการรับผิดชอบของมนุษย์

และนี่คือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนควรเข้าใจ เราอาจกล่าวได้ว่าการเข้าสู่ของพวกเจ้าคืองานของพวกเจ้า และว่าพวกเจ้ากำลังพยายามเข้าสู่ในช่วงระหว่างการทำงานเพื่อพระเจ้า

การได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีความหมายแก่เราถ้าเราไม่รู้วิธีกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เจ้าต้องรู้วิธีเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้า และสามารถรับใช้พระเจ้า และสามารถปรนนิบัติและจัดเตรียมให้มนุษย์ได้ นี่คือนงาน และเป็นการเข้าสู่ของพวกเจ้าเช่นกัน

นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรจะสำเร็จลุล่วง มีหลายคนที่มีมุ่นเน้นเพียงแต่การวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า และเทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง แต่มองข้ามประสบการณ์ส่วนบุคคลของตนเองไป

และเพิกเฉยต่อการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง

สิ่งนี้เองที่ได้นำพาบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าให้กลายเป็นพวกที่ด้านทานพระเจ้า

คนเหล่านี้ที่เคยรับใช้พระเจ้าและปรนนิบัติเพื่อนมนุษย์มาตลอดหลายปีนี้ได้ถือเพียงว่าการทำงานและการเทศนาเป็นการเข้าสู่

และไม่มีใครเลยที่ถือว่าประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณส่วนบุคคลของพวกเขาเป็นการเข้าสู่ที่สำคัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับมาความรู้แจ้งที่พวกเขาได้รับจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเป็นทุนเพื่อใช้สอนคนอื่น ๆ ขณะเทศนา พวกเขาารู้สึกเป็นภาระอย่างมากและรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ และด้วยวิธีนี้ พวกเขาที่กำลังปลดปล่อยพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเวลานั้น บรรดาผู้ที่ทำงานเต็มไปด้วยความพึงพอใจ

ราวกับว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ได้กลายเป็นประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณส่วนบุคคลของพวกเขา พวกเขาารู้สึกว่าทุกคำพูดที่พวกเขากำลังพูดนั้นเป็นของตัวเองส่วนบุคคลของพวกเขา แต่แล้วก็ยังเป็นอีกครั้งที่เป็นราวกับว่าประสบการณ์ของพวกเขาเองไม่ชัดเจนอย่างที่พวกเขาได้บรรยายมา ยิ่งไปกว่านั้น ก่อนจะพูด พวกเขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าพวกเขาจะพูดอะไรบ้าง

แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา คำพูดของพวกเขาก็พุ่งพรูออกมาราวกับสายน้ำที่ไหลไม่หยุด ภายหลังจากที่เข้าได้เทศนาแบบนั้นครั้งหนึ่งแล้ว เขารู้สึกว่าวุฒิภาวะที่แท้จริงของเขานั้น ไม่ได้เล็กน้อยอย่างที่เขาคเคยเชื่อเลย และเช่นเดียวกับในสถานการณ์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในตัวเขาแล้วหลายครั้ง เขาก็กำหนดพิจารณาว่าเขามีวุฒิภาวะแล้ว และเชื่ออย่างผิดๆ

ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นคือการเข้าสู่ของเจ้าเองและเป็นสภาวะความมีตัวตนของเจ้าเอง เมื่อเจ้ามีประสบการณ์ในหนทางนี้อยู่เนืองนิตย์ เจ้าก็จะกลายเป็นหละหลวมเกี่ยวกับการเข้าสู่ของเจ้าเอง ไกลเข้าสู่ความเกียจคร้าน โดยไม่ได้สังเกต และเลิกให้ความสำคัญใดๆ กับการเข้าสู่ส่วนตัวของเจ้า ด้วยเหตุนี้ เมื่อเจ้ากำลังปรนนิบัติคนอื่น ๆ อยู่

เจ้าต้องแยกให้ชัดเจนระหว่างวุฒิภาวะของเจ้าและพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การนี้สามารถช่วยเอื้อต่อการเข้าสู่ของเจ้าได้ดีขึ้นและยังประโยชน์แก่ประสบการณ์ของเจ้ามากขึ้น

เมื่อมนุษย์รับเอาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา การนี้กลับกลายเป็นแหล่งความต่ำทราม นี่คือเหตุผลว่าเหตุใดเราจึงกล่าวว่า ไม่ว่าพวกเจ้าจะทำหน้าที่อะไรก็ตาม พวกเจ้าควรที่จะถือว่าการเข้าสู่ของพวกเจ้านั้นเป็นบทเรียนที่สำคัญยิ่ง

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (2)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 458

เราทำงานเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

เพื่อนำบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้ตั้งพระทัยของพระเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

เพื่อนำมนุษย์ไปสู่พระเจ้า

และเพื่อแนะนำให้มนุษย์รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระเจ้า

ด้วยการนั้นจึงเป็นการทำให้ดอกผลแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีความเพียบพร้อม เพราะฉะนั้น

จึงจำเป็นที่พวกเขาจะต้องชัดเจนอย่างทะลุปรุโปร่งเกี่ยวกับเนื้อแท้ของงาน ในฐานะคนที่พระเจ้าทรงใช้งาน

มนุษย์ทุกคนคู่ควรกับการทำงานเพื่อพระเจ้า กล่าวคือ ทุกคนมีโอกาที่จะถูกใช้งานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตาม มีจุดหนึ่งที่พวกเขาต้องตระหนัก นั่นคือ เมื่อมนุษย์ทำงานที่พระเจ้าทรงพระบัญชา

มนุษย์ได้รับโอกาสที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า ทว่าสิ่งที่มนุษย์พูดและรู้นั้นหาใช่วุฒิภาวะของมนุษย์ไม่โดยสิ้นเชิง

ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำได้คือ การรู้ถึงข้อบกพร่องของพวกเขาเองระหว่างการทำงานของเจ้าให้ดียิ่งขึ้น

และมามีความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มากขึ้น ในหนทางนี้

พวกเขาก็จะสามารถได้รับการเข้าสู่ที่ดีขึ้นในครรลองของการทำงานของพวกเขานั่นเอง

หากมนุษย์ถือว่าการทรงนำที่มาจากพระเจ้านั้นเป็นการเข้าสู่ของตนเอง

และเป็นบางสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวของพวกเขาเองอยู่แล้ว

เช่นนั้นแล้วโอกาสที่วุฒิภาวะของมนุษย์จะเติบโตได้ย่อมไม่มีเลย

ความรู้แจ้งว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาอยู่ในสภาวะปกติ

แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น

ผู้คนมักจะเข้าใจผิดไปว่าความรู้แจ้งที่พวกเขาได้รับนั้นเป็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของตนเอง

เนื่องจากวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งนั้นเป็นเรื่องธรรมดาอย่างมาก

และพระองค์ทรงใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวมนุษย์ เมื่อผู้คนทำงานหรือพูด

หรือเมื่อพวกเขากำลังอธิษฐานและเฝ้าเดี่ยวทางวิญญาณ

ความจริงก็จะกลับกลายเป็นกระจางแจ้งต่อพวกเขาในทันที อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง

สิ่งที่มนุษย์เห็นนั้นเป็นเพียงความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โดยธรรมชาติแล้ว

ความรู้แจ้งนี้เชื่อมโยงกับความร่วมมือของมนุษย์) และหาได้เป็นตัวแทนวุฒิภาวะที่แท้จริงของมนุษย์ไม่

หลังจากช่วงเวลาหนึ่งของประสบการณ์ที่มนุษย์เผชิญกับความยากลำบากและการทดสอบทั้งหลายมาบ้าง

วุฒิภาวะที่แท้จริงของมนุษย์กลับกลายเป็นชัดเจนภายใต้รูปการณ์แวดล้อมดังกล่าว

เมื่อนั้นเท่านั้นเองที่มนุษย์จะค้นพบว่าวุฒิภาวะของเขานั้นไม่ได้ดีมากนัก และความเห็นแก่ตัว

ข้อพิจารณาส่วนบุคคล และความละโมภของมนุษย์ต่างก็ผุดพรายขึ้นทั้งหมดทั้งมวล

เพียงภายหลังจากที่ได้ผ่านวงจรแห่งประสบการณ์แบบนี้หลายรอบแล้วเท่านั้น
ผู้คนจำนวนมากในบรรดาผู้ที่ตื่นรู้ภายในจิตวิญญาณของตนจะตระหนักได้ว่า
สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ในอดีตนั้นไม่ใช่ความเป็นจริงของพวกเขาเองเลย
แต่เป็นเพียงความกระจำชั่วคราวจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และว่ามนุษย์เพียงแต่ได้รับความสว่างนี้มา
เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่มนุษย์เพื่อที่จะเข้าใจความจริง
บ่อยครั้งจะเป็นไปในลักษณะที่ชัดเจนและโดดเด่น โดยไม่มีการอธิบายถึงที่มาและที่ไปของสิ่งทั้งหลาย
กล่าวคือ แทนที่จะผนวกความยากลำบากของมนุษย์เข้ามาในการวิวัฒน์นี้
พระองค์ทรงเปิดเผยความจริงนั้นโดยตรง เมื่อมนุษย์เผชิญความยากลำบากในกระบวนการการเข้าสู่
แล้วจึงผนวกความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าด้วยกัน
นี่กลับกลายเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงของมนุษย์...ดังนั้น
ขณะเดียวกับที่พวกเขารับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้
พวกเขาก็ควรที่จะให้ความสำคัญกับการเข้าสู่ของพวกเขามากขึ้นไปอีก
โดยการมองเห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการเข้าสู่ของพวกเขานั้นคืออะไรกันแน่
รวมถึงการผนวกพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไว้ในการเข้าสู่ของพวกเข
เพื่อที่พวกเขาก็จะสามารถทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหลายๆ ด้านกว่าเดิม
และเพื่อที่เนื้อแท้ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้ถูกสร้างขึ้นภายในตัวพวกเขา
ในช่วงที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาก็จะมารู้จักพระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมถึงตัวเจ้าเองด้วย และยิ่งกว่านั้น ใครจะรู้
ในท่ามกลางความทุกข์แสนสาหัสไม่ว่าที่รอบนั้น เจ้าจะพัฒนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
และสัมพันธภาพระหว่างเจ้ากับพระเจ้าจะใกล้ชิดขึ้นวันต่อวัน
ภายหลังจากเหตุการณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการตัดแต่งและกระบวนการถลุงอย่างนับไม่ถ้วน
เจ้าจะพัฒนาความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดพวกเขาจึงต้องตระหนักว่าความทุกข์ การเวียนติ
และความทุกข์ลำบากนั้นไม่ใช่สิ่งที่พึงกลัว
สิ่งที่น่าหวาดหวั่นนั้นคือการมีเพียงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่ไม่มีการเข้าสู่ของพวกเข
เมื่อวันนั้นมาถึงซึ่งพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้นลง เจ้าจะได้ลงแรงไปโดยเปล่าดาย กล่าวคือ
แม้เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าจะไม่ได้มารู้จักพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือได้มีการเข้าสู่ของเจ้าเอง
ความรู้แจ้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์นั้น ไม่ใช่เพื่อคำนวณความหลงใหลของมนุษย์ไว้

แต่เพื่อเปิดเส้นทางสำหรับการเข้าสู่ของมนุษย์ รวมทั้งเพื่ออนุญาตให้มนุษย์ได้มารู้จักกับพระวิญญาณบริสุทธิ์
และจากจุดนี้ ได้พัฒนาความรู้สึกละแวกและการรักใคร่บูชาที่มีต่อพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 459

มีการเบี่ยงเบนน้อยกว่ามากในงานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การถูกจัดการ การพิพากษา และการติสอน และการแสดงออกของงานของพวกเขาที่มีความถูกต้องแม่นยำมากกว่ามาก

บรรดาผู้ที่อาศัยความเป็นธรรมชาติของตนในการทำงานทำผิดพลาดค่อนข้างใหญ่หลวง

งานของผู้คนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแสดงออกถึงความเป็นธรรมชาติของพวกเขาเองมากเกินไป ซึ่งทำให้เกิดอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ว่าขีดความสามารถของบุคคลจะดีเพียงใดก็ตาม พวกเขาต้องก้าวผ่านการตัดแต่ง การได้รับการจัดการ และการพิพากษาก่อนที่พวกเขาจะสามารถทำตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

หากพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาเช่นนั้น

งานของเขาก็ไม่อาจสอดคล้องกับหลักการของความจริงได้ไม่ว่างานของเขาจะได้รับการดำเนินการมาดีเพียงใดก็ตาม และเป็นผลผลิตจากความเป็นธรรมชาติและความดีของมนุษย์เสมอ

งานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การจัดการ และการพิพากษามีความถูกต้องแม่นยำมากกว่างานของผู้ที่ยังไม่ได้รับการตัดแต่ง การจัดการและการพิพากษา

พวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาไม่แสดงออกถึงสิ่งใดเลยนอกจากเนื้อหนังและความคิดของมนุษย์

ซึ่งผสมปนเปด้วยปัญญาของมนุษย์และพรสวรรค์ภายในตัวเป็นอันมาก

นี่ไม่ใช่การแสดงออกที่ถูกต้องแม่นยำของมนุษย์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ติดตามผู้คนเช่นนี้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วยขีดความสามารถภายในตัวของพวกเขา

เพราะพวกเขาแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของมนุษย์มากเกินไป

ซึ่งเกือบจะหลุดจากเจตนารมณ์แต่ดั้งเดิมของพระเจ้าและเบี่ยงเบนจากเจตนารมณ์นั้นไกลจนเกินไป

งานของบุคคลชนิดนี้จึงไม่สามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

แต่กลับนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ามนุษย์แทน ดังนั้น

ผู้ที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาและการติสอนจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะดำเนินการตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าให้เสร็จสิ้น งานของผู้ทำงานที่มีคุณสมบัติสามารถนำผู้คนไปสู่หนทางที่ถูกต้อง

และให้พวกเขาได้รับการเข้าสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า งานของเขาสามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

นอกจากนี้ งานที่เขาทำสามารถแตกต่างออกไปตามแต่ละบุคคล และไม่ได้ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ

ซึ่งทำให้ผู้คนได้รับการหลุดพ้นและเสรีภาพ และความสามารถที่จะค่อยๆ เติบโตในชีวิต

และที่จะมีการเข้าสู่ความจริงที่ลุ่มลึกยิ่งขึ้น

ส่วนงานของผู้ทำงานที่ไม่มีคุณสมบัตินั้นไม่ถึงมาตรฐานที่ควรเป็นอย่างยิ่งมาก งานของเขานั้น ไร้เวลา

เขาสามารถนำผู้คนมาสู่กฎเกณฑ์ต่างๆ ได้เท่านั้น

และสิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้อื่นไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละบุคคล เขาไม่ได้ทำงานตามความจำเป็นจริงๆ
ของผู้อื่น ในงานชนิดนี้ก็มีกฎเกณฑ์ต่างๆ มากจนเกินไปและมีหลักทฤษฎีมากจนเกินไป

และงานนี้ไม่สามารถนำผู้อื่นมาสู่ความเป็นจริงได้

อีกทั้งไม่สามารถนำผู้อื่นเข้าสู่การปฏิบัติปกติของการเติบโตในชีวิตได้

งานนี้สามารถทำได้แค่ให้ผู้อื่นยึดติดกับกฎเกณฑ์ไร้ค่าไม่ก็ข้อเท่านั้น

การนำเช่นนั้นสามารถทำได้แค่นำทางผู้อื่นให้หลงเงินเท่านั้น เขานำทางเจ้าให้กลายเป็นเหมือนเขา

เขาสามารถนำเจ้าไปสู่สิ่งที่เขาเป็น ในการที่ผู้ติดตามจะยังรู้ว่าผู้นำมีคุณสมบัติหรือไม่

กฎเกณฑ์สำคัญคือการดูที่เส้นทางที่พวกเขานำทางและผลลัพธ์ของการทำงานของเขา

และมองเห็นว่าผู้ติดตามได้รับหลักการตามความจริงหรือไม่

และพวกเขาได้รับวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับการแปลงสภาพของพวกเขาหรือไม่

เจ้าควรจำแนกความแตกต่างระหว่างงานที่แตกต่างกันของผู้อื่นชนิดที่แตกต่างกัน

เจ้าไม่ควรเป็นผู้ติดตามที่โง่เขลา นี่ส่งผลกระทบต่อเรื่องการเข้าสู่ของผู้อื่น

หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างว่าการเป็นผู้นำของบุคคลใดมีเส้นทางและของบุคคลใดไม่มี

เจ้าจะถูกหลอกหลวงได้โดยง่าย ทั้งหมดนี้มีผลโดยตรงต่อชีวิตของเจ้าเอง

มีความเป็นธรรมชาติมากจนเกินไปในงานของผู้อื่นที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

งานนั้นผสมผสานด้วยเจตจำนงของมนุษย์มากจนเกินไป สิ่งที่พวกเขาเป็นคือความเป็นธรรมชาติ—

สิ่งที่มาพร้อมกับที่พวกเขาเกิด

นั่นไม่ใช่ชีวิตหลังจากที่ได้รับการจัดการแล้วหรือความเป็นจริงหลังจากที่ได้รับการแปลงสภาพแล้ว

บุคคลเช่นนั้นจะสามารถสนับสนุนผู้ที่กำลังไล่ตามเสาะหาชีวิตได้อย่างไร?

ชีวิตที่มนุษย์คนนั้นมีโดยดั้งเดิมแล้วคือปัญญาหรือพรสวรรค์ภายในตัวของเขา

ปัญญาหรือพรสวรรค์ประเภทนี้ค่อนข้างไกลห่างจากสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องอย่างแท้จริงจากมนุษย์

หากมนุษย์ไม่ได้ผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาไม่ได้ผ่านการตัดแต่งและจัด

การ จะมีช่องว่างอันกว้างใหญ่ระหว่างสิ่งที่เขาแสดงออกและความจริง

สิ่งที่เขาแสดงออกจะผสมผสานด้วยสิ่งที่คลุมเครือ เช่น จินตนาการและประสบการณ์ด้านเดียวของเขา

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าเขาจะทำงานอย่างไรก็ตาม

ผู้อื่นจะรู้สึกว่ามีเป้าหมายโดยรวมและไม่มีความจริงที่เหมาะสมสำหรับการเข้าสู่ของผู้อื่นทั้งปวง

ในสิ่งที่เรียกร้องจากผู้อื่นนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกินความสามารถของพวกเขา

เสมือนว่าพวกเขาเป็นเปิดที่ถูกบังคับให้นั่งบนคอน นี่คือการจากเจตจำนงของมนุษย์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ ความคิดของเขา และมโนคติที่หลงผิดของเขาแผ่ซ่านไปทุกส่วนในร่างกายเขา

มนุษย์ไม่ได้เกิดมาพร้อมสัญชาตญาณที่จะปฏิบัติตามความจริง
อีกทั้งเขาไม่มีสัญชาตญาณที่จะเข้าใจความจริงโดยตรง นอกจากนั้นยังมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์—
เมื่อบุคคลที่เป็นธรรมชาติประเภทนี้ทำงาน งานนั้นไม่ก่อให้เกิดการจัดจังหวะหรือ?
แต่มนุษย์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นมีประสบการณ์ของความจริงที่ผู้คนควรเข้าใจ
และความรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายของพวกเขา
เพื่อที่สิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงในงานของเขาจะค่อยๆ ลดลงไป การมีสิ่งเจือปนของมนุษย์กลายเป็นน้อยลง
และการทำงานและการรับใช้ของเขาเข้ามาใกล้เคียงกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น
งานของเขาได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง และมันยังได้กลายเป็นเหมือนจริงด้วยเช่นกัน
ความคิดในจิตใจของมนุษย์สกดกันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ
มนุษย์มีจินตนาการอันอุดมและตรรกะอันมีเหตุผล
และเขาได้มีประสบการณ์อันยาวนานในการจัดการกิจการต่างๆ
หากแง่มุมเหล่านี้ของมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการแก้ไข ทั้งหมดก็เป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจ ดังนั้น
งานของมนุษย์จึงไม่สามารถสัมฤทธิ์ความถูกต้องแม่นยำในระดับที่สูงที่สุดได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของผู้คนที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 460

เจ้าจำเป็นต้องมีความเข้าใจต่อสภาวะทั้งหลายมากมายที่ผู้คนจะเป็นอยู่
เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแก่พวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
บรรดาผู้ที่ประสานงานในการปรนนิบัติพระเจ้าต้องมีการจับความเข้าใจที่หนักแน่นมากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับสภาวะทั้งหลายมากมายที่เกิดขึ้นโดยพระราชกิจที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติแก่ผู้คน
หากเจ้าเพียงแค่พุดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์มากมาย หรือวิธีทั้งหลายในการบรรลุถึงการเข้าสู่เท่านั้น
นั้นแสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ของเจ้าเป็นประสบการณ์ข้างเดียวมากเกินไป
หากไม่รู้จักรสภาวะที่แท้จริงของเจ้าและไม่จับความเข้าใจหลักการของความจริง
ก็เกินไปไม่ได้ที่จะสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย
หากไม่รู้จักรหลักการในพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ หรือไม่เข้าใจผลที่สิ่งนั้นนำมา
ก็เป็นเรื่องยากสำหรับเจ้าที่จะหยั่งรู้งานของพวกวิญญูณชั่วร้าย เจ้าต้องเปิดโปงงานของพวกวิญญูณชั่วร้าย
รวมทั้งมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ และเจาะทะลุตรงเข้าไปยังหัวใจของประเด็นปัญหา
เจ้ายังต้องชี้ให้เห็นการเบี่ยงเบนหลายอย่างในการปฏิบัติของผู้คน
และปัญหาที่พวกเขาอาจมีในความเชื่อของพวกเขาต่อพระเจ้าด้วย เพื่อที่พวกเขาอาจจำสิ่งเหล่านั้นได้
อย่างน้อยที่สุด เจ้าต้องไม่ทำให้พวกเขารู้สึกในเชิงลบหรือเฉยเมย อย่างไรก็ตาม
เจ้าต้องเข้าใจความลำบากยากเย็นทั้งหลายที่มีอยู่อย่างเป็นรูปธรรมสำหรับผู้คนส่วนใหญ่ เจ้าต้องไม่ไร้เหตุผล
หรือ “พยายามสอนสุกรให้ร้องเพลง” นั่นเป็นพฤติกรรมที่โง่เขลา
ในการแก้ไขความลำบากยากเย็นมากมายที่ผู้คนได้รับประสบการณ์นั้น
ก่อนอื่นเจ้าต้องจับใจความพลัดของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ให้ได้
เจ้าต้องเข้าใจว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแก่ผู้คนที่แตกต่างกันอย่างไร
เจ้าต้องมีความเข้าใจเรื่องความลำบากยากเย็นทั้งหลายที่ผู้คนเผชิญหน้า และเรื่องข้อบกพร่องของพวกเขา
และเจ้าต้องเข้าใจทะลุปรุโปร่งถึงประเด็นสำคัญของปัญหา และเข้าถึงแหล่งกำเนิดของมัน
โดยไม่มีการเบี่ยงเบนหรือทำความผิดพลาดใดๆ
มีเพียงบุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะประสานงานในการปรนนิบัติพระเจ้า
การที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจประเด็นสำคัญหรือมองเห็นสิ่งทั้งหลายมากมายได้อย่างชัดเจนหรือ
อย่างน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ส่วนบุคคลของเจ้า
ลักษณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์คือลักษณะที่เจ้าใช้นำทางผู้อื่นด้วยเช่นกัน
หากเจ้าเข้าใจความหมายตามตัวอักษรและคำสอนทั้งหลาย
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะนำทางผู้อื่นให้เข้าใจความหมายตามตัวอักษรและคำสอนทั้งหลาย

วิธีที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
คือวิธีที่เจ้าจะใช้นำทางผู้อื่นบรรลุถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงของถ้อยคำรัสของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความจริงทั้งหลายมากมาย
และได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอย่างชัดเจนในหลายสิ่งจากพระวณะของพระเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถนำทางผู้อื่นให้เข้าใจความจริงทั้งหลายมากมายได้
และบรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะได้รับความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตทั้งหลายเช่นกัน
หากเจ้ามุ่งมั่นไปที่การจับความเข้าใจความรู้สึกเหนือธรรมชาติทั้งหลาย เช่นนั้นแล้ว
บรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะทำอย่างเดียวกัน หากเจ้าละเลยการปฏิบัติ แต่กลับให้ความสำคัญกับการหาหรือ
เช่นนั้นแล้ว บรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะมุ่งมั่นไปที่การหาหรือด้วยเช่นกัน โดยไม่มีการปฏิบัติเลย
หรือการบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพใดๆ ในอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาจะเพียงแค่กระตือรือร้นอย่างผิวเผิน
โดยไม่ได้ใส่ใจความจริงใดๆ ลงไปในการปฏิบัติเลย ผู้คนทุกคนจัดหาให้ผู้อื่นด้วยสิ่งที่พวกเขาเองมี
ประเภทบุคคลที่ใครบางคนเป็นนั่นกำหนดพิจารณาเส้นทางที่พวกเขาจะใช้นำทางผู้อื่นไป
เช่นเดียวกับประเภทผู้คนที่พวกเขานำทาง เพื่อให้เหมาะสมกับการทรงใช้งานของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วนั้น
เจ้าต้องไม่เพียงแต่มีความทะเยอทะยาน แต่เจ้าจำเป็นต้องมีความรู้แจ้งจากพระเจ้า
มีการทรงนำจากพระวณะของพระองค์ มีประสบการณ์ของการได้รับการจัดการโดยพระองค์
และมีกระบวนการถลุงของพระวณะของพระองค์อย่างมากมายด้วยเช่นกัน ด้วยการนี้เป็นพื้นฐาน
ในเวลาธรรมดาดังกล่าวนั้น พวกเจ้าควรให้ความสนใจต่อการสังเกต ความคิด ความใคร่ครวญ
และบทสรุปทั้งหลายของพวกเขา และมีส่วนร่วมในการซึมซับหรือการกำจัดอย่างสอดคล้องกัน
ทั้งหมดเหล่านี้คือหนทางสำหรับการเข้าสู่ความเป็นจริงของพวกเขา
และแต่ละอย่างในสิ่งเหล่านี้จะขาดเสียไม่ได้ นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
หากเจ้าเข้าสู่วิธีการนี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
เจ้าจะสามารถมีโอกาสมหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ทุกวัน และเมื่อใดก็ตาม
ไม่ว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าจะรุนแรงหรือเอื้ออำนวยหรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าเจ้าจะถูกทดสอบหรือถูกทดลองหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะกำลังทำงานอยู่หรือไม่ก็ตาม
และไม่ว่าเจ้าจะกำลังใช้ชีวิตอยู่ในฐานะบุคคล หรือในฐานะส่วนหนึ่งของส่วนรวมหรือไม่ก็ตาม
เจ้าจะพบโอกาสมหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอยู่เสมอ
โดยไม่เคยพลาดโอกาสมหาเหล่านั้นเลยแม้สักครั้งเดียว
เจ้าจะสามารถค้นพบโอกาสมหาเหล่านั้นได้ทั้งหมด—และในหนทางนี้
เจ้าจะได้พบความลับสู่การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

จาก “ผู้เลี้ยงที่เหมาะสมควรเตรียมตัวให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งใดบ้าง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 461

ทุกวันนี้ ผู้คนมากมายไม่ให้ความสนใจว่าควรเรียนรู้บทเรียนใดในขณะที่ประสานงานกับผู้อื่น เราได้ค้นพบว่าพวกเจ้าหลายคนไม่สามารถเรียนรู้บทเรียนได้เลยในขณะที่ประสานงานกับผู้อื่น พวกเจ้าส่วนใหญ่ยึดติดกับทฤษฎีของพวกเจ้าเอง เมื่อทำงานในคริสตจักร เจ้าพูดเรื่องของเจ้า และคนอื่นก็พูดเรื่องของพวกเขา และเรื่องนั้นก็ไม่มีความสัมพันธ์กับอีกเรื่องหนึ่ง ที่จริงแล้วพวกเจ้าไม่ได้ร่วมมือกันเลย

พวกเจ้าทั้งหมดต่างหมกมุ่นอยู่กับการสื่อสารแค่ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเจ้าเอง หรือกับการปลดปล่อย “ภาระ” ที่พวกเจ้าถืออยู่ภายในตัวเจ้า โดยไม่แสวงหาชีวิตแม้ในหนทางที่เล็กน้อยที่สุดเลย

พวกเจ้าปรากฏว่าทำงานแค่พอเป็นพิธีเท่านั้น

โดยเชื่ออยู่เสมอว่าเจ้าควรเดินบนเส้นทางของเจ้าเองโดยไม่คำนึงถึงว่าคนอื่นพูดหรือทำอะไร

เจ้าคิดว่าเจ้าควรสามัคคีธรรมเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเจ้า

ไม่สำคัญว่ารูปการณ์แวดล้อมของผู้อื่นอาจเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีความสามารถที่จะค้นพบจุดแข็งของผู้อื่น อีกทั้งเจ้าไม่สามารถตรวจดูตัวเจ้าเองได้ การยอมรับสิ่งต่างๆ ของพวกเจ้าข้างเบี่ยงเบนและผิดพลาดอย่างแท้จริง สามารถกล่าวได้ว่าแม้กระทั่งตอนนี้พวกเจ้าก็ยังคงแสดงถึงความคิดว่าตัวเองชอบธรรมอยู่มากมาย

เสมือนว่าพวกเจ้าได้หลุดกลับไปสู่โรคภัยไข้เจ็บเก่าๆ นั้น

พวกเจ้าไม่ได้สื่อสารกันในวิธีที่จะสัมฤทธิ์ความเปิดกว้างที่ครบบริบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

สื่อสารเกี่ยวกับว่าพวกเจ้าได้บรรลุผลลัพธ์ประเภทใดจากการทำงานในคริสตจักรบางแห่ง

หรือเกี่ยวกับสภาพเงื่อนไขเมื่อไม่นานมานี้ของสภาวะภายในของเจ้า และอีกมากมาย

พวกเจ้าไม่เคยสื่อสารเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเลย พวกเจ้าไม่มีการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติต่างๆ เช่น

การ โยนมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเองทิ้งไปหรือการละทิ้งตัวพวกเจ้าเองโดยสิ้นเชิง

บรรดาผู้นำและผู้ปฏิบัติงานคิดเพียงว่าจะรักษาพี่น้องชายหญิงของพวกเราไม่ให้คิดลบได้อย่างไรและจะทำให้พวกเขาสามารถติดตามอย่างกระตือรือร้นได้อย่างไรเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าทั้งหมดคิดว่าการติดตามอย่างกระตือรือร้นก็เพียงพอด้วยตัวมันเองแล้ว และโดยพื้นฐานแล้ว

พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจใดๆ ว่าการรู้จักตัวเจ้าเองและการละทิ้งตัวเจ้าเองหมายถึงสิ่งใด

แล้วนับประสาอะไรกับการที่พวกเจ้าจะเข้าใจว่าการรับใช้ด้วยการประสานงานกับผู้อื่นหมายถึงสิ่งใด

พวกเจ้าคิดถึงเพียงการมีเจตจำนงด้วยตัวเจ้าเองที่จะตอบแทนพระเจ้าสำหรับความรักของพระองค์

ถึงการมีเจตจำนงด้วยตัวเจ้าเองที่จะใช้ชีวิตตามลักษณะแนวแบบเปโตร นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว

พวกเจ้าก็ไม่คิดถึงสิ่งอื่นใด พวกเจ้ากล่าวแม้กระทั่งว่า ไม่สำคัญว่าผู้อื่นทำสิ่งใด

เจ้าจะไม่บนอบอย่างไม่ลืมหูลืมตา และไม่สำคัญว่าผู้อื่นจะเป็นแบบใด

เจ้าจะแสวงหาการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าด้วยตัวเจ้าเอง และนั่นจะเพียงพอแล้ว กระนั้นข้อเท็จจริงก็คือเจตจำนงของเจ้าไม่พบการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมในความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่พวกเจ้าแสดงออกในทุกวันนี้หรือ?

พวกเจ้าแต่ละคนยึดติดกับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเจ้าเอง

และพวกเจ้าทั้งหมดต่างพึงปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เราเห็นว่าพวกเจ้าได้รับใช้มาเป็นเวลานานยิ่งโดยไม่ได้มีความก้าวหน้ามากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในบทเรียนของการทำงานร่วมกันอย่างปรองดองนี้ พวกเจ้าไม่ได้สัมผัสผลลัพธ์ในสิ่งใดโดยสิ้นเชิง!

เมื่อลองสู่คริสตจักร เจ้าสื่อสารในวิธีของเจ้า และคนอื่นก็สื่อสารในวิธีของพวกเขา

การประสานงานอย่างปรองดองแทบไม่เคยเกิดขึ้น

และก็เป็นจริงยิ่งขึ้นไปอีกในบรรดาผู้ติดตามที่อยู่ระดับล่างจากเจ้า นั่นจึงกล่าวได้ว่า

แทบจะไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าเข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้าคืออะไร หรือคนเราควรรับใช้พระเจ้าอย่างไร

พวกเจ้าสับสนและปฏิบัติต่อบทเรียนประเภทนี้ราวกับเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ

ถึงขั้นว่ามีผู้คนมากมายที่ไม่เพียงแต่จะล้มเหลวในการปฏิบัติตามความจริงในแง่มุมนี้เท่านั้น

แต่ยังทำผิดโดยตั้งใจอีกด้วย กระทั่งพวกที่รับใช้มาเป็นเวลาหลายปีก็ต่อสู้และวางอุบายต่อต้านกันและกัน

และอิจฉาและแข่งขันกัน ทุกคนอยู่แบบตัวใครตัวมัน และพวกเขาไม่ร่วมมือกันแต่อย่างใดเลย

สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้แสดงถึงวุฒิภาวะจริงๆ ของพวกเจ้าหรือ?

ผู้คนอย่างพวกเจ้าที่รับใช้ร่วมกันเป็นรายวันเป็นเหมือนกับคนอิสราเอลที่รับใช้พระเจ้าพระองค์เองโดยตรงทุกวัน

ในพระวิหาร เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนอย่างพวกเจ้าที่รับใช้พระเจ้าจะไม่สามารถมีแนวคิดใดๆ

เกี่ยวกับวิธีการประสานงานหรือวิธีการที่จะรับใช้?

ตัดตอนมาจาก “จงรับใช้เหมือนที่คนอิสราเอลทำ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 462

ข้อพึงประสงค์ต่อพวกเจ้าในวันนี้—การทำงานร่วมกันอย่างปรองดอง—

คล้ายกันกับการปรนินิบัติที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ต่อคนอิสราเอล: หากไม่เช่นนั้นแล้ว

จงหยุดทำงานปรนินิบัติ เพราะพวกเจ้าเป็นผู้คนที่รับใช้พระเจ้าโดยตรง อย่างน้อยที่สุด

พวกเจ้าต้องสามารถจงรักภักดีและนบนอบในการปรนินิบัติของพวกเจ้า

และต้องมีความสามารถที่จะเรียนรู้บทเรียนในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงด้วยเช่นกัน

โดยเฉพาะสำหรับพวกเจ้าที่ทำงานในคริสตจักร

จะมีพี่น้องชายหญิงที่อยู่ระดับล่างจากพวกเจ้าคนใดกล้าจัดการกับพวกเจ้าหรือไม่?

จะมีผู้ใดกล้าบอกพวกเจ้าถึงความผิดพลาดของพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้ายืนสูงอยู่เหนือคนอื่นๆ

พวกเจ้าครองราชย์เป็นกษัตริย์!

พวกเจ้าไม่แม้กระทั่งศึกษาหรือเข้าสู่บทเรียนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงประเภทเหล่านี้

กระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงพูดถึงการปรนินิบัติพระเจ้า! ณ ปัจจุบัน เจ้าได้รับการขอให้ทำคริสตจักรจำนวนหนึ่ง

แต่เจ้าไม่เพียงแต่ไม่ละทิ้งตัวเจ้าเองเท่านั้น

แต่เจ้ายังถึงขั้นเกาะติดกับมโนคติที่หลงผิดและข้อคิดเห็นของเจ้าเองด้วย โดยพูดอะไรอย่างเช่น

“ฉันคิดว่าสิ่งนี้ควรได้รับการกระทำในวิธีนี้ เพราะพระเจ้าได้ตรัสว่าพวกเราไม่ควรถูกจำกัดด้วยผู้อื่น

และว่าทุกวันนี้พวกเราไม่ควรนบนอบแบบไม่ลืมหูลืมตา” ดังนั้น เจ้าแต่ละคนจึงยึดติดกับข้อคิดเห็นของเจ้าเอง

และไม่มีผู้ใดเชื่อฟังกัน ถึงแม้ว่าเจ้ารู้อย่างชัดเจนว่าการปรนินิบัติของเจ้านั้นถึงทางตันแล้ว แต่เจ้าก็ยังคงพูดว่า

“จากที่ฉันเห็น วิธีการของฉันไม่ได้คลาดเคลื่อนไปมากนัก อย่างไรก็ตามก็ดี พวกเราแต่ละคนมีด้านหนึ่ง:

ท่านพูดถึงด้านของท่าน และฉันพูดถึงด้านของฉัน ท่านสามัคคีธรรมเกี่ยวกับนิมิตของท่าน

และฉันพูดถึงการเข้าสู่ของฉัน” เจ้าไม่เคยรับหน้าที่ความรับผิดชอบสำหรับสิ่งต่างๆ

มากมายที่ควรได้รับการจัดการ หรือเจ้าแค่ทำให้ผ่านไป เจ้าแต่ละคนระบายข้อคิดเห็นของเจ้าเอง

และคุ้มครองปกป้องสถานะ ชื่อเสียง และรักษาหน้าของเจ้าเองอย่างรอบคอบ

ไม่มีคนใดในหมู่พวกเจ้าที่เต็มใจที่จะถ่อมใจเจ้าเอง

และไม่มีฝ่ายใดเริ่มที่จะละทิ้งตัวเจ้าเองและชดเชยข้อบกพร่องของกันและกันเพื่อที่ชีวิตอาจจะก้าวหน้าไปได้

อย่างรวดเร็วขึ้น เมื่อพวกเจ้าประสานงานร่วมกัน พวกเจ้าควรเรียนรู้ที่จะแสวงหาความจริง เจ้าอาจพูดว่า

“ฉันไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริงในแง่มุมนี้ แล้วท่านมีประสบการณ์ใดกับเรื่องนี้?”

หรือเจ้าอาจพูดว่า “ท่านมีประสบการณ์มากกว่าฉันในเรื่องที่เกี่ยวกับแง่มุมนี้

รบกวนท่านช่วยให้การนำทางฉันบ้างได้หรือไม่?” นั่นจะไม่ใช่วิธีที่ดีในการทำเรื่องนี้หรอกหรือ?

พวกเจ้าได้รับฟังคำเทศนามากมาย และได้รับประสบการณ์กับการทำงานปรนินิบัติมาบ้างแล้ว

หากเจ้าไม่เรียนรู้จากกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
และขดเชยจุดอ่อนของกันและกันเมื่อทำงานในคริสตจักร เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเรียนรู้บทเรียนใดๆ
ได้อย่างไร? เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งใดก็ตาม พวกเจ้าควรสามัคคีธรรมกัน
เพื่อให้ชีวิตของพวกเจ้าสามารถได้รับผลประโยชน์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าควรสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ในประเภทใดๆ อย่างระมัดระวังก่อนทำการตัดสินใจใดๆ
ด้วยการทำเช่นนั้นเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะรับหน้าที่ความรับผิดชอบสำหรับคริสตจักรได้
มากกว่าที่จะเป็นแค่กระทำการไปอย่างพอเป็นพิธี หลังจากที่เจ้าเขียนเขียนคริสตจักรทั้งหมดแล้ว
เจ้าควรชุมนุมร่วมกันและสามัคคีธรรมเกี่ยวกับประเด็นทั้งหลายที่เจ้าค้นพบและปัญหาใดๆ
ที่ได้เผชิญในงานของเจ้า และจากนั้นเจ้าควรสื่อสารเกี่ยวกับความรู้อย่างแข็งและความกระจำที่เจ้าได้รับมา—
นี่คือการปฏิบัติงานปรนนิบัติที่ขาดไม่ได้
พวกเจ้าต้องสัมฤทธิ์ผลในความร่วมมือกันอย่างปรองดองเพื่อจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
เพื่อผลประโยชน์ของคริสตจักร และเพื่อกระตุ้นพี่น้องชายหญิงของพวกเจ้าไปข้างหน้า เจ้าควรประสานงานกัน
โดยที่แต่ละคนแก้ไขอีกคนหนึ่งและมาถึงที่ผลลัพธ์ของงานที่ดีกว่า เพื่อดูแลเอาใจใส่น้ำพระทัยของพระเจ้า
การร่วมมือกันที่แท้จริงคือสิ่งนี้ และมีเพียงบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในการนี้เท่านั้นที่จะได้รับการเข้าสู่ที่แท้จริง
ในขณะที่ให้ความร่วมมือ คำพูดบางคำที่เจ้าพูดอาจไม่เหมาะสม แต่นั่นไม่สำคัญ
จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งนั้นในภายหลัง และรับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งนั้น จงอย่าละเลยมัน
หลังจากการสามัคคีธรรมประเภทนี้แล้ว เจ้าสามารถขดเชยข้อบกพร่องของพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้
เจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลที่ดียิ่งขึ้นได้ด้วยการเคลื่อนถอยลงไปในงานของเจ้าให้มากขึ้นเช่นนี้เท่านั้น
เจ้าแต่ละคน ในฐานะผู้คนที่รับใช้พระเจ้า
ต้องมีความสามารถที่จะปกป้องผลประโยชน์ของคริสตจักรในทุกสิ่งที่เจ้าทำ
แทนที่จะแค่พิจารณาถึงผลประโยชน์ของเจ้าเอง
การลงมือเพียงลำพังและบ่อนทำลายกันและกันอยู่เสมอเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้
ผู้คนที่ประพฤติเช่นนั้นไม่เหมาะที่จะรับใช้พระเจ้า! ผู้คนเช่นนั้นมิอุปนิสัยที่แท้
ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์หลงเหลืออยู่ในตัวพวกเขาเลยแม้แต่น้อย พวกเขาเป็นซาตานหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์!
พวกเขาเป็นสัตว์ป่า! แม้กระทั่งตอนนี้ สิ่งดังกล่าวยังคงเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเจ้า
เจ้าทำถึงขั้นโจมตีกันและกันในระหว่างการสามัคคีธรรม แสวงหาข้ออ้างโดยตั้งใจ
และกลายเป็นโต้เถียงกันด้วยใบหน้าแดงก่ำเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยบางอย่างที่ไม่สำคัญอะไร
ไม่มีบุคคลใดเต็มใจที่จะลงวางตัวเขาเองลง แต่ละบุคคลปกป้องความคิดภายในจากกันและกัน
มองคู่อีกฝ่ายอย่างระแวงระวังและเตรียมป้องกันอยู่เสมอ

อุปนิสัยประเภทนี้สมควรเป็นการปรนนิบัติพระเจ้าหรือไม่?

งานอย่างเช่นของพวกเจ้าสามารถจัดหาสิ่งใดให้พี่น้องชายหญิงของเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าไม่เพียงไว้ความสามารถที่จะนำผู้คนไปสู่ครรลองชีวิตที่ถูกต้องเท่านั้น

แต่ที่จริงแล้วเจ้ายังถืออุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเจ้าเองสู่พี่น้องชายหญิงของเจ้าด้วย

เจ้าไม่ได้กำลังทำร้ายผู้อื่นอยู่หรือ? มโนธรรมของเจ้าน่าเกลียดน่ากลัวนัก และมันนำไปจนถึงแก่น!

เจ้าไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริง อีกทั้งเจ้าไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติ นอกจากนี้

เจ้ายังตีแผ่ธรรมชาติที่ชั่วร้ายของเจ้าให้ผู้อื่นเห็นอย่างหน้าไม่อายด้วย เจ้าไม่รู้จักความอายเลย!

เจ้าได้รับความไว้วางใจให้ดูแลน้องชายหญิงเหล่านี้ กระนั้นเจ้าก็กำลังนำพวกเขาไปลงนรก

เจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่มีมโนธรรมของเขาได้นำไปแล้วหรือ? เจ้าไม่มีความละอายโดยสิ้นเชิง!

ตัดตอนมาจาก “จงรับใช้เหมือนที่คนอิสราเอลทำ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 463

เจ้าสามารถสื่อถึง “พระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในแต่ละยุค”

อย่างเป็นรูปธรรมด้วยภาษาที่เหมาะสมแก่การสื่อถึงสำคัญของยุคนั้นได้หรือไม่?

เจ้าผู้ซึ่งรับประสบการณ์พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายสามารถบรรยายพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างละเอียดได้ไหม?

เจ้าจะสามารถเป็นพยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำได้หรือไม่?

เจ้าจะถ่ายทอดสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้รับประสบการณ์ไปสู่บรรดาผู้เชื่อที่เคร่งศาสนาซึ่งนำเสนอ

อ่อนค้อยและเปี่ยมศรัทธาผู้ซึ่งหิวกระหายความชอบธรรมและกำลังรอคอยให้เจ้ามาเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขาอย่างไร?

ร? ผู้คนประเภทไหนกันที่กำลังรอให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขา? เจ้าพอจะจินตนาการออกไหม?

เจ้าได้ตระหนักถึงภาระบนบ่าของเจ้า พระบัญชาสำหรับเจ้า และความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่?

สำนึกรับรู้แห่งภารกิจประวัติศาสตร์ของเจ้าอยู่ที่ไหน?

เจ้าจะทำหน้าที่ในฐานะของเจ้านายคนหนึ่งในยุคถัดไปอย่างพอเหมาะพอควรได้อย่างไร?

เจ้ามีสำนึกรับรู้อันแรงกล้าต่อสถานะแห่งความเป็นนายหรือไม่? เจ้าจะอธิบายถึงเจ้านายแห่งสรรพสิ่งอย่างไร?

สิ่งนั้นคือเจ้านายเหนือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งมวลและเหนือสรรพสิ่งทางกายภาพในโลกนี้จริงๆ หรือ?

แผนการของเจ้าสำหรับความก้าวหน้าของงานระยะต่อไปคืออะไร?

มีผู้คนมากเพียงใดที่กำลังรอคอยให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา? งานของเจ้าเป็นงานหนักไหม?

พวกเขาอ่อนค้อย นำเสนอสาร ตามอดและหลงทางพลางกำลังร้องคร่ำครวญอยู่ในความมืดมิด—

หนทางนั้นอยู่แห่งใด? พวกเขาช่างโหยหาความสว่างนั้นเหลือเกิน ความสว่างซึ่งเหมือนดาวตก

ที่พลันตกลงมาและจับไล่อำนาจแห่งความมืดที่บีบคั้นมนุษย์มานานหลายปีเหลือเกิน

ใครจะสามารถรู้ว่าพวกเขาตั้งความหวังอย่างกระวนกระวายใจ

และร่ำร้องหาสิ่งนี้ทั้งกลางวันและกลางคืนมากมายสักเพียงไหน?

แม้กระทั่งในวันที่ความสว่างนั้นส่องแสงวาวผ่านไปแล้ว

ผู้คนที่ทุกข์ทนอย่างล้าลึกเหล่านี้ก็ยังคงถูกจองจำอยู่ในคุกใต้ดินอันมืดมิดโดยไม่มีหวังว่าจะได้รับการปลดปล่อย

เลย เมื่อไรที่พวกเขาจะไม่ต้องร่ำไห้อีกต่อไป?

ที่เลวร้ายก็คือความโศกเศร้าของจิตวิญญาณอันเปราะบางเหล่านี้ไม่เคยได้รับอนุญาตให้พักผ่อนเลย

และพวกเขาได้ถูกพันธนาการอยู่ในสถานะนี้โดยพันธะซึ่งไร้ปราณีและประวัติศาสตร์อันเยือกเย็นเป็นเวลานาน

านเหลือเกิน และใครกันเล่าที่ได้สดับฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา?

ใครกันเล่าที่ได้มองดูสภาพอันน่าเวทนาของพวกเขา?

เจ้าเคยถูกคิดบ้างไหมว่าพระหทัยของพระเจ้าโทมัสและกระวนกระวายเพียงใด?

พระองค์ทรงทนเห็นมวลมนุษย์ซึ่งไร้เดียงสา

ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองต้องทนทุกข์ทรมานเยี่ยงนี้ได้อย่างไร? อย่างไรก็ตาม

เหล่ามนุษย์ก็คือเหยื่อซึ่งถูกวางยาพิษ และถึงแม้ว่ามนุษย์จะรอดชีวิตมาได้จนถึงเวลานี้

ใครเล่าที่จะรู้ว่ามวลมนุษย์ได้ถูกมารวางยาพิษมานานแล้ว?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าก็เป็นหนึ่งในเหยื่อเหล่านั้นด้วย? ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า

เจ้าไม่เต็มใจที่จะเพียรพยายามช่วยให้ความรอดแก่ผู้ที่รอดชีวิตมาได้เหล่านี้หรือ?

เจ้าไม่เต็มใจที่จะอุทิศพลังงานทั้งหมดที่มีเพื่อการตอบแทนพระเจ้าผู้ทรงรักมวลมนุษย์เฉกเช่นเลือดและเนื้อหนัง

ของพระองค์เองหรือ? เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว

เจ้าจะตีความของการถูกพระเจ้าใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อดำรงชีวิตของเจ้าอย่างพิเศษว่าอย่างไร?

เจ้ามีความแน่วแน่และความมั่นใจที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความหมายของบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่เคร่งศาสนาใช่หรือไม่?

จาก “เจ้าควรจะเข้าร่วมภารกิจในอนาคตของเจ้าอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 464

ผู้คนเชื่อในเรา แต่พวกเขาไม่สามารถเป็นพยานต่อเราได้

และพวกเขาไม่สามารถเป็นพยานให้เราก่อนที่จะทำตัวเราให้เป็นที่รู้จัก

ผู้คนมองเห็นแค่เพียงว่าเราเหนือกว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างและพวกคนศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง

และเห็นว่างานที่เราทำไม่สามารถทำได้โดยพวกมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ จากพวกยิวมาถึงผู้คนในปัจจุบัน

ทุกคนที่มองเห็นกิจการที่มีเกียรติของเราไม่ได้มีสิ่งใดนอกจากเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นต่อเรา

และไม่มีปากของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใดสักสิ่งเดียวที่จะสามารถเป็นพยานแก่เราได้

เฉพาะพระบิดาของเราเท่านั้นที่ได้ทรงเป็นพยานให้แก่เรา

และได้ทรงสร้างวิถีให้เราท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง หากพระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น

ไม่ว่าเราจะได้ทำงานอย่างไร มนุษย์คงจะไม่มีวันได้รู้เลยว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

เพราะมนุษย์รู้เพียงแค่จะรับเอาจากเราเท่านั้น และไม่ได้มีความเชื่อในเราอันเป็นผลจากงานของเรา

มนุษย์รู้จักเราเพียงเพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์และไม่มีส่วนใดเป็นคนบาปเลย

เพียงเพราะเราสามารถอธิบายความลึกลับทั้งหลายมากมายได้

เพียงเพราะเรามีความสามารถเหนือกว่าคนทั้งหลาย หรือเพราะมนุษย์ได้ผลประโยชน์มากมายจากเราเท่านั้น

แม้กระนั้น มีน้อยคนที่เชื่อว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่ามนุษย์ไม่รู้เลยว่าเหตุใดเขาจึงมีความเชื่อในเรา

เขาไม่รู้จุดประสงค์หรือความสำคัญของการมีความเชื่อในเรา ความเป็นจริงของมนุษย์นั้นขาดพร่อง

ถึงขั้นที่เขาแทบจะไม่เหมาะกับการเป็นพยานให้เรา พวกเขามีความเชื่อเท็จจริงน้อยเกินไป และได้รับน้อยเกินไป

ดังนั้น พวกเขายังมีคำพยานน้อยเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามีความเข้าใจน้อยเกินไปและยังขาดความพร่องมากเกินไป

จนถึงขั้นที่พวกเขายังแทบจะไม่เหมาะสมกับการเป็นพยานแก่กิจการของเรา

ปณิธานของพวกเขาก็แท้จริงมีความสำคัญ

แต่พวกเขารู้ใจหรือไม่ว่าพวกเขายังจะสามารถเป็นพยานแก่นิอแห่งพระเจ้าได้สำเร็จ?

สิ่งที่พวกเขามีได้รับประสบการณ์และได้เห็นนั้นเหนือกว่าที่เหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจากทุกยุค

แต่พวกเขายังสามารถให้คำพยานได้ดีกว่าถ้อยคำของเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะในอดีตกาลเหล่านี้หรือไม่? สิ่งที่เรามอบให้แก่พวกเขานั้นเหนือกว่าโมเสสและบดบังดาวิด ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้

เราขอให้คำพยานของพวกเขานับเหนือกว่าโมเสส และให้ถ้อยคำของพวกเขายิ่งใหญ่กว่าดาวิด

เราให้พวกเขากลายเป็นร้อยเท่า—ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้ เราขอให้พวกเขาคอบแทนเราในแบบเดียวกัน

พวกเจ้าต้องรู้ว่าเราคือผู้ที่มอบชีวิตให้แก่มวลมนุษย์ และพวกเจ้าคือผู้ที่ได้รับชีวิตจากเรา และต้องเป็นพยานให้เรา นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าที่เราได้ส่งลงมายังพวกเจ้า และที่พวกเจ้าควรจะต้องทำให้แก่เรา เราได้มอบสง่าราศีของเราทั้งหมดให้แก่พวกเจ้า เราได้มอบชีวิตให้แก่พวกเจ้า ซึ่งประชากรที่ถูกเลือก นั่นคือพวกอิสราเอล ก็ไม่เคยได้รับมาก่อน ด้วยสิทธิ์ทั้งหลายนี้ พวกเจ้าควรจะต้องเป็นพยานต่อเรา และอุทิศวัยเยาว์ของพวกเจ้าให้เราและสละชีวิตลง ไม่ว่าใครก็ตามที่เราได้มอบสง่าราศีของเราให้ จะต้องเป็นพยานให้เรา และมอบชีวิตของพวกเขามาให้เรา เราได้กำหนดเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว เป็นโศกนาฏของพวกเจ้าที่เรามอบสง่าราศีของเราให้แก่พวกเจ้า และหน้าที่ของพวกเจ้าคือเป็นพยานให้สง่าราศีของเรา หากพวกเจ้าเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้รับพระพร เช่นนั้นแล้วงานของเราก็คงจะมีความสำคัญน้อยนิด และพวกเจ้าก็คงจะไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเจ้าให้ลุล่วง พวกอิสราเอลได้เห็นเพียงความกรุณา ความรัก และความยิ่งใหญ่ของเราเท่านั้น และพวกยิวได้เป็นพยานเฉพาะความอดทนและการไถ่ของเราเท่านั้น พวกเขาได้เห็นงานแห่งวิญญาณของเราน้อยนิดยิ่งนัก จนถึงจุดที่ว่าพวกเขามีความเข้าใจเพียงหนึ่งในหมื่นของสิ่งที่พวกเจ้าได้รู้และได้เห็น สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นนั้นมากเกินกว่าแม้กระทั่งหัวหน้าบุโรหิตในหมู่พวกเขา ความจริงที่พวกเจ้าเข้าใจวันนี้เหนือกว่าของพวกเขา สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นวันนี้มากเกินกว่าสิ่งที่ได้พบเห็นกันในยุคธรรมบัญญัติ รวมทั้งในยุคพระคุณ และสิ่งที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์นั้นเหนือกว่าแม้กระทั่งโมเสสและเอลียาห์ เนื่องจากสิ่งที่พวกอิสราเอลเข้าใจคือเฉพาะธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์เท่านั้น และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะภาพของพระปฤษฎางค์ของพระยาห์เวห์เท่านั้น สิ่งที่พวกยิวเข้าใจคือเฉพาะการไถ่ของพระเยซูเท่านั้น สิ่งที่พวกเขาได้รับไว้คือเฉพาะพระคุณที่พระเยซูประทานให้เท่านั้น และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะพระฉายาของพระเยซูภายในวงศ์ของพวกเขานั้น สิ่งที่พวกเจ้าเห็นในปัจจุบันคือพระสิริของพระยาห์เวห์ การไถ่ของพระเยซู และกิจการทั้งหมดของเราในวันนี้ ดังนั้น พวกเจ้าได้ยินยอมแห่งวิญญาณของเราด้วยหรือไม่ ได้ซึ่งคุณค่ากับปัญญาของเราหรือไม่ ได้มารู้จักการอัศจรรย์ของเราหรือไม่ และได้เรียนรู้อุปนิสัยของเราหรือไม่ เรายังได้บอกพวกเจ้าถึงแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราด้วยเช่นกัน สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นไม่ใช่แค่พระเจ้าที่รักและเมตตาเท่านั้น แต่คือพระเจ้าผู้เพียบพร้อมด้วยความชอบธรรม เจ้าได้เห็นงานอันอัศจรรย์ของเรา และได้รู้ว่าเราเปี่ยมด้วยบารมีและความพิโรธ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้ารู้ว่าครั้งหนึ่งเราได้โกรธเกรี้ยวอย่างรุนแรงต่อวงศ์ของอิสราเอล และรู้ว่าวันนี้

ความพิโรธนั้นได้มาถึงพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าเข้าใจความล้าลึกของเราในฟ้าสวรรค์มากกว่าอิสยาห์และยอห์น พวกเจ้ารู้จักความรักชื่นชมและความควรค่าแก่การเคารพเทิดทูนของเรามากกว่าเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดในหลายยุคที่ผ่านมา สิ่งที่พวกเจ้าได้รับไว้ไม่ใช่เพียงแค่ความจริงของเรา วิธีของเรา และชีวิตของเราเท่านั้น หากแต่เป็นนิมิตและการวิวัฒน์ที่ยิ่งใหญ่กว่านิมิตและการวิวัฒน์ของยอห์น พวกเจ้าเข้าใจการอัศจรรย์มากกว่ามาก และยังได้มองดูโฉมหน้าแท้จริงของเราอีกด้วย พวกเจ้าได้ยอมรับคำพิพากษาของเรามากกว่า และรู้อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามากกว่า และดังนั้น แม้ว่าพวกเจ้าจะถือกำเนิดในยุคสุดท้าย ความเข้าใจของพวกเจ้าก็เป็นความเข้าใจของแต่ก่อนและของอดีต และพวกเจ้ายังได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในปัจจุบันนี้ด้วย และนั่นเป็นการกระทำโดยเราเองด้วยตัวเราเองโดยเฉพาะทั้งหมด สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าไม่ได้มากเกินไป เพราะเราได้ให้พวกเจ้ามากเหลือเกิน และพวกเจ้าได้เห็นมากมายหลายอย่างในเรา ด้วยเหตุนี้ เราขอให้เจ้าเป็นพยานให้เราต่อเหล่าวิสุทธิชนในหลายยุคที่ผ่านมา และนี่คือความปรารถนาเพียงอย่างเดียวในหัวใจของเรา

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 465

บัดนี้ เจ้ารู้อย่างแท้จริงแล้วหรือไม่ว่าเหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเรา?

เจ้ารู้จักประสงค์และนัยสำคัญของงานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? เจ้ารู้หน้าที่ของเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้ารู้คำพยานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? หากเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น

ทว่ายังไม่มียี่สิบสองปีของสง่าราศีหรือคำพยานของเราในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วเราได้ตัดทิ้งเจ้าไปนานแล้ว

สำหรับบรรดาผู้ที่รู้ทั้งหมดนั้น พวกเขาเป็นหนามยอกตาของเราเสียมากกว่า

และในนิเวศของเราพวกเขาไม่ใช่สิ่งใด ที่มากไปกว่าอุปสรรคบนวิถีของเรา

พวกเขาคือข้าวละมานที่จะถูกฝัดร่อนออกไปจนหมดสิ้นในงานของเรา พวกเขาใช้การไม่ได้ พวกเขาไร้ค่า

และเราชิงชังพวกเขามานานแล้ว ความพิโรธของเรามักจะบังเกิดกับทุกคนที่สูญเสียคำพยานไป

และไม่เรียวของเราไม่เคยไกลห่างจากพวกเขาเลย เราได้ส่งมอบพวกเขาให้กับมือของเหล่ามารร้ายมานานแล้ว

พวกเขาสูญเสียพรของเราไป เมื่อวันนั้นมาถึง

การติสอนของพวกเขาจะหนักหนาสาหัสกว่าการติสอนพวกผู้หญิงโง่เขลา วันนี้

เราทำเฉพาะงานที่เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำเท่านั้น เราจะผูกข้าวสาลีทั้งหมดเป็นมัดๆ

รวมเข้าด้วยกันกับข้าวละมานเหล่านั้น นี่คือน้ำที่ของเรานี้

ข้าวละมานเหล่านั้นจะถูกฝัดร่อนออกไปทั้งหมดในเวลาแห่งการฝัดร่อนของเรา เมื่อนั้น

เมล็ดข้าวสาลีจะถูกรวบรวมไว้ในยุ้งฉาง

และข้าวละมานที่ถูกฝัดร่อนออกไปเหล่านั้นจะถูกใส่ไปในไฟเพื่อเผาเป็นเถ้าถ่าน งานของเรา ณ บัดนี้

คือการผูกมนุษย์ทั้งหมดไว้เป็นมัดๆ กล่าวคือ เป็นการพิชิตพวกเขาอย่างถึงที่สุด เมื่อนั้น

เราจะเริ่มทำการฝัดร่อนเพื่อเปิดเผยวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งหมด และดังนั้น

เจ้าควรจะรู้ว่าเจ้าควรทำให้เราพึงพอใจอย่างไร ณ บัดนี้

และเจ้าควรกำหนดร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อในเราของเจ้าอย่างไร

สิ่งที่เราปรารถนาคือความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า ณ บัดนี้ ความรักและคำพยานของเจ้า ณ บัดนี้

แม้ว่าตอนนี้เจ้าจะไม่รู้ว่าคำพยานคืออะไรหรือความรักคืออะไร เจ้าก็ควรจะนำพาทุกอย่างของเจ้ามาให้เรา

และส่งมอบทรัพย์สินสมบัติเดียวที่เจ้ามีให้แก่เรา นั่นก็คือ ความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า

เจ้าควรรู้ว่าคำพยานถึงการทำให้ชาตานพ่ายแพ้ของเราขึ้นอยู่กับความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของมนุษย์

เช่นเดียวกับคำพยานถึงการพิชิตมนุษย์โดยบริบูรณ์ของเรา

หน้าที่แห่งความเชื่อในเราของเจ้าก็คือการเป็นพยานแก่เรา

การจงรักภักดีต่อเราและไม่จงรักภักดีต่อสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และการเชื่อฟังไปจนถึงที่สุด

ก่อนที่จะเริ่มขึ้นขั้นตอนต่อไปของงานของเรา เจ้าจะเป็นพยานต่อเราอย่างไร?

เจ้าจะจงรักภักดีและจะเชื่อฟังเราอย่างไร?

เจ้าอุทิศความจงรักภักดีทั้งหมดของเจ้าให้แก่หน้าที่การงานของเจ้าหรือไม่ หรือเจ้าจะล้มเลิก?

เจ้าจะบนอบต่อการจัดการเตรียมการทุกอย่างของเรา (แม้ว่าจะเป็นความตายหรือความย่อยยับ)

หรือหนีหายไปกลางทางเพื่อหลบเลี่ยงการติสอนของเรา? เราติสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้เป็นพยานต่อเรา

และจงรักภักดีและเชื่อฟังต่อเรา ยิ่งไปกว่านั้น

การติสอนในปัจจุบันเป็นการคลี่คลายงานชิ้นตอนต่อไปของงานของเรา

และเพื่อช่วยให้งานนั้นก้าวหน้าต่อไปโดยไม่มีอะไรขวางกั้น ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงเตือนสติเจ้าให้เฉลียวฉลาด

และจงอย่าปฏิบัติกับชีวิตของเจ้าหรือนัยสำคัญในการดำรงอยู่ของเจ้าเหมือนกับเมล็ดทรายที่ไร้ค่า

เจ้าสามารถรู้ได้แน่หรือไม่ว่างานที่จะมาถึงของเรานั้นคืออะไร?

เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราจะทำงานอย่างไรในวันข้างหน้า และงานของเราจะคลี่คลายไปอย่างไร?

เจ้าควรจะรู้ถึงนัยสำคัญของประสบการณ์ของเจ้ากับงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น

นัยสำคัญของความเชื่อในเราของเจ้า เราได้ทำไปมากมายแล้ว

เราจะล้มเลิกแค่ครึ่งทางดังที่เจ้าจินตนาการได้อย่างไร? เราได้ทำงานที่กว้างขวางเช่นนี้แล้ว

เราจะทำลายมันได้อย่างไร? แท้ที่จริงแล้ว เราได้มาเพื่อทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลง นี่คือเรื่องจริง แต่ที่มากกว่านั้น

เจ้าต้องรู้ว่าเรากำลังจะเริ่มต้นยุคใหม่ จะเริ่มต้นงานใหม่ และที่สำคัญที่สุดคือ

จะเผยแพร่ว่าประเสริฐแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น เจ้าควรรู้ว่างานปัจจุบันเป็นเพียงเพื่อการเริ่มต้นยุคหนึ่งเท่านั้น

และเพื่อวางรากฐานในการเผยแพร่ว่าประเสริฐในสมัยที่จะมาถึงและการทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลงในภายภาคหน้า

งานของเราไม่ใช่ง่ายดายดังที่เจ้าคิด อีกทั้งไม่ได้ไร้ค่าหรือไร้ความหมายดังที่เจ้าอาจเชื่อ เพราะฉะนั้น

เรายังคงต้องพูดกับเจ้าว่า เจ้าควรจะมอบชีวิตของเจ้าให้แก่งานของเรา และที่มากกว่านั้น

เจ้าควรจะอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อสง่าราศีของเรา นานแล้วที่เราได้โหยหาให้เจ้าเป็นพยานแก่เรา

และนานยิ่งกว่านั้นที่เราได้โหยหาให้เจ้าเผยแพร่ว่าประเสริฐของเรา เจ้าควรจะเข้าใจว่าอะไรอยู่ในหัวใจของเรา

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 466

แม้ว่าความเชื่อของพวกเจ้าจะจริงใจอย่างมาก

แต่ก็ไม่มีใครเลยในพวกเจ้าที่สามารถบอกถึงตัวตนของเราได้ทั้งหมด

ไม่มีใครเลยที่สามารถให้คำพยานที่ครบถ้วนต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่พวกเจ้าเห็น จงตรองดูเถิด ทุกวันนี้

พวกเจ้าส่วนใหญ่ต่างละเลยหน้าที่ของตนเอง แต่กลับไล่ตามเสาะหาเนื้อหนัง ปรนเปรอเนื้อหนัง

และชื่นชมกับเนื้อหนังอย่างตะกุ่มตะกาม พวกเจ้าถือครองความจริงเพียงเล็กน้อย แล้วเช่นนั้น

พวกเจ้าจะสามารถเป็นคำพยานต่อทั้งหมดที่พวกเจ้าได้เห็นมาได้อย่างไรกัน? พวกเจ้ามั่นใจจริงๆ

หรือว่าสามารถเป็นพยานของเราได้?

หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้ารู้ความสามารถที่จะเป็นพยานต่อทุกสิ่งที่เจ้าเห็นในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสูญเสียการทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และการดำรงอยู่ของเจ้าก็จะปราศจากความหมายใดๆ เลย เจ้าก็จะไม่ควรค่าแก่การเป็นมนุษย์

กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าเจ้าจะไม่ได้เป็นมนุษย์เลยด้วยซ้ำ! เราได้ทำงานกับพวกเจ้าอย่างมากมายเหลือคณา

แต่เพราะว่าขณะนี้เจ้าไม่ได้กำลังเรียนรู้อะไรเลย ไม่ตระหนักรู้อะไรเลย และลงแรงของเจ้าไปอย่างไร้ผล

เมื่อถึงเวลาที่เราจะขยายงานของเรา เจ้าก็จะได้แต่จ้องมองอย่างว่างเปล่า

พูดไม่ออกและไร้ประโยชน์อย่างถึงที่สุด นั่นจะไม่ทำให้เจ้าเป็นคนบาปคนหนึ่งตลอดเวลาหรอกหรือ?

เมื่อเวลานั้นมาถึง เจ้าจะไม่รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งหรือ? เจ้าจะไม่จมดิ่งลงสู่ความหดหู่หรือ?

งานทั้งหมดของเราในวันนี้ไม่ได้ทำไปด้วยความรีบร้อนและความเบื่อหน่าย

แต่เพื่อวางรากฐานสำหรับงานในอนาคตของเรา หากว่าเรามาถึงทางตัน เลยจำเป็นต้องคิดหาสิ่งใหม่

เจ้าควรเข้าใจงานที่เราทำ ไม่ใช่อะไรที่ทำได้โดยเด็กคนหนึ่งที่กำลังเล่นอยู่บนถนน

แต่เป็นงานที่กระทำในฐานะตัวแทนของพระบิดาของเรา

พวกเจ้าควรรู้ว่าเราไม่ได้กำลังทำงานทั้งหมดนี้เพียงลำพัง ทว่าเราเป็นตัวแทนของพระบิดาของเราต่างหาก

ขณะเดียวกัน บทบาทของพวกเจ้าก็คือ เครื่องรูดต่อการติดตาม การเชื่อฟัง การเปลี่ยนแปลงและการเป็นพยาน

สิ่งที่พวกเจ้าพึงเข้าใจคือเรื่องที่หาเหตุใดพวกเจ้าจึงควรเชื่อในเรา

นี่เป็นคำถามสำคัญที่สุดที่พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องเข้าใจ เพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์

พระบิดาของเราจึงได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าที่จะมอบพวกเจ้าทั้งหมดให้กับเรานับแต่ชั่วขณะที่พระองค์ได้ทรงสร้าง

โลกแล้ว เพื่อประโยชน์ต่องานของเรา และเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์จึงได้ลิขิตพวกเจ้าไว้แล้วล่วงหน้า

เป็นเพราะพระบิดาของเรานั้นเอง พวกเจ้าจึงเชื่อในเรา

เป็นเพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระบิดาของเราพวกเจ้าจึงติดตามเรา

เรื่องนี้ไม่ได้เกิดจากการเลือกของตัวพวกเจ้าเองเลยแม้แต่น้อย ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ

พวกเจ้าจะต้องเข้าใจด้วยว่าพวกเจ้าเป็นพวกที่พระบิดาของเราประทานให้เราเพื่อพระประสงค์แห่งการเป็นพยานต่อเรา เนื่องจากพระองค์ทรงมอบพวกเจ้าแก่เรา พวกเจ้าจึงควรจะปฏิบัติตามหนทางต่างๆ ที่เรามอบแก่พวกเจ้าด้วย รวมถึงวิธีต่างๆ และวณะที่เราสอนพวกเจ้าเช่นกัน

เพราะเป็นหน้าที่ของพวกเจ้าที่จะทำตามหนทางของเรา นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของความเชื่อของพวกเจ้าในเรา เพราะฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่พวกเจ้าดังนี้

พวกเจ้าเป็นเพียงผู้คนที่พระบิดาของเราประทานแก่เราเพื่อให้ปฏิบัติตามหนทางของเรา อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น พวกเจ้าไม่ได้เป็นของเรา เพราะพวกเจ้าหาใช่ครอบครัวคนอิสราเอลไม่ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับเป็นพวกของงูคิกคำบรรพ์ ทั้งหมดที่เรากำลังขอให้พวกเจ้าทำคือ เป็นพยานต่อเรา แต่ในวันนี้พวกเจ้าต้องเดินในหนทางทั้งหลายของเรา ทั้งหมดนี้ก็เพื่อประโยชน์ต่อคำพยานในอนาคตทั้งสิ้น หากพวกเจ้าปฏิบัติเฉพาะหน้าที่ในฐานะคนที่รับฟังหนทางของเราเท่านั้น พวกเจ้าก็จะปราศจากคุณค่า และนัยสำคัญของการที่พระบิดาของเราประทานพวกเจ้าแก่เราก็จะสูญไป สิ่งที่เราจะยื่นกรานบอกกับเจ้าก็คือ พวกเจ้าควรเดินในหนทางทั้งหลายของเรา

ตัดตอนมาจาก “อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 467

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจภายในคริสตจักรในทุกวันนี้อย่างไร?

เจ้ามีการจับความเข้าใจที่หนักแน่นในคำถามนี้หรือไม่?

ความลำบากยากเย็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าคืออะไร?

พวกเขาขาดพร่องสิ่งใดมากที่สุด? ปัจจุบันนี้ มีผู้คนบางคนที่เป็นลบเนื่องจากพวกเขาก้าวผ่านการทดสอบ และบางคนก็กระทั้งพ่ร้างบ่น ผู้คนอื่นๆ ไม่เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไปเพราะพระเจ้าได้ตรัสเสร็จสิ้นแล้ว ผู้คนยังไม่ได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกดองแห่งการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างอิสระ และพวกเขาไม่สามารถงไว้ซึ่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณของตนเองได้

ผู้คนบางคนติดตามมาตลอดทางและไล่ตามเสาะหาด้วยกำลังวังชา และเต็มใจที่จะปฏิบัติเมื่อพระเจ้าตรัส แต่เมื่อพระเจ้าไม่ได้ตรัส พวกเขาก็ไม่เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไป

ผู้คนยังคงไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในหัวใจของพวกเขา

และพวกเขาไม่ได้มีความรักต่อพระเจ้าโดยธรรมชาติ ในอดีตพวกเขาติดตามพระเจ้าเพราะพวกเขาถูกบังคับ ตอนนี้มีผู้คนบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้น ไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายหรือ?

ผู้คนจำนวนมากดำรงอยู่ในสภาพของการรับมือไปวันๆ

แม้ว่าพวกเขากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์ แต่พวกเขาก็ทำแบบครึ่งๆ กลางๆ และพวกเขาไม่มีแรงขับเคลื่อนที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยมีอีกต่อไป

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สนใจในพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงและความเพียบพร้อมของพระเจ้า

และแน่นอนว่านี่เหมือนกับว่าพวกเขาไร้ซึ่งแรงขับเคลื่อนภายในใดๆ อยู่เนืองนิตย์

เมื่อพวกเขาถูกเอาชนะโดยการลวงละเมิด พวกเขาไม่รู้สึกรว่าเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มีความตระหนักที่จะรู้สึกสำนึกผิด

พวกเขาไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือออกจากคริสตจักร และไล่ตามเสาะหาเพียงความยินดีชั่วคราวแทน

ผู้คนเหล่านี้โง่เขลาบาปญญาที่สุด! เมื่อถึงเวลา พวกเขาทั้งหมดจะถูกขับออกไป

และจะไม่มีแม้สักคนที่ได้รับการช่วยให้รอด! เจ้าคิดว่าหากมีใครคนหนึ่งได้รับการช่วยให้รอดครั้งหนึ่งแล้ว

พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดอยู่เรื่อยไปเช่นนั้นหรือ? การเชื่อนี้คือการหลอกลวงอย่างแท้จริง!

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตจะถูกตีสอน

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความสนใจอย่างสิ้นเชิงในการเข้าสู่ชีวิต ในนิมิต หรือในการนำความจริงไปสู่การปฏิบัติ

พวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ และแน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

พวกเขาไม่ได้กำลังทำให้ตัวเองล่มจมหรือ? ตอนนี้ มีผู้คนส่วนหนึ่งที่มิสภาพเงื่อนไขดีขึ้นอยู่เนืองนิตย์

ยิ่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งได้รับความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขามีประสบการณ์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกถึงความล้าลึกที่ลุ่มลึกของพระราชกิจของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาเข้าสู่"ได้ลึกซึ่งมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขารู้สึกว่าความรักของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่ และพวกเขารู้สึกมั่นคงและได้รับความรู้แจ้งภายในตัวเอง

พวกเขามีความเข้าใจในพระราชกิจของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจอยู่ภายใน ผู้คนบางคนกล่าวว่า

"แม้ว่าจะไม่มีพระวณะใหม่ ๆ จากพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังคงต้องพยายามเข้าถึงความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าต้องจริงใจกับทุกสิ่งทุกอย่างในประสบการณ์จริงของข้าพเจ้า

และเข้าสู่ความเป็นจริงตามพระวณะของพระเจ้า"

บุคคลประเภทนี้ครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้แสดงโฉมพระพักตร์ของพระองค์และทรงซ่อนเร้นสำหรับบุคคลทุกคน

และแม้ว่าพระองค์ไม่ได้ดำรงพระวณะและมีหลายครั้งที่ผู้คนมีประสบการณ์กับกระบวนการถูกล้างภายในบางสัปดาห์ แต่ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ยังไม่ได้ทรงทิ้งผู้คนอย่างสมบูรณ์

หากบุคคลไม่สามารถสว่นรักษาความจริงที่พวกเขาควรดำเนินการต่อไปจนสำเร็จ

พวกเขาก็จะไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในระหว่างช่วงเวลาของกระบวนการถูกล้าง

ของช่วงเวลาพระเจ้าไม่ทรงแสดงพระองค์เอง หากเจ้าไม่มีความมั่นใจ แต่กลับตื่นกลัวแทน

หากเจ้าไม่มุ่งเน้นไปที่การมีประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังหนีจากพระราชกิจของพระเจ้า หลังจากนั้น เจ้าจะเป็นหนึ่งในพวกที่ถูกขับออกไป

พวกที่ไม่พยายามเข้าสู่พระวณะของพระเจ้าไม่อาจสามารถยืนหยัดในฐานะพยานของพระองค์ได้

ผู้คนที่สามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์นั้น

ล้วนแล้วแต่ต้องพึ่งพาแรงขับเคลื่อนของพวกเขาเพื่อไล่ตามเสาะหาพระวณะของพระเจ้าทั้งสิ้น

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในผู้คน โดยหลักแล้วก็เพื่ออนุญาตให้พวกเขาได้รับความจริง

การให้เจ้าไล่ตามเสาะหาชีวิตก็เพื่อให้เจ้าเพียบพร้อม

และนี่คือทั้งหมดที่ทำให้เจ้าเหมาะสมสำหรับการทรงใช้งานของพระเจ้า

ทั้งหมดที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาอยู่ตอนนี้คือการได้ยืนความล้าลึกทั้งหลาย การฟังพระวณะของพระเจ้า

การเพ่งดูจนอิมตาของเจ้า และการมองไปรอบๆ เพื่อคว่ามีแนวโน้มหรือความแปลกใหม่ใดๆ บ้างหรือไม่

และด้วยผลแห่งการนั้นย่อมสนองความใคร่รู้ของเจ้า หากนี่คือเจตนาในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีทางที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงไม่สามารถติดตามจนถึงที่สุดได้ ณ ตอนนี้ ไม่ใช่พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใด

แต่ผู้คนต่างหากที่ไม่ร่วมมือกับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็น้อยหน้ากับพระราชกิจของพระองค์ พวกเขาเพียงต้องการฟังพระวจนะที่พระองค์ตรัสเพื่อประทานพร และพวกเขาไม่เต็มใจรับฟังพระวจนะแห่งการพิพากษาและการเตือนของพระองค์ อะไรคือเหตุผลของการนี้? เหตุผลนั้นคือ ความปรารถนาของผู้คนในการได้รับพรยังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นลบและอ่อนแอ ไม่ใช่พระเจ้าจึงพระทัยไม่ทรงอนุญาตให้ผู้คนติดตามพระองค์ อีกทั้งไม่ใช่พระองค์ทรงโอบอ้อมนิยามมนุษย์อย่างจงพระทัย ผู้คนเป็นลบและอ่อนแอเพียงเพราะเจตนาของพวกเขาไม่ถูกต้องเหมาะสม พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่มนุษย์ และพระองค์ไม่ทรงสามารถนำมนุษย์ไปสู่ความตายได้ ความเป็นลบ ความอ่อนแอ และการกลับสัต์ของผู้คนล้วนเกิดจากการกระทำของพวกเขาเอง

พระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้านำกระบวนการถลุงบางส่วนมาสู่ผู้คน และมีเพียงบรรดาผู้ที่สามารถตั้งมั่นเมื่อพวกเขาได้รับการถลุงนี้เท่านั้นที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงปกปิดพระองค์เองอย่างไร ไม่ว่าจะด้วยการไม่ตรัสหรือไม่ทรงพระราชกิจก็ตาม เจ้ายังคงสามารถไล่ตามเสาะหาด้วยเร็วแรงได้ ต่อให้พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงปฏิเสธเจ้า แต่เจ้าก็ยังจะติดตามพระองค์อยู่ดี นี่คือการยึดหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า หากพระเจ้าทรงปกปิดพระองค์เองจากเจ้าและเจ้าหยุดติดตามพระองค์ นี่หรือคือการยึดหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า? หากผู้คนไม่ได้เข้าสู่อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง และเมื่อพวกเขาเผชิญกับการทดสอบครั้งใหญ่จริงๆ พวกเขาจะพลาดท่า เมื่อพระเจ้าไม่ได้กำลังตรัส หรือทรงทำสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง เจ้าก็พังทลายลง หากพระเจ้ากำลังทรงกระทำตามมโนคติที่หลงผิดของตัวเอง หากพระองค์กำลังทรงทำสมดังเจตจำนงของเจ้า และเจ้าสามารถยืนหยัดขึ้นและไล่ตามเสาะหาด้วยกำลังวังชาได้ เช่นนั้นแล้วสิ่งใดคือรากฐานของการที่เจ้ามีชีวิตอยู่? เรากล่าวว่ามีผู้คนมากมายที่ใช้ชีวิตอยู่ในลักษณะที่ล้วนแต่พึ่งพาความใคร่รู้แบบมนุษย์ ในหัวใจที่แท้จริงที่สุดของพวกเขา พวกเขาไม่มีใจที่จะไล่ตามเสาะหาอย่างสิ้นเชิง พวกเขานั้นทั้งหมดที่ไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงแต่พึ่งพาความใคร่รู้ในชีวิตของพวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่น่ารังเกียจทั้งหมด และพวกเขาอยู่ในอันตราย! พระราชกิจประเภทต่างๆ ของพระเจ้าทั้งหมดได้รับการดำเนินเพื่อทำให้มวลมนุษยชาติมีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตาม ผู้คนใคร่รู้อยู่เสมอ พวกเขาชอบที่จะสอบถามเกี่ยวกับคำเล่าลือ พวกเขากังวลสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันในต่างประเทศ— เช่น พวกเขาใคร่รู้ว่าสิ่งใดกำลังเกิดขึ้นในอิสราเอล หรือมีแผ่นดินไหวในอียิปต์หรือไม่— พวกเขา กำลังมองหาสิ่งแปลกใหม่บางอย่าง เพื่อสนองความอยากได้อะไรที่มีอันเห็นแก่ตัวของพวกเขา

พวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พวกเขาเอาแต่พยายามทำให้วันของพระเจ้ามาถึงเร็วขึ้นเท่านั้น
เพื่อที่ความฝันอันสวยงามของพวกเขาอาจจะได้รับการทำให้เป็นจริงและความอยากได้อะไรก็มีอันฟุ้งเฟ้อของพ
พวกเขาได้รับการทำให้ลู่ลวง บุคคลประเภทนี้ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง—
พวกเขาเป็นใครคนหนึ่งที่มีมุมมองไม่ถูกต้องเหมาะสม
เพียงการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นที่เป็นรากฐานของการเชื่อของมวลมนุษย์ในพระเจ้า
และหากผู้คนไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิต หากพวกเขาไม่พยายามทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะอยู่ภายใต้การลงโทษ
พวกที่จะถูกลงโทษคือพวกที่ไม่ได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งพระราชกิจของ
พระเจ้า

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 468

ผู้คนควรร่วมมือกับพระเจ้าในระหว่างช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

ปัจจุบันนี้พระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คน พระองค์ไม่ได้กำลังด่าว่าพระวณะสักคำ

แต่กำลังทรงปกปิดพระองค์เองและไม่ทรงทำการติดต่อกับผู้คนโดยตรง จากภายนอก

ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังทรงพระราชกิจใดๆ

แต่ความจริงคือพระองค์ยังคงกำลังทรงพระราชกิจภายในมนุษย์

ผู้ใดที่กำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตย่อมมีนิมิตสำหรับการไล่ตามเสาะหาชีวิตสำหรับพวกเขา

และไม่กังขาแม้พวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ก็ตาม ในขณะที่รับการทดสอบ

แม้เมื่อคราที่เจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำและพระราชกิจใดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้สำ

เร็จลุล่วง แต่เจ้าควรรู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นดีเสมอ

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงแท้ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่มีวันทรงทิ้งเจ้า

และในท้ายที่สุดพระองค์จะทรงทำให้เจ้าเพียบพร้อม และนำผู้คนไปยังบ้านปลายที่เหมาะสมอย่างแน่นอน

ไม่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คนอย่างไรในปัจจุบัน

ย่อมจะมีวันหนึ่งที่พระองค์จะทรงจัดเตรียมบทธวสานที่เหมาะสมแก่ผู้คน

และประทานการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมแก่พวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป

พระเจ้าจะไม่ทรงนำทางผู้คนไปสู่จุดหนึ่ง และจากนั้นก็ทรงทิ้งพวกเขาไว้ข้างทางและทรงละเลยพวกเขา

นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ไว้วางใจได้ ในช่วงระยะนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุง พระองค์กำลังทรงถลุงบุคคลทุกคน

ในขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจที่ประกอบด้วยการทดสอบแห่งความตายและการทดสอบแห่งการดีสอน

กระบวนการถลุงก็ได้รับการดำเนินไปโดยผ่านทางพระวณะ

การที่ผู้คนจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาต้องเข้าใจพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์และวิธีที่มวลมนุษย์ควรร่วมมือเสียก่อน แท้จริงแล้ว

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนควรเข้าใจ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำอะไร

ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถลุงหรือแม้พระองค์จะไม่ได้กำลังตรัสก็ตาม

แต่ก็ไม่มีสักขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมวลมนุษย์

แต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์สลายและพังลงเมื่อผ่านมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

นี่คือพระราชกิจของพระองค์ แต่เจ้าต้องเชื่อว่า เนื่องด้วยพระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงช่วงระยะหนึ่ง

พระองค์จะไม่ทรงทำให้มวลมนุษย์ทั้งหมดถึงแก่ความตายไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

พระองค์ประทานทั้งสัญญาและพระพรแก่มนุษย์

และบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะสามารถได้รับพระพรของพระองค์
แต่พวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไว้ข้างทาง นี่ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาของเจ้า
ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าต้องเชื่อว่าเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้ว
บุคคลทุกคนจะมีบ้านปลายที่เหมาะสม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความทะเยอทะยานที่สวยงามให้แก่มวลมนุษย์
แต่หากรู้ซึ่งการไล่ตามเสาะหา ความทะเยอทะยานเหล่านั้นก็ไม่อาจบรรลุได้
เจ้าควรสามารถเห็นการนี้ได้ในตอนนี่—

กระบวนการถลุงของพระเจ้าและการทดสอบผู้คนของพระองค์คือพระราชกิจของพระองค์
แต่สำหรับส่วนของผู้คน พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยตลอดเวลา
ในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า เจ้าต้องรู้วิธีกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าเสียก่อน
เจ้าต้องพบสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่และข้อบกพร่องของตัวเองภายในพระวจนะของพระองค์
เจ้าควรแสวงหาการเข้าสู่ประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
และรับเอาส่วนของพระวจนะของพระเจ้าที่ควรนำไปปฏิบัติและพยายามทำเช่นนั้น
การกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้าคือแง่มุมหนึ่ง นอกจากนี้ ชีวิตของคริสตจักรต้องได้รับการคงไว้
เจ้าต้องมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ปกติ และเจ้าต้องสามารถส่งมอบสภาวะปัจจุบันทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้า
ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระองค์เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าควรยังคงเป็นปกติ
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณสามารถคงไว้ซึ่งการเข้าสู่ปกติของเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด
เจ้าควรที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าอย่างต่อเนื่องโดยไม่ถูกขัดจังหวะและทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง
นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรทำ สิ่งนี้เป็นพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์
แต่สำหรับผู้ที่มิสภาพเงื่อนไขปกติแล้ว นี่คือการเพียบพร้อม สำหรับผู้ที่มิสภาพเงื่อนไขผิดปกติ
สิ่งนี้คือการทดสอบ ในช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนบางคนกล่าวว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนักและว่าผู้คนจำเป็นต้องมีกระบวนการถลุงอย่างยิ่งยวด
มิเช่นนั้นวุฒิภาวะของพวกเขาจะน้อยเกินไปและพวกเขาจะไม่มีทางบรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกที่มีสภาพเงื่อนไขที่ไม่ดี สิ่งนี้ก็กลายเป็นเหตุผลหนึ่งในการไม่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้า
และกลายเป็นเหตุผลหนึ่งในการไม่เข้าร่วมการชุมนุมหรือกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า
ในพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดหรือการเปลี่ยนแปลงใดที่พระองค์ทรงก่อให้เกิดขึ้นก็ตาม
ผู้คนต้องคงไว้ซึ่งเส้นฐานของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
บางทีเจ้าอาจไม่ได้หละหลวมในช่วงระยะปัจจุบันนี้ของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า
แต่เจ้าก็ยังไม่ได้รับไว้มากมาย และไม่ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตอันยิ่งใหญ่
ภายใต้ประเภทของรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ เจ้ายังคงต้องทำตามกฎเกณฑ์ เจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์เหล่านี้

เพื่อที่เจ้าจะไม่ทนทุกข์กับความสูญเสียในชีวิตของเจ้าและเพื่อให้เจ้าทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าผิดปกติ เจ้าก็ไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า
และในทางกลับกันย่อมรู้สึกอยู่เสมอว่าสิ่งนั้นเข้ากันไม่ได้ อย่างสมบูรณ์กับมโนคติที่หลงผิดของตัวเองแทน
และแม้ว่าเจ้าเต็มใจที่จะติดตามพระองค์ เจ้าก็ขาดพร่องแรงขับเคลื่อนภายใน ดังนั้น
ไม่สำคัญว่าปัจจุบันนี้พระเจ้ากำลังทรงทำอะไรอยู่ก็ตาม ผู้คนต้องร่วมมือด้วย หากผู้คนไม่ร่วมมือ
เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่สามารถทรงพระราชกิจของพระองค์ได้
และหากผู้คนไม่มีหัวใจที่จะร่วมมือ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ยากที่จะได้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้
หากเจ้าต้องการมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเจ้า
และหากเจ้าต้องการได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องคงไว้ซึ่งการอุทิศตนดั้งเดิมเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ตอนนี้
ไม่จำเป็นที่เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น ทฤษฎีที่สูงขึ้น หรือสิ่งอื่นเช่นนั้น—ทั้งหมดที่พึงต้องมีก็คือว่า
เจ้าจะต้องคำฐพระวณะของพระเจ้าบนรากฐานดั้งเดิม
หากผู้คนไม่ร่วมมือกับพระเจ้าและไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงปรากฏทุกสรรพสิ่งที่เดิมเคยเป็นของพวกเขา ภายในนั้น
ผู้คนโลกอยากได้ความสะดวกสบายและอยากชื่นชมสิ่งที่หาได้ง่ายมากกว่า
พวกเขาต้องการได้รับพระสัญญาของพระเจ้าโดยไม่ยอมลำบากใดๆ เลย
เหล่านี้เป็นความคิดที่ฟุ้งเฟ้อที่มวลมนุษยนั้นผลิตเพลิน การได้รับชีวิตมาโดยไม่ยอมลำบาก—
ทว่าเคยมีสิ่งใดที่ง่ายดายเช่นนั้นหรือไม่?
เมื่อใครคนหนึ่งเชื่อในพระเจ้าและพยายามเข้าสู่ชีวิตและแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา
พวกเขาจะต้องยอมลำบากและสัมฤทธิ์สภาวะที่พวกเขาจะใช้ติดตามพระเจ้าเสมอ
ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงทำอะไร นี่คือบางสิ่งที่ผู้คนต้องทำ แม้เจ้าทำตามทั้งหมดนี้เสมือนกฎเกณฑ์หนึ่ง
เจ้าก็ต้องคำฐสิ่งนี้อยู่เสมอ และไม่สำคัญว่าการทดสอบจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เจ้าก็ไม่สามารถปล่อยสัมพันธภาพปกติของเจ้ากับพระเจ้าไปได้ เจ้าควรจะสามารถอธิษฐาน
คงไว้ซึ่งชีวิตคริสตจักรของเจ้า และไม่ทิ้งบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าเป็นอันขาด เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า
เจ้าก็ยังคงควรแสวงหาความจริง นี่เป็นข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสำหรับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
การมีความพึงปรารถนาที่จะแสวงหาอยู่เสมอ และการเพียรพยายามที่จะร่วมมือ
การใช้กำลังวังชาทั้งหมดของเจ้า—การนี้สามารถทำได้หรือไม่? หากผู้คนยึดสิ่งนี้เป็นรากฐาน
พวกเขาจะสามารถสัมฤทธิ์วิจรรณญาณและเข้าสู่ความเป็นจริงได้
เป็นการง่ายที่จะยอมรับพระวณะของพระเจ้าเมื่อสภาพของตัวเองปกติ ในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้

ไม่รู้สีกว่าลำบากยากเย็นเลยที่จะปฏิบัติความจริง และเจ้ารู้สึกว่พระราชกิจของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่
แต่หากสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่ดี

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดและไม่สำคัญว่าใครคนหนึ่งจะพูดได้อย่างไรเพราะเพียงใดก็
ตาม เจ้าก็จะไม่สนใจ เมื่อสภาพเงื่อนไขของบุคคลหนึ่งผิดปกติ
พระเจ้ก็ไม่สามารถทรงพระราชกิจในพวกเขาได้
และพวกเขาก็ไม่สามารถสัมผัสการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 469

หากผู้คนไม่มีความมั่นใจใดๆ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่พวกเขาจะเดินไปตามเส้นทางนี้ต่อไป
ตอนนี้ทุกคนสามารถเห็นได้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนแม้แต่น้อย—
พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินและได้ตรัสพระวณะมากมายเหลือเกิน
ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง ดังนั้น
ผู้คนจึงต้องมีความมั่นใจและพลังจิตเพื่อให้สามารถยืนหยัดในสิ่งที่พวกเขาได้เห็นเรียบร้อยแล้ว
และในสิ่งที่พวกเขาได้รับจากประสบการณ์ของพวกเขา ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำอะไรในผู้คน
พวกเขาก็ต้องทำสิ่งที่พวกเขาเองครอบครอง จริใจเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
และยังคงอุทิศตนเพื่อพระองค์จนถึงที่สุด นี่คือน้ำที่ของมวลมนุษย์ ผู้คนต้องทำสิ่งที่พวกเขาควรทำ
การเชื่อในพระเจ้าจึงต้องมีการเชื่อฟังพระองค์และมีประสบการณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าทรงพระราชกิจมากมาย—อาจกล่าวได้ว่า สำหรับผู้คนแล้ว ทั้งหมดนั้นคือความเพียบพร้อม
คือกระบวนการถลุง และยิ่งไปกว่านั้นคือการติสอน
ไม่มีแม้สักขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
สิ่งที่ผู้คนได้ชื่นชมคือพระวณะที่เข้มงวดของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าเสด็จมา
ผู้คนควรชื่นชมพระบารมีของพระองค์และพระพิโรธของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
ไม่สำคัญว่าพระวณะของพระองค์จะเข้มงวดเพียงใด
พระองค์ก็เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอดและทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อม ในฐานะที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
ผู้คนควรทำหน้าที่ที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง และยืนหยัดเป็นพยานให้พระเจ้าท่ามกลางกระบวนการถลุง
ในทุกการทดสอบ พวกเขาควรคำชูพยานที่พวกเขาควรเป็น และทำเช่นนั้นอย่างเบ็ดเสร็จเพื่อพระเจ้า
บุคคลที่ทำการนี้คือผู้มีชัย ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงถลุงเจ้าอย่างไร
เจ้าก็ยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจและไม่เคยสูญเสียความมั่นใจในพระองค์ เจ้าทำสิ่งที่มนุษย์ควรทำ
นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์ และหัวใจของมนุษย์ควรจะสามารถกลับคืนสู่พระองค์ได้อย่างเต็มที่
และหันเข้าหาพระองค์ในทุกชั่วขณะที่ผ่านไป นี่คือนักสู้ที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็น “ผู้มีชัย”
คือบรรดาผู้ที่ยังคงสามารถยืนหยัดเป็นพยาน
และคงไว้ซึ่งความมั่นใจและการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเจ้าเมื่ออยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานและในขณะที่ถูก
กล่อมโดยซาตาน นั่นคือ เมื่อพวกเขาพบว่าตนเองอยู่ท่ามกลางกำลังบังคับแห่งความมืด
หากเจ้ายังคงสามารถรักษาหัวใจบริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และคงไว้ซึ่งความรักที่จริงแท้ของเจ้าต่อพระเจ้าไม่ว่าจะเกิดสิ่งใด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังยืนหยัดเป็นพยานเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็นดัง “ผู้มีชัย”

หากการไล่ตามเสาะหาของเจ้านั้นเป็นไปอย่างขอดเยียมเมื่อพระเจ้าประทานพระพรแก่เจ้า
แต่เจ้าล่าถอยเมื่อปราศจากพระพรของพระองค์ นี่คือการบริสุทธียังนั้นหรือ?
ในเมื่อเจ้าแน่ใจว่าหนทางนี้แท้จริง เจ้าต้องติดตามไปจนกว่าจะถึงปลายทาง
เจ้าต้องคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า
ในเมื่อเจ้าได้เห็นว่าพระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อให้เจ้าพิชิตพร้อม
เจ้าก็ควรมอบหัวใจของเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระองค์
หากเจ้ายังคงสามารถติดตามพระองค์ได้ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
แม้ว่าพระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมที่ไม่น่าพอใจสำหรับเจ้าในท้ายที่สุด
นี่ก็เป็นการคงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของเจ้าเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
การถวายร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และพรหมจารีบริสุทธิแด่พระเจ้าหมายถึงการรักษาหัวใจที่จริงใจเบื้อง
พระพักตร์พระเจ้า สำหรับมวลมนุษย์ ความจริงใจคือความบริสุทธิ์
และความสามารถที่จะจริงใจต่อพระเจ้าคือการรักษาความบริสุทธิ์ นี่คือการนำเจ้าไปปฏิบัติ
เมื่อเจ้าควรที่จะอธิษฐาน เจ้าจงอธิษฐาน เมื่อเจ้าควรที่จะชุมนุมกันในการสามัคคีธรรม เจ้าจงทำเช่นนั้น
เมื่อเจ้าควรที่จะร้องเพลงสรรเสริญ เจ้าจงร้องเพลงสรรเสริญ และเมื่อเจ้าควรที่จะละทิ้งเนื้อหนัง
เจ้าจงละทิ้งเนื้อหนัง เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าก็อย่าสักแต่จัดการมันไป เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ
เจ้าก็จงตั้งมั่น นี่คือการอุทิศตนต่อพระเจ้า หากเจ้าไม่คำนึงถึงสิ่งที่ผู้คนควรทำ
เช่นนั้นแล้วความทุกข์และปณิธานที่ผ่านมามีผลของเจ้าก็ไร้ผล

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 470

สำหรับทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า มีทางหนึ่งที่ผู้คนควรร่วมมือด้วย
พระเจ้าทรงปลุกผู้คนเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจเมื่อพวกเขาได้รับกระบวนการปลุก
พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนเพียบพร้อมเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจที่จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และเต็มใจที่จะยอมรับการปลุกของพระองค์และได้รับการจัดการและตัดแต่งโดยพระเจ้า
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงพระราชกิจภายในผู้คนเพื่อนำความรู้แจ้งและความกระจ่างมาสู่พวกเขา
และเพื่อให้พวกเขาร่วมมือกับพระองค์และปฏิบัติตาม พระเจ้าไม่ตรัสในช่วงระหว่างกระบวนการปลุก
พระองค์ไม่ดำรงพระสุรเสียงของพระองค์ แต่กระนั้นก็ยังมียานที่ผู้คนควรทำ เจ้าควรคำนึงถึงที่เจ้ามีอยู่แล้ว
เจ้าควรยังคงสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้า ใกล้ชิดกับพระเจ้า และยืนหยัดเป็นพยานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ในหนทางนี้เจ้าจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ลุล่วง
พวกเจ้าทุกคนควรเห็นอย่างชัดเจนจากพระราชกิจของพระเจ้าว่า
การทดสอบของพระองค์ซึ่งความเชื่อมั่นและความรักของผู้คน
พึงประสงค์ให้พวกเข่อธิษฐานต่อพระเจ้ามากขึ้น
และให้พวกเขาล้มรสในพระวณะของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์บ่อยครั้งขึ้น
หากพระเจ้าประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าและทรงทำให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
แต่กระนั้นเจ้ากลับไม่ได้ดำเนินไปปฏิบัติสักอย่าง เจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดไว้
เมื่อเจ้านำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ เจ้าควรยังคงสามารถอธิษฐานต่อพระองค์ได้
และเมื่อเจ้าล้มรสในพระวณะของพระองค์ เจ้าควรมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์และแสวงหา
และมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมในพระองค์ โดยไม่มีร่องรอยของความรู้สึกท้อแท้หรือเย็นชา
พวกที่ไม่นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัตินั้นมีกำลังวังชาเต็มที่ในช่วงระหว่างการชุมนุม
แต่ร่วงหล่นไปสู่ความมืดเมื่อพวกเขากลับบ้าน มีบางคนที่ไม่ต้องการแม้แต่จะชุมนุมกัน ดังนั้น
เจ้าต้องเห็นอย่างชัดเจนว่าหน้าที่ใดที่ผู้คนควรทำให้ลุล่วง
เจ้าอาจไม่รู้ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าแท้จริงแล้วคืออะไร แต่เจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เจ้าสามารถอธิษฐานเมื่อเจ้าควรอธิษฐาน เจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติเมื่อเจ้าควรทำ
และเจ้าสามารถทำสิ่งที่ผู้คนควรที่จะทำ เจ้าสามารถคำนึงถึงเดิมของเจ้าได้ ในหนทางนี้
เจ้าจะสามารถยอมรับขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระเจ้าได้มากขึ้น
เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในวิถีที่แอบซ่อน สิ่งนี้เป็นปัญหาหากเจ้าไม่แสวงหา
เมื่อพระองค์ตรัสและทรงเทศนาในช่วงระหว่างการประชุม เจ้าฟังด้วยความกตัญญู แต่เมื่อพระองค์ไม่ได้ตรัส
เจ้าก็ขาดพร่องกำลังวังชาและถอยกลับ บุคคลประเภทใดที่ปฏิบัติตนในหนทางนี้?

นี่คือใครคนหนึ่ง ที่เพียงแค่อึดตามไปที่ใดก็ตามที่ฝูงชนไป พวกเขาไม่มีจุดยืน ไม่มีคำพยาน และไม่มีนิมิต!
ผู้คนส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ หากเจ้าเดินตามทางนั้นต่อไป วันหนึ่งเมื่อเจ้ามาถึงการทดสอบครั้งใหญ่
เจ้าจะร่วงลงสู่การลงโทษ การมีจุดยืนนั้นสำคัญมากในกระบวนการของพระเจ้าในการทำให้ผู้คนเพียบพร้อม
หากเจ้าไม่กังวลแม้แต่ขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้า หากเจ้าทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลุล่วง
หากเจ้าคำซุอย่างจริงใจในสิ่งที่พระเจ้าให้เจ้านำไปปฏิบัติ นั่นคือ เจ้าจดจำคำเตือนสติของพระเจ้า
และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไรในทุกวันนี้ เจ้าก็ได้ลิ้มคำเตือนสติของพระองค์
หากเจ้าไม่กังวลพระราชกิจของพระองค์ คงไว้ซึ่งจุดยืนของเจ้า คำสุคำพยานของเจ้า
และได้รับชัยชนะในทุกย่างก้าวของหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว
ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับการทำให้กลายเป็นผู้มีชัย
หากเจ้าสามารถตั้งมั่น โดยผ่านทางทุกขั้นตอนของการทดสอบของพระเจ้า
และหากเจ้ายังคงสามารถตั้งมั่นได้จนถึงที่สุด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้มีชัย
เจ้าก็เป็นใครคนหนึ่ง ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เพียบพร้อม
หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นในการทดสอบปัจจุบันของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว
ในอนาคตสิ่งนี้จะถึงกับกลายเป็นลำบากยากเย็นยิ่งขึ้น
หากเจ้าเพียงก้าวผ่านความทุกข์ในปริมาณที่ปราศจากนัยสำคัญและเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
เช่นนั้นแล้ว ในที่สุดเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เจ้าจะเหลือแต่มือเปล่า
มีผู้คนบางคนที่ยอมแพ้ในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาเมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้กำลังตรัสอยู่
และหัวใจของพวกเขาแตกเป็นเสี่ยงๆ บุคคลเช่นนี้มีไข้ผู้โง่เขลาหรือ? ผู้คนประเภทนี้ไม่มีความเป็นจริง
เมื่อพระเจ้ากำลังตรัส พวกเขาก็วิ่งไปมาเสมอ แลดูยุ่งและกลัวจากภายนอก
แต่ตอนนี้ที่พระองค์ไม่ได้กำลังตรัส พวกเขาก็หยุดแสวงหา บุคคลประเภทนี้ไม่มีอนาคต
ในช่วงระหว่างกระบวนการถลุง เจ้าต้องเข้าสู่จากมุมมองเชิงบวกและเรียนรู้บทเรียนทั้งหลายที่เจ้าควรเรียนรู้
เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าและอ่านพระวจนะของพระองค์
เจ้าควรวัดสภาวะของตัวเองโดยใช้พระวจนะนั้นๆ ค้นหาข้อบกพร่องของเจ้า
และพบว่าเจ้ายังคงมีบทเรียนอีกมากมายที่ต้องเรียนรู้
ยิ่งเจ้าแสวงหาด้วยความจริงใจเมื่อเจ้าก้าวผ่านกระบวนการถลุงมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็ยิ่งจะพบว่าตัวเจ้ายังบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเจ้ากำลังได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุง
ก็มีหลายประเด็นปัญหาที่เจ้าเผชิญ เจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน เจ้ารำบ่น
เจ้าเผยเนื้อหาของตนเอง—

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถค้นพบว่าเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามมากมายเกินไปภายในตัวเจ้า

คัดตอนมาจาก “เจ้ากรรมวงไวย์ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 471

พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนั้นพึงประสงค์ความมั่นใจใหญ่หลวง
ความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่เสียยิ่งกว่าความมั่นใจของโยบ หากปราศจากความมั่นใจ
ผู้คนจะไม่สามารถได้รับประสบการณ์ต่อไป
และอีกทั้งพวกเขาจะไม่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
เมื่อวันแห่งการทดสอบครั้งใหญ่มาถึง จะมีผู้คนออกจากคริสตจักร—บ้างก็ที่นี่ บ้างก็ที่นั่น
จะมีบางคนที่เคยทำได้ค่อนข้างดีในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาในช่วงเวลาก่อนหน้านี้
และจะไม่ชัดเจนว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่เชื่ออีกต่อไป หลายสิ่งจะเกิดขึ้นซึ่งเจ้าจะไม่เข้าใจ
และพระเจ้าจะไม่ทรงเผยหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ใดๆ อีกทั้งไม่ทรงทำสิ่งใดที่เกินธรรมชาติ
นี่ก็เพื่อที่ว่าเจ้าสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่—พระเจ้าทรงใช้ข้อเท็จจริงเพื่อถลุงผู้คน เจ้ายังไม่ได้ทนทุกข์มากนัก
ในอนาคต เมื่อการทดสอบครั้งใหญ่มาถึง ในบางสถานที่ บุคคลทุกคนในคริสตจักรจะจากไป
และบรรดาผู้ที่เจ้ามีสัมพันธภาพที่ดีด้วยจะจากไปและทอดทิ้งความเชื่อของพวกเขา
แล้วเมื่อนั้นเจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่? จนถึงตอนนี้ การทดสอบที่เจ้าได้เผชิญหน้านั้นเล็กน้อย
และเจ้าอาจแทบไม่สามารถทนสู่การทดสอบเหล่านั้นได้
ขั้นตอนนี้ประกอบด้วยกระบวนการถลุงและการทำให้เพียบพร้อมโดยผ่านทางพระวณะเท่านั้น
ในขั้นตอนถัดไป ข้อเท็จจริงจะมาถึงเจ้าเพื่อถลุงเจ้า และเช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางภัยอันตราย
ทันทีที่สิ่งนี้กลายเป็นเรื่องจริงจะอย่างแท้จริง พระเจ้าจะทรงแนะนำให้เจ้าเร่งรีบและจากไป
และผู้ที่เคร่งศาสนาจะพยายามล่อลวงเจ้าให้ไปกับพวกเขา
นี่ก็เพื่อที่ว่าเจ้าสามารถเดินตามเส้นทางต่อไปได้หรือไม่ และสรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือการทดสอบ
การทดสอบปัจจุบันคือส่วนน้อย แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อจะมีบ้านบางหลังที่พ่อแม่ไม่เชื่ออีกต่อไป
และบางแห่งที่เด็กๆ ไม่เชื่ออีกต่อไป เจ้าจะสามารถไปต่อได้หรือไม่? ยิ่งเจ้าไปข้างหน้าไกลขึ้นเท่าใด
การทดสอบของเจ้าก็จะกลายเป็นยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น
พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการถลุงผู้คน
โดยสอดคล้องกับความต้องการที่เป็นของพวกเขาและวุฒิภาวะของพวกเขา
ในช่วงระหว่างช่วงระยะที่พระเจ้าทรงทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อมนั้น
เป็นไปไม่ได้เลยที่จำนวนของผู้คนจะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ—นั่นมีแต่จะลดลงเท่านั้น
มีเพียงโดยผ่านทางกระบวนการถลุงเหล่านี้เท่านั้นผู้คนจึงสามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อม การถูกจัดการ
ถูกบ่มวินัย ถูกทดสอบ ถูกติสอน ถูกสาปแช่ง—เจ้าสามารถทนทนต่อทั้งหมดนี้ได้หรือไม่?
เมื่อเจ้าเห็นคริสตจักรที่มีสถานการณ์เป็นพิเศษ

ที่ซึ่งบรรดาพี่น้องชายหญิงล้วนกำลังแสวงหาด้วยกำลังวังชาอันยิ่งใหญ่ ตัวเจ้าเองก็รู้สึกได้รับการหนุนใจ
เมื่อวันนั้นมาถึงที่พวกเขาได้จากไปทั้งหมด พวกเขามองกันก็ไม่เชื่ออีกต่อไป

บางคนก็ได้ออกไปทำธุรกิจหรือแต่งงาน และบางคนก็ได้เข้าร่วมศาสนา แล้วเจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่?
เจ้าจะยังคงสามารถไม่รู้สึกระทอกระเทือนอยู่ภายในหรือไม่?

การที่พระเจ้าทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อมไม่ใช่เรื่องที่ยากคายเช่นนั้น!

พระองค์ทรงใช้งานสรรพสิ่งมากมายเพื่อถลุงผู้คน ผู้คนมองสิ่งเหล่านี้ในฐานะวิธีการ
แต่โดยเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าแล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่วิธีการเลยสักอย่าง แต่เป็นข้อเท็จจริง ในท้ายที่สุด
เมื่อพระองค์ได้ทรงถลุงผู้คนถึงจุดหนึ่งและพวกเขาไม่มีการพรับ่นใดๆ อีกต่อไป

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ก็จะครบบริบูรณ์

พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการทำให้เจ้าเพียบพร้อม

และเมื่อพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจและทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง

สิ่งนี้จะจบเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้เจ้าถึงกับเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนทางนี้จะเห็นได้ว่าผู้คนมีความรักต่อพระเจ้าหรือไม่

พวกเขามีความมั่นใจที่แท้จริงในพระองค์หรือไม่ เมื่อพระเจ้าตรัสอย่างชัดเจน ไม่จำเป็นที่เจ้าจะต้องค้นหา

เฉพาะเมื่อพระองค์ทรงปกปิดพระองค์เองเท่านั้นเจ้าจึงจำเป็นต้องค้นหาและหาทางออกให้ได้

เจ้าควรจะสามารถทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างให้ลุล่วงได้

และไม่สำคัญว่าบทอาสนในอนาคตของเจ้าและบ้านปลายของเจ้าอาจเป็นอย่างไร

เจ้าควรจะสามารถไล่ตามเสาะหาความรู้และความรักต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างหลายปีที่ได้มีชีวิตอยู่

และไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร เจ้าก็ควรจะสามารถหลีกเลี่ยงการพรับ่น

มีสภาพเงื่อนไขหนึ่งสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทรงพระราชกิจภายในผู้คน

พวกเขาต้องกระหายและแสวงหา และไม่ใช่ไม่กลัวกลัวหรือเต็มไปด้วยความกังขาเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้า

และพวกเขาต้องสามารถค้นหาหน้าที่ของพวกเขาได้ตลอดเวลา

ในหนทางนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่พึงประสงค์จากมวลมนุษย์คือความมั่นใจอันมหาศาลและการมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแสวงหา—

เพียงโดยผ่านทางประสบการณ์เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถค้นพบว่าพระเจ้าทรงควรค่าที่จะรักเพียงใด

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในผู้คนอย่างไร หากเจ้าไม่มีประสบการณ์

หากเจ้าไม่ค้นหาทางของเจ้าออกไป หากเจ้าไม่แสวงหา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย

เจ้าต้องค้นหาทางออกของเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า

และเพียงโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเห็นการกระทำของพระเจ้า
และระลึกถึงความน่าอัศจรรย์และความมีอภัยยังถึงได้ของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรลงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 472

พระเจ้าทรงทำให้เจ้าผ่านประสบการณ์กับพายุ ความยากลำบาก ความลำบากยากเย็น และความล้มเหลวและการเสื่อมถอยมากมายทุกลักษณะ เพื่อที่ในท้ายที่สุดแล้ว ในครรลองของการผ่านประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ เจ้ามาค้นพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสนั้นถูกต้อง และการเชื่อ มโนคติที่หลงผิด จินตนาการ ความรู้ ทฤษฎีเชิงปรัชญา หลักปรัชญาต่างๆ ของเจ้า สิ่งที่ได้เรียนรู้แล้วในโลกและที่เจ้าได้รับการสอนแล้วโดยบิดามารดาของเจ้าแล้วล้วนผิดทั้งสิ้น สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถนำเจ้าไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องในชีวิตได้ สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถนำเจ้าให้เข้าใจความจริงและมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และเส้นทางที่เจ้าเดินอยู่เป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้าตระหนักในท้ายที่สุด สำหรับเจ้าแล้ว นี่เป็นกระบวนการที่จำเป็น และสิ่งที่เจ้าควรได้รับในระหว่างกระบวนการผ่านประสบการณ์กับความรอด ถึงกระนั้นการนี้ทำให้พระเจ้าทรง โศกเศร้าเช่นกัน กล่าวคือ เพราะผู้คนเป็นกบฏ และถูกรอบงำด้วยอุปนิสัยอันเสื่อมทราม พวกเขาจึงต้องก้าวผ่านกระบวนการนี้ และผ่านประสบการณ์กับการเสื่อมถอยเหล่านี้ แต่หากใครบางคนรักความจริงอย่างแท้จริง หากพวกเขาเต็มใจอย่างแท้จริงที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า หากพวกเขาเต็มใจยอมรับวิธีการต่างๆ ของความรอดของพระเจ้า—ยกตัวอย่างเช่น การทดสอบ การบ่มวินัย การพิพากษา และการติสอน— หากพวกเขามุ่งมั่นที่จะทนทุกข์เช่นนี้ หากพวกเขาเต็มใจที่จะจ่ายราคานี้ โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้พวกเขาต้องทนทุกข์กับความยากลำบากมากเพียงนี้ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้พวกเขาก้าวผ่านการเสื่อมถอยและความล้มเหลวมากมายเพียงนี้ แต่ผู้คนเป็นกบฏเกินไป พวกเขาต้องการใช้เส้นทางที่คด พวกเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์กับความยากลำบากเหล่านั้นนั้นเป็นเพียงแค่ประเภทของสิ่งที่มนุษย์เป็น และพระเจ้าไม่มีตัวเลือกนอกจากการมอบผู้คนให้แก่ซาตาน และวางพวกเขาไว้ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้พวกเขาสงบลงอยู่เนื่องนิตย์ เพื่อให้พวกเขาได้รับประสบการณ์ทุกประเภท และเรียนรู้บทเรียนต่างๆ จากสถานการณ์เหล่านี้ และระลึกรู้ แก่นแท้ของสิ่งที่ชั่วทุกประเภท หลังจากนั้น พวกเขาก็มองย้อนกลับไปและค้นพบว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง พวกเขายอมรับรู้ว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง ว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นความจริงของสิ่งต่างๆ ที่เป็นบวกทั้งหมด และว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่ทรงรักมนุษย์อย่างแท้จริง และไม่มีผู้ใดดีกับมนุษย์มากกว่าพระเจ้า หรือห่วงใยมากกว่า

ผู้คนได้รับการทำให้สงบลงจนถึงขอบข่ายใดในท้ายที่สุด? จนถึงขอบข่ายที่เจ้าพูดว่า
“ฉันได้ผ่านประสบการณ์กับสถานการณ์ทุกประเภทแล้ว และไม่มีสถานการณ์เดียว บุคคล เรื่อง
หรือวัตถุเดียวที่สามารถทำให้ฉันเข้าใจความจริง ที่สามารถทำให้ฉันชื่นชมความจริง
ที่สามารถทำให้ฉันเข้าสู่ความจริงความเป็นจริง
ฉันเพียงแค่สามารถปฏิบัติอย่างเชื่อฟังโดยสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้า คงอยู่ในที่ของมนุษย์อย่างเชื่อฟัง
ปฏิบัติตามสถานะและหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
ยอมรับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าอย่างเชื่อฟัง
และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้สร้างโดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญใดๆ หรือตัวเล็งใดๆ
และโดยไม่มีข้อเรียกร้องหรือความพึงปรารถนาของตนเอง” เมื่อพวกเขาได้มาถึงระดับนี้แล้ว
ผู้คนก็โศกคำนับเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
และพระเจ้าไม่จำเป็นต้องทรงสร้างสถานการณ์เพิ่มเติมใดๆ เพื่อให้พวกเขาได้ผ่านประสบการณ์
ดังนั้นแล้วเส้นทางใดที่พวกเขาปรารถนาที่จะใช้? ในความพึงปรารถนาส่วนตัวของพวกเขา
ไม่มีผู้ใดปรารถนาที่จะทนทุกข์กับความยากลำบาก และไม่มีผู้ใดต้องการผ่านประสบการณ์กับการเสื่อมถอย
ความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ความขัดข้องใจ และพายุ แต่ไม่มีหนทางอื่น สิ่งต่างๆ ในตัวมนุษย์—
แก่นแท้ธรรมชาติของเขา ความเป็นกบฏของเขา ความคิดและมุมมองของเขา—ขับเคลื่อนกันไป
ในแต่ละวันสิ่งเหล่านั้นกลายเป็นผสมปะปนกันและสานพันกันในตัวเจ้า และพวกมันก็ก่อวนภายในตัวเจ้า
เจ้าเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงน้อยนิด เจ้าเข้าใจความจริงน้อยนิด
และเจ้าขาดพร่องพลังอำนาจที่จะชนะแก่นแท้ของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้า มโนคติที่หลงผิด
และจินตนาการของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงไม่มีตัวเลือกนอกจากการยอมรับวิธีเข้าหาอื่น
นั่นคือการผ่านประสบการณ์กับความล้มเหลวและความขัดข้องใจอยู่เนืองนิตย์ และการล้มลงอยู่เนืองนิตย์
ถูกความยากลำบากโยนไปรอบๆ ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในโคลนตม จนกระทั่งวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้าพูดว่า
“ฉันเหนื่อย ฉันเบื่อ ฉันไม่ต้องการมีชีวิตแบบนี้ ฉันไม่ต้องการก้าวผ่านความล้มเหลวเหล่านี้
ฉันต้องการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้สร้างด้วยการเชื่อฟัง ฉันจะฟังพระวาระของพระเจ้า
ฉันจะทำสิ่งที่พระองค์ตรัส นี่เท่านั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้องในชีวิต”
เฉพาะในวันที่เจ้ายอมรับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงเท่านั้นเจ้าจึงจะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้ามารู้จักบางสิ่งเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากการนี้หรือไม่? สิ่งใดเป็นท่าทีของพระเจ้าต่อมนุษย์?
ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำอะไร พระองค์ก็ทรงปรารถนาสิ่งที่ดีที่สุดในสำหรับมนุษย์
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงกำหนดสภาพแวดล้อมใด หรือพระองค์ทรงขอให้เจ้าทำอะไร
แต่พระองค์ก็ทรงปรารถนาที่จะเห็นผลที่ดีที่สุดเสมอ สมมุติว่าเจ้าก้าวผ่านบางสิ่ง

และเผชิญกับการเสื่อมถอยและความล้มเหลว

พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาที่จะเห็นเจ้าล้มเหลวและแล้วก็คิดว่าตัวเจ้าเองจบสิ้นแล้ว

ว่าเจ้าได้ถูกซาตานคว่ำกระชากไปแล้ว ซึ่งจากจุดนี้เจ้าจะไม่มีวันเข้าที่เข้าทางอีกเลย

และจะคำดั่งลงสู่ความห่อหุ้มใจ—พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาที่จะเห็นผลนี้ พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็นสิ่งใด?

เจ้าอาจได้ล้มเหลวในเรื่องนี้แล้ว แต่เจ้ามีความสามารถที่จะแสวงหาความจริง

ที่จะหาเหตุผลสำหรับความล้มเหลวของเจ้า เจ้ายอมรับข้อเท็จจริงของความล้มเหลวนี้

และรับบทเรียนจากความล้มเหลวนี้ เจ้าเรียนรู้บทเรียนหนึ่ง เจ้าตระหนักว่ามันผิดที่กระทำตัวในหนทางนั้น

ว่าการกระทำตัวให้สอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้าเท่านั้นถูกต้อง เจ้าตระหนักว่า “ฉันเลว

และฉันมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน มีความเป็นกบฏในตัวฉัน

ฉันอยู่ห่างพอควรจากผู้คนชอบธรรมที่พระเจ้าตรัสถึง และฉันไม่มีหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า”

เจ้าตระหนักถึงปรากฏการณ์หนึ่ง ข้อเท็จจริงที่แท้จริงของเรื่อง และเจ้าเข้าใจสิ่งต่างๆ

และเติบโตขึ้นโดยผ่านทาง การเสื่อมถอยและความล้มเหลวนี้ นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็น

สิ่งใดคือความหมายของการ “เติบโตขึ้น”? การนี้หมายความว่าพระเจ้าทรงมีความสามารถที่จะได้รับเจ้าไว้

และเจ้ามีความสามารถที่จะบรรลุความรอดได้

หมายความว่าเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงได้

ว่าเจ้าได้มาใกล้ขึ้นอีกหนึ่งขั้นขึ้นกับการเริ่มก้าวไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็น พระเจ้าทรงกระทำด้วยเจตนารมณ์อันดีงาม

และการกระทำของพระองค์ล้วนแต่บรรจุความรักอันซ่อนเร้นของพระองค์

ซึ่งบ่อยครั้งที่ผู้คน ไม่สามารถซึ่งคุณค่าได้ มนุษย์นั้นใจแคบและหุยมหิหม และหัวใจของเขาก็แคบเท่ากับรูเข็ม

เมื่อพระเจ้าไม่ทรงยอมรับรู้เขาหรือไม่ทรงมีพระคุณหรือพระพรสำหรับเขา เขาก็ติเตียนพระเจ้า

กระนั้นพระเจาก็ไม่ทรงต่อต้านโต้เถียงกับมนุษย์

พระองค์ทรงจัดวางสภาพแวดล้อมซึ่งปล่อยให้มนุษย์รู้วิธีที่จะได้มาซึ่งพระคุณและผลประโยชน์

พระคุณมีความหมายอะไรต่อมนุษย์ และมนุษย์สามารถดึงดูดสิ่งใดจากพระคุณได้ ยกตัวอย่างว่า

เจ้าชอบที่จะกินสิ่งที่ดีบางอย่างที่พระเจ้าตรัสว่าแย่มากสำหรับสุขภาพของเจ้าเมื่อกินมากเกินไป เจ้าก็ไม่ฟัง

แต่สิ่งดีนั้นที่จะกินสิ่งนั้น และพระเจ้าทรงอนุญาตให้เจ้าทำการเลือกตัวเลือกนั้นได้อย่างเป็นอิสระ ผลก็คือ

เจ้าเจ็บป่วย หลังจากได้รับประสบการณ์กับการนี้หลายครั้ง เจ้ามาเข้าใจว่า

เป็นพระวาระของพระเจ้านั่นเองที่ถูกต้อง ว่าทั้งหมดที่พระองค์ตรัสนั้นถูกต้อง

และว่าเจ้าต้องปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวาระของพระองค์ นี่เองคือเส้นทางที่ถูกต้อง และดังนั้นแล้ว

การเสื่อมถอย ความล้มเหลว และความโศกเศร้าเหล่านี้ที่ผู้คนก้าวผ่านจะกลายเป็นสิ่งใด?

เจ้าชายซึ่งในเจตนารมณ์อันอุตสาหะของพระเจ้า และเจ้าก็เชื่อและแน่ใจอีกด้วยว่าพระวณะของพระเจ้าถูกต้อง
ความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าก็เติบโต ยังมีสิ่งอื่นอีกด้วย นั่นคือ
โดยผ่านทางเรามีประสบการณ์กับช่วงเวลาแห่งความล้มเหลวนี้
เจ้ามาตระหนักถึงความสัตย์จริงและความถูกต้องแม่นยำของพระวณะของพระเจ้า
เจ้ามองเห็นว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง และเจ้าเข้าใจหลักการของการปฏิบัติความจริง
และดังนั้นจึงเป็นการดีที่ผู้คนจะผ่านประสบการณ์กับความล้มเหลว—แม้ว่ามันจะเป็นบางสิ่งที่เจ็บปวด
บางสิ่งที่ทำให้พวกเขาสงบลงอีกด้วย แต่หากในท้ายที่สุด
การถูกทำให้สงบลงแบบนั้นทำให้เจ้ากลับมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ยอมรับพระวณะของพระองค์
และถือว่าพระวณะเหล่านั้นคือความจริง เช่นนั้นแล้วการทำให้สงบลง การเสื่อมถอย
และความล้มเหลวเช่นนั้นก็ไม่ได้ถูกผ่านประสบการณ์อย่างสูญเปล่า นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็น

ตัดตอนมาจาก “วิธีหยั่งรู้ธรรมชาติและธาตุแท้ของเปาโล” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 473

เจ้าต้องจำให้ได้ว่าคำพูดเหล่านี้ได้ถูกพูดไว้แล้ว ณ ตอนนี่ว่า ต่อไปในภายภาคหน้า

เราจะได้ประสบการณ์กับความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่กว่าและความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่กว่า!

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่ได้เป็นเรื่องเรียบง่ายหรือเรื่องง่ายเลย

อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องครองความเชื่อของโยบ หรือบางทีต้องครองความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าของเขาเสียอีก

เจ้าควรรู้ว่าการทดสอบในอนาคตจะยิ่งใหญ่กว่าการทดสอบของโยบ

และว่าเจ้ายังคงต้องก้าวผ่านการทดสอบระยะยาว นี่ใช่สิ่งที่เรียบง่ายหรือ?

หากขีดความสามารถของเจ้าไม่สามารรถได้รับการปรับปรุงได้

หากความสามารถในการเข้าใจของเจ้านั้นขาดพร่อง และหากเจ้ารู้น้อยเกินไป

เมื่อถึงตอนนั้นเจ้าจอมจะไม่มีคำพยานอันใด แต่กลับจะกลายเป็นเรื่องขบขัน เป็นของเล่นสำหรับชาดานแทน

หากเจ้าไม่สามารถชดเชยมันต่อฉันได้ตอนนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีรากฐานแต่อย่างใดเลย

และในอนาคตเจ้าจะถูกทิ้งขว้าง! ไม่มีใครใส่ใจของเส้นทางที่เดินง่าย ดังนั้นแล้ว จงอย่าเห็นสิ่งนี้เป็นเรื่องเล่นๆ

จึงข่งนำหนักรนี้ให้รอบคอบเสียตอนนี

และทำการตระเตรียมเพื่อที่เจ้าอาจเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางนี้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

นี่คือเส้นทางที่ต้องเดินในอนาคต เส้นทางที่ผู้คนทั้งหมดต้องเดิน

เจ้าต้องไม่ปล่อยให้ความรู้นี้ไม่ได้รับการเอาใจใส่

อย่าคิดว่าสิ่งที่เรากล่าวกับเจ้าคือลัทธิเป็นการหาใจทิ้งไปเปล่าๆ วันที่เจ้าจะนำสิ่งนั้นมาใช้ประโยชน์จะมาถึง—

จนกระทั่งเราไม่สามารถพูดออกไปอย่างสุญญเปล่าได้ นี่ก็เวลาที่เจ้าจะเตรียมตัวเองให้มีความพร้อม

เวลาที่จะปูหนทางเพื่ออนาคต เจ้าควรตระเตรียมเส้นทางที่เจ้าจะเดินในภายหลัง

เจ้าควรกังวลและวิตกว่าเจ้าจะสามารถตั้งมั่นในอนาคตอย่างไร

และเตรียมให้ดีเพื่อเส้นทางในอนาคตของเจ้า จงอย่าตะกละและขี้เกียจ!

เจ้าต้องทำทุกสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้อย่างสมบูรณ์เพื่อใช้เวลาของเจ้าให้เกิดประโยชน์สูงสุด

เพื่อให้เจ้าอาจได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าจำเป็นต้องมี เรากำลังให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่เจ้าเพื่อให้เจ้าสามารถเข้าใจได้

พวกเจ้าได้มองเห็นด้วยตาของพวกเจ้าเองไปแล้วในช่วงเวลาน้อยกว่าสามปี

เราได้กล่าวหลายสิ่งหลายอย่างและทำงานไปมากมาย

เหตุผลหนึ่งที่เราได้ทำงานในหนทางนี้มาตลอดเป็นเพราะผู้คนกำลังขาดพร่องมากเกินไป

และอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะมีเวลาสั้นเกินไป ไม่สามารถมีการล่าช้าอันใดต่อไปได้อีก

เจ้าจินตนากรว่าผู้คนที่ต้องสัมผัสกับความขัดแย้งภายในแบบเพียบพร้อมเป็นอันดับแรกก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถ

ปีนพยานและถูกนำมาใช้ประโยชน์ได้—แต่นั้นจะไม่ช้าเกินไปหรือ? ดังนั้นแล้ว

เราจะต้องร่วมทางไปกับเจ้าไปนานเท่าใด? หากเจ้าจะให้เราร่วมทางไปกับเจ้าจนกระทั่งเราแก่จนหัวหงอก
นั่นจะเป็นไปไม่ได้หรอก!

ความเข้าใจอันต้องแก่ภายในผู้คนทั้งหมดจะสัมฤทธิ์ได้ก็โดยการก้าวผ่านความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่กว่า
เหล่านี้คือขั้นตอนของพระราชกิจ

เมื่อเจ้าเข้าใจนิมิตที่ได้สามัคคีธรรมในวันนี้อย่างครบถ้วนและเมื่อเจ้าบรรลุวุฒิภาวะอันจริงแท้

เมื่อนั้นความยากลำบากใดก็ตามที่เจ้าก้าวผ่านในอนาคตจะไม่เกินรับไหวสำหรับเจ้า

และเจ้าจะสามารถทานทนความยากลำบากเหล่านั้นได้

เมื่อเราได้เสร็จสิ้นขั้นตอนสุดท้ายนี้ของพระราชกิจและเอ่ยวจนะสุดท้ายจนแล้วเสร็จ

ในอนาคตผู้คนจะต้องเดินบนเส้นทางของพวกเขาเอง นี่จะเป็นการลุล่วงวจนะที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ว่า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพระบัญชาต่อทุกๆ บุคคล และทรงมีพระราชกิจที่จะทำในทุกๆ บุคคล ในอนาคต
ทุกคนจะเดินบนเส้นทางที่พวกเขาควรเดินซึ่งนำทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใครจะสามารถดูแลผู้อื่นได้เมื่อก้าวผ่านความทุกข์ลำบาก? แต่ละปัจเจกบุคคลมีความทุกข์ของพวกเขาเอง

และแต่ละบุคคลมีวุฒิภาวะของพวกเขาเอง ไม่มีวุฒิภาวะของผู้ใดที่เหมือนกันกับของผู้อื่น

สามีจะไม่สามารถดูแลภรรยาของพวกเขา หรือพ่อแม่จะไม่สามารถดูแลลูกหลานของพวกเขา

ไม่มีบุคคลใดจะสามารถดูแลบุคคลอื่นได้

มันจะไม่เหมือนตอนที่การดูแลและการสนับสนุนกันและกันยังเป็นไปได้

นั่นจะเป็นเวลาหนึ่งที่บุคคลทุกประเภทถูกไป นั่นคือ เมื่อพระเจ้าทรงประหารผู้เลี้ยวแคะ

เมื่อนั้นแคะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป และในเวลานั้นพวกเจ้าจะไม่มีผู้นำที่แท้จริงใดๆ ผู้คนจะถูกแบ่งแยก—

มันจะไม่เหมือนกับตอนที่พวกเจ้าสามารถมารวมกันเป็นกลุ่มผู้ร่วมนมัสการ ในอนาคต

พวกที่ไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะแสดงสีหน้าที่แท้จริงของพวกเขาออกมา

สามีจะขายภรรยาของพวกเขา ภรรยาจะขายสามีของพวกเขา ลูกหลานจะขายพ่อแม่ของพวกเขา

และพ่อแม่จะข่มเหงลูกหลานของพวกเขา—หัวใจมนุษย์นั้นเกินหยิ่งลึก!

ทั้งหมดที่สามารถทำได้คือให้คนเรายึดมั่นต่อสิ่งที่เขามี

และเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางอย่างถูกต้องเหมาะสม ในตอนนี้ พวกเจ้ามองไม่เห็นสิ่งนี้อย่างชัดเจน

พวกเจ้าทุกคนสาวยตาสั้น

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจขั้นตอนนี้อย่างประสบความสำเร็จ

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 474

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายในอนาคตของพวกเขา
หรือเพื่อความชื่นชมยินดีชั่วคราว สำหรับพวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการจัดการใดๆ
พวกเขาเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะเข้าสู่สวรรค์ เพื่อที่จะได้บำเหน็จ
พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
หรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า ซึ่งกล่าวก็คือ
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะถูกล้างความรับผิดชอบทั้งหลายของพวกเขา
หรือเพื่อให้หน้าที่ของพวกเขาเสร็จสิ้น ผู้คนไม่ค่อยเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะใช้ชีวิตที่เปี่ยมความหมาย
อีกทั้งไม่ค่อยมีบรรดาผู้ที่เชื่อว่า เนื่องจากมนุษย์มีชีวิตอยู่
เขาควรรักพระเจ้าเพราะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแห่งสวรรค์และหลักธรรมของแผ่นดินโลกที่จะทำเช่นนั้น
และเป็นงานทรงเรียกตามธรรมชาติของมนุษย์ ในหนทางนี้
แม้ว่าผู้คนแต่ละคนที่แตกต่างกันต่างก็ไล่ตามเสาะหาเป้าหมายของพวกเขาเอง
จุดมุ่งหมายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาและแรงจูงใจเบื้องหลังมันทั้งหมดล้วนแต่เหมือนกัน
ที่มากไปกว่านั้นคือ สำหรับพวกเขาส่วนใหญ่แล้ว วัตถุประสงค์สำหรับการมีสการของพวกเขานั้นเหมือนกันมาก
ในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา ผู้เชื่อจำนวนมากได้ตายลง และหลายคนได้ตายลงและเกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ใช่แค่ผู้คนหนึ่งหรือสองคนที่แสวงหาพระเจ้า ไม่ใช่แม้กระทั่งหนึ่งหรือสองพัน
กระนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็ไล่ตามเสาะหาเพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพว
กเขาเองหรือความหวังอันรุ่งโรจน์สำหรับอนาคต
บรรดาผู้ที่อุทิศแด่พระคริสต์นั้นมีน้อยมากและอยู่กระจัดกระจาย
ผู้เชื่อเปี่ยมศรัทธาจำนวนมากยังคงตายโดยติดบ่วงในร่างของพวกเขาเอง และยิ่งไปกว่านั้น
จำนวนผู้ที่ได้รับชัยชนะก็น้อยยิ่งนัก จนถึงวันนี้
พวกเขายังคงไม่รู้ถึงเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้ผู้คนจึงล้มเหลว หรือความลับทั้งหลายของชัยชนะของพวกเขา
พวกที่ยึดติดอยู่กับการแสวงหาพระคริสต์ยังคงไม่ได้มีชัยชนะแห่งความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแบบฉบับปล้นของพว
กเขา พวกเขายังไม่ได้ไปถึงแก่นขั้วของความลึกลับเหล่านี้ เพราะพวกเขาแค่ไม่รู้
แม้ว่าพวกเขาจะใช้ความพยายามอันอุตสาหะในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
เส้นทางที่พวกเขาเดินนั้นก็เป็เส้นทางของความล้มเหลวที่ครั้งหนึ่งบรรพชนของพวกเขาได้เดินแล้ว
และไม่ใช่เส้นทางของความสำเริง โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะแสวงหาอย่างไร ในหนทางนี้
ไม่ใช่ว่าพวกเขาเดินบนเส้นทางที่นำไปสู่ความมืดมิดหรือ
สิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นไม่ใช่ดอกผลอันชื่นชมขึ้นหรือ? มันยากพออยู่แล้วที่จะคาดการณ์ว่า

ผู้ที่เลียนแบบบรรดาผู้ที่ได้ประสบความสำเร็จในกาลเวลาที่ผ่านมานั้น

ท้ายที่สุดจะมาถึงความมีโชคหรือหายนะ เช่นนั้นแล้ว

โอกาสสำหรับผู้ที่แสวงหาโดยการทำตามอย่างพวกที่ได้ล้มเหลวนั้นแย่งมากเพียงใด?

พวกเขาไม่อยู่ในภาวะที่มีโอกาสถึงขั้นล้มเหลวมากขึ้นหรือ?

มีคุณค่าอะไรหรือสำหรับเส้นทางที่พวกเขาเดิน? ไม่ใช่ว่าพวกเขากำลังเสียเวลาของพวกเขาอยู่หรือ?

โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาหรือไม่ สรุปสั้นๆ

คือ มีเหตุผลหนึ่งที่ทำไมพวกเขาจึงทำเช่นนั้น

และนั่นไม่ใช่กรณีที่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพวกเขาถูกกำหนดพิจารณาโดยการแสวงหาในวิธีใดก็ตามที่พวกเขายินดี

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 475

ข้อพึงประสงค์พื้นฐานที่สุดของความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ก็คือว่า เรามีหัวใจที่ซื่อสัตย์
และว่าเราอุทิศตัวเราเองอย่างสุดใจ และเชื่อฟังอย่างแท้จริง
สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์คือการจัดเตรียมชีวิตของเขาทั้งชีวิตเพื่อแลกกับความเชื่อที่แท้จริง
ซึ่งเขาสามารถได้รับความจริงทั้งหมดทั้งมวลโดยผ่านทางการณ์
และดูล่วงหน้าที่เขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยพวกที่ล้มเหลว
และมันยังไม่สามารถบรรลุได้มากขึ้นไปอีกโดยพวกที่ไม่สามารถค้นพบพระคริสต์ได้
เพราะมนุษย์ไม่เก่งในการอุทิศตัวเราเองทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระเจ้า
เพราะมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้าผู้สร้าง เพราะมนุษย์ได้เห็นความจริงแล้ว
แต่กลับหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นและเดินไปบนเส้นทางของเขาเอง
เพราะมนุษย์แสวงหาอยู่เสมอโดยการเดินตามเส้นทางของพวกที่ได้ล้มเหลว
เพราะมนุษย์เยาะเย้ยทำทนายอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงล้มเหลวอยู่เสมอ
หลงกลเล่ห์เหลี่ยมของซาตานอยู่เสมอ และคิดบงในร่างแหของเขาเอง เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระคริสต์
เพราะมนุษย์ไม่ชำนาญในการทำความเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง
เพราะมนุษย์แสดงความเคารพบูชาเปาโลมากเกินไปและละโมภในเรื่องสวรรค์มากเกินไป
เพราะมนุษย์เรียกร้องให้พระคริสต์เชื่อฟังเขาและคอยออกคำสั่งพระเจ้าอยู่เสมอ
ด้วยเหตุนี้บรรดาบุคคลสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นและบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับความพลิกผันของโลกจึงยัง
คงต้องตาย และยังคงตายลงท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า ทั้งหมดที่เราสามารถกล่าวถึงผู้คนเช่นนั้น ได้ก็คือว่า
พวกเขาตายอย่างอนาถ และว่า ผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับพวกเขา—ความตายของพวกเขา—
หาใช่ปราศจากเหตุผลอันควรไม่
ความล้มเหลวของพวกเขาไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยิ่งสุดจะทนได้มากขึ้นไปอีกต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าหรือหรือ?
ความจริงนั้นมาจากโลกของมนุษย์ กระนั้นความจริงท่ามกลางมนุษย์ก็ถูกส่งต่อโดยพระคริสต์
นั่นมีจุดกำเนิดจากพระคริสต์ กล่าวคือ จากพระเจ้าพระองค์เอง และนี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้
กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงจัดเตรียมความจริงเท่านั้น
พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อตัดสินพระทัยว่ามนุษย์จะประสบความสำเร็จในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขาหรือ
ไม่ ด้วยเหตุนี้ที่ตามมาก็คือว่า
ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงทั้งหมดล้วนเป็นผลจากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์
ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงของมนุษย์ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับพระคริสต์
แต่กลับกำหนดพิจารณาโดยการไล่ตามเสาะหาของเขา

บันปลายของมนุษย์และความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาไม่สามารถงสมบนพระเศียรของพระเจ้าได้
เพื่อที่พระเจ้าพระองค์เองจะได้ทรงถูกทำให้แบกรับสิ่งนั้นไว้ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องสำหรับพระเจ้าพระองค์เอง
แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่ซึ่งสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติ
ผู้คนส่วนใหญ่มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาและบันปลายของเปาโลและเปโตร
กระนั้นผู้คนก็ไม่รู้อะไรมากไปกว่าบททอสาของเปโตรและเปาโล
และไม่รู้เท่าทันถึงความลับเบื้องหลังความสำเร็จของเปโตร
หรือความขาดตกบกพร่องที่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของเปาโล และดังนั้น
หากพวกเขาไม่สามารถมองทะลุอุปสรรคถึงสาระสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาส่วนใหญ่ก็จะยังคงล้มเหลว
และต่อให้พวกเขามีจำนวนเล็กน้อยจะประสบความสำเร็จ พวกเขาก็จะยังคงเทียบไม่ได้กับเปโตร
หากเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความหวังที่จะประสบความสำเร็จ
หากเส้นทางที่เจ้าทำเท่าในการไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเส้นทางที่ผิด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จเลยตลอดกาล และจะพบกับปลายทางเดียวกับเปาโล

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 476

เปโตรเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เพียงภายหลังจากรับประสบการณ์กับการติสสอนและการพิพากษา
และด้วยเหตุนี้จึงได้รับความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้าแล้วเท่านั้น
เขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบถ้วน
เส้นทางที่เขาได้เดินนั้นเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ซึ่งกล่าวก็คือ ตั้งแต่แรกเริ่ม
เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
และแรงจูงใจของเขาสำหรับการที่เชื่อในพระเจาก็เป็นแรงจูงใจที่ถูกต้อง
และดังนั้นเขาจึงได้กลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และเขาได้ย่ำเท้าบนเส้นทางใหม่ที่มนุษย์ไม่เคยเดินมาก่อน อย่างไรก็ตาม
เส้นทางที่เปาโลได้เดินตั้งแต่แรกเริ่มนั้นเป็นเส้นทางตรงกันข้ามกับพระคริสต์
และเป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปรารภนาที่จะใช้เขาและใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ของเขาแ
ละคุณความดีของเขาทั้งหมดเพื่อพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น
เขาจึงได้ทำงานแด่พระคริสต์มาเป็นเวลาหลายทศวรรษ
เขาเป็นเพียงใครบางคนทีพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งาน
และเขาไม่ได้ถูกใช้งานเพราะพระเยซูได้ทรงมองสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาอย่างโปรดปราน
แต่เพราะพรสวรรค์ของเขา เขาสามารถทำงานเพื่อพระเยซูได้เพราะเขาถูกปราบพยศ
ไม่ใช่เพราะเขามีความสุขที่จะทำเช่นนั้น
เขาสามารถทำงานเช่นนั้นได้เพราะความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และงานที่เขาได้ทำนั้นไม่ได้เป็นตัวแทนการไล่ตามเสาะหาของเขาหรือสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาแต่อย่างใด
คเลย งานของเปาโลได้เป็นตัวแทนงานของผู้รับใช้ ซึ่งกล่าวก็คือเขาได้ทำงานของอัครทูต กระนั้นก็ตาม
เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ เขาก็ได้ทำงานบางอย่างเช่นกัน นั่นไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นงานของเปาโล
แต่เขาได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ของเขาเอง และงานของเขานั้นแตกต่างไปจากงานของเปาโล
งานของเปโตรเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เขาไม่ได้ทำงานในบทบาทของอัครทูต
แต่ได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาความรักที่มีแด่พระเจ้า
ครรลองของงานของเปโตรยังมีการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเขาอีกด้วย นั่นคือ
การไล่ตามเสาะหาของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเพื่อประโยชน์ของความหวังสำหรับอนาคตของเขา
และความพึงปรารถนาของเขาสำหรับบั้นปลายที่ดี เขาไม่ได้ยอมรับกระบวนการถูกลงในช่วงระหว่างงานของเขา
อีกทั้งไม่ได้ยอมรับการคัดแต่งและการจัดการ

เขาได้เชื่อว่าทราบเท่าที่งานที่เขาทำนั้นทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา และทั้งหมดที่เขาทำนั้นเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า เช่นนั้นแล้วบำเหน็จย่อมรอเขาอยู่ในท้ายที่สุด ไม่มีประสบการณ์ส่วนตัวเลยในงานของเขา—ทั้งหมดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของสิ่งนั้นนั่นเอง และไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นท่ามกลางการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลง ทุกสิ่งทุกอย่างในงานของเขาเป็นธุรกรรมอย่างหนึ่ง

นั่นไม่ได้มีหน้าที่หรือการบนอบของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าบรรจุอยู่เลย ในช่วงระหว่างครรลองแห่งงานของเขานั้น ไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดในอุปนิสัยแต่เดิมของเปาโล งานของเขาเป็นเพียงการปรนนิบัติต่อผู้อื่น

และไม่สามารถที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา

เปาโลได้ดำเนินงานของเขาจนเสร็จสิ้นโดยตรง

โดยปราศจากการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือการจัดการ และเขาได้รับแรงจูงใจจากบำเหน็จ เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ

เขาเป็นใครบางคนที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการจัดการและได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลง

จุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของเปโตรโดยพื้นฐานแล้วแตกต่างไปจากจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของเปาโล แม้ว่าเปโตรจะไม่ได้ทำงานปริมาณมาก อุปนิสัยของเขาก็ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมากมาย และสิ่งที่เขาได้แสวงหานั้นก็คือความจริง และการเปลี่ยนแปลงที่เป็นจริง

งานของเขาไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นเพียงเพื่อประโยชน์ของตัวเอง แม้ว่าเปาโลได้ทำงานไปมากมาย แต่สิ่งนั้นทั้งหมดล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแม้ว่าเปาโลได้ร่วมมือในงานนี้ เขาก็ไม่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้น การที่เปโตรได้ทำงานน้อยกว่ามาก ก็เป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากขนาดนั้นโดยผ่านทางเขา

ปริมาณงานของพวกเขาไม่ได้กำหนดพิจารณาว่าพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่ การไล่ตามเสาะหาของหลายๆ หนึ่งเป็นไปเพื่อที่จะได้รับบำเหน็จ และการไล่ตามเสาะหาของอีกคนหนึ่งนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักขั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้า และลู่ลวงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

จนถึงขอบข่ายที่เขาสามารถดำเนินชีวิตในภาพลักษณ์อันดีงามเพื่อให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา ภายนอกนั้นพวกเขาแตกต่างกัน และดังนั้นธาตุแท้ของพวกเขาจึงแตกต่างกันด้วย

เจ้าไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าใครในบรรดาพวกเขาที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาได้ทำงานมากเพียงใด เปโตรได้พยายามที่จะดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของคนหนึ่งซึ่งรักพระเจ้า

ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ยอมรับการจัดการและการตัดแต่ง

และที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ลู่ลวงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
เขาสามารถอุทิศตัวเขาเองแด่พระเจ้า วางทั้งหมดทั้งมวลของตัวเองไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
และเชื่อฟังพระองค์จนตาย นั่นคือสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำ และที่มากกว่านั้น นั่นคือสิ่งที่เขาได้สัมผัส
นี่คือเหตุผลพื้นฐานที่ทำให้เขาไม่ในที่สุดแล้วปลายทางของเขาจึงแตกต่างไปจากปลายทางของเปาโล
พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวเปโตรคือการทำให้เขามีความเพียบพร้อม
และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวเปาโลคือการทรงใช้งานเขา
นั่นเป็นเพราะธรรมชาติของพวกเขาและธรรมชาติของพวกเขามีต่อการไล่ตามเสาะหา นั่นไม่ใช่อย่างเดียวกัน
ทั้งคู่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรได้ประยุกต์ใช้พระราชกิจนี้กับตัวเอง
และยังได้จัดเตรียมพระราชกิจนี้ให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย ในขณะเดียวกัน
เปาโลได้จัดเตรียมทั้งหมดทั้งมวลของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ผู้อื่น
และไม่ได้อะไรจากพระราชกิจนี้ด้วยตัวเองเลย ในหนทางนี้
ภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายปีเหลือเกินแล้ว
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในเปาโลก็ใกล้เคียงกับการไม่มีอยู่ เขายังคงแทบจะอยู่ในสถานะธรรมชาติของเขา
และเขายังคงเป็นเปาโลคนก่อนหน้านั้น
เป็นเพียงแค่ภายหลังจากการสู้ทนความยากลำบากจากงานเป็นเวลาหลายปี เขาได้เรียนรู้วิธีที่จะ “ทำงาน”
และได้เรียนรู้การสู้ทน แต่ธรรมชาติแต่เดิมของเขา—ธรรมชาติในเชิงแข่งขันและเห็นแก่เงินอย่างสูง—ยังคงมีอยู่
ภายหลังจากที่ทำงานเป็นเวลาหลายปียิ่งนัก เขาไม่ได้รู้จักอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเขา
อีกทั้งไม่ได้กำจัดอุปนิสัยแต่เดิมของเขาทิ้งไป และนั่นยังคงเห็นได้ชัดเจนในงานของเขา
ในตัวเขานั้นมีเพียงประสบการณ์ทำงานที่มากขึ้น
แต่ประสบการณ์อันน้อยนิดเช่นนั้นเพียงลำพังไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงเขาได้และไม่สามารถปรับเปลี่ยนทร
สณะของเขาเกี่ยวกับการมีอยู่หรือนัยสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของเขา
แม้ว่าเขาจะได้ทำงานเป็นเวลาหลายปีเพื่อพระคริสต์ และไม่เคยได้ข่มเหงองค์พระเยซูเจ้าอีกเลย
แต่ในหัวใจของเขาก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดในความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้า
การนี้หมายความว่าเขาไม่ได้ทำงานเพื่ออุทิศตัวเขาเองแด่พระเจ้า
แต่ในทางตรงกันข้ามเขาถูกบีบให้ยอมทำงานเพื่อประโยชน์ของบันปลายในอนาคตของเขา
ด้วยเหตุที่เขาได้ข่มเหงพระคริสต์ในตอนแรกเริ่ม และไม่ได้บนบอต่อพระคริสต์
โดยปกติวิสัยเขาจึงเป็นกบฏที่ไฉฉาใจต่อต้านพระคริสต์
และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ตอนที่งานของเขาใกล้จะสรุปปิดตัวลง เขาก็ยังคงไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และเพียงแค่กระทำการไปตามความสมัครใจของเขาเองตามลักษณะนิสัยของเขาเอง
โดยไม่ให้ความสนใจต่อน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้แต่หน่อย
และดังนั้นธรรมชาติของเขาจึงเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์และไม่ได้เชื่อฟังความจริง ใครบางคนแย้งนี้
ผู้ที่ได้ถูกละทิ้งโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ไม่ได้รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และผู้ที่ได้ต่อต้านพระคริสต์ด้วยเช่นกัน—บุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไรกัน?
การที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำงานมากเพียงใด
หรือเขาอุทิศมากเพียงใด แต่กลับกำหนดพิจารณาจากการที่เขารู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่
การที่เขาสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้หรือไม่
และการที่พระประสงค์ของเขามีต่อการไล่ตามเสาะหา นั่นสอดคล้องกับความจริงหรือไม่

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 477

แม้ว่าวิวัฒนาการในธรรมชาติไม่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่เปโตรได้เริ่มติดตามพระเยซู
โดยธรรมชาติแล้วเขาเป็นใครบางคนที่ได้ตั้งใจจะมอบต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์และแสวงหาพระคริสต์นับตั้ง
แต่แรกเริ่ม ความเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเขานั้นบริสุทธิ์ นั่นคือ
เขาไม่ได้แสวงหาชื่อเสียงและความมีโชค แต่กลับได้รับแรงจูงใจจากความเชื่อฟังความจริง
แม้ว่าจะมีอยู่สามครั้งที่เปโตรได้ปฏิเสธการรู้จักพระคริสต์ และแม้ว่าเขาจะได้ทดลององค์พระเยซูเจ้า
แต่ความอ่อนแอของมนุษย์ที่เล็กน้อยเช่นนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติของเขา
นั่นไม่ได้ส่งผลต่อการไล่ตามเสาะหาในอนาคตของเขา
และนั่นไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่างเพียงพอว่าการทดลองของเขาเป็นการกระทำของศัตรูของพระคริสต์
ความอ่อนแอตามปกติของมนุษย์คือบางสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดในแผ่นดินโลกมีร่วมกัน—
เจ้าคาดหวังว่าเปโตรจะแตกต่างออกไปบ้างกระนั้นหรือ?
ผู้คนไม่มีความเชื่อเฉพาะบางอย่างเกี่ยวกับเปโตรเพราะการที่เขาได้ทำความผิดพลาดอันโง่เขลาไปหลายประการ
หรือ? และผู้คนไม่ชื่นชมบูชาเปาโลยิ่งนักเพราะงานทั้งหมดที่เขาได้ทำ
และจดหมายทั้งหมดที่เขาได้เขียนหรือ?
มนุษย์อาจสามารถมองทะลุปรุโปร่งถึงแก่นแท้ของมนุษย์ได้อย่างไร?
บรรดาผู้ที่มิสนใจอย่างแท้จริงสามารถมองเห็นบางสิ่งที่ปราศจากนัยสำคัญเช่นนั้นอย่างแน่นอนหรือ?
แม้ว่าหลายปีแห่งประสบการณ์อันเจ็บปวดของเปโตรไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์
นี่ไม่ได้พิสูจน์ว่าเปโตรไม่ได้มีประสบการณ์ที่เป็นจริง หรือว่าเปโตรไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
มนุษย์จะสามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจของพระเจ้าอย่างครบถ้วนได้อย่างไร?
บันทึกทั้งหลายในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกคัดสรรโดยพระเยซูด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ
แต่ถูกรวบรวมขึ้นโดยชนรุ่นหลังต่อมา เมื่อเป็นเช่นนั้น
ทั้งหมดที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเลือกสรรตามแนวคิดของมนุษย์หรือ? ที่มากกว่านั้น
ปลายทางของเปโตรและเปาโลนั้นไม่ได้กล่าวระบุไว้อย่างชัดเจนในจดหมายทั้งหลาย
ดังนั้นมนุษย์จึงตัดสินเปโตรและเปาโลตามการล່วงรู้ของเขาเอง และตามการเลือกชอบของเขาเอง
และเพราะเปาโลได้ทำงานไปมากมายยิ่งนัก เพราะ “การมีส่วนร่วมสนับสนุน” ของเขานั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนัก
เขาจึงได้รับความไว้วางใจจากหมู่ชน มนุษย์ไม่ได้จ้องอยู่กับสิ่งฉาบฉวยทั้งหลายเท่านั้นหรือ?
มนุษย์อาจสามารถมองทะลุปรุโปร่งถึงแก่นแท้ของมนุษย์ได้อย่างไร? นี่ยังไม่พูดถึงว่า
กับการที่เปาโลได้เป็นวัตถุสำหรับการนมัสการมาหลายพันปี ใครหรือจะกล้าปฏิเสธงานของเขาอย่างງั่วม?
เปโตรเป็นแค่ชาวประมงคนหนึ่ง

ดังนั้นแล้วการมีส่วนร่วมสนับสนุนของเขาจะสามารถยิ่งใหญ่เท่ากับของเปาโลได้อย่างไร?

ในด้านของการมีส่วนร่วมสนับสนุนที่พวกเขาได้ทำ เปาโลควรได้รับบำเหน็จก่อนเปโตร และเขาควรได้เป็นหนึ่งในผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า

ใครจะสามารถได้จินตนาการไปว่า ในการปฏิบัติต่อเปาโลของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงเพียงแต่ทำให้เขาทำงานโดยผ่านทางพรสวรรค์ของเขา

ในขณะที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เปโตรมีความเพียบพร้อม

นั่นไม่ใช่กรณีที่ต้องให้พระเยซูเจ้าได้ทรงสร้างแผนสำหรับเปโตรและเปาโลตั้งแต่แรกเริ่ม นั่นคือ

ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือจัดให้ทำงานไปโดยสอดคล้องกับธรรมชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขา และดังนั้น สิ่งที่คุณเห็นเป็นเพียงการมีส่วนร่วมสนับสนุนภายนอกของมนุษย์

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นคือแก่นแท้ของมนุษย์ รวมทั้งเส้นทางที่มนุษย์ได้ตามเสาะหาตั้งแต่แรกเริ่ม และแรงจูงใจเบื้องหลังการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

ผู้คนประเมินมนุษย์คนหนึ่งตามมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา และตามการลวงรู้ของพวกเขาเอง

กระนั้นปลายทางสุดท้ายของมนุษย์คนหนึ่งก็ไม่ได้กำหนดพิจารณาตามข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ภายนอกของเขา

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่า หากเส้นทางที่เจ้าใช้ตั้งแต่แรกเริ่มคือเส้นทางแห่งความสำเร็จ

และทัศนคติของเจ้าที่มีต่อการไล่ตามเสาะหาเป็นทัศนคติที่ถูกต้องตั้งแต่แรกเริ่ม

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นเหมือนเปโตร หากเส้นทางที่เจ้าทำเป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว

เช่นนั้นแล้วไม่ว่าเจ้าจะจ่ายที่ราคาใดก็ตาม ปลายทางของเจ้าจะยังคงเป็นเช่นเดียวกับปลายทางของเปาโล

ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม บั้นปลายของเจ้า และการที่เจ้าจะสำเร็จหรือล้มเหลวนั้น

ทั้งสองอย่างกำหนดพิจารณาจากการที่เส้นทางซึ่งเจ้าแสวงหานั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่

แทนที่จะเป็นการเฝ้าเดี่ยวของเจ้าหรือราคาที่เจ้าจ่าย

ธาตุแท้ของเปโตรและเปาโลและเป้าหมายที่พวกเขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นแตกต่างกัน

มนุษย์ไม่สามารถค้นพบสิ่งเหล่านี้ได้ และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถรู้จักสิ่งเหล่านั้นได้โดยทั้งหมดทั้งมวล

ด้วยเหตุที่สิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นคือแก่นแท้ของมนุษย์ ในขณะที่มนุษย์ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับธาตุแท้ของเขาเอง

มนุษย์ไม่สามารถมองดูธาตุแท้ภายในมนุษย์หรืออู่อุบัติภาวะจริงของเขา

และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถระบุแยกแยะเหตุผลสำหรับความล้มเหลวและความสำเร็จของเปาโลและเปโตรได้

เหตุผลที่ทำไมผู้คนส่วนใหญ่เคารพบูชาเปาโลและไม่เคารพบูชาเปโตรเป็นเพราะเปาโลถูกใช้สำหรับงานสาธารณะ

และมนุษย์นั้นสามารถลวงรู้ถึงงานนี้ได้ และดังนั้นผู้คนจึงยอมรับ “ความสำเร็จลุล่วงทั้งหลาย” ของเปาโล

ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์มองไม่เห็นประสบการณ์ของเปโตร

และสิ่งซึ่งเขาได้แสวงหา นั้นไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ และดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีความสนใจในเปโตร

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 478

เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับการจัดการและกระบวนการถูกลง เขาได้กล่าวว่า “ฉันจะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาตลอดเวลา ในทั้งหมดที่ฉันทำฉันเพียงพยายามที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาเท่านั้น และไม่ว่าฉันจะถูกติสอนหรือถูกพิพากษาหรือไม่ก็ตาม ฉันยังคงมีความสุขที่จะทำเช่นนั้น”

เปโตรได้มอบทั้งหมดของเขาแด่พระเจ้า และงาน คำพูด และชีวิตทั้งชีวิตของเขาทั้งหมดล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักพระเจ้า

เขาเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความบริสุทธิ์ และยังเขาได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่าใด ความรักของเขามีแด่พระเจ้าลึกลงไปภายในหัวใจของเขายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ในขณะเดียวกัน เปาโลทำงานภายนอกเท่านั้น และแม้ว่าเขาได้ทำงานหนักเช่นกัน

การตรากตรำของเขาก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทำงานของเขาย่างถูกต้องเหมาะสมและด้วยเหตุนี้จึงได้รับบำเหน็จ หากเขาได้รู้ว่าเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จใด เขาคงจะละทิ้งงานของเขาไปแล้ว

สิ่งที่เปโตรใส่ใจคือความรักจริงแท้ภายในหัวใจของเขา และสิ่งซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและสามารถสัมผัสได้ เขาไม่ได้ใส่ใจเกี่ยวกับการที่เขาจะได้รับบำเหน็จหรือไม่

แต่เกี่ยวกับการที่อุปนิสัยของเขาจะสามารถได้รับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

เปโตรใส่ใจกับการทำงานหนักขึ้นทุกที เขาใส่ใจกับงานภายนอกและการเฝ้าเดี่ยว และกับคำสอนที่ผู้คนปกติไม่ได้รับประสบการณ์ เขาไม่ใส่ใจเลยสำหรับการเปลี่ยนแปลงลึกลงไปภายในตัวเขา

อีกทั้งความรักจริงแท้ที่มีแด่พระเจ้า

ประสบการณ์ของเปโตรนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักที่แท้จริงและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ประสบการณ์ของเขาเป็นไปเพื่อที่จะได้รับสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดขึ้นกับพระเจ้า

และเพื่อที่จะมีการดำเนินชีวิตที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

งานของเปาโลกระทำไปเพราะการนั้นที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบหมายให้เขา และเพื่อที่จะได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาได้วิเลาะห์ออก

กระนั้นเหล่านี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองและพระเจ้า

งานของเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการหลีกหนีการติสอนและการพิพากษาแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหาคือความรักบริสุทธิ์ และสิ่งที่เปาโลได้แสวงหาคือมงกุฎแห่งความชอบธรรม

เปโตรได้รับประสบการณ์กับหลายปีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และได้มีความรู้อันสัมพันธ์กับชีวิตจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ ตลอดจนความรู้อันลุ่มลึกเกี่ยวกับตัวเขาเอง

และดังนั้น ความรักของเขามีแด่พระเจ้าจึงบริสุทธิ์

หลายปีแห่งกระบวนการถลุงได้ยกระดับความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเยซูและชีวิต
และความรักของเขาเป็นความรักอันปราศจากเงื่อนไข เป็นความรักที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
และเขาไม่ได้ขออะไรเป็นการตอบแทน อีกทั้งไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดเลย เปาโลได้ทำงานเป็นเวลาหลายปี
กระนั้นเขาก็ไม่ได้ครอบครองความรู้อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคริสต์
และความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองก็น้อยนิดอย่างน่าสมเพชเช่นกัน เขาแค่ไม่มีความรักแด่พระคริสต์
และงานของเขาและครรลองที่เขาได้โอดแค้นไปนั้นก็เพื่อที่จะได้รับพวงมาลัยเกียรติยศสุดท้าย
สิ่งที่เขาได้แสวงหานั้นคือมงกุฎอันประณีตงดงามที่สุด ไม่ใช่ความรักบริสุทธิ์ เขาไม่ได้แสวงหาอย่างแท้จริง
แต่อย่างหนึ่งเลย เขาไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเขา
แต่ถูกบีบให้ทำการไล่ตามเสาะหาของเขาหลังจากที่ได้ถูกเกาะกุมด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และดังนั้น

การไล่ตามเสาะหาของเขาจึงไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
เปโตรต่างหากที่เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสมซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขา
มนุษย์คิดว่าบรรดาทั้งหมดที่มีส่วนร่วมสนับสนุนแด่พระเจ้าควรได้รับบำเหน็จ
และว่ายังมีส่วนร่วมสนับสนุนมากขึ้นเท่าใด

ก็ยังถือเป็นของตายได้มากขึ้นเท่านั้นว่าพวกเขาควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า
แก่นแท้ของทัศนคติของมนุษย์นั้นเป็นไปในเชิงธุรกรรม
และเขาไม่พยายามอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
สำหรับพระเจ้านั้น

ยังผู้คนแสวงหาความรักที่แท้จริงที่มีให้พระเจ้าและความเชื่อฟังโดยครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด
ซึ่งหมายถึงการพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
พวกเขาก็จะยังสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ทัศนคติของพระเจ้ายิ่งก็เพื่อทรงเรียกร้องให้มนุษย์ฟื้นคืนหน้าที่และสถานะดั้งเดิมของเขา
มนุษย์คือสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

และดังนั้นแล้วมนุษย์จึงไม่ควรถลำเส้นด้วยตัวเองโดยการเรียกร้องอันใดจากพระเจ้า

และไม่ควรทำสิ่งใดมากไปกว่าปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

บั้นปลายของเปาโลและเปโตรนั้นประเมินตามการที่พวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสรรพสิ่งที่
ที่ทรงสร้างของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ใช่ตามขนาดของการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา

บั้นปลายของพวกเขาที่กำหนดพิจารณาตามสิ่งซึ่งพวกเขาได้แสวงหาตั้งแต่แรกเริ่ม

ไม่ใช่ตามการที่พวกเขาได้ทำงานไปมากเพียงใด หรือการประเมินพวกเขาโดยผู้อื่น และดังนั้นแล้ว

การพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคนเราอย่างแข็งขันในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าจึงเป็นเส้นทางสู่ความสำเร็จ การแสวงหาเส้นทางแห่งความรักที่แท้จริงแด่พระเจ้าคือเส้นทางที่ถูกต้องที่สุด

การแสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยดั้งเดิมของคนเรา

และการแสวงหาความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้า คือเส้นทางสู่ความสำเร็จ

เส้นทางสู่ความสำเร็จเช่นนั้นคือเส้นทางของการฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมตลอดจนการปรากฏดั้งเดิมของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นั่นเป็นเส้นทางแห่งการฟื้นคืน

และนั่นยังเป็นจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนจบด้วยเช่นกัน

หากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์นั้นค้างปรือไปด้วยข้อเรียกร้องอันฟุ้งเฟ้อส่วนตัวและการถวิลหาอันไร้เหตุผล เช่นนั้นแล้วผลที่สัมฤทธิ์ได้ก็ย่อมจะไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์

การนี้ไม่ลงรอยกันกับพระราชกิจแห่งการฟื้นคืน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันไม่ใช่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติ

และดังนั้นแล้วนี่จึงพิสูจน์ว่าการไล่ตามเสาะหาประเภทนี้ไม่ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า

การไล่ตามเสาะหาที่ไม่ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้านั้นมีนัยสำคัญอันใดเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 479

งานที่เปาโลได้ทำนั้นได้ถูกจัดแสดงต่อหน้ามนุษย์

แต่ในเรื่องที่ว่าความรักของเขามีแค่พระเจ้านั้นบริสุทธิ์เพียงใดและเขาได้รักพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใดลึกลงไปหัวใจของเขานั้น—มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ มนุษย์สามารถมองดูเพียงงานที่เขาได้ทำ

ซึ่งมนุษย์รู้ว่าเขาได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานอย่างแนบแน่นจากงานนี้

และดังนั้นมนุษย์จึงคิดว่าเปาโลดีกว่าเปโตร คิดว่างานของเขานั้นยิ่งใหญ่กว่า

เพราะเขาสามารถจัดเตรียมให้แก่คริสตจักรทั้งหลายได้

เปโตรเพียงได้หมายพึงประสงค์ส่วนตัวของเขาและได้รับผู้คนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในช่วงระหว่างงานที่เขาทำเป็นครั้งคราว มีจดหมายที่ไม่เป็นที่รู้จักกันมากนักเพียงไม่กี่ฉบับจากเขา

แต่ใครหรือที่รู้ว่าความรักของเขามีแค่พระเจ้าลึกภายในหัวใจของเขานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด? วันแล้ววันเล่า

เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้า นั่นคือ トラバเทที่มีงานที่จะต้องทำ เขาก็ได้ทำงานนั้นไป

เขาได้รู้สึกว่ในหนทางนี้เขาคงจะสามารถได้รับมงกุฎ และน่าจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

กระนั้นเขาก็ไม่ได้แสวงหาหนทางทั้งหลายที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเขาเองโดยผ่านทางงานของเขา

สิ่งใดก็ตามในชีวิตของเปโตรที่ไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาได้ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

หากนั้นไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา เช่นนั้นแล้วเขาคงจะรู้สึกสำนึกผิด

และคงจะมองหาหนทางซึ่งเหมาะสมที่จะเป็นหนทางที่เขาสามารถเพียรพยายามที่จะทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้ ในแม้กระทั่งแง่มุมที่เล็กที่สุดและไม่สำคัญที่สุดของชีวิตของเขา

เขายังคงได้พึงต้องทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา

เขาไม่ได้เข้มงวดน้อยลงเลยเมื่อเป็นเรื่องอุปนิสัยดั้งเดิมของเขา

โดยเค็ดขาดในข้อพึงประสงค์ของเขามีต่อตัวเขาเองในอันที่จะก้าวหน้าลึกซึ่งยิ่งขึ้นสู่ความจริง

เปาโลได้แสวงหาเพียงความมีหน้ามีตาและสถานะอันผิวเผิน เขาได้พยายามที่จะโอ้อวดตัวเขาเองต่อหน้ามนุษย์

และไม่ได้พยายามที่จะสร้างความก้าวหน้าที่ลึกซึ่งยิ่งขึ้นในการเข้าสู่ชีวิต สิ่งที่เขาได้ใส่ใจก็คือคำสอน

ไม่ใช่ความเป็นจริง ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้าไปมากเหลือเกิน

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ได้ทรงจดจำเขา? เปโตรได้ดำเนินงานเพื่อพระเจ้าเสร็จสิ้นเพียงเล็กน้อย

และไม่ได้มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรทั้งหลาย

ดังนั้นแล้วเหตุใดเขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?” เปโตรได้รักพระเจ้าจนถึงจุดหนึ่ง

ซึ่งเป็นสิ่งที่พึงประสงค์โดยพระเจ้า ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคำพยาน แล้วเปาโลจะเป็นอย่างไร?

เปาโลได้รักพระเจ้าจนถึงระดับใด? เข้าใจหรือไม่? งานของเปาโลนั้นได้ทำไปเพื่ออะไร?

และงานของเปโตรได้ทำไปเพื่ออะไร? เปโตรไม่ได้ทำงานมาก

แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่อยู่ลึกภายในหัวใจของเขา?

งานของเปาโลนั้นได้เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมให้กับคริสตจักรทั้งหลาย และสิ่งรองรับของคริสตจักรทั้งหลาย
สิ่งที่เปโตรได้รับประสบการณ์คือการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยในชีวิตของเขา

เขาได้รับประสบการณ์กับความรักที่มีแด่พระเจ้า มาถึงตอนนี้ที่เจ้ารู้ความแตกต่างในธาตุแท้ของพวกเขา
ท้ายที่สุดแล้วเจ้าสามารถเห็นได้ว่าใครได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง และใครไม่ได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง
หนึ่งในพวกเขาได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง

คนหนึ่งได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา และอีกคนหนึ่งไม่ได้ก้าวผ่าน

คนหนึ่งได้รับใช้อย่างถ่อมใจ และไม่ได้เป็นที่สังเกตอย่างง่ายดายโดยผู้คน

และอีกคนหนึ่งได้รับการเคารพบูชาโดยผู้คน และได้มีภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่ คนหนึ่งได้แสวงหาความบริสุทธิ์

และอีกคนหนึ่งไม่ได้แสวงหา และแม้ว่าเขาจะไม่ได้ไม่บริสุทธิ์ แต่เขาก็ไม่ได้ครองความรักอันบริสุทธิ์

คนหนึ่งครองสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

คนหนึ่งครองสำนึกของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

เช่นนั้นคือความแตกต่างในธาตุแท้ของเปาโลและเปโตร เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความสำเร็จ
ซึ่งก็เป็นเส้นทางแห่งการสัมฤทธิ์การฟื้นคืนของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและการฟื้นคืนของหน้าที่ของสิ่งที่
ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เปโตรเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ประสบความสำเร็จ

เส้นทางที่เปาโลได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว

และเขาเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เพียงบนอบและสละตัวพวกเขาเองอย่างผิวเผินเท่านั้น

และไม่รักพระเจ้าอย่างถ่องแท้ เปาโลเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ครองความจริง

ในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เปโตรได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง

และได้พยายามเชื่อฟังทั้งหมดที่ได้มาจากพระเจ้า โดยที่ไม่มีการปรีบั้นแม้แต่น้อย

เขาสามารถยอมรับการติสสอนและการพิพากษา ตลอดจนกระบวนการถูกลง ความทุกข์ลำบาก

และการดำเนินต่อไปโดยความไม่มีสิ่งใดเลยในชีวิตของเขา

ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยในบรรดาเหล่านี้ที่จะสามารถปรับเปลี่ยนความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าได้

นี่ไม่ใช่ความรักขั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้าหรือ?

นี่ไม่ใช่การลบล้างหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าหรือ? ไม่ว่าในการติสสอน การพิพากษา

หรือความทุกข์ลำบาก เจ้าสามารถสัมฤทธิ์ความเชื่อฟังจนตายได้เสมอ

และนี่คือสิ่งที่ควรสัมฤทธิ์โดยสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือความบริสุทธิ์ของความรักที่มีแด่พระเจ้า

หากมนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ผลได้มากขนาดนี้

เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

และไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำให้สมดังที่พระผู้สร้างทรงพึงปรารถนาได้ดีกว่า
จงจินตนาการว่าเจ้าสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าได้ ทว่าเจ้ากลับไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในหนทางนี้
ไม่เพียงเจ้าจะไม่ได้ล่วงหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เจ้ายังจะถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษด้วยเช่นกัน เพราะเจ้าคือใครบางคนที่ไม่ครองความจริง
ที่ไม่สามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้ และที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เจ้าเพียงใส่ใจกับการทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น
และไม่ใส่ใจกับการนำความจริงไปปฏิบัติหรือการรู้จักตัวตัวเอง เจ้าไม่เข้าใจหรือรู้จักพระผู้สร้าง
และไม่เชื่อฟังหรือรักพระผู้สร้าง เจ้าคือใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาแต่กำเนิด
และดังนั้นแล้วผู้คนเช่นนั้นจึงไม่เป็นที่รักโดยพระผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 480

ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เปาโลได้ทำงานในปริมาณมากมายมหาศาล
และเขาได้แบกรับภาระอันใหญ่หลวงสำหรับคริสตจักรทั้งหลาย
และได้มีส่วนร่วมสนับสนุนมากมายเหลือเกินแก่คริสตจักรเหล่านั้น จดหมายสิบสามฉบับของเปาโลได้คำจูน
2,000 ปีแห่งยุคพระคุณ และเป็นรองแก่ข่าวประเสริฐที่เล่มนั้นเท่านั้น ใครกันเล่าสามารถเทียบกับเขาได้?
ไม่มีใครสามารถถอดรหัสวิมรณของยอห์นได้ ในขณะที่จดหมายของเปาโลจัดเตรียมชีวิต
และงานที่เขาได้ทำนั้นเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรทั้งหลาย
ใครอื่นอีกหรือที่สามารถได้สัมผัสสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นได้? แล้วเปโตรได้ทำงานอะไรไป?”
เมื่อมนุษย์ประเมินผู้อื่น เขาทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา
เมื่อพระเจ้าทรงประเมินมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์
ท่ามกลางบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิต เปาโลเป็นใครบางคนที่ไม่ได้รู้จักแก่นแท้ของเขาเอง
เขาไม่ได้ถ่อมใจหรือเชื่อฟังโดยวิถีทางใดเลย อีกทั้งเขาไม่ได้รู้จักธาตุแท้ของเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับพระเจ้า
และดังนั้นแล้ว เขาจึงเป็นใครบางคนที่ไม่ได้ก้าวผ่านประสบการณ์โดยละเอียด
และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติ เปโตรนั้นแตกต่างออกไป เขาได้รู้จักความไม่เพียบพร้อม
จุดอ่อน และอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และดังนั้นแล้วเขาจึงได้มีเส้นทางแห่งการปฏิบัติซึ่งใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของเขา
เขาไม่ใช่หนึ่งในพวกที่มีเพียงคำสอนแต่ไม่ได้ครองความเป็นจริง บรรดาผู้ที่เปลี่ยนแปลงคือผู้คนใหม่ๆ
ที่ได้รับการช่วยให้รอดแล้ว พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการไล่ตามเสาะหาความจริง
ผู้คนที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือพวกที่ล้าสมัยโดยธรรมชาติ พวกเขาคือพวกที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด นั่นคือ
พวกที่พระเจ้าทรงรังเกียจและทรงปฏิเสธ
พวกเขาจะไม่เป็นที่จดจำโดยพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่างานของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เมื่อเจ้าเปรียบเทียบการนี้กับการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเอง
ไม่ว่าท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทเดียวกับเปโตรหรือเปาโลก็ควรจะมีหลักฐานชัดเจนอยู่ในตัวเอง
หากยังคงไม่มีความจริงในสิ่งที่เจ้าแสวงหา และหากแม้กระทั่งในวันนี้
เจ้าก็ยังคงโอหังและสามหาวเหมือนเปาโล และยังคงกะล่อนและชอบอวดตัวเหมือนเขา
เช่นนั้นแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าก็เป็นคนเลื่อมคนหนึ่งี่ลึ้มเหลว หากเจ้าแสวงหาอย่างเดียวกับเปโตร
หากเจ้าแสวงหาการปฏิบัติและการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง และไม่โอหังหรือดีร้าย
แต่พยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่สามารถสัมผัสฤทธิ์ชัยชนะได้

เปาโลไม่ได้รู้จักธาตุแท้หรือความเสื่อมทรามของเขาเอง
นับประสาอะไรที่เขาจะรู้จักความไม่เชื่อฟังของเขาเอง
เขาไม่เคยได้เฝ้าถึงการเยาะเย้ยทำทนายเชิงดูหมิ่นของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ อีกทั้งเขาไม่ได้เสียใจจนเกินควร
เขาเพียงได้เสนอคำอธิบายสั้นๆ ไว้เท่านั้น และลึกลงไปในหัวใจของเขานั้น
เขาไม่ได้นับบนอบต่อพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ แม้ว่าเขาจะได้ล้มลงบนถนนสู่คามัสกัส
เขาก็ไม่ได้มองลึกภายในตัวเขาเอง เขาพอใจเพียงแค่ว่าได้ทำงานต่อไป
และเขาไม่ได้พิจารณาการรู้จักตัวเขาเองและการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแต่เดิมของเขาว่าเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญ
ณที่ยวดยที่สุด เขาพึงพอใจกับแค่การพูดความจริง
กับการจัดเตรียมให้แก่ผู้อื่นเป็นสิ่งบรรเทาความรู้สึกลึกซึ้งสำหรับมโนธรรมของเขาเอง
และกับการไม่ข่มเหงบรรดาสาวกของพระเยซูอีกต่อไป
เพื่อที่จะปลอบใจตัวเขาเองและยกโทษให้ตัวเขาเองสำหรับบาปทั้งหลายในอดีตของเขา
เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้น ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ามุ่งกฎในอนาคตและงานที่ไม่ยั่งยืน
เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นคือพระคุณอันอุดม เขาไม่ได้แสวงหาความจริงที่เพียงพอ
 อีกทั้งเขาไม่ได้พยายามที่จะก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นสู่ความจริงที่เขาไม่ได้เข้าใจก่อนหน้านี้
 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองนั้นเป็นเท็จ
และเขาไม่ได้ยอมรับการติสอนหรือการพิพากษา
การที่เขาสามารถทำงานได้นั้น ไม่ได้หมายความว่าเขาได้ครองความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติหรือธาตุแท้ของเขาเอง
จุดมุ่งเน้นของการปฏิบัติภายนอกเท่านั้น ที่มากกว่านั้น
สิ่งที่เขาได้เพียรพยายามเพื่อให้ได้มาไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง แต่เป็นความรู้
งานของเขาเป็นผลลัพธ์ของการทรงปรากฏของพระเยซูบนถนนสู่คามัสกัสโดยสมบูรณ์
นั่นไม่ใช่บางสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำโดยดั้งเดิม
 อีกทั้งนั่นไม่ใช่งานที่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่เขาได้ยอมรับการคัดค้านอุปนิสัยเดิมของเขา
ไม่สำคัญว่าเขาจะได้อะไรไปทำงานอย่างไร อุปนิสัยเดิมของเขาก็หาได้เปลี่ยนแปลงไม่
และดังนั้นงานของเขาจึงไม่ได้ลบมลทินบาปทั้งหลายในอดีตของเขา
แต่แค่ได้มีบทบาทบางอย่างท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายของกาลสมัยนั้น สำหรับใครบางคนเช่นนี้
ผู้ซึ่งอุปนิสัยเดิมไม่ได้เปลี่ยนแปลง—กล่าวคือ ผู้ที่ไม่ได้รับความรอด
และถึงขั้นปราศจากความจริงมากขึ้นไปอีก—
เขาไม่สามารถที่จะกลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการยอมรับจากองค์พระเยซูเจ้าอย่างแน่นอน
เขาไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการเติมเต็มด้วยความรักและความเคารพสำหรับพระเยซูคริสต์

อีกทั้งเขาไม่ใช่ใครบางคนที่น่าสนใจในการแสวงหาความจริง
นับประสาอะไรที่เขาจะเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความลึกลับของการจุติเป็นมนุษย์
เขาเป็นเพียงใครบางคนที่มีทักษะในการให้เหตุผลอย่างชาญฉลาด
และผู้ที่จะไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครก็ตามที่สูงส่งกว่าเขาหรือผู้ที่ครองความจริง
เขาอิจฉาผู้คนหรือความจริงทั้งหลายที่ตรงกันข้ามกับเขา หรือที่เป็นปฏิปักษ์กับเขา
โดยเลือกชอบพวกผู้คนซึ่งมีพรสวรรค์ที่ได้นำเสนอภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่และครองความรู้อันลุ่มลึก
เขาไม่ได้ชอบการมีปฏิบัติสัมพันธ์กับคนจนผู้ซึ่งได้แสวงหาหนทางที่แท้จริงและไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งใดนอกจากคว
ามจริง
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นเขากลับได้นำตัวเขาเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับบรรดาบุคคลสำคัญอาวุโสจากองค์กรศาสนา
ผู้ที่พูดถึงแต่คำสอนทั้งหลายเท่านั้น และผู้ที่ครองความรู้อันอุดม
เขาไม่ได้มีความรักในพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ได้ใส่ใจกับความเคลื่อนไหวของพระราช
กิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เขากลับได้โปรดปรานกฎเกณฑ์และคำสอนเหล่านั้นที่สูงส่งกว่าความจริงทั่วไป
ในแก่นแท้โดยกำเนิดของเขาและทั้งหมดทั้งมวลของสิ่งที่เขาได้แสวงหา
เขาไม่คู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานว่าคริสตชนผู้ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
นับประสาอะไรที่จะได้รับการเรียกขานว่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในพระนิเวศของพระเจ้า
เพราะความหน้าซื่อใจคดของเขานั้นมากเกินไป และความไม่เชื่อฟังของเขานั้นใหญ่หลวงเกินไป
แม้ว่าเขาจะเป็นที่รู้จักในนามของผู้รับใช้ขององค์พระเยซูเจ้า
แต่เขาก็ไม่ได้เหมาะสมเลยที่จะเข้าสู่ประตูแห่งอาณาจักรสวรรค์
เพราะการกระทำของเขาตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงสิ้นสุดไม่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรม
เขาสามารถเพียงถูกมองว่าเป็นบุคคลผู้ซึ่งหน้าซื่อใจคดและได้ทำความไม่ชอบธรรมเท่านั้น
แต่ก็ยังเป็นผู้ที่ได้ทำงานเพื่อพระคริสต์ด้วยเช่นกัน แม้ว่าเขาจะไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าชั่วร้าย
แต่เขาสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมได้ว่ามนุษย์ผู้ที่ได้ทำความไม่ชอบธรรม เขาได้ทำงานไปมากมาย
กระนั้นเขาก็ต้องไม่ถูกตัดสินตามปริมาณงานที่เขาได้ทำ แต่เพียงตามคุณภาพและเนื้อหาสาระของมันเท่านั้น
ในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะไปถึงกันถึงของเรื่องนี้ เขาเชื่อเสมอว่า “ฉันสามารถทำงานได้
ฉันคิดว่าผู้คนส่วนใหญ่ ฉันคำนึงถึงพระภาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมือนใครอื่นเลย
และไม่มีใครกลับใจอย่างลึกซึ้งเท่ากับฉัน เพราะความสว่างอันยิ่งใหญ่ได้ฉายมาที่ฉัน
และฉันได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว และดังนั้นการกลับใจของฉันจึงลึกซึ้งกว่าใครอื่น” ณ เวลานั้น
นี่คือสิ่งที่เขาได้คิดภายในหัวใจของเขา เมื่อสิ้นสุดงานของเขา เปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้แล้ว

ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน และมงกุฏแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า” การต่อสู้ งาน และครองของเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมงกุฏแห่งความชอบธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น และเขาไม่ได้ทะยานไปข้างหน้าอย่างแข็งขัน แม้ว่าเขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรอย่างพอฟังเป็นพิธีในงานของเขา แต่ก็อาจกล่าวได้ว่างานของเขานั้นทำไปเพียงเพื่อชดเชยความผิดทั้งหลายของเขา เพื่อชดเชยคำกล่าวหาทั้งหลายเกี่ยวกับมโนธรรมของเขา เขาเพียงได้หวังที่จะทำงานของเขาให้เสร็จสิ้น ทำครองของเขาให้แล้วเสร็จ และสู้ในการต่อสู้ของเขาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่เขาอาจจะได้รับมงกุฏแห่งความชอบธรรมซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวของเขาโดยเร็วที่สุด สิ่งที่เขาได้คิดหาไม่ใช่การพบกับองค์พระเยซูเจ้าด้วยประสบการณ์ทั้งหลายและความรู้ที่แท้จริงของเขา แต่เพื่อทำงานของเขาให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่ว่าเมื่อเขาได้พบกับองค์พระเยซูเจ้า เขาจะได้รับบำเหน็จที่งานของเขาได้หามาให้เขา เขาได้ใช้งานของเขาเพื่อชดเชยใจตัวเอง และเพื่อทำข้อตกลงในการแลกเปลี่ยนกับมงกุฏในอนาคต สิ่งที่เขาได้แสวงหาไม่ใช่ความจริงหรือพระเจ้า แต่เป็นเพียงมงกุฏเท่านั้น การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะสามารถเป็นไปตามมาตรฐานได้อย่างไร? แรงใจของเขา งานของเขา ราคาที่เขาได้จ่ายไป และความพยายามของเขาทั้งหมด— ความเพ้อฝันอันน่ามหัศจรรย์ของเขาได้แผ่ซ่านไปทั่วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด และเขาได้ทำงานตามความพึงปรารถนาของเขาเองทั้งหมดทั้งสิ้น ในทั้งหมดทั้งมวลของงานของเขา ไม่มีความเต็มใจแม้แต่น้อยในราคาที่เขาได้จ่ายไป เขาแค่ได้เข้าร่วมในการทำข้อตกลง ความพยายามทั้งหลายของเขานั้น ไม่ได้ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขา แต่ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะสัมผัสชีวิตประสพของข้อตกลงนั้น มีคุณค่าใดต่อความพยายามทั้งหลายเช่นนั้นหรือ? ใครกันเล่าจะกล่าวชมเชยความพยายามทั้งหลายอันไม่บริสุทธิ์ของเขา? ใครหรือมีความสนใจใดๆ ในความพยายามทั้งหลายเช่นนั้น? งานของเขาเต็มไปด้วยความฝันสำหรับอนาคต เต็มไปด้วยแผนทั้งหลายอันน่ามหัศจรรย์ และไม่มีเส้นทางที่ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์บรรจอยู่เลย ความเมตตากรุณาของเขามากมายเหลือเกินนั้นเป็นการเสแสร้ง งานของเขาไม่ได้จัดเตรียมชีวิต แต่เป็นการตอบว่ามีความเป็นผู้ดี นั่นเป็นการทำข้อตกลงอย่างหนึ่ง งานเช่นนี้สามารถนำมนุษย์ไปสู่เส้นทางแห่งการพินาศที่คั่งเค็มของเขาได้อย่างไรกัน?

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 481

ทั้งหมดที่เปโตรได้แสวงหานั้นได้เป็นไปตามประสงค์ของพระเจ้า

เขาได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา และโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์และความทุกข์ยาก

เขายังคงเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา

ไม่มีการไล่ตามเสาะหาโดยผู้เชื่อในพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้ว

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหานั้นต่างปร้อยโดยเนื้อหนังของเขาเอง โดยมีโนคติที่หลงผิดของเขาเอง

และโดยแผนและกลอุบายของเขาเอง

เขาไม่ใช่สิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้าในวิถีทางใดเลย

ไม่ใช่ใครบางคนที่ได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา

เปโตรได้พยายามที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า และแม้ว่างานที่เขาได้ทำนั้นไม่ยิ่งใหญ่

แต่แรงจูงใจเบื้องหลังการไล่ตามเสาะหาของเขาและเส้นทางที่เขาได้เดินนั้นถูกต้อง

แม้ว่าเขาไม่สามารถได้รับผู้คนมากมาย แต่เขาก็สามารถที่จะไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความจริง

เพราะการนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้า วันนี้

ต่อให้เจ้าไม่ใช่คนงาน

เจ้าก็ควรจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าและพยายามที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบ

เรียงทั้งมวลของพระเจ้าได้ เจ้าควรจะสามารถเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส

และได้รับประสบการณ์กับทุกลักษณะของความทุกข์ลำบากและกระบวนการถูกลง และแม้ว่าเจ้านั้นอ่อนแอ

ในหัวใจของเจ้านั้นเจ้ายังคงควรจะสามารถรักพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขาเองนั้นเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระ

เจ้า และทัศนคติของผู้คนเช่นนั้นเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาเป็นทัศนคติที่ถูกต้อง

เหล่านี้คือผู้คนที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมี หากเจ้าได้ทำงานไปมากมาย และผู้อื่นได้รับการสอนจากเจ้า

แต่เจ้าเองไม่ได้เปลี่ยนแปลง และไม่ได้เป็นคำพยานใดๆ หรือไม่มีประสบการณ์แท้จริงอันใด

จนถึงขั้นที่ว่าเมื่อสิ้นสุดชีวิตของเจ้า ยังคงเป็นว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าได้ทำไปที่เป็นคำพยาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าเป็นใครบางคนที่ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือไม่?

เจ้าเป็นใครบางคนที่ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือไม่? ในกาลสมัยนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งานเจ้า

แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงใช้งานเจ้า พระองค์ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่สามารถใช้เพื่อทำงานได้

และพระองค์ไม่ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่ไม่สามารถใช้งานได้ หากเจ้าได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะค่อยๆ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในช่วงระหว่างกระบวนการของการถูกใช้งาน

กระนั้นก็ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงยอมรับความรับผิดชอบใดสำหรับการที่เจ้าจะได้ออกไปไว้นาท้ายที่สุด

หรือไม่ และการนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยส่วนตัวของเจ้า เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพราะว่า

ทัศนคติของเจ้าที่มีต่อการไล่ตามเสาะหาอันผิด หากเจ้าไม่ได้รับบำเหน็จใด

เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นปัญหาของเจ้าเอง

และเพราะเจ้าเองยังไม่ได้้นำความจริงไปปฏิบัติและไม่สามารถที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งที่พึงปรารถนา

ได้ และดังนั้นแล้ว จึงไม่มีสิ่งใดที่มีความสำคัญยิ่งใหญ่ไปกว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่วิฤติไปว่าการเข้าสู่ส่วนตัวของเจ้าแล้ว! ผู้คนบางคนจะลงเอยด้วยการกล่าวว่า

“ข้าพระองค์ได้ทำงานมากมายเหลือเกินเพื่อพระองค์

และแม้ว่าข้าพระองค์อาจไม่ได้ผลสัมฤทธิ์อันขึ้นชื่อลือนามใดๆ

แต่ข้าพระองค์ก็ยังขยันหมั่นเพียรในความพยายามของข้าพระองค์เสมอมา

พระองค์แค่ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์เพื่อกินผลไม้แห่งชีวิตไม่ได้หรือ?”

เจ้าต้องรู้ว่าเราพึงปรารถนาผู้คนประเภทใด พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ราชอาณาจักร

พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำผิดดินศักดิ์สิทธิ์แปดเปื้อน แม้ว่าเจ้าอาจได้ทำงานมากมายแล้ว

และได้ทำงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ในที่สุดหากเจ้ายังคงโสมมอย่างน่าสังเวช

เช่นนั้นแล้วก็จะเป็นเรื่องที่มีอาจยอมผ่อนปรนได้ต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าที่เจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร
ของเรา! ตั้งแต่การแรกสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้

เราไม่เคยได้เสนอช่องทางอันง่ายดายสู่ราชอาณาจักรของเราให้แก่พวกที่ประจบเรา นี่คือการเกณฑ์แห่งสวรรค์

และไม่มีใครสามารถทำลายสิ่งนั้นได้! เจ้าต้องแสวงหาชีวิต วันนี้

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือประเภทเดียวกันกับเปโตร นั่นคือ

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาเอง

และผู้ที่ได้ตั้งใจที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หากเจ้าเพียงมุ่งหวังบำเหน็จ

และไม่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของชีวิตของเจ้าเอง

เช่นนั้นแล้วความพยายามของเจ้าทั้งหมดก็จะสูญเปล่า—นี่คือความจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้อย่างหนึ่ง!

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 482

จากความแตกต่างในธาตุแท้ของเปโตรและเปาโล

เจ้าควรเข้าใจว่าพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่แสวงหาชีวิตจะออกแรงโดยสูญเปล่า!

เจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า และดังนั้นแล้วในหัวใจของเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

เจ้าต้องทิ้งอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเจ้า เจ้าต้องพยายามทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งพึงปรารถนา

และเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า

เจ้าควรถวายทุกสิ่งทุกอย่างแด่พระองค์ และไม่ควรตัดสินใจเลือกหรือทำการเรียกร้องเป็นการส่วนตัว

และเจ้าควรสัมฤทธิ์การทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งพึงปรารถนา เนื่องจากเจ้าได้ถูกสร้างขึ้น

เจ้าควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงสร้างเจ้า เพราะโดยธรรมชาติแล้วเจ้าไม่มีอำนาจครอบครองเหนือตัวเอง

และไม่สามารถควบคุมชะตาชีวิตของเจ้าเอง เนื่องจากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเชื่อในพระเจ้า

เจ้าควรแสวงหาความบริสุทธิ์และการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

เจ้าควรยึดติดต่อหน้าที่ของเจ้า และรู้สถานะของเจ้า และเจ้าต้องไม่ล้ำเส้นหน้าที่ของเจ้า

นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดควบคุมเจ้า หรือเป็นการข่มปรามเจ้าโดยผ่านทางคำสอน

แต่กลับเป็นเส้นทางที่เจ้าสามารถใช้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และมันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้—

และควรที่จะสัมฤทธิ์ผล—โดยพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำความชอบธรรม

หากเจ้าเปรียบเทียบธาตุแท้ของเปโตรและเปาโล เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรู้ว่าเจ้าควรแสวงหาอย่างไร

จากบรรดาเส้นทางที่เปโตรและเปาโลได้เดินนั้น

เส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และเส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการกำจัดทิ้ง เปโตรและเปาโลเป็นตัวแทนสองเส้นทางที่ต่างกัน

แม้ว่าแต่ละคนจะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และแต่ละคนได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และแต่ละคนได้ยอมรับสิ่งซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้พวกเขา

ดอกผลที่มีในแต่ละคนนั้น ไม่เหมือนกัน นั่นคือ คนหนึ่งให้ดอกผลอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งนั้น ไม่ได้ให้

จากธาตุแท้ของพวกเขา งานที่พวกเขาได้ทำ สิ่งซึ่งพวกเขาได้แสดงออกมาภายนอก

และปลายทางสุดท้ายของพวกเขา เจ้าควรเข้าใจว่าเจ้าควรใช้เส้นทางใด เจ้าควรเลือกเส้นทางใดที่จะเดิน

พวกเขาได้เดินบนเส้นทางที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เปาโลและเปโตร พวกเขาถือตัวอย่างที่ดีของแต่ละเส้นทาง

และดังนั้นตั้งแต่แรกเริ่มพวกเขาได้รับการยกให้เป็นแบบอย่างให้กับเส้นทางสองเส้นทางนี้

ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปาโลคืออะไรหรือ และเหตุใดเขาจึงทำไม่สำเร็จ?

ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปโตรคืออะไร

และเขาได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร?

หากเจ้าเปรียบเทียบกับสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนใส่ใจ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะรู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการบุคคลประเภทใดกันแน่ น้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไร

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคืออะไร บุคคลประเภทใดจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด

และบุคคลประเภทใดจะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน

เจ้าจะรู้ว่าอุปนิสัยของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด

และอุปนิสัยของพวกที่จะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด—

ประเด็นปัญหาเรื่องราดุดแต่เหล่านี้เห็นได้ในประสบการณ์ของเปโตรและเปาโล พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และนบ

นอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ พระองค์จะทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง

เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งจะได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าทั้งหมด รวมถึงสัตว์ พืชพรรณ

มวลมนุษย์ ภูเขาและแม่น้ำ และทะเลสาบ—ทั้งหมดล้วนต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

ทุกสรรพสิ่งในท้องฟ้าและบนผืนดินต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถมีตัวเลือกใดและทั้งหมดต้องนบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์

การนี้ประกาศกฤษฎีกาโดยพระเจ้า และเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงบัญชาทุกสิ่งทุกอย่าง

และทรงจัดระเบียบและทรงจัดลำดับทุกสรรพสิ่ง โดยที่แต่ละสิ่งนั้นได้รับการแยกชั้นตามชนิด

และได้รับการแบ่งสรรตำแหน่งของพวกมันเองโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ไม่สำคัญว่ามันจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถล้ำเลิศกว่าพระเจ้าได้

ทุกสรรพสิ่งรับใช้มวลมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

และไม่มีสิ่งใดเลยที่กล้าที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือทำการเรียกร้องใดๆ จากพระเจ้า ดังนั้นแล้วมนุษย์

ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าเขาจะเป็นเจ้านายหรือผู้ดูแลของทุกสรรพสิ่งหรือไม่ก็ตาม

ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะสูงส่งเพียงใด เขายังคงเป็นเพียงแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ

คนหนึ่งภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า และไม่ได้เป็นมากกว่ามนุษย์ที่ไม่สำคัญคนหนึ่ง

สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และเขาจะไม่มัวอยู่เหนือพระเจ้า ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

มนุษย์ควรพยายามปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

และพยายามรักพระเจ้าโดยไม่สร้างตัวเลือกอื่น เพราะพระเจ้าทรงคู่ควรกับความรักของมนุษย์

บรรดาผู้ที่พยายามรักพระเจ้าไม่ควรแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวใดๆ

หรือแสวงหาสิ่งซึ่งพวกเขาถวิลหาเป็นการส่วนตัว นี่คือวิถีทางที่ถูกต้องที่สุดของการไล่ตามเสาะหา

หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือความจริง หากสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริง
และหากสิ่งที่เจ้าบรรลุคือการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่เจ้าย้ำทำก็เป็นเส้นทางที่ถูกต้อง หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือพระพรของเนื้อหนัง
และสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริงแห่งมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง
และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า และเจ้าไม่เชื่อฟังพระเจ้าในเนื้อหนังเลย
และเจ้ายังคงใช้ชีวิตในความคลุมเครือ เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าแสวงหาจะนำเจ้าไปสู่รกรอกอย่างแน่นอน
เพราะเส้นทางที่เจ้าเดินนั้นคือเส้นทางแห่งความล้มเหลว
การที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือถูกกำจัดทั้งนั้นขึ้นอยู่กับเจ้าได้ทำตามเสาะหาของเจ้าเอง
ซึ่งก็เป็นการกล่าวอีกด้วยว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเข้าสู่ชีวิต 4

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 483

เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า? ผู้คนส่วนใหญ่งงงันสับสนกับคำถามนี้

พวกเขามีมุมมองสองด้านที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงตลอดเวลาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงกับพระเจ้าในสวรรค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้าไม่ใช่เพื่อที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

แต่เพื่อที่จะรับประโยชน์เฉพาะบางอย่าง หรือเพื่อหลบหนีจากความทุกข์ที่ความวิบัติ นำพา

มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาจะเชื่อฟังบ้าง ความเชื่อฟังของพวกเขาไม่เงื่อนไข

ความเชื่อฟังของพวกเขาเป็นไปเพื่อความเป็นไปได้ส่วนบุคคลที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”

แห่งการเชื่อในพระเจ้า และเพราะถูกบังคับ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดกันแน่เจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า?

หากเหตุผลคือเพื่อความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”

แห่งการเชื่อในพระเจ้าและชะตากรรมของเจ้าแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ก็น่าจะเป็นการดีกว่าหากเจ้าไม่ได้เชื่อในพระเจ้าเลยโดยสิ้นเชิง ความเชื่อแบบนี้เป็นการหลอกลวงตัวเอง

เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ตัวเองและเป็นการเลื่อมใสตัวเอง

หากความเชื่อของเจ้าไม่ได้ก่อเกิดบนรากฐานของความเชื่อฟังในพระเจ้าแล้วไซ้

ในที่สุดเจ้าก็จะถูกลงโทษเพราะการต่อต้านพระองค์

ทุกคนที่ไม่แสวงหาความเชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนนั้นก็เท่ากับต่อต้านพระองค์

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนแสวงหาความจริง ขอให้พวกเขากระหายในพระวณะของพระองค์

กินและดื่มพระวณะของพระองค์ และนำเอาพระวณะไปฝึกฝนปฏิบัติ

เพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นจะเชื่อฟังพระเจ้าได้สำเร็จ หากสิ่งเหล่านี้เป็นเจตนาที่แท้จริงของเจ้าแล้วไซ้

ย่อมแน่นอนว่า พระเจ้าจะทรงอภัยโทษเจ้า และจะทรงเปี่ยมพระคุณต่อเจ้าอย่างแน่นอน

เรื่องนี้ไม่มีข้อกังขาและไม่มีทางเปลี่ยนแปลง หากเจตนาของเจ้าคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และเจ้ามีจุดมุ่งหมายอื่น นั่นก็หมายความว่าทุกอย่างที่เจ้าพูดและทำ—

การอธิษฐานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และแม้แต่ทุกการกระทำของเจ้า—ก็จะเป็นการต่อต้านพระเจ้า

เจ้าอาจพูดจาอ่อนหวานและมีมารยาดี การกระทำและการแสดงออกทุกอย่างของเจ้าอาจจะถูกต้องเหมาะสม

และเจ้าอาจจะดูเหมือนคนที่เชื่อฟัง

แต่เมื่อมาถึงเรื่องของเจตนาของเจ้าและทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าแล้ว

ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นไปในการต่อต้านพระเจ้า ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นความชั่ว

ผู้คนที่ปรากฏว่าเชื่อฟังราวกับลูกแกะ แต่กลับมีเจตนาชั่วเก็บงำอยู่ในหัวใจนั้น ก็คือพวกหมาป่าในคราบลูกแกะ

พวกเขาทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองโดยตรง และพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นพวกเขาแม้แต่คนเดียว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปิดเผยพวกเขาทุกๆ

คนออกมาและจะแสดงให้เห็นว่าบรรดาพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะถูกรังเกียจและปฏิเสธโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน แต่จงอย่ากังวลไปเลย

พระเจ้าจะพิจารณาจัดการและจำหน่ายกำจัดพวกเขาทั้งหมดทุกคนตามลำดับอันสมควร

ตัดตอนมาจาก “ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 484

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความสว่างใหม่จากพระเจ้า

และไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในวันนี้และเจ้าไม่แสวงหา หรือกลับกังขาเป็นอื่น ค่วนตัดสินใจ
หรือพินิจพิเคราะห์และวิเคราะห์มัน เช่นนั้นก็เท่ากับว่าเจ้าไม่มีใจจะเชื่อฟังพระเจ้า

หากในเวลาที่มีความสว่างแห่งปัจจุบันปรากฏขึ้น

เจ้ายังคงถนอมความล้าค่าของความสว่างแห่งวันวานและต่อต้านพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เจ้าก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าคนไร้สาระคนหนึ่ง—เจ้าคือหนึ่งในพวกที่จงใจต่อต้านพระเจ้า

หัวใจสำคัญในการเชื่อฟังพระเจ้านั้นคือการซาบซึ้งกับความสว่างใหม่ และการสามารถยอมรับและนำไปปฏิบัติได้
สิ่งนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟังอย่างแท้จริง

พวกซึ่งขาดความเต็มใจที่จะโหยหาพระเจ้านั้นจะไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าโดยเจตนาได้

และสามารถทำได้เพียงโต้แย้งพระเจ้าอันเป็นผลจากความพึงพอใจของพวกเขาต่อสถานะที่เป็นอยู่ปัจจุบัน

ที่มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้นั้นก็เพราะเขาถูกรองโดยสิ่งซึ่งมาก่อน

สิ่งทั้งหลายซึ่งมาก่อนได้ให้มโนคติที่หลงผิดและจินตนาการเกี่ยวกับพระเจ้าในทุกลักษณะกับผู้คน

และสิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นพระฉายาของพระเจ้าในจิตใจของพวกเขา ดังนั้น

สิ่งที่พวกเขาเชื่อนั้นเป็นมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง และเป็นมาตรฐานของจินตนาการของพวกเขาเอง

หากเจ้าประเมินวัดพระเจ้าผู้ทรงปฏิบัติพระราชกิจจริงในวันนี้โดยเทียบกับพระเจ้าในจินตนาการของตัวเอง

เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อของเจ้าก็มาจากซาตาน และแปดเปื้อนด้วยการเลือกชอบของตัวเอง—

พระเจ้าไม่ต้องการความเชื่อประเภทนี้ ไม่ว่าวิถีสถานะของพวกเขาจะสูงส่งเพียงใด

และไม่ว่าการทรมานทุกข์ของพวกเขาจะมากเพียงใด—

ต่อให้พวกเขาได้อุทิศความพยายามทั้งชีวิตให้กับพระราชกิจของพระองค์ และได้พลีชีพของพวกเขาเอง—

พระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับใครก็ตามที่มีความเชื่อเช่นนี้

พระองค์ก็แค่ทรงมอบพระคุณเพียงเล็กน้อยให้แก่พวกเขาและให้โอกาสพวกเขาชื่นชมกับมันเพียงชั่วยาม

ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา

และพระเจ้าจะกำจัดพวกเขาทีละคนตามลำดับอันสมควร จะหนุ่มสาวและแก่เฒ่าก็ไม่ต่างกัน

พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนและมีเจตนาที่ผิดนั้น ก็คือผู้ที่ต่อต้านและขัดขวาง

และผู้คนเช่นนี้จะต้องถูกพระเจ้ากำจัดอย่างไม่มีการขานรับ พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้ที่แค่เพียงรับรู้พระนามของพระองค์เท่านั้น

และพอจะมีสัมผัสในความใจดีมีเมตตาและความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าอยู่บ้าง

แต่ก็ยังไม่วางตามให้ทันอย่างพระบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไม่เชื่อฟังพระราชกิจและพระวณะปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

ผู้คนเหล่านี้มีชีวิตท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า

และจะไม่ได้รับการทรงรับไว้หรือได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางความเชื่อฟังของมนุษย์ ผ่านทางการกิน การดื่ม และความชื่นชมยินดีในพระวณะของพระเจ้า และผ่านทางความทุกข์และกระบวนการถลุงในชีวิตของพวกเขา ด้วยความเชื่อเช่นนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของผู้คนจะเปลี่ยนแปลงได้

และหลังจากนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะครอบครองความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

การไม่ฟังพอใจกับการใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า การโหยหาและการค้นหาความจริงอย่างจริงจัง และการแสวงหาการรับไว้โดยพระเจ้า—

นี่คือความหมายของการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างมีสติและนี่เองคือศรัทธาประเภทที่พระเจ้าทรงต้องการโดยแท้ ผู้คนที่ไม่ว่าอะไรเลยนอกจากชื่นชมอยู่กับพระคุณของพระเจ้านั้นจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือเปลี่ยนแปลงได้ และความเชื่อฟัง ความศรัทธาอันแก่กล้า ความรัก และความอดทนนั้นเป็นสิ่งผิวเผินทั้งสิ้น

บรรดาผู้ที่เอาแต่ชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นจะไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

และแม้ในกรณีที่พวกเขารู้จักพระเจ้า ความรู้ของพวกเขาก็เป็นเพียงผิวเผิน และพวกเขากล่าวถึงสารพัดเช่น

“พระเจ้าทรงรักมนุษย์” หรือ “พระเจ้าทรงมีความสงสารเห็นใจต่อมนุษย์” สิ่งนี้ไม่ได้เป็นตัวแทนของชีวิตมนุษย์

และไม่ได้แสดงว่าผู้คนรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง หากในเวลาทีพระวณะของพระเจ้าถลุงพวกเขา

หรือในเวลาทีการทดสอบของพระองค์มาถึงพวกเขา ผู้คนจะไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้—

หากแทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับแคลงใจและไม่ผ่านการทดสอบ—

นั่นก็หมายความว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย ภายในพวกเขานั้น

มีกฎเกณฑ์และข้อห้ามหลายอย่างเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า

ประสบการณ์เก่าอันเป็นผลลัพธ์ของหลายปีแห่งความเชื่อ

หรือคำสอนนานาสารพันที่มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ ผู้คนเช่นนี้จะเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือ?

ผู้คนเหล่านี้เต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายในแบบมนุษย์—พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างไร? “ความเชื่อฟัง”

ของพวกเขานั้นเป็นไปตามความเลือกชอบส่วนบุคคล—พระเจ้าทรงต้องการความเชื่อฟังเช่นนี้หรือ?

นี่ไม่ใช่ความเชื่อฟังพระเจ้า แต่เป็นการยึดติดอยู่กับคำสอนต่างหาก

มันเป็นความพึงพอใจในตัวเองและการปลอบใจตัวเองเท่านั้น หากเจ้าพูดว่านี่คือความเชื่อฟังในพระเจ้า

มิใช่เจ้าหมิ่นประมาทพระเจ้าหรือ? เจ้าเป็นฟาโรห์อียิปต์ เจ้าทำชั่ว

และเจ้ากระทำการในงานต่อต้านพระเจ้าอย่างชัดแจ้ง—พระเจ้าต้องการให้เจ้ารับใช้เช่นนี้หรือ?

ทางที่ดีที่สุดเจ้าควรจะรีบกลับใจเสีย และพยายามให้ได้มาซึ่งการตระหนักรู้ในตนเองบ้าง หากทำไม่ได้
เจ้าก็เพียงเดินจากไปเสียจะดีกว่า

นั่นจะเป็นการดีกับตัวเจ้าเสียมากกว่าที่จะมาแอบอ้างการปรนนิบัติพระเจ้าแบบผิดๆ เช่นนี้
เจ้าจะไม่ขัดขวางและรบกวน เจ้าจะรู้ที่ทางของเจ้าและดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี—นั่นจะไม่ดีกว่าหรือ?
และเจ้าก็จะไม่ถูกลงโทษเพราะการต่อต้านพระเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 485

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธินั้นเปลี่ยนแปลงรายวัน เพิ่มระดับสูงขึ้นทีละขั้น
วิวัฒนาการของวันพรุ่งนี้จะสูงส่งกว่าของวันนี้ ได้ระดับสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตลอดเวลา ขึ้นแล้วขึ้นเล่า
พระราชกิจเช่นนี้เองที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม หากผู้คนก้าวตามไม่ทัน
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาอาจถูกทิ้งไว้เบื้องหลังได้ตลอดเวลา หากพวกเขาไม่มีใจที่เชื่อฟัง
ก็จะไม่สามารถติดตามไปได้จนสุดปลายทาง ยุคเดิมได้ผ่านพ้นไปแล้ว นี่คือนิยามใหม่ และในนิยามใหม่
ย่อมมีงานแบบใหม่ที่ต้องทำ โดยเฉพาะในยุคสุดท้ายซึ่งผู้คนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระเจ้าจะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ใหม่กว่า อย่างรวดเร็วยิ่งกว่า ดังนั้นเมื่อไรที่เชื่อฟังเสียแล้ว
ผู้คนย่อมจะพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อันใด
ทั้งไม่ได้ทรงถือว่าขั้นตอนใดของพระราชกิจจะไม่มีเปลี่ยนแปลง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำกลับทั้งใหม่กว่าเดิมและสูงส่งขึ้นกว่าเดิมตลอดเวลา ในแต่ละระยะนั้น
พระราชกิจของพระองค์ยังเป็นเรื่องซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที
และยังเป็นไปในแนวเดียวกับความต้องการจำเป็นที่แท้จริงของมนุษย์มากขึ้นทุกที
ผู้คนสามารถบรรลุการแปลงสภาพอุปนิสัยขั้นสุดท้ายของพวกเขาได้หลังจากที่พวกเขาผ่านพระราชกิจดังกล่าวแล้วเท่านั้น
ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับชีวิตล่วงมาถึงระดับที่สูงกว่าอย่างไม่เคยเป็น และดังนั้น
พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งเพิ่มระดับสูงขึ้นอย่างไม่เคยเป็นในทำนองเดียวกัน
โดยเหตุนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและกลายเป็นเหมาะที่จะให้พระเจ้าทรง
ใช้ได้ ในแง่หนึ่งนั้น
พระเจ้าทรงทำพระราชกิจในหนทางนี้ก็เพื่อจะได้กลับและย้อนรอยมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์
และอีกแง่หนึ่งก็เพื่อนำทางมนุษย์ไปสู่สภาวะที่สูงส่งกว่าและมีความเป็นจริงมากกว่า
เข้าสู่อาณาจักรซึ่งสูงที่สุดของการเชื่อในพระเจ้า เพื่อทำยี่สิบแล้ว
น้ำพระทัยของพระเจ้าจะสามารถถูกทำจนเสร็จลงไปได้
ทุกคนที่มีธรรมชาติอันไม่เชื่อฟังซึ่งเป็นผู้จ้องใจต่อต้านนั้น
จะถูกขับออกไปในช่วงระยะนี้ที่พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมีความฉับไวและกำลังรุกหน้าไปอย่างฮึกโหม
และเฉพาะบรรดาผู้ซึ่งเชื่อฟังอย่างเต็มใจและถ่อมใจตัวเองลงอย่างเปรมปรีดิ์เท่านั้นที่สามารถก้าวหน้าไปได้จน
สุดปลายทางได้ ในพระราชกิจประเภทนี้
พวกเขาทุกคนควรเรียนรู้วิธีที่จะนบนอบและการละวางมโนคติที่หลงผิดของตนเองเสีย
เจ้าควรจะระมัดระวังทุกก้าวอย่างของเจ้า หากประมาทพลาดพลั้ง
แน่นอนว่าเจ้าย่อมจะกลายเป็นผู้ที่ถูกบอปปิดโดยพระวิญญูณบริสุทธิต

ผู้ที่ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงัก ก่อนการก้าวผ่านพระราชกิจช่วงระยะนี้
กฎเกณฑ์และกฎดั้งเดิมของมนุษย์นั้นมีมากเหลือล้น จนถึงขั้นที่ทำให้เขาตื่นเต้นจนควบคุมตัวเองไม่อยู่
ผลลัพธ์ก็คือ เขากลับกลายเป็นทะนงตนและลืมหืมตัวเองไป
เหล่านี้คืออุปสรรคกีดกันทั้งมวลที่คอยกันไม่ให้มนุษย์ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
พวกมันเป็นศัตรูต่อความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้า
การที่ผู้คนไร้ทั้งความเชื่อฟังในหัวใจและความถวิลหาความจริงนับเป็นภาวะอันตราย
หากเจ้านบอบเฉพาะพระราชกิจและพระวณะที่ธรรมดาเรียบง่าย และไม่สามารถยอมรับสิ่งใดที่ลุ่มลึกกว่า
เช่นนั้นเจ้าก็เป็นผู้ที่เกาะติดอยู่กับหนทางเก่าๆ และไม่สามารถก้าวทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 486

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงเวลา
หากเจ้าเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าอย่างมากมายในระยะหนึ่ง
แต่ในระยะถัดมาความเชื่อฟังของเจ้าต่อพระราชกิจของพระองค์อยู่ในระดับที่ต่ำ
หรือเจ้าไม่มีความสามารถในการเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงผลทั้งเจ้าไป
หากเจ้าก้าวทันพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในขั้นตอนนี้
เจ้าก็ต้องก้าวให้ทันต่อไปเมื่อพระองค์ขยับสูงขึ้นไปด้วย
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่จะเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าก็ต้องคงมั่นสม่ำเสมอในความเชื่อฟัง
เจ้าไม่สามารถเชื่อฟังเพียงในยามที่เจ้ายินดีและไม่เชื่อฟังในยามที่เจ้าไม่ยินดี
การเชื่อฟังประเภทนี้ไม่เป็นที่สรรเสริญโดยพระเจ้า
หากพวกเจ้าไม่สามารถก้าวทันพระราชกิจใหม่ที่เราสวมักศีลธรรม และยังยึดมั่นอยู่กับคติพจน์เดิมทั้งหลายต่อไป
แล้วจะมีความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าได้อย่างไร?
พระราชกิจของพระเจ้านั้นก็เพื่อจัดหาให้แก่เจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระองค์
เมื่อเจ้าเชื่อฟังและยอมรับพระวณะของพระองค์
แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้า
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจตามที่เรารู้ได้อย่างแม่นยำ โดยทำอย่างที่เราได้กล่าวไว้
แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าโดยพลัน
เราปล่อยความสว่างใหม่ประการหนึ่งเพื่อให้พวกเจ้ามองดู เพื่อนำพาพวกเจ้าเข้ามาสู่ความสว่างแห่งปัจจุบัน
และเมื่อเจ้าเดินเข้าสู่ความสว่างนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าทันที
มีบางคนที่อาจพูดด้วยความดื้อรั้นว่า “ข้าจะไม่ทำสิ่งที่ท่านบอกจนเสร็จสิ้นแน่ๆ” ถ้าเป็นกรณีนั้น
เราขอบอกกับเจ้าว่าบัดนี้เจ้าได้มาสู่จุดทางแล้ว เจ้าตายซากไปแล้ว และไม่มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว ฉะนั้น
ในการผ่านประสบการณ์กับการแปลงสภาพอุปนิสัยนั้น
ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งยวดไปกว่าการก้าวให้ทันความสว่างปัจจุบัน
พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงทรงกระทำพระราชกิจเฉพาะในตัวผู้คนบางคนที่พระเจ้าทรงใช้
แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ทรงกระทำในผู้คนในคริสตจักรด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจในใครก็ได้ทั้งสิ้น
พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้าในระหว่างช่วงเวลาปัจจุบัน
และเจ้าก็จะได้ประสบการณ์กับพระราชกิจนี้ ในช่วงเวลาถัดไป พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวคนอื่น

ซึ่งเจ้าต้องรีบกระวีกระวาดติดตามทันที ยิ่งเจ้าติดตามความสว่างปัจจุบันได้อย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่าไร ชีวิตเจ้าก็ยิ่งเติบโตได้มากขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าบางคนนั้นจะเป็นบุคคลที่มีกิริยามารยาทอย่างไรก็ตาม

หากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา เจ้าก็ต้องติดตามพวกเขา

จงเปิดรับประสบการณ์ของพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเอง แล้วเจ้าจะยิ่งได้รับสิ่งที่สูงกว่ำนั้น เมื่อทำดั่งนั้น เจ้าก็จะยิ่งก้าวหน้าเร็วขึ้น

นี่คือเส้นทางแห่งการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและเป็นวิธิต่างที่ทำให้ชีวิตเติบโต

เส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

จะไปถึงได้ก็ด้วยการเชื่อฟังของเจ้าที่มีต่อพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์

เจ้าไม่รู้หรือกว่าพระเจ้าจะทรงปรับปรุงเจ้าให้สมบูรณ์แบบโดยผ่านทางคนประเภทไหน

หรือพระองค์จะทรงอนุญาตให้เจ้าได้รับหรือเห็นสิ่งทั้งหลายผ่านทางบุคคลประเภทไหน เหตุการณ์แบบไหน

หรือสิ่งใด หากเจ้าสามารถเหยียบย่างลงบนร่องครรลองที่ถูกต้องนี้ได้

ก็แสดงว่ามีหวังอย่างมากที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า แต่หากเจ้าทำไม่ได้

นั้นแสดงว่าอนาคตของเจ้านั้นช่างสิ้นหวัง ไร้ซึ่งความสว่าง ทันทีที่เจ้าเริ่มเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

เจ้าจะได้รับวิวรรณ์ในทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะทรงให้วิวรรณ์แก่คนอื่นอย่างไร

หากเจ้าเดินหน้าไปบนพื้นฐานความรู้ของพวกเขาเพื่อผ่านประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายด้วยตนเอง

แล้วประสบการณ์นี้ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้า

และเจ้าก็จะสามารถอาศัยประสบการณ์นี้ไปจัดหาให้กับผู้อื่นได้

บรรดาผู้ที่จัดหาให้ผู้อื่นได้แค่คำพูดที่ท่องจำมาแบบนกแก้วนกขุนทองคือผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์อันใด

เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะค้นหาหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติผ่านความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างของผู้อื่น

ก่อนที่เจ้าจะสามารถเริ่มพูดถึงประสบการณ์หรือความรู้ที่แท้จริงของเจ้าได้

นี่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้ามากกว่า ดั่งนั้น

เจ้าจึงควรผ่านประสบการณ์โดยการเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้า

เจ้าควรแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและเรียนรู้บทเรียนในทุกสรรพสิ่ง

เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจได้เติบโต การปฏิบัติเช่นนี้ให้ความก้าวหน้าที่รวดเร็วที่สุด

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

และทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางความเชื่อของเจ้า

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริงหรือไม่

หากเจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ย่อมจะมีความกล้าที่จะปิดบังเนื้อหนังของเจ้า เจ้าย่อมจะสามารถทำตามพระวณะของพระเจ้าได้

และเจ้าจะไม่เฉื่อยชาหรืออ่อนแอ เจ้าจะสามารถเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าได้
และการกระทำทั้งหมดของเจ้า ไม่ว่าจะทำในที่สาธารณะหรือในที่ส่วนตัว ย่อมจะสามารถนำเสนอต่อพระเจ้าได้
หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งซื่อสัตย์ และนำความจริงมาปฏิบัติในทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ผู้คนที่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงเหล่านั้นที่ต่อหน้าคนอื่นทำอย่างหนึ่งแต่ลับหลังทำอีกอย่างหนึ่ง
ไม่ได้เต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรแห่งความพินาศและการทำลายล้าง
พวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า แต่เป็นของซาตาน พวกเขาไม่ใช่ผู้คนประเภทที่พระเจ้าทรงเลือกสรร!
หากการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าไม่สามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
หรือได้รับการพิจารณาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่ามีบางอย่างผิดปกติกับเจ้า
เพียงแต่เจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า และใส่ใจต่อการแปลงสภาพอุปนิสัยของเจ้า
เจ้าก็จะสามารถเหยียบย่ำลงบนเส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
หากเจ้าเต็มใจรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและเต็มใจทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว
เจ้าก็ควรเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยไม่ร้องทุกข์แม้แต่สักคำ
และโดยปราศจากการทักท้วงเอาเองที่จะประเมินหรือตัดสินพระราชกิจของพระเจ้า
เหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสุดสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ข้อพึงประสงค์ที่จำเป็นสำหรับบรรดาผู้แสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านี้คือ
ปฏิบัติตัวด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง อะไรหรือที่หมายถึงการที่จะปฏิบัติตัวด้วยหัวใจที่รักพระเจ้า?
มันมีความหมายว่าทุกการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าสามารถถูกนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
และเนื่องจากเจ้ามีเจตนาที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะการกระทำของเจ้าจะถูกหรือผิดก็ตาม
เจ้าก็ไม่หวั่นกลัวที่จะแสดงให้พระเจ้าทอดพระเนตรหรือให้พี่น้องชายหญิงของเจ้าได้เห็นเจตนาเหล่านั้น
และเจ้ากล้าที่จะสาบานคำปฏิญาณเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วย เจ้าต้องนำเสนอทุกเจตนา ความคิด
และแนวคิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการวินิจฉัยพิเคราะห์ของพระองค์
หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติและเข้าสู่ในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว ความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าก็จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 487

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องเชื่อในพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าและในพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ ซึ่งพูดได้ว่า ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าก็ต้องเชื่อฟังพระองค์ หากเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ก็ย่อมไม่สำคัญแล้วว่าเจ้าจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี แต่ไม่เคยเชื่อฟังพระองค์ และไม่ยอมรับพระวณะของพระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ แต่กลับขอให้พระเจ้าทรงบนอบต่อเจ้าและทรงกระทำตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เจ้าก็คือกบฏตัวร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด เจ้าก็คือผู้ปราศจากความเชื่อคนหนึ่งนั่นเอง ผู้คนเช่นนั้นจะเชื่อฟังพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าซึ่งไม่ประจวบพ้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้อย่างไรกัน? ที่เป็นกบฏที่สุดในบรรดาทั้งหมดก็คือพวกที่เยาะเย้ยทำทนายและด้านทานพระเจ้าโดยเจตนา พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าพวกต่อต้านพระคริสต์ ทำทิจของพวกเขานั้นไม่เป็นมิตรต่อพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเสมอ พวกเขาไม่มีความเอนเอียงแม้แต่น้อยนิดที่จะบนอบ ทั้งยังไม่เคยบนอบหรือถ่อมใจตนเองอย่างเปรมปรีดิ์ พวกเขาขย่งตนเองต่อหน้าผู้อื่นและไม่เคยยอมบนอบต่อผู้ใด เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาพิจารณาว่าตนเองนั้นเก่งที่สุดในเรื่องการประกาศพระวณะ และมีทักษะสูงสุดในการทำงานให้เกิดผลในผู้อื่น พวกเขาไม่เคยทิ้งขว้าง “ขุมทรัพย์” ที่ตนครอง แต่ปฏิบัติต่อขุมทรัพย์เหล่านั้นเฉกเช่นมรดกตกทอดของครอบครัวสำหรับนั้สการ เพื่อประกาศต่อผู้อื่นไปทั่ว และใช้ขุมทรัพย์เหล่านั้นเพื่ออบรมสั่งสอนพวกคนโง่เขลาที่ชื่นชูพวกเขา ในคริสตจักรมีผู้คนแบบนี้อยู่ไม่น้อยทีเดียวจริงๆ อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเป็น “วีรบุรุษผู้มีอาจมีผู้ใดพิชิตได้” รุ่งแล้วรุ่งเล่าที่ผ่านมาพักแรมในบ้านของพระเจ้า พวกเขาถือการประกาศพระวณะ (คำสอน) เป็นหน้าที่อันสูงส่งที่สุดของพวกเขา ปีแล้วปีเล่า รุ่งแล้วรุ่งเล่า พวกเขายู่อยู่กับการบังคับใช้หน้าที่ “อันศักดิ์สิทธิ์และมีอาจฝ่าฝืนได้” ของตนอย่างกร้าวแกร่ง ไม่มีใครกล้าแตะพวกเขา ไม่แม้แต่คนเดียวที่กล้าตำหนิพวกเขาอย่างเปิดเผย พวกเขากลายเป็น “กษัตริย์” ในพระนิเวศของพระเจ้า อาละวาดเฟ้นผ่านขณะที่พวกเขาปฏิบัติอย่างเผด็จการกับผู้อื่นมายุคแล้วยุคเล่า ปีสายฝูงนี้พยายามหาทางร่วมมือกันรื้อทำลายงานของเรา เราสามารถยอมให้มารมีชีวิตพวกนี้ดำรงอยู่ต่อหน้าต่อตาเราได้อย่างไรกันเล่า? แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อฟังเพียงครั้งใจก็ยังไม้อาจรอดไปถึงปลายทางได้ นับประสาอะไรกับพวกเผด็จการเหล่านี้ที่ไม่มีความเชื่อฟังแม้เพียงน้อยนิดในหัวใจ! พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับอย่างง่ายดาย แม้จะใช้สรรพกำลังทั้งหมดที่พวกเขามี มนุษย์ก็สามารถได้รับเพียงบางส่วนเท่านั้น

ซึ่งก็เปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด เช่นนั้นแล้ว

บรรดาลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ที่พยายามหาทางทำลายพระราชกิจของพระเจ้าล่ะว่าอย่างไร?

พวกเขายังมีความหวังน้อยสักเท่าใดที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

จุดประสงค์ของเราในการทำงานแห่งการพิชิตชัยนั้น ไม่ใช่เพื่อที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์แห่งการพิชิตชัยแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่พิชิตเพื่อที่จะเปิดเผยความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม

ที่จะได้มาซึ่งข้อพิสูจน์สำหรับการลงโทษมนุษย์ ที่จะกล่าวโทษคนเลว และยิ่งกว่านั้น

ที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์ของการทำให้ผู้ที่เต็มใจเชื่อฟังนั้นมีความเพียบพร้อม ในตอนจบนั้น

ทั้งหมดจะถูกแยกไปตามประเภท

และผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็คือผู้ที่ความคิดและแนวคิดของพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อฟัง

นี่คืองานที่จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงในท้ายที่สุด ขณะเดียวกัน

พวกที่มีทุกการกระทำการเป็นการกบฏก็จะถูกลงโทษและถูกส่งไปเผาผลาญในกองเพลิง

เป็นวัตถุทั้งหลายที่ถูกสาปแช่งชั่ววันรันดร์ เมื่อเวลานั้นมาถึง บรรดา “วีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมีผู้ใดพิชิตได้”

แห่งยุคอดีตกาลจะกลายเป็น “ผู้ขี้ขลาดที่ไร้สมรรถภาพและอ่อนแอ” ที่ต่ำช้าและถูกหลบเลี่ยงมากที่สุด

สิ่งนี้เท่านั้นที่จะแสดงตัวอย่างทุกแง่มุมของความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ที่มนุษย์มี

อาจทำให้ขุ่นเคืองได้เลย และสิ่งนี้เท่านั้นที่สามารถประโลมความเกลียดชังในหัวใจของเราได้

พวกเจ้าไม่เห็นด้วยหรือหรือว่าเรื่องนี้ช่างสมเหตุผลไปทั้งหมดทั้งสิ้น

ไม่ใช่ทุกคนที่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือผู้ที่อยู่ในกระแสนี้สามารถได้รับชีวิตได้ ชีวิตไม่ใช่สมบัติร่วมที่มนุษย์ชาติทั้งมวลแบ่งปันกัน

และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยก็ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนทั้งผองสัมฤทธิ์ได้โดยง่าย

การนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าต้องเป็นจริงและมีการปฏิบัติจริง และจะต้องถูกนำไปใช้ในชีวิต

การนบนอบเพียงผิวเผินอย่างเดียวไม่อาจได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้าได้

และการเชื่อฟังแก่แง่มุมผิวเผินของพระวามะของพระเจ้าโดยไม่ได้มุ่งเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของตนนั้น

ก็ไม่ได้เป็นไปตามพระทัยพระเจ้า

การเชื่อฟังพระเจ้าและการนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้านั้นคือสิ่งเดียวกันและเหมือนกัน

บรรดาผู้ที่นบนอบเฉพาะต่อพระเจ้าแต่ไม่ใช่ต่อพระราชกิจของพระองค์นั้นไม่อาจนับเป็นผู้ที่เชื่อฟังได้

นับประสาอะไรกับพวกที่ไม่ได้นบนอบอย่างแท้จริงแต่เพียงประจบสอพลอภายนอกเท่านั้น

บรรดาผู้ที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถจะได้รับผลดีจากพระราชกิจของพระเจ้าและสัมฤทธิ์ความเข้าใจเรื่องพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ เฉพาะผู้คนแบบนี้เท่านั้นที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

ผู้คนเช่นนี้สามารถก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่และได้รับความรู้ใหม่จากพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้า
เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และมีแต่พวกเขาเหล่านี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของตนได้มีการเปลี่ยนแปลง
บรรดาผู้ที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้าคือผู้ที่นับนอบต่อพระเจ้า
และต่อพระวาจาและพระราชกิจของพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เฉพาะผู้คนดังกล่าวเท่านั้นที่อยู่ในทางชอบธรรม
มีแต่ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่ต้องการพระเจ้าอย่างจริงจัง และแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจัง
สำหรับบรรดาผู้คนที่เพียงแค่พูดถึงความเชื่อในพระเจ้าด้วยปากของตน
แต่ในทางการกระทำกลับสาปแช่งพระองค์ พวกเขาคือคนที่สวมหน้ากาก ผู้มีน้ำพิษของงูร้ายในตัว
พวกเขาเป็นผู้คิดคดทรยศที่เลวร้ายที่สุด ไม่ช้าก็เร็ว พวกตัววายร้ายเหล่านี้จะถูกฉีกหน้ากากออก
นี่ไม่ใช่งานที่ทำอยู่ในทุกวันนี้หรือ? คนเลวย่อมเลวเสมอ และจะไม่มีทางหนีรอดวันแห่งการลงโทษได้
ผองมนุษย์ที่ดีย่อมดีงามเสมอ และจะได้รับการเปิดเผยเมื่อพระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอวสาน
ไม่มีคนเลวสักคนเดียวที่จะถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม และไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวที่จะนับเป็นคนเลว
เราจะปล่อยให้มนุษย์คนใดถูกกล่าวหาอย่างผิดๆ หรือ?

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 488

เมื่อชีวิตเจ้าก้าวหน้าไป เจ้าต้องมีการเข้าสู่ใหม่ และความรู้ความเข้าใจใหม่ลึกซึ้งที่สูงส่งขึ้นเสมอ ซึ่งลึกซึ้งขึ้นในทุกย่างก้าว นี่คือนิสัยที่มวลมนุษยชาติควรเข้าสู่ โดยผ่านการเข้าสนิท การฟังเทศนา การอ่านพระวณะของพระเจ้า หรือรับมือเรื่องบางอย่าง

เจ้าจะได้รับความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งใหม่และความรู้แจ้งใหม่ และจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ในกฎเกณฑ์เก่าๆ และกาลสมัยเก่าๆ เจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างใหม่เสมอ และจะไม่หลงเงินจากพระวณะของพระเจ้า นี่คือการหมายของการเริ่มต้นเดินในร่องครรลองที่ถูกต้อง การจำราคาแค่นี้ในระดับฉาบฉวยนั้นจะใช้ไม่ได้ผล ทุกๆ วัน พระวณะของพระเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรที่สูงขึ้น และสิ่งใหม่ทั้งหลายจะปรากฏขึ้นทุกวัน และมนุษย์ก็เช่นกัน จะต้องเปิดรับการเข้าสู่ใหม่ทุกๆ วัน เมื่อพระเจ้าตรัส พระองค์ทรงนำพาดอกผลมาสู่ทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัสไป และหากเจ้าตามไม่ทัน เจ้าก็จะล่าหลัง เจ้าต้องลงลึกในการอธิษฐานมากขึ้น การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านั้นจะเป็นแค่เรื่องกินเวลาไม่ได้ จงลงลึกให้มากขึ้นในความรู้แจ้งและความกระจ่างที่เจ้าได้รับ

และเมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการทั้งหลายของเจ้าจะต้องค่อยๆ ล่าถอยไปเรื่อยๆ

เจ้ายังจะต้องเสริมความแข็งแกร่งให้กับการวินิจฉัยของเจ้าด้วยเช่นกัน และไม่ว่าเจ้าจะเผชิญสิ่งใดก็ตาม

เจ้าจะต้องมีความคิดของตัวเองในเรื่องนั้นและมีมุมมองของตัวเอง

เจ้าต้องได้รับความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายภายนอกและจับความเข้าใจแก่นของประเด็นปัญหาอันใดก็ตามโดยการเข้าใจบางสิ่งบางอย่างในฝ่ายวิญญาณ หากเจ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้พร้อมอยู่ในตัว

เจ้าจะสามารถนำคริสตจักรได้อย่างไร?

หากเจ้าเพียงแต่พูดถึงตัวอักษรและคำสอนโดยปราศจากความเป็นจริงอันใด

และไม่มีหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ เจ้าก็จะเอาตัวรอดไปได้เพียงช่วงเวลาสั้นๆ

มันอาจพอเป็นที่ยอมรับได้อย่างจำกัดเมื่อพูดกับบรรดาผู้เชื่อใหม่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป

เมื่อบรรดาผู้เชื่อใหม่มีประสบการณ์บางอย่างจริงๆ แล้ว เจ้าก็จะไม่สามารถจัดหาให้กับพวกเขาได้อีกต่อไป

แล้วเจ้าจะเหมาะสำหรับให้พระเจ้าใช้ได้อย่างไร? หากปราศจากความรู้แจ้งใหม่ เจ้าย่อมทำงานไม่ได้

บรรดาผู้ที่ไม่มีความรู้แจ้งใหม่คือผู้ที่ไม่รู้วิธีผ่านประสบการณ์

และผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันได้รับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ และในเรื่องของการจัดหาให้แก่ชีวิต

พวกเขาย่อมไม่มีวันสามารถทำหน้าที่ของตนเองได้เลย

และพวกเขาไม่มีทางที่จะเหมาะสำหรับการใช้ของพระเจ้าด้วย ผู้คนประเภทนี้ไม่มีอะไรดีเลย

เป็นแค่เศษขยะเท่านั้น ในความจริง

ผู้คนเช่นนี้ไร้ความสามารถอย่างทั้งหมดทั้งสิ้นที่จะทำหน้าที่ของตนในงานได้เลย พวกเขาล้วนไม่มีอะไรดีเลย

ไม่เพียงแต่พวกเขาล้มเหลวในการทำหน้าที่ของตนเท่านั้น แต่จริงๆ แล้วพวกเขายังสร้างความตึงเครียดที่ไม่จำเป็นต่อคริสตจักรเป็นอย่างมากอีกด้วย เราขอเตือนสติให้ “ผู้อาวุโสที่น่าเคารพ” เหล่านี้รับออกจากคริสตจักรเสีย เพื่อที่ผู้อื่นจะไม่จำเป็นต้องมองดูเจ้าอีกต่อไป ผู้คนประเภทนี้ไม่มีความเข้าใจเรื่องงานใหม่และเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดอันไม่สิ้นสุด พวกเขาไม่ได้ทำหน้าที่อะไรเลยในคริสตจักร ตรงกันข้าม พวกเขาก่อความเดือดร้อนรำคาญและแพร่ความคิดแง่ลบไปทั่ว กระทั่งถึงจุดที่มีส่วนร่วมในการประพุดปฏิบัติที่ผิดและก่อความรบกวนในทุกลักษณะในคริสตจักร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บรรดาผู้ที่ขาดการแยกแยะเกิดความสับสนและความระส่ำระสาย มารที่มีชีวิตเหล่านี้ วิญญาณชั่วเหล่านี้ควรออกจากคริสตจักร โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่คริสตจักรจะมีภัยก็เพราะเจ้า เจ้าอาจไม่เกรงกลัวพระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้ ทว่าเจ้าไม่เกรงกลัวการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าในวันพรุ่งนี้หรือ? มีผู้คนจำนวนมากในคริสตจักรที่เป็นพวกเอาเปรียบ และอีกมากที่เป็นหมาป่าที่พยายามหาหนทางขัดจังหวะพระราชกิจปกติของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปีศาจที่ถูกส่งมาโดยกษัตริย์ปีศาจ เป็นหมาป่าชั่วร้ายที่จ้องสวาปามลูกแกะที่ไร้เดียงสา หากผู้คนประเภทที่ว่าเหล่านี้ไม่ถูกขับออกไป พวกเขาจะกลายเป็นปรลิตต่อคริสตจักร เป็นมอดปลวกที่สวาปามของถวาย ไม่ช้าก็เร็ว วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพวกหนอนแมลงที่น่าเหยียดหยาม รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คำช้า และนำผลักไสเหล่านี้จะถูกลงโทษ!

คัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 489

การได้รับความรู้เกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงและความเข้าใจอันถ้วนทั่วเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า—
ทั้งสองสิ่งนี้มองเห็นได้ในพระวณะของพระองค์

และโดยผ่านทางถ้อยคำรัสเหล่านี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้รับความรู้แจ้ง ดังนั้น

เจ้าจึงควรทำให้มากขึ้นเพื่อเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยพระวณะของพระเจ้า

จงสื่อสารความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าในการสามัคคีธรรม และในหนทางนี้

เจ้าจะสามารถให้ความรู้แจ้งแก่ผู้อื่นและให้ทางออกแก่พวกเขาได้—นี่คือเส้นทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ก่อนที่พระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อมหนึ่งให้แก่เจ้า

พวกเจ้าแต่ละคนต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยพระวณะของพระองค์เสียก่อน

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนควรทำ มันคือลำดับความสำคัญที่เร่งด่วนอย่างหนึ่ง ก่อนอื่น

จงไปให้ถึงจุดที่เจ้ารู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร

สำหรับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าไร้ความสามารถที่จะทำได้

จงค้นหาพระวณะของพระองค์เพื่อเป็นเส้นทางของการปฏิบัติ

และกราดตรวจถ้อยคำรัสเหล่านี้เพื่อหาปัญหาใดก็ตามที่เจ้าไม่เข้าใจหรือความลำบากยากเย็นใดก็ตามที่เจ้าอาจ

จะมี จงทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นเสบียงของเจ้า

เปิดโอกาสให้พระวณะเหล่านั้นช่วยเจ้าในการแก้ไขความลำบากยากเย็นและปัญหาทั้งหลายที่สัมพันธ์กับชีวิต

จริงของเจ้า อีกทั้งเปิดโอกาสให้พระวณะของพระองค์กลายเป็นตัวช่วยในชีวิตของเจ้าด้วย

การนี้พึงจะต้องมีความพยายามในส่วนของเจ้า ในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านั้น

เจ้าต้องสัมฤทธิ์ผลลัพท์ เจ้าต้องมีความสามารถที่จะสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้

และเจ้าต้องปฏิบัติโดยสอดคล้องกับถ้อยคำรัสของพระองค์เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับประเด็นปัญหาอันใด

เมื่อเจ้าไม่ได้เผชิญกับปัญหาอันใด

เจ้าควรให้ตัวเจ้าเองกังวลอยู่แค่กับการกินและการดื่มพระวณะของพระองค์เท่านั้น

บางครั้งเจ้าอาจจะอธิษฐานและใคร่ครวญความรักของพระเจ้า

แบ่งปันความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระองค์ในการสามัคคีธรรม

และสื่อสารเกี่ยวกับความรู้แจ้งและความกระจ่างที่เจ้าได้รับประสบการณ์ภายในตัวของเจ้าและปฏิกิริยาที่เจ้ามี

ในขณะที่อ่านถ้อยคำรัสเหล่านี้ ที่มากกว่านั้นคือ เจ้าสามารถให้ทางออกผู้คนได้ นี่เท่านั้นที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เป้าหมายของการทำสิ่งนี้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นเสบียงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของ

เจ้า

ตลอดครองของวันหนึ่ง เข้าใช้เวลาที่ชั่วโมงในการที่เจ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างจริงแท้?
วันของเจ้าถูกมอบให้แก่พระเจ้าตามจริงมากเท่าใด? ถูกมอบให้แก่เนื้อหนังมากเท่าใด?
การทำให้หัวใจของคนเราฝึกฝนต่อพระเจ้าอยู่เสมอเป็นขั้นตอนแรกของการอยู่บนร่องครองที่ถูกต้องแห่งการ
ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ หากเจ้าสามารถอุทิศหัวใจ ร่างกายของเจ้า
และความรักแท้ทั้งหมดของเจ้าแก่พระเจ้า วางสิ่งเหล่านั้นเฉพาะพระพักตร์พระองค์
เชื่อฟังพระองค์โดยครบบริบูรณ์ และคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสมบูรณ์—ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนัง
ไม่ใช่เพื่อครอบครัว และไม่ใช่เพื่อความอยากได้อะไรที่มีส่วนตัวของเจ้าเอง
แต่เพื่อผลประโยชน์แห่งครัวเรือนของพระเจ้า
โดยใช้พระวาระของพระเจ้าเป็นหลักธรรมและรากฐานในทุกสิ่งทุกอย่าง—เช่นนั้นแล้ว ด้วยการทำดังนั้น
เจตนาของเจ้าและมุมมองของเจ้าจะอยู่ถูกที่ถูกทางทั้งหมด
และแล้วเจ้าก็จะเป็นคนคนหนึ่งที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการสรรเสริญของพระองค์
ผู้คนที่พระเจ้าทรงโปรดก็คือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์อย่างสมบูรณ์
พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่สามารถอุทิศตนแด่พระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
พวกที่พระเจ้าทรงเกลียดคือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์เพียงครึ่งใจและผู้ที่ยกบาปต่อพระองค์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่เชื่อในพระองค์และต้องการที่จะชื่นชมพระองค์อยู่เสมอในขณะที่ยังไร้ความสามารถที่
จะสละตนเองเพื่อประโยชน์ของพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่พูดว่าพวกเขารักพระองค์แต่เป็นผู้ที่ยกบาปต่อพระองค์ในหัวใจของพวกเขา
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่ใช้คำพูดที่มีวาทศิลป์เป็นภาษาดอกไม้เพื่อการหลอกลวง
พวกที่มีได้มอบอุทิศต่อพระเจ้าอย่างจริงแท้หรือผู้ที่ไม่ได้บนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริงนั้นคิดค
ดทรยศและโอหังอย่างเหลือเกินโดยธรรมชาติ
พวกที่ไม่สามารถบนอบอย่างจริงแท้เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงที่ปกดินนั้นยิ่งโอหังกว่าเสีย
ด้วยซ้ำ และพวกเขาเป็นผู้สืบสันดานที่ตรงต่อหน้าที่เป็นพิเศษของหัวหน้าทูตสวรรค์
ผู้คนที่สละตนเองต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงแม้ว่าการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พวกเขานบนอบต่อถ้อยคำรัสทั้ปวงของพระองค์อย่างแท้จริง
และมีความสามารถที่จะนำพระวาระของพระองค์มาปฏิบัติได้
พวกเขาทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา
และพวกเขามีความสามารถที่จะค้นคว้าอย่างจริงจังจริงใจภายในพระวาระของพระเจ้าเพื่อค้นหาส่วนที่จะนำไป
ปฏิบัติให้พบ เช่นนั้นคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
หากสิ่งที่เจ้าทำเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้า

และเจ้าสามารถทำตามความจำเป็นและความไม่เพียงพอภายในของเจ้าได้จนอุปนิสัยชีวิตของเจ้าได้แปลงสภาพ
ไปโดยผ่านการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า เมื่อนั้น การนี้จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้ากระทำการโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า
และหากเจ้าไม่สนองเนื้อหนังแต่ทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์แทน เช่นนั้นแล้ว
ในการนี้เจ้าย่อมจะได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์
เมื่อพูดถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าอย่างสมกับความเป็นจริงมากขึ้น
มันหมายความว่าเจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าและทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้
มีเพียงการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกเหล่านี้เท่านั้นที่สามารถเรียกได้ว่าการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระ
วณะของพระองค์ หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงได้แล้วไซ้ เจ้าย่อมจะครองความจริง
นี่คือจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าต้องเข้ารับการฝึกฝนนี้ก่อน
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกได้
จงพิจารณาว่าจะรักษาพระบัญญัติอย่างไร และจะจงรักภักดีเฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร
จงอย่าคิดอยู่เป็นเนืองนิตย์เกี่ยวกับว่าเมื่อใดเจ้าจะสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรได้
หากอุปนิสัยของเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง เช่นนั้นแล้ว สิ่งใดก็ตามที่เจ้าคิดถึงก็จะไร้ประโยชน์!
การจะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้านั้น
เจ้าต้องมาถึงจุดที่แนวคิดและความคิดทั้งหมดของเจ้าเป็นไปเพื่อพระเจ้าเสียก่อน—
นี่คือความจำเป็นที่แจ่มชัดที่สุด

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาควิชีวิตจริงของพระองค์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 490

ปัจจุบัน มีผู้คนมากมายที่อยู่ท่ามกลางการทดสอบและไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า แต่เรารบอกเจ้าเลยว่า หากเจ้าไม่เข้าใจพระราชกิจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่อาจจะทำการตัดสินใจเกี่ยวกับมันเสียดีกว่า บางทีอาจมีสักวันเมื่อความจริงจะเป็นที่ประจักษ์โดยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน และเมื่อนั้นเจ้าจะเข้าใจ การไม่ทำการตัดสินใจจะเป็นประโยชน์สำหรับเจ้า กระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถแสร้งอย่างหนึ่งเลยได้ เจ้าต้องพยายามที่จะเข้าสู่อย่างแท้จริง เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นผู้ซึ่งเข้าสู่จริงๆ

ผู้คนกำลังพัฒนามโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงอยู่เสมอเพราะการเป็นกบฏของพวกเขา การนี้ทำให้มีความจำเป็นสำหรับผู้คนทั้งปวงที่จะต้องเรียนรู้วิธีที่จะบนอบ เพราะพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้นคือการทดสอบอันใหญ่หลวงสำหรับมวลมนุษย

หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นได้แล้วไซ้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นอันจบสิ้นกัน หากเจ้าไม่มีความเข้าใจถึงการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ ขั้นตอนสำคัญยิ่งยวดในการที่ผู้คนจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ นั่นก็คือการที่พวกเขา เข้าใจการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้า

การทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่เสด็จมายังแผ่นดิน โลกก็คือการทดสอบหนึ่งสำหรับบุคคล ทุกคน หากเจ้ามีความสามารถที่จะตั้งมั่นในด้านนี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นใครบางคนที่รู้จักพระเจ้า และเจ้าจะเป็นใครบางคนที่รักพระองค์อย่างแท้จริง หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นในด้านนี้ และเจ้าเพียงเชื่อในพระวิญญาณและไม่สามารถเชื่อในการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วก็ไม่สำคัญว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด มันย่อมจะไร้ประโยชน์ หากเจ้าไม่สามารถเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่ตาได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้ามิใช่แค่กำลังพยายามหลอกพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่บนอบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่ตาและจับต้องได้ ดังนั้น

เจ้าจะสามารถบนอบเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณได้หรือไม่?

พระวิญญาณนั้นไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้ ดังนั้น

เมื่อเจ้าพูดว่าเจ้านบนอบต่อพระวิญญาณของพระเจ้า เจ้ามิใช่กำลังพูดเรื่องเหลวไหลอยู่หรือ?

กุญแจสำคัญในการรักษาพระบัญญัติก็คือการมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

ทันทีที่เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะรักษาพระบัญญัติได้ มีสองส่วนประกอบในการรักษาพระบัญญัติเหล่านั้น

หนึ่งคือการยึดมั่นต่อแก่นแท้ของพระวิญญาณของพระองค์
และการมีความสามารถที่จะยอมรับการตรวจดูเจ้าของพระวิญญาณเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณได้
ส่วนประกอบอีกอย่างหนึ่งคือความสามารถที่จะมีความเข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
และการสัมผัสกับการบอบที่จริงแท้ ไม่ว่าจะต่อหน้าเนื้อหนังหรือเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณ
คนเราต้องเก็บจำความบอบและความเคารพต่อพระเจ้าไว้เสมอ
มีเพียงผู้ที่เป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
หากเจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง—กล่าวคือ
หากเจ้าได้ตั้งมั่นในการทดสอบแล้ว—เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดมากเกินไปสำหรับเจ้า

ผู้คนบางคนกล่าวว่า “พระบัญญัตินั้นง่ายที่จะรักษา
เจ้าแค่จำเป็นต้องพูดอย่างตรงไปตรงมาและอย่างมีใจศรัทธาเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และไม่ออกทำออกทางนัยไขว้อนใด นี่คือการรักษาพระบัญญัติ” นั่นถูกหรือไม่? ดังนั้น
หากเจ้าทำสองสามสิ่งลับหลังพระเจ้าที่เป็นการต้านทานต่อพระองค์ นั่นนับว่าเป็นการรักษาพระบัญญัติหรือไม่?
เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ถ้วนทั่วในเรื่องของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการรักษาพระบัญญัติ
นั่นสัมพันธ์กับการที่เจ้ามีความเข้าใจที่เป็นจริงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงหรือไม่
หากเจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงและไม่สะดุดและล้มลงในช่วงระหว่างการทดสอบนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถถูกนับได้ว่ามีคำพยานที่แข็งแกร่ง
การเป็นพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้านั้นโดยพื้นฐานแล้วสัมพันธ์กับการที่เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรง
ภาคชีวิตจริงหรือไม่ และกับการที่เจ้ามีความสามารถที่จะนบอบต่อหน้าบุคคลนี้ได้หรือไม่
ผู้ซึ่งไม่ใช่แค่ธรรมดาสามัญเท่านั้น แต่ปกติด้วย และนบอบจนกระทั่งถึงแก่ความตาย
หากเจ้าเป็นพยานอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าด้วยหนทางแห่งการนบอบนี้
นั่นหมายความว่าเจ้าได้ถูกพระเจ้ารับไว้แล้ว
หากเจ้าสามารถนบอบจนกระทั่งถึงแก่ความตายและปราศจากการร้องทุกข์ ไม่ทำการตัดสินใจ ไม่ใส่ร้าย
ไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด และไม่มีสิ่งจูงใจแอบแฝงอันใดเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงได้มาซึ่งพระสิริในหนทางนี้
การนบอบต่อหน้าบุคคลปกติธรรมดาคนหนึ่งผู้ซึ่งถูกมนุษย์ดูแคลน
และการมีความสามารถที่จะนบอบไปจนกระทั่งหมดลมหายใจโดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ—
นี่แหละคือคำพยานจริงแท้
ความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเข้าสู่ นั่นก็คือการที่เจ้าสามารถเชื่อฟังพระวอนะของพระองค์
นำพระวอนะเหล่านั้นไปปฏิบัติ

กราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและรู้จักความเสื่อมทรามของเจ้าเอง
เปิดใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และในท้ายที่สุด
ก็ได้อภัยพระองค์ไว้โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ของพระองค์
พระเจ้าทรงได้รับพระสิริเมื่อถ้อยคำรัสเหล่านี้พิชิตเจ้าและทำให้เจ้าเชื่อฟังพระองค์อย่างเต็มที่
โดยผ่านการนี้พระองค์ทรงทำให้ซาตานอับอายและทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์
เมื่อเจ้าไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใดเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์—กล่าวคือ
เมื่อเจ้าได้ตั้งมั่นในการทดสอบนี้—เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ได้เป็นพยานในการนี้เป็นอย่างดีแล้ว
เมื่อมาถึงวันซึ่งเจ้ามีความเข้าใจเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและสามารถบนอบจนกระทั่งถึงแก่
ความตายเหมือนที่เปโตรเคยทำ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะได้รับการรับไว้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าก็คือการทดสอบสำหรับเจ้า
หากพระราชกิจของพระเจ้าอยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
เจ้าคงจะไม่จำเป็นต้องทนทุกข์หรือได้รับการถลุง
เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริงยิ่งนักและไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
นั่นเอง เจ้าจึงจำเป็นต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้น
นี่คือเหตุผลว่าทำไมมันจึงเป็นการทดสอบสำหรับเจ้า เป็นเพราะการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้านั่นเอง
ผู้คนทั้งปวงจึงอยู่ในท่ามกลางการทดสอบ พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริง ไม่ใช่เหนือธรรมชาติ
เจ้าจะได้รับการรับไว้โดยพระองค์ด้วยการเข้าใจพระวณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์และถ้อยคำรัสที่สัม
พันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์อย่างเต็มที่โดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด
และการมีความสามารถที่จะรักพระองค์อย่างแท้จริงในขณะที่พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่ง
ขึ้นทุกที กลุ่มผู้คนที่จะพระเจ้าจะทรงรับไว้ นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า
นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่สามารถบนอบต่อพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 491

ในช่วงระหว่างเวลาที่พระเจ้าทรงเป็นมนุษย์

การบนอบที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ต่อผู้คน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการงดเว้นจากการทำการตัดสินใจหรือการต้านทานดังที่พวกเขาจินตนาการ ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนใช้พระวณะของพระองค์เป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเขาและเป็นรากฐานของการอยู่รอดของพวกเขา ให้พวกเขานำแก่นแท้ของพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ และให้พวกเขาทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์โดยครบบริบูรณ์

แง่มุมหนึ่งของการพึงประสงค์ให้ผู้คนบนอบต่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์อ้างอิงถึงการนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติ

ในขณะที่อีกแง่มุมหนึ่งอ้างอิงถึงการมีความสามารถที่จะบนอบต่อความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์ แง่มุมทั้งสองเหล่านี้ต้องสมบูรณ์

บรรดาผู้ที่สามารถสัมผัสทั้งสองแง่มุมเหล่านี้ทุกคนคือบรรดาผู้ที่เก็บงำความรักแท้ต่อพระเจ้าไว้ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้แล้ว

และพวกเขาล้วนรักพระเจ้าเสมือนที่พวกเขารักชีวิตของพวกเขาเอง

พระเจ้าผู้ทรงจัดมาเป็นมนุษย์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงในพระราชกิจของพระองค์ ในหนทางนี้

เปลือกนอกของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ทั้งปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์กลายเป็นการทดสอบอันมหิพาสำหรับผู้คน มันกลายเป็นความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

พระองค์ได้ทรงพยายามทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้พบทางออก

แต่ในท้ายที่สุดก็ไม่ทรงสามารถจัดพระองค์เองออกจากเปลือกนอกแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ได้ ท้ายที่สุดแล้ว นี่เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ไม่ใช่พระเจ้าที่เป็นพระวิญญาณในสวรรค์ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้

แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่สวมใส่เปลือกของสมาชิกหนึ่งของสิ่งทรงสร้าง ด้วยเหตุนี้

การจัดพระองค์เองจากเปลือกแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ก็คงไม่มีทางที่จะง่ายดายเลย เพราะฉะนั้น ไม่สำคัญว่าอย่างไร

พระองค์ยังคงทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำจากมุมมองของเนื้อหนัง

พระราชกิจนี้คือการแสดงออกถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นปกติและทรงภาคชีวิตจริง ดังนั้น

มันจะสามารถเป็นที่ยอมรับได้อย่างไรเล่าสำหรับผู้คนที่จะไม่บนอบ?

ผู้คนสามารถทำอะไรในแผ่นดินโลกได้หรือเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้า?

พระองค์ทรงทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงเกษมสำราญก็คือหนทางที่มันกำลังเป็นอยู่นั่นเอง หากผู้คนไม่สามารถบนอบได้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาสามารถมีแผนที่จะทำอะไรอื่นได้? จนถึงบัดนี้

มีเพียงการบนอบเท่านั้นที่สามารถช่วยผู้คนให้รอดได้ ไม่มีผู้ใดมีแนวคิดที่สดใสนั้นเลย

หากพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทดสอบผู้คน พวกเขาสามารถทำอะไรเกี่ยวกับการนั้นได้หรือ? อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้พระเจ้าในสวรรค์มิได้ทรงมีพระดำริขึ้น พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ต่างหากที่ทรงดำริขึ้นมา

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำการนี้ ดังนั้นไม่มีบุคคลใดสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

พระเจ้าในสวรรค์ไม่ทรงแทรกแซงสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำ ดังนั้น

นี่จึงไม่เป็นเหตุผลมากขึ้นไปอีกหรือว่าเหตุใดผู้คนจึงควรบนอบต่อพระองค์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงทั้งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและทรงเป็นปกติ

พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยครบบริบูรณ์

พระองค์ทรงทำอะไรก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์บนพื้นฐานแนวคิดของพระองค์เองนั้น

พระเจ้าในสวรรค์ได้ทรงส่งต่อกิจทั้งหมดให้แก่พระองค์แล้ว เจ้าต้องบนอบต่อสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์และทรงเป็นปกติอย่างมากก็ตาม

พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการทั้งหมดนี้โดยจงใจ ดังนั้น

มนุษย์จะสามารถถึงดาวกว้างใต้พระองค์ด้วยความไม่เห็นชอบได้อย่างไร?

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะเป็นปกติ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นปกติ

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะดำรงพระชนม์ชีพภายในสถานะความเป็นมนุษย์ ดังนั้น

พระองค์จึงทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ภายในสถานะความเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะดำรงพระชนม์ชีพภายในเทวสภาพ

ดังนั้นพระองค์จึงทรงดำรงพระชนม์ชีพในเทวสภาพ ผู้คนสามารถมองการนั้นอย่างไรก็ตามที่พวกเขาต้องการ

แต่พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอและพวกมนุษย์ก็จะเป็นพวกมนุษย์อยู่เสมอ

แก่นแท้ของพระองค์ไม่สามารถถูกปฏิเสธได้เนื่องจากรายละเอียดเล็กน้อยบางอย่าง

อีกทั้งไม่สามารถผลักพระองค์ออกไปภายนอก “สถานะบุคคล” ของพระเจ้าได้เนื่องจากสิ่งเล็กน้อยสิ่งหนึ่ง

ผู้คนมีเสรีภาพในการเป็นมนุษย์ และพระเจ้าทรงมีความทรงเกียรติของพระเจ้า

เหล่านี้ไม่แทรกแซงซึ่งกันและกัน ผู้คนสามารถไม่ให้อิสรภาพแก่พระเจ้าแม้สักเล็กน้อยก็ได้หรือนั้นหรือ?

พวกเขาไม่สามารถทนยอมรับความเป็นอยู่ของพระเจ้าที่เป็นแบบจำลองขึ้นสักเล็กน้อยได้เลยหรือ?

จงอย่าเคร่งครัดนักเลย! แต่ละคนควรมีการยอมผ่อนปรนซึ่งกันและกัน

เช่นนั้นแล้วทุกอย่างจะไม่ลงตัวหรือ? ความเห็นข้างอันใดจะยังคงมีอยู่อีกหรือ?

หากคนเราไม่สามารถทนยอมรับกับเรื่องสัพเพเหระเช่นนั้นได้

แล้วพวกเขาจะสามารถแม้กระทั่งคิดถึงการเป็นบุคคลที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่หรือนุญต์ที่แท้จริงคนหนึ่งได้อย่างไร?

ไม่ใช่พระเจ้าหรือที่ทำให้เกิดความลำบากยากเย็นแก่มวลมนุษย์

แต่มวลมนุษย์เป็นผู้ทำให้เกิดความลำบากยากเย็นแก่พระเจ้า

พวกเขารับมือกับสิ่งทั้งหลายด้วยการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่เสมอ

พวกเขาทำสิ่งที่ไม่มีอะไรให้กลายเป็นอะไรบางอย่างขึ้นมาจริงๆ และนั่นช่างไม่จำเป็นเอาเสียเลย!

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจภายในสภาพความเป็นมนุษย์ที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

สิ่งที่พระองค์ทรงทำไม่ใช่งานของมวลมนุษย์ แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

พวกมนุษย์มองไม่เห็นแก่นแท้แห่งพระราชกิจของพระองค์

พวกเขาแค่มองเปลือกนอกของสภาพความเป็นมนุษย์ของพระองค์ตลอดเวลา

พวกเขาไม่ได้มองเห็นงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น

ฉะนั้นพวกเขาก็ยังยืนกรานในการมองเห็นสภาพความเป็นมนุษย์ที่ปกติและธรรมดาของพระองค์

และจะไม่ยอมปล่อยมือจากมัน การนี้สามารถเรียกว่าเป็นการบนอบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร?

บัดนี้พระเจ้าในสวรรค์ได้ทรง “แปรมาเป็น” พระเจ้าบนแผ่นดินโลกแล้ว

และพระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์ในตอนนี้

ไม่มีปัญหาเลยหากการทรงปรากฏภายนอกของทุกพระองค์จะเหมือนกัน

อีกทั้งยังไม่มีปัญหาเลยว่าแต่ละพระองค์จะทรงพระราชกิจอย่างไรกันแน่ ในที่สุดแล้ว

พระองค์ผู้ทรงพระราชกิจของพระเจ้าเองก็คือพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าต้องบนอบไม่ว่าเจ้าต้องการหรือไม่—

นี่ไม่ใช่เรื่องที่เจ้ามีตัวเลือก! พระเจ้าต้องได้รับการเชื่อฟังจากพวกมนุษย์

และพวกมนุษย์ต้องบนอบต่อพระเจ้าอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีข้ออ้างแม้แต่น้อย

กลุ่มของผู้คนที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับไว้ในวันนี้คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาเพียงแต่จำเป็นต้องบนอบต่อพระราชกิจของพระองค์

และหยุดให้ตัวเองกังวลอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพระเจ้าในสวรรค์ โดยใช้ชีวิตอยู่ในความคลุมเครือ

และทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้าในเนื้อหนัง

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระองค์คือบรรดาผู้ที่ฟังพระวจนะของพระองค์และบนอบต่อการจัดการเตรียมการของพระองค์โดยสมบูรณ์ ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจแต่อย่างใดเลยว่าพระเจ้าในสวรรค์จริงๆ

แล้วทรงเป็นเช่นไร

หรือพระราชกิจประเภทใดที่พระเจ้าในสวรรค์อาจจะกำลังทรงทำอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ในปัจจุบัน

พวกเขามอบหัวใจของพวกเขาอย่างสุดใจแด่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พวกเขาวางการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเขาไม่เคยพิจารณาถึงความปลอดภัยของพวกเขาเองแต่อย่างใด

อีกทั้งพวกเขาไม่เคยทำความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าที่ทรงเป็นมนุษย์ให้เป็นเรื่องใหญ่

บรรดาผู้ที่บนอบต่อพระเจ้าในเนื้อหนังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม โดยพระองค์ได้

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าในสวรรค์จะไม่ได้รับสิ่งใด

การนี้เป็นเพราะผู้ที่ทรงประทานพระสัญญาและพระพรแก่ผู้คนไม่ใช่พระเจ้าในสวรรค์

แต่เป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ผู้คนไม่ควรขยายความยิ่งใหญ่ให้กับพระเจ้าในสวรรค์อยู่เสมอโดยมองว่าพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเป็นแค่บุคคล

ธรรมดาทั่วไป การนี้ไม่ยุติธรรม

พระเจ้าในสวรรค์ทรงยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ด้วยพระปรีชาญาณอันน่ามหัศจรรย์ใจ

แต่ทว่าการนี้ไม่ได้มีอยู่จริงเลย พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงธรรมดาทั่วไปและไม่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

และยังปกติอย่างยิ่งอีกด้วย

พระองค์ไม่ทรงมีพระหฤทัยที่เหนือธรรมดาหรือทรงแสดงการกระทำที่ถล่มทลายโลก

พระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจและตรัสในลักษณะที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งเท่านั้น

ในขณะที่พระองค์มิได้ตรัสโดยผ่านทางฟ้าแลบหรือเรียกลมและฝน

พระองค์ก็ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในสวรรค์อย่างแท้จริง

และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกมนุษย์จริงๆ

ผู้คนต้องไม่ขยายความยิ่งใหญ่ให้คนผู้หนึ่งที่พวกเขามีความสามารถที่จะเข้าใจและผู้ที่ยึดติดกับจินตนาการของ

พวกเขาเองในฐานะพระเจ้า

ในขณะที่มองผู้ที่พวกเขาไม่สามารถยอมรับและไม่สามารถจินตนาการถึงได้อย่างสมบูรณ์ว่าเป็นผู้ต่ำต้อย

ทั้งหมดนี้มาจากการเป็นกบฏของผู้คน ทั้งหมดนั้นเป็นแหล่งกำเนิดของการต้านทานพระเจ้าของมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 492

ผู้คนจะไม่มีความสามารถที่จะรู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้หากพวกเขาพึ่งเพียงความรู้สึกของมโนธรรมของพวกเขา หากพวกเขาอาศัยเพียงมโนธรรมของพวกเขาเท่านั้น ความรักที่พวกเขามีให้พระเจ้าจะอ่อนกำลัง หากเจ้าเพียงพูดถึงการตอบแทนพระคุณและความรักของพระเจ้า เจ้าจะไม่มีแรงผลักดันใดๆ

ในความรักของเจ้าที่มีให้พระองค์

การรักพระองค์โดยมีพื้นฐานจากความรู้สึกของมโนธรรมของเจ้านั้นคือแนวทางในเชิงรับ

เหตุใดเราจึงกล่าวว่านี้คือแนวทางในเชิงรับ? นี่คือนิยามในเชิงปฏิบัติ

ความรักที่พวกเขามีให้กับพระเจ้าเป็นแบบใดกัน?

มันไม่ใช่แค่การหลอกพระเจ้าและทำเพื่อพระองค์ไปอย่างพอเป็นพิธีหรือ?

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเนื่องจากการรักพระเจ้าไม่มีบำเหน็จรางวัล

และคนเราจะถูกทดสอบไม่ต่างกันเพราะไม่รักพระองค์ เช่นนั้น โดยรวมแล้ว แค่ไม่ทำบาปก็ดีพอแล้ว ดังนั้น

การรักพระเจ้าและการตอบแทนความรักของพระองค์บนพื้นฐานของความรู้สึกในมโนธรรมของคนเราจึงเป็นแนวทางในเชิงรับ และสิ่งที่เกิดขึ้นมาได้เนื่องจากหัวใจของคนเรานั้นไม่ใช่ความรักพระเจ้า

ความรักพระเจ้าควรเป็นความรู้สึกจริงแท้จากกันบึ้งในหัวใจของบุคคล บางคนพูดว่า:

“ข้าพเจ้าพระองค์เองเต็มใจที่จะแสวงหาพระเจ้าและติดตามพระองค์ ตอนนี้

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทอดทิ้งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะยังคงติดตามพระองค์

ข้าพเจ้าจะยังคงรักพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะทรงต้องการข้าพเจ้าหรือไม่ก็ตาม และในท้ายที่สุด

ข้าพเจ้าจะต้องได้รับพระองค์ ข้าพเจ้าจะมอบถวายหัวใจของข้าพเจ้าแด่พระเจ้า

และไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปชั่วชีวิตของข้าพเจ้า

ไม่ว่าอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าต้องรักพระเจ้าและข้าพเจ้าต้องได้รับพระองค์

ข้าพเจ้าจะไม่หยุดพักจนกว่าข้าพเจ้าจะได้รับพระองค์แล้ว” เจ้ามีการตัดสินใจแน่วแน่แบบนี้หรือไม่?

เส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้าคือเส้นทางหนึ่งและเป็นเส้นทางเดียวกับเส้นทางแห่งการรักพระองค์

หากเจ้าเชื่อในพระองค์ เจ้าก็ต้องรักพระองค์ อย่างไรก็ตาม

การรักพระองค์ไม่ได้หมายถึงการตอบแทนความรักของพระองค์

หรือการรักพระองค์บนพื้นฐานของความรู้สึกของมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น—

แต่คือความรักที่บริสุทธิ์สำหรับพระเจ้า

บางครั้งผู้คนไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงความรักพระเจ้านบนพื้นฐานของมโนธรรมของพวกเขาเพียงอย่างเดียว

เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่า: “ขอพระวิญญาณของพระเจ้าทรงขับเคลื่อนวิญญาณของพวกเรา”?

เหตุใดเราจึงไม่กล่าวถึงการขับเคลื่อนมโนธรรมของผู้คนที่รักพระเจ้า?

นั่นเป็นเพราะว่ามโนธรรมของผู้คนไม่สามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้
หากเจ้าไม่ถูกทำให้เชื่อโดยพระวณะเหล่านี้ จงพยายามใช้มโนธรรมของเจ้าเพื่อให้รู้สึกถึงความรักของพระองค์
เจ้าอาจมีแรงผลักดันบางอย่างในช่วงขณะ แต่แรงผลักดันนั้นจะหายไปโดยไม่ช้า
หากเจ้ารู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้ด้วยมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น
เจ้าจะได้รับการผลักดันในขณะที่เจ้าอธิษฐาน แต่ไม่นานหลังจากนั้นแรงผลักดันนั้นจะเลือนลงและหายไป
ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? หากเจ้าใช้เพียงมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น
เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะปลุกเร้าความรักพระเจ้าของเจ้าได้ เมื่อเจ้ารู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้จริงๆ
ในหัวใจของเจ้า วิญญาณของเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนจากพระองค์
และมโนธรรมของเจ้าจะมีความสามารถที่จะเล่นบทบาทดั้งเดิมของมันได้ในเวลานี้เท่านั้น กล่าวคือ
เมื่อพระเจ้าทรงขับเคลื่อนวิญญาณของมนุษย์ และเมื่อมนุษย์มีความรู้และได้รับการหนุนใจในหัวใจของเขาแล้ว
นั่นคือ เมื่อเขาได้รับประสบการณ์แล้ว
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เขาจะมีความสามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างได้ผลด้วยมโนธรรมของเขา
การรักพระเจ้าด้วยมโนธรรมของเจ้าไม่ใช่เรื่องผิด—นี่คือความรักพระเจ้าในระดับต่ำที่สุด การรักด้วย
“การปฏิบัติต่อพระคุณของพระเจ้าได้ดีพอเพียงแค่นี้เถิด”
เพียงแค่นั้นจะไม่ผลักดันให้มนุษย์เข้าสู่อย่างมั่นใจได้
เมื่อผู้คนได้รับพระราชกิจบางอย่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ
เมื่อพวกเขามองเห็นและรู้สึกถึงความรักของพระเจ้าในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา
เมื่อพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าบ้าง และมองเห็นอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงคู่ควรต่อความรักของมวลมนุษย์
และพระองค์ทรงดีงามเพียงใด เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถรักพระเจ้าได้อย่างจริงแท้

ตัดตอนมาจาก “รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 493

เมื่อผู้คนติดต่อพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา

เมื่อหัวใจของพวกเขามีความสามารถที่จะหันไปหาพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์

นี่คือขั้นตอนแรกในความรักพระเจ้าของมนุษย์ หากเจ้าต้องการรักพระเจ้า

อันดับแรกเจ้าต้องมีความสามารถที่จะหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์ให้ได้ก่อน

การหันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้านั้นคืออะไร?

คือเมื่อทุกสิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาในหัวใจของเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการได้รับพระเจ้า

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

และนอกเหนือจากพระเจ้าและพระวณะของพระองค์แล้ว แทบไม่มีสิ่งอื่นใดในหัวใจของเจ้า (ครอบคลุม

ความร่ำรวย สามี ภรรยา บุตร เป็นต้น) ถึงแม้ว่ามี สิ่งต่างๆ ดังกล่าวไม่สามารถครองหัวใจของเจ้าได้

และเจ้าไม่คิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้า

ยกเว้นการไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าเท่านั้น

ในเวลาดังกล่าวเจ้าจะได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

สมมติว่าเจ้ายังคงกำลังวางแผนเพื่อตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้า

และไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตนโดยคิดอยู่เสมอว่า: “ข้าพระองค์จะร้องขอเล็กๆ น้อยๆ

จากพระเจ้าได้เมื่อใด? ครอบครัวของข้าพระองค์จะกลายเป็นร่ำรวยเมื่อใด? ข้าพระองค์จะได้เสื้อผ้าดีๆ

บ้างเมื่อใด? ...” หากเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะนั้น

ก็แสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้ายังไม่ได้หันไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วน

หากเจ้ามีเพียงพระวณะของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

และเจ้ามีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกลายมาใกล้ชิดพระองค์อยู่เสมอ—

เสมือนว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับเจ้ามาก เสมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่ภายในตัวเจ้าและเจ้าอยู่ภายในพระองค์—

หากเจ้าอยู่ในสภาวะแบบนั้น นั่นหมายความว่าหัวใจของเจ้าอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า

หากเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า และกินและดื่มพระวณะของพระองค์ทุกวัน นึกถึงงานของคริสตจักรอยู่เสมอ

และหากเจ้าแสดงการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรักพระองค์อย่างจริงแท้

และทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัย เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากหัวใจของเจ้าถูกสิ่งอื่นๆ

มากมายครอบงำ เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็ยังคงถูกซาตานครอง และยังไม่ได้หันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อหัวใจของใครสักคนหันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

พวกเขาจะมีความรักที่จริงแท้ซึ่งเกิดขึ้นเองเพื่อพระองค์ และจะสามารถพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจยังคงมีช่วงเวลาแห่งความเขลาและความไร้เหตุผล

แต่พวกเขาแสดงความกังวลต่อผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์ และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาเอง และหัวใจของพวกเขานั้นมีเจตนาที่ดี ผู้คนบางคนกล่าวอ้างอยู่เสมอว่า ทุกสิ่งที่พวกเขาทำนั้นเป็นไปเพื่อคริสตจักร ทั้งที่อันที่จริงแล้วพวกเขากำลังทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวพวกเขาเอง ผู้คนเยี่ยงนี้มีเจตนาแบบผิดๆ พวกเขาคดโกงและหลอกลวง และสิ่งที่พวกเขาทำนั้นส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขาเอง คนจำพวกนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความรักพระเจ้า หัวใจของพวกเขายังคงเป็นของซาตาน และไม่สามารถหันไปหาพระเจ้าได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงไม่มีวิถีทางใดที่จะได้รับคนจำพวกนี้

หากเจ้าปรารถนาที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์ ขั้นตอนแรกคือการหันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในทุกสิ่งที่เจ้าทำ จงสำรวจค้นคว้าตัวเอง และถามว่า: “ข้าพระองค์ทำสิ่งนี้บนพื้นฐานของหัวใจที่รักพระเจ้าหรือไม่? มีเจตนาส่วนตัวใดๆ อยู่เบื้องหลังการนี้หรือไม่? เป้าหมายแท้จริงของข้าพระองค์ในการทำการนี้คืออะไร?” หากเจ้าต้องการมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้า ประการแรกเจ้าต้องข่มหัวใจของเจ้าเองก่อน ขอมละทิ้งเจตนาของเจ้าเองทั้งหมด และทำให้สภาวะแห่งการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งปวงเพื่อพระเจ้าสัมฤทธิ์ผล นี่คือการแสวงหาการปฏิบัติในการมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า การข่มหัวใจของคนเราหมายถึงอะไร? มันคือการปล่อยวางความอยากได้อีกมีอันพึงพอใจของเนื้อหนังของคนเรา และการไม่ปรารถนาความสบายหรือพระพรเกี่ยวกับสถานภาพ มันคือการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้พระเจ้าทรงสมดังพระทัย และการทำให้หัวใจของคนเราเป็นไปเพื่อพระองค์ทั้งหมด ไม่ใช่เพื่อตนเอง การทำเช่นนี้ก็เพียงพอ

ตัดตอนมาจาก “รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 494

ความรักพระเจ้าที่จริงแท้มาจากส่วนลึกภายในหัวใจ

คือความรักที่ดำรงอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น

เมื่อหัวใจของใครสักคนหันไปหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมมีความรักพระเจ้า

แต่ความรักนั้น ไม่จำเป็นต้องบริสุทธิ์และไม่จำเป็นต้องครบบริบูรณ์

นี่เป็นเพราะว่ายังคงมีระยะห่างอยู่บ้างระหว่างหัวใจของบุคคลที่หันไปหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

และบุคคลนั้นที่มีความเข้าใจที่จริงแท้เกี่ยวกับพระเจ้าและมีการรักษาสำหรับพระองค์อย่างจริงแท้

มนุษย์ทำให้ความรักพระเจ้าที่แท้จริงสัมฤทธิ์ผลและถึงจุดที่ได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้

ก็ด้วยวิธีการหันหัวใจของเขาไปหาพระเจ้า เมื่อมนุษย์มอบหัวใจที่แท้จริงของเขาให้กับพระเจ้า

เมื่อนั้นเขาจะเริ่มค้นเข้าสู่ประสบการณ์แห่งชีวิต ด้วยวิธีนี้ อุปนิสัยของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลง

ความรักพระเจ้าของเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น และความรู้ที่เขาเกี่ยวกับพระเจื่อก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นเช่นกัน ดังนั้น

การหันหัวใจของคนเราไปหาพระเจ้าจึงเป็นเพียงเงื่อนไขเบื้องต้น

เพื่อให้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งประสบการณ์ชีวิต

เมื่อผู้คนวางหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาก็เพียงมีหัวใจที่ถวิลหารอคอยพระองค์

แต่ไม่ใช่หัวใจที่รักพระองค์ เพราะพวกเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์

ถึงแม้ว่าในการปฏิบัติแวดล้อมนี้พวกเขามีความรักพระองค์อยู่บ้าง

แต่ความรักนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเองและไม่ใช่ความรักที่จริงแท้

นี่เป็นเพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่มาจากเนื้อหนังของมนุษย์นั้นคือผลผลิตของอารมณ์

และไม่ได้อาจมาจากความเข้าใจที่จริงแท้ เป็นเพียงแรงกระตุ้นชั่วคราวช่วยยาม

และไม่สามารถทำให้เกิดการรักษาวินัยอันยาวได้ เมื่อผู้คนไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาสามารถรักพระองค์ได้บนพื้นฐานของความชอบของพวกเขาเองและมโนคติอันหลงผิดแต่ละอย่างของพวกเขา

พวกเขาเท่านั้น ความรักประเภทนี้ไม่สามารถเรียกว่าความรักที่เกิดขึ้นเอง

อีกทั้งยังไม่สามารถเรียกว่าความรักที่จริงแท้ได้ หัวใจของมนุษย์อาจหันไปหาพระเจ้าอย่างจริงแท้

และสามารถนึกถึงประโยชน์ของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่หากเขาไม่เข้าใจพระเจ้าแล้ว

เขาก็จะไม่สามารถมีความรักที่เกิดขึ้นเองอย่างจริงแท้ได้

ทั้งหมดที่เขาจะสามารถทำได้คือการทำหน้าที่การงานบางอย่างได้ลุล่วงเพื่อคริสตจักร

หรือทำหน้าที่ของเขาได้เล็กน้อย แต่เขาจะทำเช่นนั้นโดยไม่มีพื้นฐานใดๆ

อุปนิสัยของบุคคลจำพวกนี้เปลี่ยนแปลงได้ยาก ผู้คนเช่นนั้นไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง

หรือไม่ก็เข้าใจความจริง ถึงแม้ว่าบุคคลหนึ่งจะหันหัวใจของเขาไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว

ก็ไม่ได้หมายความว่าหัวใจที่รักพระเจ้าของเขาจะบริสุทธิ์โดยครบถ้วนบูรณ์
เพราะผู้ที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาไม่จำเป็นต้องมีความรักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
การนี้เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างใครบางคนที่ได้ตามเสาะหาหรือไม่ได้ตามเสาะหาความเข้าใจเกี่ยวกับ
พระเจ้า เมื่อบุคคลหนึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า
นั่นแสดงให้เห็นว่าหัวใจของพวกเขาได้หันไปหาพระเจ้าทั้งหมดแล้ว
นั่นแสดงให้เห็นว่าความรักพระเจ้าอย่างจริงแท้ในหัวใจของเขาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง
ผู้คนจำพวกนี้เท่านั้นที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
การหันหัวใจของคนเราไปหาพระเจ้านั้นเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นเพื่อให้คนเราไปอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง
เพื่อให้เข้าใจพระเจ้า และเพื่อให้ความรักพระเจ้าสัมฤทธิ์ผล
มันไม่ใช่เครื่องบ่งชี้ถึงการปฏิบัติหน้าที่ในการรักพระเจ้าของคนเราได้เสร็จสิ้น
อีกทั้งมันไม่ใช่เครื่องบ่งชี้ถึงการรักพระองค์อย่างจริงแท้
หนทางเดียวที่ใครสักคนจะทำให้ความรักพระเจ้าที่จริงแท้สัมฤทธิ์ผลได้นั้น
คือการหันหัวใจพวกเขาไปหาพระองค์
ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่คนเราควรทำเช่นกันในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าคือผู้คนทั้งหมดที่ได้ตามเสาะหาชีวิต นั่นคือ
ผู้ที่ได้ตามเสาะหาความจริงและต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง
พวกเขาทั้งหมดมีความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเคยได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์แล้ว
พวกเขาทั้งหมดมีความสามารถที่จะได้รับการทรงนำของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 495

วันนี้ ขณะที่พวกเจ้าพยายามที่จะรักและรู้จักพระเจ้า

ในด้านหนึ่งนั้นเจ้าต้องอดทนต่อความยากลำบากและกระบวนการถลุง และในอีกด้านหนึ่ง

พวกเจ้าต้องแลกมาด้วยบางอย่าง ไม่มีบทเรียนใดสักซึ่งไปกว่าบทเรียนของการรักพระเจ้า

และอาจกล่าวได้ว่าบทเรียนที่ผู้คนเรียนรู้จากเวลาทั้งชีวิตเกี่ยวกับความเชื่อก็คือจะรักพระเจ้าได้อย่างไรนั่นเอง

กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

หากเจ้าเพียงแค่อ้างเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่รักพระองค์และยังไม่ได้ได้มาซึ่งความรู้เรื่องพระเจ้า

และยัง ไม่เคยรักพระเจ้าด้วยความรักที่แท้จริงซึ่งมาจากภายในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็ไร้ประโยชน์ หากในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้น เจ้าไม่รักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีชีวิตอยู่โดยสูญเปล่า และชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าก็ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาชีวิตทั้งหมด

หากตลอดชั่วชีวิตของเจ้านั้น เจ้าไม่เคยรักหรือทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัย

เช่นนั้นแล้วการที่เจ้ามีชีวิตอยู่จะมีประโยชน์อันใด? และการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะมีประโยชน์อันใด?

นั่น ไม่ใช่ความพยายามที่สูญเปล่าหรอกหรือ? กล่าวคือ หากผู้คนต้องการที่จะเชื่อและรักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะต้องแลกมาด้วยบางอย่าง

แทนที่จะพยายามปฏิบัติตนด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งอย่างผิวเผิน

พวกเขาควรแสวงหาความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขา

หากเจ้ามีความกระตือรือร้นในเรื่องการร้องเพลงและการเต้นรำ แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้

จะพูดว่าเจ้ารักพระเจ้าได้อย่างไร? การรักพระเจ้าพึงต้องมีการแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

และจำเป็นที่เจ้าจะต้องสืบเสาะลงไปภายในเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า

พยายามที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า

และพยายามที่จะมองให้เห็นว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไรในเรื่องนั้น พระองค์ทรงขอให้เจ้าสัมผัสผลสิ่งใด

และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร ตัวอย่างเช่น

บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นซึ่งพึงประสงค์ให้เจ้าต้องสู้อทนต่อความยากลำบาก

ซึ่งในเวลานั้นเจ้าควรเข้าใจว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไร และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร

เจ้าจะต้องไม่ทำให้ตนเองพึงพอใจ กล่าวคือ จงวางตัวเจ้าเองลงเสียก่อน ไม่มีสิ่งใดน่าสังเวชมากไปกว่าเนื้อหนัง

เจ้าต้องพยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัย และเจ้าต้องทำหน้าที่ของเจ้าให้สำเร็จลุล่วง

ด้วยความคิดทั้งหลายเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงนำความรู้แจ้งอันพิเศษมาให้เจ้าในเรื่องนี้

และหัวใจของเจ้าจะพบการชูใจด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก

เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า

เจ้าต้องวางตัวเจ้าเองลงเสียก่อนและถือว่าเนื้อหนังนั้นต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสรรพสิ่ง
ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้นเท่าใด มันก็จะยิ่งเป็นอิสระมากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าตอบสนองความต้องการของมันครั้งนี้ ครั้งต่อไปมันจะร้องขอมากขึ้นอีก เมื่อเรื่องนี้ดำเนินต่อไป
ผู้คนก็จะมารักเนื้อหนังมากขึ้นไปอีก เนื้อหนังมีความอยากอันพึงเพื่อตลอดเวลา
มันขอให้เจ้าตอบสนองความต้องการของมันตลอดเวลาและให้เจ้าทำให้มันพอใจอยู่ภายใน
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทั้งหลายที่เจ้ากิน สิ่งที่เจ้าสวมใส่ หรือในการเสวยอารมณ์สงบของเจ้า
หรือการตามใจความอ่อนแอและความเกียจคร้านของเจ้าเอง...ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้น
เท่าใด ความอยากได้อย่างมีของมันก็จะยิ่งกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น
และเนื้อหนังก็จะยิ่งกลายเป็นหยาบช้ำมากขึ้นเท่านั้น
จนกระทั่งถึงจุดที่เนื้อหนังของผู้คนเก็บงำโมคฉิอันหลงผิดที่ลึกลงไปอีก และไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และยกย่องตัวมันเอง และกลายเป็นมีความเคลือบแคลงสงสัยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้นเท่าใด ความอ่อนแอของเนื้อหนังก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
เจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าไม่มีใครเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเจ้า
เจ้าจะเชื่อตลอดเวลาว่าพระเจ้าได้ทรงทำมากเกินไปแล้ว และเจ้าจะพูดว่า
“พระเจ้าทรงเกรี้ยวกราดเช่นนั้นได้อย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงให้ผู้คนได้พักบ้าง?”
เมื่อผู้คนตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังและเชิดชูมันมากเกินไป
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ทำลายตัวพวกเขาเอง
หากเจ้ารักพระเจ้าอย่างแท้จริงและไม่ตอบสนองความต้องการของเนื้อหนัง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นถูกต้องยิ่งนักและดีงามยิ่งนัก
และเห็นว่าคำสาปแช่งของพระองค์ในการกบฏของเจ้าและการพิพากษาความไม่ชอบธรรมของเจ้านั้นเป็นธรรม
แล้ว
จะมีช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงสั่งสอนและทรงบ่มวินัยเจ้าและทรงให้มีสภาพแวดล้อมหนึ่งขึ้นมาเพื่อกล่อมเกลาเจ้า
โดยบังคับให้เจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์—
และเจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำอยู่นั้นน่าอัศจรรย์
ด้วยเหตุนี้เจ้าจะรู้สึกราวกับว่าไม่มีความเจ็บปวดมากนัก และรู้สึกว่าพระเจ้าทรงดีงามยิ่งนัก
หากเจ้าตามใจความอ่อนแอทั้งหลายของเนื้อหนังและพูดว่าพระเจ้าทรงทำมากเกินไป
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดตลอดเวลา และจะซึมเศร้าตลอดเวลา
และเจ้าจะไม่เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า
และจะดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นใจในความอ่อนแอของมนุษย์เลยแม้แต่น้อยและไม่ทรงตระหนักถึงความย

ากลำบากทั้งหลายของมนุษย์ และดังนั้นเจ้าจะรู้สึกน่าเวทนาและ โศกเศร้าตลอดเวลา
ราวกับว่าเจ้าได้ทนทุกข์กับความอยุติธรรมอันยิ่งใหญ่มาตลอด และ ณ เวลานี้เจ้าจะเริ่มพร่ำบ่น
ยิ่งเจ้าตามใจความอ่อนแอทั้งหลายของเนื้อหนังในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าทรงทำมากเกินไปแล้วยิ่งขึ้นเท่านั้น
จนกระทั่งมันเลวร้ายเสียจนเจ้าปฏิเสธพระราชกิจของพระเจ้า และเริ่มที่จะต่อต้านพระเจ้า
และกลายเป็นเต็มไปด้วยการไม่เชื่อฟัง ด้วยเหตุนี้ เจ้าต้องกบฏต่อเนื้อหนัง และไม่ตามใจมัน กล่าวคือ “สามี
(ภรรยา) ลูกๆ ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ทั้งหลาย การแต่งงาน ครอบครัวของฉัน—
ไม่มีอะไรเลยในบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่สำคัญ! ในหัวใจของฉันมีเพียงพระเจ้าเท่านั้น
และฉันต้องพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยและไม่ตอบสนองความต้องการของเนื้อหนัง
” เจ้าจะต้องมีการตัดสินใจแน่วแน่นี้ หากเจ้ามีการตัดสินใจแน่วแน่เช่นนั้นตลอดเวลา
เช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้านำความจริงไปปฏิบัติและละวางตัวเจ้าเองลงไว้ก่อน
เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้น ได้ด้วยความพยายามเพียงเล็กน้อย
กล่าวกันว่าครั้งหนึ่งมีชาวนาคนหนึ่งผู้ได้เห็นงูตัวหนึ่งซึ่งตัวเย็นแข็งที่อยู่อยุบนถนน
ชาวนาผู้นี้ได้จับมันขึ้นมาและกอดมันไว้แนบกับอกของเขา
และหลังจากที่เข้างูฟื้นตัวขึ้นมามันก็ได้อัดชาวนาผู้นี้จนถึงแก่ความตาย เนื้อหนังของมนุษย์ก็เป็นดังเจ้างูตัวนี้
กล่าวคือ แก่นแท้ของมันคือการทำอันตรายแก่ชีวิตของพวกเขา—และเมื่อมันได้คั่งใจมันอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน
ชีวิตของเจ้าก็กลายเป็นของที่ถูกบริบ เนื้อหนังนั้นเป็นของซาตาน ภายในตัวมันคือความอยากอันพึงเพื่อ
มันคิดเพียงเพื่อตัวมันเองเท่านั้น มันต้องการที่จะชื่นชมกับการชูงใจและสำราญไปกับเวลาว่าง
เกลือกกลิ้งในความเกียจคร้านและการอยู่เฉย
และเมื่อได้ตอบสนองความต้องการของมันจนถึงจุดหนึ่งที่แน่นอนแล้ว ทำยที่สุดเจ้าก็จะถูกมันกินจนหมด
กล่าวคือ หากเจ้าตอบสนองความต้องการของมันคราวนี้ คราวหน้ามันจะมาขอมากยิ่งขึ้น
มันมีความอยากอันพึงเพื่อและความต้องการใหม่ๆ ตลอดเวลา
และฉวยประโยชน์จากการตามใจเนื้อหนังของเจ้าเพื่อให้เจ้าเชิดชูมันยิ่งขึ้นไปอีกและใช้ชีวิตท่ามกลางการชูง
ใจของมัน—และหากเจ้าเอาชนะมันไม่ได้ ทำยที่สุดแล้วเจ้าจะทำลายตัวเจ้าเอง
การที่เจ้าจะสามารถได้รับชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่และบทอาวสานขั้นสุดทำยของเจ้าจะเป็นอย่างไร
ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าดำเนินการกบฏของเจ้าต่อเนื้อหนังอย่างไร
พระเจ้าได้ทรงช่วยเจ้าให้รอดและทรงเลือกเจ้าและทรงลิขิตเจ้าไว้ล่วงหน้าแล้ว
กระนั้นหากวันนี้เจ้าไม่เต็มใจที่จะทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัย เจ้าไม่เต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ
เจ้าไม่เต็มใจที่จะกบฏต่อเนื้อหนังของเจ้าเองด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

ท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะทำลายตัวเจ้าเอง และด้วยเหตุนี้จะต้องสูญเสียความเจ็บปวดสุดขีด
หากเจ้าตามใจเนื้อหนังตลอดเวลา ชาตานจะค่อยๆ กลืนเจ้าจนหมด และทิ้งเจ้าไว้โดยปราศจากชีวิต
หรือสัมผัสแห่งพระวิญญาณ จนกระทั่งวันนั้นมาถึงเมื่อเจ้ามีคมติดภายในอย่างสิ้นเชิง
เมื่อเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิด เจ้าจะได้ถูกชาตานจองจำ เจ้าจะไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเจ้าอีกต่อไป และ ณ
เวลานั้นเจ้าจะปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าและทิ้งพระองค์ไป ด้วยเหตุนี้
หากผู้คนปรารถนาที่จะรักพระเจ้า พวกเขาจะต้องจ่ายราคาเป็นความเจ็บปวดและสูญเสียความยากลำบาก
ไม่มีความจำเป็นสำหรับความศรัทธาอย่างแรงกล้าและความยากลำบากภายนอก การอ่านมากขึ้น
และการวิ่งวนดำเนินงานมากขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขาควรละวางสิ่งทั้งหลายภายในตัวพวกเขาลงไว้ก่อน ได้แก่ ความคิดอันฟุ้งเพื่อทั้งหลาย
ผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลาย และข้อพิจารณาทั้งหลาย มโนคติอันหลงผิดทั้งหลาย
และเจตนาทั้งหลายของพวกเขาเอง น้ำพระทัยพระเจ้าเป็นเช่นนั้นเอง

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 496

การจัดการกับอุปนิสัยภายนอกของผู้คนของเจ้านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น การจัดการกับสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ไม่ปกติภายนอกของผู้คน

หรือรูปแบบการใช้ชีวิตและนิสัยใจคอของพวกเขา วิถีทางทั้งหลายและขนบธรรมเนียมทั้งหลายของพวกเขา รวมทั้งการปฏิบัติภายนอกทั้งหลายของพวกเขาและความศรัทธาแรงกล้าของพวกเขา

แต่เมื่อพระองค์ทรงขอให้ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา

สิ่งที่ได้รับการจัดการเป็นหลักก็คือเจตนาธรรมทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวพวกเขา

แค่การจัดการกับอุปนิสัยภายนอกของเจ้านั้นไม่ยาก มันก็เหมือนกับการขอให้เจ้าไม่กินสิ่งทั้งหลายที่เจ้ารัก

ซึ่งเป็นเรื่องง่าย อย่างไรก็ตาม สิ่งซึ่งพาดพิงถึงมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวเจ้านั้นไม่ยากที่จะปล่อยวาง

มันจำเป็นที่ผู้คนต้องกบฏต่อเนื้อหนัง และจ่ายราคา และทนทุกข์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

มันเป็นเช่นนี้โดยเฉพาะกับเจตนาทั้งหลายของผู้คน ตั้งแต่ที่ผู้คนเริ่มเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาก็ได้เก็บงำเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องเอาไว้มากมาย เมื่อเจ้าไม่นำความจริงไปปฏิบัติ

เจ้ารู้สึกว่าเจตนาทั้งหมดของเจ้านั้นถูกต้อง แต่เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า

เจ้าจะเห็นว่าเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องมากมายภายในตัวเจ้า ด้วยเหตุนี้

เมื่อพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระองค์ทรงทำให้พวกเขาตระหนักว่ามีมโนคติอันหลงผิดมากมายภายในตัวพวกเขาที่กำลังปิดกั้นความรู้เรื่องพระ

เจ้าของพวกเขາ เมื่อเจ้าตระหนักว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นผิด

หากเจ้าสามารถหยุดการปฏิบัติตามมโนคติอันหลงผิดและเจตนาทั้งหลายของเจ้า

และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และตั้งมั่นในตำแหน่งของเจ้าในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า

นี่พิสูจน์ว่าเจ้าได้กบฏต่อเนื้อหนังแล้ว เมื่อเจ้ากบฏต่อเนื้อหนัง จะมีการสู้รบภายในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ซาตานจะพยายามทำให้ผู้คนติดตามมัน

จะพยายามทำให้พวกเขาติดตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเนื้อหนังและคำจูนผลประโยชน์ทั้งหลายของเนื้อ

หนัง—แต่พระวณะของพระเจ้าจะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่ผู้คนภายใน และ ณ

เวลานี้ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าเจ้าจะติดตามพระเจ้าหรือติดตามซาตาน

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติเพื่อจัดการกับสิ่งทั้งหลายภายในตัวพวกเขาเป็นหลัก

เพื่อจัดการกับความคิดทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาที่ไม่ได้ดังพระทัยของพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสผู้คนในหัวใจของพวกเขาและทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่พวกเขา

ดังนั้นเบื้องหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็คือการสู้รบ กล่าวคือ ทุกครั้งที่ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ

หรือนำความรักพระเจ้าไปปฏิบัติ จะมีการสู้รบที่ยิ่งใหญ่

และแม้ว่าทุกคนจะดูเหมือนสบายดีด้วยเนื้อหนังของพวกเขา แต่ในความเป็นจริงแล้ว
ในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขาการสู้รบระหว่างชีวิตและความตายจะดำเนินต่อไป—
และหลังจากการสู้รบอันหนักหน่วงนี้ หลังจากการตรึงตรองในปริมาณที่มากมายมหาศาลแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถตัดสินใจการมีชัยชนะหรือการพ่ายแพ้ได้ คนเราไม่รู้ว่าห้าวเระหรือร้องไห้ดี
เพราะเจตนามากภายในผู้คนนั้นคิด
หรือไม่ก็เพราะส่วนมากของพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่ลงรอยกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขา
เมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ การสู้รบที่ยิ่งใหญ่จึงเกิดเบื้องหลังฉาก เมื่อนำความจริงนี้ไปปฏิบัติแล้ว
เบื้องหลังฉาก
ผู้คนจะได้หลังน้ำตาแห่งความเศร้า นับไม่ถ้วนก่อนที่จะทำที่สุดพวกเขาจะได้ตัดสินใจที่จะทำให้พระเจ้าทรงพึงพ
อพระทัย เป็นเพราะการสู้รบครั้งนี้เองที่ผู้คนทนกับความทุกข์และกระบวนการถูกลง นี่คือการทุกข์ที่แท้จริง
เมื่อการสู้รบนั้นมาถึงเจ้า หากเจ้าสามารถยืนในฝ่ายของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
เจ้าจะสามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้ ในขณะที่ปฏิบัติความจริง
หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่คนเราจะทนทุกข์ภายใน หากเมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ
ทุกสิ่งทุกอย่างภายในพวกเขานั้นถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่จำเป็นต้องให้พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม และคงจะไม่มี การสู้รบ
และพวกเขาคงจะไม่ทนทุกข์ เป็นเพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างภายในตัวผู้คนที่ไม่เหมาะสมจะให้พระเจ้าทรงใช้งาน
และเพราะมีอุปนิสัยอันเป็นกบฏส่วนมากของเนื้อหนังนั่นเอง
ผู้คนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนของการเป็นกบฏต่อเนื้อหนังอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกว่าความทุกข์ซึ่งพระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ก้าวผ่านไปกับพระองค์
เมื่อเจ้าเผชิญกับความยากลำบากทั้งหลาย จงเร่งรีบแล้วอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ พระเจ้า!
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัย
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะสู้ทนความยากลำบากขั้นสุดท้ายเพื่อทำให้พระทัยของพระองค์พึงพอพระทัย
และไม่ว่าข้าพระองค์จะเผชิญกับความล้มเหลวทั้งหลายที่ใหญ่หลวงเพียงใดก็ตาม
ข้าพระองค์จะยังคงต้องทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัย แม้ว่าข้าพระองค์จะต้องละวางทั้งชีวิตของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ก็จะยังคงต้องทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัย!” ด้วยการตัดสินใจที่แน่วแน่นี้ เมื่อเจ้าอธิษฐานดังนั้น
เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าได้ แต่ครั้งที่พวกเขานำความจริงไปปฏิบัติ
แต่ครั้งที่พวกเขาก้าวผ่านกระบวนการถูกลง แต่ครั้งที่พวกเขาถูกทดสอบ
และแต่ครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้ามาถึงพวกเขา ผู้คนต้องสู้ทนความเจ็บปวดสุดขีด
ทั้งหมดนี้เป็นการทดสอบสำหรับผู้คน และดังนั้นภายในตัวพวกเขาทั้งหมดจึงมีการสู้รบ

นี่คือราคาจริงที่พวกเขาจ่าย

การอ่านพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้นและการวิ่งวนดำเนินงานมากขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของราคานั้น มันคือสิ่งผู้คนควรที่จะทำ มันคือหน้าที่ของพวกเขา และความรับผิดชอบที่พวกเขาควรทำให้สำเร็จลุล่วง

แต่ผู้คนที่ต้องละวางสิ่งที่อยู่ภายในตัวพวกเขาซึ่งจำเป็นต้องถูกละวาง หากเจ้าไม่ทำ

เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าความทุกข์ภายนอกของเจ้าจะใหญ่หลวงเพียงใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะยุ่งกับการทำงานหลายอย่างมากเพียงใด ทั้งหมดจะสูญเปล่า! กล่าวคือ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายภายในตัวเจ้าเท่านั้นที่สามารถกำหนดพิจารณาว่าความยากลำบากภายนอกของเจ้านั้นมีค่าหรือไม่ เมื่ออุปนิสัยภายในของเจ้าได้เปลี่ยนไปและเจ้าได้นำความจริงไปปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วความทุกข์ภายนอกทั้งหมดของเจ้าจะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยภายในของเจ้า

เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าเจ้าจะสูทนความทุกข์มากมายเพียงใดหรือเจ้าจะวิ่งวนทำงานกับเรื่องภายนอกมากมายเพียงใด จะไม่มีการรับรองจากพระเจ้า—และความยากลำบากที่ไม่ได้รับการยืนยันจากพระเจ้ายิ่งจะสูญเปล่า ด้วยเหตุนี้ การที่ราคาที่เจ้าได้จ่ายไปแล้วจะได้รับการรับรองจากพระเจ้าหรือไม่

จะกำหนดพิจารณาจากการที่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าหรือไม่

และจากการที่เจ้านำความจริงไปปฏิบัติและกบฏต่อเจตนาทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจจากน้ำพระทัยพระเจ้า ความรู้เรื่องพระเจ้า

และความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือไม่ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะวิ่งวนดำเนินงานมากมายเพียงใด

หากเจ้าไม่เคยรู้จักที่จะกบฏต่อเจตนาทั้งหลายของเจ้าเอง

แต่เพียงแค่แสวงหาการกระทำทั้งหลายและความศรัทธาแรงกล้าภายนอกเท่านั้น และไม่เคยให้ความสนใจใดๆ

ต่อชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้วความยากลำบากของเจ้าก็จะสูญเปล่า หากในสภาพแวดล้อมบางอย่าง

เจ้ามีบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องการพูด แต่ภายในแล้วเจ้ารู้สึกว่าการพูดมันออกมานั้นไม่ถูกต้อง

รู้สึกว่าการพูดมันออกมานั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าและอาจทำให้พวกเขาเจ็บปวดได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่พูดมันออกมา โดยเลือกที่จะเจ็บปวดอยู่ภายใน

เพราะคำพูดเหล่านี้ไร้ความสามารถที่จะสนองน้ำพระทัยพระเจ้าได้ ณ เวลานี้ จะมีการสู้รบภายในตัวเจ้า

แต่เจ้าจะเต็มใจที่จะทนทุกข์กับความเจ็บปวดและละวางสิ่งซึ่งเจ้ารัก

เจ้าจะเต็มใจสูทนความยากลำบากนี้เพื่อทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจ

และแม้ว่าเจ้าจะทนทุกข์กับความเจ็บภายใน เจ้าจะไม่ตามใจเนื้อหนัง และพระทัยของพระเจ้าจะได้พึงพอใจ

และดังนั้นเจ้าจะได้รับการปลอบใจอยู่ภายในด้วยเช่นกัน นี่คือการจ่ายราคาอย่างแท้จริง

และคือราคาที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ พระเจ้าจะทรงอำนวยพรเจ้าอย่างแน่นอน

หากเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใด
หรือเจ้าจะสามารถพูดได้ดีเพียงใด ทั้งหมดนั้นจะไม่มีประโยชน์อันใดเลย! หากบนถนนไปสู่การรักพระเจ้า
เจ้าสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของพระเจ้าได้เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับซาตาน และเจ้าไม่หวนกลับไปหาซาตาน
เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะได้บรรลุการรักพระเจ้า และเจ้าจะได้ตั้งมั่นในคำพยานของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 497

ในทุกๆ ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำภายในผู้คนนั้น

ภายนอกแล้วดูเหมือนว่าจะเป็นการปฏิสัมพันธ์ทั้งหลายระหว่างผู้คน

ราวกับว่ากำเนิดมาจากการจัดการเตรียมการของมนุษย์หรือจากการแทรกแซงของมนุษย์ แต่หลังจากนั้น ทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น คือเดิมพันที่ซาตานได้วางไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และพึงต้องให้ผู้คนตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้า เพื่อเป็นตัวอย่าง จงดูเมื่อโยบถูกทดสอบ กล่าวคือ

หลังจากนั้น ซาตานกำลังวางเดิมพันกับพระเจ้า

และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับโยบนั้นคือความประพฤติของพวกมนุษย์และการแทรกแซงของพวกมนุษย์ เบื้องหลังทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตัวพวกเขา คือเดิมพันของซาตานกับพระเจ้า—

เบื้องหลังมันทั้งหมดคือการสู้รบ ตัวอย่างเช่น หากเจ้ามีอคติต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า

เจ้าจะมีคำพูดที่เจ้าต้องการพูด—คำพูดซึ่งเจ้ารู้สึกว่าเป็นที่ไม่พอพระทัยต่อพระเจ้า—

แต่หากเจ้าไม่พูดคำพูดเหล่านั้น เจ้าจะรู้สึกถึงความกระอักกระอ่วนภายใน และ ณ ช่วงขณะนี้

การสู้รบจะเริ่มขึ้นภายในตัวเจ้า กล่าวคือ “ฉันจะพูดหรือไม่พูดดี” นี่คือการสู้รบ ด้วยเหตุนี้

ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญมีการสู้รบอย่างหนึ่ง และเมื่อมีการสู้รบภายในตัวเจ้า

เนื่องเพราะความร่วมมือจริงและความทุกข์จริงของเจ้า พระเจ้าจึงทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า ทำยที่สุด

เจ้าจะสามารถละวางเรื่องนั้นลงได้ภายในตัวของเจ้าและโทษก็ดับไปตามธรรมชาติ

เช่นนั้นคือผลจากความร่วมมือของเจ้ากับพระเจ้า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนทำพึงกำหนดให้พวกเขาต้องจ่ายราคาหนึ่งในความพยายามทั้งหลายของพวกเขา

หากปราศจากความยากลำบากจริง พวกเขาจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

พวกเขาไม่แม้กระทั่งมาใกล้เคียงกับการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเลย

และพวกเขาก็แค่ฟันคำขวัญที่ว่างเปล่าทั้งหลายเท่านั้น!

คำขวัญที่ว่างเปล่าเหล่านี้จะสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้หรือ?

เมื่อพระเจ้าและซาตานทำการสู้รบในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าควรทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างไร

และเจ้าควรตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์อย่างไร?

เจ้าควรรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่และเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้เจ้าเป็น

นคำพยาน แม้สิ่งเหล่านั้นอาจดูเหมือนว่าไม่สำคัญจากภายนอก

แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นพวกมันแสดงให้เห็นว่าเจ้ารักพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้ารัก

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์ได้ และหากเจ้าไม่ได้้นำการรักพระองค์ไปปฏิบัติ

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่น่าความจริงไปปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าเจ้าปราศจากความจริง

และปราศจากชีวิต แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือเกลบ!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คนเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้พวกเขาตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระองค์ แม้ไม่มีอะไรที่สำคัญกำลังเกิดขึ้นกับเจ้า ณ ช่วงขณะนี้และเจ้าไม่ได้เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่

แต่ทุกรายละเอียดในชีวิตประจำวันของเจ้าก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับคำพยานต่อพระเจ้า

หากเจ้าสามารถได้รับความเลื่อมใสจากบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า บรรดาสมาชิกครอบครัวของเจ้า และทุกๆ

คนรอบตัวเจ้า หากวันหนึ่ง บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อมาหา และเลื่อมใสทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

และเห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่ามหัศจรรย์ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้เป็นคำพยานแล้ว

แม้ว่าเจ้าไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและขีดความสามารถของเจ้านั้นต่ำ

แต่เจ้าจะสามารถทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและใส่ใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้โดยผ่านทาง การทำให้มีความพิียบพร้อมโดยพระเจ้า

โดยแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจยิ่งใหญ่ใดที่พระองค์ได้ทรงทำไปในผู้คนที่มีความสามารถต่ำที่สุด

เมื่อผู้คนได้มารู้จักพระเจ้าและได้กลายเป็นผู้ชนะทั้งหลายต่อหน้าชาตาน จงรักภักดีต่อพระเจ้าเป็นอย่างมาก

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีผู้ใดมีความกล้ามากไปกว่าผู้คนกลุ่มนี้ และนี่เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถในการทำงานที่ยิ่งใหญ่ แต่เจ้าก็สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถละวางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาได้ แต่เจ้าสามารถทำได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างประสบการณ์จริงของพวกเขาได้

แต่เจ้าสามารถใช้วุฒิภาวะแท้จริงและการกระทำทั้งหลายของเจ้าเพื่อตอบสนองความรักของพระเจ้าและเป็นคำพยานที่กึ่งวานก้องต่อพระองค์ได้ นี่เท่านั้นที่ถือเป็นการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

หากเจ้าไม่มีความสามารถในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ไม่ได้เป็นคำพยานท่ามกลางบรรดาสมาชิกในครอบครัวของเจ้า ท่ามกลางบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า

หรือต่อหน้าผู้คนของโลก หากเจ้าไม่สามารถเป็นคำพยานต่อหน้าชาตานได้ ชาตานจะหัวเราะเยาะเจ้า

มันจะปฏิบัติกับเจ้าอย่างตัวตลกตัวหนึ่ง อย่างของเล่นชิ้นหนึ่ง มันจะหลอกเจ้าและทำให้เจ้าเสียสติบ่อยๆ

ในอนาคต การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายอาจเกิดขึ้นกับเจ้า—แต่ในวันนี้ หากเจ้ารักพระเจ้าด้วยหัวใจแท้จริง

และหากเจ้าสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าและสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ไม่ว่าการทดสอบทั้งหลาย

ข้างหน้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเจ้า เช่นนั้นแล้ว หัวใจของเจ้าจึงจะได้รับการชูใจ

และเจ้าจะไม่เกรงกลัวไม่สำคัญว่าการทดสอบทั้งหลายที่เจ้าเผชิญในอนาคตจะยิ่งใหญ่เพียงใด

พวกเจ้าไม่สามารถเห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

พวกเจ้าสามารถเพียงทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในรูปการณ์แวดล้อมของวันนี้เท่านั้น

พวกเจ้าไม่สามารถทำงานที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

และควรมุ่งความสนใจกับการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยโดยการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์
ในชีวิตจริง และเป็นคำพยานอันหนักแน่นและกึ่งวานก้องซึ่งนำความอับอายมาสู่ซาตานแล้ว
แม้ว่าเนื้อหนังของเจ้าจะยังคงไม่พึงพอใจและจะได้ทนทุกข์อยู่
เจ้าจะได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและได้นำความอับอายมาสู่ซาตาน หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา
พระเจ้าจะทรงเปิดเส้นทางเบื้องหน้าเจ้า เมื่อวันหนึ่ง การทดสอบที่ยิ่งใหญ่มาถึง คนอื่นๆ จะล้มลง
แต่เจ้าจะยังคงสามารถตั้งมั่นอยู่ได้ กล่าวคือ เพราะราคาที่เจ้าได้จ่ายไปแล้ว
พระเจ้าจะทรงปกป้องเจ้าเพื่อให้เจ้าสามารถตั้งมั่นได้และไม่ล้มลง หากตามปกติแล้ว
เจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ด้วยหัวใจที่รักพระองค์อย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงปกป้องเจ้าในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งหลายในอนาคตอย่างแน่นอน
แม้เจ้าจะโง่เขลาและมีวุฒิภาวะน้อยนิดและมีขีดความสามารถต่ำ พระเจ้าจะไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชังกับเจ้า
มันขึ้นอยู่กับว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่ วันนี้ เจ้าสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้
ซึ่งเจ้าใส่ใจต่อรายละเอียดที่เล็กที่สุด เจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในทุกสรรพสิ่ง
เจ้ามีหัวใจที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้ามอบหัวใจที่แท้จริงของเจ้าแด่พระเจ้า
และแม้ว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่สามารถเข้าใจได้
เจ้าก็สามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเจ้าให้ถูกต้องและแสวงหาน้ำพระทัยพร
เจ้า และเจ้าทำทุกสิ่งที่เป็นเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
บางทีบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าอาจจะทิ้งเจ้าไป แต่หัวใจของเจ้าจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
และเจ้าจะไม่ละโมภความยินดีของเนื้อหนัง หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา
เจ้าจะได้รับการปกป้องเมื่อการทดสอบที่ยิ่งใหญ่มาถึงเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 498

การทดสอบทั้งหลายมุ่งหมายไปที่สภาวะภายในอันใดในผู้คน?

การทดสอบทั้งหลายนั้นมีเป้าหมายอยู่ที่อุปนิสัยอันเป็นกบฏในผู้คนซึ่งไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ มีอะไรมากมายที่ไม่บริสุทธิ์ภายในผู้คน และอะไรมากมายที่หน้าซื่อใจคด

และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้ผู้คนได้รับการทดสอบทั้งหลายเพื่อที่จะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ แต่หากวันนี้ เจ้าสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ เช่นนั้นแล้ว

การทดสอบทั้งหลายในอนาคตก็จะเป็นการมีความเพียบพร้อมสำหรับเจ้า หากวันนี้

เจ้าไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ เช่นนั้นแล้ว การทดสอบทั้งหลายในอนาคตจะทดลองเจ้า

เจ้าจะล้มลงโดยไม่ทันรู้ตัว และในเวลานั้นเจ้าจะไม่สามารถช่วยตัวเองได้

เพราะเจ้าไม่สามารถตามพระราชกิจของพระเจ้าทันและไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง และดังนั้น

หากเจ้าปรารถนาที่จะสามารถตั้งมั่นได้ในอนาคต เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ดียิ่งขึ้น

และเพื่อติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุด วันนี้เจ้าต้องสร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง

เจ้าจะต้องทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยโดยการนำความจริงไปปฏิบัติในทุกสรรพสิ่งและใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา จะมีรากฐานภายในตัวเจ้า

และพระเจ้าจะทรงสร้างแรงบันดาลใจในหัวใจของเจ้าที่รักพระองค์ และพระองค์จะทรงมอบความเชื่อแก่เจ้า วันหนึ่ง เมื่อการทดสอบอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าอาจทนทุกข์กับความเจ็บปวดบางอย่างและรู้สึกเสียใจถึงจุดหนึ่ง และทนทุกข์กับความเศร้าโศกที่บีบคั้นราวกับว่าเจ้าได้ตายไปแล้ว—แต่การรักพระเจ้าของเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และจะยิ่งกลายเป็นหยิ่งลึกขึ้นไปอีก เช่นนั้นคือพระพรของพระเจ้า

หากเจ้าสามารถยอมรับทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำในวันนี้ด้วยหัวใจแห่งการเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างแน่นอน และดังนั้น

เจ้าจะเป็นใครบางคนที่ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าและได้รับพระสัญญาของพระองค์ หากในวันนี้

เจ้าไม่ปฏิบัติ เมื่อการทดสอบทั้งหลายเกิดขึ้นกับเจ้าในวันหนึ่ง เจ้าจะปราศจากความเชื่อหรือหัวใจที่มีรัก และในเวลานั้นการทดสอบนั้นจะกลายเป็นการทดลอง

เจ้าจะถลาลงไปท่ามกลางการทดลองของซาตานและจะไม่มีหนทางที่จะหลบหนี วันนี้

เจ้าอาจสามารถตั้งมั่นอยู่ได้เมื่อการทดสอบเล็กๆ เกิดขึ้นกับเจ้า

แต่ไม่จำเป็นว่าเจ้าจะสามารถตั้งมั่นอยู่ได้เมื่อการทดสอบใหญ่เกิดขึ้นกับเจ้าวันหนึ่ง

บางคนนั้นอวดดีและคิดว่าพวกเขาใกล้จะมีความเพียบพร้อมแล้ว หากเจ้าไม่ไปให้ลึกกว่านั้นในช่วงเวลาเช่นนั้น และยังคงพึงพอใจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะตกอยู่ในอันตราย วันนี้

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจของการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ขึ้นและทุกอย่างดูเหมือนว่าเรียบร้อยดี แต่เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า เจ้าจะค้นพบว่าเจ้าขาดพร่องเกินไป

เพราะวุฒิภาวะของเจ้านั้นน้อยเกินไปและเจ้าไม่สามารถรู้ทันการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้ หากเจ้ายังคงเป็นเหมือนที่เจ้าเป็นและอยู่ในสภาวะแห่งความเลื่อย เช่นนั้นแล้ว เมื่อการทดสอบทั้งหลายมาถึง เจ้าจะล้ม พวกเจ้าควรหมั่นดูว่าวุฒิภาวะของพวกเจ้านั้นน้อยเพียงใด ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะก้าวหน้าได้ หากมีเพียงในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งหลายเท่านั้นที่เจ้าจะมองเห็นว่าวุฒิภาวะของเจ้านั้นน้อยยิ่งนัก เห็นว่าพลังจิตของเจ้าอ่อนกำลังยิ่งนัก เห็นว่าภายในตัวเจ้าที่เป็นจริงนั้นเล็กน้อยเกินไป และเห็นว่าเจ้าไม่ดีพอสำหรับน้ำพระทัยพระเจ้า—หากเจ้าตระหนักในสิ่งเหล่านี้เฉพาะตอนนั้นเท่านั้น มันก็จะสายเกินไป

หากเจ้าไม่รู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะล้มลงระหว่างการทดสอบทั้งหลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเจ้าไม่ตระหนักว่าพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมอย่างไร พระเจ้าทรงทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมด้วยวิธีการใด และเมื่อการทดสอบทั้งหลายของพระเจ้าจะมาถึงเจ้าและการทดสอบเหล่านั้นไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะไม่สามารถตั้งมั่นได้ ความรักที่แท้จริงของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ และเมื่อพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ถูกแสดงแก่ผู้คน การนี้จะนำสิ่งใดมาสู่เนื้อหนังของเจ้า? เมื่อพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าถูกแสดงแก่ผู้คน เนื้อหนังของพวกเขาก็จะทนทุกข์กับความเจ็บปวดมากมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากเจ้าไม่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ อีกทั้งเจ้าจะไม่สามารถอุทิศความรักที่แท้จริงแด่พระเจ้าได้ หากพระเจ้าทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม พระองค์จะทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์แก่เจ้าอย่างแน่นอน นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้ พระเจ้าไม่เคยทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ต่อมนุษย์— แต่ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายพระองค์ทรงเปิดเผยมันต่อผู้คนกลุ่มนี้ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้ทรงคัดเลือกไว้แล้ว และโดยการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงเผยให้เห็นพระอุปนิสัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงใช้ทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งครบบริบูรณ์ เช่นนั้นคือความรักที่แท้จริงของพระองค์ต่อผู้คน การได้รับประสบการณ์กับความรักที่แท้จริงของพระเจ้าพึงประสงค์ให้ผู้คนรู้ทันความเจ็บปวดสุดขีด และจ่ายราคาสูง

หลังจากการนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและสามารถถวายความรักที่แท้จริงของพวกเขา
กลับคืนแด่พระเจ้าได้ และเมื่อนั้นเท่านั้นพระทัยของพระเจ้าจึงจะพึงพอพระทัย
หากผู้คนปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และหากพวกเขาปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์
และถวายความรักที่แท้จริงของพวกเขาแด่พระเจ้าอย่างครบถ้วน เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาจะต้องได้รับประสบการณ์กับความทุกข์มากมายและความทรมานหลายอย่างจากรูปการณ์แวดล้อมทั้งห
ลายของพวกเขา เพื่อทนทุกข์กับความเจ็บปวดที่เลวร้ายกว่าความตาย
ท้ายที่สุดแล้วพวกเขาจะถูกบีบให้ถวายหัวใจที่แท้จริงของพวกเขากลับคืนแด่พระเจ้า
การที่ใครบางคนรักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่นั้นจะถูกเปิดเผยในช่วงระหว่างความยากลำบากและกระบวนการ
ทดลอง พระเจ้าทรงชำระความรักของผู้คนให้บริสุทธิ์
และการนี้สัมฤทธิ์ได้ท่ามกลางความยากลำบากและกระบวนการทดลองเท่านั้นด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 499

เนื้อแท้ของการเชื่อของผู้คนส่วนใหญ่ในพระเจ้าคือความเชื่อมั่นทางศาสนา กล่าวคือ พวกเขาไม่สามารถรักพระเจ้าได้และสามารถเพียงติดตามพระเจ้าจุหนยนต์ตัวหนึ่งได้เท่านั้น ไร้ความสามารถที่จะโยยหาในพระเจ้าหรือชื่นชมบูชาพระองค์ได้ พวกเขาแค่ติดตามพระองค์อย่างเงิบๆ ผู้คนจำนวนมากเชื่อในพระเจ้า แต่มีน้อยคนที่รักพระเจ้า พวกเขาเพียง “เคารพ” พระเจ้าเท่านั้นเพราะพวกเขากลัวหั่นตภัย หรือไม่พวกเขาก็ “เลื่อมใส” พระเจ้าเพราะพระองค์ทรงอยู่สูงและมีพระอิทธิฤทธิ์—แต่ในความเคารพและการเลื่อมใสของพวกเขานั้น ไร้ความรักหรือการโยยหาที่แท้จริง

ในประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขานั้นพวกเขาแสวงหาข้อปลื้มของความจริง หรือไม่ก็ความล้าลึกทั้งหลายซึ่งไม่มีนัยสำคัญ ผู้คนส่วนใหญ่แค่ติดตาม ความหาพระพรในภาวะลำบากยากเย็น พวกเขาไม่แสวงหาความจริง อีกทั้งพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริงเพื่อที่จะรับพระพรของพระเจ้าไว้ ชีวิตแห่งการเชื่อของผู้คนทั้งหมดในพระเจ้านั้นไร้ความหมาย นั่นปราศจากคุณค่า และในการเชื่อนั้นมีการคำนึงถึงและการไล่ตามเสาะหาทั้งหลายที่เป็นส่วนตัวของพวกเขาอยู่ พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะรักพระเจ้า แต่เพื่อประโยชน์ของการได้รับการอวยพร ผู้คนจำนวนมากปฏิบัติไปตามที่พวกเขายินดี

พวกเขาทำอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการและไม่เคยคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งหลายของพระเจ้า หรือว่าสิ่งที่พวกเขาทำนั้นสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่เลย ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถแม้กระทั่งสัมผัสถึงความเชื่อที่แท้จริง นับประสาอะไรกับความรักที่มีต่อพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นมิใช่ไว้เพียงเพื่อให้มนุษย์เชื่อ ยิ่งไปกว่านั้น นั่นมิใช่เพื่อให้มนุษย์รัก แต่หลายคนในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าไม่สามารถที่จะค้นพบ “ความลับ” นี้ ผู้คนไม่กล้าที่จะรักพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่ลองพยายามที่จะรักพระองค์

พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่ามีความหมายเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งการค่าที่จะรัก พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงรักมนุษย์ และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงสถิตอยู่เพื่อให้มนุษย์รัก ความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์ เฉพาะเมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์แล้วเท่านั้น ผู้คนจึงสามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระองค์ ด้วยประสบการณ์จากการลงมือทำจริงของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาจึงสามารถซาบซึ้งในความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า และไม่มีใครเลยที่สามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้หากปราศจากการสังเกตการณ์นั้นในชีวิตจริง

มีมากมายนักเกี่ยวกับพระเจ้าที่ให้อภัย แต่หากปราศจากการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง ผู้คนย่อมไม่สามารถที่จะค้นพบมันได้ กล่าวคือ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนจะไม่สามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริงได้ และหากพวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง พวกเขายังคงจะไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้เช่นกัน— และดังนั้นความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้าคงจะต่างพร้อยไปด้วยความเท็จและจินตนาการอันมากมาย ความรักสำหรับพระเจ้านั้นสวรรค์ไม่เป็นจริงเหมือนความรักสำหรับพระเจ้านบนแผ่นดินโลก ด้วยเหตุที่ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้านั้นสวรรค์ถูกสร้างขึ้นบนการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขา แทนที่จะเป็นบนสิ่งซึ่งพวกเขาได้เห็นกับตาของตัวเองและสิ่งซึ่งพวกเขาได้รับประสบการณ์ด้วยตนเอง โดยเฉพาะ เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก ผู้คนสามารถมองดูกิจการที่พระองค์ทรงทำจริงและความน่ารักชื่นชมของพระองค์ และพวกเขาสามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นพระอุปนิสัยปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์ ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลเป็นจริงกว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านั้นสวรรค์นับหลายพันเท่า ไม่ว่าผู้คนจะรักพระเจ้านั้นสวรรค์มากเพียงใดก็ตาม ไม่มีอะไรเป็นจริงเกี่ยวกับความรักนี้ และนั่นเต็มไปด้วยแนวคิดทั้งหลายแบบมนุษย์ ไม่สำคัญว่าความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้านั้นบนแผ่นดินโลกจะน้อยนิดเพียงใด ความรักนี้ก็ยังคงเป็นจริง ต่อให้มีความรักนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น มันยังคงมีความจริงแท้ พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนรู้จักพระองค์โดยผ่านทางพระราชกิจที่เป็นจริง และพระองค์ทรงได้รับความรักของพวกเขาโดยผ่านทางความรู้นี้เอง นั่นก็เหมือนกับเปโตรตรงที่ว่า หากเขาไม่ได้ใช้ชีวิตกับพระเยซู คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะชื่นชมบูชาพระเยซู ดังนั้น ความจงรักภักดีของเขาที่มีต่อพระเยซูก็ถูกสร้างขึ้นบนการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์ของเขากับพระเยซูด้วยเช่นกัน เพื่อที่จะทำให้มนุษย์รักพระองค์ พระเจ้าจึงได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และทรงดำเนินพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์ และทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เห็นและได้รับประสบการณ์ก็คือความเป็นจริงของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 500

พระเจ้าทรงใช้ความเป็นจริงและการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

พระวณะของพระเจ้าทำให้ส่วนหนึ่งของการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมของพระองค์นั้นลุล่วง

และนี่คือพระราชกิจแห่งการทรงนำและการเปิดหนทาง กล่าวคือ

ในพระวณะของพระเจ้านั้นเจ้าจะต้องค้นหาเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติและความรู้เกี่ยวกับนิมิตทั้งหลายให้

ด้ โดยการเข้าใจสิ่งเหล่านี้ มนุษย์จะมีเส้นทางและนิมิตทั้งหลายในการฝึกฝนปฏิบัติแบบลงมือจริงของเขา

และเขาจะสามารถได้รับความรู้แจ้งโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า

เขาจะสามารถเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้มาจากพระเจ้าและสามารถหยั่งรู้ได้อย่างมาก ภายหลังจากที่เข้าใจแล้ว

มนุษย์จะต้องเข้าสู่ความเป็นจริงนี้ทันทีและจะต้องใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในชีวิต

จริงของเขา พระเจ้าจะทรงนำเจ้าในทุกสรรพสิ่งและจะทรงมอบเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติให้เจ้า

และทรงทำให้เจ้ารู้สึกว่าพระองค์ทรงนำรักชื่นชมเป็นพิเศษ

และทรงยอมให้เจ้าเห็นว่าทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้ามีเจตนาที่จะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

ม หากเจ้าปรารถนาที่จะเห็นความรักของพระเจ้า

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องไปให้ลึกเข้าไปในความเป็นจริง

เจ้าจะต้องไปให้ลึกเข้าไปในชีวิตจริงและเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงทำคือความรักและความรอด

ว่าทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงทำคือการทำให้ผู้คนสามารถถึงสิ่งซึ่งไม่สะอาดไว้ข้างหลัง

และเพื่อที่จะถูกลงสิ่งทั้งหลายภายในมนุษย์ซึ่งไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์

พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมทั้งหลายของชีวิตจริงเพื่อให้ผู้คนได้รับประสบการณ์

และหากผู้คนกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มาก

เช่นนั้นแล้วเมื่อพวกเขาพาพระวณะไปฝึกฝนปฏิบัติจริงๆ

พวกเขาจะสามารถแก้ไขความลำบากยากเย็นทั้งหมดในชีวิตของพวกเขาได้โดยพระวณะมากมายของพระเจ้า

กล่าวคือ เจ้าต้องมีพระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะไปให้ลึกเข้าไปในความเป็นจริง

หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะไม่มีเส้นทางในชีวิตจริง หากเจ้าไม่เคยกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะประหลาดใจสับสนเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้ารู้เพียงว่าเจ้าควรรักพระเจ้า

แต่เจ้าไม่สามารถแยกแยะอันใดได้และไม่มีเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติ เจ้าปั่นป่วนเหยิงและสับสนงุนงง

และบางครั้งเจ้าถึงกับเชื่อว่าด้วยการสนองความต้องการของเนื้อหนัง เจ้ากำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย—

ทั้งหมดนี้คือผลที่ตามมาของการไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า กล่าวคือ หากเจ้าปราศจากความช่วยเหลือของพระวณะของพระเจ้าและเพียงคล้ำสะเปะสะปะไปภายในความเป็นจริง เช่นนั้นแล้วโดยพื้นฐานแล้วเจ้าก็ย่อมไม่สามารถที่จะค้นหาเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติได้ ผู้คนเช่นนี้ก็แค่ไม่เข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงอะไร นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเข้าใจว่าการรักพระเจ้าหมายถึงอะไร หากเจ้าอธิษฐานบ่อยครั้ง และท่องสำรวจ และแสวงหาโดยใช้ความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวณะของพระเจ้า และโดยผ่านทางกรณีนี้นี้เจ้าค้นพบสิ่งซึ่งเจ้าควรที่จะนำไปฝึกฝนปฏิบัติ พบเจอโอกาสทั้งหลายสำหรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริง และไม่ปนเปื้อนเพียงเหิงและสับสนงุนงง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีเส้นทางในชีวิตจริง และจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้ว ภายในตัวเจ้าจะมีการทรงนำของพระเจ้า และเจ้าจะได้รับการอวยพรเป็นพิเศษโดยพระเจ้า ซึ่งจะทำให้เจ้ามีสำนึกรับรู้แห่งความชื่นชมยินดี กล่าวคือ เจ้าจะรู้สึกเป็นเกียรติเป็นพิเศษว่าเจ้าได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้ว เจ้าจะรู้สึกสุขใสภายในเป็นพิเศษ และในหัวใจของเจ้านั้นเจ้าจะเข้าใจชัดเจนและมีสันติสุข มโนธรรมของเจ้าจะได้รับการชำระและเป็นอิสระจากข้อกล่าวหาทั้งหลาย และเจ้าจะรู้สึกยินดีภายในเมื่อเจ้าได้เห็นบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า นี่คือการหมายของการชื่นชมความรักของพระเจ้า และนี่เท่านั้นเป็นการชื่นชมพระเจ้าอย่างแท้จริง ความชื่นชมยินดีของผู้คนกับความรักของเจ้านั้นบรรลุได้โดยผ่านทางประสบการณ์ กล่าวคือ โดยการได้รับประสบการณ์กับความยากลำบาก และการได้รับประสบการณ์กับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ พวกเขาได้รับพระพรของพระเจ้า หากเจ้าเพียงพูดว่าพระเจ้าทรงรักเจ้าจริงๆ ว่าพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาแพงอย่างแท้จริงเพื่อประโยชน์ของผู้คน ว่าพระองค์ได้ตรัสพระวณะไปมากมายอย่างอดทนและอย่างใจดีมีเมตตาและทรงช่วยผู้คนให้รอดเสมอมา ถ้อยคำของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะเหล่านี้ก็เป็นเพียงด้านหนึ่งของความชื่นชมยินดีในพระเจ้าเท่านั้น ทว่า ความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่กว่า—ความชื่นชมยินดีที่เป็นจริง—ก็คือ เมื่อผู้คนนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในชีวิตจริงของพวกเขา ซึ่งหลังจากนั้นแล้วพวกเขามีสันติสุขและความชัดเจนในหัวใจของพวกเขา พวกเขาารู้สึกได้รับการขับเคลื่อนอย่างใหญ่หลวงภายใน และรู้สึกว่าการที่พระเจ้าทรงควรค่าที่จะรักที่สุด เจ้าจะรู้สึกว่าการที่เจ้าได้จ่ายไปนั้นยิ่งกว่ายุติธรรมเสียอีก เมื่อเจ้าได้พยายามจ่ายราคาแพงไปแล้ว เจ้าจะสุขใสภายในเป็นพิเศษ กล่าวคือ เจ้าจะรู้สึกว่าการกำลังชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

และเจ้าจะเข้าใจว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งความรอดในผู้คน
ว่ากระบวนการถลุงผู้คนของพระองค์หมายถึงจะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์
และว่าพระเจ้าทรงทดสอบผู้คนเพื่อที่จะทดสอบว่าพวกเขารักพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่
หากเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะค่อยๆ
พัฒนาความรู้อันชัดเจนมากมายเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า และ ณ
เวลานั้นเจ้าจะรู้สึกว่พระวณะของพระเจ้าต่อหน้าเจ้านั้นใสกระจ่างดั่งแก้วผลึก
หากเจ้าสามารถเข้าใจความจริงมากมายได้อย่างชัดเจน เจ้าจะรู้สึกว่าทุกเรื่องนั้นง่ายต่อการนำไปฝึกฝนปฏิบัติ
ว่าเจ้าสามารถเอาชนะประเด็นปัญหาใดๆ และเอาชนะการทดลองใดๆ ได้
และเจ้าจะเห็นว่าไม่มีอะไรเป็นปัญหาสำหรับเจ้าเลย
ซึ่งจะทำให้เจ้าเป็นอิสระและให้เสรีภาพแก่เจ้าได้อย่างใหญ่หลวง ณ ชั่วขณะนี้
เจ้าจะกำลังชื่นชมความรักของพระเจ้า และความรักที่แท้จริงของพระเจ้าจะได้มาถึงเจ้าแล้ว
พระเจ้าทรงอวยพรบรรดาผู้ที่มึนมิติ ผู้ที่มีความจริง ผู้ที่มีความรู้ และผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริง
หากผู้คนปรารถนาที่จะมองดูความรักของพระเจ้า พวกเขาจะต้องนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในชีวิตจริง
พวกเขาจะต้องเต็มใจที่จะสละความเจ็บปวดและละทิ้งสิ่งซึ่งพวกเขารักเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และทุกๆ
ที่มีน้ำตาในดวงตาของพวกเขา พวกเขาจะต้องยังคงสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้ ในหนทางนี้
พระเจ้าจะทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน และหากเจ้าสละความยากลำบากเช่นนี้
มันจะตามติดมาด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยผ่านทางชีวิตจริง
และโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
ผู้คนสามารถที่จะเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า และต่อเมื่อพวกเขาได้ลิ้มรสความรักของพระเจ้าแล้วเท่านั้น
พวกเขาจึงสามารถรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 501

ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งมีความจริงมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งครองความรักของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งทรงอวยพรเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ ความรักของพระเจ้าที่มีให้เจ้าจะค่อยๆ ทำให้เจ้าได้เห็น

เหมือนดังที่เปโตรได้มารู้จักพระเจ้าไม่มีผิด กล่าวคือ

เปโตรได้พูดว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงมีพระปรีชาญาณในการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ได้พูดว่าพระองค์ยังทรงมีพระปรีชาญาณในการทรงพระราชกิจจริงในผู้คนเช่นกัน

เปโตรได้พูดว่าพระองค์ไม่เพียงทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนเพราะการทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่งของพระองค์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะพระปรีชาสามารถของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ ในการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ในการทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และในการทรงยกความรักของพระองค์ให้เป็นมรดกแก่มนุษย์เช่นกัน

เปโตรได้พูดว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของมนุษย์ด้วยเช่นกัน เปโตรได้พูดกับพระเยซูด้วยว่า

“การทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง

เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงสมควรได้รับความรักของมนุษย์หรือ?

ในพระองค์นั้นมีมากกว่านี้ที่ควรค่าที่จะรัก พระองค์ทรงปฏิบัติและทรงเคลื่อนไหวในชีวิตจริง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสัมผัสข้าพระองค์ภายใน พระองค์ทรงบ่มวินัยข้าพระองค์

พระองค์ทรงดำเนินข้าพระองค์—สิ่งเหล่านี้ยิ่งคู่ควรกับความรักของผู้คนมากขึ้นไปอีกเสียด้วยซ้ำ”

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องท่องตำราและแสวงหาในชีวิตจริงและจะต้องเต็มใจที่จะละวางเนื้อหนังของเจ้าเองลงไว้ก่อน เจ้าจะต้องตั้งปณิธานนี้

เจ้าจะต้องเป็นใครบางคนที่มีความแน่วแน่ผู้ซึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในทุกสรรพสิ่ง

โดยปราศจากการเกียจคร้านหรือการละโมภในความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

ไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนังแต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า อาจมีบางเวลาที่เจ้าไม่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า คราวหน้า แม่ว่านั่นจะต้องใช้ความพยายามมากขึ้น

เจ้าก็จะต้องทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและจะต้องไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ เจ้าจะได้มารู้จักพระเจ้า เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้างานสามารถสร้างฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง ว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่ผู้คนสามารถมองเห็นพระองค์จริงๆ

และเจ้าเชื่อความสัมพันธ์กับพระองค์จริงๆ เจ้าจะเห็นว่าพระองค์ทรงสามารถดำเนินไปในหมู่มนุษย์

และว่าพระวิญญูณของพระองค์ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในชีวิตจริง
ทรงยอมให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์และได้รับประสบการณ์กับความมีวินัยของพระองค์
การดีสอนของพระองค์ และพระพรของพระองค์ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ
ในชีวิตจริงเจ้าจะไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้ และหากวันหนึ่งสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติต่อไป
เจ้าก็จะสามารถทนทุกข์จากการตำหนิและรู้สึกผิดได้ เมื่อเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า
เจ้าจะไม่มีวันปรารถนาที่จะทิ้งพระเจ้า และหากวันหนึ่งพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทิ้งเจ้า เจ้าจะกลัว
และจะพูดว่าเจ้าน่าจะตายเสียดีกว่าที่จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไป พื้นที่ที่เจ้ามีอารมณ์เหล่านี้
เจ้าจะรู้สึกที่เจ้าไม่สามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้ และในหนทางนี้ เจ้าจะมีรากฐานอย่างหนึ่ง
และจะชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 502

บ่อยครั้งที่ผู้คนพูดถึงการยอมให้พระเจ้าทรงเป็นชีวิตของพวกเขา

แต่ประสบการณ์ของพวกเขายังไม่ได้มาถึงจุดนั้น เขาก็แค่กำลังพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นชีวิตของเจ้า

ว่าพระองค์ทรงนำเจ้าทุกวัน ว่าเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระองค์ในแต่ละวัน

และว่าเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์ทุกวัน ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงกลายเป็นชีวิตของเจ้า

ความรู้ของพวกที่พูดการนี้ค่อนข้างผิวเผินเลยทีเดียว มีผู้คนจำนวนมากที่ไม่มีรากฐานโดยอยู่ในเลย

พระวณะของพระเจ้าได้ถูกปลุกฝังไว้ภายในพวกเขา แต่พระวณะก็ยังไม่ได้แตกหน่อ

นับประสาอะไรที่พระวณะเหล่านั้นจะได้เกิดผลใดๆ แล้ว วันนี้ เจ้าได้รับประสบการณ์ไปถึงขอบข่ายใดแล้ว?

เพียงบัดนี้ ภายหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบีบบังคับให้เจ้ามาไกลขนาดนี้แล้วเท่านั้น

เจ้าจึงรู้สึกว่าเจ้าไม่สามารถทิ้งพระเจ้าไปได้ สักวันหนึ่ง เมื่อประสบการณ์ของเจ้าได้มาถึงที่จุดหนึ่งแล้ว

หากพระเจ้าจำเป็นต้องทรงทำให้เจ้าทิ้งไป เจ้าก็คงจะไร้ความสามารถที่จะทำได้

เจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าเจ้าไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้าภายในเจ้า เจ้าสามารถอยู่ได้โดยปราศจากสามิ

ภรรยา หรือลูกหลาน โดยปราศจากครอบครัว โดยปราศจากแม่หรือพ่อ

โดยปราศจากความชื่นชมยินดีทั้งหลายของเนื้อหนัง แต่เจ้าไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้า

การอยู่โดยปราศจากพระเจ้าคงจะเป็นเหมือนการสูญเสียชีวิตของเจ้า

เจ้าคงจะไร้ความสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้า ครั้นเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงจุดนี้แล้ว

เจ้าก็จะประสบความสำเร็จจากความพยายามในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า และในหนทางนี้

พระเจ้าจะทรงได้กลายเป็นชีวิตของเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงได้กลายเป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของเจ้าแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันสามารถทิ้งพระเจ้าไปได้อีกครั้ง เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงขอบข่ายนี้แล้ว

เจ้าจะได้ชื่นชมความรักของพระเจ้าแล้วอย่างแท้จริง และเมื่อเจ้ามีสัมพันธภาพอันใกล้ชิดพอกับพระเจ้า

พระองค์จะทรงเป็นชีวิตของเจ้า เป็นความรักของเจ้า และ ณ เวลานั้น เจ้าก็จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและพูดว่า “โอ

พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่สามารถทิ้งพระองค์ได้ พระองค์ทรงเป็นชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์สามารถไปได้โดยปราศจากทุกสิ่งอื่นใด—แต่หากปราศจากพระองค์

ข้าพระองค์ไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้” นี่คือวุฒิภาวะที่แท้จริงของผู้คน มันคือชีวิตจริง

ผู้คนบางคนได้ถูกบีบบังคับให้มาไกลอย่างที่พวกเขาได้มาถึงในวันนี้ กล่าวคือ

พวกเขาต้องไปต่อไม่ว่าพวกเขาต้องการหรือไม่ก็ตาม

และพวกเขารู้สึกเสมอว่าพวกเขาติดอยู่ระหว่างก้อนหินก้อนหนึ่งและสถานที่ยากลำบากแห่งหนึ่ง

เจ้าจะต้องได้รับประสบการณ์ถึงขนาดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นชีวิตของเจ้า

ถึงขนาดที่ว่าหากพระเจ้าได้ทรงถูกนำไปจากหัวใจของเจ้า นั่นคงจะเป็นเหมือนการสูญเสียชีวิตของเจ้า นั่นคือ

พระเจ้าทรงต้องเป็นชีวิตของเจ้า และเจ้าจะต้องไม่สามารถทิ้งพระองค์ไปได้ ในหนทางนี้
เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว และ ณ เวลานี้ เมื่อเจ้ารักพระเจ้า
เจ้าจะรักพระเจ้าอย่างแท้จริง และนั่นจะเป็นความรักพิเศษและบริสุทธิ์ สักวันหนึ่ง
เมื่อประสบการณ์ของเจ้าเป็นถึงขนาดที่ว่าชีวิตของเจ้าได้มาถึงจุดหนึ่งแล้ว เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า
กินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะทิ้งพระเจ้าภายในได้
อีกทั้งเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะสามารถลืมพระองค์ได้ต่อให้เจ้าต้องการทำก็ตาม
พระเจ้าจะได้ทรงกลายเป็นชีวิตของเจ้าไปแล้ว เจ้าสามารถลืมโลกได้ เจ้าสามารถลืมภรรยา สามี
หรือลูกหลานของเจ้าได้ แต่เจ้าจะมีปัญหาในการลืมพระเจ้า—การทำเช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้เลย
นี่คือชีวิตจริงของเจ้าและความรักที่แท้จริงของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้า
เมื่อความรักของผู้คนสำหรับพระเจ้าได้มาถึงจุดหนึ่งแล้ว
ความรักสำหรับสิ่งอื่นใดของพวกเขาจะไม่เทียบเท่ากับความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้า
ความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้ามามาก่อน ในหนทางนี้เจ้าสามารถละทิ้งทุกสิ่งอื่นใดได้
และเต็มใจที่จะยอมรับการจัดการและการตัดแต่งทั้งหมดจากพระเจ้าได้
ครั้นเจ้าได้สัมผัสความรักสำหรับพระเจ้าซึ่งล้ำเลิศกว่าอื่นใดทั้งหมดแล้ว
เจ้าจึงจะมีชีวิตในความเป็นจริงและในความรักสำหรับพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 503

ทันทีที่พระเจ้าทรงกลายเป็นชีวิตภายในผู้คน ผู้คนกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้
นี่ไม่ใช่กิจการของพระเจ้าหรือ? ไม่มีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว! พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจจนถึงจุดหนึ่ง
พระองค์ได้ตรัสเพื่อให้ผู้คนทำงานปรนนิบัติ ถูกติสอน หรือตาย และผู้คนก็ยังไม่ได้ออกไป
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ถูกพิชิตโดยพระเจ้าแล้ว
ผู้คนผู้ซึ่งมีความจริงคือบรรดาผู้ที่ในประสบการณ์จริงของพวกเขาสามารถตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขา
ตั้งมั่นในตำแหน่งของพวกเขา ยืนเคียงข้างพระเจ้า โดยปราศจากการล่าถอยโดยเด็ดขาด
และผู้ซึ่งสามารถมีสัมพันธภาพปกติกับผู้คนผู้ซึ่งรักพระเจ้า ผู้ซึ่ง เมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับพวกเขา
สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ และสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้จนสิ้นชีพ
การฝึกฝนปฏิบัติและวิวัฒนาการของเจ้าในชีวิตจริงคือคำพยานของพระเจ้า
สิ่งเหล่านี้คือการดำเนินชีวิตของมนุษย์และคำพยานของพระเจ้า
และนี่คือการชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงจุดนี้แล้ว
ผลกระทบอันสมควรจะได้ออกมาให้สัมฤทธิ์แล้ว
เจ้าครองการดำเนินชีวิตที่แท้จริงและทุกการกระทำของเจ้าถูกมองด้วยความเลื่อมใสจากผู้อื่น
เสื้อผ้าอาภรณ์และการปรากฏภายนอกของเจ้านั้นเป็นปกติธรรมดา แต่เจ้าดำเนินชีวิตที่มีความศรัทธาอย่างที่สุด
และเมื่อเจ้าสื่อสารกับพระวณะของพระเจ้า เจ้าได้รับการทรงนำและได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระองค์
เจ้าสามารถกล่าวน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยผ่านทางคำพูดของเจ้า สื่อสารความเป็นจริง
และเจ้าเข้าใจมากมายเกี่ยวกับการรับใช้ในวิญญาณ เจ้าตรงไปตรงมาเมื่อเจ้าพูด เจ้ามีสมบัติผู้ดีและเที่ยงธรรม
ไม่เผชิญหน้าด้วยความรุนแรงและมีมารยาท
สามารถเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระเจ้าและตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าได้เมื่อสิ่งทั้งหลายตกมาถึงเจ้า
และเจ้าใจเย็นและสำรวมไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังจัดการกับอะไรอยู่
บุคคลประเภทนี้ได้เห็นความรักของพระเจ้าแล้วจริงๆ ผู้คนบางคนยังคงเขว้าขวยอยู่
แต่พวกเขาปฏิบัติตนเหมือนบางคนในวัยกลางคน พวกเขาเป็นผู้ใหญ่ ครองความจริง
และได้รับความเลื่อมใสจากผู้อื่น—และเหล่านี้คือผู้คนซึ่งมีคำพยานและเป็นการสำแดงของพระเจ้า กล่าวคือ
เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์จนถึงจุดหนึ่ง พวกเขาจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกต่อพระเจ้าอยู่ภายใน
และอุปนิสัยภายนอกของพวกเขาก็จะมั่นคงด้วยเช่นกัน
ผู้คนจำนวนมากไม่นำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติและไม่ตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขา
ในผู้คนเช่นนั้นไม่มีความรักสำหรับพระเจ้า หรือคำพยานต่อพระเจ้าเลย
และเหล่านี้คือผู้คนซึ่งเป็นที่พระเจ้าทรงเกลียดมากที่สุด พวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้าในการขมขื่น

แต่สิ่งที่พวกเขาใช้ในการดำเนินชีวิตคือชาตาน และนี่เป็นการลดพระเกียรติของพระเจ้า สบประมาทพระเจ้า และหมิ่นประมาทพระเจ้า ในผู้คนเช่นนี้ไม่มีสัญญาณของความรักสำหรับพระเจ้า

และพวกเขาไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เลยโดยสิ้นเชิง ดังนั้น

คำพูดและการกระทำทั้งหลายของผู้คนจึงเป็นตัวแทนของชาตาน

หากหัวใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ และเจ้าใส่ใจต่อผู้คนและสิ่งทั้งหลายรอบตัวเจ้าเสมอ และสิ่งที่กำลังเป็นไปรอบตัวเจ้า และหากเจ้าใส่ใจในพระภาระของพระเจ้า และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้าเสมอ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าภายในบ่อยๆ ในคริสตจักรมีผู้คนที่เป็ “บรรดาผู้ดูแล”

กล่าวคือ

พวกเขาตั้งท่าเฝ้าดูความล้มเหลวทั้งหลายของผู้อื่นและแล้วก็เลียนแบบและเอาอย่างความล้มเหลวเหล่านั้น พวกเขาไม่สามารถแยกแยะได้

พวกเขาไม่ได้เกลียดชังบาปและไม่ได้เกลียดหรือรู้สึกละอายของสิ่งทั้งหลายของชาตาน

ผู้คนเช่นนั้นเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายของชาตาน และในท้ายที่สุดพวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงละทิ้งจนถึงที่สุด

หัวใจของเจ้าควรแสดงความเคารพเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดไป

เจ้าควรดำเนินสายกลางในคำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าและอย่าได้มีวันปรารถนาที่จะต่อต้านหรือก่อวินาศกรรมพระเจ้าเป็นอันขาด

เจ้าไม่ควรเต็มใจให้พระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้าได้เป็นไปโดยมิได้ประโยชน์อันใดเลยเป็นอันขาด

หรือยอมให้ความยากลำบากทั้งหมดที่เจ้าได้สู้ทนและทั้งหมดซึ่งเจ้าได้นำไปฝึกฝนปฏิบัติต้องสลายไปเปล่าๆ

เจ้าจะต้องเต็มใจที่จะทำงานหนักขึ้นและที่จะรักพระเจ้ามากขึ้นบนเส้นทางข้างหน้า

เหล่านี้คือผู้คนที่ซึ่งมีนิมิตเป็นรากฐานของพวกเขา เหล่านี้คือผู้คนที่ซึ่งแสวงหาความก้าวหน้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 504

หากผู้คนเชื่อในพระเจ้าและได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าด้วยหัวใจซึ่งเคารพพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็ย่อมสามารถมองเห็นความรอดของพระเจ้าและความรักของพระเจ้าอยู่ในผู้คนเช่นนั้น
ผู้คนเหล่านี้สามารถให้คำพยานต่อพระเจ้าได้ พวกเขาดำเนินชีวิตไปตามความจริง
และสิ่งซึ่งพวกเขาให้คำพยานก็คือความจริง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น และคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
พวกเขาดำเนินชีวิตท่ามกลางความรักของพระเจ้าและได้เห็นความรักของพระเจ้า
หากผู้คนปรารถนาที่จะรักพระเจ้า
พวกเขาจะต้องลิ้มรสความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงสามารถมีหัวใจดวงหนึ่งซึ่งรักพระเจ้าถูกปลุกเร้าขึ้นในตัวพวกเขา
หัวใจดวงหนึ่งซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนมอบตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าอย่างจงรักภักดี
พระเจ้าไม่ทรงทำให้ผู้คนรักพระองค์โดยผ่านทางคำพูดและการแสดงออกหรือโดยผ่านการจินตนาการของพวกเขา
และพระองค์ก็ไม่ทรงบีบบังคับผู้คนให้รักพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์กลับทรงปล่อยให้พวกเขารักพระองค์จากการตัดสินใจเลือกของพวกเขาเอง
และพระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์ในพระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์
ซึ่งหลังจากนี้แล้วจึงมีความรักสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในตัวพวกเขา
ในหนทางนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
ผู้คนไม่ได้รักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้ถูกผู้อื่นรบเร้าให้ทำเช่นนั้น อีกทั้งนั้นไม่ใช่แรงกระตุ้นทางอารมณ์ชั่วขณะ
พวกเขารักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้เห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์
พวกเขาได้เห็นว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของผู้คน เพราะพวกเขาได้เห็นความรอด
พระปรีชาญาณ และกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์—และผลก็คือ
พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงและโหยหาในพระองค์อย่างแท้จริง
และมีความปรารถนาอันแรงกล้าซึ่งถูกปลุกเร้าในตัวพวกเขาถึงขนาดที่ว่าพวกเขาจะไม่สามารถมีชีวิตรอดได้หา
กปราศจากการได้รับพระเจ้า
เหตุผลที่ทำไมบรรดาผู้ที่ให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถให้คำพยานที่ก้องกังวานต่อพระองค์ได้
เป็นเพราะคำพยานของพวกเขาตั้งอยู่บนรากฐานของความรู้ที่แท้จริงและการโหยหาที่แท้จริงในพระเจ้า
คำพยานดังกล่าวไม่ได้ถูกถวายเป็นตามแรงกระตุ้นทางอารมณ์
แต่โดยสอดคล้องกับความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์
เพราะพวกเขาได้รู้จักพระเจ้า
พวกเขาจึงรู้สึกว่าจะต้องให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแน่อนและทำให้ทุกคนซึ่งโหยหาในพระเจ้ารู้จัก

พระเจ้า และตระหนักรู้ความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและสภาวะความเป็นจริงของพระองค์
เช่นเดียวกับความรักของผู้คนสำหรับพระเจ้า คำพยานของพวกเขาขึ้นเองตามธรรมชาติ
นั่นเป็นจริงและมีนัยสำคัญและคุณค่าจริง นั่นไม่ได้มีสภาวะนิ่งเฉยหรือกลัวเปล่าและไร้ความหมาย
เหตุผลที่มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเท่านั้นที่มีคุณค่าและความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา
เหตุผลที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง
ก็คือว่าผู้คนเหล่านี้สามารถดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งพระเจ้าและสามารถมีชีวิตเพื่อพระราชกิจและการบริหาร
จัดการของพระเจ้า นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดมิด แต่ดำเนินชีวิตในความสว่าง
พวกเขาไม่ได้มีชีวิตที่ไร้ความหมาย แต่เป็นชีวิตซึ่งได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าได้
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เป็นพยานของพระเจ้า มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่สามารถรับพระสัญญาของพระเจ้าไว้ บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเป็นคนสนิทของพระเจ้า
พวกเขาคือผู้ที่เป็นที่รักโดยพระเจ้า และพวกเขาสามารถชื่นชมพระพร ไปพร้อมกับพระเจ้า
มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ไปชั่วกาลปาวสาน
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ตลอดกาลภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการปกป้องของพระเจ้า
พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้ผู้คนรัก และพระองค์ทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนทั้งหมด
แต่ไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถรักพระเจ้าได้
และไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและถือครองอุทยานาภาพร่วมกับพระเจ้าได้
เพราะพวกเขาสามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและอุทิศความพยายามของพวกเขาทั้งหมดให้แก่พระราชกิจของ
พระเจ้า
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถเดินได้ทุกหนแห่งเมืองได้ฟ้าสวรรค์โดยไม่มีใครกล้าต่อต้านพวกเขา
และพวกเขาสามารถวัดแกว่งอุทยานาภาพบนแผ่นดินโลกและปกครองประชากรทั้งหมดของพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ได้มาพร้อมหน้ากันจากทั่วทุกมุมโลก พวกเขาพูดภาษาที่แตกต่างกันและมีสีผิวที่แตกต่างกัน
แต่การดำรงอยู่ของพวกเขามีความหมายเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้า
พวกเขาทุกคนมีคำพยานเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีความแน่วแน่เดียวกัน และความปรารถนาเดียวกัน
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าสามารถเดินได้อย่างอิสระทั่วทั้งโลก
และบรรดาผู้ที่ให้คำพยานเรื่องพระเจ้าสามารถเดินทางได้ข้ามจักรวาล ผู้คนเหล่านี้เป็นที่รักโดยพระเจ้า
พวกเขาได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 505

วันนี้เจ้ารักพระเจ้ามากเพียงใด? และเจ้ารู้ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ในตัวเจ้ามากเพียงใด?

เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรจะเรียนรู้ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาถึงบนแผ่นดินโลก

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำในมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นนั้น

ก็เพื่อที่มนุษย์จะได้รักพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง ที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้า

และมีความสามารถที่จะมาได้ไกลถึงเพียงนี้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความรักของพระเจ้า

และอีกส่วนหนึ่งก็เพราะความรอดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

เป็นเพราะการพิพากษาและพระราชกิจแห่งการติสอนที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการในมนุษย์

หากเจ้าปราศจากการพิพากษา การติสอน และการทดสอบของพระเจ้า

และหากพระเจ้ายมิได้ทรงทำให้พวกเจ้าทนทุกข์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว พูดตรงๆ ก็คือ

พวกเจ้าก็มิได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเลย ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ยิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด

และยิ่งความทุกข์ของมนุษย์ใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด

ก็จะยิ่งเห็นได้ชัดขึ้นเท่านั้นว่าพระราชกิจของพระเจ้ายมีความหมายมากเพียงใด

และหัวใจของมนุษย์ผู้นั้นก็จะยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงมากขึ้นเท่านั้น

เจ้าเรียนรู้วิธีรักพระเจ้าอย่างไร? เมื่อปราศจากความทรمانและกระบวนการถูกลง

ปราศจากการทดสอบอันแสนเจ็บปวด—และยิ่งกว่านั้น หากทั้งหมดที่พระเจ้าทรงให้แก่มนุษย์คือพระคุณ

ความรัก และความปรานี—เจ้าจะสามารถไปถึงจุดแห่งการรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่? ในด้านหนึ่ง

ในระหว่างการทดสอบของพระเจ้า มนุษย์ได้มรรู้ความขาดตกบกพร่องของเขาและได้มาเห็นว่าเขานั้นไม่สำคัญ

น่าเหยียดหยาม และต่ำต้อย ว่าเขาไม่มีสิ่งใดและไม่ใช่สิ่งใดเลย ในอีกด้านหนึ่ง

ในระหว่างการทดสอบของพระองค์

พระเจ้าทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถที่จะรับประสบการณ์กับ

ความดีงามของพระเจ้าได้มากขึ้น แม้ว่าความเจ็บปวดนั้นจะใหญ่หลวง

และบางครั้งไม่สามารถผ่านพ้นไปได้—กระทั่งถึงระดับของความโศกเศร้าแสนสาหัส—

ด้วยการรับประสบการณ์กับมัน มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเขาดีงามเพียงใด

และบนรากฐานนี้เท่านั้นที่จะมีความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในมนุษย์ วันนี้ มนุษย์เห็นว่า ด้วยพระคุณ

ความรัก และความปรานีของพระเจ้าอย่างเดียวนั้น เขาไม่สามารถพอที่จะรู้จักตัวเองได้อย่างแท้จริง

และนับประสาอะไรที่เขาจะมีความสามารถที่จะรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ได้

โดยผ่านทั้งทางกระบวนการถูกลงและการพิพากษาของพระเจ้า

และในระหว่างกระบวนการถูกลงในตัวมันเองนี้เท่านั้น มนุษย์จึงจะสามารถรู้ความขาดตกบกพร่องของเขา

และรู้ว่าเขาไม่มีสิ่งใดเลย ด้วยเหตุนี้

ความรักต่อพระเจ้าของมนุษย์จึงถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของกระบวนการถลุงและการพิพากษาของพระเจ้า หากเจ้าเพียงแค่ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้า ด้วยการมีชีวิตครอบครัวที่สงบสุขหรือพระพรทางวัตถุต่างๆ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับพระเจ้า และความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะไม่สามารถถือว่าประสบผลสำเร็จได้ พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งพระคุณในเนื้อหนังไปช่วงระยะหนึ่งแล้ว

และได้ประทานพระพรทางวัตถุต่างๆ แก่มนุษย์แล้ว

แต่มนุษย์นั้นไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้ด้วยพระคุณ ความรัก และความเมตตาเพียงอย่างเดียว

ในประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์นั้น เขาเผชิญกับความรักบางส่วนของพระเจ้า

และมองเห็นความรักและความปรานีของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้น ด้วยการได้รับประสบการณ์มาเป็นเวลาช่วงหนึ่ง

เขามองเห็นว่าพระคุณของพระเจ้าและความรักกับความปรานีของพระองค์นั้นไม่สามารถพอที่จะทำให้มนุษย์มี

ความเพียบพร้อมได้ ไม่สามารถพอที่จะเปิดเผยถึงสิ่งที่ล้อมทราบบนภายในมนุษย์ได้

และไม่สามารถจัดอุปนิสัยล้อมทราบบนมนุษย์ไปจากเขาได้

หรือทำให้ความรักและความเชื่อของเขามีความเพียบพร้อมได้

พระราชกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าคือพระราชกิจในช่วงเวลาหนึ่ง

และมนุษย์ไม่สามารถอาศัยการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 506

วันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้นั้น พวกเขาเชื่อว่าความทุกข์นั้นปราศจากคุณค่า พวกเขาถูกโลกประกาศตัดขาด
ชีวิตในบ้านของพวกเขามีปัญหา พวกเขาไม่เป็นที่รักของพระเจ้า

และความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาไม่มีค่า ความทุกข์ของผู้คนบางคนไปถึงจุดขีดสุด
และความคิดของพวกเขาหันเข้าหาความตาย นี่มิใช่ความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นเป็นคนขลาด
พวกเขาไม่มีความเพียรพยายาม พวกเขาอ่อนแอและไร้กำลัง! พระเจ้าทรงใคร่กระหายที่จะให้มนุษย์รักพระองค์
แต่ยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด ความทุกข์ของมนุษย์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด การทดสอบของมนุษย์ก็จะหนักหนาขึ้นเพียงนั้น หากเจ้ารักพระองค์
เช่นนั้นแล้วความทุกข์ทุกประเภทจะบังเกิดขึ้นกับเจ้า—และหากเจ้าไม่รักพระองค์

เช่นนั้นแล้วก็อาจเป็นไปได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปอย่างราบรื่นสำหรับเจ้า และทั้งหมดรอบตัวเจ้าจะสงบสุข
เมื่อเจ้ารักพระเจ้า เจ้าจะรู้สึกว่หลายอย่างรอบตัวเจ้าไม่สามารถผ่านพ้นไปได้

และเพราะวุฒิภาวะของเจ้าต่ำมากเกินไปเจ้าจึงจะไม่ได้รับการถูกลง ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ และเจ้าจะรู้สึกอยู่เสมอน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นสูงส่งเกินไป
ว่ามันห่างไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะเอื้อมถึง เนื่องจากทั้งหมดนี้เองเจ้าจึงจะได้รับการถูกลง—

เพราะมีความอ่อนแอมากมายภายในตัวเจ้า และมากมายที่ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยพระเจ้าได้

เจ้าจึงจะได้รับการถูกลงจากภายใน กระนั้น

พวกเขายังคงต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าการชำระให้บริสุทธิ์จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็โดยผ่านทางกระบวนการถูกลงเท่านั้น
ด้วยเหตุนี้ ในระหว่างวันสุดท้ายเหล่านี้พวกเจ้าต้องเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าความทุกข์ของเจ้าจะมากมายเพียงใด เจ้าควรต้องเดินไปจนถึงวาระสิ้นสุด

และแม้กระทั่งถึงลมหายใจสุดท้ายของพวกเขา

พวกเขายังคงต้องสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและสนับสนุนต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

การนี้เท่านั้นคือการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง และการนี้เท่านั้นคือคำพยานที่หนักแน่นและดังกึกก้อง

เมื่อเจ้าถูกซาตานทดลอง เจ้าควรจะกล่าวว่า “หัวใจของฉันเป็นของพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงรับฉันไว้แล้ว

ฉันไม่สามารถทำให้เจ้าพึงพอใจได้—ฉันต้องอุทิศทั้งหมดของฉันเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย”

ยิ่งเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งอวยพระพรให้เจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และพลังความรักของเจ้าต่อพระเจ้าก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นแล้ว

เจ้าก็จะมีเชื่อและความแน่วแน่วด้วยเช่นกัน

และจะรู้สึกว่ไม่มีสิ่งใดที่คู่ควรและมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นไปกว่าชีวิตที่ใช้ไปกับการรักพระเจ้า

สามารถกล่าวได้ว่า トラバใดที่มนุษย์รักพระเจ้า เขาจะไม่มีวี่แววเศร้าโศกเลย

ถึงแม้จะมีหลายครั้งที่เนื้อหนังของเจ้าอ่อนแอ และเจ้าถูกรุมเร้าด้วยความยากลำบากแท้จริงมากมาย
ในระหว่างเวลาเหล่านี้เจ้าจะไว้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง

และภายในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะได้รับการปลอบโยน และเจ้าจะรู้สึกถึงความมั่นใจ

และรู้สึกว่าเจ้ามีบางสิ่งให้พึ่งพา ในหนทางนี้ เจ้าจะมีความสามารถเอาชนะสภาพแวดล้อมมากมายได้

และดังนั้นเจ้าจะไม่พรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าเนื่องจากความระทมที่เจ้าทนทุกข์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าจะต้องการที่จะร้องเพลง เต้นรำ และอธิษฐาน ต้องการที่จะชุมนุมและพูดคุย ต้องการที่จะพิจารณาพระเจ้า

และเจ้าจะรู้สึกว่าผู้คน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดรอบตัวเจ้าที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้นั้นล้วนเหมาะสม

หากเจ้าไม่รักพระเจ้า ทั้งหมดที่เจ้ามองดูจะน่าเบื่อสำหรับเจ้า และไม่มีสิ่งใดที่จะน่าพอใจในสายตาเจ้าเลย

ในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะไม่เป็นอิสระแต่ถูกบีบคั้น หัวใจของเจ้าจะพรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าตลอดเวลา

และเจ้าจะรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเจ้าทนทุกข์กับความทรมานมากมายเหลือเกิน และมันช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย

หากเจ้ามิได้ไล่ตามเสาะหาเพื่อเห็นแก่ความสุข แต่เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

และเพื่อมิให้ถูกซาตานกล่าวหา

เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะมอบผลกำไรอันยิ่งใหญ่ให้เจ้าเพื่อรักพระเจ้า

มนุษย์มีความสามารถที่จะกระทำการทั้งหมดที่พระเจ้าตรัส

และทั้งหมดที่เขาทำมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้—

นี่คือความหมายของการครอบครองความเป็นจริง

การไล่ตามเสาะหาความพึงพอพระทัยของพระเจ้าคือการใช้ความรักของเจ้าต่อพระองค์เพื่อนำพระวณะของพร

องค์มาปฏิบัติ ไม่ว่าเวลาใด—แม้ในยามที่คนอื่นๆ ไม่มีผลกำไร—ด้านในของเจ้ายังคงมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้าอยู่

ซึ่งโหยหาและคิดถึงพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง นี่คือนิวภาวะที่แท้จริง นิวภาวะของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดนั้น

ขึ้นอยู่กับว่าความรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

ขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้หรือไม่เมื่อถูกทดสอบ

ว่าเจ้าอ่อนแอหรือไม่เมื่อสภาพแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่งมาถึงเจ้า

และว่าเจ้าสามารถยืนหยัดได้หรือไม่เมื่อพี่น้องชายหญิงของเจ้าปฏิเสธเจ้า กล่าวคือ

การมาถึงของข้อเท็จจริงต่างๆ จะแสดงให้เห็นว่าความรักต่อพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นอย่างไร

สามารถเห็นได้จากพระราชกิจมากมายของพระเจ้าว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์อย่างแท้จริง

แม้ว่าตาแห่งวิญญาณของมนุษย์ยังไม่ได้ถูกเปิดอย่างครบบริบูรณ์

และเขาไร้ความสามารถที่จะมองเห็นพระราชกิจมากมายของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างชัดเจน

และมองไม่เห็นสิ่งต่างๆ มากมายซึ่งอิงเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์มีความรักแท้ให้พระเจ้าน้อยนิดเกินไป

เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาตลอดเวลาทั้งหมดนี้ และวันนี้พระเจ้าได้ทรงตัดวิถีทางหลักหนี้ยึดหนัทั้งหมดแล้ว

กล่าวตามความเป็นจริงคือ เจ้าไม่มีทางเลือกเลยนอกจากต้องใช้เส้นทางที่ถูกต้อง
ซึ่งเป็นเส้นทางที่ถูกต้องที่การพิพากษาอันเกรี้ยวกราดและความรอดสูงสุดของพระเจ้าได้นำทางเข้ามา
หลังจากการได้รับประสบการณ์กับความยากลำบากและกระบวนการถูกลงแล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะรู้ว่าพระเจ้าทรง
ดีงาม เมื่อได้รับประสบการณ์มาจนกระทั่งถึงวันนี้
สามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์ได้รู้จักส่วนที่เป็นความดีงามของพระเจ้า แต่นี้ยังไม่พอ
เพราะมนุษย์นั้นช่างขาดพร่องยิ่งนัก
มนุษย์ต้องรับประสบการณ์กับพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าให้มากขึ้น
และกระบวนการถูกลงแห่งความทุกข์ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการไว้ให้มากขึ้น
เมื่อนั้นเท่านั้นอุปนิสัยชีวิตของมนุษย์จึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 507

พวกเจ้าทั้งหมดอยู่ท่ามกลางการทดสอบและกระบวนการถลุง

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไร ในระหว่างกระบวนการถลุง? เมื่อได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุง

ผู้คนมีความสามารถที่จะถวายเป็นเครื่องบูชาที่แท้จริงแด่พระเจ้าได้ และท่ามกลางกระบวนการถลุง

พวกเขาสามารถมองเห็นว่าพวกเขากำลังขาดพร่องมากเหลือเกิน การถลุงของเจ้ารุนแรงมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนังได้มากขึ้น กระบวนการถลุงของผู้คนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด

ความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้ายิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น นี่คือนิสัยที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

เหตุใดผู้คนจึงต้องได้รับการถลุง? สิ่งนี้มุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ผลใด?

อะไรคือนัยสำคัญของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงของพระเจ้าในมนุษย์?

หากเจ้าแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วไซ้

ครั้นได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงของพระองค์จนถึงจุดหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่ามันดีเหลืออย่างที่สุด

และเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างถึงที่สุด มนุษย์ควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือในระหว่างกระบวนการถลุง?

โดยการใช้ความแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าเพื่อยอมรับกระบวนการถลุงของพระองค์ กล่าวคือ

ในระหว่างกระบวนการถลุง เจ้ารู้สึกทรมานภายใน ราวกับมีดเล่มหนึ่งบิดควงอยู่ในหัวใจของเจ้า

ทว่าเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยโดยใช้หัวใจของเจ้าซึ่งรักพระองค์

และเจ้าไม่นำพาที่จะใส่ใจเนื้อหนัง นี่คือการหมายของการนำความรักพระเจ้านำมาปฏิบัติ

เจ้ารู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน และความทุกข์ของเจ้าได้ไปถึงจุดหนึ่ง

ทว่าเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐาน ด้วยการกล่าวว่า “โอ้ พระเจ้า! ข้าพระองค์

ไม่สามารถไปจากพระองค์ได้ แม้ว่าภายในตัวข้าพระองค์นั้นมีความมืดมิด

ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย พระองค์ทรงรู้จักหัวใจของข้าพระองค์

และข้าพระองค์อยากไห้พระองค์ทรงประทานความรักของพระองค์ภายในตัวข้าพระองค์”

นี่คือการปฏิบัติในระหว่างกระบวนการถลุง หากเจ้าใช้ความรักที่มีต่อพระเจ้าเป็นรากฐาน

กระบวนการถลุงก็จะสามารถนำพาเจ้าเข้าใกล้พระเจ่มากขึ้น และทำให้เจ้าสนิทสนมกับพระเจ่มากขึ้น

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องส่งมอบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

หากเจ้ามอบถวายและวางหัวใจของเจ้าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจนหมดสิ้นแล้วไซ้

ย่อมเป็นไปได้เลยที่เจ้าจะปฏิเสธพระเจ้าหรือไปจากพระเจ้าในระหว่างกระบวนการถลุง ด้วยหนทางนี้

สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งกลายเป็นใกล้ชิดมากขึ้นทุกทีและมีความเป็นปกติมากขึ้นทุกที

และการร่วมสนิทของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งกลายเป็นถี่ขึ้นเรื่อยๆ หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้เสมอแล้วไซ้

เจ้าก็จะใช้เวลาในความสว่างของพระเจ่มากขึ้น

และใช้เวลาภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระองค์มากขึ้น
จะมีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้ามากยิ่งขึ้นเช่นกัน และความรู้ของเจ้าก็จะเพิ่มมากขึ้นวันต่อวัน
เมื่อถึงวันที่ทดสอบของพระเจ้าตกมาถึงเจ้าอย่างฉับพลัน
เจ้าจะไม่เพียงมีความสามารถที่จะยืนเคียงข้างพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ด้วยเช่นกัน ณ เวลานั้น เจ้าก็จะเป็นเหมือนกับโยบ
และเหมือนกับเปโตร ครั้นได้เป็นคำพยานให้กับพระเจ้าแล้ว เจ้าก็จะรักพระองค์อย่างแท้จริง
และจะวางชีวิตของเจ้าให้กับพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เจ้าจะเป็นพยานของพระเจ้า และเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก
ความรักที่ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงแล้วนั้นแข็งแกร่ง ไม่อ่อนแอ
ไม่ว่าพระองค์ทรงเกณฑ์เจ้าให้เข้าสู่การทดสอบของพระองค์เมื่อใดหรืออย่างไรก็ตาม
เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะวางความกังวลของเจ้าเกี่ยวกับการที่เจ้ามีชีวิตอยู่หรือตายลงได้
สามารถละทิ้งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าอย่างเปรมปรีดิ์ และสามารถสู้ทนทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าอย่างมีความสุข—
เมื่อเป็นดังนั้น ความรักของเจ้าจะบริสุทธิ์และความเชื่อของเจ้าจะแท้จริง
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเป็นใครบางคนที่ได้รับการรักจากพระเจ้าอย่างแท้จริง
และที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 508

หากผู้คนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตानแล้วไซ้ พวกเขาก็จะไม่มีความรักสำหรับพระเจ้าภายในตัวพวกเขาเลย และทั้งนิมิต ความรัก และปณิธานต่างๆ ก่อนหน้านี้ก็ได้ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว

ผู้คนเคยรู้สึกว่พวกเขาควรจะต้องทนทุกข์เพื่อพระเจ้า แต่ในวันนี้ พวกเขาคิดว่า

การทำเช่นนั้นเป็นเรื่องน่าอับอาย และพวกเขาก็พรับ่นอย่างไม่ขาดปาก นี่คืองานของชาตान

สัญญาณหนึ่งซึ่งบอกว่า มนุษย์ได้ตกอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตानแล้ว หากเจ้าเผชิญกับสภาวะนี้

เจ้าต้องอธิษฐานและกลับตัวให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้—นี้จะปกป้องเจ้าจากการ โจมตีของชาตान

ในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษนี้เอง

ที่มนุษย์สามารถกลับไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตานได้อย่างง่ายดายที่สุด

ดังนั้นเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือในระหว่างการถูกลงเช่นนี้? เจ้าควรรวบรวมเจตจำนงของเจ้า

และวางหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และอุทิศช่วงเวลาสุดท้ายของเจ้าให้กับพระองค์ ไม่สำคัญว่า พระเจ้าทรงถูกลงเจ้าอย่างไร

เจ้าควรมีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเจ้าควรแสวงหาพระเจ้าและแสวงหาการร่วมสนิทด้วยตัวเจ้าเอง โดยไม่ต้องมีใครร้องขอ ในเวลาต่าง ๆ

ที่เป็นเช่นนั้น ยิ่งเจ้านิ่งเฉยเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นลบมากขึ้นเท่านั้น และจะยิ่งง่ายขึ้นต่อการที่เจ้าจะถดถอย

เมื่อเจ้าจำเป็นต้องทำงานตามหน้าที่ของเจ้า แม้เจ้าจะทำมันได้ไม่ดี แต่เจ้าทำทั้งหมดที่สามารถทำได้

และทำเช่นนั้นโดยไม่ได้ใช้อะไรที่มากไปกว่าความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าเลย ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร—

ไม่ว่าพวกเขาจะพูดว่าเจ้าทำได้ดีแล้ว หรือว่าเจ้าทำได้ไม่ดี—เจตนาของเจ้านั้นถูกต้อง

และเจ้าไม่ใช่นคนที่มองว่าตัวเองชอบธรรมอยู่เสมอ เพราะเจ้ากำลังกระทำในนามของพระเจ้า

เมื่อผู้อื่นตีความเจ้าผิด เจ้าก็มีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและพูดว่า “โอ้ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ไม่ขอให้ผู้อื่นยอมผ่อนปรนให้ข้าพระองค์หรือปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างดี

อีกทั้งไม่ขอให้พวกเขาเข้าใจหรือเห็นชอบในตัวข้าพระองค์

ข้าพระองค์เพียงขอให้ข้าพระองค์มีความสามารถที่จะรักพระองค์ในหัวใจของข้าพระองค์ได้

ขอให้ข้าพระองค์รู้สึกสบายใจ และขอให้มนธรรมของข้าพระองค์ชัดเจน ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้คนอื่นชมเชย

หรือนับถือข้าพระองค์ให้สูงส่ง

ข้าพระองค์เพียงพยายามจากหัวใจของข้าพระองค์ที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

ข้าพระองค์รับบทบาทของข้าพระองค์ด้วยการทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้ และถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะโง่เขลา

เชอซ่า มีขีดความสามารถต่ำ และมีคบอด ข้าพระองค์ก็รู้ว่าพระองค์ทรงคิงาม

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีเพื่อพระองค์” ทันทีที่เจ้าอธิษฐานในหนทางนี้

ความรักต่อพระเจ้าของเจ้าก็จะอุบัติขึ้นมา และเจ้าจะรู้สึกพ่อนบรรเทาอย่างมากในหัวใจเจ้า
นี่คือความหมายของการปฏิบัติความรักที่มีต่อพระเจ้า ขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์
เจ้าจะล้มเหลวสองครั้งและทำสำเร็จหนึ่งครั้ง หรือไม่เช่นนั้นเจ้าก็ล้มเหลวห้าครั้งและทำสำเร็จสองครั้ง
และในขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้
มีเพียงท่ามกลางความล้มเหลวเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นความดีงามของพระเจ้าและค้นพบสิ่งที
ขาดหายไปในตัวเจ้า เมื่อเจ้าเผชิญสถานการณ์เช่นนั้นในคราวต่อไป เจ้าควรระมัดระวังตัวเอง ก้าวอย่างใจเย็น
และอธิษฐานให้บ่อยขึ้น เจ้าจะค่อยๆ พัฒนาความสามารถในการที่จะมีชัยชนะในสถานการณ์ต่างๆ
ดังกล่าวขึ้นมา เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น การอธิษฐานของเจ้าได้เกิดประสิทธิผลแล้ว
เมื่อเจ้ามองเห็นว่าตัวเองประสบความสำเร็จแล้วในครั้งนี้ เจ้าก็จะรู้สึกปลาบปลื้มอยู่ภายใน และเมื่อเจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้สึกได้ถึงพระเจ้า
และรู้สึกได้ว่าการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นหาได้จากเจ้าไปไม่—
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะรู้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างไร
การปฏิบัติในหนทางนี้จะให้เส้นทางแก่เจ้าในการได้รับประสบการณ์ หากเจ้าไม่นำความจริงมาปฏิบัติแล้วไซ้
เจ้าก็จะปราศจากการทรงสถิตแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเจ้า
แต่หากเจ้านำความจริงมาปฏิบัติเมื่อเจ้าเผชิญกับสิ่งทั้งหลายที่มันเป็นอยู่
เช่นนั้นแล้วแม้เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตอยู่กับเจ้าในภายหลัง
เจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้สึกได้ถึงการทรงสถิตของพระเจ้าเมื่อเจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะมีพลังกำลังในการนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ
และในระหว่างความร่วมมือกับพี่น้องชายหญิงของเจ้าจะไม่มีสิ่งใดเลยที่สร้างภาระกังวลต่อมโนธรรมของเจ้า
และเจ้าจะรู้สึกสงบ และในหนทางนี้ เจ้าจะมีความสามารถที่จะเผยสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไปให้เป็นที่ประจักษ์
ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอะไร เจ้าก็จะมีมีความสามารถที่จะมีสัมพันธภาพที่เป็นปกติกับพระเจ้าได้
เจ้าจะไม่ถูกกีดกันโดยผู้อื่น เจ้าจะผงาดขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง—และในการนี้
เจ้าจะแสดงให้เห็นว่าการที่เจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้านั้นได้เกิดประสิทธิผลแล้ว

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกล้างเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 509

ยิ่งกระบวนการถลุงของพระเจ้ารุนแรงขึ้นเท่าใด

หัวใจของผู้คนที่ยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ความทรนภายในหัวใจของพวกเขาเป็นประโยชน์แก่ชีวิตพวกเขา

พวกเขามีความสามารถที่จะอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้น

สัมพันธภาพของพวกเขากับพระเจ้าใกล้ชิดขึ้น

และพวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นความรักอันสูงสุดของพระเจ้าและความรอดสูงสุดของพระองค์ได้ดีขึ้น

เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้ง

และโยบก็ได้ก้าวผ่านการทดสอบหลายครั้งหลายครา

หากพวกเขารำรณาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าเองก็ต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้งเช่นกัน

เฉพาะเมื่อเจ้าก้าวผ่านกระบวนการนี้และวางใจในขั้นตอนนี้เท่านั้น

ที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ได้ กระบวนการถลุงเป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

มีเพียงกระบวนการถลุงและการทดสอบอันเข้มข้นขึ้นเท่านั้นที่สามารถนำความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าออกจาก

หัวใจของผู้คนได้ เมื่อปราศจากความยากลำบาก ผู้คนก็ย่อมขาดความรักที่แท้จริงสำหรับพระเจ้า

หากพวกเขาไม่ถูกทดสอบภายใน หากพวกเขาไม่อยู่ภายใต้กระบวนการถลุงแล้วไซ้

หัวใจของพวกเขาจะล่องลอยไร้จุดหมายอยู่ภายนอก เมื่อได้รับการถลุงจนถึงจุดหนึ่งแล้ว

เจ้าจะมองเห็นความอ่อนแอและความลำบากยากเย็นของตัวเอง เจ้าจะเห็นว่าเจ้ากำลังขาดพร่องอยู่มากเพียงใด

และว่าเจ้าไร้ความสามารถที่จะเอาชนะปัญหาต่างๆ มากมายที่เจ้าเผชิญได้ และเจ้าจะได้เห็นว่า

ความไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด มีเพียงในระหว่างการทดสอบต่างๆ

เท่านั้นที่ผู้คนมีความสามารถที่จะรู้จักสภาวะจริงของพวกเขาอย่างแท้จริงได้ การทดสอบต่างๆ

ทำให้ผู้คนมีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ดีขึ้น

ในระหว่างเวลาชีวิตของเขา

เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้งและได้ก้าวผ่านความทุกข์ยากสาหัสอันเจ็บปวดมา

มากมายหลายครั้ง กระบวนการถลุงนี้ได้กลายเป็นรากฐานของความรักสูงสุดที่เขามีต่อพระเจ้า

และเป็นประสบการณ์ซึ่งมีนัยสำคัญที่สุดของทั้งชีวิตของเขา

การที่เขามีความสามารถที่จะมีความรักสูงสุดต่อพระเจ้าได้นั้น

ในเหตุผลหนึ่งก็เพราะความแน่วแน่งของเขาที่จะรักพระเจ้า อย่างไรก็ตามที่ดียิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันเป็นเพราะกระบวนการถลุงและความทุกข์ที่เขาได้ก้าวผ่านนี้เอง
ความทุกข์นี้ได้กลายเป็นเครื่องนำทางไปบนเส้นทางแห่งการรักพระเจ้า
และเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การทรงจำที่สุดสำหรับเขา
หากผู้คนไม่ได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดแห่งกระบวนการถลุงในขณะที่กำลังรักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วความรักของพวกเขาจะเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์และความเลือกชอบของตัวเอง
ความรักเช่นนี้เต็มไปด้วยแนวความคิดของชาตान
และโดยรากฐานแล้วไม่สามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้เลย
การมีความแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
แม้ว่าทั้งหมดที่พวกเขาคิดอยู่ในหัวใจของพวกเขาจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการทำให้พระเจ้าพึงพ
อพระทัย และแม้ว่าความคิดของพวกเขาดูเหมือนถูกอุทิศให้กับพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
และปลอดจากแนวความคิดใดๆ ของมนุษย์
กระนั้นเมื่อความคิดของพวกเขาถูกนำพามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พระองค์หาได้ทรงชมเชยหรือทรงอวยพระพรให้แก่ความคิดเหล่านั้นเลย
แม้แต่เมื่อตอนที่ผู้คนมีความเข้าใจความจริงทั้งหมดอย่างครบถ้วนแล้ว—
เมื่อพวกเขาได้มารู้จักพวกมันทั้งหมดแล้ว—นี่ก็ไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นสัญญาณหนึ่งของการรักพระเจ้า
ไม่สามารถพูดได้ว่า ผู้คนเหล่านี้รักพระเจ้าจริงๆ
ทั้งที่ได้เข้าใจความจริงไปแล้วมากมายโดยปราศจากการก้าวผ่านกระบวนการถลุง
ผู้คนที่ยังไม่สามารถนำความจริงเหล่านี้มาปฏิบัติได้อยู่ดี
มีเพียงในระหว่างกระบวนการถลุงเท่านั้นที่ผู้คนสามารถเข้าใจความหมายแท้จริงของความจริงเหล่านี้ได้
เมื่อมันเท่านั้นที่ผู้คนสามารถซึ่งคุณค่าความหมายภายในของความจริงเหล่านั้นอย่างแท้จริง ณ เวลานั้นเอง
เมื่อพวกเขาหลงใหลอีกครั้ง พวกเขาก็มีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม
และโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ณ เวลานั้นเอง ที่แนวความคิดแบบมนุษย์ของพวกเขาลดน้อยลง
ความเสื่อมทรามแบบมนุษย์ของพวกเขาถูกลดลง และภาวะอารมณ์ต่างๆ แบบมนุษย์ของพวกเขาอ่อนบรรเทา
ลง มีเพียง ณ เวลานั้นเองที่การปฏิบัติของพวกเขาคือการสำแดงอันแท้จริงของความรักที่มีต่อพระเจ้า
ผลจากความจริงแห่งความรักที่มีต่อพระเจ้านั้น ไม่ได้สัมผัสผ่านความรู้ที่พูดออกมาหรือความเต็มใจทางจิตใจ
และไม่อาจสัมผัสได้อย่างง่ายดายผ่านการทำความเข้าใจความจริงนั้น มันจำเป็นที่ผู้คนต้องจ่ายราคา
พวกเขาต้องก้าวผ่านความขมขื่นมากมายในระหว่างกระบวนการถลุง
และเมื่อมันเท่านั้นที่ความรักของพวกเขาจะกลายมาบริสุทธิ์และสมดังพระทัยของพระเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 510

เมื่อเผชิญกับสภาวะของมนุษย์และท่าทีของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจใหม่ เปิดโอกาสให้มนุษย์ได้มีทั้งความรู้เกี่ยวกับพระองค์และการเชื่อฟังต่อพระองค์ และมีทั้งความรักและคำพยาน ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงต้องได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงของพระเจ้าที่มีต่อเขา ตลอดจนการพิพากษา การจัดการ การตัดแต่งของพระองค์ที่ทรงมีต่อเขา ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้ มนุษย์จะไม่มีวันรู้จักพระเจ้าและจะไม่มีวันสามารถรักและเป็นพยานให้กับพระองค์ได้อย่างแท้จริงเลย กระบวนการถลุงมนุษย์ของพระเจ้าไม่ใช่แค่เพื่อเห็นแก่ผลกระทบเพียงด้านเดียว แต่เพื่อประโยชน์ของผลกระทบหลายแง่มุม

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงในบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความจริง เพื่อที่ว่าความแน่วแน่นและความรักของพวกเขาก็ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า สำหรับบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความจริงและผู้ซึ่งโหยหาพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเลยที่มีความหมายมากกว่า หรือเป็นความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่กว่ากระบวนการถลุงในแบบนี้

พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ยากนักที่มนุษย์จะรู้หรือเข้าใจ เพราะท้ายที่สุดแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว ก็เป็นไปได้เลยสำหรับพระเจ้าที่จะมีอุปนิสัยแบบเดียวกับมนุษย์ และเมื่อเป็นดังนั้น จึงไม่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ มนุษย์ไม่ได้ครอบครองความจริงมาแต่กำเนิด และไม่ง่ายที่บรรดาผู้ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจะเข้าใจ มนุษย์ไร้ซึ่งความจริง และไร้ซึ่งความแน่วแน่นที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ และหากเขาไม่ทุกข์ทน และไม่ได้รับการถลุงหรือพิพากษาแล้วไซ้

ความแน่วแน่นของพวกเขาก็จะไม่วันได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม สำหรับทุกคน กระบวนการถลุงเป็นความเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส และลำบากยากเย็นมากที่จะยอมรับ—

ทว่าในระหว่างกระบวนการถลุงนี้เองที่พระเจ้าทรงทำให้พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เข้าใจได้ง่ายขึ้น สำหรับมนุษย์ และทรงทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์เป็นที่รู้ทั่วกันสำหรับมนุษย์ และทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งที่มากขึ้น การจัดการและการตัดแต่งจริงที่มากขึ้น

ผ่านการเปรียบเทียบระหว่างข้อเท็จจริงกับความจริง

พระองค์ทรงมอบความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับพระองค์และความจริงให้แก่มนุษย์ และทรงมอบความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าให้แก่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์มีความรักที่จริงแท้ยิ่งขึ้นและบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นต่อพระเจ้า

นั่นคือจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการดำเนินการกระบวนการถลุง และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์มีจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของมันเอง

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากความหมาย
และพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากผลประโยชน์ต่อมนุษย์
กระบวนการถลุงไม่ได้หมายถึงการเอาผู้คนออกไปจากเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และไม่ได้หมายถึงการทำลายพวกเขาในนรก แต่ทว่า
มันหมายถึงการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ในระหว่างกระบวนการถลุง การเปลี่ยนแปลงเจตนาต่างๆ
ของเขา ทรรศนะเก่าๆ ของเขา การเปลี่ยนแปลงความรักของเขาที่มีต่อพระเจ้า
และการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิตของเขา กระบวนการถลุงคือบททดสอบจริงของมนุษย์
และเป็นรูปแบบหนึ่งของการฝึกฝนจริง
และมีเพียงในระหว่างกระบวนการถลุงเท่านั้นที่ความรักของเขาจึงจะสามารถทำหน้าที่ตามธรรมชาติของมันได้

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 511

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเชื่อฟังพระเจ้า นำความจริงไปปฏิบัติ และทำหน้าที่ของเจ้าทั้งหมดให้ลุล่วง นอกจากนี้ เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรผ่านประสบการณ์ด้วย หากเจ้าเพียงแค่ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการ การถูกบ่มวินัย และการถูกพิพากษา หากเจ้าเพียงแค่มีความสามารถที่จะชื่นชมพระเจ้าแต่ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้สึกได้เมื่อพระเจ้ากำลังทรงบ่มวินัยเจ้าหรือกำลังทรงจัดการกับเจ้า—การนี้ไม่สามารถยอมรับได้ บางทีในกรณีนี้ของกระบวนการถูกลงโทษเจ้าอาจมีความสามารถที่จะยืนหยัดไม่ถอยได้ แต่นี่ยังคงไม่เพียงพอ เจ้ายังคงต้องตอบโต้เดินทางไปบทเรียนเรื่องการรักพระเจ้าไม่มีวันหยุดและไม่มีการจบ

ผู้คนเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่เรียบง่ายอย่างสุดขีด แต่ทันทีที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง เมื่อนั้นพวกเขาก็ตระหนักว่าการเชื่อในพระเจ้าไม่เรียบง่ายเช่นที่ผู้คนจินตนาการ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อถลุงมนุษย์มนุษย์ยอมทนทุกข์ กระบวนการถลุงของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใดความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะมากขึ้นเท่านั้น

และมหิทธิฤทธิ์ของพระเจาก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขามากขึ้นเท่านั้น ในทางกลับกัน ยิ่งบุคคลหนึ่งได้รับกระบวนการถลุงน้อยลงเท่าใดความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะยิ่งน้อยลงเท่านั้น

และมหิทธิฤทธิ์ของพระเจาก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขาน้อยลงเท่านั้น ยิ่งกระบวนการถลุงและความเจ็บปวดของบุคคลเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด และพวกเขาผ่านประสบการณ์กับการทรมานมากขึ้นเท่าใด

ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น

ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาก็จะกลายเป็นจริงแท้มากขึ้นเท่านั้น

และความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาก็จะลุ่มลึกมากขึ้นเท่านั้น ในประสบการณ์ของเจ้า

เจ้าจะมองเห็นผู้คนที่ทนทุกข์อย่างมากในขณะที่พวกเขาถูกลง ผู้ซึ่งถูกจัดการและถูกบ่มวินัยอย่างมาก และเจ้าจะมองเห็นว่าเป็นผู้คนเหล่านั้นนั่นเองที่มีความรักอันลึกซึ้งต่อพระเจ้าและความรู้เรื่องพระเจ้าที่ลุ่มลึกละเอียดแหลมกว่า พวกผู้ที่ไม่ได้ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการย่อมมีเพียงแต่ความรู้ผิวเผิน

และพวกเขาเพียงแต่สามารถพูดได้ว่า “พระเจ้าทรงดงามเหลือเกิน

พระองค์ประทานพระคุณแก่ผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะสามารถชื่นชมพระองค์ได้”

หากผู้คนได้ผ่านประสบการณ์กับการถูกจัดการและถูกบ่มวินัย

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้าที่แท้จริงได้

ดังนั้นยังพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์นำอัสภรณ์มากขึ้นเท่าใด มันก็ยังมีคุณค่าและนัยสำคัญมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งมันไม่สามารถเจาะแทรกเข้าไปได้สำหรับเจ้ามากขึ้นเท่าใดและยิ่งมันไม่สามารถเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้ามากขึ้นเท่าใด พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งจะมีความสามารถที่จะพิชิตเจ้า

ได้รับเจ้าและทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้มากขึ้นเท่านั้น นัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่!

หากพระเจ้าไม่ถล่มมนุษย์ในหนทางนี้ หากพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับวิธีการนี้

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์ก็จะไม่ได้ผลและปราศจากนัยสำคัญ

ในอดีตเคยมีการกล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะทรงคัดสรรและรับกลุ่มนี้ และทำให้พวกเขาครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย

ในการนี้มีนัยสำคัญที่พิเศษเหนือธรรมดา

ยิ่งพระราชกิจที่พระองค์ทรงดำเนินการภายในพวกเจ้าจนเสร็จสิ้นนั้นยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด

ความรักพระเจ้าของพวกเจ้าที่ยิ่งลึกซึ้งและบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด

มนุษย์ก็ยังสามารถจับความเข้าใจบางสิ่งในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้นและความรู้เรื่องพระองค์ของมนุษย์ก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น ในระหว่างยุคสุดท้าย

หกพันปีแห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับการบริหารจัดการจะมาถึงบทวาร

มันสามารถสิ้นสุดลงได้อย่างง่ายดายจริงๆ หรือ? ทันทีกี่พระองค์ทรงพิชิตมวลมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ก็จะจบลงหรือ? มันสามารถเรียบง่ายเช่นนั้นหรือไม่? อันที่จริงแล้ว

ผู้คนจินตนาการว่ามันก็เรียบง่ายเท่านั้น แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงทำไม่เรียบง่ายนัก

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะใส่ใจพาดพิงถึงพระราชกิจของพระเจ้าส่วนใด ทั้งหมดล้วนมีอาจยังลึกได้สำหรับมนุษย์

หากเจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งลึกถึงมันได้ เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งจะไม่มีนัยสำคัญหรือคุณค่า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำมีอาจยังลึกได้ มันสวนทางกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าอย่างสิ้นเชิง

และยิ่งมันไม่สามารถปรับให้เข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้ามากขึ้นเท่าใด

มันก็ยังแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมีความหมายมากขึ้นเท่านั้น

หากมันไม่สามารถเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะไม่มีความหมาย

วันนี้เจ้ารู้สึกว่พระราชกิจของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน และยิ่งเจ้ารู้สึกว่มันน่าอัศจรรย์มากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าทรงยากหยั่งถึงได้มากขึ้นเท่านั้น และเจ้ามองเห็นว่กิจการของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด

หากพระองค์เพียงแคได้ทรงพระราชกิจที่ผิวเผิน สุกเอาเผากินบางประการเพื่อพิชิตมนุษย์

และไม่ทรงได้ทำสิ่งอื่นใดเลยหลังจากนั้น

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะต้องไม่สามารถมองคุณนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้

แม้ว่าเจ้ากำลังรับกระบวนการถลุงเล็กน้อยในตอนนี

แต่มันก็มีประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ต่อการเติบโตในชีวิตของเจ้า

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะก้าวผ่านความยากลำบากเช่นนี้

วันนี้เจ้ากำลังรับกระบวนการถูกลงเล็กน้อย แต่หลังจากนี้
เจ้าจะมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะมองดูกิจการของพระเจ้าได้ และในท้ายที่สุด เจ้าก็จะพูดว่า
“กิจการของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน!” เหล่านี้จะเป็นคำพูดในหัวใจของเจ้า
เมื่อได้ผ่านประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงของพระเจ้าสักพักหนึ่งแล้ว
(บททดสอบพวกคนปรนนิบัติและเวลาแห่งการทดสอบ) ในท้ายที่สุด ผู้คนบางคนก็ได้พูดว่า
“การเชื่อในพระเจ้าช่างลำบากยากเย็นจริงๆ!” ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ใช้คำว่า “ลำบากยากเย็นจริงๆ”
แสดงให้เห็นว่ากิจการของพระเจ้ามิอาจหยั่งลึกได้
แสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าทรงนัยสำคัญและคุณค่าอันยิ่งใหญ่
และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ควรค่าอย่างสูงที่มนุษย์ควรถนอมความล้ำค่า
หากหลังจากที่เราได้ทำงานไปมากเหลือเกินแล้ว แต่เจ้าไม่ได้มีความรู้แม้แต่น้อย
เช่นนั้นแล้วงานของเรายังคงสามารถมีคุณค่าหรือไม่เล่า? มันจะทำให้เจ้าพูดว่า
“การปรนนิบัติพระเจ้าลำบากยากเย็นจริงๆ กิจการของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน
และพระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณอย่างแท้จริง! พระเจ้าทรงงดงามเหลือเกิน!”
หากหลังจากก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งประสบการณ์ เจ้ามีความสามารถที่จะพูดคำเหล่านี้ได้
เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้าได้รับพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้าแล้ว
สักวันหนึ่งเมื่อเจ้ากำลังเผยแพร่ข่าวประเสริฐในต่างประเทศ และใครบางคนถามเจ้าว่า
“ความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเป็นไปอย่างไรบ้าง?” เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะพูดได้ว่า
“การกระทำของพระเจ้าช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน!”
พวกเขาจะรู้สึกได้ว่าคำพูดของเจ้าพูดออกมาจากประสบการณ์จริง นี่คือการเป็นพยานอย่างแท้จริง
เจ้าจะพูดว่าพระราชกิจของพระเจ้าเต็มไปด้วยพระปรีชาญาณ
และพระราชกิจของพระองค์ในตัวเจ้าได้โน้มน้าวเจ้าและได้พิชิตหัวใจของเจ้าแล้วอย่างแท้จริง
เจ้าจะรักพระองค์เสมอเพราะพระองค์ทรงยิ่งกว่าควรค่าต่อความรักของมวลมนุษย์!
หากเจ้าสามารถพูดกับสิ่งเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถขับเคลื่อนหัวใจของผู้คนได้
ทั้งหมดนี้คือการเป็นพยาน หากเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นพยานอันกึกก้อง ขับเคลื่อนผู้คนจนหลั่งน้ำตาได้
นั่นก็แสดงให้เห็นว่าเจ้าเป็นผู้หนึ่งซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
เพราะเจ้ามีความสามารถที่จะให้คำพยานต่อการรักพระเจ้าได้ และโดยผ่านทางเจ้า
การกระทำของพระเจ้าสามารถได้รับการยืนยันได้ในคำพยาน
คำพยานของเจ้าทำให้ผู้อื่นแสวงหาจนพบพระราชกิจของพระเจ้า
เพื่อที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และในสภาพแวดล้อมใดก็ตามที่พวกเขาผ่านประสบการณ์ พวกเขาจะสามารถตั้งมั่นได้
นี่เป็นเพียงหนทางเดียวที่จริงแท้แห่งการเป็นพยาน และนี่คือสิ่งที่พึงประสงค์จากเจ้าอย่างแน่วแน่ในตอนนี้นี้
เจ้าควรมองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้ามีคุณค่าและควรค่าอย่างที่สุดต่อการทะนุถนอมความล้ำค่าโดยผู้คน
มองเห็นว่าพระเจ้าทรงล้ำค่าเหลือเกินและทรงไพบูลย์เหลือเกิน พระองค์ทรงสามารถไม่เพียงแต่ตรัสได้เท่านั้น
แต่ยังทรงสามารถพิพากษาผู้คน ถลึงหัวใจของพวกเรา นำพาความชื่นชมยินดีมาให้พวกเรา ได้รับพวกเรา
พิชิตพวกเรา และทำให้พวกเรามีความเพียบพร้อมได้อีกด้วย จากประสบการณ์ของเจ้า
เจ้าจะมองเห็นว่าพระเจ้าทรงควรค่าที่จะรักอย่างมาก ดังนั้นตอนนี้เจ้ารักพระเจ้ายิ่งใดเล่า?
เจ้าสามารถพูดสิ่งเหล่านี้จากหัวใจของเจ้าได้จริงๆ หรือไม่?
เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะแสดงคำพูดเหล่านี้จากส่วนลึกสุดทั้งหลายของหัวใจของเจ้าได้
เมื่อนั้นเจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะเป็นพยานได้ ทันทีที่ประสบการณ์ของเจ้าได้มาถึงระดับนี้แล้ว
เจ้าย่อมจะสามารถเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ และเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมพอ
หากเจ้ายังไม่ถึงระดับนี้ในประสบการณ์ของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงห่างไกลเกินไป
เป็นเรื่องปกติที่ผู้คนจะแสดงให้เห็นจุดอ่อนในระหว่างกระบวนการของการถลึง แต่หลังจากการถลึง
เจ้าควรมีความสามารถที่จะพูดได้ว่า “พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณเหลือเกินในพระราชกิจของพระองค์!”
หากเจ้ามีความสามารถที่จะบรรลุความเข้าใจซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของคำพูดเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงแล้วไซ้
มันย่อมจะกลายเป็นบางสิ่งที่เจ้าทะนุถนอม และประสบการณ์ของเจ้าก็จะมีคุณค่า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลึง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 512

บัดนี้ สิ่งใดหรือที่เจ้าควรไล่ตามเสาะหา? ไม่ว่าเจ้าจะสามารถเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าได้หรือไม่

ไม่ว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะกลายเป็นคำพยานและการสำแดงของพระเจ้าได้หรือไม่

และไม่ว่าเจ้าจะเหมาะให้พระองค์ทรงใช้หรือไม่—เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรแสวงหา

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้าจริงๆ ไปมากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้มองเห็นไปมากเพียงใดแล้ว

เจ้าได้สัมผัสไปมากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้ผ่านประสบการณ์และได้ลิ้มรสไปมากเพียงใดแล้ว?

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าได้ทรงทดสอบเจ้า จัดการกับเจ้า หรือบ่มวินัยเจ้าแล้วหรือไม่

การกระทำของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ก็ได้รับการดำเนินการกับเจ้าจนเสร็จสิ้นแล้ว

แต่ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้าและในฐานะใครบางคนที่เต็มใจไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

เจ้าสามารถเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้านบนพื้นฐานของประสบการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะจัดเตรียมให้ผู้อื่น โดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าเอง

และสละทั้งชีวิตของเจ้าเพื่อเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าได้หรือไม่?

เพื่อเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องพึ่งพาประสบการณ์ ความรู้ของเจ้า และราคาที่เจ้าได้จ่ายไป

ด้วยเหตุนี้เท่านั้น เจ้าจึงสามารถทำให้สดชื่นน้ำพระทัยของพระองค์ได้

เจ้าเป็นใครบางคนที่เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่? เจ้ามีความทะเยอทะยานนี้หรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระองค์ได้ และที่มากกว่านั้น

เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระองค์ได้

และหากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตตามรูปลักษณ์ที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากประชากรของพระองค์ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็พยานสำหรับพระเจ้า อันที่จริงแล้วเจ้าเป็นพยานสำหรับพระเจ้าอย่างไรหรือ?

เจ้าทำการนี้ โดยการแสวงหาและถวิลหาที่จะดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

และเปิดโอกาสให้ผู้คนรู้จักพระราชกิจของพระองค์และมองเห็นการกระทำของพระองค์โดยการเป็นพยานด้วย

คำพูดของเจ้า หากเจ้าแสวงหาการนี้ทั้งหมดอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

หากทั้งหมดที่เจ้าแสวงหาคือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับพระพรในท้ายที่สุด

เช่นนั้นแล้วมุมมองของความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็จะไม่บริสุทธิ์

เจ้าควรกำลังไล่ตามเสาะหาวิธมองเห็นกิจการของพระเจ้าในชีวิตจริง

วิธีทำให้พระองค์พึงพอพระทัยเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ต่อเจ้า

และแสวงหาวิธีที่เจ้าควรจะเป็นพยานต่อความน่าอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระองค์

และวิธีเป็นพยานสำหรับวิธีที่พระองค์ทรงบำมวินัยและทรงจัดการกับเจ้า

ทั้งหมดนี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรกำลังใคร่ครวญอยู่ในตอนนี้

หากความรักพระเจ้าของเจ้าเป็นไปเพื่อให้เจ้าสามารถมีส่วนแบ่งปันในพระสิริของพระเจ้าหลังจากพระองค์ทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมันก็ยังคงไม่เพียงพอและไม่สามารถประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้

เจ้าจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าได้

ทำให้สมดังข้อเรียกร้องของพระองค์ได้

และผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับผู้คนในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้

ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวด น้ำตา หรือความเศร้าใจ

เจ้าต้องผ่านประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในการปฏิบัติของเจ้า

สิ่งเหล่านี้หมายถึงจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมในฐานะผู้หนึ่งซึ่งเป็นพยานสำหรับพระเจ้า

อะไรกันแน่ที่บังคับบีบให้เจ้ายอมทนทุกข์และแสวงหาความเพียบพร้อม?

ความทุกข์ปัจจุบันของเจ้าเป็นเพื่อประโยชน์แห่งการรักพระเจ้าและการเป็นพยานสำหรับพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่? หรือเป็นเพื่อประโยชน์แห่งพระพรทั้งหลายของเนื้อหนัง

เพื่อความสำเร็จซึ่งคาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าและชะตากรรมของเจ้าหรือไม่? เจตนา แรงจูงใจ

และเป้าหมายของเจ้าที่เจ้าไล่ตามเสาะหาทั้งหมดต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและไม่สามารถถูกนำโดยเจตจำนงของเจ้าเอง หากบุคคลผู้หนึ่งแสวงหาความเพียบพร้อมเพื่อรับพระพรและครองราชย์อยู่ในอำนาจ

ในขณะที่บุคคลอีกผู้หนึ่งไล่ตามเสาะหาความเพียบพร้อมเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เพื่อเป็นพยานซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าจะเลือกวิถีทางใดหรือ

ในสองวิถีทางแห่งการไล่ตามเสาะหา? หากเจ้าจะเลือกวิถีทางแรก

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงอยู่ห่างไกลไปจากมาตรฐานของพระเจ้า

ครั้งหนึ่งเราได้พูดว่าการกระทำของเราจะเป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผยไปทั่วทั้งจักรวาลและได้พูดว่าเราจะครองราชย์ใน

ฐานะองค์กษัตริย์ในจักรวาล ในทางกลับกัน

สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมอบความไว้วางใจให้ทำคือออกไปเพื่อเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้า

ไม่ใช่เพื่อกลายเป็นพวกกษัตริย์และปรากฏต่อทั้งจักรวาล จงให้กิจการของพระเจ้าเต็มเต็มอวกาศและภาคพื้น

จงให้ทุกคนมองเห็นและยอมรับรู้การกระทำเหล่านั้น

พระวอนะเหล่านี้ได้รับการตรัสโดยสัมพันธ์กับพระเจ้าพระองค์เอง

และสิ่งที่มนุษย์ควรทำคือเป็นพยานสำหรับพระเจ้า บัดนี้เจ้ารู้จักพระเจ้ามากเพียงใดหรือ?

เจ้าสามารถเป็นพยานให้กับพระเจ้าได้มากเพียงใดหรือ?

สิ่งใดหรือคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม?

ทันทีที่เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าควรแสดงให้เห็นการพิชิตน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร?

หากเจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยผ่านทางสิ่งที่เจ้าดำเนินชีวิตตาม หากเจ้ามีแรงขับเคลื่อนนี้ เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไป

สิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมีในตอนนี้คือความเชื่อ หากเจ้ามีแรงขับเคลื่อนนี้

เช่นนั้นแล้วมันก็จะง่ายดายที่จะปล่อยมือจากความเป็นลบ ความเฉื่อยชา

ความเกียจคร้านและมโนคติที่หลงผิดอันใดของเนื้อหนัง ปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต อุปนิสัยที่เป็นกบฏ

ภาวะอารมณ์ทั้งหลายและอื่นๆ

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 513

ในขณะที่กำลังก้าวผ่านการทดสอบ เป็นปกติที่ผู้คนข่มอ่อนแอ หรือมีความเป็นลบภายในตัวพวกเขา หรือขาดพร่องความกระฉ่างแจ่มเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเส้นทางของพวกเขาสำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ แต่ไม่ว่าในกรณีใด เจ้าต้องมีความเชื่อในพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ปฏิเสธพระเจ้า เช่นเดียวกับโยบไม่มีผิด แม้ว่าโยบอ่อนแอและสาปแช่งวันเกิดของเขาเอง

เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบทุกสรรพสิ่งในชีวิตมนุษย์ และพระยาห์เวห์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่จะนำพวกเขาทั้งหมดไปอีกด้วย ไม่สำคัญว่าเขาได้ถูกทดสอบอย่างไร เขาก็ได้ธำรงรักษาการเชื่อนี้ไว้ ในประสบการณ์ของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าก้าวผ่านกระบวนการถูกละเลยโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมวลมนุษย์ โดยสังเขปแล้ว

คือความเชื่อของพวกเขาและความรักของพวกเขาต่อพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมโดยการทรงพระราชกิจในหนทางนี้คือความเชื่อ

ความรักและความทะเยอทะยานของผู้คน พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมกับผู้คน

และพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมันได้ ไม่สามารถรู้สึกถึงมันได้ ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนี้

เจ้าจึงต้องมีความเชื่อ ผู้คนจึงต้องมีความเชื่อเมื่อบางสิ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

และเจ้าจึงต้องมีความเชื่อเมื่อเจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของตัวเองได้

เมื่อเจ้าไม่มีความกระฉ่างแจ่มเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่เจ้าจึงต้องมีคือการมีความเชื่อและการมีที่หาที่หนักแน่นและยืนหยัดเป็นพยาน เมื่อโยบได้มาถึงจุดนี้

พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อเขาและตรัสกับเขา

นั่นคือเฉพาะจากภายในความเชื่อของเจ้าเท่านั้นเองที่เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นพระเจ้าได้

และเมื่อเจ้ามีความเชื่อ พระเจ้าก็จะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม หากปราศจากความเชื่อ

พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำการนี้ได้ พระเจ้าจะทรงมอบสิ่งใดก็ตามที่เจ้าหวังจะได้รับให้แก่เจ้า

หากเจ้าไม่มีความเชื่อ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

เมื่อเจ้ามีความเชื่อว่าเจ้าจะมองเห็นการกระทำของพระองค์ในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงปรากฏต่อเจ้า และพระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำเจ้าจากภายใน

หากปราศจากความเชื่อนั้น พระเจ้าจะทรงไร้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้

หากเจ้าได้สูญเสียความหวังในพระเจ้าไปแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างไรเล่า? เพราะฉะนั้น
เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อและเจ้าไม่ได้เก็บงำความคลงแคลงใจต่อพระเจ้า
เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงในพระองค์โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
พระองค์ก็จะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่เจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถมองเห็นการกระทำของพระองค์ได้
สิ่งเหล่านี้ล้วนสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษ
และในกรณีที่ไม่มีการลงโทษ ความเชื่อก็ไม่สามารถพัฒนาขึ้นได้ คำว่า “ความเชื่อ” นี้อ้างอิงถึงอะไรเล่า?
ความเชื่อคือการเชื่อที่จริงแท้และหัวใจที่จริงใจซึ่งมนุษย์ควรครองเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสบาง
สิ่งได้ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เมื่อมันอยู่ไกลเกินเอื้อมของมนุษย์ นี่คือการเชื่อที่เราพูดถึง
ผู้คนมีความจำเป็นต้องมีความเชื่อในระหว่างช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและกระบวนการถูกลง
โทษ และความเชื่อคือบางสิ่งที่ตามมาด้วยกระบวนการถูกลง
โทษและการถูกลงโทษและความเชื่อไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร
และไม่สำคัญว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าเป็นอย่างไร
เจ้ามีความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและแสวงหาความจริง
และแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าได้ และมีความเข้าใจในการกระทำของพระองค์
และเจ้ามีความสามารถที่จะกระทำตัวสอดคล้องกับความจริงได้
การทำเช่นนั้นคือสิ่งที่จำเป็นไปเพื่อที่จะมีความเชื่อที่แท้จริง
และการทำเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว
เจ้าสามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้หากเจ้ามีความสามารถที่จะยืนกรานในการไล่ตามเสาะหาความจริง
โดยผ่านทางกระบวนการถูกลง
โทษ หากเจ้ามีความสามารถที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้และไม่พัฒนาความคลงแคลงใจเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมา
หากเจ้ายังคงปฏิบัติความจริงเพื่อทำให้พระองค์พึงพอพระทัยโดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
และหากเจ้ามีความสามารถที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ในส่วนลึกสุดทั้งหลายและพิจารณาน้ำพระทัย
ของพระองค์เท่านั้น ในอดีต เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าเจ้าจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ เจ้าได้รักพระองค์
และเมื่อพระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้เจ้าเห็นอย่างเปิดเผย เจ้าก็ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์
แต่บัดนี้พระเจ้าทรงซ่อนเร้น เจ้าไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้
และความยากลำบากได้มาถึงเจ้าโดยไม่คาดฝัน—เช่นนั้นแล้ว บัดนี้เจ้าสูญเสียความหวังในพระเจ้าหรือไม่?

ดังนั้นเจ้าต้องไล่ตามเสาะหาชีวิตและพยายามทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา
สิ่งนี้เรียกว่าความเชื่อที่จริงแท้ และนี่คือความรักประเภทที่แท้จริงที่สุดและงดงามที่สุด

ในอดีต ผู้คนทั้งหมดจะมาเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อสร้างปณิธานของพวกเขา และพวกเขาจะพูดว่า

“ต่อให้ไม่มีผู้ใดอื่นรักพระเจ้า ข้าพระองค์ก็ต้องรักพระองค์” แต่ตอนนี้ กระบวนการถลึงเกิดขึ้นแก่เจ้า

และในขณะนี้ไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เจ้าก็สูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

นี่คือความรักที่จริงแท้หรือไม่? เจ้าได้อ่านเกี่ยวกับความประหลาดของโยบไปหลายครั้งหลายหนแล้ว—

เจ้าได้ลืมเกี่ยวกับพวกมันไปแล้วหรือ? ความรักที่แท้จริงสามารถเป็นรูปเป็นร่างได้จากภายในความเชื่อเท่านั้น

เจ้าพัฒนาความรักที่เป็นจริงสำหรับพระเจ้าโดยผ่านทางกระบวนการถลึงที่เจ้าก้าวผ่าน

และโดยผ่านทางความเชื่อของเจ้านั่นเอง

เจ้าจึงมีความสามารถที่จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าได้

และโดยผ่านทางความเชื่อนั่นเองเช่นกันที่เจ้าละทิ้งเนื้อหนังของเจ้าเองและไล่ตามเสาะหาชีวิต

นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรทำ หากเจ้าทำสิ่งนี้แล้วไซ้ เจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าได้

แต่หากเจ้าขาดพร่องความเชื่อแล้วไซ้

เจ้าย่อมจะไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าหรือผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

ก็ได้ หากเจ้าต้องการให้พระเจ้าทรงใช้และทรงทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าต้องครองทุกสิ่งทุกอย่าง

นั่นคือ เจตจำนงที่จะทนทุกข์ ความเชื่อ การสู้ทน การเชื่อฟัง

และความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า จับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

คำนึงถึงความโสเคร้าของพระองค์ และอื่นๆ การทำให้บุคคลหนึ่งมีความเพียบพร้อมนั้น ไม่ง่ายเลย และทุกๆ

กระบวนการถลึงที่เจ้าผ่านประสบการณ์พึงต้องใช้ความเชื่อและความรักของเจ้า

หากเจ้าต้องการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เพียงแค่การเล่นไปข้างหน้าบนเส้นทางย่อมไม่พอเพียง อีกทั้งเพียงแค่การสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจาก็ไม่พอเพียง

เจ้าต้องครองหลายสิ่งเพื่อที่จะมีความสามารถกลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระ

เจ้าได้ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับความทุกข์

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะวางความกังวลสนใจต่อเนื้อหนังไว้ก่อนและไม่ทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงซ่อนเร้นพระองค์เองจากเจ้า เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมีความเชื่อที่จะติดตามพระองค์

ที่จะธำรงรักษาความรักก่อนหน้านี้ของเจ้าโดยไม่เปิดโอกาสให้มันกระพือกระแทนหรือสูญสลาย

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

เจ้าต้องนบนอบต่อการออกแบบของพระองค์และเตรียมที่จะสาปแช่งเนื้อหนังของเจ้าเองแทนที่จะทำการร้อง

ทุกข์คร่ำครวญต่อพระองค์ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้าต้องทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

แม้ว่าเจ้าอาจรำไให้อย่างขมขื่นหรือรู้สึกอึดอัดที่จะไปจากวัตถุอันเป็นที่รักบางอย่าง
สิ่งนี้เท่านั้นคือความรักและความเชื่อที่แท้จริง ไม่สำคัญว่าสถานะจริงของเจ้าจะเป็นอะไร
ก่อนอื่นเจ้าต้องครองทั้งเจตจำนงที่จะทนทุกข์ความยากลำบากและความเชื่อที่แท้จริง
และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะละทิ้งเนื้อหนังอีกด้วย

เจ้าควรเต็มใจสู้ทนความยากลำบากส่วนตัวและทนทุกข์กับความสูญเสียต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าเพื่อที่จะ
ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าต้องสามารถรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้าอีกด้วย กล่าวคือ
ในอดีตนั้น เจ้าไม่ได้มีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ และบัดนี้
เจ้าสามารถเสียใจได้ด้วยตัวเจ้าเอง เจ้าต้องไม่กำลังขาดพร่องสิ่งใดในเรื่องเหล่านี้—
โดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้นเองที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
หากเจ้าไม่สามารถประจวบพ้องกับเกณฑ์กำหนดเหล่านี้ได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 514

ใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าไม่ควรที่จะรู้เฉพาะวิธีทนทุกข์เพื่อพระองค์ ที่มากกว่านั้นก็คือ พวกเขาควรเข้าใจว่าจุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาความรักของพระเจ้า พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์เจ้าไม่ใช่เพียงเพื่อถลุงเจ้าหรือเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้เจ้าทนทุกข์ แต่กลับเป็นว่าพระองค์ทรงใช้ประโยชน์เจ้าเพื่อที่เจ้าอาจได้รู้จักการกระทำของพระองค์ รู้จักนัยสำคัญที่แท้จริงของชีวิตมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อที่เจ้าอาจได้รู้ว่าการรับใช้พระเจ้าไม่ใช่กิจอันง่ายดายเสียมากกว่า

การผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวกับการชื่นชมพระคุณ แต่กลับเกี่ยวกับการทนทุกข์เพื่อความรักของเจ้าที่มีต่อพระองค์เสียมากกว่า ในเมื่อเจ้าชื่นชมพระคุณของพระเจ้า เจ้าก็ต้องชื่นชมการติสอนของพระองค์ด้วยเช่นกัน เจ้าต้องผ่านประสบการณ์กับการนี้ทั้งหมด

เจ้าสามารถผ่านประสบการณ์กับความรู้แจ้งของพระเจ้าในตัวเจ้าได้ และเจ้าก็ยังสามารถผ่านประสบการณ์กับวิธีที่พระองค์ทรงจัดการกับเจ้าและพิพากษาเจ้าได้เช่นกัน ในหนทางนี้ ประสบการณ์ของเจ้าจะครอบคลุมเบ็ดเสร็จ

พระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระองค์กับเจ้าจนเสร็จสิ้น พระวณะของพระเจ้าได้จัดการกับเจ้าแล้ว แต่ไม่เพียงเท่านั้น ยัง ได้ให้ความรู้แจ้งและความกระจ่างแก่เจ้าอีกด้วย เมื่อเจ้าอยู่ในด้านลบและอ่อนแอ พระเจ้าทรงกังวลต่อเจ้า

พระราชกิจนี้ทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้เจ้ารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับมนุษย์นั้นอยู่ภายในการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า เจ้าอาจคิดว่าการที่เชื่อในพระเจ้านั้นเกี่ยวกับความทุกข์ หรือการทำสิ่งทั้งหลายในทุกลักษณะเพื่อพระองค์

เจ้าอาจคิดว่าจุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือเพื่อที่เนื้อหนังของเจ้าอาจอยู่ในสันติสุข หรือเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเจ้าดำเนินไปอย่างราบรื่น

หรือเพื่อที่เจ้าอาจรู้สึกหิวและสบายใจในทุกสรรพสิ่ง อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์เหล่านี้ไม่มีจุดประสงค์ใดเลยที่ผู้คนควรแนบไปกับการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

หากเจ้าเชื่อเพราะจุดประสงค์เหล่านี้ เช่นนั้นแล้วมุมมองของเจ้าก็ไม่ถูกต้อง และมันเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม การกระทำของพระเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระองค์ พระวณะของพระองค์ และความน่าอัศจรรย์กับความมีอภังค์ได้ของพระองค์ ทั้งหมดเป็นสิ่งที่แตกต่างกัน ที่ผู้คนควรจะเข้าใจ

เมื่อมีความเข้าใจนี้ เจ้าควรใช้มันเพื่อปลดปล่อยหัวใจของเจ้าให้เป็นอิสระจากข้อเรียกร้อง ความหวัง และมโนคติที่หลงผิดส่วนตัวทั้งหมด โดยการกำจัดสิ่งเหล่านี้ทิ้งไปเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถประจวบพ้องกับสภาพเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงเรียกร้องได้ และโดยการทำสิ่งนี้เท่านั้นนั่นเอง

เจ้าจึงสามารถมีชีวิตและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

จุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือการทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและใช้ชีวิตตามอุปนิสัยที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ เพื่อที่การกระทำและพระสิริของพระองค์อาจได้รับการสำแดงโดยผ่านทางผู้คนที่ไม่ควรค่ากลุ่มนี้

นี่คือมุมมองที่ถูกต้องสำหรับการที่เชื่อในพระเจ้า และนี่ก็เป็นเป้าหมายที่เจ้าควรแสวงหาอีกด้วย

เจ้าควรมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการที่เชื่อในพระเจ้าและเจ้าควรพยายามให้ได้มาซึ่งพระวณะของพระเจ้า

เจ้าจำเป็นต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและเจ้าต้องมีความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามความจริงได้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมองเห็นกิจการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

กิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

ตลอดจนพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พระองค์ทรงทำในเนื้อหนังได้

ผู้คนสามารถซาบซึ้งได้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์กับพวกเขาอย่างไรกันแน่และสิ่งใดกันแน่คือน้ำพระ

ทัยของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา

จุดประสงค์ของการนี้ทั้งหมดคือการกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทราเมียงชาตานุชิตของผู้คนทิ้งไป

เมื่อได้จับความไม่สะอาดและความไม่ชอบธรรมในตัวเจ้าออกไปแล้ว

และเมื่อได้ปลดปล่อยเจตนาที่ผิดทั้งหลายของเจ้าแล้ว

และเมื่อได้พัฒนาความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าขึ้นมาแล้ว—ด้วยความเชื่อที่แท้จริงเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

เจ้าสามารถเพียงแค่ว่ารักพระเจ้าอย่างจริงแท้ได้บนรากฐานของการเชื่อของเจ้าในพระองค์

เจ้าสามารถสัมผัสความรักต่อพระเจ้าโดยปราศจากการที่เชื่อในพระองค์ได้หรือ? ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า

เจ้าย่อมไม่สามารถสับสนปนเปเกี่ยวกับมันได้

ผู้คนบางคนกลายเป็นเต็มไปด้วยเรี่ยวแรงทันทีที่พวกเขาเห็นว่าความเชื่อในพระเจ้าจะนำพาพระพรมาให้พวกเขา

แต่แล้วก็สูญเสียพลังงานทั้งหมดไปทันทีที่พวกเขาเห็นว่าพวกเขาต้องทนทุกข์กับกระบวนการถลุง

นั่นคือการที่เชื่อในพระเจ้าหรือ? ในท้ายที่สุด

เจ้าต้องสัมผัสการเชื่อฟังอย่างที่สุดและครบบริบูรณ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในความเชื่อของเจ้า

เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ก็ยังคงมีข้อเรียกร้องต่อพระองค์

มีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนามากมายที่เจ้าไม่สามารถวางลงได้

มีผลประโยชน์ส่วนตัวที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้

และเจ้ายังคงแสวงหาพระพรแห่งเนื้อหนังและต้องการให้พระเจ้าช่วยกู้เนื้อหนังของเจ้า

เพื่อช่วยดวงจิตของเจ้าให้รอด—เหล่านี้คือพฤติกรรมทั้งหมดของผู้คนที่มิมีมุมมองที่ผิด

แม้ว่าผู้คนที่มีการเชื่อทางศาสนาที่มีความเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาที่ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาและไม่ได้ตามเสาะหาความรู้เรื่องพระเจ้า
แต่กลับแสวงหาเพียงแค่ผลประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขาเสียมากกว่า

หลายคนท่ามกลางพวกเขามีความเชื่อซึ่งจัดอยู่ในหมวดหมู่ของความเชื่อมั่นทางศาสนา

นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า เพื่อที่จะเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนที่ต้องครองหัวใจซึ่งถูกเตรียมที่จะทนทุกข์เพื่อพระองค์และมีเจตจำนงที่จะมอบตัวพวกเขาเองให้ทั้งหมด
ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นใช้ไม่ได้

และพวกเขาจะไม่สามารถที่จะสัมผัสการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้

เว้นเสียแต่ว่าผู้คนที่ประจวบพ้องกับสองสภาพเงื่อนไขเหล่านี้ เฉพาะผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

แสวงหาความรู้เรื่องพระเจ้า และไล่ตามเสาะหาชีวิตอย่างแท้จริงเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 515

ในเบื้องต้นแล้ว

จุดประสงค์ของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงเป็นเพื่อทำให้ความเชื่อของผู้คนมีความเพียบพร้อม
สุดท้ายแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เจ้าต้องการจากไปแต่ในเวลาเดียวกันเจ้าไม่สามารถจากไปได้
ผู้คนบางคนยังคงมีความสามารถที่จะมีความเชื่อแม้ในยามที่พวกเขาสูญเสียความหวังเพียงกระพริบตาเดียวที่สุด
และผู้คนไม่มีความหวังแต่อย่างใดเลยในเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาเองอีกด้
ออกไป ณ เวลานี้เท่านั้นกระบวนการถลุงของพระเจ้าจะแล้วเสร็จ

มนุษย์ยังคงไม่ได้ไปถึงช่วงระยะแห่งการโอบเอื้ออยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย
และพวกเขายังไม่ได้ลิ้มรสความตาย ดังนั้นกระบวนการแห่งการถลุงจึงยังไม่แล้วเสร็จ
แม้แต่บรรดาผู้ที่ได้อยู่ในขั้นตอนของพวกเขาคนปรนนิบัติก็ไม่ได้รับการถลุงจนถึงที่สุด
โยบได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุงที่สุดแล้ว และเขาไม่ได้มีสิ่งใดเลยให้พึ่งพา

ผู้คนที่ก้าวผ่านกระบวนการถลุงจนถึงจุดที่พวกเขาไม่มีความหวังเลยและไม่มีความหวังอะไรให้พึ่งพา—
การนี้เท่านั้นจึงเป็นกระบวนการถลุงที่แท้จริง ในระหว่างเวลาของพวกเขาคนปรนนิบัติ
หากหัวใจของเจ้าได้นิ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ

และหากเจ้าได้เชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระองค์เสมอ

โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงทำอะไรและไม่สำคัญว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับเจ้า
เช่นนั้นแล้วที่ปลายสุดของถนนเจ้าจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำ เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของโยบ
และในเวลาเดียวกัน เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของเปโตร เมื่อโยบได้ถูกทดสอบ เขาได้ยืนหยัดเป็นพยาน
และในท้ายที่สุด พระยาห์เวห์ก็ได้รับการเปิดเผยต่อเขา

หลังจากเขาได้ยืนหยัดเป็นพยานเท่านั้นเขาจึงได้ควรค่าต่อการมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า
เหตุใดจึงมีการพูดว่า

“เราซ่อนเร้นจากแผ่นดินแห่งความโสมมแต่แสดงตัวของเราเองให้ราชอาณาจักรอันบริสุทธิ์เห็น”?

นั่นหมายความว่าเฉพาะเมื่อเจ้าบริสุทธิ์และยืนหยัดเป็นพยานเท่านั้นเจ้าจึงสามารถมีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพัก
ตร์ของพระเจ้าได้ หากเจ้าไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้

เจ้าก็ไม่มีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์

หากเจ้าล่าถอยหรือทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้าในขณะที่เผชิญหน้ากับกระบวนการถลุง
ด้วยเหตุนี้จึงล้มเหลวในการยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์และกลายเป็นตัวตกของซาตาน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับการทรงปรากฏของพระเจ้า หากเจ้าเป็นเหมือนโยบ

ผู้ซึ่งสาปแช่งเนื้อหนังของตนเองและไม่ได้ร้องทุกข์คร่ำครวญต่อเจ้าท่ามกลางการทดสอบ

และสามารถรังเกียจเนื้อหนังของเขาเองโดยปราศจากการร้องทุกข์คร่ำครวญหรือการทำบาปโดยผ่านทางคำพูดของเขา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะกำลังยืนหยัดเป็นพยาน

เมื่อเจ้าได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุงถึงระดับเฉพาะระดับหนึ่งและยังคงสามารถเป็นเหมือนโยบที่เชื่อฟังอย่างถึงที่สุดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและปราศจากข้อพึงประสงค์อื่นใดต่อพระองค์หรือมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงปรากฏต่อเจ้า

ตอนนี้พระเจ้าไม่ทรงปรากฏต่อเจ้าก็เพราะเจ้ามีมโนคติที่หลงผิด อคติส่วนตัว ความคิดที่เห็นแก่ตัว

ข้อพึงประสงค์ส่วนบุคคลและผลประโยชน์ทางเนื้อหนังของเจ้าเองมากมายเหลือเกิน

และเจ้าไม่ควรค่าที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์ หากเจ้าจะได้มองเห็นพระเจ้า

เจ้าก็จะประเมินวัดพระองค์โดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง และในการทำเช่นนั้น

พระองค์จะถูกตอกตรึงกับกางเขนโดยเจ้า

หากหลายสิ่งเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝันซึ่งไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

แต่ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังสามารถที่จะวางพวกมันลงและได้รับความรู้เกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าจากสิ่ง

เหล่านี้ และหากเจ้าเปิดเผยหัวใจแห่งความรักสำหรับพระเจ้าของเจ้าท่ามกลางกระบวนการถลุง

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการยืนหยัดเป็นพยาน หากบ้านของเจ้าเปี่ยมสันติสุข เจ้าชื่นชมสิ่งสูงใจทั้งหลายของเนื้อหนัง

ไม่มีผู้ใดกำลังข่มเหงเจ้า และพี่น้องชายหญิงของเจ้าในคริสตจักรเชื่อฟังเจ้า

เจ้าจะสามารถแสดงหัวใจแห่งความรักพระเจ้าของเจ้าได้หรือไม่? สถานการณ์นี้สามารถถลุงเจ้าได้ไหม?

โดยผ่านทางกระบวนการถลุงเท่านั้นนั่นเองความรักพระเจ้าของเจ้าจึงสามารถถูกแสดงให้เห็นได้

และโดยผ่านทางสิ่งทั้งหลายที่กำลังเกิดขึ้นซึ่งไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเท่านั้นนั่นเอง

เจ้าจึงสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ ด้วยการปรนนิบัติในสิ่งที่ตรงกันข้ามและเป็นลบมากมาย

และโดยการนำการสำแดงทุกจำพวกของซาตานมาใช้—การกระทำของมัน การกล่าวหาของมัน

การรบกวนและการหลอกลวงของมัน—

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นใบหน้าอันน่าขยะแขยงของซาตานอย่างชัดเจน และด้วยประการนั้น

ทำให้ความสามารถของเจ้าในการแยกแยะซาตานนั้นมีความเพียบพร้อม

เพื่อที่เจ้าอาจเกลียดชังซาตานและละทิ้งมัน

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 516

ประสบการณ์มากมายของเจ้าเกี่ยวกับความล้มเหลว เกี่ยวกับความอ่อนแอ เวลาในด้านลบของเจ้า
ทั้งหมดสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบของพระเจ้า นี่เป็นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระเจ้า
และทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ไม่ว่าเจ้าจะล้มเหลวหรือว่าเจ้าจะอ่อนแอและเจ้าจะสะดุดหรือไม่
ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพระเจ้าและอยู่ภายในการทรงคว่ำจับของพระองค์ จากมุมมองของพระเจ้า
นี่เป็นการทดสอบของเจ้า และหากเจ้าไม่สามารถระลึกการนั้น มันก็จะกลายเป็นการทดลอง
มีสถานะสองประเภทที่ผู้คนควรระลึกหนึ่งนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
และแหล่งที่มาซึ่งเป็นไปได้ว่าจะเป็นของอีกสถานะหนึ่งก็คือซาตาน
หนึ่งนั้นเป็นสถานะซึ่งในนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้าและเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง
รังเกียจและรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองและมีความสามารถที่จะมีความรักอันจริงแท้ต่อพระเจ้าได้
เพื่อตกลงปลงใจให้หัวใจของเจ้าทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
อีกสถานะหนึ่งเป็นสถานะซึ่งในนั้นเจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง แต่เจ้าอยู่ในด้านลบและอ่อนแอ
อาจกล่าวได้ว่าสถานะนี้เป็นกระบวนการถลุงของพระเจ้า
และก็อาจกล่าวได้อีกด้วยว่าเป็นการทดลองของซาตาน
หากเจ้าระลึกว่านี่คือความรอดของพระเจ้าสำหรับเจ้าและหากเจ้ารู้สึกว่าคุณนี่เจ้าเป็นหนี้พระองค์อย่างลึกซึ้ง
และหากว่าจากบัดนี้เป็นต้นไป เจ้าพยายามชดใช้คืนให้พระองค์และไม่ตกลงสู่ความต่ำทรามเช่นนั้นอีกต่อไป
หากเจ้าใส่ความพยายามของเจ้าลงไปในก้นและการดื่มพระวณะของพระองค์
และหากเจ้าพิจารณาตัวเจ้าเองว่าขาดพร่องอยู่เสมอ และมีหัวใจแห่งการถวิลหา
เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นการทดสอบของพระเจ้า
หลังจากความทุกข์ได้สิ้นสุดลงและเจ้ากำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอีกครั้ง พระเจ้าจะยังคงทรงนำทาง
ให้ความกระจ่าง ให้ความรู้แจ้ง และบำรุงเลี้ยงเจ้า แต่หากเจ้าไม่ระลึกมันและเจ้าอยู่ในด้านลบ
โดยยอมทอดทิ้งตัวเจ้าเองให้กับความท้อแท้สิ้นหวัง หากเจ้าคิดในหนทางนี้
เช่นนั้นแล้วการทดลองของซาตานก็จะเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝัน ตอนที่โยบได้ก้าวผ่านการทดสอบนั้น
พระเจ้ากับซาตานได้กำลังพนันกัน และพระเจ้าได้ทรงเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้โยบได้รับความทุกข์ร้อน
แม้ว่ามันคือการที่พระเจ้าทรงทดสอบโยบ
แต่อันที่จริงแล้วเป็นซาตานนั่นเองที่มาเผชิญหน้ากับเขาโดยไม่คาดฝัน สำหรับซาตาน มันคือการทดลองโยบ
แต่โยบอยู่ฝ่ายของพระเจ้า หากนั่นไม่ได้เป็นกรณีนั้น เช่นนั้นแล้วโยบก็จะจะได้ตกลงสู่การทดลอง
ทันทีที่ผู้คนตกลงสู่การทดลอง พวกเขาก็ตกลงสู่ภาวะอันตราย

การก้าวผ่านกระบวนการถูกลองสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบจากพระเจ้า แต่หากเจ้าไม่อยู่ในสถานะที่ดีก็อาจพูดได้ว่าเป็นการทดลองจากซาตาน หากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตซาตานก็จะกล่าวหาเจ้าและบดบังเจ้าในแง่ของนิมิต ก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว เจ้าก็จะตกลงสู่การทดลอง

หากเจ้าไม่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันมีความสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ ในประสบการณ์ของเจ้าเจ้าต้องเข้าสู่รายละเอียดทั้งหลายอีกด้วย

ตัวอย่างเช่นสิ่งใดนำทางเจ้าไปสู่การพัฒนาโมคคติที่หลงผิดและสิ่งสูงใจที่มากเกินไปจนเกินไป และวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมประเภทใดที่เจ้ามีเพื่อระบุดการปัญหาเหล่านี้?

หากเจ้าสามารถผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าได้ นี่ก็หมายความว่าเจ้ามีวุฒิภาวะ

หากเจ้าเพียงแค่อูเหมือนจะมีริ้วแรง นี่ไม่ใช่วุฒิภาวะที่แท้จริง

และเจ้าจะไม่สามารถที่จะตั้งมั่นได้อย่างเด็ดขาด

เฉพาะเมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์และใคร่ครวญมันได้ไม่ว่าเวลาใดและไม่ว่าในสถานที่ใด

เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะไปจากผู้เลี้ยงทั้งหลายและใช้ชีวิตอย่างเป็นไทโดยพึ่งพาพระเจ้า

และเจ้ามีความสามารถที่จะเห็นการกระทำจริงๆ ของพระเจ้าได้—เมื่อนั้นเท่านั้น

น้ำพระทัยของพระเจ้าจึงจะสัมฤทธิ์ผล ขณะนี้ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีผ่านประสบการณ์

และเมื่อพวกเขาเผชิญปัญหา พวกเขาก็ไม่รู้วิธีดูแลจัดการกับมัน

พวกเขาไม่สามารถผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และพวกเขาไม่สามารถดำเนินชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณได้

เจ้าต้องนำพระวณะของพระเจ้าเข้าไปใช้งานในชีวิตภาคปฏิบัติของเจ้า

บางครั้งพระเจ้าทรงให้ความรู้สึกเฉพาะชนิดหนึ่งแก่เจ้า

เป็นความรู้สึกที่ทำให้เจ้าสูญเสียความชื่นชมยินดีด้านในและสูญเสียการทรงสถิตของพระเจ้า

จนกระทั่งเจ้าถูกค้นพบลงสู่ความมืด นี่คือการบวนการถูกลองชนิดหนึ่ง เมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำสิ่งใด

มันมักจะผุดเพี้ยนไปเสมอ หรือเจ้าถึงทางตัน นี่คือการวินัยของพระเจ้า บางครั้ง

เมื่อเจ้าทำบางสิ่งที่เป็นการไม่เชื่อฟังและเป็นกบฏต่อพระเจ้า อาจไม่มีผู้ใดอื่นเลยที่รู้เรื่องนี้—

แต่พระเจ้าทรงทราบ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยเจ้าไป และพระองค์จะบ่มวินัยเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีรายละเอียดมาก

พระองค์ทรงสังเกตการณ์ทุกคำพูดและการกระทำของผู้คน ทุกการปฏิบัติตนและการเคลื่อนไหวของพวกเขา

และทุกความคิดและแนวคิดของพวกเขาอย่างพิถีพิถัน

เพื่อให้ผู้คนจะสามารถได้รับการตระหนักรู้ภายในของสิ่งเหล่านี้ เจ้าทำบางสิ่งหนึ่งครั้งและมันผุดผื่นไป
เจ้าทำบางสิ่งอีกครั้งและมันก็ยังผุดผื่นไป และเจ้าย่อมจะค่อยๆ

มาเข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยผ่านทางการบ่มวินัยหลายครั้งหลายหน

เจ้าจะรู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อให้อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและสิ่งใดที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระองค์ ในท้ายที่สุด

เจ้าจะมีการตอบสนองที่ถูกต้องแม่นยำต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากภายในตัวเจ้า

บางครั้งเจ้าจะเป็นกบฏและเจ้าจะสามารถถูกพระเจ้าว่ากล่าวจากภายในได้ ทั้งหมดนี้มาจากพระวินัยของพระเจ้า

หากเจ้าไม่ทะนุถนอมความล้ำค่าของพระวาระของพระเจ้า หากเจ้าดูแคลนพระราชกิจของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพระองค์ไม่ทรงให้ความสนใจแก่เจ้าเลย ยิ่งเจ้าถือจริงจังกับพระวาระของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งให้ความรู้แจ้งแก่เจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เดี๋ยวนี้มีผู้คนบางคนในคริสตจักรที่มีความเชื่อที่ปนเปื้อนเหิงและสับสน

และพวกเขาทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมมากมายและกระทำตัวไร้วินัย

และดังนั้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนในพวกเขา

ผู้คนบางคนทิ้งหน้าที่ของพวกเขาไว้เบื้องหลังเพื่อประโยชน์แห่งการหาเงิน ออกไปทำธุรกิจโดยไม่ถูกบ่มวินัย

บุคคลประเภทนั้นอยู่ในภาวะอันตรายมากกว่าเสียอีก

ไม่เพียงแต่ตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ในอนาคต

พวกเขาจะลำบากยากเย็นที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม

มีผู้คนมากมายซึ่งภายในพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้และซึ่งภายในพวกเขา

ไม่สามารถมองเห็นการบ่มวินัยของพระเจ้าได้

พวกเขาคือพวกที่ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและผู้ที่ไม่รู้จักพระราชกิจของพระองค์

บรรดาผู้ที่สามารถยืนหยัดมั่นคงได้ท่ามกลางกระบวนการถูกลง

ผู้ที่ติดตามพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไร และอย่างน้อยที่สุด มีความสามารถที่จะไม่จากไปได้

หรือสัมฤทธิ์ร้อยละ 0.1 ของสิ่งที่เปโตรได้สัมฤทธิ์นั้นก็กำลังทำได้ดีแล้ว

แต่พวกเขาไม่มีคุณค่าในแง่ที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์พวกเขา ผู้คนมากมายเข้าใจสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็ว

มีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า และสามารถไปเกินระดับของเปโตรได้

และพระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม พระวินัยและความรู้แจ้งมาสู่ผู้คนเช่นนี้

และหากมีบางสิ่งในพวกเขาที่ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

พวกเขาก็สามารถปลดปล่อยมันออกไปได้เดี๋ยวนั้น ผู้คนเช่นนี้คือทองคำ เงินและเพชรพลอย—

คุณค่าของพวกเขานั้นสูงที่สุด! หากพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจหลายประเภทแต่เจ้ายังคงเป็นเหมือนทนายหรือหิน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ยอมไร้ค่า!

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 517

พระราชกิจของพระเจ้าในประเทศของพญานาคใหญ่สี่แควนั้นมหัศจรรย์และมีอาจหยังลึกได้
พระองค์จะทรงทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อมและกำจัดผู้อื่นบางคน
เพราะมีผู้คนทุกประเภทในคริสตจักร—มีบรรดาผู้ที่รักความจริง และพวกที่ไม่รักความจริง
มีบรรดาผู้ที่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า และพวกที่ไม่ผ่าน มีบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ของพวกเขา
และพวกที่ไม่ทำ มีบรรดาผู้ที่เป็นพยานเพื่อพระเจ้า และพวกที่ไม่เป็น—
และพวกเขาส่วนหนึ่งเป็นพวกผู้ปราศจากความเชื่อและพวกมนุษย์ชั่ว
และพวกเขาจะถูกกำจัดทิ้งไปอย่างแน่นอน หากเจ้าไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าอย่างชัดเจน
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะอยู่ในด้านลบ นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าสามารถเพียงแกล่มองเห็นได้ในผู้คนส่วนน้อย
เวลานี้ มันจะกลายเป็นชัดเจนว่าผู้ใดรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและผู้ใดไม่รัก
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในขณะที่พวกที่ไม่รักพระองค์อย่างแท้จริงจะถูกเปิดเผยโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์แต่ละขั้นตอน
พวกเขาจะกลายเป็นวัตถุแห่งการกำจัดทิ้ง ผู้คนเหล่านี้จะถูกเปิดเผยบนครรลองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
และพวกเขาคือผู้คนที่ไม่มีคุณค่าสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ถูกพระเจ้ารับไว้แล้วในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพวกเขา
และสามารถรักพระเจ้าได้เหมือนที่เปโตร ได้รัก พวกที่ได้รับการพิชิตแล้วไม่มีความรักที่เป็นไปตามธรรมชาติ
แต่เพียงแต่ความรักที่เฉื่อยชา และพวกเขาถูกบังคับให้รักพระเจ้า
ความรักที่เป็นไปตามธรรมชาตินั้นถูกพัฒนาขึ้นโดยผ่านทางความเข้าใจซึ่งได้รับโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมผัส
พันธุกับชีวิตจริง ความรักนี้ยึดครองหัวใจของบุคคลและทำให้พวกเขาอุทิศต่อพระเจ้าโดยสมัครใจ
พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นรากฐานของพวกเขาและพวกเขาสามารถทนทุกข์เพื่อพระเจ้าได้ แน่แน่นอน
เหล่านี้เป็นสิ่งที่ซึ่งเป็นของใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว
หากเจ้าเพียงแต่พยายามที่จะถูกพิชิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่สามารถเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้
หากพระเจ้าเพียงแต่ทรงสัมฤทธิ์เป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์โดยผ่านทาง การพิชิตผู้คน
เช่นนั้นแล้วขั้นตอนของพวกคนปรนนิบัติยอมจะทำให้การงานนั้นแล้วเสร็จ อย่างไรก็ตาม
การพิชิตผู้คนไม่ใช่เป้าหมายขั้นสุดท้ายของพระเจ้าซึ่งเป็นการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
ดังนั้นแทนที่จะพูดว่าช่วงระยะนี้เป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
จงพูดว่ามันคือพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมและการกำจัดทิ้ง
ผู้คนบางคนไม่ได้รับการพิชิตอย่างครบถ้วน และในครรลองแห่งการพิชิตพวกเขา
ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พระราชกิจสองชิ้นนี้ได้รับการดำเนินการให้เสร็จสิ้นพร้อมๆ กัน
ผู้คนไม่ได้จากไปแม้จะผ่านช่วงเวลานานเช่นนี้ของพระราชกิจ
และนี่แสดงให้เห็นว่าเป้าหมายของการพิชิตได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว—นี่คือข้อเท็จจริงของการถูกพิชิต
กระบวนการถลุงไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของการถูกพิชิต แต่เพื่อประโยชน์ของการถูกทำให้มีความเพียบพร้อม
หากไม่มีกระบวนการถลุง ผู้คนจะไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้
ดังนั้นกระบวนการถลุงจึงมีคุณค่าอย่างแท้จริง!
วันนี้ผู้คนกลุ่มหนึ่งกำลังถูกทำให้มีความเพียบพร้อมและถูกรับไว้
พระพรสิบประการที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ทั้งหมดมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
แล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของพวกเขาบนแผ่นดินโลกนั้นมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บรรดาผู้ซึ่งไ
ด้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว
พวกที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมย่อมไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะรับพระสัญญาของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 518

การเชื่อในพระเจ้าและรู้จักพระเจ้ายิ่งเป็นกฎสวรรค์และหลักการของแผ่นดินโลก และวันนี้—

ช่วงระหว่างยุคที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคล—

ก็เป็นเวลาที่พิเศษที่จะรู้จักพระเจ้า

การทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเป็นบางสิ่งที่มีสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยการต่อ ยอดบนรากฐานความเข้าใจน้ำพระทัยของ

พระเจ้า และเพื่อทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านี้คือนิมิตที่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าต้องมี ความรู้ก็คือพื้นฐานการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์

หากปราศจากความรู้ การเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์จะมีอยู่ในสภาวะที่คลุมเครือ ท่ามกลางทฤษฎีที่ว่างเปล่า

ต่อให้การติดตามพระเจ้าจะเป็นปณิธานของผู้คนเช่นนี้ พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิ่งใดๆ

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ได้รับสิ่งใดในกระแสนี้คือผู้ที่จะถูกกำจัด—พวกเขาทั้งหมดเป็นคนเอารัดเอาเปรียบ

ไม่ว่าเจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าในขั้นตอนใดก็ตาม

เจ้าควรมีพร้อมด้วยนิมิตที่ทรงฤทธิ์ มิฉะนั้น

จะเป็นการลำบากยากเย็นสำหรับเจ้าที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่แต่ละขั้นตอน

เพราะพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอยู่เหนือความสามารถของมนุษย์ที่จะจินตนาการได้

และอยู่นอกขอบเขตมโนคติของเขา ดังนั้น เมื่อปราศจากพิสัยที่ดูเลมมนุษย์

เมื่อปราศจากพิสัยที่สามัคคีธรรมเกี่ยวกับนิมิต มนุษย์ก็ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่นี้ได้

หากมนุษย์ไม่สามารถรับนิมิตได้ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไม่สามารถรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้

และหากมนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไร้ความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และดังนั้นความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจาก็จะไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างที่จับต้องได้

ก่อนที่มนุษย์จะดำเนินการพระวณะของพระเจ้า เขาต้องรู้พระวณะของพระเจ้า นั่นคือ

เขาต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าจะสามารถได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นอย่างถูกต้องและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของ

พระเจ้าได้ในหนทางนี้เท่านั้น นี่คือบางสิ่งที่ทุกคนที่แสวงหาความจริงต้องครอบครอง

และนี่ยังเป็นกระบวนการที่ทุกคนที่พยายามที่จะรู้จักพระเจ้าต้องก้าวผ่าน

กระบวนการแห่งการมารู้จักพระวณะของพระเจ้าคือกระบวนการแห่งการมารู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของ

พระเจ้า ดังนั้น

การรู้จักนิมิตไม่เพียงแต่อ้างอิงถึงการรู้จักสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เท่านั้น

แต่ยังรวมถึงการรู้จักพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ผู้คนมาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าจากพระวจนะของพระเจ้า

และพวกเขามารู้จักอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นจากพระราชกิจของพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าเป็นขั้นตอนแรกในการรู้จักพระเจ้า

กระบวนการพัฒนาต่อจากการเชื่อเริ่มต้นในพระเจ้านี้ไปจนถึงการเชื่อในพระองค์อย่างสุดซึ่งที่สุดคือกระบวนการแห่งการมารู้จักพระเจ้า กระบวนการแห่งการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

หากเจ้าเพียงแต่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของการเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น

แต่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วความเชื่อของเจ้าก็ไม่มีความเป็นจริง

และความเชื่อของเจ้าก็ไม่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้—ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้

ในช่วงระหว่างกระบวนการที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า หากเขาค่อยๆ มารู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และการเชื่อของเขาจะกลายเป็นแท้จริงขึ้นเรื่อยๆ ในหนทางนี้

เมื่อมนุษย์สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เขาจะได้รับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าทรงยอมทำถึงกับบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สองเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคลนั้นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถมารู้จักพระองค์และมองเห็นพระองค์ได้ การรู้จักพระเจ้า^[๗]

คือผลสุดท้ายที่จะสัมฤทธิ์เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถึงบทสรุป

นี่คือข้อพึงประสงค์สุดท้ายที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมวลมนุษย์

เหตุผลว่าทำไมพระองค์ทรงปฏิบัติเช่นนั้นนั้นคือเพื่อประโยชน์ของคำพยานสุดท้ายของพระองค์

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้เพื่อที่มนุษย์อาจหันหาพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด

มนุษย์สามารถมารักพระเจ้าได้โดยการรู้จักพระองค์เท่านั้น และในการรักพระเจ้านั้น เขาต้องรู้จักพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเขาจะแสวงหาอย่างไรหรือแสวงหาที่จะได้รับสิ่งใด เขาต้องสามารถสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า

มนุษย์สามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้ด้วยการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

และเขาสามารถเคารพและเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างแท้จริงได้ด้วยการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะไม่มีความมาถึงจุดที่มีการเชื่อฟังและความเคารพพระเจ้าอย่างแท้จริง

การรู้จักพระเจ้ารวมถึงการรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ การเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

และการรู้สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น แต่ไม่ว่าคนเราจะรู้แ่งมุมใดก็ตาม แต่ละแ่งมุมก็ต้องให้มนุษย์ยอมจำราคา

และพึงต้องมีเจตจำนงที่จะเชื่อฟัง

ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้จะไม่มีผู้ใดสามารถติดตามต่อไปจนถึงบทวสานได้

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เข้ากันกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากเกินไป

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นลำบากยากเย็นเกินไปที่มนุษย์จะรู้

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำก็เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้ นั่นคือ
หากมนุษย์ปรารถนาที่จะติดตามพระเจ้า แต่ยังไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์
เช่นนั้นแล้วมนุษย์จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย นับตั้งแต่การทรงสร้างโลกมาจนถึงวันนี้
พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายที่เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจและที่มนุษย์พบว่ายอมรับได้ยาก
และพระเจ้าได้ตรัสสิ่งต่างๆ มากมายที่ทำให้มนุษย์โน้มน้าวใจของมนุษย์เยียวารักหาได้ยาก
แต่พระองค์ไม่เคยทรงยุติพระราชกิจของพระองค์ด้วยเหตุผลว่ามนุษย์มีความยากลำบากมากเกินไป
แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์ทรงดำเนินการทรงพระราชกิจและการตรัสต่อไป และถึงแม้ว่าจะมี “นักรบ”
จำนวนมากที่ตกลงไปข้างทาง แต่พระองค์ยังคงกำลังทรงพระราชกิจของพระองค์
และทรงปฏิบัติต่อไปโดยไม่มีการหยุดพัก
เพื่อเลือกผู้คนกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าที่เต็มใจจะมอบตนต่อพระราชกิจใหม่ของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงมีความสงสัยว่า “วิรูปบุรุษ” ที่ได้ตกลงไปเหล่านั้น
และทะนุถนอมบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่และพระวาระของพระองค์แทน
แต่พระองค์ทรงพระราชกิจในหนทางนี้ที่ละขั้นตอนเพื่อเหตุผลอันใด?
เหตุใดพระองค์จึงทรงกำจัดผู้คนบางคนและเลือกคนอื่นเสมอ? เหตุใดพระองค์จึงทรงใช้วิธีการเช่นนั้นเสมอ?
จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระองค์คือการทำให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์
และดังนั้นจึงได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์
หลักการของพระราชกิจของพระองค์คือการปฏิบัติพระราชกิจในบรรดาผู้ที่สามารถมอบตนต่อพระราชกิจที่พระ
องค์ทรงปฏิบัติในวันนี้
และไม่ใช่ว่าการทรงพระราชกิจในบรรดาผู้ที่มอบตนต่อพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในอดีตในขณะนี้ต่อต้าน
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในวันนี้ เหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงทรงกำจัดผู้คนมากมายเรื่อยมานั้นอยู่ในนี้
ผลจากบทเรียนของการมารู้จักพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้ในหนึ่งหรือสองวัน นั่นคือ
มนุษย์ต้องสั่งสมประสบการณ์ ก้าวผ่านความทุกข์ และบรรลุนิยามที่แท้จริง ประการแรก
จึงเริ่มต้นจากพระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด
เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหมดที่อยู่ในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า วิธีการสัมผัสความรู้
และวิธีการมองเห็นพระเจ้าในประสบการณ์ของเจ้า นี่คือนั่นที่ทุกคนต้องทำเมื่อพวกเขา还不知道พระเจ้า
ไม่มีผู้ใดสามารถจับความเข้าใจพระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าในคราวเดียว
และไม่มีผู้ใดสามารถสัมผัสความรู้เกี่ยวกับทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าภายในระยะเวลาสั้นๆ
มีกระบวนการที่ได้รับการสั่งสมที่จำเป็น ซึ่งหากปราศจากกระบวนการนี้แล้ว
จะไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักพระเจ้าหรือติดตามพระองค์อย่างจริงจังได้ ยิ่งพระเจ้าทรงพระราชกิจมากเท่าใด

มนุษย์ก็ยังรู้จักพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากเท่าใด

ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งได้รับการเริ่มต้นใหม่และทำให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเท่านั้น

หากพระราชกิจของพระเจ้าต้องยังอยู่กับที่และไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เช่นนั้นแล้วความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ก็คงจะมีไม่มากนัก

ระหว่างเวลาแห่งการทรงสร้างและในปัจจุบันนี้ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

และสิ่งที่พระองค์ทรงทำในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร—

พวกเขาก็ต้องเข้าใจเกี่ยวกับนิมิตเหล่านี้อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง พวกเขาต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “พระราชกิจในการรู้จักพระเจ้า”

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 519

มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า มารู้จักตัวเขาเอง

ชำระล้างอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาออกไป และแสวงหาการเติบโตในชีวิต

ทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของการรู้จักพระเจ้า

หากเจ้าเพียงพยายามที่จะรู้จักตัวเจ้าเองและจัดการกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเจ้าเอง

แต่ไม่มีความรู้ที่พระองค์ทรงพระราชกิจใดในมนุษย์ ว่าความรอดของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด

หรือว่าเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและพบเห็นเป็นพยานกับกิจการของพระองค์อย่างไร

เช่นนั้นแล้วประสบการณ์ของเจ้าก็ไร้สาระ

หากเจ้าคิดว่าชีวิตของคนเราได้บรรลุการเติบโตเต็มที่เพียงเพราะคนเราสามารถนำความจริงมาปฏิบัติและสามารถสู้ทนได้

นี่หมายความว่าเจ้ายังคงไม่ได้จับความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของชีวิตหรือพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำให้นมนุษย์เพียบพร้อม วันหนึ่ง เมื่อเจ้าอยู่ในคริสตจักรของศาสนา

ท่ามกลางสมาชิกของคริสตจักรเพื่อการกลับใจหรือคริสตจักรเพื่อชีวิต

เจ้าจะพบกับผู้คนที่มิใช่ศรัทธามากมายที่มีการอธิษฐานอันประกอบด้วย “นิมิต”

และผู้ที่มีสติจับใจและได้รับการทรงนำโดยพระวณะในการไล่ตามเสาะหาชีวิตของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถสู้ทนและละทิ้งตนเองได้ในหลายๆ เรื่อง และไม่ถูกนำทางโดยเนื้อหนัง ณ

ขณะนั้นเจ้าจะไม่สามารถบอกความแตกต่างได้ นั่นคือ เจ้าจะเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำนั้นถูกต้อง

คือการแสดงออกตามธรรมชาติของชีวิต และว่าช่างน่าเวทนายิ่งนักที่เชื่อที่พวกเขาเชื่อนั้น ไม่ถูกต้อง

มูมมอเช่นนั้นไม่ได้ดีเวลาหรือ? เหตุใดจึงมีการกล่าวว่าผู้คนมากมายไม่มีชีวิต? เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า

และดังนั้นจึงมีการกล่าวว่าพวกเขาไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และไม่มีชีวิต

หากการเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้าได้มาถึงจุดที่เจ้าสามารถรู้จักกิจการของพระเจ้า ความเป็นจริงของพระเจ้า

และทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างถ้วนทั่ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความจริง

หากเจ้าไม่รู้จักพระราชกิจและพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ยังคงมีบางสิ่งขาดหายไปประสบการณ์ของเจ้า

พระเยซูทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในช่วงระยะนั้นอย่างไร ช่วงระยะนี้มีการดำเนินการอย่างไร

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในยุคพระคุณอย่างไร และพระราชกิจใดที่ทรงกระทำ

กำลังมีการกระทำพระราชกิจใดในช่วงระยะนี้—หากเจ้าไม่มีความรู้ที่ถ้วนทั่วเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันรู้สึกเชื่อมั่น และเจ้าจะรู้สึกไม่มั่นคงอยู่เสมอ

หากหลังจากที่ได้รับประสบการณ์เป็นช่วงเวลาหนึ่งแล้ว

เจ้าสามารถรู้จักพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติและทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์
และหากเจ้าได้รับความรู้ที่ถ้วนทั่วเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการตรัสพระวจนะของพระองค์
และเหตุใดพระวจนะที่พระองค์ได้ตรัสมากมายจึงยังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง
เช่นนั้นแล้วเจ้าอาจไล่ตามเสาะหาถนนข้างหน้าได้อย่างห้าวหาญและโดยไม่ระงับยับยั้ง
เป็นอิสระจากความกังวลและกระบวนการถลุง
พวกเจ้าควรมองเห็นว่าพระเจ้าทรงสัมฤทธิ์ผลในพระราชกิจมากมายอย่างยิ่งของพระองค์ด้วยวิธีการใด
พระองค์ทรงใช้พระวจนะที่พระองค์ตรัส
โดยทรงถลุงมนุษย์และทรงเปลี่ยนสภาพมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์โดยใช้พระวจนะหลากหลายประเภทที่แตกต่าง
ความทุกข์ทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รู้ทน กระบวนการถลุงทั้งหมดที่เจ้าได้ก้าวผ่าน
การจัดการที่เจ้าได้ยอมรับภายในตัวเจ้า ความรู้แจ้งที่เจ้าได้รับประสบการณ์—
ทั้งหมดเหล่านี้ได้สัมฤทธิ์ผลด้วยการใช้พระวจนะที่พระเจ้าได้ตรัส มนุษย์ติดตามพระเจ้าเพราะเหตุใด?
เขาติดตามเพราะพระวจนะของพระเจ้า! พระวจนะของพระเจ้ามีความลึกลับอย่างลึกซึ้ง และยิ่งไปกว่านั้น
พระวจนะเหล่านี้ยังเร้าหัวใจของมนุษย์ เผยสิ่งต่างๆ ที่ฝังลึกอยู่ในนั้น ทำให้เขารู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต
และทำให้เขาสามารถผ่านเข้าไปในอนาคตได้ ดังนั้นมนุษย์จึงรู้ทนความทุกข์เพราะพระวจนะของพระเจ้า
และยังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน นั่นคือ
มนุษย์ติดตามพระเจ้าในเวลานี้เท่านั้น สิ่งที่มนุษย์ควรทำในช่วงระยะนี้คือยอมรับพระวจนะของพระเจ้า
และพระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่เป็นกุญแจสำคัญไม่ว่าเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือต้องอยู่ภายใต้
กระบวนการถลุงหรือไม่ก็ตาม นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า
และนี่ยังเป็นนิมิตที่มนุษย์ควรรู้ในวันนี้ด้วยเช่นกัน

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเข้าสู่ชีวิต 5

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 520

ในช่วงระหว่างช่วงเวลาที่เขาคิดตามพระเยซู

เปโตรได้ก่อความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมากมายและมักตัดสินพระองค์จากมุมมองของเขาเองเสมอ

แม้ว่าเปโตรจะเข้าใจพระวิญญาณในระดับหนึ่ง ความเข้าใจของเขาก็เป็นอะไรที่ไม่กระจ่างแจ้ง

ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาจึงพูดว่า “ข้าพระองค์จำต้องติดตามผู้ที่ถูกส่งมาโดยพระบิดาแห่งสวรรค์

ข้าพระองค์จำต้องยอมรับผู้ที่ถูกเลือกสรรโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เขาไม่เข้าใจสิ่งทั้งหลายที่พระเยซูทรงทำและขาดพร่องความกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น

หลังจากที่ได้ติดตามพระองค์สักระยะหนึ่งแล้ว เปโตรก็มีความสนใจยิ่งขึ้นในสิ่งที่พระองค์ทรงทำและตรัส

และสนใจในตัวพระเยซูพระองค์เอง

เขาได้มารู้สึกว่าพระเยซูทรงสร้างแรงบันดาลใจทั้งในเรื่องของการรักใคร่เอ็นดูและความนับถือ

เขาชอบที่จะคบหากับพระองค์และอยู่เคียงข้างพระองค์

และการได้ฟังพระวณะของพระเยซูก็ทำให้เขาได้รับการจัดหาให้และความช่วยเหลือ

ในช่วงระหว่างเวลาที่เขาคิดตามพระเยซู

เปโตรได้สังเกตและจดจำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ไว้ในใจ นั่นคือ การกระทำ พระวณะ

ความเคลื่อนไหว และการแสดงออกของพระองค์ เขาได้รับความเข้าใจลึกๆ

ว่าพระเยซูไม่ทรงเหมือนพวกมนุษยธรรมดา แม้ว่าการทรงปรากฏเชิงมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติยิ่งนัก

พระองค์ก็ทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และความยอมผ่อนปรนสำหรับมนุษย์

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำหรือตรัสเป็นความช่วยเหลืออย่างใหญ่หลวงต่อผู้อื่น

และเปโตรได้เห็นและได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้เห็นหรือได้ครองมาก่อนจากพระเยซู

เขาได้เห็นว่แม้ว่าพระเยซูจะไม่ได้ทรงมีวุฒิภาวะอันยิ่งใหญ่และสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผิดแปลกใดๆ ก็ตาม

แต่พระองค์ทรงมีพระลักษณะอันน่าประทับใจที่ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริงและไม่ได้พบเห็นอยู่ทั่วไป

แม้ว่าเปโตรจะไม่อาจอธิบายเรื่องดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน

แต่เขาก็เห็นได้ว่าพระเยซูทรงปฏิบัติอย่างแตกต่างออกไปจากคนอื่นทุกคน

เพราะสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงทำนั้นแตกต่างไปจากสิ่งเดียวกันของพวกมนุษย์ปกติเป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่เวลาที่เขาได้มาสัมผัสกับพระเยซู

เปโตรยังได้เห็นอีกด้วยว่าพระบุคลิกลักษณะของพระองค์นั้นแตกต่างไปจากบุคลิกลักษณะของสามัญชน

พระองค์มักจะทรงปฏิบัติอย่างมั่นคงและไม่เคยเร่งรีบ

ไม่เคยทรงกล่าวเกินจริงหรือทำเรื่องอะไรให้ความสำคัญน้อยลง

และพระองค์ก็ทรงดำเนินพระชนม์ชีพของพระองค์ในหนทางที่เปิดเผยให้เห็นถึงพระบุคลิกลักษณะซึ่งทั้งปกติ

รรมาและนำเลื่อมใส ในการสนทนา พระเยซูตรัสอย่างเรียบง่ายและด้วยมารยาทอันงดงาม

ทรงสื่อสารในลักษณะที่แจ่มใสทว่าสงบนิ่งอยู่เสมอ—

และกระนั้นพระองค์ก็ไม่เคยทรงสูญเสียความทรงเกียรติของพระองค์ขณะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ใ

ปจนเสร็จสิ้นเลย เปโตรได้เห็นว่าพระเยซูบางครั้งทรงเจียบขีริม ในขณะที่ในคราวอื่นๆ

พระองค์ได้ตรัสอย่างไม่หยุดหย่อน

บางครั้งพระองค์ทรงพระตำราญมากกระทั่งพระองค์ทรงดูเหมือนนกพิราบที่กำลังเริงรำและกระโดดโลดเต้น

และในคราวอื่นๆ พระองค์ก็ทรงโหม่นัสกระทั่งพระองค์ไม่ตรัสอะไรเลย

ทรงปรากฏว่าหนักอึ้งไปด้วยความตรอมใจราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมารดาผู้เหน็ดเหนื่อยและอดโรย

ในบางครั้งพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยพระโมหะดั่งทหารกล้าที่พุ่งไปข้างหน้าเพื่อสังหารศัตรู หรือในบางโอกาส

พระองค์กลับทรงคล้อยสียงโศคราม บางครั้งพระองค์ทรงพระสรวล ในคราวอื่นๆ

พระองค์ทรงอธิษฐานและทรงก้มแสง ไม่สำคัญว่าพระเยซูจะทรงปฏิบัติอย่างไร

เปโตรได้เริ่มมีความรักและความนับถืออันไร้ขอบเขตให้กับพระองค์

เสียงพระสรวลของพระเยซูเติมความสุขให้กับเขา ความโศกเศร้าของพระองค์ผลักดันเขาเข้าสู่ความตรอมใจ

พระโมหะของพระองค์ทำให้เขาหวาดกลัว ในขณะที่ความปรานี การยกโทษของพระองค์

และข้อเรียกร้องอันเคร่งครัดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากผู้คน

ทำให้เขาได้มารักพระเยซูอย่างแท้จริงและพัฒนาความเคารพที่แท้จริงและการถวิลหาพระองค์ แน่แน่นอนว่า

เปโตรได้ใช้ชีวิตเคียงข้างพระเยซูเป็นเวลาหลายปีก่อนที่เขาจะได้ค่อยๆ มาตระหนักถึงเรื่องทั้งหมดนี้

ตัดตอนมาจาก “เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 521

มีจุดเร้าใจสูงสุดอยู่ในประสบการณ์ทั้งหลายของเปโตร เมื่อตอนที่ร่างกายของเขาแตกหักแทบจะหมดทุกส่วน แต่พระเยซูยังคงทรงให้การหนุนใจแก่เขาอยู่ภายใน และครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเปโตร เมื่อตอนที่เปโตรอยู่ในความทุกข์ทนแสนสาหัสและรู้สึกท้อแท้หัวใจของเขาแตกสลายไปแล้ว พระเยซูได้ทรงแนะนำเขาว่า “ท่านได้อยู่กับเราบนแผ่นดินโลก และเราก็ได้อยู่ที่นี่กับท่าน และแม้ว่าก่อนหน้านี้เราจะเคยได้อยู่ด้วยกันในสวรรค์ จะว่าไปแล้ว มันเป็นโลกฝ่ายจิตวิญญาณนั่นเอง บัดนี้เราได้กลับมายังโลกฝ่ายจิตวิญญาณ และท่านก็อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเราไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลก และแม้ว่าท่านก็ไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลกเช่นกัน ท่านก็ต้องทำหน้าที่ของท่านบนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง เนื่องจากท่านเป็นผู้รับใช้ ท่านจำต้องทำหน้าที่ของท่านให้ลุล่วง”

การได้ยินว่าเขาจะสามารถกลับไปอยู่ข้างพระเจ้าได้ให้ความสุขใจแก่เปโตร ในเวลานั้น เปโตรอยู่ในความร้าวรานมากกระทั่งเขาแทบจะต้องล้มหมอนนอนเสื่อ เขารู้สึกผิดจนถึงจุดที่พูดว่า “ข้าพระองค์ถูกทำให้เสื่อมทรามมากจนกระทั่งข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้” พระเยซูได้ทรงปรากฏแก่เขาแล้วตรัสว่า “เปโตร อาจเป็นไปได้ไหมว่า ท่านลืมปณิธานที่ครั้งหนึ่งท่านได้ทำไว้ต่อหน้าเราไปแล้ว? ท่านลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดไว้จริงๆ หรือ? ท่านลืมปณิธานที่ท่านทำไว้กับเราไปแล้วหรือ?” เมื่อได้เห็นว่ามันเป็นพระเยซู เปโตรจึงลุกขึ้นจากเตียง และพระเยซูก็ทรงสุขใจเขาดังนี้ “เราไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลก เราได้บอกท่านไปแล้ว— ท่านจำต้องเข้าใจในเรื่องนี้ แต่ท่านลืมอะไรอย่างอื่นที่เราได้บอกท่านไปแล้วหรือ? ‘ท่านก็ไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน ไม่ได้เป็นของโลก’ ณ ตอนนี้มีงานที่ท่านจำเป็นต้องทำ ท่านไม่สามารถตรอมใจเยี่ยงนี้ได้ ท่านไม่สามารถทุกข์ทนเยี่ยงนี้ได้ แม้ว่าพวกมนุษย์และพระเจ้าจะไม่สามารถดำรงอยู่ในโลกเดียวกันได้ เราก็มีงานของเราและท่านก็มีงานของท่าน และวันหนึ่งเมื่องานของท่านแล้วเสร็จ เราจะได้อยู่ร่วมกันในอาณาจักรเดียว และเราจะนำทางท่านให้อยู่กับเราตลอดกาล”

เปโตรได้รับการสุขใจและรู้สึกมั่นใจหลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านี้ เขารู้ว่าความทุกข์นี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เขาต้องสู้ทนและได้รับประสบการณ์ และนับแต่นั้นมา เขาก็มีแรงบันดาลใจ พระเยซูทรงปรากฏต่อเขาเป็นการเฉพาะในช่วงเวลาที่สำคัญทุกครั้ง ทรงมอบความรู้แจ้งและการทรงนำเป็นพิเศษแก่เขา และพระองค์ก็ทรงพระราชกิจมากมายกับเขา แล้วอะไรเล่าคือสิ่งที่เปโตรเสียใจมากที่สุด? ไม่นานนักหลังจากที่เปโตรได้พูดว่า “พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” พระเยซูได้ทรงตั้งคำถามอีกคำถามหนึ่งกับเปโตร (แม้ว่ามันจะไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์อย่างนี้ก็ตาม) พระเยซูทรงถามเขาว่า “เปโตร!

ท่านเคยรักเราหรือไม่?” เปโตรเข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไร และพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า!
ครั้งหนึ่งข้าพระองค์รักพระบิดาในสวรรค์ แต่ข้าพระองค์ยอมรับว่าข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์เลย”

พระเยซูจึงทรงตรัสว่า “หากผู้คนไม่รักพระบิดาในสวรรค์
พวกเขาจะสามารถรักพระบุตรบนแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

และหากผู้คนไม่รักบุตรที่ถูกส่งมาโดยพระเจ้าพระบิดา พวกเขาจะสามารถรักพระบิดาในสวรรค์ได้อย่างไร?

หากผู้คนรักพระบุตรบนโลกอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมรักพระบิดาในสวรรค์อย่างแท้จริง”

เมื่อเปโตรได้ยินพระวจนะเหล่านี้ เขาก็ได้ตระหนักว่าเขาได้ขาดพระองค์อะไรไป

เขารู้สึกผิดอยู่เสมอจนถึงจุดที่น้ำตาไหลรินให้กับคำพูดของเขาที่ว่า “ครั้งหนึ่งข้าพระองค์รักพระบิดาในสวรรค์
แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์เลย” หลังการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

เขารู้สึกผิดและตรอมใจยิ่งขึ้นไปอีกกับคำพูดเหล่านี้

เมื่อหวนนึกถึงงานในอดีตของเขาและวุฒิภาวะในปัจจุบันของเขา

บ่อยครั้งที่เขาจะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยซูในการอธิษฐาน

รู้สึกอยู่เสมอว่าเสียใจและเป็นหนี้เนื่องมาจากการที่ไม่ได้ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและการที่ไม่ดีพอที่จะไปถึง
มาตรฐานของพระเจ้า ประเด็นปัญหาเหล่านี้กลายเป็นภาระใหญ่ที่สุดของเขา เขาพูดว่า

“สักวันหนึ่งข้าพระองค์จะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีและทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์เป็นแด่พระองค์
และข้าพระองค์จะมอบอะไรก็ตามที่มีค่ามากที่สุดแด่พระองค์” เขาพูดว่า “พระเจ้า!

ข้าพระองค์มีความเชื่อหนึ่งเดียวเท่านั้นและความรักหนึ่งเดียวเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่มีค่าอะไรเลย
และร่างกายของข้าพระองค์ก็ไม่มีค่าอะไรเลย

ข้าพระองค์มีความเชื่อหนึ่งเดียวเท่านั้นและความรักหนึ่งเดียวเท่านั้น

ข้าพระองค์มีความเชื่อในพระองค์ในจิตใจของข้าพระองค์และความรักสำหรับพระองค์ในหัวใจของข้าพระองค์
ข้าพระองค์มีเพียงสองสิ่งนี้เท่านั้นที่จะมอบแด่พระองค์ และไม่มีอะไรอื่นอีกแล้ว”

เปโตรได้รับการหนุนใจอย่างมากจากพระวจนะของพระเยซู เนื่องจากก่อนที่พระเยซูจะทรงถูกตรึงกางเขน
พระองค์ได้ทรงบอกกับเปโตรว่า “เราไม่ได้เป็นของพิภพนี้ และท่านก็ไม่ได้เป็นของพิภพนี้เช่นกัน” ต่อมา
เมื่อเปโตรเข้าถึงจุดที่เจ็บปวดยิ่งนัก พระเยซูทรงเตือนความจำเขาว่า “เปโตร ท่านล้มแล้วหรือ?

เราไม่เป็นของโลก และเป็นเพราะงานของเราเท่านั้นเองที่เราได้จากไปก่อน ท่านก็ไม่ได้เป็นของโลกเช่นกัน
ท่านล้มไปแล้วจริงๆ หรือ? เราได้บอกท่านแล้วถึงสองครั้ง ท่านจำไม่ได้หรือ?” เมื่อได้ยินดังนี้ เปโตรจึงพูดว่า
“ข้าพระองค์ยังไม่ล้ม!” พระเยซูจึงได้ตรัสว่า

“ครั้งหนึ่งท่านได้ใช้เวลาอันมีความสุขอยู่ร่วมกับเราในสวรรค์และใช้ช่วงเวลาหนึ่งเคียงข้างเรา ท่านคิดถึงเรา
และเราก็คิดถึงท่าน แม้ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึงในสายตาของเรา

แต่เราจะไม่รักผู้ที่ไร้ความผิดและควรค่าที่จะรักได้อย่างไรเล่า? ท่านลืมสัญญาของเราแล้วหรือ?
ท่านจำต้องยอมรับบัญชาของเราบนแผ่นดินโลก ท่านจำต้องลู่วงในกิจที่เราได้วางใจให้ท่านทำ
วันหนึ่งเราจะนำทางท่านให้มาอยู่เคียงข้างเราอย่างแน่นอน” หลังจากที่ได้ยินเช่นนี้
เปโตรจึงยิ่งรู้สึกใจมากขึ้นไปอีกและได้รับแรงบันดาลใจยิ่งขึ้นไปอีก จนถึงขนาดที่เมื่อเขาอยู่บนทางเขน
เขาสามารถพูดได้ว่า “พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่สามารถรักพระองค์ได้มากพอ!
ต่อให้พระองค์จะทรงขอให้ข้าพระองค์ตาย ข้าพระองค์ก็ยังคงไม่สามารถรักพระองค์ได้มากพอ
ไม่ว่าพระองค์จะทรงส่งดวงจิตของข้าพระองค์ไปที่ใดก็ตาม
ไม่ว่าพระองค์จะทรงลู่วงพระสัญญาในอดีตของพระองค์หรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตามหลังจากนั้น ข้าพระองค์รักพระองค์และเชื่อในพระองค์”
สิ่งที่เขายึดถือ นั่นคือความเชื่อของเขา และความรักที่แท้จริง

ตัดตอนมาจาก “เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 522

บัดนี้เจ้าควรเห็นได้อย่างชัดเจนถึงเส้นทางที่แท้จริงที่เปโตรเลือก

หากเจ้าสามารถเห็นเส้นทางของเปโตรได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมั่นใจได้ในเรื่องพระราชกิจที่กำลังได้รับการปฏิบัติอยู่ในวันนี้

ดังนั้นเจ้าจะไม่พริบตาหรือเฉยเมย หรือถวิลหาสิ่งใดๆ เลย

เจ้าควรได้รับประสบการณ์กับอารมณ์ของเปโตรในเวลานั้น กล่าวคือ

เขาได้รับผลกระทบรุนแรงจากความโศกเศร้า เขาไม่ได้ร้องขออนาคตหรือพระพรใดอีกต่อไป

เขาไม่ได้แสวงหาผลกำไร ความสุข ชื่อเสียง หรือโชควาสนาในโลก

เขาเพียงแต่พยายามที่จะใช้ชีวิตที่เปี่ยมความหมายที่สุด

ซึ่งก็คือการขจัดใช้คืนความรักของพระเจ้าและทุ่มเททุกสิ่งที่เขาถือว่าล้ำค่ามากที่สุดแด่พระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเขาจึงจะพึงพอใจในหัวใจของเขา บ่อยครั้งที่เขาอธิษฐานต่อพระเยซูด้วยถ้อยคำที่ว่า

“องค์พระเยซูคริสต์เจ้า ครั้งหนึ่งข้าพระองค์เคยรักพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์อย่างแท้จริง

แม้ว่าข้าพระองค์จะพูดว่าข้าพระองค์มีความเชื่อในพระองค์

แต่ข้าพระองค์ก็ไม่เคยรักพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริง ข้าพระองค์เพียงแค่นิยมนบูชาพระองค์ ชื่นชมบูชาพระองค์

และคิดถึงพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์และไม่เคยมีความเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง”

เขาอธิษฐานอยู่เนื่องนิรันดร์ที่จะตั้งปณิธานของเขา

และเขาได้รับการหนุนใจจากพระวณะของพระเยซูและได้รับแรงจูงใจจากพระวณะเหล่านี้อยู่เสมอ ต่อมา

หลังผ่านประสบการณ์ไปได้ช่วงเวลาหนึ่ง พระเยซูได้ทรงทดสอบเขา

ทรงขู่ยั่วให้เขาโหยหาพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก เขาพูดว่า “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า!

ข้าพระองค์ช่างคิดถึงพระองค์และถวิลหาที่จะเฝ้ามองพระองค์อะไรเช่นนั้น ข้าพระองค์ยังขาดพร่องอยู่มากเกินไป

และไม่สามารถขจัดเขยความรักของพระองค์ได้ ข้าพระองค์ขอร้องให้พระองค์ทรงนำตัวข้าพระองค์ไปโดยเร็ว

เมื่อไรพระองค์จะทรงมีความต้องการในตัวข้าพระองค์หรือ? เมื่อไรพระองค์จะทรงนำตัวข้าพระองค์ไป?

เมื่อไรข้าพระองค์จะได้เฝ้ามองพระพักตร์ของพระองค์อีกครั้ง?

ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไปในร่างกายนี้ เพื่อกลายเป็นลูกทำให้เสื่อมทรามต่อไป

อีกทั้งข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะกบฏมากไปกว่านี้อีก

ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ทันทีที่ข้าพระองค์ทำได้

และข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์เสียพระทัยมากไปกว่านี้อีก” นี่คือนิยามที่เขอธิษฐาน

แต่ในเวลานั้นเขาไม่ได้รู้ว่าพระเยซูจะทรงทำให้สิ่งใดในตัวเขามีความเพียบพร้อม

ในช่วงระหว่างความร้าวรานจากการทดสอบของเขา พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเขาอีกครั้งแล้วตรัสว่า “เปโตร

เราปรารถนาที่จะทำให้ท่านมีความเพียบพร้อม เพื่อที่ท่านจะได้กลายเป็นขึ้นผลไม้
ขึ้นผลไม้มี่เป็นการตกผลึกของการทำให้ท่านมีความเพียบพร้อมของเรา และซึ่งเราจะชื่นชม
ท่านสามารถให้คำพยานกับเราอย่างแท้จริงได้หรือไม่? ท่านได้ทำสิ่งที่เราขอให้ท่านทำหรือยัง?
ท่านได้ใช้ชีวิตตามวณะที่เราได้พูดไว้หรือยัง? ครั้งหนึ่งท่านได้รักเรา แต่แม้ว่าท่านได้รักเรา
ท่านได้ใช้ชีวิตตามเราหรือไม่? สิ่งใดหรือที่ท่านได้ทำไปเพื่อเรา? ท่านระลึกว่าท่านไม่คู่ควรกับความรักของเรา
แต่ท่านได้ทำสิ่งใดไปเพื่อเราหรือ?”

เปโตรได้เห็นว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเพื่อพระเยซูเลยและจดจำได้ถึงคำปฏิญาณก่อนหน้านี้ของเขาที่จะมอบชีวิต
ของเขาแด่พระเจ้า และดังนั้น เขาจึงไม่ปรึบมันอีกต่อไป และคำอธิษฐานของเขานับแต่นั้นก็ดีขึ้นมาก

เขาอธิษฐานด้วยการพูดว่า “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า! ครั้งหนึ่งข้าพระองค์ได้ทิ้งพระองค์ไป
และครั้งหนึ่งพระองค์ก็ได้ทรงทิ้งข้าพระองค์ไปเช่นกัน พวกเราได้ใช้เวลาโดยแยกห่างจากกัน
และได้ร่วมใช้เวลาอยู่ด้วยกัน กระนั้นพระองค์ก็ทรงรักข้าพระองค์ยิ่งกว่าคนอื่นใดทั้งสิ้น
ข้าพระองค์ได้เป็นกบฏต่อพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าและได้ทำให้พระองค์ตรอมพระทัยซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ข้าพระองค์จะสามารถลืมเรื่องเช่นนั้น ได้อย่างไรเล่า?

ข้าพระองค์จำใส่ใจและไม่เคยลืมพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติแล้วกับข้าพระองค์และสิ่งที่พระองค์ได้ไว้วางพระทัยมอบหมายต่อข้าพระองค์เสมอมา

ข้าพระองค์ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์สามารถทำได้สำหรับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติแล้วกับข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์สามารถทำอะไรได้

และพระองค์ทรงทราบยิ่งไปกว่านั้นว่าข้าพระองค์สามารถเล่นบทบาทใดได้

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์
และข้าพระองค์จะท่อมเทอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์
พระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบว่าข้าพระองค์สามารถทำอะไรเพื่อพระองค์ได้

แม้ว่าชาตानได้หลอกข้าพระองค์มากมายและข้าพระองค์ก็ได้กบฏต่อพระองค์
แต่ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงจดจำข้าพระองค์เพราะการล่วงละเมิดเหล่านั้น
และเชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์บนพื้นฐานของการล่วงละเมิดเหล่านั้น

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะท่อมเทอุทิศทั้งชีวิตของข้าพระองค์แด่พระองค์ ข้าพระองค์ไม่ขออะไร
และข้าพระองค์ก็ไม่มีความหวังหรือแผนอื่นใด

ข้าพระองค์ปรารถนาเพียงแค่ว่าได้ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของพระองค์และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น
ข้าพระองค์จะดื่มจากถ้วยที่มีรสขมของพระองค์ และข้าพระองค์จะเป็นของพระองค์ตามที่ทรงบัญชา”

พวกเจ้าต้องขัดแย้งเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเจ้าเดิน

พวกเจ้าต้องขัดแย้งเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเจ้าจะใช้ในอนาคต

อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำให้มีความเพียบพร้อม และอะไรคือสิ่งที่ได้รับความไว้วางใจในตัวพวกเจ้า

วันหนึ่ง บางที พวกเจ้าอาจจะได้รับการทดสอบ และเมื่อเวลานั้นมาถึง

หากพวกเจ้าสามารถได้รับแรงบันดาลใจจากประสบการณ์ของเปโตร

นั่นจะแสดงให้เห็นว่าพวกเจ้ากำลังเดินบนเส้นทางของเปโตรอย่างแท้จริง

เปโตรได้รับการชมเชยจากพระเจ้าสำหรับความเชื่อและความรักที่แท้จริงของเขาและจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้าของเขา และเป็นเพราะความซื่อสัตย์และความถวิลหาพระเจ้าในหัวใจของเขานั้นเอง

พระเจ้าจึงทรงทำให้เขามีความเพียบพร้อม หากเจ้ามีความรักและความเชื่อเช่นเดียวกับเปโตรอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วพระเยซูยอมจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 523

ตอนที่เปโตรกำลังได้รับการติสอนจากพระเจ้า เขาได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

เนื้อหนังของข้าพระองค์ไม่เชื่อฟัง และพระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์ และพิพากษาข้าพระองค์
ข้าพระองค์ขึ้นบานในการติสอนและการพิพากษาของพระองค์ และในการพิพากษาของพระองค์
ข้าพระองค์มองเห็นพระอุปนิสัยอันพิสุทธิ์และชอบธรรมของพระองค์

ต่อให้พระองค์มีทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ก็ตาม

ยามที่พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์เพื่อที่ผู้อื่นอาจมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในการพิ
พากษาของพระองค์ ข้าพระองค์รู้สึกพอใจ

หากมันสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์และเปิดโอกาสให้สิ่งทรงสร้างทั้งมวลมองเห็นพระอุปนิสัยอันช
อบธรรมของพระองค์

และหากมันสามารถทำให้ความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระองค์นั้นบริสุทธิ์มากขึ้นจนข้าพระองค์สามารถบรรลุส
ภาพเสมือนของผู้ที่ชอบธรรมได้ เช่นนั้นแล้ว การพิพากษาของพระองค์นั้นช่างดีงาม

เพราะนั่นคือน้ำพระทัยอันเปี่ยมพระคุณของพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า ยังมีอีกมากในตัวข้าพระองค์ที่เป็นกบฏ
และรู้ว่าข้าพระองค์ยังคงไม่เหมาะสมที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์มากกว่านี้ด้วยซ้ำไป

ไม่ว่าจะโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรหรือความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไร สำหรับข้าพระองค์แล้วมันล้ำค่านัก ความรักของพระองค์นั้นลุ่มลึกยิ่งนัก
และข้าพระองค์เต็มใจที่จะวางตัวข้าพระองค์ไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระองค์โดยไม่มีการร้องทุกข์แม้
สักนิด” นี่คือความรู้ของเปโตรภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และคือคำพยานต่อความรักที่เขามีให้กับพระเจ้าด้วยเช่นกัน มาวันนี้ พวกเจ้าได้ถูกพิชิตแล้ว—ว่าแต่ว่า
การพิชิตชัยครั้งนี้ได้รับการแสดงออกในตัวเจ้าอย่างไรหรือ? ผู้คนบางคนพูดว่า

“การพิชิตชัยของข้าพระองค์เป็นพระคุณอันสูงสุดและเป็นการยกย่องของพระเจ้า

ในตอนนี้นี้เท่านั้นเองที่ข้าพระองค์ตระหนักว่า ชีวิตของมนุษย์นั้นช่างกลวงโป้และปราศจากนัยสำคัญ

มนุษย์ใช้ชีวิตหมดไปกับการสาดสวนแรงร้อน การผลิตและการฟุ้งฟึกหลุนหล่นแล้วหล่นเล่า

และในท้ายที่สุดก็ไม่เหลืออะไรเลย มาวันนี้ เพียงหลังจากการถูกพระเจ้าพิชิตแล้วเท่านั้น ที่ข้าพระองค์ได้เห็นว่า
การใช้ชีวิตในหนทางนี้หาคุณค่าอันใดไม่เลย มันเป็นชีวิตที่ไร้ความหมายจริงๆ

ข้าพระองค์อาจจะตายและจบสิ้นลงไปกับมันด้วยซ้ำไป!”

ผู้คนเช่นนั้นซึ่งได้ถูกพิชิตโดยพระเจ้าจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

พวกเขาสามารถกลายมาเป็น วัตถุตัวอย่างหรือแบบอย่างได้หรือ? ผู้คนเช่นนั้นเป็นบทเรียนหนึ่งของความนิ่งเฉย

พวกเขาไม่มีความทะเยอทะยาน และไม่เพียรพยายามที่จะปรับปรุงตัวเอง แม้พวกเขานับว่าได้ถูกพิชิตแล้ว
ผู้คนที่เอาแต่นิ่งเฉยเช่นนั้น ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ จนใกล้ถึงบทวสานของชีวิตเขา
หลังจากที่เขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั่นเองที่เปโตรกล่าวไว้ว่า “โอ้ พระเจ้า!

หากข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสักสองสามปี

ข้าพระองค์คงจะปรารถนาให้สัมฤทธิ์ในความรักพระองค์ที่บริสุทธิ์กว่าและลึกซึ้งกว่านี้”

เมื่อตอนที่เขากำลังจะถูกตอกตรึงกับกางเขน ในหัวใจของเขาได้อธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า! ณ บัดนี้

เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เวลาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้ข้าพระองค์ได้มาถึงแล้ว

ข้าพระองค์จักต้องถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์ ข้าพระองค์จักต้องเป็นคำพยานนี้ต่อพระองค์

และข้าพระองค์หวังว่า ความรักของข้าพระองค์สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์สมปรารถนา

และหวังว่าความรักของข้าพระองค์จะกลายเป็นบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเดิมได้

วันนี้เป็นวันที่ข้าพระองค์รู้สึกหัวใจและมันใจที่จะสามารถได้ตายเพื่อพระองค์และถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อพระ
องค์ เพราะไม่มีอันใดเลยที่สมใจหมายสำหรับข้าพระองค์มากไปกว่าการที่สามารถถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์
และทำให้พระองค์ทรงสมพระทัยในความปรารถนาทั้งหลายของพระองค์

และสามารถมอบตัวข้าพระองค์แด่พระองค์ ถวายชีวิตข้าพระองค์แด่พระองค์ โอ้ พระเจ้า!

พระองค์ทรงดียิ่งนัก! หากพระองค์จะทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

ข้าพระองค์คงจะยิ่งเต็มใจที่จะรักพระองค์มากขึ้น คราวที่ข้าพระองค์ยังมีชีวิต ข้าพระองค์จะรักพระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะรักพระองค์อย่างลึกซึ้งมากขึ้น พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์

และทดสอบข้าพระองค์ และทดสอบข้าพระองค์ ก็เพราะข้าพระองค์ไม่ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปไป

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์กลายเป็นที่ประจักษ์ชัดขึ้นต่อข้าพระองค์

นี่คือพระพรหนึ่งสำหรับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์สามารถรักพระองค์ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะรักพระองค์ในหนทางนี้ ต่อให้พระองค์ไม่ทรงรักข้าพระองค์ก็ตาม

ข้าพระองค์เต็มใจมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

เพราะนี่ทำให้ข้าพระองค์สามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้มากขึ้น

ข้าพระองค์รู้สึกว่าชีวิตข้าพระองค์ในตอนนี้เปี่ยมความหมายมากขึ้น

เพราะข้าพระองค์ถูกตรึงกางเขนเพื่อประโยชน์ของพระองค์

และการตายเพื่อพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เปี่ยมความหมาย กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังคงไม่รู้ลึกซึ้งพอใจ

เพราะข้าพระองค์รู้จักพระองค์น้อยเกินไป ข้าพระองค์รู้ว่า

ข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของพระองค์นั้นลุล่วงโดยครบบริบูรณ์

และได้خذใช้คืนพระองค์ไปอย่างน้อยนิดเกินไป ในชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ได้รู้ความสามารถที่จะคืนทุกสิ่งทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้กับพระองค์

ข้าพระองค์ยังห่วงนักในเรื่องนี้ ณ ช่วงเวลาที่ข้าพระองค์มองย้อนหลังไป

ข้าพระองค์รู้สึกเป็นหนี้พระองค์มากเหลือเกิน

และข้าพระองค์มีเพียงช่วงเวลานี้เท่านั้นที่จะจดเซยความผิดพลาดทั้งหมดของข้าพระองค์และความรักทั้งหมดที่ข้าพระองค์ยังไม่ได้ชดใช้คืนให้กับพระองค์เลย”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการดีสอนและการพิพากษา” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 524

มนุษย์ต้องไล่ตามเสาะหาที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมีความหมาย และไม่ควรมุ่งพอใจกับรูปการณ์แวดล้อม ณ

ปัจจุบันของเขา ในการดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของเปโตร เขาต้องครองความรู้และประสบการณ์ของเปโตร

มนุษย์ต้องเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่สูงส่งกว่าและลุ่มลึกกว่า

เขาต้องเสาะหาความรักซึ่งบริสุทธิ์ขึ้นและลึกซึ้งขึ้นต่อพระเจ้า และเสาะหาชีวิตที่มีคุณค่าและความหมาย

นี่เท่านั้นที่เป็นชีวิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะเป็นดังเปโตร

เขาจะต้องมุ่งเน้นการเป็นฝ่ายรุกในการเข้าสู่ของเจ้าทางด้านบวก

และต้องไม่ยอมให้ตัวเองถอยออกอย่างยอมจำนนเพื่อเห็นแก่ความสบายชั่วคราวช่วยามพลางเพิกเฉยต่อความจริงทั้ง

หลายซึ่งลุ่มลึกกว่า เฉพาะเจาะจงกว่า และสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ความรักของเจ้าต้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และเจ้าต้องหาหนทางต่างๆ

ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากชีวิตอันต่ำทรามและไม่อันทรงขอบต่อสิ่งใดนี้ที่ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่ง

เจ้าต้องใช้ชีวิตที่มีความหมาย ชีวิตที่มีคุณค่า

และเจ้าต้องไม่หลอกตัวเองหรือปฏิบัติต่อตนเองเสมือนเป็นของเล่นชิ้นหนึ่งที่เอาไปเล่นด้วย

สำหรับทุกคนผู้ทะเยอทะยานที่จะรักพระเจ้านั้น ไม่มีความจริงใดเลยที่ไม่อาจลุไปถึงได้

และไม่มีความยุติธรรมใดเลยที่พวกเขาไม่อาจตั้งมั่นอยู่เพื่อมันได้ เจ้าควรใช้ชีวิตของเจ้าอย่างไรหรือ?

เจ้าควรรักพระเจ้าและใช้ความรักนี้ทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร?

ไม่มีเรื่องใดในชีวิตเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด

เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความมานะบากบั่น และไม่ควรเป็นดังบรรดาพวกที่ใจเสาะ

บรรดาพวกที่ปากเปียกปากแฉะ

เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตซึ่งเปี่ยมความหมายและได้รับประสบการณ์กับความจริงอันเปี่ยม

ความหมาย และไม่ควรปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองอย่างขอไปทีแบบนั้น เมื่อเจ้าไม่ตระหนักถึงมัน

ชีวิตเจ้าก็จะผ่านเจ้าไปโดยเจ้าไม่ทันไหวตัว หลังจากนั้น เจ้าจะมีโอกาสที่จะได้รักพระเจ้าอีกครั้งหรือ?

มนุษย์สามารถรักพระเจ้าได้หรือ หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว?

เจ้าก็ต้องมีความทะเยอทะยานและมโนธรรมดุจดั่งเปโตร ชีวิตเจ้าจะต้องเปี่ยมความหมาย

และเจ้าต้องไม่เล่นเกมกับตัวเจ้าเอง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และในฐานะบุคคลซึ่งเสาะหาพระเจ้า

เจ้าต้องสามารถพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อชีวิตของเจ้าอย่างไร

เจ้าควรถวายตัวเจ้าเองต่อพระเจ้าอย่างไร เจ้าควรมีความเชื่อที่เปี่ยมความหมายขึ้นในพระเจ้าอย่างไร

และด้วยความที่เจ้ารักพระเจ้า เจ้าควรรักพระองค์ในหนทางที่บริสุทธิ์มากขึ้น สวยามมากขึ้น

และดีงามมากขึ้นอย่างไร วันนี้ เจ้าไม่สามารถเพียงรู้สึกละอายใจกับวิธีที่เจ้าถูกพิชิตเท่านั้น

แต่ต้องพิจารณาเส้นทางที่เจ้าจะเดินในอนาคตด้วยเช่นกัน
เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความกล้าที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อม
และไม่ควรคิดอยู่ตลอดเวลาว่าตัวเจ้านั้นไร้ความสามารถ ความจริงมีสิ่งซึ่งเป็นทีโปรดปรานหรือ?
ความจริงสามารถจูงใจได้แย่งผู้คนได้หรือไม่? หากเจ้าเสาะหาความจริง
มันจะสามารถประดังท่วมทับตัวเจ้าได้กระนั้นหรือไม่? หากเจ้าตั้งมั่นในความยุติธรรมแล้วไซ้
มันจะซัดเจ้าร่วงลงไปอย่างนั้นหรือไม่? หากมันเป็นความทะเยอทะยานที่แท้จริงของเจ้าที่จะเสาะหาชีวิตแล้วไซ้
ชีวิตสามารถแกล้วกลาดไปจากเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้าปราศจากความจริง
นั่นหาใช่เพราะความจริงเพิกเฉยต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าอยู่ห่างความจริงต่างหาก
หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นเพื่อความยุติธรรม นั่นหาใช่เพราะมีบางสิ่งผิดปกติกับความยุติธรรมไม่
แต่เพราะเจ้าเชื่อมั่นล้าเส้นข้อเท็จจริงทั้งหลาย หากเจ้าไม่ได้รับชีวิตหลังจากการเสาะหามันเป็นเวลาหลายปี
นั่นหาใช่เพราะชีวิตปราศจากมโนธรรมต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าปราศจากมโนธรรมต่อชีวิต
และได้ขับไล่ชีวิตให้จากไป หากเจ้ามีชีวิตในความสว่าง และไม่เคยสามารถได้รับความสว่าง
นั่นหาใช่เพราะความสว่างไม่สามารถให้ความกระจ่างแก่เจ้าไม่
แต่เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจในการดำรงอยู่ของความสว่างต่างหาก และดังนั้น
ความสว่างจึงได้จากเจ้าไปอย่างเงียบเชียบ หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาแล้วไซ้
ย่อมพูดได้เพียงว่าเจ้าคือขยะอันไร้ค่า และไม่มีคุณค่าในชีวิตเจ้าเลย
และไม่มีจิตวิญญาณที่จะต้านทานกำลังบังคับของความมืดมิดเลย เจ้าช่างอ่อนแอเกินไป!
เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงก้น้ำลึกบังคับของชาตานที่ปิดล้อมเจ้าอยู่
และเจ้าเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมันคงจะปลอดภัยในแบบนี้และตายไปในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เท่านั้น
สิ่งที่เจ้าควรสัมฤทธิ์ก็คือการเสาะหาของเจ้าเพื่อการได้รับการพิชิต นี่ต่างหากคือภาระหน้าที่ของเจ้า
หากเจ้าพอใจที่จะถูกพิชิตแล้วไซ้ เจ้าย่อมผลักไสการดำรงอยู่ของความสว่าง
เจ้าต้องทนทุกข์กับความยากลำบากเพื่อความจริง เจ้าต้องมอบตัวเจ้าให้กับความจริง
เจ้าต้องสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อความจริง
และเจ้าต้องก้าวผ่านความทุกข์มากขึ้นเพื่อที่จะได้รับความจริงมากขึ้น นี่คือนั่นที่เจ้าควรทำ
เจ้าต้องไม่โยนความจริงทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ชีวิตครอบครัวอันสงบสุข
และเจ้าจะต้องไม่สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของชีวิตเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีชั่วครู่ชั่วยาม
เจ้าควรไล่ตามเสาะหาทั้งหมดที่ดั่งใจและงดงาม
และเจ้าควรไล่ตามเสาะหาเส้นทางในชีวิตที่เปี่ยมความหมายมากขึ้น
หากเจ้าดำเนินชีวิตที่ช่างหยาบช้าสามานย์เช่นนั้น และไม่เสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ

เจ้าไม่ได้ทิ้งชีวิตไปอย่างสูญเปล่าหรอกหรือ? เจ้าสามารถได้รับอะไรบ้างจากชีวิตเช่นนั้น?

เจ้าควรละทิ้งความชื่นชมยินดีทั้งหมดของเนื้อหนังเพื่อเห็นแก่ความจริงหนึ่งประการ

และไม่ควรโยนความจริงทั้งหมดทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีเพียงเล็กน้อย

ผู้คนเช่นนี้ไม่มีความสัตย์สุจริตหรือศักดิ์ศรีเลย การดำรงอยู่ของพวกเขาช่างปราศจากความหมาย!

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 525

พระเจ้าทรงทดสอบและพิพากษามนุษย์เพราะเป็นข้อพึงประสงค์ตามพระราชกิจของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ มนุษย์จำเป็นต้องถูกทดสอบและพิพากษา และเมื่อถึงตอนนั้นแล้วเท่านั้น
เขาจึงสามารถสัมฤทธิ์ความรักที่มีต่อพระเจ้า ในวันนี้ พวกเจ้าได้รับการทำให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด
แต่พอเผชิญกับการตรวจสอบระหว่างการดำเนินการเพียงเล็กน้อย เจ้าก็มีปัญหาเสียแล้ว
วุฒิภาวะของเจ้าช่างด้อยนัก
และเจ้ายังคงจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและการพิพากษาเช่นนั้นมากขึ้น
เพื่อสัมฤทธิ์ในความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในวันนี้ พวกเจ้าพอมีความเคารพต่อพระเจ้าอยู่บ้าง
และพวกเจ้ายำเกรงพระเจ้า และพวกเจ้ารู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้
แต่พวกเจ้าไม่มีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า พวกเจ้าได้สัมฤทธิ์ในความรักอันบริสุทธิ์แล้ว
ความรู้ของพวกเจ้านั้นผิวเผินเกินไป และวุฒิภาวะของพวกเจ้านั้นก็ยังคงไม่พอเพียง
เมื่อพวกเจ้าเผชิญกับสภาพแวดล้อมหนึ่งจริงๆ พวกเจ้าก็ยังคงไม่ได้เป็นพยาน
การเข้าสู่ของพวกเจ้าที่เป็นไปในเชิงรุกนั้นน้อยเกินไป และพวกเจ้าไม่มีแนวคิดเลยว่าจะปฏิบัติอย่างไร
ผู้คนส่วนใหญ่นิ่งเฉยและเฉื่อยชา พวกเขาเพียงแอบรักพระเจ้าอย่างลับๆ ในหัวใจของพวกเขานั้น
แต่ไม่มีหนทางของการปฏิบัติ ทั้งยังไม่ชัดเจนว่าจะไรคือเป้าหมายของพวกเขา
บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่เพียงแต่ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ
แต่ยังครองความจริงซึ่งเกินล้ำเกณฑ์ประเพณีทางมโนธรรม ความจริงซึ่งสูงส่งกว่ามาตรฐานของมโนธรรม
พวกเขาไม่เพียงใช้มโนธรรมในการจ่ายคืนให้กับความรักของพระเจ้า แต่ที่มากกว่านั้นคือ
พวกเขาได้รู้จักพระเจ้า และได้มองเห็นว่าพระเจ้าทรงน่ารักชื่นชมและมีค่าควรแก่ความรักของมนุษย์
และได้มองเห็นว่ามีมากมายเหลือเกินให้รักในพระเจ้า มนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะรักพระองค์!
ความรักที่มีต่อพระเจ้าของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้น
เป็นไปเพื่อทำให้ความทะเยอทะยานส่วนตัวของพวกเขาเองได้ถูกล้าง
ความรักของพวกเขาคือความรักที่เกิดขึ้นเอง ความรักซึ่งไม่ร้องขอสิ่งใดกลับคืนเลย และไม่ใช้การแลกเปลี่ยน
พวกเขารักพระเจ้าหาใช่เพราะอื่นใดเลยนอกจากความรู้ที่พวกเขามีต่อพระองค์
ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณให้แก่พวกเขาหรือไม่
และไม่พอใจกับสิ่งใดเลยมากกว่าการที่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย พวกเขาไม่ประวิงต่อรองกับพระเจ้า
ทั้งยังไม่ใช้มโนธรรมมาประเมินความรักของพวกเขามีต่อพระเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงมอบให้ข้าพระองค์
ดังนั้นข้าพระองค์จึงรักพระองค์เป็นการกลับคืน หากพระองค์ไม่ทรงมอบให้ข้าพระองค์แล้วไซ้
ข้าพระองค์ก็ย่อมไม่มีอันใดเป็นการกลับคืนแด่พระองค์”

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเชื่อเสมอว่า “พระเจ้าคือพระผู้สร้าง และพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในพวกเรา เพราะฉันมีโอกาสนี้ มีสภาพเงื่อนไข และมีคุณสมบัติในการที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม การไล่ตามเสาะหาของฉันจึงควรเป็นการที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย และฉันควรทำให้พระองค์พึงพอพระทัย” สิ่งที่เคยได้รับประสบการณ์ก็เป็นเช่นนี้แล นั่นคือ ในยามที่เข่าอ่อนแอที่สุด เขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวว่า “โอ้ พระเจ้า! ไม่ว่า ณ เวลาใดหรือแห่งหนใด ขอพระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์จำพระองค์ได้เสมอ ไม่สำคัญว่า ณ เวลาใดหรือแห่งหนใด พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์ต้องการรักพระองค์ แต่วุฒิภาวะของข้าพระองค์นั้นด้อยเกินไป ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจเกินไป ความรักของข้าพระองค์ถูกจำกัดเกินไป และความจริงใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์นั้นน้อยนิดเกินไป เมื่อเปรียบเทียบกับความรักของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็แค่ไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์ปรารถนาเพียงว่า ชีวิตของข้าพระองค์นั้นไม่สูญเปล่า และปรารถนาว่า ข้าพระองค์ไม่เพียงสามารถขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ แต่ที่มากกว่านั้นก็คือ ปรารถนาว่าข้าพระองค์สามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้กับพระองค์ หากข้าพระองค์สามารถทำให้พระองค์พึงพอพระทัยได้แล้วไซ้ ในฐานะของสิ่งทรงสร้าง ข้าพระองค์ก็ย่อมจะมีจิตใจที่สงบสุข และจะไม่ขออะไรอีกแล้ว แม้ตอนนี้ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจ ข้าพระองค์ก็จะไม่ลืมคำเตือนสติของพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ลืมความรักของพระองค์ ตอนนี้ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังทำอะไรมากไปกว่าการขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ โอ้ พระเจ้า ข้าพระองค์รู้สึกแย่มากเกินไป!

ข้าพระองค์จะสามารถมอบความรักในหัวใจของข้าพระองค์ให้กับพระองค์ได้อย่างไร ข้าพระองค์จะสามารถทำทุกอย่างที่ทำได้ และสามารถที่จะทำให้ความปรารถนาทั้งหลายของพระองค์สมดังพระทัยได้อย่างไร และสามารถที่จะถวายทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ได้อย่างไร? พระองค์ทรงรู้จักความอ่อนแอของมนุษย์ ข้าพระองค์จะสามารถมีค่าคู่ควรต่อความรักของพระองค์ได้อย่างไร? โอ้ พระเจ้า!

พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์นี้ด้อยวุฒิภาวะ ทรงทราบว่าความรักของข้าพระองค์นั้นน้อยนิดเกินไป ข้าพระองค์จะสามารถทำดีที่สุดเท่าที่ข้าพระองค์จะสามารถทำได้ในสภาพแวดล้อมแบบนี้ได้อย่างไร? ข้าพระองค์รู้ว่า ข้าพระองค์ควรขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า ข้าพระองค์ควรมอบทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ แต่ในวันนี้ วุฒิภาวะของข้าพระองค์นั้นด้อยเกินไป ข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงมอบความแข็งแกร่งและความมั่นใจให้แก่ข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะสามารถครองความรักอันบริสุทธิ์ที่จะอุทิศแด่พระองค์ได้มากขึ้น

และสามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ได้มากขึ้น

ข้าพระองค์ไม่เพียงแต่จะสามารถขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ได้เท่านั้น

แต่ข้าพระองค์จะสามารถได้รับประสบการณ์กับการติสสอน การพิพากษา และการทดสอบทั้งหลายของพระองค์ และแม้กระทั่งการสาปแช่งที่รุนแรงกว่าเดิมได้มากขึ้น

พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มองดูความรักของพระองค์

และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถที่จะไม่รักพระองค์ และแม้ว่าในวันนี้ ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจ

ข้าพระองค์จะสามารถลืมพระองค์ได้อย่างไร? ความรัก การติสสอน

และการพิพากษาของพระองค์ทั้งหมดล้วนเป็นเหตุให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์

กระนั้นข้าพระองค์ก็รู้สึกเช่นกันว่าไร้ความสามารถที่จะทำให้พระองค์ทรงสมปรรณาในความรักของพระองค์ เพราะพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก

ข้าพระองค์จะสามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้แก่พระผู้สร้างได้อย่างไร?” เช่นนั้นคือคำร้องขอของเปโตร ทว่าวุฒิภาวะของเขานั้นไม่พอเพียงเกินไป ณ ชั่วขณะนี้

เขาได้รู้สึกทราบดีกับมิดเดิ้ลหนึ่งกำลังถูกบีบคั้นอยู่ในหัวใจของเขา เขาอยู่ในความเจ็บปวดครวครว

เขาไม่รู้ว่าจะทำอะไรภายใต้สภาพเงื่อนไขเช่นนั้น กระนั้นเขายังคงอธิษฐานต่อไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

มนุษย์อยู่ในวุฒิภาวะที่เป็นเด็ก มโนธรรมของเขานั้นอ่อนพลัง

และสิ่งเดียวเท่านั้นที่ข้าพระองค์สามารถสัมผัสได้ก็คือการขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ ในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่รู้ว่าจะทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร

และข้าพระองค์เพียงปรารถนาที่จะทำทั้งหมดเท่าที่ข้าพระองค์สามารถทำได้ มอบทั้งหมดที่ข้าพระองค์มี

และอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้กับพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงการพิพากษาของพระองค์

โดยไม่คำนึงถึงการติสสอนของพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์ประทานให้ข้าพระองค์

โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงพรากไปจากข้าพระองค์

ได้โปรดทำให้ข้าพระองค์ปราศจากการร้องทุกข์ต่อพระองค์แม้เพียงน้อยนิด

หลายคราวที่พระองค์ได้ทรงติสสอนข้าพระองค์และพิพากษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์พัวพันกับตัวเอง

และไร้ความสามารถที่จะสัมผัสความบริสุทธิ์

หรือสัมผัสการทำให้พระองค์ทรงสมพระทัยในความปรารถนาทั้งหลาย

การขอใช้คืนของข้าพระองค์ต่อความรักของพระองค์นั้นกำเนิดออกมาจากแรงผลักดันทางใจ และ ณ ชั่วขณะนี้

ข้าพระองค์ก็ยังเกลียดชังตัวเองมากกว่าเดิม”

เป็นเพราะเปโตรได้แสวงหาความรักที่บริสุทธิ์มากขึ้นต่อพระเจ้านั่นเอง เขาจึงได้อธิษฐานในหนทางนี้

เขากำลังแสวงหา และกำลังอ่อนวอน และยิ่งไปกว่านั้น เขากำลังกล่าวฟ้องตัวเอง

และกำลังสารภาพบาปของเขาต่อพระเจ้า เขาได้รู้สึกเป็นหนี้พระเจ้า และรู้สึกถึงความเกลียดชังที่มีต่อตัวเอง
ทว่าเขายังค่อนข้างโศกเศร้าและนั่งเฉยอยู่เช่นนั้น เขารู้สึกเช่นนั้นเสมอ ราวกับว่า

เขาไม่คิดพอสำหรับความปรารถนาของพระเจ้า และไม่สามารถที่จะทำเต็มความสามารถของเขาได้

ภายใต้สภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เปโตรยังคงไล่ตามเสาะหาความเชื่อของโยบ

เขาได้เห็นว่าความเชื่อของโยบเคยยิ่งใหญ่เพียงใด

เพราะโยบได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้รับนั้นได้รับการประทานให้โดยพระเจ้า

และเป็นธรรมดาที่พระเจ้าจะทรงพรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา

ได้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงมอบให้แก่ใครก็ได้ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา—

เช่นนั้นเองที่เป็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

โยบไม่เคยร้องทุกข์และยังคงสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้ เปโตรรู้จักตัวเองเช่นกัน

และในหัวใจของเขาจึงอธิษฐานว่า “ในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่ควรพอใจกับการชดใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ด้วยการใช้มนตร์ของข้าพระองค์และด้วย
ความรักมากมายเพียงใดก็ตามที่ข้าพระองค์ให้คืนแด่พระองค์

เพราะความคิดของข้าพระองค์นั้นเสื่อมทรามเกินไป

และเพราะข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะมองพระองค์ในฐานะของพระผู้สร้าง

เนื่องจากข้าพระองค์ยังคงไม่เหมาะสมที่จะรักพระองค์

ข้าพระองค์ต้องบ่มเพาะความสามารถในการที่จะอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้แก่พระองค์

ซึ่งข้าพระองค์จะทำอย่างเต็มใจ ข้าพระองค์ต้องรู้ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาทั้งหมดและไม่มีทางเลือก

และข้าพระองค์ต้องมองดูความรักของพระองค์

และสามารถกล่าวคำสรรเสริญพระองค์และเชิดชูพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

เพื่อที่พระองค์อาจได้รับพระสิริอันยิ่งใหญ่โดยผ่านทางข้าพระองค์

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะตั้งมั่นในคำพยานนี้ต่อพระองค์ โอ้พระเจ้า!

ความรักของพระองค์นั้นช่างล้ำค่าและงดงามยิ่งนัก!

ข้าพระองค์จะสามารถปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ในเงื้อมมือของมารร้ายได้อย่างไร?

พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างข้าพระองค์ขึ้นมาหรือ?

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานได้อย่างไร?

ข้าพระองค์ย่อมจะเลือกให้ตัวตนทั้งหมดของข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสสอนของพระองค์เสียดีกว่า

ข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมารร้าย

หากข้าพระองค์สามารถได้รับการทำให้บริสุทธิ์ และสามารถอุทิศทั้งหมดของข้าพระองค์แด่พระองค์แล้วไซ้

ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะถวายร่างกายและจิตใจของข้าพระองค์ให้กับการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์
เพราะข้าพระองค์รังเกียจชาตาน และไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมัน
โดยผ่านทาง การพิพากษาตัวข้าพระองค์ของพระองค์
พระองค์ทรงแสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ออกมา
ข้าพระองค์มีความสุขและไม่มีคำร้องทุกข์แม้แต่น้อยเลย
หากข้าพระองค์สามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้าง
ข้าพระองค์เต็มใจที่ทั้งชีวิตของข้าพระองค์ได้ร่วมเคียงไปกับการพิพากษาของพระองค์
ซึ่งข้าพระองค์จะได้มารู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และจะกำจัดอิทธิพลของมารร้ายให้พ้นไปจาก
ข้าพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษา” เปโตรได้อธิษฐานเช่นนั้นเสมอ ได้แสวงหาเช่นนั้นเสมอ
และเขาจึงได้ไปถึงอาณาจักรซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับไปแล้วก็ค่อนข้างสูงส่ง
เขาไม่เพียงสามารถใช้ได้คืนความรักของพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ
เขายังสามารถทำให้หน้าที่ของตัวเองในฐานะสิ่งทรงสร้างลุล่วงได้อีกด้วย
ไม่เพียงแต่เขาไม่ได้ถูกมโนธรรมของตัวเองทำให้รู้สึกผิดเท่านั้น
แต่เขายังได้สามารถก้าวข้ามมาตรฐานของมโนธรรมอีกด้วย
การอธิษฐานของเขาได้ดำเนินสืบเนื่องจนขึ้นไปถึงเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
ความทะเยอทะยานของเขาจึงได้สูงส่งขึ้นตลอดเวลา
และความรักของเขามีต่อพระเจ้าจึงได้ยิ่งใหญ่ขึ้นตลอดเวลา แม้เขาได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดอันรวดเร็ว
เขาก็ยังคงไม่ลืมที่จะรักพระเจ้า และยังคงพยายามที่จะบรรลุความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
ในคำอธิษฐานของเขา เขาได้เปล่งคำพูดต่อไปนี้
“ข้าพระองค์มิได้สำเร็จลุล่วงสิ่งใดมากไปกว่าการได้ใช้ได้คืนความรักของพระองค์
ข้าพระองค์มิได้เป็นคำพยานต่อพระองค์ต่อหน้าชาตาน มิได้ปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของชาตาน
และยังคงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะใช้ความรักของข้าพระองค์ทำให้ชาตานปราศ
ทำให้มันอับอาย และเพื่อที่การนั้นจะทำให้พระองค์สมพระทัยในสิ่งพึงปรารถนา
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมอบทั้งหมดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้กับพระองค์
ไม่มอบแม้เพียงเศษเสี้ยวของตัวข้าพระองค์ให้กับชาตาน เพราะชาตานคือศัตรูของพระองค์”
ยิ่งเขาได้แสวงหาไปในทิศทางนี้มากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งได้รับการขับเคลื่อนมากขึ้นเท่านั้น
และความรู้ของเขาก็คือเรื่องราวเหล่านี้ก็สูงขึ้นเท่านั้น โดยไม่ได้ตระหนักถึงมัน
เขาได้มารู้ว่าเขาควรปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของชาตาน และควรคืนตัวเองสู่พระเจ้าอย่างครบถ้วน
เช่นนั้นเองคืออาณาจักรใหม่ที่เขาได้บรรลุไปถึง เขากำลังก้าวข้ามอิทธิพลของชาตาน

และกำลังกำจัดความยินดีและความชื่นชมในเนื้อหนังออกไปจากตัวเอง
และเต็มใจได้รับประสบการณ์ทั้งกับการติสอนของพระเจ้าและการพิพากษาของพระองค์อย่างลุ่มลึกมากขึ้น
เขาได้พูดว่า “แม้ว่าข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสอนของพระองค์
และท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นความยากลำบากพ่วงมาด้วยอย่างไร
ข้าพระองค์ก็ยังคงไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
ข้าพระองค์ยังคงไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์จากเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน
ข้าพระองค์รับเอาความชื่นบานจากการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการสาปแช่งของพระองค์
และเจ็บปวดจากการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางพรของซาตาน
ข้าพระองค์รักพระองค์โดยการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์
และนี่นำพาความชื่นบานอันใหญ่หลวงมาสู่ข้าพระองค์
การติสอนและการพิพากษาของพระองค์นั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม มันเป็นไปเพื่อชำระข้าพระองค์ให้สะอาด
และยิ่งไปกว่านั้นคือ มันเป็นไปเพื่อช่วยข้าพระองค์ให้รอด
ข้าพระองค์คงจะเลือกใช้ชีวิตของข้าพระองค์ให้หมดไปท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์
เพื่อที่ข้าพระองค์อาจอยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์
ข้าพระองค์ไม่เต็มใจมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานแม้เพียงชั่วขณะเดียว
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระองค์ ต่อให้ข้าพระองค์ทุกข์ทนกับความยากลำบาก
ข้าพระองค์ก็ไม่เต็มใจที่จะถูกซาตานฉวยประโยชน์และใช้เล่ห์เหลี่ยม ข้าพระองค์ สิ่งทรงสร้างนี้
ควรถูกใช้โดยพระองค์ ถูกครองโดยพระองค์ ถูกพิพากษาโดยพระองค์ และถูกติสอนโดยพระองค์
ข้าพระองค์ควรแม้กระทั่งถูกสาปแช่งโดยพระองค์
หัวใจของข้าพระองค์ชื่นบานเมื่อพระองค์ทรงเต็มใจให้พรข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ได้มองเห็นความรักของพระองค์แล้ว พระองค์คือพระเจ้าผู้สร้าง และข้าพระองค์เป็นสิ่งทรงสร้าง
ข้าพระองค์ไม่ควรทรยศพระองค์และมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
ทั้งยังไม่ควรถูกซาตานฉวยประโยชน์ ข้าพระองค์ควรเป็นม้าหรือโคของพระองค์ แทนที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อซาตาน
ข้าพระองค์เลือกที่จะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสอนของพระองค์โดยปราศจากความผาสุกทางกาย
และนี่จะนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีมาให้ข้าพระองค์ ต่อให้ข้าพระองค์ต้องสูญเสียพระคุณของพระองค์ไป
แม้พระคุณของพระองค์ไม่อยู่กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ชื่นชมกับการถูกพระองค์ติสอนและพิพากษา
นี่เองคือการให้พรที่ดีที่สุดของพระองค์ พระคุณอันใหญ่หลวงที่สุดของพระองค์
แม้พระองค์ทรงเปี่ยมบารมีและทรงไกรธรรมาตม์ต่อข้าพระองค์เสมอ
ข้าพระองค์ก็ยังทรงไร้ความสามารถที่จะไปจากพระองค์ และยังคงไม่สามารถรักพระองค์ได้อย่างเพียงพอ

ข้าพระองค์เลือกชอบที่จะถูกสาปแช่ง ถูกตีสอน ถูกเยียนตีโดยพระองค์
และข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน
ทั้งยังไม่เต็มใจที่จะให้ตัวข้าพระองค์สาละวนวุ่นวายและมีธุระยุ่งเพียงเพื่อเนื้อหนัง
และยังไม่เต็มใจเลยที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนัง” ความรักของเปโตรเป็นความรักที่บริสุทธิ์
นี่คือประสบการณ์แห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และนี่คืออาณาจักรสูงสุดแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่มีชีวิตที่เปี่ยมความหมายกว่านี้อีกแล้ว
เขาได้ยอมรับการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
เขาได้มองเห็นความล้ำค่าของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
และไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับเปโตรจะล้ำค่ากว่านี้แล้ว เขาได้พูดว่า
“ชาตานให้ความชื่นชมยินดีทางวัตถุแก่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่มองเห็นความล้ำค่าของพวกมัน
การตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้ามาถึงข้าพระองค์อย่างไม่คาดฝัน—ข้าพระองค์ได้รับพระคุณในการนี้
ข้าพระองค์ได้พบกับความชื่นชมยินดีในการนี้ และข้าพระองค์ได้รับพระพรในการนี้
หากมิใช่เพราะการพิพากษาของพระเจ้าแล้วไซ้ ข้าพระองค์คงจะไม่มีวันรักพระเจ้า
ข้าพระองค์คงจะยังมียังมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน คงจะยังถูกมันควบคุมและสั่งการ
หากเป็นกรณีเช่นนั้น ข้าพระองค์คงจะไม่มีวันกลายมาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
เพราะข้าพระองค์คงจะไร้ความสามารถที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
และคงจะไม่ได้อุทิศทั้งหมดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้แก่พระเจ้า แม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงอวยพรข้าพระองค์
ทั้งให้ข้าพระองค์ปราศจากสิ่งชั่วใภายในราวกับเพลิงหนึ่งกำลังเผาผลาญอยู่ภายในตัวข้าพระองค์
และปราศจากสันติสุขหรือความชื่นบาน
และแม้ว่าการตีสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้านั้นไม่เคยห่างไปจากตัวข้าพระองค์
แต่ในการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้านั้น
ข้าพระองค์สามารถมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ข้าพระองค์รับความปิติยินดีในการนี้
ไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่มีคุณค่าหรือเปี่ยมความหมายกว่านี้อีกแล้ว
แม้พระอุปนิสัยและการดูแลของพระองค์ได้กลายมาเป็นการตีสอน การพิพากษา การสาปแช่ง
และการเยียนตีอันโหดเหี้ยม ข้าพระองค์ยังคงรับความชื่นชมยินดีในสิ่งเหล่านี้
เพราะสิ่งเหล่านี้สามารถชำระข้าพระองค์ให้สะอาดและเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้ดีกว่า
สามารถนำพาข้าพระองค์เข้าใกล้พระเจ้าได้มากกว่า
และสามารถทำให้ความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระเจ้านั้นบริสุทธิ์กว่า
นี่ทำให้ข้าพระองค์สามารถลบล้างหน้าที่ในฐานะสิ่งทรงสร้าง

และพาข้าพระองค์ไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าห่างไกลจากอิทธิพลของซาตาน
เพื่อที่ข้าพระองค์จะไม่รับใช้ซาตานอีกต่อไป ครั้นข้าพระองค์ไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
และสามารถอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีและทั้งหมดที่ข้าพระองค์สามารถทำได้แด่พระเจ้า
โดยไม่เหน็ดเหนื่อยสิ่งใดไว้—นั่นคือคราที่ข้าพระองค์พึงพอใจอย่างเปี่ยมล้น
การติสอนและการพิพากษาของพระองค์นี่เองที่ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด
และชีวิตข้าพระองค์นั้นมิอาจแยกจากการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้
ชีวิตข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
และหากมิใช่เพราะการดูแลและการคุ้มครองปกป้องแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าแล้วไซ้
ข้าพระองค์คงจะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานเสมอมา และยิ่งไปกว่านั้น
ข้าพระองค์คงจะไม่เคยมีโอกาสนหรือวิถีทางที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย
ข้าพระองค์จะสามารถได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระเจ้าได้
ก็ต่อเมื่อการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไม่มีวันไปจากข้าพระองค์แล้วเท่านั้น
ด้วยพระวอนะอันกว้างกระฉ่างและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเท่านั้น
ข้าพระองค์จึงได้รับการคุ้มครองปกป้องอันสูงส่งที่สุดและได้มีชีวิตอยู่ในความสว่าง
และได้รับพระพรของพระเจ้า การที่สามารถได้รับการชำระให้สะอาด
และปลดปล่อยตัวข้าพระองค์เองจากซาตาน และมีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าได้—
นี่คือการได้รับพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าพระองค์ในวันนี้”
นี่คืออาณาจักรสูงสุดที่เปโตรได้ผ่านประสบการณ์

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวอนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 526

มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ซึ่งก็หมายความว่า เขามีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

และหากปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า มนุษย์ย่อมมีความโสมมพอกันกับซาตาน

มนุษย์จะสามารถบริสุทธิ์ได้อย่างไรกัน?

เปโตร ได้เชื่อว่าการติสสอนและการพิพากษาโดยพระเจ้าเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ มนุษย์จะสามารถดีขึ้นและเกลียดชังเนื้อหนัง เกลียดชังซาตานได้

โดยผ่านทาง การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าเท่านั้น

ความมีวินัยอันเคร่งครัดของพระเจ้าปลดปล่อยมนุษย์จากอิทธิพลของซาตาน

ปลดปล่อยเขาจากโลกใบเล็กของเขาเอง และเปิดโอกาสให้เขามีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งพระพักตร์พระเจ้า

ไม่มีความรอดใดที่ดีกว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอีกแล้ว! เปโตรได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า! ตราบที่พระองค์ทรงติสสอนและตัดสินข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะทราบว่าพระองค์หาได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไม่

ต่อให้พระองค์ไม่ทรงมอบความชื่นบานหรือสันติสุขให้แก่ข้าพระองค์

และทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ และทรงทำโทษข้าพระองค์ด้วยการสั่งสอนเกินคณานับ

ตราบที่พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ย่อมรู้สึกสบายใจ ในวันนี้

การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้กลายมาเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและการได้รับพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พระคุณที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพระองค์นั้นคุ้มครองปกป้องข้าพระองค์

พระคุณที่พระองค์ประทานต่อข้าพระองค์ในวันนี้ก็คือ การสำแดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และคือการติสสอนและการพิพากษา ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นการทดสอบ และที่มากกว่านั้น

มันคือชีวิตแห่งความทุกข์”

เปโตรสามารถละทิ้งความยินดีในเนื้อหนังและแสวงหาความรักที่ลึกซึ้งกว่าและการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่กว่า เพราะเขาได้รับพระคุณมากมายจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ในชีวิตของเขา

หากมนุษย์ปรารถนาจะได้รับการชำระให้สะอาดและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

หากเขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตแห่งความหมายและทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งทรงสร้างให้ลุล่วงแล้วไซ้

เขาต้องยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

และต้องไม่ยอมให้การบ่มวินัยของพระเจ้าและการเมียนดีของพระเจ้าพรากไปจากเขา

ทั้งนี้ก็เพื่อที่เขาอาจปลดปล่อยตนเองจากการหลอกลวงและอิทธิพลของซาตาน

และมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าได้ จงรู้ไว้ว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือความสว่าง

และแสงสว่างแห่งความรอดของมนุษย์ และรู้ว่าไม่มีการได้รับพรใด พระคุณใด

หรือการคุ้มครองปกป้องใดที่ดีกว่านี้อีกแล้วสำหรับมนุษย์ มนุษย์มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตान และดำรงอยู่ในเนื้อหนัง หากเขาไม่ได้รับการชำระให้สะอาด

และไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าแล้วไซ้ มนุษย์ย่อมจะกลายเป็นเสื่อมลงทุกที

หากเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแล้วไซ้ เขาต้องได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการช่วยให้รอด

เปโตรได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างมีเมตตา

ข้าพระองค์ปิติยินดีและรู้สึกซาบซึ้งใจ เมื่อพระองค์ทรงเตือนข้าพระองค์

ข้าพระองค์ยังรู้สึกซาบซึ้งใจและชื่นบานยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่าข้าพระองค์จะอ่อนแอ และทนฝ่าความทุกข์เกินพรรณนา

แม้มีน้ำตาและความโศกเศร้า พระองค์ทรงทราบว่าความโศกเศร้านี้เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์

และเพราะความอ่อนแอของข้าพระองค์

ข้าพระองค์รำไห้เพราะข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาได้

ข้าพระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเสียใจเพราะข้าพระองค์พร่องเกินไปต่อข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์

แต่ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะบรรลุมารถึงอาณาจักรนี้

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้เพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัย

การเตือนของพระองค์ได้นำการคุ้มครองปกป้องมาสู่ข้าพระองค์ และได้ให้ความรอดที่ดีที่สุดแก่ข้าพระองค์

การพิพากษาของพระองค์ทำให้ความยอมผ่อนปรนและความอดทนของพระองค์ต้องมัวหมอง

หากปราศจากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะไม่ชื่นชมความปรานีและความรักมั่นคงของพระองค์

ในวันนี้ข้าพระองค์มองเห็นยิ่งขึ้นกว่าเดิมว่าความรักของพระองค์นั้นกว้างข้ามฟ้าสวรรค์และเลิศล้ำเหนือสิ่งอื่นที่

งมวด ความรักของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ความปรานีและความรักมั่นคง ที่ยิ่งมากไปกว่านั้น

มันคือการเตือนและการพิพากษานั้นเอง การเตือนและการพิพากษาของพระองค์ได้ให้ข้าพระองค์มากมาย

เมื่อปราศจากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์

ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถผ่านประสบการณ์ความรักของพระผู้สร้าง

แม้ข้าพระองค์ได้ทนฝ่าหลายร้อยปีแห่งการทดสอบและความทุกข์ลำบาก และถึงขั้นเกือบถึงแก่ความตาย

สิ่งเหล่านั้นได้เปิดโอกาสให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์อย่างแท้จริงและได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุด

หากการเตือนและการพิพากษาและการบ่มวินัยของพระองค์กำลังจะพรากจากข้าพระองค์ไปแล้วไซ้

ข้าพระองค์ย่อมจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ภายใต้แดนครอบครองของชาตान

เนื้อหนังของมนุษย์นั้นมีประโยชน์อันใดเล่า?

หากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไป

นั่นคงจะประหนึ่งว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ทอดทิ้งข้าพระองค์ไปแล้ว

ประหนึ่งว่าพระองค์มิได้ทรงอยู่กับข้าพระองค์อีกต่อไปแล้ว หากนั่นเป็นเช่นนั้น
ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เช่นไร?
หากพระองค์ทรงมอบความเจ็บป่วยให้ข้าพระองค์และทรงนำอิสรภาพของข้าพระองค์ไป
ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้
แต่หากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไปตลอดกาล
ข้าพระองค์คงจะสับสนหนทางที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
หากข้าพระองค์ได้อยู่มาโดยปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์
ข้าพระองค์คงจะได้สูญเสียความรักของพระองค์ไปแล้ว
ความรักซึ่งลึกซึ้งสำหรับข้าพระองค์เกินกว่าที่จะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ เมื่อปราศจากความรักของพระองค์
ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
และคงจะไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้
ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์มีอาทวนฝ่าความมืดมิด ทนฝ่าชีวิตเช่นนั้นได้
การมีพระองค์อยู่กับข้าพระองค์นั้นประดุจการได้มองเห็นพระองค์
แล้วข้าพระองค์จะสามารถไปจากพระองค์ได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์วอนขอพระองค์
ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่าอย่าทรงนำสิ่งชั่วใหญ่ที่สุดของข้าพระองค์ไปจากข้าพระองค์เลย
ต่อให้มันเป็นแค่พระวณะแห่งการให้ความมั่นใจเพียงไม่กี่คำก็ตาม
ข้าพระองค์ได้ชื่นชมความรักของพระองค์ตลอดมา และในวันนี้
ข้าพระองค์ไม่สามารถที่จะไกลห่างจากพระองค์ได้ ข้าพระองค์จะไม่รักพระองค์ได้อย่างไรกัน?
ข้าพระองค์ได้หลั่งน้ำตาแห่งความโศกเศร้าก็เพราะความรักของพระองค์ ทว่าข้าพระองค์รู้สึกตลอดมาว่า
ชีวิตเช่นนี้เปี่ยมความหมายกว่า สามารถให้ความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ได้มากกว่า
สามารถเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้มากกว่า
และสามารถเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์บรรลุความจริงซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายควรครองได้มากกว่า”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 527

การดำเนินชีวิตทั้งชีวิตของมนุษย์อยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตान
และไม่มีแม้แต่บุคคลเดียวที่สามารถปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของชาตानได้ด้วยตัวพวกเขาเอง
ทั้งหมดล้วนมีชีวิตอยู่ในโลกอัน โสมม ในความเสื่อมทรามและความว่างเปล่า
ปราศจากความหมายหรือคุณค่าแม้เพียงน้อยนิด พวกเขาใช้ชีวิตที่ช่างอิสระไร้กังวลเยี่ยงนั้นเพื่อเนื้อหนัง
เพื่อค้นหา และเพื่อชาตान การดำรงอยู่ของพวกเขาไม่มีคุณค่าแม้แต่น้อยนิดเลย
มนุษย์ไร้ความสามารถในการค้นหาความจริงซึ่งจะปลดปล่อยเขาจากอิทธิพลของชาตान
แม้ว่ามนุษย์เชื่อในพระเจ้า และอ่านพระคัมภีร์ เขาก็หาได้เข้าใจไม่
ว่าจะปลดปล่อยตัวเขาเองจากการควบคุมของอิทธิพลชาตานได้อย่างไร ตลอดหลายยุคสมัย
มีผู้คนน้อยมากที่ได้ค้นพบความลับนี้ มีน้อยมากที่ได้จับความเข้าใจเกี่ยวกับมัน ครั้นเป็นเช่นนั้น
แม้มนุษย์รังเกียจชาตาน และรังเกียจเนื้อหนัง
เขาก็ไม่รู้ว่าจะทำจิตอิทธิพลของชาตานที่กำลังวางกับดักอยู่ออกจากตัวเขาได้อย่างไร ในวันนี้
ไม่ใช่ว่าเจ้ายังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานหรือ?
เจ้าไม่เสียใจในการกระทำอันไม่เชื่อฟังของเจ้า และนับประสาอะไรที่จะรู้สึกตัวเจ้านั้น โสมมและไม่เชื่อฟัง
ภายหลังการต่อต้านพระเจ้า เจ้าถึงกับรู้สึกมีสันติสุขในจิตใจและรู้สึกสงบอย่างใหญ่หลวง
ความสงบของเจ้านั้นมิใช่เพราะเจ้าเสื่อมทรามหรือ?
สันติสุขของจิตใจนี้มีได้มาจากการไม่เชื่อฟังของเจ้าหรือ? มนุษย์มีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์
เขามีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลมืดของชาตาน ทั่วแผ่นดิน ฝัทั้งหลายอาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์
รูกีบไปบนเนื้อหนังของมนุษย์ บนแผ่นดินโลก เจ้าไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมอันงดงาม
สถานที่ที่เจ้าอยู่ก็คืออาณาจักรของมาร นรกมนุษย์แห่งหนึ่ง นรกขุมลึกแห่งหนึ่งนั่นเอง
หากมนุษย์ไม่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วไซ้ร้ เขาย่อมเป็นสิ่ง โสมม
หากเขาไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องและดูแลโดยพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เขาย่อมยังคงเป็นเชลยของชาตาน
หากเขาไม่ได้รับการพิพากษาและติสอนแล้วไซ้ร้
เขาย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงการกดขี่ของอิทธิพลมืดของชาตาน
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่เจ้าแสดงออกมาและพฤติกรรมอันไม่เชื่อฟังที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า
เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน
หากความคิดและจิตใจของเจ้ายังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
และอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้ถูกพิพากษาและติสอนแล้วไซ้ร้
ความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าก็ย่อมยังคงถูกควบคุมโดยแดนครอบครองของชาตาน

จิตใจของเจ้าถูกควบคุมโดยชาตาน ความคิดของเจ้าถูกหลอกใช้โดยชาตาน
และความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าถูกควบคุมด้วยเงื้อมมือของชาตาน เจ้ารู้แน่ไหมว่า
ตอนนี้เจ้าห่างไกลแค่ไหนจากมาตรฐานของเปโตรเพียงใด? เจ้ามีจิตความสามารถนั้นหรือไม่?
เจ้ารู้มากเพียงใดในเรื่องของการติสสอนและการพิพากษาของวันนี้? เจ้ามีสิ่งที่เปโตรได้รู้มากแค่ไหน?
หากในวันนี้เจ้าไม่สามารถรู้ได้ เจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้นี้ได้หรือไม่ในอนาคต?
คนบางคนที่ยั้เกียดและขี้ลาดอย่างเจ้านั้น ย่อมไม่สามารถรู้เรื่องการติสสอนและการพิพากษาเป็นธรรมดา
หากเจ้าไล่ตามเสาะหาสันติสุขของเนื้อหนัง และความยินดีของเนื้อหนังแล้วไซ้
เจ้าย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะได้รับการชำระให้สะอาด และในท้ายที่สุด เจ้าย่อมจะหวนคีนสู่ชาตาน
เพราะสิ่งที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตก็คือชาตาน และมันก็คือเนื้อหนังนั่นเอง เท่าที่สิ่งทั้งหลายเป็นอยู่ในทุกวันนี้
ผู้คนมากมายไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิต ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับการได้รับการชำระให้สะอาด
หรือเกี่ยวกับการเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตที่ลึกซึ้งกว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้เช่นไร?
พวกที่ไม่เสาะหาชีวิตไม่มีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และพวกที่ไม่เสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้า ผู้ที่ไม่เสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา
ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลมืดของชาตาน
พวกเขาไม่จริงจังก่เกี่ยวกับความรู้ของพวกเขาในเรื่องของพระเจ้าและเกี่ยวกับการเข้าสู่ของพวกเขาในการเปลี่ยน
แปลงอุปนิสัยของพวกเขา เหมือนกันไม่มีผิดกับพวกที่เชื่อในศาสนา
ซึ่งแค่ทำไปตามพิธีกรรมและเข้าร่วมงานปรนนิบัติตามกิจวัตร นั้นไม่ใช่การเสียเวลาไปเปล่าๆ หรือหรือ?
หากในความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ เขาไม่จริงจังก่เกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหลายของชีวิต
ไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริง ไม่ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา
ยังไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าแล้วไซ้
เขาย่อมไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าจะต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า
โดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญของการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์
และเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ดำเนินเสร็จสิ้นในมนุษย์ เจ้าสามารถยอมรับได้หรือไม่?
ในช่วงระหว่างการติสสอนประเภทนี้ เจ้าสามารถสัมผัสประสบการณ์และความรู้แบบเดียวกับเปโตรหรือไม่?
หากเจ้าไล่ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้าและในเรื่องของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และหากเจ้าไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าแล้วไซ้
เจ้าย่อมมีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการศิสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 528

สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

ขั้นตอนนี้ของงานแห่งการถูกพิชิตเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้

มนุษย์สามารถได้รับประสบการณ์กับงานแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

ไม่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ใดเลยในการที่เพียงแสดงบทบาทแห่งการถูกพิชิตเท่านั้น

นั่นไม่ได้จะทำให้เจ้าเหมาะสมสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวิถีทางที่จะแสดงบทบาทในส่วนของเจ้าในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

เพราะเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิต และไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงและการสร้างขึ้นใหม่ในตัวเอง

และดังนั้น เจ้าจึงไม่มีประสบการณ์จริงของชีวิต ในช่วงระหว่างพระราชกิจซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้

ครั้งหนึ่งเจ้าเคยได้แสดงบทเป็นคนปรนนิบัติและเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

แต่หากในท้ายที่สุดแล้วเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาที่จะเป็นเปโตร

และการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่เป็นไปตามเส้นทางที่เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้

เจ้าย่อมจะไม่ได้รับประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเป็นธรรมดา

หากเจ้าเป็นใครบางคนซึ่งไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้

เจ้าก็ย่อมจะได้เป็นคำพยาน และเจ้าจะพูดว่า “ในพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้

ข้าพระองค์ได้ยอมรับพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

และแม้ว่าข้าพระองค์ได้สูญเสียความทุกข์อันใหญ่หลวง

ข้าพระองค์ก็ได้มารู้วิธีที่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ข้าพระองค์ได้รับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์ได้มีความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า

และการติสอนของพระองค์ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝันและนำพาพระพรและพระคุณมาให้ข้า

พระองค์ การพิพากษาและการติสอนของพระองค์นี่เองที่ได้คุ้มครองปกป้องและชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์

หากข้าพระองค์ไม่ได้ถูกติสอนและพิพากษาโดยพระเจ้า

และหากพระวณะอันกว้างกระฉ่างของพระเจ้าไม่ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝัน

ข้าพระองค์ก็คงไม่สามารถได้รู้จักพระเจ้า และข้าพระองค์ก็คงยังไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดด้วยเช่นกัน

ในวันนี้ ในฐานะสิ่งทรงสร้าง ข้าพระองค์ไม่เพียงมองเห็นว่า

คนเราชื่นชมทุกสิ่งทีพระผู้สร้างทรงสร้างขึ้นเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ

สิ่งทรงสร้างทั้งมวลควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและการพิพากษานชอบธรรมของพระองค์

ก็เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นมีค่าควรแก่การชื่นชมยินดีของมนุษย์
ในฐานะสิ่งทรงสร้างซึ่งได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทราม คนเราควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
ในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น มีการติสอนและการพิพากษา และยิ่งไปกว่านั้น
มีความรักยิ่งใหญ่อยู่ แม้ว่าข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักของพระเจ้าไว้จนครบบริบูรณ์ในวันนี้
แต่ข้าพระองค์ก็มีโชคความที่ได้มองเห็นมัน และในการนี้ ข้าพระองค์ได้รับการอวยพรแล้ว”
นี่คือเส้นทางซึ่งบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมใช้เดิน
และนี่คือความรู้ที่พวกเขาพุดถึง ผู้คนดังกล่าวเป็นเหมือนเปโตร พวกเขามีประสบการณ์เดียวกันกับเปโตร
ผู้คนดังกล่าวคือบรรดาผู้ที่ได้รับชีวิต คือผู้ที่ครองความจริงด้วยเช่นกัน
เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์ไปจนถึงตอนสุดท้ายจริงๆ ในช่วงระหว่างการพิพากษาของพระเจ้า
พวกเขาจะกำจัดอิทธิพลของชาตนาออกจากตัวพวกเขาได้จนหมดสิ้น
และได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 529

อาดัมกับเอวาที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นในปฐมกาลนั้น เป็นผู้คนบริสุทธิ์ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ในขณะที่อยู่ในสวนเอเดน พวกเขาบริสุทธิ์ ไม่ค้างพริ้วด้วยความโสมม
พวกเขาตั้งชื่อต่อพระยาห์เวห์ด้วยเช่นกัน และไม่ได้อะไรในเรื่องการทรยศพระยาห์เวห์เลย
นี่เป็นเพราะพวกเขาปราศจากการรบกวนจากอิทธิพลของซาตาน ปราศจากพิษของซาตาน
และบริสุทธิ์ที่สุดในหมู่มวลมนุษย์ พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในสวนเอเดน ไม่มีความโสมมใดๆ มาทำให้มัวหมอง
ไม่ได้ถูกเนื้อหนังเข้าครอง และมีความเคารพในพระยาห์เวห์ ต่อมา เมื่อพวกเขาได้ถูกซาตานทดลอง
พวกเขาได้มีพิษของงู และได้มีความอยากที่จะทรยศพระยาห์เวห์
และพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน ในปฐมกาล พวกเขาบริสุทธิ์ และพวกเขาเคารพพระเจ้า
เพียงในสถานะนี้เท่านั้นที่พวกเขาเป็นมนุษย์ ต่อจากนั้นมา ภายหลังจากที่พวกเขาได้ถูกซาตานทดลอง
พวกเขาได้กินผลของต้นไม้แห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว และได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน
พวกเขาค่อยๆ ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและได้สูญเสียภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์ไป ในปฐมกาล
มนุษย์ได้มีลมปราณของพระยาห์เวห์ ไม่มีความไม่เชื่อฟังแม้เพียงเล็กน้อยนิด
และไม่มีความชั่วในหัวใจของเขาเลย ณ เวลานั้น มนุษย์เป็นมนุษย์จริงๆ
หลังจากที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้กลายเป็นสัตว์ร้าย
ความคิดของเขาได้ถูกเติมด้วยความชั่วและความโสมม ปราศจากความดีหรือความบริสุทธิ์
นี่ไม่ใช่ซาตานหรือ? เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามามากมาย
กระนั้นเจ้าก็ยัง ไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือได้รับการชำระให้สะอาด
เจ้ายังคงใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตาน และยังคงไม่นับนอบต่อพระเจ้า
นี่คือใครบางคนที่ได้ถูกพิชิตแล้วแต่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเหตุใดจึงได้มีการพูดว่า
บุคคลเช่นนั้นยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนะหรือ?
นั่นก็เพราะบุคคลนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิตหรือความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า
และละโมภแต่เพียงความยินดีในเนื้อหนังและสิ่งชั่วใจชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ผลลัพธ์ก็คือ
อุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลง
และพวกเขาไม่ได้รับรูปลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์ตามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้กลับคืนมา
ผู้คนเช่นนั้นคือชาวศพเดินได้ พวกเขาคือคนตายที่ไร้จิตวิญญาณ!
บรรดาพวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในจิตวิญญาณ ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความบริสุทธิ์
และผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาการดำเนินชีวิตด้วยความจริง ผู้ซึ่งเพียงแค่อำนาจใจกับการถูกพิชิตในด้านลบเท่านั้น
และผู้ที่ไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าและกลายมาเป็นพวกมนุษย์ที่บริสุทธิ์ได้—

เหล่านี้เป็นผู้คนที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด เพราะหากเขาปราศจากความจริง
มนุษย์ย่อมไม่สามารถตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้าได้
บรรดาผู้ที่สามารถตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้าได้คือคนทั้งหลายซึ่งได้รับการช่วยให้รอดแล้ว
เท่านั้น สิ่งที่เราต้องการคือผู้คนเหมือนเปโตร ผู้คนซึ่งไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ความจริงในวันนี้ได้ถูกมอบให้กับบรรดาผู้ซึ่งโหยหาและแสวงหามัน
ความรอดนี้ยอมมอบให้แก่บรรดาผู้ซึ่งโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า
และมันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะได้รับมันไว้เท่านั้น จุดประสงค์ของการนั้นก็คือ
พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขาไว้ พวกเขาได้รับพระเจ้า ก็เพื่อที่พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขา วันนี้
เราได้กล่าววณะเหล่านี้กับพวกเขา และพวกเขาก็ยืนยันวณะเหล่านี้แล้ว
และพวกเขาก็ควรปฏิบัติตามวณะเหล่านี้ ในท้ายที่สุดแล้ว
เวลาที่พวกเขานำวณะเหล่านี้ไปปฏิบัติจะเป็นช่วงขณะที่เราได้รับพวกเขาไว้โดยผ่านทางวณะเหล่านี้
ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ตจะได้รับวณะเหล่านี้ไว้ด้วยเช่นกัน ซึ่งกล่าวก็คือ จะได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุดนี้ไว้
ทันทีที่พวกเขาได้รับการชำระให้สะอาด พวกเขาจะได้ออกมาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตด้วยความจริงหรือดำเนินชีวิตด้วยสภาพเหมือนผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความ
เพียบพร้อมแล้วไซ้ร ก็ย่อมสามารถพูดได้ว่า เจ้านั้นมิใช่มนุษย์ แต่เป็นซากศพเดินได้ เป็นสัตว์ร้าย
เพราะเจ้าปราศจากความจริง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่มีลมปราณของพระยาห์เวห์
ดังนั้นเจ้าคือบุคคลที่ตายแล้วซึ่งไม่มีจิตวิญญาณ! แม้ว่ามันเป็นไปได้ที่จะเป็นคำพยานหลังจากที่ได้รับการพิชิต
แต่สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นเป็นเพียงความรอดเล็กน้อยเท่านั้น และเจ้ายังไม่ได้กลายมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ครองจิตวิญญาณ
แม้ว่าเจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาไปแล้ว
ก็ไม่ได้ให้ผลลัพธ์เป็นการที่อุปนิสัยของเจ้าได้รับการสร้างขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนแปลง เจ้ายังคงเป็นตัวเจ้าคนเดิม
เจ้ายังคงเป็นของซาตาน และเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว
มีเพียงบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นที่มีคุณค่า และผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่ได้รับชีวิตจริง

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 530

ในวันนี้ ผู้คนบางคนได้ตามเสาะหาการถูกใช้โดยพระเจ้า แต่หลังจากที่ถูกพิชิตแล้ว พวกเขาไม่สามารถถูกใช้ได้โดยตรงในทันที สำหรับพระวณะที่ได้มีการตรัสไว้ในวันนี้ หากถึงตอนที่พระเจ้าทรงใช้ผู้คน เขายังคงไม่สามารถสำเร็จจุลวงในพระวณะเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวได้อีกอย่างว่า การมาถึงของจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาที่มีมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น จะกำหนดพิจารณาว่า มนุษย์จะถูกกำจัดทิ้งหรือถูกใช้โดยพระเจ้า บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตไปแล้วนั้น ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าตัวอย่างของความนิ่งเฉยและสิ่งที่เป็นลบ พวกเขาเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่าง แต่พวกเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าข้อเปรียบเทียบ เฉพาะเมื่ออุปนิสัยในชีวิตมนุษย์ได้เปลี่ยนไปแล้ว และเขาได้สัมผัสกับการเปลี่ยนแปลงภายในและภายนอกแล้วเท่านั้น เขาจึงจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ ในวันนี้สิ่งไหนเล่าที่เจ้าต้องการ การถูกพิชิต หรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม? สิ่งไหนหรือที่เจ้าปรารถนาจะสัมผัส? เจ้าได้จุลวงสภาพเงื่อนไขสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วหรือ? สภาพเงื่อนไขใดที่เจ้ายังคงขาดอยู่? เจ้าควรเตรียมตัวเองให้มีความพร้อมอย่างไร และเจ้าควรขจัดเชยสิ่งที่ยาคดกบกร่องอย่างไร? เจ้าควรเข้าสู่เส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร? เจ้าควรนอนโดยครบบริบูรณ์อย่างไร? เจ้าขอที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น เจ้าได้ตามเสาะหาความบริสุทธิ์ใช่หรือไม่? เจ้าเป็นบุคคลที่พยายามจะได้รับประสบการณ์กับการติสสอนและการพิพากษาเพื่อที่เจ้าอาจได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ใช่หรือไม่? เจ้าได้ตามเสาะหาการได้รับการชำระให้สะอาด ดังนั้นแล้วเจ้าเต็มใจที่จะยอมรับการติสสอนและการพิพากษาใช่หรือไม่? เจ้าขอที่จะรู้จักพระเจ้า แต่เจ้ามีความรู้ในเรื่องการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์หรือไม่? ในวันนี้ พระราชกิจส่วนใหญ่ที่พระองค์ทรงทำกับเจ้าคือการติสสอนและการพิพากษา อะไรคือความรู้ของเจ้าในเรื่องพระราชกิจนี้ สิ่งใดที่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นไปแล้วในตัวเจ้า? การติสสอนและการพิพากษาที่เจ้าได้รับประสบการณ์มาแล้วนั้น ได้ชำระเจ้าให้สะอาดแล้วหรือยัง? มันได้เปลี่ยนแปลงเจ้าหรือยัง? มันได้ส่งผลใดต่อเจ้าหรือยัง? เจ้าอ่อนล้ากับพระราชกิจในวันนี้ที่ช่างมากมายเหลือเกินหรือไม่—การสาปแช่ง การพิพากษา การเผย— หรือเจ้ารู้สึกว่สิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์มหาศาลต่อเจ้าหรือไม่? เจ้ารักพระเจ้า แต่เหตุใดเจ้าจึงรักพระองค์เล่า?

เจ้ารักพระองค์เพราะเจ้าได้รับพระคุณมาบ้างเล็กน้อยใช่หรือไม่?

หรือเจ้ารักพระเจ้าภายหลังจากที่ได้รับสันติสุขและความชื่นบานแล้ว?

หรือเจ้ารักพระเจ้าภายหลังจากที่ได้รับการชำระให้สะอาดโดยการตีสอนและการพิพากษาของพระองค์?

อะไรกันแน่ที่ทำให้เจ้ารักพระเจ้า?

สภาพเงื่อนไขใดที่เปโตรได้ทำให้ลุล่วงเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

ภายหลังจากที่เขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

อะไรคือหนทางสำคัญยิ่งยวดที่ความเพียบพร้อมนั้นได้ถูกแสดงออกมา?

เขารักองค์พระเยซูเจ้าเพราะเขาอดวิหาพระองค์ หรือเพราะเขาไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้

หรือเพราะเขาได้ถูกตำหนิ? หรือเขายังรักองค์พระเยซูเจ้ามากขึ้น

เพราะเขาได้ยอมรับการทุกข์ทนจากความทุกข์ลำบาก และได้มีความโสมมและการไม่เชื่อฟังของตัวเอง ได้มีความบริสุทธิ์แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า?

ความรักของเขามีต่อพระเจ้าได้กลายเป็นบริสุทธิ์ขึ้นเพราะการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

หรือเพราะอย่างอื่น? สิ่งนั้นคืออะไรหรือ? เจ้ารักพระเจ้าเพราะพระคุณของพระเจ้า

และเพราะวันนี้พระองค์ได้ทรงให้พระพรแก่เจ้ามาบ้างเล็กน้อย นี่คือการที่แท้จริงหรือ?

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือ? เจ้าควรยอมรับการตีสอนและการพิพากษาของพระองค์

และหลังจากที่ได้มองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์แล้ว ก็สามารถที่จะรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง เช่นนั้นเจ้าจึงเชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด และมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์ใช่หรือไม่?

เจ้าสามารถพูดเหมือนกับเปโตรได้หรือไม่ ว่าเจ้าไม่สามารถรักพระเจ้าได้มากพอ? สิ่งที่เจ้าได้ตามเสาะหา

ได้ถูกพิชิตภายหลังการตีสอนและการพิพากษา หรือได้รับการชำระให้สะอาด ได้รับการคุ้มครองปกป้อง

และได้รับการดูแลภายหลังการตีสอนและการพิพากษาหรือไม่? อะไรในสิ่งเหล่านี้ที่เจ้าได้ตามเสาะหา?

ชีวิตของเจ้าเป็นชีวิตหนึ่งซึ่งเปี่ยมความหมาย หรือมันไร้จุดประสงค์และปราศจากคุณค่า? เจ้าต้องการเนื้อหนัง

หรือเจ้าต้องการความจริง? เจ้าต้องการการพิพากษาหรือการชูใจ?

เมื่อได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจมากมายของพระเจ้ามาแล้ว

และเมื่อได้มองดูความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว เจ้าควรไล่ตามเสาะหาอย่างไร?

เจ้าควรเดินไปตามเส้นทางนี้อย่างไร? เจ้าควรนำความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้ามาปฏิบัติอย่างไร?

การตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ผลในตัวเจ้าบ้างหรือไม่?

การที่เจ้าจะมีความรู้ในเรื่องการตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิต

และขอบข่ายของความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้า! ริมฝีปากเจ้าพูดว่าเจ้ารักพระเจ้า

ทว่าสิ่งที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตนั้นคืออุปนิสัยเดิมที่เสื่อมทราม เจ้าปราศจากความยำเกรงในพระเจ้า

และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีมโนธรรม ผู้คนเช่นนี้รักพระเจ้าหรือ? ผู้คนเช่นนี้รักภักดีต่อพระเจ้าหรือ? พวกเขาถือบรรดาผู้ที่ยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าหรือ?

เจ้าพูดว่าเจ้ารักพระเจ้าและเชื่อในพระองค์ ทว่าเจ้าไม่ปล่อยวางมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าเลย ในงานในการเข้าสู่ และในคำพูดที่เจ้าพูด และในชีวิตของเจ้า ไม่มีการสำแดงความรักของเจ้าต่อพระเจ้าอยู่เลย และไม่มีความรักในพระเจ้าอยู่เลย นี่คือใครบางคนผู้ที่ได้รับการติสอนและการพิพากษาแล้วหรือ? ใครบางคนที่เป็นเช่นนี้จะสามารถเป็นเปโตรได้หรือ? บรรดาผู้ที่เป็นอย่างนั้น เปโตรเพียงมีความรู้ แต่ไม่มีการดำเนินชีวิตอย่างนั้นหรือ? ในวันนี้

อะไรคือสภาพเงื่อนไขที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อดำเนินชีวิตที่เป็นชีวิตจริง?

คำอธิษฐานทั้งหลายของเปโตรไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าคำพูดที่ออกมาจากปากของเขาใช่หรือไม่?

คำอธิษฐานเหล่านั้นไม่ใช่คำพูดที่มาจากส่วนลึกภายในหัวใจของเขาหรือ? เปโตรได้แต่อธิษฐานเท่านั้น และไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติอย่างนั้นหรือ? การไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นไปเพื่อผู้ใดหรือ?

เจ้าควรทำให้ตัวเจ้าได้รับการคุ้มครองปกป้องและการชำระให้สะอาดในช่วงระหว่างการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไร? การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไม่มีประโยชน์ต่อมนุษย์เลยหรือ?

การพิพากษาทั้งหมดคือการลงโทษใช่หรือไม่? สามารถเป็นไปได้หรือไม่ว่า เฉพาะสันติสุขและความชื่นบาน เฉพาะพระพรทางวัตถุและความสุขชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ที่มีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์?

หากมนุษย์มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่น่ายินดีและสุขใจ โดยปราศจากชีวิตแห่งการพิพากษา เขาจะได้รับการชำระให้สะอาดหรือไม่? หากมนุษย์ปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงและได้รับการชำระให้สะอาด เขาควรยอมรับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร? เส้นทางใดหรือที่เจ้าควรเลือกในวันนี้?

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 531

เมื่อเอ๋ยถึงเปโตร ผู้คนมีสิ่งดีๆ ทั้งหลายที่จะพูดเกี่ยวกับเขาไม่รู้จบ

พวกเขาพลันหวนคิดถึงสามครั้งที่เขาได้บอกบิดพระเจ้า

วิธีที่เขาได้ทดสอบพระเจ้าโดยการให้การปรนนิบัติชาดาน

และวิธีที่ในท้ายที่สุดเขาได้ถูกตรึงกางเขนโดยกลับหัวเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ

บัดนี้เรากำลังจะมุ่งเน้นไปที่การพรรณนาแก่พวกเจ้าถึงวิธีที่เปโตร ได้รู้จักเราและบทอวสานสุดท้ายของเขาเป็นอ

ย่างไร เปโตรมีจิตความสามารถดี แต่รูปการณ์แวดล้อมของเขาไม่เหมือนกับรูปการณ์แวดล้อมของเปาโล นั่นคือ

บิดามารดาของเขาได้ข่มเหงเรา พวกเขาเป็นปีศาจที่ได้ถูกชาดานครอบงำ และผลก็คือ

พวกเขาไม่ได้สอนสิ่งใดที่เกี่ยวกับพระเจ้าให้แก่เปโตรเลย เปโตรนั้นฉลาด มีพรสวรรค์

และได้รับความใส่ใจมาจากบิดามารดาของเขาตั้งแต่วัยเยาว์ ถึงกระนั้นในฐานะผู้ใหญ่คนหนึ่ง

เขาได้กลายเป็นศัตรูของพวกเขาเพราะเขาไม่เคยได้หยุดไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรา

และต่อมาก็ได้หันหลังให้กับพวกเขา นี่เป็นเพราะ เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด

เขาได้เชื่อว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

และได้เชื่อว่าบรรดาสิ่งด้านบวกทั้งหมดมาจากพระเจ้าและได้รับการส่งจากพระองค์โดยตรงโดยไม่ได้ถูกชาดา

นแปรสภาพ

ความจริงกันข้ามกับบิดามารดาของเปโตร ได้ให้ความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับความรักมั่นคงและความกรุณาของเรา

แก่เปโตร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความพึงปรารถนาของเขาที่จะแสวงหาเราเพิ่มสูงขึ้น

เขาไม่ได้แค่มุ่งเน้นไปที่การกินและดื่มวณะของเราเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

มุ่งเน้นไปที่การจับความเข้าใจเจตจำนงของเรา และระวังระไวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในหัวใจของเขา ผลก็คือ

เขาอ่อนไหวในจิตวิญญาณของเขาเสมอ และดังนั้นเขาจึงทำให้เราสมดังใจในทั้งหมดที่เขาทำ

เขารักษาการมุ่งเน้นอันสม่ำเสมอไปที่ความล้มเหลวของผู้อื่นในอดีตเพื่อกระตุ้นตัวเขาเอง

โดยย้ำเกรงอย่างล่ำลือว่าจะกลายเป็นติดบ่วงในความล้มเหลว ดังนั้น

เขาจึงได้จดจ่ออยู่กับการทำให้ความเชื่อและความรักของบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้รับพระเจ้าตลอดหลายยุค

หลายสมัยกลมกลืนกัน ในหนทางนี้—ไม่เพียงแค่นั้นแต่ในแง่ลบเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่ามากก็คือ

ในแง่ลบบวก—เขาได้เติบโตอย่างรวดเร็ว

จนถึงระดับที่ความรู้ของเขาได้กลายเป็นยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาทั้งหมดต่อหน้าเรา เช่นนั้นแล้ว

ไม่ยากเลยที่จะจินตนาการวิธีที่เขาวางทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไว้ในมือของเรา

วิธีที่เขากระทั้งยอมจำนนกับการตัดสินใจเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า การนอน และที่ที่เขาใช้ชีวิต

และชื่นชมความมั่งคั่งของเราบนพื้นฐานของการทำให้เราพึงพอใจในทุกสรรพสิ่งแทน

เราได้้นำเขาไปสู่การทดสอบที่นับไม่ถ้วน—การทดสอบที่โดยธรรมชาติแล้วได้ทิ้งเขาให้ถึงเป็นกึ่งตาย—
แต่ท่ามกลางการทดสอบหลายร้อยครั้งเหล่านี้
เขาไม่เคยได้สูญเสียความเชื่อในเราหรือได้รู้สึกผิดหวังในเราเลยสักครั้งเดียว
แม้ในยามที่เราได้พูดว่าเราได้ละทิ้งเขาไปแล้ว เขาก็ยังคงไม่ท้อแท้
และยังคงรักเราต่อไปในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและโดยสอดคล้องกับหลักการทั้งหลายในอดีตเกี่ยวกับกา
รปฏิบัติ เราได้บอกเขาว่าเราจะไม่สรรเสริญเขาถึงแม้ว่าเขารักเรา
ว่าท้ายที่สุดแล้วเราจะจับเขาให้ไปอยู่ในมือของซาตาน แต่ท่ามกลางการทดสอบเช่นนั้น
การทดสอบที่ไม่ได้มาประสบกับเนื้อหนังของเขา แต่เป็นวณะทั้งหลาย เขายังคงอธิษฐานต่อเราแล้วกล่าวว่า
“โอ้ พระเจ้า! ท่ามกลางสวรรค์และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง มีมนุษย์ผู้ใด สิ่งที่เราสร้างใด
หรือสิ่งใดที่ไม่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์หรือไม่ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เมื่อพระองค์ทรงปรานีต่อข้าพระองค์
หัวใจของข้าพระองค์ก็ขึ้นบานไปกับความปรานีของพระองค์เป็นอย่างมาก เมื่อพระองค์พิพากษาข้าพระองค์
แม้ข้าพระองค์อาจจะไม่ควรค่า
แต่ข้าพระองค์ก็ได้รับสำนึกรับรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับความยากหยั่งถึงได้ของกิจการของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจและพระปรีชาญาณ
ถึงแม้ว่าเนื้อหนังของข้าพระองค์จะทนทุกข์กับความยากลำบาก แต่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็ได้รับการชูใจ
ข้าพระองค์จะไม่สามารถให้การสรรเสริญพระปรีชาญาณและกิจการของพระองค์ได้อย่างไร?
ต่อให้ข้าพระองค์จะต้องตายหลังจากได้รู้จักพระองค์
ข้าพระองค์จะไม่สามารถทำเช่นนั้นอย่างดีใจและมีความสุขได้อย่างไร? องค์หนึ่งเดียวขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เห็นพระองค์จริงๆ หรือ?
ข้าพระองค์ไม่เหมาะที่จะรับการพิพากษาของพระองค์จริงๆ หรือ?
จะเป็นไปได้หรือไม่ว่ามีบางสิ่งบางอย่างในข้าพระองค์ที่พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาจะเห็น?”
ในช่วงระหว่างการทดสอบเช่นนั้น
ถึงแม้ว่าเปโตรจะไม่มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจเจตจำนงของเราได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
แต่ก็เป็นที่น่าประจักษ์ชัดเจนว่าเขาภูมิใจและรู้สึกเป็นเกียรติที่จะถูกเราใช้
(ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับการพิพากษาของเราเพื่อที่มนุษย์ชาติอาจได้เห็นบารมีและความพิโรธของเรา)
และว่าเขาไม่ได้เศร้าหมองโดยการทดสอบเหล่านี้ เพราะความจงรักภักดีของเขาต่อหน้าเรา
และเพราะพรของเราที่ให้เขา เขาได้เป็นต้นแบบและแบบอย่างสำหรับมนุษย์มาเป็นเวลาหลายพันปี
การนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขเจ้าควรเอาอย่างโดยแน่แท้หรือ?

จงคิดให้นักและนานเกี่ยวกับว่าเหตุใดเราจึงได้ให้เรื่องราวที่ยาวเช่นนั้นเกี่ยวกับเปโตร
เหล่านี้ควรเป็นหลักการที่พวกเจ้าใช้ประพุดคน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 6” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 532

เปโตรได้ติดตามพระเยซูอยู่หลายปีและได้เห็นมากมายในพระองค์ที่ไม่มีอยู่ในผู้อื่น
หลังจากติดตามพระองค์มาหนึ่งปี เปโตรได้รับการทรงเลือกโดยพระเยซูจากท่ามกลางสาวกทั้ง 12 คน
(แน่นอนว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสการนี้ออกมาดั่งๆ และคนอื่นๆ ก็ไม่ตระหนักรู้การนี้เลย) ในชีวิต
เปโตรได้ประเมินตัวเขาเองตามทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทรงกระทำ ที่ชัดเจนที่สุดคือ
เนื้อสารที่พระเยซูได้ทรงเทศนานั้น ได้รับการสลักในใจของเขา
เขาได้ทုံมเทศน์และจงรักภักดีต่อพระเยซูอย่างถึงที่สุด และเขาไม่เคยกล่าวเรื่องคับข้องใจอันใดต่อพระองค์เลย
ผลก็คือ เขาจึงกลายเป็นมิตรสหายผู้สัจซื่อของพระเยซูในทุกหนแห่งที่พระองค์เสด็จไป
เปโตรได้สังเกตการสอนของพระเยซู พระวณะอันอ่อนสุภาพของพระองค์ พระกระยาหารที่พระองค์ทรงรับ
เครื่องแต่งกายของพระองค์ ที่ถ่มบ่นของพระองค์ และวิธีที่พระองค์ได้ทรงเดินทาง
เขาได้เอาอย่างพระเยซูในทุกเรื่องราว เขาไม่เคยคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอแต่ได้ปลดทิ้งทั้งหมดที่พินสมัย
ติดตามแบบอย่างของพระเยซูทั้งด้านคำพูดและความประพฤติ
ห้วงนั้นเองที่เปโตรรู้สึกได้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งล้วนอยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ และโดยเหตุผลนี้ เขาจึงไม่มีตัวเลือกของตนเอง
เปโตรยังได้ซึมซับทั้งหมดที่พระเยซูทรงเป็นและใช้มันเป็นแบบอย่างด้วยเช่นกัน
พระชนม์ชีพของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ทรงคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอในสิ่งที่พระองค์ทรง
กระทำ แทนที่จะโอ้อวดพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงเคลื่อนไหวผู้คนด้วยความรัก
หลากหลายสิ่งได้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พระเยซูทรงเป็น
และด้วยเหตุผลนี้เปโตรจึงได้เอาอย่างทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์
ประสบการณ์ของเปโตรทำให้เขามีสำนึกรับรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับความน่ารักชื่นชมของพระเยซู
และเขาได้กล่าวบางอย่างเช่น “ข้าพระองค์ได้เสาะหาองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทั่วจักรวาล
และข้าพระองค์ได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง
และดังนั้นข้าพระองค์จึงได้รับสำนึกรับรู้อันลุ่มลึกถึงความน่ารักชื่นชมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ อย่างไรก็ตาม
ข้าพระองค์ไม่เคยมีความรักอันจริงแท้ในหัวใจของข้าพระองค์เองเลย
และข้าพระองค์ไม่เคยเห็นความน่ารักชื่นชมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยตาของข้าพระองค์เอง วันนี้
ในสายพระเนตรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ข้าพระองค์ได้รับการพิจารณาตัดสินด้วยความโปรดปรานโดยพระองค์ตลอดมา
และในที่สุดข้าพระองค์ก็ได้รู้จักถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
ในที่สุดข้าพระองค์ก็ได้ค้นพบว่าไม่เพียงแต่การได้ทรงสร้างสรรพสิ่งของพระเจ้าที่ทำให้มนุษย์ชาติรักพระองค์

เท่านั้น แต่ในชีวิตประจำวันของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ได้พบความน่ารักชื่นชมอันไร้ขอบเขตของพระองค์อีกด้วย

นั่นอาจสามารถเป็นไปได้อย่างไรที่จะถูกจำกัดอยู่เฉพาะสิ่งที่มองเห็นได้ในขณะนี้? เมื่อเวลาผ่านไปหลายอย่างที่น่ารักชื่นชมก็ผุดขึ้นภายในเปโตรด้วยเช่นกัน เขาได้เชื่อฟังพระเยซูมากขึ้น และแน่นอนว่าเขาเองก็ได้ทนทุกข์กับความล้มเหลวไม่น้อยเช่นกัน เมื่อพระเยซูทรงพาเขาไปในที่ต่างๆ เพื่อไปเทศนาเปโตรถ่อมตนและฟังคำเทศนาของพระเยซูเสมอ

เขาไม่เคยกลับกลายเป็น โอหังด้วยข้อที่ว่าเขาคิดตามพระเยซูมาหลายปี

หลังจากที่ได้รับการบอกเล่าจากพระเยซูว่าเหตุผลที่พระองค์ได้เสด็จมาก็เพื่อที่จะถูกตรึงกางเขนเพื่อที่พระองค์จะสามารถทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ เปโตรมักรู้สึกถึงความระทมในใจและร้องไห้เงียบๆ เพียงลำพัง อย่างไรก็ตาม วัน “แสนเลวร้าย” ก็ได้มาถึงในที่สุด หลังจากที่พระเยซูทรงถูกจับ

เปโตรร้องไห้ลำพังในเรือหาปลาของเขา และได้อธิษฐานถึงการนี้อยู่หลายครั้ง ทว่าในหัวใจของเขา

เขารู้ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา และว่าไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้

เขายังคงระทมและน้ำตาคลอก็โดยเหตุจากความรักของเขาเท่านั้น แน่แน่นอนว่านี่คือความอ่อนแอของมนุษย์ ดังนั้น เมื่อเขาได้รู้ว่าพระเยซูจะทรงถูกตรึงกางเขน เขาก็ถามพระเยซูว่า “หลังจากที่พระองค์ทรงจากไปแล้ว พระองค์จะทรงกลับมาอยู่ท่ามกลางพวกเราและดูแลพวกเราหรือไม่?

พวกเราจะยังคงสามารถพบพระองค์ได้ไหม?”

แม้ถ้อยคำเหล่านั้นจะฟังดูไร้เดียงสาอย่างมากและเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดอย่างมนุษย์

แต่พระเยซูก็ทรงรู้ถึงความขมขื่นของความทุกข์ของเปโตร ดังนั้นโดยผ่านทางความรักของพระองค์ พระองค์จึงทรงรู้สึกเห็นใจความอ่อนแอของเปโตร: “เปโตรเอ๋ย เราได้รักท่านมาตลอด ท่านรู้ใช่ไหม? แม้ว่าไม่มีเหตุผลเบื้องหลังสิ่งที่ท่านพูด พระบิดาก็ได้ทรงสัญญาว่าหลังจากการเป็นขึ้นจากความตายของเรา เราจะปรากฏต่อผู้คนเป็นเวลา 40 วัน

ท่านไม่เชื่อหรือว่าวิญญาณของเราจะประทานพระคุณแก่พวกท่านทั้งหมดเป็นนิรันดร์?”

แม้เปโตรจะรู้สึกสบายใจบ้างจากการนี้ แต่เขายังคงรู้สึกว่าสิ่งหนึ่งขาดหายไป และดังนั้น

หลังจากทรงฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูจึงทรงปรากฏต่อหน้าเขาอย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรก อย่างไรก็ตาม เพื่อป้องกันไม่ให้เปโตรยึดติดกับมโนคติที่หลงผิดของเขาต่อไป

พระเยซูจึงได้ทรงปฏิเสธมื้ออาหารอันเพียบพร้อมที่เปโตรได้เตรียมสำหรับพระองค์

และได้ทรงหายวับไปในพริบตา นับจากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา

ในที่สุดเปโตรก็มีความเข้าใจองค์พระเยซูเจ้าลึกซึ้งขึ้นและรักพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเปโตรอยู่บ่อยครั้ง

พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อเปโตรอีกสามครั้งภายหลังจากสิ้น 40 วันและพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ การทรงปรากฏแต่ละครั้งเกิดขึ้นตรงกับเมื่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใกล้จะสำเร็จและพระราชกิจให้ มุ่งกำลังจะเริ่มขึ้น

ตลอดชีวิตของเขา เปโตรหาปลาเพื่อเลี้ยงชีพ แต่ที่มากไปกว่านั้นคือ เขามีชีวิตอยู่เพื่อเทศนา ในช่วงปลายชีวิตของเขา เขาได้เขียนจดหมายฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สองของเปโตร รวมถึงจดหมายอีกหลายฉบับถึงคริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟียในสมัยนั้น ผู้คนในช่วงเวลานี้ต่างซาบซึ้งใจอย่างลึกซึ้งโดยเขา แทนที่จะสอนผู้คนโดยใช้วิถีสอนของเขาเอง เขาได้มอบเสรีภาพชีวิตที่เหมาะสมแก่พวกเขา เขาไม่เคยลืมคำสอนของพระเยซูก่อนที่จะทรงจากไป และได้รับแรงบันดาลใจจากถ้อยคำเหล่านั้นตลอดชั่วชีวิตของเขา ขณะติดตามพระเยซู เขาได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะตอบแทนความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความตายของเขาและที่จะติดตามแบบอย่างของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง พระเยซูทรงเห็นด้วยกับการนี้ ดังนั้นเมื่อเปโตรอายุได้ 53 ปี (กว่า 20 ปีหลังจากการจากไปของพระเยซู) พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเขาเพื่อช่วยให้เขาสนใจในความมุ่งมั่นปรารถนา ในช่วง 7 ปีหลังจากนั้น เปโตรได้ใช้ชีวิตเพื่อที่จะรู้จักตัวเขาเอง วันหนึ่งเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลา 7 ปีนี้ เขาได้ถูกตรึงกางเขนแบบกลับหัวลง ด้วยเหตุนี้ชีวิตอันไม่ธรรมดาของเขาจึงสิ้นสุดลง

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยชีวิตของเปโตร” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจักษ์ บพัตตตอน 533

อะไรคืออิทธิพลแห่งความมืด? สิ่งที่เราเรียกว่า “อิทธิพลแห่งความมืด” นี่คือนิธิพลของความหลอกลวง ความเสื่อมทราม การผูกมัด และการควบคุมผู้คนของชาตานิ

อิทธิพลของชาตานิคืออิทธิพลที่มีกลิ่นอายของความตาย

ทุกคนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานิล้วนถึงคราวต้องพินาศ

เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืดหลังจากได้รับความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงใจ เมื่อเจ้าหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ ณ

จุดที่หัวใจของเจ้าถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

เจ้าเต็มใจมากขึ้นที่จะมอบตัวเองให้แก่พระองค์อย่างครบบริบูรณ์ และ ณ เวลานั้น

เจ้าจึงจะได้หลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืด

หากทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์กระทำเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าและเป็นไปในแนวเดียวกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์แล้วไซ้ร้ เมื่อนั้น เขาก็คือผู้หนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า

และอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระองค์

หากผู้คนไม่สามารถปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าได้ หากพวกเขายกยามหลอกลวงพระองค์อยู่เสมอ

โดยปฏิบัติต่อพระองค์ในแบบพอเป็นพิธี และไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—

เช่นนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

มนุษย์ซึ่งไม่ได้รับความรอดของพระเจ้านั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานิ กล่าวคือ

พวกเขากำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้านั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานิ

แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้านั้นก็อาจไม่จำเป็นว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

เพราะพวกที่เชื่อในพระองค์อาจไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระองค์และไม่มีความสามารถที่จะนบนา

บต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง มนุษย์ถูกจำกัดต่อการเชื่อในพระเจ้า และเนื่องจากเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เขาจึงยังคงใช้ชีวิตอยู่ในกฎเกณฑ์ดั้งเดิมท่ามกลางบรรดาพระวณะที่ตายแล้ว

กับชีวิตหนึ่งซึ่งมืดมนและไม่แน่นอน

อีกทั้งไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนและไม่ได้รับการรับไว้อย่างครบบริบูรณ์โดยพระองค์ ดังนั้น

ในขณะที่มันชัดเจนโดยไม่ต้องอาศัยคำพูดอยู่แล้วว่าพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้านั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งค

วามมืด แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้านั้นก็อาจยังอยู่ภายใต้อิทธิพลของมัน

เนื่องเพราะพวกเขานั้นขาดพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกที่ไม่ได้รับพระคุณหรือความปรานีของพระเจ้า
และพวกที่ไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นั้น
ล้วนกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด และโดยส่วนใหญ่
ผู้คนที่ยังชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าโดยไม่รู้จักพระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกัน
หากมนุษย์คนหนึ่งเชื่อในพระเจ้าแต่ยังใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดแล้วไซ้
การดำรงอยู่ของมนุษย์คนนี้ก็ไร้คุณค่าความหมายไปแล้ว—
และจำเป็นอะไรที่ต้องกล่าวถึงผู้คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง

ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าได้
หรือผู้ที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแต่ไร้ความสามารถที่จะทำตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระองค์ได้
ล้วนเป็นผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
เฉพาะพวกที่ไล่ตามเสาะหาความจริงและสามารถทำตามข้อเรียกร้องของพระเจ้าได้เท่านั้นที่จะได้รับพระพรจาก
พระองค์ และเฉพาะพวกเขาเท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ผู้ที่ถูกควบคุมโดยสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่เสมอ
และผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ คือผู้คนที่อยู่ภายใต้พันธนาการของซาตาน
ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในกลิ่นอายของความตาย พวกที่ไม่สละยึดต่อหน้าที่ของตนเอง
ผู้ที่ไม่สละยึดต่อพระบัญชาของพระเจ้า
และผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนในคริสตจักรคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่จงใจรบกวนชีวิตแห่งคริสตจักร ผู้ซึ่งเจตนาหาว่าความบาดหมางระหว่างพี่น้องชายหญิง
หรือผู้ที่ตั้งพรรคพวกนั้น คือผู้คนที่ยังใช้ชีวิตที่ยังจมลึกลงไปภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
ในพันธนาการของซาตาน พวกที่มีสัมพันธภาพที่ผิดปกติกับพระเจ้า ผู้ที่มีความอยากได้อะไรที่มีที่พึงเพื่ออยู่เสมอ
ผู้ที่ต้องการมีความได้เปรียบอยู่เสมอ และผู้ที่ไม่เคยแสวงหาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของตน
คือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่ย่อหย่อนอยู่เสมอและไม่เคยจริงจังในการปฏิบัติตามความจริง
และผู้ที่ไม่ได้พยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า แต่กลับพยายามเพียงตอบสนองเนื้อหนังของตนเองเท่านั้น
คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดที่ปกคลุมด้วยความตายเช่นกัน
พวกที่มีส่วนร่วมในความคดโกงและการหลอกลวงเมื่อทำงานให้กับพระเจ้า
ผู้ที่ปฏิบัติกับพระเจ้าในลักษณะพอเป็นพิธี ผู้ที่ล้อเลียนพระเจ้า และผู้ที่วางแผนเพื่อตัวเองอยู่เสมอ
คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด คนพวกนั้นทุกคนที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างจริงใจ

ผู้ที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริงและผู้ที่ไม่ได้มุ่งเน้นการแปลงสภาพอุปนิสัยของตน
คือผู้ที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 534

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการชมเชยจากพระเจ้าแล้วไซ้

เจ้าก็ต้องหลีกหนีให้พ้นจากอิทธิพลมืดของซาตานเสียก่อน โดยเปิดหัวใจของเจ้าต่อพระเจ้า

และหันหัวใจไปหาพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ พระเจ้าจะทรงชมเชยสิ่งที่เจ้ากระทำอยู่ในตอนนี้กระนั้นหรือ?

เจ้าได้หันหัวใจของเจ้าเข้าหาพระเจ้าแล้วกระนั้นหรือ?

สิ่งทั้งหลายที่เจ้าได้กระทำเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้ากระนั้นหรือ?

มันเป็นไปในแนวเดียวกับความจริงกระนั้นหรือ?

จงตรวจดูตัวเองตลอดเวลาและจดจ่อกับการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จงเผยใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ รักพระองค์ด้วยความจริงใจ และจงสละตนเพื่อพระเจ้าโดยอุทิศ

ผู้ที่ทำเช่นนั้นย่อมจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้าอย่างแน่นอน

ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่ทว่าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง ย่อมไม่มีทางหลีกหนีจากอิทธิพลของซาตาน

ทุกคนที่ไม่ได้ใช้ชีวิตของพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์

ผู้ที่ประพฤติดนต่อน้ำผู้อื่นอย่างหนึ่งแต่กลับหลังอย่างหนึ่งกับพวกเขา ผู้ที่สร้างภาพแสดงความถ่อมตน

ความอดทน และความรัก ทั้งที่แก่นแท้ของพวกเขาเป็นคนร้ายกาจ เจ้าเล่ห์

และปราศจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า—

ผู้คนเช่นนี้คือตัวแทนในแบบฉบับของพวกที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกเขาเป็นจำพวกเดียวกันกับงู พวกที่เชื่อพระเจ้าเฉพาะเพื่อผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้นตลอดเวลา

ผู้ที่หยิ่งผยองและมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ผู้ที่ชอบโอ้อวด และผู้ที่ปกป้องสถานภาพของตนเอง

คือผู้ที่รักษาดานและต่อต้านความจริง ผู้คนเหล่านี้ด้านทานพระเจ้าและเป็นของซาตานโดยสิ้นเชิง

พวกที่ไม่สนใจต่อภาระของพระเจ้า ไม่รับใช้พระเจ้าอย่างสุดหัวใจ

ผู้ที่คอยห่วงกังวลกับส่วนได้ส่วนเสียเฉพาะตนและส่วนได้ส่วนเสียของครอบครัวตนเองอยู่เสมอ

ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะละทิ้งทุกสิ่งเพื่อสละตนให้กับพระเจ้าได้

และผู้ที่ไม่เคยใช้ชีวิตโดยพระวณะของพระเจ้าเลย คือผู้คนที่อยู่นอกพระวณะของพระองค์

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์

มันเป็นไปเพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมกับความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์และรักพระองค์อย่างจริงแท้ โดยวิธีนี้

มนุษย์ก็จะได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์ ปัจจุบันนี้

สำหรับพวกเขาทั้งหมดที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้นั้น ไม่ได้สนใจต่อภาระของพระองค์

ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของเขาให้พระองค์อย่างครบถ้วน

ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจในพระทัยของพระองค์เสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเองได้

และไม่สามารถแบกภาระของพระองค์เสมือนเป็นภาระของพวกเขาเองได้—

ความสว่างของพระเจ้าไม่สาดส่องไปยังมนุษย์คนใดที่เป็นเช่นนั้น และเพราะเช่นนั้น

พวกเขาทั้งหมดจึงกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกเขาอยู่บนเส้นทางที่ต่อต้านโดยสิ้นเชิงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่มีเศษเสี้ยวของความจริงในสิ่งใดที่พวกเขาทำเลย พวกเขากำลังเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับซาตาน

พวกเขาคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด หากเจ้าสามารถกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

และสนใจดื่มน้ำพระทัยของพระองค์ และนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติอยู่เนืองๆ

เมื่อนั้นเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า และเจ้าคือบุคคลหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระองค์

เจ้าเต็มใจหรือไม่ที่จะหลีกหนีจากแดนครอบครองของซาตานและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า?

หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระเจ้า เมื่อนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะมีโอกาสได้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน

เจ้าก็จะไม่ได้มอบโอกาสเช่นนั้นแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์

ความสว่างที่พระองค์ทรงสาดส่องบนพวกเขา

และความมั่นใจที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเขาคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

หากว่าผู้คนไม่เอาใจใส่และไม่ให้ความสนใจ เมื่อนั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเลยผ่านพวกเขาไป หากมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะอยู่กับพวกเขาและปฏิบัติพระราชกิจต่อพวกเขา

หากมนุษย์ไม่ใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระเจ้า เมื่อนั้น พวกเขาก็จะใช้ชีวิตอยู่ในพันธนาการของซาตาน

หากมนุษย์อยู่กับอุปนิสัยอันเลื่อมทรม

การทรงสถิตหรือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่อยู่กับพวกเขา

หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งพระวณะของพระเจ้า

และหากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ เมื่อนั้น เจ้าก็จะเป็นผู้ที่ เป็นของพระองค์

และพระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า หากเจ้าไม่ได้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ของพระเจ้า แต่กลับใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานแทน เมื่อนั้น

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายในความเลื่อมทรมของซาตานอย่างแนบแน่น เจ้าจะสามารถทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ของพระองค์ได้ก็ด้วยการใช้ชีวิตอยู่ในพระวณะของพระเจ้าและมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระองค์เท่านั้น

เจ้าต้องทำตามที่พระเจ้าตรัส

ทำให้ถ้อยคำรับสั่งของพระองค์เป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของเจ้าและคือความเป็นจริงแห่งชีวิตของเจ้า
เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากเจ้าปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า พระองค์จะปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า
แล้วเจ้าจึงจะใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์ ในความสว่างแห่งโณมพระพักตร์ของพระองค์
เจ้าจะจับความเข้าใจพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติและรู้สึกชื่นบานยินดีในการทรงสถิตของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 535

เพื่อหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด

เจ้าต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้าและมีใจกระหายที่จะไล่ตามแสวงหาความจริงเสียก่อน

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถมีสถานะที่ถูกต้องได้

การใช้ชีวิตในสถานะที่ถูกต้องคือความพร้อมพื้นฐานสำหรับการหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืด

การไม่มีสถานะที่ถูกต้องก็คือการที่ไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และการที่ไม่มีความกระหายที่จะแสวงหาความจริง

และคงไม่ต้องถามถึงการที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดไปได้

วณะของเราคือพื้นฐานของมนุษย์ในการหลีกเลี่ยงอิทธิพลมืดทั้งหลาย

และผู้ที่ไม่สามารถปฏิบัติตามวณะของเราจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดได้

การใช้ชีวิตในสถานะที่ถูกต้องก็คือการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำแห่งพระวณะของพระเจ้า

อยู่ในสถานะแห่งความจงรักภักดีต่อพระเจ้า อยู่ในสถานะของการแสวงหาความจริง

อยู่ในความเป็นจริงแห่งการสละตนเองเพื่อพระเจ้าอย่างจริงใจ และอยู่ในสถานะที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสถานะเหล่านี้และอยู่ภายในความเป็นจริงนี้จะค่อยๆเปลี่ยนแปลงสภาพเมื่อพวกเขาเข้าสู่กันบังเอิญ

แห่งความจริง และพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงสภาพเมื่องานนั้นลงลึกยิ่งขึ้น และในท้ายที่สุด

พวกเขาจะได้กลายเป็นผู้คนซึ่งได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน และเป็นผู้ที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้

พวกที่ได้หลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดมาแล้วจะสามารถหยั่งรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ละน้อยและค่อยๆ

มาเข้าใจ จนในที่สุดพวกเขาจะกลายเป็นผู้มีความมั่นใจในพระเจ้า

พวกเขาไม่เพียงไม่เก็บงำโน้มน้าวใจเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่กบฏต่อพระองค์เท่านั้น

แต่จะยังยิ่งรังเกียจความคิดเหล่านั้นและความเป็นกบฏที่เคยครอบครองพวกเขามาก่อนหน้านั้นมากขึ้นไปอีก

และความรักแท้ต่อพระเจ้าจึงเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขา

ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดได้นั้น

ล้วนถูกรอบครองด้วยเนื้อหนังและเต็มไปด้วยความกบฏอย่างสมบูรณ์

หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์และปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิตสารพัด

รวมถึงเจตนาและความจงใจของพวกเขาเอง สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ก็คือความรักเดียวใจเดียวจากมนุษย์

สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือให้มนุษย์ถูกจับจองไว้ด้วยพระวณะของพระองค์และด้วยหัวใจซึ่งเต็มเปี่ยมด้วย

ความรักที่มีต่อพระเจ้า การได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า

ได้ค้นหาสิ่งที่พวกเขาควรแสวงหาภายในพระวณะของพระองค์ ได้รักพระเจ้าเพื่อพระวณะของพระองค์

ได้ดำเนินการเพื่อพระวณะของพระองค์ ได้ใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระวณะของพระองค์—

เหล่านี้คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรเพียรพยายามจนสัมฤทธิ์ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องสร้างขึ้นตามพระวณะของพระเจ้า

เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าได้ หากมนุษย์ไม่เตรียมใจให้พร้อมด้วยพระวณะของพระเจ้า

เขาก็จะไม่ใช่อื่นใดนอกจากหนอนแมลงที่ถูกครอบครองโดยซาตาน! จงชั่งน้ำหนักเรื่องนี้ดูเถิด พระวณะของพระเจ้าได้หยั่งรากภายในตัวเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว?

เจ้าใช้ชีวิตสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์ในสิ่งใดบ้าง?

เจ้าใช้ชีวิตไม่สอดคล้องกับพระวณะเหล่านั้นในสิ่งใดบ้าง? หากว่าเจ้าไม่ได้ยึดถือพระวณะของพระเจ้าไว้อย่างสมบูรณ์ แล้วสิ่งใดกันแน่ที่จับจองหัวใจของเจ้า? ในชีวิตประจำวันของเจ้า

เจ้าถูกควบคุมโดยซาตานหรือเจ้าถูกจับจองโดยพระวณะของพระเจ้า?

พระวณะของพระองค์เป็นรากฐานที่เจ้าใช้อธิษฐานตามหรือไม่?

เจ้าได้ออกมาจากสภาวะอันเป็นลบของเจ้าผ่านความรู้แจ้งในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?

การนำพระวณะของพระเจ้ามาเป็นรากฐานในการดำรงอยู่ของเจ้า—นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรเข้าสู่ หากพระวณะของพระเจ้าไม่ปรากฏอยู่ในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด เจ้ากำลังกบฏต่อพระเจ้า เจ้ากำลังต้านทานพระองค์ และเจ้ากำลังไม่ให้เกียรติพระนามของพระองค์

ความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเช่นนั้นเป็นความประพฤติกเล็ดเลวร้ายและเป็นสิ่งก่อความสงบโดยแท้ ชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

และชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ไม่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

สิ่งซึ่งพระวณะของพระเจ้ามากเท่าใดที่ได้ทรงพึงประสงค์จากเจ้า ได้รับการทำให้ลุล่วงในตัวเจ้า?

มากเท่าใดแล้วที่ได้สูญหายไปในตัวเจ้า? เจ้าได้พิจารณาสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นอย่างใกล้ชิดแล้วหรือไม่?

การหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดนั้นจำเป็นต้องใช้ทั้งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความร่วมมืออย่างมอบอุทิศของมนุษย์ เหตุใดหรือเราจึงกล่าวว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ในร่องครรลองอันถูกต้อง?

ผู้คนซึ่งอยู่ในร่องครรลองอันถูกต้องจะสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ก่อน

นี่คือภารกิจหนึ่งซึ่งใช้เวลานานมากในการเข้าสู่

เพราะมนุษยชาติได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดตลอดเวลา

และตกอยู่ภายใต้พันธนาการของซาตานมาเป็นเวลาหลายพันปี เพราะฉะนั้น

การเข้าสู่ภารกิจนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้แค่ภายในวันหรือสองวัน

เราได้หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถจับความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับสถานะของตัวเอง

เขาเองได้ ครั้นมนุษย์สามารถหยั่งรู้ว่าอิทธิพลแห่งความมืดคืออะไร

และความหมายของการใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างคืออะไร เมื่อนั้น การเข้าสู่ภารกิจนี้จะกลายเป็นง่ายขึ้นมาก

นี่เป็นเพราะเจ้าต้องรู้เสียก่อนว่าอิทธิพลของชาตานั้นคืออะไร เจ้าจึงจะสามารถหลีกเลี่ยงจากมันได้
หลังจากนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีวิธีละทิ้งมันไป สำหรับสิ่งที่ต้องทำหลังจากนี้นั้นก็คือกิจธุระของมนุษย์เอง
จงเริ่มเข้าสู่ทุกสิ่งทุกอย่างจากแง่มุมในด้านบวก และอย่ามัวเอาแต่รอนงินเฉยโดยเด็ดขาด
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่เจ้าจึงจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 536

พระวณะของพระเจ้าแต่ละคำกระทบหนึ่งจุดสำคัญในความเป็นมนุษย์ของพวกเรา
ทั้งให้พวกเรามีบาดแผลและเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น พระองค์ทรงเปิดโปงมโนคติที่หลงผิดของพวกเรา
การจินตนาการของพวกเรา และอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเรา จากทั้งหมดที่พวกเราพูดและทำ
ลงไปถึงทุกๆ ความคิดและความคิดเห็นของพวกเรา
ธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเราถูกเปิดโปงในพระวณะของพระองค์
ทำให้พวกเราตกอยู่ในสภาวะของความกลัวและตัวสั่นปราศจากที่ให้ซุกซ่อนความละเอียดของพวกเรา
ข้อแล้วข้อเล่า พระองค์ทรงบอกพวกเราเกี่ยวกับการกระทำของพวกเรา
จุดมุ่งหมายและเจตนาของพวกเราทั้งหมด แม้กระทั่งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่พวกเราไม่เคยค้นพบ
ทำให้พวกเรารู้สึกเหมือนถูกเปิดโปงในความไม่เพียงพออันน่าสังเวชของพวกเรา และยิ่งไปกว่านั้น
ถูกเอาชนะไปอย่างหมดรูป พระองค์ทรงพิพากษาพวกเราที่ต่อต้านพระองค์
ทรงตีสอนพวกเราที่หมิ่นประมาทและกล่าวโทษพระองค์
และทรงทำให้พวกเรารู้สึกว่าในสายพระเนตรของพระองค์
พวกเราไม่มีคุณลักษณะของการได้โทษแม้สักอย่างเดียว รู้สึกว่าพวกเราเป็นชาตานที่มีชีวิต
ความหวังของพวกเราถูกทำลาย พวกเราไม่กล้าทำการเรียกร้องอย่างไรเหตุผลหรือบ้ำเรอความหวังใดๆ
ในพระองค์อีกต่อไป และแม้แต่ความฝันทั้งหลายของพวกเราก็มลายดับไปในชั่วข้ามคืน
นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครในพวกเราสามารถจินตนาการได้และไม่มีใครในพวกเราสามารถยอมรับได้
ภายในชั่วแวบเดียว
พวกเราสูญเสียดุลยภาพภายในของพวกเราไปและไม่รู้วิธีไปต่อบนถนนที่ทอดตัวอยู่ข้างหน้า
หรือวิธีไปต่อในความเชื่อของพวกเรา ดูเหมือนว่าความเชื่อของพวกเราได้ถอยกลับไปอยู่ที่จุดเริ่มต้น
และราวกับว่าพวกเราไม่เคยพบองค์พระเยซูเจ้าหรือได้รู้จักพระองค์มาก่อนเลย
ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ต่อหน้าต่อตาพวกเราทำให้พวกเราเต็มไปด้วยความงุนงงสับสนและทำให้พวกเราสองจิตสอง
ใจละล้าละลัง พวกเราท้อแท้ พวกเราผิดหวัง และลึกลงไปในใจพวกเรา
มีความเดือดดาลและความอับอายที่ไม่สามารถเก็บกดเอาไว้ได้ พวกเราพยายามระบายออก ค้นหาทางออก
และยิ่งไปกว่านั้น เฝ้ารอพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราต่อไป
เพื่อที่พวกเราอาจจะได้หัวใจของพวกเราออกมาให้พระองค์ แม้มีบางครั้งที่ภายนอกพวกเราดูเหมือนมีสมดุล
ทั้งไม่หยิ่งผยองและไม่ถ่อมตน แต่ในใจพวกเรา พวกเราทุกข์ใจกับความรู้สึกสูญเสียที่พวกเราไม่เคยรู้สึกมาก่อน
แม้บางครั้งพวกเราอาจดูภายนอกว่านั่งสงบผิปกดี
แต่จิตใจของพวกเรากำลังปั่นป่วนด้วยความทรมานเหมือนทะเลพายุ

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ได้ปลดปล่อยพวกเราจากความหวังและความฝันที่ปวงของพวกเรา เป็นการยุติความอยากรได้อีกมีอันพึงเพื่อของพวกเราและทิ้งให้พวกเราหมดความเต็มใจที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเราและสามารถช่วยชีวิตพวกเราได้

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ได้เปิดรอยแยกระหว่างพวกเรากับพระองค์ ซึ่งเป็นรอยแยกที่ลึกเสียจนไม่มีใครเต็มใจที่จะข้ามมัน

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์เป็นครั้งแรกที่พวกเราทนทุกข์กับความล้มเหลวครั้งใหญ่เช่นนี้ ความอับอายอันใหญ่หลวงยิ่งนักในชีวิตของพวกเรา

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ทำให้พวกเราซาบซึ้งอย่างแท้จริงในพระเกียรติและความไม่ยอมผ่อนปรนของพระเจ้าต่อการทำให้ขุนเคื่องของมนุษย์ ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว พวกเราช่างต่ำช้าเหลือเกิน ช่างมีมลทินเหลือเกิน

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ทำให้พวกเราตระหนักเป็นครั้งแรกว่าพวกเราโอหังและอวดตัวเพียงใด และมนุษย์จะไม่วันเท่าเทียมกับพระเจ้าหรือดีเสมอกับพระเจ้าอย่างไร

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ได้ทำให้พวกเราโหยหาไม่อย่างมีชีวิตต่อไปในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเช่นนี้ โหยหาที่จะกำจัดตัวพวกเราเองออกจากธรรมชาติและธาตุแท้เช่นนี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และหยุดทำตัวเลวร้ายและน่ารังเกียจต่อพระองค์

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ได้ทำให้พวกเรามีความสุขในการเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ ไม่กบฏต่อการเรียบเรียงจัดวางและการจัดการเตรียมการของพระองค์อีกต่อไป

การพิพากษาและการตัดสินของพระองค์ได้ทำให้พวกเราที่มีความอยากรที่จะอยู่รอดและทำให้พวกเรามีความสุขที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเราอีกครั้ง...พวกเราได้ก้าวออกจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย ออกจากนรก

ออกจากหุบเขาแห่งเงื้อมเงาของความตาย...พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงรับพวกเราผู้คนกลุ่มนี้ไว้แล้ว! พระองค์ทรงมีชัยเหนือซาตานและทำให้บรรดาไพร่พลทั้งหลายของพวกศัตรูของพระองค์พ่ายแพ้!

ตัดตอนมาจาก “มองดูการทรงปรากฏของพระเจ้าในการพิพากษาและการตัดสินของพระองค์” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 537

เมื่อเจ้าได้ทิ้งอุปนิสัยอันหลงผิดของเจ้าและสัมฤทธิ์การดำรงชีพจากสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติแล้วเท่านั้น เจ้าถึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะกล่าวคำเผยพระวณะหรือพูดเกี่ยวกับความล้าลึกใดๆ ก็ตาม

เจ้าก็จะกำลังดำรงชีพตามและเปิดเผยภาพลักษณ์ของมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

แต่แล้วมนุษย์ก็ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม จนผู้คนกลายเป็น “คนตาย” ดังนั้น หลังจากที่เจ้าได้เปลี่ยนไป

เจ้าก็จะไม่เป็นเช่น “คนตาย” เหล่านี้อีกต่อไป

เป็นพระวณะของพระเจ้านั่นเองที่ช่วยให้จิตวิญญาณของผู้คนฟื้นคืนขึ้นมาและทำให้พวกเขาได้เกิดใหม่

และเมื่อจิตวิญญาณของผู้คนเกิดใหม่ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก เมื่อเราพูดถึง “คนตาย”

เรากำลังอ้างถึงบรรดาชาวศพที่ไร้วิญญาณ อ้างถึงผู้คนที่จิตวิญญาณของพวกเขาได้ตายไปแล้วภายในตัวพวกเขา

เมื่อประกายแห่งชีวิตถูกจุดขึ้นในจิตวิญญาณของผู้คน ผู้คนก็ย่อมกลับมีชีวิตขึ้นอีก

เหล่าวิสุทธิชนที่เคยถูกกล่าวถึงก่อนหน้านั้นอ้างอิงถึงผู้คนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก

คือบรรดาผู้ที่ได้อยู่ใต้อิทธิพลของซาตานแต่มีชัยเหนือซาตาน

ประชากรที่ได้รับเลือกสรรแห่งประเทศจีนได้สู้ทนต่อการข่มเหงและเล่ห์เหลี่ยมที่โหดร้ายและไร้มนุษยธรรมของพญานาคใหญ่สีแดง ซึ่งได้ทิ้งให้พวกเขาบาดเจ็บทางใจและปราศจากความกล้าแม้แต่น้อยที่จะมีชีวิตอยู่ ดังนั้น การฟื้นคืนของจิตวิญญาณของพวกเขาต้องเริ่มต้นด้วยเนื้อแท้ของพวกเขา:

จิตวิญญาณของพวกเขาต้องถูกปลุกในเนื้อแท้ของพวกเขาที่ละเอียดที่ละน้อย

เมื่อวันหนึ่งพวกเขากลับมีชีวิตขึ้นอีก จะไม่มีสิ่งขัดขวางอีกต่อไป และทุกสิ่งจะดำเนินไปอย่างราบรื่น

ในปัจจุบันการนี้ยังคงไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้ ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในหนทางที่ก่อให้เกิดกระแสพระเมตตา

พวกเขาถูกปกคลุมด้วยรัศมีแห่งความตาย และพวกเขายังขาดแคลนอยู่อีกมาก

คำพูดของผู้คนบางคนลำเลียงความตายมา การกระทำของพวกเขาลำเลียงความตายมา

และเกือบทุกสิ่งที่พวกเขานำมาในหนทางที่พวกเขาใช้ชีวิตประกอบด้วยความตาย

หากวันนี้ผู้คนเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในที่สาธารณะแล้ว พวกเขาก็ย่อมจะล้มเหลวในงานนี้

เพราะพวกเขายังไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกโดยบริบูรณ์ และมีคนตายมากเกินไปในหมู่พวกเขา

วันนี้ผู้คนบางคนถามว่าทำไมพระเจ้าทรงไม่แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่างเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถกระจายพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างรวดเร็วท่ามกลางคนต่างชาติ

คนตายไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นั่นเป็นบางสิ่งที่คนเป็นเท่านั้นสามารถทำได้

และแม้กระนั้นผู้คนส่วนใหญ่ในวันนี้เป็น “คนตาย” มีผู้คนมากเกินไปมีชีวิตภายใต้การปกคลุมของความตาย

ภายใต้อิทธิพลของซาตาน และไม่สามารถได้รับชัยชนะได้ เมื่อเป็นเช่นนี้

พวกเขาจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถเผยแพร่วะราชกิจแห่งข่าวประเสริฐได้อย่างไร?

บรรดาผู้ที่มิมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของความมืดทั้งหมดคือผู้ที่มีชีวิตท่ามกลางความตาย ผู้ที่ถูกครอบงำโดยซาตาน เมื่อไม่ได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าและถูกพิพากษาและติสอนโดยพระเจ้า

ผู้คนก็ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลของความตายได้ พวกเขาไม่สามารถกลายเป็นคนเป็นได้

“คนตาย” เหล่านี้ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และอีกทั้งพระเจ้ายิ่งไม่ทรงสามารถใช้งานพวกเขา

นับประสาอะไรกับการเข้าสู่ราชอาณาจักร พระเจ้าทรงต้องประสงค์คำพยานของคนเป็น ไม่ใช่ของคนตาย

และพระองค์ทรงขอให้คนเป็น ไม่ใช่คนตาย ทำงานให้พระองค์ “คนตาย” คือพวกที่ต่อต้านและกบฏต่อพระเจ้า

พวกเขาเป็นพวกที่ด้านชาในจิตวิญญาณและไม่เข้าใจพระวาระของพระเจ้า

พวกเขาคือผู้ที่ไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติและไม่มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าแม้แต่น้อย

และพวกเขาคือผู้ที่มีชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานและถูกซาตานหาประโยชน์จากพวกเขา

คนตายสำแดงตัวด้วยการยืนหยัดต่อต้านความจริง ด้วยการกบฏต่อพระเจ้า และด้วยการทำตัวต่ำช้า

น่าเหยียดหยาม มุ่งร้าย โหดร้าย เล่ห์ลวง และเจ้าเล่ห์ แม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า

แต่พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะดำรงชีพตามพระวาระของพระเจ้าได้ แม้ว่าพวกเขาจะมีชีวิต

แต่พวกเขาก็เป็นเพียงซากศพที่เดินได้ หายใจได้

คนตายนั้นไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยได้ และยังไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง

พวกเขาเพียงแต่สามารถหลอกลวงพระองค์ หมิ่นประมาทพระองค์และทรยศพระองค์เท่านั้น

และทั้งหมดที่พวกเขานำออกมาโดยวิธีที่พวกเขาใช้ชีวิตเปิดเผยธรรมชาติของซาตาน

หากผู้คนปรารถนาที่จะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตและเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และได้รับการรับรองจากพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องยอมรับความรอดของพระเจ้า

พวกเขาต้องนบนอบด้วยความปรารถนาดีต่อการพิพากษาและการติสอนของพระองค์และต้องยอมรับด้วยความ

ปรารถนาดีต่อการตัดแต่งของพระเจ้าและการจัดการโดยพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถนำความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์มาปฏิบัติได้

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับความรอดของพระเจ้าและกลายเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างแท้จริง

คนเป็นได้รับการทรงช่วยให้รอดโดยพระเจ้า พวกเขาถูกพิพากษาและติสอนโดยพระเจ้า

พวกเขาเต็มใจอุทิศตนและยินดีวางชีวิตของพวกเขาลงเพื่อพระเจ้า

และพวกเขาย่อมจะยินดีอุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้า

จนเมื่อคนเป็นเป็นคำพยานต่อพระเจ้าแล้วเท่านั้น ซาตานจึงสามารถถูกทำให้อับอายได้

มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สามารถเผยแพร่วะราชกิจข่าวประเสริฐของพระเจ้า

มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สมควรจะรับพระทัยของพระเจ้า และมีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่เป็นผู้คนจริงๆ
เดิมทีนั้นมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นมีชีวิต แต่เนื่องจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
มนุษย์จึงมีชีวิตท่ามกลางความตายและมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของซาตาน และดังนั้น
ด้วยวิธีนี้เองผู้คนจึงได้กลายเป็นคนตายไร้จิตวิญญาณ พวกเขาได้กลายเป็นศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า
พวกเขาได้กลายเป็นเครื่องมือของซาตาน และพวกเขาได้กลายเป็นเชลยของซาตาน
พวกคนเป็นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างได้กลายเป็นคนตาย
และดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสูญเสียคำพยานของพระองค์
และพระองค์ได้ทรงสูญเสียมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างและซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีลมหายใจของพระ
องค์

หากพระเจ้าทรงหมายจะเอาคำพยานของพระองค์กลับคืนและเอาพวกที่พระองค์ทรงทำขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระ
องค์เอง แต่ถูกซาตานจับเป็นเชลยกลับคืน
เช่นนั้นแล้วพระองค์ทรงต้องคืนชีพพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลายเป็นสิ่งมีชีวิต
และพระองค์ทรงต้องเรียกพวกเขากลับคืนเพื่อให้พวกเขามีชีวิตในความสว่างของพระองค์
คนตายคือพวกที่ไม่มีจิตวิญญาณ พวกที่ด้านซ้ายอย่างที่สุดและพวกที่ต่อต้านพระเจ้า
แรกที่สุดพวกเขาเป็นพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ไม่มีเจตนาแม้แต่แต่น้อยที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
พวกเขาเพียงแต่กบฏต่อพระองค์และต่อต้านพระองค์เท่านั้น และไม่มีความรักภักดีแม้แต่แต่น้อย
คนเป็นคือพวกที่จิตวิญญาณได้เกิดใหม่แล้ว พวกที่รู้จักเชื่อฟังพระเจ้า และพวกที่ภักดีต่อพระเจ้า
พวกเขากลับมาด้วยความจริง และด้วยคำพยาน
และผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าในพระนิเวศของพระองค์
พระเจ้าทรงช่วยชีวิตพวกผู้ที่สามารถกลับมีชีวิตขึ้นอีก ผู้ที่สามารถเห็นความรอดของพระเจ้า
ผู้ที่สามารถจงรักภักดีต่อพระเจ้าและผู้ที่ได้ใจแสวงหาพระเจ้า
พระองค์ทรงช่วยชีวิตพวกที่เชื่อในการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าและในการทรงปรากฏของพระองค์ให้รอด
คนบางคนสามารถกลับมีชีวิตขึ้นอีกและบางคนก็ไม่สามารถ
นี่ขึ้นอยู่กับว่าธรรมชาติของพวกเขาสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่
ผู้คนมากมายได้ยื่นพระวอนะของพระเจ้าจำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้สนใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
และยังคงไม่สามารถนำพระวอนะมาปฏิบัติได้ ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถดำรงชีพตามความจริงใดๆ
และยังจงใจแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย พวกเขาไม่สามารถทำงานใดๆ เพื่อพระเจ้าได้
พวกเขาไม่สามารถอุทิศสิ่งใดๆ ให้พระองค์ได้
และพวกเขายังแอบใช้เงินของคริสตจักรและแอบกินฟรีในพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ตายแล้วและพวกเขาจะไม่ได้รับการช่วยให้รอด
พระเจ้าทรงช่วยชีวิตทุกคนที่อยู่ท่ามกลางพระราชกิจของพระองค์ให้รอด
แต่มีคนส่วนหนึ่งที่ไม่สามารถรับความรอดของพระองค์ได้
มีเพียงคนจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่สามารถได้รับความรอดของพระองค์
นี่เป็นเพราะคนส่วนใหญ่ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลายไปและได้กลายเป็นตายสนิทแล้ว
และพวกเขาก็เกินกว่าความรอดจะช่วยได้ พวกเขาถูกขนาบหาประโยชน์จากพวกเขาอย่างเต็มที่
และพวกเขามุ่งร้ายเกินไปในธรรมชาติของพวกเขา
คนส่วนน้อยพวกนั้นรู้ความสามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างเต็มที่อีกด้วย
พวกเขาไม่ใช่พวกที่ได้สละชีวิตต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่มาตั้งแต่ต้น
หรือผู้ที่ได้มีความรักสุดหัวใจต่อพระเจ้าตั้งแต่ต้น แต่ในทางตรงกันข้าม
พวกเขาได้กลายเป็นเชื่อฟังพระเจ้าเพราะพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์
พวกเขาเห็นพระเจ้าเพราะความรักสูงสุดของพระองค์
มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาเพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
และพวกเขาได้มารู้จักพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระองค์ซึ่งทั้งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นปกติ เมื่อปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าผู้คนเหล่านี้จะดีเพียงใด พวกเขาที่จะยังคงเป็นของซาตาน พวกเขาที่จะยังคงเป็นของความตาย
และพวกเขาก็จะยังคงตายแล้ว
ข้อเท็จจริงที่ว่าวันนี้ผู้คนเหล่านี้สามารถได้รับความรอดของพระเจ้าได้ก็เป็นเพียงเพราะพวกเขาเต็มใจร่วมมือกับ
พระเจ้าเท่านั้นเอง

เพราะความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้า
คนเป็นจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและมีชีวิตท่ามกลางพระสัญญาของพระองค์
และเพราะพวกเขาต่อต้านพระเจ้า
คนตายจะถูกรังเกียจและละทิ้งโดยพระเจ้าและมีชีวิตท่ามกลางการลงโทษและการสาปแช่งของพระองค์
นั่นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยมนุษย์ผู้ใด
เพราะการแสวงหาของพวกเขาเอง ผู้คนจึงได้รับการรับรองจากพระเจ้าและมีชีวิตในความสว่าง
เพราะกลอุบายเจ้าเล่ห์ของพวกเขา ผู้คนจึงถูกสาปแช่งโดยพระเจ้าและดิ่งลงสู่การลงโทษ
เพราะการชั่วช้าของพวกเขา ผู้คนจึงถูกพระเจ้าทรงลงโทษ
และเพราะการโหยหาและความจงรักภักดีของพวกเขา ผู้คนจึงได้รับพระพรจากพระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรม
นั่นคือ พระองค์ทรงอวยพรคนเป็น และทรงสาปแช่งคนตาย

เพื่อที่พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางความตายเสมอและจะไม่มีวันมีชีวิตในความสว่างของพระเจ้า
พระเจ้าจะทรงนำคนเป็นเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์และเข้าสู่พระพรของพระองค์
ให้ได้อยู่กับพระองค์ไปตลอดกาล แต่สำหรับคนตาย
พระองค์จะทรงทรมานพวกเขาและส่งพวกเขาไปสู่ความตายชั่วนิรันดร์
พวกเขาคือวัตถุประสงค์แห่งการทำลายล้างของพระองค์และจะเป็นของชาตानเสมอ
พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างไม่ยุติธรรม
บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะยังคงอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าอย่างแน่นอน
และทุกคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและเข้ากันไม่ได้กับพระองค์จะมีชีวิตท่ามกลางการลงโทษของพระองค์อย่างแน่น
อน บางทีเจ้าอาจไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง—แต่สักวันหนึ่ง
เนื้อหนังของพระเจ้าจะไม่ทรงจัดการเตรียมการจุذبของมนุษย์โดยตรง
แต่พระวิญญาณของพระองค์จะจัดการเตรียมการบั้นปลายของมนุษย์แทน และ ณ เวลานั้น
ผู้คนจะรู้ว่าเนื้อหนังของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์คือหนึ่งเดียวกัน
ว่าเนื้อหนังของพระองค์ไม่สามารถกระทำความผิดพลาดได้
และว่าพระวิญญาณของพระองค์ยังไม่สามารถกระทำความผิดพลาดได้มากกว่า ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงนำบรรดาผู้ที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์อย่างแน่นอน
ไม่มากกว่าหรือน้อยกว่านั้น ในส่วนของคนตายที่ไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก
พวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในถ้ำของชาตान

จาก “เจ้าคือใครบางคนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 538

ขั้นตอนแรกแห่งเส้นทางของพระวิญญูณบริสุทธฺิในตัวมนุษย์ก่อนสิ่งอื่นใดก็คือ

การที่จะดึงดูดหัวใจมนุษย์ให้หันจากผู้อื่น เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลาย และมาสู่พระวณะของพระเจ้า

โดยการทำให้หัวใจมนุษย์เชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าอยู่เหนือความกังขาทั้งปวงและเป็นจริงอย่างครบบริบูรณ์

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องเชื่อในพระวณะของพระองค์ หากหลังจากที่ความเชื่อในพระเจ้าผ่านไปหลายปี

เจ้ายังคงไม่ตระหนักถึงเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงใช้ เจ้าเป็นผู้เชื่อจริงๆ หรือ?

การที่จะสัมฤทธิ์ชีวิตมนุษย์ปกติ—ชีวิตมนุษย์ปกติที่มีสัมพันธภาพซึ่งเป็นปกติกับพระเจ้า—

เจ้าต้องเริ่มจากการเชื่อในพระวณะของพระองค์

หากเจ้ายังไม่สัมฤทธิ์ขั้นตอนแรกแห่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิในผู้คน เจ้าก็ย่อมไม่มีรากฐาน

หากแม้แต่หลักการที่เล็กที่สุดเจ้าก็ยังไปไม่ถึง แล้วเจ้าจะเดินไปบนเส้นทางข้างหน้าได้อย่างไร?

การก้าวไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องที่พระเจ้าทรงใช้ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมนั้นหมายถึงการเข้าสู่ร่องคร
รลองที่ถูกต้องแห่งพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺิ

หมายถึงการก้าวเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงใช้ ในขณะนี้

เส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงใช้ก็คือพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น

หากผู้คนจะก้าวเดินไปบนเส้นทางของพระวิญญูณบริสุทธฺิ พวกเขาต้องเชื่อฟัง

และกินและดื่มพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำเป็นพระราชกิจแห่งพระวณะ

กล่าวคือทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นจากพระวณะของพระองค์

และทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นตามพระวณะของพระองค์ ตามพระวณะปัจจุบันของพระองค์

ไม่ว่าจะเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์ หรือการรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์

ต่างก็พึงต้องมีการใช้ความพยายามให้มากขึ้นกับพระวณะของพระองค์

หาไม่แล้วผู้คนย่อมไม่สามารถสำเร็จลุล่วงอันใดได้เลย และจะถูกทิ้งให้ไม่เหลืออะไรเลย

โดยการสร้างบนรากฐานแห่งการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า

และมารู้จักพระองค์และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยด้วยการนั้นเท่านั้น ผู้คนจึงจะสามารถค่อยๆ

สร้างสัมพันธภาพที่เป็นปกติกับพระเจ้าได้

สำหรับมนุษย์แล้วไม่มีการร่วมมือกับพระเจ้าที่ดีไปกว่าการกินและดื่มพระวณะของพระองค์และนำพระวณะไป
ปฏิบัติอีกแล้ว โดยผ่านทางปฏิบัติเช่นนั้น

พวกเขาจึงมีความสามารถตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าได้อย่างดีที่สุด

เมื่อผู้คนเข้าใจและมีความสามารถที่จะเชื่อฟังแก่นแท้ของพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าได้

พวกเขาขอม้ดำเนินชีวิตบนเส้นทางของการได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ก้าวไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของพระเจ้าที่ทรงใช้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ก่อนหน้านี้ผู้คนสามารถได้รับพระราชกิจของพระเจ้าเพียง โดยการแสวงหาพระคุณของพระเจ้า หรือแสวงหาสันติสุขและความชื่นบานยินดี แต่บัดนี้สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนไปแล้ว หากไร้ซึ่งพระวณะของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ หากไร้ซึ่งความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์ ผู้คนจะไม่สามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า และจะถูกกำจัดสิ้นทั้งหมดโดยพระเจ้า การที่จะสัมฤทธิ์ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ

อันดับแรกผู้คนควรกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและนำพระวณะไปปฏิบัติ และจากนั้นจึงสถาปนาสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าขึ้นบนรากฐานนี้ เจ้าให้ความร่วมมืออย่างไรหรือ? เจ้าตั้งมั่นในคำพยานของประชากรของพระเจ้าอย่างไร? เจ้าสร้างสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าอย่างไร? จะดูอย่างไรว่าเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าในชีวิตประจำวันของเจ้าหรือไม่

1. เจ้าเชื่อคำพยานของพระเจ้าเองหรือไม่?

2. เจ้าเชื่ออยู่ในหัวใจของเจ้าหรือไม่ ว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นความจริงและมีอาภัพพิลาศได้?

3. เจ้าคือใครบางคนที่น่าพระวณะไปปฏิบัติหรือไม่?

4. เจ้าสตั้ช้ชื่อต่อพระบัญชาของพระองค์หรือไม่?

เจ้าทำอะไรเพื่อที่จะเป็นการสตั้ช้ชื่อต่อพระบัญชาของพระองค์?

5.

เจ้าทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและเป็นการสตั้ช้ชื่อต่อพระเจ้าใช่หรือไม่?

โดยวิถีทางของรายการทั้งหลายที่แจ้งไว้ข้างต้น

เจ้าอาจประเมินดูว่าเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าในช่วงระยะปัจจุบันหรือไม่

หากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า ยอมรับพระสัญญาของพระองค์ และติดตามเส้นทางแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็กำลังติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชัดเจนอยู่ในตัวเจ้าหรือไม่?

ขณะนี้เจ้าได้ปฏิบัติตนสอดคล้องกับเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

หัวใจของพวกเจ้าขยับเข้าใกล้พระเจ้าหรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะก้าวให้ทันความสว่างซึ่งใหม่ที่สุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะให้พระเจ้าทรงรับเจ้าไว้หรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะได้กลายเป็นสิ่งที่สำแดงพระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกหรือไม่?

เจ้ามีปณิธานที่จะบรรลุถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้าหรือไม่?

ในยามที่พระวณะของพระเจ้าถูกตรัสออกมา

ภายในตัวเจ้ามีปณิธานที่จะร่วมมือและปณิธานที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยหรือไม่?—

หากว่านี่คือความรู้สึกนึกคิดของเจ้า—ก็หมายความว่าพระวณะของพระเจ้าได้ให้ดอกออกผลในหัวใจเจ้าแล้ว

แต่หากเจ้าขาดปณิธานดังกล่าว หากเจ้าไร้เป้าหมายที่เจ้าไล่ตามเสาะหา

ก็หมายความว่าหัวใจของเจ้ายังไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระเจ้าเลย

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 539

ในการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของคนเรานั้น เส้นทางแห่งการปฏิบัติช่างเรียบง่าย หากในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระวณะปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์และได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว อุปนิสัยของเจ้าก็ย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากเจ้าติดตามไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส และแสวงหาสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมเป็นใครบางคนซึ่งเชื่อฟังพระองค์ และย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัยของเจ้า

อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลงด้วยพระวณะปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับประสบการณ์เก่าแก่ของเจ้าและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของอดีต

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากพระวณะแห่งวันนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ขอให้ผู้คนทั้งหมดเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ แต่เจ้ายังคงติดพันอยู่กับสิ่งภายนอกทั้งหลาย และสับสนเกี่ยวกับความเป็นจริง และไม่จริงจิงกับความเป็นจริง

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือใครบางคนซึ่งได้ล้มเหลวที่จะตามให้ทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใครบางคนซึ่งไม่ได้เข้าสู่เส้นทางแห่งการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การที่อุปนิสัยของเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถตามทันพระวณะปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ และขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีความรู้ที่แท้จริงหรือไม่

นี่ไม่เหมือนกับสิ่งที่เจ้าได้เข้าใจไปก่อนหน้านี้

การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าที่เจ้าได้เข้าใจไปก่อนหน้านี้ก็คือว่า

ตัวเจ้าผู้ซึ่งมักควั่นดัดสินนั้นได้เลิกพูดจาอย่างสิ้นคิดแล้วโดยผ่านทางการบ่มวินัยของพระเจ้า

แต่นั้นเป็นแค่หนึ่งแง่มุมของการเปลี่ยนแปลง ประเด็นที่วิกฤติที่สุด ณ ขณะนี้ก็คือ

การติดตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ ติดตามสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส

และเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัส ผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเองได้

พวกเขาต้องก้าวผ่านการพิพากษากับการติสสอน และการทนทุกข์กับกระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้า หรือถูกจัดการ บ่มวินัยและตัดแต่งโดยพระวณะของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถสัมผัสฤทธิ์ความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้

และไม่ทำเป็นขอไปทีกับพระองค์

ภายใต้กระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้านั้นเองที่อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลง

โดยผ่านทาง การเปิดโปง การพิพากษา การบ่มวินัย

และการจัดการของพระวณะของพระองค์เท่านั้นพวกเขาจึงจะไม่กล้าที่จะปฏิบัติตนอย่างมูทะลุอีกต่อไป

แต่จะกลายเป็นหนักแน่นและสํารวมแทน ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือว่า
พวกเรามีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าและต่อพระราชกิจของพระองค์ได้
ต่อให้มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
พวกเขาก็มีความสามารถที่จะละวางมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้และบนอบได้อย่างเต็มใจ ในอดีตนั้น
โดยหลักแล้ว การพุดคุยถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยอ้างอิงถึงการมีความสามารถที่จะละทิ้งตัวเอง
อ้างอิงถึงการยอมให้เนื้อหนังได้ทนทุกข์ การบ่มวินัยร่างกายของคนเรา
และการจัดความเลือกชอบทางเนื้อหนังไปจากตัวคนเรา—ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงประเภทหนึ่งในอุปนิสัย
วันนี้ ทุกคนรู้ว่า การแสดงออกตามความเป็นจริงของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยก็คือ
การเชื่อฟังพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า และการรู้จักพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างแท้จริง ในหนทางนี้
ความเข้าใจที่มาก่อนเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งถูกละเลยสี่สัปดาห์โดยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
สามารถถูกลบทิ้งไปได้ และพวกเขาสามารถบรรลุความเชื่อฟังและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้—
นี่เท่านั้นที่เป็นการแสดงออกที่จริงแท้ของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 540

การไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตของผู้คนนั้นอยู่บนพื้นฐานของพระวณะของพระเจ้า ตามที่เคยมีมาก่อนนั้น มีการกล่าวว่าทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงได้เพราะพระวณะของพระองค์ แต่ไม่มีใครได้มองเห็นข้อเท็จจริงนี้เลย หากเจ้าเข้าสู่การได้รับประสบการณ์กับขั้นตอนปัจจุบัน ทั้งหมดก็จะชัดเจนต่อเจ้า และเจ้าก็จะกำลังสร้างรากฐานที่ดีสำหรับบททดสอบทั้งหลายในอนาคต ไม่ว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดก็ตาม จงมุ่งเน้นเพียงการเข้าสู่พระวณะของพระองค์เท่านั้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงเริ่มต้นติสอนผู้คนที่งอมรับการติสอนของพระองค์เสีย เมื่อพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนตายไป ก็จงยอมรับบททดสอบนั้น หากเจ้ากำลังดำรงชีวิตอยู่ภายในถ้อยคำรัสที่ใหม่ที่สุดเสมอ

พระวณะของพระเจ้าย่อมจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด ยิ่งเจ้าเข้าสู่พระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร เจ้าก็ยิ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเร็วขึ้นเท่านั้น ในการสามัคคีธรรมครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุใดเราจึงขอให้พวกเจ้าทำความรู้จักและเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า? เฉพาะเมื่อเจ้าไล่ตามเสาะหาและได้รับประสบการณ์ในพระวณะของพระเจ้า และเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์แล้วเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงจะมีโอกาสเหมาะที่จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้า เพราะฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหมดล้วนมีส่วนร่วมในทุกวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ และไม่ว่าความทุกข์ของเจ้าจะเป็นระดับใดก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้ว พวกเจ้าทุกคนจะได้รับ “ของที่ระลึก” ขึ้นหนึ่ง ในการที่จะบรรลุการทำให้มีความเพียบพร้อมขั้นสุดท้ายของพวกเจ้า

พวกเจ้าต้องเข้าสู่พระวณะทั้งหมดของพระเจ้า

การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นไม่ใช่เป็นการตบมือข้างเดียว พระองค์ทรงพึงประสงค์ต่อความร่วมมือของผู้คน

พระองค์ทรงจำเป็นต้องให้ทุกคนร่วมมือกับพระองค์อย่างมีสติรู้สึกตัว ไม่ว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดก็ตาม จงมุ่งเน้นเพียงการเข้าสู่พระวณะของพระองค์—นี่จะให้ประโยชน์ต่อชีวิตของพวกเจ้ามากกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเจ้า

เมื่อเจ้าเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า หัวใจของเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์ และเจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ในขั้นตอนนี้ของพระราชกิจของพระองค์ และเจ้าก็จะมีปณิธานที่จะสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านั้น ในช่วงระหว่างเวลาแห่งการติสอน ได้มีพวกเหล่านั้นที่เชื่อว่า นี่เป็นวิธีการหนึ่งของพระราชกิจ และไม่ได้เชื่อในพระวณะของพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ พวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุง และได้หลุดออกมาจากเวลาแห่งการติสอนโดยปราศจากการได้รับหรือการเข้าใจสิ่งใดเลย

มีบางคนเข้าสู่พระวณะเหล่านี้อย่างแท้จริงโดยปราศจากเศษเสี้ยวแห่งความกังขา
เป็นผู้ที่กล่าวว่าพระวณะแห่งพระเจ้านั้นเป็นความจริงที่มีอาจผิดพลาดได้
และว่ามนุษยชาติควรได้รับการติสอน พวกเขาได้คืนรนอยู่ในนั้นเป็นเวลาหนึ่ง
โดยการปล่อยมือจากอนาคตของพวกเขาและชะตาชีวิตของพวกเขา และเมื่อพวกเขาได้หลุดออกมา
อุปนิสัยของพวกเขาก็ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง
และพวกเขาได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นประการหนึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ได้หลุดออกมาจากการติสอนล้วนได้รู้สึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า และได้ตระหนักว่า
ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจได้จำแนกร่างความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่กำลังเคลื่อนลงมาสู่พวกเขา
ตระหนักว่าขั้นตอนนี้คือการพิชิตชัยและความรอดแห่งความรักของพระเจ้า พวกเขายังได้กล่าวด้วยว่า
พระคำริของพระเจ้านั้นดีงามเสมอ และว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์นั้นมาจากความรัก
หาใช่ความเกลียดชังไม่ พวกเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อในพระวณะของพระเจ้า
ผู้ที่ไม่ได้มองไปที่พระวณะของพระเจ้า ไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลงในช่วงระหว่างเวลาแห่งการติสอน
ผลลัพธ์จึงเป็นว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงสถิตอยู่กับพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ได้รับสิ่งใดเลย
สำหรับบรรดาผู้ที่เข้าสู่เวลาแห่งการติสอน แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลง
แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทรงพระราชกิจอยู่อย่างซ่อนเร้นข้างในพวกเขา และผลลัพธ์ก็คือ
อุปนิสัยชีวิตของพวกเขาก็ได้รับการเปลี่ยนแปลง
บางคนในการปรากฏภายนอกทั้งหมดดูเหมือนเป็นบวกอย่างมาก เปี่ยมไปด้วยกำลังใจที่ดีตลอดทั้งวัน
แต่พวกเขาไม่ได้เข้าสู่สถานะของกระบวนการถูกลงแห่งพระวณะของพระเจ้า
ดังนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใดเลย
อันเป็นผลสืบเนื่องของการที่ไม่เชื่อในพระวณะของพระเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อในพระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
พระเจ้าทรงปรากฏต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในพระวณะของพระองค์
และบรรดาผู้ที่เชื่อและยอมรับพระวณะของพระองค์ก็ย่อมจะมีความสามารถที่จะได้รับความรักของพระองค์!
เพื่อที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า
เจ้าควรค้นหาเส้นทางแห่งการปฏิบัติและวิถีที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ เพียงด้วยการนั้นเท่านั้น
จึงจะมีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า โดยผ่านทางเส้นทางนี้เท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
และเฉพาะผู้คนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในหนทางนี้เท่านั้น
ที่สามารถอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เพื่อที่จะรับความสว่างใหม่

เจ้าต้องดำรงชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า

การได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวนั้นจะใช้การไม่ได้เลย—เจ้าต้องไปให้ลึกกว่านั้น
สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการขับเคลื่อนแต่เพียงครั้งเดียวนั้น

ความกระตือรือร้นภายในของพวกเขาได้รับการปลุกเร้า และพวกเขาก็ปรารถนาที่จะแสวงหา

แต่นี้ไม่สามารถยืนยาวอยู่ได้นาน พวกเขาต้องได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ

หลายคราวในอดีต เราได้พาดพิงถึงความหวังของเราที่ว่า

พระวิญญาณของพระเจ้าอาจขับเคลื่อนจิตวิญญาณของผู้คน

เพื่อที่พวกเขาอาจไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา

และเพื่อที่พวกเขาอาจเข้าใจความไม่พอเพียงของตัวเองในขณะที่กำลังเสาะแสวงหาที่จะได้รับการขับเคลื่อน

โดยพระเจ้า และอาจสลัดคราติทั้งหลายในตัวพวกเขา (การมองตัวเองชอบธรรมเสมอ ความโอหัง

มโนคติที่หลงผิด และอื่นๆ) ทั้งไปในกระบวนการของการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

จงอย่าคิดว่าเพียงแค่การรับความสว่างใหม่ในแบบเชิงรุกจะใช้การได้—เจ้าต้องสลัดทิ้งทั้งหมดที่เป็นลบด้วย

ด้านหนึ่งนั้น พวกเจ้าจำเป็นต้องเข้าสู่จากแง่มุมที่เป็นบวก และอีกด้านหนึ่งนั้น

เจ้าจำเป็นต้องขจัดทิ้งหมดที่มีรากมาจากแง่มุมลบออกไปจากตัวเจ้า

เจ้าต้องตรวจสอบตัวเจ้าอย่างสม่ำเสมอเพื่อดูว่าราศีใดบ้างที่ยังคงดำรงอยู่ภายในตัวเจ้า

มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความหวัง การมองตนเองชอบธรรมเสมอ

และความโอหังของมนุษยชาตินั้นล้วนเป็นสิ่งทั้งหลายที่ไม่สะอาด

จงมองดูภายในตัวเจ้าและนำทุกสิ่งทุกอย่างมาวางเทียบกับพระวณะทั้งปวงของพระเจ้าที่เป็นวิวรรณ์

เพื่อให้เห็นว่า มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาอันใดบ้างที่เจ้ามี

เฉพาะเมื่อเจ้าตระหนักถึงมโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถสลัดมโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นทิ้งไปได้ ผู้คนบางคนกล่าวว่า “ตอนนี้

เพียงแค่ติดตามความสว่างแห่งพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มากพอแล้ว

“ไม่มีความต้องการที่จำเป็นเลยที่จะต้องยุ่งยากไปกับสิ่งอื่นใด” แต่แล้ว

เมื่อมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาทั้งหลายเกิดขึ้นมา เจ้าจะขจัดสิ่งเหล่านั้นออกไปอย่างไรเล่า?

เจ้าคิดว่าการติดตามพระวณะของพระเจ้าในวันนี้เป็นสิ่งที่เรียบง่ายที่จะทำอย่างนั้นหรือ?

หากเจ้าเป็นใครคนหนึ่งของศาสนา

การหยุดชะงักสามารถเกิดขึ้นได้จากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้ากับทฤษฎีเชิงเทววิทยาดั้งเดิมในหัวใจ

องเจ้า และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น มันแทรกแซงการยอมรับสิ่งใหม่ๆ ของเจ้า

เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาทั้งหลายที่เป็นจริง

หากเจ้าเพียงไล่ตามเสาะหาพระวณะปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธิต่านั้น
เจ้าย่อมไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุ่มได้
ในเวลาเดียวกับที่เจ้าไล่ตามเสาะหาความสว่างปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธิต่านั้น
เจ้าก็ควรระลึกได้ว่ามโนคติที่หลงผิดและเจตนาอันใดบ้างที่เจ้าเก็บงำไว้
และการมองเห็นตัวเองชอบธรรมเสมอแบบมนุษย์อันใดที่เจ้ามี และพฤติกรรมใดบ้างที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และหลังจากที่เจ้าได้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งปวงแล้ว เจ้าต้องสลัดพวกมันทิ้งไป
การที่เจ้าละทิ้งการกระทำและพฤติกรรมทั้งหลายที่เคยมีมาก่อนนั้นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้เจ้าติดตามพระวณะทั้งหลายที่พระวิญญูณบริสุทธิตรัสในวันนี้ได้ ด้านหนึ่งนั้น
การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยสัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า และอีกด้านหนึ่งนั้น
มันก็พึงต้องมีความร่วมมือในส่วนของมนุษยชาติ มีพระราชกิจของพระเจ้า แล้วก็มีการปฏิบัติของมนุษย์
ทั้งสองเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้เลย

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 541

ในเส้นทางของการปรนนิบัติในอนาคตของเจ้า เจ้าจะสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลွ่งได้อย่างไรหรือ? ประเด็นหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งยวดก็คือ การไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิต ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย และไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงที่ลึกซึ้ง—

นี่คือเส้นทางสู่การสัมฤทธิ์การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

พวกเจ้าล้วนเป็นผู้รับพระบัญชาของพระเจ้า ว่าแต่ว่า พระบัญชาประเภทใดเล่า?

การนี้สัมพันธ์กับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ

ขั้นตอนถัดไปจะเป็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่กว่าซึ่งได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นโดยทั่วถึงทั้งจักรวาล

ดังนั้นในวันนี้ พวกเจ้าควรไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า เพื่อที่ในภายภาคหน้า

เจ้าอาจกลายเป็นข้อพิสูจน์อย่างแท้จริงของการที่พระเจ้าทรงได้รับพระสิริโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์ อันเป็นการทำให้พวกเจ้าไปเป็นแบบอย่างสำหรับพระราชกิจในอนาคตของพระองค์

การไล่ตามเสาะหาของวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการวางรากฐานสำหรับพระราชกิจในอนาคตอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เพื่อที่เจ้าอาจถูกใช้โดยพระเจ้า และสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้

หากเจ้าทำให้การนี้เป็นเป้าหมายแห่งการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

เจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้ายังตั้งเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าสูงขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากขึ้นเท่านั้น เจ้าไล่ตามเสาะหาความจริงมากขึ้นเท่าใด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น

เจ้ายิ่งทุ่มกำลังวังชาเข้าไปในการไล่ตามเสาะหามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งได้รับมากขึ้นเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมไปตามสภาวะภายในของพวกเขา ผู้คนบางคนกล่าวว่า พวกเขาไม่เต็มใจที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า หรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

ว่าพวกเขาแค่ต้องการให้เนื้อหาของพวกเขาคงอยู่อย่างปลอดภัยและไม่ทุกข์ทนกับความโชคร้ายอันใด

ผู้คนบางคนไม่เต็มใจที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร ทว่ากลับเต็มใจที่จะลงไปสู่บาบิโลน ในกรณีนั้น

พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้ตามที่เจ้าปรารถนา สิ่งใดก็ตามที่เจ้าไล่ตามเสาะหา พระเจ้าจะทรงทำให้มันเกิดขึ้น

ดังนั้นแล้ว สิ่งใดเล่าที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหา ณ ปัจจุบัน? ไซ้การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่?

การกระทำและพฤติกรรมปัจจุบันของเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า และการได้รับการรับไว้โดยพระองค์หรือไม่?

เจ้าต้องประเมินวัดตัวตัวเองดังนั้นอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวันของเจ้า

หากเจ้าทุ่มหมดยุทธศาสตร์เข้าไปในการไล่ตามเสาะหาเพียงเป้าหมายเดียว

พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแนใจได้เลย เช่นนั้นเองที่เป็นเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เส้นทางที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนอยู่นั้นบรรลุได้โดยวิถีทางแห่งการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
ยิ่งเจ้ากระหายที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเจ้าล้มเหลวที่จะแสวงหามากขึ้นเท่าใด
และยิ่งเจ้าคิดลบและถอยหลังมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็ยังตัดโอกาสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เวลาดำเนินต่อไป
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทอดทิ้งเจ้า
เจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าปรารถนาที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่? เจ้าปรารถนาที่จะถูกใช้โดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าควรไล่ตามเสาะหาการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์แห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และการได้รับการรับไว้ และการถูกใช้โดยพระเจ้า เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลสามารถมองเห็นได้ว่า
การกระทำทั้งหลายของพระเจ้าได้รับการสำแดงอยู่ในตัวเจ้า พวกเจ้าเป็นนายท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และในท่ามกลางของทุกสิ่งที่มีอยู่
เจ้าจะปล่อยให้พระเจ้าทรงชื่นชมคำพยานและการถวายพระเกียรติโดยผ่านทางพวกเจ้า—นี่คือข้อพิสูจน์ว่า
พวกเจ้านั้นเป็นที่ได้รับการอวยพรมากที่สุด ในบรรดาชนทุกรุ่น!

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 542

ยิ่งเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งแบกภาระยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น
และยิ่งภาระที่เจ้าแบกยิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด ประสบการณ์ของเจ้าก็จะยิ่งมั่งคั่งขึ้นเท่านั้น
เมื่อเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงวางภาระลงบนเจ้า และเช่นนั้นแล้ว
ก็จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าเกี่ยวกับการกิจซึ่งพระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า
เมื่อพระเจ้าทรงมอบภาระนี้แก่เจ้า

เจ้าก็จะให้ความสนใจต่อความจริงที่เกี่ยวข้องทั้งหมดขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
หากเจ้ามีการต่อต้านของชีวิตพี่น้องชายหญิงของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็จะเป็นภาระที่พระเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า

และเจ้าก็จะแบกภาระนี้ไว้กับเจ้าในการอธิษฐานประจำวันของเจ้าเสมอ

เจ้าได้แบกภาระสิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้แล้ว และเจ้าเต็มใจทำสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

นี่คือความหมายของการแบกภาระของพระเจ้าเป็นของเจ้าเอง ณ จุดนี้

ในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจะมุ่งเน้นที่ปัญหาชนิดเหล่านี้ และเจ้าจะแปลกใจว่า

เราจะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร?

เราจะสามารถทำให้พี่น้องชายหญิงของเราสามารถสัมผัสผลลัพธ์ของการปลดปล่อยให้เป็นอิสระและพบความชื่นชม
ยินดีฝ่ายวิญญาณได้อย่างไร? เจ้าจะมุ่งเน้นการแก้ปัญหาเหล่านี้ด้วยขณะที่กำลังสามัคคีธรรม

และเมื่อกำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้าจะมุ่งเน้นที่การกินและดื่มพระวณะที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเหล่านี้

เจ้าจะแบกภาระด้วยเช่นกันขณะที่เจ้ากำลังกินและดื่มพระวณะของพระองค์

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว เจ้าก็จะมีแนวคิดชัดเจนมากขึ้นว่าจะใช้เส้นทางไหน

นี่คือความรู้แจ้งและความกระจ่างแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ภาระของเจ้าได้นำมา

และนี่ก็ยังเป็นการทรงนำของพระเจ้าที่ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าอีกด้วย เหตุใดเราจึงพูดการนี้?

หากเจ้าไม่มีภาระ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่เอาใจใส่ขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า กล่าวคือ

เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าขณะที่กำลังแบกภาระ

เจ้าก็จะสามารถจับความเข้าใจในแก่นแท้ของพระวณะเหล่านั้น ค้นพบหนทางของเจ้า

และใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ดังนั้น ในการอธิษฐานของเจ้า

เจ้าควรปรารถนาให้พระเจ้าทรงวางภาระบนเจ้ามากขึ้น

และวางพระทัยมอบหมายกิจการที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีกให้เจ้า

เพื่อให้เจ้าอาจจะมีเส้นทางที่เจ้าจะได้ปฏิบัติมากขึ้นในเบื้องหน้าเจ้า

เพื่อที่การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าจะเกิดผลที่ยิ่งใหญ่ขึ้น
เพื่อที่เจ้าจะสามารถจับความเข้าใจในแก่นแท้ของพระวณะของพระองค์ได้เพิ่มมากขึ้น
และเพื่อที่เจ้าจะกลับกลายเป็นสามารถถูกจับเคลื่อนพระวิญญานบริสุทธิ์ได้มากขึ้น

การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า การฝึกฝนปฏิบัติการอธิฐาน การยอมรับพระภาระของพระเจ้า
และการยอมรับภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า—

ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อที่จะได้มีเส้นทางอยู่เบื้องหน้าเจ้า

ยิ่งพระภาระแห่งการวางพระทัยมอบหมายของพระเจ้าทำให้เจ้าเป็นกังวลมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งง่ายมากขึ้นเท่านั้นที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

บางคนไม่เต็มใจร่วมมือกับผู้อื่นในการปรนนิบัติพระเจ้า แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับการทรงเรียก

เหล่านี้เป็นผู้คนที่เกี่ยวข้องกับผู้ปรารถนาเพียงแค่ว่าได้เรีงว่าในสิ่งสูงใจเท่านั้น

ยิ่งเจ้าถูกขอให้ปรนนิบัติในการประสานงานกับผู้อื่นมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะได้รับโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น เพราะเจ้ามีภาระและประสบการณ์มากขึ้น

ดังนั้น หากเจ้าสามารถปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความจริงใจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าก็จะมีโอกาสเหมาะสมมากขึ้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เป็นเพียงผู้คนเช่นนี้กลุ่มเดียวที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในปัจจุบัน

ยิ่งพระวิญญานบริสุทธิ์สัมผัสเจ้ามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยังมีเวลาอุทิศให้กับการใส่ใจต่อพระภาระของเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะยิ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าจะยิ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์มากขึ้นเท่านั้น—จนกระทั่ง

ในที่สุดเจ้าจะกลายเป็นบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ ในปัจจุบัน มีบางคนที่ไม่แบกภาระให้กับคริสตจักร

ผู้คนเหล่านี้ย่อหย่อนและเหลวไหล และสนใจแต่เนื้อหนังของพวกเขาเองเท่านั้น คนเช่นนี้เห็นแก่ตัวอย่างสุดขีด

และพวกเขายังคาดคิดอีกด้วย หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะไม่แบกภาระใดๆ เลย

ยิ่งเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของเจ้ามากขึ้นเท่าใด

พระภาระที่พระเจ้าจะวางพระทัยมอบหมายให้เจ้าก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

ผู้ที่เห็นแก่ตัวไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์กับสิ่งต่างๆ ดังกล่าว พวกเขาไม่เต็มใจชดใช้ และเนื่องจากผลนั้น

พวกเขาจะพลาดโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พวกเขามีได้กำลังทำอันตรายตัวพวกเขาเองอยู่หรือ?

หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่ใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทำให้ภาระแท้จริงเพื่อคริสตจักรเป็นรูปร่างขึ้น อันที่จริง

แทนที่จะเรียกการนี้ว่าภาระที่เจ้าแบกให้กับคริสตจักร

คงจะดีกว่าหากจะเรียกมันว่าภาระที่เจ้าแบกเพื่อประโยชน์ต่อชีวิตของตัวเอง

ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ของภาระนี้ที่เจ้าทำให้เป็นรูปร่างขึ้นเพื่อคริสตจักรคือการให้เจ้าใช้ประสบการณ์เช่นนี้เพื่อ

ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ดังนั้น ใครก็ตามที่แบกภาระยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อคริสตจักร

ใครก็ตามที่แบกภาระเพื่อการเข้าสู่ชีวิต—พวกเขาก็จะเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าได้มองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่? หากคริสตจักรที่เจ้าอยู่ด้วยจะจัดกระจายเหมือนทราย

แต่เจ้ากลับไม่เป็นห่วงหรือวิตกกังวล

และเจ้าถึงกับแสวงหาเป็นไม่เห็นเมื่อพี่น้องชายหญิงของเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างเป็นปกติ

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่ได้กำลังแบกภาระใดๆ อยู่ ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่คนประเภทที่พระเจ้าทรงปิตินดี

คนประเภทที่พระเจ้าทรงปิตินดีหิวกระหายความชอบธรรมและใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าควรกลายเป็นผู้ใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า ณ ที่นี้และในตอนนี

เจ้าไม่ควรรอให้พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อมนุษยชาติทั้งปวงก่อนที่จะใส่ใจต่อ

พระภาระของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงเวลานั้น มันจะไม่สายเกินไปหรอกหรือ?

บัดนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า หากเจ้าปล่อยให้อาการนี้หลุดลอยไป

เจ้าก็จะเสียใจไปจนตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้า

เช่นเดียวกับที่โมเสสไม่สามารถเข้าสู่แผ่นดินอันดีแห่งดินแดนคานาอันได้

และเสียใจไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา ตายไปด้วยความสำนึกผิด

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อผู้คนทั้งปวงแล้ว

เจ้าก็จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความเสียใจ ต่อให้เจ้ามิได้ทรงดีสอนเจ้า เจ้าก็จะดีสอนตัวเจ้าเอง

เพราะความสำนึกผิดของเจ้าเอง บางคนไม่เชื่อด้วยเรื่องนี้ แต่หากเจ้าไม่เชื่อ ก็เพียงแสร้งและคอยดู

มีผู้คนบางคนผู้ซึ่งจุดประสงค์เดียวของพวกเขาคือการทำให้วณะเหล่านี้ลุล่วง

เจ้าเต็มใจพลีอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อประโยชน์ของวณะเหล่านี้หรือไม่?

หากเจ้าไม่แสวงหาโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และหากเจ้าไม่พยายามที่จะล้าหน้าผู้อื่นในกลุ่มในการแสวงหาความเพียบพร้อมของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

ในท้ายที่สุด เจ้าก็จะเต็มไปด้วยความสำนึกผิด โอกาสที่เหมาะสมที่สุดที่จะบรรลุถึงความเพียบพร้อมคือปัจจุบัน

บัดนี้คือเวลาที่เหมาะสมอย่างสุดขีด

หากเจ้าไม่พยายามอย่างจริงจังจริงใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ทันทีที่พระราชกิจของพระองค์ได้สรุปปิดตัว มันก็จะสายเกินไป—เจ้าจะพลาดโอกาสไปแล้ว

ไม่สำคัญว่าความทะเยอทะยานของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด หากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอีกต่อไป

เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะใช้ความพยายามใดก็ตาม

เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะบรรลุถึงความเพียบพร้อมได้เลย

เจ้าต้องชิงโอกาสนี้มาและร่วมมือในขณะที่พระวิญญูณบริสุทธิทรงพระราชกิจอย่างใหญ่หลวงของพระองค์ หากเจ้าพลาดโอกาสนี้ เจ้าก็จะไม่ได้รับโอกาสอีก ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำความพยายามใด พวกเจ้าบางคนร้องว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์เต็มใจที่จะใส่ใจต่อพระภาระของพระองค์

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์!” อย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีเส้นทางที่จะปฏิบัติดังนั้นเอง ภาระของเจ้าก็จะไม่คงอยู่ถาวร หากเจ้ามีเส้นทางอยู่เบื้องหน้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะได้รับประสบการณ์ทีละอย่างก้าว

และประสบการณ์ของเจ้าจะได้รับการก่อให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นและจัดตั้งขึ้น

ภายหลังจากที่ภาระหนึ่งได้ครบบริบูรณ์แล้ว เจ้าก็จะได้รับมอบอีกภาระหนึ่ง

ขณะที่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้าลึกซึ้งขึ้น ภาระของเจ้าก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเช่นกัน

ผู้คนบางคนแบกภาระต่อเมื่อได้รับการสัมผัสจากพระวิญญูณบริสุทธิเท่านั้น หลังจากระยะเวลาหนึ่ง

ทันทีที่พวกเขาไม่มีเส้นทางให้ปฏิบัติอีกต่อไป พวกเขาก็หยุดแบกภาระใดๆ เสีย

เจ้าไม่สามารถทำให้ภาระทั้งหลายเป็นรูปเป็นร่างขึ้นโดยเพียงการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

จากการเข้าใจความจริงมากมาย เจ้าก็จะได้รับการหยั่งรู้ ได้เรียนรู้จักแก้ปัญหาโดยใช้ความจริง

และได้รับความเข้าใจในพระวณะของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น ด้วยสิ่งเหล่านี้

เจ้าก็จะทำให้ภาระทั้งหลายที่จะแบกรับเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หากเจ้ามีภาระหนึ่ง

แต่ไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนต่อความจริง เช่นนั้นแล้ว นั่นก็จะไม่ได้ประโยชน์อันใดเช่นกัน

เจ้าต้องมีประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และรู้วิธีปฏิบัติพระวณะเหล่านั้น

หลังจากที่เจ้าได้เข้าสู่ความเป็นจริงด้วยตัวเจ้าเองแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะจัดเตรียมให้กับผู้อื่นได้

นำทางผู้อื่นได้ และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “จงใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 543

ชั่วขณะนั้น พระราชกิจของพระเจ้าคือการให้ทุกคนเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง
มีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เป็นปกติและมีประสบการณ์ที่จริงแท้ ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ—
ด้วยขั้นตอนเหล่านี้เป็นรากฐาน—ยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
จุดประสงค์ของการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรคือให้ทุกถ้อยคำของพวกเจ้า ทุกการกระทำของพวกเจ้า
ทุกการเคลื่อนไหวของพวกเจ้า
ทุกความคิดของพวกเจ้าและทุกแนวคิดของพวกเจ้าได้เข้าสู่พระวณะของพระเจ้า
กล่าวคือเพื่อให้ได้รับการสัมผัสบ่อยครั้งยิ่งขึ้น โดยพระเจ้า
และให้พัฒนาหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักสำหรับพระองค์ด้วยผลจากการนั้น
และให้พวกเจ้ายอมรับพระภาระแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งขึ้น
เพื่อที่ทุกคนจะได้อยู่บนเส้นทางของการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และเพื่อที่ทุกคนจะได้อยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง
ทันทีที่เจ้าอยู่บนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านี้แล้ว เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะอยู่บนครรลองที่ถูกต้อง ทันทีที่ความคิดและแนวคิดของเจ้า ตลอดจนเจตนาอันไม่ถูกต้องของเจ้า
สามารถได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
และเจ้ามีความสามารถที่จะหันกลับจากการใส่ใจต่อเนื้อหนังมาสู่การใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว
และทันทีที่เจ้ามีความสามารถที่จะต้านทานสิ่งที่ทำให้ไขว้เขวแห่งเจตนาอันไม่ถูกต้องเมื่อมันเกิดขึ้น
และลงมือกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแทน—
หากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสผลเป็นการแปลงสภาพเช่นนั้นได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องของประสบการณ์ชีวิต
ทันทีที่การปฏิบัติด้านการอธิษฐานของเจ้าอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง
เจ้าก็จะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคำอธิษฐานของเจ้า ทุกครั้งที่เจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ ทุกครั้งที่เจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะมีความสามารถที่จะสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
ทุกครั้งที่เจ้ากินและดื่มน้ำและอาหารแห่งพระวณะของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจพระราชกิจที่พระองค์กำลังทรงปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันได้
และสามารถเรียนรู้วิธีอธิษฐานได้ สามารถเรียนรู้วิธีที่จะร่วมมือได้ และเรียนรู้วิธีบรรลุการเข้าสู่ได้
เมื่อนั้นเท่านั้นการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของเจ้าจึงจะสร้างผลลัพธ์ต่างๆ
เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะค้นพบเส้นทางแห่งการเข้าสู่และสามารถหยั่งรู้ถึงพลังแห่งพระราชกิจของพระเจ้าใน

ปัจจุบันได้รวมไปถึงการขึ้นแห่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ
โดยผ่านหนทางแห่งพระวณะของพระเจ้า เจ้าก็จะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องแล้ว
หากเจ้ายังไม่ได้จับความเข้าใจประเด็นสำคัญขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และภายหลังก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะค้นพบเส้นทางซึ่งควรจะปฏิบัติ
นี่ก็จะแสดงให้เห็นว่าเจ้ายังคงไม่รู้วิถีกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสม
และแสดงให้เห็นว่าเจ้ายังไม่ค้นพบวิธีการหรือหลักการสำหรับการทำเช่นนั้น
หากเจ้ายังไม่ได้จับความเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้ายกทรงปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะยอมรับภารกิจต่างๆ ที่พระองค์จะวางพระทัยมอบหมายให้เจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้ายกทรงทำในปัจจุบันคือสิ่งที่มนุษย์ต้องเข้าสู่และเข้าใจในปัจจุบันนี้อย่างแน่แท้
พวกเจ้าจับความเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือไม่?

หากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ชีวิตฝ่ายวิญญูณของเจ้าจะกลายเป็นปกติ
และ—ไม่ว่าเจ้าอาจจะเผชิญหน้ากับการทดสอบใด ไม่ว่าเจ้าอาจจะเผชิญกับรูปการณ์แวดล้อมใด
ไม่ว่าเจ้าอาจจะสู้นความเจ็บป่วยทางกายใด
ไม่ว่าเจ้าอาจจะได้รับประสบการณ์กับความบาดหมางใจจากพี่น้องชายหญิงหรือความลำบากยากเย็นใดของครอบครัว—เจ้ามีความสามารถที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าได้อย่างปกติ อธิษฐานได้อย่างปกติ
และดำเนินชีวิตคริสตจักรของเจ้าได้อย่างปกติ หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์การนี้ทั้งหมดได้
นี่จะแสดงให้เห็นว่าเจ้าอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง ผู้คนบางคนเปราะบางเกินไปและขาดความเพียรพยายาม
เมื่อเผชิญกับอุปสรรคเล็กน้อย พวกเขาจะโศกเศร้าและกลายเป็นลบ
การไล่ตามเสาะหาความจริงต้องอาศัยความเพียรพยายามและความมุ่งมั่น
หากเจ้าได้ล้มเหลวที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าในครั้งนี้ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็ต้องมีความสามารถที่จะเกลียดตัวเจ้าเองได้ และมุ่งมั่นอย่างเจียวๆ
ลึกลงไปในใจว่าจะทำให้สำเร็จในคราวหน้า หากว่าในเวลานี้ เจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ควรมุ่งมั่นที่จะกบฏต่อเนื้อหนังเมื่อเผชิญหน้ากับอุปสรรคแบบเดียวกันในอนาคต
และมีความแน่วแน่ที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่คือวิถีที่เจ้าจะกลายเป็นควรรค่าต่อการสรรเสริญ
ผู้คนบางคนไม่แม้แต่จะรู้ว่าความคิดหรือแนวคิดของพวกเขาเองถูกต้องหรือไม่ ผู้คนเหล่านี้คือพวกโง่เขลา!
หากเจ้าปรารถนาที่จะสยบหัวใจของเจ้าและกบฏต่อเนื้อหนัง ก่อนอื่นเจ้าต้องรู้ว่าเจตนาของเจ้าถูกต้องหรือไม่
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถสยบหัวใจของเจ้าได้ หากเจ้าไม่รู้ว่าเจตนาของเจ้าถูกต้องหรือไม่
เป็นไปได้หรือที่เจ้าจะสามารถสยบหัวใจของเจ้าและกบฏต่อเนื้อหนังได้? ต่อให้เจ้าทำการกบฏ
เจ้าก็จะทำเช่นนั้นในลักษณะที่สับสน เจ้าควรรู้วิธีกบฏต่อเจตนาที่ถูกชักนำในทางที่ผิดของเจ้า

ความหมายของการกบฏต่อเนื้อหนี้เป็นเช่นนี้ ทันทิที่เจ้าตระหนักได้ว่าเจตนา ความคิด และแนวคิดของเจ้าไม่ถูกต้อง เจ้าก็ควรที่จะพลิกครรถกลับและเดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้องอย่างรวดเร็ว จงแก้ปัญหานี้เสียก่อน และฝึกฝนตัวเจ้าเองให้บรรลุการเข้าสู่ในเรื่องนี้

เนื่องจากว่าเจ้ารู้ดีที่สุดว่าเจ้ามีเจตนาอันถูกต้องหรือไม่

ทันทิที่เจตนาอันไม่ถูกต้องของเจ้าได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าในตอนนี

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้บรรลุเป้าหมายของการสยบหัวใจของเจ้าแล้ว

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะต้องทำในตอนนี่คือการได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ เจ้าต้องรู้วิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจกับมนุษยชาติด้วย

การกระทำเหล่านี้จะขาดเสียมิได้เพื่อการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง

จะเป็นการง่ายกว่าที่เจ้าจะทำเช่นนั้นทันทิที่เจ้าจับความเข้าใจจุดที่สำคัญข่งนี้ได้ เจ้าเชื่อในพระเจ้า และเจ้ารู้จักพระเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้นจริงแท้ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ต่อไป แต่กระนั้น ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าในบั้นปลาย เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็คือบุคคลผู้หนึ่งที่ด้านทานพระเจ้าอย่างแน่นอน

พวกที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าผู้เดียวเท่านั้น โดยที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ของวันนี้ด้วยล้วนได้รับการกล่าวโทษกันทั้งหมด พวกเขาทั้งหมดเป็นเสมือนพวกฟาริสีแห่งยุคสุดท้าย

ด้วยว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระเจ้าของวันนี้ กล่าวคือ พวกเขาทั้งหมดล้วนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าการนมัสการพระเยซูของพวกเขามาจะเป็นการสละอุทิศตนอย่างไร ทั้งหมดก็จะไร้ประโยชน์

กล่าวคือ พระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญพวกเขา

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีป้ายประกาศเอ่ยอ้างว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า

แต่ถึงกระนั้นก็เป็นผู้ที่ยังไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา ก็คือพวกคนหน้าซื่อใจคด!

ตัดตอนมาจาก “จงใส่ใจค่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 544

การพยายามเพื่อให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านั้น

คนเราต้องเข้าใจก่อนว่าการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์หมายถึงอะไร

รวมทั้งสภาพเงื่อนไขต่างๆ ที่คนเรานั้นต้องปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ทันทีที่คนเราจับความเข้าใจในเรื่องเช่นนี้ได้ เช่นนั้นแล้วคนเราก็ต้องค้นหาเส้นทางของการปฏิบัติ

ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม คนเราต้องมีคุณสมบัติบางประการ

ผู้คนหลายคนไม่มีคุณสมบัติสูงมากพอโดยกำเนิด ซึ่งในกรณีเช่นนี้

เจ้าต้องแลกมาด้วยบางอย่างและทำงานอย่างหนักเป็นส่วนตัว ยิ่งคุณสมบัติของเจ้าเข้มแข็งขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ควรใช้ความพยายามส่วนตัวมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้ายิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใดและยิ่งเจ้านำพระวณะของพระเจ้าไป

ปฏิบัติตามมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งสามารถเหยียบย่างบนเส้นทางของความเพียบพร้อมได้เร็วขึ้นเท่านั้น

เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในด้านการอธิษฐานได้โดยผ่านทางคำอธิษฐาน

เจ้ายังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ด้วยการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

ด้วยการจับความเข้าใจในเนื้อแท้ของพระวณะ และด้วยการใช้ชีวิตจากความเป็นจริงของพระวณะ

โดยการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเป็นประจำทุกวัน

เจ้าควรมารู้ได้ว่าสิ่งใดขาดไปในตัวเจ้าเอง ยิ่งกว่านั้น

เจ้าควรตระหนักถึงข้อบกพร่องร้ายแรงและจุดอ่อนของเจ้า และอธิษฐานและวิงวอนต่อพระเจ้า

โดยการทำเช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะค่อยๆ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เส้นทางของความเพียบพร้อมคือ

การอธิษฐาน การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า การจับความเข้าใจถึงแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า

การได้รับการเข้าสู่ประสบการณ์แห่งพระวณะของพระเจ้า การได้มารู้ว่าสิ่งใดขาดหายไปในตัวเจ้าเอง

การนบนาบต่อพระราชกิจของพระเจ้า การใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า

และการละทิ้งเนื้อหนังผ่านความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้า

และการเข้าร่วมการสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้าเป็นนิจศีล

ซึ่งสามารถทำให้ประสบการณ์ของเจ้าแข็งแกร่งขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตในชุมชนหรือชีวิตส่วนตัวของเจ้า

และไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมใหญ่หรือการชุมนุมเล็ก

พวกมันทั้งหมดล้วนสามารถช่วยให้เจ้าได้รับประสบการณ์และรับการฝึกฝนเพื่อที่หัวใจของเจ้าจะสามารถสงบ

เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและหวนคืนมาหาพระองค์ได้

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนของกระบวนการการทำให้มีความเพียบพร้อม

การรับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ดังที่กล่าวมาข้างต้น

หมายถึงการมีความสามารถที่จะล้มรวพระวณะเหล่านั้นได้จริงๆ
และเปิดโอกาสให้ตัวเจ้าเองได้ใช้ชีวิตตามพระวณะนั้น
เพื่อที่เจ้าจะได้รับความรักที่มีต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในลักษณะนี้ เจ้าจะค่อยๆ
กำจัดอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาดานของเจ้าให้หมดไป
ทำให้ตัวเจ้าเองเป็นอิสระจากแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม และใช้ชีวิตตามสภาพเหมือนของบุคคลปกติ
ยิ่งความรักที่มีต่อพระเจ้าภายในตัวเจ้ามีมากมายยิ่งขึ้นเท่าใด—กล่าวคือ
ตัวตนของเจ้าที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ามากยิ่งขึ้น—
เจ้าก็ยิ่งจะถูกความเสื่อมทรามของชาดานครอบงำน้อยลงเท่านั้น เจ้าจะค่อยๆ
เหยียบย่ำลงบนเส้นทางของการมีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
ด้วยเหตุนี้ หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วก็เป็นสิ่งสำคัญเป็นพิเศษที่จะใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและรับประสบการณ์กับพระวณะของ
พระองค์

ตัดตอนมาจาก “จงใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 545

บัดนี้ พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับผู้คนบางกลุ่ม
ซึ่งเป็นกลุ่มที่ประกอบไปด้วยบรรดาผู้ที่เพียรพยายามที่จะร่วมมือกับพระองค์
ผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระราชกิจของพระองค์ ผู้ที่เชื่อว่าพระวณะที่พระเจ้าตรัสเป็นจริง
และผู้ที่สามารถนำข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าไปปฏิบัติได้
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีความเข้าใจแท้จริงในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
และพวกเขาย่อมจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางแห่งความเพียบพร้อมได้
พวกที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้คือผู้ที่ปราศจากความเข้าใจชัดเจนในพระราชกิจของ
พระเจ้า ผู้ที่ไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ให้ความสนใจต่อพระวณะของพระองค์
และผู้ที่ไม่สนใจในหัวใจของพวกเขาปราศจากความรักใดๆ ต่อพระเจ้า
พวกที่คลั่งไคล้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่มั่นใจเกี่ยวกับพระองค์เสมอ
ไม่เคยปฏิบัติต่อพระวณะของพระองค์อย่างจริงจัง และหลอกลวงพระองค์อยู่เสมอ
คือผู้ที่ด้านทานพระเจ้าและเป็นของซาตาน จึงไม่มีทางเลยที่จะทำให้ผู้คนเหล่านั้นมีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องเป็นที่โปรดปรานโดยพระเจ้าก่อน
ด้วยว่าพระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปรานและผู้ซึ่งเป็นทำให้พระองค์สมดังพระทัยมีความเพียบ
พร้อม หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นผู้ซึ่งทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องมีหัวใจที่เชื่อฟังพระราชกิจของพระองค์
เจ้าจะต้องเพียรพยายามที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง
และเจ้าจะต้องยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
สิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดได้ผ่านภายใต้การพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าหรือไม่? ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องหรือไม่?
หากความตั้งใจของเจ้าถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะทรงกล่าวชมเชยเจ้า หากความตั้งใจของเจ้าไม่ถูกต้อง
นี่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่หัวใจของเจ้ารักไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นเนื้อหนังและซาตาน ด้วยเหตุนี้เอง
เจ้าต้องใช้คำอธิษฐานเป็นหนทางที่จะยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าอธิษฐาน
แม้ว่าเราไม่ได้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าด้วยตัวเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า
และทั้งตัวเราเองกับพระวิญญาณของพระเจ้านั้นเองคือผู้ที่เจ้าที่กำลังอธิษฐานถึง
เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเนื้อหนังนี้เล่า? เจ้าเชื่อเพราะพระองค์มีพระวิญญาณของพระเจ้า
เจ้ายังคงจะเชื่อในบุคคลผู้นี้หรือไม่หากพระองค์ปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า? เมื่อเจ้าเชื่อในบุคคลผู้นี้

เจ้าก็เชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อเจ้ายำเกรงบุคคลผู้นี้ เจ้าก็ยำเกรงพระวิญญาณของพระเจ้า
ความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าคือความเชื่อในบุคคลผู้นี้

และความเชื่อในบุคคลผู้นี้ก็คือความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เมื่อเจ้าอธิษฐาน

เจ้ารู้สึกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้า และพระเจ้าทรงสถิตอยู่เบื้องหน้าเจ้า

ด้วยเหตุนี้เองเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระวิญญาณของพระองค์

ในวันนี้ผู้คนส่วนมากกลัวมากเกินไปที่จะนำการกระทำของพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ขณะที่เจ้าอาจหลอกลวงเนื้อหนังของพระองค์ ทว่าเจ้าไม่สามารถหลอกลวงพระวิญญาณของพระองค์ได้

สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถทนทานการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ขัดแย้งกับความจริง และควรถูกโยนทิ้งไป

มิเช่นนั้นแล้วจะถือเป็นการกระทำบาปต่อพระเจ้า ดังนั้น

เจ้าต้องวางหัวใจของเจ้าไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้าอธิษฐาน

เมื่อเจ้ากล่าวและสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และเมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และเริ่มทำธุรกิจของเจ้า

เมื่อเจ้าทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วง พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับเจ้า

และทราบใดที่ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องและเป็นไปเพื่อพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้า

พระองค์จะทรงยอมรับทุกสิ่งที่เจ้าทำ เจ้าควรอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วงด้วยความจริงใจ

เมื่อเจ้าอธิษฐาน หากเจ้ามีความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้าและแสวงหาการเอาใจใส่

การคุ้มครองปกป้องและการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้า หากสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือความตั้งใจของเจ้า

คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผล ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเจ้าอธิษฐานในที่ประชุม

หากเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าและอธิษฐานต่อพระเจ้าและบอกพระองค์ถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้าโดยปราศจากการ

กล่าวเรื่องเท็จ เช่นนั้นแล้ว คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผลอย่างแน่นอน

หากเจ้ารักพระเจ้าอย่างจริงใจจริงใจในหัวใจของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงกล่าวคำสาบานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า

ผู้ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ข้าพระองค์ขอปฏิญาณต่อพระองค์ว่า

ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงตรวจดูทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำและทรงคุ้มครองปกป้องและทรงเอาใจใส่ข้าพ

ระองค์ตลอดเวลาด้วย

และทรงทำให้เป็นไปได้สำหรับทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำเพื่อยืนอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์

หาก मैंหัวใจของข้าพระองค์เคยหยุดรักพระองค์ หรือหากว่า मैंเคยทรยศต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

ก็ขอทรงตีสอนและทรงสาปแช่งข้าพระองค์อย่างรุนแรงเถิด

ขอทรงอย่าให้อภัยข้าพระองค์ไม่ว่าจะในโลกนี้หรือในโลกหน้าก็ตาม!”

เจ้ากล้าที่จะกล่าวคำสาบานเช่นนี้หรือไม่? หากเจ้าไม่กล้า นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าขาดกลัว

และเจ้ายังคงรักตัวเจ้าเองอยู่ เจ้ามีความแน่วแน่หรือไม่? หากนี่คือความแน่วแน่ของเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ควรทำการสาบานนี้ หากเจ้ามีความแน่วแน่ว่าจะทำการสาบานเช่นนี้ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงทำให้ความแน่วแน่วของเจ้าลุล่วง เมื่อเจ้าปฎิญาณคำสาบานต่อพระเจ้า พระองค์ทรงฟัง
พระเจ้าทรงกำหนดว่าเจ้าเต็มไปด้วยบาปหรือว่าชอบธรรมด้วยการวัดจากคำอธิษฐานของเจ้าและการปฏิบัติของ
เจ้า บัดนี้คือกระบวนการของการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม
และหากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริงในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะนำสิ่งต่างๆ
ทั้งหมดที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์
หากเจ้าทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นกบฏโดยฝ่าฝืน หรือหากเจ้าทรยศต่อพระเจ้า
เมื่อนั้นพระองค์ก็จะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล และด้วยเหตุนี้
ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นความพินาศหรือการดีสอน นี่คือการกระทำของตัวเจ้าเอง
เจ้าได้กล่าวคำสาบานไว้ ดังนั้นเจ้าจึงควรที่จะปฏิบัติตามนั้น หากเจ้ากล่าวคำสาบาน แต่ไม่ปฏิบัติตามนั้น
เจ้าก็จะทนทุกข์กับความพินาศ เนื่องจากว่าคำสาบานนั้นเป็นของเจ้า
พระเจ้าจะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล บางคนกลัวหลังจากที่พวกเขาอธิษฐาน และคร่ำครวญว่า
“ทุกสิ่งจบสิ้นแล้ว! โอกาสในการกระทำชั่วของฉันหมดลงแล้ว โอกาสที่ฉันจะได้ทำสิ่งชั่วร้ายหมดลงแล้ว
โอกาสที่ฉันจะได้หลงระเหิดอยู่กับความอยากทางโลกย์หมดลงแล้ว!”
ผู้คนเหล่านี้ยังคงรักเรื่องทางโลกย์และบาป และพวกเขาจะต้องทนทุกข์กับความพินาศอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 546

การเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าหมายความว่า ทุกสิ่งที่เจ้าทำต้องถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

และถูกทำให้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์

หากสิ่งที่เจ้าสามารถถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณของพระเจ้าได้

แต่ไม่ใช่เฉพาะพระพักตร์เนื้อหนังของพระเจ้า

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้ายังไม่ได้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์โดยพระวิญญาณของพระองค์

ผู้ใดเล่าคือพระวิญญาณของพระเจ้า? ผู้ใดเล่าคือบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้?

ทั้งสองพระองค์นั้นไม่ได้ทรงเป็นองค์หนึ่งและองค์เดียวกันหรือ?

คนส่วนมากมองเห็นว่าสองพระองค์ทรงเป็นสองสิ่งที่แยกกัน

โดยเชื่อว่าพระวิญญาณของพระเจ้าคือพระวิญญาณของพระเจ้า

และบุคคลที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ นั้นเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง แต่เจ้าไม่ใช่เข้าใจผิดหรือ?

บุคคลผู้นี้ดำเนินงานในนามของผู้ใดกันเล่า?

พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่มีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ

พระวิญญาณของพระเจ้าและเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์คือหนึ่งเดียวกัน

เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นตัวเป็นตนขึ้นเป็นมนุษย์ หากบุคคลผู้นี้ไม่มีเมตตาต่อเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงมีเมตตาหรือไม่? เจ้าไม่สับสนมิใช่หรือ?

ในวันนี้ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ไม่สามารถได้รับการเห็นชอบของพระองค์ได้

และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

จงมองดูทุกสิ่งที่เจ้าทำ และดูสิว่าสามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือไม่

หากเจ้าไม่สามารถนำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือคนทำชั่ว

คนทำชั่วสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่? ทุกสิ่งที่เจ้าทำ ทุกการกระทำ ทุกเจตนา

และทุกปฏิกิริยาควรได้รับการนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แม้กระทั่งชีวิตฝ่ายวิญญาณประจำวันของเจ้า—

คำอธิษฐาน ความใกล้ชิดต่อพระเจ้าของเจ้า วิธีการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของเจ้า

การสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และชีวิตของเจ้าภายในคริสตจักร

และการปรนนิบัติของเจ้าในการร่วมงานกัน—

สามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์ได้

การปฏิบัติเช่นนี้เองที่จะช่วยเจ้าให้สัมฤทธิ์ผลการเจริญเติบโตในชีวิต

กระบวนการของการยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของเจ้าเป็นกระบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์

ยิ่งเจ้าสามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้มากเท่าใด

เจ้าก็ยังได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่ถูกชักนำไปสู่การกระทำชั่ว และหัวใจของเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์
ยิ่งเจ้ายอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระองค์มากเท่าใด

การถูกคูหมิ่นเหยียดหยามของชาดาก็ใหญ่หลวงยิ่งขึ้นเท่านั้น
และความสามารถของเจ้าในการละทิ้งเนื้อหนังก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น

การยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าคือเส้นทางของการปฏิบัติที่ผู้คนควรติดตาม

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำได้ก็ตาม แม้กระทั่งเมื่อพุดคุยกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า

เจ้าสามารถนำการกระทำของเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและแสวงหาการพิณิจิเคราะห์ของพระองค์และ
มุ่งหมายที่จะเชื่อฟังพระเจ้าพระองค์เองได้ นี่จะทำให้สิ่งที่เจ้าปฏิบัติถูกต้องมากขึ้นอย่างมาก

หากเพียงเจ้านำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าก็จะสามารถเป็นใครบางคนผู้ใช้ชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 547

พวกที่ปราศจากความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าจะไม่มีวันที่จะสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยบริบูรณ์เลย

ผู้คนเยี่ยงนี้คือบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง พวกเขายะเยอทะยานมากเกินไป

และมีการกบฏอยู่ในตัวพวกเขามากเกินไป

ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาทำให้ตัวพวกเขาเองมีระยะห่างจากพระเจ้าและไม่เต็มใจที่จะยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์ ผู้คนเยี่ยงนี้ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างง่ายดาย

บางคนเลือกวิธีที่พวกเขาจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและวิธีที่พวกเขาจะยอมรับพระวณะของพระเจ้า

พวกเขายอมรับพระวณะของพระเจ้าบางส่วนซึ่งสอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

ขณะที่ปฏิเสธส่วนเหล่านั้นที่ไม่สอดคล้อง นี่มิใช่การกบฏและการต่อต้านพระเจ้าที่โจ่งแจ้งมากที่สุดหรือ?

หากใครบางคนเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปีโดยปราศจากการได้รับความเข้าใจในพระองค์แม้เพียงน้อยนิด เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็คือผู้ปราศจากความเชื่อคนหนึ่ง

บรรดาผู้ที่เต็มใจยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจในพระองค์

ผู้ที่เต็มใจยอมรับพระวณะของพระองค์ พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ได้รับการสืบทอดและพระพรของพระเจ้า

และพวกเขาก็คือผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุด พระเจ้าทรงสาปแช่งพวกที่ไม่มีที่ให้พระองค์ในหัวใจของพวกเขา

และพระองค์ทรงติสอนและทรงลงทัณฑ์ผู้คนเช่นนั้น หากเจ้าไม่รักพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จะทรงลงทัณฑ์เจ้า

และหากเจ้าไม่รับฟังสิ่งที่เราพูด เช่นนั้นแล้ว เราสัญญาว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงลงทัณฑ์เจ้า

จงทดสอบดูหากเจ้าไม่เชื่อ! วันนี้เราอธิบายให้ชัดเจนต่อเจ้าถึงเส้นทางของการปฏิบัติ

แต่การที่เจ้าจะนำไปปฏิบัติหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อ หากเจ้าไม่นำไปปฏิบัติ

เจ้าจะได้เห็นด้วยตัวเจ้าเองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าหรือไม่!

หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า

พระเจ้าทรงพระราชกิจในบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาและหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระองค์

ยิ่งเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของเจ้ามากเท่าใด

พระวิญญาณของพระองค์จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้ามากเท่านั้น

ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของเจ้ามากเท่าใด

โอกาสที่เขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านั้นก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริงมีความเพียบพร้อม

และพระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขามีสันติสุขเฉพาะพระพักตร์พระองค์มีความเพียบพร้อม

การหวงแหนความล้ำค่าของพระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้า การหวงแหนความล้ำค่าของความรู้แจ้งของพระเจ้า

การหวงแหนความล้ำค่าของการทรงสถิตของพระเจ้า

การวางแผนความล้ำค่าของการดูแลเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

การวางแผนความล้ำค่าของวิธีที่พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นความจริงของเจ้าและจัดเตรียมให้กับชีวิตของเจ้า—ทั้งหมดนี้ล้วนสอดคล้องกับพระทัยของพระเจ้าอย่างเหมาะสมที่สุด

หากเจ้าวางแผนความล้ำค่าของพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ

หากเจ้าวางแผนความล้ำค่าของพระราชกิจทั้งปวงที่พระองค์ทรงทำกับเจ้า เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็จะทรงมอบพระพรแก่เจ้า และทรงทำให้ทุกสิ่งที่เป็นของเจ้าเพิ่มทวีคูณ

หากเจ้าไม่วางแผนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า

แต่พระองค์จะให้พระคุณแก่เจ้าเพียงเล็กน้อยสำหรับความเชื่อของเจ้า

หรือวยพระพรแก่เจ้าด้วยความมั่งคั่งที่ไม่เพียงพอและมอบความปลอดภัยที่ไม่เพียงพอแก่ครอบครัวของเจ้า

เจ้าควรเพียรพยายามที่จะทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นความจริงของเจ้า

และมีความสามารถที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์

เจ้าไม่ควรแค่เพียรพยายามที่จะชื่นชมพระคุณของพระองค์เท่านั้น

ไม่มีสิ่งใดสำคัญสำหรับบรรดาผู้เชื่อมากไปกว่าการได้รับพระราชกิจของพระเจ้า

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และการได้กลายเป็นบรรดาผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า

นี่คือเป้าหมายที่เจ้าควรไล่ตามเสาะหา

ทุกสิ่งทีมนุษย์ไล่ตามเสาะหาในยุคพระคุณนั้นบัดนี้ล้ำสมัยแล้ว

เพราะในปัจจุบันมีมาตรฐานการไล่ตามเสาะหาที่สูงกว่า

สิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหาในที่สูงส่งกว่าและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า

สิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหาสามารถทำให้สิ่งที่มนุย์พึงประสงค์อยู่ภายในได้รับความพึงพอใจดีกว่า

หลายยุคหลายสมัยในอดีต พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจกับผู้คนดังที่พระองค์ทรงทำในวันนี้

พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเท่าเท่ากับที่พระองค์ตรัสในวันนี้

และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขาก็มิได้สูงส่งเท่ากับข้อพึงประสงค์ของพระองค์ในวันนี้ด้วย

ที่พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาในตอนนั้นแสดงให้เห็นว่าเจตนารมณ์สูงสุดของเจ้ามุ่งเน้นมาที่เจ้า

มาที่กลุ่มผู้คนกลุ่มนี้ หากเจ้าปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว ก็จงไล่ตามเสาะหาสิ่งนั้นเสมือนว่าเป็นเป้าหมายสำคัญของเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าจะกำลังวิ่งวุ่นไปมา

กำลังสละตัวตัวเอง กำลังรับใช้หน้าที่หรือไม่ หรือว่าเจ้าได้รับพระบัญชาของพระเจ้าแล้วหรือไม่ก็ตาม

จุดมุ่งหมายคือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

คือการสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายเหล่านี้อยู่เสมอ

หากใครบางคนกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือการเข้าสู่ชีวิต

แต่เพียงแค่ไล่ตามเสาะหาสันติสุขและความขึ้นบานยินดีทางเนื้อหนังเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็เป็นมนุษย์ที่ตาบอดที่สุด พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความเป็นจริงของชีวิต
แต่ทว่าไล่ตามเสาะหาเฉพาะชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึงและความปลอดภัยในโลกนี้เท่านั้น
คือผู้ที่ตาบอดที่สุดในบรรดามนุษย์ ดังนั้น ทุกสิ่งที่เจ้าทำ
ควรกระทำไปเพื่อจุดประสงค์ในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในตัวผู้คนนั้นเป็นไปเพื่อจัดเตรียมให้แก่พวกเขาตามข้อพึงประสงค์ที่แตกต่างกันไป
ของพวกเขา ยิ่งชีวิตของบุคคลหนึ่งใหญ่โตมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งพึงประสงค์มากขึ้น
และพวกเขาก็ยิ่งไล่ตามเสาะหามากขึ้นเท่านั้น หากเจ้ายังไม่มีการไล่ตามเสาะหาในระยะนี้
นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงละทิ้งเจ้าแล้ว
ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตจะไม่มีวันถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ละทิ้ง ผู้คนเช่นนั้นไล่ตามเสาะหาอยู่เสมอ
และมีความโหยหาในหัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ ผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันพอใจกับสิ่งต่างๆ ดังที่พวกเขาเป็นอยู่ ณ
ปัจจุบัน แต่ละระยะของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ผลในตัวเจ้า
แต่หากเจ้าเริ่มอึดอัดใจ หากเจ้าไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป
หากเจ้าไม่ยอมรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จะทรงละทิ้งเจ้าไป
ผู้คนจำเป็นต้องมีการพิจารณาพิเคราะห์ของพระเจ้าทุกวัน
พวกเขาจำเป็นต้องมีการจัดเตรียมอันอุดมสมบูรณ์จากพระเจ้าทุกวัน
ผู้คนสามารถรับมือโดยไม่มีการกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าทุกวันได้หรือไม่?
หากใครบางคนรู้สึกราวกับว่าพวกเขาไม่สามารถกินหรือดื่มพระวจนะของพระเจ้าได้พอเพียงพอตลอดเวลา
หากพวกเขาแสวงหาและหิวกระหายพระวจนะของพระเจ้าอยู่เสมอ
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาอยู่เสมอ ยิ่งใครบางคนโหยหามากขึ้นเท่าใด
สิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจะยังสามารถเกิดขึ้นได้ในการสามัคคีธรรมของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งใครบางคนแสวงหาความจริงอย่างจริงจังมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งสัมฤทธิ์ผลเป็นการเติบโตในชีวิตของพวกเขาได้อย่างรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น
โดยทำให้พวกเขามั่งคั่งในประสบการณ์และเป็นผู้อาศัยที่ร่ำรวยในพระนิเวศของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 548

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงมีเส้นทางที่จะทรงดำเนินในแต่ละบุคคล
และทรงให้โอกาสแต่ละบุคคลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เจ้าถูกทำให้รู้ความเสื่อมทรามของเจ้าเองโดยผ่านทางความเป็นด้านลบของเจ้า
และแล้วโดยการโยนความเป็นด้านลบทิ้งไป เจ้าก็จะพบเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ
เหล่านี้คือหนทางทั้งหมดซึ่งในนั้นเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นอกจากนี้
โดยผ่านทางทรงนำและความกระจำที่ต่อเนื่องของบางสิ่งด้านที่เป็นบวกในตัวเจ้า
เจ้าจะลุล่วงในหน้าที่การงานของเจ้า
เติบโตขึ้นในความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและได้รับวิจารณ์โดยเป็นไปในเชิงรุก เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าดี
เจ้าก็เต็มใจเป็นพิเศษที่จะอ่านพระวณะของพระเจ้า และเต็มใจเป็นพิเศษที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้า
และสามารถเชื่อมโยงคำเทศนาที่เจ้าได้ยินเข้ากับสภาวะของเจ้าเอง ณ เวลาเช่นนั้น
พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งและทรงให้ความกระจำแก่เจ้าอยู่ภายใน
ทำให้เจ้าตระหนักถึงบางสิ่งในแง่มุมด้านบวก นี่คือนิติวิธีที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในด้านบวก
ในสภาวะด้านลบ เจ้าอ่อนแอและนิ่งเฉย เจ้ารู้สึกว่าคุณไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเจ้า ถึงกระนั้น
พระเจ้าก็ยังทรงให้ความกระจำแก่เจ้า ช่วยเจ้าค้นหาเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ
ที่ออกมาจากการนี้คือการบรรลุความเพียบพร้อมในแง่มุมด้านลบ
พระเจ้าทรงสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้ทั้งในแง่มุมด้านบวกและด้านลบ
มันขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์ได้หรือไม่
และขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้ตามเสาะหาการที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่
หากเจ้าแสวงหาอย่างแท้จริงต่อการถูกพระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วด้านลบก็ไม่สามารถทำให้เจ้าทุกข์ทนจากการสูญเสียได้
แต่สามารถนำพาสิ่งทั้งหลายที่เป็นจริงมากกว่ามาให้เจ้า
และสามารถทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรู้จักสิ่งซึ่งกำลังขาดพร่องภายในตัวเจ้า
มีความสามารถมากขึ้นที่จะจับความเข้าใจสภาวะที่เป็นจริงของเจ้า และมองเห็นว่ามนุษย์ไม่มีสิ่งใดเลย
และไม่เป็นสิ่งใดเลย หากเจ้าไม่ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบ เจ้าก็ย่อมไม่รู้
และจะรู้สึกอยู่เสมอว่าเจ้าอยู่เหนือผู้อื่นและดีกว่าผู้อื่นทุกคน โดยผ่านทางทั้งหมดนี้
เจ้าจะมองเห็นว่าทั้งหมดที่ได้มาก่อนหน้านี้ได้ถูกทำโดยพระเจ้าและได้รับการปกป้องโดยพระเจ้า
การเข้าสู่การทดสอบทั้งให้เจ้าปราศจากความรักหรือความเชื่อ
เจ้าขาดพร่องการอธิษฐานและไร้ความสามารถที่จะขับร้องบทเพลงสรรเสริญ

และเจ้าก็มารู้จักตัวเจ้าเองในท่ามกลางการนี้โดยที่ไม่ตระหนักถึงมันเลย
พระเจ้าทรงมีหลายวิถีทางในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงนำสภาพแวดล้อมทุกลักษณะมาใช้ในการจัดการกับอุปนิสัยอันเลื่อมลามของมนุษย์
และทรงใช้สิ่งต่างๆ นานาในการตีแผ่มนุษย์ ในแง่หนึ่ง พระองค์ทรงจัดการกับมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง
พระองค์ทรงตีแผ่มนุษย์ และในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ทรงเปิดเผยมนุษย์ โดยทรงขุดคุ้ยและเปิดเผย “ความล้าลึก”
ในส่วนลึกของหัวใจของมนุษย์
และทรงแสดงให้เห็นธรรมชาติของเขาโดยการเปิดเผยสภาวะมากมายของเขาออกมา
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางวิธีการมากมาย—โดยผ่านทาง การเปิดเผย
โดยผ่านทาง การจัดการกับมนุษย์ โดยผ่านทาง กระบวนการการกลึงของมนุษย์ และการตีสอน—
เพื่อที่มนุษย์จะรู้ว่าพระเจ้านั้นทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 549

สิ่งที่พวกเจ้าแสวงหาในตอนนี้คืออะไรเล่า? การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า การรู้จักพระเจ้า การได้มาซึ่งพระเจ้า—หรือบางทีเจ้าอาจพยายามที่จะวางตัวตัวเองในลักษณะของเปโตรแห่งยุค 90 หรือมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าความเชื่อของโยบ

หรือบางทีเจ้าอาจพยายามได้รับการเรียกขานว่าชอบธรรมโดยพระเจ้าและไปถึงเบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า หรือเพื่อให้สามารถสำแดงพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้ และเป็นพยานที่ทรงพลังและดังกึกก้องเพื่อพระเจ้า โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พวกเจ้าแสวงหา โดยรวมแล้ว

เจ้าแสวงหาเพื่อประโยชน์ของการได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าพยายามเป็นบุคคลที่ชอบธรรมหรือไม่ ว่าเจ้าแสวงหาลักษณะของเปโตร หรือความเชื่อของโยบ หรือการถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่ ทั้งหมดก็คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เจ้าแสวงหา

ทั้งหมดคือเพื่อประโยชน์ของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ทั้งหมดคือเพื่อประโยชน์ของการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

เพื่อให้สมดังพระทัยของพระเจ้า ไม่ว่าเจ้าแสวงหาสิ่งใดก็ตาม

ทั้งหมดคือเพื่อประโยชน์ของการค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

เพื่อประโยชน์ของการสำรวจค้นจนพบเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติในประสบการณ์ที่เป็นจริง โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสามารถไขนอุปนิสัยซึ่งเป็นกบฏของตัวเจ้าเองทิ้งไป แล้วสัมผัสวิถีชีวิตที่ปกติภายในตัวเจ้าเอง

สามารถคล้อยตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ กลายเป็นบุคคลที่ถูกต้อง

และมีสิ่งสูงใจที่ถูกต้องในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ เหตุผลที่เจ้ากำลังได้รับประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือ เพื่อที่จะบรรลุการรู้จักพระเจ้าและการสัมผัสการเติบโตของชีวิต

แม้ว่าสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์คือพระวณะของพระเจ้าและเหตุการณ์ทั้งหลายตามที่จริง ตลอดจนผู้คน เรื่องราว และสิ่งทั้งหลายที่รายล้อมเจ้าอยู่ ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าย่อมสามารถรู้จักพระเจ้าและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เพื่อพยายามเดินไปตามเส้นทางของบุคคลชอบธรรมหรือพยายามนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ กล่าวคือ เหล่านี้คือคู่มือ ในขณะที่การรู้จักพระเจ้าและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าคือบันไดยบบัดนี้ ไม่ว่าเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า หรือพยายามเป็นพยานเพื่อพระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว ทั้งหมดก็เป็นไปเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

เป็นไปเพื่อที่พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในตัวเจ้าอาจไม่สูญเปล่า เพื่อที่ในที่สุด

เจ้ามารู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า รู้จักความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และที่มากกว่านั้น

รู้จักความถ่อมพระทัยและความอ่อนเร้นของพระเจ้า

และรู้จักพระราชกิจจำนวนมหาศาลที่พระเจ้าทรงทำในตัวเจ้า

พระเจ้าได้ถ่อมพระทัยพระองค์เองจนถึงระดับที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ในผู้ที่โสมมและเสื่อมทรามเหล่านี้ และทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำรงชีวิตและกินอยู่ท่ามกลางผู้คน เพื่อเป็นผู้เลี้ยงให้กับผู้คน และเพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี

ที่สำคัญกว่านั้นคือพระองค์ทรงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์แห่งความรอดและการพิชิตชัยของพระองค์กับผู้ที่เสื่อมทรามจนมีอาทอนได้เหล่านี้

พระองค์ได้ทรงมาที่หัวใจของพญานาคใหญ่สีแดงเพื่อช่วยผู้ที่เสื่อมทรามที่สุดเหล่านี้ให้รอด

เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจถูกเปลี่ยนแปลงและทำให้ใหม่ได้

ความยากลำบากมหิมาที่พระเจ้าทรงสู้ทนไม่ใช่เพียงแค่ความยากลำบากที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงสู้ทนเท่านั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใด มันคือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทนทุกข์กับการดูหมิ่นเหยียดหยามอันสุดขีด—พระองค์ถ่อมพระทัยและทรงซ่อนเร้นพระองค์เองมากเสียจนพระองค์ทรงกลายเป็นบุคคลธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง พระเจ้าได้ทรงจุดเป็นมนุษย์และได้ทรงรูปทรงของเนื้อหนังเพื่อให้ผู้คนมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีชีวิตมนุษย์ที่เป็นปกติและมีความต้องการที่จำเป็นทั้งหลายของมนุษย์ปกติ

นี่ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าถ่อมพระทัยพระองค์เองลงในขอบข่ายที่ใหญ่ยิ่ง

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ยิ่งนัก แต่ทว่าพระองค์กลับยังทรงรูปทรงของมนุษย์ทั่วไป มนุษย์ที่ละเลยมองข้ามได้คนหนึ่ง เพื่อที่จะทรงพระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์ ชีดความสามารถ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนึกรับรู้ สภาวะความเป็นมนุษย์

และชีวิตของพวกเขเจ้าแต่ละคนแสดงให้เห็นว่าพวกเขเจ้าไม่ควรค่าจริงๆ

ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในประเภทนี้ พวกเขเจ้าไม่ควรค่าจริงๆ

ที่จะปล่อยให้พระเจ้าสู้ทนความยากลำบากเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของเจ้า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน

พระองค์ทรงสูงสุดเหลือเกิน และผู้คนที่ต่ำต้อยเหลือเกิน ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยังทรงพระราชกิจกับพวกเขา

พระองค์ไม่เพียงแต่ได้ทรงจุดเป็นมนุษย์เพื่อทรงจัดเตรียมให้ผู้คน เพื่อตรัสกับผู้คน

แต่พระองค์ยังถึงกับทรงใช้ชีวิตร่วมกับผู้คน พระเจ้าถ่อมพระทัยเหลือเกิน ทรงควรค่าที่จะรักเหลือเกิน

หากทันทีที่ความรักของพระเจ้าถูกพาดพิงถึง ทันทีที่พระคุณของพระเจ้าถูกพาดพิงถึง

เจ้าก็หลั่งน้ำตาพลาบปลั่งถ้อยคำสรรเสริญอันยิ่งใหญ่ หากเจ้ามาถึงสภาวะนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 550

มีความเบี่ยงเบนในการแสวงหาของผู้คนในทุกวันนี้

พวกเขาเพียงแค่พยายามรักพระเจ้าและทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย แต่พวกเขาไม่มีความรู้อันใดเกี่ยวกับพระเจ้า และได้ละเลยความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในพวกเขา

พวกเขาไม่มีรากฐานแห่งความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า ในหนทางนี้

พวกเขาสูญเสียความร่าเริงหรือความสุขไปขณะที่ประสบการณ์ของพวกเขาก้าวหน้าไป

พวกที่พยายามมีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมดทั้งที่พวกเขาไม่ได้อยู่ในสถานะที่ดีในอดีต

และได้มีแนวโน้มไปสู่ความเป็นลบและความอ่อนแอ และได้หลั่งน้ำตาบ่อยครั้ง

ล้วนได้ตกลงสู่ความหมดกำลังใจและสูญเสียความหวัง—มาบัดนี้ ขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มากขึ้น

สถานะของพวกเขาที่ดีขึ้น หลังจากประสบการณ์แห่งการถูกจัดการและถูกทำให้แตกหัก

และได้ก้าวผ่านการทดสอบและกระบวนการถลุงหนึ่งรอบแล้ว พวกเขาก็ได้สร้างความก้าวหน้าไปอย่างมาก

สถานะในด้านลบลดลง และมีการเปลี่ยนแปลงบ้างแล้วในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา

ขณะที่พวกเขาก้าวหน้าผ่านการทดสอบมากขึ้น หัวใจของพวกเขาก็เริ่มรักพระเจ้า

มีกฎข้อหนึ่งเกี่ยวกับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ซึ่งก็คือ

พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งโดยใช้ส่วนที่พึงปรารถนาส่วนหนึ่งของเจ้า

เพื่อให้เจ้ามีเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติและสามารถแยกตัวเจ้าเองออกจากสถานะด้านลบทั้งหมด

ช่วยให้จิตวิญญาณของเจ้าบรรลุการปลดปล่อย และทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรักพระองค์

ในหนทางนี้ เจ้าย่อมสามารถโยนอุปนิสัยอันเลวทรามของชาตानทิ้งไปได้ เจ้าไรรำรยาและเปิดกว้าง

เต็มใจที่จะรู้จักตัวเจ้าเองและนำความจริงไปปฏิบัติ พระเจ้าย่อมจะทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน

ดังนั้นเมื่อเจ้าอ่อนแอและอยู่ในด้านลบ พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งเป็นสองเท่า

ทรงช่วยให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเองมากขึ้น เต็มใจมากขึ้นที่จะกลับใจเพื่อตัวเจ้าเอง

และมีความสามารถมากขึ้นที่จะฝึกฝนปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรฝึกฝนปฏิบัติ ในหนทางนี้เท่านั้น

หัวใจของเจ้าจึงสามารถมีสันติสุขและรู้สึกสบายใจได้

บุคคลผู้หนึ่งซึ่งโดยปกติแล้วให้ความสนใจกับการรู้จักพระเจ้า ซึ่งให้ความสนใจกับการรู้จักตัวเขาเอง

ซึ่งให้ความสนใจกับการฝึกฝนปฏิบัติของเขาเอง จะสามารถรับพระราชกิจของพระเจ้า

ตลอดจนการทรงนำและความรู้แจ้งของพระองค์อยู่เนื่องๆ ได้ แม้ว่าบุคคลเช่นนี้อาจอยู่ในสถานะด้านลบ

แต่เขาก็สามารถทำให้สิ่งทั้งหลายกลับดีขึ้นได้ในทันที

ไม่ว่าจะเป็นเพราะการกระทำของมโนธรรมหรือความรู้แจ้งจากพระวณะของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของบุคคลได้รับการสัมฤทธิ์ผลเสมอเมื่อเขาเข้าสู่สถานะตามจริงของเขาเองและพระอุปนิสัย

ยและพระราชกิจของพระเจ้า

บุคคลที่เต็มใจรู้จักตัวเองและเปิดกว้างตัวเองจะสามารถดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้นได้

บุคคลประเภทนี้เป็นบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้านี้มีความเข้าใจในพระเจ้า

ไม่ว่าความเข้าใจนี้จะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน ขาดแคลนหรือล้นเหลือ นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

และเป็นบางสิ่งที่ผู้คนบรรลุ มันคือการได้รับของพวกเขาเอง

บุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าคือบุคคลที่มีพื้นฐาน ที่มีนิมิต

บุคคลประเภทนี้แน่ใจเกี่ยวกับเนื้อหาของพระเจ้า

และแน่ใจเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัสอย่างไร หรือผู้อื่นๆ ก่อให้เกิดการรบกวนอย่างไร

เขาก็สามารถยืนหยัดไม่ถอย และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งเป็นเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด

เขาก็ยังสามารถดำเนินการความจริงที่เขาเข้าใจจนเสร็จสิ้นได้มากขึ้นเท่านั้น

เพราะเขากำลังฝึกฝนปฏิบัติพระวาระของพระเจ้าอยู่เสมอ เขาจึงได้มาซึ่งความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

และครองความแน่วแน่ที่จะยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าตลอดกาล

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน

พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 551

การมีวิจารณ์ การมีกรบนอบ

และการมีความสามารถที่จะมองเห็นเข้าไปในสิ่งทั้งหลายเพื่อที่เจ้าจะเลียบคมในจิตวิญญาณนั้นหมายความว่า
เจ้ามีพระวณะของพระเจ้าคอยให้ความกระจ่างและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าข้างใน ทันทีที่เจ้าเผชิญกับบางสิ่ง
นี่คือการมีความเลียบคมในจิตวิญญาณ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการช่วยรื้อฟื้นจิตวิญญาณของผู้คน

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสเสมอว่าผู้คนมีนสาและหวัทิบ? มันเป็นเพราะจิตวิญญาณของผู้คนได้ตายไปแล้ว

และพวกเขาได้กลายเป็นมีนสาเสียจนพวกเขาไม่รู้สึกรู้สถึงสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณอย่างครบบริบูรณ์

พระราชกิจของพระเจ้าคือการทำให้ชีวิตของผู้คนก้าวหน้าและช่วยให้จิตวิญญาณของผู้คนกลับมามีชีวิต

เพื่อที่พวกเขาสามารถมองเห็นเข้าไปในสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณ

และพวกเขาสามารถรักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้เสมอ

การมาถึงช่วงระยะนี้แสดงให้เห็นว่าจิตวิญญาณของบุคคลผู้หนึ่งได้รับการรื้อฟื้นแล้ว

และครั้งต่อไปที่เขาเผชิญกับบางสิ่ง เขาก็สามารถเกิดปฏิกิริยาได้ในทันที เขามีการตอบสนองต่อคำเทศนา

และมีปฏิกิริยาต่อสถานการณ์อย่างรวดเร็ว นี่เองคือสิ่งที่เป็นการสัมฤทธิ์ความเลียบคมของจิตวิญญาณ

มีผู้คนมากมายที่มีปฏิกิริยาเร็วต่อเหตุการณ์ภายนอก

แต่ทันทีที่มีการพาดพิงถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงหรือสิ่งทั้งหลายซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับจิตวิญญาณ

พวกเขาก็กลับกลายเป็นมีนสาและหวัทิบไป พวกเขาเข้าใจบางสิ่งก็ต่อเมื่อมันกำลังจ้องมองหน้าพวกเขาเท่านั้น

ทั้งหมดนี้เป็นมาสำคัญของการมีนสาและหวัทิบทางจิตวิญญาณ

มาสำคัญของการมีประสบการณ์เล็กน้อยกับสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณ

ผู้คนบางคนเลียบคมทางจิตวิญญาณและมีวิจารณ์

ทันทีที่พวกเขาได้ยินคำพูดที่ชี้ให้เห็นถึงสภาวะของพวกเขา

พวกเขาก็ไม่เสียเวลาเลยที่จะเขียนบันทึกคำพูดเหล่านั้น

ทันทีที่พวกเขาได้ยินคำพูดเกี่ยวกับหลักการแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ

พวกเขาก็สามารถยอมรับและประยุกต์ใช้คำพูดเหล่านั้นกับประสบการณ์ที่จะตามมาหลังจากนั้นของพวกเขา

จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงตัวพวกเขาเองด้วยประการนั้น นี่คือนุคคลที่เลียบคมในจิตวิญญาณ

เหตุใดหรือพวกเขาจึงสามารถมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็วเหลือเกินได้?

มันเป็นเพราะพวกเขามุ่งเน้นสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน เมื่อพวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาก็สามารถตรวจสอบสภาวะของพวกเขากับพระวณะเหล่านั้นและคิดทบทวนตัวเอง

เมื่อพวกเขาได้ยินการสามัคคีธรรมและคำเทศนา

และได้ยื่นพระวณะที่นำพาความรู้แจ้งและความกระจ่างมาให้พวกเขา
พวกเขาก็สามารถรับสิ่งเหล่านั้นไว้ได้ในทันที มันก็เหมือนกับการให้อาหารแก่บุคคลที่หิวโหยผู้หนึ่ง
พวกเขาสามารถกินได้เดี๋ยวนั้นเลย หากเจ้าให้อาหารกับใครบางคนที่ไม่หิว พวกเขาจะไม่มีปฏิกิริยารวดเร็วนัก
เจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าบ่อยๆ และแล้วเจ้าก็สามารถมีปฏิกิริยาได้ในทันทีเมื่อเจ้าเผชิญกับบางสิ่ง กล่าวคือ
สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในเรื่องนี้ และวิธีที่เจ้าควรปฏิบัติตน พระเจ้าได้ทรงนำเจ้าในเรื่องนี้เมื่อครั้งก่อน
เมื่อเจ้าเผชิญกับสิ่งจำพวกเดียวกันนี้ในวันนี้
ก็เป็นธรรมดาที่เจ้าย่อมจะรู้วิธีฝึกฝนปฏิบัติในหนทางที่ทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้อยู่เสมอและได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ ณ บางจุด
มันย่อมจะมาสู่เจ้าอย่างง่ายดาย ตอนที่กำลังอ่านพระวณะของพระเจ้า
เจ้าก็รู้ว่าบุคคลจำพวกใดที่พระเจ้ากำลังทรงอ้างอิงถึง
เจ้ารู้ว่าสภาพเงื่อนไขจำพวกใดของจิตวิญญาณที่พระองค์กำลังตรัสถึง
และเจ้าจึงสามารถจับความเข้าใจประเด็นสำคัญและนำมันไปปฏิบัติได้
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์ได้ เหตุใดผู้คนบางคนจึงกำลังขาดพร่องในเรื่องนี้?
มันเป็นเพราะพวกเขาไม่ใช้ความพยายามให้มากในแง่ของการฝึกฝนปฏิบัติ
แม้ว่าพวกเขาเต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ
แต่พวกเขาก็ไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงเข้าไปในรายละเอียดของการปรนนิบัติ
เข้าไปในรายละเอียดของความจริงในชีวิตของพวกเขา พวกเขากลายเป็นสับสนเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้น ในหนทางนี้
เจ้าอาจถูกนำทางให้หลงเงินเมื่อผู้เผยพระวณะเทียมเท็จหรืออัครทูตเทียมเท็จร่วมทางมาด้วย
เจ้าต้องมีการสามัคคีธรรมกันให้บ่อยครั้งเกี่ยวกับพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้า—
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจความจริงและพัฒนาวิจารณ์ญาณได้ หากเจ้าไม่เข้าใจความจริง
เจ้าก็จะไม่มีวิจารณ์ญาณ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่พระเจ้าตรัส วิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
สิ่งที่เป็นข้อเรียกร้องของเจ้าต่อผู้คน ผู้คนจำพวกใดที่เจ้าควรเข้าไปติดต่อด้วย
และผู้คนจำพวกใดที่เจ้าควรปฏิเสธ—เจ้าต้องสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ให้บ่อยครั้ง
หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าในหนทางนี้เสมอ
เจ้าก็จะเข้าใจความจริงและเข้าใจสรรพสิ่งมากมายอย่างถ้วนทั่ว และเจ้าจะมีวิจารณ์ญาณอีกด้วย
สิ่งใดคือความมีวินัยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคือการติเตียนที่เกิดจากเจตจำนงของมนุษย์
สิ่งใดคือการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคือการจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม
สิ่งใดคือสิ่งที่พระวณะของพระเจ้าให้ความกระจ่างภายใน? หากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
เจ้าก็จะไม่มีวิจารณ์ญาณ เจ้าควรรู้ว่าสิ่งใดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคืออุปนิสัยที่เป็นกบฏ

วิธีเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า และวิธีโยนความเป็นกบฏของเจ้าเองทิ้งไป
หากเจ้ามีความเข้าใจเชิงประสบการณ์ในสิ่งเหล่านี้ เจ้าก็จะมีรากฐาน เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้น
เจ้าก็จะมีความจริงอันสมควรที่จะใช้ประเมินวัดมันและมีนิมิตที่เหมาะสมเป็นรากฐาน
เจ้าจะมีหลักการในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ และจะสามารถปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับความจริงได้
เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าจะเต็มไปด้วยความรู้แจ้งของพระเจ้า เต็มไปด้วยพระพรของพระเจ้า
พระเจ้าจะไม่ทรงปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมต่อบุคคลใดก็ตามที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
หรือผู้ที่ใช้ชีวิตตามพระองค์และเป็นพยานเพื่อพระองค์
และพระองค์จะไม่ทรงสาปแช่งบุคคลใดก็ตามที่สามารถกระหายความจริงอย่างจริงจังได้
หากในขณะที่เจ้ากำลังกินและกำลังดื่มพระวณะของพระเจ้า
เจ้าสามารถให้ความสนใจกับการรู้จักสถานะที่แท้จริงของเจ้าเองได้
ให้ความสนใจกับการฝึกฝนปฏิบัติของเจ้าเองได้ และให้ความสนใจกับความเข้าใจของเจ้าเองได้ เช่นนั้นแล้ว
เมื่อเจ้าพบเจอปัญหา เจ้าจะได้รับความรู้แจ้งและจะได้รับความเข้าใจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติและวิจารณ์ญาณในทุกสรรพสิ่ง
บุคคลที่มีความจริงไม่มีวิ้วแววที่จะถูกหลอกลวง
ไม่มีวิ้วแววที่จะประพาศตนในแบบที่ก่อเกิดการหยุดชะงักหรือกระทำตัวเกินเลย เพราะความจริง
เขาจึงได้รับการปกป้อง และก็เพราะความจริงเช่นกัน เขาจึงได้มาซึ่งความเข้าใจที่มากขึ้น เพราะความจริง
เขาจึงมีเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้น
ได้โอกาสเหมาะมากขึ้นสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทรงพระราชกิจในตัวเขา
และโอกาสเหมาะมากขึ้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 552

หากเจ้าจะต้องได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็มีเกณฑ์กำหนดที่จะต้องทำให้ครบ
โดยผ่านทางความมุ่งมั่นของเจ้า ความมานะบากบั่นของเจ้า และมโนธรรมของเจ้า
และโดยผ่านทาง การไล่ตามเสาะหาของเจ้า
เจ้าจะสามารถได้รับประสบการณ์กับชีวิตและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ นี่คือการเข้าสู่ของเจ้า
และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงประสงค์บนเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม
พระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมสามารถทำได้กับทุกคนทั้งหมด
ผู้ที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
และมีโอกาสและคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่มีกฎตายตัวตรงนี้
การที่คนหนึ่งจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ นั่นโดยหลักแล้วขึ้นอยู่กับสิ่งที่คนคนหนึ่ง
ไล่ตามเสาะหา
ผู้คนที่รักความจริงและสามารถดำเนินชีวิตตามความจริงได้จะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่าง
แน่นอน ผู้คนที่ไม่รักความจริงไม่ได้รับคำชมเชยโดยพระเจ้า
พวกเขาไม่ได้ครอบครองชีวิตที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
พระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการได้รับผู้คน
และไม่ใช่ว่าส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตาน
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการสู้รบกับซาตาน
ซึ่งหมายถึงการใช้การพิชิตชัยมนุษย์เพื่อเอาชนะซาตาน พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นพระราชกิจหลัก
พระราชกิจที่ใหม่ที่สุด พระราชกิจที่ไม่เคยทรงทำมาก่อนในยุคต่างๆ ทั้งหมด
คนหนึ่งสามารถพูดได้ว่าเป้าหมายของพระราชกิจช่วงระยะนี้โดยหลักแล้วคือการพิชิตผู้คนทั้งหมดเพื่อที่จะ
เอาชนะซาตาน พระราชกิจแห่งการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม—นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่
แก่นแท้ของเป้าหมายของพระราชกิจทั้งหมดในระหว่างการทำพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังคือการพิชิตผู้
คน นี่เป็นเหมือนในยุคพระคุณเมื่อพระราชกิจหลักคือการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงโดยผ่านทาง การตรึงกางเขน
“การได้รับผู้คน” ได้เป็นส่วนเพิ่มเติมจากพระราชกิจในเนื้อหนัง และได้ถูกทำหลังจากการตรึงกางเขนเท่านั้น
เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์
เป้าหมายของพระองค์โดยหลักแล้วคือการใช้การตรึงกางเขนของพระองค์เพื่อมีชัยเหนือพันธนาการแห่งความต
ายและแดนคนตาย เพื่อมีชัยเหนืออิทธิพลของซาตาน—นั่นคือเพื่อเอาชนะซาตาน
เป็นเพียงหลังจากพระเยซูได้ทรงถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น

เปโตรจึงได้เริ่มเดินทางไปบนเส้นทางแห่งความเพียบพร้อมด้วยการก้าวทีละก้าว
แน่นอนว่าเปโตรได้อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระเยซู ในขณะที่พระเยซูได้กำลังทรงทำพระราชกิจ
แต่เขาไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในระหว่างเวลานั้น ตรงกันข้าม
เป็นหลังจากพระเยซูได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้วนั่นเอง เปโตรจึงได้ค่อยๆ
เข้าใจความจริงแล้วจึงกลายเป็นได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกเพียงเพื่อให้ช่วงระยะที่สำคัญอย่างยิ่งยวดของพระราชกิจ
ครบบริบูรณ์ในช่วงเวลาอันสั้น
ไม่ใช่เพื่อมีชีวิตระยะยาวท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์แห่งการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม
พระองค์ไม่ทรงทำพระราชกิจนั้น
พระองค์ไม่ทรงรอนกระทั้งถึงเวลาที่มนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมครบบริบูรณ์แล้วจึงจะทรงสรุปปี
คัตวพระราชกิจของพระองค์ นั้น ไม่ใช่เป้าหมายและนัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์
พระองค์เสด็จมาเพียงเพื่อทรงทำพระราชกิจระยะสั้นแห่งการช่วยมนุษยชาติให้รอด
ไม่ใช่เพื่อทรงทำพระราชกิจระยะยาวแห่งการทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อม
พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษยชาติให้รอดเป็นแบบอย่าง ซึ่งสามารถเปิดด้วยคีย์ใหม่ได้
สามารถทำให้เสร็จสิ้นได้ในช่วงเวลาอันสั้น
แต่การทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อมจึงต้องนำพามนุษย์ขึ้นสู่ระดับหนึ่ง พระราชกิจเช่นนี้ใช้เวลานาน
เป็นพระราชกิจที่ต้องทรงทำโดยพระวิญญาณแห่งพระเจ้า
แต่ถูกทำบนรากฐานแห่งความจริงที่ตรัสในระหว่างพระราชกิจในเนื้อหนัง
ยังทรงทำโดยผ่านทางที่พระองค์ทรงยกบรรดาอัครทูตขึ้นเพื่อทำงานเลี้ยงดูระยะยาวเพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของ
พระองค์ในการทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อมอีกด้วย พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ทรงทำพระราชกิจนี้
พระองค์เพียงแค่ตรัสเกี่ยวกับวิถีชีวิตเพื่อที่ผู้คนจะได้เข้าใจ และพระองค์เพียงแค่ให้ความจริงแก่มนุษยชาติ
แทนที่จะร่วมทางกับมนุษย์ในการฝึกฝนปฏิบัติความจริงอย่างต่อเนื่อง
เพราะฉะนั้นไม่อยู่ภายในพันธกิจของพระองค์
เพราะฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงร่วมทางกับมนุษย์จนกระทั่งวันที่มนุษย์เข้าใจความจริงอย่างครบบริบูรณ์และได้
รับความจริงอย่างครบบริบูรณ์
พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังสรุปปิดตัวเมื่อมนุษย์เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้าอย่างเ
ป็นกิจจะลักษณะ เมื่อมนุษย์ก้าวเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
แน่นอนว่านี่คือเวลาที่พระองค์จะได้ทรงเอาชนะซาตานและได้ทรงมีชัยเหนือโลกอย่างสิ้นเชิงอีกด้วย
พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยว่าในที่สุดแล้วมนุษย์จะได้เข้าสู่ความจริง ณ เวลานั้นหรือยัง

และพระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับว่าชีวิตของมนุษย์จะยิ่งใหญ่หรือเล็กจิ๋ว
ทั้งหมดนั้นไม่มีสักสิ่งที่พระองค์ในเบื้องบนจะทรงบริหารจัดการ
ไม่มีสักสิ่งอยู่ภายในพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
ทันทีที่พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจตามเจตนารมณ์ของพระองค์
พระองค์ก็จะทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในเบื้องบน
ดังนั้นพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำจึงเป็นเพียงแค่พระราชกิจที่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ทรง
สามารถทำได้โดยตรง ยิ่งไปกว่านั้น ก็เป็นพระราชกิจระยะสั้นแห่งความรอด
ไม่ใช่พระราชกิจที่พระองค์จะทรงดำเนินการบนแผ่นดินโลกในระยะยาว

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 553

พระราชกิจนี้ที่กำลังทำท่ามกลางพวกเจ้ากำลังดำเนินการกับพวกเจ้าโดยสอดคล้องกับว่าพระราชกิจอะไรที่จะต้องทรงทำ หลังการพิชิตชัยผู้คนเหล่านี้ ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เพราะฉะนั้นพระราชกิจส่วนมากในปัจจุบันถืออยู่ในการเตรียมเพื่อเป้าหมายแห่งการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน เพราะมีผู้คนมากมายที่กำลังหิวกระหายความจริงที่ว่าใครสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ หากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะต้องได้ดำเนินการกับพวกเจ้า

และหลังจากนั้นก็ไม่มีพระราชกิจให้ได้ทรงทำต่อไปอีก

เช่นนั้นแล้วจะไม่ใช่กรณีที่ว่าบางคนที่ไม่หยอความจริงจะไม่ได้รับความจริงนั้นหรือ?

พระราชกิจปัจจุบันมุ่งหมายที่จะเปิดเส้นทางสำหรับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในภายหลัง

แม้ว่างานของเราจะเป็นเพียงงานแห่งการพิชิตชัย แต่อย่างไรก็ตาม

วิถีชีวิตที่เราพูดถึงก็คือการเตรียมเพื่อการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในภายหลัง

งานที่มาหลังการพิชิตชัยมีศูนย์กลางอยู่ที่การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

และการพิชิตนั้นทำเพื่อที่จะวางรากฐานสำหรับงานแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม

มนุษย์สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ก็หลังจากได้ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

บัดนี้ภารกิจหลักคือการพิชิต ต่อไป

บรรดาผู้ที่แสวงหาและถวิลหาความจริงก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเกี่ยวข้องกับแง่มุมการเข้าสู่ที่คล่องแคล่วของผู้คน กล่าวคือ

เจ้ามีหัวใจที่รักพระเจ้าหรือไม่? ประสพการณ์ของเจ้าได้มีความลึกเพียงใดในเมื่อเจ้าได้เดินเส้นทางนี้แล้ว?

ความรักพระเจ้าของเจ้าบริสุทธิ์เพียงใด? การปฏิบัติความจริงของเจ้าแม่นยำเพียงใด?

เพื่อจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คนคนหนึ่งต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ในทุกๆ นี่คือข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสุด

พวกที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หลังจากได้รับการพิชิตแล้วทั้งหมดกลายเป็นวัตถุที่ใช้ปร

นินับดี และในท้ายที่สุด จะยังคงถูกโยนลงไปในบึงไฟและกัมมะถัน และจะยังคงตกลงสู่บาตาลึก

เพราะอุปนิสัยของเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง และเจ้ายังคงเป็นของซาตาน

หากมนุษย์ขาดสภาพเงื่อนไขสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้วเขาก็ไร้ประโยชน์—

เขาเป็นของเสีย เป็นเครื่องมือ เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถทนทานต่อการทดสอบแห่งไฟได้!

บัดนี้ความรักพระเจ้าของเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? ความเกลียดตัวเองของเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? จริงๆ

แล้วเจ้ารู้จักซาตานลึกแค่ไหนเพียงใด? พวกเจ้าได้เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับความมุ่งมั่นของพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

ชีวิตของพวกเจ้าภายในสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าได้รับการจัดระเบียบดีแล้วหรือไม่?

ชีวิตของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือยัง? เจ้ากำลังใช้ชีวิตใหม่อยู่หรือไม่?
ทหรชนะชีวิตของพวกเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือยัง? หากสิ่งเหล่านี้ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป
เจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ แม้ว่าเจ้าจะไม่ถอย
แต่เจ้าเพียงแค่นี้ได้รับการพิชิตมากกว่า เมื่อถึงเวลาที่จะทดสอบเจ้า เจ้าก็จะขาดความจริง
สภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าจะผิดปกติ และเจ้าจะต่ำต้อยดั่งสัตว์พาหนะ
การบรรลุเพียงอย่างเดียวของเจ้าจะเป็นการได้รับการพิชิต—เจ้าจะเป็นเพียงแค่วัตถุชิ้นหนึ่งที่เราได้พิชิต
เฉกเช่นเดียวกับลาซึ่งทันทีที่มันได้รับประสบการณ์กับแสงของเจ้านายก็กลายเป็นยาแรงและหาวดกั่วที่จะคือทุ
กครั้งที่มันเห็นเจ้านาย เจ้าก็คงจะเป็นเพียงแค่ลาที่ได้ถูกพิชิตแล้ว หากบุคคลผู้หนึ่งขาดด้านที่เป็นบวกเหล่านั้น
และกลับเนื้อนาคและยาแรง จี้อายและล้มเหลวในทุกสิ่งทุกอย่างแทน
ไร้ความสามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดได้อย่างชัดเจน ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้
ยังคงไร้เส้นทางสำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ และนอกเหนือจากนั้น ถึงกับไร้หัวใจที่รักพระเจ้า—
หากบุคคลผู้หนึ่งไม่มีความเข้าใจถึงวิธีรักพระเจ้า วิธีใช้ชีวิตที่มีความหมาย หรือวิธีเป็นบุคคลที่เป็นจริง—
บุคคลเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร? นี่จะแสดงว่าชีวิตของเจ้ามีคุณค่าเล็กน้อย
และเจ้าเป็นเพียงแค่ลาที่ได้รับการพิชิตแล้ว เจ้าคงจะได้รับการพิชิต
แต่นั้นก็คงจะเพียงแค่นำมาหมายความว่าเจ้าได้ตัดขาดจากพยานาคใหญ่สีแดง
และปฏิเสธที่จะบนบอบต่อแดนครอบครองของมัน คงจะหมายความว่าเจ้าเชื่อว่ามีพระเจ้า
ต้องการเชื่อฟังแผนการทั้งหมดของพระเจ้า และไม่มีคำร้องทุกข์คร่ำครวญใดๆ แต่ในส่วนของแง่มุมที่เป็นบวก
เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าและสำแดงพระเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้าไม่มีแง่มุมเหล่านี้เลย
ก็หมายความว่าเจ้ายังไม่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้ และเจ้าเป็นเพียงลาที่ได้รับการพิชิตแล้ว
ไม่มีสิ่งใดในเจ้าที่น่าปรารถนา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กำลังทรงพระราชกิจในเจ้า
สภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าย่อหย่อนเกินไป มันเกินไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงใช้เจ้า
เจ้าต้องได้รับการเห็นชอบโดยพระเจ้า และต้องดีกว่าสัตว์ที่ไม่เชื่อและคนตายเดินได้เป็นร้อยเท่า—
บรรดาผู้ที่มาถึงระดับนี้เท่านั้นมีคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เฉพาะเมื่อคนคนหนึ่งมีสภาวะความเป็นมนุษย์และมีมโนธรรมเท่านั้น คนคนหนึ่งจึงจะเหมาะให้พระเจ้าทรงใช้
เมื่อพวกเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นมนุษย์
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นเป็นผู้คนที่ใช้ชีวิตที่มีความหมาย
ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างกังวานก้องยิ่งๆ ขึ้นไป

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 554

อะไรคือเส้นทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม? เส้นทางนั้น รวมแง่มุมด้านใดไว้บ้าง?

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์หรือไม่? เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้?

หากเจ้าไม่มีความรู้ที่จะพูดถึง เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้ายังคงไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า

ว่าเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่อย่างใดเลย

มันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พวกเขาจะได้รับพระคุณเพียงปริมาณเล็กน้อยที่พอจะชื่นชมได้ในเวลาสั้นๆ และมันจะไม่ยืนยาว

ผู้คนไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

หากพวกเขามัวแต่ชื่นชมไปกับพระคุณของพระองค์

บางคนรู้สึกพึงพอใจเมื่อเนื้อหาของพวกเขามีสันติสุขและความชื่นชมยินดี

เมื่อชีวิตของพวกเขาเป็นไปอย่างง่ายดายและปราศจากความทุกข์ยากหรือโศคร้าย

เมื่อพวกเขาทั้งครอบครัวมีชีวิตอยู่ในความปรองดอง ไม่มีการโต้เถียงกัน หรือการโต้แย้ง—

และพวกเขาอาจถึงขั้นเชื่อว่า นี่คือพระพรของพระเจ้า ในความเป็นจริง มันเป็นแค่พระคุณของพระเจ้า

พวกเขายังต้องไม่พึงพอใจไปกับการแค่ได้ชื่นชมไปกับพระคุณของพระเจ้า

ความคิดเช่นนั้นช่างไร้ความละเอียดอ่อนเหลือเกิน ต่อให้เจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้าทุกวัน

และอธิษฐานทุกวัน และจิตวิญญาณของเจ้ารู้สึกชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง และมีสันติสุขเป็นพิเศษ

หากสุดท้ายแล้ว เจ้าก็ยังไม่มียะไรจะพูดถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

และไม่ได้ผ่านประสบการณ์อะไรมาเลย และไม่สำคัญว่า

เจ้าจะได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้ามากสักเท่าไร

หากความรู้สึกทั้งมวลของเจ้าคือสันติสุขและความชื่นชมยินดีทางจิตวิญญาณ

และรู้ดีว่าพระวณะของพระเจ้าหวานหูเหนือใดเทียม ราวกับว่าเจ้าไม่สามารถชื่นชมได้เพียงพอ

แต่เจ้าไม่มีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแม้แต่เล็กน้อยต่อพระวณะของพระเจ้า

และปราศจากความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์อย่างสิ้นเชิง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถได้รับอะไรจากความเชื่อเช่นนั้นในพระเจ้า?

หากเจ้าไม่สามารถใช้ชีวิตตามแก่นสารแห่งพระวณะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

การกินและการดื่มพระวณะเหล่านี้ของเจ้า และคำอธิษฐานของเจ้าก็คงไม่มีค่าอะไรนอกจากการเชื่อทางศาสนา

ผู้คนเหล่านั้นไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและไม่สามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระ

เจ้า ผู้คนซึ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

สิ่งที่พระเจ้าทรงรับไว้ไม่ใช่เนื้อหาของมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งต่างๆ ที่เป็นของเขา แต่เป็นส่วนซึ่งอยู่ภายในตัวเขาที่เป็นของพระเจ้า ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์มิได้ทรงทำให้เนื้อหาของพวกเขามีความเพียบพร้อม แต่เป็นหัวใจของพวกเขา เพื่อช่วยให้หัวใจของพวกเขาได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า โดยสาระสำคัญแล้ว การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระเจ้านี้ก็คือการทำให้หัวใจของมนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อที่หัวใจดวงนี้จะหันมาหาพระเจ้า และเพื่อที่มันจะรักพระองค์

เนื้อหาของมนุษย์เป็นเลือดเนื้อ ไม่มีประโยชน์อะไรที่พระเจ้าจะทรงรับเนื้อหาของมนุษย์ไว้ เพราะเนื้อหาของมนุษย์นั้นเป็นบางสิ่งซึ่งมีการเสื่อมสลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่สามารถได้รับมรดกหรือพระพรของพระองค์ได้ หากเนื้อหาของมนุษย์ได้ถูกทรงรับไว้ และมีเพียงแก่เนื้อหาของมนุษย์เท่านั้นที่อยู่ในกระแสทางเดินนี้ เช่นนั้น ต่อให้มนุษย์ขึ้นชื่อว่าอยู่ในกระแสหัวใจของเขาก็เป็นของซาตาน ในกรณีที่เป็นเช่นนั้น

ไม่เพียงแต่ผู้คนจะได้รับความสามารถที่จะกลายมาเป็นการสำแดงของพระเจ้าได้

แต่พวกเขาก็กลับกลายมาเป็นภาระของพระองค์เช่นกัน และดังนั้น

การทรงเลือกผู้คนของพระเจ้านี้ก็จะกลายมาเป็นไร้ความหมาย

บรรดาผู้ที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำให้เพียบพร้อมทุกคนจะได้รับพระพรของพระองค์และมรดกของพระองค์ นั่นก็คือ พวกเขาได้รับเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น เพื่อที่จะได้กลายมาเป็นสิ่งที่พวกเขามีอยู่ภายใน

พวกเขามีพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าอุปถัมภ์ขึ้นเป็นพวกเขา พระเจ้าจะทรงเป็นอะไรก็ตาม

พวกเขาก็จะสามารถจะรับมันเข้าไปได้ทั้งหมดในสภาพนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน

และด้วยเหตุนี้จึงใช้ชีวิตตามความจริงได้ นี่คือนุกลิขิตประเภทที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า และเป็นผู้ซึ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

มีเพียงคนบางคนซึ่งเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มีสิทธิ์ที่จะได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าประทานให้

1. การได้รับความรักทั้งหมดของพระเจ้า
  2. การกระทำอันสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
  3. การได้รับการทรงนำของพระเจ้า การมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และการได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้า
  4. การใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกในภาพลักษณ์ที่พระเจ้าทรงรัก การรักพระเจ้าอย่างแท้จริงจนกระทั่งเปโตร ได้ทำถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้า และคู่ควรที่จะตายเพื่อการตอบสนองความรักของพระเจ้า
- การมีสง่าราศีเดียวกันกับเปโตร

5. การได้รับความรัก ความเคารพ และความเลื่อมใสจากทุกคนบนโลก
6. การพิชิตทุกแง่มุมของพันธนาการแห่งความตายและแดนคนตาย การไม่ให้โอกาสซาตานได้ทำงานของมัน การถูกพระเจ้าทรงครอบครอง การมีชีวิตอยู่ภายในจิตวิญญาณที่สดชื่นและมีชีวิตชีวา และการไม่เหนื่อยล้า
7. การมีสำนึกรับรู้ถึงความปละมลทินและความดื้อนดื่นเกินกว่าจะพรรณนาทุกเวลาตลอดชีวิต ราวกับผู้ที่ได้มองดูการมาถึงของวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
8. การได้รับสง่าราศีไปพร้อมกันกับพระเจ้า และได้รับโฉมหน้าซึ่งคล้ายคลึงกับเหล่าวิสุทธิชนผู้เป็นที่รักของพระเจ้า
9. การได้กลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรักบนแผ่นดินโลก ซึ่งก็คือ บุตรผู้เป็นที่รักคนหนึ่งของพระเจ้า
10. การเปลี่ยนแปลงรูปร่างและการขึ้นไปพร้อมกับพระเจ้าสู่สวรรค์ชั้นที่สาม และการอยู่เหนือเนื้อหนัง

มีเพียงผู้คนที่สามารถสืบทอดพระพรของพระเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและถูกทรงรับไว้โดยพระเจ้า ณ เพลานี้ เจ้าได้รับอะไรบ้างหรือยัง?

พระเจ้าได้ทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมไปถึงขั้นไหนแล้ว?

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยการลุ่ม

การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระองค์นั้นมีเงื่อนไข และมีผลลัพธ์ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจน

มิใช่เป็นดังที่มนุษย์จินตนาการว่า トラบที่เขามีความเชื่อในพระเจ้าแล้วไซ้

เขาจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

และเขาจะสามารถได้รับพระพรและมรดกของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก สิ่งต่างๆ

เหล่านั้นลำบากยากเย็นเหลือเกิน—ไม่ต้องพูดอะไรถึงการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของผู้คนด้วย ในเวลานี้

สิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหาเป็นสำคัญก็คือ การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผ่านผู้คน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เจ้าได้เผชิญ

เพื่อที่สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงเป็นจะถูกกอบปรักกันขึ้นเป็นพวกเจ้ามากกว่าเดิม

ก่อนอื่นเจ้าต้องได้รับมรดกของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะได้กลายเป็นมีสิทธิที่จะสืบทอดพระพรต่างๆ ที่มากขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้า

เหล่านี้คือสรรพสิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหา และเป็นสิ่งที่เจ้าควรเข้าใจก่อนอื่นใดทั้งหมด

ยิ่งเจ้าแสวงหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่าไร

เจ้าก็จะยังสามารถมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น

อันจะส่งผลให้เจ้าพยายามอย่างแข็งขันที่จะเข้าสู่การเป็นอยู่ของพระวณะของพระเจ้า

และเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระองค์ผ่านมุมมองที่แตกต่างและในเรื่องราวต่างๆ
เจ้าไม่สามารถพอใจกับสถานะนิ่งเฉยเช่นนั้นได้ เช่น การที่เพียงไม่ทำบาป หรือไม่มีมโนคติที่หลงผิด
ไม่มีปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต และไม่มีเจตจำนงเยี่ยงมนุษย์
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมในหลากหลายวิธี
ทุกสาระเรื่องราวล้วนมีความเป็นไปได้ของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแฝงอยู่
และพระองค์ทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมไม่เพียงในสถานะเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นบวก
แต่ในสถานะเงื่อนไขที่เป็นลบด้วยเช่นกัน เพื่อให้สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นมีปริมาณล้นเหลือมากขึ้น ในแต่ละวัน
มีโอกาสมหาศาลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และโอกาสต่างๆ
ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า หลังผ่านประสบการณ์ดังกล่าวมาสักช่วงเวลาหนึ่ง
เจ้าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง
และจะเข้าใจไปเองโดยธรรมชาติในหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเจ้าเคยไม่รู้เท่าทันมาก่อน
จะไม่มีคำถามจำเป็นสำหรับคำแนะนำจากคนอื่นๆ พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าโดยที่เจ้าไม่รู้ตัวเลย
เพื่อที่เจ้าก็จะได้รับความรู้แจ้งในทุกสรรพสิ่ง และเข้าสู่ประสบการณ์ทั้งหมดของเจ้าอย่างละเอียด
แน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงนำเจ้าเพื่อที่เจ้าจะไม่เบนทิศไปทางซ้ายหรือทางขวา และดังนั้น
เจ้าก็จะก้าวเดินไปบนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 555

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าไม่สามารถถูกจำกัดอยู่ที่ความเพียบพร้อมโดยการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า การได้รับประสบการณ์ในแบบนั้นเป็นเพียงด้านเดียวเกินไป จะครอบคลุมน้อยเกินไป และอาจจำกัดผู้คนไว้เพียงในวงเขตที่เล็กมาก เช่นนี้แล้ว

ผู้คนก็จะขาดการบำรุงเลี้ยงทางจิตวิญญาณที่พวกเขาพึงต้องมีไปอย่างมาก

หากพวกเจ้าปรารถนาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าต้องเรียนรู้ว่าจะได้รับประสบการณ์ได้อย่างไรในทุกเรื่อง จนสามารถได้รับความรู้แจ้งในทุกๆ

สิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า ไม่ว่าจะดีหรือร้าย มันควรจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ตัวเจ้า และไม่ควรทำให้เจ้าเป็นลบ

จะอย่างไรก็ตาม เจ้าควรสามารถพิจารณาสิ่งต่างๆ ณ ขณะที่ยืนอยู่เคียงข้างพระเจ้า

และไม่วิเคราะห์หรือศึกษาสิ่งเหล่านั้นจากมุมมองของมนุษย์

(นี่จะเป็นการเบี่ยงเบนอย่างหนึ่งในประสบการณ์ของเจ้า) หากเจ้าได้รับประสบการณ์ดังกล่าว

เมื่อนั้นหัวใจของเจ้าจะเต็มอิมไปด้วยภาระต่างๆ ของชีวิตเจ้า

เจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระเจ้าตลอดเวลา

ไม่เบี่ยงเบนไปอย่างง่ายดายในการปฏิบัติตนของเจ้า ผู้คนเช่นนั้นมีอนาคตอันสดใสรออยู่เบื้องหน้าพวกเขา

มีโอกาสมหาศาลเหลือเกินที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่า

พวกเจ้าเป็นใครบางคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ และ

พวกเจ้ามีความแน่วแน่ที่จะรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

และได้รับพระพรและมรดกจากพระองค์หรือไม่ แค่ความแน่วแน่อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ

พวกเจ้าต้องมีความรู้อย่างมาก ไม่เช่นนั้นพวกเจ้าจะมีการเบี่ยงเบนอยู่เสมอในการปฏิบัติตนของพวกเจ้า

พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะทำให้พวกเจ้าทั้งหมดทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ตามที่เป็นอยู่ตอนนี้

แม้ผู้คนส่วนใหญ่ได้ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้ามาเป็นเวลานานมาแล้ว

พวกเขาก็ยังจำกัดตัวเองอยู่เพียงแค่ผลิตผลิตสาราญอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

และเต็มใจเพียงให้พระเจ้าทรงมอบความสะดวกสบายของเนื้อหนังเพียงเล็กน้อยแก่พวกเขา

แต่ยังคงไม่เต็มใจที่จะได้รับวิโรจน์ที่มากกว่านั้น และสูงส่งกว่านั้น

นี่แสดงว่าหัวใจของมนุษย์ยังคงอยู่ภายนอกเสมอ แม้ว่าจะงานของมนุษย์ การรับใช้ของเขา

และหัวใจรักของพวกเขาก็มีต่อพระเจ้าจะมีมลทินต่างๆ น้อยลงทุกที

เท่าที่พิจารณาจากแก่นแท้ภายในตัวเขาและการคิดล้าหลังของเขา

มนุษย์ยังคงแสวงหาสันติสุขและความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังตลอดเวลา

และไม่ใส่ใจทั้งสิ้นว่าสภาพเงื่อนไขต่างๆ มีไว้เพื่อสิ่งใด

และพระเจ้าอาจมีพระประสงค์อะไรในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และดังนั้น
ชีวิตของผู้คนส่วนใหญ่จึงยังคงหยาบขาดความละเอียดอ่อนและเสื่อมโทรม
ชีวิตของพวกเขาจึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย พวกเขาไม่เคยไม่ได้ถือว่าความเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องสำคัญ
ราวกับว่าพวกเขามีความเชื่อเพียงพอเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ออกทำออกทางไปเรื่อยเปื่อยและใช้ชีวิตผ่านไปวันๆ
ในแบบเดิมๆ ล่องลอยแว้งคว้างไปในการดำรงอยู่ที่ไร้จุดประสงค์
มีเพียงน้อยนิดที่เป็นผู้ซึ่งสามารถแสวงหาที่จะเข้าสู่พระวณะของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ได้รับสิ่งต่างๆ
ที่มากกว่าและมั่งคั่งกว่า กลายเป็นผู้คนที่มีฐานะมั่งคั่งกว่าในพระนิเวศของพระเจ้าในวันนี้
และได้รับพระพรจากพระเจ้ามากกว่า
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และสามารถได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้บนแผ่นดินโลก
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และไม่ปล่อยให้หลายปีเลื่อนผ่านไปเฉยๆ
นี่คือเส้นทางในอุดมคติที่จะเข้าสู่อย่างกระฉับกระเฉง
เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงกลายเป็นมีค่าพอและมีสิทธิ์ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เจ้าคือผู้ที่แสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้าเป็นผู้ที่มีความจริงใจจริงใจในทุกสรรพสิ่งอย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้ามีจิตวิญญาณแห่งความรักเพื่อพระเจ้าเฉกเช่นที่เปโตรมีหรือไม่?
เจ้ามีเจตจำนงที่จะรักพระเจ้าอย่างที่พระเยซูทรงมีหรือไม่? เจ้าได้มีความเชื่อในพระเยซูมาหลายปี
เจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า พระเยซูทรงรักพระเจ้าเช่นไร? พระเยซูคือผู้ที่เจ้าเชื่ออย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้าเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติของวันนี้
เจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติที่มีเนื้อหนังทรงรักพระเจ้าในสวรรค์อย่างไร?
เจ้ามีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า นั่นก็เพราะ
การตรึงกางเขนของพระเยซูเพื่อประโยชน์ต่อการไถ่บาปมวลมนุษย์ และการอัศจรรย์ต่างๆ
ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่ยอมรับกันทั่วไป
กระนั้นความเชื่อของมนุษย์ก็ไม่ได้มาจากความรู้หรือความเข้าใจที่แท้จริงต่อพระเยซูคริสต์
เจ้าเชื่อในพระนามของพระเยซูเท่านั้น แต่เจ้าไม่ได้เชื่อในพระวิญญาณของพระองค์
เพราะเจ้าไม่ใส่ใจแม้แต่น้อยว่าพระเยซูทรงรักพระเจ้าเช่นไร
ความเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้นช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน ทั้งที่มีความเชื่อในพระเยซูมาหลายปี
เจ้าก็ไม่ว่าจะรักพระเจ้าอย่างไร นี่ไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นคนโง่ที่สุดในโลกหรอกหรือ?
นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าหลายปีที่ผ่านมา เจ้าได้กินอาหารขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าไปอย่างสูญเปล่า

ไม่เพียงแต่เราที่ไม่ชอบผู้คนเยี่ยงนี้ เราเชื่อมั่นว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้า—ผู้ที่เจ้าเคารพเทิดทูน—
ก็จะไม่ชอบพวกเขาเช่นกัน ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างไร?

เจ้าไม่รู้สีกขวยเขินจนหน้าแดงเข้มหรือ? เจ้าไม่รู้สีกออายหรือ?

เจ้ายังคงมีความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าอีกหรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดเข้าใจความหมายของสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วหรือไม่?

คัดตอนมาจาก “พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเข้าสู่ชีวิต 6

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 556

มีเพียง โดยการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นคนเราจึงสามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้ กล่าวคือ
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนต้องจับใจความและทำความเข้าใจอย่างถี่ถ้วน
หากเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงอย่างเพียงพอ เจ้าจะพลาดพลั้งและหลงเงินอย่างง่ายดาย
หากเจ้าต้องการที่จะเติบโตในชีวิต เจ้าต้องแสวงหาความจริงในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังทำสิ่งใด
เจ้าควรที่จะแสวงหาจนพบวิธีที่จะประพฤติตัวเพื่อที่จะอยู่ในแนวเดียวกันกับความจริง
และค้นพบว่าความแปดเปื้อนที่ดำรงอยู่ในตัวเจ้าอันใดที่ฝืนความจริง
เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ว่าเจ้ากำลังทำสิ่งใด
เจ้าควรพิจารณาว่าสิ่งนั้นมีคุณค่าหรือไม่ เจ้าสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่มีความหมาย
แต่เจ้าต้องไม่ทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่มีความหมาย เมื่อคำนึงถึงสิ่งทั้งหลายที่เจ้าสามารถที่จะทำหรือไม่ทำก็ได้
หากสิ่งเหล่านั้นสามารถถูกปล่อยวางไปได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรที่จะปล่อยวางสิ่งเหล่านั้นไป มิฉะนั้นแล้ว
หากเจ้าทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เป็นบางเวลา และต่อมาในภายหลังก็พบว่าเจ้าควรที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป
เช่นนั้นแล้วจึงรีบทำการตัดสินใจอย่างรวดเร็วและปล่อยวางสิ่งเหล่านั้นไปโดยเร็ว
นี่คือหลักการที่เจ้าควรปฏิบัติตามในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ ผู้คนบางคนยกคำถาพนี้ขึ้นว่า
เหตุใดการแสวงหาความจริงและนำความจริงมาปฏิบัติจึงลำบากยากเย็นยิ่งนัก—
ราวกับว่าเจ้ากำลังพายเรือทวนกระแสน้ำ และคงจะลอยลำไปข้างหลังหากเจ้าหยุดพายไปข้างหน้า?
เหตุใดการทำสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้ายและไร้ความหมายจึงง่ายยิ่งกว่ามากจริงๆ—
ง่ายราวกับการล่องเรือไปตามกระแสน้ำ? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?
นั่นเป็นเพราะธรรมชาติของมนุษยชาติคือการทรยศพระเจ้า
ธรรมชาติของชาตานได้มีบทบาทที่โดดเด่นภายในพวกมนุษย์ และนี่คือกำลังบังคับที่มีปฏิกิริยา
แน่นอนว่าพวกมนุษย์ที่มีธรรมชาติที่ทรยศพระเจ้าหมิ่นเหม่อย่างยิ่งที่จะทำสิ่งทั้งหลายที่ทรยศพระองค์
และการกระทำในเชิงบวกก็ลำบากยากเย็นที่จะปฏิบัติสำหรับพวกเขาไปโดยธรรมชาติ
การนี้ถูกตัดสินโดยธรรมชาติแก่นแท้ของมนุษยชาติโดยสิ้นเชิง
ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริงอย่างแท้จริงและเริ่มที่จะรักความจริงจากภายในตัวเจ้าเอง
เจ้าก็จะมีคามเข้มแข็งที่จะทำสิ่งทั้งหลายที่คล้อยตามความจริง นี่จึงกลายมาเป็นปกติ
และง่ายดายและน่าพึงพอใจด้วยซ้ำ
และเจ้ารู้ดีว่าการทำสิ่งใดก็ตามที่เป็นเชิงลบคงพึงประสงค์จะต้องใช้ความพยายามอย่างมากมายมหาศาล
นี่เป็นเพราะความจริงได้มีบทบาทที่โดดเด่นในหัวใจของเจ้าแล้ว
หากเจ้าเข้าใจความจริงเกี่ยวกับชีวิตแบบมนุษย์และเกี่ยวกับว่าจะเป็นบุคคลประเภทใดจริงๆ—

วิธีที่จะเป็นบุคคลที่ตรงไปตรงมาและตรง บุคคลที่ซื่อสัตย์

ใครบางคนที่เป็นพยานให้แก่พระเจ้าและรับใช้พระองค์—

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันสามารถก่อการกระทำชั่วที่เยาะเย้ยทำร้ายพระองค์ได้อีก

อีกทั้งเจ้าจะไม่แสดงบทบาทของผู้นำเทียมเท็จ คนงานเทียมเท็จ หรือศัตรูของพระคริสต์อีกเลย

ต่อให้ซาตานหลอกลวงเจ้า หรือใครบางคนชั่วร้ายยุยงเจ้า เจ้าก็จะไม่ทำการนั้น

ไม่สำคัญว่าผู้ใดพยายามที่จะบีบบังคับเจ้า เจ้าก็จะยังคงไม่กระทำหนทางนั้น หากผู้คนได้มาซึ่งความจริง

และความจริงกลายเป็นชีวิตของพวกเขา

พวกเขาก็กลายเป็นสามารถที่จะเกลียดความชั่วและรู้จักถึงความขะเขว้างจากภายในที่มีต่อสิ่งที่เปื้อนเชิงลบทั้งหลาย

นั่นคงจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะก่อความชั่ว

เพราะอุปนิสัยชีวิตของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว

หากเจ้าครองความจริงภายในเจ้าจริงๆ เส้นทางที่เจ้าเดินนั้นย่อมจะเป็นเส้นทางที่ถูกต้องไปเอง

หากปราศจากความจริง ย่อมง่ายดายที่จะทำชั่ว และเจ้าจะทำสิ่งนั้นไปทั้งที่เจ้าไม่ตั้งใจ ตัวอย่างเช่น

หากความโอหังและความทะนงตนมีอยู่ภายในตัวเจ้า

เจ้าก็คงจะพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะเลี่ยงการไม่เยาะเย้ยทำร้ายพระเจ้า

เจ้าคงจะรู้สึกถูกบีบให้จำยอมเยาะเย้ยทำร้ายพระองค์ เจ้าคงจะไม่ทำสิ่งนั้นโดยมีจุดประสงค์

เจ้าคงจะทำสิ่งนั้นไปภายใต้การครอบงำของธรรมชาติที่โอหังและทะนงตนของเจ้า

ความโอหังและความทะนงตนของเจ้าคงจะทำให้เจ้าดูแคลนพระเจ้าและเห็นพระองค์ทรงไร้ค่าไม่สำคัญ

สิ่งเหล่านั้นคงจะเป็นเหตุให้เจ้ายกย่องตัวเจ้าเอง อวดแสดงตัวเองอยู่เป็นนิตย และในที่สุดก็นั่งในที่นั่งของพระเจ้า

และให้คำพยานสำหรับตัวเจ้าเอง ในที่สุด เจ้าก็คงจะแปรแนวคิดของเจ้าเอง การคิดของเจ้าเอง

และมโนคติที่หลงผิดของตัวเจ้าเองไปเป็นความจริงเพื่อที่จะได้รับการนมัสการ จงดูเถิดว่า

ผู้คนทำความชั่วไปมากเพียงใดภายใต้ภาวะครอบงำของธรรมชาติที่โอหังและทะนงตนของพวกเขา!

เพื่อที่จะแก้ไขการปฏิบัติตนชั่วของพวกเขา พวกเขาจะต้องแก้ไขปัญหากับธรรมชาติของพวกเขาเสียก่อน

หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย คงจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะนำพาการแก้ไขขั้นพื้นฐานมาสู่ปัญหานี้

เมื่อเจ้ามีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อเจ้าสามารถมองเห็นความเสื่อมทรามของเจ้าเอง

และระลึกได้ถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามและความน่าเกลียดของความโอหังและการทะนงตน

เมื่อนั้นเจ้าจะรู้จักขะเขว้าง คลื่นเหียน และทุกข์โศก

เจ้าจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้อย่างมีจิตสำนึก

และในการทำเช่นนี้จะรู้สึกสบายใจ เจ้าจะสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างมีจิตสำนึก และในการทำเช่นนี้

จะรู้สึกถึงความชื่นชมยินดี เจ้าจะถอดหน้ากากตัวเองอย่างมีจิตสำนึก โดยเปิดโปงความน่าเกลียดของตัวเอง และด้วยการทำเช่นนี้ เจ้าจะรู้สึกคืออยู่ภายในและรู้สึกว่าตัวเจ้าเองอยู่ในสภาวะจิตใจที่ปรับปรุงดีขึ้น เพราะฉะนั้น ขั้นตอนแรกของการแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าก็คือการพยายามที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้า และพยายามที่จะเข้าสู่ความจริง มีเพียงโดยการเข้าใจความจริงเท่านั้นเจ้าจึงสามารถที่จะบรรลุถึงการหยั่งรู้ได้ มีเพียงด้วยการมีการหยั่งรู้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเข้าใจสิ่งทั้งหลายได้อย่างถ่องแท้ มีเพียง โดยการเข้าใจสิ่งทั้งหลายอย่างถ่องแท้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถตัดขาดจากเนื้อหนังได้ และอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าที่ละขั้นตอน การนี้เชื่อมโยงกับการที่ผู้คนมีความเด็ดเดี่ยวเพียงใดเมื่อไล่ตามเสาะหาความจริง หากใครบางคนมุ่งมั่นอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว หลังจากหกเดือนหรือปีหนึ่งพวกเขาก็จะเริ่มอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง ภายในสามหรือห้าปี พวกเขาจะมองเห็นผลลัพธ์ และจะรู้สึกว่าพวกเขากำลังมีความก้าวหน้าในชีวิต หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถเชื่อเป็นเวลาสิบปีได้โดยไม่ได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในที่สุด เจ้าจะคิดว่านี่คือสิ่งที่เป้นความหมายของการเชื่อในพระเจ้าอย่างแน่อน เจ้าจะคิดว่านั้นเหมือนกันอย่างมากกับวิธีที่เจ้ากำลังดำรงชีวิตอยู่ในโลกก่อนหน้านี้ และคิดว่าการมีชีวิตอยู่นั้นไร้ความหมาย นี่แสดงให้เห็นอย่างแท้จริงว่า หากไม่มีความจริง ชีวิตก็ว่างเปล่า เจ้าอาจจะสามารถพูดคำพูดบางคำที่เป็นคำสอน แต่เจ้าจะยังคงรู้สึกไม่สบายใจและลำบากใจ หากผู้คนมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอยู่บ้าง รู้วิธีที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย และสามารถทำสิ่งทั้งหลายบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะรู้สึกว่านี่คือชีวิตจริง รู้สึกว่ามีเพียงโดยการดำรงชีวิตในหนทางนี้เท่านั้นชีวิตของพวกเขาจึงจะมีความหมาย และรู้สึกว่าพวกเขาต้องดำรงชีวิตในหนทางนี้เพื่อที่จะนำความพึงพอพระทัยมาสู่พระเจ้าสักเล็กน้อยและรู้สึกยินดี หากพวกเขาสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย นำความจริงมาปฏิบัติ ตัดขาดจากตัวพวกเขาเอง ละทิ้งแนวคิดของพวกเขาเอง และเชื่อฟังกับคำนำถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยมีจิตสำนึก— หากพวกเขาสามารถที่จะทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้โดยมีจิตสำนึก—เช่นนั้นแล้ว นี่คือสิ่งที่เป้นความหมายของการนำความจริงมาปฏิบัติอย่างถูกต้องแม่นยำ และการนำความจริงมาปฏิบัติอย่างจริงแท้ และการนี้ไม่เหมือนกันอย่างยิ่งกับการที่พวกเขาพึ่งพาจินตนาการของพวกเขาและยึดติดกับคำสอนและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพวกเขาก่อนหน้านี้ โดยแท้ที่จริงแล้ว นำเอื้อมระอาที่จะทำสิ่งใดเมื่อพวกเขาไม่เข้าใจความจริง นำเอื้อมระอาที่จะยึดมั่นกับคำสอนและกฎเกณฑ์ทั้งหลาย

และน่าเอือมระอาที่จะไม่มีเป้าหมายและที่จะทำสิ่งทั้งหลายอย่างมีขอบ
มีเพียงด้วยความจริงเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถเป็นอิสระได้—การนี้ไม่มีโกหก—และด้วยความจริงนั้น
พวกเขาสามารถทำสิ่งทั้งหลายได้อย่างง่ายดายและมีความสุข
บรรดาผู้ที่ครองสถานะแบบนี้คือผู้ที่ครองความจริง
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่อุปนิสัยของพวกเขาได้รับการแปลงสภาพแล้ว

ตัดตอนมาจาก “โดยการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นคนเราจึงจะสามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 557

ในขณะที่กำลังแสวงหาการเข้าสู่ันั้น ทุกเรื่องต้องได้รับการเจาะลึก

ทุกเรื่องต้องได้รับการใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วนโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าและความจริง เพื่อที่เจ้าจะรู้วิธีรับมือกับเรื่องเหล่านั้นในหนทางหนึ่งซึ่งคล้อยตามไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ถึงตอนนั้น สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากการเอาแต่ใจตัวเองของเจ้าย่อมสามารถถูกทอดทิ้งไปได้โดย

เจ้าจะรู้วิธีที่จะทำสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า และแล้วก็จะไปลงมือทำสิ่งเหล่านั้น นั่นจะให้ความรู้สึกราวกับว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นกำลังอยู่ในครรลองตามธรรมชาติของมัน

และทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดูง่ายดายเหลือเกิน นี่คือวิธีที่ผู้คนซึ่งมีความจริงนั้นทำสิ่งทั้งหลาย ถึงตอนนั้น เจ้าย่อมสามารถแสดงให้เห็นอย่างแท้จริงว่าอุปนิสัยของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และพวกเขาจะเห็นว่าเจ้าได้ทำความประพฤติบางอย่างไปแล้วอย่างแน่นอน

ว่าเจ้าทำสิ่งทั้งหลายไปตามหลักธรรม และว่าเจ้าทำทุกสิ่งทุกอย่างถูกต้อง

นี่คือใครบางคนที่เข้าใจความจริงและเป็นผู้ที่มีสภาพเหมือนมนุษย์อยู่บ้างจริงๆ

แน่นอนว่าพระวณะของพระเจ้าได้เก็บเกี่ยวผลลัพท์ในตัวผู้คนแล้ว ทันทีที่ผู้คนเข้าใจความจริงอย่างแท้จริง

พวกเขาย่อมสามารถหยั่งรู้สภาวะแห่งการเป็นอยู่ของพวกเขา มองเห็นกันบึ้งของเรื่องทั้งหลายซึ่งซับซ้อน

และรู้หนทางอันสมควรที่จะฝึกฝนปฏิบัติ หากเจ้าไม่เข้าใจความจริง

เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะหยั่งรู้สภาวะแห่งการเป็นอยู่ของเจ้า เจ้าจะต้องการกบฏต่อตัวเจ้าเอง

แต่จะไม่มีแนวคิดว่าจะทำการนั้นอย่างไรหรือว่าเจ้ากำลังเป็นกบฏต่ออะไร

เจ้าจะต้องการทั้งการเอาแต่ใจตนเองของเจ้า

แต่หากเจ้าคิดว่าการเอาแต่ใจตนเองของเจ้านั้นคล้อยตามไปกับความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถทั้งการนั้นได้อย่างไร? เจ้าอาจจะถึงขั้นคิดว่า

การเอาแต่ใจตนเองของเจ้าคือการได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพราะฉะนั้น

เจ้าจะปฏิเสธที่จะทั้งการนั้นโดยไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้คนไม่ครองความจริง

พวกเขาย่อมหมั่นหม่ที่จะคิดว่าสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นจากการเอาแต่ใจตนเองของพวกเขา ความมีราศีแบบมนุษย์

เจตนาที่ดีของพวกเขา ความรักที่สับสนมึนงงแบบมนุษย์

และการฝึกฝนปฏิบัติแบบมนุษย์ของพวกเขา นั้นถูกต้อง และคิดว่าพวกเขาคล้อยตามความจริง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าสามารถกบฏต่อสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? หากเจ้าไม่เข้าใจความจริง

หรือไม่รู้ว่าการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหมายถึงสิ่งใด และหากดวงตาของเจ้าถูกเมฆบดบัง

และเจ้าไม่มีแนวคิดเลยว่าจะหันไปทางใด

และเพราะฉะนั้นจึงสามารถเพียงทำสิ่งทั้งหลายไปบนพื้นฐานของสิ่งที่เจ้าคิดว่าถูกต้องเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ย่อมจะกระทำการปฏิบัติตนบางอย่างที่จะหลุดออกนอกกลุ่มครองและผิดพลาด
การกระทำบางอย่างเหล่านี้จะอยู่ในกฎเกณฑ์ บางอย่างจะเกิดขึ้นจากการมีใจกระตือรือร้น
และบางอย่างจะได้ก่อกำเนิดกับชาตान และจะเป็นต้นเหตุของการรบกวนทั้งหลาย
ผู้คนซึ่งไม่ครองความจริงปฏิบัติตนเช่นนี้ กล่าวคือ ไปทางซ้ายนิด แล้วก็ไปทางขวาหน่อย ถูต้องอยู่หนึ่งนาที
แล้วก็กำลังเบี่ยงเบนในนาที่ถัดไป ไม่มีความถูกต้องแม่นยำแต่อย่างใดเลย
ผู้คนเหล่านั้นซึ่งไม่ครองความจริงมองดูสิ่งทั้งหลายแบบผิดๆ ไปเสียทั้งหมด เมื่อเป็นดังนั้น
พวกเขาจะสามารถรับมือกับเรื่องทั้งหลายอย่างถูกต้องเหมาะสมได้อย่างไรกัน?
พวกเขาสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ก็ตามได้อย่างไรกัน? การเข้าใจความจริงไม่ใช่สิ่งง่ายดายที่จะทำ
การมีความสามารถที่จะจับใจความพระวณะของพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับ การเข้าใจความจริง
และความจริงที่ผู้คนมีความสามารถที่จะเข้าใจได้นั้นมีขีดจำกัดของมัน
ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าจะยังคงถูกจำกัดอยู่
ต่อให้พวกเขาเชื่อในพระองค์ทั้งชีวิตของพวกเขาก็ตาม ในกรณีที่ดีที่สุดแล้ว
แม้กระทั่งบรรดาผู้ซึ่งเมื่อเทียบไปแล้วมีประสบการณ์ก็สามารถไปถึงที่ซึ่งพวกเขาสามารถหยุดการกระทำสิ่งทั้งหลาย
ที่ด้านทานพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด หยุดการกระทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นความชั่วอย่างเห็นได้ชัด
และหยุดการกระทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่ให้ประโยชน์กับใครเลย
เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะบรรลุสถานะซึ่งไม่มีการเอาแต่ใจตัวเองของพวกเขาสมปนเปอยู่เลยแม้แต่อย่าง
เดียว นี่เป็นเพราะผู้คนคิดไปตามความคิดปกติ
และการคิดของพวกเขาบางอย่างคล้อยตามไปกับพระวณะของพระเจ้า
และอยู่ในส่วนของแง่มุมหนึ่งของการจับใจความที่ไม่สามารถจำแนกชั้นได้ว่าเป็นการเอาแต่ใจตนเอง
อย่างไรก็ตาม
กุญแจสำคัญคือการหยั่งรู้ส่วนทั้งหลายของการเอาแต่ใจตนเองที่สวนทางกับพระวณะของพระเจ้า
สวนทางกับความจริง และสวนทางกับการให้ความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นเจ้าต้องใช้ความพยายามที่จะรู้จักพระวณะของพระเจ้า
และเจ้าจะสามารถมีการหยั่งรู้ได้ก็โดยการเข้าใจความจริงเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “โดยการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นคนเราจึงจะสามารถสัมผัสการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 558

เพื่อที่จะรู้จักตัวเอง เจ้าต้องรู้จักการแสดงออกทั้งหลายของความเสื่อมทรามของเจ้าเอง

จุดอ่อนที่สำคัญต่อชีวิตของตัวเจ้าเอง อุปนิสัยของเจ้า และธรรมชาติแก่นแท้ของเจ้า เจ้าต้องรู้จักสิ่งเหล่านั้น—

สิ่งจูงใจทั้งหลายของเจ้า มุมมองทั้งหลายของเจ้า และท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับทุกๆ สิ่ง—

ที่ถูกเปิดเผยในชีวิตประจำวันของเจ้าให้ลึกลงไปถึงรายละเอียดท้ายสุดด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าเจ้าอยู่ที่บ้านหรือนอกบ้าน ตอนที่เจ้ากำลังอยู่ในการชุมนุม ตอนที่เจ้ากำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

หรือในทุกๆ ประเด็นปัญหาที่เจ้าเผชิญ เจ้าต้องมารู้จักตัวเองโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้

เพื่อที่จะรู้จักตัวเจ้าในระดับที่ลึกขึ้น เจ้าต้องรวมพระวณะของพระเจ้าเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว

เฉพาะโดยการรู้จักตัวเองบนพื้นฐานของพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถสัมผัสผลลัพธ์ได้

ในตอนที่กำลังรับการพิพากษาของพระวณะของพระเจ้า พวกเราต้องไม่เกรงกลัวความทุกข์

และไม่ควรกลัวความเจ็บปวด

และนับประสาอะไรที่พวกเราควรเกรงกลัวว่าพระวณะของพระเจ้าจะเสียดแทงหัวใจของพวกเรา

พวกเราควรอ่านถ้อยคำรัสของพระองค์ให้มากขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ทรงพิพากษาและติสอนพวกเรา

และเปิดโปงแก่นแท้อันเสื่อมทรามของพวกเรา

พวกเราต้องอ่านถ้อยคำรัสเหล่านี้และเชิดชูตัวพวกเราให้ขึ้นไปถึงถ้อยคำรัสเหล่านี้ให้มากขึ้น

จงอย่าเปรียบเทียบผู้อื่นกับถ้อยคำรัสเหล่านี้—พวกเราต้องเปรียบเทียบตัวเรากับถ้อยคำรัสเหล่านี้

พวกเราไม่ขาดพร่องแม้เพียงสักอย่างของสิ่งเหล่านี้ พวกเราทุกคนสามารถเทียบทันถ้อยคำรัสเหล่านี้

หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้ ก็จงไปปรับประสบการณ์เรื่องนี้ด้วยตัวเจ้าเอง หลังจากที่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว

ผู้คนบางคนไม่มีความสามารถที่จะนำพระวณะเหล่านี้มาประยุกต์ใช้กับตัวเอง พวกเขาคิดว่า

ส่วนทั้งหลายของพระวณะเหล่านี้ไม่เกี่ยวกับพวกเขา แต่เกี่ยวกับผู้อื่นๆ ต่างหาก ตัวอย่างเช่น

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดโปงผู้คนว่าเป็นพวกมากชู้และแพศยา พี่น้องหญิงบางคนก็รู้สึกว้า

เพราะพวกเธอได้มีความสัตย์ซื่อต่อสามีของพวกเธออย่างไม่มีผิดพลาด

พระวณะเหล่านั้นต้องไม่มีอะไรอ้างอิงถึงพวกเธอ พี่น้องหญิงบางคนรู้สึกว้า เนื่องจากพวกเธอไม่ได้แต่งงาน

และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พระวณะเหล่านั้นต้องไม่มีอะไรเกี่ยวกับพวกเธอด้วยเช่นกัน

พี่น้องชายบางคนรู้สึกว้าว่าพระวณะเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่พวกผู้หญิงเท่านั้น

และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกเขาเลย ผู้คนบางคนเชื่อว่า พระวณะเช่นนั้นของพระเจ้าฟังดูไม่น่ายินดีเท่าใดนัก

จึงปฏิเสธที่จะยอมรับพระวณะเหล่านี้ ในบางตัวอย่างถึงกับมีกระทั่งผู้คนที่กล่าวว่า

พระวณะของพระเจ้านั้นผิด นี่เป็นท่าทีอันถูกต้องที่ควรมีต่อพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?

ผู้คนไม่มีความสามารถที่จะคิดทบทวนตัวเองบนพื้นฐานของพระวณะของพระเจ้า คำว่า “มากชู้” และ

“เพศยา” ตรึงนี้อ้างอิงถึงความเสื่อมทรามของผู้คนในเรื่องความมั่งมาก ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย
สมรสหรือไม่สมรส ทุกคนถูกความเสื่อมทรามในเรื่องของความมั่งมากครอบงำทั้งนั้น—
ดังนั้นเป็นไปได้หรือไม่ที่นั่นจะไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า?

พระวณะของพระเจ้าเปิดโปงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของผู้คน ไม่ว่าจะเพศหญิงหรือเพศชาย
คนเรามีความเสื่อมทรามที่ระดับเดียวกัน นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? ก่อนที่จะทำสิ่งอื่นใด
พวกเราจำเป็นต้องตระหนักว่า พวกเราต้องยอมรับทุกคำของพระวณะที่พระเจ้าตรัส
ไม่ว่าถ้อยคำร้ายเหล่านี้ฟังดูน่ายินดีหรือไม่ และไม่ว่าถ้อยคำร้ายเหล่านี้ให้ความรู้สึกลึบซึ้งหรือหวานชื่น
เช่นนั้นเองคือทำที่ที่พวกเราควรมีต่อพระวณะของพระเจ้า นี่คือการทำที่ผิดใจหรือ? นี่คือการทำที่อันศรัทธา
ทำที่อันอดทน หรือทำที่ของการโอบกอดความทุกข์ไว้กันเล่า?

เราบอกพวกเจ้าเลยว่านี่ไม่ใช่อันใดในทำที่เหล่านี้เลย ในความเชื่อของพวกเรานั้น
พวกเราต้องธำรงรักษาไว้อย่างหนักแน่นว่า พระวณะของพระเจ้าคือความจริง
เนื่องจากพระวณะเหล่านี้คือความจริงโดยแท้ พวกเราควรยอมรับพระวณะเหล่านี้อย่างมีเหตุผล
ไม่ว่าพวกเรามีความสามารถที่จะระลึกหรือยอมรับการนี้หรือไม่
ทำที่แรกที่พวกเราควรมีต่อพระวณะของพระเจ้าควรเป็นทำที่แห่งการยอมรับโดยสมบูรณ์ ทุกๆ
บรรทัดของพระวณะของพระเจ้านั้นเกี่ยวข้องกับสถานะหนึ่งซึ่งเฉพาะเจาะจง นั่นก็คือ
ไม่มีบรรทัดใดของถ้อยคำร้ายของพระองค์ที่เกี่ยวกับการปรากฏภายนอก
นับประสาอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ภายนอก หรือรูปแบบอันเรียบง่ายของพฤติกรรมในตัวผู้คน
ไม่มีถ้อยคำร้ายใดที่เป็นเช่นนั้นเลย

หากเรามองเห็นทุกบรรทัดที่พระเจ้าตรัสเป็นการเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมประเภทเรียบง่ายของมนุษย์หรือการปร
ากฎภายนอก เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมไม่มีความเข้าใจเชิงจิตวิญญาณเลย และเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าความจริงคืออะไร
พระวณะของพระเจ้านั้นลุ่มลึก พระวณะเหล่านี้ลุ่มลึกอย่างไรหรือ? ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัส
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้นเกี่ยวข้องกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของผู้คน
และสิ่งทั้งหลายที่ยังปรากฏเป็นสาระสำคัญอยู่ในชีวิตของพวกเขา ไม่ใช่การปรากฏภายนอก
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ใช่พฤติกรรมภายนอก เมื่อมองดูผู้คนจากการปรากฏภายนอกของพวกเขา
พวกเขาอาจจะดูดีกันไปทั้งหมด แล้วเหตุใดเล่าพระเจ้าจึงตรัสว่า ผู้คนบางคนเป็นพวกวิญญาณชั่ว
และบางก็เป็นวิญญาณที่ไม่สะอาด? นี่เป็นเรื่องที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ ด้วยเหตุนี้
เจ้าจึงไม่สามารถพึ่งพาการปรากฏหรือสิ่งที่เจ้ามองเห็นจากภายนอกเพื่อที่จะเชิดชูขึ้นมาเสมอพระวณะของพระ
เจ้าได้

คัดตอนมาจาก “ความสำคัญของการได้ตามเสาะหาความจริง และเส้นทางของการได้ตามเสาะหาความจริง” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 559

เจ้าเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์อย่างไรหรือ? ตามจริงแล้ว

การเข้าใจธรรมชาติของเจ้านั้นหมายถึงการชำแหละส่วนลึกในดวงจิตของเจ้า นั่นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ในชีวิตเจ้านั่นคือตระการของชาตानและทัศนคติของชาตानที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตมาโดยตลอด นั่นก็คือ

ชีวิตของชาตानนั่นเองที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตมาโดยตลอด

เฉพาะด้วยการพลิกแผ่นดินให้เจอสวนทั้งหลายที่อยู่ลึกลงไปใ้ในดวงจิตของเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถเข้าใจธรรมชาติของเจ้าได้ จะพลิกแผ่นดินหาสิ่งเหล่านี้เจอได้อย่างไรหรือ?

สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถถูกชำแหละและพลิกแผ่นดินหาจนเจอได้โดยผ่านทางแค่หนึ่งหรือสองเหตุการณ์ นั่นก็คือหลายคราว หลังจากที่เจ้าทำบางสิ่งบางอย่างแล้วเสร็จ เจ้าก็ยังคงไม่ได้มาถึงความเข้าใจหนึ่งเลย

อาจสามารถใช้เวลาสามถึงห้าปีกว่าที่เจ้าจะมีความสามารถได้รับแม้แค่เสี้ยวเล็กจิ๋วของการตระหนักและการเข้าใจ ในสถานการณ์มากมาย เจ้าต้องทบทวนตัวเองและมารู้จักตัวเอง

และเฉพาะเมื่อเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในการขุดลึกลงไปเท่านั้น เจ้าจึงจะมองเห็นผลลัพธ์

ขณะที่ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับความจริงทั้งหลายเติบโตลุ่มลึกมากขึ้นทุกที เจ้าก็จะค่อยๆ

มารู้จักธรรมชาติแก่นแท้ของตัวเองโดยผ่านทาง การทบทวนตัวเองและความรู้จักตัวเอง

เพื่อที่จะรู้จักธรรมชาติของเจ้า เจ้าต้องทำบางสิ่งสองสามอย่างให้บรรลุผล สิ่งแรกก็คือ

เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าชอบ นี่มิใช่อ้างอิงถึงสิ่งที่เจ้าชอบกินหรือชอบสวมใส่

แต่ในทางกลับกัน นั่นหมายถึงสิ่งประเภททั้งหลายที่เจ้าชื่นชม สิ่งทั้งหลายที่เจ้าริษยา สิ่งทั้งหลายที่เจ้าเคารพบูชา สิ่งทั้งหลายที่เจ้าแสวงหา และสิ่งทั้งหลายที่เจ้าให้ความสนใจในหัวใจของเจ้า

ชนิดของผู้คนที่เจ้าชื่นชมในการเข้ามาติดต่อสัมพันธ์ด้วย ชนิดของสิ่งที่เจ้าชอบทำ

และชนิดของผู้คนที่เจ้าชื่นชมในหัวใจ ตัวอย่างเช่น ผู้คนส่วนใหญ่ชอบผู้คนที่มีความยิ่งใหญ่

ผู้คนที่มีความงามสง่าอยู่ในกิริยาท่าทางและวาตะของพวกเขา หรือชอบพวกที่พูดคายกยอแบบมีวาทีศิลป์

หรือพวกที่แสวงสวมบทบาท ที่พาดพิงถึงไปก่อนหน้านั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้คนใดที่พวกเขาชอบมีปฏิริยาด้วย สำหรับสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนชื่นชมนั้น สิ่งเหล่านี้รวมไปถึงการเต็มใจทำสิ่งเฉพาะบางอย่างที่ทำได้ง่ายดาย

การชื่นชมในสิ่งทั้งหลายที่ผู้อื่นคิดว่าดี และที่คงจะเป็นเหตุให้ผู้คนที่ขบร้องคำสรรเสริญและให้คำชม

ในธรรมชาติทั้งหลายของผู้คนนั้นมีคุณลักษณะเฉพาะธรรมดาทั่วไปของสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาชอบอยู่ นั่นก็คือพวกเขาชอบผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายที่ผู้อื่นรู้จักอิจฉาโดยเนื่องมาจากอุปลักษณะภายนอก

พวกเขาชอบผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายที่มองดูสวยงามและหรูหรา และพวกเขาชอบผู้คน

เหตุการณ์และสิ่งทั้งหลายที่ทำให้ผู้อื่นเคารพบูชาพวกเขาโดยเนื่องมาจากอุปลักษณะ

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่ผู้คนชื่นชอบนั้นยิ่งใหญ่ ละลานตา งามหรู และโอฬาร ผู้คนล้วนเคารพบูชาสิ่งเหล่านี้

สามารถเห็นได้ว่า ผู้คนไม่ครองความจริงอันใดเลย ทั้งพวกเขายังไม่มีสภาพเหมือนมนุษย์แท้อีกด้วย
ไม่มีนัยสำคัญแม้ระดับน้อยนิดที่สุดอยู่ในการเคารพบูชาสิ่งเหล่านี้ ทว่าผู้คนก็ยังชอบสิ่งเหล่านั้น... สิ่งที่เจ้าชอบ
สิ่งที่เจ้ามุ่งเน้น สิ่งที่เจ้าเคารพบูชา สิ่งที่เจ้าอิฉา
และสิ่งที่เจ้าคิดในหัวใจของเจ้าทุกวันล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนธรรมชาติของเจ้า
นั่นเพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าธรรมชาติของเจ้าชื่นชอบความไม่ชอบธรรม และในสถานการณ์ที่รุนแรง
ธรรมชาติของเจ้านั้นชั่วและไม่สามารถเยียวยารักษาได้ เจ้าควรวิเคราะห์ธรรมชาติของเจ้าในหนทางนี้ กล่าวคือ
จงตรวจสอบว่าเจ้าชื่นชอบสิ่งใดและเจ้าละทิ้งสิ่งใดในชีวิตของเจ้า เจ้าอาจจะดีต่อใครบางคนเป็นครั้งคราว
แต่นี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าชื่นชอบพวกเขาแน่นอนว่าสิ่งที่เจ้าชื่นชอบอย่างแท้จริงก็คือสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติของเจ้า
ต่อให้กระดูกของเจ้าหัก เจ้าก็คงจะยังคงชื่นชมมันและไม่มีวันจะสามารถละทิ้งมันได้
นี่ไม่ง่ายเลยที่จะเปลี่ยนแปลง จงดูการหาคู่เป็นตัวอย่าง หากผู้หญิงคนหนึ่งตกหลุมรักกับใครบางคนจริงๆ
เช่นนั้นแล้ว ก็จะไม่มีความสามารถหยุดเธอได้ ต่อให้ขาทั้งสองของเธอถูกหัก เธอก็คงจะยังคงต้องการอยู่กับเขา
เธอก็คงจะต้องการสมรสกับเขาต่อให้มันหมายถึงการที่เธอต้องตาย นี่สามารถเป็นไปได้อย่างไรกัน?
นั่นเป็นเพราะไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ผู้คนมีอยู่ลึกๆ ภายในตัวพวกเขาเองได้
ต่อให้บุคคลหนึ่งต้องตาย ดวงจิตของเขาก็คงจะยังคงชอบสิ่งเดิมๆ นั่นคือ สิ่งทั้งหลายที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์
และสิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนแก่นแท้ของบุคคล สิ่งทั้งหลายที่ผู้คนชื่นชอบบรรจุไปด้วยความไม่ชอบธรรมอยู่บ้าง
บางคนก็ชัดเจนในความชื่นชอบของพวกเขาที่มีต่อสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ในขณะที่บางคนไม่ชัดเจน
บางคนมีความชอบอย่างแรงกล้าต่อสิ่งเหล่านั้น ในขณะที่คนอื่นๆ ไม่มี ผู้คนบางคนมีการควบคุมตัวเอง
ในขณะที่คนอื่นๆ ไม่สามารถควบคุมตัวพวกเขาเองได้ ผู้คนบางคนหมั่นหม่อมที่จะจมลงไปสู่สิ่งมืดทั้งหลาย
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้ครองแม้กระทั่งเสี้ยวกระพริบของชีวิต
หากผู้คนมีความสามารถที่จะไม่ถูกสิ่งเหล่านั้นยึดครองและจำกัดควบคุม
นั่นพิสูจน์ให้เห็นว่าอุปนิสัยของพวกเขาได้รับการแปลงสภาพไปแล้วเล็กน้อย และว่าพวกเขามีวุฒิภาวะเล็กน้อย
ผู้คนบางคนเข้าใจความจริงบางอย่างและรู้สึกว่พวกเขามีชีวิตและรู้สึกว่พวกเขารักพระเจ้า โดยแท้จริงแล้ว
การนั้นยังคงเร็วเกินไป และการก้าวผ่านการแปลงสภาพในอุปนิสัยของคนเราไม่ใช่เรื่องที่เรียบง่าย
ธรรมชาติของคนเราย่ที่จะเข้าใจกระนั้นหรือ? ต่อให้เจ้าเข้าใจมันเล็กน้อย
ธรรมชาตินั้นก็คงจะไม่ง่ายที่จะเปลี่ยนแปลง นี่คือพื้นที่ของความลำบากยากเย็นสำหรับผู้คน ไม่ว่าผู้คน เรื่องราว
หรือสิ่งของทั้งหลายรอบตัวเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร และไม่ว่าโลกอาจพลิกกลับหัวอย่างไร
หากความจริงกำลังนำทางเจ้าจากภายใน หากสิ่งนั้นได้ฝังรากอยู่ภายในตัวเจ้าแล้ว
และพระวณะของพระเจ้านำทางชีวิตของเจ้า การเลือกชอบของเจ้า ประสบการณ์ของเจ้า
และการดำรงอยู่ของเจ้า ณ จุดนั้นเจ้าจะได้แปลงสภาพไปแล้วอย่างแท้จริง บัดนี้

การแปลงสภาพที่ว่าเป็นแค่การที่ผู้คนให้ความร่วมมือเล็กน้อยและมีความกระตือรือร้นและความเชื่อสัณนิทหน้อย แต่ไม่สามารถพิจารณาว่าเป็นการแปลงสภาพได้ และมันไม่ได้พิสูจน์ว่าผู้คนมีชีวิตนั้นเป็นแค่การเลือกชอบของผู้คน—ไม่มีสิ่งใดมากกว่านั้น

นอกเหนือจากการพลิกแผ่นดินค้นหาสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนโปรดยพรานในธรรมชาติของพวกเขา แจ่มุมอื่นๆ อันเกี่ยวข้องกับธรรมชาติของพวกเขาจำเป็นต้องถูกพลิกแผ่นดินค้นหาเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

ทัศนคติของผู้คนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลาย วิธีการและเป้าหมายในชีวิตของผู้คน

คุณค่าชีวิตและทรศนะเกี่ยวกับชีวิตของผู้คน

ตลอดจนทรศนะเกี่ยวกับสิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความจริง

เหล่านี้คือสรรพสิ่งทั้งมวลลึกลงไปภายในดวงจิตของผู้คน

และสิ่งเหล่านี้มีสัมพันธภาพโดยตรงกับการแปลงสภาพของอุปนิสัย เช่นนั้นแล้ว

ทรศนะชีวิตของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามคืออะไร? สามารถกล่าวได้ว่านั่นเป็นดังนี้ นั่นคือ

“มนุษย์ทุกคนทำเพื่อตัวเอง ส่วนคนรั้งท้ายปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”

ผู้คนทั้งปวงดำรงชีวิตเพื่อตัวพวกเขาเอง หากจะพูดอย่างชัดแจ้งขึ้น พวกเขากำลังดำรงชีวิตเพื่อเนื้อหนัง

พวกเขากำลังดำรงชีวิตเพียงเพื่อใส่อาหารเข้าไปในปากของพวกเขาเท่านั้น

การดำรงอยู่แบบนี้แตกต่างจากการดำรงอยู่ของสัตว์ทั้งหลายอย่างไร? ไม่มีคุณค่าอันใดเลยในการดำรงชีวิตเช่นนี้

ไม่ต้องกล่าวถึงความหมายอันใด ทรศนะชีวิตของคนเราเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าพึงพาเพื่อดำรงชีวิตในโลกนี้

สิ่งที่เจ้าดำรงชีวิตเพื่อมัน และวิธีที่เจ้าดำรงชีวิต—

และเหล่านี้คือสิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของธรรมชาติแบบมนุษย์

โดยผ่านทางกรชำแหละธรรมชาติของผู้คนนั้น เจ้าจะมองเห็นว่าผู้คนล้วนกำลังดำเนินทานพระเจ้า

พวกเขาล้วนเป็นเหล่ามาร และไม่มีบุคคลที่ได้อย่างจริงแท้เลย

มีเพียง โดยการชำแหละธรรมชาติของผู้คนเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถรู้จักแก่นแท้และความเสื่อมทรามของมนุษย์ไป

ได้อย่างแท้จริง และเข้าใจว่าแท้ที่จริงแล้วผู้คนเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งใด ผู้คนขาดพร่องสิ่งใดอย่างแท้จริง

พวกเขาควรมีสิ่งใดไว้ติดตัว และพวกเขาควรดำรงชีวิตไปตามสภาพเสมือนของมนุษย์อย่างไร

การชำแหละธรรมชาติของมนุษย์อย่างแท้จริงไม่ใช่เรื่องง่าย

และไม่สามารถทำได้โดยปราศจากการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าหรือการมีประสบการณ์ที่แท้จริง

ตัดตอนมาจาก “สิ่งใดที่ควรรู้เกี่ยวกับการแปลงสภาพอุปนิสัยของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 560

สิ่งใดหรือที่ประกอบกันขึ้นเป็นธรรมชาติของบุคคล? เจ้าเพียงรู้จักความเสื่อมทราม ความไม่เชื่อฟัง ข้อบกพร่อง
ข้อเสียหยาบ มโนคติที่หลงผิด และเจตนาทั้งหลายของมนุษย์

และไร้ความสามารถที่จะค้นพบสิ่งทั้งหลายภายในธรรมชาติของมนุษย์ เจ้าเพียงรู้ชั้นผิวส่วนนอกเท่านั้น

โดยปราศจากความสามารถที่จะค้นพบต้นกำเนิดของมัน

และนี่ไม่ประกอบขึ้นเป็นความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์เลย

บ้างก็ถึงกับคิดถึงสิ่งผิวเผินเหล่านี้ว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์ โดยกล่าวว่า “คุณะ ฉันเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์

ฉันระลึกถึงความโอหังของตัวเอง ฉันไม่ใช่ธรรมชาติของมนุษย์หรือ?”

ความโอหังเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของมนุษย์ นั่นแท้จริงมาก อย่างไรก็ตาม

นั่นไม่เพียงพอให้รับรู้ได้ในความหมายเชิงคำสอน การรู้จักธรรมชาติของคนเราเองคืออะไรหรือ?

จะสามารถรู้จักการนั้นได้อย่างไร? การนั้นถูกรู้จักจากแง่มุมใด? ยิ่งไปกว่านั้น

ธรรมชาติของคนเราควรถูกให้พรรณนาอย่างเฉพาะเจาะจง โดยผ่านทางสิ่งทั้งหลายที่คนเราเปิดเผยอย่างไร?

ก่อนอื่น เจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติของมนุษย์โดยผ่านทางความสนใจทั้งหลายของพวกเขา ตัวอย่างเช่น

ผู้คนบางคนรักการเดินรำโดยเฉพาะ บ้างก็รักพวกนักร้องหรือดาราดาราพยนตร์เป็นพิเศษ

และบ้างก็ชื่นชมผู้คนที่มิชื่อเสียงบางคนโดยเฉพาะ จากการมองที่ความสนใจเหล่านี้

ธรรมชาติของผู้คนเหล่านี้คืออะไร? ตัวอย่างเช่น บ้างก็อาจจะชื่นชมนักร้องเฉพาะบางคน

กระทั่งถึงจุดที่พวกเขายึดติดอยู่กับทุกการเคลื่อนไหว ทุกรอยยิ้ม และทุกคำพูดของนักร้องผู้นั้น

พวกเขาคิดพัวพันนักร้องผู้นั้น และแม้แต่ถ่ายรูปทุกสิ่งทุกอย่างที่นักร้องผู้นั้นสวมใส่และสนิทสนมกับมัน

ความชื่นชมระดับนี้แสดงให้เห็นอะไรที่เกี่ยวกับธรรมชาตินี้ของมนุษย์หรือ? มันแสดงให้เห็นว่า

บุคคลดังกล่าวมีเพียงสิ่งเหล่านั้นในหัวใจของเขาเท่านั้น และไม่มีพระเจ้า สิ่งสารพัดทั้งหมดที่บุคคลนี้คิด รัก

แสวงหาเป็นของชาตนั้น สิ่งเหล่านั้นยึดครองหัวใจของบุคคลนี้ ซึ่งถูกยกให้กับสิ่งเหล่านี้

อะไรหรือคือปัญหาตรงนี้? หากบางสิ่งถูกรักอย่างสุดซึ้ง เช่นนั้นแล้ว

สิ่งนั้นสามารถกลายมาเป็นชีวิตของใครบางคนและยึดครองหัวใจของเขาได้ อันเป็นการพิสูจน์อย่างเต็มที่ว่า

บุคคลนั้นเป็นผู้เคารพบูชาบุคคลต้นแบบคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่ต้องการพระเจ้า และกลับรักมารแทน เพราะฉะนั้น

พวกเราสามารถสรุปได้ว่า ธรรมชาติของบุคคลเช่นนั้นเป็นธรรมชาติที่รักและเคารพบูชา มาร ไม่รักความจริง

และไม่ต้องการพระเจ้า นี่ไม่ใช่หนทางที่ถูกต้องในการให้พรรณนาต่อธรรมชาติของใครบางคนหรือ?

นี่คือหนทางที่ถูกต้องอย่างครบบริบูรณ์ นี่คือวิธีที่ธรรมชาติของมนุษย์ถูกชำแหละ ตัวอย่างเช่น

ผู้คนบางคนชื่นชมปาโลมากเป็นอย่างยิ่ง พวกเขาชอบที่จะออกไปข้างนอกและกล่าวสุนทรพจน์และทำงาน

พวกเขาชอบที่จะเข้าร่วมการประชุมและเทศนา พวกเขาชอบให้ผู้คนฟังพวกเขา เคารพบูชาพวกเขา

และกังวลสนใจพวกเขาเป็นหลัก พวกเขาชอบที่จะมีสถานะในจิตใจของผู้อื่น
และพวกเขาสืบซึ่งเมื่อผู้อื่นให้คุณค่าภาพลักษณ์ที่พวกเขานำเสนอ
พวกเขาลองมาวิเคราะห์ธรรมชาติของพวกเขาจากพฤติกรรมเหล่านี้กันว่า
สิ่งใดหรือที่เป็นธรรมชาติของพวกเขา? หากพวกเขาประพฤติเช่นนี้จริง
เช่นนั้นแล้วมันก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาโอหังและทะนงตน
พวกเขาไม่นับถือการพระเจ้าแต่อย่างใดเลย
พวกเขาแสวงหาสถานะที่สูงส่งกว่าและปรารถนาที่จะมีสิทธิอำนาจเหนือผู้อื่น ที่จะครองพวกเขา
และที่จะมีสถานะในจิตใจของพวกเขา นี่คือภาพลักษณ์อมตะของชาตान
แ่งมุมที่โดดเด่นของธรรมชาติของพวกเขาก็คือความโอหังและความทะนงตน
ความไม่เต็มใจที่จะนับถือการพระเจ้า และความปรารถนาที่จะได้รับการเคารพบูชาจากผู้อื่น
พฤติกรรมเช่นนั้นสามารถให้ทรรศนะที่ชัดเจนมากแก่เจ้าในเรื่องธรรมชาติของพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 561

มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม และธรรมชาติของมนุษย์ก็คือการทรยศพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
ท่ามกลางพวกมนุษย์ผู้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

มีบางคนที่สามารถบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าและยอมรับความจริงได้

เหล่านี้คือบรรดาผู้ที่สามารถได้มาซึ่งความจริงและสัมฤทธิ์การแปลงสภาพในอุปนิสัย

ยังมีพวกที่ไม่มุ่งมั่นไปที่การแสวงหาความจริงด้วยเช่นกัน พวกเขาพึงพอใจกับเพียงแค่การเข้าใจคำสอน

พวกเขาได้ยินคำสอนที่ดีและรักษาคำสอนนั้นไว้ และหลังจากที่เข้าใจคำสอนนั้นแล้ว

พวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้—จนถึงจุดหนึ่ง

ผู้คนเหล่านี้ทำสิ่งที่ถูกบอกและมีสถานะความเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญ พวกเขาเต็มใจในระดับหนึ่งที่จะสละ

ทอดทิ้งการยึดติดกับวัตถุ และสละความทุกข์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่จริงใจตั้งใจในเรื่องของความจริง

พวกเขาเชื่อว่าการที่พวกเขาไม่ทำบาปก็เพียงพอแล้ว

และรู้ความสามารถโดยเด็ดขาดที่จะเข้าใจแก่นแท้ของความจริง หากผู้คนเช่นนั้นสามารถตั้งมั่นได้ในที่สุด

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็สามารถได้รับการละเว้นด้วยเช่นกัน

แต่พวกเขาไม่สามารถให้อุปนิสัยของพวกเขาแปลงสภาพได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากความเสื่อมทราม

และก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตเจ้าแล้วไซ้เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ต้องมีความรักหนึ่งให้กับความจริงและมีความสามารถที่จะยอมรับความจริง

การยอมรับความจริงหมายถึงสิ่งใดหรือ? การยอมรับความจริงบ่งชี้ว่า

ไม่สำคัญว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่เจ้ามีนั้นเป็นจำพวกใด

หรือพิษใดบ้างของพญานาคใหญ่สีแดงที่อยู่ใต้อาณัติของเจ้า

แต่เมื่อการนั้นถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า เจ้าก็ยอมรับรู้การนั้นและบนอบต่อพระวณะเหล่านี้

เจ้ายอมรับพระวณะเหล่านี้อย่างปราศจากเงื่อนไข ปราศจากการสร้างข้อแก้ตัวอันใด

หรือการลองพยายามที่จะเลือกเฟ้น และเจ้ามารู้จักตัวเองบนพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ตรัส

นี่คือความหมายของการยอมรับพระวณะของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสสิ่งใด

ไม่สำคัญว่าถ้อยคำรัสของพระองค์อาจจะเสียดแทงหัวใจของเจ้ามากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงใช้พระวณะใด

เจ้าก็สามารถยอมรับพระวณะเหล่านั้นได้ตราบที่สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริง

และเจ้าสามารถยอมรับรู้พระวณะเหล่านั้นได้ตราบที่พระวณะเหล่านั้นคล้อยตามความจริง

เจ้าสามารถบนอบต่อพระวณะของพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าเข้าใจพระวณะเหล่านั้นลึกซึ้งเพียงใด

และเข้ายอมรับและบนอบต่อความสว่างที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยและที่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้สามัคคีธรรมกัน เมื่อบุคคลดังกล่าวได้ไล่ตามเสาะหาความจริงไปจนถึงจุดเฉพาะหนึ่ง

เขาย่อมสามารถได้มาซึ่งความจริงและสัมฤทธิ์การแปลงสภาพของอุปนิสัยของเขา

ต่อให้พวกที่ไม่รักความจริงอาจมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่เหมาะสม เมื่อเป็นเรื่องของความจริง

พวกเขาก็สับสนมึนงงและไม่สนใจความจริงอย่างจริงจัง

ถึงแม้พวกเขาอาจสามารถมีความประพฤติที่ดีสักหน่อย และสามารถสละตนเองเพื่อพระเจ้าได้

และสามารถทำการประกาศศัสดาได้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้

โดยการเปรียบเทียบ

สถานะความเป็นมนุษย์ของเปโตรนั้นเกือบจะเป็นอย่างเดียวกันกับสถานะความเป็นมนุษย์ของบรรดาอัครทูตอื่น ๆ และบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขา แต่เขาโดดเด่นในการไล่ตามเสาะหาความจริงอันแรงกล้าของเขา

เขาได้ตรองอย่างจริงจังตั้งใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ถามว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย

เจ้ารักเราไหม?” เปโตรตอบอย่างซื่อสัตย์ว่า “ข้าพระองค์รักพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์เท่านั้น

กระนั้นยังไม่ได้รักองค์พระผู้เป็นเจ้าบนแผ่นดินโลก” ภายหลังเขาได้เข้าใจ โดยคิดว่า “นี่ไม่ถูกต้อง

พระเจ้านบนแผ่นดินโลกทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์

นั่นไม่ใช่พระองค์เดียวกันทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกหรือ? หากฉันรักพระเจ้าในสวรรค์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้ว ความรักของฉันก็ไม่เป็นจริง ฉันต้องรักพระเจ้านบนแผ่นดินโลก

เพราะเมื่อนั้นเท่านั้นความรักของฉันจึงจะเป็นจริง” ด้วยเหตุนี้

เปโตรจึงได้มาเข้าใจความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้โดยการได้ตรองพระวาทะของพระองค์

การที่จะรักพระเจ้า และเพื่อที่ความรักนี้จะเป็จริง

คนเราต้องรักพระเจ้าผู้ทรงปรากฏในรูปมนุษย์บนแผ่นดินโลก

การรักพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่ปรากฏแก่ตานี้ทั้งไม่เป็นจริงและไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ในขณะที่การรักพระเจ้าผู้ทรงภาควิชีวิตจริงและทรงปรากฏแก่ตาคือความจริง จากพระวาทะของพระเยซู

เปโตรได้รับความจริงและความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่า

การเชื่อในพระเจ้าของเปโตรได้เพียงมุ่งเน้นไปที่การไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้น ในที่สุด

เขาได้สัมฤทธิ์ความรักของพระเจ้าผู้ทรงภาควิชีวิตจริง—พระเจ้านบนแผ่นดินโลก

เปโตรจึงตั้งใจเป็นพิเศษในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขา

แต่ครั้งที่พระเยซูได้ทรงให้คำปรึกษาแก่เขา เขาได้ตรองพระวาทะของพระเยซูอย่างจริงจังตั้งใจ

บางทีเขาอาจจะได้ได้ตรองเป็นเวลาหลายเดือน หนึ่งปี

หรือแม้กระทั่งหลายปีก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เขา

และเขาได้เข้าใจความหมายของพระวจนะของพระเจ้า ในหนทางนี้ เปโตรได้เข้าสู่ความจริง และหลังจากนั้น
อุปนิสัยในชีวิตของเขาก็ได้ถูกแปลงสภาพและเริ่มใหม่ หากบุคคลหนึ่งไม่ได้ตามเสาะหาความจริง
เขาจะไม่มีวันเข้าใจความจริง เขาสามารถพูดถึงจดหมายและคำสอนทั้งหลายหนึ่งหมื่นครั้ง
แต่สิ่งเหล่านั้นจะยังคงเป็นแค่จดหมายและคำสอนทั้งหลาย ผู้คนบางคนแค่พูดว่า “พระคริสต์ทรงเป็นความจริง
หนทาง และชีวิต” ต่อให้เขาทวนซ้ำคำพูดเหล่านี้หนึ่งหมื่นครั้ง นั่นก็ยังคงไร้ประโยชน์
เขาไม่มีความเข้าใจความหมายของสิ่งนั้น เหตุใดจึงกล่าวกันว่าพระคริสต์ทรงเป็นความจริง หนทาง และชีวิต?
เขาสามารถแสดงชัดถึงความรู้ที่เขาได้รับเกี่ยวกับการนี้จากประสบการณ์ได้หรือไม่?
เขาได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง หนทาง และชีวิตหรือยัง?
พระเจ้าได้ดำรัสพระวจนะของพระองค์เพื่อที่พวกเขาจะสามารถได้รับประสบการณ์กับพระวจนะเหล่านั้นและ
ได้รับความรู้ การแค่เพียงแปลงเสียงจดหมายและคำสอนเท่านั้นช่างไร้ประโยชน์
เขาสามารถรู้จักตัวเขาเองได้เฉพาะเมื่อเขาได้เข้าใจและเข้าสู่พระวจนะของพระเจ้าแล้วเท่านั้น
หากเขาไม่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เขาก็ไม่สามารถรู้จักตัวเขาเองได้
เขาสามารถหยั่งรู้ได้เฉพาะเมื่อเขามีความจริงเท่านั้น หากปราศจากความจริง เขาก็ไม่สามารถหยั่งรู้ได้
เขาสามารถเข้าใจเรื่องราวหนึ่งได้อย่างเต็มที่เฉพาะเมื่อเขามีความจริงเท่านั้น หากปราศจากความจริง
เขาก็ไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวหนึ่งได้ เขาสามารถรู้จักตัวเขาเองได้เฉพาะเมื่อเขามีความจริงเท่านั้น
หากปราศจากความจริง เขาก็ไม่สามารถรู้จักตัวเขาเองได้
อุปนิสัยของเขาสามารถเปลี่ยนแปลงได้เฉพาะเมื่อเขามีความจริงเท่านั้น หากปราศจากความจริง
อุปนิสัยของเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ มีเพียงภายหลังจากเขามีความจริงแล้วเท่านั้น
เขาจึงจะสามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ หากปราศจากความจริง
เขาก็ไม่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ มีเพียงภายหลังจากเขามีความจริงแล้วเท่านั้น
เขาจึงจะสามารถนมัสการพระเจ้าได้ หากปราศจากความจริง
การนมัสการของเขาจะไม่ใช่อะไรเลยไปกว่าการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 562

การมาสู่ความเข้าใจอันต้องแท้เกี่ยวกับความหมายตามจริงของพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายเลย
จงอย่าคิดแบบนี้เด็ดขาดว่า “ฉันสามารถตีความความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระเจ้าได้
และทุกคนกล่าวว่า การตีความของฉันนั้นดี และยกหัวแม่มือให้ ดังนั้นนี่จึงหมายความว่า
ฉันเข้าใจพระวณะของพระเจ้า” นั่นไม่ใช่แบบเดียวกับการเข้าใจพระวณะของพระเจ้าเลย
หากเจ้าได้รับความสว่างอยู่ข้างกายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

และเจ้าได้สำนึกถึงรูปร่างหนึ่งของความหมายที่แท้จริงของพระวณะของพระองค์
และหากเจ้าสามารถแสดงเจตนาเบื้องหลังพระวณะของพระองค์และผลที่พระวณะเหล่านั้นจะสัมฤทธิ์ในท้าย
ที่สุด เช่นนั้นแล้วทันทีที่เจ้ามีความเข้าใจอันชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งปวง
ก็ย่อมสามารถพิจารณาได้ว่าเจ้ามีความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าในระดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้
การเข้าใจพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ได้เรียบง่ายอะไรนัก

แค่เป็นเพราะเจ้าสามารถให้คำอธิบายภาษาดอกไม้มของความหมายตามตัวอักษรไม่ใช่หมายความว่าเจ้าเข้าใจพระ
วณะเหล่านั้น ไม่สำคัญว่าเจ้าสามารถอธิบายความหมายตามตัวอักษรของพระวณะเหล่านั้นได้มากเท่าใด
การอธิบายของเจ้าก็ยังคงขึ้นอยู่กับจินตนาการและหนทางของการคิดแบบมนุษย์อยู่ดี มันช่างไร้ประโยชน์นัก!
เจ้าสามารถเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไรกันเล่า?

หัวใจสำคัญก็คือการแสวงหาความจริงจากภายในพระวณะเหล่านั้น
เฉพาะในหนทางนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสได้ เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส แน่แน่นอนว่า
พระองค์ไม่ได้ตรัสในแบบที่เพียงกว้างๆ ทัวไปเท่านั้น
แต่ละประโยคที่พระองค์คำรัสบรรจุไปด้วยรายละเอียดทั้งหลายที่แน่นอนว่าจะได้รับการเปิดเผยต่อไปในพระ
วณะของพระเจ้า และรายละเอียดเหล่านั้นอาจได้รับการแสดงออกอย่างแตกต่างกัน
มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแสดงความจริง
ถ้อยคำรัสของพระเจ้านั้นลุ่มลึกมากและไม่สามารถหยั่งลึกได้ด้วยหนทางการคิดแบบมนุษย์
ผู้คนสามารถค้นพบความหมายอันครบถ้วนบริบูรณ์ของทุกแง่มุมของความจริงได้ตราที่พวกเขาใช้ความพยายาม
หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งเหล่านั้น
รายละเอียดทั้งหลายที่ยังคงตกค้างอยู่จะได้รับการเติมเต็มอย่างครบบริบูรณ์ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใ
ห้ความรู้แจ้งแก่เจ้า ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการให้ความเข้าใจแก่เจ้าเกี่ยวกับสถานะที่เป็นรูปธรรมเหล่านี้
ส่วนหนึ่งคือการเข้าใจพระวณะของพระเจ้าและการแสวงหาเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงโดยผ่านทาง การอ่านพระ
วณะเหล่านั้น อีกส่วนหนึ่งก็คือ

การเข้าใจความหมายของพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์พระวณะเหล่านั้น

และการได้มาซึ่งความรู้แจ้งจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ โดยเบื้องต้นแล้ว
ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าสัมฤทธิ์ได้ก็ด้วยสองวิถีทางนี้
หากเจ้าตีความพระวณะของพระองค์ตามตัวอักษร
หรือโดยผ่านทางเลนส์ของความคิดหรือจินตนาการของตัวเอง
เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าย่อมไม่เป็นจริงโดยไม่สำคัญว่าเจ้าสามารถตีความ
พระวณะเหล่านั้นได้อย่างมีวาทศิลป์อย่างไร
เจ้าอาจจะถึงขั้นนำความหมายของพระวณะเหล่านั้นออกมาจากบริบทและตีความพระวณะเหล่านั้น
และการทำดังนั้นยิ่งยุ่งยากเข้าไปใหญ่ ด้วยเหตุนี้ โดยเบื้องต้นแล้ว
ความจริงจึงได้มาด้วยการได้รับความรู้แจ้งจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์โดยผ่านทาง การได้รับความรู้เกี่ยวกับพระว
ณะของพระเจ้า
การเข้าใจความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระองค์หรือการที่มีความสามารถที่จะอธิบายพระวณะเห
เหล่านั้น ไม่นับว่าเป็นการได้รับความจริงแล้ว
หากเจ้าเพียงจำเป็นต้องตีความความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว
ความรู้แจ้งของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะมีประโยชน์อันใดเล่า? ในกรณีนั้น
เจ้าก็คงจะเพียงจำเป็นต้องมีการศึกษาที่ระดับเฉพาะหนึ่ง
และคนที่ไร้การศึกษาก็คงจะอยู่ในสถานะที่ค่อนข้างลำบากใจกันไปทั้งหมด
พระราชกิจของพระเจ้ามิใช่บางสิ่งซึ่งสามารถจับความเข้าใจได้โดยสมองมนุษย์
ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยหลักแล้วอาศัยการมีความรู้แจ้งจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นก็คือกระบวนการแห่งการได้รับความจริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 563

เมื่อมาถึงเรื่องการรู้จักธรรมชาติของมนุษย์

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการที่จะมองเห็นการนั้นจากมุมมองของพระสนะทางโลกของมนุษย์ พระสนะชีวิต

และค่านิยมทั้งหลาย พวกที่เป็นมารร้ายล้วนดำรงชีวิตเพื่อตัวพวกเขาเอง

โดยหลักแล้วพระสนะชีวิตและคำคมทั้งหลายของพวกเขามาจากคติพจน์ของชาตาน อาทิ

“ทุกคนจงทำเพื่อตนเอง ส่วนคนรังเกียจปล่อยให้มารร้ายพาไปตามยถากรรม”

คำพูดสารพัดที่กล่าวโดยพวกกษัตริย์มาร พวกตัวที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย

และบรรดานักปรัชญาของแผ่นดินโลกนั้นได้กลายมาเป็นชีวิตจริงของมนุษย์ไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

คำพูดส่วนใหญ่ของขงจื้อผู้ซึ่งประชาชนชาวจีนกล่าวขวัญถึงในฐานะ “ปราชญ์” นั้น

ได้กลายมาเป็นชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว ทั้งยังมีสุภาษิตที่มีชื่อเสียงของศาสนาพุทธและลัทธิเต๋า

และคติพจน์อมตะของพวกบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงหลากหลายที่ถูกยกมาอ้างบ่อยครั้งอีกเช่นกัน

เหล่านี้ล้วนเป็นเค้าโครงของปรัชญาทั้งหลายของชาตานและธรรมชาติของชาตาน

สิ่งเหล่านี้ยังเป็นการแสดงตัวอย่างและคำอธิบายที่ดีที่สุดของธรรมชาติของชาตาน

พินยเหล่านี้ที่ถูกซึมซาบเข้าสู่หัวใจของมนุษย์ล้วนมาจากชาตาน ไม่มีแม่สัณนิคของพินยเหล่านี้ที่มาจากพระเจ้า

คำพูดฝ่ายฝิปีศาจเช่นนั้นอยู่ในการต่อต้านพระวณะของพระเจ้าโดยตรงเช่นกัน มันชัดเจนอย่างสมบูรณ์ว่า

ความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นบวกทั้งหลายนั้นล้วนมาจากพระเจ้า

และพวกสิ่งที่เป็นลบทั้งหลายซึ่งเป็นพินยต่อมนุษย์นั้นมาจากชาตาน เพราะฉะนั้น

เจ้าสามารถหยั่งรู้ธรรมชาติของบุคคลหนึ่ง และหยั่งรู้ว่าเขาเป็นของใครได้

ก็จากพระสนะชีวิตและค่านิยมทั้งหลายของเขา

ชาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามโดยผ่านทางการศึกษาและอิทธิพลของพวกรัฐบาลแห่งชาติกับของผู้มีชื่อเสียงและ

ยิ่งใหญ่ คำพูดฝ่ายฝิปีศาจของพวกเขาได้กลายเป็นธรรมชาติชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว “ทุกคนทำเพื่อตนเอง

ส่วนคนรังเกียจปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”

เป็นหนึ่งในคติพจน์เยี่ยงชาตานอันเป็นที่รู้จักกันดีที่ได้ถูกปลูกฝังเข้าไปในทุกคนและที่ได้กลายมาเป็นชีวิตของมนุษย์

ไปแล้ว ยังมีคำพูดอื่นๆ ของปรัชญาทั้งหลายสำหรับการดำรงชีวิตที่เป็นเหมือนคติพจน์นี้อยู่อีก

ชาตานใช้วัฒนธรรมตามประเพณีอันประณีตของแต่ละชนชาติในการให้การศึกษาผู้คน

เป็นเหตุให้มวลมนุษย์ตกลงไปและถูกกลืนกินโดยนรกขุมลึกแห่งการทำลายล้างซึ่งไร้พรหมแดน

และในตอนสุดท้ายแล้ว ผู้คนก็ถูกพระเจ้าทรงทำลายเพราะพวกเขารับใช้ชาตานและต้านทานพระเจ้า

ลองจินตนาการถึงการถามคำถามต่อไปนี้กับใครบางคนที่ได้มีบทบาทแข่งขันในสังคมมาหลายทศวรรษว่า

“ด้วยความที่ท่านได้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกเป็นเวลานานเหลือเกินและสัมผัสผลลัพธ์ไปมากมายยิ่งนัก

อะไรหรือคือคตินหลักซึ่งมีชื่อเสียงที่ท่านใช้ดำรงชีวิต?” เขาอาจกล่าวว่า “คตินที่สำคัญที่สุดก็คือ ‘ข้าราชการไม่โขกศัพทพวกที่ให้งานกำนัล และพวกที่ไม่ประจบยอมไม่สำเร็จลุล่วงอันใดเลย’”

คำพูดเหล่านี้มิใช่เป็นตัวแทนของธรรมชาติของบุคคลนั้นหรือ?

การใช้วิถีทางใดก็ตามอย่างขาดหลักศีลธรรมเพื่อได้มาซึ่งตำแหน่งได้กลายเป็นธรรมชาติของเขา

และการเป็นข้าราชการคือสิ่งที่ให้ชีวิตแก่เขา ยังคงมีพืชชาตานอีกมากมายในชีวิตของผู้คน

ในการประพฤติปฏิบัติและพฤติกรรมของพวกเข พวกเขาแทบจะไม่ครองความจริงแต่อย่างใดเลย ตัวอย่างเช่น
ปรัชญาทั้งหลายของพวกเขสำหรับการดำรงชีวิต หนทางของพวกเขในการทำสิ่งทั้งหลาย

และคำคมสารพันล้วนเต็มไปด้วยสารพัดพิษของพญานาคใหญ่สีแดง และพวกมันทั้งหมดล้วนมาจากชาตาน

ด้วยเหตุนี้ ทุกสรรพสิ่งซึ่งไหลเวียนผ่านกระดูกและเลือดของผู้คนเป็นสรรพสิ่งของชาตาน

พวกข้าราชการทั้งหมด พวกที่กุมอำนาจ และพวกที่สำเร็จลุล่วงนั้น

มีเส้นทางและความลับในการที่จะประสบความสำเร็จของตัวเอง

ความลับทั้งหลายดังกล่าวมิใช่เป็นตัวแทนอันสมบูรณ์แบบของธรรมชาติของพวกเขหรือ?

พวกเขได้ทำสิ่งใหญ่โตทั้งหลายเช่นนั้นในโลก

และไม่มีใครเลยที่สามารถมองทะลุกลอุบายและเล่ห์กลทั้งหลายที่วางอยู่เบื้องหลังพวกเขาได้

นี่ก็แค่แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของพวกเขานั้นคิดร้ายและเคลือบแฝงเพียงใด

มวลมนุษย์ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลุ่มลึก น้ำพิษของชาตานไหลเวียนผ่านเลือดของทุกคน

และสามารถเห็นได้ว่า ธรรมชาติของมนุษย์นั้นเสื่อมทราม ชั่ว และเป็นปฏิกิริยานิยม

เต็มอิมและชุ่มแช่อยู่ในปรัชญาทั้งหลายของชาตาน—ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันนั้น

มันคือธรรมชาติหนึ่งซึ่งทรยศพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่ผู้คนด้านทานพระเจ้าและยืนหยัดอยู่ในการต่อต้านพระเจ้า

ธรรมชาติของมนุษย์สามารถเป็นที่รู้ทั่วกันได้หากได้ถูกชำระและในหนทางนี้

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 564

นี่คือคุณเจสำคัญผู้การคิดทบทวนกับตัวเองและการรู้จักตัวเอง กล่าวคือ ยิ่งเข้าใจลึกมากขึ้นเท่าไรว่า เจ้าทำได้ดี หรือได้ทำในสิ่งที่ถูกในหลายด้านเฉพาะ และยังเข้าใจลึกมากขึ้นเท่าไรว่า

เจ้าสามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือมีความสามารถที่จะอวดตัวในหลายด้านเฉพาะ เช่นนั้นแล้ว ก็ย่อมคุ้มค่ามากขึ้นเท่านั้นสำหรับเจ้าที่จะรู้จักตัวเจ้าเองในด้านเหล่านั้น

และย่อมคุ้มค่ามากขึ้นเท่านั้นสำหรับเจ้าที่จะขุดลึกลงไปในด้านเหล่านั้นเพื่อดูความมีราศีที่ดำรงอยู่ในตัวเจ้า รวมถึงดูว่าอะไรคือสิ่งทั้งหลายในตัวเจ้าที่ไม่สามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

พวกเราจนมาคูเปาโลเป็นตัวอย่างกันเถิด เปาโลนั้นมีความรู้ดีเป็นพิเศษ

และเขาได้ทนทุกข์ไปมากมายในงานประกาศของเขา เขาได้รับการชื่นชมบูชาเป็นพิเศษจากผู้คนมากมาย ผลลัพธ์ก็คือ ภายหลังจากที่ได้ทำงานมากมายไปจนครบบริบูรณ์แล้ว

เขาก็ได้ทักท้วงไปว่าคงจะมีมั่งกุฎพัทวางเอาไว้ให้เขา นี่เป็นเหตุให้เขาล่องไปตามเส้นทางที่ผิดไกลขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดเขาก็ได้ถูกพระเจ้าทรงลงโทษ ณ เวลานั้น หากเขาได้คิดทบทวนตัวเองและชำระตัวเอง เช่นนั้นแล้ว เขาก็คงจะไม่ได้คิดการนั้น กล่าวได้อีกนัยหนึ่งก็คือ

เปาโลไม่ได้มุ่งเน้นที่การแสวงหาความจริงในพระวณะขององค์พระเยซูเจ้า

เขาเพียงเชื่อในมโนคติอันหลงผิดและการจินตนาการทั้งหลายของตัวเขาเองเท่านั้น เขาได้คิดไปว่า

ตราบที่เขาได้ทำในสิ่งดีไม่ถอยลงไป และจัดแสดงพฤติกรรมที่ดีงาม

พระเจ้าก็คงจะทรงสรรเสริญและประทานบำเหน็จให้แก่เขา ในตอนท้ายนั้น

มโนคติอันหลงผิดและจินตนาการทั้งหลายของตัวเขาเองได้ทำให้จิตวิญญาณของเขามีคบอดและบดบังใบหน้าแห่งแท้จริงของเขา อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่ได้รู้การนี้ และด้วยความที่พระเจ้ามิได้ทรงนำการนี้มาเผย

พวกเขาจึงยังคงตั้งเปาโลไว้เป็นมาตรฐานให้เอื้อมไปถึง เป็นตัวอย่างที่จะดำเนินชีวิตตามกันต่อไป

และได้คำนึงถึงเขาในฐานะคนที่พวกเขาอิจฉาที่จะเป็นเหมือนกัน และในฐานะวัตถุที่พวกเขาไล่ตามเสาะหา และในฐานะใครบางคนที่ได้รับการเอาอย่าง

เรื่องราวเกี่ยวกับเปาโลนี้ทำหน้าที่เป็นคำเตือนหนึ่งสำหรับทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งก็คือว่า

เมื่อใดก็ตามที่พวกเรารู้สึกว่าพวกเราได้ทำดีเป็นพิเศษ หรือเชื่อว่าพวกเรานั้นมีพรสวรรค์เป็นพิเศษในบางด้าน

หรือคิดว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหรือจำเป็นต้องได้รับการจัดการในบางด้าน

พวกเราก็ควรเพียรพยายามที่จะคิดทบทวนและรู้จักตัวพวกเราเองให้ดีขึ้นในด้านนั้น การนี้สำคัญยิ่งยวด

นี่เป็นเพราะ แน่แน่นอนว่า เจ้ายังไม่ได้พลิกแผ่นดินหา ให้ความสนใจ

หรือชำระแค้นแถมทั้งหลายของตัวเจ้าเองซึ่งเจ้าเชื่อว่าดี เพื่อที่จะมองเห็นว่า อันที่จริงแล้ว

แถมเหล่านั้นบรรจุสิ่งใดที่ด้านทานพระเจ้าเอาไว้บ้างหรือไม่ ตัวอย่างเช่น

มีผู้คนที่เชื่อว่าตัวพวกเขาเองมีหัวใจที่ใจดีมีเมตตาสุดขีด พวกเขาไม่เคยเกลียดชังหรือทำอันตรายผู้อื่น และพวกเขายื่นมือช่วยเหลือพี่น้องชายหรือพี่น้องหญิงที่มีความจำเป็นในครอบครัวของพวกเขาเสมอ เพื่อกันมิให้ปัญหาของพวกเขาไปไกลเกินแก้ไข พวกเขามีโมติวัตรอันยิ่งใหญ่ และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของพวกเขาเพื่อช่วยเหลือทุกคนที่พวกเขาสามารถทำได้ อะไรหรือคือผลลัพธ์ของการมีน้ำใจเช่นนั้น? พวกเขาทำให้ชีวิตของตัวเองต้องชะลอออกไป แต่พวกเขาก็ค่อนข้างยินดีกับตัวเอง และพึงพอใจสุดขีดกับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป ที่มากกว่านั้นก็คือ พวกเขามีใจในการนั้นอย่างใหญ่หลวง โดยเชื่อว่าทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำไปนั้นสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแน่นอนมากพอเลยทีเดียว และเชื่อว่า พวกเขาคือผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริง พวกเขามองความใจดีมีเมตตาตามธรรมชาติของพวกเขาเป็นบางสิ่งที่สามารถอาศัยประโยชน์ได้ และทันทีที่พวกเขาคำนึงถึงการนี้แบบนี้ จินตนาการไม่ได้เลยที่พวกเขาจะมองว่านั่นคือความจริง ในความเป็นจริงแล้ว ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือความดีแบบมนุษย์ พวกเขาไม่ได้แสวงหาความจริงเลยแม้แต่เล็กน้อย และทั้งหมดที่พวกเขากระทำล้วนเปล่าประโยชน์ เพราะพวกเขาทำสิ่งเหล่านั้นลงไปต่อหน้ามนุษย์ หาใช่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะปฏิบัติไปตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าและตามความจริง ไม่มีสิ่งใดเลยในสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำที่เป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับความจริง และไม่มีเลยที่เป็นการปฏิบัติเกี่ยวกับพระวามะของพระเจ้า นับประสาอะไรที่พวกเขาจะกำลังติดตามน้ำพระทัยของพระองค์ ในทางกลับกัน พวกเขาใช้ความใจดีมีเมตตาและพฤติกรรมที่ดีแบบมนุษย์เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น โดยสรุปแล้ว พวกเขาไม่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในสิ่งที่พวกเขาทำ อีกทั้งพวกเขาก็มิได้กระทำไปโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระองค์ เพราะฉะนั้น จากจุดที่พระเจ้าทรงถือไฟเหนือกว่า พฤติกรรมดีของมนุษย์จึงถูกกล่าวโทษ และไม่มีมีความดีความชอบต่อการทรงจำของพระเจ้าเลย

ตัดตอนมาจาก “เราจะสามารถรู้จักตัวเองได้ด้วยการตระหนักรู้ธรรมชาติที่หลงผิดของเจ้าเท่านั้น” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 565

กุญแจสู่การสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยคือการรู้จักธรรมชาติของคนเราเอง

และการนี้ต้องเกิดขึ้นโดยสอดคล้องกับวิวัฒนาการจากพระเจ้า

มีเพียงในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่ใครคนหนึ่งสามารถรู้จักธรรมชาติอันน่าขยะแขยงของตนเองได้
ระลึกได้ถึงพิษอันหลากหลายของชาตนาในธรรมชาติของตนเอง ตระหนักว่าตนนั้นโง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน
และระลึกได้ถึงองค์ประกอบที่อ่อนแอและเป็นด้านลบในธรรมชาติของตน

หลังจากที่สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้จักอย่างครบถ้วนแล้ว

และเจ้าสามารถเกลียดชังตัวเจ้าเองและละทิ้งเนื้อหนังได้อย่างแท้จริง

ดำเนินการตามพระวณะของพระเจ้าได้อย่างสม่ำเสมอ

และมีเจตจำนงที่จะมอบต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวณะของพระเจ้าอย่างแนบแน่นที่สุด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้เริ่มเข้าสู่เส้นทางของเปโตรแล้ว เมื่อปราศจากพระคุณของพระเจ้า

และปราศจากความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็คงจะเป็นการยากที่จะเดินบนเส้นทางนี้
เนื่องเพราะผู้คนไม่ครองความจริงและไร้ความสามารถที่จะทรยศตนเองได้

โดยหลักแล้วการเดินบนเส้นทางแห่งความเพียรพร้อมของเปโตรอยู่บนพื้นฐานของการมีความตั้งใจแน่วแน่
การมีความเชื่อ และการพึ่งพาพระเจ้า ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ

คนเราต้องมอบต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในทุกสรรพสิ่ง

คนเราไม่สามารถทำโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าได้ เหล่านี้คือแง่มุมสำคัญ

ซึ่งไม่มีแง่มุมใดที่สามารถถูกล่วงละเมิดได้

การได้ทำความเข้าใจตนเองโดยผ่านทางประสบการณ์เป็นเรื่องลำบากยากเย็นมาก

เมื่อปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ยิ่งยากมากที่จะเข้าสู่การนี้ได้ การเดินบนเส้นทางของเปโตร

คนเราต้องจดจ่ออยู่กับการรู้จักตนเองและจดจ่ออยู่กับการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของคนเรา

เส้นทางของเปาโลไม่ใช่เส้นทางของการแสวงหาชีวิตหรือการมุ่งเน้นที่การรู้จักตนเอง

เขามุ่งเน้นที่การทำงานและอิทธิพลกับแรงผลักดันของงาน โดยเฉพาะ

แรงจูงใจของเขาคือการได้รับพระพรของพระเจ้าในการแลกเปลี่ยนกับงานและความทุกข์ของเขา

และการได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า แรงจูงใจนี้ผิด เปาโลไม่ได้มุ่งเน้นที่ชีวิต

อีกทั้งเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย เขามุ่งเน้นที่บำเหน็จรางวัลเท่านั้น

เนื่องเพราะเขามีเป้าหมายที่ผิด แน่แน่นอนว่าเส้นทางที่เขาเดินไปก็ผิดด้วยเช่นกัน

ธรรมชาติอันโอหังและทะนงตนของเขาก่อให้เกิดการนี้ เห็นได้ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้ครองความจริงใดๆ เลย

อีกทั้งเขาไม่ได้มีมโนธรรมหรือเหตุผลใดๆ ในการช่วยผู้คนให้รอดและเปลี่ยนแปลงผู้คน

พระเจ้าทรงปรับเปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขาเป็นหลัก

จุดประสงค์ของพระวณะของพระองค์เพื่อสัมฤทธิ์บทธวสานแห่งการครองอุปนิสัยที่ได้รับการเปลี่ยนสภาพและความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้า ที่จะบนอบต่อพระองค์และนมัสการพระองค์ในตัวผู้คนด้วยหนทางปกติ

นี่คือจุดประสงค์ของพระวณะของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

หนทางแห่งการแสวงหาของเปาโลเป็นการฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตรงและเป็นการขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจ้า และต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม

หนทางการแสวงหาของเปโตรสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสมบูรณ์

ซึ่งแน่นอนว่าคือบทธวสานที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในมนุษย์ทั้งหลาย ดังนั้น

เส้นทางของเปโตรจึงได้รับการอวยพรและได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้า

เนื่องเพราะเส้นทางของเปาโลคือการฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเกลียดและสาปแช่งเส้นทางของเปาโล การเดินบนเส้นทางของเปโตร

คนเราต้องรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า

หากคนเรามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อย่างครบถ้วน โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์—ซึ่งหมายถึงการเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำจากมนุษย์

และในท้ายที่สุดเข้าใจว่าบทธวสานใดที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผล—

เมื่อนั้นเท่านั้นคนเราจึงจะมีความสามารถที่จะมีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำว่าเส้นทางใดที่ควรติดตาม

หากเจ้าไม่เข้าใจเส้นทางของเปโตรอย่างครบถ้วน และเพียงมีความพึงปรารถนาที่จะติดตามเส้นทางของเปโตร

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะเริ่มต้นก้าวเดินไปบนเส้นทางนี้ได้ อีกนัยหนึ่ง

เจ้าอาจรู้คำสอนมากมาย แต่ในท้ายที่สุดก็จะไม่มีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงได้

แม้ว่าเจ้าอาจทำการเข้าสู่อย่างผิวเผิน เจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะสัมฤทธิ์บทธวสานแท้จริงใดๆ ได้

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 566

ทุกวันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่มีความเข้าใจอันผิดเพี้ยนมากเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง พวกเขายังไม่ได้รู้จักอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นส่วนของธรรมชาติของพวกเขาเลยทั้งสิ้น พวกเขาเพียงมีความรู้เกี่ยวกับสถานะอันเสื่อมทรามของพวกเขาไม่ก็อย่างเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขามีแนวโน้มที่จะทำ หรือข้อบกพร่องไม่ก็อย่างของพวกเขาเท่านั้นเอง และนี่ทำให้พวกเขาเชื่อว่า พวกเขารู้จักตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้น หากพวกเขายึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ไม่ก็อย่างมั่นใจว่าพวกเขาไม่ทำผิดพลาดในด้านเฉพาะใดๆ และหลีกเลี่ยงการกระทำการล่วงละเมิดเฉพาะอย่างได้สำเร็จ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็พิจารณาว่าตัวพวกเขานั้นครองความเป็นจริงในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา และทึกทักไปว่าพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด นี่เป็นจินตนาการแบบมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ หากเขายึดปฏิบัติตามสิ่งเหล่านั้น

เจ้าจะกลายเป็นมีความสามารถที่จะควั่นจากการกระทำการล่วงละเมิดอันใดจริงหรือ?

เจ้าจะได้บรรลุการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงในอุปนิสัยแล้วกระนั้นหรือ?

เจ้าจะกำลังใช้ชีวิตในสภาพเสมือนของมนุษย์คนหนึ่งจริงหรือ?

เจ้าสามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยอย่างจริงแท้แบบนั้นได้หรือ? แน่แน่นอนว่าไม่ใช่อย่างสิ้นเชิง การเชื่อในพระเจ้าได้ผลเพียงเมื่อคนเรามีมาตรฐานสูง

และได้บรรลุความจริงและการแปลงสภาพบางอย่างในอุปนิสัยของชีวิตคนเราแล้วเท่านั้น ดังนั้น หากความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองนั้นตื้นเขินเกินไป พวกเขาที่จะพบว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแก้ปัญหาทั้งหลาย และอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาที่ย่อมจะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา

จึงจำเป็นที่ต้องรู้จักตัวเราเองในระดับที่ลุ่มลึก ซึ่งหมายถึงการรู้จักธรรมชาติของตัวเราเองว่า องค์ประกอบใดที่รวมอยู่ในธรรมชาตินั้น สิ่งเหล่านี้ก่อกำเนิดขึ้นอย่างไร และสิ่งเหล่านี้มาจากที่ใด ที่มากกว่านั้นก็คือ เจ้ามีความสามารถที่จะเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ได้จริงหรือไม่?

เจ้าได้เห็นดวงจิตอันอัปลักษณ์ของเจ้าเองกับธรรมชาติชั่วของเจ้าแล้วหรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะมองเห็นความจริงเกี่ยวกับตัวเจ้าเองแล้วไซ้ไร

เจ้าย่อมเริ่มที่จะเกลียดตัวเอง เมื่อเจ้าเกลียดตัวเจ้าเอง แล้วจากนั้นก็นำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติ เจ้าก็จะสามารถตัดขาดจากเนื้อหนังและมีความแข็งแกร่งที่จะดำเนินความจริงจนเสร็จสิ้น โดยปราศจากความลำบากยากเย็น เหตุใดเล่าผู้คนมากมายจึงทำตามความเลือกชอบทางเนื้อหนังของพวกเขา?

ก็เพราะพวกเขาพิจารณาว่าตัวพวกเขาเองช่างดีงามนัก

พลางรู้สึกว่าการกระทำของพวกเขา นั้นถูกต้องและเป็นธรรม รู้สึกว่าพวกเขาไม่มีความผิดเลย และรู้สึกกระทั่งว่า

พวกเขาถูกต้องอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

พวกเขาก็มีความสามารถที่จะปฏิบัติตนไปด้วยข้อสันนิษฐานที่ว่าความยุติธรรมนั้นอยู่ข้างพวกเขา

เมื่อคนเราระลึกได้ถึงสิ่งที่ธรรมชาติของคนเราเป็น—อุปนิสัยอย่างไร น่าดูหมิ่นอย่างไร

และน่าเวทนาอย่างไร—เมื่อนั้นคนเราก็จะไม่ภาคภูมิใจในตัวเองอย่างเกินขนาด ไม่โอหังอย่างลำพองเหลือเกิน

และไม่ยินดีกับตัวเองเหลือเกินดังก่อนหน้านี้ บุคคลเช่นนั้นรู้สึกว่ ‘ฉันต้องจริงจังตั้งใจและคิดค้น

และนำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติบ้าง หาไม่แล้ว

ฉันย่อมจะไม่ดีพอที่จะไปถึงมาตรฐานของการเป็นมนุษย์ และจะอดสูที่จะดำรงชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า’

เช่นนั้นแล้ว คนเราจึงมองเห็นตัวเองอย่างแท้จริงว่าไม่มีความสำคัญ ไร้้นัยสำคัญอย่างแท้จริง ณ เวลานี้

ย่อมกลับกลายเป็นง่ายที่คนเราจะดำเนินความจริงให้เสร็จสิ้น

และคนเราจะปรากฏเป็นเหมือนที่มนุษย์ควรเป็นอยู่บ้าง มิเพียงเมื่อผู้คนเกลียดตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริงเท่านั้น

พวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนัง หากพวกเขาไม่เกลียดตัวพวกเขาเอง

พวกเขาก็จะไม่สามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนังได้

การที่คนเราเกลียดชังตัวเองอย่างแท้จริงนั้นประกอบด้วยสองสามสิ่ง กล่าวคือ สิ่งแรก

การรู้จักธรรมชาติของตัวเอง และสิ่งที่สอง การมองเห็นตัวคนเราเองอึดอัดขัดสนและน่าเวทนา

การมองเห็นตัวคนเราเองเล็กและไร้้นัยสำคัญอย่างสุดซั้ว

และการมองเห็นดวงจิตอันสกปรกและน่าเวทนาของคนเราเอง

เมื่อคนเราเห็นสิ่งที่คนเราเป็นอย่างแท้จริงโดยครบถ้วน และได้สัมผัสที่บททอสานนี้แล้ว ถึงตอนนั้น

คนเราจึงจะสามารถได้รับความรู้เกี่ยวกับตัวคนเราเองอย่างแท้จริง และสามารถพูดได้ว่า

คนเราได้มารู้จักตัวคนเราเองอย่างครบถ้วนแล้ว เมื่อนั้นเท่านั้น

คนเราจึงจะสามารถเกลียดชังตัวคนเราเองได้อย่างแท้จริง โดยไปไกลถึงขั้นสาปแช่งตัวเอง

และรู้สึกอย่างแท้จริงว่า

คนเราได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถลำลึกจนถึงขนาดที่คนเราไม่สามารถแม้กระทั่งมีความคล้ายคลึงกับม

นุษย์คนหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว สักวันหนึ่ง เมื่อการคุกคามแห่งความตายปรากฏขึ้น บุคคลเช่นนั้นย่อมจะคิดว่า

‘นี่คือการลงโทษอันชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรมโดยแท้ ฉันควรตายจริง!’ ณ จุดนี้

เขาจะไม่ยื่นเรื่องร้องทุกข์ นับประสาอะไรที่จะดิเียนพระเจ้า ด้วยรู้สึกเพียงว่า เขาช่างขัดสนและน่าเวทนายิ่งนัก

โสมมและเสื่อมทรามยิ่งนักจนเขาสมควรแล้วที่จะถูกกวาดล้างโดยพระเจ้า

และดวงจิตเช่นของเขานั้น ไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก ณ จุดนี้ บุคคลผู้นี้จะไม่ต้านทานพระเจ้า

นับประสาอะไรที่จะทรมานพระเจ้า หากใครคนหนึ่งไม่รู้จักตัวเอง และยังคงพิจารณาตัวเองว่าดีมาก

เช่นนั้นแล้วเมื่อความตายมาเคาะประตู บุคคลนี้ก็จะคิดว่า “ฉันได้ทำดีเหลือเกินในความเชื่อของฉัน

ฉันได้แสวงหานักเพียงใด! ฉันได้ให้มากมายเหลือเกิน ฉันได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน กระนั้นในที่สุดแล้ว
ตอนนี้พระเจ้ากำลังทรงขอให้ฉันตาย ฉันไม่รู้ว่าความชอบธรรมของพระเจ้าอยู่ที่ใด
เหตุใดพระองค์จึงกำลังทรงขอให้ฉันตาย? หากแม้กระทั่งบุคคลหนึ่งเช่นฉันต้องตาย
เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะได้รับการช่วยให้รอด? เผ่าพันธุ์มนุษย์จะไม่มาถึงบทวารสวรรค์หรือ?” อย่างแรก
บุคคลนี้มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ประการที่สอง บุคคลนี้กำลังพรั่น
และไม่ได้กำลังแสดงให้เห็นการนบนอบใดๆ แต่อย่างใดเลย นี่เหมือนกันไม่มีผิดกับเปาโล กล่าวคือ
เมื่อเขากำลังจะตาย เขาไม่รู้จักตัวเอง และเมื่อถึงเวลาที่มีการลงโทษของพระเจ้าใกล้มาถึง
นั้นก็สายเกินไปแล้วที่จะกลับใจ

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 567

กล่าวโดยสรุป

การรับเอาเส้นทางของเปโตรในความเชื่อของคนเราหมายถึงการเดินบนเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาความจริง ซึ่งยังเป็นเส้นทางของการได้รู้จักตนเองและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนเองอย่างแท้จริงเช่นกัน

มีเพียง โดยการเดินบนเส้นทางของเปโตรเท่านั้นคนเราจึงจะอยู่บนเส้นทางของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า คนเราต้องชัดเจนเกี่ยวกับวิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร โดยแน่ชัด ตลอดจนวิธีนำการนั้นไปปฏิบัติ

ก่อนอื่น คนเราต้องละวางเจตนาของคนเราเอง การไล่ตามเสาะหาที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม

และแม้กระทั่งกรอบครีวและทุกสรรพสิ่งของเนื้อหาของคนเราเอง คนเราต้องอุทิศโดยสุดหัวใจ กล่าวคือ

คนเราต้องอุทิศตัวเองแก่พระวณะของพระเจ้าโดยสุดหัวใจ

มุ่งความสนใจไปที่การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จดจ่ออยู่กับการค้นหาความจริงและการค้นหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์

และพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่เป็นวิธีการปฏิบัติที่เป็นพื้นฐานและสำคัญยิ่งยวด นี่คือน้ำที่เปโตรทำหลังจากที่ได้เห็นพระเยซู

และเป็นเพียง โดยการปฏิบัติในหนทางนี้เท่านั้นคนเราจึงจะสามารถสัมผัสฤทธิ์ผลลัพท์ที่ดีที่สุดได้

การอุทิศโดยสุดหัวใจต่อพระวณะของพระเจ้าโดยหลักแล้วเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความจริง

การแสวงหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าภายในพระวณะของพระองค์

มุ่งความสนใจไปที่การจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และการเข้าใจและการได้มาซึ่งความจริงมากขึ้นจากพระวณะของพระเจ้า เมื่ออ่านพระวณะของพระองค์

เปโตรไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่การเข้าใจคำสอน

นับประสาอะไรที่เขาจะมุ่งความสนใจไปที่การได้มาซึ่งความรู้ทางเทววิทยา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขาจดจ่ออยู่กับการจับใจความความจริงและการจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

ตลอดจนการสัมผัสความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และความดีงามของพระองค์

เปโตรยังได้พยายามที่จะเข้าใจสภาวะอันเสื่อมทรามหลากหลายของมนุษย์จากพระวณะของพระเจ้าเช่นกัน

ตลอดจนธรรมชาติอันเสื่อมทรามและข้อบกพร่องจริงแท้ของมนุษย์

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการทำตามแเง่มทั้งหมดยกของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์เพื่อที่จะทำให้พระองค์พึงพอ

พระทัย เปโตรมีการปฏิบัติที่ถูกต้องมากมายเหลือเกินที่ยึดปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า

การนี้อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของเจ้ามากที่สุด

และนั่นเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่บุคคลหนึ่งจะสามารถร่วมมือได้ในขณะที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของ

พระเจ้า เมื่อได้รับประสบการณ์กับการทดสอบหลายร้อยครั้งจากพระเจ้า

เปโตรได้ตรวจสอบตัวเขาเองอย่างเข้มงวดโดยอิงทุกพระวณะแห่งการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า
ทุกพระวณะแห่งวิรณห์เกี่ยวกับมนุษย์ของพระเจ้า และทุกพระวณะแห่งข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษย์
และเพียรพยายามที่จะหยั่งลึกความหมายของพระวณะเหล่านั้น
เขาพยายามอย่างจริงจังจริงใจที่จะไต่ตรองและจดจำทุกพระวณะที่พระเยซูตรัสกับเขา
และได้สัมผัสผลลัพธ์ที่ดีมาก โดยผ่านทาง การปฏิบัติลักษณะนี้
เขาสามารถสัมผัสความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเขาเองจากพระวณะของพระเจ้า
และเขาไม่เพียงมาเข้าใจสถานะอันเสื่อมทรามหลากหลายของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมาเข้าใจแก่นแท้ ธรรมชาติ
และข้อบกพร่องทั้งหลายของมนุษย์เช่นกัน นี่คือการมาเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริง
จากพระวณะของพระเจ้า เปโตรไม่เพียงสัมผัสความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับตัวเขาเองเท่านั้น
แต่จากสิ่งทั้งหลายที่แสดงออกในพระวณะของพระเจ้า—พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระราชกิจของพระองค์
ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์—จากพระวณะเหล่านี้เขาได้มารู้จักพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
เขาได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระองค์
เขาได้มารู้จักและเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
ตลอดจนความดีงามของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์
แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสในตอนนั้นมากเท่ากับที่พระองค์ตรัสในวันนี้
กระนั้นก็ตามผลลัพธ์ในแง่บวกเหล่านี้ก็สัมผัสได้ในเปโตร นี่คือน้ำพระทัยที่หายากและล้ำค่าสิ่งหนึ่ง
เปโตรได้ก้าวผ่านการทดสอบหลายร้อยครั้ง แต่ไม่ได้ทนทุกข์โดยสูญเปล่า
เขาไม่เพียงได้มาเข้าใจตัวเขาเองจากพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เขายังได้มารู้จักพระเจ้าเช่นกัน นอกจากนี้
เขาได้มุ่งความสนใจเป็นพิเศษไปที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ภายในพระวณะของพระองค์
ไม่ว่าจะในแง่บวกก็ตามที่มนุษย์ควรทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเพื่ออยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
เปโตรสามารถทุ่มเทความพยายามอันยิ่งใหญ่ออกไปในแง่บวกเหล่านั้นและสัมผัสความกระจำจลเต็มที
นี่เป็นประโยชน์อย่างที่สุดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ของเขาเอง ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ตรัสถึงสิ่งใด
ตราบเท่าที่พระวณะเหล่านั้นสามารถกลายเป็นชีวิตของเขาได้และพระวณะเหล่านั้นเป็นของความจริง
เปโตรสามารถสลักพระวณะเหล่านั้นไว้ในหัวใจของเขาเพื่อไต่ตรองและซึ่งคุณค่าพระวณะเหล่านั้นได้เป็นนิ
จสีล หลังจากที่ได้ยินพระวณะของพระเยซู เขาก็สามารถเก็บพระวณะเหล่านั้น ไปคิด
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขามุ่งความสนใจเป็นพิเศษไปที่พระวณะของพระเจ้า
และเขาสัมผัสผลลัพธ์ในที่สุดอย่างแท้จริง กล่าวคือ

เขาสามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้อย่างเป็นอิสระ
ปฏิบัติตามความจริงและอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
กระทำการโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้โดยทั้งหมดทั้งมวล
และละวางความคิดเห็นและจินตนาการส่วนตัวของเขาเอง ในหนทางนี้
เปโตรได้เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
การรับใช้ของเปโตรมาในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยหลักแล้วก็เพราะเขาได้ทำกรณี่แล้ว
หากใครคนหนึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วง
มีหลักการในคำพูดและการกระทำของตน และสามารถเข้าสู่แง่มุมทั้งหมดของความจริงความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วใครคนนั้นก็คือบุคคลหนึ่งที่กำลังได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
สามารถกล่าวได้ว่าพระราชนิพนธ์และพระวณะของพระเจ้าได้มีประสิทธิผลอย่างครบบริบูรณ์สำหรับผู้คนเช่นนั้น
ว่าพระวณะของพระเจ้าได้กลายเป็นชีวิตของพวกเขา พวกเขาได้มาซึ่งความจริง
และพวกเขาสามารถใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า หลังจากนั้น
ธรรมชาติของเนื้อหนังของพวกเขา—กล่าวคือ รากฐานที่แท้จริงของการดำรงอยู่ดั้งเดิมของพวกเขา—
จะสั่นสะเทือนจนแยกจากกันและพังทลาย
หลังจากที่ผู้คนครอบครองพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา พวกเขาจะกลายเป็นผู้คนใหม่
หากพระวณะของพระเจ้ากลายเป็นชีวิตของพวกเขา หากนิมิตของพระราชนิพนธ์ของพระเจ้า
ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษยชาติ วิญญาณของพระองค์ต่อพวกมนุษย์
และมาตรฐานสำหรับชีวิตที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาไปถึง กลายเป็นชีวิตของพวกเขา
หากพวกเขาใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะและความจริงเหล่านี้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวณะของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นเกิดใหม่
และได้กลายเป็นผู้คนใหม่โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า นี่ก็เส้นทางซึ่งเปโตรใช้ไล่ตามเสาะหาความจริง
นั่นคือเส้นทางแห่งการได้รับการทำให้เพียบพร้อม ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวณะของพระเจ้า
และการได้รับชีวิตจากพระวณะของพระเจ้า ความจริงที่แสดงออกโดยพระเจ้าได้กลายเป็นชีวิตของเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงได้กลายเป็นบุคคลที่ได้มาซึ่งความจริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 568

ธรรมชาติของชาตานั้นเองที่กำลังดูแลและครอบงำผู้คนจากภายในจนกว่าพวกเขาจะได้มีประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและได้รับความจริงแล้ว สิ่งใดหรือที่ธรรมชาตินั้นพึงทำมาด้วยเป็นพิเศษ? ตัวอย่างเช่น เหตุใดพวกเจ้าจึงเห็นแก่ตัว? เหตุใดพวกเจ้าจึงปกป้องตำแหน่งของตัวเอง?

เหตุใดพวกเจ้าจึงมีภาวะอารมณ์รุนแรงเช่นนั้น? เหตุใดพวกเจ้าจึงชื่นชมสิ่งที่ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น?

เหตุใดพวกเจ้าจึงชอบคนชั่วพวกนั้น? อะไรคือพื้นฐานของความชื่นชอบของพวกเจ้าที่มีต่อสิ่งทั้งหลายดังกล่าว? สิ่งเหล่านี้มาจากไหน? เหตุใดพวกเจ้าจึงมีความสุขยิ่งนักที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ ถึงตอนนี้

พวกเจ้าล้วนได้มาเข้าใจว่า เหตุผลหลักเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็คือว่า พืชของชาตานอยู่ภายในตัวพวกเจ้า สำหรับสิ่งที่พืชของชาตานั้น มันสามารถแสดงออกอย่างครบถ้วนด้วยคำพูด ตัวอย่างเช่น

หากพวกเจ้าถามพวกคนทำชั่วว่าเหตุใดพวกเขาจึงปฏิบัติตนในหนทางที่พวกเขาทำ พวกเขาก็จะตอบว่า “เพราะมนุษย์ทุกคนทำเพื่อตนเอง ส่วนคนชั่วก็ทำไปพลอยให้มารพาไปตามยถากรรม”

วลีเดียวนี้แสดงถึงรากเหง้าที่แท้จริงของปัญหา ตรรกะของชาตานได้กลายมาเป็นชีวิตของผู้คนไปแล้ว

พวกเขาอาจทำสิ่งทั้งหลายเพื่อจุดประสงค์นี้นั้น แต่พวกเขาก็แค่กำลังทำมันเพื่อตัวพวกเขาเอง

ทุกคนคิดว่าในเมื่อ มันเป็นเรื่องมนุษย์ทุกคนทำเพื่อตนเองและมารก็เอาตัวคนชั่วทำไป

ผู้คนที่ควรดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

และทำทุกสิ่งทุกอย่างในอำนาจของพวกเขาเพื่อที่จะรักษาความปลอดภัยให้กับสภาพที่ดีเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของอาหารและเครื่องนุ่งห่มอันวิจิตร “มนุษย์ทุกคนทำเพื่อตนเอง

ส่วนคนชั่วก็ทำไปพลอยให้มารพาไปตามยถากรรม”—นี่คือชีวิตและปรัชญาของมนุษย์

และมันยังเป็นตัวแทนธรรมชาติของมนุษย์อีกด้วย คำพูดเหล่านี้ของชาตานเป็นพืชของชาตานอย่างแน่แท้

และเมื่อผู้คนรับมันไว้ภายใน มันจึงกลายเป็นธรรมชาติของพวกเขา

ธรรมชาติของชาตานั้นถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ คำพูดเหล่านี้เป็นตัวแทนชาตานอย่างครบบริบูรณ์ พืชนี้กลายเป็นชีวิตของผู้คนเช่นเดียวกับเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา

และมนุษยชาติซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามก็ได้ถูกรอบงำโดยพืชนี้เป็นเวลาหลายพันปี

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานทำก็เพื่อตัวมันเอง มันปรารถนาที่จะข้ามผ่านพระเจ้า หลุดพ้นจากพระองค์

และกวัดแกว่งอำนาจด้วยตัวมันเอง และเพื่อที่จะครองสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า

เพราะฉะนั้นธรรมชาติของมนุษย์ก็คือธรรมชาติของชาตานนั่นเอง ในข้อเท็จจริงนั้น

คติประจำใจของผู้คนจำนวนมากสามารถเป็นตัวแทนและสะท้อนธรรมชาติของพวกเขาได้

ไม่สำคัญว่าผู้คนพยายามที่จะอำพรางตัวพวกเขาอย่างไร

ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำและในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาพูด

พวกเขาไม่สามารถซ่อนเร้นผู้ซึ่งพวกเขาเป็นได้ มีบางคนที่ไม่เคยพูดความจริงและเก่งในการเสแสร้ง แต่คนที่ผู้อื่นได้มีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาสักกระษะหนึ่ง

ธรรมชาติอันหลอกลวงและความไม่ซื่อสัตย์อันครบบริบูรณ์ของพวกเขาที่ถูกค้นพบ ในที่สุด ผู้อื่นก็ลงความเห็นดังต่อไปนี้ ความว่า บุคคลนั้นไม่เคยพูดความจริงสักคำ และเป็นผู้คนที่หลอกลวง ถ้อยแถลงนี้เป็นตัวแทนความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของบุคคลเช่นนั้น

นั่นคือภาพประกอบและข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดของธรรมชาติแก่นแท้ของพวกเขา

ปรัชญาของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตคือการไม่บอกความจริงแก่ใครเลย ตลอดจนการไม่ไว้วางใจใครเลย

ธรรมชาติเยี่ยงชาตानของมนุษย์บรรจูปรัชญานี้มากมาย

บางครั้งเจ้าเองก็ไม่แม้แต่จะตระหนักรู้การนั้นและไม่เข้าใจสิ่งนั้น ถึงกระนั้น

ทุกชั่วขณะของชีวิตของเจ้าก็มีพื้นฐานอยู่บนสิ่งนั้น ที่มากกว่านั้น

เจ้าคิดว่าปรัชญานี้ค่อนข้างถูกต้องและมีเหตุผล และไม่มีการเข้าใจผิดเลยแม้แต่เล็กน้อย

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่า ปรัชญาของชาตानได้กลายเป็นธรรมชาติของผู้คน

และว่าพวกเขากำลังใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับการนั้นอย่างสมบูรณ์ โดยไม่ได้เป็นกบฏต่อการนั้นเลยแม้แต่เล็กน้อย

ดังนั้น พวกเขากำลังเปิดโปงธรรมชาติเยี่ยงชาตानของพวกเขาอยู่เนืองนิตย์ และในทุกแง่มุม

พวกเขาใช้ชีวิตไปตามปรัชญาของชาตान ธรรมชาติของชาตานคือชีวิตของมนุษยชาติ

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 569

ผู้คนมีความเข้าใจผิดผิดเกินไปเกี่ยวกับธรรมชาติของพวกเขาเอง

และมีความขัดแย้งใหญ่หลวงระหว่างกันนี้กับพระวณะแห่งการพิพากษาและวิวัฒนาการของพระเจ้า

นี่ไม่ใช่การเข้าใจผิดในสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผย

แต่ในทางตรงกันข้ามเป็นการขาดพร่องความเข้าใจอันลุ่มลึกของมนุษย์เกี่ยวกับธรรมชาติของพวกเขาเอง

ผู้คนไม่มีความเข้าใจพื้นฐานหรือความเข้าใจที่เป็นแก่นสารเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขามุ่งความสนใจและอุทิศพลังงานของพวกเขาไปที่การกระทำและการแสดงออกภายนอกของพวกเขา

ต่อให้ใครบางคนได้พูดบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับการเข้าใจตัวพวกเขาเองเป็นครั้งคราว

นั่นก็คงจะไม่ลุ่มลึกมากนัก

ไม่มีผู้ใดเลยได้เคยคิดว่าพวกเขาคือบุคคลชนิดนี้หรือมีธรรมชาติชนิดนี้เนื่องจากได้เคยทำสิ่งแบบนี้หรือได้เคยเปิดเผยบางสิ่งมาแล้ว พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยธรรมชาติและแก่นแท้ของมนุษยชาติ

แต่พวกมนุษย์เข้าใจว่าวิธีการทำสิ่งทั้งหลายของพวกเขาและวิธีการพูดของพวกเขาที่มีคำหยาบและมีข้อเสียหยา

ดังนั้น นั่นจึงเป็นภารกิจที่เหนือยากอย่างหนึ่งสำหรับผู้ที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ

ผู้คนคิดว่าความเข้าใจผิดของพวกเขาเป็นเพียงการสำแดงชั่วขณะที่ถูกเปิดเผยอย่างไม่ระมัดระวังแทนที่จะเป็นวิ

วัฒนาการของธรรมชาติของพวกเขา ผู้คนที่คิดในหนทางนี้ไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติ

เพราะพวกเขาไม่สามารถยอมรับความจริงว่าคือความจริงและไม่กระหายความจริง ดังนั้น

เมื่อนำความจริงไปปฏิบัติ พวกเขาเพียงทำตามกฎเกณฑ์อย่างพอเป็นพิธีเท่านั้น

ผู้คนไม่มองธรรมชาติของพวกเขาเองว่าเสื่อมทรามเกินไป

และเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้ยิ่งใหญ่ขนาดที่พวกเขาควรถูกทำลายหรือถูกลบโทษ

พวกเขาคิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยที่จะ โกหกเป็นครั้งคราว

และพิจารณาตัวพวกเขาเองว่าดีกว่าที่พวกเขาเคยเป็นในอดีตมาก อย่างไรก็ตาม

ในข้อเท็จจริงแล้วพวกเขาไม่ใกล้เคียงกับการเป็นไปตามมาตรฐานเลย

เพราะผู้คนเพียงมีการกระทำบางอย่างที่ไม่ละเมิดความจริงให้เห็นภายนอกเท่านั้น

ในเมื่ออันที่จริงแล้วพวกเขาไม่ได้กำลังนำความจริงไปปฏิบัติ

การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมหรือการประพฤติดของบุคคลหนึ่งไม่ได้แสดงนัยถึงการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติของพวกเข

เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็คือการประพฤติดของคนเราไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ดั้งเดิมของพวกเขาในขั้นพื้นฐาน

ได้ อีกทั้งนั่นก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนธรรมชาติของพวกเขาได้

เพียงหลังจากคนเราได้มารู้จักธรรมชาติของพวกเขาเองแล้วเท่านั้น

การปฏิบัติของพวกเขาจึงจะสามารถกลายเป็นลุ่มลึก และกลายเป็นบางสิ่งนอกเหนือจากการยึดติดกฎต่างๆ
ชุดหนึ่ง การปฏิบัติความจริงในปัจจุบันของมนุษย์ยังคงไม่ได้มาตรฐาน
และไม่สามารถสัมผัสทั้งหมัดที่ความจริงพึงประสงค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม
ผู้คนปฏิบัติตามความจริงเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น
และเพียงเมื่อพวกเขาอยู่ในสภาวะและรูปการณ์แวดล้อมเฉพาะบางอย่างเท่านั้น
พวกเขาไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้ในทุกรูปการณ์แวดล้อมและทุกสถานการณ์ ในบางโอกาส
เมื่อบุคคลหนึ่งมีความสุขและสภาวะของพวกเขาดี หรือเมื่อพวกเขากำลังสามัคคีธรรมกับกลุ่ม
และรู้สึกถูกปลดปล่อยมากกว่าธรรมดา
พวกเขาอาจมีความสามารถที่จะทำบางสิ่งที่สอดคล้องกับความจริงได้ชั่วคราว
แต่ทว่าเมื่อพวกเขาพบกับผู้คนที่เป็นลบและพวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง การปฏิบัติของพวกเขาก็แย่กว่า
และการกระทำของพวกเขาที่ค่อนข้างไม่สมควร
นี่เป็นเพราะผู้คนปฏิบัติตามความจริงโดยปราศจากท่าทีของความมานะบากบั่น แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
กลับนำความจริงไปปฏิบัติโดยได้รับการนำทางโดยอิทธิพลชั่วแค้นของอารมณ์หรือรูปการณ์แวดล้อม
นอกจากนี้ยังเป็นเพราะเจ้าไม่ได้เข้าใจสภาวะของเจ้า อีกทั้งเจ้าไม่ได้เข้าใจธรรมชาติของเจ้า ดังนั้นในบางครั้ง
เจ้ายังไม่สามารถทำสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่สามารถจินตนาการให้ตัวเจ้าเองทำได้
เจ้าเพียงรู้จักสภาวะทั้งหลายของเจ้าบางสภาวะเท่านั้น แต่เพราะเจ้าไม่ได้เข้าใจธรรมชาติของเจ้า
เจ้าจึงไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เจ้าอาจทำในอนาคตได้—นั่นคือเจ้าไม่มีความแน่ใจอย่างเด็ดขาดว่าเจ้าจะตั้งมั่น
มีหลายครั้งที่เจ้าอยู่ในสภาวะหนึ่งและเจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้
และดูเหมือนว่าเจ้าจะแสดงการเปลี่ยนแปลงบางประการอย่างชัดเจน แต่ทว่าในสภาพแวดล้อมที่แตกต่าง
เจ้าไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้ การนี้อยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้า
บางครั้งเจ้าสามารถปฏิบัติความจริง และบางครั้งเจ้าก็ไม่สามารถ ช่วงขณะหนึ่งเจ้าเข้าใจ
และช่วงขณะถัดไปเจ้างุนงงสับสน ขณะนี้เจ้าไม่ได้กำลังทำสิ่งใดที่ไม่ดี แต่บางทีเจ้าอาจจะทำในอีกสักครู
การนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่เสื่อมทรามยังคงดำรงอยู่ในตัวเจ้า
และหากเจ้าไม่สามารถมีความรู้ในตนเองที่แท้จริงได้ สิ่งเหล่านี้ก็จะแก้ไขไม่ได้อย่างง่ายดาย
หากเจ้าไม่สามารถบรรลุความเข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเจ้าเอง
และในท้ายที่สุดก็สามารถทำสิ่งทั้งหลายที่ด้านทานพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อยู่ในอันตราย
หากเจ้าสามารถบรรลุความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่หลักแหลมในธรรมชาติของเจ้าและเกลียดชังมัน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะควบคุมตัวเจ้าเอง ละทิ้งตัวเจ้าเอง และนำความจริงไปปฏิบัติได้

คัดตอนมาจาก “การทำความเข้าใจธรรมชาติของคนเราและการ นำความจริงไปปฏิบัติ” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 570

จุดประสงค์ของการสามัคคีธรรมที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริงคือการทำให้ผู้คนสามารถปฏิบัติความจริงและสามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาได้ ไม่ใช่เพียงแค่การทำให้พวกเขาเข้าใจความจริง หากเจ้าเข้าใจความจริงแต่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความจริงและความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับความจริงก็จะไม่มีความหมายใดๆ อีกต่อไป หากเจ้าเข้าใจความจริง แต่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ เจ้าก็จะสูญเสียโอกาสเหมาะที่จะได้รับความจริง รวมทั้งโอกาสใดๆ ที่จะได้รับการช่วยให้รอด หากเจ้าได้นำความจริงที่เจ้าเข้าใจไปปฏิบัติแล้วไซ้

เจ้าก็จะได้รับความจริงที่ลึกซึ้งขึ้นมากยิ่งขึ้น เจ้าจะบรรลุความรอดของพระเจ้า รวมทั้งความรู้แจ้ง ความกระจ่าง และการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลายคนเพียงแต่มีความสามารถที่จะร้องทุกข์คร่ำครวญว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีวันทรงให้ความกระจ่างแก่พวกเขา โดยไม่ตระหนักว่าโดยแก่นแท้แล้ว พวกเขาไม่ได้กำลังนำความจริงไปปฏิบัติ เพราะฉะนั้นสภาพเงื่อนไขของพวกเขาจะไม่มีวันสัมฤทธิ์ความปกติ อีกทั้งพวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

ผู้คนบางคนพูดว่าการปฏิบัติความจริงไม่สามารถแก้ไขปัญหของพวกเขาได้

ผู้อื่นเชื่อว่าความจริงไม่สามารถแก้ไขอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของบุคคลหนึ่งอย่างครบบริบูรณ์ได้

ข้อเท็จจริงก็คือปัญหาของผู้คนสามารถแก้ไขได้ทั้งหมด

กุญแจคือการที่พวกเขาสามารถกระทำตัวให้สอดคล้องกับความจริงได้หรือไม่

ข้อผิดพลาดที่รุนแรงว่าพวกเขายู่ในปัจจุบันไม่ใช่โรคมะเร็งหรือโรคที่รักษาไม่ได้

หากพวกเขานำความจริงไปปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วข้อผิดพลาดเหล่านั้นก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด โดยขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถกระทำตัวให้สอดคล้องกับความจริงหรือไม่

หากเจ้ากำลังเดินบนเส้นทางของการไล่ตามหาความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่แคล้วที่จะต้องประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตาม หากเจ้าอยู่ในเส้นทางที่ผิด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสิ้นท่า ยกตัวอย่างเช่น

ผู้คนบางคนทำงานของพวกเขาโดยไม่เคยนึกถึงวิธีที่พวกเขาสามารถทำสิ่งต่างๆ

ในหนทางที่มีประโยชน์ต่องานของพระนิเวศของพระเจ้า หรือการที่วิธีการของพวกเขาในการทำสิ่งต่างๆ คล้อยตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ ผลก็คือพวกเขาทำหลายสิ่งซึ่งพระองค์ทรงดูหมิ่น

หากพวกเขาต้องกระทำตัวให้ลงรอยกับความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่มีใครบางคนที่สมดังพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? ผู้คนบางคนรู้จักความจริง

แต่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ โดยเชื่อว่าความจริงเป็นเพียงแค่สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจและไม่มากไปกว่านั้น

พวกเขาเชื่อว่าความจริงไม่สามารถชำระล้างเจตจำนงของพวกเขาเอง และแก้ไขความเสื่อมทรามของพวกเขาได้

บุคคลชนิดนี้ไม่รู้สาระน่าขันหรือ? ผู้คนเช่นนี้ไม่รู้สาระหรือ?

พวกเขาไม่คิดว่าตัวพวกเขาเองฉลาดหรือ? หากผู้คนกระทำตัวให้สอดคล้องกับความจริง

อุปนิสัยอันเลื่อมทราของพวกเขาก็จะถูกเปลี่ยนสภาพ อย่างไรก็ตาม

หากพวกเขาตั้งความเชื่อและการปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขาไว้บนพื้นฐานของบุคลิกภาพตามธรรมชาติของพวกเขานั้นแล้วก็จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของพวกเขา

ผู้คนบางคนง่วนอยู่กับความกังวลของพวกเขาเองตลอดทั้งวัน

ขณะที่ล้มเหลวในการสืบสาวหรือปฏิบัติความจริงที่มีพร้อมอยู่แล้ว หนทางการปฏิบัตินี้รู้สาระมาก

ผู้คนเช่นนี้เป็นผู้ทนทุกข์โดยแท้ เพราะพวกเขามีพระพร แต่ไม่ชื่นชมพระพร! เส้นทางไปข้างหน้าอยู่ที่นั่น

ทั้งหมดที่เจ้าต้องทำคือปฏิบัติความจริง หากเจ้าตัดสินใจแน่วแน่ที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วความอ่อนแอและข้อบกพร่องที่ร้ายแรงของเจ้าก็สามารถเปลี่ยนสภาพได้ อย่างไรก็ตาม

เจ้าควรระมัดระวังและสุขุม และทนทุกข์กับความยากลำบากเพิ่มขึ้นเสมอ

การที่เชื่อในพระเจ้าพึงต้องมีความสุข

เจ้าสามารถเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสมได้หรือหากเจ้าใช้การวางตัวอย่างฉาบฉวยเช่นนี้?

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักความจริงมีเส้นทางไปข้างหน้า” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 571

จากพระวณะของพระเจ้า

หากเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและเจตนารมณ์เบื้องหลังถ้อยคำรัสของพระองค์

หากเจ้าไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายและผลลัพธ์ที่พระวณะของพระองค์ตั้งใจที่จะสัมฤทธิ์

หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่พระวณะของพระองค์พยายามที่จะสำเร็จลุล่วงและทำให้มีความเพียบพร้อมในมนุษย์

หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้วไซ้ ก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่จับใจความความจริง

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสสิ่งที่พระองค์ตรัส? เหตุใดพระองค์จึงตรัสด้วยพระกระแสเสียงนั้น?

เหตุใดพระองค์จึงทรงจริงจังและจริงพระทัยในทุกพระวณะที่พระองค์ตรัส?

เหตุใดพระองค์จึงทรงเลือกสรรที่จะใช้พระวณะบางคำ? เจ้ารู้หรือไม่? หากเจ้าไม่อาจกล่าวได้อย่างแน่นอน

ก็หมายความว่าเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเจตนารมณ์ของพระองค์

เจ้าไม่เข้าใจบริบทเบื้องหลังพระวณะของพระองค์ หากเจ้าไม่จับใจความการนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถได้รับความจริงได้อย่างไร?

การได้รับความจริงหมายถึงการเข้าใจความหมายของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะทุกคำที่พระองค์ตรัส

หมายถึงการที่เจ้าสามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติทันทีที่เจ้าเข้าใจพระวณะเหล่านั้นแล้ว

เพื่อที่เจ้าจะสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าได้และให้พระวณะกลายเป็นความเป็นจริงของเจ้า

มีเพียงเมื่อเจ้ามีความเข้าใจอันถ่องแท้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถจับความเข้าใจในความจริง หลังจากเข้าใจเพียงงานประพันธ์กับคำสอนไม่กี่อย่าง

เจ้าก็คิดว่าเจ้าเข้าใจความจริงและมีความเป็นจริง เจ้าถึงขั้นกล่าวว่า

“พระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้พวกเราเชื่อสัตย์และพวกเราได้ปฏิบัติการนั้นแล้ว” อย่างไรก็ตาม

เจ้าล้มเหลวที่จะเข้าใจเหตุผลที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนเชื่อสัตย์

รวมทั้งสาเหตุที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนรักพระองค์ โดยแท้จริงแล้ว

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าในการมีข้อพึงประสงค์เช่นนั้นต่อผู้คนก็คือเพื่อนำมาซึ่งความรอดและความเพียบพร้อม

ม

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นถึงความจริงสำหรับผู้คนที่กระหายความจริง แสวงหาความจริง และรักความจริง

ส่วนพวกที่กังวลสนใจกับงานประพันธ์และคำสอน และชอบที่จะกล่าวสุนทรพจน์โอ้อวดยาวๆ

พวกเขาจะไม่มีความจริง พวกเขากำลังหลอกตัวพวกเขาเอง

ผู้คนเช่นนี้ไม่มีทรศนะที่ไม่ถูกต้องในการอ่านพระวณะของพระเจ้า พวกเขาเอื้อมคอตัวเองเพื่ออ่านสิ่งที่ตั้งตรง—

มุมมองของพวกเขาคิดหมด ผู้คนบางส่วนเพียงรู้ที่จะศึกษาวิจัยพระวณะของพระเจ้า

โดยศึกษาสิ่งที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับการได้รับพระพรและเกี่ยวกับบั้นปลายของมนุษย์

หากพระวณะของพระเจ้าไม่ตรงกับมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

พวกเขาก็กลายเป็นลบและระงับการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่สนใจความจริง
ผลที่ตามมาคือพวกเขาไม่คำนึงถึงความจริงอย่างจริงจัง

พวกเขาเพียงสามารถยอมรับความจริงแห่งมโนคติอันหลงผิดและจินตนาการของพวกเขาได้เท่านั้น
แม้ผู้คนเช่นนี้ร้อนแรงในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

และพยายามทุกทางที่พวกเขาสามารถเพื่อทำความประหลาดๆ

บางอย่างและเพื่อนำเสนอตัวพวกเขาเองต่อผู้อื่นอย่างดี

พวกเขาก็เพียงกำลังทำการนั้นเพื่อที่จะมีบันปลายที่ดีในอนาคต

พวกเขามีความลำบากยากเย็นในการเข้าสู่ความเป็นจริงความจริง

ทั้งที่มีข้อเท็จจริงว่าพวกเขาเข้าร่วมในวิถีคริสตจักร

ในการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าพร้อมด้วยผู้อื่นทุกคนเช่นกัน

ยังมีผู้อื่นที่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า แต่ก็แค่ทำไปอย่างพอเป็นพิธี

พวกเขาคิดว่าพวกเขาได้รับความจริงไว้เพียงโดยการได้มาเข้าใจงานประพันธ์และคำสอนไม่ก็อย่างเท่านั้นเอง

พวกเขาช่างเป็นคนโงะอะไรเช่นนี้! พระวณะของพระเจ้าคือความจริง อย่างไรก็ตาม

เจ้าจะไม่จำเป็นต้องเข้าใจและได้รับความจริงหลังจากที่เจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้า

หากเจ้าล้มเหลวที่จะได้รับความจริงโดยผ่านทางการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้

สิ่งที่เจ้าได้รับไว้ย่อมจะเป็นงานประพันธ์และคำสอนทั้งหลาย เจ้าไม่รู้ว่าการได้รับความจริงหมายถึงสิ่งใด

เจ้าอาจถือพระวณะของพระเจ้าไว้ในมือของเจ้า แต่หลังจากอ่านพระวณะเหล่านั้น

เจ้าก็ยังล้มเหลวที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าเพียงได้งานประพันธ์และคำสอนบางส่วน ก่อนอื่นเลย

เจ้าควรตระหนักว่าพระวณะของพระเจ้าไม่ได้ตรงไปตรงมาขนาดนั้น พระวณะของพระเจ้าลุ่มลึกอย่างที่สุด

เป็นไปได้อย่างไรที่เจ้าจะสามารถเข้าใจพระวณะของพระเจ้าโดยปราศจากการประสบการณ์มากมายปี?

แม้แต่หนึ่งประโยคของพระวณะของเจ้าย่อมจะพึงต้องใช้ชั่วชีวิตของเจ้าเพื่อจะได้ประสบการณ์อย่างเต็มที่

เจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้า แต่เจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

เจ้าไม่เข้าใจเจตนารมณ์แห่งพระวณะของพระองค์ ดันกำเนิดของพระวณะ ผลที่พระวณะพยายามจะสัมฤทธิ์

หรือสิ่งที่พระวณะพยายามจะสำเร็จลุล่วง หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลย

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเข้าใจความจริงได้อย่างไร? เจ้าอาจได้อ่านพระวณะของพระเจ้าหลายครั้ง

และบางทีเจ้าก็สามารถสวดท่องหลายบทตอนได้อย่างขึ้นใจ แต่เจ้ายังคงไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลย

อีกทั้งเจ้าไม่ได้ก้าวหน้าแต่อย่างใด ความสัมพันธ์ของเจ้ากับพระเจ้ายังคงห่างไกลและเหินห่างดังเคยอยู่นั่นเอง

ยังมีกำแพงระหว่างเจ้ากับพระเจ้าเช่นก่อนหน้านี้ และเจ้ายังคงเคลือบแคลงในพระองค์

ไม่เพียงเจ้าไม่เข้าใจพระเจ้าเท่านั้น แต่เจ้ายังโทษของตัวเองกับพระองค์และเก็บงำโมคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระองค์
เจ้าต้านทานพระองค์และถึงขั้นหมิ่นประมาทพระองค์

นี่จะสามารถหมายความว่าเจ้าได้รับความจริงแล้วได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “มีเพียงบรรดาผู้ที่มีความเป็นจริงของความจริงเท่านั้นที่สามารถนำทางได้” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 572

สรรพสิ่งที่บังเกิดขึ้นในแต่ละวัน ทั้งใหญ่หรือเล็ก ที่สามารถสั่นคลอนปณิธานของเจ้า ชีตครองหัวใจของเจ้า หรือหน่วงเหนี่ยวความสามารถของเจ้าในการทำหน้าที่ของเจ้าและความก้าวหน้าไปข้างหน้าของเจ้าจำเป็นต้องใช้การปฏิบัติที่ยั่งยืนแข็ง

สิ่งเหล่านั้นควร ได้รับการตรวจสอบอย่างพิถีพิถันและความจริงของสิ่งเหล่านั้นควร ได้รับการแสวงหา

เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นภายในขอบเขตแห่งประสบการณ์

ผู้คนบางคนยุดินน้ำที่ของพวกเขามือสิ่งที่เป็นลบเกิดขึ้นกับพวกเขา

และไร้ความสามารถที่จะกลับมาลุกขึ้นยืนหลังจากการพ่ายแพ้แต่ละครั้ง

ผู้คนทั้งหมดเหล่านี้คือเหล่าคนโง่ที่ไม่รักความจริง

และพวกเขาคงจะไม่ได้รับความจริงแม้จะมีตลอดชั่วชีวิตแห่งความเชื่อด้วยซ้ำ

เหล่าคนโง่เช่นนั้นจะสามารถติดตามไปจนถึงบทอวสานได้อย่างไร? หากสิ่งเดียวกันนั้นเกิดขึ้นกับเจ้าสิบครั้ง

แต่เจ้าไม่ได้รับสิ่งใดจากมันเลย เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นบุคคลธรรมดาสามัญที่ไร้ประโยชน์

ผู้คนที่ฉลาดและบรรดาผู้ที่มิซัดความสามารถที่แท้จริงซึ่งเข้าใจเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณคือบรรดานักแสวงหาความจริง หากมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับพวกเขาสิบครั้ง เช่นนั้นแล้ว

บางทีพวกเขาก็คงจะสามารถได้รับแรงบันดาลใจบางอย่าง เรียนรู้บทเรียนบางอย่าง บรรลุถึงความรู้แจ้งบางอย่าง และทำความก้าวหน้าบางอย่างได้ในแปดครั้งของกรณีเหล่านั้น เมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับคนโง่สิบครั้ง—

คนที่ไม่เข้าใจเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณ—มันจะไม่เป็นประโยชน์กับชีวิตของพวกเขาเลยสักครั้ง

มันจะไม่เปลี่ยนแปลงพวกเขาเลยสักครั้ง และมันจะไม่เป็นเหตุให้พวกเขาเข้าใจธรรมชาติของพวกเขาเลยสักครั้ง

และนั่นคือบทอวสานสำหรับพวกเขา แต่ละครั้งที่บางอย่างเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาจะล้มลง

และแต่ละครั้งที่พวกเขาล้มลง

พวกเขาจำเป็นต้องมีใครคนอื่นบางคนมาสนับสนุนพวกเขาและหว่านล้อมพวกเขา

หากไม่มีการสนับสนุนและการหว่านล้อม พวกเขา ก็ไม่สามารถลุกขึ้นได้ หากแต่ละครั้งที่บางอย่างเกิดขึ้น

พวกเขามีความเสี่ยงที่จะล้มลง และหากแต่ละครั้งที่พวกเขามีความเสี่ยงที่จะเสื่อมถอย

นี่มิใช่บทอวสานสำหรับพวกเขาหรอกหรือ?

มีเหตุผลอื่นใดอีกหรือสำหรับผู้คนไร้ประโยชน์เช่นนั้นที่จะได้รับการช่วยเหลือ?

ความรอดของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นคือความรอดของบรรดาผู้ที่รักความจริง

ความรอดของส่วนหนึ่งจากพวกเขาที่มีเจตจำนงและความมุ่งมั่น

และส่วนหนึ่งจากพวกเขาที่เป็นการโหยหาที่พวกเขามีต่อความจริงและความชอบธรรมในหัวใจของพวกเขา

ความมุ่งมั่นของบุคคลหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาในหัวใจของพวกเขาที่โหยหาในความชอบธรรม ความดี

และความจริง และครองมโนธรรม พระเจ้าทรงช่วยผู้คนส่วนนี้ให้รอด และโดยผ่านทางการณ์
พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขา เพื่อที่พวกเขาอาจจะเข้าใจและได้รับความจริง
เพื่อที่ความเสื่อมทรามของพวกเขาอาจจะได้รับการชำระให้สะอาด
และอุปนิสัยชีวิตของพวกเขาอาจจะได้รับการแปลงสภาพ หากเจ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้อยู่ภายในตัวเจ้า
เจ้าก็ไม่สามารถที่จะได้รับการช่วยให้รอดได้
หากภายในตัวเจ้าไม่มีความรักต่อความจริงหรือความทะเยอทะยานต่อความชอบธรรมและความสว่าง
หากเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับความชั่ว
เจ้าไม่มีทั้งเจตจำนงที่จะปลดทิ้งสิ่งชั่วทั้งหลายอีกทั้งไม่มีความมุ่งมั่นที่จะทนทุกข์กับความยากลำบาก
ที่มากเกินไปกว่านั้นคือ หากมโนธรรมของเจ้ามีนินชา
หากปฏิกิริยาของเจ้าสำหรับการรับความจริงก็ถูกทำให้มีนินชาด้วยเช่นกัน
และเจ้าไม่ได้ถูกปรับให้เข้ากับความจริงและกับเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้น และหากเจ้าไม่หยั่งรู้ในเรื่องทั้งหมด
และไร้ความสามารถที่จะจัดการควบคุมหรือแก้ไขสิ่งทั้งหลายด้วยตัวเอง
เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความหวังที่จะได้รับการช่วยให้รอด ผู้คนเช่นนั้นไม่มีสิ่งใดที่จะแนะนำพวกเขาได้
ไม่มีสิ่งใดควรค่าในการทำงานด้วย มโนธรรมของพวกเขามีนินชา จิตใจของพวกเขาเปราะบาง
และพวกเขาไม่รักความจริง อีกทั้งไม่โหยหาในความชอบธรรมลึกในหัวใจของพวกเขา
และไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสถึงความจริงอย่างชัดเจนและโปร่งใสเพียงใด พวกเขาก็ไม่ตอบสนอง
ราวกับว่าพวกเขาได้ตายไปแล้ว ไม่ใช่ว่าสิ่งทั้งหลายจบสิ้นไปแล้วสำหรับพวกเขาหรือหรือ?
บุคคลที่มีลมหายใจที่เหลืออยู่ในพวกเขาอาจได้รับการช่วยให้รอดด้วยเครื่องช่วยหายใจ
แต่หากพวกเขาได้ตายไปแล้วและวิญญาณของเขาได้ออกไปแล้ว เครื่องช่วยหายใจก็จะไม่มีประโยชน์อันใด
หากเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับปัญหา เจ้าหลบหลีกจากมันและพยายามที่จะหลีกเลี่ยงมัน
นี่หมายความว่าเจ้ายังไม่ได้เป็นพยาน เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่มีวันสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้
และเจ้าก็จบสิ้นแล้วโดยสิ้นเชิง เมื่อประเด็นปัญหาหนึ่งเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้าต้องมีความใจเย็นและวิธีเข้าหาที่ถูกต้อง
และเจ้าต้องตัดสินใจเลือก พวกเจ้าควรเรียนรู้ที่จะใช้ความจริงเพื่อแก้ไขประเด็นปัญหา ในเวลาปกติ
สิ่งใดคือประโยชน์ของการเข้าใจความจริงบางอย่าง? นั่นไม่ใช่เพื่อให้เจ้าอึดท้อง
และนั่นไม่ใช่แค่เพื่อเพื่อให้เจ้ามีบางอย่างพูดถึง อีกทั้งนั่นไม่ใช่เพื่อแก้ไขปัญหของผู้อื่น ที่สำคัญกว่านั้นคือ
ประโยชน์ของการเข้าใจความจริงก็คือเพื่อแก้ไขปัญหของตัวเจ้าเอง ความลำบากยากเย็นของตัวเจ้าเอง—
เฉพาะหลังจากที่เจ้าแก้ไขความลำบากยากเย็นของตัวเจ้าเองแล้วเท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถแก้ไขความลำบากยากเย็นของผู้อื่นได้ เหตุใดจึงมีการกล่าวว่าเปโตรคือดอกผลหนึ่ง?
เพราะมีสิ่งทั้งหลายที่มีคุณค่าในตัวเขา สิ่งทั้งหลายที่มีค่าควรแก่การทำให้มีความเพียบพร้อม

เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะแสวงหาความจริงและมีเจตจำนงที่มั่นคง เขามีเหตุผล
เต็มใจที่จะทนทุกข์กับความยากลำบาก และรักความจริงในหัวใจของเขา
และเขาไม่ปล่อยสิ่งที่ผ่านเข้ามาให้ผ่านพ้นไป เหล่านี้ล้วนเป็นจุดแข็ง หากเจ้าไม่มีจุดแข็งเหล่านี้อันใดเลย
นั่นหมายถึงความเคียดแค้น เจ้าไม่มีความสามารถที่จะได้รับประสบการณ์และไม่มีประสบการณ์เลย
และเจ้าไม่สามารถที่จะแก้ไขความลำบากยากเย็นของผู้อื่นได้ นี่เป็นเพราะเจ้าไม่รู้วิธีที่จะเข้าสู่
เจ้าลงงงสับสนเมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้ารู้สึกเป็นทุกข์ รำไห้ กลายเป็นคิคลบ วังวน
และไม่สำคัญว่าเจ้าทำอะไร เจ้าไร้ความสามารถที่จะจัดการควบคุมสิ่งเหล่านั้นได้อย่างถูกต้อง

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนที่งงสับสนไม่อาจได้รับการช่วยให้รอดได้” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 573

ไม่สำคัญว่าเจ้าทำสิ่งใด ก่อนอื่นเจ้าควรเข้าใจว่าเหตุใดเจ้ากำลังทำการนั้นอยู่ เป็นเจตนาใดที่ชักนำเจ้าให้ทำสิ่งนี้ ในการที่เจ้าทำสิ่งนี้มีนัยสำคัญใด ธรรมชาติของเรื่องนี่คือสิ่งใด

และสิ่งที่เจ้ากำลังทำเป็นสิ่งที่ด้านบวกหรือสิ่งด้านลบ เจ้าต้องมีความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ นี่ค่อนข้างจำเป็นเพื่อที่จะสามารถกระทำการด้วยหลักการได้

หากเจ้ากำลังทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรไตร่ตรองว่า

ฉันควรทำการนี้อย่างไร? ฉันควรปฏิบัติหน้าที่ของฉันให้ลุล่วงด้วยได้อย่างไร

เพื่อที่ฉันจะไม่เพียงแค่งำลังทำการนั้นอย่างพอเป็นพิธี? เจ้าควรเข้าใกล้พระเจ้าในเรื่องนี้

การเข้าใกล้พระเจ้าหมายความว่าแสวงหาความจริงในเรื่องนี้ การแสวงหาหนทางที่จะปฏิบัติ

การแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า และการแสวงหาวิธีที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

นี่คือวิธีที่จะเข้าใกล้พระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

นี่ไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาหรือการกระทำภายนอก

นั่นทำไปเพื่อจุดประสงค์ของการปฏิบัติโดยสอดคล้องกับความจริงหลังจากการแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า

หากเจ้าพูดเสมอว่า “ขอบคุณพระเจ้า” ในเมื่อเจ้ายังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่แล้วเมื่อเจ้ากำลังทำบางสิ่งบางอย่าง

เจ้าทำการนั้นต่อไปในหนทางที่เจ้าต้องการ เช่นนั้นแล้วคำขอบคุณแบบนี้ก็เป็นแค่การกระทำภายนอก

เมื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงหรือทำงานกับบางสิ่งบางอย่าง เจ้าควรคิดเสมอว่า

ฉันควรปฏิบัติหน้าที่นี้ให้ลุล่วงอย่างไร? สิ่งใดคือน้ำพระทัยของพระเจ้า?

นั่นเป็นเรื่องสำหรับเจ้าที่จะเข้าใกล้พระเจ้าโดยผ่านทางสิ่งที่เจ้าทำ และในการทำเช่นนั้น

ก็แสวงหาหลักธรรมและความจริงเบื้องหลังการกระทำของเจ้าตลอดจนน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่ไกลห่างจากพระเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่เจ้าทำ มีเพียงบุคคลเช่นนั้นเท่านั้นที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ทุกวันนี้ เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนประสบพบเจอสิ่งทั้งหลาย โดยไม่คำนึงว่าสถานการณ์จริงเป็นอย่างไร

พวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำสิ่งนี้และสิ่งนั้นได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

และพวกเขาทำไปตามเจตจำนงของพวกเขาเอง

โดยไม่คำนึงว่าครรลองของการกระทำของพวกเขาเหมาะสมหรือไม่

หรือว่าเป็นไปโดยสอดคล้องกับความจริงหรือไม่ พวกเขาได้แต่ทำต่อไปอย่างดื้อรั้น

และกระทำการตามเจตนาส่วนตัวของพวกเขา โดยปกปิดแล้วอาจดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่ในหัวใจของพวกเขา

แต่เมื่อพวกเขาทำสิ่งทั้งหลาย พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงอยู่ในหัวใจของพวกเขา ผู้คนบางคนกล่าวว่า

“ฉันไม่สามารถเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในสิ่งทั้งหลายที่ฉันทำได้ ในอดีต

ฉันเคยชินกับการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา และฉันก็ได้พยายามที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า

แต่นั้นก็ไม่ได้ส่งผลตามที่หวัง ฉันไม่สามารถเข้าใกล้ชีวิตพระองค์ได้”
ผู้คนเช่นนั้นไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา พวกเขามีแต่ตัวเองในหัวใจของพวกเขาเท่านั้น
และพวกเขาเพียงไม่สามารถนำความจริงไปปฏิบัติในสิ่งใดๆ ที่พวกเขาทำ
การไม่กระทำการโดยสอดคล้องกับความจริงหมายถึงการทำสิ่งทั้งหลายตามเจตจำนงของพวกเขาเอง
และการทำสิ่งทั้งหลายตามเจตจำนงของพวกเขาเองหมายถึงการผลจากพระเจ้า กล่าวคือ
พวกเขาไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา แนวคิดมนุษย์ทั้งหลายมักจะดูดีและถูกต้องต่อผู้คน
และแนวคิดเหล่านั้นดูเหมือนเป็นราวกับว่าจะไม่ล่งละเมิดความจริงมากนัก
ผู้คนรู้สึกว่าการทำสิ่งทั้งหลายในลักษณะเช่นนั้นจะเป็นการนำความจริงมาปฏิบัติ
พวกเขารู้สึกว่าการทำสิ่งทั้งหลายด้วยหนทางนั้นจะเป็นการนบนาบต่อพระเจ้า โดยแท้จริงแล้ว
พวกเขาไม่ได้กำลังแสวงหาพระเจ้าหรืออธิษฐานต่อพระเจ้าเกี่ยวกับการนี้อย่างแท้จริงเลย
และพวกเขาก็ไม่ได้กำลังเพียรพยายามที่จะทำมันอย่างดี โดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า
เพื่อให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาไม่ได้ครองสถานะแท้จริงนี้
อีกทั้งพวกเขาไม่มีความพึงปรารถนาเช่นนั้น
นี่คือความผิดพลาดใหญ่หลวงที่สุดที่ผู้คนทำในการปฏิบัติของพวกเขา เจ้าเชื่อในพระเจ้า
แต่เจ้าไม่เก็บรักษาพระเจ้าในหัวใจของเจ้า การนี้จะไม่เป็นบาปได้อย่างไร?
เจ้าไม่ได้กำลังหลอกลวงตัวเองอยู่หรือหรือ?
ผลชนิดใดที่เจ้าสามารถเก็บเกี่ยวได้หากเจ้ายังเชื่อด้วยหนทางนั้นต่อไป? ยิ่งไปกว่านั้น
จะสามารถสำแดงออกถึงนัยสำคัญของการเชื่อได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “การแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติความจริง” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 574

เมื่อเจ้าทำสิ่งเฉพาะหนึ่ง พระเจ้าไม่พึงพอพระทัยเป็นอันมาก เมื่อเจ้ากำลังจะทำสิ่งนั้น

เจ้าได้อธิษฐานต่อพระองค์หรือไม่? เจ้าเคยได้ใคร่ครองว่า

“พระเจ้าจะทรงมองดูเรื่องนี้อย่างไรหากมันถูกนำไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์?

พระองค์จะพอพระทัยหรือจะทรงโกรธเคืองหากพระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับการนี้?

พระองค์จะทรงรังเกียจสิ่งนั้นหรือไม่?” เจ้าไม่ได้เสาะแสวงสิ่งนั้น ใช่หรือไม่? ต่อให้ผู้อื่นได้เตือนความจำเจ้า

เจ้าก็จะยังคงคิดว่าเรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร และว่าสิ่งนั้นไม่ได้ขัดต่อหลักธรรมใดและไม่ได้เป็นบาป

ผลก็คือ สิ่งนี้ที่เจ้าทำล่วงเกินพระอุปนิสัยของพระเจ้าและช่วยยื้อให้พระองค์ร่ำรวยมากยิ่งขึ้น

ถึงจุดที่ทำให้พระองค์ทรงดูหมิ่นเจ้า หากเจ้าได้แสวงหาและตรวจสอบ

และได้เห็นเรื่องนี้อย่างชัดเจนก่อนกระทำการ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรับมือกับมัน ไม่ได้หรือไม่?

แม้ว่าบางครั้งผู้คนไม่อยู่ในสถานะที่ดี

แต่หากพวกเขาเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขากำลังวางแผนว่าจะทำมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการเจาะลึกและ

การแสวงหา พวกเขาจะไม่ทำความผิดพลาดครั้งใหญ่ใดๆ เมื่อทำการปฏิบัติความจริง

เป็นการยากสำหรับผู้ที่จะไม่หลีกเลี่ยงการทำผิดพลาด

แต่หากเจ้ารู้วิธีทำสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับความจริงเมื่อเจ้าทำสิ่งเหล่านั้น

แต่ทว่าเจ้าไม่ดำเนินการโดยสอดคล้องกับความจริง เช่นนั้นแล้วปัญหาก็คือว่าเจ้าไม่มีความรักต่อความจริง

อุปนิสัยของบุคคลหนึ่งที่ปราศจากความรักต่อความจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง

หากเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และไม่รู้วิธีปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรสามัคคีธรรมกับผู้อื่น หากไม่มีผู้ใดรู้สึกว่าพวกเขาสามารถมองเห็นเรื่องราวได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรดำเนินการหาทางออกที่ดีพอสมควร อย่างไรก็ตาม

หากในท้ายที่สุดเจ้าค้นพบว่าการดำเนินการด้วยหนทางนี้ เจ้าได้ทำความผิดเล็กน้อย

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรแก้ไขสิ่งนั้นโดยเร็ว แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงถือว่าความผิดนี้เป็นบาป

เนื่องเพราะเจ้าได้มีเจตนาที่ถูกต้องเมื่อนำเรื่องนี้ไปปฏิบัติ

และเจ้าปฏิบัติโดยสอดคล้องกับความจริงและเพียงมองไม่เห็นสิ่งนั้นอย่างชัดเจน

และการกระทำของเจ้าได้ส่งผลเป็นความผิดบางอย่าง เช่นนั้นแล้วนี่จึงเป็นรูปการณ์แวดล้อมที่บรรเทาโทษได้

อย่างไรก็ตาม

ในทุกวันนี้ผู้คนมากมายเพียงพึ่งพาสมองมือของพวกเขาเองในการทำงานและพึ่งพาจิตใจของตนเองในการทำสิ่ง

นี้และสิ่งนั้น และพวกเขาไม่ค่อยจะให้การพิจารณาใดๆ ต่อคำถามเหล่านี้ อาทิเช่น

การปฏิบัติด้วยหนทางนี้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าจะพอพระทัยหรือหากฉันได้ทำมันด้วยหนทางนี้?

พระเจ้าจะไว้วางใจฉันหรือหากฉันได้ทำมันด้วยหนทางนี้?

ฉันจะนำความความจริงมาปฏิบัติหรือหากฉันได้ทำมันด้วยหนทางนี้? หากพระเจ้าทรงได้ยินเรื่องนี้

พระองค์จะทรงมีความสามารถที่จะตรัสว่า “เจ้าได้ทำการนี้อย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้ว จงทำมันต่อไป”

ได้หรือ? เจ้ามีความสามารถที่จะตรวจสอบทุกเรื่องที่เขาเผชิญอย่างรอบคอบระมัดระวังได้หรือ?

เจ้าสามารถจริงจังและพิถีพิถันเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้แต่ละเรื่องได้หรือ?

หรือเจ้ามีความสามารถที่จะได้ตรงต่อว่าพระเจ้าทรงดูหมิ่นหนทางที่เจ้ากำลังทำสิ่งนั้นหรือไม่

ว่าคนอื่นทุกคนรู้สึกเกี่ยวกับวิธีการของเจ้าอย่างไร

และว่าเจ้ากำลังทำสิ่งนั้นโดยอยู่บนพื้นฐานของเจตจำนงของเจ้าเองหรือเพื่อตอบสนองความอยากของเจ้าเองหรือไม่...? เจ้าต้องคิดให้รอบคอบมากขึ้นในการนี้และแสวงหามากขึ้น

แล้วความผิดพลาดของเจ้าจะกลายเป็นเล็กลงเรื่อยๆ

การทำสิ่งทั้งหลายในลักษณะนี้จะพิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งที่แสวงหาความจริงอย่างจริงแท้

และว่าเจ้าเป็นคนที่เคารพพระเจ้า

เนื่องเพราะเจ้ากำลังทำสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับทิศทางที่ความจริงพึงประสงค์

หากการกระทำของผู้เชื่อคนหนึ่ง ไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับความจริง เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นเหมือนกับผู้ไม่เชื่อคนหนึ่ง นี่คือนุคูลชนิดที่ไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเขา และเป็นผู้ที่พละจากพระเจ้า

และบุคคลเช่นนั้นเป็นเหมือนคนงานที่ถูกว่าจ้างในครอบครัวของพระเจ้าผู้ทำงานจิปาตะให้กับเจ้านายของเขา

ได้รับค่าตอบแทนเล็กน้อยแล้วก็จากไป นี่คือนุคูลหนึ่งผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ก่อนหน้านี้มีการพาดพิงถึงสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อได้รับการรับรองของพระเจ้า

การรับรองจากพระเจ้าคือสิ่งแรกที่เจ้าควรตรึกตรองและทำงานเพื่อให้ได้มา

นั่นควรเป็นหลักธรรมและวงเขตของการปฏิบัติของเจ้า

เหตุผลที่เจ้าควรกำหนดว่าเจ้ากำลังทำสิ่งที่อยู่ในแนวเดียวกับความจริงหรือไม่คือว่า

หากสิ่งนั้นลงรอยกับความจริงแล้วใช่หรือไม่ เช่นนั้นแล้วสิ่งนั้นก็คล้อยตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ไม่ใช่ว่าเจ้าควรประเมินว่าเรื่องนั้นว่าถูกหรือผิดหรือไม่

หรือสิ่งนั้นสอดคล้องกับรสนิยมของคนอื่นทุกคนหรือไม่

หรือสิ่งนั้นอยู่ในแนวเดียวกับความอยากของเจ้าเองหรือไม่ ตรงกันข้าม

เจ้าควรกำหนดพิจารณาว่าสิ่งนั้นสอดคล้องกับความจริงหรือไม่

และสิ่งนั้นเป็นประโยชน์ต่องานและประโยชน์ของคริสตจักรหรือไม่

หากเจ้าให้การพิจารณาต่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเจ้าทำสิ่งทั้งหลาย

หากเจ้าไม่พิจารณาแง่มุมเหล่านี้ และเพียงพึ่งพาเจตจำนงของเจ้าเองเมื่อกระทำสิ่งทั้งหลาย

เช่นนั้นแล้วก็รับประกันได้ว่าเจ้าจะทำสิ่งเหล่านั้นอย่างไม่ถูกต้อง

เนื่องเพราะเจตจำนงของมนุษย์ไม่ใช่ความจริงและแน่นอนว่าเข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องปฏิบัติไปตามความจริงมากกว่าปฏิบัติไปตามเจตจำนงของเจ้าเอง

ผู้คนบางคนมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องส่วนบุคคลบางเรื่องเพื่อเห็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง

จากนั้นบรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเขาก็มองเห็นการนี้ว่าไม่เหมาะสม และตำหนิพวกเขาเพราะการนั้น

แต่ผู้คนเหล่านี้ไม่ยอมรับการติเตียน พวกเขาคิดว่าเนื่องเพราะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวข้องกับงาน การเงิน

หรือผู้คนของคริสตจักร ดังนั้นจึงไม่นับว่าเป็นการล่วงละเมิดวงเขตของความจริง

และพระเจ้าไม่ควรทรงแทรกแซงในเรื่องนี้

สิ่งทั้งหลายบางอย่างอาจดูเหมือนว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมหรือความจริงใดๆ

อย่างไรก็ตามเมื่อมองดูสิ่งที่เจ้าได้ทำ

เจ้าได้เห็นแก่ตัวยิ่งนักในการที่เจ้าไม่ให้การพิจารณาต่องานของครอบครัวของพระเจ้า

หรือให้การพิจารณาว่าสิ่งที่เจ้าได้ทำจะมีผลกระทบต่องานของครอบครัวของพระเจ้าอย่างไร

เจ้าเพียงพิจารณาแต่ประโยชน์ของเจ้าเอง การนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของเหล่าวิสุทธิชนไปแล้ว

ตลอดจนประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสถานะความเป็นมนุษย์ของบุคคลหนึ่ง

แม้ว่าสิ่งที่เจ้าได้กำลังทำไม่ได้เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของคริสตจักร อีกทั้งไม่ได้เกี่ยวข้องกับความจริง

การมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องส่วนบุคคลขณะที่ทำการกล่าวอ้างว่ากำลังปฏิบัติหน้าที่ของเจ้านั้น

ไม่อยู่ในแนวเดียวกับความจริง โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เจ้ากำลังทำว่าเป็นเรื่องใหญ่หรือเล็ก

และไม่ว่าเจ้ากำลังทำไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในครอบครัวของพระเจ้าหรือไม่

หรือเพื่อเหตุผลส่วนบุคคลของเจ้าเอง เจ้าต้องพิจารณาว่าสิ่งที่เจ้ากำลังทำคล้อยตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่

รวมทั้งเป็นบางสิ่งที่บุคคลหนึ่งควรทำกับสถานะความเป็นมนุษย์หรือไม่

หากเจ้าแสวงหาความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำแบบนั้น

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นบุคคลหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

หากเจ้าปฏิบัติต่อทุกเรื่องและทุกความจริงในหนทางนี้อย่างเปี่ยมศรัทธา

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะสัมผัสการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า

ผู้คนบางคนคิดว่าเมื่อพวกเขากำลังทำบางสิ่งที่เป็นการส่วนตัว พวกเขาก็สามารถเพิกเฉยความจริงได้

ทำไปตามใจปรารถนาได้

และทำด้วยหนทางใดก็ตามที่ทำให้พวกเขามีความสุขและในลักษณะใดก็ตามที่ทำให้พวกเขาได้เปรียบ
พวกเขาไม่ให้เกิดการพิจารณาแม้แต่น้อยว่านั่นอาจส่งผลกระทบต่อครอบครัวของพระเจ้าอย่างไร
อีกทั้งพวกเขาไม่พิจารณาว่าสิ่งที่พวกเขากำลังทำเหมาะสมกับความประพฤติดของวิสุทธิชนหรือไม่ ในที่สุด
เมื่อพวกเขาเสร็จสิ้นเรื่องดังกล่าวแล้ว พวกเขาก็มีดมณภายในมากขึ้นและรู้สึกลำบากใจ
แม้พวกเขาจะไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะเหตุใด นี่มิใช่การลงทัณฑ์อันสมควรหรือ?
หากเจ้าทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่ได้รับการรับรองจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ได้ล่วงเกินพระเจ้าแล้ว
หากใครบางคนไม่รักความจริง และทำสิ่งทั้งหลายบนพื้นฐานของเจตจำนงของตนเองเป็นนิจศีล
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะล่วงเกินพระเจ้าเป็นนิจศีล
โดยทั่วไปผู้คนเช่นนี้ไม่ได้รับการรับรองในสิ่งที่พวกเขาทำโดยพระเจ้า และหากว่าพวกเขาไม่กลับใจ
เช่นนั้นแล้วการลงโทษก็จะอยู่ไม่ไกลเลย

คัดตอนมาจาก “การแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติความจริง” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 575

ไม่ว่าหน้าที่ใดที่เจ้าลุล่วงย่อมเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ชีวิต ไม่ว่าหน้าที่ของเจ้านั้นเป็นแบบประจำ หรือเอาแน่นอนไม่ได้ จิตชี้นำเพื่อหรือมีชีวิตชีวา เจ้าย่อมต้องบรรลุการเข้าสู่ชีวิตเสมอ หน้าที่ทั้งหลายที่ผู้คนบางคนปฏิบัตินั้นค่อนข้างจำเจ พวกเขาทำสิ่งเดิมทุกวัน อย่างไรก็ตาม ตอนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่เหล่านั้นอยู่ สภาวะที่ผู้คนเหล่านั้นเปิดเผยออกมานั้น ไม่ได้เป็นลักษณะเดียวกันทั้งหมด บางคราว เมื่ออยู่ในอารมณ์ที่ดี ผู้คนขยันกว่าเล็กน้อยและทำงานได้ดีกว่า ส่วนในเวลาอื่นๆ เนื่องจากอิทธิพลบางอย่างที่ไม่มีใครรู้

อุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตนาของพวกเขาก็ปลุกปั่นความประสงค์ร้ายภายในตัวพวกเขาขึ้นมา เป็นเหตุให้พวกเขามีทรศนะที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมและอยู่ในสภาวะที่แย่อารมณ์ที่ไม่ดี นี่ส่งผลพรในตัวของพวกเขาให้ปฏิบัติหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาไปในลักษณะขอไปที สภาวะภายในของผู้คนนั้นเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ สภาวะเหล่านั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ทุกที่ทุกเวลา ไม่สำคัญว่าสภาวะของเจ้าเปลี่ยนแปลงอย่างไร การปฏิบัติตนไปบนพื้นฐานของอารมณ์ของเจ้านั้นย่อมผิดเสมอ อย่างเช่น เจ้าทำได้ดีกว่าเล็กน้อยในยามที่เจ้าอยู่ในอารมณ์ที่ดี และแย่งเล็กน้อยเมื่อเจ้าอยู่ในอารมณ์ที่ไม่ดี—นี่เป็นหนทางที่มีหลักธรรมในการทำสิ่งทั้งหลายหรือ?

เจ้าสามารถลุล่วงหน้าที่ของเจ้าได้อย่างน่าพึงพอใจในแบบนี้หรือ?

ไม่สำคัญว่าอารมณ์ของพวกเขาก็เป็นอย่างไร

ผู้คนต้องรู้จักที่จะอธิษฐานและปรับแก้ตัวพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และแสวงหาความจริงและปฏิบัติตนด้วยหลักธรรม เมื่อนั้นเท่านั้น

พวกเขาจึงสามารถหักห้ามใจไม่ให้ถูกควบคุมและแกว่งไกวไปมาด้วยอารมณ์ทั้งหลายของพวกเขา

ตอนที่กำลังทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

เจ้าควรตรวจสอบตัวเองอยู่เสมอเพื่อที่จะมองเห็นว่าเจ้ากำลังทำสิ่งทั้งหลายไปตามหลักธรรมหรือเปล่า

ว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้านั้นได้มาตรฐานหรือเปล่า ว่าเจ้าแค่กำลังทำมันไปในลักษณะพอเป็นพิธีหรือไม่ ว่าเจ้าได้พยายามที่จะบ้ายเบี่ยงความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่

และว่ามีปัญหาอันใดกับท่าทีของเจ้าและหนทางการคิดของเจ้าหรือไม่ ครั้นเจ้าได้มีการคิดทบทวนตัวเองแล้ว

และสิ่งเหล่านี้กลายมาเป็นชัดเจนต่อเจ้า เวลาที่เจ้ากำลังทำหน้าที่ให้ลุล่วงก็ย่อมจะง่ายดายขึ้น

ไม่สำคัญว่าเจ้าเผชิญสิ่งใดในขณะที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า—ความคิดลบ และความอ่อนแอ

หรือการอยู่ในอารมณ์ที่ไม่ดีภายหลังจากการที่ได้รับการจัดการ—เจ้าควรปฏิบัติต่อมันอย่างถูกต้องเหมาะสม

และเจ้าต้องแสวงหาความจริงและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน โดยการทำสิ่งเหล่านี้

เจ้าก็จะมีเส้นทางไปสู่การฝึกฝนปฏิบัติ หากเจ้าปรารถนาที่จะทำได้ดีในการทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

เช่นนั้นแล้วอารมณ์ของเจ้าต้องไม่มีผลต่อเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังรู้สึกคิดลบและอ่อนแอเพียงใด
เจ้าควรฝึกฝนปฏิบัติความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ ด้วยความเคร่งครัดอย่างสมบูรณ์
และติดอยู่กับหลักธรรมทั้งหลาย หากเจ้าทำการนี้แล้วไซ้ ผู้คนอื่นๆ ไม่เพียงแต่จะเห็นชอบต่อตัวเจ้าเท่านั้น
แต่พระเจ้าก็จะโปรดเจ้าด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะเป็นบุคคลหนึ่งที่รับผิดชอบและที่แบกรับภาระ
เจ้าจะเป็นบุคคลที่ได้อย่างต้องแก่ผู้ซึ่งลู่ลวงหน้าที่ของเจ้าอย่างได้มาตรฐานจริงๆ
และผู้ซึ่งใช้ชีวิตที่เป็นสภาพเสมือนของบุคคลจริงแท้คนหนึ่งอย่างครบถ้วน
ผู้คนเช่นนั้นได้รับการทำให้บริสุทธิ์และสัมฤทธิ์การแปลงสภาพจริงในตอนที่กำลังทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลู่ลวง
ง และสามารถกล่าวได้ว่า พวกเขานั้นซื่อสัตย์ในสายพระเนตรของพระเจ้า
เฉพาะผู้คนที่ซื่อสัตย์เท่านั้นที่สามารถพากเพียรบากบั่นกับการฝึกฝนปฏิบัติความจริงและประสบความสำเร็จใน
การปฏิบัติตนตามหลักธรรม และสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลู่ลวงอย่างได้มาตรฐาน
ผู้คนที่ปฏิบัติตนด้วยหลักธรรมนั้นทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลู่ลวงไปอย่างพิถีพิถันเมื่อพวกเขาอยู่ในอารมณ์ที่ดี
พวกเขาไม่ได้ทำงานในลักษณะขอไปที พวกเขาไม่ใช่ไม่รู้เท่าทัน
และพวกเขาไม่รอดโอ้อวดเองเพื่อทำให้ผู้อื่นนึกถึงตัวพวกเขาอย่างสูงส่ง อย่างไรก็ตาม
เมื่อพวกเขาอยู่ในอารมณ์ที่ไม่ดี
พวกเขาทำกิจประจำวันของพวกเขาเสร็จสิ้นไปอย่างจริงจังตั้งใจและมีความรับผิดชอบไม่ต่างกัน
และต่อให้พวกเขาเผชิญบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเหตุให้เกิดอันตรายเสียหายต่อการทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลู่ลวง
หรือที่ทำให้เกิดแรงกดดันต่อพวกเขาเล็กน้อย
หรือเป็นเหตุให้เกิดการหยุดชะงักในขณะที่พวกเขาทำหน้าที่ของพวกเขา
พวกเขาก็ยังมีความสามารถที่จะทำหัวใจให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐาน โดยกล่าวว่า
“ไม่สำคัญว่าปัญหาที่ข้าพระองค์เผชิญนั้นใหญ่แค่ไหน—ขอให้ฟ้าสวรรค์ถล่มลงมา—
ตราบที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ต่อไป
ข้าพระองค์มุ่งมั่นที่จะทำดีที่สุดเท่าที่ข้าพระองค์ทำได้ในการลู่ลวงหน้าที่ของข้าพระองค์
ทุกวันที่ข้าพระองค์ได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่นั้น
เป็นวันหนึ่งซึ่งข้าพระองค์จะทำงานหนักในการปฏิบัติหน้าที่ของข้าพระองค์
เพื่อให้ข้าพระองค์มีค่าคู่ควรต่อหน้าที่นี้ที่พระเจ้าประทานให้กับข้าพระองค์
รวมถึงลมหายใจนี้ที่พระองค์ทรงใส่เข้ามาในร่างกายของข้าพระองค์
โดยไม่คำนึงว่าข้าพระองค์อาจจะอยู่ในความลำบากยากเย็นมากเพียงใด ข้าพระองค์จะพักวางทั้งหมดลงไว้ก่อน
เพราะการทำหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ลู่ลวงนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญสูงสุด!”
บรรดาผู้ที่ไม่รู้สึกกระตือรือร้นโดยบุคคลใด เหตุการณ์ใด สิ่งใด หรือสภาพแวดล้อมใด

ผู้ซึ่งไม่ถูกควบคุมโดยอารมณ์หรือสถานการณ์ภายนอกอันใด

และผู้ที่ยังหาหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและพระบัญชาทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบหมายให้แก่พวกเขาเป็นอันดับแรกสุดก่อนสิ่งอื่นใด—

พวกเขาคือผู้คนที่ยังรักภักดีต่อพระเจ้าและผู้ที่ยินยอมต่อพระองค์อย่างถ่องแท้

ผู้คนเช่นนี้ได้บรรลุการเข้าสู่ชีวิตและได้เข้าสู่ความจริงความเป็นจริงแล้ว

นี่คือหนึ่งในการแสดงออกที่จริงแท้และสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่สุดของการใช้ชีวิตตามความจริง

ตัดตอนมาจาก “การเข้าสู่ชีวิตต้องเริ่มต้นด้วยประสบการณ์แห่งการปฏิบัติหน้าที่ของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 576

สำหรับบางคน ไม่สำคัญว่า ประเด็นปัญหาใดที่พวกเขาอาจจะเผชิญเมื่อกำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาอยู่ พวกเขาไม่แสวงหาความจริง และพวกเขาปฏิบัติตนไปตามความคิด มโนคติที่หลงผิด จินตนาการ และความอยากได้อะไรที่มีทั้งหลายของพวกเขาเสมอ

พวกเขากำลังสนองความอยากได้อะไรอันเห็นแก่ตัวของตัวพวกเขาเองอยู่เป็นนิตย และอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของพวกเขานั้นก็มิอำนาจควบคุมอยู่เหนือการกระทำของพวกเขาเสมอ แม้ว่าพวกเขาอาจทำหน้าที่ของพวกเขาครบบริบูรณ์ตามที่พวกเขาได้ถูกมอบหมาย แต่พวกเขาก็ไม่ได้รับความจริงอันใดเลย

ดังนั้นอะไรเล่าคือสิ่งที่ผู้คนดังกล่าวพึงพาตอนที่พวกเขากำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา? พวกเขาไม่ได้กำลังพึ่งพาทั้งความจริงและพระเจ้า ความจริงน้อยนิดที่พวกเขาเข้าใจจริงๆ ไม่ได้เริ่มต้นอำนาจอธิปไตยในหัวใจของพวกเขา

พวกเขากำลังพึ่งพาพรสวรรค์และความสามารถทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง พึ่งพาความรู้อันใดก็ตามที่พวกเขาหามาได้ และพึ่งพาความสามารถพิเศษของพวกเขา ตลอดจนพลังใจ หรือเจตนาดีทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง เพื่อที่จะทำหน้าที่เหล่านี้ให้ครบบริบูรณ์

นี่คือธรรมชาติชนิดหนึ่งที่แตกต่างไปมิใช่หรือ? แม้ว่าบางคราวเจ้าอาจพึ่งพาความเป็นธรรมชาติ จินตนาการ มโนคติที่หลงผิด ความรู้และการเรียนรู้ของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

แต่ก็ไม่มีประเด็นปัญหาในเรื่องของหลักธรรมศุขขึ้นในบางสิ่งที่เจ้าทำเลย โดยผิวเผินแล้ว

ดูราวกับว่าเจ้ายังไม่ได้ใช้เส้นทางที่ผิด แต่ก็มีสิ่งหนึ่งซึ่งไม่สามารถถูกมองข้าม นั่นคือ

ในช่วงระหว่างกระบวนการของการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า หากมโนคติที่หลงผิด จินตนาการ

ความอยากส่วนบุคคลทั้งหลายของเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยและไม่เคยได้รับการแทนที่ด้วยความจริง

และหากการกระทำและความประพฤติของเจ้านั้นไม่เคยทำไปโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริงทั้งหลาย

เช่นนั้นแล้วบรรดาทิวทัศน์สุดท้ายจะเป็นอย่างไร? เจ้าก็จะกลายเป็นคนปรนนิบัติคนหนึ่ง

นี่คือสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในพระคัมภีร์อย่างตรงชัดว่า “เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนจำนวนมากร้องแก่เราว่า

‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวณะในพระนามของพระองค์

และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์

และได้ทำการแห่งฤทธานุภาพมากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ?’ เมื่อนั้นเราจะกล่าวแก่พวกเขาว่า

‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’” (มัทธิว 7:22-23)

เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงทรงเรียกผู้คนเหล่านี้ผู้ทุ่มเทความพยายามและผู้ทำการปรนนิบัติว่า “เจ้าผู้ทำความชั่ว”?

มีประเด็นหนึ่งที่พวกเราสามารถแน่ใจได้ และนั่นก็คือว่า ไม่สำคัญว่าผู้คนเหล่านี้ทำหน้าที่หรืองานอะไร

แรงจูงใจ แรงกระตุ้น เจตนา

และความคิดทั้งหลายของพวกเขาย่อมเกิดขึ้นโดยทั้งหมดทั้งสิ้นจากความอยากได้อะไรที่มีอันเห็นแก่ตัวของพวกเขานั้น โดยรวมแล้วมีพื้นฐานอยู่บนแนวคิดกับผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง

และความคำนึงถึงและแผนการของพวกเขานั้นก็วนเวียนอยู่กับความมีหน้ามีตา สถานะ ความไร้ค่า

และความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขา ลึกลงไปนั้น พวกเขาไม่ครองความจริงอยู่เลย

และพวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริงทั้งหลาย เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว

สิ่งใดหรือที่สำคัญยิ่งยวดสำหรับพวกเจ้าที่จะต้องแสวงหาในตอนนี้? (พวกเราควรแสวงหาความจริง

และปฏิบัติหน้าที่ของเราโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า)

สิ่งใดหรือที่พวกเจ้าควรทำอย่างเฉพาะเจาะจงในตอนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาอยู่โดยสอดคล้องไปกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า?

เมื่อคำนึงถึงเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้าในตอนที่กำลังทำบางสิ่งบางอย่าง

เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะหยั่งรู้ว่าเจตนาและแนวคิดเหล่านั้นสอดคล้องกับความจริงหรือไม่

ตลอดจนหยั่งรู้ว่าเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้านั้นถูกออกแบบมาเพื่อการลู่ลวงความอยากได้อะไรที่มีอันเห็นแก่ตัวของตัวเจ้าเองหรือผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า

หากเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้านั้นสอดคล้องไปกับความจริง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมสามารถทำหน้าที่ของเจ้าไปในแนวเดียวกับการคิดของเจ้า อย่างไรก็ตาม

หากเจตนาและแนวคิดเหล่านั้นไม่สอดคล้องกับความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องหันหลังกลับและทิ้งเส้นทางนั้นอย่างรวดเร็ว เส้นทางนั้นไม่ถูก

และเจ้าไม่สามารถฝึกฝนปฏิบัติแบบนั้นได้ หากเจ้ายังคงเดินบนเส้นทางนั้นต่อไปแล้วไซ้

เจ้าย่อมจบลงตรงการกระทำความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “วิธีได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าในหน้าที่ของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 577

มีหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อสิ่งมีชีวิตทรงสร้างขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

ซึ่งยังเป็นหลักการสูงสุดอีกด้วย

วิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอยู่บนพื้นฐานของแผนการบริหารจัดการของพระองค์และบนพื้นฐาน

ของข้อพึงประสงค์ของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องปรึกษาผู้ใดสักคน

อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงจำเป็นต้องให้บุคคลใดสักคนเห็นด้วยกับพระองค์ ไม่ว่าพระองค์ควรจะทรงทำอะไร

และไม่ว่าพระองค์ควรจะทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร แต่พระองค์ก็ทรงทำ

และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไรหรือพระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร

ทั้งหมดล้วนสอดคล้องกับหลักการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

สิ่งเดียวที่ต้องทำในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างคือการนบนอบ ไม่ควรมีตัวเลือกอื่นใด การนี้แสดงให้เห็นสิ่งใด?

การนี้แสดงให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างจะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างเสมอ

พระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและพระคุณสมบัติที่จะทรงจัดวางเรียบเรียงและทรงปกครองสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

ตามที่พระองค์พอพระทัย และไม่ทรงจำเป็นต้องมีเหตุผลในการทรงทำเช่นนั้น นี่คือสิทธิอำนาจของพระองค์

ตราบเท่าที่พวกเขาเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

ไม่มีแม้แต่ผู้เดียวท่ามกลางสิ่งมีชีวิตแห่งการทรงสร้างที่จะมีพลังอำนาจหรือมีคุณสมบัติที่จะตัดสินว่าพระผู้สร้าง

ควรทรงปฏิบัติอย่างไร หรือว่าสิ่งที่พระองค์ทรงทำถูกหรือผิด อีกทั้งสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

ก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะเลือกกว่าพวกเขาควรได้รับการปกครอง จัดวางเรียบเรียง

หรือกำจัดโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างหรือไม่ ในทำนองเดียวกัน

ไม่มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเดียวใดมีคุณสมบัติที่จะเลือกวิธีที่พวกเขาได้รับการปกครองและกำจัดโดยองค์พระผู้

เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง นี่คือความจริงสูงสุด

ไม่สำคัญว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ทรงทำอะไรกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างของพระองค์

และไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงทำสิ่งนั้นอย่างไร พวกมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างควรทำเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

นั่นคือแสวงหา นบนอบ รู้จัก และยอมรับข้อเท็จจริงซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ทรงสถาปนาไว้

ผลสุดท้ายก็จะเป็นว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างจะได้ทรงทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จลุล่วงแล้ว

และทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว

โดยได้ทรงทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์ก้าวหน้าไปโดยไม่มีสิ่งกีดขวางใดๆ ขณะเดียวกัน

เพราะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้ยอมรับกฎและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้าง

และนบนอบต่อกฎและการจัดการเตรียมการของพระองค์ พวกเขาก็จะได้รับความจริงแล้ว

เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้สร้างแล้ว และมารู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์แล้ว

ยังมีหลักการอยู่อีกหนึ่งหลักการที่เราต้องบอกพวกเขา นั่นคือ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงทำสิ่งใด

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงสำแดงอย่างไร

และไม่สำคัญว่าสิ่งที่พระองค์ทรงทำเป็นกิจการยิ่งใหญ่หรือการกระทำเล็กๆ พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง ในขณะที่มวลมนุษย์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างก็ยังคงเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ทำสิ่งใดไปแล้ว

และโดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาอาจมีความสามารถพิเศษหรือเป็นที่โปรดปรานมากเพียงใด

สำหรับมนุษยชาติทรงสร้างแล้ว

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้รับพระคุณมากเพียงใดและพระพรมากมายเพียงใดจากพระเจ้าผู้สร้าง หรือความปราณี

ความรักมั่นคง หรือความเมตตากรุณามากเพียงใด พวกเขาก็ไม่ควรเชื่อตัวพวกเขาเองว่ายืนห่างจากพระองค์

หรือคิดว่าพวกเขาสามารถยื่นเสมอพระเจ้าได้

และคิดว่าพวกเขาได้กลายเป็นมีตำแหน่งสูงท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแล้ว

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าได้ประทานของประทานให้เจ้ามากเพียงใด

หรือพระองค์ได้ทรงให้พระคุณแก่เจ้ามากเพียงใด หรือพระองค์ได้ทรงปฏิบัติต่อเจ้าด้วยความใจดีมากเพียงใด

หรือพระองค์ได้ทรงให้ความสามารถพิเศษแก่เจ้าบ้างแล้วหรือไม่ สิ่งเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเป็นทรัพย์สินของเจ้าเลย

เจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และด้วยเหตุนี้ เจ้าจะเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างตลอดไป เจ้าต้องไม่คิดว่า

“ฉันเป็นที่รักตัวน้อยในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงตีฉัน

ท่าทีของเจ้าต่อฉันจะเป็นท่าทีแห่งความรัก ความห่วงใย และการอุปถัมภ์อย่างอ่อนโยนเสมอ

พร้อมเสียดกระซิบอันอบอุ่นแห่งความชื่นชมและการหนุนใจ” ในทางตรงกันข้าม ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้สร้าง

เจ้าก็เป็นอย่างเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอื่นๆ ทั้งหมด

พระเจ้าทรงสามารถใช้เจ้าได้ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา

และยังทรงสามารถจัดวางเรียบเรียงเจ้าได้ตามที่พระองค์ทรงปรารถนาอีกด้วย

และพระองค์ทรงสามารถจัดการเตรียมการตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเพื่อให้เจ้าเล่นทุกบทบาทท่ามกลางผู้คน

เหตุการณ์และสิ่งทั้งหลายทุกชนิด นี่คือน้ำพระทัยที่ผู้คนควรมี และคือสำนึกรับรู้สิ่งที่ดีซึ่งพวกเขาควรครอง

หากคนเราสามารถเข้าใจและยอมรับวามะเหล่านี้ได้ สัมพันธภาพของพวกเขากับพระเจ้าก็จะยิ่งเป็นปกติมากขึ้น

และพวกเขาจะสร้างสัมพันธภาพที่สมเหตุสมผลที่สุดกับพระองค์

หากคนเราสามารถเข้าใจและยอมรับวามะเหล่านี้ได้

พวกเขาก็จะปรับทิศทางสถานียของพวกเขาอย่างถูกต้องเหมาะสม ยืนในที่ที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขา

และรักษาหน้าที่ของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “เพียงโดยการแสวงหาความจริงเท่านั้น คนเราจึงสามารถรู้จักกิจการของพระเจ้าได้” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 578

การรู้จักพระเจ้าต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางการอ่านและการเข้าใจพระวณะของพระเจ้า บางคนกล่าวว่า “ฉันยังไม่ได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เลย แล้วฉันควรรู้จักพระเจ้าอย่างไรเล่า?” ในข้อเท็จจริงนั้น พระวณะของพระเจ้าก็คือการแสดงออกอย่างหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระองค์ จากพระวณะของพระเจ้า เราสามารถมองเห็นความรักและความรอดของพระองค์ที่มีต่อพวกมนุษย์

ตลอดจนวิธีการของพระองค์ในการช่วยพวกเขาให้รอด...นี่เป็นเพราะพระวณะของพระองค์ถูกแสดงออกมาโดยพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ใช่ถูกเขียนขึ้นโดยพวกมนุษย์

พระเจ้าได้ทรงแสดงพระวณะเหล่านั้นออกมาด้วยพระองค์เอง

พระเจ้าพระองค์เองกำลังทรงแสดงพระวณะของพระองค์เองและพระสุรเสียงภายในของพระองค์

เหตุใดหรือพระวณะเหล่านี้จึงถูกเรียกว่าพระวณะจากพระทัย?

นั่นก็เป็นเพราะพระวณะเหล่านี้ออกมาจากส่วนลึกลงไป และแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์

น้ำพระทัยของพระองค์ พระคำริชของพระองค์ ความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์

ความรอดของพระองค์สำหรับมวลมนุษย์

และความคาดหวังของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์...ถ้อยคำริชของเจ้ารวมไปด้วยพระวณะอันกว้างกระดัง

และพระวณะอันอ่อนโยนและมีความค้ำนึ่งห่วงใย

ตลอดจนพระวณะในเชิงเปิดเผยซึ่งไม่เป็นไปในแนวเดียวกับที่มนุษย์ปรารถนา

หากเรามองเพียงพระวณะในเชิงเปิดเผยเท่านั้น เราก็อาจรู้สึกลัว พระเจ้าทรงค่อนข้างเข้มงวดทีเดียว

หากเรามองเพียงพระวณะอันอ่อนโยน เราก็อาจรู้สึกลัว พระเจ้าไม่ทรงสิทธิอำนาจมากเท่าใดนัก เพราะฉะนั้น

เราจึงไม่ควรมองพระวณะเหล่านี้ออกนอกบริบท ในทางกลับกันให้มองพระวณะเหล่านี้จากทุกมุม

บางคราวพระเจ้าตรัสจากมุมมองอันอ่อนโยนและเปี่ยมความสงสารเห็นใจ และเช่นนั้นแล้ว

ผู้คนจึงมองเห็นความรักที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์ บางคราวพระองค์ก็ตรัสจากมุมมองที่เคร่งครัดมาก

และเช่นนั้นแล้ว ผู้คนก็จะเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์ที่จะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการล่วงเกินอันใดเลย

มนุษย์นั้น โสมมอย่างหนัก

และไม่มีคำคู่ควรต่อการมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าหรือต่อการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

การที่บัดนี้ผู้คนได้รับอนุญาตให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์นั้นก็เป็นที่ไปโดยพระคุณของพระองค์ล้วนๆ

พระปัญญาของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้จากหนทางที่พระองค์ทรงพระราชกิจและในนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระองค์ ผู้คนยังคงสามารถมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ในพระวณะของพระเจ้า

ต่อให้ปราศจากการติดต่อสัมพันธ์โดยตรงจากพระองค์ก็ตาม

เมื่อใครบางคนที่รู้จักพระเจ้าอย่างถ่องแท้มาติดต่อสัมพันธ์กับพระคริสต์

การเผชิญหน้าของเขากับพระคริสต์ย่อมสามารถสอดคล้องกันได้กับความรู้ของเขาที่มีอยู่เกี่ยวกับพระเจ้า
อย่างไรก็ตาม เมื่อใครบางคนผู้ซึ่งมีเพียงความเข้าใจเชิงทฤษฎีเผชิญหน้ากับพระเจ้า
เขาย่อมไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงได้ แก่นมูนี้ของความจริงคือข้อล้าลึกที่ลุ่มลึกที่สุด
ลำบากยากเย็นที่จะหยั่งถึง จงสรุปรวบรวมพระวณะของพระเจ้าที่ว่าด้วยความล้าลึกแห่งการจุติเป็นมนุษย์
มองดูพระวณะเหล่านั้นจากทุกมุม แล้วจากนั้นก็จงอธิษฐานร่วมกัน ไตร่ตรอง
และสามัคคีธรรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับแก่นมูนี้ของความจริง ในการทำดังนี้
เจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเกิดความเข้าใจขึ้นมา
เพราะพวกมนุษย์ไม่มีโอกาสที่จะมีการติดต่อสัมพันธ์โดยตรงกับพระเจ้า
พวกเขาจึงต้องพึ่งพาประสบการณ์ประเภทนี้เพื่อค่อยๆ คลำทางของพวกเขาก็ไปและเข้าสู่ที่ละน้อย
เพื่อที่จะบรรลุความรู้อันแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 579

การรู้จักพระเจ้าหมายถึงอะไร? นั่นหมายถึงการสามารถจับความเข้าใจความชื่นบานยินดี ความโมโห ความโศกเศร้า และความสุขของพระองค์ นี่คือการรู้จักพระเจ้า เจ้ากล่าวอ้างว่าเจ้าได้เห็นพระองค์แล้ว กระนั้นเจ้าก็ยังไม่เข้าใจความชื่นบานยินดี ความโมโห ความโศกเศร้า และความสุขของพระองค์ และเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์

เจ้ายังไม่เข้าใจทั้งความชอบธรรมของพระองค์และความเปี่ยมกรุณาของพระองค์ อีกทั้งเจ้าก็ไม่รู้ว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงโปรดและสิ่งใดที่พระองค์ทรงเกลียด นี่ไม่ใช่ความรู้ในเรื่องของพระเจ้า เพราะฉะนั้น ผู้คนบางคนสามารถติดตามพระเจ้าได้

แต่ไม่จำเป็นว่าจะมีความสามารถในการที่จะเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง มีความแตกต่างกันอยู่ในที่นี่ หากเจ้ารู้จักพระเจ้า เข้าใจพระองค์ และมีความสามารถที่จะจับใจความน้ำพระทัยบางประการของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็สามารถเชื่อในพระองค์ได้อย่างแท้จริง นบนอบต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง รักพระองค์ได้อย่างแท้จริง และนมัสการพระองค์ได้อย่างแท้จริง หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นแค่ผู้ติดตามคนหนึ่งซึ่งไหลเรื่อยไปตามกระแส

นั้นไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการนบนอบอย่างแท้จริง หรือการนมัสการที่แท้จริง การนมัสการที่แท้จริงเกิดขึ้นอย่างไร?

ทุกคนที่รู้จักพระเจ้าอย่างถ่องแท้ล้วนนมัสการและเคารพพระองค์เมื่อใดก็ตามที่พวกเขามองเห็นพระองค์โดยไม่ มีข้อบกพร่อง พวกเขาล้วนถูกสะกดให้ยอมกราบไหว้และนมัสการพระองค์ ณ ปัจจุบัน

ในขณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กำลังทรงงาน

ยิ่งผู้คนมีความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งหวงแหนสิ่งเหล่านี้ราวสมบัติล้ำค่ามากขึ้นเท่านั้นและพวกเขาก็ยิ่งเคารพพระองค์มากขึ้นเท่านั้น โดยทั่วไปแล้ว ยิ่งผู้คนมีความเข้าใจน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งยอมเลินเล่อมากขึ้นเท่านั้น

และดังนั้นพวกเขาก็ปฏิบัติต่อพระเจ้าดั่งเป็นมนุษย์ หากผู้คนได้รู้จักและมองเห็นพระเจ้าจริงๆ พวกเขาก็จะตัวสั่นด้วยความยำเกรง “แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือนรองพระบาท”—เหตุใดยอห์นจึงกล่าวเช่นนั้น? แม้ว่าลึกลงไปแล้ว

เขามีได้มีความเข้าใจอันลุ่มลึกมากนัก แต่เขารู้ว่าพระเจ้าทรงน่าเกรงขาม

ผู้คนมากมายเท่าใดในทุกวันนี้ที่มีความสามารถในการเคารพพระเจ้า?

หากพวกเขาไม่รู้พระอุปนิสัยของพระองค์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะสามารถเคารพพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ผู้คนทั้ง ไม่รู้แก่นแท้ของพระคริสต์ และไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีความสามารถที่จะนมัสการพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

หากพวกเขามองเห็นเพียงการทรงปรากฏภายนอกที่เป็นปกติและธรรมดาสามัญของพระคริสต์
ทว่าไม่รู้จักแก่นแท้ของพระองค์
เช่นนั้นแล้วก็ย่อมง่ายสำหรับพวกเขาที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ดังเช่นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาสามัญคนหนึ่ง
พวกเขาอาจนำพาที่ที่มีความเคารพมาใช้กับพระองค์และสามารถโง่งพระองค์ ด้านทานพระองค์ ไม่เชื่อฟัง
และทำการตัดสินพระองค์ได้ พวกเขาสามารถมองตัวเองว่าชอบธรรมอยู่เสมอ
และไม่จริงจังกับพระวาระของพระองค์ พวกเขาสามารถถึงขึ้นเหนียวนาให้เกิดมโนคติที่หลงผิด การกล่าวโทษ
และการหมิ่นประมาทพระเจ้าได้ เพื่อแก้ปัญหามาในประเด็นปัญหาเหล่านี้
คนเราต้องรู้จักแก่นแท้และเทวสภาพของพระคริสต์ นี่คือแง่มุมหลักของการรู้จักพระเจ้า
นั่นคือสิ่งที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริงต้องเข้าสู่และสัมผัส

คัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

11. บ้านปลายและบ่อดาน

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 580

ในแสงสว่างวาบของฟ้าแลบ สัตว์ทุกตัวถูกเขยื้อนร่างที่แท้จริงของมัน ดังนั้น
เมื่อได้รับความกระอักด้วยความสว่างของเรา
มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้งเช่นกัน โอ้ โลกเก่าๆ
อันเสื่อมทราม! ในที่สุด มันได้ล้มคว่ำลงไปใต้น้ำโสโครก และด้วยการจมลงไปอยู่ใต้พื้นผิว
จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม! โอ้ มวลมนุษย์ทั้งปวง จากการสร้างของเราเอง!
ในที่สุดพวกเขาก็ได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งในความสว่าง ได้พบรากฐานสำหรับการดำรงอยู่
และเลิกดิ้นทุรนอยู่ในโคลนตม! โอ้ สรรพสิ่งแห่งการสร้างอันมากเหลือคณานับที่เราถืออยู่ในมือของเรา!
พวกมันจะไม่สามารถเริ่มต้นใหม่โดยผ่านทางถ้อยคำของเราได้อย่างไร?
พวกมันจะไม่สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ของพวกมันในความสว่างได้อย่างไร?
แผ่นดินโลกจะเล็กลงหนึ่งไมล์หาติงและเจียบสังคเป็นตายอีกต่อไป
ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้างว้างและเศร้าโศกอีกต่อไป ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะรวมกันเป็นหนึ่ง
ไม่ถูกแยกด้วยที่ว่างอีกต่อไป จะไม่มีวันถูกตัดแยกจากกันอีก ในวาระอันน่ายินดีปรีดา ณ
ชั่วขณะแห่งความปรามิทัศน์นี้ ความชอบธรรมของเราและความบริสุทธิ์ของเราได้แผ่ขยายไปทั่วทั้งจักรวาล
และมวลมนุษย์ทั้งปวงเฉลิมเกียรติสิ่งเหล่านั้นกันไม่หยุดหย่อน
เมืองทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์กำลังหัวเราะด้วยความชื่นบานยินดี
และอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกกำลังเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดี ณ เวลานี้ ใครเล่าที่จะไม่ยินดี?
และใครเล่าที่จะไม่รำเ้าให้? แผ่นดินโลกในสภาวะแรกเริ่มของมันนั้นเป็นของฟ้าสวรรค์
และฟ้าสวรรค์ก็รวมเข้ากับแผ่นดินโลก มนุษย์คือสายใยที่ผูกรวมฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเข้าด้วยกัน
และเนื่องจากความสะอาดบริสุทธิ์ของมนุษย์ เนื่องจากการเริ่มต้นใหม่ของมนุษย์
ฟ้าสวรรค์จึงไม่ถูกปกปิดจากแผ่นดินโลกอีกต่อไป และแผ่นดินโลกก็ไม่จำเป็นต้องเจียบต่อฟ้าสวรรค์อีกต่อไป
ใบหน้าทั้งหลายของมวลมนุษย์ประดับด้วยรอยยิ้มแห่งความรื่นรมย์สมอรา
และที่ซ่อนเร้นอยู่ในหัวใจของพวกเขาคือความหวานชื่นอันมีรู้ที่สิ้นสุด มนุษย์ไม่ทะเลาะวิวาทกับมนุษย์
และมนุษย์ไม่มาชกต่อยกัน มีใครบ้างไหมที่ไม่ใช้ชีวิตกับคนอื่นๆ อย่างมีสันติสุขในความสว่างของเรา?
มีใครบ้างไหมที่ทำให้นามของเราเสื่อมเสียในวันของเรา?
มนุษย์ทั้งปวงจ้องสายตาเปี่ยมความเคารพของพวกเขามุ่งตรงมาที่เรา และในหัวใจของพวกเขานั้น
พวกเขาแอบเพรียกร้องหาเรา เราได้ค้นคว้าการกระทำทุกอย่างของมวลมนุษย์แล้ว
พบว่าท่ามกลางมนุษย์ที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว ไม่มีสักคนที่ไม่เชื่อฟังเรา ไม่มีสักคนที่ตัดสินเรา
มวลมนุษย์ทั้งปวงถูกซึมแทรกด้วยอุปนิสัยของเรา มนุษย์ทั้งหมดกำลังจะได้มารู้จักเรา

กำลังจะเข้ามาใกล้ชีวิตเรายังขึ้นและรักษาเรา เราขึ้นหยั่งมั่งคงในจิตวิญญาณของมนุษย์
ได้รับการยกย่องถึงจุดยอดสูงสุดในสายตามนุษย์ และไหลผ่านเลือดในเส้นเลือดของมนุษย์
การยกย่องอันชื่นบานยินดีในหัวใจมนุษย์เต็มเปี่ยมไปทุกหนแห่งบนหน้าแผ่นดินโลก อากาศแจ่มใสและสดชื่น
หมอกหนาไม่ปกคลุมพื้นดินอีกต่อไป และดวงอาทิตย์ฉายแสงโชติช่วงชัชวาล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 18” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 581

ราชอาณาจักรนั้นกำลังแผ่ขยายในท่ามกลางมนุษย์ชาติ มันกำลังเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ และกำลังยืนขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีอำนาจใดที่สามารถทำลายราชอาณาจักรของเราได้

ในบรรดาคนของเราผู้ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรแห่งนี้

มีใครบ้างในหมู่พวกเจ้าที่มีใจมนุษย์ท่ามกลางพวกมนุษย์? คนใดในหมู่พวกเจ้าที่อยู่ภายนอกสภาพของมนุษย์?

เมื่อจุดเริ่มต้นใหม่ของเราถูกประกาศออกไปสู่ผู้คนจำนวนมาก มนุษย์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร?

พวกเจ้าได้มองเห็นสภาวะของมวลมนุษย์ด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

แน่ใจหรือว่าพวกเจ้ามิได้ยังคงเก็บจำความหวังในการอยู่ยืนนานตลอดไปในโลกนี้?

บัดนี้เรากำลังเดินไปทั่วท่ามกลางคนของเราและเราใช้ชีวิตในท่ามกลางพวกเขา วันนี้

บรรดาผู้ที่มีความรักแท้ต่อเรา—ผู้คนเช่นนั้นได้รับการอวยพร บรรดาผู้ที่นับนอบต่อเราจะได้รับพร

พวกเขาจะพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่รู้จักเราจะได้รับพร

พวกเขาจะได้ใช้อำนาจในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่แสวงหาเราจะได้รับพร

พวกเขาจะหลีกเลี่ยงหนีจากพันธนาการของซาตานและชั้นชมพรของเราอย่างแน่นอน

บรรดาผู้ที่สามารถละทิ้งตัวพวกเขาเองได้จะได้รับการ

พวกเขาจะได้เข้าสู่การครอบครองของเราและสืบทอดความไพบูลย์ของราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน

บรรดาผู้ที่ดำเนินการ ร่นวายุเพื่อเรา เราจะจดจำพวกเขา บรรดาผู้ที่ทำการใช้จ่ายเพื่อเรา

เราจะโอบกอดไว้อย่างชื่นบาน และต่อบรรดาผู้ที่ทำเครื่องบูชาให้เรา เราจะมอบความชื่นชมยินดีให้

บรรดาผู้ที่พบความชื่นชมยินดีในวณะของเรา เราจะอวยพรให้

พวกเขาจะเป็นเสาทั้งหลายที่ค้ำชูแกนหลังคาในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน

พวกเขามีความอุดมสมบูรณ์ที่ไม่มีสิ่งใดเทียบในบ้านของเราอย่างแน่นอน

และไม่มีสักคนที่สามารถเปรียบเทียบกับพวกเขาได้

พวกเจ้าเคยได้ยอมรับพรทั้งหลายที่ได้มอบให้พวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าเคยแสวงหาสัญญาทั้งหลายที่ได้ทำให้พวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าจะฝ่าฟันผ่านเงื้อมมือของอำนาจแห่งความมืดไปภายใต้การนำจากแสงสว่างของเราอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะไม่สูญเสียความสว่างที่นำพวกเจ้าในท่ามกลางความมืดอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะเป็นนายแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงอย่างแน่นอน พวกเจ้าจะเป็นผู้ชนะต่อหน้าซาตานอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะยืนอยู่กลางฝูงชนเนื่องแน่นมากมายมหาศาลเพื่อเป็นพยานแก่ชัยชนะของเราอย่างแน่นอน

ในขณะที่อาณาจักรแห่งพญานาคใหญ่สีแดงล่มสลาย

พวกเจ้าจะตั้งมั่นและไม่หวั่นไหวอย่างแน่นอนในแผ่นดินชินิม

พวกเจ้าจะสืบทอดพรของเราโดยผ่านทางความทุกข์ที่พวกเจ้าสู้ทน
และจะแผ่สง่าราศีของเราไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 19” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 582

ขณะที่วณะของเราถูกทำให้สมบูรณ์แบบ ราชอาณาจักรก็ค่อยๆ
เป็นรูปเป็นร่างขึ้นบนแผ่นดิน โลกและมนุษย์ก็ค่อยๆ กลับสู่ความเป็นปกติ
และด้วยเหตุนี้จึงมีราชอาณาจักรในหัวใจของเราถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ในราชอาณาจักรนั้น
ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าฟื้นคืนชีวิตของมนุษย์ปกติ ที่จากไปแล้วนั้นคือฤดูหนาวอันหนาวจัด
ซึ่งถูกแทนที่ด้วยโลกที่มีเมืองต่างๆ แห่งฤดูใบไม้ผลิ ที่ซึ่งฤดูใบไม้ผลิยาวนานตลอดทั้งปี
ผู้คนไม่ต้องเผชิญกับโลกของมนุษย์ที่น่าเวทนามันมีคัมภีร์อีกต่อไป
และพวกเขาไม่ต้องสู้ทนความหนาวเย็นยะเยือกของโลกมนุษย์อีกต่อไป ผู้คนไม่ต่อสู้กัน ประเทศต่างๆ
ไม่ทำสงครามต่อกัน ไม่มีการสังหารหมู่และเลือดที่ไหลจากการสังหารหมู่อีกต่อไป
แผ่นดินทั้งหมดถูกเติมเต็มด้วยความสุข และทุกหนแห่งเต็มไปด้วยความอบอุ่นระหว่างพวกมนุษย์
เราเคลื่อนไปตลอดทั่วทั้งโลก เราชื่นชมจากบนยอดบัลลังก์ของเรา และเราดำรงชีวิตท่ามกลางมวลดารา
บรรดาทูตสวรรค์ถวายบทเพลงใหม่ๆ และการเต้นรำใหม่ๆ ให้เรา
ความบอบบางของพวกเขาเองไม่ทำให้หน้าตาไหลรินใบหน้าของพวกเขาอีกต่อไป
เราไม่ได้ยินเสียงของบรรดาทูตสวรรค์รำไห้ต่อหน้าเราอีกต่อไป
และไม่มีผู้ใดบ่นเรื่องความยากลำบากกับเราอีกต่อไป วันนี้ พวกเจ้าทั้งหมดดำรงชีวิตอยู่ต่อหน้าเรา พຼงนี้
พวกเจ้าทั้งหมดจะดำรงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา นี่ไม่ใช่พรอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรามอบให้มนุษย์หรือหรือ?
เพราะราคาที่เจ้าจ่ายในวันนี้ เจ้าจะสืบทอดพรแห่งอนาคตและจะดำรงชีวิตท่ามกลางสง่าราศีของเรา
พวกเจ้ายังคงไม่ปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมด้วยเนื้อแท้ของวิญญาณของเรากระนั้นหรือ?
พวกเจ้ายังคงปรารถนาที่จะฆ่าตัวเองกระนั้นหรือ? ผู้คนเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาสัญญาต่างๆ
ที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้ แม้ว่าพวกมันจะไม่จริง แต่กระนั้นก็ไม่มีผู้ใดที่เต็มใจที่จะยอมรับสัญญาต่างๆ
ของพຼงนี้เลย แม้ว่าพวกมันจะคงอยู่ไปชั่ววันรันครก็ตาม สิ่งต่างๆ
ที่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์คือสิ่งที่เราจะทำลายล้าง และสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์มีอาจสัมผัสได้คือสิ่งที่เราจะสำเร็จลุล่วง
นี่คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

คัดตอนมาจาก “บทที่ 20” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 583

ในความสว่างของเรา ผู้คนเห็นความสว่างอีกครั้ง ในวณะของเรา ผู้คนพบสรรพสิ่งที่พวกเขาชื่นชม
เรามาจากทิศตะวันออก เราหักทลายจากทิศตะวันออก เมื่อสง่าราศีของเราโชติช่วงขึ้นมา
ชนชาติทั้งหลายก็สว่างไสว ทั้งหมดถูกนำเข้าสู่ความสว่าง ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ยังคงอยู่ในความมืด
ในราชอาณาจักร ชีวิตที่ประชากรของพระเจ้าดำเนินกับพระเจ้านั้นมีความสุขเหลือคณานับ
ห้วงน้ำทั้งหลายเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดีในชีวิตที่ได้รับพระพรของผู้คน
ภูเขาชื่นชมความไพบลูย์ของเรากับผู้คน มนุษย์ทั้งมวลเพียรพยายาม ทำงานหนัก
แสดงความจงรักภักดีของพวกเขาในราชอาณาจักรของเรา ในราชอาณาจักร การกบฏไม่มีอีกต่อไป
การต้านทานไม่มีอีกต่อไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างพึ่งพากันและกัน
มนุษย์กับเราเข้าไปใกล้ชิดกันในการรู้สึกถึงซึ่ง ผ่านความปลื้มปิติแสนหวานของชีวิต
ต่างคนต่างพึ่งพากันและกัน...ณ เวลานี้ เราเริ่มชีวิตของเราในสวรรค์อย่างเป็นทางการ
การรบกวนของซาตานไม่มีอีกต่อไป และผู้คนก็เข้าสู่การหยุดพัก ทั่วทั้งจักรวาล
ผู้คนที่เราเลือกสรรมีชีวิตในสง่าราศีของเรา ได้รับพรเกินการเปรียบเทียบ
ไม่ใช่ฐานะผู้คนที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คน แต่ฐานะผู้คนที่มีชีวิตอยู่กับพระเจ้า
มนุษยชาติทั้งมวลได้ผ่านความเสื่อมทรามของซาตาน
และได้ดื่มความขมและความหวานแห่งชีวิตจนถึงกันถึงที่มีแต่ตะกอน บัดนี้ เมื่อมีชีวิตอยู่ในความสว่างของเรา
คนเราจะไม่สามารถชื่นบานได้อย่างไร?
คนเราจะสามารถละทิ้งช่วงเวลาที่สวยงามนี้และปล่อยให้มันหลุดลอยไปอย่างง่ายดายได้อย่างไร?
ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย! จงร้องเพลงในหัวใจของพวกเจ้าและเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อเรา!
จงยกชูหัวใจที่จริงใจของพวกเจ้าและมอบถวายให้กับเรา! จงตีกลองของพวกเจ้าและเล่นอย่างน่าชื่นบานเพื่อเรา!
เราแผ่ความปิติยินดีของเราไปทั่วจักรวาลทั้งหมด! เราเปิดเผยใบหน้าที่ยิ้มสง่าราศีของเราต่อผู้คน!
เราจะร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง! เราจะอยู่เหนือล้ำจักรวาล! เราได้ปกครองในหมู่ผู้คนแล้ว!
เราได้รับการยกย่องจากผู้คน! เราล่องลอยในไฟสวรรค์สี่ฟ้าเบื้องบนและผู้คนก็เดินไปพร้อมกับเรา
เราเดินท่ามกลางผู้คนและผู้คนของเราล้อมรอบเรา! หัวใจของผู้คนชื่นบาน เพลงของพวกเขาสะเทือนจักรวาล
เจาะเข้าสู่สวรรค์ชั้นสูงสุด! จักรวาลไม่ถูกปกคลุมด้วยหมอกอีกต่อไป ไม่มีโคลนตมอีกต่อไป
ไม่มีการรวบรวมสิ่งปฏิกูลอีกต่อไป ผู้คนบริสุทธิ์แห่งจักรวาล! ภายใต้การตรวจสอบของเรา
เจ้าแสดงโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้า เจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกโสम्म
แต่เป็นวิสุทธิชนที่บริสุทธิ์ราวกับหยก พวกเจ้าทั้งหมดเป็นที่รักของเรา พวกเจ้าทั้งหมดคือความปิติยินดีของเรา!
ทุกสรรพสิ่งกลับมีชีวิตขึ้นมา! วิสุทธิชนทั้งหมดได้กลับมารับใช้เราในสวรรค์ เข้าสู่อ้อมกอดอันอบอุ่นของเรา

ไม่ร่ำให้อีกต่อไป ไม่กระวนกระวายอีกต่อไป มอบถวายตัวพวกเขาเองให้เรา กลับมาที่บ้านของเรา
และในมาตุภูมิของพวกเขา พวกเขาจะรักเราอย่างไม่สิ้นสุด! ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์!
ความโศกเศร้าอยู่ที่ใดเล่า! น้ำตาอยู่ที่ใดเล่า! เนื้อหนังอยู่ที่ใดเล่า! แผ่นดินโลกล่วงลับไป
แต่ฟ้าสวรรค์คงอยู่ตลอดกาล เราปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดและผู้คนทั้งหมดสรรเสริญเรา ชีวิตนี้ ความมั่งคั่งนี้
ตั้งแต่อดีตกาลนาน โป้นจนถึงจุดจบแห่งเวลา จะไม่เปลี่ยนแปลง นี่คือนิรันดร์ของราชอาณาจักร

จาก “ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงขึ้นบานเถิด!” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 584

เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางพวกเจ้า และแน่นอนว่า ได้กล่าวถ้อยคำไปมากพอสมควรด้วยเช่นกัน
กระนั้นเราก็คงอดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่า

วณะของเราและงานของเรานั้นยังไม่ได้ลุล่วงตามจุดประสงค์ของงานของเราโดยครบถ้วนบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย
เพราะว่าในยุคสุดท้ายนั้น งานของเราไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ
หรือผู้คนกลุ่มใดโดยเฉพาะ แต่เพื่อเป็นการสาธิตให้เห็นอุปนิสัยประจำตัวของเรา
กระนั้นด้วยเหตุผลมากมายเหลือคณานับ—

สิ่งที่อาจจะเป็นเรื่องของการไม่ค่อยมีเวลาหรือตารางงานอันวุ่นวาย—

ผู้คนจึงยังไม่ได้ได้รับความรู้อันใดเกี่ยวกับเราจากอุปนิสัยของเรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงเริ่มดำเนินแผนการใหม่ของเรา
งานสุดท้ายของเรา และเปิดหน้าใหม่ในงานของเรา

เพื่อที่ทุกคนซึ่งมองเห็นเราจะต้องฉีกชกหัวตัวเองและรำไห้และครวญคร่ำรำพันไม่หยุดอันเนื่องมาจากการดำรง
อยู่ของเรา นี่เป็นเพราะเรานำพาบทอาชวาทของมวลมนุษยมาสู่โลก และจากจุดนี้ไป

เรานำอุปนิสัยทั้งสี่ของเรามาตีแผ่ต่อหน้ามวลมนุษย

เพื่อที่ทุกคนซึ่งรู้จักเราและบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ไม่รู้จักเราอาจได้รับอาหารตาและมองเห็นว่า

เราได้มาสู่โลกมนุษย์แล้วจริงๆ ได้มาสู่โลกที่ซึ่งทุกสรรพสิ่งเพิ่มทวีคูณ นี่คือแผนการของเรา และเป็น

“การสารภาพ” เพียงครั้งเดียวเท่านั้นของเรานับตั้งแต่การสร้างมวลมนุษยของเรา

พวกเจ้าจึงให้ความสนใจที่ไม่แบ่งปันไปทางอื่นต่อทุกการเคลื่อนไหวของเรา

เพราะไม่เร็วของเรากดลงมาถึงมวลมนุษยอีกครั้ง ใกล้ผู้คนทุกคนที่ต่อต้านเรา

เราเริ่มงานที่เราต้องทำ โดยร่วมกันกับฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย และดังนั้นเราจึงค่อยๆ

ลัดเลาะกระแสผู้คนไปอย่างระมัดระวัง และเคลื่อนไหวระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

โดยที่ไม่มีใครเลยที่เคยล่วงรู้การเคลื่อนไหวของเรา หรือสังเกตเห็นวณะของเรา ดังนั้น

แผนงานของเราจึงยังคงก้าวหน้าต่อไปอย่างราบรื่น มีก็เพียงตรงที่

สำนักของพวกเจ้าทั้งหมดนั้นได้กลายเป็นด้านขามากจนถึงขั้นที่เจ้าหลงลืมขั้นตอนทั้งหลายแห่งงานของเรา

แต่วันหนึ่งซึ่งพวกเจ้าจะได้ระลึกได้ถึงเจตนารมณ์ของเรา จะมีมาถึงอย่างแน่นอน

วันนี้เราดำรงชีวิตอยู่กับพวกเจ้าและทนทุกข์ไปด้วยกันกับพวกเจ้า

และนานมาแล้วที่เราได้มาเข้าใจทำที่ที่มวลมนุษยมีต่อเรา เราไม่ปรารถนาที่จะพูดถึงเรื่องนี้อีกต่อไป

นับประสาอะไรที่เราจะปรารถนาความน่าอับอายมาสู่พวกเจ้าโดยการยกตัวอย่างเพิ่มเติมในหัวเรื่องที่เจ็บปวด

นี่ เราหวังแค่เพียงว่าพวกเจ้าจะจดจำทั้งหมดที่เจ้าได้ทำไว้ในหัวใจของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเราอาจจะได้เอาบัญชีของเรามาเทียบประกบกันในวันที่พวกเราพบกันอีกครั้ง

เราไม่ปรารถนาที่จะกล่าวหาใครก็ตามท่ามกลางพวกเจ้าอย่างผิดๆ เพราะเรานั้นปฏิบัติอย่างเป็นธรรม
อย่างยุติธรรม และด้วยเกียรติเสมอ แน่แน่นอนที่เราหวังอีกด้วยว่าพวกเจ้าจะสามารถรักษาความดีงาม
และไม่ทำอะไรที่เป็นการต่อต้านสวรรค์และแผ่นดินโลกหรือมโนธรรมของตัวเอง

นี่คือสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราขอจากพวกเจ้า

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกทรมานและไม่สบายใจเพราะพวกเขาได้กระทำความผิดอันเลวร้ายมาแล้ว
และหลายคนรู้สึกละอายใจในตัวเองเพราะพวกเขาไม่เคยทำความประพฤติที่ดีงามเลยแม้เพียงอย่างเดียว
กระนั้นก็ยังมีความหวังที่ห่างไกลจากการรู้สึกเสื่อมเสียจากบาปของตน เปลี่ยนจากเย้ยไปเป็นเยาะว่า
อันเป็นการกระชากหน้ากากที่ปกปิดคุณสมบัติหลักอันน่าเกลียดน่ากลัวของพวกเขา—

ซึ่งยังไม่เคยถูกตีแผ่อย่างเต็มที่—ออกอย่างครบบริบูรณ์เพื่อทดสอบอุปนิสัยของเรา

เราไม่สนใจและไม่ใส่ใจต่อการกระทำทั้งหลายของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ในทางตรงกันข้าม

เราทำงานที่เราควรจะทำ ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมข้อมูล หรือการเดินทางไปในแผ่นดิน

หรือทำอะไรบางอย่างที่อยู่ในความสนใจของเรา ในเวลาสำคัญๆ

เราเดินหน้าไปกับงานของเราท่ามกลางมนุษย์ตามที่ได้อำนาจไว้แต่เดิม

ไม่ช้าเกินไปหรือเร็วเกินไปแม้แต่หนึ่งวินาที และด้วยทั้งความง่ายดายและความจำเป็น อย่างไรก็ตาม
ด้วยทุกขั้นตอนของงานของเรา บางคนได้ถูกปิดกั้นเพราะเราดูหมิ่นหนทางยกยอทั้งหลายสารพัดของพวกเขา
และการอ่อนน้อมแบบจอมปลอมของพวกเขา บรรดาผู้ที่น่าชิงชังสำหรับเราจะถูกละทิ้งอย่างแน่อน
ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม พุคให้สั้นก็คือ

เราประสงค์จะให้ทุกคนที่เราดูหมิ่นนั้นอยู่ห่างเราไกลแสนไกล คงไม่ต้องพูดว่า

เราจะไม่มีการละเว้นคนเลวซึ่งยังคงอยู่ในบ้านของเรา เนื่องจากวันลงโทษมนุษย์นั้นอยู่ใกล้แล้ว

เราจึงไม่ได้เร่งรีบที่จะขับทุกดวงจิตอันน่าดูหมิ่นเหล่านั้นออกจากบ้านของเรา เพราะเรามีแผนการของเราเอง

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความพร้อมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 585

บัดนี้เป็นเวลาที่เรากำหนดพิจารณาบทอาสนวิหารสำหรับแต่ละบุคคล ไม่ใช่ช่วงระยะซึ่งเราเริ่มทำงานกับมนุษย์ เราฉบับที่กักขังและการกระทำทั้งหลายของแต่ละบุคคล เส้นทางซึ่งพวกเขาได้ติดตามเรามา คุณลักษณะเฉพาะ โดยกำเนิดของพวกเขา และวิธีที่พวกเขาประพฤติตนในท้ายที่สุด ลงในสมุดบันทึกของเราทีละคน เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใด ย่อมไม่มีใครจะหลบพ้นมือของเรา และทุกคนจะรวมอยู่กับบุคคลประเภทเดียวกันตามที่เรากำหนดให้ เราตัดสินใจเรื่องนั้นปลายของแต่ละบุคคลโดยไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอายุ ความอาวุโส ปริมาณความทุกข์ และที่น้อยที่สุดคือ ระดับความขวนสัງเวชของพวกเขา แต่เป็นไปโดยสอดคล้องกับการที่ว่า พวกเขาครองความจริงหรือไม่ ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากนี้ พวกเจ้าจำต้องตระหนักว่า ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะถูกลงโทษด้วยเช่นกัน นี่คือการเท็จจริงซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ถูกลงโทษได้ถูกทำการลงโทษไปเช่นนั้นก็เพื่อความชอบธรรมของพระเจ้า และเป็นการลงทัณฑ์อันสาสมแล้วกับการกระทำชั่วอันนับไม่ถ้วนของพวกเขา เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการของเราเลยแม้แต่อย่างเดียวนับตั้งแต่การแรกเริ่มของแผนการ มันก็เพียงแค่ว่า หากพิจารณาจากฝั่งของมนุษย์ บรรดาผู้ที่เรารับรู้ว่าพระวณะของเราดูเหมือนจะมีจำนวนลดน้อยถอยลง เช่นเดียวกันกับบรรดาผู้ที่เราเห็นชอบอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม เรายังคงยืนยันว่าแผนการของเราไม่เคยเปลี่ยนแปลง ในทางตรงกันข้าม ความเชื่อและความรักของมนุษย์ต่างหากที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ลดถอยลงตลอดเวลา จนถึงขอบข่ายที่เป็นไปได้ว่า แต่ละบุคคลจะเปลี่ยนแปลงจากป้อยอเรา ไปเป็นเอ็นษาค่อเรา และถึงขั้นขับเราออกไป ทำที่ของเราที่มีต่อพวกเขาก็จะไม่เป็นทั้งร้อนและเย็น จนกว่าเราจะรู้สึกถึงความน่าขยะแขยงและความชิงชัง และในท้ายที่สุดจึงสั่งตัดสินลงโทษไป ไม่ว่าจะอย่างไร ในวันแห่งการลงโทษพวกเจ้า เรายังคงมองเห็นพวกเจ้าอยู่ แต่พวกเจ้าจะไม่สามารถมองเห็นเราได้อีกต่อไปแล้ว

เนื่องจากชีวิตท่ามกลางพวกเจ้าได้กลายมาเป็นสิ่งที่น่าเบื่อและจืดชืดไปแล้วสำหรับเรา ดังนั้น คงไม่ต้องบอกว่า เราได้เลือกแล้วที่จะดำรงชีวิตในสิ่งร่ายล้อมที่ต่างออกไป สิ่งที่ดีกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดจากวาทะที่คิดร้ายนานาของพวกเจ้า และหลีกเลี่ยงให้พ้นจากพฤติกรรมอันเลวทรามเหลือทนของพวกเจ้า

ที่พวกเจ้าไม่อาจหลอกเราหรือปฏิบัติต่อเราอย่างขอไปทีอีกต่อไป ก่อนที่เราจะจากพวกเจ้าไป เรายังคงจำต้องเตือนสติพวกเจ้า ให้เว้นจากการกระทำในสิ่งซึ่งไม่สอดคล้องกับความจริง ในทางตรงกันข้าม เจ้าควรทำสิ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อทุกคน สิ่งซึ่งนำประโยชน์มาสู่ทุกคน

และสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อบ้านปลายของเจ้าเอง มิฉะนั้นแล้วผู้ที่ทนทุกข์อยู่ท่ามกลางความวิบัติ
จะไม่ใช่ใครอื่นนอกจากตัวเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความพร้อมที่ดึงดูดใจให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 586

ความปรานีของเรานั้นแสดงออกต่อบรรดาผู้ที่รักเราและปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ในขณะเดียวกัน การลงโทษที่ได้ไปเยือนคนแล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเราอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้นคือ พิสูจน์คำพยานแห่งความพิโรธของเรา เมื่อความวิบัติมาเยือน

ทุกคนที่ต่อต้านเราจะวิปโยคร่ำไห้ในขณะที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของการกัณดารอาหารและภัยพิบัติ บรรดาผู้ที่ได้กระทำความเลวในทุกลักษณะ เว้นแต่ผู้ที่ได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี

จะไม่มีทางหลบพ้นการชำระชดใช้ให้กับบาปของตน พวกเขาอีกเช่นกัน ที่จะดิ่งพรวนลงสู่ความวิบัติ ในแบบที่นานๆ ครั้งจะได้เห็นกันในตลอดระยะเวลาหลายล้านปี

และพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งความอกสั่นขวัญผวาและหวาดกลัวตลอดเวลา

และบรรดาผู้ติดตามของเราทั้งหลายที่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อเราจะขึ้นบานและปรบมือให้กับอิทธิฤทธิ์ของเรา พวกเขาจะผ่านประสบการณ์กับความพอใจอันเกินพรรณนา

และดำรงชีวิตท่ามกลางความชื่นบานยินดีอย่างที่เราไม่เคยมอบให้มวลมนุษย์

เพราะเรานอมความล้ำค่าของความประพฤติที่ดีงามของมนุษย์และชิงชังความประพฤติชั่วของพวกเขา ตั้งแต่เมื่อเราเริ่มต้นนำทางมวลมนุษย์

เรามุ่งหวังอย่างใจจดใจจ่อมาตลอดว่าจะได้รับผู้คนสักกลุ่มที่มีจิตใจเดียวกับเรา ในขณะเดียวกัน บรรดาผู้ที่ไม่ได้มีจิตใจเดียวกับเรานั้น เราก็ไม่เคยลืม เราเกลียดพวกเขาในหัวใจของเราเสมอ

รอคอยโอกาสที่จะนำพาการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่พวกเขา อันเป็นสิ่งซึ่งเราจะผลิตผลิตินที่ได้เห็น บัดนี้วันของเราได้มาถึงแล้วในที่สุด และเราไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไปแล้ว!

งานชิ้นสุดท้ายของเราไม่ใช่แค่เพื่อประโยชน์แห่งการลงโทษมนุษย์เท่านั้น แต่เพื่อการจัดการเตรียมการในเรื่องบ้านปลายของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นไปได้ที่ผู้คนทั้งหมดอาจรับรู้กิจการและการกระทำของเรา

เราต้องการให้แต่ละบุคคลได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นถูกต้อง และได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นเป็นการแสดงออกของอุปนิสัยของเรา

ที่ทำให้กำเนิดมวลมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะเป็นการกระทำของธรรมชาติ

แต่เป็นเรา ผู้บำรุงเลี้ยงทุกสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในการสร้าง หากปราศจากการดำรงอยู่ของเรา

มวลมนุษย์ย่อมมีแต่จะพินาศและทุกข์ทนจากการหวดเมี้ยนแห่งหายนะเท่านั้น

ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันสวยงาม หรือโลกอันเขียวขจีอีกเลย

มวลมนุษย์จะเผชิญเพียงคำคืนอันเยือกเย็นและหุบเขาแห่งเงามรณะซึ่งไม่ลดละปรานี

เราคือความรอดเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ เราคือความหวังเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เราก็คือพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่พึ่งแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่มีเรา—
มวลมนุษย์จะหยุดนิ่งลงในทันที หากไม่มีเรา—

มวลมนุษย์จะทุกข์ทนจากมหันตภัยและถูกบรรดาผีसागทุกลักษณะเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า
กระนั้นก็ยังไม่มีใครใส่ใจเรา เราได้ทำงานที่ไม่มีใครอื่นทำได้

และหวังเพียงแค่ว่ามนุษย์จะสามารถชดใช้คืนเราด้วยความประพฤติที่ดีงามบ้าง
แม้จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถชดใช้คืนเราได้ เราก็จะยังคงยุติการเดินทางไกลของเราในโลกมนุษย์ลง
และเริ่มต้นขึ้นตอนถัดไปของงานของเราที่กำลังคลี่คลายออกมา

เนื่องจากการเร่งรีบไปมาของเราทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์ในช่วงหลายปีมานี้ให้ดอกผลดี และเราก็ยินดีมาก
สิ่งที่เราสนใจไม่ใช่จำนวนผู้คน แต่เป็นความประพฤติที่ดีงามของพวกเขาเสียมากกว่า ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม
เราหวังว่าพวกเขาจะเตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของตัวเอง
เมื่อนั้นเราจึงจะพึงพอใจ มิฉะนั้นแล้ว

ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเจ้าที่จะสามารถหนีรอดความวิบัติที่จะตกมาถึงเจ้าได้
ความวิบัตินี้มีจุดกำเนิดอยู่กับเราและแน่นอนว่าถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเรา
หากพวกเจ้าไม่สามารถปรากฏว่าดีงามได้ในสายตาของเรา
เช่นนั้นพวกเจ้าก็จะไม่อาจหนีรอดความทุกข์จากความวิบัติไปได้

ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากความประพฤติและการกระทำโดยเจตนาทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ได้ถูกพิจารณาว่า
สมควรไปเสียทั้งหมด เนื่องจากความเชื่อและความรักของพวกเจ้านั้นกลวงเป็นโพรง
และเจ้าเพียงแค่แสดงให้เห็นว่า ตัวตนของพวกเจ้าชั่วช้าหรือไม่ก็ทรหดเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้
เราจะพิพากษาสิ่งที่ดีและสิ่งที่แย่เท่านั้น

ความกังวลสนใจของเรายังคงเป็นเรื่องของหนทางที่พวกเจ้าแต่ละคนปฏิบัติและแสดงตัวตนของเขาออกมา
อันเป็นพื้นฐานที่เราจะใช้กำหนดพิจารณาบทอาชญาของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม เราจำต้องพูดเรื่องนี้ให้ชัดเจนว่า
กับบรรดาผู้ที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีแม้แต่น้อยในระหว่างช่วงเวลาของความทุกข์ลำบาก
เราจะไม่ปรานีอีกต่อไป เพราะความปรานีของเราขยายเวลามาเพียงถึงตอนนี้เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น
เราไม่มีความชอบใจให้กับใครก็ตามที่ครั้งหนึ่งเคยทรยศเรา

นับประสาอะไรที่เราจะชอบที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับบรรดาผู้ที่ขายผลประโยชน์ของผมเพื่อนของตน
นี่คืออุปนิสัยของเรา ไม่ว่าบุคคลคนนั้นอาจเป็นใครก็ตาม เราจำต้องบอกเรื่องนี้กับพวกเจ้าว่า
ใครก็ตามที่ทำให้เราเสียใจจะไม่ได้ได้รับความเมตตาผ่อนผันจากเราเป็นครั้งที่สอง
และใครก็ตามที่ได้สัจย์ชื่อต่อเราตลอดมาจะยังคงอยู่ในหัวใจของเราตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 587

ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ การเปลี่ยนแปลงเกินกว่าคำนวณได้เกิดขึ้น
มหาสมุทรเหือดแห้งตกตะกอนกลายเป็นท้องทุ่ง ท้องทุ่งถูกน้ำท่วมจนกลายเป็นมหาสมุทร ครั้งแล้วครั้งเล่า
ไม่มีใครสามารถนำทางและชี้นำเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ได้
เว้นแต่พระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งในจักรวาลพระองค์เดียวเท่านั้น
ไม่มีผู้ทรงฤทธิ์ใดที่จะตราครุฑทำงานหรือทำการเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้ ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ
ไม่มีใครที่สามารถนำทางเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้สู่บันปลายแห่งความสว่างและปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากความอยุติ
ธรรมทางโลกได้ พระเจ้าทรงกำสรดต่ออนาคตของมวลมนุษย์ พระองค์ตรมพระทัยกับการตกต่ำของมวลมนุษย์
และทรงเจ็บปวดที่มวลมนุษย์กำลังเดินดบเท้าที่ละก้าวเข้าหาความเสื่อมสลายและเส้นทางที่ไม่อาจหวนคืน
มวลมนุษย์ที่ได้ทำร้ายพระทัยของพระเจ้าและประกาศตัดสัมพันธ์กับพระองค์เพื่อแสวงหาการร้าย
มีใครเคยคิดไ้ไหมว่าทิศทางใดที่มวลมนุษย์เช่นนี้อาจมุ่งหน้าไป?
ด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ไม่จึงไม่มีใครสำนึกถึงพระพิโรธของพระเจ้า
ทำไมจึงไม่มีใครแสวงหาหนทางที่จะทำให้พระเจ้าทรงยินดี หรือพยายามเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้น
และที่มากยิ่งขึ้นคือ ทำไมจึงไม่มีใครพยายามจับใจความในความตรมพระทัยและความเจ็บปวดของพระเจ้า
แม้กระทั่งหลังจากได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า มนุษย์ก็ยังคงเดินไปบนเส้นทางของตนต่อไป
ยืนกรานในการหันเหไปจากพระเจ้า เลี่ยงหนีพระคุณและการดูแลของพระเจ้า
และหลบเลี่ยงความจริงของพระองค์ เลือกลงมือที่จะขายตนเองให้กับซาตาน-ศัตรูของพระเจ้า-มากกว่า
และมีใครไ้ไหมที่เคยคิดว่า หากมนุษย์ยังยืนกรานในความดื้อดึงต่อไป
พระเจ้าจะทรงทำอะไรกับมนุษยชาติพวกนี้ที่ผลักไสพระองค์ออกห่างอย่างไร้เยื่อใย?
ไม่มีใครรู้ว่าเหตุผลที่พระเจ้าทรงเตือนความจำและเคี่ยวเข็ญซ้ำๆ นั่นก็เป็นเพราะ ในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น
พระองค์ได้ทรงเตรียมหาหนะอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยมีอันใดเสมอเหมือนมาก่อนเอาไว้แล้ว
เป็นหาหนะที่เนื้อหนังและจิตวิญญาณของมนุษย์นั้นมิอาจจะทนรับได้เลย
หาหนะนี้ไม่ใช่แค่การลงโทษต่อเนื้อหนัง แต่ต่อดวงจิตด้วยเช่นกัน เจ้าจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้ว่า
เมื่อแผนการของพระเจ้าเป็นอันล้มเหลวไป
และเมื่อคำเตือนความจำและการเคี่ยวเข็ญของพระองค์ไม่ได้รับการตอบสนอง
พระโทสะแบบใดเล่าที่พระองค์จะทรงปลดปล่อยออกมา?
มันจะไม่เหมือนกับสิ่งใดเลยที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดได้เคยผ่านประสบการณ์หรือได้ยินมาก่อน เราจึงจะกล่าวว่า
หาหนะนี้ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีซ้ำอีก เพราะว่าแผนการของพระเจ้านั้นก็คือ
การสร้างมวลมนุษย์เพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น และช่วยมวลมนุษย์ให้รอดเพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรก และก็ครั้งสุดท้ายเช่นกัน เพราะฉะนั้น

จึงไม่มีใครสามารถจับใจความเจตนาธรรมอันอุดสาหะและความมุ่งหวังอันแรงกล้าที่พระเจ้าจะทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอดในครั้งนี้ได้เลย

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 588

มนุษย์มีความเข้าใจน้อยนิดเกี่ยวกับพระราชกิจของวันนี้และพระราชกิจแห่งอนาคต แต่เขาไม่เข้าใจบันปลายซึ่งมวลมนุษย์จะเข้าสู่ ในฐานะสิ่งทรงสร้างหนึ่ง มนุษย์ควรปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้าง นั่นคือ มนุษย์ควรติดตามพระเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำ พวกเจ้าควรเดินหน้าในหนทางใดก็ตามที่เราบอกให้พวกเจ้าทำ

เจ้าไม่มีหนทางที่จะบริหารจัดการสิ่งทั้งหลายเพื่อตัวเอง และเจ้าไม่มีความเป็นนายเหนือตัวเอง ทั้งหมดนั้นต้องปล่อยให้อยู่ภายใต้ความปรานีของพระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่างถูกถือไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากพระราชกิจของพระเจ้าได้จัดเตรียมบททวสานให้กับมนุษย์ไว้ล่วงหน้า เป็นบันปลายอันน่าอัศจรรย์ และหากพระเจ้าได้ทรงใช้สิ่งนี้เพื่อชักนำมนุษย์และเป็นเหตุให้มนุษย์ติดตามพระองค์—

หากพระองค์ได้ทรงทำข้อตกลงกับมนุษย์—เช่นนั้นแล้ว นี่คงจะไม่ใช่วิธีการพิชิตชัย และคงจะไม่ได้เป็นไปเพื่อทรงพระราชกิจกับชีวิตของมนุษย์

หากพระเจ้าต้องทรงใช้บททวสานของมนุษย์เพื่อควบคุมเขาและได้หัวใจของเขามา เช่นนั้นแล้วในการนี้พระองค์คงจะไม่ได้กำลังทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และพระองค์คงจะไม่ทรงสามารถได้มนุษย์มา แต่คงจะกำลังทรงใช้บันปลายเพื่อควบคุมเขาแทน

มนุษย์ไม่ใส่ใจเรื่องอื่นใดมากไปกว่าบททวสานในอนาคต บันปลายสุดท้าย และการที่มีบางสิ่งบางอย่างที่ดีให้หวังหรือไม่นั่นเอง

หากมนุษย์ได้รับความหวังอันสวยงามในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย และหากว่าก่อนการพิชิตชัยมนุษย์ เขาได้รับบันปลายที่ถูกต้องเหมาะสมให้ไล่ตามเสาะหา เช่นนั้นแล้ว

ไม่เฉพาะแต่การพิชิตชัยมนุษย์จะไม่สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันเท่านั้น

แต่ประสิทธิผลของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็คงจะได้รับอิทธิพลด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ประสิทธิผลโดยการนำชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ไปจากมนุษย์ และโดยการพิพากษาและการติสอนอุปนิสัยกบฏของมนุษย์นั่นเอง

มัน ไม่ได้สัมฤทธิ์ผลโดยการทำข้อตกลงกับมนุษย์ ซึ่งก็คือโดยการให้พระพรและพระคุณกับมนุษย์ แต่ตรงกันข้าม จะสัมฤทธิ์ผลได้โดยการเปิดเผยความจริงรักภักดีของมนุษย์โดยการปลดปล่อยเขาจาก “อิสรภาพ” ของเขา

และทำลายความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาให้สิ้นไปต่างหาก

นี่คือเนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย หากมนุษย์ได้รับความหวังที่สวยงามตั้งแต่แรกเริ่ม และพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาถูกกระทำขึ้นภายหลัง เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ก็คงจะยอมรับการติสอนและการพิพากษานี้บนพื้นฐานที่ว่าเขามีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ และในที่สุด

การเชื่อฟังและการนบสการพระผู้สร้างอันไม่มีเงื่อนไขโดยสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ก็คงจะไม่มีสัมฤทธิ์ผล จะมีก็เพียงแค่การเชื่อฟังที่มีขอบเขตไม่รู้เท่าทัน

หรือมิฉะนั้นมนุษย์ก็คงจะทำข้อเรียกร้องจากพระเจ้าอย่างมีขอบเขต

และคงเป็นไปได้ที่จะพิชิตหัวใจมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม ผลที่ตามมาคือ

คงเป็นไปได้สำหรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้นที่จะได้มนุษย์มา หรือยิ่งไปกว่านั้น

ที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นนั้นคงจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้

และคงจะเพียงแค่กระหน่ำตอรองกับพระเจ้าเท่านั้น นี่คงจะไม่ใช่การพิชิตชัย

แต่เป็นความปรานีและพระพรต่างหาก ปัญหาใหญ่ที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่า

เขาไม่คิดถึงสิ่งใดเลยนอกจากชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขา และเทิดทูนสิ่งเหล่านี้

มนุษย์ได้ตามเสาะหาพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขา

เขามีได้นบสการพระเจ้าเนื่องจากความรักที่พวกเขามีต่อพระองค์ และดังนั้น ในการพิชิตชัยมนุษย์

ความเห็นแก่ตัว ความโลภของมนุษย์

และสิ่งทั้งหลายของมนุษย์ที่เป็นอุปสรรคต่อการนบสการพระเจ้าของเขามากที่สุดต้องถูกจัดการและถูกกำจัดทิ้ง

ไปด้วยการนั้นทั้งหมด ในการทำเช่นนั้น ประสิทธิผลของการพิชิตชัยมนุษย์จึงจะสัมฤทธิ์

ผลลัพธ์ก็คือในช่วงระยะแรกของการพิชิตชัยมนุษย์จึงมีความจำเป็นที่จะต้องชำระล้างความทะเยอทะยานอันดิบเถื่อนกับความอ่อนแอที่คอยคาดบาศตายมากที่สุดของมนุษย์ และโดยผ่านทางนี้

จะต้องเผยความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าและเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับความหมายของการดำรงอยู่ของเขา ในหนทางนี้

ความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าจะได้รับการชำระให้สะอาด ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นการพิชิตหัวใจของมนุษย์

แต่ในท่าทีของพระเจ้าต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้น

พระเจ้านิได้ทรงพิชิตเพียงเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตชัยเท่านั้น ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงพิชิตเพื่อที่จะให้ได้มนุษย์มา เพื่อประโยชน์ของพระสิริของพระองค์เอง

และเพื่อฟื้นฟูสภาพเหมือนดั้งเดิมแต่แรกเริ่มของมนุษย์ต่างหาก

หากพระองค์ทรงพิชิตเพียงเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตชัยเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ความสำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็คงจะสูญหายไป นั่นจึงกล่าวได้ว่า

หากหลังจากการทรงพิชิตชัยมนุษย์แล้ว

พระเจ้าทรงล้างพระหัตถ์ของพระองค์จากมนุษย์และไม่ทรงให้ความสนใจต่อความเป็นหรือความตายของมนุษย์

แล้ว เช่นนั้นแล้ว นี่คงจะไม่ใช่การบริหารจัดการมวลมนุษย์

และการพิชิตชัยมนุษย์ก็คงจะไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของความรอดของเขา

มีเพียงการได้มนุษย์มาภายหลังจากการพิชิตชัยเขาและการที่เขามาถึง ณ
บันปลายอันน่าอัศจรรย์ในที่สุดเท่านั้นที่เป็นหัวใจสำคัญของพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมด
และมีเพียงการนี้เท่านั้นที่สามารถสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายแห่งความรอดของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
มีเพียงการที่มนุษย์มาถึง ณ บันปลายอันสวยงาม
และการเข้าสู่การหยุดพักของเขาเท่านั้นที่เป็นความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลค
วจะมี และเป็นพระราชกิจที่พระผู้สร้างทรงควรจะทำ หากมนุษย์จะทำงานนี้ ก็คงจะมีข้อจำกัดมากเกินไป
กล่าวคือ มันอาจจะนำมนุษย์ไปถึงจุดใดจุดหนึ่งได้
แต่มันคงจะไม่สามารถนำพามนุษย์ไปถึงบันปลายอันเป็นนิรันดร์ได้
มนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะตัดสินใจในลิขิตชีวิตของมนุษย์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่สามารถรับรองความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และบันปลายในอนาคตของมนุษย์ได้ อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำนั้นแตกต่างออกไป เนื่องจากพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ก็ทรงนำทางเขา
เนื่องจากพระองค์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด พระองค์ก็จะทรงช่วยเขาให้รอดอย่างถ้วนทั่ว
และจะทรงได้เขามาโดยครบบริบูรณ์ เนื่องจากพระองค์ทรงนำทางมนุษย์
พระองค์ก็จะทรงนำพาเขาไปยังบันปลายที่ถูกต้องเหมาะสม
และเนื่องจากพระองค์ได้ทรงสร้างและบริหารจัดการมนุษย์
พระองค์ก็ต้องทรงรับผิดชอบต่อชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์
พระราชกิจที่พระผู้สร้างทรงทำเป็นเยี่ยงนี้เอง
ถึงแม้ว่าพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะสัมฤทธิ์ผลโดยการลบล้างความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาไป
แต่ในที่สุดแล้วมนุษย์ก็ต้องถูกนำพาไปสู่บันปลายที่ถูกต้องเหมาะสมที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้เขา
เป็นที่แน่แท้ว่าเป็นเพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ มนุษย์จึงมีบันปลาย
และได้รับความมั่นใจในชะตากรรมของเขา
บันปลายที่เหมาะสมซึ่งได้อ้างถึงในที่นี้มีไว้ความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์ที่ได้ถูก
ลบล้างไปแล้วในเวลาที่ผ่านมา ทั้งสองนี้แตกต่างกัน
สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นซึ่งมนุษย์มุ่งหวังและไล่ตามเสาะหาคือความโหยหาที่เกิดขึ้นจากการไขว่คว้าตามความอยาก
ได้อยากมีอันพึงพอใจของเนื้อหนังของเขา แทนที่จะเป็นบันปลายอันเนื่องมาจากมนุษย์ ขณะเดียวกัน
สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้เพื่อมนุษย์คือพระพรและพระสัญญาอันเนื่องมาจากมนุษย์ทันทีที่เขาได้ถูกทำ
ให้สะอาดบริสุทธิ์แล้ว ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้เพื่อมนุษย์แล้วภายหลังจากการสร้างโลก
และซึ่งไม่ต่างพร้อยจากตัวเลือก มโนคติอันหลงผิด การจินตนาการทั้งหลาย หรือเนื้อหนังของมนุษย์
บันปลายนี้มีไว้ได้ถูกเตรียมไว้เพื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

แต่เป็นสถานที่แห่งการหยุดพักของมวลมนุษย์ทั้งหมด และดังนั้น
บ้านปลายนี้จึงเป็นบ้านปลายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บ้านปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 589

พระผู้สร้างตั้งพระทัยที่จะจัดวางเรียบเรียงสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างทั้งมวล

เจ้าต้องไม่ทิ้งขว้างหรือคือดิ่งกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ และเจ้าต้องไม่เป็นกบฏต่อพระองค์

เมื่อในที่สุดพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำสัมฤทธิ์จุดหมายหมายของพระองค์ พระองค์จะทรงได้รับพระสิริในการนี้
วันนี้ เหตุใดจึงไม่กล่าวว่า เจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ หรือเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงเล่า?

ทำไมหรือจึงไม่มีการพูดถึงประชากรที่ทรงเลือกสรรเลย และพูดถึงแต่เพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเท่านั้น?

สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—นี่คือชื่อเรียกดั้งเดิมของมนุษย์ และเช่นนี้เองที่เป็นอัตลักษณ์โดยกำเนิดของเขา

ชื่อทั้งหลายผันแปรไปเพราะยุคและช่วงเวลาแห่งพระราชกิจนั้นผันแปรไปเท่านั้น

ในข้อเท็จจริงแล้วมนุษย์คือสิ่งที่ทรงสร้างธรรมดาสิ่งหนึ่ง สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนั้น

ไม่ว่าจะเป็นสรรพสิ่งที่เสื่อมทรามมากที่สุดหรือบริสุทธิ์มากที่สุดก็ตาม

ล้วนต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

พระองค์มิได้ทรงควบคุมเจ้าโดยใช้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ ชะตากรรม หรือบั้นปลายของเจ้า

แท้จริงแล้วไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทรงพระราชกิจในหนทางนี้

จุดหมายหมายของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือเพื่อทำให้มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

เพื่อให้เขานมัสการพระผู้สร้าง ภายหลังจากนี้เท่านั้นเขาจึงจะสามารถเข้าสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์ได้

ชะตากรรมของมนุษย์ถูกควบคุมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า เจ้าไม่มีความสามารถในการควบคุมตัวของเจ้า

กล่าวคือ ทั้งที่มนุษย์จะสาละวนเร่งรีบและทำตัวเขาเองให้วุ่นวายในนามของเขาเองอยู่เสมอ

เขาก็ยังคงไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ หากเจ้าสามารถรู้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าเอง

หากเจ้าสามารถควบคุมชะตากรรมของเจ้าเองได้ เจ้าจะยังคงเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอยู่หรือ? กล่าวสั้นๆ ก็คือ

ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจอย่างไร พระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมนุษย์

คุณตัวอย่างของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อรับใช้มนุษย์ กล่าวคือ ดวงจันทร์

ดวงอาทิตย์ และดวงดาวทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์ สัตว์และต้นไม้พืชทั้งหลาย ฤดูใบไม้ผลิ

ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว และอื่นๆ—

ทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และดังนั้น

ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเตือนและพิพากษามนุษย์อย่างไร

ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงปลดปล่อยมนุษย์จากความหวังทางเนื้อหนังของเขา

นั่นก็เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์

และการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์นั้นก็ เป็นไปเพื่อที่เขาอาจจะรอดชีวิตได้นั่นเอง

บ้านปลายของมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของผู้สร้าง เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์จะสามารถควบคุมตัวเองได้อย่างไรกัน?

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บ้านปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 590

ทันทีที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว มนุษย์จะถูกนำไปสู่ภิกพหนึ่งซึ่งสวยงาม
แน่นอนว่าชีวิตนี้จะยังคงอยู่บนแผ่นดินโลก แต่มันจะไม่เหมือนกับชีวิตมนุษย์วันนี้โดยสิ้นเชิง

มันคือชีวิตที่มวลมนุษย์จะมีภายหลังจากที่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกพิชิตแล้ว

มันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่สำหรับมนุษย์บนแผ่นดินโลก

และสำหรับการที่มนุษย์จะมีชีวิตเช่นนั้นจะเป็นข้อพิสูจน์ว่ามวลมนุษย์ได้เข้าสู่อาณาจักรอันงดงามแห่งใหม่แล้ว

มันจะเป็นการเริ่มต้นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พระสัญญาเกี่ยวกับชีวิตที่สวยงามเช่นนั้นต้องเป็นว่า

ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และถูกพิชิตแล้ว เขาบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สร้าง
และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าก่อนที่มวลมนุษย์จะเข้าสู่บันปลาย
อันน่าอัศจรรย์ ชีวิตเช่นนั้นคือชีวิตในอนาคตของมนุษย์บนแผ่นดินโลก

เป็นชีวิตที่สวยงามที่สุดบนแผ่นดินโลก เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์ถวิลหา

เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก

มันคือบทธวสานขั้นสุดท้ายของพระราชกิจการบริหารจัดการ 6,000 ปี มันคือสิ่งที่มวลมนุษย์โหยหามากที่สุด

และมันคือพระสัญญาของพระเจ้าที่มีกับมนุษย์ด้วยเช่นกัน แต่สัญญานี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในทันที กล่าวคือ

มนุษย์จะเข้าสู่บันปลายในอนาคตได้ก็ต่อเมื่อพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

และเขาถูกพิชิตจนครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น นั่นคือ ทันทีที่ซาตานปราชัยอย่างสิ้นเชิง

หลังจากที่มนุษย์ได้รับการถูกลงแล้ว เขาจะปราศจากธรรมชาติบาป

เพราะพระเจ้าจะได้ทรงทำให้ซาตานปราชัยแล้ว หมายความว่าจะไม่มีการบุกรุกโดยกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรอีก

และไม่มีกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรที่สามารถโจมตีเนื้อหนังของมนุษย์ได้เลย และดังนั้นมนุษย์จะเป็นอิสระ

และบริสุทธิ์—เขาจะได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว มนุษย์จะเป็นอิสระไม่ว่าเขาจะไปอยู่ที่แห่งใด

และดังนั้นเขาจึงจะปราศจากการเป็นทาสหรือการต่อต้าน

ก็ต่อเมื่อกองกำลังซึ่งไม่เป็นมิตรจากความมีผิดถูกพ้นจากการไว้แล้วเท่านั้น

ซาตานจำเป็นต้องถูกพ้นจากการเท่านั้น และทุกสิ่งจึงจะดีกับมนุษย์

สถานการณ์ปัจจุบันดำรงอยู่ที่เพราะซาตานยังคงก่อวนให้เกิดปัญหาเรื้อรังทั่วทุกหนแห่งบนแผ่นดินโลก

และเพราะพระราชกิจทั้งหมดแห่งการบริหารจัดการของเจ้ายังไม่ไปถึงบทธวสานของมัน

ทันทีที่ซาตานได้ปราชัยไปแล้ว มนุษย์จะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระอย่างครบบริบูรณ์

เมื่อมนุษย์ได้รับพระเจ้าและออกมาจากภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

เขาจะได้เฝ้ามองดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ชีวิตอันเนื่องมาจากมนุษย์ปกติจะได้คืนมาอีกครั้ง
ทั้งหมดที่ควรจะถูกครอบครองโดยมนุษย์ปกติ—เช่น ความสามารถในการแยกแยะความดีจากความชั่ว
และการเข้าใจว่าจะกินและนุ่งห่มตัวเองอย่างไร และความสามารถที่จะดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติ—
ทั้งหมดนี้จะได้รับคืนมาอีกครั้ง หากเอวามีได้ถูกทดลอง
มนุษย์ก็ควรจะได้มีชีวิตที่ปกติประเภทนี้หลังจากที่เขาได้ถูกสร้างขึ้นในปฐมกาล เขาควรจะได้กิน นุ่งห่ม
และใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก กระนั้น หลังจากที่มีมนุษย์ได้กลายเป็นคำทรมานไป
ชีวิตนี้ได้กลายเป็นภาพลวงตาที่มีอาจบรรลุถึงได้
และแม้กระทั่งวันนี้มนุษย์ก็ไม่กล้าจินตนาการถึงสิ่งทั้งหลายดังกล่าวนั้นเลย ในความเป็นจริง
ชีวิตอันสวยงามที่มนุษย์ถวิลหาเนื้อคือความจำเป็น กล่าวคือ หากมนุษย์ปราศจากบันปลายเช่นนั้นแล้วไซ้
ชีวิตอันคำทรมานของเขานบนแผ่นดินโลกนี้ก็คงจะไม่วันสิ้นสุด และหากไม่มีชีวิตอันสวยงามเช่นนั้นแล้วไซ้
ก็คงจะไม่มืบทศรปุให้กับชะตากรรมของชาตาน หรือให้กับยุคที่ชาตานมีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก
มนุษย์ต้องไปถึง ณ อาณาจักรซึ่งไม่อาจไปถึงได้โดยกำลังบังคับแห่งความมืดมิด และเมื่อเขาไปถึง
นี้จึงจะพิสูจน์ว่าชาตานได้ปราชัยไปแล้ว ในหนทางนี้ ทนทีที่ไม่มีการรบกวนจากชาตาน
พระเจ้าพระองค์เองจะทรงควบคุมมวลมนุษย์ และพระองค์จะทรงบัญชาและควบคุมชีวิตทั้งหมดของมนุษย์
เมื่อนั้นเท่านั้นชาตานจึงจะปราชัยโดยแท้จริง ชีวิตของมนุษย์วันนี้ส่วนใหญ่เป็นชีวิตที่โสมม
มันยังคงเป็นชีวิตแห่งการทนทุกข์และความทุกข์ร้อน นี่อาจไม่สามารถเรียกได้ว่าความปราชัยของชาตาน
มนุษย์ยังไม่ได้รอดพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนเลย ยังไม่ได้รอดพ้นจากความยากลำบากของชีวิตมนุษย์
หรืออิทธิพลของชาตาน และเขายังคงมีแต่ความรู้อันน้อยนิดเกี่ยวกับพระเจ้า
ชาตานเป็นผู้สร้างความยากลำบากทั้งหมดของมนุษย์ ชาตานนั่นเองที่ได้้นำการทนทุกข์มาสู่ชีวิตมนุษย์
และหลังจากที่ชาตานถูกพันธนาการไว้แล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้
างบริบูรณ์ แต่ทว่าการพันธนาการชาตานจะสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทาง การพิชิตชัยและการได้มาซึ่งหัวใจของมนุษย์
โดยการทำให้มนุษย์เป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบกับชาตาน

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 591

ในวันนี้ การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมของมนุษย์นั้น
คือสิ่งที่เขาไล่ตามเสาะหาก่อนที่เขาจะมีชีวิตแบบมนุษย์ที่ปกคิบนแผ่นดินโลก
และสิ่งเหล่านั้นคือวัตถุประสงคฺ์ที่เขาแสวงหาก่อนที่ชาตานจะถูกกำหนดให้อยู่ในพันธนาการ ในเนื้อแท้แล้ว
การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
หรือได้รับการทำให้มีประโยชน์ยิ่งของมนุษย์นั้น ก็คือเพื่อที่จะหนีรอดจากอิทธิพลของชาตาน กล่าวคือ
การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ก็คือ เพื่อที่จะกลายเป็นผู้ชนะ
แต่บททอวนขั้นสุดท้ายจะเป็นการที่เขาหนีรอดจากอิทธิพลของชาตาน
มีเพียงโดยการหนีรอดจากอิทธิพลของชาตานเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถมีชีวิตแบบมนุษย์ปกคิบนแผ่นดินโลก
ได้ ซึ่งเป็นชีวิตแห่งการนมัสการพระเจ้า วันนี้
การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมของมนุษย์คือสิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหา
ก่อนที่จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกคิบนแผ่นดินโลก
โดยพื้นฐานแล้วสิ่งเหล่านั้นถูกไล่ตามเสาะหาเพื่อประโยชน์ของการได้รับการชำระให้สะอาดและการนำความจ
ริงมาปฏิบัติ และเพื่อนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง หากมนุษย์มีชีวิตแบบมนุษย์ที่ปกคิบนแผ่นดินโลก
ซึ่งเป็นชีวิตที่ปราศจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็จะไม่ได้มีส่วนร่วมในการไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะ “การกลายเป็นผู้ชนะ” และ
“การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” คือวัตถุประสงคฺ์ที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่มนุษย์เพื่อไล่ตามเสาะหา
และโดยผ่านทาง การไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงคฺ์เหล่านี้เองที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์นำความจริงมาสู่การปฏิบัติ
และดำเนินชีวิตที่มีความหมาย วัตถุประสงคฺ์คือเพื่อทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์และเพื่อให้ได้เขามา
และการไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นเพียงหนทางหนึ่ง
เท่านั้นเอง หากในอนาคต มนุษย์เข้าสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์
ก็จะไม่มีการกล่าวอ้างถึงการกลายเป็นผู้ชนะและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
จะมีก็เพียงแต่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างแต่ละอย่างปฏิบัติหน้าที่ของตนเท่านั้น วันนี้
มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้ไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านี้ก็เพียงเพื่อนิยามวงเขตให้แก่มนุษย์
เพื่อที่ว่า การไขว่คว้าของมนุษย์สามารถเป็นเป้าหมายและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น มิฉะนั้นแล้ว
มนุษย์ก็จะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความหม่อมลอยที่คลุมเครือ และไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์
และหากว่าเป็นเช่นนี้ มนุษย์จะไม่ยิ่งนำเวทนามากขึ้นหรือ? การไล่ตามเสาะหาในหนทางนี้
โดยปราศจากเป้าหมายหรือหลักการ—มิใช่การหลอกลวงตัวเองหรือ? ท้ายที่สุดแล้ว
การไล่ตามเสาะหานี้ก็คงจะไม่ให้ผลอันใดอย่างแน่นอน ในที่สุด

มนุษย์ก็คงจะยังดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตान

และคงจะไม่มีความสามารถแกะตัวเขาเองออกจามันได้

ทำไมจึงนำตัวเองไปสู่การไล่ตามเสาะหาที่ไร้จุดหมายเช่นนั้น? เมื่อมนุษย์เข้าสู่บันปลายอันเป็นนิรันดร์

มนุษย์จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง และเนื่องจากมนุษย์ได้รับความรอดและได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว

มนุษย์จะไม่ไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ และยิ่งไปกว่านั้น

เขาจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการถูกชาตานตีโอบ ณ เวลานี้ มนุษย์จะรู้สถานที่ของตนเอง

และจะปฏิบัติหน้าที่ของเขา และต่อให้พวกเขาจะไม่ถูกติสอนหรือถูกพิพากษา

แต่ทุกคนจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา ณ เวลานั้น มนุษย์จะเป็นสิ่งทรงสร้างทั้งในอัตลักษณ์และสถานะ

จะไม่มีแบ่งแยกสูงและต่ำอีกต่อไป แต่ทุกคนจะเพียงปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกันเท่านั้น

กระนั้นมนุษย์ก็ยังคงดำรงชีวิตอยู่ในบันปลายที่มีระเบียบและเหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์

มนุษย์จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาเพื่อประโยชน์แห่งการนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง

และมวลมนุษย์เช่นนี้จะกลายเป็นมวลมนุษย์แห่งกัลปาวสาน ณ เวลานั้น

มนุษย์จะได้รับชีวิตที่พระเจ้าได้ให้ความกระจ่างแล้ว

ชีวิตที่อยู่ภายใต้การทรงดูแลและการทรงคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า ชีวิตซึ่งอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า

มวลมนุษย์จะมีชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลก และผู้คนทั้งหมดจะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง แผนการบริหารจัดการ

6,000 ปี จะได้เอาชนะชาตานอย่างสิ้นเชิงแล้ว

ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงได้ฟื้นฟูภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์เมื่อทำการสร้างเขาแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้น

เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วงแล้ว ในปฐมกาล

ก่อนที่มวลมนุษย์จะถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม มวลมนุษย์มีชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลก ต่อมา

เมื่อมนุษย์ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้สูญเสียชีวิตที่ปกคืบนี้ และดังนั้น

จึงมีการเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า

และการสู้รบกับชาตานเพื่อฟื้นฟูชีวิตที่ปกคืบของมนุษย์ เฉพาะเมื่อพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ 6,000 ปี

ของพระเจ้ามาถึงบทวารแล้วเท่านั้น

ชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งหมดจึงจะเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการบนแผ่นดินโลก

เมื่อนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะมีชีวิตอันน่าอัศจรรย์

และพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูจุดประสงค์ของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ในปฐมกาล

ตลอดจนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมนุษย์ และดังนั้น ท้นที่ที่มนุษย์มีชีวิตที่ปกคืบของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลก

มนุษย์จะไม่ไล่ตามเสาะหาการกลายเป็นผู้ชนะหรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เพราะมนุษย์จะบริสุทธิ “เหล่าผู้ชนะ” และ “การมีความเพียบพร้อม”

ที่มนุษย์กล่าวถึงนั้นเป็นวัตถุประสงค์ที่ถูกมอบให้มนุษย์เพื่อไล่ตามเสาะหาในระหว่างการสู้รบระหว่างพระเจ้ากับ
ซาตาน และพวกมันมีอยู่ก็เพราะมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามเท่านั้น
โดยการมอบวัตถุประสงค์หนึ่งให้เจ้าและทำให้เจ้าไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์นี้นั่นเองที่ซาตานจะปราชัย
การขอให้เจ้าเป็นผู้ชนะหรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หรือถูกใช้งาน
จำเป็นที่เจ้าจะต้องเป็นคำพยานเพื่อที่จะทำให้ซาตานอับอาย ในที่สุด
มนุษย์จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก และมนุษย์จะบริสุทธิ์ เมื่อการนี้เกิดขึ้น
ผู้คนจะยังคงพยายามที่จะกลายเป็นผู้ชนะอยู่อีกไหม?
พวกเขาทั้งหมดมิใช่สิ่งมีชีวิตแห่งการทรงสร้างหรือหรือ?
การกล่าวถึงการเป็นผู้ชนะและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม คำพูดเหล่านี้มุ่งตรงไปที่ซาตาน
และที่ความโสมมของมนุษย์ คำว่า “ผู้ชนะ” นี้
มิใช่อ้างอิงถึงชัยชนะเหนือซาตานและกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรหรือหรือ?
เมื่อเจ้าพูดว่าเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว
อะไรภายในตัวเจ้าหรือที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?
มันมิใช่การที่เจ้าได้ปลดตัวเจ้าเองจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเจ้า
เพื่อที่เจ้าจะสามารถสัมผัสผลความรักสูงสุดที่มีต่อพระเจ้าหรือหรือ?
สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับสิ่งโสมมทั้งหลายภายในมนุษย์ และเกี่ยวกับซาตาน
พวกมันมิได้ถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 592

เมื่อมนุษย์ล้มฤทธิ์ชีวิตแท้จริงของมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกองกำลังทั้งหมดของชาตานุชิตถูกพันนาการแล้ว
มนุษย์ก็จะใช้ชีวิตอย่างง่ายดายบนแผ่นดินโลก สิ่งทั้งหลายจะไม่ซับซ้อนเช่นที่พวกมันเป็นอยู่วันนี้ กล่าวคือ
สัมพันธภาพของมนุษย์ สัมพันธภาพทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวที่ซับซ้อน

พวกมันนำมาซึ่งปัญหาที่มากมายยิ่งนัก ความเจ็บปวดมากมายยิ่งนัก!

ชีวิตของมนุษย์ในที่นี้ช่างน่าทุกข์ระทมยิ่งนัก! ทันทีที่มนุษย์ได้รับการพิชิต

หัวใจและจิตใจของเขาจะเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เขาจะมีหัวใจที่เคารพและรักพระเจ้า

ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ในจักรวาลทั้งหมดผู้ซึ่งพยายามที่จะรักพระเจ้าได้รับการพิชิต ซึ่งกล่าวได้ว่า

ทันทีที่ชาตานุชิตปราศแล้ว และเมื่อชาตานุชิต—กองกำลังแห่งความมืดทั้งหมด—ได้ถูกพันนาการแล้ว เมื่อนั้น

ชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกก็จะไม่มี และเขาจะสามารถมีชีวิตอย่างอิสระบนแผ่นดินโลก

หากชีวิตมนุษย์ไม่ได้มีสัมพันธภาพทางเนื้อหนังและความซับซ้อนแห่งเนื้อหนัง

เช่นนั้นแล้วมันคงจะง่ายขึ้นมากนัก สัมพันธภาพแห่งเนื้อหนังของมนุษย์ซับซ้อนเกินไป

และการที่มนุษย์มีสิ่งทั้งหลายเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขายังไม่ปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากอิทธิพลของชาตานุชิต

หากเจ้าได้มีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับพี่น้องชายหญิงแต่ละคนของเจ้า

หากเจ้ามีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับสมาชิกแต่ละคนของครอบครัวของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะต้องไม่มีความเป็นห่วง และคงจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับผู้ใด คงจะไม่มีความใดดีขึ้นได้

และในหนทางนี้มนุษย์คงจะบรรเทาความทุกข์ของเขาไปครึ่งหนึ่ง เมื่อใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก

มนุษย์จะเป็นคล้ายกับทูตสวรรค์ แม้ว่าเขายังคงเป็นเนื้อหนัง เขาจะเป็นเหมือนกับทูตสวรรค์มาก

นี่คือสัญญาขั้นสุดท้าย เป็นสัญญาสุดท้ายที่ได้ประทานให้แก่มนุษย์

วันนี้มนุษย์ก้าวผ่านการทดสอบและการพิพากษา

เจ้าคิดว่าประสบการณ์ของมนุษย์กับสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ไร้ความหมายกระนั้นหรือ?

พระราชกิจแห่งการทดสอบและการพิพากษามิสามารถถูกกระทำขึ้นโดยไม่มีเหตุผลได้หรือ? เมื่อก่อนนี้

มีการพูดกันว่า การทดสอบและการพิพากษามนุษย์เป็นไปเพื่อส่งมนุษย์ลงสู่บาปาลึก

ซึ่งหมายถึงการนำชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาไป

การนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของสิ่งหนึ่ง นั่นคือ การชำระมนุษย์ให้สะอาด

มนุษย์มิได้ถูกส่งลงสู่บาปาลึกอย่างจงใจ แล้วหลังจากนั้นพระเจ้ก็ทรงล้างพระหัตถ์ของพระองค์จากเขา

ในทางกลับกัน มันเป็นไปเพื่อที่จะจัดการกับความเป็นกบฏภายในมนุษย์ต่างหาก เพื่อที่ว่าในที่สุด

สิ่งทั้งหลายภายในมนุษย์อาจจะได้รับการชำระให้สะอาด เพื่อที่เขาอาจจะมีความรู้แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

และเป็นเหมือนบุคคลบริสุทธิ์ หากการนี้เสร็จลง เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดก็จะสำเร็จลุล่วง ในข้อเท็จจริง

เมื่อสิ่งเหล่านั้นภายในมนุษย์ที่จะต้องได้รับการจัดการ ได้ถูกจัดการแล้ว และมนุษย์เป็นคำพยานที่กึกก้อง
ชาตาก็จะปราศด้วยเช่นกัน

และถึงแม้ว่าอาจมีสิ่งเหล่านั้นไม่ก็อย่างซึ่งมีอยู่ภายในตัวมนุษย์มาแต่ดั้งเดิมที่มีได้ถูกชำระให้สะอาดโดยครบบริ
บูรณ์ ทันทีที่ชาตานปราศ มันก็จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาอะไรอีกต่อไป และ ณ เวลานั้น

มนุษย์จะได้รับการชำระให้สะอาดโดยครบบริบูรณ์แล้ว มนุษย์ไม่เคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตเช่นนั้น

แต่เมื่อชาตานปราศ ทั้งหมดจะลงเอย และสิ่งหยาบหยาบเหล่านั้นภายในมนุษย์จะได้รับการแก้ไข

และทันทีที่ปัญหาหลักนั้นได้รับการแก้ไขไปแล้ว ความยากลำบากปัญหาอื่นๆ ทั้งหมดก็จะจบสิ้นลง

ในระหว่างการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำนั้นทำไปเพื่อทำให้ชาตานปราศ

และพระองค์จะทรงทำให้ชาตานปราศโดยผ่านทางพิชิตชัยมนุษย์และโดยการทำให้พวกเขามีครบบริบูรณ์

เมื่อพวกเขามีเป็นคำพยานอันกึกก้อง นี่ก็จะเป็นเครื่องหมายแห่งความปราศของชาตานเช่นกัน

มนุษย์ถูกพิชิตก่อนและในที่สุดจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยครบบริบูรณ์เพื่อที่จะทำให้ชาตานปรา
ศ อย่างไม่รู้ตัว ในเนื้อแท้

นี่คือความรอดจากทะเลว้างเปล่าแห่งความทุกข์ร้อนของมวลมนุษย์ทั้งปวงที่เป็นความปราศของชาตานด้วยเช่
นกัน ไม่ว่าพระราชกิจจะถูกดำเนินการเสร็จสิ้นตลอดทั่วทั้งจักรวาลหรือในประเทศจีน

ทั้งหมดนั้นก็เกินไปเพื่อที่จะทำให้ชาตานปราศและนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้เข้าสู่สถานที่แห่งการหยุดพัก พระเจ้าผู้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ เนื้อหนังธรรมดา

ทรงเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ชาตานปราศอย่างแน่แท้

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้ใช้เพื่อนำพาความรอดมาสู่พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่เบื้องล่างฟ้าสวรรค์ผู้ช
รักพระเจ้า มันเกินไปเพื่อประโยชน์แห่งการทรงพิชิตชัยมวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น

คือเพื่อประโยชน์ของการเอาชนะชาตาน

แก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าทั้งหมดนั้น ไม่สามารถแยกจากความปราศของชา
ตานเพื่อนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ เหตุใดหรือ

ในส่วนมากของพระราชกิจนี้จึงมีการพูดถึงการให้พวกเขามีเป็นคำพยานอยู่เสมอ?

และคำพยานนี้มุ่งตรงไปที่ผู้ใด? มันมิได้มุ่งตรงไปที่ชาตานหรือ? คำพยานนี้มีขึ้นต่อพระเจ้า

และมันมีขึ้นเพื่อเป็นพยานว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันแล้ว

การเป็นคำพยานเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการทำให้ชาตานปราศ หากไม่มีการสู้รบกับชาตาน

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่จำเป็นต้องเป็นคำพยาน เป็นเพราะชาตานต้องปราศ

พระเจ้าจึงทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์เป็นคำพยานต่อพระองค์ต่อหน้าชาตาน

ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดและทำการสู้รบกับชาตาน

ผลลัพธ์ก็คือ มนุษย์จึงเป็นทั้งวัตถุแห่งความรอดและเครื่องมือในการทำให้ชาตานปราชัย

และดังนั้นมนุษย์จึงอยู่ที่แก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า

ในขณะที่ชาตานเป็นเพียงวัตถุแห่งการทำลายล้าง ซึ่งเป็นศัตรู เจ้าอาจจะรู้สึกว่าเจ้ามิได้ทำสิ่งใดเลย

แต่เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า จึงได้เป็นคำพยาน และคำพยานนี้มุ่งตรงไปที่ชาตาน

และมีใจมิขึ้นต่อมนุษย์ มนุษย์ไม่เหมาะที่จะได้ชื่นชมคำพยานเช่นนั้น

เขาสามารถเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำได้อย่างไร? วัตถุแห่งการต่อสู้ของพระเจ้าคือชาตาน

ในขณะที่มนุษย์เป็นวัตถุแห่งความรอดเท่านั้น มนุษย์มีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามยิ่งยงชาตานหลายอย่าง

และไม่มีความสามารถในการเข้าใจพระราชกิจนี้ นี่เป็นเพราะความเสื่อมทรามของชาตาน

และมีใจอยู่ภายในมนุษย์โดยสันดาน แต่ถูกชี้นำโดยชาตาน วันนี้

พระราชกิจหลักของพระเจ้าคือเพื่อให้ชาตานปราชัย นั่นคือ เพื่อพิชิตมนุษย์โดยครบบริบูรณ์

เพื่อที่มนุษย์อาจเป็นคำพยานชั้นสุดท้ายต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตาน ในหนทางนี้ ทุกสรรพสิ่งจะสำเร็จจุลวง

ในหลายกรณี มันปรากฏชัดแก่ตาเปล่าของเจ้าว่าไม่มีสิ่งใดได้ถูกกระทำขึ้นเลย แต่ในความเป็นจริง

พระราชกิจนี้ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว

มนุษย์พึงประสงค์ที่จะให้พระราชกิจแห่งความครบบริบูรณ์ทั้งหมดนั้นมองเห็นได้ด้วยตา

แต่แม้ปราศจากการทำให้มันมองเห็นได้ด้วยตาแก่เจ้า เราก็ได้ทำให้งานของเราครบบริบูรณ์แล้ว

เพราะชาตานได้บนอบแล้ว ซึ่งหมายความว่ามันได้ปราชัยโดยสิ้นเชิงแล้ว ว่าพระปรีชาญาณ ฤทธาานุภาพ

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าทั้งหมดนั้นได้ปราบชาตานแล้ว นี่คือคำพยานที่ต้องมีอย่างแน่นอน

และแม้ว่ามันไม่มีการแสดงออกที่ชัดเจนในตัวมนุษย์ แม้ว่ามันไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

แต่ชาตานก็ได้ปราชัยไปเรียบร้อยแล้ว ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจนี้มุ่งตรงไปที่ชาตาน

และถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นเนื่องจากการสู้รบกับชาตาน และดังนั้น

จึงมีมากมายหลายสิ่งที่มีมนุษย์ไม่เห็นว่าได้ถูกทำให้ประสบผลสำเร็จไปแล้ว แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

เป็นสิ่งที่ถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผลสำเร็จมานานแล้ว

นี่คือความจริงด้านในอย่างหนึ่งแห่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคิของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 593

บรรดาผู้ซึ่งเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดล้วนมีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น ทุกคนต้องผ่อนคลาย กล่าวคือ ในอนาคตเจ้าทั้งหมดจะได้เข้าสู่บั้นปลาย

แต่หากเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และไม่เต็มใจที่จะเข้าสู่อาณาจักรอันน่าอัศจรรย์เช่นนั้นแล้ว นั่นก็คือปัญหาของเจ้าเอง

บรรดาผู้ซึ่งเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดล้วนจงรักภักดีต่อพระเจ้า ทุกคนที่เชื่อฟังและทุกคนที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยสัตย์ซื่อ—ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมวันนี้ ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยภักดี ทุกคนที่ไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า ทุกคนที่ไม่มอบตนต่อพระเจ้า โดยเฉพาะพวกที่ได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วแต่มิได้นำมาปฏิบัติ—ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะจงรักภักดีและเชื่อฟังพระเจ้าทั้งหมดล้วนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต่อให้พวกเขาจะไม่รู้เท่าทันอยู่บ้างก็ตาม

บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาทั้งหมดล้วนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม—ไม่มีความจำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาในทิศทางนี้

เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ เราไม่เต็มใจที่จะละทิ้งหรือขจัดคนใดในหมู่พวกเจ้า

แต่หากมนุษย์ไม่เพียรพยายามที่จะทำให้ดี เช่นนั้นแล้ว เจ้าเพียงกำลังทำให้ตัวเจ้าเองย่อยยับเท่านั้น

มิใช่เราที่ขจัดเจ้าทิ้ง แต่เป็นเจ้าด้วยตัวเจ้าเองเท่านั้น หากเจ้ามิได้เพียรพยายามที่จะทำให้ดีด้วยตัวเจ้าเอง—

หากเจ้าเกียจคร้าน หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า หรือไม่จงรักภักดี หรือไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง

และทำดังที่เจ้ายินดีย่อมเสมอ หากเจ้าประพฤติอย่างชะล่าใจ ต่อสู้เพื่อชื่อเสียงและโชคชะตาของเจ้าเอง

และไม่มีหลักศีลธรรมในการจัดการของเจ้ากับเพศตรงข้าม เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะแบกภาระบาปของเจ้าเอง

เจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับความเวทนาของผู้ใด

เจตนารมณ์ของเราคือเพื่อให้พวกเจ้าทั้งหมดได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และอย่างน้อยที่สุดได้รับการพิชิต เพื่อที่พระราชกิจช่วงระยะนี้อาจครบบริบูรณ์อย่างประสบผลสำเร็จ

พระประสงค์ของพระเจ้าคือเพื่อให้ทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และท้ายที่สุดได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรับไว้ ได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงชำระให้สะอาด

และได้กลายเป็นประชากรที่พระองค์ทรงรัก มันไม่สำคัญ

ไม่ว่าเราจะกล่าวว่าพวกเจ้าล้าหลังหรือมีขีดความสามารถต่ำหรือไม่ก็ตาม—นี่คือข้อเท็จจริงทั้งหมด

การกล่าวเรื่องนี้ของเรามีได้พิสูจน์ว่าเราตั้งใจที่จะละทิ้งพวกเจ้า ว่าเราได้สูญเสียความหวังในตัวพวกเจ้า

นับประสาอะไรที่จะพิสูจน์ว่าเราไม่เต็มใจที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอด วันนี้

เราได้มาเพื่อทำงานแห่งความรอดของพวกเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า งานที่เราทำคือส่วนต่อเนื่องของงานแห่งความรอด
ทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ หากว่าเจ้าเต็มใจ หากว่าเจ้าไล่ตามเสาะหา
ในท้ายที่สุดเจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์นี้ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่จะถูกละทิ้ง
หากเจ้ามีขีดความสามารถต่ำ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่ต่ำของเจ้า
หากเจ้ามีขีดความสามารถสูง ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่สูงของเจ้า
หากเจ้าไม่รู้เท่าทันหรือไม่มีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความไม่มีการศึกษาของเจ้า
หากเจ้ามีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้ามีการศึกษา
หากเจ้าเป็นคนสูงวัย ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับวัยของเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถในการให้การต้อนรับขับสู้ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความสามารถนี้
หากเจ้าพูดว่าเจ้าไม่สามารถให้การต้อนรับขับสู้ได้ และสามารถเพียงปฏิบัติหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ หรือการดูแลคริสตจักร หรือการเข้าร่วมกิจการทั่วไปอื่นๆ
การทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมของเราก็คงสอดคล้องกับหน้าที่ที่เจ้าปฏิบัติ การจงรักภักดี
การเชื่อฟังจนถึงปลายทาง และการพยายามที่จะมีความรักสูงสุดให้แก่พระเจ้า—นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องสำเร็จคู่ลง
และไม่มีการปฏิบัติใดที่ดีกว่าสามสิ่งนี้ ท้ายที่สุด มนุษย์ต้องสัมฤทธิ์ในสามสิ่งนี้
และหากเขาสามารถสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้ว เขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม แต่เหนืออื่นใด
เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง เจ้าต้องมุ่งสู่สิ่งที่ดีขึ้นและสูงขึ้นอย่างแข็งขัน และต้องไม่นิ่งเฉยในเรื่องนั้น
เราได้กล่าวไปแล้วว่าทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และมีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเรื่องนี่ยังคงเป็นจริง
แต่เจ้าไม่พยายามที่จะทำให้ดีขึ้นในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า หากเจ้าไม่สัมฤทธิ์ในสามเกณฑ์เหล่านี้
เช่นนั้นแล้ว ในที่สุด เจ้าต้องถูกขจัดทิ้งไป เราต้องการให้ทุกคนตามให้ทัน
เราต้องการให้ทุกคนมีงานและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสามารถเชื่อฟังไปจนถึงปลายทาง
เพราะนี่คือหน้าที่ที่พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องปฏิบัติ เมื่อพวกเจ้าทั้งหมดได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าแล้ว
พวกเจ้าทั้งหมดก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วพวกเจ้าก็จะมีคำพยานอันถกถกด้วยเช่นกัน
ทุกคนที่มีคำพยานคือบรรดาผู้ที่มิใช่ชนะเหนือชาตानและได้รับพระสัญญาของพระเจ้า
และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่ยังคงเหลืออยู่เพื่อมีชีวิตในบั้นปลายอันน่าอัศจรรย์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 594

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงอยู่ในการหยุดพัก ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งอื่นใดบนแผ่นดินโลกในเวลานั้นเลย

และพระเจ้ายังไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจใดๆ เลย

พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ก็เฉพาะเมื่อมนุษยชาติได้มีขึ้นมาและหลังจากที่มนุษยชาติได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้น จากจุดนั้นเป็นต้นมา พระองค์ไม่ทรงหยุดพักอีกต่อไป

แต่กลับทรงเริ่มต้นให้พระองค์เองสาละวนอยู่ท่ามกลางมนุษยชาติ

เป็นเพราะความเสื่อมทรามของมนุษยชาติที่ทำให้พระเจ้าทรงสูญเสียการหยุดพักของพระองค์

และเพราะการกบฏของหัวหน้าทูตสวรรค์ด้วย

หากพระเจ้าไม่ทรงทำให้ซาตานพ่ายแพ้และช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด

พระองค์จะไม่มีวันสามารถเข้าสู่การหยุดพักได้อีกครั้ง เมื่อมนุษยชาติการหยุดพัก พระเจ้าก็เช่นกัน

และเมื่อพระองค์ทรงหยุดพักอีกครั้ง พวกมนุษย์ก็จะได้หยุดพักด้วยเช่นเดียวกัน

การใช้ชีวิตอยู่ในการหยุดพักหมายถึงชีวิตที่ปราศจากการสู้รบ ปราศจากความโศโครก

และปราศจากความไม่ชอบธรรมที่ฝังคั่งใดๆ กล่าวคือ เป็นชีวิตที่ไร้ซึ่งการถูกทำให้หยุดชะงักของซาตาน

(“ซาตาน” ในที่นี้อ้างอิงถึงกองกำลังศัตรู) และความเสื่อมทรามของซาตาน

และไม่มีแนวโน้มที่จะมีการรุกรานของกองกำลังใดๆ ในการต่อต้านพระเจ้า นั่นคือ

เป็นชีวิตซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างติดตามประเภทของมันเอง

และสามารถนับสรวงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้

และซึ่งสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างเจียบสงบอย่างครบถ้วนบริบูรณ์—นี่คือความหมายของคำพูดที่ว่า

“ชีวิตที่หยุดพักของพวกมนุษย์” เมื่อพระเจ้าทรงหยุดพัก ความไม่ชอบธรรมจะไม่คงอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป

อีกทั้งจะไม่มีการรุกรานจากกองกำลังศัตรูอีก และมวลมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่

ซึ่งมนุษยชาติไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอีกต่อไป

แต่ทว่าจะเป็นมนุษยชาติที่ได้รับการช่วยให้รอดหลังจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว

วันแห่งการหยุดพักของมนุษยชาติจะเป็นวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงสูญเสียการหยุดพักของพระองค์เนื่องจากมนุษยชาติไร้ความสามารถในการเข้าสู่การหยุดพัก

มิใช่เพราะเดิมทีพระองค์ทรงไร้ความสามารถที่จะหยุดพัก

การเข้าสู่การหยุดพักไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างหยุดการเคลื่อนไหวหรือเลิกพัฒนา

อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงหยุดการทรงพระราชกิจหรือว่าพวกมนุษย์หยุดการใช้ชีวิต

หมายสำคัญของการเข้าสู่การหยุดพักคือเมื่อซาตานจะถูกทำลาย

เมื่อบรรดาคนชั่วผู้ซึ่งเข้าร่วมกับมันในการกระทำชั่วได้ถูกลงโทษและถูกกวาดล้างออกไป

และเมื่อกองกำลังทั้งหมดที่เป็นศัตรูต่อพระเจ้าสูญสิ้นไป พระเจ้าทรงเข้าสู่การหยุดพักหมายความว่า พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษยชาติอีกต่อไป

มนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักหมายความว่า

มนุษยชาติทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ภายในความสว่างของพระเจ้าและอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์

ไร้ซึ่งความเสื่อมทรามของซาตาน และจะไม่มีความไม่ชอบธรรมเกิดขึ้นอีกเลย ภายใต้การดูแลของพระเจ้า

พวกมนุษย์จะใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติบนแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าและมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน

นั่นหมายความว่า มนุษยชาติได้รับการช่วยให้รอดและซาตานได้ถูกทำลายไปแล้ว

และหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างถาวรแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงสานต่อพระราชกิจในมนุษย์อีกต่อไป

และพวกเขาจะไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานอีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงสาละวนอีกต่อไป และพวกมนุษย์ก็จะไม่เคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดหย่อนอีกต่อไป

พระเจ้าและมนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักไปพร้อมกัน

พระเจ้าจะทรงเสด็จกลับสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์

และแต่ละคนก็จะกลับไปสู่สถานที่แต่ละแห่งของพวกเขา

เหล่านี้คือบั้นปลายที่พระเจ้าจะทรงพำนักและมนุษย์จะอาศัยอยู่เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า เสร็จสิ้นลงแล้ว พระเจ้าทรงมีบั้นปลายของพระเจ้า และมนุษยชาติก็มีบั้นปลายของมนุษยชาติ ขณะทรงหยุดพัก

พระเจ้าจะทรงสานต่อการทรงนำพวกมนุษย์ทั้งมวลในการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของพวกเขาต่อไป

และขณะที่อยู่ในความสว่างของพระองค์ พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าแท้จริงพระองค์เดียวบนสวรรค์

พระเจ้าจะไม่ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษยชาติอีกต่อไป

อีกทั้งพวกมนุษย์จะไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่กับพระเจ้าในบั้นปลายของพระองค์ได้

พระเจ้าและพวกมนุษย์ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ภายในอาณาจักรเดียวกันได้ ตรงกันข้าม

ทั้งสองมีลักษณะการดำรงชีวิตแต่ละอย่างของตนเอง พระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติทั้งมวล

และมนุษยชาติทั้งมวลคือการตกผลึกของพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

พวกมนุษย์คือผู้ซึ่งได้รับการนำทาง และไม่ได้มีแก่นแท้แบบเดียวกันกับพระเจ้า การ “หยุดพัก”

หมายถึงการกลับคืนสู่สถานที่ดั้งเดิมของเรา เพราะฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงเข้าสู่การหยุดพัก

จึงหมายถึงพระองค์ได้ทรงกลับมาสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์

พระองค์จะไม่ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่ท่ามกลางมนุษยชาติเพื่อร่วมแบ่งปันความชื่นบาน

ยินดีและความทุกข์ของพวกเขาอีกต่อไป เมื่อพวกมนุษย์เข้าสู่การหยุดพัก

หมายถึงการที่พวกเขาได้กลายเป็นวัตถุแห่งการทรงสร้างแท้จริง พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าจากบนแผ่นดินโลก

และดำเนินชีวิตแบบมนุษย์ปกติ ผู้คนจะไม่เป็นผู้ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือต้านทานพระองค์อีกต่อไป และจะกลับคืนสู่ชีวิตดั้งเดิมของอาดัมและเอวา เหล่านี้คือการดำรงพระชนม์ชีพ การดำรงชีวิต และบั้นปลายแต่ละแบบของพระเจ้าและพวกมนุษย์หลังจากที่พระเจ้าและพวกมนุษย์ได้เข้าสู่การหยุดพัก การพ่ายแพ้ของซาตานเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ในการสู้รบระหว่างมันกับพระเจ้า เช่นนั่นเอง การเข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้าหลังจากการครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ และความรอดอย่างครบบริบูรณ์และการเข้าสู่การหยุดพักของมนุษยชาติก็ได้กลายเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ในทำนองเดียวกัน สถานที่แห่งการหยุดพักของมนุษยชาติคือบนแผ่นดินโลก และพระราชฐานแห่งการหยุดพักของพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ ขณะที่พวกมนุษย์นมัสการพระเจ้าในการหยุดพัก พวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก และขณะที่พระเจ้าทรงนำทางมนุษยชาติที่เหลือในการหยุดพักนั้น พระองค์จะทรงนำทางพวกเขาจากสวรรค์ ไม่ใช่จากแผ่นดินโลก พระเจ้าจะยังคงทรงเป็นพระวิญญูญาณ ในขณะที่พวกมนุษย์จะยังคงเป็นเนื้อหนัง พระเจ้าและพวกมนุษย์ต่างหยุดพักในลักษณะที่แตกต่างกัน ขณะที่พระเจ้าทรงหยุดพัก พระองค์จะเสด็จมาทรงปรากฏท่ามกลางพวกมนุษย์ ขณะที่พวกมนุษย์หยุดพัก พวกเขาจะได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าเพื่อไปเยือนสวรรค์ รวมถึงเพื่อชื่นชมกับชีวิตที่นั่นด้วย หลังจากที่พระเจ้าและมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพัก ซาตานจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป ในทำนองเดียวกันนั้น เหล่าผู้คนชั่วร้ายก็จะสูญสิ้นไปด้วยเช่นกัน ก่อนที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะหยุดพัก บรรดาบุคคลที่ชั่วร้าย ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยข่มเหงพระเจ้าบนแผ่นดินโลก รวมทั้งบรรดาศัตรูผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ที่นั่น จะได้ถูกทำลายไปแล้ว พวกเขาจะถูกกำจัดไปโดยมหาวิบัติแห่งยุคสุดท้าย

ทันทีที่บรรดาผู้คนชั่วร้ายได้ถูกทำลายล้างจนหมดสิ้นแล้ว

แผ่นดินโลกก็จะไม่มีวันได้รู้จักการรังควานของซาตานอีกเลย

ตอนนั้นเท่านั้นที่มนุษยชาติจะได้รับความรอดที่ครบบริบูรณ์

และพระราชกิจของพระเจ้าจะเสร็จสิ้นลงโดยครบถ้วน

เหล่านี้คือข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับการที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 595

การมาถึงของวาระสิ้นสุดของทุกสรรพสิ่งบ่งบอกถึงความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า
ตลอดจนการสิ้นสุดของการพัฒนาของมนุษยชาติ นี่หมายความว่า เมื่อถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
พวกมนุษย์จะได้มาถึงช่วงระยะสุดท้ายแห่งพัฒนาการของพวกเขา

และหมายความว่าลูกหลานของอาดัมและเอวาจะได้ทำให้การแพร่ขยายของพวกเขาครบบริบูรณ์
นี่ยังหมายความว่า เมื่อถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว

จะไม่มีทางเป็นไปได้สำหรับมนุษยชาติเช่นนั้นที่จะพัฒนาต่อไป

อาดัมและเอวาไม่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามในตอนเริ่มต้น แต่อาดัมและเอวา ผู้ซึ่งถูกขับออกจากสวนเอเดนนั้น
ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตาน เมื่อพระเจ้าและพวกมนุษย์เข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน อาดัมและเอวา—
ผู้ซึ่งถูกขับออกจากสวนเอเดน—และลูกหลานของพวกเขาจะมาถึงที่สิ้นสุดในที่สุด

มนุษยชาติแห่งอนาคตก็จะยังคงประกอบด้วยลูกหลานของอาดัมและเอวา

แต่พวกเขาเหล่านั้นจะไม่ใช้พวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ตรงกันข้าม

พวกเขาจะเป็นประชากรผู้ซึ่งได้ถูกช่วยให้รอดและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว

นี่จะเป็นมนุษยชาติที่ได้รับการพิพากษาและติสสอนแล้ว และเป็นมนุษยชาติที่บริสุทธิ์

ผู้คนเหล่านี้จะไม่เป็นเหมือนกับเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นที่เคยเป็นมาแต่ดั้งเดิม

ซึ่งแทบจะสามารถกล่าวได้ว่าพวกเขาจะเป็นมนุษยชาติประเภทที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงจากประเภทของอาดัมแ
ละเอวาในตอนเริ่มต้น

ผู้คนเหล่านี้จะได้รับการคัดเลือกจากท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นผู้ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามทั้งหมด

และพวกเขาจะเป็นบรรดาผู้ซึ่งในท้ายที่สุดได้ตั้งมั่นในระหว่างการศึกษาและการติสสอนของพระเจ้า

พวกเขาจะเป็นพวกมนุษย์กลุ่มสุดท้ายที่คงเหลืออยู่ในหมู่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม

ผู้คนเหล่านี้เท่านั้นจะสามารถเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายด้วยกันกับพระเจ้าได้

บรรดาผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะตั้งมั่นในระหว่างพระราชกิจแห่งการศึกษาและการติสสอนของพระเจ้าช่วงระ
หว่างยุคสุดท้าย—กล่าวคือ ในระหว่างพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายนั้น—

จะเป็นบรรดาผู้ซึ่งจะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายเคียงข้างพระเจ้า เช่นนี้เอง

บรรดาผู้ซึ่งเข้าสู่การหยุดพักทั้งหมดนั้นจะหลุดพ้นจากอิทธิพลของซาตาน

และจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหลังจากได้ก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายของพระองค์
แล้ว พวกมนุษย์เหล่านี้ ผู้ซึ่งในที่สุดจะได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้านั้น จะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้าย

จุดประสงค์สำคัญของพระราชกิจแห่งการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือเพื่อชำระมนุษยชาติให้บริสุทธิ์

และเพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการหยุดพักขั้นสูงสุด หากไม่มีการชำระให้สะอาดดังกล่าว

ก็คงจะไม่มีมนุษย์คนใดถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มแตกต่างกันตามประเภท หรือเข้าสูการหยุดพักได้

พระราชกิจนี้เป็นเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นของมนุษยชาติที่จะเข้าสูการหยุดพัก

เฉพาะพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะชำระพวกมนุษย์ให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

และเฉพาะพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระองค์เท่านั้นที่จะนำส่วนประกอบของมนุษยชาติที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้นไปสู่ความสว่าง ด้วยวิธีนั้น

จึงเป็นการแยกบรรดาผู้ที่สามารถถูกช่วยให้รอดออกจากบรรดาผู้ที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้

และแยกบรรดาผู้ที่คงเหลืออยู่ออกจากบรรดาผู้ที่จะไม่คงเหลืออยู่ได้ เมื่อพระราชกิจนี้สิ้นสุดลง

บรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่จะถูกชำระให้สะอาดทั้งหมดและเข้าสู่สภาวะที่สูงขึ้นของมนุษยชาติ ซึ่งพวกเขาจะได้ชื่นชมกับชีวิตมนุษย์ที่มีชัยชนะอันน่าอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก กล่าวคือ

พวกเขาจะเริ่มวันแห่งการหยุดพักแบบมนุษย์ของพวกเขา และดำรงอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า

หลังจากที่บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ได้ถูกติสอนและถูกพิพากษาแล้ว

ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาจะถูกตีแผ่ออกมาโดยถ้วนทั่ว ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาทั้งหมดจะถูกทำลาย

และไม่ได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป เช่นเดียวกับซาตาน

มนุษยชาติแห่งอนาคตจะไม่รวมเข้ากับผู้คนประเภทนี้คนใดเลยอีกต่อไป

ผู้คนเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะเข้าสู่แผ่นดินแห่งการหยุดพักขั้นสูงสุด

อีกทั้งไม่เหมาะสมที่จะร่วมในวันแห่งการหยุดพักที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะร่วมแบ่งปันกัน

ด้วยเพราะพวกเขาเป็นเป้าหมายแห่งการลงโทษและเป็นผู้คนที่ไม่ชอบธรรมที่ชั่วร้าย

พวกเขาเคยได้รับการไถ่มาครั้งหนึ่ง และพวกเขายังได้ถูกพิพากษาและถูกติสอนด้วย

ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำการปรนนิบัติพระเจ้าด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อวันสุดท้ายมาถึง

พวกเขาจะยังคงถูกกำจัดและถูกทำลายเนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา

และเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังและการไม่สามารถได้รับการไถ่ของพวกเขา

พวกเขาจะไม่มีวันได้มาอยู่ในโลกแห่งอนาคตอีกครั้ง

และจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์แห่งอนาคตอีกต่อไป

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิญญาณของคนตายหรือเป็นผู้คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

คนทำชั่วทั้งหมดและพวกที่ไม่ได้ถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจะถูกทำลายทันทีที่ผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางมนุษยชาติเข้าสูการหยุดพัก สำหรับวิญญาณและพวกมนุษย์ที่ทำชั่วเหล่านี้

หรือวิญญาณของผู้คนที่ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทำความชอบธรรม ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในยุคใด

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำชั่วจะถูกทำลายในที่สุด และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต

การที่บุคคลหรือวิญญาณจะได้รับความรอดหรือไม่

ไม่ได้ถูกตัดสินบนพื้นฐานของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม

มันจะถูกกำหนดโดยการที่พวกเขาได้ต้านทานหรือไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ผู้คนในยุคก่อนหน้านี้

ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับความรอดได้ จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษโดยไม่มีข้อสงสัย

และพวกที่อยู่ในยุคปัจจุบัน

ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดก็จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษอย่างแน่นอนด้วย

เช่นกัน พวกมนุษย์จะถูกแบ่งกลุ่มไปตามความดีและความชั่ว ไม่ใช่ตามยุคสมัยที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่

เมื่อถูกแบ่งกลุ่มดังนี้แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลในทันที

แต่ทว่าพระเจ้าจะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้บำเหน็จรางวัลคนดีก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระ

องค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้ายของพระองค์แล้วเท่านั้น อันที่จริง

พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นคนดีและคนชั่วมาตั้งแต่ที่พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามก

กลางพวกเขาแล้ว

พระองค์เพียงแต่จะให้บำเหน็จรางวัลคนชอบธรรมและลงโทษคนชั่วเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ไ

ด้มาถึงบทอวสานแล้วเท่านั้น ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆ

เมื่อพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วจากนั้นก็เริ่มภารกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดีในทันที

จุดประสงค์ทั้งหมดทั้งมวลเบื้องหลังพระราชกิจขั้นสูงสุดแห่งการลงโทษคนชั่วและการให้บำเหน็จรางวัลคนดี

ของพระเจ้านั้นคือการชำระพวกมนุษย์ทั้งหมดให้บริสุทธิ์อย่างถาวร

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงนำมนุษยชาติที่บริสุทธิ์สะอาดเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์ได้

พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดมากที่สุด

ซึ่งเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมด

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำลายคนชั่ว แต่กลับทรงยอมให้พวกเขาคงเหลืออยู่ เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ทุกคนก็จะยังคงไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่การหยุดพักได้

และพระเจ้าก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะนำมนุษยชาติทั้งหมดเข้าสู่อาณาจักรที่ดีกว่าได้

พระราชกิจดังกล่าวก็จะต้องไม่ครบบริบูรณ์ เมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นลง

มนุษยชาติทั้งหมดจะบริสุทธิ์อย่างถาวรบริบูรณ์

ด้วยหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในการหยุดพักได้อย่างมีสันติสุข

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 596

ผู้คนปัจจุบันยังไร้ความสามารถที่จะปล่อยวางสิ่งทั้งหลายแห่งเนื้อหนังได้
พวกเขาไม่สามารถล้มเลิกความชื่นชมยินดีแห่งเนื้อหนัง โลก เงินทอง หรืออุปนิสัยเสื่อมทรามของพวกเขาได้
ผู้คนส่วนใหญ่เริ่มต้นการไล่ตามเสาะหาของตนในลักษณะที่ฉาบฉวย อันที่จริง
ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้รับพระเจ้าเข้าไปในหัวใจของพวกเขาเลย ซ้ำร้ายไปกว่านั้น พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า
พวกเขาไม่มีพระเจ้าอยู่ในหัวใจของพวกเขา
และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถล่วงรู้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปฏิบัติได้
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะสามารถเชื่อพระวณะที่พระองค์ดำรัสได้
ผู้คนเช่นนี้มีความเป็นเนื้อหนังมากเกินไป กล่าวคือ
พวกเขาเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งและขาดอะไรก็ตามที่เป็นความจริง ที่มากไปกว่านั้นคือ
พวกเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าสามารถทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้ ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์—กล่าวคือ
ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ หรือไม่เชื่อในพระราชาธิกิจและพระวณะของพระองค์
แต่กลับมัสการพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้บนสวรรค์แทนนั้น—
คือบุคคลผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา ผู้คนเช่นนี้เป็นกบฏและต้านทานพระเจ้า
พวกเขาขาดพร่องสภาวะความเป็นมนุษย์และขาดเหตุผล ไม่มีอะไรที่จะกล่าวถึงความจริงเลย ยิ่งไปกว่านั้น
สำหรับผู้คนเหล่านี้แล้ว พระเจ้าที่มองเห็นได้และจับต้องได้นี้ พวกเขาส่วนใหญ่ไม่สามารถเชื่อได้
กระนั้นพวกเขาก็ยังถือว่าพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถจับต้องได้นั้นมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด
และน่าปลื้มปิติยินดีมากที่สุด สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่ความจริงที่แท้จริง
อีกทั้งไม่ใช่แก่นแท้ที่แท้จริงของชีวิต นับประสาอะไรที่จะใช้น้ำพระทัยของพระเจ้า ตรงกันข้าม
พวกเขาแสวงหาความตื่นเต้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
สิ่งใดก็ตามที่สามารถทำให้ความอยากได้ออยากมีของพวกเขาเองลุล่วงมากที่สุดนั้นก็สิ่งซึ่งพวกเขาเชื่อและสิ่งซึ่ง
พวกเขาไล่ตามเสาะหาตนเอง พวกเขาเพียงแค่เชื่อในพระเจ้าเพื่อสนองความอยากของพวกเขาเองเท่านั้น
ไม่ใช่เพื่อแสวงหาความจริง ผู้คนเช่นนี้มีใจคนทำชั่วหรือ? พวกเขามั่นใจในตัวเองอย่างสุดขีด
และพวกเขาไม่เชื่อเลยว่าพระเจ้าบนสวรรค์จะทรงทำลาย “ผู้คนดีๆ” เช่นพวกเขา
พวกเขากลับเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้พวกเขาคงเหลืออยู่แทน และยังไปกว่านั้น
จะทรงให้บำเหน็จรางวัลแก่พวกเขาอย่างงามเนื่องจากการได้ทำสิ่งต่างๆ มากมายเพื่อพระเจ้า และได้แสดง
“ความจงรักภักดี” มากมายต่อพระองค์ หากพวกเขาไล่ตามเสาะหาพระเจ้าที่มองเห็นได้ด้วยเช่นกัน
ทันทีที่ไม่เป็นไปตามความอยากได้ออยากมีของพวกเขา พวกเขา ก็จะตอบโต้พระเจ้ากลับหรือเดือดดาลในทันที
พวกเขาแสดงให้เห็นว่าตนเองเป็นผู้คนเลวทรามที่น่ารังเกียจ

ผู้ซึ่งมักจะเพียงแค่แสวงหาเพื่อสนองความอยากรู้ได้ยากมีของตนอยู่เสมอเท่านั้น
พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่มีความสัตย์สุจริตในการไล่ตามเสาะหาความจริง
ผู้คนเช่นนี้คือพวกที่เรียกกันว่าคนชั่วผู้ติดตามพระคริสต์
ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่แสวงหาความจริงไม่อาจเชื่อความจริงได้
และล้วนไร้ความสามารถมากขึ้นไปอีกที่จะล่วงรู้บทอาชญากรรมในอนาคตของมนุษยชาติ
ด้วยเพราะพวกเขาไม่เชื่อพระราชกิจหรือพระวจนะใดๆ ของพระเจ้าที่มองเห็นได้—
และนี่ก็รวมถึงการที่ไม่มีสมารถที่จะเชื่อในบั้นปลายในอนาคตของมนุษยชาติได้ เพราะฉะนั้น
ถึงแม้พวกเขาจะติดตามพระเจ้าที่มองเห็นได้ พวกเขาก็กังกรกระทำชั่วและไม่แสวงหาความจริงเลย
อีกทั้งพวกเขาไม่ปฏิบัติความจริงที่เราพึงประสงค์ ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อว่าพวกเขาจะถูกทำลาย ในทางกลับกัน
พวกเขานั้นเองจะเป็นผู้ที่ถูกทำลาย พวกเขาทั้งหมดเชื่อว่าตัวพวกเขาเองฉลาดมาก
และคิดว่าพวกเขานั้นเองคือผู้คนที่ปฏิบัติความจริง พวกเขาถือว่าความประพฤติชั่วของตนนั้นคือความจริง
และดังนั้นจึงทะนุถนอมมัน ผู้คนชั่วร้ายเช่นนี้มั่นใจในตัวเองอย่างมาก พวกเขาใช้ความจริงมาเป็นคำสอน
และใช้การกระทำชั่วของตนมาเป็นความจริง แต่ในวาระสิ้นสุด
พวกเขาสามารถเก็บเกี่ยวได้เฉพาะสิ่งที่พวกเขาหว่านไว้เท่านั้น ยิ่งผู้คนมั่นใจในตนเองมากขึ้นเท่าใด
และยิ่งพวกเขาโอหังอย่างล่ำพองมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งไร้ความสามารถที่จะได้รับความจริงได้มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งผู้คนเชื่อในพระเจ้าบนสวรรค์มากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งด้านทานพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนเหล่านั้นนั่นเองคือผู้ที่ถูกลงโทษ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 597

ก่อนที่มนุษย์ชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

การที่บุคคลแต่ละประเภทจะถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลหรือไม่นั้น

จะถูกกำหนดไปตามที่ว่าพวกเขาได้แสวงหาความจริงหรือไม่ พวกเขารู้จักพระเจ้าหรือไม่

และพวกเขาสามารถตอบสนองต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้หรือไม่

บรรดาผู้ที่ได้ทำการปรนนิบัติต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้ แต่ทว่าไม่รู้จักพระองค์ อีกทั้งไม่นับนอบต่อพระองค์นั้น

ย่อมขาดพร่องความจริง ผู้คนเช่นนี้คือคนทำชั่ว และคนทำชั่วจะเป็นวัตถุของการลงโทษอย่างไม่มีข้อสงสัย

และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะต้องถูกลงโทษไปตามความประพฤติชั่วของพวกเขา

พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้พวกมนุษย์เชื่อ และพระองค์ทรงคู่ควรกับการเชื่อฟังของพวกเขาด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็น ได้เท่านั้นคือผู้คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าและไร้ความสามารถที่จะนับนอบต่อพระเจ้าได้

หากผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถจัดการเพื่อให้เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์ถูกทำให้เสร็จสิ้น และยังคงไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเนื้อหนัง เมื่อนั้น

“คนไม่ชัดเจน” เหล่านี้ก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง โดยไม่มีข้อสงสัย

ซึ่งจะเหมือนใครบางคนในหมู่พวกเจ้า—ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์โดยวจา

แต่ทว่าไม่สามารถปฏิบัติความจริงแห่งการนับนอบต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น

ในท้ายที่สุดก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการจัดและการทำลายล้าง นอกจากนั้น

ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าที่มองเห็นได้โดยวจา

กินและดื่มความจริงที่แสดงออกโดยพระองค์ในขณะที่กำลังแสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้อยู่ด้วยนั้น ก็ยังมีแนวโน้มที่จะถูกทำลายในอนาคตมากขึ้นไปอีก

ไม่มีคนใดในบรรดาผู้คนเหล่านี้ที่จะสามารถคงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักซึ่งจะมาถึงหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

อีกทั้งไม่มีบุคคลที่คล้ายกับผู้คนเหล่านี้สักคนเดียวที่สามารถคงเหลืออยู่ในเวลาแห่งการหยุดพักนั้น

ผู้คนที่เหมือนปีศาจคือบรรดาผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริง

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานและการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และพวกเขาไม่มีเจตนาแห่งการนับนอบต่อพระองค์เลยแม้แต่น้อย ผู้คนเช่นนี้จะถูกทำลายทั้งหมด

การที่เจ้าจะมีความจริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะต้านทานพระเจ้าหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับแก่นแท้ของเจ้า

ไม่ใช่กับการปรากฏของเจ้าหรือวิธีที่เจ้าอาจจะพูดหรือประพฤติตนเป็นบางครั้งบางคราว

การที่บุคคลหนึ่งจะถูกทำลายหรือไม่นั้นถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของคนเรา

มันถูกตัดสินไปตามเกณฑ์ที่เปิดเผยโดยพฤติกรรมของคนเราและการไล่ตามเสาะหาความจริงของคนเรา
ท่ามกลางผู้คนที่เหมือนกันและกันในด้านที่พวกเขากำลังทำงาน และผู้ทำงานปริมาณเท่ากัน
บรรดาผู้ซึ่งมีเกณฑ์ของมนุษย์ที่ดีและผู้ซึ่งมีความจริง คือผู้คนที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่
ในขณะที่บรรดาผู้ซึ่งมีเกณฑ์ของมนุษย์ที่ชั่วร้ายและผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้าที่มองเห็นได้
คือผู้คนที่จะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง

พระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบั้นปลายของมนุษยชาติจะจัดการกับผู้คนที่เหมาะสม
ตามเกณฑ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะไม่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นแม้แต่น้อย

และจะไม่มีการทำผิดพลาดสักอย่างเดียว

เฉพาะเมื่อผู้คนที่ทำงานเท่านั้นที่ความรู้สึกรู้สึกหรือความหมายของมนุษย์เข้าสู่การปะปนกัน

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีความเหมาะสมมากที่สุด

พระองค์ไม่ทรงตั้งข้อกล่าวหาเทียมเท็จต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใดๆ โดยเด็ดขาด

มีผู้คนมากมายในปัจจุบันผู้ซึ่งไร้ความสามารถที่จะล่วงรู้บั้นปลายในอนาคตของมนุษยชาติ

และผู้ซึ่งไม่เชื่อว่าขณะที่เราเปล่งออกไป พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่เชื่อ

รวมทั้งบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริงคือพวกปีศาจ!

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 598

ปัจจุบันนี้ บรรดาผู้ที่แสวงหาและบรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาคือผู้คนสองประเภทที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ผู้ซึ่งบั้นปลายของพวกเขาแตกต่างกันมากเช่นกัน

บรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความรู้แห่งความจริงและปฏิบัติความจริงคือผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงนำความรอดมาให้ ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจและศัตรูทั้งหลาย

พวกเขาถูกลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ และจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง

แม้แต่บรรดาผู้ที่เป็นผู้เชื่อที่เคร่งครัดในพระเจ้าที่คลุมเครือ—พวกเขาไม่ใช่ปีศาจด้วยหรือ?

ผู้คนที่มิจดสนิทที่แต่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจ กล่าวคือ

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกที่ต้านทานพระเจ้า

และแม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะสืบทอดความยากลำบากมากมาย แต่พวกเขาก็จะยังคงถูกทำลายล้าง

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดคือผู้ที่ไม่เต็มใจปล่อยวางโลก ผู้ที่ไม่สามารถทนแยกจากพ่อแม่ของตนได้

และผู้ที่ไม่สามารถทนให้ตนเองเป็นอิสระจากความชื่นชมยินดีแห่งเนื้อหนังของตัวเองได้นั้น ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และล้วนจะต้องเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือผู้เป็นเยี่ยงปีศาจ

และมีหน้ซ้ำ ยังจะถูกทำลาย บรรดาผู้ที่มีความเชื่อแต่ไม่ได้ปฏิบัติความจริง

บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

และบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าก็จะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้างด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ทั้งหมดนั้นคือผู้คนที่ได้ก้าวผ่านความทุกข์แห่งกระบวนการถูกลงและไ

ด้ตั้งมั่น เหล่านี้คือผู้คนที่ได้สืบทอดการทดสอบอย่างแท้จริง ผู้ใดที่ไม่ยอมรับพระเจ้าคือศัตรู กล่าวคือ

ผู้ใดที่ไม่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—

ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ภายในหรือภายนอกกระแสนี้หรือไม่ก็ตาม—คือศัตรูของพระคริสต์! ใครคือซาตาน

ใครคือปีศาจ และใครคือศัตรูของพระเจ้าหากไม่ใช่บรรดาผู้ต้านทานซึ่งไม่เชื่อในพระเจ้า?

พวกเขามิใช่ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือ?

พวกเขามิใช่บรรดาผู้ที่อ้างว่ามีความเชื่อทว่ายังเป็นผู้ขาดพร่องความจริงหรือ?

พวกเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่เพียงแต่พยายามให้ได้มาซึ่งพระพรในขณะที่ไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานให้พระเจ้าไ

ด้หรือ? เจ้ายังคงอยู่ร่วมกันกับปีศาจเหล่านั้นวันนี้ และแบกรับจิตสำนึกและความรักต่อพวกมัน

แต่ในกรณีนี้ เจ้ามิได้กำลังหยาบคายเจตนาที่ดีต่อซาตานหรือ?

เจ้ามิได้กำลังคบหาสมาคมกับพวกปีศาจอยู่หรือ?

หากผู้คนทุกวันนี้ยังไร้ความสามารถที่จะแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้

และยังคงหลับหลับตารักและเมตตาต่อไปโดยไม่มีเจตนาใดๆ ที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า
หรือไม่ว่าจะหนทางใดก็ไม่มีความสามารถที่จะรับเจตนารมณ์ของพระเจ้าไว้เสมือนเป็นของตนเองได้
เช่นนั้นแล้ว วาระสุดท้ายของพวกเขาก็จะล้นน่านาอย่างยิ่งขึ้นไปอีก
ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่เป็นมนุษย์ก็คือศัตรูของพระเจ้า หากเจ้าสามารถแบกรับจิตสำนึกและความรักต่อศัตรูได้
เจ้ามิได้ขาดสำนึกรับรู้แห่งความชอบธรรมหรือ?

หากเจ้าสามารถเข้าถึงได้กับพวกเหล่านั้นที่เรารังเกียจและกับพวกที่เราไม่เห็นด้วย
และยังคงแบกรับความรักหรือความรู้สึกส่วนตัวต่อพวกเขาอยู่ เช่นนั้นแล้ว เจ้ามิได้ไม่เชื่อฟังหรือ?

เจ้ามิได้กำลังต้านทานพระเจ้าโดยเจตนาหรือ? บุคคลเช่นนั้นถือครองความจริงกระนั้นหรือ?

หากผู้คนแบกรับจิตสำนึกต่อเหล่าศัตรู มีความรักให้ปีศาจ และปรานีต่อซาตาน เช่นนั้นแล้ว
พวกเขามิได้กำลังทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักโดยเจตนาหรือ?

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซูเท่านั้นแต่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้าย
รวมทั้งบรรดาผู้ที่กล่าวอ้างด้วยวาจาว่าเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แต่ทำความชั่ว
ล้วนเป็นศัตรูของพระคริสต์ โดยไม่ต้องแม้แต่กล่าวถึงบรรดาผู้ที่ไม่แม้แต่จะเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง มาตรฐานที่มนุษย์ใช้ตัดสินมนุษย์คนอื่นๆ
อยู่บนพื้นฐานของพฤติกรรมของพวกเขา กล่าวคือ บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขานั้นดีก็เป็นคนชอบธรรม
ในขณะเดียวกัน บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขาน่าสะอิดสะเอียนก็เป็นคนชั่ว

ส่วนมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษามนุษย์นั้นอยู่บนพื้นฐานของแก่นแท้ของพวกเขาว่านบนอบต่อพระองค์
หรือไม่ กล่าวคือ บุคคลผู้ซึ่งนบนอบต่อพระเจ้าคือคนชอบธรรม

ในขณะที่บุคคลผู้ซึ่งไม่นบนอบเป็นศัตรูและเป็นคนชั่ว โดยไม่คำนึงถึงว่าพฤติกรรมของบุคคลผู้นั้นดีหรือชั่ว
และโดยไม่คำนึงถึงว่าวาทะของพวกเขาถูกหรือผิด

ผู้คนบางคนปรารถนาที่จะใช้ความประพฤติที่ดีเพื่อให้ได้มาซึ่งบั้นปลายที่ดีในอนาคต
และผู้คนบางคนปรารถนาที่ใช้คำพูดที่น่าฟังเพื่อให้ได้รับบั้นปลายที่ดี

ทุกคนเชื่อโดยเข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงกำหนดบทอาชวาทของผู้คนหลังจากที่เฝ้ามองพฤติกรรมของพวกเขาหรือห
ลังจากที่รับฟังวาทะของพวกเขา

ดังนั้นผู้คนมากมายจึงปรารถนาที่จะถือประโยชน์จากการนี้เพื่อหลอกลวงพระเจ้าให้ประทานความโปรดปรานชั
วคราวแก่พวกเขา ในอนาคต

ผู้คนซึ่งจะรอดชีวิตในสภาวะแห่งการหยุดพักล้วนจะได้รู้ทันต่อวันแห่งความทุกข์ลำบาก
และยังจะได้เป็นพยานให้พระเจ้าอีกด้วย

พวกเขาล้วนจะเป็นผู้คนซึ่งได้ทำหน้าที่ของตนถูกลงและผู้ซึ่งได้นบนอบต่อพระเจ้าโดยตั้งใจ

บรรดาผู้ซึ่งเพียงปรารถนาที่จะใช้โอกาสเพื่อทำการปรนนิบัติด้วยเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติความจริงนั้นจะ
ไม่ได้รับอนุญาตให้หลงเหลืออยู่

พระเจ้าทรงมีมาตรฐานที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเตรียมการบทธวสานของแต่ละคนทุกคน กล่าวคือ

พระองค์ไม่เพียงแต่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านี้ไปตามคำพูดและความประพฤติของคนเรา

อีกทั้งไม่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านั้นบนพื้นฐานของวิธีที่คนเรากระทำในระหว่างระยะเวลาเดียว

พระองค์จะไม่ทรงผ่อนผันเกี่ยวกับความประพฤติเลวทรามของบุคคลหนึ่งเนื่องจากการปรนนิบัติต่อพระองค์ใน

อดีตของพวกเขาโดยเด็ดขาด อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงไว้ชีวิตบุคคลหนึ่งจากความตายเนื่องจากการใช้ جایใดๆ

เพื่อพระเจ้าครั้งเดียว ไม่มีผู้ใดสักคนสามารถหลบเลี่ยงการลงทัณฑ์อันสาสมสำหรับความชั่วของพวกเขาได้

และไม่มีผู้ใดสักคนสามารถปิดบังพฤติกรรมชั่วร้ายของตนและด้วยเหตุนี้ จะหลบเลี่ยงความทรามแห่งการทำ

ลายล้างได้ หากผู้คนสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาเองได้ลุล่วงโดยแท้จริง

นั่นหมายความว่าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยนิรันดร์ และไม่แสวงหาบำเหน็จรางวัล

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโศกเศร้าหรือไม่ก็ตาม

หากผู้คนสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเมื่อพวกเขามองเห็นพระพร

แต่สูญเสียความสัตย์ซื่อไปเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระพรใดๆ และหากว่าในท้ายที่สุด

พวกเขายังคงไม่สามารถเป็นพยานให้พระเจ้าและทำหน้าที่ที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติให้ลุล่วงได้แล้วไป
ชั่ว

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะยังคงเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้างแม้พวกเขาจะเคยได้ให้การปรนนิบัติอย่างสัตย์ซื่อต่อพ

ระเจ้ามาก่อนหน้านั้นแล้วก็ตาม สรุปคือ คนชั่วไม่สามารถรอดชีวิตตลอดชั่ววันรันดร์ได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้ เฉพาะผู้คนที่ชอบธรรมเท่านั้นที่เป็นนายทั้งหลายแห่งการหยุดพัก

เมื่อมนุษยชาติอยู่ในร่องรูดที่ต้องแล้ว ผู้คนก็จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกติ

พวกเขาทั้งหมดต่างก็จะทำหน้าที่ของพวกเขาเอง และสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยสมบูรณ์

พวกเขาจะกำจัดการไม่เชื่อฟังของพวกเขาและอุปนิสัยเสื่อมทรามของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง

และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและเนื่องเพราะพระเจ้า จะปราศจากการไม่เชื่อฟังและการต้านทาน

พวกเขาล้วนจะสามารถบนอบต่อพระเจ้าได้โดยครบบริบูรณ์ นี่จะเป็นชีวิตแห่งพระเจ้าและมนุษยชาติ

ซึ่งจะเป็นชีวิตแห่งราชอาณาจักร และจะเป็นชีวิตแห่งการหยุดพัก

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 599

บรรดาผู้ที่ลากจูงลูกๆ

และญาติพี่น้องที่ไม่เชื่อโดยสิ้นเชิงของตนมายังคริสตจักรล้วนเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างสุดขีด และพวกเขาเพียงแค่อำลึงแสดงความเมตตาเท่านั้น ผู้คนเหล่านี้มุ่งเน้นที่การมีความรักเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาเชื่อหรือไม่ และไม่คำนึงถึงว่านั่นจะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ บางคนนำภรรยาของตนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

หรือลากจูงบิดามารดาของตนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเห็นชอบกับการนี้หรือไม่ หรือจะทรงพระราชกิจในพวกเขาหรือไม่

พวกเขาก็ยังคงหลับหูหลับตา “รับเอาผู้คนที่มีความสามารถพิเศษ” มาให้พระเจ้าอยู่ต่อไป

ประโยชน์อะไรที่อาจจะสามารถได้มาจากการหยิบนั่นความเมตตาให้แก่ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายเหล่านี้? แม้ว่าพวกเขา

ผู้ซึ่งปราศจากการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พยายามคืนรนต่อสู้ที่จะติดตามพระเจ้า

พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถถูกช่วยให้รอดดังเช่นที่คนเราอาจเชื่อกันได้

บรรดาผู้ที่สามารถได้รับความรอดนั้นแท้จริงแล้วไม่ใช่จะได้รับมาโดยง่ายดายเพียงนั้น

ผู้คนซึ่งยังไม่ได้ก้าวผ่านพระราชกิจและการทดสอบของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์นั้น

ไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้โดยสิ้นเชิง เพราะฉะนั้น

จากช่วงขณะที่พวกเขาเริ่มติดตามพระเจ้าโดยเพียงในนาม

ผู้คนเหล่านี้ก็ขาดการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

ตามที่เห็นจากสภาพและสภาวะจริงของพวกเขา นั่น พวกเขาแค่ไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้

เช่นนั้นเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ตัดสินพระทัยที่จะไม่ใช้พลังงานกับพวกเขามากนัก

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งใดๆ หรือไม่ทรงนำพวกเขาไปในหนทางใดๆ

พระองค์เพียงแต่ทรงปล่อยให้พวกเขาติดตามไปด้วยเท่านั้นเอง

และในท้ายที่สุดจะทรงเปิดเผยทอวาสนาของพวกเขา—การนี้ก็พอแล้ว

ความกระตือรือร้นและเจตนาของมนุษยชาติมาจากชาตนา

และไม่มีทางที่สิ่งเหล่านี้จะสามารถทำให้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ครบบริบูรณ์ได้

ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเป็นเหมือนสิ่งใด พวกเขาต้องมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกมนุษย์สามารถทำให้พวกมนุษย์ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่? ทำไมสามึงจึงรักภรรยาของเขา?

ทำไมภรรยาจึงรักสามีของเธอ? ทำไมลูกๆ จึงกตัญญูต่อบิดามารดาของพวกเขา?

ทำไมบิดามารดาจึงหลงใหลลูกๆ ของพวกเขา? อันที่จริงแล้วผู้คนเก็บงำเจตนาชนิดใดเอาไว้?

เจตนาของพวกเขาไม่ใช่เพื่อตอบสนองแผนการและความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวของพวกเขาเองหรือ?
พวกเขามายที่จะกระทำการเพื่อประโยชน์ของแผนการบริการจัดการของพระเจ้าโดยแท้จริงใช่หรือไม่?
พวกเขากำลังกระทำการเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระเจ้าจริงๆ ใช่หรือไม่?
เจตนาของพวกเขาคือเพื่อทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้ลุล่วงใช่หรือไม่?
บรรดาผู้ซึ่งยังไร้ความสามารถที่จะได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์
นับตั้งแต่ชั่วขณะที่พวกเขาเริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น ไม่มีวันสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
ผู้คนเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้เป็นวัตถุที่จะถูกทำลาย ไม่สำคัญว่าคนเราจะมีความรักให้พวกเขามากเพียงใด
แต่นั้นไม่สามารถทดแทนพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
ความกระตือรือร้นและความรักของผู้คนเป็นตัวแทนเจตนาของมนุษย์
อีกทั้งไม่สามารถเป็นตัวแทนเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้
และสิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเป็นสิ่งทดแทนพระราชกิจของพระเจ้าได้
แม้ว่าคนเราจะหยิบยื่นความรักหรือความปรานีอย่างใหญ่หลวงที่สุดที่สามารถเป็นไปได้ให้แก่ผู้คนเหล่านั้นซึ่ง
เชื่อในพระเจ้าเพียงในนามและแสวงติดตามพระองค์โดยไม่รู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าแท้จริงแล้วหมายถึงสิ่งใด
พวกเขาจะยังคงไม่ได้รับความเห็นใจจากพระเจ้า
อีกทั้งพวกเขาจะยังไม่ได้มาซึ่งพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
แม้ว่าผู้คนซึ่งติดตามพระเจ้าอย่างจริงจังจะมีขีดความสามารถต่ำและไร้ความสามารถที่จะเข้าใจความจริงทั้งหลาย
ที่มากมายได้ แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตาม
บรรดาผู้ซึ่งมีขีดความสามารถค่อนข้างสูง แต่ไม่ได้เชื่ออย่างจริงจัง
ก็ย่อมไม่สามารถได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
ไม่มีความเป็นไปได้โดยสิ้นเชิงที่จะมีความรอดกับผู้คนเช่นนั้น
แม้ว่าพวกเขาจะอ่านพระวจนะของพระเจ้าหรือฟังคำเทศนาเป็นครั้งคราว
หรือแม้แต่ร้องเพลงสรรเสริญต่อพระเจ้า
ท้ายที่สุดแล้วพวกเขาก็จะไม่มีความสามารถที่จะรอดชีวิตจนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักได้
การที่ผู้คนแสวงหาอย่างจริงจังจริงใจหรือไม่นั้น ไม่ได้ถูกกำหนดโดยวิธีที่ผู้อื่นตัดสินพวกเขาหรือวิธีที่ผู้คนรอบ
ข้างมองพวกเขา แต่กำหนดโดยการที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจต่อพวกเขาหรือไม่
และพวกเขาได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้น
มันขึ้นอยู่กับว่าอุปนิสัยของพวกเขาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ และพวกเขาได้รับความรู้ใดๆ
ของพระเจ้าหรือไม่หลังจากที่ก้าวผ่านพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว
หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจต่อบุคคลหนึ่ง อุปนิสัยของบุคคลผู้นั้นจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง

และมุมมองด้านการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาจะค่อยๆ สะอาดบริสุทธิ์ขึ้น

ไม่ว่าผู้คนจะติดตามพระเจ้ามานานเพียงใด คราบเก่าที่พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงแล้ว

นั่นหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา หากพวกเขายังไม่เปลี่ยนแปลง

นั่นหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะทำการปรนนิบัติอยู่บ้าง

สิ่งที่ขับเคลื่อนพวกเขาให้ทำเช่นนั้นคือความอยากที่จะได้ความโชคดี

การทำการปรนนิบัติเป็นครั้งคราวเท่านั้น ไม่สามารถทดแทนการผ่านประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

ของพวกเขาได้ ในท้ายที่สุด พวกเขาจะยังคงถูกทำลาย

เพราะในราชอาณาจักรนั้นจะไม่มีใครจำเป็นใดที่จะต้องมีคนปรนนิบัติ

อีกทั้งจะไม่มีใครจำเป็นที่ผู้ใดซึ่งอุปนิสัยของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง

จะต้องมาปรนนิบัติบรรดาผู้คนซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วและผู้ซึ่งสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

คำพูดเหล่านั้นได้ถูกกล่าวไว้ในอดีตว่า “เมื่อคนผู้หนึ่งเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

โซคลากจะยืมให้แก่ทั้งครอบครัวของคนผู้นั้น” เหมาะสมสำหรับยุคพระคุณ

แต่ไม่สัมพันธ์กันกับบั้นปลายของมนุษยชาติ

คำพูดเหล่านั้นเหมาะสมเฉพาะสำหรับช่วงระยะในระหว่างยุคพระคุณเท่านั้น

ความหมายแฝงของคำพูดเหล่านั้นมุ่งตรงไปที่สันติสุขและพระพรทางวัตถุที่มนุษย์ได้ชื่นชม

คำพูดเหล่านั้นไม่ได้หมายความว่าครอบครัวของคนผู้ซึ่งเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกช่วยให้รอดทั้งหมด

อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าเมื่อคนเราได้รับความโชคดีแล้วนั้น

ทั้งครอบครัวของเขาจะสามารถถูกนำพาไปสู่การหยุดพักด้วย

การที่คนเราจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโชคร้ายหรือไม่นั้น ย่อมถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของคนเรา

ไม่ใช่ตามแก่นแท้ทั่วไปใดๆ ที่คนเราอาจมีร่วมกันกับผู้อื่น

คำพูดหรือกฎเกณฑ์ประเภทนั้นย่อมไม่มีที่ทางอยู่ในราชอาณาจักรนี้

หากในท้ายที่สุดบุคคลหนึ่งมีความสามารถรอดชีวิต

นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้ทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าแล้ว

และหากว่าในท้ายที่สุดพวกเขาไร้ความสามารถที่จะหลงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพัก

นั่นก็เป็นเพราะพวกเขายังไม่ได้เชื่อฟังต่อพระเจ้าและไม่ได้ตอบสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

ทุกคนมีบั้นปลายที่เหมาะสม บั้นปลายเหล่านี้ถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของแต่ละปัจเจกบุคคล

และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ โดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมชั่วร้ายของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถส่งผ่านไปยังบิดามารดาของพวกเขาได้

อีกทั้งความชอบธรรมของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถแบ่งปันกับพ่อแม่ของพวกเขาได้
พฤติกรรมชั่วร้ายของบิดามารดาไม่สามารถส่งผ่านไปยังลูกๆ ของพวกเขาได้
และความชอบธรรมของบิดามารดาก็ไม่สามารถแบ่งปันกับลูกๆ ของพวกเขาได้
ทุกคนแบกรับบาปแต่ละอย่างของพวกเขา และทุกคนชื่นชมกับโชคชะตาแต่ละอย่างของพวกเขา
ไม่มีใครสามารถแทนที่บุคคลอีกคนหนึ่งได้ นี่คือการชอบธรรม จากมุมมองของมนุษย์นั้น
หากว่าบิดามารดาได้รับความโชคร้าย เช่นนั้นแล้วลูกๆ ของพวกเขาก็ควรจะสามารถที่จะได้ด้วยเช่นกัน
และหากลูกๆ กระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้วบิดามารดาของพวกเขาก็ต้องชดใช้ให้แก่บาปเหล่านั้น
นี่คือมุมมองแบบมนุษย์และหนทางแบบมนุษย์ในการทำสิ่งทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่มุมมองของพระเจ้า
บทอาสารของทุกคนถูกกำหนดไปตามเกณฑ์ที่มาจากความประพฤติของพวกเขา
และมันจะถูกกำหนดอย่างถูกต้องเหมาะสมเสมอ ไม่มีใครสามารถแบกรับบาปของอีกคนหนึ่งได้ ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีใครสามารถได้รับการลงโทษแทนอีกคนหนึ่งได้ เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน
ความเอาใจใส่อย่างมากสิ้นของบิดามารดาต่อลูกๆ
ของพวกเขาไม่ได้บ่งบอกว่าพวกเขาสามารถแสดงความประพฤติที่ชอบธรรมแทนลูกๆ ของพวกเขาได้
อีกทั้งความรักตัณญาของลูกต่อบิดามารดาก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถแสดงความประพฤติที่ชอบธรรม
แทนบิดามารดาของพวกเขาได้ นี่คือการหมายที่แท้จริงของพระวจนะที่ว่า “เวลานั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา
จะถูกรับไปคนหนึ่ง และถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกรับไปคนหนึ่ง
ถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง” ผู้คนไม่สามารถนำลูกๆ
ที่ทำชั่วของพวกเขาเข้าสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความรักลึกซึ้งที่พวกเขาที่มีต่อพวกเขาได้
อีกทั้งไม่มีใครสามารถนำภรรยา (หรือสามี)
ของพวกเขาเข้าสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความประพฤติชอบธรรมของตัวเองได้
นี่คือกฎเกณฑ์บริหาร ซึ่งไม่สามารถมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ใดได้ ในที่สุด
คนทำความชอบธรรมก็คือคนทำความชอบธรรม และคนทำชั่วก็คือคนทำชั่ว
คนชอบธรรมจะได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตในที่สุด ในขณะที่คนทำชั่วจะถูกทำลาย คนบริสุทธิ์นั้นบริสุทธิ์
พวกเขาไม่โสโครก คนโสโครกคือคนโสโครกและไม่มีสักส่วนหนึ่งของพวกเขาที่บริสุทธิ์
ผู้คนซึ่งจะถูกทำลายนั้นล้วนเป็นคนชั่ว และบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิตล้วนเป็นคนชอบธรรม—แม้ว่าลูกๆ
ของบรรดาคนชั่วเหล่านั้นจะแสดงความประพฤติที่ชอบธรรมก็ตาม
และแม้ว่าบิดามารดาของบรรดาคนที่ชอบธรรมจะกระทำความประพฤติที่ชั่วร้ายก็ตาม
ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสามีที่เชื่อกับภรรยาที่ไม่เชื่อ และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ
ที่เชื่อกับบิดามารดาที่ไม่เชื่อ กล่าวคือ ผู้คนสองประเภทนี้ไม่สามารถเข้ากันได้โดยสิ้นเชิง

ก่อนที่จะเข้าสู่การหยุดพัก คนเรามีญาติพี่น้องทางกายภาพ แต่ทันทีที่คนเราเข้าสู่การหยุดพัก เขาจะไม่มีญาติพี่น้องทางกายภาพให้พูดถึงอีกต่อไป บรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ของตนเป็นศัตรูกับพวกที่ไม่ได้ทำ และบรรดาผู้ที่รักพระเจ้ากับพวกที่เกลียดชังพระเจ้าจะอยู่ในทางตรงข้ามของกันและกัน บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพักและพวกที่จะได้ถูกทำลายเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทที่ไม่สามารถเข้ากันได้ สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะสามารถรอดชีวิต ในขณะที่พวกที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือการนี้จะคงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์

เจ้ารักสามิของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่หรือไม่?

เจ้ารักภรรยาของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่หรือไม่?

เจ้าศัตรูต่อบิดามารดาที่ไม่เชื่อของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่หรือไม่? ทรศนะของมนุษย์ต่อความเชื่อในพระเจ้าถูกหรือผิด? เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า?

เจ้าปรารถนาว่าจะได้อะไร? เจ้ารักพระเจ้าอย่างไร?

พวกที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้ลุล่วงได้

และพวกที่ไม่สามารถทำความพยายามอย่างเต็มที่ จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง

มีความสัมพันธ์ทางกายภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้คนในปัจจุบัน รวมทั้งความเกี่ยวพันทางสายเลือด แต่ในอนาคต สิ่งเหล่านี้จะแตกสลายไปทั้งหมด บรรดาผู้เชื่อกับบรรดาผู้ไม่เชื่อไม่สามารถเข้ากันได้ ตรงกันข้าม พวกเขาคัดแย้งซึ่งกันและกัน บรรดาผู้ที่อยู่ในการหยุดพักจะเชื่อว่ามีพระเจ้าและจะนบถต่อพระเจ้า ในขณะที่บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกทำลายทั้งหมด ครอบครัวทั้งหลายจะไม่มีอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป แล้วจะสามารถมีบิดามารดา หรือลูกๆ หรือความสัมพันธ์อันสามิภรรยาได้อย่างไร?

ความไม่สามารถเข้ากันได้ของความเชื่อและความไม่เชื่อจะตัดขาดความสัมพันธ์ทางกายภาพดังกล่าวโดยสิ้นเชิง !

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 600

แต่เดิมนั้นไม่มีกรอบคร้วในหมู่มนุษยชาติ มีเพียงชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งเท่านั้น—

มนุษย์สองประเภทที่แตกต่างกัน ไม่มีประเทศ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องกรอบคร้ว

แต่จากผลของความเลื่อมทรมานของมนุษยชาติ ผู้คนทุกประเภทจึงได้จัดตัวพวกเขาเองให้อยู่ในแต่ละวงศ์ตระกูล ต่อมาภายหลังก็พัฒนาเป็นประเทศและชนชาติทั้งหลาย

ประเทศและชนชาติทั้งหลายเหล่านี้ประกอบด้วยกรอบคร้วเล็กๆ และในลักษณะนี้เอง

ผู้คนทุกจำพวกได้กระจายออกไปท่ามกลางเผ่าพันธุ์ที่หลากหลายตามความแตกต่างในด้านภาษาและอาณาเขต แท้ที่จริงแล้ว ไม่สำคัญว่าอาจจะมีเผ่าพันธุ์มากมายเพียงใดบนโลกนี้ มนุษยชาติมีบรรพบุรุษเพียงหนึ่งคนเท่านั้น ในปฐมกาล มีมนุษย์อยู่เพียงสองประเภทเท่านั้น และสองประเภทนี้ก็คือชายและหญิง อย่างไรก็ตาม

เนื่องจากความก้าวหน้าของพระราชกิจของพระเจ้า ความเคลื่อนไหวของประวัติศาสตร์

และความเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์ มนุษย์สองประเภทนี้ได้พัฒนาถึงระดับต่างๆ เป็นมนุษย์จำพวกต่างๆ มากยิ่งขึ้น โดยพื้นฐานแล้ว ไม่ว่าอาจจะมีเผ่าพันธุ์มากมายเพียงใดที่ประกอบขึ้นเป็นมนุษยชาติ

แต่มนุษยชาติทั้งหมดยังคงเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าผู้คนจะอยู่ในเผ่าพันธุ์ใด

พวกเขาล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของอาดัมและเอวา

ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่พวกเขาก็เป็นลูกหลานของอาดัมและเอวา

ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นโดยพระองค์เอง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะอยู่ในกลุ่มของสิ่งมีชีวิตประเภทใด

พวกเขาล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ เมื่อพวกเขาอยู่ในกลุ่มของมนุษยชาติ

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น บั้นปลายของพวกเขาก็คือบั้นปลายที่มนุษยชาติควรจะต้องมี

และพวกเขาได้ถูกแบ่งแยกออกไปตามกฎเกณฑ์ที่จัดระเบียบมนุษย์ กล่าวคือ

คนทำชั่วและคนชอบธรรมท้ายที่สุดแล้วก็ล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่กระทำความชั่วจะถูกทำลายไปในที่สุด

และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้แสดงความประพฤติที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต

นี่คือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทนี้

คนทำชั่วไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าถึงแม้พวกเขาจะเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า

แต่พวกเขาได้ถูกชดเชยไว้เนื่องจากความไม่เชื่อฟังของพวกเขา

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งประพฤติตัวเองอย่างชอบธรรมไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า

และยังได้รับความรอดหลังจากที่ถูกชดเชยทำให้เลื่อมทรมานแล้ว

บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะรอดชีวิต คนทำชั่วคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้า

พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ และได้ถูกซาตานจับไว้โดยทั่วทั้งสิ้นแล้ว
ผู้คนซึ่งกระทำความชั่วก็คือผู้คนเช่นเดียวกัน พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงที่สุด
และเป็นผู้ซึ่งไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ ในฐานะที่พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นเดียวกันนั้น
ผู้คนที่ประพฤติชอบธรรมก็ถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยเช่นกัน

แต่พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะหลุดพ้นจากอุปนิสัยเสื่อมทรามของตนและได้กลับกลายเป็นมีความสามารถที่จะนบนอบต่อพระเจ้าได้ ผู้คนที่ประพฤติชอบธรรมมิได้เปี่ยมล้นด้วยความชอบธรรม

แต่ทว่าพวกเขาได้รับความรอดและหลุดพ้นจากอุปนิสัยชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาสามารถนบนอบต่อพระเจ้า
พวกเขาจะตั้งมั่นในท้ายที่สุด แต่ทว่านั่นมิใช่การกล่าวว่าพวกเขาไม่เคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
ภายหลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าจบสิ้นลง ในหมู่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ทั้งหมดนั้น
จะมีบรรดาผู้ซึ่งจะถูกทำลายและบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิต

นี่คือแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้แห่งงานการบริหารจัดการของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้
คนทำชั่วทั้งหลายจะไม่ถูกปล่อยให้รอดชีวิต

บรรดาผู้ซึ่งนบนอบและติดตามพระเจ้าย่อมมั่นใจได้ว่าจะรอดชีวิตในท้ายที่สุด

เนื่องจากพระราชกิจนี้คือการบริหารจัดการของมนุษยชาติ

จึงจะมีบรรดาผู้ซึ่งหลงเหลืออยู่และบรรดาผู้ซึ่งถูกกำจัดไป

เหล่านี้คือบททดสอบที่แตกต่างกันสำหรับผู้คนประเภทที่แตกต่างกัน

และบททดสอบเหล่านั้นคือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
การจัดการเตรียมการขั้นสุดท้ายของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์คือการแบ่งแยกพวกเขาโดยการตัดขาดครอบครัว
บดขยี้ชนชาติทั้งหลาย

และสลายพรมแดนของชาติในการจัดการเตรียมการที่ไม่มีครอบครัวหรือพรมแดนของชาติ

เพราะในที่สุดแล้วพวกมนุษย์นั้นสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษหนึ่งเดียวและเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า
สรุปว่า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ทำชั่วจะถูกทำลายทั้งหมด และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่เชื่อฟังพระเจ้าจะรอดชีวิต
ในหนทางนี้ จะไม่มีครอบครัว ไม่มีประเทศ

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่มีชนชาติในเวลาของการหยุดพักที่จะมาถึง

มนุษยชาติประเภทนี้จะเป็นมนุษยชาติประเภทที่บริสุทธิ์ที่สุด

อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมาโดยดั้งเดิมเพื่อที่มนุษยชาติจะได้ดูแลทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก

โดยดั้งเดิมนั้นพวกมนุษย์เป็นนายแห่งทุกสรรพสิ่ง

เจตนารมณ์ของพระยาห์เวห์ในการสร้างพวกมนุษย์นั้นคือเพื่อปล่อยให้พวกเขาดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก
และเพื่อดูแลเอาใจใส่ทุกสรรพสิ่งบนนั้น

เนื่องจากมนุษยชาติมิได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและไม่มีความสามารถในการกระทำความชั่วโดยดั้งเดิม
อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกมนุษย์กลายเป็นถูกทำให้เสื่อมทราม

พวกเขาก็ไม่ได้เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ทุกสรรพสิ่งอีกต่อไป

จุดประสงค์ของความรอดของพระเจ้าคือเพื่อฟื้นคืนหน้าที่นี้ของมนุษยชาติ
เพื่อฟื้นคืนเหตุผลดั้งเดิมและการเชื่อฟังดั้งเดิมของมวลมนุษย์ ดังนั้น

มนุษยชาติในการหยุดพักจึงจะเป็นตัวแทนที่แท้จริงของผลที่พระเจ้าทรงหวังที่จะบรรลुकับพระราชกิจแห่งความ
รอดของพระองค์ ถึงแม้ว่ามันจะไม่เป็นชีวิตดังเช่นชีวิตในสวนเอเดนอีกต่อไป

แต่แก่นแท้ของทั้งสองนั้นจะเหมือนกัน

มนุษยชาติจะเพียงแค่มิใช่ตัวตนที่ไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามเมื่อก่อนนี้อีกแล้วเท่านั้น

แต่เป็นมนุษยชาติที่ได้กลายเป็นถูกทำให้เสื่อมทรามและต่อมาได้รับความรอดต่างหาก

ผู้คนเหล่านี้ซึ่งได้รับความรอดจะเข้าไปสู่การหยุดพักในท้ายที่สุด (นั่นคือ

หลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้ว) ในทำนองเดียวกัน

บทอาสนของบรรดาผู้ซึ่งได้ถูกทรงโทษก็จะถูกเปิดเผยโดยครบบริบูรณ์ในที่สุดด้วยเช่นกัน

และพวกเขาจะถูกทำลายหลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าได้จบสิ้นแล้วเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วนั้น

บรรดาคนทำชั่วและบรรดาผู้ซึ่งถูกช่วยให้รอดจะถูกเปิดโปงทั้งหมด

ด้วยเพราะพระราชกิจแห่งการเปิดโปงผู้คนประเภทต่างๆ ทั้งหมด

(ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคนทำชั่วหรืออยู่ในหมู่ผู้ถูกช่วยให้รอด) จะถูกดำเนินการกับทุกคนโดยพร้อมกัน

คนทำชั่วจะถูกกำจัด และบรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ก็จะถูกเปิดเผยโดยพร้อมกัน เพราะฉะนั้น

บทอาสนของผู้คนประเภทต่างๆ ทั้งหมดจะถูกเปิดเผยในเวลาเดียวกัน

พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้กลุ่มผู้คนที่ถูกนำมาสู่ความรอดเข้าไปสู่การหยุดพักก่อนที่จะจัดสรรคนทำชั่วทั้งหลาย
และพิพากษาหรือลงโทษพวกเขาทีละน้อย ที่จะไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง

เมื่อคนทำชั่วทั้งหลายถูกทำลายและบรรดาผู้ที่สามารถรอดชีวิตได้เข้าสู่การหยุดพัก

พระราชกิจของพระเจ้าทั่วทั้งจักรวาลก็จะครบบริบูรณ์

จะไม่มีลำดับความสำคัญท่ามกลางบรรดาผู้ซึ่งได้รับพระพรและบรรดาผู้ซึ่งทนทุกข์ความโศกเศร้า

บรรดาผู้ซึ่งได้รับพระพรจะมีชีวิตตลอดไป

ในขณะที่บรรดาผู้ซึ่งทนทุกข์ความโศกเศร้าก็จะพินาศย่อยยับไปจนตราบชั่วนิรันดร์

สองขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์โดยพร้อมกัน

แน่นอนว่าเป็นเพราะการดำรงอยู่ของผู้คนที่ไม่เชื่อฟัง

ทำให้ความชอบธรรมของบรรดาผู้ที่บนอบจะต้องถูกเปิดเผย และแน่นอนว่าเป็นเพราะมีบรรดาผู้ได้รับพระพร
ทำให้ความโศกเศร้าที่ประสบกับคนทำชั่วทั้งหลายเนื่องจากพฤติกรรมเลวทรามของพวกเขาจะต้องถูกเปิดเผย
หากพระเจ้าไม่ทรงเปิดโปงคนทำชั่วแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วผู้คนที่บนอบต่อพระเจ้าโดยจริงใจก็คงจะไม่มีวันได้เห็นเดือนเห็นตะวัน

หากพระเจ้าไม่ทรงนำบรรดาผู้ซึ่งบนอบต่อพระองค์ไปยังบั้นปลายที่เหมาะสมแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าย่อมจะไม่สามารถได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม

นี่คือกระบวนการในพระราชกิจของพระเจ้า

หากพระองค์ไม่ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษความชั่วและให้บำเหน็จรางวัลความดีแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ก็คงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเข้าไปสู่บั้นปลายแต่ละอย่างของ
พวกเขาได้ ทันทีที่มวลมนุษย์ได้เข้าสู่การหยุดพัก

คนทำชั่วทั้งหลายจะถูกทำลายและมนุษยชาติทั้งหมดจะได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง ผู้คนประเภทต่างๆ

ทั้งหมดจะอยู่กับประเภทของตนเองโดยสอดคล้องกับหน้าที่ที่พวกเขาควรดำเนินการ

นี่เท่านั้นจะเป็นวันแห่งการหยุดพักของมนุษยชาติ

มันจะเป็นแนวโน้มนำอันหลีกเลี่ยงมิได้สำหรับพัฒนาการของมนุษยชาติ

และเฉพาะเมื่อมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักแล้วเท่านั้นที่ความสำเร็จลุล่วงที่ยิ่งใหญ่และขึ้นสูงสุดของพระเจ้าจะม
าถึงซึ่งความครบบริบูรณ์ นี่จะเป็นตอนสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจนี้จะทำให้ชีวิตแห่งเนื้อหนังอันต่ำทรามของมนุษยชาติทั้งหมดจบสิ้นลง

รวมทั้งชีวิตของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม มนุษย์จะได้เข้าสู่ดินแดนใหม่นับแต่นั้นเป็นต้นมา

แม้ว่ามนุษย์ทั้งหมดจะดำรงชีวิตในเนื้อหนัง

แต่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญระหว่างแก่นแท้ของชีวิตกับชีวิตของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

นัยสำคัญแห่งการดำรงอยู่กับนัยสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษยชาติที่เสื่อมทรามก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

แม้ว่านี่จะไม่ใช่วิถีของบุคคลประเภทใหม่ แต่สามารถกล่าวได้ว่ามันเป็นวิถีของมนุษยชาติที่ได้รับความรอด

รวมทั้งเป็นชีวิตที่ได้รับความรอดเป็นมนุษย์และเหตุผลกลับมาอีกครั้ง

เหล่านี้คือผู้คนที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ผู้ซึ่งถูกพระเจ้าพิชิตแล้วและหลังจากนั้นจึงได้ถูกพระองค์ช่วยให้รอด

เหล่านี้คือผู้คนที่ซึ่งไม่ให้เกียรติพระเจ้าและในเวลาต่อมาก็ได้เป็นพยานต่อพระองค์

การดำรงอยู่ของพวกเขาหลังจากก้าวผ่านการทดสอบของพระองค์และรอดชีวิตแล้วนั้น

เป็นการดำรงอยู่ที่มีความหมายที่สุด พวกเขาเป็นผู้คนที่ซึ่งได้เป็นพยานต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตาน

และเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเหมาะที่จะมีชีวิตอยู่

พวกที่จะถูกทำลายคือผู้ที่ไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานต่อพระเจ้าได้และไม่เหมาะที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
ความย่อยยับของพวกเขาก็เป็นผลจากพฤติกรรมที่เลวทรามของพวกเขา
และการทำลายล้างเช่นนั้นคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา ในอนาคต
เมื่อมนุษยชาติเข้าสู่อาณาจักรที่สว่างงามแล้ว จะไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ระหว่างบิดากับบุตรหญิง
หรือระหว่างมารดากับบุตรชายที่ผู้คนจินตนาการว่าพวกเขาจะได้พบเลย ในเวลานั้น
มนุษย์แต่ละคนจะติดตามประเภทของพวกเขาเอง และครอบครัวทั้งหลายจะได้ถูกทำให้แตกสลายไปแล้ว
เมื่อล้มเหลวโดยสิ้นเชิงแล้ว ชาตานั้นจะไม่รับกวนมนุษย์อีกเลย
และพวกมนุษย์ก็จะไม่มีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามแบบชาตานั้นอีกต่อไป
บรรดาผู้คนที่ไม่เชื่อฟังจะได้ถูกทำลายไปแล้ว และผู้คนซึ่งนับนอบเท่านั้นที่จะหลงเหลืออยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ครอบครัวส่วนน้อยมากที่จะรอดชีวิตโดยครบถ้วน
แล้วความสัมพันธ์ทางกายภาพจะสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้อย่างไร?
ชีวิตแห่งเนื้อหนังก่อนหน้านี้ของมนุษยชาติจะถูกห้ามโดยสิ้นเชิง
แล้วความสัมพันธ์ทางกายภาพจะสามารถมีอยู่ระหว่างผู้คนได้อย่างไร?
เมื่อไม่มีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามแบบชาตานั้นแล้ว ชีวิตมนุษย์จะไม่เป็นชีวิตแบบเก่าในอดีตอีกต่อไป
แต่ทว่าจะเป็นชีวิตใหม่ต่างหาก บิดามารดาจะสูญเสียลูกๆ และลูกๆ จะสูญเสียบิดามารดา สามีจะสูญเสียภรรยา
และภรรยาจะสูญเสียสามี ความสัมพันธ์ทางกายภาพมีอยู่ระหว่างผู้คนในปัจจุบัน
แต่ความสัมพันธ์เหล่านั้นจะไม่มีอยู่อีกต่อไปทันทีที่ทุกคนได้เข้าสู่การหยุดพัก
เฉพาะมนุษยชาติจำพวกนี้เท่านั้นที่จะมีความชอบธรรมและความบริสุทธิ์
เฉพาะมนุษยชาติจำพวกนี้เท่านั้นที่สามารถนมัสการพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 601

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และได้จัดวางพวกเขาบนแผ่นดินโลก และพระองค์ได้ทรงนำทางพวกเขามานับตั้งแต่นั้น
จากนั้นพระองค์จึงได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดและทรงรับหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้มนุษยชาติ
ในท้ายที่สุด พระองค์ยังคงทรงต้องพิชิตมนุษยชาติ ช่วยมนุษยชาติให้รอดโดยถ้วนทั่ว
และฟื้นคืนพวกเขากลับสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา
นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงเข้าดำเนินการมานับตั้งแต่ตอนเริ่มต้น—
เป็นการฟื้นคืนมนุษยชาติกลับสู่รูปลักษณะและสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา
พระเจ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์และฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมวลมนุษย์
ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลกและท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
ทั้งปวง มนุษยชาติได้สูญเสียหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า
รวมทั้งหน้าที่ที่เป็นภาระแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า
มนุษยชาติจึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานและปฏิบัติตามคำสั่งของซาตาน ดังนั้น
พระเจ้าจึงไม่ทรงมีหนทางใดที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้
และกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความเคียดแค้นมากมายของพวกเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม
พวกมนุษย์ถูกสร้างโดยพระเจ้า และควรจะมีมัสการพระเจ้า
แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหันหลังให้พระองค์และนมัสการซาตานแทน
ซาตานได้กลายเป็นรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น
พระเจ้าจึงสูญเสียที่ประทับของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่า
พระองค์ทรงสูญเสียความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ เพราะฉะนั้น
เพื่อฟื้นคืนความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์
พระองค์จึงต้องทรงฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาและทำให้มนุษยชาติสลัดทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามของ
พวกเขาไป เพื่อเรียกคืนพวกมนุษย์จากซาตาน พระองค์จึงต้องทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมและหน้าที่ของพวกเขาทีละน้อย
และฟื้นคืนราชอาณาจักรของพระองค์ได้ในที่สุด
การทำลายล้างขั้นสุดขีดของบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังจะต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันเพื่อเปิดโอกาสให้พวก
มนุษย์ได้นมัสการพระเจ้าดีขึ้นและดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ดียิ่งขึ้น
เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ พระองค์จึงจะทรงทำให้พวกเขานมัสการพระองค์
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของมนุษยชาติ

พระองค์จึงจะทรงฟื้นคืนมันโดยครบบริบูรณ์และโดยไม่มีการเจือปนใดๆ

การฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์หมายถึงการทำให้พวกมนุษย์นมัสการพระองค์และนบนอบต่อพระองค์ ซึ่งหมายความว่า

พระเจ้าจะทรงทำให้พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่เนื่องจากพระองค์และจะทรงทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์พินาศย่อยยับไปอันเป็นผลแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์

นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์คงทนอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์โดยไม่มีการต้านทานจากผู้ใดเลย ราชอาณาจักรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสถาปนาขึ้นคือราชอาณาจักรของพระองค์เอง

มนุษยชาติที่พระองค์ทรงปรารถนาคือมนุษยชาติที่จะนมัสการพระองค์

มนุษยชาติที่จะนบนอบต่อพระองค์โดยครบบริบูรณ์และสำแดงพระสิริของพระองค์

หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด

เช่นนั้นแล้วความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ก็จะสูญหายไป

พระองค์จะไม่ทรงมีสิทธิอำนาจท่ามกลางพวกมนุษย์อีกเลย

และราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะไม่สามารถดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป

หากพระเจ้าไม่ทรงทำลายศัตรูเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังต่อพระองค์

พระองค์ก็จะทรงไร้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งพระสิริที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์

อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

เหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์และเครื่องหมายของความสำเร็จจุ

ล่งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ นั่นก็คือ การทำลายล้างพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ในหมู่มนุษยชาติโดยสิ้นเชิง

และการนำบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เข้าสู่การหยุดพัก

เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ฟื้นคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาแล้ว

และเมื่อพวกเขาสามารถทำหน้าที่แต่ละอย่างของพวกเขาให้ถูกล่วง

คงอยู่กับที่ดังที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาเอง และนบนอบต่อการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าได้

พระเจ้าก็จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งนมัสการพระองค์

และพระองค์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งขึ้นบนแผ่นดินโลกที่นมัสการพระองค์อีกด้วย

พระองค์จะทรงมีชัยชนะอันเป็นนิรันดร์บนแผ่นดินโลก

และพวกเหล่านั้นทั้งหมดผู้ซึ่งต่อต้านพระองค์จะพินาศย่อยยับไปตลอดกาล

นี่จะฟื้นคืนเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษยชาติ

ซึ่งจะฟื้นคืนเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง

และยังจะฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และท่ามกลางศัตรูของพระองค์อีกด้วย เหล่านี้จะเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะทั้งหมดของพระองค์
นับตั้งแต่นั้นมา มนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักและเริ่มต้นชีวิตที่อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง
พระเจ้าจะทรงเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์กับมนุษยชาติด้วยเช่นกัน
และเริ่มต้นชีวิตอันเป็นนิรันดร์ซึ่งทั้งพระองค์เองและพวกมนุษย์ต่างก็มีร่วมกัน
ความโสโครกและการไม่เชื่อฟังบนแผ่นดินโลกจะปลาสนาการไปแล้ว
และเสียงคร่ำครวญทั้งหมดจะได้เหือดหายไปแล้ว
และทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ที่ต่อต้านพระเจ้าจะได้ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว
มีเพียงพระเจ้าและบรรดาผู้คนที่พระองค์ได้ทรงนำความรอดมาให้เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่
เฉพาะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 602

มนุษย์จะได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ในยุคแห่งราชอาณาจักร
หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย มนุษย์จะอยู่ภายใต้การถลุงและความทุกข์ลำบาก
บรรดาผู้ที่สามารถเอาชนะและยืนหยัดคำพยานในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้คือผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วจะได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์ พวกเขาคือผู้ชนะ ในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้
มนุษย์พึงต้องยอมรับกระบวนการถลุงนี้ และกระบวนการถลุงนี้คือเหตุการณ์สุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า เหตุการณ์นี้คือครั้งสุดท้ายที่มนุษย์จะได้รับการถลุงก่อนการสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า และบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องยอมรับการทดสอบครั้งสุดท้ายนี้
และพวกเขาต้องยอมรับกระบวนการถลุงครั้งสุดท้ายนี้
พวกที่ถูกความทุกข์ลำบากรุมล้อมย่อมปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระเจ้า แต่ในท้ายที่สุดแล้ว
บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตอย่างแท้จริงแล้วและบรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะตั้งมั่น
พวกเขาคือผู้ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ยึดพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม ผู้ที่มีชัยเหล่านี้จะไม่สูญเสียสันนิบาต และจะนำความจริงไปปฏิบัติโดยไม่ล้มเหลวในคำพยานของพวกเขา
พวกเขาคือผู้ที่จะอุบัติขึ้นจากความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ในที่สุด
ถึงแม้ว่าพวกที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวายจะยังสามารถเอารัดเอาเปรียบได้ในวันนี้ แต่ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ลำบากครั้งสุดท้ายไปได้
และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงจากการทดสอบครั้งสุดท้ายได้ สำหรับบรรดาผู้ที่ชนะ
ความทุกข์ลำบากเช่นนั้นคือกระบวนการถลุงครั้งใหญ่
แต่สำหรับผู้ที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวาย
นั่นคือพระราชกิจแห่งการกำจัดอันครบบริบูรณ์ ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างไร
ความสวามิภักดิ์ของบรรดาผู้ที่มีพระเจ้าของเขาในหัวใจของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง
แต่สำหรับพวกที่ไม่มีพระเจ้าของเขาในหัวใจของพวกเขา
ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีความได้เปรียบต่อเนื่องหนึ่งของพวกเขาแล้ว
พวกเขาย่อมเปลี่ยนทัศนคติที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และอาจถึงขั้นแยกห่างจากพระเจ้า
เช่นนั้นคือพวกที่จะไม่ตั้งมั่นในเบื้องปลาย
พวกที่แสวงหาเพียงพระพรของพระเจ้าและไม่มีคามพึงปรารถนาที่จะสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าและมอบอุทิศตัวพวกเขาเองแด่พระองค์ ผู้คนต่ำช้าเช่นนั้นทั้งหมดจะถูกขับไล่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบ่อทอฐาน และพวกเขาไม่ควรค่าแก่ความเห็นอกเห็นใจใดๆ

พวกที่ปราศจากสภาวะความเป็นมนุษย์ย่อมไม่สามารถรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้
เมื่อสภาพแวดล้อมมีความปลอดภัยและมั่นคงหรือเมื่อมีผลกำไรให้ทำ พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่
แต่เมื่อสิ่งที่พวกเขาอยากได้ออกมามีอุปสรรคประนีประนอมลงมาหรือถูกหักล้างในที่สุด พวกเขาก็ลุกฮือทันที
แม้แต่ในระยะชั่วข้ามคืนเท่านั้น พวกเขาก็อาจเปลี่ยนจากบุคคลที่ยิ้มแย้มและ “ใจดี”

เป็นฆาตกรที่น่าเกลียดและดุร้าย

ที่พลันปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณในวันวานของพวกเขาประดุจศัตรูคู่อาฆาตของพวกเขาโดยไม่มีเหตุผลใดๆ
หากผีเหล่านี้ไม่ถูกไล่ออกไป ผีเหล่านี้ซึ่งจะลงมือฆ่าโดยไม่มีการกะพริบตา

พวกมันจะไม่กลายเป็นอันตรายที่ซ่อนเร้นอยู่หรือ?

พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดไม่ได้สัมฤทธิ์ผลหลังจากการครบบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
ถึงแม้ว่าพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้ไปถึงบทวสาน

แต่พระราชกิจแห่งการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์ยังไปไม่ถึงบทวสาน

พระราชกิจดังกล่าวจะเสร็จสิ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างถาวร

ต่อเมื่อบรรดาผู้ที่บนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

และต่อเมื่อพวกปลอมตัวที่ปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาได้ถูกกวาดล้างแล้วเท่านั้น

พวกที่ไม่ทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจในช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์จะถูกกำจัดอย่างสมบูรณ์
และพวกที่ถูกกำจัดคือพวกของมาร เป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจได้

พวกเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า และถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะติดตามพระเจ้าในวันนี้

การนี้ก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาคือบรรดาผู้ที่จะไม่หลงเหลืออยู่ในท้ายที่สุด ในคำว่า

“บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าไปจนถึงปลายทางจะได้รับความรอด” นั้น ความหมายของคำว่า “ติดตาม”

คือการตั้งมั่นท่ามกลางความทุกข์ลำบาก วันนี้ ผู้คนมากมายเชื่อว่าการติดตามพระเจ้าเป็นเรื่องง่าย

แต่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใกล้จะสิ้นสุด เจ้าจะรู้ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ติดตาม”

เพียงเพราะเจ้ายังคงมีความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าในวันนี้หลังจากที่ได้รับการพิชิต

ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ในท้ายที่สุด

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะสู้ทนการทดสอบ พวกที่ไม่สามารถมีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบาก

จะไม่สามารถยืนหยัด และดังนั้นจะไร้ความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าไปจนถึงบทวสาน

บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริงย่อมมีความสามารถที่จะทนสู้การทดสอบของงานของพวกเขา

ในทางตรงกันข้าม พวกที่ไม่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง ย่อมไม่สามารถทนสู้การทดสอบใดๆ ของพระเจ้า

ไม่ช้าไม่นาน พวกเขาจะถูกจับได้ ในขณะที่ผู้ชนะจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักร

การที่มนุษย์แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่นั้นกำหนดจากการทดสอบแห่งงานของเขา นั่นคือ

จากบททดสอบของพระเจ้า และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับการตัดสินใจของมนุษย์เอง

พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธบุคคลใดตามพระคำริชั่วนั้น

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำสามารถโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างถึงที่สุดได้

พระองค์ไม่ทรงทำอะไรก็ตามที่มนุษย์มองไม่เห็น หรือพระราชกิจใดก็ตามที่ไม่สามารถโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่อ การเชื่อของมนุษย์เป็นจริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง และมนุษย์ไม่สามารถตัดสินใจของตนเองได้

คำว่า “ข้าพเจ้า” ไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าพเจ้าได้ และข้าพเจ้าก็ไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าพเจ้าได้”

เป็นสิ่งที่ไม่ต้องสงสัยเลย ผู้คนทั้งหมดที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงจะยังคงเหลืออยู่ในราชอาณาจักรในท้ายที่สุด

และพระเจ้าจะไม่ทรงปฏิบัติไม่ดีต่อผู้ใดก็ตามที่รักพระองค์อย่างแท้จริง

ผู้ชนะทั้งหลายภายในราชอาณาจักรจะทำหน้าที่เป็นนักบวชหรือผู้ติดตาม

ตามพื้นฐานของหน้าที่การงานและคำพยานที่แตกต่างกันของพวกเขา

และผู้คนทั้งหมดที่มีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบากจะกลายเป็นกลุ่มนักบวชภายในราชอาณาจักร

กลุ่มนักบวชจะได้รับการทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อพระราชกิจแห่งข่าวประเสริฐทั่วทั้งจักรวาลได้ไปถึงบทอ

สถาน เมื่อเวลานั้นมาถึง สิ่งที่มีมนุษย์ควรทำย่อมจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของเขาภายในราชอาณาจักรของพระเจ้า

และการใช้ชีวิตของเขาร่วมกับพระเจ้าภายในราชอาณาจักร ในกลุ่มนักบวชจะมีหัวหน้านักบวชกับนักบวช

และที่เหลือจะเป็นบุตรทั้งหลายกับประชากรของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้กำหนดจากคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบาก

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ตำแหน่งที่มอบให้ตามพระคำริชั่วนั้น เมื่อสถานภาพของมนุษย์ได้รับการกำหนดขึ้นแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าจะยุติ เพราะแต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทและกลับสู่ฐานะดั้งเดิมของพวกเขา

และนี่คือเครื่องหมายแห่งความสำเร็จลุล่วงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

คือบทอสถานสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์

และคือการตกผลึกของนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้ากับความร่วมมือของมนุษย์ ในท้ายที่สุด

มนุษย์จะพบกับการพักผ่อนในราชอาณาจักรของพระเจ้า

และพระเจ้าจะทรงกลับมาสู่ที่สถานที่ประทับของพระองค์เพื่อทรงพักผ่อนเช่นเดียวกัน

นี่จะเป็นบทอสถานสุดท้ายของความร่วมมือ 6,000 ปีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 603

บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางพี่น้องชายหญิงซึ่งกำลังระบายถึงความรู้สึกในแง่ลบของตนอยู่เสมออันเป็นสมุนของชาต
านและพวกเขารบกวณคริสตจักร สักวันหนึ่ง ผู้คนเช่นนี้ต้องถูกขับไล่และถูกกำจัดออกไป
ในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา นั่น หากผู้คนไม่มีหัวใจแห่งความเคารพต่อพระเจ้า
หากพวกเขาไม่มีหัวใจแห่งการเชื่อฟังต่อพระเจ้าแล้วไซ้ พวกเขาจะไม่เพียงแค่ไร้ความสามารถที่จะทำงานใดๆ
เพื่อพระองค์ได้เท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม
พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่รบกวนพระราชกิจของพระองค์และพวกที่ทำทลายพระองค์
การที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังหรือไม่เคารพพระองค์ และกลับต่อต้านพระองค์เท่านั้น
เป็นความอัปยศยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับผู้เชื่อ
หากผู้เชื่อทั้งหลายแคลงฉงและไม่ระงับยับยั้งคำพูดและความประพฤติดังเช่นที่ผู้ไม่เชื่อเป็นแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาผู้ไม่เชื่อเสียอีก พวกเขาถือปัสสาขนานแท้
บรรดาผู้ที่ระบายถึงการพุดคุยที่เป็นพิษและมั่งร้ายของตนภายในคริสตจักร ผู้ซึ่งแพร่ข่าวลือ
ยุแหย่ให้เกิดความไม่ลงรอยกัน และก่อการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่พี่น้องชายหญิง—
พวกเขาควรจะได้ถูกขับไล่ออกจากคริสตจักร ถึงกระนั้นก็ดี
เนื่องจากปัจจุบันเป็นยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้าที่ต่างกัน ผู้คนเหล่านี้จึงถูกหวงห้ามไว้
เพราะพวกเขาเผชิญกับการกำจัดที่แน่นอน ทุกคนที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามล้วนมีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม
บางคนไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าอุปนิสัยที่เสื่อมทราม ในขณะที่คนอื่นๆ แตกต่างออกไป นั่นคือ
ไม่ใช่แค่พวกเขามีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเท่านั้น แต่ธรรมชาติของพวกเขายังมั่งร้ายอย่างที่สุดอีกด้วย
ไม่ใช่แค่คำพูดหรือการกระทำของพวกเขาเท่านั้นที่เปิดเผยอุปนิสัยเยี่ยงชาตานอันเสื่อมทรามของพวกเขา
แต่ยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนเหล่านี้เป็นชาตานมารร้ายที่แท้จริง
พฤติกรรมของพวกเขาคัดจังหวะและรบกวนพระราชกิจของพระเจ้า
มันทำให้การเข้าสู่ชีวิตของบรรดาพี่น้องชายหญิงเสื่อมถอยลง
และมันสร้างความเสียหายต่อชีวิตตามปกติของคริสตจักร ไม่ช้าก็เร็ว
หมาป่าในคราบแกะเหล่านี้ต้องถูกลบล้างไป ทำที่ที่ไม่ผ่อนปรน ทำที่แห่งการปฏิเสธ
ควรจะถูกนำมาใช้กับสมุนของชาตานเหล่านี้ นี่เท่านั้นคือการยืนในฝ่ายของพระเจ้า
และพวกที่ล้มเหลวในการทำเช่นนั้นกำลังเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับชาตาน
ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าโดยจริงแท้จะมีพระองค์อยู่ในหัวใจของพวกเขาตลอดเวลา
และพวกเขาจะพกพาหัวใจที่เคารพพระเจ้า หัวใจที่รักพระเจ้า ไว้ภายในพวกเขาเสมอ
บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรทำสิ่งต่างๆ อย่างสุขุมและรอบคอบ

และทุกอย่างที่พวกเขาทำควรสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าและสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระองค์ได้ พวกเขาไม่ควรดิ้นรน กระทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาพอใจ ที่ไม่เหมาะสมกับมารยาทอย่างวิสุทธิชน
ผู้คนต้องไม่ก่อความวุ่นวาย โบกธงของพระเจ้าไปทั่วทุกแห่งในขณะที่กรีดกรายและน้อโกงไปทุกที่
นี่คือความประพฤตินิดที่เป็นกบฏมากที่สุด ครอบครัวยุคใหม่มีกฎของตนเอง
และชนชาติทั้งหลายก็มีกฎหมายของตน—และจะไม่มีมากกว่านั้นหรือในพระนิเวศของพระเจ้า? มาตรฐานต่างๆ
จะไม่เข้มงวดยิ่งกว่าหรือ? จะไม่มีประกาศกฤษฎีกาบริหารมากยิ่งขึ้นกว่าหรือ?
ผู้คนมีอิสระที่จะทำสิ่งที่พวกเขาต้องการ
แต่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามใจชอบได้
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทนต่อการทำให้ชूनเคื่องจากมนุษย์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้ผู้คนถึงแก่ความตาย ผู้คนไม่ได้รู้สิ่งนี้อยู่แล้วจริงๆ หรือ?

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 604

ทุกคริสตจักรมีผู้คนซึ่งก่อให้เกิดปัญหาแก่คริสตจักรหรือก่อกวนภายในพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาล้วนเป็นชาตานุชิตซึ่งได้แทรกซึมเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าโดยการแฝงตัว

ผู้คนเช่นนี้เก่งด้านการแสดง นั่นคือ พวกเขาอยู่ต่อหน้าเราด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ทำพินอบพิเทา ใช้ชีวิตเหมือนกับสุนัขขี้เรื้อน และอุทิศ “ทั้งหมด” ของพวกเขาเพื่อให้สัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของตนเอง—

แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบรรดาพี่น้องชายหญิง พวกเขาแสดงให้เห็นด้านที่น่าเกลียดของพวกเขา

เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนที่ปฏิบัติความจริง พวกเขาจะ โจมตีผู้คนเหล่านั้นและผลักดันพวกเขาให้พ้นทาง

เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนที่น่าเกรงขามกว่าตนเอง พวกเขาจะเยินยอและประจบประแจงคนพวกนั้น

พวกเขาประพฤติตัวป่าเถื่อนในคริสตจักร สามารถพูดได้ว่า “อันทาลประจำถิ่น” เช่นนั้น “คนขี้ประจบ” เช่นนั้น มีอยู่ในคริสตจักรส่วนใหญ่ พวกเขาจะกระทำการอย่างชั่วร้ายด้วยกัน

ขยิบตาและส่งสัญญาณลับให้กันและกัน และพวกเขาไม่มีใครปฏิบัติความจริงเลย

ผู้ใดก็ตามที่มีพินมากที่สุดได้เป็น “หัวหน้าปีศาจ” และผู้ใดก็ตามที่มีศักดิ์ศรีสูงที่สุดจะได้นำพวกเขา

ถือธงของพวกเขาให้สูงขึ้น ผู้คนเหล่านี้จะล่องไปทั่วคริสตจักร เผยแพร่ความคิดด้านลบของพวกเขา

ระบายถึงความตาย กระทำอย่างที่เราพอใจ พูดสิ่งที่เราพอใจ และไม่มีใครสักคนกล้าหยุดพวกเขา

พวกเขาปรารถนาอยู่กับนิสัยของชาตานุชิต ทันทิที่พวกเขาก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้น

บรรยากาศแห่งความตายก็เข้ามายังคริสตจักร บรรดาผู้คนที่ภายในคริสตจักรผู้ซึ่งปฏิบัติความจริงถูกละทิ้งไป

ไร้ความสามารถที่จะมอบทุกอย่างของพวกเขาได้

ในขณะที่บรรดาผู้ที่รับทวงคริสตจักรและเผยแพร่ความตายทำการอาละวาดอยู่ภายใน—และนอกจากนั้น

ผู้คนส่วนใหญ่ติดตามพวกเขา คริสตจักรเช่นนั้นถูกปกครองโดยชาตานุชิต ธรรมดาและเรียบง่าย

มีมารเป็นกษัตริย์ของพวกเขา หากสมาชิกของคริสตจักรไม่ลุกขึ้นและปฏิเสธหัวหน้าปีศาจ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะพบกับความหายนะด้วยเช่นกัน ไม่ช้าก็เร็ว จากนั้นเป็นต้นไป ต้องมีการใช้มาตรการต่างๆ

กับคริสตจักรเช่นนั้น หากบรรดาผู้ที่มีความสามารถในการปฏิบัติความจริงเล็กๆ น้อยๆ แต่ไม่ได้พยายาม

เช่นนั้นแล้ว คริสตจักรนั้นจะถูกกลืนหายไป หากคริสตจักรหนึ่งไม่มีผู้ใดสักคนที่เต็มใจปฏิบัติความจริง

และไม่มีผู้ใดสักคนที่สามารถยืนหยัดเป็นพยานให้แก่พระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

คริสตจักรนั้นจะต้องถูกแยกไปอย่างบริบูรณ์ และการติดต่อกับคริสตจักรอื่นๆ ต้องถูกตัดขาด

สิ่งนี้เรียกว่าการฝังความตาย นี่คือการหมายถึงการขับไล่ชาตานุชิต

หากคริสตจักรหนึ่งมีอันทาลประจำถิ่นหลายคน และพวกเขาถูกติดตามโดย “แมลงวันเล็กๆ”

ที่ขาดพร่องการหยั่งรู้โดยสิ้นเชิง และหากสมาชิกของคริสตจักรนั้น แม้ว่าหลังจากได้เห็นความจริงแล้ว

ก็ยังคงไม่สามารถปฏิเสธการผูกมัดและการบงการของอันทาลเหล่านี้ได้—เช่นนั้นแล้ว

คนโง่เหล่านั้นทั้งหมดจะถูกกำจัดไปในที่สุด แมลงวันเล็กๆ เหล่านี้อาจไม่ได้ทำสิ่งใดที่น่ากลัว
แต่พวกเขาตบตะแลงเสียยิ่งกว่า ลิ่นไหลและหลบเลี้ยงเก่งเสียยิ่งกว่า และทุกคนเช่นนี้จะถูกกำจัดออกไป
จะต้องไม่หลงเหลือสักคนเดียว! พวกที่เป็นของซาตานก็จะถูกส่งกลับไปหาซาตาน
ขณะที่บรรดาผู้ที่เป็นของพระเจ้าก็จะไปค้นหาความจริงอย่างแน่นอน การนี้ถูกตัดสินโดยธรรมชาติของพวกเขา
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามซาตานจงพินาศไปให้สิ้น! จะไม่มีการแสดงความสงสารต่อผู้คนเช่นนั้นเลย
บรรดาผู้ที่ค้นหาความจริงจะได้รับการจัดเตรียมให้
และขอให้พวกเขาได้รับความพึงพอใจในพระวณะของพระเจ้าจนสมใจของพวกเขา พระเจ้าทรงชอบธรรม
พระองค์จะไม่ทรงแสดงความลำเอียงต่อผู้ใด หากเจ้าคือมาร เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติความจริงได้
หากเจ้าคือใครบางคนที่ค้นหาความจริง เช่นนั้นแล้ว ก็แน่นอนว่าเจ้าจะไม่ถูกซาตานจับเป็นเชลย
การนี้อยู่นอกเหนือความสงสัยทั้งปวง

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 605

ผู้คนที่ไม่ดิ้นรนเพื่อความก้าวหน้ามักจะปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นคนคิดลบและเฉื่อยชาเหมือนตัวพวกเขาเองเสมอ
พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงอิจาบรรดาผู้ที่ปฏิบัติ

และมักจะพยายามที่จะหลอกลวงพวกที่สับสนปนเปและขาดพร่องการหยั่งรู้เสมอ

สิ่งทั้งหลายที่ผู้คนเหล่านี้ระบายออกมาสามารถเป็นสาเหตุให้เจ้าเสื่อมถอย ตกต่ำ พัฒนาไปสู่สภาวะผิดปกติ
และเต็มไปด้วยความมืดได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้เจ้ากลับกลายเป็นห่างเหินไปจากพระเจ้า

และให้เจ้าหวงแหนเนื้อหนังและปรนเปรอตัวเจ้าเอง

ผู้คนที่ไม่รักความจริงและที่มักจะสุกเอาเผากินต่อพระเจ้าอยู่เสมอ นั้น ไม่มีความตระหนักรู้ในตนเอง

และอุปนิสัยของผู้คนเช่นนั้นล่อลวงผู้อื่นให้กระทำความบาปและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า พวกเขาไม่ปฏิบัติความจริง

อีกทั้งพวกเขาไม่ยอมให้ผู้อื่นปฏิบัติความจริง พวกเขาหวงแหนบาปและไม่มีความรังเกียจตัวเองเลย

พวกเขาไม่รู้จักตัวเอง และพวกเขาหยุดผู้อื่นจากการรู้จักตัวเอง

พวกเขายังหยุดผู้อื่นจากการอยากได้ความจริงอีกด้วย

บรรดาผู้ที่พวกเขาหลอกลวงไม่สามารถมองเห็นความสว่างได้ พวกเขาตกอยู่ในความมืด ไม่รู้จักตัวเอง

ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริง และกลายเป็นเหินห่างจากพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาไม่ปฏิบัติความจริงและพวกเขายกผู้อื่นจากการปฏิบัติความจริง

แล้วนำคน โง่เหล่านั้นทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา แทนที่จะกล่าวว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า

น่าจะดีกว่าที่จะกล่าวว่าพวกเขาเชื่อในบรรพบุรุษของพวกเขา

หรือกล่าวว่าสิ่งที่พวกเขาเชื่อคือรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา

มันคงจะดีที่สุดสำหรับบรรดาผู้คนที่อ้างว่าติดตามพระเจ้าในการที่จะเปิดตาของตนและมองให้ดีเพื่อให้เห็นว่า
ครกันแน่ที่พวกเขาเชื่อ กล่าวคือ จริงแท้หรือที่เจ้าเชื่อในพระเจ้า หรือเชื่อในซาตาน?

หากเจ้ารู้ว่าสิ่งที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นรูปเคารพของเจ้าเองแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วมันคงจะดีที่สุดหากเจ้าไม่อ้างว่าเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง หากเจ้าไม่รู้จริงๆ ว่าใครที่เจ้าเชื่อแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วก็อีกเช่นเคย มันคงจะดีที่สุดหากเจ้าไม่ได้อ้างว่าเป็นผู้เชื่อ การพูดเช่นนั้นจะเป็นการดูหมิ่นศาสนา!

ไม่มีใครบีบบังคับให้เจ้าเชื่อในพระเจ้า จงอย่าพูดว่าพวกเจ้าเชื่อในเรา เราเลิกทนกับการพูดเช่นนั้นแล้ว

และไม่ปรารถนาที่จะได้ยินคำนั้นอีก

เพราะสิ่งที่พวกเจ้าเชื่อคือรูปเคารพในหัวใจของพวกเจ้าและบรรดาอันตรายาลประจำวันในหมู่พวกเจ้า

พวกที่ส่ายหน้าของตนเมื่อได้ยินความจริง ผู้ที่แสยะยิ้มเมื่อได้ยินการพูดถึงความตาย

ล้วนเป็นลูกหลานของซาตาน และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่จะถูกกำจัดไป หลายคนในคริสตจักร ไม่มีการหยั่งรู้

เมื่อมีบางสิ่งที่ลวงตาเกิดขึ้น พวกเขาจะยืนอยู่ในฝ่ายของซาตานอย่างคาดไม่ถึง

พวกเขาถึงขั้นมีความขุ่นเคืองเกี่ยวกับการถูกเรียกว่าสมุนของชาตาน แม้ว่าผู้คนอาจจะกล่าวว่าพวกเขาไม่มีการหยิ่ง
พวกเขาก็มักจะยืนอยู่ในฝ่ายที่ปราศจากความจริง พวกเขาไม่เคยยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงในยามวิกฤติเลย
พวกเขาไม่เคยยื่นหัตถ์และโต้แย้งเพื่อความจริงเลย พวกเขาขาดพร่องการหยิ่งรู้อย่างจริงแท้หรือ?

เหตุใดพวกเขาจึงเลือกฝ่ายของชาตานอย่างคาดไม่ถึง?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยพูดสักคำหนึ่งที่เป็นธรรมและสมเหตุสมผลเพื่อสนับสนุนความจริง?

สถานการณ์นี้เป็นผลที่เกิดขึ้นจากความสับสนเพียงชั่วขณะของพวกเขาอย่างแท้จริงหรือ?

ยิ่งผู้คนมีการหยิ่งรู้น้อยลงเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งมีความสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงน้อยลงเท่านั้น

การนี้แสดงให้เห็นถึงอะไร? มันไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่าผู้คนที่ปราศจากการหยิ่งรู้รักความชั่ว?

มันไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่าพวกเขานั้นเป็นลูกหลานที่จงรักภักดีของชาตาน? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
ที่พวกเขาสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของชาตานและพูดภาษาของมันได้ตลอดเวลา?

ทุกถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา การแสดงออกทางสีหน้าของพวกเขา

ล้วนเพียงพอในการพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้รักความจริงประเภทใดเลย ตรงกันข้าม

พวกเขาเป็นผู้คนที่เกลียดชังความจริง

การที่พวกเขาสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของชาตานได้ก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าชาตานนั้นรักมารตัวน้อย
เหล่านั้นอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตของตนต่อสู้เพื่อประโยชน์ของชาตาน

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ทั้งหมดยังไม่กระจ่างชัดอย่างท่วมท้นหรือหรือ?

หากเจ้าคือบุคคลหนึ่งที่รักความจริงอย่างจริงแท้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่สนใจบรรดาผู้ที่ปฏิบัติความจริง

และเหตุใดเจ้าจึงติดตามพวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงทันทีที่พวกเขามองมาเพียงนิดเดียว?

นี่เป็นปัญหาประเภทใดกันแน่? เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีการหยิ่งรู้หรือไม่

เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าได้จ่ายไปในราคาแพงเท่าใด เราไม่ใส่ใจว่ากำลังบังคับของเจ้าจะยิ่งใหญ่สักเพียงไหน

และเราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะเป็นอันตรายประจำถิ่นหรือว่าเป็นผู้นำที่ถือธง หากกำลังบังคับของเจ้ายิ่งใหญ่

นั่นก็เป็นเพียงด้วยความช่วยเหลือจากพลังของชาตาน หากศักดิ์ศรีของเจ้าสูงส่ง

เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพียงเพราะว่ามีผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริงอยู่รอบตัวเจ้ามากเกินไป

หากเจ้ายังไม่ถูกขับไล่ออกไป เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพราะว่า ณ ตอนนี้อย่างไรก็ตามยังไม่เป็นเวลาสำหรับงานแห่งการขับไล่

แต่ทว่า นี่เป็นเวลาแห่งงานของการกำจัด ไม่มีความรีบร้อนที่จะขับไล่เจ้าในตอนนี้อย่างไรก็ตาม

เราเพียงแต่กำลังรอคอยวันที่เราจะลงโทษเจ้าหลังจากที่เจ้าได้ถูกกำจัดไปแล้ว

ผู้ใดก็ตามที่ไม่ปฏิบัติความจริงจะถูกกำจัดไป!

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 606

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าอย่างจริงแท้คือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติและเต็มใจที่จะปฏิบัติความจริง

ผู้คนที่สามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงในคำพยานของตนต่อพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติและสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้อย่างจริงแท้อีกด้วย

ผู้คนที่อาศัยเล่ห์เหลี่ยมและความไม่เป็นธรรมล้นขนาดพร่องความจริง

และพวกเขาล้นนำความอภัยสอดสูมาสู่พระเจ้า

พวกที่ก่อให้เกิดการโต้เถียงกันในคริสตจักรคือสมุนของซาตาน พวกเขาคือร่างจำแลงของซาตาน

ผู้คนเช่นนี้มุงร้ายอย่างมาก

พวกที่ไม่มีการหยั่งรู้และไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้ล้วนเก็บซ่อนเจตนาชั่วร้ายเอาไว้และทำให้ความจริงมัวหมอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังเป็นตัวแทนขานแท้ของซาตาน พวกเขายืนนอกเหนือการไถ่

และจะต้องถูกกำจัดไปตามธรรมชาติ พระวงศ์ของพระเจ้าไม่ยอมให้พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงหลงเหลืออยู่

อีกทั้งไม่ยอมให้หลงเหลือผู้ที่ตั้งใจทำลายคริสตจักรอยู่เลย อย่างไรก็ตาม

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะทำงานแห่งการขับไล่ ผู้คนเช่นนั้นจะเพียงแค่ออกไปและถูกกำจัดไปในที่สุด

งานที่ไร้ประโยชน์จะไม่ถูกนำมาใช้กับผู้คนเหล่านั้นอีกแล้ว

พวกที่เป็นของซาตานไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้

แต่ทว่าบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงสามารถทำได้

พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงไม่คู่ควรกับการได้ยินเรื่องหนทางแห่งความจริง

และไม่คู่ควรกับการเป็นพยานต่อความจริง ความจริงนั้นไม่ใช่สำหรับหูของพวกเขาอย่างแน่นอน แต่ทว่า

มันมุ่งตรงไปที่บรรดาผู้ปฏิบัติความจริง ก่อนที่วาระสุดท้ายของทุกคนจะถูกเปิดเผยนั้น

พวกที่รับทวงคริสตจักรและขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทิ้งไว้ก่อนในตอนี้

เพื่อจะถูกจัดการในภายหลัง เมื่อพระราชกิจนั้นครบบริบูรณ์ ผู้คนเหล่านั้นแต่ละคนจะถูกเปิดโปง แล้วจากนั้น

พวกเขาจะถูกกำจัดไป สำหรับเวลานี้ ในขณะที่ความจริงกำลังถูกจัดเตรียมไว้ให้นั้น พวกเขาจะถูกเมินเฉย

เมื่อความจริงทั้งปวงถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ ผู้คนเหล่านั้นควรถูกกำจัดไป

นั่นจะเป็นเวลาที่ผู้คนทั้งหมดจะถูกแบ่งขึ้นไปตามประเภทของพวกเขา เล่ห์กลเล็กๆ น้อยๆ

ของบรรดาผู้ที่ไม่มีการหยั่งรู้จะนำพวกเขาไปสู่ความย่อยยับในมือของคนชั่ว

พวกเขาจะถูกปล่อยออกไปโดยคนชั่วเหล่านั้น ไม่มีวันจะคืนกลับมา

และการบำบัดเช่นนี้คือสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ เพราะพวกเขาไม่รักความจริง

เพราะพวกเขาไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้

เพราะพวกเขาติดตามผู้คนที่ชั่วร้ายและยืนอยู่ในฝ่ายเดียวกับผู้คนที่ชั่วร้าย
และเพราะพวกเขารู้ร่วมคิดกับผู้คนที่ชั่วร้ายและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า
พวกเขารู้ดียิ่งว่าสิ่งที่ผู้คนที่ชั่วร้ายเหล่านั้นแผ่ออกมาคือความชั่ว ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังทำหัวใจให้แข็งกระด้างและหันหลังให้กับความจริงเพื่อติดตามพวกเขา
ผู้คนที่เหล่านี้ผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติตามความจริงแต่ปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่ทำลายล้างและน่ารังเกียจไม่ได้กำลังกระทำความชั่วกับ
ทุกคนหรือ? ถึงแม้ว่าท่ามกลางพวกเขาจะมีบรรดาผู้ที่แต่งลักษณะของตนเองเสมือนเป็นกษัตริย์
และคนอื่นๆ ที่ติดตามพวกเขา
ธรรมชาติที่เยาะเย้ยทำทนายพระเจ้าของพวกเขาไม่ได้เป็นแบบเดียวกันทั้งหมดหรือ?
พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไร ได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด?
พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไร ได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงชอบธรรม?
มิใช่ความชั่วของพวกเขาเองหรือที่กำลังทำลายพวกเขา?
มิใช่ความเป็นกบฏของพวกเขาเองหรือที่กำลังลากพวกเขาลงไปในนรก? ผู้คนที่ปฏิบัติตามความจริงนั้น
ในที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอดและถูกทำให้มีความเพียบพร้อมเนื่องจากความจริง
บรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามความจริงนั้น ในที่สุดจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวพวกเขาเองเนื่องจากความจริง
เหล่านี้คือบทพยานที่รอคอยบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามความจริงและพวกที่ไม่ได้ปฏิบัติตามความจริงอยู่
เราขอแนะนำพวกที่ไม่ได้กำลังวางแผนที่จะปฏิบัติตามความจริงให้ออกไปจากคริสตจักร โดยเร็วที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยง
การลำบากมากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเวลานั้นมาถึง มันก็จะสายเกินไปสำหรับการสำนึกเสียใจ
โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่ก่อการแบ่งพรรคแบ่งพวกและสร้างความแตกแยก
และอันธพาลประจำถิ่นเหล่านั้นที่อยู่ภายในคริสตจักรต้องออกไปให้เร็วยิ่งกว่านั้น ผู้คนเช่นนั้น
ผู้ซึ่งมีลักษณะของหมาป่าชั่วร้าย ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
คงจะดีกว่าหากพวกเขาออกไปจากคริสตจักรทันทีที่มีโอกาส
จงอย่ามารบกวนชีวิตปกติของบรรดาพี่น้องชายหญิงอีกเลย
และด้วยการนั้นจึงเป็นการหลีกเลี่ยงการลงโทษของพระเจ้า
พวกเจ้าผู้ที่เห็นด้วยกับพวกเขาคงได้ประโยชน์จากการใช้โอกาสนี้เพื่อทบทวนตัวเอง
พวกเจ้าจะออกไปจากคริสตจักรพร้อมกับคนชั่ว หรือว่าจะยังอยู่และติดตามอย่างเชื่อฟังกันแน่?
พวกเจ้าต้องพิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบ เราให้โอกาสนี้แก่พวกเจ้าอีกครั้งเพื่อเลือก
และเรารอคอยคำตอบของพวกเจ้าอยู่

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 607

ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า เจ้าควรจงรักภักดีต่อพระองค์เพียงผู้เดียวโดยไม่มีใครอื่นในทุกสรรพสิ่ง และสามารถที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง ถึงกระนั้น แม้ทุกคนเข้าใจในขาวนี้ แต่ด้วยความลำบากรากเย็นจิตของมนุษย์—ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความไร้เหตุผล และความเสื่อมทรามของเขา เป็นต้น—ความจริงเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดและเป็นพื้นฐานที่สุดในบรรดาทั้งหมด จึงไม่ปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ภายในตัวเขาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และดังนั้น ก่อนที่บทพยานของพวกเจ้าจะมาถึงอย่างถาวร เราควรบอกบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญที่สุดแก่พวกเจ้าเสียก่อน ก่อนที่เราจะพูดต่อ อันดับแรก พวกเจ้าจะต้องเข้าใจในสิ่งนี้ว่า วาจาที่เรากล่าวนั้นเป็นความจริงซึ่งมุ่งตรงไปที่มวลมนุษย์ทั้งปวง มันไม่ได้ถูกกล่าวระบุถึงบุคคลหนึ่งหรือบุคคลชนิดหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงควรจดจ่ออยู่ที่การทำความเข้าใจวณะของเราจากจุดยืนแห่งความจริง และจะต้องมีท่าทีที่ไม่แบ่งปันความสนใจและความจริงใจไปทางอื่น จะต้องไม่เพิกเฉยต่อวาจาหรือความจริงที่เรากล่าวแม้แต่คำเดียว และจะต้องไม่ปฏิบัติต่อวาจาทั้งหมดที่เรากล่าวอย่างไม่ใส่ใจจริงจัง ในชีวิตของพวกเจ้า เราได้เห็นว่า พวกเจ้าได้ทำอะไรไปมากมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจริง และดังนั้น เราขอสั่งอย่างเฉพาะเจาะจง ให้พวกเจ้ากลายมาเป็นผู้รับใช้ความจริง ให้เจ้าไม่ตกไปเป็นทาสของความเลวและความอปลัษณ์ และให้เจ้าไม่เหยียบย่ำความจริงหรือทำให้มุมใดของพระนิเวศของพระเจ้ามัวหมอง นี่คือการตักเตือนของเราต่อพวกเจ้า บัดนี้ เราจะกล่าวถึงหัวข้อสำคัญที่อยู่ตรงหน้า ณ เวลานี้

ประการแรก เพื่อประโยชน์ของชะตากรรมของตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าควรแสวงหาความเห็นชอบจากพระเจ้า กล่าวคือ ในเมื่อพวกเจ้ารับรู้แล้วว่าพวกเจ้าคือสมาชิกคนหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้า เมื่อนั้นพวกเจ้าก็ควรที่จะนำพาสันติสุขในจิตใจมาสู่พระเจ้า และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยในทุกสรรพสิ่ง พูดอีกอย่างก็คือ เจ้าจะต้องมีหลักธรรมในการกระทำต่างๆ ของเจ้า และจะต้องปฏิบัติอย่างประจวบพ้องกับความจริงในการกระทำเหล่านั้น หากนี่เป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เจ้าจะทำได้ เช่นนั้นเจ้าก็จะถูกพระเจ้ารังเกียจและปฏิเสธ และถูกบอกล้างจากมนุษย์ทุกคน

ทันทีที่เจ้าตกไปอยู่ในสภาวะลำบากใจดังกล่าว เจ้าย่อมไม่สามารถถูกนับรวมเข้าไปอยู่ท่ามกลางพระนิเวศของพระเจ้า นี่เองที่เป็นความหมายตรงตัวของ การไม่ได้รับความเห็นชอบโดยพระเจ้า

ประการที่สอง พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงโปรดบรรดาผู้ที่มีความซื่อสัตย์ โดยเนื้อแท้แล้ว
พระเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยความสัตย์ซื่อ และดังนั้น พระวาระของพระเจ้าสามารถเชื่อถือไว้วางใจได้เสมอ
ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การกระทำของพระองค์นั้น ไร้ข้อผิดและมีอาจตั้งคำถามได้ ซึ่งเป็นเหตุผลว่า
เหตุใดพระเจ้าจึงชอบคนจำพวกที่มีความซื่อสัตย์ต่อพระองค์โดยสมบูรณ์
ความซื่อสัตย์หมายถึงการมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้า จริงแท้ต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
เปิดกว้างต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ไม่เคยซ่อนเร้นข้อเท็จจริง
ไม่พยายามหลอกลวงบรรดาผู้ที่อยู่สูงกว่าและต่ำกว่าเจ้า
และไม่ทำสิ่งต่างๆ เพื่อหวังประจบประแจงให้พระเจ้าทรงโปรดปราน กล่าวสั้นๆ ก็คือ
การมีความซื่อสัตย์คือการปราศจากราคะในการกระทำและคำพูดทั้งหลาย
และการไม่หลอกลวงทั้งพระเจ้าและมนุษย์ สิ่งที่เราพูดเป็นสิ่งที่เรียบง่ายมาก แต่สำหรับพวกเจ้า
มันลำบากยากเย็นเป็นเท่าทวีคูณ
ผู้คนมากมายเลือกที่จะถูกประณามสาปแช่งให้ไปลงนรกดีกว่าให้พูดและกระทำด้วยความซื่อสัตย์
จึงไม่ต้องประหลาดใจที่เรามีวิธปฏิบัติอีกแบบซึ่งเตรียมไว้สำหรับรับมือกับคนพวกที่ไม่มีความซื่อสัตย์
แน่นอนว่า เรารู้ดีอย่างเต็มเปี่ยมว่ามันลำบากยากเย็นแค่ไหนสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความซื่อสัตย์
เพราะพวกเจ้าทุกคนล้วนแยบยลนัก เก่งมากในเรื่องการวัดผู้คนด้วยไม้บรรทัดอันเล็กรัดตัวของตัวเอง
นี่ทำให้งานของเรายิ่งมีความเรียบง่ายขึ้น และด้วยความที่พวกเจ้าแต่ละคนล้วนก่อกอดความลับแนบไว้กับอก
เช่นนั้นก็ดีแล้ว เราจะส่งพวกเจ้าไปสู่ความวิบัติเรียงทีละคน ให้ “เข้าโรงเรียน” ด้วยเพลิงอัคคี เพื่อที่หลังจากนั้น
พวกเจ้าอาจมั่นใจได้อย่างสิ้นเชิงต่อการเชื่อของเจ้าในวาระของเรา ถึงที่สุดแล้ว เราจะกระซอกเอาคำว่า
“พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อ” ออกมาจากปากของพวกเจ้า ทันทีหลังจากนั้น
พวกเจ้าจะตืออกซกหัวและพิลาปราพันว่า “ที่เกี่ยวคนนั้น คือหัวใจของมนุษย์!”
จิตใจของพวกเจ้าจะอยู่ในสถานะใดหรือ ณ เวลานี้? เราจินตนาการว่า
เจ้าจะไม่รู้สึกมีชัยดังที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความ “ลุ่มลึกและยากที่จะเข้าใจ”
ดังที่กำลังเป็นอยู่ ณ ตอนนี้ ในการทรงสถิตของพระเจ้านั้น ผู้คนบางคนช่างสงบเสงี่ยมสำรวมไปเสียทั้งหมด
พวกเขาอดสาหะต่อการเป็นผู้ “ประพฤติดี” กระนั้น
พวกเขาก็ยังแยกเขี้ยวและเงื้อง่ากรังเลียบใส่กันในการทรงสถิตของพระวิญญาณ
พวกเจ้าจะจัดอันดับผู้คนแบบนี้ให้อยู่ท่ามกลางลำดับชั้นของคนซื่อสัตย์อย่างนั้นหรือ?
หากเจ้าเป็นคนประเภทหน้าซื่อใจคดคนหนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีทักษะใน “สัมพันธภาพระหว่างบุคคล”
เมื่อนั้นเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่ย่างพยายามล้อเล่นกับพระเจ้าโดยแนแท้
หากคำพูดของเจ้าพรุนไปด้วยข้อแก้ตัวกับเหตุผลข้ออ้างที่ไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า

เจ้าคือใครบางคนทีละเล็กละน้อยไม่เต็มใจจะนำความจริงมาปฏิบัติ
หากเจ้ามีความลับส่วนตัวมากมายซึ่งเจ้าอดออกที่จะแบ่งปัน
หากเจ้าไม่ชอบอย่างมากในการนำความลับของเจ้า—ความลำบากยากเย็นของเจ้า—
มาตีแผ่ต่อหน้าผู้อื่นเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
เจ้าคือใครบางคนที่จะบรรลุความรอดโดยง่าย และเป็นผู้ที่จะไม่ไพล่พ้นจากความมืดมิดโดยง่าย
หากการแสวงหาหนทางแห่งความจริงสร้างความยินดีให้กับเจ้าเป็นอย่างดี
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครบางคนที่อาศัยอยู่ในความสว่างตลอดเวลา
หากเจ้าปรารถนาดีมากเกินไปจนได้เป็นคนปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
ทำงานอย่างขยันขันแข็งและมีมโนธรรมอยู่เพียงเบื้องหลังไม่เสนอหน้า เป็นผู้ให้เสมอและไม่เคยเป็นผู้รับเลย
เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือวิสุทธิชนผู้จงรักภักดี เพราะเจ้าไม่แสวงหาบำเหน็จ
และเป็นเพียงบุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่งเท่านั้น หากเจ้าเต็มใจที่จะเป็นคนซื่อตรงเปิดเผย
หากเจ้าเต็มใจที่จะสละทั้งหมดที่เป็นของเจ้า หากเจ้าสามารถพลีอุทิศชีวิตของเจ้าเพื่อพระเจ้า
และยึดมั่นในคำพยานของเจ้า และหากเจ้ามีความซื่อสัตย์จนถึงจุดที่เจ้ารู้เพียงการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ
และไม่มัวพิจารณาตัวเจ้าเอง หรือรับไว้เพื่อตัวเจ้าเองเช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
ผู้คนเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ได้รับการบำรุงเลี้ยงในความสว่าง
และเป็นผู้ที่จะดำรงชีวิตอยู่ตลอดกาลในราชอาณาจักรแห่งนี้ เจ้าควรรู้ว่า
มีความเชื่อที่แท้จริงและความจงรักภักดีที่แท้จริงอยู่ภายในตัวเจ้าหรือไม่
รู้ว่าเจ้ามีบันทึกของการทนทุกข์เพื่อพระเจ้าหรือไม่ และรู้ว่า
เจ้าได้มอบต่อพระเจ้าด้วยประการทั้งปวงหรือไม่ หากเจ้าขาดพร่องสิ่งเหล่านี้ไป เช่นนั้นแล้ว ความไม่เชื่อฟัง
เล่ห์หลวง ความโลภ และการร้องทุกข์ก็จะยังคงอยู่ภายในตัวเจ้า
เนื่องจากหัวใจของเจ้าอยู่ห่างไกลจากความซื่อสัตย์ เจ้าจึงไม่เคยได้รับการระลึกถึงในด้านบวกจากพระเจ้า
และไม่เคยดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง
ชะตากรรมของคนเราจะออกมาเป็นอย่างไรในบทวารสถานนั้นแขวนอยู่กับการที่พวกเขามีหัวใจที่ซื่อสัตย์และเป็น
สีแดงเข้มของเลือดหรือไม่ และพวกเขามีดวงจิตที่ปราศจากราคะหรือไม่
หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์อย่างมาก ใครบางคนซึ่งมีหัวใจคิดร้าย
ใครบางคนซึ่งมีดวงจิตที่ไม่สะอาด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงมั่นใจได้เลยว่าจะได้พบจุดจบในสถานที่ที่มนุษย์ถูกลงโทษ
ตามที่ถูกขีดเขียนไว้ในบันทึกชะตากรรมของเจ้านั่นเอง หากเจ้ากล่าวอ้างว่าตัวเองมีความซื่อสัตย์อย่างมาก
แต่กระนั้นก็ยัง ไม่เคยบริหารจัดการที่จะปฏิบัติไปโดยสอดคล้องความจริงหรือกล่าวคำพูดที่เป็นความจริงได้สำ

รึเงียที่ เช่นนั้นแล้วเจ้ายังคงกำลังรอคอยให้พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จเจ้าอยู่อีกหรือ?

เจ้ายังคงหวังให้พระเจ้าคำนึงถึงเจ้าจนกว่าดวงใจของพระองค์อยู่อีกหรือ? การคิดเช่นนั้นไม่วิปริตหรือ?

เจ้าหลอกลวงพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง แล้วพระนิเวศของพระเจ้าจะให้ที่พักแก่คนมือไม่สะอาดอย่างเจ้าได้เช่นไร?

ประการที่สามที่เราต้องการบอกพวกเจ้าก็คือการนี้ที่ว่า

ในครรลองแห่งการดำรงชีวิตของพวกเขาด้วยความเชื่อในพระเจ้านั้น

บุคคลทุกคนล้วนได้ทำในสิ่งทั้งหลายที่ด้านทานและหลอกลวงพระเจ้า

ความประพฤติผิดบางอย่างไม่จำเป็นต้องถูกบันทึกเป็นการทำให้ขุนเคื่อง แต่บางอย่างก็ไม่สามารถยกโทษให้ได้

เพราะมีหลายความประพฤติที่ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

ซึ่งเป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า หลายคนที่ยังเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของตนเองอาจตั้งคำถามว่า

ความประพฤติเหล่านั้นมีอะไรบ้าง เจ้าควรจะรู้อยู่แล้วว่า พวกเขานั้นมีความโอหังและหยิ่งผยองอยู่โดยธรรมชาติ

และไม่เต็มใจที่จะบนอบต่อข้อเท็จจริง ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงจะค่อยๆ

บอกกล่าวกับพวกเจ้าทีละน้อยๆหลังจากพวกเจ้าได้ทบทวนกับตัวเองแล้ว

เราจะเตือนสติให้พวกเจ้ามีความเข้าใจในเนื้อหาของประกาศกฤษฎีกาบริหารมากขึ้น

และให้พยายามทำความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า หากไม่เช่นนั้น

พวกเจ้าคงห้ามปากตัวเองให้ปิดสนิทได้อย่างลำบากยากเย็น

สิ้นของพวกเจ้าคงตัวอย่างอิสระเกินไปกับการพุดคุยให้ฟังดูสูงส่ง

แล้วเจ้าก็จะทำให้เป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ และร่วงลงสู่ความมืดมิด

สูญเสียการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความสว่าง

เพราะพวกเจ้าไม่มีหลักธรรมในการกระทำทั้งหลาย เพราะเจ้าทำและพุดในสิ่งที่ไม่ควร

เจ้าจะต้องได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม เจ้าควรรู้ว่าแม้เจ้าจะไม่มีหลักธรรมในคำพุดและความประพฤติ

แต่พระเจ้าทรงมีหลักธรรมสูงส่งในทั้งสองสิ่ง

เหตุผลที่เจ้าได้รับการลงทัณฑ์อันสาสมก็เพราะเจ้าได้กระทำให้พระเจ้าทรงขุนเคื่อง ไม่ใช่ต่อบุคคลคนหนึ่ง

หากในชีวิตของเจ้า เจ้าได้กระทำให้เป็นที่ยุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหลายครั้งหลายครา เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมต้องกลายเป็นลูกหลานแห่งนรกอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ สำหรับมนุษย์แล้ว อาจปรากฏเหมือนว่า

เจ้าแค่ได้กระทำความประพฤติที่ไม่ลงรอยกับความจริงไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น

เจ้าได้ตระหนักรู้หรือไม่ว่า ไม่ว่าอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า

เจ้าได้กลายเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์และบาปจะมอบให้อีกแล้ว

เพราะเจ้าได้ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเกินกว่าหนึ่งครั้ง และยิ่งไปกว่านั้น

ยังไม่ได้แสดงสัญญาณของการกลับใจใหม่เลย ไม่มีตัวช่วยอื่นอีกแล้วสำหรับเจ้า

มีก็แต่การดึงพรวดลงสู่รูกที่ซึ่งพระเจ้าจะทำการลงโทษมนุษย์เท่านั้นเอง
ผู้คนจำนวนน้อยนิดได้กระทำความประพฤติดังอย่างที่เราเห็นหลักการทั้งหลายในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า
แต่หลังจากได้รับการจัดการและให้การทรงนำ พวกเขาที่ค่อยๆ ค้นพบความเสื่อมทรามของตนเอง
หลังจากนั้นก็ได้เข้าสู่ไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของความเป็นจริง
และพวกเขายังคงอยู่อย่างรู้แจ้งเห็นจริงมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่จะคงอยู่ในตอนสุดท้าย กระนั้น
ความเชื่อสัตย์ต่างหากที่เราแสวงหา หากเจ้าเป็นบุคคลที่เชื่อสัตย์
และเป็นใครคนหนึ่งซึ่งปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรม
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถเป็นคนไว้วางใจคนหนึ่งของพระเจ้าได้ หากในการกระทำของเจ้า
เจ้าไม่ได้กระทำให้เป็นที่ยืนเคียงต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า และแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า
และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้า เมื่อนั้นความเชื่อของเจ้าย่อมขึ้นถึงมาตรฐาน
ผู้ใดก็ตามที่ไม่เคารพพระเจ้าและไม่มีหัวใจที่สิ้นหวังด้วยความยำเกรง
มีที่ทำสูงมากที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า
หลายคนรับใช้พระเจ้าด้วยจุดแข็งของความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขา
แต่ไม่มีความเข้าใจในประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเลย ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ
ความเฉื่อยใจอันใดต่อการแสดงนัยแห่งพระวาระของพระองค์ และดังนั้น ด้วยเจตนาดีของพวกเขา
บ่อยครั้งที่พวกเขาลงเอยตรงการทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นการขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้า
ในกรณีที่รุนแรง พวกเขาถูกขว้างทิ้งออกไปเลย
ถูกตัดขาดจากโอกาสอันใดในภายภาคหน้าที่จะได้ติดตามพระองค์ และถูกขับลงสู่รูก
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้านั้นอันจบสิ้นลง
ผู้คนเหล่านี้ทำงานในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยจุดแข็งของเจตนาดีแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์
และจบลงด้วยการสร้างพระโมหะให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้คนนำพาหนทางของการรับใช้พวกข้าราชการและบรรดาเจ้านายทั้งหลายมาใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า
และพยายามที่จะทำให้หนทางเหล่านั้นเข้ามามีบทบาท โดยการคิดอย่างไร้ประโยชน์ว่า
หนทางเหล่านั้นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่นี่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม
พวกเขาไม่เคยจินตนาการว่าพระเจ้านั้นมิใช่ทรงมีพระอุปนิสัยของลูกแกะ แต่เป็นอุปนิสัยของราชสีห์ เพราะฉะนั้น
บรรดาผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นเป็นครั้งแรกจึงไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ได้เลย
ด้วยพระหฤทัยของพระเจ้านั้นไม่เหมือนหัวใจมนุษย์
เฉพาะหลังจากที่เจ้าเข้าใจความจริงหลากหลายประการแล้วเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถมารู้จักพระเจ้านั้นมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้นี้ไม่ใช่ประกอบไปด้วยพระวาระหรือคำสอนทั้งหลาย

แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นเสมือนขุมทรัพย์ที่จะเป็นวิถีทางให้เจ้าได้เข้าไปสู่ความไว้วางใจใกล้ชิดกับพระเจ้า และใช้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงปิตินดีในตัวเจ้า หากเจ้าขาดพร่องความเป็นจริงของความรู้ และไม่มีความจริงติดตัว เช่นนั้นแล้ว

การปรนนิบัติอันเปี่ยมปรารถนาอย่างแรงกล้าของเจ้าย่อมทำได้เพียงนำความเกลียดและความชิงชังจากพระเจ้ามาสู่ตัวเจ้า มาจนบัดนี้ เจ้าควรคิดได้แล้วว่า การเชื่อในพระเจ้าไม่มีอะไรที่เหมือนกับการศึกษาในวิชาเทววิทยาเลย!

แม้ว่า วณะทั้งหลายที่เราใช้ดักเตือนพวกเจ้านั้นเป็นแบบสังเขป

แต่ทั้งหมดที่เราได้บรรยายไปนั้นก็เป็นสิ่งที่กำลังขาดพร่องมากที่สุดในตัวพวกเจ้า เจ้าควรรู้ว่า

สิ่งที่เราพูดถึงในตอนนี้นั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของงานชิ้นสุดท้ายของเราท่ามกลางมนุษย์

เพื่อประโยชน์แห่งการกำหนดพิจารณาจุดจบของมนุษย์

เรามีปรารถนาที่จะทำงานอะไรมากไปกว่านี้โดยไม่ได้อะไรตอบแทนเลย

และเราก็ไม่ปรารถนาที่จะนำผู้คนเหล่านั้นซึ่งสิ้นหวังดังท่อนไม้ที่ผูกมัดอีกต่อไป

นับประสาอะไรกับการนำทางผู้คนเหล่านั้นที่เก็บจำเจตนาร้ายไว้อย่างลับๆ ต่อไป บางทีสักวันหนึ่ง

พวกเจ้าจะเข้าใจความตั้งใจที่แน่วแน่จริงจังเบื้องหลังวณะของเรา

และการมีส่วนร่วมสนับสนุนทั้งหลายที่เราได้กระทำต่อมวลมนุษย์ บางที สักวัน

พวกเจ้าจะจับความเข้าใจในข่าวที่ทำให้เจ้าสามารถตัดสินใจจุดจบของตัวเอง

จาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 608

เราได้ให้คำเตือนแก่พวกเจ้าไปแล้วมากมาย และมอบความจริงมากมายแก่พวกเจ้าอันมีเจตนาที่จะพิชิตพวกเจ้า
ถึงตอนนี้ พวกเจ้าล้วนรู้สึกได้ว่าพวกเจ้าบริบูรณ์ขึ้นมากกว่าที่พวกเจ้าเคยเป็นในอดีตอย่างมีนัยสำคัญ
พวกเจ้าได้เข้าใจถึงผลกระทบมากมายว่า บุคคลคนหนึ่งควรจะเป็นเช่นไร
และเจ้าได้มาครองสามัญสำนึกมากมายอย่างที่คุณซึ่งสัจย์ซื่อควรจะมี
ทั้งหมดนี้คือผลเกี่ยวเกี่ยวที่พวกเจ้าได้เกี่ยวเกี่ยวไปตลอดครองครองของช่วงเวลาหลายปี
เราหาได้ปฏิเสธผลสัมฤทธิ์ทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ แต่เราต้องกล่าวอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาเช่นกันว่า
เราก็มิได้ปฏิเสธการไม่เชื่อฟังและการเป็นกบฏเกินคณานับที่พวกเจ้าได้กระทำต่อเราในช่วงเวลาหลายปีนี้เช่นกัน
ด้วยว่าไม่มีวิสุทธิชนอยู่ในหมู่พวกเจ้าแม้แต่คนเดียว
พวกเจ้าคือผู้คนที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทรามโดยไม่มีข้อยกเว้น พวกเจ้าก็คือพวกศัตรูของพระคริสต์
จวบจนกระทั่งบัดนี้ การล่วงละเมิดและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้านั้นมีมากมายนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้
จึงแทบจะไม่สามารถถือว่าแปลกได้เลยกับการที่เรากำลังกล่าวร้ายกับพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดเวลา
เราไม่ปรารถนาจะอยู่ร่วมกับพวกเจ้าในลักษณะนี้—แต่เพื่อประโยชน์ของอนาคตของพวกเจ้า
เพื่อประโยชน์แห่งบั้นปลายของพวกเจ้า เราจะกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่เราได้กล่าวไปแล้วอีกครั้ง ณ ที่นี้และตอนนี้
เราหวังว่าพวกเจ้าจะตามใจเรา และยิ่งกว่านั้น
หวังว่าเจ้าจะสามารถเชื่อทุกถ้อยคำของเราและอนุমানความนัยอันลึกซึ้งแห่งวณะของเราได้
จงอย่ากังขาในสิ่งที่เรากล่าว
ไม่ต้องพูดถึงการหยิบยวณะของเราขึ้นมาตามแต่เจ้าจะปรารถนาและโยนวณะเหล่านั้นทิ้งไปตามอำเภอใจ
เราเห็นว่าการณ์นี้จะทนยอมรับได้
จงอย่าตัดสินวณะของเราและและยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือเจ้าไม่ควรคิดว่าวณะเหล่านั้นไม่สำคัญ
หรือกล่าวว่าเรากำลังทดลองพวกเจ้าอยู่เสมอ
หรือแย่ไปกว่านั้นก็คือกล่าววาทะที่เรากล่าวแก่นั่นไม่ถูกต้องแม่นยำ
เราพบว่าสิ่งเหล่านี้ก็สุดจะทนยอมรับได้ด้วยเช่นกัน
ด้วยความที่พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราและสิ่งที่เรากล่าวด้วยความคลางแคลงใจ
ไม่เคยยอมรับฟังวณะของเราและเพิกเฉยต่อเรา เราขอบอกพวกเจ้าแต่ละคนอย่างจริงจังว่า
จงอย่านำสิ่งที่เรากล่าวไปเชื่อมโยงกับหลักปรัชญา
จงอย่านำวณะของเราไปเชื่อมโยงกับคำโกหกของพวกคนกำมะลอ
นับประสาอะไรที่เจ้าควรตอบสนองวณะของเราด้วยการเหยียดหยาม
บางทีอาจจะไม่มีผู้ใดในอนาคตที่สามารถบอกสิ่งที่เรากำลังบอกกับพวกเจ้าได้

หรือพูดกับพวกเจ้าอย่างโง่เขลา

หรือที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือคอยอธิบายชี้แนะประเด็นเหล่านี้แก่พวกเจ้าอย่างอดทน

วันในอนาคตเหล่านั้นจะถูกเจ้าใช้ไปกับการมาหวนคิดถึงช่วงเวลาที่ดี

หรืออะไรสักอย่างอื่นเสี่ยงดังหรือร้องครางด้วยความเจ็บปวด

หรือไม่พวกเจ้าก็จะกำลังดำรงชีวิตผ่านคำกินอันมีคิมิดโดยปราศจากการจัดเตรียมเสียแห่งความจริงหรือชีวิต หรือเพียงแค่เฝ้าคอยอย่างสิ้นหวัง

หรือดำรงอยู่ด้วยความเสียใจมากขึ้นมากจนพวกเจ้าสูญเสียเหตุผลทั้งหมด...แทบจะไม่มีพวกเจ้าคนเดียวเลยที่สามารถรอดพ้นจากความเป็นไปได้เหล่านี้

เนื่องเพราะไม่มีพวกเจ้าคนเดียวที่ครองที่นั่งซึ่งพวกเจ้านั้สการพระเจ้าอย่างแท้จริงจากที่นั่งนี้

แต่กลับดื่มคำตัวพวกเจ้าเองอยู่ในโลกแห่งความมกมากในกามและความชั่ว

ซึ่งคลุกเคล้าเข้าไปในการเชื่อทั้งหลายของพวกเจ้า เข้าไปในจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเจ้า

อันเป็นสิ่งที่หลายมากมายนักที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยกับชีวิตและความจริง

และเป็นสิ่งที่จริงแล้วต่อต้านชีวิตและความจริง

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราหวังในตัวพวกเจ้าก็คือให้พวกเจ้าสามารถได้รับการนำพาเข้าสู่เส้นทางแห่งความสว่าง

ความหวังเดียวของเราก็คือการที่พวกเจ้าสามารถกลายมามีความสามารถในการใส่ใจตัวเอง

ในการดูแลตัวพวกเจ้าเอง

และการที่เจ้าไม่มัวแต่นั่งเรื่องบันปลายของเจ้ามากนักในขณะที่เดียวกันก็มีทรรชนะที่ไม่แะแสดงต่อความประพฤติ

และการล่วงละเมิดของเจ้าเลย

ตัดตอนมาจาก “การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่นรก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 609

เป็นเวลานานแล้วที่ผู้คนซึ่งเชื่อในพระเจ้าต่างก็หวังอย่างจริงจังตั้งใจที่จะมีบ้านปลายอันงดงาม และผู้เชื่อทั้งหมดของพระเจ้าหวังว่าโชควาสนาจะมาสู่พวกเขาในทันทีทันใด พวกเขาล้วนหวังว่าพวกเขาจะพบว่าตัวเองได้นั่งลงอย่างสงบ ณ ที่ใดที่หนึ่งในสวรรค์ ก่อนที่พวกเขาจะทันได้รู้ตัว แต่เรากล่าวเลยว่า ด้วยความคิดอันน่ารักชื่นชมของพวกเขา ผู้คนเหล่านี้ไม่เคยรู้เลยว่าพวกเขามีคุณสมบัติเหมาะที่จะได้รับโชควาสนาดังกล่าวที่ร่วงหล่นจากสวรรค์ หรือแม้แต่ที่จะได้นั่งบนที่นั่งในที่นั้นหรือไม่ พวกเจ้าในปัจจุบันมีความรู้ดีเกี่ยวกับตัวเจ้าเอง ถึงกระนั้น พวกเจ้าก็ยังคงหวังว่าจะรอดพ้นจากความวิบัติแห่งยุคสุดท้ายและพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ทรงลงโทษเหล่ามารร้าย

ดูเหมือนว่าการฝันหวานและความต้องการสิ่งทั้งหลายแก่ตามที่พวกเขาชอบนั้นเป็นคุณสมบัติพิเศษทั่วไปของผู้คนทั้งหมดที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และไม่ใช่ว่าความเป็นอัจฉริยะอันโดดเด่นบางอย่างของปัจเจกบุคคลใดเพียงลำพัง ถึงกระนั้น

เรายังคงปรารถนาจะให้ความอยากได้อะไรมีอันพึงพอใจเหล่านี้ของพวกเจ้าตลอดจนความกระหายร้อนรนของพวกเจ้าที่จะได้รับพระพรนั้นจบสิ้นลง ด้วยความที่การล่องละเมิดของพวกเจ้ามีมากมายนัก

และด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นก็เติบโตขึ้นตลอดเวลา

สิ่งเหล่านี้สามารถเหมาะกับแบบพิมพ์เขียวอันน่ารักชื่นชมสำหรับอนาคตของพวกเจ้าได้อย่างไรกัน?

หากเจ้าต้องการดำเนินชีวิตต่อไปตามแต่เจ้าจะยินดี ยังคงอยู่ในสิ่งผิดโดยไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งเจ้าไว้

ทว่าในเวลาเดียวกันเจ้ายังต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง

เช่นนั้นแล้วเราก็คงจะขอรับเราให้เจ้าคงอยู่ในความสะลึมสะลือของเจ้าต่อไปและไม่มีวันตื่นขึ้นมาเลย—

เพราะความฝันของเจ้านั้นเป็นความฝันอันว่างเปล่า และในการทรงสถิตของพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม

พระองค์จะไม่ทรงทำการยกเว้นให้กับเจ้า หากเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง

เช่นนั้นแล้วก็จงอย่าได้มีวันวาดฝันเลย ในทางตรงกันข้าม จงเผชิญกับความจริงและข้อเท็จจริงตลอดกาล

นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ ในทางรูปธรรมแล้ว

อะไรหรือคือขั้นตอนทั้งหลายของวิธีการนี้?

ประการแรก จงดูการล่องละเมิดทั้งหมดของเจ้า

และตรวจสอบว่าความประพฤติกเล็ดและความคิดใดที่เจ้ามีอยู่โดยไม่คล้อยตามความจริง

นี่คือสิ่งหนึ่งที่เจ้าทำได้ง่ายง่ายดาย และเราเชื่อว่าผู้มีเขววันปัญญาทุกคนสามารถทำสิ่งนี้ได้ อย่างไรก็ตาม

บรรดาผู้ที่ไม่เคยรู้ความหมายของการล่องละเมิดและความจริงนั้นคือข้อยกเว้น

ทั้งนี้เพราะ โดยระดับพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่มีความปัญญา
เรากำลังพูดคุยอยู่กับผู้ที่พระเจ้าทรงเห็นชอบแล้ว มีความซื่อสัตย์
ไม่ได้ละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารได้อย่างร้ายแรง
และสามารถหยั่งรู้ถึงการล่วงละเมิดของตัวเองได้อย่างง่ายดาย
แม้ว่านี่คือสิ่งหนึ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเขา และนั่นง่ายสำหรับเจ้าที่จะสำเร็จลุล่วงได้
แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งเดียวที่เราพึงประสงค์จากพวกเขา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
เราหวังว่าพวกเขาจะไม่แอบหัวเราะเยาะกับข้อพึงประสงค์นี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หวังว่าเจ้าจะไม่ดูแคลนมันหรือถือว่าไม่เป็นเรื่องไม่สำคัญ เจ้าควรปฏิบัติต่อมันอย่างจริงจัง
และไม่ปล่อยมันลอยแพ

ประการที่สอง สำหรับการล่วงละเมิดและการไม่เชื่อฟังของเจ้าแต่ละข้อ เจ้าควรมองหาความจริงที่สอดคล้องกัน
แล้วจากนั้น จงใช้ความจริงเหล่านี้แก้ไขประเด็นปัญหาเหล่านั้น หลังจากนั้น
จงแทนที่การปฏิบัติตนแบบล่วงละเมิดและความคิดกับการปฏิบัติตนที่ไม่เชื่อฟังของเจ้าด้วยการฝึกฝนปฏิบัติ
ความจริง

ประการที่สาม เจ้าควรเป็นคนซื่อสัตย์
ไม่ใช่ใครบางคนที่ฉลาดแบบขลุ่ยเซมอและเต็มไปด้วยเล่ห์ลวงตลอดเวลา (ณ
ที่นี้เรากำลังขอพวกเขาอีกครั้งให้เป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์)

หากเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงสามสิ่งนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นผู้มีวาสนาคนหนึ่ง—
เป็นบุคคลที่ความฝันของเขากลายเป็นจริงและเป็นผู้ที่ได้รับโชควาสนา
บางทีพวกเขาอาจจะปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ที่ไม่ย่อใจสามประการนี้อย่างจริงจัง
หรือบางทีเจ้าก็จะปฏิบัติต่อมันอย่างไม่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
จุดประสงค์ของเราคือการทำให้ความฝันของพวกเขาถูกล่วง และนำอุดมคติของพวกเขาไปสู่การฝึกฝนปฏิบัติ
ไม่ใช่ทำให้พวกเขาเป็นตัวตลกหรือทำให้พวกเขาดูโง่เขลา

ข้อเรียกร้องทั้งหลายของเราอาจดูเรียบง่าย
แต่สิ่งที่เรากำลังบอกพวกเขานั้น ไม่เรียบง่ายเหมือนหนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง
หากทั้งหมดที่พวกเขาทำคือพูดคุยเกี่ยวกับการนี้อย่างเรื่อยเปื่อย
หรือพูดเพื่อเจือถึงถ้อยแถลงที่ฟังดูดีมากแต่ว่างเปล่า
เช่นนั้นแล้วแบบพิมพ์เขียวของพวกเขาเกี่ยวกับความปรารถนาทั้งหลายของพวกเขาจะเป็นเพียงหน้ากระดาษที่ว่าง
เปล่าไปตลอดกาล

เราจะไม่มีสำนักแห่งความเวทนาให้แก่พวกเจ้าที่ทนทุกข์มาเป็นเวลาหลายปีและทำงานหนักมามาก
ทว่ากลับยังไม่ได้ประโยชน์อันใดเลยจากมัน ในทางตรงกันข้าม
เราจะปฏิบัติต่อพวกที่ไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเราด้วยการลงโทษ ไม่ใช่ด้วยบำเหน็จทั้งหลาย
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเห็นอกเห็นใจอันใด พวกเจ้าอาจจะจินตนาการว่า
จากการที่ได้เป็นผู้ติดตามมาหลายปียิ่งนัก เจ้าได้ปฏิบัติงานอย่างหนักไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม
และเจ้าก็ควรได้รับข้าวถ้วยหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้าเพียงเพราะการเป็นคนปรนนิบัติคนหนึ่ง
เราคงจะกล่าวได้ว่าพวกเจ้าส่วนมากคิดแบบนี้
เพราะพวกเจ้าได้ไล่ตามเสาะหาหลักการเกี่ยวกับวิธีที่จะใช้ประโยชน์จากสิ่งทั้งหลายและวิธีที่จะไม่ให้ถูกใครใช้
ประโยชน์อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงกำลังบอกพวกเจ้าในบัดนี้อย่างจริงจังมากว่า
เราไม่สนใจว่างานที่หนักของเจ้านั้นมีความดีความชอบเพียงใด คุณวุฒิของเจ้าน่าประทับใจเพียงใด
เจ้าติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพียงใด เจ้าเป็นที่รู้จักมากเพียงใด
หรือว่าเจ้าได้ปรับปรุงท่าทีของเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว คราบเก่าที่เจ้ายังไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเรา
เจ้าจะไม่มีวันได้รับคำสรรเสริญจากเราเลย
จงคิดฆ่าแนวคิดและการคำนวณเหล่านั้นของพวกเจ้าออกไปทั้งหมดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
และเริ่มปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ของเราอย่างจริงจัง หาไม่แล้ว
เราจะแปรทุกคนไปเป็นขี้เถ้าเพื่อให้งานของเราสิ้นสุดลงและถ้ามองในแง่ดีที่สุดก็คือ
แปรช่วงเวลาหลายปีของงานและการทนทุกข์ของเราไปเป็นการไม่มีอะไรเลย
เพราะเราไม่สามารถนำพาศัตรูทั้งหลายของเราและผู้คนเหล่านั้นที่หมั่นคลั่งไปด้วยความชั่วและมีรูปลักษณะของ
ซาตานเข้าสู่อาณาจักรของเราหรือพาพวกเขาเข้าไปสู่ยุคถัดไปได้

ตัดตอนมาจาก “การล่องละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่ نور” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 610

เรามีความหวังมากมาย เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถปฏิบัติตนในลักษณะที่ถูกต้องเหมาะสมและประพฤติดี

ลุล่วงหน้าที่ของเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ครองความจริงและมนุษยธรรม

เป็นผู้คนที่สามารถยอมล้มเลิกทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเรามีและแม้แต่ชีวิตของพวกเราเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ

อีกมาก

ความหวังเหล่านี้ทั้งปวงมีต้นตอมาจากความไม่พอเพียงของพวกเจ้าและจากความสัมพันธ์และความไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า

หากคำสนทนาใดที่เราได้มีไปกับพวกเจ้านั้นไม่มีอันใดเลยที่เพียงพอจะดึงดูดความสนใจจากพวกเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วก็มีแนวโน้มว่าทั้งหมดที่เราทำได้ในตอนนี้ก็คือการไม่กล่าวอะไรอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าก็เข้าใจว่าผลลัพธ์ของการนั้นจะเป็นสิ่งใด เราไม่เคยหยุดพัก ดังนั้นหากเราไม่พูด

เราก็จะทำบางสิ่งให้ผู้คนมองดู เราสามารถทำให้สิ้นของใครบางคนเน่าได้

หรือเป็นเหตุให้ใครบางคนตายแบบแขนขาขาด

หรือให้ผู้คนมีความผิดปกติของเส้นประสาทและเป็นเหตุให้พวกเขาแลดูน่าเกลียดน่ากลัวได้ในหลายหนทาง

แต่ถึงอย่างไร เราก็สามารถทำให้ผู้คนต้องสูทนความทรมานที่เราขงขึ้นโดยเฉพาะเจาะจงสำหรับพวกเขาได้

ด้วยวิธีนี้ เราคงจะรู้สึกเปรมปรีดี มีความสุขมาก และยินดีอย่างใหญ่หลวง มีการกล่าวกันอยู่เสมอว่า “ทำดีได้ดี

และทำชั่วได้ชั่ว” ดังนั้นเหตุใดจึงไม่เป็นเช่นนั้นเล่าในตอนนี้? หากเจ้าปรารถนาที่จะต่อต้านเรา

และทำการตัดสินใจเกี่ยวกับเรา เราก็จะทำให้ปากของเจ้าเน่า และนั่นก็จะทำให้เราปีติยินดีไปชั่วกัลป์

ในท้ายที่สุดแล้ว นี่ก็เป็นเพราะสิ่งที่เจ้าได้ทำไปนั้นไม่ใช่ความจริง

ที่ยิ่งกว่าก็คือมันไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับชีวิตเลย ขณะที่ทุกสิ่งที่เราทำคือความจริง

การกระทำของเราทั้งหมดสัมพันธ์กับหลักธรรมทั้งหลายของงานของเราและประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้กำ

หนดไว้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงรบเร้าให้เจ้าแต่ละคนสั่งสมคุณธรรมเอาไว้บ้าง หยุดการทำความชั่วมากมายยิ่งนัก

และใส่ใจต่อข้อเรียกร้องของเราในยามว่างของเจ้า เช่นนั้นแล้วเราจึงจะรู้สึกชื่นบาน

หากพวกเจ้าจะมีส่วนร่วมสนับสนุน (หรือบริจาค)

ให้กับความจริงแม้แต่หนึ่งในหนึ่งพันของความพยายามที่เจ้าใช้กับเนื้อหนัง

เช่นนั้นแล้วเราย่อมกล่าวได้ว่าเจ้าคงจะไม่ได้กระทำการล่วงละเมิดและมีปากเน่าเหม็นบ่อยนัก

นี่ไม่เห็นได้ชัดหรือ?

ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดมากขึ้นเพียงใด เจ้าก็ยิ่งจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้มาซึ่งบันปลายที่ดินน้อยลงเท่านั้น

ในทางกลับกัน ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดน้อยลงเพียงใด

โอกาสที่เจ้าจะกลายเป็นได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้ายิ่งดีขึ้นเท่านั้น

หากการล่วงละเมิดของเจ้าเพิ่มมากขึ้นจนถึงจุดที่เป็นไปไม่ได้ที่เราจะยกโทษให้เจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะเสียโอกาสอย่างถึงที่สุดในการที่จะได้รับการยกโทษ ดังนั้นเอง บั้นปลายของเจ้าจะไม่ได้อยู่เบื้องบน
แต่จะอยู่เบื้องล่าง หากเจ้าไม่เชื่อเรา เช่นนั้นแล้วก็จงฮึกเหิมและกระทำผิดเถิด
และดูว่านั่นจะนำสิ่งใดมาให้กับเจ้า หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งจริงจังตั้งใจ เป็นผู้ฝึกฝนปฏิบัติความจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการยกโทษสำหรับการล่วงละเมิดของเจ้าอย่างแน่นอน
และความดีที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็ย่อมจะน้อยลงทุกที หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งไม่เต็มใจจะฝึกฝนปฏิบัติความจริง
เช่นนั้นแล้วการล่วงละเมิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าก็จะเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างแน่นอน
และความดีที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็จะมากขึ้นทุกที จนกระทั่งเจ้าไปถึงขีดจำกัด
อันจะเป็นเวลาแห่งการทำลายล้างเจ้าจนสิ้นซาก
นี่จะเป็นเวลาที่ความฝันอันน่ายินดีของเจ้าที่จะได้รับพระพรถูกพังทลาย
จงอย่าคำนึงถึงการล่วงละเมิดของเจ้าว่าเป็นเพียงความผิดพลาดของบุคคลหนึ่งซึ่งยังไม่เป็นผู้ใหญ่หรือโง่เขลา
จงอย่าใช้ข้ออ้างว่าเจ้าไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติความจริงเพราะขีดความสามารถต่ำของเจ้าทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะทำเช่นนั้น
ที่มากกว่านั้นก็คือ
จงอย่าเพียงคำนึงถึงการล่วงละเมิดที่เจ้าได้กระทำลงไปว่าเป็นการปฏิบัติตนของใครบางคนที่ไม่ได้รู้อะไรดีไป
ว่านี่ หากเจ้าเก่งในการยกโทษให้ตัวเองและปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองด้วยความใจกว้าง
เช่นนั้นแล้วเราย่อมกล่าวว่าเจ้าคือคนฉลาดที่จะไม่มีวันได้รับความจริง
และการล่วงละเมิดของเจ้าจะไม่มีวันหยุดตามหลอกหลอนเจ้า
พวกมันจะคอยกันไม่ให้เจ้าทำตามข้อเรียกร้องแห่งความจริงได้
และเป็นเหตุให้เจ้าคงความเป็นพวกพ้องที่จงรักภักดีของซาตานไปตลอดกาล
คำแนะนำของเราต่อเจ้ายังคงเป็นเช่นนี้คือ จงอย่าให้ความสนใจเฉพาะบั้นปลายของเจ้าเท่านั้น
ในขณะที่เดียวกันก็ล้มเหลวที่จะสังเกตเห็นการล่วงละเมิดซึ่งซ่อนเร้นอยู่ของเจ้า
จงมองเรื่องการล่วงละเมิดอย่างจริงจัง
และจงอย่ามองข้ามการล่วงละเมิดอันใดไปเพราะการที่มัวแต่พะวงถึงบั้นปลายของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่สุญรก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 611

ในวันนี้ เราเตือนสอนพวกเจ้าเช่นนี้ก็เพื่อประโยชน์แห่งความอยู่รอดของพวกเจ้าเอง
เพื่อให้งานของเราก้าวหน้าไปอย่างราบรื่น
และเพื่อที่งานปฐมฤกษ์ของเราทั่วทั้งจักรวาลจะได้รับการดำเนินการอย่างเหมาะสมและมีความเพียบพร้อมยิ่งขึ้น
เพื่อเปิดเผยวณะ สิทธิอำนาจ บารมี และการพิพากษาของเราต่อประชาชนของทุกประเทศและทุกชาติ
งานที่เราทำท่ามกลางพวกเจ้าคือการเริ่มต้นของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล แม้ว่าบัดนี้คือเวลาของยุคสุดท้ายแล้ว
แต่จงรู้เอาไว้ว่า “ยุคสุดท้าย” เป็นเพียงชื่อหนึ่งของยุคหนึ่ง เฉกเช่นเดียวกับยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
ชื่อนั้นอ้างอิงถึงยุคหนึ่ง และบ่งบอกถึงยุคหนึ่งทั้งยุค แทนที่จะเป็น ไม่กี่ปีหรือไม่กี่เดือนสุดท้าย กระนั้นก็ตาม
ยุคสุดท้ายไม่เหมือนอย่างยิ่งกับยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ
งานแห่งยุคสุดท้ายนั้น ไม่ได้ดำเนินการในประเทศอิสราเอล แต่ดำเนินการท่ามกลางประชาชาติ
เป็นการพิชิตชัยผู้คนจากทุกชนชาติและทุกเผ่าพันธุ์นอกประเทศอิสราเอลเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา
เพื่อที่ว่าสง่าราศีของเราทั่วทั้งจักรวาลจะสามารถเต็มเต็มจักรวาลและพื้นฟ้าได้
มันเป็นเช่นนั้นเพื่อที่เราจะสามารถได้รับสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่า
เพื่อที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะสามารถส่งต่อสง่าราศีของเราไปยังทุกชนชาติ
จากรุ่นสู่รุ่นตลอดไป
และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะสามารถมองเห็นสง่าราศีทั้งหมดที่เราได้รับ
มาบนแผ่นดินโลก งานที่ดำเนินการในระหว่างยุคสุดท้ายคืองานแห่งการพิชิตชัย
ไม่ใช่การนำทางชีวิตของผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
แต่เป็นบทสรุปปิดตัวของชีวิตแห่งความทุกข์ที่ยาวนานหลายพันปีและไม่รู้จบของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลก
ผลที่ตามมาก็คือ พระราชกิจในยุคสุดท้ายจึงไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจหลายพันปีในประเทศอิสราเอล
และไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจเพียงหลายปีในแคว้นยูเดีย
ซึ่งได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาสองพันปีจนกระทั่งถึงการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
ผู้คนในยุคสุดท้ายเผชิญกับการทรงปรากฏอีกครั้งของพระผู้ไถ่ในเนื้อหนังเท่านั้น
และพวกเขาได้รับพระราชกิจและพระวณะส่วนพระองค์ของพระเจ้า
เวลาจะไม่นานถึงสองพันปีก่อนที่ยุคสุดท้ายจะมาถึงบนทิวสาน ยุคสุดท้ายจะสั้น
เหมือนกับเวลาที่พระเยซูทรงดำเนินพระราชกิจแห่งยุคพระคุณในแคว้นยูเดีย
นี่เป็นเพราะยุคสุดท้ายเป็นบทสรุปปิดตัวของทั้งยุค
ยุคสุดท้ายนั้นเป็นความครบบริบูรณ์และการอวสานของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า
และยุคสุดท้ายสรุปปิดตัวการเดินทางชีวิตแห่งความทุกข์ของมวลมนุษย์

ยุคสุดท้ายนั้นไม่ได้นำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคใหม่หรือยอมให้ชีวิตของมวลมนุษย์ดำเนินต่อไป
นั่นจะไม่มีนัยสำคัญเลยต่อแผนการบริหารจัดการของเรา หรือต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์
หากมวลมนุษย์ดำเนินต่อไปเช่นนี้ เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ว พวกเขาจะถูกมารกัดกินไปจนหมด
และวิญญาณเหล่านั้นที่เป็นของเราจะถูกทำลายด้วยมือของมันในที่สุด งานของเราใช้เวลานานแค่หกพันปี
และเราได้สัญญาว่าการควบคุมมวลมนุษย์ทั้งปวงของมารร้ายก็จะใช้เวลาไม่เกินหกพันปีเช่นกัน ดังนั้น
บัดนี้หมดเวลาแล้ว เราจะไม่ดำเนินการต่อหรือห่วงใยอีกต่อไป นั่นคือ ในระหว่างยุคสุดท้าย
เราจะพิชิตซาตาน เราจะเอาสง่าราศีของเราทั้งหมดคืนมา
และเราจะเรียกคืนวิญญาณทั้งหมดที่เป็นของเราบนแผ่นดินโลก
เพื่อที่วิญญาณที่ทุกข์ยากเหล่านี้จะหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ได้
และด้วยเหตุนี้จะเป็นการสรุปปิดตำนานทั้งหมดของเรบนแผ่นดินโลก นับจากวันนี้เป็นต้นไป
เราจะไม่มีวันบังเกิดเป็นมนุษย์บนแผ่นดินโลกอีก
และวิญญาณแห่งการควบคุมทั้งหมดของเราจะไม่มีวันทำงานบนแผ่นดินโลกอีก
เราจะทำเพียงสิ่งเดียวบนแผ่นดินโลก นั่นคือ เราจะสร้างมวลมนุษย์ขึ้นใหม่
เป็นมวลมนุษย์ที่บริสุทธิ์และเป็นเมืองที่สัจซื่อของเรบนแผ่นดินโลก
แต่จงรู้ไว้ว่าเราจะไม่ทำลายล้างโลกทั้งหมด อีกทั้งเราจะไม่ทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง
เราจะเก็บหนึ่งในสามที่เหลืออยู่นั้นเอาไว้—หนึ่งในสามที่รักเราและได้ถูกเราพิชิตอย่างถาวรแล้ว
และเราจะทำให้หนึ่งในสามนี้เกิดผลและทวีคูณบนแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับที่คนอิสราเอลได้ทำภายใต้ธรรมบัญญัติ โดยบำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยแกะและฝูงปศุสัตว์ใช้งานมากมาย และความมั่งคั่งทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก
มวลมนุษย์นี้จะคงอยู่กับเราตลอดไป แต่จะไม่ใช่มวลมนุษย์ที่โสโครกอย่างน่าเสียดายของวันนี้
แต่เป็นมวลมนุษย์ที่เป็นขุมมรดกของบรรดาผู้ที่เราได้รับไว้แล้วทั้งหมด
มวลมนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกซาตานทำให้เสียหาย ครอบงำ หรือล้อมกรอบ
และจะเป็นมวลมนุษย์หนึ่งเดียวที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากที่เราได้ชัยชนะเหนือซาตานแล้ว
เป็นมวลมนุษย์ที่เราได้พิชิตในวันนี้ และได้รับคำสัญญาของเราแล้ว และดังนั้น
มวลมนุษย์ที่ได้รับการพิชิตแล้วในระหว่างยุคสุดท้ายนั้นก็คือมวลมนุษย์ที่จะได้รับการละเว้นและจะได้รับพรนิรันดร์กาลของเราอีกด้วย มันจะเป็นหลักฐานเดียวแห่งชัยชนะของเราเหนือซาตาน
และเป็นของที่รับมาหนึ่งเดียวจากการสู้รบของเรากับซาตาน
ของที่รับมาจากสงครามเหล่านี้ได้รับการช่วยให้รอดจากแดนครอบครองของซาตานโดยเรา
และเป็นการตกผลึกและผลหนึ่งเดียวของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา
พวกเขามาจากทุกชาติและทุกนิกาย จากทุกสถานที่และทุกประเทศทั่วทั้งจักรวาล

พวกเขามีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน มีภาษา ขนบธรรมเนียม และสรีรภาพที่แตกต่างกัน
และพวกเขาก็กระจายอยู่ทั่วทุกชาติและทุกนิกายของโลก และแม้กระทั่งทุกมุมของโลก
ในที่สุดพวกเขาก็จะมารวมตัวกันเพื่อสร้างมวลมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์
เป็นชุมชนของมนุษย์ที่กำลังบังคับของชาตानไม่สามารถเข้าถึงได้
พวกที่อยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ไม่ได้รับการช่วยให้รอดและการพิชิตโดยเรา จะจมเจิบไปในความลึกแห่งทะเล
และจะถูกเผาไหม้ด้วยไฟที่เผาผลาญของเราไปตลอดชั่วกัลปาวสาน เราจะทำลายล้างมวลมนุษย์เก่าๆ
ที่โสโครกอย่างยี่งี้ เช่นเดียวกับที่เราได้ทำลายล้างบรรดาบุตรหัวปีและฝูงปศุสัตว์ของประเทศอียิปต์
โดยให้เหลืออยู่เพียงคนอิสราเอลเท่านั้น ผู้ซึ่งกินเนื้อลูกแกะ คัมเลือดลูกแกะ และป้ายชื่อประตูด้วยเลือดลูกแกะ
ผู้คนที่ได้ถูกเราพิชิตแล้วและอยู่ในครอบครัวของเราไม่ได้เป็นผู้คนที่กินเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา
และคัมพระโลหิตของพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา และได้รับการไถ่บาปโดยเราและนมัสการเราด้วยห rokok หรือ?
ผู้คนเช่นนี้ไม่ได้มาพร้อมกับสง่าราศีของเราตลอดห rokok หรือ?
บรรดาพวกที่อยู่โดยปราศจากเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือ เรานั้น
ไม่ได้จมลงอย่างเจิบเจิบไปในความลึกแห่งท้องทะเลแล้วห rokok หรือ? ในวันนี้พวกเจ้าต่อต้านเรา
และในวันนี้จะของเราเป็นเหมือนกับบรรดาพระวณะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับบรรดาบุตรชายและหลาน
ชายแห่งประเทศอิสราเอล
กระนั้นความกระด้างในส่วนลึกของหัวใจพวกเจ้ากำลังทำให้ความโกรธของเราเพิ่มพูนขึ้น
ซึ่งนำความทุกข์มาสู่เนื้อหนังของพวกเจ้ามากขึ้น นำการพิพากษามาสู่บาปทั้งหลายของพวกเจ้ามากขึ้น
และนำความโกรธมาสู่ความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้ามากขึ้น
ใครเล่าจะสามารถได้รับการละเว้นในวันแห่งความโกรธของเราได้ ในเมื่อพวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ในวันนี้?
ความไม่ชอบธรรมของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีตาแห่งการติสอนของเราได้?
บาปของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลบหลีกมือของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้?
การเยาะเย้ยทำทนายของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีคำพิพากษาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้? เรา
พระยาห์เวห์ พูดเช่นนี้ต่อพวกเจ้า พงศ์พันธุ์ของครอบครัวคนต่างชาติ
และวณะที่เราพูดกับพวกเจ้าถ้าเลศกว่าถ้อยคำรัสทั้หมดของยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
แต่พวกเจ้ากระด้างกว่าผู้คนที่ประเทศอียิปต์ทั้งหมด
พวกเจ้าไม่กักเก็บความโกรธของเราในขณะที่เราทำงานของเราอย่างสงบเจิบห rokok หรือ?
พวกเจ้าจะสามารถหนีพ้นโดยไม่ได้รับอันตรายจากวันของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงหนีวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 612

บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือการพิพากษาและอะไรคือความจริง? หากเจ้าเข้าใจแล้ว

เราขอเตือนให้เจ้ายอมมอบราบอย่างเชื่อฟังต่อการถูกพิพากษา ไม่เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันได้โอกาสได้รับการชมเชยจากพระเจ้าหรือถูกพระองค์ทรงนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์

พวกผู้ที่ยอมรับเพียงการพิพากษาเท่านั้น แต่ไม่สามารถชำระให้บริสุทธิ์ได้

กล่าวคือพวกผู้ที่หลบหนีไปกลางพระราชกิจแห่งการพิพากษา จะถูกรังเกียจและปฏิเสธโดยพระเจ้าตลอดกาล

บาปนาของพวกเขานั้นมากมายและน่าสลดใจยิ่งกว่าของพวกฟาริสี

เพราะพวกเขาได้ทรยศพระเจ้าและเป็นพวกกบฏต่อพระเจ้า

ผู้คนเช่นนี้ซึ่งไม่คู่ควรแม้แต่จะทำการปรนนิบัติจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

เป็นการลงโทษที่ยาวนานตลอดกาล พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นคนทรยศใดๆ

ที่ครั้งหนึ่งเคยแสดงความจงรักภักดีอย่างซัดเจ้งด้วยคำพูดแต่แล้วก็ทรยศพระองค์

ผู้คนเช่นนี้จะได้รับบทลงโทษที่รุนแรงสาสมผ่านการลงโทษจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกาย

นี่ไม่ใช่การเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?

นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการพิพากษามนุษย์และเปิดโปงเขาหรือ?

พระเจ้าทรงส่งทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาไปยังสถานที่ที่ยุบยับไปด้วยวิญญาณ

ชั่วร้ายและปล่อยให้อุญญาชั่วร้ายเหล่านี้ทำลายร่างกายอันเต็มไปด้วยเนื้อหนังของพวกเขาคตามาที่พวกมันปรา

รณา และร่างกายของผู้คนเหล่านั้นส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ นั่นคือบทลงโทษที่เหมาะสมของพวกเข

พระเจ้าทรงจารึกบาปทั้งหมดทุกครั้งของเหล่าผู้เชื่อจอมปลอม

สาวกจอมปลอมและคนงานจอมปลอมลงในสมุดบันทึกของพวกเข และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ทรงโยนพวกเขาทิ้งท่ามกลางวิญญาณที่ไม่สะอาด

ปล่อยให้อุญญาที่ไม่สะอาดเหล่านี้สร้างมลทินให้ทั่วร่างกายของพวกเขาคตามาที่พวกมันปรา

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มีวันได้เกิดใหม่และไม่มีวันได้เห็นความสว่างอีกเลย

บรรดาผู้แสวงหาที่ทำงานรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งแต่ไม่สามารถจงรักภักดีต่อไปได้จนถึงปลายทางถูกพระเจ้านับ

รวมกับคนชั่ว

เพื่อที่พวกเขาจะเดินตามคำแนะนำของคนชั่วและกลายเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน โกลาหลไร้ระเบียบของพวกนั้น

ในที่สุด พระเจ้าจะทำลายล้างพวกเขา

พระเจ้าทรงทอดทิ้งและไม่ไต่พระทัยรับรู้ถึงพวกผู้ที่ไม่เคยจงรักภักดีต่อพระคริสต์หรือไม่เคยแบ่งปันสิ่งใดจาก

ผลกำลังของพวกเข และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนยุค พระองค์จะทรงทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป และยิ่งไม่ได้รับเส้นทางเดินเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

บรรดาพวกที่ไม่เคยจริงใจกับพระเจ้า แต่ถูกสถานการณ์บังคับให้ติดต่อกับพระองค์อย่างขอไปทีนั้น ถูกนับรวมกับบรรดาผู้ที่รับใช้ผู้คนของพระองค์ มีผู้คนเช่นนี้เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะอยู่รอด ขณะที่ส่วนใหญ่จะต้องพินาศพร้อมกับพวกที่ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะทำการปรนนิบัติด้วยซ้ำ ในท้ายที่สุด พระเจ้าจะทรงนำสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ซึ่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีจิตใจเช่นเดียวกับพระเจ้า ผู้คนและบุตรของพระเจ้า และผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นปุโรหิต

พวกเขาจะเป็นสิ่งกีดขวางจากพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับพวกที่ไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ใดๆ ที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาจะถูกนับรวมกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—

และพวกเขาก็สามารถจินตนาการได้อย่างแน่นอนว่าบทอาสน์ของพวกเขาก็จะเป็นเช่นไร

เราได้บอกพวกเขาทั้งหมดที่เราควรบอกแล้ว ถนนที่พวกเขาเลือกเป็นตัวเลือกของพวกเขาเพียงลำพัง

สิ่งที่พวกเขาคิดว่าเข้าใจคือสิ่งนี้: พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยรอผู้ใดที่ไม่สามารถก้าวทันพระองค์

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่แสดงความเมตตาต่อมนุษย์ผู้ใด

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ภาคที่สอง: การรู้จักพระเจ้า

การรู้จักพระเจ้า 1

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 1

เจ้าทุกคนควรตรวจสอบใหม่ว่า ตลอดชั่วชีวิตของเจ้า เจ้าได้เชื่อในพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่เจ้าอาจได้เห็นว
ในขณะที่กำลังทำการติดตามพระเจ้า เจ้าได้เข้าใจอย่างแท้จริง จับใจความได้อย่างแท้จริง
และได้มารู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่

ได้เห็นวเจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์หลากหลายประเภทนั้นเป็นอย่างไร
และได้เห็นวเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงหรือไม่ในพระราชกิจซึ่งพระเจ้ากำลังทรงแสดงบทบาทกับเจ้าและวิธีที่พระ
เจ้าทรงนิยามทุกบทบาทการกระทำของเจ้า พระเจ้าองค์นี้ ผู้ซึ่งทรงอยู่เคียงข้างเจ้า

ทรงนำทิศทางให้กับความก้าวหน้าของเจ้า ทรงลิขิตชะตาของเจ้า และทรงจัดหาสิ่งจำเป็นทั้งหลายของเจ้า—

เจ้าเข้าใจพระเจ้าองค์นี้มากเพียงใด เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว เจ้ารู้จักพระเจ้าองค์นี้จริงๆ มากเพียงใด

เจ้ารู้หรือไม่วพระราชกิจใดที่พระองค์ทรงแสดงบทบาทกับเจ้าทุกๆ วัน?

เจ้ารู้จักหลักการและจุดประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้เป็นพื้นฐานในการกระทำทุกอย่างของพระองค์หรือ
ไม่? เจ้ารู้วิธีที่พระองค์ทรงนำเจ้าหรือไม่? เจ้ารู้วิธีทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการจัดเตรียมให้กับเจ้าหรือไม่?

เจ้ารู้วิธีการทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการนำทางเจ้าหรือไม่?

เจ้ารู้หรือไม่วสิ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะได้รับจากเจ้าคืออะไรและสิ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์
ผลในตัวเจ้าคืออะไร? เจ้ารู้วท่าทีซึ่งพระองค์ทรงมีต่อวิธีประพฤติตนอันแตกต่างหลากหลายของเจ้าหรือไม่

เจ้ารู้หรือไม่วเจ้าเป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รักของพระองค์? เจ้ารู้จุดกำเนิดแห่งความชื่นบาน พระพิโรธ

ความโทมนัส และความปิตินิธิของพระองค์ ความคิดทั้งหลาย และแนวคิดทั้งหลายเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้

และแก่นแท้ของพระองค์หรือไม่? ท้ายที่สุด เจ้ารู้หรือไม่วพระเจ้าองค์นี้ซึ่งเจ้าเชื่อทรงเป็นพระเจ้าแบบไหน?

คำถามเหล่านี้และคำถามอื่นๆ ประเภทนี้เป็นอะไรบางอย่างซึ่งเจ้าไม่เคยเข้าใจหรือนึกถึงใช่หรือไม่?

ในการไล่ตามเสาะหาการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

โดยผ่านความซึ่งคุณค่าที่แท้จริงและประสบการณ์ในพระวณะของพระเจ้า

เจ้าได้ขจัดความเข้าใจผิดทั้งหลายของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ให้หมดไปแล้วหรือไม่?

ภายหลังจากที่ได้รับการบ่มวินัยและการติสอนของพระเจ้า

เจ้าได้บรรลุความเชื่อฟังและความเอาใจใส่อันจริงแท้แล้วหรือไม่?

ในท่ามกลางการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

เจ้าได้มารู้ความเป็นกบฏและธรรมชาติเยี่ยงซาตานของมนุษย์และได้รับความเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับความศั
กดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าแล้วหรือไม่? ภายใต้อการทรงนำและความรู้แจ้งแห่งพระวณะของพระเจ้า

เจ้าได้เริ่มที่จะยึดมั่นภาพแนวโน้มนำใหม่ที่มีต่อชีวิตแล้วหรือไม่?

ในท่ามกลางการทดสอบทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงส่งมา

เจ้าได้รู้สึกถึงความไม่ยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุนเคื่องทั้งหลายของมนุษย์
รวมทั้งสิ่งซึ่งพระองค์ทรงพึงประสงค์จากเจ้าและวิธีซึ่งพระองค์กำลังทรงช่วยเจ้าให้รอดแล้วหรือไม่?
หากเจ้าไม่รู้ว่าการเข้าใจพระเจ้าผิดนั้นคืออะไร หรือวิธีที่จะขจัดความเข้าใจผิดนี้คืออย่างไร
เช่นนั้นแล้วอาจมีคนพูดได้ว่าเจ้าไม่เคยได้เข้าสู่การมหาสนิทอันแท้จริงกับพระเจ้า และไม่เคยได้เข้าใจพระเจ้า
หรืออย่างน้อยที่สุดคนเราอาจพูดได้ว่าเจ้าไม่เคยได้ปรารถนาที่จะเข้าใจพระองค์
หากเจ้าไม่รู้ว่าอะไรคือการบ่มวินัยและการติสอนของพระเจ้า
เจ้าก็ย่อมไม่รู้ว่าอะไรคือการเชื่อฟังและการเอาใจใส่อย่างแนบแน่น
หรืออย่างน้อยที่สุดเจ้าไม่เคยได้เชื่อฟังหรือเอาใจใส่ในพระเจ้าอย่างแท้จริง
หากเจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
เจ้าก็ย่อมจะไม่รู้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
และเจ้าจะยังมีความเข้าใจน้อยไปกว่านั้นอีกในเรื่องที่ว่าความเป็นกบฏของมนุษย์นั้นคืออะไร
หากแท้จริงแล้วเจ้าไม่เคยได้มีภาพแนวโน้มนำใหม่ที่ถูกต้องต่อชีวิต หรือจุดมุ่งหมายที่ถูกต้องในชีวิต
แต่ยังคงอยู่ในสภาวะของความงุนงงและการไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับเส้นทางกายภาพหน้าในชีวิตของเจ้า
จนถึงจุดที่ลึกลงที่จะก้าวไปข้างหน้า
เช่นนั้นแล้วก็ย่อมเป็นที่แน่ชัดว่าเจ้าไม่เคยได้รับความรู้แจ้งและการทรงนำของพระเจ้าเลย
คนเราอาจพูดได้เช่นกันว่าเจ้าไม่เคยได้รับการจัดหาหรือได้รับการเติมคืนให้เต็มโดยพระวณะของพระเจ้าอย่าง
แท้จริง หากเจ้ายังไม่ได้ก้าวผ่านการทดสอบทั้งหลายของพระเจ้าแล้วไซ้ ก็ย่อมชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายว่า
เจ้าจะไม่รู้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือความไม่ยอมผ่อนปรนของพระเจ้าต่อการทำให้ขุนเคื่องทั้งหลายของมนุษย์
และเจ้าก็ย่อมจะไม่เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้าในท้ายที่สุด และยิ่งน้อยไปกว่านั้นก็คือ
ท้ายที่สุด อะไรคือพระราชกิจของพระองค์ในการบริหารจัดการและการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด
ไม่สำคัญว่าบุคคลคนหนึ่งได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาที่ปีแล้ว
หากพวกเขาไม่เคยได้รับประสบการณ์กับหรือล่วงรู้อะไรเลยในพระวณะของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมไม่ได้กำลังเดินไปบนเส้นทางสู่ความรอดเป็นแน่
ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นย่อมปราศจากเนื้อหาจริงเป็นแน่
ความรู้ของพวกเขาในพระเจ้าย่อมเป็นศูนย์เป็นแน่เช่นกัน และมันก็ชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายว่า
พวกเขาไม่รู้เลยว่าการศึกษาพระเจ้าคืออะไร

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 2

สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า—
ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกทำให้เป็นที่รู้จักกันในพระวณะของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ
เมื่อเขาได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ในขณะที่กำลังทำการนำพระวณะไปฝึกฝนปฏิบัติ
มนุษย์จะมารู้จักจุดประสงค์เบื้องหลังพระวณะซึ่งพระเจ้าตรัส
และเข้าใจแหล่งที่มาและปฐมหลังของพระวณะของพระเจ้า
และเข้าใจและซึ่งคุณค่าในผลที่เกิดขึ้นตามเจตนารมณ์ของพระวณะของพระเจ้า สำหรับมนุษยชาติ
เหล่านี้คือสิ่งซึ่งมนุษย์ต้องได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุเพื่อที่จะบรรลุความจริงและชีวิต
เพื่อที่จะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้า เพื่อที่จะกลับกลายเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา
และกลายเป็นสามารถเชื่อฟังอำนาจอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้
ในเวลาเดียวกันกับที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เขาจะค่อยๆ
ได้รับความเข้าใจในพระเจ้า และ ณ
เวลานี้เขายังจะได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในระดับที่แตกต่างกันไว้แล้วเช่นกัน
ความเข้าใจและความรู้นี้ไม่ได้มาจากบางสิ่งบางอย่างซึ่งมนุษย์ได้จินตนาการหรือประพันธ์ขึ้น
แต่ทว่ากลับมาจากสิ่งที่เขาซึ่งคุณค่า ได้รับประสบการณ์ รู้ลึก และยืนยันภายในตัวเขาเอง
เพียงภายหลังจากการได้รู้คุณค่า การได้รับประสบการณ์ การรู้ลึก และการยืนยันสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แล้วเท่านั้น
ความรู้ของมนุษย์ในพระเจ้าจึงจะได้รับมาซึ่งเนื้อหา ความรู้ซึ่งมนุษย์ได้รับมา ณ เวลานี้เท่านั้นที่เป็นจริง แท้จริง
และถูกต้องแม่นยำ และกระบวนขั้นตอนนี้—
แห่งการบรรลุความเข้าใจและความรู้อันต้องแท้เกี่ยวกับพระเจ้าอัน โดยผ่านทาง การซึ่งคุณค่า
การได้รับประสบการณ์ การรู้ลึก และการยืนยันพระวณะของพระองค์—
ไม่ใช่อะไรอื่นนอกเสียจากการมหาสนิทแท้จริงระหว่างมนุษย์และพระเจ้า ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้
มนุษย์มาเข้าใจและจับใจความในเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง
มาเข้าใจและรู้จักอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงครองและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น
มาเข้าใจและรู้จักแก่นแท้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง มาเข้าใจและรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าทีละน้อยๆ
มาถึงซึ่งความแน่ใจที่แท้จริงและนิยามที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพ
พลีสร้างสร้างทั้งปวง
และได้รับความรู้และจุดเชื่อมต่อหนึ่งซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์และพระฐานะของพระเจ้า
ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้ มนุษย์เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นทั้งหลายของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าทีละขั้น
ไม่จินตนาการถึงพระองค์โดยไม่มีที่มาที่ไป

หรือปล่อยให้ความระแวงสงสัยของเขาส่งเสียเองเกี่ยวกับพระองค์ได้ถูกแสดงออกอย่างอิสระ หรือเข้าใจพระองค์ผิด หรือกล่าวโทษพระองค์ หรือตัดสินพระองค์ หรือเคลือบแคลงสงสัยในพระองค์อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จะมีข้อพิพาททั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง เขาจะมีข้อขัดแย้งทั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง และจะมีโอกาสทั้งหลายน้อยลงที่มนุษย์ใช้ในการก่อกบฏต่อพระเจ้า ในทางกลับกัน ความเอาใจใส่และการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์จะมีมากขึ้น และความเคารพของเขาที่มีต่อพระเจ้าจะกลายเป็นแท้จริงมากขึ้นและลุ่มลึกมากขึ้น

ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้ มนุษย์จะไม่เพียงได้บรรลุการจัดเตรียมความจริงและบัพติศมาของชีวิตเท่านั้น แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าอีกเช่นกัน ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้ มนุษย์จะไม่เพียงได้รับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาและได้รับความรอดเท่านั้น แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะรวบรวมความเคารพและการนมัสการที่แท้จริงที่สิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างมีต่อพระเจ้าเช่นกัน เมื่อได้มีการมหาสนิทแบบนี้แล้ว

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าจะไม่เป็นกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งว่างเปล่า หรือคำสัญญาที่ถูกเสนอไปเพียงลมปาก หรือในรูปแบบของการไล่ตามเสาะหาและความปลาบปลื้มหลงใหลแบบไม่ลืมหูลืมตาอีกต่อไป ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นชีวิตของมนุษย์จึงจะเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ในวันต่อวัน และเพียงบัดนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ กลับกลายเป็นเปลี่ยนแปลง

และความเชื่อของเขาในพระเจ้าจะเปลี่ยนจากความเชื่ออันคลุมเครือและไม่แน่นอนไปเป็นความเชื่อฟังและการเอาใจใส่อันจริงแท้ ไปเป็นการเคารพที่แท้จริงที่ละชั้น และในขณะที่กำลังทำการติดตามพระเจ้า มนุษย์ยังจะค่อยๆ กีบหน้าจากจุดยืนแบบนิ่งเฉยไม่ทำอะไร ไปสู่จุดยืนแบบกระตือรือร้น

จากการคิดในแง่ลบไปมาสู่การคิดในแง่บวกด้วยเช่นกัน

ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมาถึงความเข้าใจและการจับใจความอันแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า มาถึงความรู้อันแท้จริงในพระเจ้า เนื่องจากเพราะผู้คนส่วนใหญ่ไม่เคยได้เข้าสู่การมหาสนิทที่แท้จริงกับพระเจ้า ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าจึงหยุดลงที่ระดับทฤษฎี ที่ระดับความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอน กล่าวคือ ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมาก ไม่สำคัญว่าพวกเขาได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลากี่ปีแล้ว

ในด้านของการรู้จักพระเจ้านั้น ยังคงอยู่ในที่เดิมที่ซึ่งพวกเขาได้เริ่มต้น

ติดอยู่กับช่วงระยะพื้นฐานของรูปแบบทั้งหลายทางขนบประเพณีของการแสดงความเคารพ

พร้อมด้วยความเชื่อเหนือธรรมชาติทั้งหลายในระบบศักดิ์สิทธิ์และการเดิมแต่่งสีสันเพื่อฝันประโลมใจทั้งหลายที่เกี่ยวข้องของรูปแบบเหล่านั้น การที่ความรู้ของมนุษย์ในพระเจ้าควรถูกทำให้หยุดลง ณ จุดเริ่มต้นของมันนั้น หมายความว่ามันไม่มีอยู่จริงในทางปฏิบัติ

นอกเหนือไปจากการยืนยันของมนุษย์ในพระอุปนิสัยและพระอัครลักษณะของพระเจ้า

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้ายังคงอยู่ในสภาวะของความไม่แน่นอนอันคลุมเครือ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว มนุษย์สามารถยึดมั่นในความเคารพแท้จริงที่มีให้กับพระเจ้าได้มากเพียงใดกัน?

ไม่สำคัญว่าเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหนักแน่นเพียงใด

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าหรือความเคารพของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้าได้

ไม่สำคัญว่าเจ้าได้ชื่นชมกับพระพรของพระองค์และพระคุณของพระองค์มากเพียงใด

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าได้

ไม่สำคัญว่าเจ้าเต็มใจที่จะพิจารณาตนทั้งหมดของเจ้าและทั้งหมดของเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งพระองค์อย่างไร

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าได้ บางทีเจ้าอาจได้คุ้นเคยมากแล้วกับพระวณะซึ่งพระเจ้าได้ตรัส หรือไม่เจ้ากระทั่งจำพระวณะได้ขึ้นใจและสามารถท่องพระวณะร่ำซ้ำได้

แต่นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าได้ ไม่ว่ามนุษย์อาจมีเจตนาในการติดตามพระเจ้าเพียงใดก็ตาม หากเขาไม่เคยได้มีกรรมหาสนิทอันจริงแท้กับพระเจ้าหรือได้มีประสบการณ์ที่แท้จริงกับพระวณะของพระเจ้า ความรู้ของเขาในพระเจ้าย่อมจะมีพื้นฐานอยู่บนความสับสนไร้อันว่างเปล่า หรือในภวังค์อันไม่รู้จบ

สำหรับทั้งหมดที่เจ้าอาจได้เคย “กระทบไหล่” กับพระเจ้าในการเดินผ่าน หรือได้พบพระองค์ต่อหน้านั้น

ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะยังคงเป็นศูนย์อยู่ดี

และความเคารพของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้าจะไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าคำพูดติดปากลอยๆ

หรือมโนทัศน์อันเป็นอุดมคติ

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 3

ผู้คนจำนวนมากยึดมั่นในพระวณะของพระเจ้าเพื่ออ่านวันต่อวัน

จนกระทั่งถึงจุดที่หมายมั่นอย่างพิถีพิถันที่จะจดจำบทตอนอันเป็นอมตะทั้งหมดที่มีในนั้นว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติอันมีค่ามากที่สุดของพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้นยังประกาศพระวณะของพระเจ้าทุกหนแห่ง

จัดเตรียมและช่วยเหลือผู้อื่นด้วยพระวณะของพระเจ้า พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการเป็นพยานต่อพระเจ้า คือการเป็นพยานต่อพระวณะของพระองค์ คิดว่าการทำเช่นนี้คือการเจริญรอยตามทางแห่งพระเจ้า

พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

ว่าการทำเช่นนี้คือการนำพระวณะของพระองค์ไปสู่ชีวิตจริงของพวกเขา

ว่าการทำเช่นนี้จะทำให้พวกเขาสามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

และได้รับการช่วยเหลือและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แต่แม้ในขณะที่พวกเขาประกาศพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาไม่เคยปฏิบัติสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าเลยในทางปฏิบัติ

หรือพยายามที่จะนำพาตัวพวกเขาเองไปในแนวเดียวกับสิ่งที่ถูกเผยในพระวณะของพระเจ้า

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อได้รับการรักใคร่บูชาและความเชื่อใจจากผู้อื่น โดยเล่ห์เพทุบาย

เพื่อเข้าสู่การบริหารจัดการด้วยตัวพวกเขาเอง และเพื่อยกยอกและขโมยพระสิริแห่งพระเจ้า

พวกเขาหวังอย่างลมๆ แล้งๆ

ว่าจะฉกฉวยโอกาสที่ได้จากการเผยแผ่พระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะให้ได้รางวัลเป็นการทำงานของพระเจ้าและการชมเชยจากพระองค์ ก็ปีแล้วที่ได้ผ่านไป

แต่ไม่เพียงแต่ผู้คนเหล่านี้จะไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้าในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวณะของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถค้นพบหนทางซึ่งพวกเขาควรติดตามในขณะที่กำลังทำการเป็นพยานต่อพระวณะของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่ได้ช่วยเหลือหรือจัดเตรียมให้กับตัวพวกเขาเองในขณะที่กำลังทำการช่วยเหลือและจัดเตรียมพระวณะของพระเจ้าให้กับผู้อื่น และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถทำความรู้จักพระเจ้า

หรือปลุกความเคารพอันจริงแท้ในตัวพวกเขาที่มีให้กับพระเจ้า

ในขณะที่กำลังทำการในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมด แต่ในทางกลับกัน

ความเข้าใจผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งดิ่งลึกลงทุกที

ความไม่เชื่อใจของพวกเขาในพระองค์ยิ่งรุนแรงมากขึ้นทุกที

และการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระองค์ยิ่งเกินความจริงขึ้นทุกที
เมื่อได้รับการจัดหาและได้รับการนำโดยทฤษฎีทั้งหลายของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
พวกเขาคร่ำครวญว่าครบบริบูรณ์ในองค์ประกอบของพวกเขาราวกับเป็นการใช้ทักษะทั้งหลายของพวกเขาง่ายดายโดยไม่ต้องพยายาม
ราวกับว่าพวกเขาได้ค้นพบจุดประสงค์ในชีวิตของพวกเขา ภารกิจของพวกเขาแล้ว
และราวกับว่าพวกเขาได้รับชีวิตใหม่และได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ราวกับว่า
ด้วยพระวณะของพระเจ้าที่กลิ้งผ่านลิ้นของพวกเขาอย่างแข็งที่อริบริวณในระหว่างท้องขานนั้น
พวกเขาได้รับความจริงแล้ว จับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้าแล้ว
และได้ค้นพบเส้นทางสู่การทำความรู้จักพระเจ้าแล้ว ราวกับว่า
ในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวณะของพระเจ้า พวกเขาได้มาเผชิญหน้ากับพระเจ้าย่อยครั้ง
บ่อยครั้งอีกเช่นกันที่พวกเขา “ซาบซึ้ง” จนทำให้หลายครั้งหลายครา และบ่อยครั้งที่ได้รับการทรงนำโดย
“พระเจ้า” ในพระวณะของพระเจ้า
พวกเขาดูเหมือนว่าได้เข้าใจถึงความกังวลห่วงใยอันจริงจังและเจตนารมณ์อันใจดีมีเมตตาของพระองค์อย่างไม่
หยุดหย่อน และในขณะเดียวกัน
ได้จับความเข้าใจในความรอดของมนุษย์จากพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์
ได้มารู้จักแก่นแท้ของพระองค์ และได้จับความเข้าใจในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
จากพื้นฐานของความคิดนี้ พวกเขาดูเหมือนว่าได้เชื่ออย่างหนักแน่นยิ่งขึ้นไปอีกในการดำรงอยู่ของพระเจ้า
ได้รับรู้มากขึ้นถึงสถานะที่ได้รับการยกย่องของพระองค์
และได้รู้สึกถึงความโอ้อวดระการตาและความเหนือธรรมชาติของพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
เมื่อปักจมอยู่ในความรู้อันพิสดารในพระวณะของพระเจ้า
มันคงจะดูเหมือนว่าความเชื่อของพวกเขาได้เติบโตขึ้น
การตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้ทนความทุกข์ได้มีความแข็งแกร่งขึ้น
และความรู้ของพวกเขาในพระเจ้าได้ลึกซึ้งขึ้น พวกเขาหาว่า
จนกว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง
ความรู้ทั้งหมดของพวกเขาในพระเจ้าและแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์นั้นมาจากการจินตนาการทั้งหลาย
อันเต็มไปด้วยปราชณาและการอนุมานของพวกเขาเอง
ความเชื่อของพวกเขาคงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบรูปแบบใดก็ตามจากพระเจ้า
สิ่งที่เรียกว่าความเป็นจิตวิญญาณและวุฒิภาวะของพวกเขาแค่คงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบหรือการตรวจ
สอบของพระเจ้า ปณิธานของพวกเขาเป็นแต่เพียงปราสาทหลังหนึ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นบนทราย

และสิ่งที่เรียกว่าความรู้ในพระเจ้าก็ไม่ใช่อะไรมากไปกว่าเรื่องที่ปั้นแต่งขึ้นเรื่องหนึ่งของจินตนาการของพวกเขา ในข้อเท็จจริงนั้น ก็อย่างที่เป็นอยู่ ผู้คนเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้ใช้ความพยายามมากมายไปในพระวณะของพระเจ้า ไม่เคยได้ตระหนักเลยว่าอะไรคือความเชื่อที่แท้จริง อะไรคือการเชื่อฟังที่แท้จริง อะไรคือการเอาใจใส่ที่แท้จริง หรืออะไรคือความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้า พวกเขายึดถือทฤษฎี จินตนาการ ความรู้ พรสวรรค์ ประเพณี ความเชื่อเหนือธรรมชาติ และกระทั่งค่านิยมด้านศีลธรรมแห่งความเป็นมนุษย์ และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็น “ต้นทุน” และ “อาวุธยุทธโธปกรณ์” สำหรับการเชื่อในพระเจ้าและการติดตามพระองค์ กระทั่งทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นรากฐานของความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าและการติดตามพระองค์ของพวกเขาในเวลาเดียวกัน

พวกเขายังใช้ต้นทุนและอาวุธยุทธโธปกรณ์นี้และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องรางของขลังพิเศษซึ่งพวกเขาใช้ในการทำความรู้จักพระเจ้า สำหรับการเผชิญหน้าและการจัดการกับการตรวจสอบทั้งหลาย การทดสอบทั้งหลาย การทดสอบ และการพิพากษาของพระเจ้า ในท้ายที่สุด

สิ่งที่พวกเขาเก็บรวบรวมยังคงไม่ได้ประกอบไปด้วยอะไรมากไปกว่าข้อสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งปักจมอยู่ในความหมายแฝงทั้งหลายในทางศาสนา ในความเชื่อเหนือธรรมชาติในระบบศักดิ์นา

และในทุกสิ่งซึ่งมีลักษณะเพื่อฝืนประโลมใจ พลิกพิสดาร และพิสวงกลับ

แนวทางของพวกเขาในการรู้จักและนิยามพระเจ้าถูกประทับตราในแม่พิมพ์เดียวกันกับแม่พิมพ์ของผู้คนซึ่งเชื่อในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือชายชราบนท้องฟ้าเพียงเท่านั้น ในขณะที่สภาวะความเป็นจริงของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระองค์ เป็นต้น—ทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับพระเจ้าพระองค์จริงเอง—

คือสิ่งทั้งหลายซึ่งความรู้ของพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะจับความเข้าใจ

ซึ่งเป็นสิ่งที่ความรู้ของพวกเขาได้แยกทางไปโดยสมบูรณ์

และแยกห่างกันมากถึงขนาดชั่วโลกเหนือกับชั่วโลกใต้ ในหนทางนี้

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้ดำเนินชีวิตภายใต้การเตรียมและการบำรุงเลี้ยงจากพระวณะของพระเจ้า

กระนั้นก็ตามพวกเขากลับไม่สามารถอย่าเข้าไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างแท้จริง เหตุผลที่แท้จริงสำหรับการนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่เคยได้กลายมาสนิทมสนมคุ้นเคยกับพระเจ้า

และพวกเขาไม่เคยมีการติดต่อหรือการมหาสนิทอันจริงแท้กับพระองค์

และดังนั้นจึงเป็นไปได้สำหรับพวกเขาที่จะมาถึงความเข้าใจซึ่งกันและกันกับพระเจ้า

หรือปลุกความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า การเจริญรอยตามพระเจ้า

หรือการนมัสการที่มีให้กับพระเจ้าในตัวพวกเขา การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระวณะของพระเจ้าด้วยเหตุนี้ การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระเจ้าด้วยเหตุนี้—

มูมมอและทำที่นี้ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขากลับไปมือเปล่าหลังความมูมานะบากบั่นทั้งหลายของพวกเขา
ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขาไม่มีวันที่จะสามารถอย่าเข้าไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงคว
ามชั่วได้ชั่วนิรันดร์ เป้าหมายซึ่งพวกเขากำลังมุ่งหมาย และทิศทางซึ่งพวกเขากำลังไปในนั้น
เป็นการแสดงความหมายว่าพวกเขาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าชั่วนิรันดร์
และว่าพวกเขาจะไม่มีวันที่จะสามารถได้รับความรอดได้ชั่วนิรันดร์

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 4

หากในกรณีของบุคคลคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ติดตามพระเจ้าเป็นเวลาหลายปีและได้ชื่นชมไปกับการจัดเตรียมพระวณะของพระองค์เป็นเวลาหลายปี

นิยามของพวกเขาสำหรัพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วเป็นเช่นเดียวกับนิยามของใครบางคนผู้ซึ่งหมอบกราบในการแสดงความรักต่อหน้ารูปเคารพทั้งหลาย

นี่ก็ย่อมจะมีความหมายว่าบุคคลคนนี้ยังไม่ได้บรรลุความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

นี่เป็นเพราะพวกเขายังไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า และด้วยเหตุผลนี้ความเป็นจริง

ความจริง เจตนารมณ์ และข้อเรียกร้องทั้งหลายที่มีต่อมนุษยชาติ

ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลในที่นี้อยู่ในพระวณะของพระเจ้านั้น ไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใดเลยกับบุคคลผู้นั้น กล่าวคือ

ไม่สำคัญว่าบุคคลเช่นนั้นอาจทำงานหนักเพียงใดกับความหมายผิวเผินของพระวณะของพระเจ้า

ทั้งหมดนั้นหาประโยชน์มิได้ กล่าวคือ เพราะสิ่งซึ่งพวกเขาไล่ตามเสาะหานั้นเป็นเพียงถ้อยคำ

สิ่งซึ่งพวกเขาได้รับจึงเลี่ยนไม่ได้ที่จะต้องเป็นเพียงถ้อยคำเช่นกัน

ไม่ว่าพระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้านั้นเรียบง่ายหรือลุ่มลึกในการปรากฏภายนอก

พระวณะก็ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงอันจะขาดเสียไม่ได้สำหรับมนุษย์นั้น เมื่อเขาเข้าสู่ชีวิต

พระวณะคือน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตซึ่งทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตรอดได้ทั้งในจิตวิญญาณและเนื้อหนัง

พระวณะจัดเตรียมสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่

หลักธรรมและหลักความเชื่อในทางศาสนาสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา เส้นทาง เป้าหมาย

และทิศทางที่เขาจะต้องอาศัยผ่านไปเพื่อที่จะได้รับความรอด

ความจริงทุกอย่างซึ่งเขาครมีในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับวิธีที่มนุษย์เชื่อฟังและนมัสการพระเจ้า

พระวณะเป็นเครื่องรับประกันที่ทำให้มั่นใจได้ถึงการอยู่รอดของมนุษย์

พระวณะคือขนมปังประจำวันของมนุษย์

และพระวณะยังเป็นสิ่งรองรับอันมั่นคงซึ่งทำให้มนุษย์สามารถเข้มแข็งและยืนหยัดได้เช่นกัน

พระวณะนั้นมั่งคั่งไปด้วยความเป็นจริงของความจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติเนื่องจากมนุษยชาติที่

ถูกสร้างขึ้นดำเนินชีวิตไปตามพระวณะมั่งคั่งไปด้วยความจริงที่มนุษยชาติซึ่งทรงสร้างใช้ในการหลุดพ้นอิสระ

จากความเสื่อมทรามและแคล้วคลาดจากกับดักของซาตาน มั่งคั่งไปด้วยการสอน การเตือนสติ

การหนุนใจโดยไม่เห็นเดหน้อย และการบรรเทาทุกข์ซึ่งพระผู้สร้างทรงมอบให้มนุษยชาติที่ทรงสร้างขึ้นมา

พระวณะคือดวงประทีปซึ่งชี้นำและให้ความรู้แจ้งแก่พวกมนุษย์เพื่อให้เข้าใจทุกสิ่งที่เป็นบวก

เป็นเครื่องรับประกันซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่าเหล่ามนุษย์จะดำเนินชีวิตไปตามและมามีทุกสิ่งซึ่งชอบธรรมและดีงาม

เป็นเกณฑ์ซึ่งใช้ในการวัดผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหมด
และยังเป็นเครื่องหมายการนำทางซึ่งนำพาพวกมนุษย์ไปสู่ความรอดและเส้นทางแห่งความสว่างเช่นกัน
ด้วยประสบการณ์ในชีวิตจริงเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าเท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถได้รับการจัดหาความจริงและชีวิตได้

เพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจว่าอะไรคือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติได้

อะไรคือชีวิตที่มีความหมาย อะไรคือสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นอันแท้จริง อะไรคือการเชื่อฟังพระเจ้าที่แท้จริง

เพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจวิธีที่เขาควรใส่ใจพระเจ้าได้

วิธีที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างให้ดูลง และวิธีที่จะมีสภาพเหมือนกับมนุษย์แท้คนหนึ่ง

เพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงมาเข้าใจว่าอะไรคือความหมายของความเชื่อแท้และการนมัสการแท้

เพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจว่าใครคือผู้ปกครองแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

และทุกสรรพสิ่ง

เพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจวิถีทางทั้งหลายซึ่งองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งสรรพสิ่ง

ทรงสร้างทั้งปวงทรงใช้ในการปกครอง นำทาง และจัดเตรียมสำหรับสิ่งทรงสร้าง

และเพียงในทีนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจและจับความเข้าใจในวิถีทางซึ่งองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเป็นองค์เจ้า

นายแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงทรงใช้ในการดำรงอยู่ ในการกลายเป็นที่ประจักษ์ และในการทรงพระราชกิจ

ครั้นถูกแยกจากประสบการณ์จริงในพระวาระของพระเจ้า

มนุษย์จึงไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับหรือวิจารณ์ญาณในพระวาระของพระเจ้าและความจริง

มนุษย์เช่นนั้นคือศพมีชีวิตศพหนึ่งซัดๆ เป็นเพียงแค่เปลือกอย่างสมบูรณ์

และความรู้ทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระเจ้าผู้สร้างนั้นก็ไม่ใช่ของอะไรกับเขาเลย ในสายพระเนตรของพระเจ้า

มนุษย์เช่นนั้นไม่เคยเชื่อในพระองค์เลย และเขาก็ไม่เคยติดตามพระองค์เลย

และดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงจดจำเขาในฐานะผู้เชื่อของพระองค์หรือในฐานะผู้ติดตามพระองค์

นับประสาอะไรที่จะทรงจดจำเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งซึ่งจริงแท้

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 5

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้ต้องรู้ว่าพระผู้สร้างคือใคร การทรงสร้างมนุษย์เป็นไปเพื่อประโยชน์อันใด

วิธีดำเนินความรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

และวิธีนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงต้องเข้าใจ จับความเข้าใจ รู้จัก

และใส่ใจในเจตนารมณ์ ความปรารถนา และข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระผู้สร้าง

และต้องปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระผู้สร้าง—อำนาจพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

อะไรคือการอำนาจพระเจ้า? และคนเราสามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างไร?

“การอำนาจพระเจ้า” ไม่ได้หมายถึงความตระหนกตกใจและความหวาดกลัวจนไร้คำบรรยาย

และไม่ใช่การเลียงหนี ไม่ใช่การอยู่ให้ห่างเข้าไป

และนั่น ไม่ใช่ความปลาบปลื้มหลงใหลหรือความเชื่อเหนือธรรมชาติ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

นั่นกลับเป็นความเลื่อมใส ความนับถือ ความไว้วางใจ ความเข้าใจ การใส่ใจ การเชื่อฟัง การปวารณาตน

ความรัก รวมทั้งการนมัสการ การตอบแทน และความนบนอบโดยปราศจากเงื่อนไขและไม่พรั่น

โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า มนุษยชาติจะไม่มี ความนับถืออันจริงแท้ ความไว้วางใจอันจริงแท้

ความเข้าใจอันถ่องแท้ การใส่ใจหรือการเชื่อฟังอันจริงแท้

แต่จะมีเพียงความหวาดหวั่นครั่นคร้ามและความไม่สบายใจ มีเพียงความสงสัย ความเข้าใจผิด การเลียงหนี

และการหลีกเลียง โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มี การปวารณาตนและการตอบแทนอันจริงแท้ หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มี การนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้

มีเพียงความปลาบปลื้มหลงใหลและความเชื่อเหนือธรรมชาติแบบไม่ลืมหูลืมตา

หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติไม่อาจสามารถปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระเจ้า หรืออำนาจพระเจ้า หรือหลบเลี่ยงมารได้

ในทางกลับกัน

ทุกกิจกรรมและพฤติกรรมซึ่งมนุษย์กระทำนั้นจะเต็มไปด้วยการก่อการกบฏและการเยาะเย้ยทำทนาย

เต็มไปด้วยการใส่ร้ายกล่าวหาและการตัดสินใจให้ร้ายเกี่ยวกับพระองค์

และเต็มไปด้วยการประพฤติชั่วซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับความจริงและความหมายที่แท้จริงของพระว

ณะของพระเจ้า

ทันทีที่มนุษยชาติมีความไว้วางใจอันจริงแท้ในพระเจ้า

พวกเขาก็มีความจริงแท้ในการติดตามพระองค์และฟังพาท้องพระองค์

ด้วยความไว้วางใจที่แท้จริงและการพึ่งพาที่มีต่อพระเจ้าเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถมีความเข้าใจและการจับใจความอันถ่องแท้ได้
การจับใจความที่แท้จริงในพระเจ้ามาพร้อมกันกับการใส่ใจที่แท้จริงในพระองค์
ด้วยการใส่ใจอันจริงแท้ในพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีการเชื่อฟังอันจริงแท้ได้
ด้วยการเชื่อฟังอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีการปวารณาตนอันจริงแท้ได้
ด้วยการปวารณาตนอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถมีการตอบสนองแบบไม่มีเงื่อนไขและปราศจากคำพร่ำบ่นได้
ด้วยความไว้วางใจและการพึ่งพาอันจริงแท้ ความเข้าใจและการใส่ใจอันจริงแท้ ความเชื่อฟังอันจริงแท้
การปวารณาตนและการตอบสนองอันจริงแท้เท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถรู้จักพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
และมารู้จักพระอัครลักษณะของพระผู้สร้าง จนเมื่อพวกเขาได้มารู้จักพระผู้สร้างอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถปลุกการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ในตัวพวกเขาขึ้นมาได้
จนเมื่อพวกเขามีการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ต่อพระผู้สร้างแล้วเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถละวางวิถีชั่วทั้งหลายของพวกเขาลงได้อย่างแท้จริง นั่นคือ การหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่เองที่ประกอบขึ้นเป็นกระบวนการอันครบถ้วนของ “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”
และยังเป็นเนื้อหาโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมารเช่นกัน
นี่คือเส้นทางซึ่งจะต้องถูกเดินข้ามไปเพื่อที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร

“การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”

และการรู้จักพระเจ้านั้นเชื่อมโยงกันโดยมีอาจแบ่งแยกได้ด้วยเส้นด้ายนับหมื่นแสน
และความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเหล่านี้ก็ชัดเจนในตัวเอง หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการหลบเลี่ยงความชั่ว
คนเราก็ต้องมีการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน
หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้า คนเราต้องมีความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน
หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุความรู้ในพระเจ้า คนเราก็ต้องได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า
เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวาระของพระเจ้า ได้รับประสบการณ์กับการสั่งสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้า
การติสอนและการพิพากษาของพระองค์เสียก่อน
หากคนเราปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า
คนเราก็ต้องเผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้า เผชิญหน้ากับพระเจ้า
และขอให้พระเจ้าทรงจัดเตรียมโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าในรูปแบบของสภาวะแ
วดล้อมทุกชนิดซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหลายเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้า
คนเราก็ต้องมีหัวใจที่เรียบง่ายและซื่อสัตย์ ความพร้อมที่จะยอมรับความจริง ความตั้งใจที่จะสู้ทนความทุกข์
ปณิธานและความกล้าที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว
และความทะเยอทะยานที่จะกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้...ในหนทางนี้
ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าว เจ้าจะเข้าไปใกล้พระเจ้าขึ้นไปทุกที หัวใจของเจ้าจะยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นทุกที
และชีวิตและคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ของเจ้าพร้อมด้วยความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะกลายเป็นมีความหมายขึ้นทุก
ที และเปล่งประกายสดใสขึ้นทุกที จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นปริศนาอีกต่อไป
ว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงถูกซ่อนเร้นจากเจ้าว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงปกปิดพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า
ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงอยู่ไกลจากเจ้าเลย
ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นหนึ่งเดียวซึ่งเจ้าถวิลหาอยู่เนื่องนิตย์ในความคิดของเจ้าอีกต่อไป
เพียงแต่เจ้าไม่สามารถเข้าถึงด้วยความรู้สึกของเจ้าได้
ว่าคุณองค์ทรงเผ้าระวังทั้งทางซ้ายและทางขวาของเจ้าจริงๆ และอย่างแท้จริง ทรงจัดหาให้กับชีวิตของเจ้า
และทรงควบคุมลิขิตชีวิตของเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่บนเส้นขอบฟ้าอันไกลโพ้น
และพระองค์ไม่ได้ทรงอำพรางพระองค์เองสูงขึ้นไปในก้อนเมฆ พระองค์ทรงอยู่ข้างเจ้า
ทรงเป็นประธานเหนือเจ้าทุกคน พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ามี และพระองค์ทรงเป็นสิ่งเดียวที่เจ้ามี
พระเจ้าเช่นนั้นทรงยอมให้เจ้ารักพระองค์จากหัวใจ เกาะติดพระองค์ โอบกอดพระองค์แนบกระชับ
เลื่อมใสพระองค์ กลัวที่จะสูญเสียพระองค์ และไม่เต็มใจที่จะประกาศตัดขาดกับพระองค์อีกต่อไป
ไม่เต็มใจที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์อีกต่อไป หรือเลียดหนีพระองค์หรืออยู่ห่างพระองค์อีกต่อไป
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการใส่ใจพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ ตอบแทนทุกอย่างที่พระองค์ทรงมอบให้เจ้า
และนบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ เจ้าไม่ปฏิเสธที่จะได้รับการทรงนำ การจัดเตรียม การเผ้าดู
และการรับเอาไว้โดยพระองค์อีกต่อไป
ไม่ปฏิเสธสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบอกบทและทรงสถาปนาสำหรับเจ้าอีกต่อไป
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการติดตามพระองค์ เดินเคียงข้างพระองค์
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือยอมรับพระองค์เป็นชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า
การยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า เป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า
ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การขำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 6

ความเชื่อของผู้คนไม่สามารถแทนที่ความจริงได้

ผู้คนบางคนสามารถทนความยากลำบากได้ สามารถจ่ายราคาได้ ภายนอกมีความประพฤติดีมาก

ค่อนข้างเป็นที่นับถือดี และชื่นชมกับการเลื่อมใสของผู้อื่น

พวกเขารู้สึกว่าพฤติกรรมภายนอกประเภทนี้สามารถถือได้ว่าเป็นการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือไม่?

คนเราจะสามารถกำหนดพิจารณาได้หรือไม่ว่าผู้คนเช่นนี้กำลังทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า?

เหตุใดหรือจึงเป็นว่า

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ผู้คนเห็นปัจเจกบุคคลเช่นนี้และคิดว่าพวกเขากำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

กำลังเดินตามเส้นทางของการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ และกำลังเดินตามทางของพระเจ้า?

เหตุใดผู้คนบางคนจึงคิดเช่นนี้? มีคำอธิบายเพียงคำเดียวเท่านั้น คำอธิบายนั้นคืออะไรเล่า? คำอธิบายก็คือว่า

สำหรับผู้คนจำนวนมหาศาล คำถามบางคำถาม—อาทิ การนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหมายความว่าอะไร

การทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยหมายความว่าอะไร

และการครองความเป็นจริงของความจริงอย่างแท้จริงหมายความว่าอะไร—ไม่ชัดเจนอย่างมาก ดังนั้น

จึงมีผู้คนบางคนที่ถูกหลอกหลวงโดยพวกที่ภายนอกดูเหมือนจะเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ สูงศักดิ์ สูงส่ง และยิ่งใหญ่

ในส่วนของผู้ที่สามารถพูดถึงตัวอักษรและคำสอนได้อย่างมีวาทศิลป์

และวาทะและการกระทำของพวกเขาดูเหมือนจะมีค่าคู่ควรกับการเลื่อมใส

พวกที่ถูกพวกนั้นหลอกหลวงไม่เคยได้มองที่แก่นแท้ของการกระทำของพวกเขา

หลักการทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพวกเขา หรืออะไรคือเป้าหมายของพวกเขา ยิ่งกว่านั้น

พวกเขาไม่เคยมองว่าผู้คนเหล่านั้นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่

และพวกเขาไม่เคยกำหนดพิจารณาว่าผู้คนเหล่านี้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างแท้จริงหรือไม่

พวกเขาไม่เคยหยั่งรู้แก่นแท้ของสถานะความเป็นมนุษย์ของผู้คนเหล่านี้ ตรงกันข้าม

เริ่มต้นด้วยขั้นตอนแรกของการทำความคุ้นเคยกับพวกเขา

พวกเขาได้มาเลื่อมใสและเคารพผู้คนเหล่านี้ที่ละเล็กทีละน้อย และในที่สุด

ผู้คนเหล่านี้ก็กลายเป็นรูปเคารพของพวกเขา นอกจากนี้ ในจิตใจของผู้คนบางคน รูปเคารพที่พวกเขามักศรัทธา—

และผู้ที่เขาเชื่อว่าสามารถทอดทิ้งครอบครัวและอาชีพการงานของพวกเขาได้

และผู้ที่เขาโดยผิวเผินแล้วดูเหมือนจะสามารถจ่ายราคาได้—เป็นพวกที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างแท้จริง

และพวกที่สามารถบรรลุปทอวสานที่ดีและบั้นปลายที่ดีได้ ในจิตใจของพวกเขา

รูปเคารพเหล่านี้คือพวกที่พระเจ้าทรงสรรเสริญ อะไรเล่าที่ทำให้พวกเขาเชื่อสิ่งเช่นนี้?

อะไรคือแก่นแท้ของประเด็นปัญหานี้? อะไรคือผลที่ตามมาที่มันจะนำไปสู่?
ก่อนอื่นพวกเรามาหารือเรื่องแก่นแท้ของมันกันเถิด

โดยแก่นแท้แล้ว ประเด็นปัญหาเหล่านี้ที่เกี่ยวกับทัศนคติของผู้คน วิธีการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเขา
หลักการของการฝึกฝนปฏิบัติใดที่พวกเขาเลือกที่จะนำมาใช้ และสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนมักจะมุ่งเน้น
ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเลย ไม่ว่าผู้คนจะมุ่งเน้นที่เรื่องตื้นๆ
หรือประเด็นปัญหาที่ลุ่มลึก หรือบนตัวอักษรและคำสอนหรือความเป็นจริง
พวกเขาก็ไม่ยัดคิดในสิ่งที่พวกเขาควรยัดคิดมากที่สุด และพวกเขาก็ไม่รู้จักสิ่งที่พวกเขาควรรู้จักมากที่สุด
เหตุผลของเรื่องนี้คือผู้คนไม่ชอบความจริงเอาเสียเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจึงไม่เต็มใจที่จะใช้เวลาและความพยายามลงไปใน การแสวงหาและนำหลักการของการฝึกฝนปฏิบัติที่พ
บบในถ้อยคำรัสขของพระเจ้าไปฝึกฝนปฏิบัติ แต่พวกเขากลับเลือกชอบที่จะใช้ทางลัดแทน
โดยสรุปว่าสิ่งที่พวกเขาเข้าใจและรู้นั้นเป็นการฝึกฝนปฏิบัติที่ดีและพฤติกรรมที่ดี
เช่นนั้นแล้วบทสรุปนี้จึงกลายเป็นเป้าหมายของพวกเขาเองในการไล่ตามเสาะหา
ซึ่งพวกเขาคือว่าเป็นความจริงที่จะได้รับการฝึกฝนปฏิบัติ
ผลพวงโดยตรงของเรื่องนี้คือผู้คนใช้พฤติกรรมที่ดีของมนุษย์เป็นสิ่งที่แทนที่สำหรับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิ
บัติ ซึ่งก็สนองความอยากของพวกเขาที่จะประจบประแจงพระเจ้าอีกด้วย
นี่เป็นทุนให้แก่พวกเขาเพื่อใช้ในการจับเกี่ยวกับความจริง
ซึ่งพวกเขายังใช้เพื่อเป็นเหตุผลและแข่งขันกับพระเจ้าอีกด้วย ในเวลาเดียวกัน
ผู้คนที่กันพระเจ้าออกไปอย่างไม่มีหลักศีลธรรม แล้ววางรูปเคารพที่พวกเขาเลื่อมใสลงแทนที่พระองค์
มีเพียงสาเหตุที่แท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนมีการกระทำและทัศนคติที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์เช่นนี้
หรือมีข้อคิดเห็นและการฝึกฝนปฏิบัติด้านเดียว—และวันนี้ เราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้: เหตุผลก็คือว่า
แม้ว่าผู้คนอาจติดตามพระเจ้า อธิษฐานต่อพระองค์ทุกวัน และอ่านถ้อยคำรัสขของพระองค์ทุกวัน
แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อย่างจริงแท้ มีรากเหง้าของปัญหานอนอยู่ในที่นี้
หากใครบางคนเข้าใจพระทัยของพระเจ้าและรู้ว่าพระองค์ทรงชอบสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดสิ่งใด
พระองค์ทรงต้องประสงค์สิ่งใด พระองค์ทรงปฏิเสธสิ่งใด พระองค์ทรงรักบุคคลชนิดใด
พระองค์ไม่ทรงชอบบุคคลชนิดใด พระองค์ทรงใช้มาตรฐานชนิดใดเมื่อทำการเรียกร้องต่อผู้คน
และพระองค์ทรงใช้การเข้าหาประเภทใดเพื่อทำพวกเขามีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นยังคงสามารถมีข้อคิดเห็นส่วนตัวของพวกเขาเองได้หรือไม่?
ผู้คนเช่นนี้อาจสามารถไปนมัสการใครอื่นบางคนได้อย่างเรียบง่ายกระนั้นหรือ?
มนุษยธรรมคนหนึ่งอาจสามารถกลายเป็นรูปเคารพของพวกเขาได้หรือไม่?

ผู้ที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าจะครองทัศนคติที่สมเหตุสมผลมากกว่านั้นเล็กน้อย

พวกเขาจะไม่เทิดทูนบุคคลที่เสื่อมทรามผู้หนึ่งโดยพลการ

และในขณะที่กำลังเดินไปบนเส้นทางของการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัตินั้น

พวกเขาก็จะไม่เชื่อว่าการยึดติดกับกฎเกณฑ์หรือหลักการเรียบง่ายไม่ก็ข้ออ้างมีคือนั้นเท่าเทียมกันกับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 7

มีข้อคิดเห็นมากมายเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้กำหนดพิจารณาทอวานของผู้คน

ในเมื่อสิ่งที่ทุกคนกังวลสนใจคือบทอวานของพวกเขาเอง

พวกเขารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาทอวานนั้นอย่างไร?

พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาทอวานของบางคนในลักษณะใด? ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใดในการกำหนดพิจารณา?

เมื่อบทอวานของบุคคลหนึ่งยังคงไม่ได้ถูกกำหนดพิจารณา พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อเปิดเผยทอวานนั้น?

มีใครรู้บ้างหรือไม่? ดังที่เราได้พูดไปเมื่อช่วงขณะที่แล้ว มีบางคนที่ได้ใช้เวลาวิจยพระวณะของพระเจ้านานมาก

ในความพยายามที่จะค้นให้พบเบาะแสเกี่ยวกับบทอวานของผู้คน

เกี่ยวกับหมวดหมู่ที่บทอวานเหล่านี้ถูกแบ่งออกไป

และเกี่ยวกับบทอวานอันหลากหลายที่รอผู้คนต่างประเทศอยู่

พวกเขายังหวังอีกด้วยว่าจะค้นพบว่าพระวณะของพระเจ้าทรงสั่งการบทอวานของผู้คนอย่างไร

พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใด และพระองค์ทรงกำหนดพิจารณาทอวานของบุคคลหนึ่งอย่างไรกันแน่

อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุด ผู้คนเหล่านี้ไม่มีวันบริหารจัดการจนได้พบคำตอบใดได้ โดยข้อเท็จจริงแล้ว

มีการพูดถึงเรื่องนี้้อย่างมากท่ามกลางถ้อยคำรัสของพระเจ้า เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?

ตราบใดที่บทอวานของผู้คนยังไม่ได้รับการเปิดเผย

พระเจ้าก็ไม่ทรงปรารถนาที่บอกผู้ใดว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในท้ายที่สุด

และพระองค์ก็ไม่ทรงต้องประสงค์แจ้งผู้ใดให้รู้บันปลายของพวกเขาก่อนเวลา—

เพราะการทำเช่นนั้นจะไม่เกิดประโยชน์อันใดต่อมนุษยชาติ

ที่นี่และตอนนี้เราเพียงต้องการบอกพวกเขาเกี่ยวกับลักษณะที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อกำหนดพิจารณาทอวานของผู้คน

เกี่ยวกับหลักการที่พระองค์ทรงใช้ในพระราชกิจของพระองค์เพื่อกำหนดพิจารณาและสำแดงบทอวานเหล่านี้

และเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้เพื่อกำหนดพิจารณาว่าบางคนสามารถอยู่รอดได้หรือไม่

ไม่ใช่คำถามเหล่านี้หรือที่พวกเขากำลังสนใจมากที่สุด? ดังนั้น เช่นนั้นแล้ว

ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาทอวานของผู้คนอย่างไร?

พวกเขารู้ได้พาดพิงถึงส่วนหนึ่งของเรื่องนั้นไปเมื่อประเดี๋ยวนี้เอง นั่นคือ

พวกเขารู้บางคนพูดว่ามันเกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ของตนอย่างสัตย์ซื่อและการสละเพื่อพระเจ้า

บางคนพูดว่ามันเกี่ยวข้องกับการนบนอบต่อพระเจ้าและทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

บางคนพูดว่าปัจจัยหนึ่งคือการนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า

และบางคนก็พูดว่าบุญคือการไม่ทำตัวให้เป็นจุดสนใจ...เมื่อพวกเขานำความจริงเหล่านี้ไปฝึกฝนปฏิบัติ และเมื่อพวกเขาศึกษาปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการทั้งหลายที่เจ้าเชื่อว่าถูกต้อง

พวกเขารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าดำรงสิ่งใด?

พวกเขารู้ได้พิจารณาหรือไม่ว่าการไปต่อเช่นนี้คือการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่?

มันเป็นไปตามมาตรฐานของพระองค์หรือไม่? มันจัดสนองตามข้อเรียกร้องของพระองค์หรือไม่?

เราเชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้ขบคิดคำถามเหล่านี้มากนัก พวกเขาแค่ค้นหาส่วนหนึ่งของพระวาระของพระเจ้า หรือส่วนหนึ่งของคำเทศนา

หรือมาตรฐานของบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณเฉพาะบางคนที่พวกเขาเทศนาไปประยุกต์ใช้ไปโดยอัตโนมัติ โดยบังคับให้ตัวพวกเขาเองทำเช่นนี้และเช่นนั้น พวกเขาเชื่อว่าเป็นหนทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นพวกเขาก็ยึดติดสิ่งนั้นและทำสิ่งนั้นต่อไปไม่สำคัญว่าอะไรจะเกิดขึ้นในที่สุด ผู้คนบางคนคิดว่า

“ข้าพระองค์ได้มีความเชื่อมาหลายปีเหลือเกินแล้ว ข้าพระองค์ได้ฝึกฝนปฏิบัติด้วยวิธีนี้มาตลอด

ข้าพระองค์รู้สึกเหมือนว่าข้าพระองค์ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้วจริงๆ

และข้าพระองค์ยังรู้สึกเหมือนว่าข้าพระองค์ได้รับมากมายจากการทำเช่นนั้นด้วย

นี่เป็นเพราะข้าพระองค์ได้มาเข้าใจความจริงมากมายในระหว่างเวลานี้ รวมถึงสิ่งต่างๆ

มากมายที่ข้าพระองค์ไม่ได้เข้าใจมาก่อน โดยเฉพาะเจาะจงแล้ว

แนวคิดและทฤษฎีมากมายของข้าพระองค์ได้เปลี่ยนไป คุณค่าชีวิตของข้าพระองค์ได้เปลี่ยนไปอย่างมหัศจรรย์

และบัดนี้ข้าพระองค์มีความเข้าใจที่เดียวเกี่ยวกับพิภพนี้” ผู้คนเช่นนี้เชื่อว่าเป็นการเก็บเกี่ยวพืชผล

และเชื่อว่าเป็นผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติ ในข้อคิดเห็นของพวกเขา

ด้วยมาตรฐานเหล่านี้และการฝึกฝนปฏิบัติทั้งหมดของพวกเขาที่นำมารวมกัน

พวกเขากำลังทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? พวกเขาบางคนจะพูดด้วยความแน่นอนเต็มที่ว่า

“แน่นอน! พวกเรากำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้า

พวกเรากำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เบื้องบนได้ประกาศและสื่อสาร

พวกเรามักจะทำหน้าที่ของเราเสมอและติดตามพระเจ้าตลอดเวลา และพวกเราไม่เคยไปจากพระองค์

ดังนั้นพวกเราสามารถพูดได้อย่างมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าพวกเรา กำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

ไม่สำคัญว่าพวกเราจะเข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์มากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าเราจะจับใจความพระวาระของพระองค์มากเพียงใด

พวกเรา ก็ได้อยู่บนเส้นทางแห่งการพยายามเข้ากันได้กับพระเจ้าเสมอมา トラバใดที่เราปฏิบัติตัวอย่างถูกต้อง

และฝึกฝนปฏิบัติอย่างถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพวกเราก็จะต้องได้สัมผัสผลลัพธ์ที่ถูกต้อง”

เจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับมุมมองนี้? มันถูกต้องหรือไม่? อาจมีบางคนอีกด้วยที่พูดว่า

“ข้าพระองค์ไม่เคยคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้มาก่อน

ข้าพระองค์แค่คิดว่าตราบใดที่ข้าพระองค์ยังคงทำให้หน้าที่ของข้าพระองค์ลุล่วงและปฏิบัติตัวให้เป็นไปตามข้อพึงประสงค์แห่งถ้อยคำรัสของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็สามารถอยู่รอดได้

ข้าพระองค์ไม่เคยได้พิจารณาคำถามที่ว่าข้าพระองค์สามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่

และข้าพระองค์ไม่เคยได้พิจารณาว่าข้าพระองค์กำลังตอบสนองมาตรฐานที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้หรือไม่

เนื่องจากพระเจ้าไม่เคยทรงบอกข้าพระองค์หรือจัดเตรียมคำอบรมสั่งสอนที่ชัดเจนอันใดแก่ข้าพระองค์

ข้าพระองค์จึงเชื่อว่าตราบใดที่ข้าพระองค์ยังคงทำงานและไม่หยุดยั้ง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะพึงพอพระทัยและไม่แน่ว่าจะทรงทำการเรียกร้องอันใดเพิ่มเติมจากข้าพระองค์”

ความเชื่อเหล่านี้ถูกต้องหรือไม่? ในความคิดเห็นของเรา หนทางการฝึกฝนปฏิบัติเช่นนี้ หนทางการคิดเช่นนั้น และทัศนคติเหล่านี้ล้วนพ่วงมาด้วยความเพ้อฝันรวมทั้งความมีคบอดอีกเล็กน้อย

บางทีคำพูดของเรานี้ทำให้พวกเจ้าบางคนรู้สึกท้อแท้ใจเล็กน้อย โดยคิดว่า “ความมีคบอดหรือ?

หากนี่เป็นความมีคบอด

เช่นนั้นแล้วความหวังในความรอดและการอยู่รอดของพวกเรานั้นมีน้อยและไม่แน่นอนอย่างมากใช่หรือไม่?

โดยการกล่าวแบบนั้น พระองค์ไม่กำลังทรงทำให้พวกเราใจแป้วหรือ?” ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าเชื่ออะไร

แต่สิ่งทั้งหลายที่เราพูดและทำไม่ได้หมายถึงจะทำให้พวกเจ้ารู้สึกว่พวกเจ้ากำลังถูกทำให้หมดกำลังใจ

ตรงกันข้าม สิ่งเหล่านั้นหมายถึงจะปรับปรุงความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้ดีขึ้น

และเพิ่มการจับความเข้าใจของพวกเจ้าต่อสิ่งที่พระองค์กำลังทรงดำริ

สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ทำให้สำเร็จลุล่วง ผู้คนประเภทที่พระองค์ทรงชอบ สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด

สิ่งที่พระองค์ทรงดูหมิ่น บุคคลชนิดใดที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับ

และบุคคลชนิดใดที่พระองค์ทรงปฏิเสธ สิ่งเหล่านั้นหมายถึงจะให้ความชัดเจนแก่จิตใจของพวกเจ้า

และให้ความเข้าใจที่ชัดเจนแก่พวกเจ้าว่าการกระทำและความคิดของพวกเจ้าแต่ละคนและทุกคนได้ไหลห่างไป

ไกลเพียงใดจากมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ มันจำเป็นมากหรือไม่ที่จะหารือเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านี้?

เพราะเรารู้ว่าพวกเจ้าได้มีความเชื่อมั่นมาแล้ว และได้ฟังการประกาศมากมายแล้ว

แต่เหล่านี้เป็นสิ่งที่เจ้าขาดมากที่สุดอย่างแน่นอน แม้ว่าพวกเจ้าได้บันทึกทุกความจริงไว้ในสมุดบันทึกของเจ้า

และได้จดจำและจารึกบางสิ่งที่เจ้าเชื่อเป็นการส่วนตัวว่ามีความสำคัญไว้ในหัวใจของพวกเจ้า

และแม้ว่าเจ้าวางแผนการที่จะใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในระหว่างการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเจ้า เพื่อใช้สิ่งเหล่านั้นในยามที่พวกเจ้าพบว่าตัวเองกำลังต้องการ

เพื่อใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อก้าวผ่านกาลเวลาอันลำบากยากเย็นที่อยู่ข้างหน้า หรือเพียงแค่ปล่อยให้สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ร่วมทางไปกับพวกเจ้า ในขณะที่พวกเจ้าใช้ชีวิตของพวกเจ้า ในความคิดเห็นของเรา

ไม่ว่าพวกเขาจะอย่างไรก็ตาม หากพวกเขากำลังทำอยู่แล้ว นี่ก็ย่อมไม่สำคัญนัก
เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าที่สำคัญมาก? นั่นก็คือ ในขณะที่เขากำลังฝึกฝนปฏิบัติ
เขาต้องรู้ลึกลงไปด้วยความแน่ใจอย่างสิ้นเชิงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำอยู่—ทุกๆ การกระทำ—
สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์หรือไม่ และการกระทำทั้งหมดของพวกเขา
ความคิดทั้งหมดของพวกเขา และผลลัพธ์และเป้าหมายที่พวกเขากำลังปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลนั้น จริงๆ
แล้วทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าและจัดสนองต่อข้อเรียกร้องของพระองค์หรือไม่
ตลอดจนพระองค์ทรงเห็นชอบกับสิ่งเหล่านั้นหรือไม่ เหล่านี้คือบรรดาสิ่งที่สำคัญมาก

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทตัดตอน 8

จงเดินในทางของพระเจ้า นั่นคือ จงยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

มีคติพจน์หนึ่งที่พวกเจ้าควรจดบันทึกไว้ เราเชื่อว่าคติพจน์นี้สำคัญมาก เพราะสำหรับเราแล้ว

มันเข้ามาในความคิดจิตใจนับครั้งไม่ถ้วนในทุกๆ วัน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

เป็นเพราะทุกครั้งที่เราต้องเผชิญหน้ากับใครบางคน ทุกครั้งที่เราได้ยินเรื่องราวของใครบางคน

และทุกครั้งที่เราได้รับฟังประสบการณ์หรือคำพยานของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า

เรามักจะใช้คติพจน์นี้เพื่อกำหนดพิจารณาในหัวใจของเราเสมอ

ว่าบุคคลผู้นี้เป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์และเป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงชอบหรือไม่ ดังนั้น

เช่นนั้นแล้วคติพจน์นี้คืออะไรหรือ? ตอนนี้อย่างไรก็ได้ทำให้พวกเราสนใจจนนั่งไม่ติดแล้ว เมื่อเราเปิดเผยคติพจน์นั้น

บางทีพวกเราอาจจะรู้สึกผิดหวัง เพราะมีบางคนได้พูดคติพจน์นั้นพล่อยๆ เพียงลมปากมานานหลายปีแล้ว

อย่างไรก็ตาม เราไม่เคยพูดคติพจน์นั้นพล่อยๆ เพียงลมปากเลยแม้สักครั้ง คติพจน์นี้พักอาศัยอยู่ในหัวใจเรา

ดังนั้นคติพจน์นี้คืออะไรเล่า? คติพจน์นี้ก็คือ “จงเดินในทางของพระเจ้า นั่นคือ

จงยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว” นี่ไม่ใช่วลีที่เรียบง่ายเหลือเกินกระนั้นหรือ? ถึงอย่างนั้นก็ตาม

แม้จะมีความเรียบง่าย แต่ผู้คนที่มีความเข้าใจลึกซึ้งในคำพูดเหล่านี้ได้อย่างแท้จริง

จะรู้สึกว่ามันมีความหนักแน่นอย่างยิ่ง รู้สึกว่าคติพจน์นี้มีคุณค่ามากต่อการฝึกฝนปฏิบัติของคนเรา

รู้สึกว่ามันเป็นบรรทัดหนึ่งจากภาษาแห่งชีวิตที่ประกอบด้วยความเป็นจริงของความจริง

รู้สึกว่ามันเป็นตัวแทนของวัตถุประสงค์ตลอดชีพสำหรับพวกที่กำลังพยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

และรู้สึกว่ามันเป็นหนทางตลอดชีพที่ใครก็ตามที่คำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าควรทำตาม

ดังนั้นเจ้าคิดอย่างไรว่า คติพจน์นี้มีใช่ความจริงหรือ? คติพจน์นี้มีหรือไม่มีนัยสำคัญเช่นนั้น?

นอกจากนั้นแล้ว บางทีพวกเราบางคนอาจกำลังนึกถึงคติพจน์นี้ และกำลังพยายามขบคิดความหมายอยู่

และบางทีอาจมีพวกเราบางคนที่กระทั่งรู้สึกกังขาเกี่ยวกับคติพจน์นี้ว่า คติพจน์นี้สำคัญมากนักรึ?

มันสำคัญมากหรือไม่? จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องเน้นคติพจน์นี้มากขนาดนั้น?

อาจมีพวกเราบางคนที่ไม่ชอบคติพจน์นี้มากนักเพราะพวกเขาคิดว่าการนำเอาทางของพระเจ้ามากลั่นให้เป็นคติพ

จน์หนึ่งคำนี้เป็นการอธิบายที่ง่ายเกินไปจนเกินไป

การนำเอาทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสมาสรุปให้เป็นคติพจน์เดียว—

นั่นจะไม่ทำให้พระเจ้าทรงกลายเป็นไร่นัยสำคัญมากเกินไปหรือ? มันเป็นอย่างนั้นหรือ?

อาจเป็นไปได้ว่าพวกเราส่วนใหญ่ไม่เข้าใจนัยสำคัญอันลุ่มลึกซึ่งของคำพูดเหล่านี้ยิ่งที่

แม้ว่าพวกเราจะได้จดบันทึกไว้ทั้งหมดแล้ว

แต่พวกเรา ก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะจัดเก็บคติพจน์นี้ไว้ในหัวใจของพวกเรา

พวกเจ้าเพียงได้เขียนมันลงในสมุดบันทึกของพวกเจ้าเพื่อจะได้กลับไปอ่านและไตร่ตรองในเวลว่างของพวกเจ้า พวกเจ้าบางคนจะไม่แม้แต่รู้ว่าสิ่งที่จดจำคตินี้ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงการลงพยายามใช้คตินี้ให้เกิดประโยชน์ที่ดี แม้กระนั้น เหตุใดหรือเราจึงปรารถนาที่จะพาดพิงถึงคตินี้? โดยไม่คำนึงถึงมุมมองของพวกเจ้าและไม่สำคัญว่าพวกเจ้าจะคิดอะไร เราจำเป็นต้องพาดพิงถึงคตินี้ เนื่องจากว่าคตินี้มีความเกี่ยวเนื่องอย่างที่สุดกับวิธีที่พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาทอสวนของผู้คน ไม่สำคัญว่าความเข้าใจปัจจุบันของพวกเจ้าในคตินี้จะเป็นอะไร หรือเจ้าจะปฏิบัติต่อคตินี้อย่างไร เรายังคงบอกพวกเจ้าดังนี้ว่า หากผู้คนสามารถนำคำพูดของคตินี้ไปปฏิบัติ และรับประสบการณ์กับคำพูดเหล่านั้น และสัมผัสมาตรฐานแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะมั่นใจว่าจะเป็นผู้รอดและแน่ใจว่าจะมีบทสวนที่ดี อย่างไรก็ตาม หากพวกเจ้าไม่สามารถตอบสนองมาตรฐานที่คตินี้ได้กำหนดไว้ เช่นนั้นแล้วอาจกล่าวได้ว่าจะไม่มีการรู้บทสวนของพวกเจ้าเลย ดังนั้นเราจึงพูดกับพวกเจ้าเกี่ยวกับคตินี้ก็เพื่อการเตรียมด้านจิตใจของพวกเจ้าเอง และเพื่อให้พวกเจ้าจะได้รู้ว่าพระเจ้าทรงใช้มาตรฐานประเภทใดในการประเมินวัดพวกเจ้า

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 9

พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์การทดสอบที่หลากหลายเพื่อตรวจสอบว่าผู้คนยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

ในทุกยุค ขณะที่ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกมนุษย์

พระเจ้าประทานพระวณะบางคำให้กับพวกเขาและทรงบอกความจริงบางประการแก่พวกเขา

ความจริงเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นหนทางที่ผู้คนควรยึดติด เป็นหนทางที่พวกเขาควรจะไปข้างใน

เป็นหนทางที่ทำให้พวกเขาสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

และเป็นหนทางที่ผู้คนควรนำไปฝึกฝนปฏิบัติและยึดติดในชีวิตของพวกเขาและตลอดครรถองแห่งการเดินทางแ

ห่งชีวิตของพวกเขา เป็นเพราะเหตุผลเหล่านี้เองพระเจ้าจึงทรงแสดงถ้อยคำรัสเหล่านี้ต่อมนุษยชาติ

พระวณะเหล่านี้ซึ่งมาจากพระเจ้าควรได้รับการยึดติดโดยผู้คน

และการยึดติดในพระวณะเหล่านี้คือการรับชีวิตเอาไว้ หากบุคคลผู้หนึ่งไม่ยึดติดในพระวณะเหล่านี้

ไม่นำพระวณะเหล่านี้ไปฝึกฝนปฏิบัติ และไม่ดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้ก็จะไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ ยิ่งไปกว่านั้น

หากผู้คนไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ได้กำลังยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

อีกทั้งไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้

ผู้คนที่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ไม่สามารถรับคำสรรเสริญของพระองค์ได้

และผู้คนเช่นนี้ก็จะไม่มีบทอาชญา ดังนั้นแล้ว ในครรถองแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญาของบุคคลผู้หนึ่งอย่างไรหรือ?

พระเจ้าทรงใช้วิธีการใดเล่าในการกำหนดพิจารณาบทอาชญาของบุคคลผู้หนึ่ง?

บางทีพวกเขาอาจยังคงเลื่อนรางในเรื่องนี้อยู่บ้างในขณะนี้ แต่เมื่อเราบอกเจ้าเกี่ยวกับกระบวนการ

มันจะกลายเป็นค่อนข้างชัดเจน เพราะพวกเขามากมายได้เคยมีประสบการณ์กับมันด้วยตัวเองมาแล้ว

ตลอดครรถองแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์ นับตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา

พระเจ้าได้ทรงกำหนดบททดสอบสำหรับทุกบุคคลไว้แล้ว—

หรือเจ้าสามารถพูดได้ว่าทุกบุคคลที่ติดตามพระองค์—และการทดสอบเหล่านี้มาในขนาดอันหลากหลาย

มีพวกที่ได้รับการประสพการณ์กับการทดสอบแห่งการถูกรบกวนครวของพวกเขานาน

พวกที่ได้รับการประสพการณ์กับการทดสอบแห่งสิ่งแวดล้อมอันทุกข์ยาก

พวกที่ได้รับการประสพการณ์กับการทดสอบแห่งการถูกจับกุมและถูกทรมาน

พวกที่ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบแห่งการต้องเผชิญหน้ากับตัวเล็กทั้งหลาย
และพวกที่ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบแห่งเงินตราและสถานะ กล่าวโดยทั่วไปแล้ว
พวกเจ้าแต่ละคนได้เผชิญหน้ากับการทดสอบทุกลักษณะแล้ว เหตุใดพระเจ้าจึงทรงพระราชมาราชกิจเช่นนี้?
เหตุใดพระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกคนเยี่ยงนี้? ผลลัพธ์จำพวกใดที่พระองค์ทรงแสวงหา?
นี่คือประเด็นที่เราปรารถนาที่จะสื่อสารกับพวกเจ้า นั่นคือ
พระเจ้าทรงต้องประสงค์ว่าบุคคลผู้นี้เป็นชนิดที่ยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่
สิ่งนี้หมายความว่าเมื่อพระเจ้ากำลังทรงให้การทดสอบแก่เจ้า
และให้เจ้าเผชิญหน้ากับรูปการณ์แวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง
เจตนารมณ์ของพระองค์คือเพื่อทดสอบว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่
หากใครบางคนเผชิญหน้ากับหน้าที่เก็บรักษาให้กับของถวาย
และหน้าที่นี้นำไปสู่การเข้ามาจับต้องของถวายของพระเจ้า
เจ้าจะบอกว่าเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้วกระนั้นหรือ? เป็นเช่นนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย!
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญคือบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับเรื่องนี้
พระเจ้าจะทรงสังเกตการณ์เจ้าอย่างลับๆ ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าเลือกตัวเล็กใด วิธีที่เจ้าฝึกฝนปฏิบัติ
และเจ้ามีความคิดอะไร สิ่งที่พระเจ้าห่วงใยมากที่สุดคือผลลัพธ์สุดท้าย
เนื่องจากว่าเป็นผลลัพธ์นี้เองที่จะช่วยให้พระองค์ประเมินวัดว่าเจ้าได้ใช้ชีวิตขึ้นไปถึงมาตรฐานของพระองค์!
นการทดสอบโดยเฉพาะครั้งนี้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนเผชิญปัญหา
พวกเขามักจะไม่คิดเกี่ยวกับว่าเหตุใดพวกเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับมัน
มาตรฐานอะไรที่พระเจ้าทรงคาดหวังให้พวกเขาตอบสนอง อะไรที่พระองค์ทรงต้องประสงค์เห็นในพวกเขา
หรืออะไรที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับจากพวกเขา ในยามที่เผชิญหน้ากับปัญหานี้
ผู้คนเหล่านี้ก็เพียงคิดว่า “นี่คือบางสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องเผชิญหน้า ข้าพระองค์ต้องระมัดระวัง ต้องไม่สะเพร่า!
ไม่ว่าอะไรก็ตาม นี่คือของถวายของพระเจ้า และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถแตะต้องได้”
ด้วยความที่มีความคิดเรียบง่ายเกินไปเช่นนี้
ผู้คนจึงเชื่อว่าพวกเขาได้ทำให้ความรับผิดชอบทั้งหลายของพวกเขาถูกล่วงแล้ว
ผลลัพธ์ของการทดสอบนี้จะนำความพึงพอใจพระทัยมาให้พระเจ้าหรือไม่? จงเดินหน้าและพุดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้
(หากผู้คนยำเกรงพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว
เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหน้าที่ซึ่งเปิดโอกาสให้พวกเขาเข้ามาสัมผัสกับของถวายของพระเจ้า
พวกเขาจะพิจารณาว่ามันง่ายเพียงใดที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง
และนั่นจะทำให้พวกเขาต้องดำเนินการต่อด้วยความระมัดระวังอย่างแน่นนอน)

การตอบสนองของพวกเจ้าอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง แต่ก็ยังไม่ถึงกับตรงจุดทีเดียวนัก

การเดินทางของพระเจ้านั้นไม่ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎอันผิวเผินทั้งหลายตรงกันข้ามกลับหมายความว่าเมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับปัญหา เจ้ามีทรรศนะว่าเหนือสิ่งอื่นใด

มันเป็นสถานการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้ว เป็นความรับผิดชอบที่พระองค์ประทานให้แก่เจ้า หรือภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหานี้

เจ้าควรถึงกับเห็นว่าเป็นการทดสอบที่พระเจ้าทรงใส่ให้กับเจ้า เมื่อเจ้าประสบกับปัญหานี้

เจ้าต้องมีมาตรฐานในหัวใจของเจ้า และเจ้าต้องคิดว่าเรื่องนี้ได้มาจากพระเจ้า

เจ้าต้องคิดเกี่ยวกับวิธีจัดการกับมันในหนทางที่เจ้าสามารถทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าถูกล่วง

ในขณะที่ยังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ตลอดจนวิธีที่จะทำเช่นนั้นโดยไม่ทำให้พระองค์กริ้วหรือทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงขุนเคือง

เมื่อครู่นี้เราได้พูดเกี่ยวกับการเก็บรักษาของถวาย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับของถวาย

และยังจะต้องไปถึงหน้าที่ของเจ้าและความรับผิดชอบของเจ้าอีกด้วย เจ้ามีหน้าที่ผูกพันกับความรับผิดชอบนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหานี้ มีการทดลองอันใดหรือไม่? มี! การทดลองนี้มาจากไหนเล่า?

การทดลองนี้มาจากซาตาน และมาจากอุปนิสัยชั่วเลื่อมทรมของพวกมนุษย์อีกด้วย ในเมื่อมีการทดลอง

ประเด็นนี้จึงเกี่ยวข้องกับการยืนหยัดในคำพยานที่ผู้คนควรจะยืนหยัด

อันเป็นความรับผิดชอบและหน้าที่ของเจ้าอีกด้วย ผู้คนบางคนพูดว่า “นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยยิ่งนัก

จำเป็นจริงหรือที่จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่?” ใช่แล้ว มันจำเป็น! นี่เป็นเพราะเพื่อที่จะยังอยู่ในทางของพระเจ้า

พวกเราไม่สามารถปล่อยสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับพวกเราหรือรอบตัวพวกเราไป แม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อย

ไม่ว่าพวกเราจะคิดว่าพวกเราควรให้ความสนใจกับมันหรือไม่ ตราบใดที่พวกเรากำลังเผชิญหน้าเรื่องใดก็ตาม

พวกเราจะต้องไม่ปล่อยมันไป

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นควรถูกมองว่าเป็นการทดสอบที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่พวกเรา

เจ้าคิดอะไรเกี่ยวกับวิธีมองสิ่งทั้งหลายวิธีนี้? หากเจ้ามีท่าทีแบบนี้ เช่นนั้นแล้ว

มันจะเป็นการยืนยันท้อแท้จริงข้อหนึ่ง กล่าวคือ ลึกลงไปนั้น เจ้ายำเกรงพระเจ้าและเต็มใจหลบเลี่ยงความชั่ว

หากเจ้ามีความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้านำไปฝึกฝนปฏิบัติจะไม่อยู่ไกลมากนักจากการตอบสนองต่อมาตรฐานแห่งการยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว

บ่อยครั้งที่มิมีพวกที่เชื่อว่า เรื่องทั้งหลายที่ผู้คนไม่ค่อยให้ความสนใจมากนักและมักจะไม่น่าพาดพิงถึงนั้น

เป็นแต่เพียงเรื่องหยาบหยาบเล็กน้อยที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหาเช่นนี้ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้คิดมากเกี่ยวกับมัน

แล้วพวกเขาก็ปล่อยให้มันผ่านไป อย่างไรก็ตาม โดยข้อเท็จจริงแล้วเรื่องนี้เป็นบทเรียนที่เจ้าควรศึกษา—
บทเรียนเกี่ยวกับวิธีที่จะยำเกรงพระเจ้าและวิธีที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว ยิ่งไปกว่านั้น
สิ่งที่เจ้าควรกังวลสนใจยิ่งขึ้นไปอีกคือการรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไรเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นมาเผชิญหน้ากับเจ้า
พระเจ้าทรงอยู่ข้างเจ้านั่นเอง กำลังทรงสังเกตการณ์ทุกคำพูดและการกระทำของเจ้า
และกำลังทรงเฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำและการเปลี่ยนแปลงอะไรที่เกิดขึ้นในความคิดของเจ้า—
นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนบางคนถามว่า “หากนั่นเป็นจริง เช่นนั้นแล้วเหตุใดข้าพระองค์จึงไม่รู้สึกรู้สึ?”
เจ้าไม่รู้สึกรู้สึเพราะเจ้ายังไม่ได้ยึดติดหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเป็นหนทางปฐมของเจ้า
ดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถสำนึกกับรับรู้ได้ถึงพระราชกิจอันแนบเนียนที่พระเจ้าทรงทำในผู้คน
ซึ่งสำแดงตัวโดยสอดคล้องกับความคิดและการกระทำอันหลากหลายของผู้คน เจ้าเป็นคนสติแตก!
อะไรเล่าที่เป็นเรื่องใหญ่? อะไรเล่าที่เป็นเรื่องเล็ก?
เรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการเดินในทางของพระเจ้าไม่ได้ถูกแยกแยะระหว่างเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก
แต่พวกเจ้าสามารถยอมรับมันได้ไหม? (พวกเราสามารถยอมรับได้) ในด้านของเรื่องประจำวันทั้งหลาย
มีบางเรื่องที่คุณมองว่าเป็นเรื่องใหญ่และมีนัยสำคัญมาก และเรื่องอื่นๆ ที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องเล็กไร้สาระ
บ่อยครั้งที่ผู้คนเห็นว่าเรื่องใหญ่เหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญมาก
และพวกเขาก็พิจารณาว่าเรื่องเหล่านั้นได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา
อย่างไรก็ตามเมื่อเรื่องใหญ่เหล่านี้แสดงบทบาทออกมา
บ่อยครั้งที่ผู้คนไปไม่ถึงการทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง ไม่สามารถได้รับวิโรจน์ใด
และไม่สามารถได้รับความรู้จริงแท้ใดที่มีคุณค่า
ก็เพราะวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ของผู้คนและเพราะขีดความสามารถที่ต่ำของพวกเขา
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล็กแล้ว
เรื่องเหล่านี้เพียงแค่ออกจากผู้คนมองข้ามและถูกทิ้งให้เลือนหายไปทีละนิดทีละน้อย
เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนจึงได้สูญเสียโอกาสมากมายที่จะได้รับการตรวจดูเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและได้รับการทดสอบโดยพระองค์ มันหมายความว่าอะไรเล่า หากเจ้ามักมองข้ามผู้คน
เหตุการณ์และวัตถุและสถานการณ์ทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าเสมอ?
มันหมายความว่าทุกวัน และแม้กระทั่งทุกชั่วขณะ
เจ้ากำลังตัดขาดจากการที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม ตลอดจนภาวะผู้นำของพระองค์อยู่เป็นนิตย์
เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสถานการณ์ให้กับเจ้า พระองค์กำลังทรงเฝ้าดูอย่างลับๆ
ทรงมองดูหัวใจของเจ้า ทรงสังเกตการณ์ความคิดและความสุขุมรอบคอบของเจ้า ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าคิดอย่างไร
และทรงรอคอยว่าเจ้าจะปฏิบัติตัวอย่างไร หากเจ้าเป็นคนประมาท—คนที่ไม่เคยจริงจังกับทางของพระเจ้า

พระวณะของพระองค์ หรือความจริง—

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ใส่ใจหรือให้ความสนใจกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์

หรือข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงคาดหวังให้เจ้าทำตามในคราวที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม

เฉพาะบางอย่างสำหรับเจ้า และเจ้าก็จะไม่รู้ว่าคุณคน เหตุการณ์

และวัตถุทั้งหลายที่เจ้าประสบเกี่ยวเนื่องกับความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร

หลังจากที่เจ้าเผชิญหน้ากับรูปการณ์แวดล้อมซ้ำๆ และการทดสอบซ้ำๆ เช่นนี้

โดยที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นผลลัพธ์ใดๆ ในตัวเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงดำเนินหน้าต่อไปอย่างไรเล่า?

หลังจากได้เผชิญหน้ากับการทดสอบซ้ำๆ เจ้าก็ยังไม่ได้ขยายพระเจ้ายิ่งใหญ่ในหัวใจของเจ้า

ทั้งยังไม่ได้เห็นรูปการณ์แวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าในสิ่งที่พวกมันเป็น นั่นคือ

การทดสอบและการตรวจสอบจากพระเจ้า แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้ากลับได้ปฏิเสธโอกาสที่พระเจ้าได้ประทานให้เจ้าแทน โดยปล่อยให้โอกาสผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่ไม่ใช่การไม่เชื่อฟังอย่างสุดขีดที่คุณคนแสดงให้เห็นหรือ? (ใช้สิ)

พระเจ้าจะทรงรู้สึกเจ็บปวดเพราะเหตุนี้หรือไม่? (พระองค์จะทรงรู้สึก) พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวด!

การได้ยินเราพูดการนี้ทำให้พวกเจ้าตกใจอีกครั้ง พวกเจ้าอาจกำลังคิดว่า

“ไม่ได้มีการพูดไว้ก่อนหน้านี้อแล้วหรือว่าพระเจ้าทรงรู้สึกเจ็บปวดเสมอ?

ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดหรือ? เช่นนั้นแล้วเมื่อใดเล่าที่พระองค์ทรงรู้สึกเจ็บปวด?”

โดยสังเขปแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดในสถานการณ์นี้ ดังนั้นเช่นนั้นแล้ว

ท่าทีของเจ้าที่มีต่อพฤติกรรมประเภทที่ระบุไว้คร่าวๆ ข้างต้นนั้นคืออะไรเล่า?

เมื่อผู้คนปฏิเสธการทดสอบและการตรวจสอบที่พระเจ้าทรงส่งให้พวกเขา

และเมื่อพวกเขาหลบเลี่ยงทั้งสองอย่างนั้น มิเพียงเท่าที่เดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเช่นนั้น

นี่คือท่าทีอะไรกันเล่า? พระเจ้าทรงผลิตไสบุคคลแบบนี้จากกันบึงพระทัยของพระองค์

มีความหมายสองชั้นสำหรับคำว่า “ผลิตไส” เราควรอธิบายอย่างไรดีจากทัศนคติของเรา ลึกๆ แล้วคำว่า

“ผลิตไส” มีนัยยะของความเกลียดและความเกลียดชัง แล้วความหมายอีกชั้นหนึ่งเล่า?

นั่นก็คือส่วนที่แสดงนัยของการยอมแพ้ในบางสิ่ง พวกเจ้าทั้งหมดรู้ว่า “ยอมแพ้” หมายถึงอะไรใช่หรือไม่?

โดยสรุปแล้ว “ผลิตไส”

คือคำที่เป็นตัวแทนของปฏิกิริยาและท่าทีท้ายสุดของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนเหล่านั้นที่กำลังประพฤติตัวเช่นนั้น

เป็นความเกลียดชังสุดขีดต่อพวกเขา และความเคียดแค้น

และด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้มีการตัดสินใจที่จะละทิ้งพวกเขา

นี่คือการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของเจ้าต่อบุคคลที่ไม่เคยเดินในทางของพระเจ้า

และที่ไม่เคยยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

บัดนี้พวกเจ้าทั้งหมดสามารถเห็นความสำคัญของคติพจน์ที่เราได้พูดถึงไปก่อนหน้านี้ได้แล้วหรือไม่?

ตอนนี้พวกเจ้าเข้าใจวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการกำหนดพิจารณาบทอาชญาของผู้คนหรือยัง?

(พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกันทุกวัน)

“พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกัน”—

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนสามารถสัมผัสและจะต้องได้

ดังนั้นอะไรคือสิ่งจริงใจของพระเจ้าในการทรงทำการนี้?

เจตนารมณ์ของพระองค์คือการให้การทดสอบหลากหลายลักษณะ ณ

เวลาที่แตกต่างกันและในสถานที่ที่ที่แตกต่างกันแก่บุคคลทุกคน ไม่มีเว้น

แถมมโนเดาของบุคคลถูกนำไปตรวจสอบในระหว่างการทดสอบ?

การทดสอบกำหนดพิจารณาว่าเจ้าเป็นบุคคลประเภทที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในทุกประเด็นที่เจ้าเผชิญหน้า ได้ยิน ได้เห็น และได้รับประสบการณ์ด้วยตนเองหรือไม่

ทุกคนจะเผชิญหน้ากับการทดสอบประเภทนี้เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมต่อผู้คนทั้งหมด พวกเจ้าบางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เชื่อในพระเจ้าหลายปีแล้ว ดังนั้นแล้วเหตุใดข้าพระองค์จึงยังไม่ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบใดๆเล่า?” เจ้ารู้สึกว้าวุ่นใจยังไม่ได้เผชิญหน้าการทดสอบใดๆ

เพราะเมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมให้เจ้า

เจ้าไม่ได้จริงจังกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านั้นและไม่ต้องการเดินในทางของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าก็แค่ไม่สำนึกรับรู้การทดสอบของพระเจ้าเลย บางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบสองสามครั้งแล้ว

แต่ข้าพระองค์ไม่รู้วิธีฝึกฝนปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสม แม้เมื่อข้าพระองค์ได้ฝึกฝนปฏิบัติแล้ว

ข้าพระองค์ก็ยังสงสัยว่าข้าพระองค์ได้ตั้งมั่นในระหว่างการทดสอบของพระเจ้าหรือไม่”

ผู้คนในสภาวะแบบนี้ไม่ได้มีจำนวนน้อยอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าคือมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้ประเมินผู้คน? เป็นดังเช่นที่เราได้พูดเมื่อครู่ก่อน นั่นคือ

เป็นการที่ว้าวุ่นใจยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ คิด และแสดงออกหรือไม่

นี่คือวิธีที่จะกำหนดพิจารณาว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

มโนทัศน์นี้เรียบง่ายหรือไม่? มันเรียบง่ายพอที่จะพูด แต่ง่ายที่จะนำไปฝึกฝนปฏิบัติหรือไม่? (มันก็ไม่ง่ายนัก)

เหตุใดจึงไม่ง่ายนัก? (เพราะผู้คนไม่รู้จักรับรู้พระเจ้า

และพวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมอย่างไร ดังนั้นเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหา

พวกเขาจึงไม่รู้วิธีค้นพบความจริงเพื่อแก้ปัญหาของพวกเขา พวกเขาต้องก้าวผ่านการทดสอบ กระบวนการถูกลง

การตีสอน และการพิพากษาทั้งหลายก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถครอบครองความเป็นจริงแห่งการยำเกรงพระเจ้า) พวกเจ้าอาจจะพูดเช่นนั้น แต่ในความคิดเห็นของพวกเขา

การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วดูเหมือนจะทำให้ได้อย่างง่ายดายมากตอนนี้ เหตุใดเราถึงพูดเช่นนั้น? เป็นเพราะพวกเขาได้ฟังคำเทศนามากมายและได้รับการรดน้ำในปริมาณไม่น้อยจากความเป็นจริงของความจริง การนี้ทำให้พวกเขาเข้าใจทั้งทางทฤษฎีและทางสติปัญญาว่าจะยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไร ในส่วนของวิธีนการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความช่วนั้นไปฝึกฝนปฏิบัติจริงๆ นั้น ความรู้นี้ทั้งหมดเป็นประโยชน์มากและได้ทำให้พวกเขารู้สึกว่ากับว่าสิ่งนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยง่าย เช่นนั้นแล้วเหตุใดผู้คนจึงไม่มีวันสามารถสัมฤทธิ์ผลจริงๆ ได้เล่า? นี่เป็นเพราะแก่นแท้ของธรรมชาติมนุษย์ไม่ยำเกรงพระเจ้าและมันชอบความชั่ว นี่คือเหตุผลที่แท้จริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 10

การไม่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วคือการต่อต้านพระเจ้า

ทุกวันนี้พวกเจ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอยู่ต่อหน้าพระวณะของพระเจ้า พวกเจ้ามีความรู้เรื่องพระเจ้ายากกว่าที่โยบเคยมี เหตุใดเราจึงนำเรื่องนี้ขึ้นมาพูด? อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการพูดสิ่งเหล่านี้? เราอยากจะอธิบายข้อเท็จจริงข้อหนึ่งแก่เจ้า แต่ก่อนที่เราจะทำได้ เราต้องการถามพวกเจ้าหนึ่งคำถาม นั่นคือ โยบรู้น้อยมากเรื่องพระเจ้า แต่ก็ยังสามารถยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วได้ เหตุใดผู้คนในทุกวันนี้จึงล้มเหลวในการทำเช่นนั้น? (พวกเขาเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง) “เสื่อมทรามที่ลึกซึ้ง”—นี่เป็นปรากฏการณ์ผิวเผินที่ก่อให้เกิดปัญหา แต่เราจะไม่มัวมองมันในแบบนั้น บ่อยครั้งที่พวกเจ้านำคำสอนและคำศัพท์ที่ใช้บ่อย อาทิ “ความเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง” “การเป็นกบฏต่อพระเจ้า” “การไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า” “การไม่เชื่อฟัง” “การไม่ชอบความจริง” และอื่นๆ และใช้วลีติดหูเหล่านี้เพื่ออธิบายแก่นแท้ของทุกๆ ประเด็น นี่เป็นวิธีฝึกฝนปฏิบัติที่มีข้อบกพร่อง การใช้คำตอบเดียวกันเพื่ออธิบายเรื่องทั้งหลายที่มีเนื้อหาแตกต่างกันนั้น ทำให้เกิดความสงสัยอย่างน่าหมิ่นประมาทเกี่ยวกับความจริงและพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราไม่ชอบฟังคำตอบแบบนี้ จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้นานและหนัก!

พวกเจ้าไม่มีแม้สักคนได้ขบคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่อย่างใด แต่เราสามารถเห็นเรื่องนี้ทุกๆ วัน และทุกๆ วันเราก็สามารถรู้สึกเรื่องนี้ได้ ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่พวกเจ้ากำลังแสดงอยู่ เราก็กำลังเฝ้าดูอยู่ เมื่อพวกเจ้ากำลังทำบางสิ่ง พวกเจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงแก่นแท้ของมัน แต่เมื่อเราเฝ้าดู เราสามารถเห็นแก่นแท้ของมัน และเราสามารถรู้สึกถึงแก่นแท้ของมันอีกด้วย ดังนั้นแล้วแก่นแท้นี้คืออะไร? เหตุใดผู้คนในทุกวันนี้จึงไม่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้เล่า?

คำตอบของพวกเจ้าอยู่ไกลจากความสามารถในการอธิบายแก่นแท้ของปัญหานี้ อีกทั้งคำตอบเหล่านั้นก็ไม่สามารถแก้ปัญหาก็ได้ นั่นเป็นเพราะมันมีแหล่งกำเนิดที่พวกเจ้าไม่ตระหนักรู้ แหล่งกำเนิดนี้คืออะไรเล่า? เรารู้ว่าพวกเจ้าต้องการได้ยินเรื่องแหล่งกำเนิดนั้น ดังนั้นเราจะบอกเรื่องแหล่งกำเนิดของปัญหานี้แก่พวกเจ้า

ตั้งแต่พระเจ้าเริ่มทรงพระราชกิจ พระองค์ได้ทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์อย่างไร? พระเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขา พระองค์ทรงเห็นพวกมนุษย์เป็นสมาชิกครอบครัวของพระองค์ เป็นเป้าหมายในพระราชกิจของพระองค์ เป็นพวกที่พระองค์ทรงต้องประสงค์พิชิตและช่วยให้รอด และเป็นพวกที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม

นี่คือหน้าที่ของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเมื่อพระราชกิจของพระองค์เริ่มต้นขึ้น

แต่ท่าทีของมนุษย์ต่อพระเจ้าในเวลานั้นคืออะไร? พระเจ้าไม่ทรงคุ้นเคยกับพวกมนุษย์

และพวกเขาคำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงเป็นคนแปลกหน้า อาจกล่าวได้ว่าท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้านั้น

ไม่ได้เก็บเกี่ยวผลลัพท์ที่ถูกต้อง

และว่าพวกเขาไม่ได้มีความเข้าใจที่ชัดเจนว่าพวกเขาควรปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร

เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาจึงปฏิบัติต่อพระองค์ตามที่พวกเขาชอบและทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาชอบ

พวกเขามีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าบ้างหรือไม่? ตอนแรกพวกเขาไม่ได้มี

ที่เรียกว่าข้อคิดเห็นของพวกเขาเพียงประกอบด้วยมโนคติที่หลงผิดและข้อสันนิษฐานบางอย่างเกี่ยวกับพระองค์

พวกเขายอมรับสิ่งที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

และเมื่อมีบางสิ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พวกเขาก็เชื่อฟังสิ่งนั้นโดยผิวเผิน แต่ลึกลงไป

พวกเขารู้สึกขัดแย้งอย่างรุนแรงและพวกเขาต่อต้านมัน

นี่คือสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับพวกมนุษย์ในปฐมกาล นั่นคือ

พระเจ้าทรงมองว่าพวกเขาเป็นสมาชิกครอบครัว แต่พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงคนแปลกหน้า อย่างไรก็ตาม

หลังพระราชกิจของพระเจ้าผ่านไปสักพักหนึ่ง

พวกมนุษย์ก็ได้มาทำความเข้าใจกับสิ่งที่พระองค์ทรงพยายามที่จะสัมฤทธิ์ผล

และพวกเขาก็ได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้

พวกเขาได้รู้ด้วยว่าพวกเขาสามารถได้รับอะไรจากพระเจ้า ผู้คนคำนึงถึงพระเจ้าอย่างไร ณ เวลานี้?

พวกเขาได้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นสายชูชีพ และหวังว่าจะได้รับประทานพระคุณ พระพร

และพระสัญญาของพระองค์ ณ เวลานี้พระเจ้าทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์อย่างไร?

พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาเป็นเป้าหมายสำหรับการพิชิตชัยของพระองค์

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ใช้พระวจนะเพื่อพิพากษาพวกเขา เพื่อตรวจสอบพวกเขา

และเพื่อให้พวกเขาก้าวผ่านการทดสอบ อย่างไรก็ตาม ในความคิดเห็นของผู้คนในตอนนั้น

พระเจ้าทรงเป็นเพียงวัตถุที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของพวกเขาเอง

ผู้คนได้เห็นว่าความจริงที่พระเจ้าทรงแจกจ่ายให้สามารถพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดได้

ได้เห็นว่าพวกเขามีโอกาสได้รับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องการจากพระองค์

ตลอดจนบรรลุปันปลายที่พวกเขาต้องการ ด้วยเหตุนี้ ความจริงใจเล็กน้อยจึงได้ก่อเกิดในหัวใจพวกเขา

และพวกเขาก็เต็มใจที่จะติดตามพระเจ้าองค์นี้ เวลาได้ผ่านไป

และเนื่องจากพวกเขาได้รับความรู้ผิวเผินและเกี่ยวกับคำสอนบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

จึงอาจกล่าวได้ว่าพวกมนุษย์กำลังเริ่มกลายเป็น “คุ้นเคย” กับพระเจ้า และพระวจนะที่พระองค์ตรัส

การเทศนาของพระองค์ ความจริงทั้งหลายที่พระองค์ทรงแจกจ่ายออกไป และพระราชกิจของพระองค์

ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ใต้การจับความที่ผิดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงไม่คุ้นเคยอีกต่อไป
และว่าพวกเขาได้ย่างเท้าบนเส้นทางของการกลายเป็นเข้ากันได้กับพระเจ้าแล้ว
ถึงตอนนี้ผู้คนได้ฟังการเทศนามากมายเกี่ยวกับความจริงและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามากมายแล้ว ถึงกระนั้นก็ตาม

เพราะการแทรกแซงและการกีดขวางที่เกิดจากปัจจัยและรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกันมากมาย
ผู้คนส่วนใหญ่จึงไม่สามารถประสบความสำเร็จในการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้
และพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ ผู้คนได้กลายเป็นย่อหย่อนมากขึ้นเรื่อยๆ
และขาดความมั่นใจมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาเริ่มสำนึกถึงรู้ที่มากขึ้นว่าบททอสาของพวกเขานั้นเองไม่เป็นที่ยึด
พวกเขาไม่กล้าคิดหาแนวคิดที่พึงเพื่อ และพวกเขาไม่พยายามสร้างความก้าวหน้า
พวกเขาเพียงติดตามไปด้วยอย่างไม่เต็มใจ ไปข้างหน้า ทีละก้าวๆ ในส่วนของสถานะปัจจุบันของพวกมนุษย์
อะไรเล่าคือท่าทีของพระเจ้าต่อพวกเขา?

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะประทานความจริงเหล่านี้ให้พวกเขาและปลุกฝังพวกเขาด้วยทางของพระองค์เท่านั้น
และจากนั้นก็ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมทั้งหลายเพื่อทดสอบพวกเขาในวิธีที่แตกต่างกัน

เป้าหมายของพระองค์คือใช้พระวจนะเหล่านี้ ความจริงเหล่านี้ และพระราชกิจของพระองค์
และทำให้เกิดบททอสาที่พวกมนุษย์สามารถยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วได้

ผู้คนส่วนใหญ่ที่เราได้เห็นมาเพียงใช้พระวจนะของพระเจ้าและคำนึงถึงพระวจนะนั้นว่าเป็นคำสอน
เพียงแค่ตัวอักษรบนกระดาษ ข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตาม ในการกระทำและวาตะของพวกเรา
หรือในขณะที่เผชิญหน้ากับการทดสอบ พวกเราไม่คำนึงถึงทางของพระเจ้าว่าเป็นแบบที่พวกเราควรปฏิบัติตาม
นี่เป็นจริงเป็นพิเศษเมื่อผู้คนเผชิญหน้ากับการทดลองใหญ่

เราไม่เคยเห็นบุคคลเช่นนี้คนใดที่ฝึกฝนปฏิบัติในทิศทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ดังนั้นท่าทีของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์จึงเต็มไปด้วยความเกลียดและความรังเกียจสุดขีด!

แม้ว่าพระองค์ได้ทรงให้การทดสอบแก่พวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถึงกับนับเป็นร้อยๆ ครั้ง

พวกเขาก็ยังคงไม่มีท่าทีที่ชัดเจนอันใดเพื่อใช้สาธิตแสดงความมุ่งมั่นของพวกเราว่า

“ข้าพระองค์ต้องการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว!”

เนื่องจากผู้คนไม่ได้มีความมุ่งมั่นนี้และไม่ทำการแสดงแบบนี้

ท่าทีในปัจจุบันของพระเจ้าต่อพวกเขาจึงไม่เหมือนกับที่เคยเป็นในอดีต เมื่อพระองค์ทรงยื่นความกรุณา
ความยอมผ่อนปรน ความอดกลั้น และความอดทนให้พวกเขา

แต่พระองค์ทรงผิดหวังในมนุษยชาติอย่างที่สุดแทน ใครเล่าที่ก่อให้เกิดความผิดหวังนี้?

ท่าทีของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับใครเล่า? ท่าทีนั้นขึ้นอยู่กับบุคคลทุกๆ คนที่ติดตามพระองค์

ตลอดครรลองแห่งการทรงพระราชกิจจานหลายปีของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงกำหนดข้อพึงประสงค์มากมายต่อผู้คนและได้ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมมากมายสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตาม โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

และไม่สำคัญว่าท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้าจะเป็นอะไร

ผู้คนก็ได้ล้มเหลวในการฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องอย่างชัดเจนกับเป้าหมายของการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ด้วยเหตุนี้ เราจะมอบวลีแห่งการสรุป

และใช้วลีนี้เพื่ออธิบายทุกสิ่งที่เราเพิ่งพูดเกี่ยวกับว่าเหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถเดินในทางของพระเจ้าแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว วลีนี้คืออะไร? วลีนี้ก็คือ

พระเจ้าทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์ว่าเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์และเป็นเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์ พวกมนุษย์คำนึงถึงพระเจ้าว่าเป็นศัตรูของพวกเขาและผู้ที่อยู่ตรงกันข้ามกับพวกเขา

บัดนี้เจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่? ชัดเจนมากกว่าท่าทีของมนุษย์คืออะไร

ท่าทีของพระเจ้าคืออะไร และสัมพันธภาพระหว่างพวกมนุษย์กับพระเจ้าคืออะไร

ไม่สำคัญว่าพวกเขาได้ฟังการเทศนามากเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ทำข้อสรุปของพวกเขาก่อนแล้ว อาทิ

การสตัยซื้อต่อพระเจ้า การบนอบต่อพระเจ้า การแสวงหาวิธีที่จะกลายเป็นเข้ากันได้กับพระเจ้า

การต้องการสละชั่วชีวิตเพื่อพระเจ้า และการต้องการใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า—สำหรับเราแล้ว

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวอย่างของการเดินอย่างมีสติในทางของพระเจ้า

ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

แต่สิ่งเหล่านั้นกลับเป็นเพียงช่องทางที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายบางอย่างแทน

เพื่อบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น พวกเขาปฏิบัติตามกฎข้อบังคับบางข้ออย่างไม่เต็มใจ

และเป็นกฎข้อบังคับเหล่านี้เองที่นำผู้คนให้ห่างไกลจากวิธีแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วยิ่งขึ้น และนั่นทำให้พระเจ้าทรงอยู่ตรงกันข้ามกับมนุษยชาติอีกครั้ง

หัวข้อของวันนี้หนักสักหน่อย แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เราก็คงหวังว่าเมื่อพวกเขาก้าวผ่านประสบการณ์ที่จะมา และเวลาที่จะมา

พวกเขาจะสามารถทำสิ่งที่เราเพิ่งจะบอกพวกเขาได้

จงอย่าคำนึงถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง—

ราวกับว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่เมื่อพระองค์ทรงมีประโยชน์ต่อพวกเขา

แต่ไม่ทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาไม่ได้ใช้ประโยชน์พระองค์แล้ว ทันทีที่เจ้ามีความคิดเช่นนี้ในจิตใจได้นึกของเจ้า

เจ้าก็จะได้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธแล้ว บางทีอาจมีผู้คนที่พูดว่า

“ข้าพระองค์ไม่คำนึงถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่า

ข้าพระองค์มักอธิษฐานต่อพระองค์เสมอและข้าพระองค์มักพยายามทำให้พระองค์พึงพอพระทัยเสมอ และทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์ทำอยู่ภายในขอบเขต มาตรฐานและหลักการที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับแนวคิดของข้าพระองค์เองอย่างแน่นอน” ใช่แล้ว ลักษณะนี้ที่เจ้าใช้ฝึกฝนปฏิบัตินั้นถูกต้อง! แม้กระนั้นก็ตาม เจ้าคิดอะไรเมื่อเจ้ามาประจัญหน้ากับปัญหา? เจ้าฝึกฝนปฏิบัติอย่างไรเมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหา?

ผู้คนบางคนรู้สึกว่าการดำรงอยู่เมื่อพวกเขาอธิษฐานต่อพระองค์และวิงวอนต่อพระองค์ แต่เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเผชิญกับปัญหา

พวกเขาก็คิดหาแนวคิดของพวกเขาเองและต้องการที่จะยึดปฏิบัติตามแนวคิดเหล่านั้น

นี่หมายความว่าพวกเขาคำนิ้งถึงพระเจ้าว่าเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง

และสภาพการณ์เช่นนี้ทำให้พระเจ้าทรงไม่มีตัวตนในจิตใจของพวกเขา

ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าควรทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาต้องการพระองค์ แต่ไม่ใช่เมื่อพวกเขาไม่ต้องการพระองค์

ผู้คนคิดว่าการฝึกฝนปฏิบัติบนพื้นฐานแนวคิดของพวกเขาเองนั้นเพียงพอแล้ว

พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่พวกเขาพอใจ

พวกเขาแค่ไม่เชื่อว่าพวกเขาจำเป็นต้องแสวงหาทางของพระเจ้าจนพบ

สำหรับผู้คนที่อยู่ในสภาพการณ์แบบนี้และติดอยู่ในสภาพเช่นนี้ในปัจจุบันนี้

พวกเขาไม่ได้กำลังเข้าหาอันตรายหรือ? ผู้คนบางคนพูดว่า “ไม่ว่าข้าพระองค์กำลังเข้าหาอันตรายหรือไม่

ข้าพระองค์ก็ได้มีความเชื่อมาหลายปีแล้ว และข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์

เพราะพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะทรงทำเช่นนั้น” คนอื่นๆ พูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่เวลาที่ข้าพระองค์อยู่ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์

เป็นเวลาสี่สิบหรือห้าสิบปีแล้ว ดังนั้นในแง่ของเวลา

ข้าพระองค์มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการช่วยเหลือโดยพระเจ้า

และข้าพระองค์มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะอยู่รอด ตลอดสี่หรือห้าทศวรรษนี้

ข้าพระองค์ได้ละทิ้งครอบครัวของข้าพระองค์และงานของข้าพระองค์

และข้าพระองค์ได้ละวางทั้งหมดที่ข้าพระองค์มี—สิ่งทั้งหลาย เช่น เงินตรา สถานะ ความชื่นชมยินดี

และเวลากับครอบครัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่ได้กินอาหารอร่อยๆ มากมาย

ข้าพระองค์ยังไม่ได้ชื่นชมความสนุกทั้งหลายมากมาย ข้าพระองค์ยังไม่ได้ไปเยือนสถานที่ที่น่าสนใจมากมาย

และข้าพระองค์ยังได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ที่ผู้คนธรรมดาไม่สามารถสู้ทนได้เสียด้วยซ้ำ

หากพระเจ้าไม่ทรงสามารถช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้

เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็กำลังถูกปฏิบัติต่ออย่างไม่เป็นธรรม

และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถเชื่อในพระเจ้าแบบนี้ได้” มีผู้คนมากมายที่มีพระศนะแบบนี้หรือไม่? (มี)

เช่นนั้นแล้ว วันนี้เราก็จะช่วยพวกเขาทำความเข้าใจข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ

ผู้คนที่มีความศนะเช่นนี้ล้วนกำลังยิงที่เท้าตัวเอง

นี่เป็นเพราะพวกเขากำลังปิดบังตาของพวกเขาด้วยจินตนาการของพวกเขาเอง เป็นจินตนาการเหล่านี้เอง

รวมถึงบทสรุปของพวกเขาเอง

ที่เข้าไปแทนที่ของมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกมนุษย์ตอบสนองและห่วงใยพวกเขาจากกาย
ยอมรับเจตนารมณ์จริงแท้ของพระเจ้า

นั่นทำให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะสำนึกรับรู้การทรงดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระองค์

และนั่นยังเป็นเหตุให้พวกเขาสูญเสียโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

โดยละทิ้งส่วนใดส่วนหนึ่งหรือส่วนแบ่งใดส่วนแบ่งหนึ่งในพระสัญญาของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 11

พระเจ้าทรงกำหนดบททอฐานของผู้คนและมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้ในการทำเช่นนั้นอย่างไร

ก่อนที่เจ้าจะลงเอยในทรศนะหรือบทสรุปใด เจ้าควรทำความเข้าใจว่าท่าทีของพระเจ้าต่อเจ้าคืออะไร และพระองค์กำลังทรงคิดอะไรเป็นอันดับแรก

แล้วเจ้าก็จะสามารถตัดสินใจได้ว่าการขบคิดของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่

พระเจ้าไม่ได้ทรงเคยใช้เวลาเป็นหน่วยวัดในการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงเคยใช้การที่ว่าบุคคลผู้หนึ่งได้ทนทุกข์มากเพียงใดเป็นพื้นฐานในการกำหนดพิจารณาเช่นนี้ เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงใช้สิ่งใดเป็นมาตรฐานในการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล?

การกำหนดพิจารณาบททอฐานบนพื้นฐานของเวลาจะเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนมากที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น มีผู้คนเหล่านั้นที่พวกเขาเห็นบ่อยๆ ผู้ซึ่ง ณ จุดหนึ่งได้อุทิศไปมากมาย สละไปมากมาย

จ่ายราคาไปมหาศาล และทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง เหล่านี้คือพวกที่สามารถได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า ในแบบที่พวกเขามองเห็น

ทั้งหมดที่ผู้คนเหล่านี้สาริตแสดงและดำเนินชีวิตนั้นอยู่ในแนวเดียวอย่างแม่นยำกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงวางไว้สำหรับการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเชื่อ เราจะไม่ทำรายการตัวอย่างเหล่านี้ที่ละรายการ กล่าวโดยสังเขปแล้ว

สิ่งใดที่ไม่เป็นมาตรฐานภายในการขบคิดของพระเจ้าเองนั้นมาจากจินตนาการของมนุษย์แทน

และสิ่งเช่นนี้ทั้งหมดเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

หากเจ้ายืนยันในมโนคติที่หลงผิดและความเพ้อฝันของเจ้าเองอย่างหุนหวนวกตาบอด ผลลัพธ์จะเป็นอะไรเล่า?

เห็นได้ค่อนข้างชัดว่าผลที่ตามมาของการนี้สามารถเป็นได้เพียงการที่พระเจ้าทรงผลักไสเจ้า

นี่เป็นเพราะเจ้ามักจะโอ้อวดคุณสมบัติของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แข่งขันกับพระองค์

และโต้เถียงกับพระองค์ และเจ้าไม่ได้พยายามจับใจความการขบคิดของพระองค์อย่างแท้จริง

อีกทั้งเจ้าไม่ได้พยายามจับใจความน้ำพระทัยของพระองค์หรือท่าทีของพระองค์ต่อมนุษยชาติ

การดำเนินการไปในลักษณะนี้ให้เกียรติตัวเจ้าเองเหนือสิ่งอื่นใด นั่นไม่ได้ขยายพระเจ้ายิ่งใหญ่ เจ้าเชื่อในตัวเอง เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค้ผู้คนเช่นนี้

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงนำพาความรอดมาให้พวกเขา หากเจ้าสามารถปล่อยทัศนคติแบบนี้ไป และยิ่งกว่านั้นสามารถแก้ไขทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเหล่านั้นซึ่งเจ้าเคยมีในอดีต

หากเจ้าสามารถดำเนินการไปโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วจากจุดนี้เป็นต้นไป

หากเจ้าสามารถจัดการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะองค์หนึ่งเดียวผู้ยิ่งใหญ่ในทุกสรรพสิ่งและละเว้นจากการ

ชี้ความเพี้ยน ทศนคติ หรือการเชื่อส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อนิยามตัวเจ้าเองและพระเจ้า

และหากเจ้าสามารถแสวงหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าในทุกด้านจนพบแทน

มาตรฐานและเข้าใจท่าทีของพระองค์ต่อนุชนชาติ

และทำให้พระองค์พึงพอใจโดยการตอบสนองมาตรฐานของพระองค์ นั่นจะนำอัสจรรย!

จะเป็นการแสดงความหมายว่าเจ้ากำลังจะเริ่มเข้าสู่ทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

หากพระเจ้าไม่ทรงใช้ความคิด แนวคิด

และทศนคติที่หลากหลายของผู้คนเป็นมาตรฐานในการกำหนดพิจารณาทอวาสนของพวกเขา

พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใดเล่าในการกำหนดพิจารณาทอวาสนของผู้คน?

พระองค์ทรงใช้การทดสอบทั้งหลายเพื่อกำหนดพิจารณาทอวาสนของพวกเข

มีสองมาตรฐานสำหรับการใช้การทดสอบของพระเจ้าเพื่อกำหนดพิจารณาทอวาสนของผู้คน กล่าวคือ

มาตรฐานแรกคือจำนวนการทดสอบที่ผู้คนก้าวผ่าน

และมาตรฐานที่สองคือผลลัพธ์ที่การทดสอบเหล่านี้มีต่อผู้คน

เป็นตัวบ่งชี้ทั้งสองนี้นั่นเองที่สร้างทอวาสนของบุคคล ที่นี้เรามาอธิบายมาตรฐานทั้งสองนี้โดยละเอียดกัน

ในการเริ่มต้น เมื่อบุคคลผู้หนึ่งเผชิญหน้ากับการทดสอบจากพระเจ้า (หมายเหตุ: เป็นไปได้ว่าในสายตาของเจ้า การทดสอบนี้อาจจะเป็นการทดสอบเล็ก ไม่คุ้มค่าที่จะพูดถึง)

พระองค์จะทรงทำให้เจ้าเฝ้าตัวรับรู้อย่างเด่นชัดว่า นี่คือการทดสอบของพระองค์บนตัวเจ้า

และว่าเป็นพระองค์ที่ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมนี้ให้เจ้า

ในขณะที่เจ้ายังคงมีวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ พระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมการการทดสอบเพื่อตรวจสอบเจ้า

และการทดสอบเหล่านี้จะสอดคล้องกับวุฒิภาวะของเจ้า สิ่งที่เจ้าสามารถจับใจความได้

และสิ่งที่เจ้าสามารถต้านทานได้ ส่วนไหนของเจ้าเล่าที่จะถูกตรวจสอบ? ท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้า

ท่าทีนี้สำคัญมากหรือไม่? แน่นอนว่ามันสำคัญ! มันมีความสำคัญเป็นพิเศษ!

ท่าทีนี้ในพหุมนุษย์เป็นผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา ดังนั้น ในความคิดเห็นของพระองค์

มันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของทั้งหมด มิฉะนั้นแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงใช้ความพยายามของพระองค์กับผู้คนโดยมีส่วนร่วมในพระราชกิจเช่นนี้

โดยผ่านทางทดสอบเหล่านี้ พระเจ้าทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของเจ้าต่อพระองค์

พระองค์ทรงต้องประสงค์รู้ว่าเจ้าอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่

พระองค์ทรงต้องประสงค์รู้ว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่อีกด้วย

ดังนั้นไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจความจริงมากหรือน้อยในเวลาใดก็ตาม เจ้าจะยังคงเผชิญหน้ากับการทดสอบของพระเจ้า

และหลังการเพิ่มใดๆ ในปริมาณของความจริงที่เจ้าเข้าใจ

พระองค์จะทรงยังคงจัดการเตรียมการการทดสอบที่เกี่ยวข้องสำหรับเจ้าต่อไป
เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบอีกครั้ง พระเจ้าจะทรงต้องประสงค์รู้ว่าทัศนคติของเจ้า แนวคิดของเจ้า
และท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ได้ประสมกับการเติบโตใดบ้างในช่วงเวลาไคระนั้นหรือไม่
ผู้คนบางคนสงสัยว่า “เหตุใดพระเจ้าทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของผู้คนเสมอ?
พระองค์ไม่ได้ทรงเห็นแล้วหรือว่าพวกเขานำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร?
เหตุใดพระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของพวกเขา?” นี่เป็นคำพูดไร้สาระปราศจากเหตุผล!
ในเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในลักษณะนี้ น้ำพระทัยของพระองค์ต้องอยู่ในนั้น
พระเจ้าทรงคอยสังเกตการณ์ผู้คนจากด้านข้าง ทรงคอยเฝ้าดูทุกคำพูดและการกระทำของพวกเขา
ทุกความประพฤติและการเคลื่อนไหวของพวกเขาอยู่เป็นนิตย์
พระองค์ทรงถึงกับสังเกตการณ์ทุกความคิดและแนวคิดของพวกเขา
พระเจ้าทรงจดบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คน—ความประพฤติดีของพวกเขา ความผิดของพวกเขา
การล่วงละเมิดของพวกเขา แม้แต่การกบฏและการทรยศของพวกเขา—
เป็นหลักฐานที่ใช้ในการกำหนดพิจารณาทอวาสนาของพวกเขา
ขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการยกระดับขึ้น
เจ้าจะได้ยินความจริงมากขึ้นและมายอมรับสิ่งทั้งหลายและข่าวสารเชิงบวกมากขึ้นทีละเล็กทีละน้อย
และเจ้าจะได้รับความเป็นจริงของความจริงมากขึ้น ตลอดกระบวนการนี้
ข้อพึงประสงค์ของเจ้าต่อเจ้าจะเพิ่มขึ้นเช่นกัน และเมื่อเป็นเช่นนั้น
พระองค์จะทรงจัดการเตรียมการการทดสอบที่จริงจังมากขึ้นสำหรับเจ้า
เป้าหมายของพระองค์คือการตรวจสอบว่าท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ได้ก้าวหน้าไปในระหว่างนั้นแล้วหรือไม่
แน่นอน เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น
ทัศนคติที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเจ้าจะสอดคล้องกับความเข้าใจในความเป็นจริงของความจริงของเจ้า
เมื่อวุฒิภาวะของเจ้าค่อยๆ เพิ่มขึ้น มาตรฐานที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเจ้าก็จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน
ในขณะที่เจ้ายังคงไม่เป็นผู้ใหญ่ พระองค์จะทรงวางมาตรฐานที่ต่ำมากเพื่อให้เจ้าตอบสนอง
เมื่อวุฒิภาวะของเจ้าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย พระองค์จะทรงยกมาตรฐานของเจ้าให้สูงขึ้นอีกหน่อย
แต่พระเจ้าจะทรงทำอะไรหลังจากเจ้าได้รับความเข้าใจในความจริงทั้งหมดแล้ว?
พระองค์จะทรงให้เจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบที่ใหญ่ขึ้นไปอีก ท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้
สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะได้รับจากเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์เห็นจากเจ้านั้น
คือความรู้เรื่องพระองค์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เป็นความเคารพที่จริงแท้ต่อพระองค์ ณ เวลานี้
ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อเจ้าจะสูงขึ้นและ “รุนแรงขึ้น”

มากกว่าที่เคยเป็นเมื่อวุฒิภาวะของเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้ (หมายเหตุ:

ผู้คนอาจมองว่าข้อพึงประสงค์เหล่านั้นรุนแรง แต่จริงๆ แล้ว

พระเจ้าทรงมองว่าข้อพึงประสงค์เหล่านั้นสมเหตุสมผลแล้ว) เมื่อพระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คนนั้น

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสร้างความเป็นจริงแบบใดเล่า?

พระองค์มักจะทรงขอให้ผู้คนมอบหัวใจของพวกเขาให้พระองค์เสมอ ผู้คนบางคนจะพูดว่า

“ข้าพระองค์จะให้สิ่งนั้นได้อย่างไร? ข้าพระองค์ได้ทำให้หน้าที่ของข้าพระองค์ลุล่วงแล้ว

ข้าพระองค์ได้ละทิ้งบ้านและการทำมาหากินของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้สละตัวเองแล้ว

เหล่านี้ไม่ใช่กรณีทั้งหมดของการที่ข้าพระองค์มอบหัวใจของข้าพระองค์ให้กับพระเจ้าหรือ?

มีวิธีอื่นอีกหรือที่ข้าพระองค์จะสามารถมอบหัวใจของข้าพระองค์แก่พระเจ้าได้? เป็นไปได้ไหมว่าจริงๆ แล้ว

เหล่านี้ไม่ใช่วิธีมอบหัวใจของข้าพระองค์แก่พระองค์? ข้อพึงประสงค์เฉพาะเจาะจงของพระเจ้านั้นคืออะไรเล่า?”

ข้อพึงประสงค์นั้นเรียบง่ายมาก อันที่จริง

มีผู้คนบางคนที่ได้มอบหัวใจของพวกเขาแก่พระเจ้าแล้วในระดับที่แตกต่างกันในระหว่างช่วงระยะหลากหลาย

ของการทดสอบของพวกเขา แต่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เคยมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าหัวใจของเจ้าอยู่กับพระองค์ อยู่กับเนื้อหนัง หรืออยู่กับซาตาน

เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า

พระองค์ทรงเห็นว่าเจ้ายืนอยู่ตรงข้ามกับพระองค์หรืออยู่ในตำแหน่งที่เข้ากันได้กับพระองค์

และพระองค์ก็ทรงเห็นอีกด้วยว่าหัวใจของเจ้าอยู่ฝ่ายพระองค์หรือไม่

เมื่อเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่และกำลังเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้ามีความมั่นใจน้อย

และเจ้าไม่สามารถรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าอะไรคือสิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องทำเพื่อให้พระเจ้าทรงลุล่วงในเจตนารมณ์

เพราะความเข้าใจของเจ้าในความจริงนั้นมีจำกัด อย่างไรก็ตาม

หากเจ้ายังคงสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริงและจริงใจ

และหากเจ้าสามารถเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าให้กับพระองค์ ทำให้พระองค์เป็นผู้ครองราชย์ของเจ้า

และเต็มใจที่จะถวายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่เจ้าเชื่อว่ามีค่ามากที่สุดให้กับพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้มอบหัวใจของเจ้าให้กับพระเจ้าแล้ว

ขณะที่เจ้าฟังการเทศนามากขึ้นและเข้าใจความจริงมากขึ้น วุฒิภาวะของเจ้าก็จะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ณ

เวลานี้มาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าจะไม่เป็นเหมือนที่เคยเป็นเมื่อเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่

พระองค์จะทรงฟังประสงค์มาตรฐานที่สูงขึ้นจากเจ้า เมื่อผู้คนค่อยๆ มอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้า

หัวใจของพวกเขา ก็จะกลายเป็นใกล้พระองค์ยิ่งขึ้นอย่างช้าๆ

ในขณะที่ผู้คนสามารถกลายเป็นใกล้กับพระเจ้ายิ่งขึ้นอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วหัวใจของพวกเขาคะเคารพพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก
สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ก็คือหัวใจเช่นนั้นนั่นเอง

เมื่อพระเจ้าทรงต้องประสงค์ได้รับหัวใจของใครสักคน
พระองค์จะทรงให้บุคคลผู้นั้นก้าวผ่านการทดสอบมากมาย ในระหว่างการทดสอบเหล่านี้
หากพระเจ้าไม่ทรงได้รับหัวใจของบุคคลผู้นั้นหรือเห็นว่าบุคคลผู้นี้มีท่าทีใดๆ—กล่าวคือ
หากพระเจ้าไม่ทรงเห็นบุคคลผู้นี้ฝึกฝนปฏิบัติหรือประพฤติตนในวิธีที่แสดงความเคารพต่อพระองค์
และหากพระองค์ไม่ทรงเห็นท่าทีและปณิธานที่หลบเลี่ยงความชั่วในบุคคลผู้นี้—เช่นนั้นแล้ว
หลังการทดสอบมากมาย ความอดทนของพระเจ้าต่อพวกเขาก็จะถูกถอนออกไป
และพระองค์จะไม่ทรงทนยอมรับพวกเขาอีกต่อไป พระองค์จะไม่ทรงทดสอบบุคคลผู้นี้อีกต่อไป
และพระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจกับพวกเขาอีกต่อไป ดังนั้น
การนี้แสดงความหมายอะไรเล่าต่อบทพยานของบุคคลผู้นี้? มันหมายความว่าพวกเขาไม่มีบทพยาน
บางที่บุคคลผู้นี้อาจไม่ได้ทำชั่ว
บางที่พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่สร้างความแตกหักและไม่ได้ก่อเกิดสิ่งใดที่เป็นการรบกวน
บางที่พวกเขาอาจไม่ได้ต้านทานพระเจ้าอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม
หัวใจของบุคคลผู้นี้ยังคงซ่อนเร้นจากพระเจ้า พวกเขาไม่เคยได้มีท่าทีและทัศนคติที่ชัดเจนต่อพระเจ้า
และพระเจ้าไม่ทรงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหัวใจของพวกเขาก็ถูกมอบให้กับพระองค์หรือว่าพวกเขากำลัง
พยายามที่จะยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่ว พระเจ้าทรงสูญเสียความอดทนกับผู้คนเช่นนั้น
และจะไม่ทรงยอมจ่ายราคาใดๆ สำหรับพวกเขา ยืนความกรุณาใดๆ ให้พวกเขา
หรือทรงพระราชกิจกับพวกเขาอีกต่อไป ชีวิตแห่งความเชื่อในพระเจ้าของบุคคลเช่นนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว
นี่เป็นเพราะในการทดสอบมากมายทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่พวกเขา
พระเจ้าไม่ทรงได้รับผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ ด้วยเหตุนี้
จึงมีผู้คนจำนวนหนึ่งที่เราไม่เคยเห็นความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวพวกเขา
การนี้จะสามารถเห็นได้อย่างไร? ผู้คนเหล่านี้จะได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี และโดยผิวเผินแล้ว
พวกเขาได้ประพฤติตนด้วยความกร้าวแกร่ง พวกเขาได้อ่านหนังสือมากมาย ได้จัดการกับเรื่องทั้งหลายมากมาย
ได้เขียนสมุดบันทึกจนเต็มราวสิบกว่าเล่ม และได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญคำพูดและคำสอนมากมาย อย่างไรก็ตาม
ไม่เคยมีการเจริญเติบโตที่มองเห็นได้ใดๆ ในสิ่งเหล่านั้น ธรรมชาติของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระเจ้ายังกงมองไม่เห็น
และท่าทีของพวกเขาก็ยังไม่ชัดเจน กล่าวอีกนัยหนึ่ง หัวใจของพวกเขาก็ไม่สามารถมองเห็นได้
หัวใจของพวกเขาก็ถูกห่อหุ้มและปิดผนึกไว้เสมอ—หัวใจของพวกเขาก็ถูกปิดผนึกไว้จากพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ
พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นหัวใจที่แท้จริงของพวกเขา

พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นความเคารพพระองค์ที่แท้จริงในผู้คนเหล่านี้ และยิ่งกว่านั้น

พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นวิธีที่ผู้คนเหล่านี้เดินในทางของพระองค์

หากถึงตอนนี้พระเจ้ายังคงไม่เคยได้ทรงรับผู้คนเหล่านี้แล้ว

พระองค์จะทรงสามารถได้รับพวกเขาในอนาคตหรือไม่? พระองค์ไม่ทรงสามารถ!

พระองค์จะทรงพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งทั้งหลายที่ไม่สามารถได้มาต่อไปหรือไม่? พระองค์จะทรงไม่ เช่นนั้นแล้ว

อะไรเล่าคือท่าทีปัจจุบันของพระเจ้าต่อผู้คนเช่นนี้? (พระองค์ทรงผลักไสพวกเขาและทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา)

พระองค์ทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา! พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยผู้คนเช่นนี้ พระองค์ผลักไสพวกเขา

พวกเขาก็ได้จดจำพูดเหล่านี้อย่างรวดเร็วมากและแม่นยำมาก

ดูเหมือนว่าพวกเขาได้เข้าใจสิ่งที่พวกเขาได้ยินแล้ว!

มีผู้คนบางคนที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่และไม่รู้เท่าทัน พวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

อีกทั้งพวกเขาไม่รู้ว่าจะอะไรคือการเชื่อในพระองค์เมื่อพวกเขาเริ่มติดตามพระเจ้า

พวกเขานำวิธีที่มนุษย์คิดฝันและเข้าใจผิดในการเชื่อและติดตามพระเจ้ามาใช้

เมื่อผู้คนเช่นนี้เผชิญหน้ากับการทดสอบ พวกเขาไม่ได้ไหวตัวรับรู้

พวกเขายังคงมีนสาต่อการทรงนำและการทรงรู้แจ้งของพระเจ้า

พวกเขาไม่รู้ว่าจะอะไรคือความหมายของการมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าหรืออะไรคือความหมายของการ

ตั้งมั่นในระหว่างการทดสอบ พระเจ้าจะทรงใช้เวลาในปริมาณจำกัดให้กับผู้คนเช่นนี้ และในระหว่างเวลานี้

พระองค์จะทรงให้พวกเขาเข้าใจธรรมชาติของการทดสอบของพระองค์และเข้าใจว่าอะไรคือเจตนารมณ์ของพระ

องค์ หลังจากนั้นผู้คนเหล่านี้ต้องสาธิตแสดงทัศนคติของพวกเขา สำหรับพวกที่อยู่ ณ ช่วงระยะนี้

พระเจ้ายังคงกำลังทรงรออยู่ สำหรับพวกที่มีทรศนะบางอย่างแล้วแต่ยังคงลังเล

ที่ต้องการมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าแต่ยังไม่ได้ตกลงใจทำเช่นนั้น

และที่พยายามซ่อนเร้นและยอมแพ้เมื่อเผชิญหน้ากับการทดสอบใหญ่ทั้งๆ

ที่ได้นำความจริงพื้นฐานไปฝึกฝนปฏิบัติบ้างแล้ว—อะไรเล่าคือท่าทีของพระเจ้าต่อพวกเขา?

พระองค์ยังคงทรงคาดหมายจากพวกเขาเล็กน้อย และผลลัพธ์นั้นขึ้นอยู่กับท่าทีและผลงานของพวกเขา

หากผู้คนไม่แข็งขันในการก้าวหน้าแล้ว พระเจ้าทรงทำอะไร? พระองค์ทรงละวางจากพวกเขา

นี่เป็นเพราะก่อนที่พระเจ้าทรงละวางจากเจ้า เจ้าได้ละวางจากตัวเจ้าเองไปแล้ว ด้วยเหตุนี้

เจ้าไม่สามารถดำเนินพระเจ้าที่ทรงทำเช่นนั้นใช่หรือไม่? นี่เป็นธรรมหรือไม่? (เป็นธรรมแล้ว)

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 12

เมื่อติดตามพระเจ้า ผู้คนไม่ค่อยให้ความสนใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์
และพวกเขาไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อความคิดและท่าทีของพระองค์ต่อพวกมนุษย์ ผู้คนไม่เข้าใจความคิดของพระเจ้า
ดังนั้นเมื่อถูกถามคำถามเกี่ยวกับเจตนารมณ์และพระอุปนิสัยของพระองค์ พวกเขาก็จะสับสน
พวกเขาคอยอยู่ในความไม่แน่นอนที่ลึก แล้วเขาก็เดาหรือไม่ก็เดิมนั่น นี่คือการรอบความคิดแบบใดกัน?
มันพิสูจน์ข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ
ว่าผู้คนส่วนใหญ่ที่เชื่อในพระเจ้าคำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นอากาศที่ว่างเปล่าก้อนหนึ่งและทรงเป็นบางสิ่งที่ดู
เหมือนดำรงอยู่ในนาที่หนึ่งและไม่ดำรงอยู่ในนาที่ถัดไป เหตุใดเราจึงพูดแบบนั้น?
เพราะเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเผชิญปัญหา พวกเขาไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า
เหตุใดพวกเขาไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์เล่า? ไม่ใช่เพียงแค่ตอนนี้ แต่ตั้งแต่ต้นจนจบ
พวกเขาไม่รู้จักท่าทีของพระเจ้าต่อปัญหานี้ เจ้าไม่สามารถหยั่งลึกสิ่งนั้นและไม่รู้วาท่าทีของพระเจ้านั้นคืออะไร
แต่เจ้าได้ขบคิดถึงสิ่งนั้นมากหรือไม่? เจ้าได้พยายามที่จะรู้จักท่าทีของพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าได้สามัคคีธรรมเรื่องนี้แล้วหรือไม่? ไม่! นี่ยืนยันข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ
พระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าแห่งความเป็นจริง ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า
เจ้าใคร่ครวญเพียงเจตนารมณ์ของเจ้าเองและเจตนารมณ์ของผู้นำของเจ้าเท่านั้น
เจ้าเพียงแต่ขบคิดถึงความหมายผิวเผินและตามคำสอนของพระวณะของพระเจ้า
โดยไม่พยายามรู้จักหรือแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงเลย นี่ไม่ใช่กรณีนั้นหรือหรือ?
แก่นแท้ของเรื่องนี้ค่อนข้างร้ายแรง! หลังจากที่ผ่านมาหลายปีเหลือเกิน เราได้เห็นผู้คนมากมายที่เชื่อในพระเจ้า
ความเชื่อของพวกเขาได้แปลงสภาพพระเจ้าไปเป็นอะไรในจิตใจของพวกเขา?
ผู้คนบางคนเชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง
ผู้คนเหล่านี้ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามเกี่ยวกับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
เพราะพวกเขาไม่สามารถรู้ลึกหรือสำนึกถึงการทรงอยู่ของพระองค์หรือการไม่ทรงอยู่ของพระองค์
และยังไม่ต้องพูดถึงการได้เห็นสิ่งนั้นอย่างชัดเจนหรือการเข้าใจในสิ่งนั้น ในจิตใจสำนึก
ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระเจ้าไม่ทรงดำรงอยู่ คนอื่นๆ เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์
ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งทั้งหลายทั้งหมดที่พวกเขาไม่สามารถทำได้เช่นกัน
และคิดว่าพระองค์ควรทรงคิดตามที่พวกเขาจะคิดไม่ว่าจะอย่างไร คำจำกัดความพระเจ้าของพวกเขาคือ
“บุคคลที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่สามารถแตะต้องได้”
นอกจากนี้ยังมีผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นหุ่นเชิดตัวหนึ่ง
ผู้คนเหล่านี้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงมีอารมณ์ พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว

และคิดว่าเมื่อเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหา พระเจ้าไม่ทรงมีท่าที ทศนคติ หรือแนวคิด
พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ในอาณัติของมวลมนุษย์
ผู้คนเพียงแค่ว่าตามที่พวกเขาต้องการที่จะเชื่อไม่ว่าจะอย่างไร หากพวกเขาทำให้พระองค์ยิ่งใหญ่
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงยิ่งใหญ่ หากพวกเขาทำให้พระองค์เล็ก เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงเล็ก
เมื่อผู้คนทำบาปและต้องการความกรุณา ความยอมผ่อนปรน และความรักของพระเจ้า
พวกเขาก็ทักท้วงว่าพระเจ้าควรทรงยื่นความกรุณาของพระองค์ให้ ผู้คนเหล่านี้ประดิษฐ์ “พระเจ้า”
องค์หนึ่งในจิตใจของพวกเขาเอง แล้วก็ทำให้ “พระเจ้า”
องค์นี้ทำให้ข้อเรียกร้องของพวกเขาถูกล่วงและตอบสนองความอยากได้อะไรทั้งหมดของพวกเขา
ไม่สำคัญว่าเมื่อใดหรือที่ใด และไม่สำคัญว่าผู้คนเช่นนี้ทำอะไร
พวกเขานำสิ่งเพื่อสันติมาใช้ในการปฏิบัติต่อพระเจ้าของพวกเขาและในความเชื่อของพวกเขา
มีแม้กระทั่งพวกที่ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคือง
แต่ก็ยังคงเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้
เพราะพวกเขาทักท้วงว่าความรักของพระเจ้านั้นไร้เขตคั่นและพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม
และทักท้วงว่าไม่สำคัญว่าบุคคลผู้หนึ่งทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองมากเท่าใด
พระองค์จะไม่ทรงจดจำเรื่องอันใดเหล่านี้เลย พวกเขาคิดว่าเนื่องจากข้อผิดพลาดของมนุษย์ การบุกรุกของมนุษย์
และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์เป็นการแสดงออกชั่วขณะของอุปนิสัยของบุคคลผู้หนึ่ง
พระเจ้าจึงจะทรงให้โอกาสแก่ผู้คน และทรงยอมผ่อนปรนและอดทนกับพวกเขา
พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะยังคงทรงรักพวกเขาเหมือนเมื่อก่อน ด้วยเหตุนี้
พวกเขาก็ยังคงไว้วางใจความหวังสูงในการบรรลุความรอด อันที่จริง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร
ตราบเท่าที่พวกเขาไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาความจริง พระองค์ก็จะทรงมีท่าทีเชิงลบต่อพวกเขา
นี่เป็นเพราะตลอดครรถองแห่งความเชื่อของเจ้าในพระเจ้านั้น
แม้ว่าเจ้าได้รับหนังสือแห่งพระวาระของพระเจ้าไว้และเห็นว่าเป็นขุมทรัพย์
และศึกษาและอ่านหนังสือเหล่านั้นทุกวัน แต่เจ้าก็วางพระเจ้าที่แท้จริงไว้ก่อน
เจ้าคำนึงถึงพระองค์ว่าเป็นเพียงอากาศที่ว่างเปล่า หรือเป็นเพียงบุคคลผู้หนึ่ง—
และพวกเขาก็บางคนคำนึงถึงพระองค์ว่าไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากไปกว่าหุ่นเชิดตัวหนึ่ง เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้นเล่า?
เราทำเช่นนั้นเพราะในหนทางที่เราเห็นสิ่งนั้น
ไม่ว่าเจ้าจะเผชิญหน้ากับปัญหาหรือเผชิญกับรูปแบบแวดล้อมบางอย่าง
สิ่งเหล่านั้นที่ดำรงอยู่ในจิตใจได้สำนึกของเจ้า สิ่งเหล่านั้นที่เจ้าก่อให้เกิดขึ้นภายใน ไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆ
กับพระวาระของพระเจ้าหรือกับการไล่ตามเสาะหาความจริง เจ้าเพียงรู้ว่าตัวเจ้าเองกำลังคิดอะไร

ทัศนคติของตัวเองคืออะไรเท่านั้น แล้วเจ้าก็ยึดยึดแนวคิดและข้อคิดเห็นของตัวเองให้กับพระเจ้า
ในจิตใจของเจ้า สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นทัศนคติของพระเจ้า
และเจ้าสร้างมาตรฐานที่เจ้าคำนึงไว้อย่างไม่สั่นคลอนจากทัศนคติเหล่านี้ เมื่อเวลาผ่านไป
การดำเนินการเช่นนี้จะนำเจ้าออกห่างจากพระเจ้าไกลขึ้นและไกลขึ้น

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 13

จงเข้าใจท่าทีของพระเจ้าและวางความเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมดไว้ก่อน

พระเจ้าองค์นี้ที่พวกเจ้าเชื่ออยู่ในปัจจุบันนี้เป็นพระเจ้าแบบใดกันแน่? พวกเจ้าเคยขบคิดเกี่ยวกับสิ่งนั้นบ้างไหม?

เมื่อพระองค์ทรงเห็นคนชั่วกระทำความชั่ว พระองค์ทรงรังเกียจหรือไม่? (ใช่ พระองค์ทรงรังเกียจ)

ท่าทีของพระองค์คืออะไรเมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ทำความผิด? (ความโศกเศร้า)

เมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้คนขโมยของถวายของพระองค์ อะไรคือท่าทีของพระองค์?

(พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขา) ทั้งหมดนี้ชัดเจนมากใช่หรือไม่?

เมื่อพระเจ้าทรงเห็นใครบางคนสับสนในการเชื่อในพระองค์ของพวกเขา

ผู้ซึ่งไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาความจริงแต่อย่างใด อะไรคือท่าทีของพระเจ้า?

พวกเจ้าค่อนข้างไม่แน่ใจใช่หรือไม่? “ความสับสน” ในฐานะท่าที ไม่ใช่บาป และไม่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง และผู้คนที่รู้สึกว่ามันไม่ใช่ความผิดพลาดครั้งใหญ่อย่างหนึ่ง ดังนั้น จงบอกเรา—

อะไรคือท่าทีของพระเจ้าในกรณีนี้? (พระองค์ไม่ทรงเต็มใจที่จะรับรู้พวกเขา) “ความไม่เต็มใจที่จะรับรู้”—

นี่เป็นท่าทีแบบใดเล่า? มันหมายความว่าพระเจ้าทรงดูแคลนผู้คนที่เหล่านี้และทรงสบประมาทพวกเขา!

วิธีที่พระองค์ทรงจัดการกับผู้คนที่เช่นนี้คือการเมินเฉยต่อพวกเขา วิธีการของพระเจ้าคือทรงวางพวกเขาไว้ก่อน

โดยไม่ทรงพระราชกิจอันใดกับพวกเขา และนี่รวมไปถึงพระราชกิจแห่งความรู้แจ้ง ความกระจำ การติสสอน และการบ่มวินัย ผู้คนที่เช่นนี้ไม่ได้ถูกนับรวมในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแน่นอน

อะไรคือท่าทีของพระเจ้าต่อพวกที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงระคายเคือง

และฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระองค์? ความเกลียดสุดขีด!

พระเจ้าทรงพระพิโรธเป็นอันมากกับผู้คนที่ไม่นึกผิดเกี่ยวกับการทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงระคายเคือง! “ทรงพระพิโรธ” ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้สึกอย่างหนึ่ง อารมณ์อย่างหนึ่ง

มันไม่สอดคล้องกับท่าทีที่ชัดเจน อย่างไรก็ตามความรู้สึกนี้—อารมณ์นี้—

จะนำมาซึ่งบทอาฆาตสำหรับผู้คนที่เช่นนี้ นั่นคือ มันจะเติมพระเจ้าด้วยความเกลียดสุดขีด!

อะไรคือผลที่ตามมาของความเกลียดสุดขีดนี้เล่า? นั่นก็คือว่าพระเจ้าจะทรงวางผู้คนที่เหล่านี้ไว้ก่อน

และไม่ทรงตอบสนองต่อพวกเขาในระหว่างนี้ จากนั้นพระองค์จะทรงรอเพื่อที่จะจัดระเบียบพวกเขา

“หลังฤดูใบไม้ร่วง” การนี้บอกเป็นนัยอะไร? ผู้คนที่เหล่านี้จะยังคงมีบทอาฆาตหรือไม่?

พระเจ้าไม่ได้เคยตั้งพระทัยที่จะประทานบทอาฆาตใดๆ แก่ผู้คนที่เช่นนี้! เพราะฉะนั้น

เป็นเรื่องปกติอย่างเต็มที่หรือไม่ที่ตอนนี้ พระเจ้าไม่ทรงตอบสนองต่อผู้คนที่เช่นนี้? (ใช่ เป็นเรื่องปกติ)

ผู้คนที่เช่นนี้ควรกำลังเตรียมตัวทำอะไร?

พวกเขาควรเตรียมรับผลที่ตามมาด้านลบของพฤติกรรมของพวกเขาและการกระทำชั่วที่พวกเขาได้กระทำ

นี่คือการทรงตอบโต้ของพระเจ้าต่อบุคคลเช่นนี้ ดังนั้น บัดนี้เราพูดกับผู้คนเหล่านี้อย่างชัดเจนว่า
จงอย่ายึดมั่นในความหลงผิดของเจ้าอีกต่อไป และจงอย่ามีส่วนร่วมในความคิดเพื่อฝันมากเกินไป
พระเจ้าจะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้ผู้คนอย่างไม่รู้จบ
พระองค์จะไม่ทรงสู้ทนต่อการล่วงละเมิดหรือการไม่เชื่อฟังของพวกเขาตลอดกาล ผู้คนบางคนจะพูดว่า
“ข้าพระองค์ได้เห็นผู้คนเช่นนี้สองสามคนด้วยเช่นกัน และเมื่อพวกเขาอธิษฐาน
พวกเขารู้สึกเหมือนได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าเป็นพิเศษ แล้วพวกเขาก็รำไห่อย่างขมขื่น โดยปกติแล้ว
พวกเขาก็มีความสุขมากเช่นกัน
ดูเหมือนว่าพวกเขาจะมีการอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและการทรงนำทางของพระเจ้ากับพวกเขา”
จงอย่าปลงถ้อยคำไร้สาระเช่นนี้! น้ำตาอันขมขื่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนๆ
หนึ่งกำลังได้รับสัมผัสของพระเจ้า หรือชื่นชมการได้อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และยังไม่ต้องพูดถึงการทรงนำทางของพระเจ้า หากผู้คนทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
พระองค์จะยังคงทรงนำทางพวกเขาหรือไม่? กล่าวสั้นๆ
เมื่อพระเจ้าทรงได้ตัดสินพระทัยที่จะกำจัดและละทิ้งใครบางคน บททอสานของบุคคลนั้นก็ได้หายไปแล้ว
ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะมีความรู้สึกน่าพอใจเพียงใดยามที่พวกเขาอธิษฐาน
หรือพวกเขามีความเชื่อในพระเจ้ามากเพียงใดในหัวใจของพวกเขา มันก็จะไม่มีผลอันใดอีกต่อไป
สิ่งสำคัญคือพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ความเชื่อแบบนี้ พระองค์ทรงได้ผลักไสผู้คนเหล่านี้ไปแล้ว
วิธีการกับพวกเขาในอนาคตก็ไม่สำคัญเช่นกัน สิ่งสำคัญคือทันทีที่ผู้คนเหล่านี้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
บททอสานของพวกเขาก็ถูกกำหนดแล้ว หากพระเจ้าทรงได้กำหนดพิจารณาที่จะไม่ช่วยผู้คนเช่นนี้ให้รอด
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถูกทิ้งไว้เบื้องหลังเพื่อให้ถูกลงโทษ นี่คือการกระทำของพระเจ้า
แม้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าจะมีองค์ประกอบของความรักอยู่ด้วย และพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อทุกๆ คน
แต่ผู้คนก็ได้มองข้ามและลืมข้อเท็จจริงที่ว่าเนื้อแท้ของพระองค์นั้นเป็นเนื้อแท้แห่งความทรงเกียรติเช่นกัน
การที่พระองค์ทรงมีความรักไม่ได้หมายความว่าผู้คนสามารถทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองได้อย่างอิสระโดยไม่ทำ
ให้พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกทั้งหลายหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง
อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาที่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงมีหลักการในการปฏิบัติต่อ
ผู้คน พระเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นหุ่นเชิดที่จินตนาการขึ้นหรือวัตถุอื่นใด ในเมื่อพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง
พวกเราควรตั้งใจฟังเสียงของพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา ให้ความสนใจใกล้ชิดต่อท่าทีของพระองค์
และมาเข้าใจความรู้สึกทั้งหลายของพระองค์ พวกเราไม่ควรใช้จินตนาการของมนุษย์ในการนิยามพระเจ้า
อีกทั้งพวกเราไม่ควรบังคับใช้ความคิดหรือความปรารถนาของมนุษย์กับพระองค์

โดยทำให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนในลักษณะของมนุษย์บนพื้นฐานของจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์ หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทำให้พระเจ้ากริ้ว กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์ และทำลายความทรงเกียรติของพระองค์! ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจความรุนแรงของเรื่องนี้แล้ว เราขอปรารภให้พวกเจ้าทุกๆ คนระมัดระวังและรอบคอบในการกระทำของพวกเจ้า จงระมัดระวังและรอบคอบในวาตะของพวกเจ้าเช่นกัน—ในส่วนของวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อพระเจ้า ยิ่งเจ้าระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น! เมื่อเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้า จงดเว้นการพูดอย่างประมาท จงอย่าประมาทในการกระทำของเจ้า และจงอย่าใช้ป้ายฉลากด้วยความฉาบฉวย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จงอย่ามาทำข้อสรุปตามอำเภอใจ เจ้าควรรอและแสวงหาแทน การกระทำเหล่านี้ก็เป็นการแสดงออกถึงการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้าสามารถสัมผัสการณ์นี้ได้ และเหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้ามีท่าทีเช่นนี้ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงโทษเจ้าเพราะความโง่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการขาดความเข้าใจในเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหลายของเจ้า ตรงกันข้าม เนื่องจากท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับความกลัวต่อการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของพระองค์ และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงจดจำเจ้า ทรงนำทางและทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า หรือทรงยอมผ่อนปรนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้า ในทางกลับกัน หากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์นั้นไม่มีความเคารพ—ตัดสินพระองค์ตามที่เจ้าปรารถนา หรือเดาและนิยามแนวคิดของพระองค์ตามอำเภอใจ—พระเจ้าก็จะทรงกล่าวโทษเจ้า บ่มวินัยเจ้า และแม้กระทั่งลงโทษเจ้า หรือพระองค์อาจประจานความเห็นเกี่ยวกับเจ้า บางทีความเห็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบทอาชญากรรมของเจ้า เพราะฉะนั้นเราปรารถนาที่จะเน้นอีกครั้ง กล่าวคือ พวกเจ้าแต่ละคนควรระมัดระวังและรอบคอบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้า จงอย่าพูดอย่างประมาท และจงอย่าประมาทในการกระทำของพวกเจ้า ก่อนที่เจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าควรหยุดและคิดว่า การกระทำครั้งนี้ของข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้ากริ้วหรือไม่? ในการทำสิ่งนั้น ข้าพระองค์กำลังเคารพพระเจ้าอยู่หรือไม่? แม้ในเรื่องที่เรียบง่าย เจ้าควรพยายามขบคำถามเหล่านี้ให้แตก และใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาคำถามเหล่านี้

หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงในทุกๆ ด้าน ในทุกๆ สิ่ง ตลอดเวลา และนำท่าทีเช่นนี้ไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าและทรงให้เส้นทางให้เจ้าติดตาม

ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเสนอการแสดงแบบใด พระเจ้าก็ทรงเห็นพวกเขาอย่างชัดเจนและชัดเจน และพระองค์จะประจานการประเมินที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการแสดงเหล่านี้ของเจ้า

หลังจากที่เจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบสุดท้ายแล้ว

พระเจ้าก็จะทรงนำพฤติกรรมทั้งหมดของเจ้ามาสรุปรวมกันอย่างครบบริบูรณ์

เพื่อที่จะกำหนดพิจารณาบทอาชญาของเจ้า ผลลัพธ์นี้จะโน้มน้าวให้ทุกๆ บุคคลเชื่ออย่างสิ้นสงสัย

สิ่งที่เราอยากจะบอกพวกเจ้าในตอนนี้คือว่า ทุกความประพฤติของพวกเจ้า ทุกการกระทำของพวกเจ้า

และทุกความคิดของพวกเจ้าตัดสิน โชคชะตาของพวกเจ้า

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 14

ผู้ใดกำหนดพิจารณาบทอาสนของผู้น?

แม้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าจะมีองค์ประกอบของความรักอยู่ด้วย และพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อทุกๆ คน แต่ผู้คนที่ได้มองข้ามและลืมข้อเท็จจริงที่ว่าเนื้อแท้ของพระองค์นั้นเป็นเนื้อแท้แห่งความทรงเกียรติเช่นกัน การที่พระองค์ทรงมีความรักไม่ได้หมายความว่าผู้นสามารถทำให้พระองค์ทรงขุนเคืองได้อย่างอิสระโดยไม่ทำให้พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกทั้งหลายหรือปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง

อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงมีหลักการในการปฏิบัติต่อผู้น พระเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นหุ่นเชิดที่จินตนาการขึ้นหรือวัตถุอื่นใด ในเมื่อพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง พวกเราควรตั้งใจฟังเสียงของพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา ให้ความสนใจใกล้ชิดต่อท่าทีของพระองค์ และมาเข้าใจความรู้สึกทั้งหลายของพระองค์ พวกเราไม่ควรใช้จินตนาการของมนุษย์ในการนิยามพระเจ้า

อีกทั้งพวกเราไม่ควรบังคับใช้ความคิดหรือความปรารถนาของมนุษย์กับพระองค์ โดยทำให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้นในลักษณะของมนุษย์บนพื้นฐานของจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์ หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทำให้พระเจ้ากริ้ว กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์ และทำลายความทรงเกียรติของพระองค์! ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจความรุนแรงของเรื่องนี้แล้ว เราขอรับรู้ว่าให้พวกเจ้าทุกๆ คนระมัดระวังและรอบคอบในการกระทำของพวกเจ้า

จงระมัดระวังและรอบคอบในวาตะของพวกเจ้าเช่นกัน—ในส่วนของวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อพระเจ้า ยิ่งเจ้าระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น! เมื่อเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้า จงควั่นการพูดอย่างประมาท จงอย่าประมาทในการกระทำของเจ้า และจงอย่าใช้ป้ายฉลากด้วยความฉาบฉวยที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จงอย่ามาทำข้อสรุปตามอำเภอใจ เจ้าควรรอและแสวงหาแทน

การกระทำเหล่านี้ก็เป็นการแสดงออกถึงการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้าสามารถสัมผัสการณ์นี้ได้ และเหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้ามีท่าทีเช่นนี้

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงโทษเจ้าเพราะความโง่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการขาดความเข้าใจในเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหลายของเจ้า ตรงกันข้าม

เนื่องจากท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับความกลัวต่อการทำให้พระเจ้าทรงขุนเคือง ความเคารพต่อเจตนาธรรมของพระองค์ และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงจดจำเจ้า ทรงนำทางและทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า หรือทรงยอมผ่อนปรนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้า ในทางกลับกัน

หากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์นั้นไม่มีความเคารพ—ตัดสินพระองค์ตามที่เจ้าปรารถนา หรือเดาและนิยามแนวคิดของพระองค์ตามอำเภอใจ—พระเจ้าก็จะทรงกล่าวโทษเจ้า บ่มวินัยเจ้า

และแม้กระทั่งลงโทษเจ้า หรือพระองค์อาจประจานความเห็นเกี่ยวกับเจ้า บางที
ความเห็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบทอาชญากรรมของเจ้า เพราะฉะนั้นเราปรารถนาที่จะเน้นอีกครั้ง กล่าวคือ
พวกเจ้าแต่ละคนควรระมัดระวังและรอบคอบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้า จงอย่าพูดอย่างประมาท
และจงอย่าประมาทในการกระทำของพวกเจ้า ก่อนที่เจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าควรหยุดและคิดว่า
การกระทำครั้งนี้ของข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้ากริ้วหรือไม่? ในการทำสิ่งนั้น
ข้าพระองค์กำลังเคารพพระเจ้าอยู่หรือไม่? แม้ในเรื่องที่เรียบง่าย เจ้าควรพยายามขบคำถามเหล่านี้ให้แตก
และใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาคำถามเหล่านี้
หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงในทุกๆ ด้าน ในทุกๆ สิ่ง
ตลอดเวลา และนำพาที่เช่นนี้ไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าและทรงให้เส้นทางให้เจ้าติดตาม
ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเสนอการแสดงแบบใด พระเจ้าก็ทรงเห็นพวกเขาอย่างชัดเจนและชัดเจน
และพระองค์จะประทานการประเมินที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการแสดงเหล่านี้ของเจ้า
หลังจากที่เจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบสุดท้ายแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงนำพฤติกรรมทั้งหมดของเจ้ามาสรุปรวมกันอย่างครบบริบูรณ์
เพื่อที่จะกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของเจ้า ผลลัพธ์นี้จะโน้มน้าวให้ทุกๆ บุคคลเชื่ออย่างสิ้นสงสัย
สิ่งที่เราอยากจะบอกพวกเจ้าในที่นี้คือว่า ทุกความประพฤติของพวกเจ้า ทุกการกระทำของพวกเจ้า
และทุกความคิดของพวกเจ้าตัดสิน โชคชะตาของพวกเจ้า

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 15

ผู้คนมีแนวโน้มที่จะนิยามพระเจ้าบนพื้นฐานของประสบการณ์

ขณะกำลังสื่อสารเกี่ยวกับหัวข้อของการรู้จักพระเจ้า พวกเราได้สังเกตบางสิ่งหรือไม่?

พวกเราได้สังเกตหรือไม่ว่าท่าทีของพระองค์ในทุกวันนี้ได้ก้าวผ่านการแปลงสภาพไปแล้ว?

ท่าทีของพระองค์ต่อพวกมนุษย์นั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้กระนั้นหรือ? พระองค์จะทรงสู้ทนไปเช่นนี้เสมอ

ขึ้นความรักและความกรุณาของพระองค์ทั้งหมดให้พวกมนุษย์อย่างไม่รู้จบหรือไม่?

เรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับเนื้อแท้ของพระเจ้าด้วย...เมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์

พวกเขาก็นิยามพระองค์ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความรัก นั่นคือ พวกเขาเชื่อว่าไม่สำคัญว่าผู้คนจะทำอะไร

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะประพฤติตนอย่างไร ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร

และไม่สำคัญว่าพวกเขาอาจจะไม่เชื่อฟังเพียงใด เหล่านี้ไม่มีสิ่งใดสำคัญจริงๆ เลย เพราะพระเจ้าทรงมีความรัก

และความรักของพระองค์นั้นไร้ขีดจำกัดและไม่สามารถวัดได้ พระเจ้าทรงมีความรัก

ดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้คนได้ และพระเจ้าทรงมีความรัก

ดังนั้นพระองค์จึงทรงเปี่ยมกรุณาต่อผู้คน ทรงเปี่ยมกรุณาต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา

ทรงเปี่ยมกรุณาต่อความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา และทรงเปี่ยมกรุณาต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

นี่เป็นหนทางที่มันเป็นจริงๆ หรือ? สำหรับผู้คนบางคน

เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับความอดทนของพระเจ้าเพียงครั้งเดียวหรือแม้แต่สองสามครั้ง

พวกเขาจะปฏิบัติต่อประสบการณ์เหล่านี้ในฐานะทุนในความเข้าใจของพวกเขาเองเกี่ยวกับพระเจ้า

โดยเชื่อว่าพระองค์จะทรงอดทนและเปี่ยมกรุณาต่อพวกเขาตลอดกาล และจากนั้น

ตลอดครรถองแห่งชีวิตของพวกเขา

พวกเขานำความอดทนนี้ของพระเจ้ามาถือเป็นมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติต่อพวกเขา

นอกจากนี้ยังมีพวกที่หลังจากได้รับประสบการณ์กับความยอมผ่อนปรนของพระเจ้าเพียงครั้งเดียวจะนิยามพระ

เจ้าว่ายอมผ่อนปรนตลอดกาล—และในจิตใจของพวกเขา ความยอมผ่อนปรนนี้ไม่มีกำหนด ไม่มีเงื่อนไข

และแม้แต่ไว้วินัยโดยสิ้นเชิง การเชื่อเช่นนี้ถูกต้องหรือไม่?

ทุกครั้งที่เรื่องของเนื้อแท้ของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระเจ้าถูกนำมาหารือ พวกเจ้าดูเหมือนจะงุนงงที่สุด

การได้เห็นพระเจ้าเยี่ยงนี้ทำให้เราสนใจมาก พวกเจ้าได้ยินความจริงมากมายเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า

พวกเจ้าก็ได้ฟังการหารื้อมากมายที่เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม

ในจิตใจของพวกเขา

ประเด็นปัญหาเหล่านี้และความจริงของแง่มุมเหล่านี้เป็นเพียงความทรงจำบนพื้นฐานของทฤษฎีและถ้อยคำที่เจี

ยนไว้ ในชีวิตวันต่อวันของพวกเขา

ไม่มีใครสักคนในพวกเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์หรือเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในสิ่งที่สิ่งนั้นเป็นจริงๆ ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าล้วนสับสนมึนงงในการเชื่อของพวกเจ้า พวกเจ้าทั้งหมดเชื่ออย่างมีคบอด จนถึงจุดที่พวกเจ้ามีท่าทีที่ไม่เคารพต่อพระเจ้า และแม้กระทั่งปิดพระองค์ออกไป

การที่พวกเจ้ามีท่าทีแบบนี้ต่อพระเจ้านำไปสู่อะไรเล่า?

มันนำไปสู่การที่พวกเจ้ากระทำการสรุปเกี่ยวกับพระเจ้าเสมอ ทันทีที่เจ้าได้รับความรู้เพียงเล็กน้อย เจ้าก็จะรู้สึกพึงพอใจอย่างมาก รวากับว่าเจ้าได้รับพระเจ้านมาแล้วอย่างครบถ้วน

หลังจากนั้นเจ้าก็สรุปว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงเป็น และเจ้าไม่ปล่อยให้พระองค์ทรงเคลื่อนไหวโดยอิสระ นอกจากนั้น เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำบางสิ่งใหม่ๆ

เจ้าก็ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน สักวันหนึ่งเมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“เราไม่รักมวลมนุษย์อีกต่อไป เราจะไม่ยื่นความกรุณาให้พวกมนุษย์อีกต่อไป

เราไม่มีความยอมผ่อนปรนหรือความอดทนสำหรับพวกเขาอีกต่อไป

เราเต็มปริ่มไปด้วยความเกลียดและความเป็นปรปักษ์อย่างสุดขีดต่อพวกเขา”

พระคำรัสเช่นนี้จะก่อให้เกิดความขัดแย้งลึกลงไป ในหัวใจของผู้คน พวกเขาบางคนจะถึงกับพูดว่า

“พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์อีกต่อไป

พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าที่ข้าพระองค์ต้องการติดตามอีกต่อไป หากนี่คือสิ่งที่พระองค์ตรัส

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่ทรงมีคุณสมบัติที่จะเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์อีกต่อไป

และข้าพระองค์ไม่จำเป็นต้องติดตามพระองค์ต่อไป หากพระองค์จะไม่ทรงให้ความกรุณา ความรัก และความยอมผ่อนปรนแก่ข้าพระองค์อีกต่อไป เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็จะหยุดติดตามพระองค์

หากพระองค์ทรงยอมผ่อนปรนต่อข้าพระองค์โดยไม่มีกำหนด ทรงอดทนต่อข้าพระองค์เสมอ

และทรงยินยอมให้ข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความรัก เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความอดทน

และเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความยอมผ่อนปรน เมื่อนั้นเท่านั้นข้าพระองค์จึงจะสามารถติดตามพระองค์ได้

และเมื่อนั้นเท่านั้น ข้าพระองค์จึงจะมีความมั่นใจที่จะติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุดได้

เนื่องจากข้าพระองค์มีความอดทนและความกรุณาของพระองค์

การไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์และการล่วงละเมิดของข้าพระองค์สามารถได้รับการอภัยและละเว้นโทษอย่างไม่มี

กำหนด และข้าพระองค์สามารถทำบาปได้ตลอดเวลาและทุกหนแห่ง

สารภาพและได้รับการละเว้นโทษตลอดเวลาและทุกหนแห่ง

และทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธได้ตลอดเวลาและทุกหนแห่ง พระองค์ไม่ควรทรงมีข้อคิดเห็นใดๆ

หรือสร้างข้อสรุปใดๆ เกี่ยวกับข้าพระองค์”

แม้ว่าไม่มีสักคนเดียวในพวกเจ้าที่อาจคิดเกี่ยวกับประเด็นปัญหาแบบนี้เป็นส่วนตัวหรืออย่างมีสำนึกรับรู้

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าพิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่ใช้เพื่อให้อภัยเจ้าต่อบาปของเจ้า หรือวัตถุชิ้นหนึ่งที่จะใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งบันปลายที่สวยงาม

เจ้าก็ได้วางพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ไว้ตรงข้ามกับเจ้าในฐานะศัตรูของเจ้าอย่างแยบยลแล้ว นี่คือนสิ่งที่เราเห็น เจ้าอาจพูดสิ่งเหล่านี้ต่อไป อาทิ “ข้าพระองค์เชื่อในพระเจ้า” “ข้าพระองค์ได้ตามเสาะหาความจริง” “ข้าพระองค์ต้องการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของข้าพระองค์”

“ข้าพระองค์ต้องการหลุดพ้นจากอิทธิพลของความมืด” “ข้าพระองค์ต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ”

“ข้าพระองค์ต้องการนบถต่อพระเจ้า” “ข้าพระองค์ต้องการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

และทำหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ดี” และอื่นๆ อย่างไรก็ตาม

ไม่สำคัญว่าคำพูดของเจ้าอาจจะไพเราะเสนาะหูเพียงใด ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจรู้ทฤษฎีมากเพียงใด และไม่สำคัญว่าทฤษฎีนั้นอาจจะภูมิฐานหรือทรงเกียรติเพียงใด แต่ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า

ตอนนี้มีพวกเจ้ามากมายที่ได้เรียนรู้วิธีใช้กฎระเบียบ คำสอน

ทฤษฎีที่เจ้าเชี่ยวชาญเพื่อสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระเจ้าแล้ว

ด้วยเหตุนี้จึงวางพระองค์ตรงข้ามกับตัวพวกเจ้าเองโดยธรรมชาติ

แม้ว่าเจ้าอาจได้ศึกษาตัวอักษรและคำสอนจนเชี่ยวชาญ

แต่เจ้าก็ยังไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากมากที่เจ้าจะเข้าใกล้พระเจ้า

รู้จักพระองค์ และเข้าใจพระองค์ นี่ช่างน่าเศร้ายิ่งนัก!

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 16

ท่าทีของพระเจ้าต่อพวกที่หนีหายไประหว่างพระราชกิจของพระองค์

มีผู้คนเช่นนี้อยู่ทุกหนแห่ง นั่นคือ หลังจากพวกเขาได้แน่ใจเกี่ยวกับทางของพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุผลหลากหลาย พวกเขาก็จากไปในความเงียบ โดยไม่กล่าวคำอำลา

เพื่อออกไปและทำในสิ่งใดก็ตามที่หัวใจของพวกเขาอยากทำ

สำหรับตอนนี้พวกเราจะไม่สนใจเหตุผลที่ผู้คนเหล่านี้จากไป

ก่อนอื่นพวกเราจะถามองดูว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้าต่อบุคคลประเภทนี้ มันชัดเจนมาก!

จากช่วงเวลาที่ผู้คนเหล่านี้เดินจากไป ในสายพระเนตรของพระเจ้า

ช่วงเวลาแห่งความเชื่อของพวกเขาได้สิ้นสุดลง ไม่ใช่ปัจเจกบุคคลที่ได้ยุติความเชื่อ แต่เป็นพระเจ้า

การที่บุคคลผู้นี้จากพระเจ้าไปหมายความว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าแล้ว

หมายความว่าพวกเขาไม่ต้องการพระองค์อีกต่อไป

และหมายความว่าพวกเขาไม่ยอมรับความรอดของพระเจ้าอีกต่อไป ในเมื่อผู้คนเช่นนี้ไม่ต้องการพระเจ้า

พระเจ้าจะยังคงทรงสามารถต้องการพวกเขาหรือไม่? ยิ่งกว่านั้น เมื่อผู้คนเช่นนี้มีท่าทีแบบนี้ ทรศนะนี้

และได้กลายเป็นมุ่นมั่นที่จะจากพระเจ้าไป พวกเขาก็ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคืองแล้ว

นี่เป็นไปทั้งๆ ที่มีข้อเท็จจริงว่าพวกเขาอาจไม่ได้เกิดความโกรธขึ้นมาและคำทอพระเจ้า ทั้งๆ

ที่มีข้อเท็จจริงว่าพวกเขาอาจไม่ได้มีส่วนร่วมในพฤติกรรมชั่วช้าหรือเกินเลยใดๆ และทั้งๆ

ที่มีข้อเท็จจริงว่าผู้คนเหล่านี้กำลังคิดว่า

“หากจะมีสักวันเมื่อข้าพระองค์ได้มีความสนุกสนานภายนอกจนจุใจแล้ว

หรือเมื่อข้าพระองค์ยังคงจำเป็นต้องมีพระเจ้าเพื่ออะไรบางอย่าง ข้าพระองค์ก็จะกลับมา

หรือหากพระเจ้าทรงเรียกหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะกลับมา” หรือพวกเขาพูดว่า

“เมื่อข้าพระองค์ได้รับบาดเจ็บที่ภายนอก

หรือเมื่อข้าพระองค์เห็นว่าโลกภายนอกนั้นมีดเกินไปและชั่วร้ายเกินไป

และข้าพระองค์ไม่ต้องการไปตามกระแสอีกต่อไป ข้าพระองค์ก็จะกลับมาหาพระเจ้า”

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้ได้คำนวณในจิตใจของพวกเขาถึงเวลาที่แน่นอนที่พวกเขาจะกลับมา

และแม้ว่าพวกเขาได้พยายามทิ้งให้ประตูเปิดไว้เพื่อการกลับมาของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไม่ตระหนักว่า

ไม่สำคัญว่าพวกเขาเชื่ออะไร หรือพวกเขาวางแผนอย่างไร ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงความคิดเพื่อฝัน

ความผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขาคือความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับว่า

ความอยากจากไปของพวกเขาทำให้พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไร

จากช่วงเวลาที่พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะจากพระเจ้าไป พระองค์ก็ทรงละทิ้งพวกเขาอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เมื่อถึงตอนนั้นพระองค์ก็ทรงได้กำหนดพิจารณาบทอาสนของบุคคลเช่นนี้ในพระทัยของพระองค์แล้ว
นั่นคือบทอาสนอะไร? มันก็คือว่าบุคคลผู้นี้จะเป็นหนึ่งในพวกหนู และดังนั้น จะพินาศไปพร้อมกับพวกมัน
ด้วยเหตุนี้ ผู้คนมักจะเห็นสถานการณ์แบบนี้บ่อยๆ นั่นคือ ใครบางคนละทิ้งพระเจ้า
แต่แล้วก็ไม่ได้รับการลงโทษ พระเจ้าทรงปฏิบัติการโดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์เอง
บางสิ่งสามารถมองเห็นได้ ในขณะที่สิ่งอื่นๆ ถูกสรุปในพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น
ดังนั้นผู้คนจึงไม่สามารถเห็นผลลัพธ์ได้ ส่วนที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้นั้น
ไม่จำเป็นต้องเป็นด้านที่แท้จริงของสิ่งทั้งหลาย แต่ด้านอื่นนั้น—ด้านที่เจ้าไม่เห็น—จริงๆ
แล้วประกอบด้วยความคิดและข้อสรุปที่จริงใจแท้จริงของพระเจ้า

ผู้คนทีหนีหายไประหว่างพระราชกิจของพระเจ้าคือพวกที่ละทิ้งทางที่แท้จริง

ดังนั้น พระเจ้าทรงสามารถให้การลงโทษที่จริงจังแบบนี้แก่ผู้คนได้อย่างไร?

เหตุใดพระองค์จึงกริ้วพวกเขาขนาดนั้น?

แรกที่สุดพวกเราเห็นว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระบารมีและพระพิโรธ พระองค์ไม่ทรงเป็นแกะที่ถูกผู้ใดฆ่านับประสาอะไรที่จะเป็นหุ่นเชิดที่ถูกควบคุมโดยผู้คนให้ทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากให้ทำ
พระองค์ไม่ทรงเป็นอากาศว่างเปล่าที่ถูกบงการอีกด้วย หากเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ควรมีหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า

และเจ้าควรรู้ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ไม่ใช่เนื้อแท้ที่จะถูกทำให้โกรธ ความโกรธนี้อาจก่อเกิดโดยคำพูด

หรือบางทีความคิด หรือบางทีพฤติกรรมเลวทรามบางอย่าง หรือบางทีแม้แต่พฤติกรรมเบาๆ—

พฤติกรรมที่ผ่านได้ในสายตาและจริยธรรมของพวกมนุษย์

หรือบางทีมันอาจจะถูกกระตุ้นโดยคำสอนหรือทฤษฎี อย่างไรก็ตาม ทันทีที่เจ้าได้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
โอกาสของเจ้าก็จะหายไป และวันสุดท้ายของเจ้าก็จะมาถึง นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัว!

หากเจ้าไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจะต้องไม่ทรงถูกทำให้ขุ่นเคือง เช่นนั้นแล้วบางทีเจ้าอาจไม่กลัวพระองค์

และบางทีเจ้าอาจกำลังทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองเป็นกิจวัตร หากเจ้าไม่รู้วิธียำเกรงพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะยำเกรงพระเจ้า

และเจ้าจะไม่รู้วิธีที่จะนำตัวเองมาอยู่บนเส้นทางแห่งการเดินในหนทางของพระเจ้า—

การยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ทันทีที่เจ้ากลายเป็นโหดร้ายรู้

และรู้สึกตัวว่าพระเจ้าต้องไม่ถูกทำให้ทรงขุ่นเคือง เจ้าก็จะรู้ว่าอะไรคือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

การเดินในทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชื่อนั้น ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับว่า

เจ้ารู้จักความจริงมากเท่าใด เจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบกี่ครั้ง หรือเจ้าได้ถูกบ่มวินัยมากเท่าใดแล้ว

แต่มันขึ้นอยู่กับท่าทีแบบใดที่เจ้ามีต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้า และแก่นแท้ใดที่เจ้าแสดงออก
แก่นแท้ของผู้คนและท่าทีเฉพาะตัวของพวกเขา—เหล่านี้สำคัญมาก สำคัญอย่างยิ่งยวดมาก
ในส่วนของพวกเขาที่ได้ประกาศศรัทธาและไปจากพระเจ้า ท่าทีที่น่าเหยียดหยามของพวกเขาต่อพระองค์
และหัวใจของพวกเขาที่ดูหมิ่นความจริงนั้น ได้สร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระองค์แล้ว ดังนั้น
ในความคิดเห็นของพระองค์ พวกเขาจะไม่มีวันได้รับการให้อภัย พวกเขาได้รู้ถึงการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ได้รับแจ้งข่าวที่ว่าพระองค์ได้ทรงมาถึงแล้ว และยังได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าด้วยซ้ำ
การจากไปของพวกเขาไม่ใช่กรณีของการถูกลอกให้เชื่อหรือหัวหมุนมึนงง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะถูกบังคับให้จากไป ตรงกันข้าม
พวกเขาเลือกไปจากพระเจ้าอย่างรู้ตัวและด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง
การจากไปของพวกเขาไม่ได้เป็นเรื่องของการหลงทางของพวกเขา อีกทั้งพวกเขาก็ไม่ได้ถูกทิ้งขว้างด้วย
ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาไม่ใช่ลูกแกะที่โกลาหลห่างจากฝูง
และยังไม่ต้องพูดถึงบรรดาบุตรน้อยผู้หลงหายที่หลงทางไป พวกเขาจากไปโดยได้รับการยกเว้นโทษ—
และสภาพเงื่อนไขเช่นนี้ สถานการณ์เช่นนี้ สร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และเป็นเพราะความระคายเคืองนี้ พระองค์จึงทรงให้บททดสอบที่สิ้นหวังแก่พวกเขา
บททดสอบแบบนี้ไม่น่าตกใจหรือ? เพราะฉะนั้น หากผู้คนไม่รู้จักพระเจ้า
พวกเขาสามารถทำให้พระองค์ทรงขุนเคืองได้ นี่ไม่ใช่เรื่องเล็ก! หากผู้คนไม่ถือจริงจังกับท่าทีของพระเจ้า
และยังคงเชื่อว่าพระองค์กำลังทรงตั้งตารอคอยการกลับมาของพวกเขาเพราะพวกเขาลูกแกะที่หายไปบางส่วน
ของพระองค์ และพระองค์ยังคงทรงรอให้พวกเขามีการเปลี่ยนใจ
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็อยู่ไม่ไกลจากวันแห่งการลงโทษของพวกเขา
พระเจ้าจะไม่เพียงทรงปฏิเสธที่จะยอมรับพวกเขา—
ในเมื่อนี้เป็นครั้งที่สองที่พวกเขาสร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระองค์
เรื่องนี้จึงแย่มากยิ่งขึ้นไปอีก!
ท่าทีที่ไร้ความเคารพของผู้คนเหล่านี้ได้ละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าแล้ว
พระองค์จะยังคงทรงยอมรับพวกเขาหรือไม่? ในพระทัยของพระองค์ หลักการของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า
ใครบางคนได้บรรลุความแน่ใจเกี่ยวกับทางที่แท้จริงแล้ว
แต่ยังคงสามารถปฏิเสธพระเจ้าและไปจากพระเจ้าอย่างรู้ตัวและด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง
จากนั้นพระองค์จะทรงปิดถนนสู่ความรอดของบุคคลเช่นนี้ และสำหรับบุคคลผู้นี้
ประตูสู่ราชอาณาจักรก็จะถูกปิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เมื่อบุคคลผู้นี้มาเคาะอีกครั้ง พระเจ้าก็จะไม่ทรงเปิดประตู
บุคคลผู้นี้จะถูกทิ้งไว้ข้างนอกตลอดกาล บางทีพวกเขาก็บางคนได้อ่านเรื่องราวของโมเสสในพระคัมภีร์แล้ว

หลังจากที่โมเสสได้รับการทรงเจิมจากพระเจ้า ผู้นำ 250 ท่านได้แสดงออกถึงความไม่เชื่อฟังต่อโมเสส เพราะการกระทำทั้งหลายของเขาและด้วยเหตุผลอื่นๆ อันหลากหลาย พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนาบต่อผู้ใด? ไม่ใช่โมเสส พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนาบต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนาบต่อพระราชกิจของพระเจ้าในประเด็นปัญหานี้ พวกเขาได้พูดดังนี้

“ท่านทำเกินเหตุ เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกๆ คน และพระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางพวกเขา...”

คำพูดและประโยคเหล่านี้จริงจังกมาก จากทัศนคติของมนุษย์ใช่หรือไม่? คำพูดและประโยคเหล่านี้ไม่จริงจังก! อย่างน้อยที่สุด ความหมายตามตัวอักษรของคำพูดเหล่านี้ไม่จริงจังก ในแง่กฎหมาย

พวกเขาไม่ได้ทำผิดกฎหมายใดๆ เพราะโดยผิวเผินจริงจังก แล้ว นี่ไม่ใช่ภาษาหรือคำศัพท์ที่เป็นปรปักษ์

นับประสาอะไรที่มันจะมีความหมายโดยนัยที่ดูเป็นการหมิ่นประมาทใดๆ

เหล่านี้เป็นเพียงประโยคธรรมดาสามัญ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดจึงเป็นว่าคำพูดเหล่านี้สามารถกระตุ้นพระพิโรธเช่นนั้นจากพระเจ้า?

เป็นเพราะคำพูดเหล่านี้ไม่ได้ถูกพูดกับผู้คน แต่ถูกพูดกับพระเจ้า

ทำที่และอุปนิสัยที่คำพูดเหล่านี้แสดงออกมานั้นคือสิ่งที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคืองอย่างแน่น

อน และพวกเขาทำความขุ่นเคืองให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งต้องไม่ถูกทำให้ขุ่นเคือง

พวกเราทั้งหมดรู้ว่าบทอาสารของผู้นำเหล่านั้นคืออะไรในท้ายที่สุด ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้คนที่ได้ละทิ้งพระเจ้า

ทัศนคติของพวกเขาคืออะไร? อะไรเล่าคือทำที่ของพวกเขา?

และเหตุใดทัศนคติและทำที่ของพวกเขาทำให้พระเจ้าทรงจัดการกับพวกเขาในลักษณะเช่นนี้?

เหตุผลก็คือแม้ว่าพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พวกเขาก็ตกเลือกที่จะทรยศพระองค์

และนี่คือเหตุผลที่พวกเขาถูกปลดเปลื้องโอกาสที่จะได้รับความรอดโดยสิ้นเชิง ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“เพราะถ้าพวกเรายังจงใจทำบาปอยู่เรื่อยๆ หลังจากได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว

ก็จะไม่มีเครื่องบูชาลบล้างบาปเหลืออยู่เลย” บัดนี้พวกเขามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

โทษชะตาของผู้คนถูกตัดสินใจโดยท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

และเฉกเช่นเดียวกับที่ผู้คนประพฤติตนแตกต่างกันในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ท่าทีของพระองค์ต่อพฤติกรรมเหล่านี้ก็แตกต่างกันเพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นทั้งหุ่นเชิดและอากาศว่างเปล่า

การทำความรู้จักกับท่าทีของพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาที่คุ้มค่าสำหรับมวลมนุษย์

โดยการรู้จักท่าทีของพระเจ้า

ผู้คนควรจะเรียนรู้วิธีที่พวกเขาสามารถบรรลุความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และมาเข้าใจพระทัยของพระองค์ทีละเล็กทีละน้อย เมื่อเจ้าค่อยๆ มาเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

เจ้าก็จะไม่รู้สึกรู้หาว่าการยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วเป็นสิ่งยากยิ่งที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง ยิ่งกว่านั้น

เมื่อเจ้าเข้าใจพระเจ้าจริงๆ เจ้าก็จะไม่มีแนวโน้มที่จะสร้างบทสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระองค์

ทันทีที่เจ้าหยุดสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้าก็จะมีแนวโน้มน้อยลงที่จะทำให้พระองค์ทรงชุ่นเคือง

และโดยที่เจ้าไม่ตระหนักรู้ พระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์

การนี้จะเติมเต็มหัวใจของเจ้าด้วยความเคารพต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะหยุดนิยามพระเจ้าโดยผ่านทางคำสอน ความหมายตามตัวอักษร

และทฤษฎีทั้งหลายที่เจ้าได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญ

แต่โดยการแสวงหาจนพบเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งอย่างสม่ำเสมอ

เจ้าก็จะกลายเป็นบุคคลที่สมดังพระทัยของพระเจ้าโดยไม่รู้สึกรู้หา

พระราชกิจของพระเจ้านั้นพวกมนุษย์มองไม่เห็นและไม่สามารถแตะต้องได้ แต่ในความคิดเห็นของพระองค์

การกระทำของบุคคลทุกๆ คน—พร้อมกับท่าทีของพวกเขาต่อพระองค์—ไม่เพียงสามารถล่วงรู้ได้โดยพระเจ้า

แต่ยังสามารถมองเห็นได้สำหรับพระองค์อีกด้วย นี่คือนางสิ่งๆ ที่ทุกคนควรระลึกและชัดเจนอย่างมาก

เจ้าอาจกำลังถามตัวเองอยู่เสมอว่า “พระเจ้าทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ที่นี้?

พระองค์ทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังคิดอะไรอยู่ตอนนี้? บางทีพระองค์อาจทรงรู้

และบางทีพระองค์อาจไม่ทรงรู้” หากเจ้ายอมรับทัศนคติแบบนี้ คิดตามและเชื่อในพระเจ้า

แต่ยังแคลงใจในพระราชกิจของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์

เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ววันหนึ่งจะมาถึง เมื่อเจ้าจะปลุกเร้าพระพิโรธของพระองค์

เพราะเจ้ากำลังเดินโซเซอยู่บนขอบหน้าผาอันตราย เราได้เห็นผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้ามานานหลายปีแล้ว

แต่ยังคงไม่ได้รับความเป็นจริงจากความจริง นับประสาอะไรที่จะได้เข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ไม่สร้างความก้าวหน้าในชีวิตและวุฒิภาวะของพวกเขา โดยยึดติดกับคำสอนที่ตื้นเขินที่สุดเท่านั้น
นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนี้ไม่เคยถือว่าพระวณะของพระเจ้าคือชีวิตในตัวเอง

และพวกเขาไม่เคยเผชิญหน้าและยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ เจ้าคิดหรือไม่ว่าเมื่อทรงเห็นผู้คนเช่นนี้
พระเจ้าจะทรงเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี? พวกเขาปลอบประโลมพระองค์หรือไม่?

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นวิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้านั่นเองที่ตัดสินใจโชคชะตาของพวกเขา ในส่วนของวิธีที่ผู้คนแสวงหา
และวิธีที่ผู้คนเข้าหาพระเจ้า ท่าทีของผู้คนมีความสำคัญอันดับแรก

จึงไม่เพิกเฉยต่อพระเจ้าเหมือนพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่รอบๆ

ที่ด้านหลังของหัวเจ้า จงคิดถึงพระเจ้าที่เจ้าเชื่อในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าที่เป็นจริงเสมอ
พระองค์ไม่ได้กำลังประทับอยู่บนนั้นในสวรรค์ชั้นที่สามโดยไม่มีสิ่งใดให้ทรงทำ

ตรงกันข้ามพระองค์กำลังทรงเฝ้ามองหัวใจของทุกคน ทรงสังเกตการณ์สิ่งที่เจ้าคิดจะทำ

ทรงเฝ้ามองทุกคำพูดเล็กน้อยและทุกความประพฤติน้อยๆของพวกเขา ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าประพฤติตนอย่างไร
และทรงเห็นว่าอะไรคือท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ อย่างสม่ำเสมอ

ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจมอบตัวเองให้กับพระเจ้าหรือไม่

พฤติกรรมของเจ้าทั้งหมดและความคิดและแนวคิดข้างในสุดของเจ้าถูกแผ้วถางเฉพาะพระพักตร์พระองค์และกำลัง
งถูกพระองค์ทรงพินิจพิเคราะห์ เนื่องจากพฤติกรรมของเจ้า เนื่องจากความประพฤติของเจ้า

และเนื่องจากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ ข้อคิดเห็นของพระเจ้าเกี่ยวกับเจ้า

และท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เราอยากจะทำให้คำแนะนำบางอย่างแก่ผู้คนบางคนที่

จะไม่วางตัวของเจ้าเองเหมือนเด็กทารกในพระหัตถ์ของพระเจ้า ราวกับว่าพระองค์ควรทรงหลงใหลเจ้า

ราวกับว่าพระองค์ไม่มีวันทรงสามารถจากเจ้าไป

และราวกับว่าท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าได้ถูกกำหนดตายตัวแล้วและไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และเราขอแนะนำให้เจ้าเลิกฝัน! พระเจ้าทรงชอบธรรมในการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ บุคคล

และพระองค์ทรงจริงจังในวิธีการเข้าหาของพระองค์ในพระราชกิจแห่งการพิชิตและช่วยผู้คนให้รอด

นี่คือการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ คนอย่างจริงจัง

และไม่ใช่ว่าเหมือนสัตว์เลี้ยงที่จะเล่นด้วย ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นไม่ใช่แบบที่เอาใจหรือตามใจ

อีกทั้งความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ก็ไม่ตามใจและไม่เพิกเฉย

ในทางตรงกันข้าม ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการทะนุถนอม การสงสาร

และการเคารพชีวิต ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์สื่อถึงความคาดหวังของพระองค์ต่อพวกเขา

และเป็นสิ่งที่มนุษยชาติต้องการเพื่อที่จะอยู่รอด พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง

ท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นมีหลักการ ไม่ใช่กฎกติกามากมายแต่อย่างใด และสามารถเปลี่ยนแปลงได้

เจตนาธรรมของพระองค์ต่อมนุษยชาติกำลังค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและแปลงสภาพไปตามกาลเวลา
ขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมขณะที่เกิดขึ้น และพร้อมกับท่าทีของทุกๆ บุคคล เพราะฉะนั้น
เจ้าควรรู้ในหัวใจของเจ้าด้วยความชัดเจนอย่างแท้จริงว่าเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
และพระอุปนิสัยของพระองค์จะปรากฏออกมาในเวลาที่แตกต่างกันและในบริบทที่แตกต่างกัน
เจ้าอาจไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องจริงจัง
และเจ้าอาจใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อจินตนาการว่าพระเจ้าควรทรงทำสิ่งทั้งหลายอย่างไร
อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่ทำให้ทัศนคติชั่วตรงข้ามของเจ้าเป็นจริง
และด้วยการใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อพยายามวัดพระเจ้า
เจ้าก็ได้ทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธแล้ว
นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงดำเนินการตามวิธีที่เจ้าคิดว่าพระองค์ทรงทำ
อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติต่อเรื่องนี้เหมือนที่เจ้าบอกว่าพระองค์จะทรงทำ ด้วยเหตุนี้
เราเตือนความจำเจ้าให้ระมัดระวังและรอบคอบในการเข้าหาทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้า
และเรียนรู้วิธีปฏิบัติตามหลักการแห่งการเดินในทางของพระเจ้าในสรรพสิ่ง
ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
เจ้าต้องพัฒนาความเข้าใจที่มั่นคงโดยคำนึงถึงเรื่องทั้งหลายเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและท่าทีของพระเจ้า
เจ้าต้องหาผู้ที่รู้แจ้งเพื่อสื่อสารเรื่องเหล่านี้กับเจ้า และเจ้าต้องแสวงหาอย่างจริงจัง
จงไม่มองดูพระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าในฐานะหุ่นเชิด—ตัดสินพระองค์ตามอำเภอใจ
มาถึงข้อสรุปเกี่ยวกับพระองค์โดยพลการ และไม่ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความเคารพที่พระองค์ทรงสมควรได้รับ
ในขณะที่พระเจากำลังทรงนำพาความรอดมาให้เจ้าและกำหนดพิจารณาบทอาชญาของเจ้า
พระองค์อาจประทานความกรุณา หรือความขมขื่นผ่อนปรน หรือการพิพากษาและการติสอนแก่เจ้า
แต่ไม่ว่าในกรณีใด ท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะไม่ตายตัว มันขึ้นอยู่กับท่าทีของเจ้าเองต่อพระองค์
ตลอดจนความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์
จงไม่ปล่อยให้แง่มุมชั่วคราวอย่างหนึ่งในความรู้และความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของเจ้านิยามพระองค์อย่างถาวร
จงไม่เชื่อในพระเจ้าที่สิ้นพระชนม์แล้วองค์หนึ่ง จงเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียวผู้ทรงพระชนม์อยู่ จงจดจำเรื่องนี้ไว้!
แม้ว่าเราได้หารือเกี่ยวกับความจริงบางอย่างที่นี้—ความจริงที่พวกเจ้าจำเป็นต้องฟัง—
ในแง่ของสถานะปัจจุบันและวุฒิภาวะปัจจุบันของพวกเจ้า เราจะไม่ทำการเรียกร้องใดๆ
ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นจากพวกเจ้าในตอนนี้ เพื่อไม่ให้เป็นการลดทอนความกระตือรือร้นของพวกเจ้า
การทำเช่นนั้นสามารถเติมเต็มหัวใจของพวกเจ้าด้วยความท้อแท้มากเกินไป
และทำให้พวกเจ้ารู้สึกผิดหวังมากเกินไปต่อพระเจ้า

แต่เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถใช้ความรักต่อพระเจ้าที่พวกเขามีอยู่ในหัวใจของพวกเขาและใช้ทำที่ที่เปี่ยมความเคารพกับพระเจ้าแทน เมื่อเดินตามเส้นทางที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า

จึงไม่สับสนมึนงงโดยผ่านทางเรื่องนี้เกี่ยวกับวิธีเชื่อในพระเจ้า

จึงปฏิบัติต่อมันว่าเป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่มีอยู่ จงวางมันไว้ในหัวใจของเจ้า นำไปฝึกฝนปฏิบัติ และเชื่อมต่อกับชีวิตจริง จงไม่เพียงปรนนิบัติเรื่องนี้แต่ปาก—เพราะนี่เป็นเรื่องของความเป็นและความตาย และเป็นเรื่องที่จะกำหนดพิจารณาชะตากรรมของเจ้า จงไม่ปฏิบัติต่อเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกหรือเรื่องเล่นของเด็ก! หลังจากแบ่งปันคำพูดเหล่านี้กับพวกเขาในวันนี้

เรากังขาวว่าจิตใจของพวกเขาได้เก็บเกี่ยวความเข้าใจไปมากเพียงใดแล้ว

มีคำถามอะไรอีกหรือไม่ที่พวกเขาปรารถนาที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้พูดไปในวันนี้?

แม้ว่าหัวข้อเหล่านี้ค่อนข้างใหม่ และอยู่ห่างเล็กน้อยจากทฤษฎีของพวกเขา

จากการไล่ตามเสาะหาตามปกติของพวกเขา และสิ่งที่เจ้ามีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจ

เราคิดว่าทันทีที่สิ่งเหล่านั้นได้รับการสามัคคีธรรมจากพวกเขาช่วงระยะเวลาหนึ่ง

พวกเขาก็จะพัฒนาความเข้าใจร่วมกันในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดที่นี่ หัวข้อเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องใหม่ และเป็นหัวข้อที่พวกเขาไม่เคยได้พิจารณามาก่อน

ดังนั้นเราจึงหวังว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่เพิ่มภาระให้กับพวกเขาไม่ว่าในทางใด

เราไม่ได้กำลังพูดคำพูดเหล่านี้วันนี้เพื่อเขย่าขวัญพวกเขา

อีกทั้งเราไม่ได้กำลังใช้คำพูดเหล่านี้เป็นวิธีที่จะจัดการกับพวกเขา ตรงกันข้าม

จุดมุ่งหมายของเราคือการช่วยให้พวกเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่จริงแท้เกี่ยวกับความจริง

เพราะมีความแตกต่างดำรงอยู่ระหว่างมวลมนุษยชาติกับพระเจ้า แม้ว่าผู้คนจะเชื่อในพระเจ้า

แต่พวกเขาไม่เคยได้เข้าใจพระองค์หรือรู้จักทำที่ของพระองค์

พวกเขามนุษย์ไม่เคยกระตือรือร้นอย่างมากในความกังวลของพวกเขาต่อทำที่ของพระเจ้าอีกด้วย ตรงกันข้าม

พวกเขาได้เชื่อและดำเนินการไปอย่างหุนหันพลันแล่น

และได้สะดุ้งในความรู้อย่างลึกซึ้งและความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของพวกเขา

เพราะฉะนั้นเราจึงรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ชำระประเด็นปัญหาเหล่านี้ให้พวกเขา

และช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์นี้ที่เจ้าเชื่อทรงเป็นพระเจ้าแบบใด ตลอดจนถึงสิ่งที่พระองค์กำลังทรงคิด

อะไรคือทำที่ของพระองค์ในการปฏิบัติของพระองค์ต่อผู้คนหลากหลายแบบ

พวกเขายืนอยู่ห่างเพียงใดจากการทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ถูกล่วง

และความแตกต่างระหว่างการกระทำของเจ้ากับมาตรฐานที่พระองค์ทรงประสงค์นั้นใหญ่เพียงใด

เป้าหมายในการแจ้งให้เขารู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้คือการให้พวกเขามีปทัฏฐานเพื่อใช้วัดตัวเอง

และเพื่อที่พวกเขาจะได้รู้ว่าถนนที่พวกเขา กำลังใช้เดินทางอยู่นั้น ได้นำไปสู่การเก็บเกี่ยวชนิดใด
สิ่งใดที่พวกเขาไม่ได้รับมาตามถนนสายนี้ และในพื้นที่ใดที่พวกเขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ เลย
ในขณะที่สื่อสารกันท่ามกลางพวกเขา

พวกเขามักจะพูดคุยในหัวข้อที่ถูกหารือทั่วไปสองสามเรื่องซึ่งมีขอบเขตที่แคบมากและมีเนื้อหาที่ตื้นเขิน
มีระยะห่าง ช่องว่าง ระหว่างสิ่งที่เขาหารือกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ตลอดจนช่องว่างระหว่างการหารือของเจ้าและขอบเขตและมาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า
เมื่อเวลาผ่านไป การดำเนินการเช่นนี้จะส่งผลให้เขาเบี่ยงเบนไปจากทางของพระเจ้าไกลขึ้นตลอด

พวกเขาก็กำลังนำถ้อยคำปัจจุบันของพระเจ้ามาเปลี่ยนให้กลายเป็นวัตถุบูชา

และเห็นว่าพระวาเทเหล่านั้นเป็นพิธีกรรมและข้อบังคับ นั่นคือทั้งหมดที่พวกเขากำลังทำ! โดยข้อเท็จจริงแล้ว
พระเจ้าไม่ทรงมีที่อยู่ในหัวใจของพวกเขาจริงๆ และพระองค์ไม่ทรงเคยได้รับหัวใจของพวกเขาอย่างแท้จริง
ผู้คนบางคนคิดว่า การรู้จักพระเจ้านั้นยากมาก และนี่คือความจริง มันยาก!

หากผู้คนได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ของพวกเขาและทำสิ่งทั้งหลายให้เสร็จสิ้นที่ภายนอก และทำงานหนัก
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะคิดว่าการเชื่อในพระเจ้านั้นง่ายมาก

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดตั้งอยู่ภายในขอบเขตของความสามารถของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

ทันทีที่หัวข้อนี้ย้ายที่ไปยังเจตนารมณ์ของพระเจ้าและท่าทีของพระองค์ต่อมนุษยชาติ เช่นนั้นแล้ว

จากทัศนคติของทุกคน สิ่งทั้งหลายก็จะยากขึ้นเล็กน้อยจริงๆ

นั่นเป็นเพราะการนี้เกี่ยวข้องกับความเข้าใจความจริงของผู้คนและการเข้าสู่ความเป็นจริงของพวกเขา

ดังนั้นแน่นอนว่าจะมีความยากระดับหนึ่ง! กระนั้นก็ตาม ทันทีที่เจ้าก้าวผ่านประตูแรกและเริ่มบรรลุนิติภาวะเข้าสู่
สิ่งทั้งหลายก็ค่อยๆ ง่ายขึ้น

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวาจะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 18

จุดเริ่มต้นสำหรับการยำเกรงพระเจ้าคือการปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงพระเจ้า

เมื่อไม่นานมานี้ มีบางคนตั้งคำถามว่า เพราะเหตุใดพวกเราจึงยังคงไม่สามารถเคารพพระองค์ได้ ทั้งๆ ที่พวกเรารู้จักพระเจ้ามากกว่าโยบ? ก่อนหน้านี้พวกเราได้จะต้องเรื่องนี้กันจนเหนื่อยแล้วใช่หรือไม่? พวกเราได้หาหรือถึงสาระสำคัญของคำถามนี้มาก่อนแล้วจริงๆ เช่นกัน

ซึ่งก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าแม้ว่าโยบไม่ได้รู้จักพระเจ้าในเวลานั้น เขาก็ยังคงปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงพระเจ้า และคำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง

โยบไม่ได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นศัตรู ตรงกันข้ามเขามัสดูการพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างแห่งทุกสรรพสิ่ง

เหตุใดทุกวันนี้ผู้คนจึงต้านทานพระเจ้ามากขึ้น? เหตุใดพวกเขาไร้ความสามารถที่จะเคารพพระองค์ได้? เหตุผลหนึ่งคือพวกเขาได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง

และด้วยธรรมชาติเยี่ยงซาตานที่ฝังลึกอยู่ภายในเช่นนี้ พวกเขาจึงได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้าและยอมรับรู้พระเจ้า

พวกเขาก็ยังสามารถต้านทานพระองค์และวางตัวเองอยู่ในฝ่ายตรงข้ามกับพระองค์

การนี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยธรรมชาติของมนุษย์ เหตุผลอีกอย่างหนึ่งคือแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้า ผู้คนก็ไม่ปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าจริงๆ

แต่พวกเขากลับพิจารณาว่าพระองค์อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับมนุษยชาติ

โดยคำนึงถึงว่าพระองค์ทรงเป็นศัตรูของพวกเขา และรู้สึก bahwa พวกเขาไม่สามารถจะปรองดองกับพระเจ้าได้

มันเรียบง่ายอย่างนั้นเอง เรื่องนี้ไม่ได้ถูกนำขึ้นมาพูดคุยในการประชุมครั้งที่แล้วของพวกเราหรือ?

ลองคิดว่า นั่นไม่ใช่เหตุผลหรือ? เจ้าอาจมีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ความรู้นี้ส่งผลอะไร?

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนกำลังพูดถึงกันหรือ? นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสบอกเจ้าหรือ?

เจ้าเพียงคุ้นเคยกับแง่มุมทางทฤษฎีและคำสอนของสิ่งนั้น—

แต่เจ้าเคยได้ซาบซึ้งกับพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าหรือไม่? เจ้ามีความรู้เชิงอัตวิสัยหรือไม่?

เจ้ามีความรู้และประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือไม่? หากพระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกเจ้าแล้ว

เจ้าจะสามารถรู้ได้หรือไม่? ความรู้เชิงทฤษฎีของเจ้าไม่ได้เป็นตัวแทนของความรู้จริง กล่าวโดยย่อ

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะรู้มากเท่าใด หรือว่าเจ้าจะได้มาซึ่งสิ่งนั้นอย่างไร จนกว่าเจ้าจะบรรลุความเข้าใจพระเจ้าจริงๆ

พระองค์จะทรงเป็นศัตรูของเจ้า และจนกว่าเจ้าจะเริ่มปฏิบัติต่อพระเจ้าในฐานะพระเจ้าของท่านหนึ่ง

พระองค์ก็จะต่อต้านเจ้า เพราะเจ้าเป็นรูปจำลองของซาตาน

เมื่อเจ้าอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์บางทีเจ้าสามารถรับใช้พระองค์ด้วยอาหารสามมื้อต่อวัน
หรืออาจจะรับใช้พระองค์ด้วยน้ำชาและช่วยดูแลสิ่งจำเป็นต่อชีวิตของพระองค์
เจ้าจะดูเหมือนว่าได้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าแล้ว เมื่อใดก็ตามที่มีบางสิ่งเกิดขึ้น
ทัศนคติของผู้คนจะวิ่งตรงกันข้ามกับทัศนคติของพระเจ้าเสมอ
ผู้คนมักจะล้มเหลวในการเข้าใจและยอมรับทัศนคติของพระเจ้า แม้ว่าผู้คนอาจไปกันได้กับพระเจ้าในภายนอก
แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเข้ากันได้กับพระองค์ ทันทีที่มีบางสิ่งเกิดขึ้น
ความจริงของการไม่เชื่อฟังของมนุษยชาติก็ไหลออกมา
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยืนยันความเป็นปรีชาที่มีอยู่ระหว่างพวกมนุษย์กับพระเจ้า
ความเป็นปรีชาเรื่องนี้ไม่ได้เป็นความเป็นปรีชาที่พระเจ้าทรงต่อต้านพวกมนุษย์หรือที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์
เป็นปรีชาเกี่ยวกับพวกเขา อีกทั้งไม่ใช่การที่พระองค์ทรงวางพวกเขาในฝ่ายตรงข้ามกับพระองค์เอง
แล้วก็ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นนั้น ตรงกันข้าม
มันเป็นกรณีของแก่นแท้ที่ตรงกันข้ามนี้ต่อพระเจ้าซึ่งแอบแฝงอยู่ในความตั้งใจส่วนตัวของพวกมนุษย์และในจิต
ใต้สำนึกของพวกเขา เนื่องจากผู้คนคำนึงถึงทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าว่าเป็นวัตถุสำหรับการวิชัยของพวกเขา
การตอบโต้ของพวกเขาต่อสิ่งที่มาจากพระเจ้าและต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าจึงเป็นการเค
การแกล้งใจ แล้วก็เป็นการทำหน้าที่ที่ขัดแย้งและต่อต้านพระเจ้าไปใช้เหนือสิ่งอื่นใด
หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็นำอารมณ์ด้านลบเข้าสู่ข้อพิพาทหรือการแข่งขันกับพระเจ้า
โดยไปไกลถึงขนาดที่แกล้งใจแม้แต่การที่พระเจ้าเช่นนี้ทรงมีคุณค่าต่อการติดตามหรือไม่
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าความมีเหตุผลของพวกเขายกพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรดำเนินการไปในลักษณะนี้
พวกเขาก็จะยังคงเลือกที่จะทำเช่นนั้นทั้งๆ ที่พวกเขาไม่ต้องการจะทำ
จนถึงระดับที่พวกเขาจะทำต่อไปจนถึงที่สุดโดยไม่ลังเล ยกตัวอย่างเช่น อะไรคือปฏิกิริยาแรกที่ผู้คนบางคนมี
เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวลือหรือคำพูดใส่ร้ายป้ายสีเกี่ยวกับพระเจ้า?
ปฏิกิริยาแรกของพวกเขาคือการสงสัยว่าข่าวลือเหล่านี้จริงหรือไม่ และว่าข่าวลือเหล่านี้มีอยู่หรือไม่
แล้วก็นำมาทำที่รอคอยไปก่อนมาใช้ จากนั้นพวกเขาก็เริ่มคิดว่า “ไม่มีทางที่จะยืนยันความถูกต้องของการนี้
สิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงหรือไม่? ข่าวลือนี้อาจจริงหรือไม่?” ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนี้ไม่แสดงให้เห็นที่ภายนอก แต่ในหัวใจพวกเขา
พวกเขาได้เริ่มแกล้งใจแล้ว และได้เริ่มปฏิเสธพระเจ้าแล้ว
อะไรคือแก่นแท้ของทำที่ประเพณีและของทัศนคติเช่นนี้? ไม่ใช่การทรยศหรือหาหรือ?
จนกว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ เจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ว่าอะไรคือทัศนคติของผู้คนเหล่านี้
ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ขัดแย้งกับพระเจ้า และดูราวกับว่าพวกเขาไม่คำนึงถึงว่าพระองค์ทรงเป็นศัตรู
อย่างไรก็ตามทันทีที่พวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหา พวกเขาก็ตีขึ้นอยู่กับซาตานและต่อต้านพระเจ้าโดยทันที

สิ่งนี้บ่งบอกอะไรเล่า? มันบ่งบอกว่าพวกมนุษย์และพระเจ้าอยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน!

ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงคำนึงถึงมนุษยชาติในฐานะศัตรู แต่ว่าแก่นแท้จริงๆ

ของมนุษยชาตินั้นเป็นปรีภัยต่อพระเจ้า ไม่สำคัญว่าจะมีใครบางคนได้ติดตามพระองค์นานเพียงใด

หรือพวกเขาได้จ่ายราคามากเพียงใด และโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า

วิธีที่พวกเขาอาจกันตัวเองจากการต้านทานพระองค์

และแม้แต่วิธีที่พวกเขาบเร้าตัวเองอย่างหนักหน่วงให้รักพระเจ้า

แต่พวกเขาก็ไม่มีวันสามารถปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนพระเจ้าองค์หนึ่งได้สำเร็จ

การนี้ไม่ได้ถูกกำหนดพิจารณาโดยแก่นแท้ของผู้คนหรือ? หากเจ้าปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้า

และเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เจ้าจะยังคงสามารถมีข้อเคลงใจใดๆ ต่อพระองค์ได้หรือไม่?

หัวใจของเจ้าจะยังคงสามารถเก็บงำเครื่องหมายคำถามใดๆ เกี่ยวกับพระองค์ได้หรือไม่?

ไม่สามารถอีกต่อไปใช่หรือไม่? แนวโน้มทั้งหลายของโลกนี้ช่างเลวร้ายนัก และเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ก็เช่นกัน

ดังนั้นเจ้าจะไม่สามารถมีมโนคติที่หลงผิดใดๆ เกี่ยวกับแนวโน้มเหล่านั้นได้อย่างไร? เจ้าเองก็ชั่วร้ายยิ่งนัก

ดังนั้นจึงเป็นได้อย่างไรที่เจ้าไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น? และกระนั้นก็ตาม

เพียงข่าวลือไม่กี่ข่าวและการใส่ร้ายป้ายสีบางอย่างก็สามารถก่อให้เกิดมโนคติที่หลงผิดมหาศาลเช่นนี้เกี่ยวกับพ

ระเจ้า และนำไปสู่การที่เจ้าจินตนาการสิ่งทั้งหลายมากมายยิ่งนัก

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวุฒิภาวะของเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่อยู่เพียงใด! แค่ “เสียงหึ่งๆ”

ของยูงไม่กี่ตัวและแมลงวันน่ารังเกียจไม่กี่ตัว—นั่นคือทั้งหมดที่ต้องใช้เพื่อหลอกลวงเจ้าใช่หรือไม่?

นี่เป็นบุคลลประเภทไหนกันเล่า? เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงคิดอะไรเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้?

ท่าทีของพระเจ้านั้นจริงๆ แล้วชัดเจนมากเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ปฏิบัติต่อพวกเขา

นั่นเป็นเพียงว่าการทรงปฏิบัติของพระเจ้าต่อผู้คนเหล่านี้คือการทรงแสดงอาการเย็นชาต่อพวกเขา—

ท่าทีของพระองค์คือการไม่ให้ความสนใจใดๆ ต่อพวกเขา และการไม่ถือจริงจังกับผู้ที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านี้

เหตุใดจึงเป็นอย่างนั้น? เป็นเพราะในพระทัยของพระเจ้า

พระองค์ไม่เคยทรงวางแผนที่จะได้รับคนเหล่านั้นที่ได้ให้คำมั่นว่าจะเป็นปรีภัยต่อพระองค์จนถึงที่สุดและที่ไ

ม่เคยวางแผนที่จะหาจนพบวิธีที่จะเข้ากันได้กับพระองค์ บางทีคำพูดเหล่านี้ที่เราได้พูดไปแล้วนั้น

อาจทำร้ายผู้คนไม่ก็คน เอาละ พวกเจ้าเต็มใจที่จะให้เราทำร้ายพวกเจ้าเช่นนี้ตลอดเวลาหรือไม่?

ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดคือความจริง!

หากเราทำร้ายพวกเจ้าและตีแผ่แผลเป็นของพวกเจ้าเช่นนี้ตลอดเวลา

มันจะส่งผลกระทบต่อพระฉายาอันสูงส่งของพระเจ้าที่เจ้าเก็บงำไว้ในหัวใจของพวกเจ้าหรือไม่?

(มันจะไม่ส่งผลกระทบ) เราเห็นด้วยว่ามันจะไม่ส่งผลกระทบ

เพราะแท้จริงแล้วไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าผู้สูงส่งที่พำนักอยู่ในหัวใจของพวกเขา—
พระเจ้าองค์ที่พวกเขาพิทักษ์และคุ้มครองปกป้องอย่างแข็งขัน—ไม่ใช่พระเจ้าจริงๆ
ตรงกันข้ามเขาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากจินตนาการของมนุษย์ เขาไม่มีอยู่จริงอย่างแน่นอน
ดังนั้นจึงเป็นการดีกว่าอย่างแน่แท้ที่เราตีแผ่คำตอบต่อปริศนานี้ การนี้ไม่ได้แผ้วางความจริงทั้งหมดหรือ?
พระเจ้าที่แท้จริงไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จินตนาการว่าพระองค์ทรงเป็น
เราหวังว่าพวกเขาทั้งหมดสามารถเผชิญหน้ากับความเป็นจริงนี้ได้
และมันจะช่วยในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 19

ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่ได้รับการยอมรับรู้โดยพระเจ้า

มีผู้คนบางคนที่มีความเชื่อของพวกเขาไม่เคยได้รับการยอมรับรู้ภายในพระทัยของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าไม่ทรงระลึกว่าพวกเขาเป็นผู้ติดตามพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงยกย่องการเชื่อของพวกเขา สำหรับผู้คนเหล่านี้ แนวคิดและทัศนคติของพวกเขาไม่เคยเปลี่ยน

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ติดตามพระเจ้านานกี่ปีแล้ว พวกเขาเป็นเหมือนผู้ไม่เชื่อ

โดยยึดติดกับหลักการและวิธีแห่งการทำให้สิ่งทั้งหลายของผู้ไม่เชื่อ

และกฎแห่งการอยู่รอดและความเชื่อของผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาไม่เคยยอมรับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นชีวิตของพวกเขา

ไม่เคยเชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง ไม่เคยตั้งใจที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า

และไม่เคยระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

พวกเขาเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นงานอดิเรกสมัครเล่นบางอย่าง

โดยปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนเป็นเพียงความท้าทายทางจิตวิญญาณ เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาไม่คิดว่ามันคุ้มค่าที่จะพยายามเข้าใจพระอุปนิสัยหรือเนื้อแท้ของพระเจ้า

อาจกล่าวได้ว่าทั้งหมดที่สอดคล้องกับพระเจ้าเพียงเท่านี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับผู้คนเหล่านี้ พวกเขาไม่สนใจ

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถถูกรบเร้าให้ใส่ใจได้

นี่เป็นเพราะลึกลงไปหัวใจของพวกเขา มีเสียงรุนแรงที่มักจะบอกพวกเขาเสมอว่า

“พระเจ้าไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่สามารถแตะต้องได้ และไม่ทรงดำรงอยู่”

พวกเขาเชื่อว่าการพยายามเข้าใจพระเจ้าแบบนี้คงจะไม่คุ้มค่ากับความพยายามของพวกเขา

และเชื่อว่าการทำเช่นนั้น พวกเขาจะกำลังหลอกตัวเอง

พวกเขาเชื่อว่าโดยเพียงแค่ออมรับรู้พระวณะของพระเจ้าโดยไม่ทำการยืนยันหยัศจรรย์ๆ

หรือลงทุนในการกระทำใดๆ จริงๆ ด้วยตัวเอง พวกเขาก็ค่อนข้างฉลาด พระเจ้าทรงพิจารณาผู้คนเช่นนี้อย่างไร?

พระองค์ทรงมองว่าพวกเขาเป็นผู้ไม่เชื่อ ผู้คนบางคนถามว่า

“ผู้ไม่เชื่อสามารถอ่านพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่?

พวกเขาสามารถทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกล่วงได้หรือไม่? พวกเขาสามารถพูดคำว่า

‘ข้าพระองค์จะมีชีวิตเพื่อพระเจ้า’ ได้หรือไม่?” สิ่งที่พวกมนุษย์เห็นบ่อยๆ คือการแสดงที่ผู้คนจัดขึ้นที่ภายนอก

พวกเขาไม่เห็นแก่นแท้ของผู้คน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงมองที่การแสดงผิวเผินเหล่านี้

พระองค์ทรงเห็นแก่นแท้ภายในของพวกเขาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้

นี่จึงเป็นท่าทีและคำนิยามประเภทที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเหล่านี้ ผู้คนเหล่านี้พูดว่า “เหตุใดพระเจ้าทรงทำการนี้?

เหตุใดพระเจ้าทรงทำการนั้น? ข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจการนี้ ข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจการนี้ การนี้ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ พระองค์ต้องทรงอธิบายการนั้นให้ข้าพระองค์...”

ในการตอบคำถามนี้ เราถามว่า จำเป็นจริงๆ หรือไม่ที่จะอธิบายเรื่องเหล่านี้แก่เจ้า?

เรื่องเหล่านี้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้าจริงๆ บ้างหรือไม่? เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใคร? เจ้ามาจากที่ใด? เจ้ามีคุณสมบัติจริงๆ หรือที่จะให้คำแนะนำกับพระเจ้า? เจ้าเชื่อในพระองค์หรือไม่? พระองค์ทรงยอมรับรู้ความเชื่อของเจ้าหรือไม่? ในเมื่อความเชื่อของเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับพระเจ้า แล้วกิจการของพระองค์เป็นเรื่องราวอะไรของเจ้าหรือ? เจ้าไม่รู้ว่าเจ้ายืนอยู่ที่ใดในพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้นเจ้าจะสามารถมีคุณสมบัติที่จะเข้าร่วมในการสนทนากับพระองค์ได้อย่างไร?

พระวณะแห่งการเตือนสอน

พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้สิดัดหลังจากได้ยินคำพูดเหล่านี้หรือ?

แม้ว่าพวกเจ้าอาจจะไม่เต็มใจที่จะฟังคำพูดเหล่านี้หรือไม่เต็มใจที่จะยอมรับคำพูดเหล่านี้

แต่ทั้งหมดนั้นคือข้อเท็จจริง เพราะพระราชกิจช่วงระยะนี้มีไว้ให้พระเจ้าทรงกระทำ

หากเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับเจตนารมณ์ของพระองค์ ไม่มีความใส่ใจเกี่ยวกับท่าทีของพระองค์

และไม่เข้าใจเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ เช่นนั้นแล้วในที่สุด เจ้าก็จะเป็นคนที่พ่ายแพ้

จงอย่าโทษวณะของเราที่ฟังยาก และจงอย่าโทษวณะเหล่านั้นที่ลดทอนความกระตือรือร้นของพวกเจ้า

เราพูดความจริง ไม่ได้เป็นความตั้งใจของเราที่จะทำให้พวกเจ้าท้อใจ ไม่สำคัญว่าเราขอสิ่งใดจากพวกเจ้า

และไม่สำคัญว่าพวกเจ้าฟังต้องทำสิ่งนั้นอย่างไร

เราหวังว่าพวกเจ้าเดินบนเส้นทางที่ถูกต้องและไปตามทางของพระเจ้า

และหวังว่าพวกเจ้าไม่มีวันเบี่ยงเบนจากเส้นทางที่ถูกต้อง

หากเจ้าไม่ดำเนินการโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า หรือไปตามทางของพระองค์

เช่นนั้นแล้วก็ไม่อาจมีความเคลงใจเลยว่าเจ้ากำลังกบฏต่อพระเจ้า และได้ไกลห่างจากเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว

ด้วยเหตุนี้ เราารู้สึกว่ามีบางเรื่องที่เราต้องทำให้ชัดเจนต่อพวกเจ้า

และรู้สึกว่าเราต้องทำให้พวกเจ้าเชื่ออย่างสนิทใจ อย่างชัดเจน และปราศจากความไม่แน่ใจแม้แต่น้อย

และช่วยให้พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับท่าทีของพระเจ้า เจตนารมณ์ของพระองค์

วิธีที่พระองค์ทรงทำให้พวกมนุษย์มีความเพียบพร้อม

และในลักษณะใดที่พระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของผู้คน

หากมีสักวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้าไร้ความสามารถที่จะเริ่มก้าวไปบนเส้นทางนี้ได้

เช่นนั้นแล้วเราก็ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ เพราะวณะเหล่านี้ได้ถูกกล่าวกับเจ้าอย่างชัดเจนมากแล้ว

ในส่วนของวิธีที่เจ้าจัดการกับบทอาชญากรรมของเจ้าเอง นี่เป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับเจ้าทั้งสิ้น

เกี่ยวกับบทอาสนของผู้นคนหลกหลายชนิดนั้น พระเจ้าทรงมีทำที่ที่แตกต่างกันไป
พระองค์ทรงมีวิธีของพระองค์เองในการช้่น้ำหนักพวกเขา
รวมถึงมาตรฐานของพระองค์เองเกี่ยวกับข้อพึงประสงค์ที่มีต่อพวกเขา
มาตรฐานของพระองค์ในการช้่น้ำหนักบทอาสนของผู้นคนเป็นมาตรฐานที่เป็นธรรมต่อทุกคน—
ไม่มีความเคลงใจเลยเกี่ยวกับการนั้น! เพราะฉะนั้น ความกลัวของบางคนจึงไม่จำเป็น
บัดนี้เจ้าโล่งใจแล้วหรือยัง?

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 20

โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเปิดกว้างต่อทุกคนและไม่ถูกซ่อนเร้น เพราะพระเจ้าไม่เคยได้ทรงหลีกเลี่ยงบุคคลอันใดโดยจงใจเจตนา และไม่เคยได้ทรงพยายามปกปิดพระองค์เองอย่างจงใจเจตนาที่จะกีดกันไม่ให้ผู้คนรู้จักพระองค์หรือเข้าใจพระองค์ พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นได้ทรงหมายถึงเปิดกว้างและเผชิญหน้ากับแต่ละบุคคลอย่างสุจริตใจเสมอ ในการบริหารจัดการของพระเจ้านั้น พระเจ้าทรงทำพระราชกิจของพระองค์ โดยเผชิญหน้ากับทุกคน และพระราชกิจของพระองค์ทรงทำกับทุกๆ บุคคล ในขณะที่พระองค์ทรงทำพระราชกิจนี้ พระองค์ก็กำลังทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างต่อเนื่อง และกำลังทรงใช้แก่นแท้ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงมีและสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอย่างต่อเนื่อง เพื่อทรงนำและทรงจัดเตรียมสำหรับทุกๆ บุคคล ในทุกยุคและ ณ ทุกช่วงระยะ โดยไม่คำนึงถึงว่ารูปการณ์แวดล้อมจะดีหรือแย่

พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นก็เปิดกว้างต่อทุกปัจเจกบุคคลเสมอ และสิ่งทรงครองของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเปิดกว้างต่อแต่ละปัจเจกบุคคลเสมอ เช่นเดียวกันกับที่พระชนม์ชีพของพระองค์กำลังทรงจัดเตรียมและสนับสนุนมวลมนุษย์อย่างสม่ำเสมอและอย่าง ไม่หยุดหย่อน แม้จะมีทั้งหมดนี้ พระอุปนิสัยของพระเจ้ายังคงซ่อนเร้นอยู่สำหรับบางคน เพราะเหตุใดหรือ?

เพราะถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะดำรงชีวิตอยู่ภายในพระราชกิจของพระเจ้าและติดตามพระเจ้า พวกเขาไม่เคยพยายามเข้าใจพระเจ้าและไม่เคยต้องการทำความรู้จักพระเจ้า นับประสาอะไรกับการเข้าใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น สำหรับผู้คนเหล่านี้

การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นलगบอกเหตุว่าบททอานของพวกเขาใกล้มาถึงแล้ว มันหมายความว่าพวกเขากำลังจะถูกพิพากษาและกล่าวโทษโดยพระอุปนิสัยของพระเจ้า เพราะฉะนั้น พวกเขาไม่เคยอยากที่จะเข้าใจพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระองค์ และไม่เคยละโมภต่อความเข้าใจหรือความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

พวกเขาไม่พยายามจับใจความน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางความร่วมมืออย่างมีสติ— พวกเขาแค่ชื่นชมไปตลอดกาลและไม่มีความปรารถนาในการทำสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องการทำ

เชื่อในพระเจ้าที่พวกเขาต้องการเชื่อ เชื่อในพระเจ้าที่ทรงดำรงอยู่ในจินตนาการของพวกเขาเท่านั้น พระเจ้าที่ทรงดำรงอยู่ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น

และเชื่อในพระเจ้าที่ไม่อาจแยกจากพวกเขาได้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา

เมื่อพูดถึงพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง พวกเขาก็ไม่สนใจใฝ่ใถ่อย่างสิ้นเชิง และไม่มี ความอยากที่จะเข้าใจพระองค์ หรือให้ความเอาใจใส่ต่อพระองค์ และยังไม่ต้องพูดถึงความปรารถนาที่จะเข้าใกล้ชิดพระองค์ยิ่งขึ้น

พวกเขาเพียงกำลังใช้พระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงออกเพื่อประดับตัวเอง เพื่อห่อหุ้มตัวเอง สำหรับพวกเขานั้น

การนี้ทำให้พวกเขาเป็นผู้เชื่อที่ประสบความสำเร็จ
และเป็นผู้คนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอยู่ภายในหัวใจของพวกเขาแล้ว ในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาถูกนำโดยจินตนาการของพวกเขา มโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
และแม้แต่คำนิยามส่วนตัวของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า ในอีกแง่หนึ่ง
พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองนั้นไม่ทรงมีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกเขาเลยแม้แต่น้อย
เพราะหากพวกเขาได้เข้าใจพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง เข้าใจพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า
และเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น ก็ย่อมจะหมายความว่า การกระทำของพวกเขา ความเชื่อของพวกเขา
และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาจะถูกกล่าวโทษ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาลังเลที่จะเข้าใจแก่นแท้ของพระเจ้า
และลังเลและไม่เต็มใจที่จะแสวงหาหรืออธิษฐานอย่างแข็งขันเพื่อให้เข้าใจพระเจ้าดีขึ้น
รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าดีขึ้น และเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าดีขึ้น
พวกเขาอยากจะทำให้พระเจ้าทรงเป็นบางสิ่งที่ถูกทำขึ้นมา บางสิ่งที่กลวงเป็นโพรงและคลุมเครือเสียมากกว่า
พวกเขาอยากจะทำให้พระเจ้าทรงเป็นใครบางคนที่ตรงพอดีกับที่พวกเขาได้จินตนาการพระองค์ไว้
เป็นใครบางคนที่พวกเขาสามารถคว้ามือเรียกใช้ได้ตลอดเวลา
ที่ทรงมีเสปียงที่ไม่มีวันหมดและทรงพร้อมให้ใช้งานเสมอ เมื่อพวกเขาต้องการชื่นชมพระคุณของพระเจ้า
พวกเขาก็ทูลขอให้พระเจ้าทรงเป็นพระคุณนั้น เมื่อพวกเขาต้องการพระพรของพระเจ้า
พวกเขาก็ทูลขอให้พระเจ้าทรงเป็นพระพรนั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ยาก
พวกเขาทูลขอให้พระเจ้าทรงทำให้พวกเขามีความกล้า ทรงเป็นโล่กำบังหลังของพวกเขา
ความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนเหล่านี้ติดอยู่ภายในวงล้อมแห่งพระคุณและพระพร
ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระภารกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง
ก็ถูกหวงห้ามให้อยู่เพียงแคกับจินตนาการ และความหมายตามตัวอักษร และคำสอนทั้งหลายของพวกเขาเท่านั้น
แต่มีผู้คนบางคนที่กระตือรือร้นที่จะเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ต้องการเห็นพระเจ้าพระองค์เองอย่างแท้จริง
และเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นอย่างแท้จริง
ผู้คนเหล่านี้กำลังไล่ตามเสาะหาความเป็นจริงแห่งความจริงและความรอดโดยพระเจ้า
และพยายามรับการพิชิตชัย ความรอด และการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
พวกเขาใช้หัวใจของพวกเขาเพื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้า
ใช้หัวใจของพวกเขาเพื่อซาบซึ้งกับทุกสถานการณ์และทุกบุคคล เหตุการณ์สำคัญ
และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการให้กับพวกเขา และพวกเข่อธิษฐานและแสวงหาด้วยความจริงใจ
สิ่งที่พวกเขาต้องการรู้มากที่สุดคือน้ำพระทัยของพระเจ้า
และต้องการเข้าใจมากที่สุดคือพระอุปนิสัยที่แท้จริงและแก่นแท้ของพระเจ้า

เพื่อที่พวกเขาจะไม่ทำให้พระเจ้าทรงขุนเคืองอีกต่อไป และโดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา จะเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและด้านที่แท้จริงของพระองค์มากขึ้น

นอกจากนี้ยังเพื่อที่พระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงอย่างถ่องแท้จริงจะทรงดำรงอยู่ข้างในหัวใจของพวกเขา และเพื่อที่พระเจ้าจะทรงมีที่สถิตในหัวใจของพวกเขาด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาย่อมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางจินตนาการ มโนคติที่หลงผิด หรือความคลุมเครืออีกต่อไป สำหรับผู้คนเหล่านี้

เหตุผลที่พวกเขามีความอยากเร่งด่วนที่จะเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและแก่นแท้ของพระองค์นั้นก็เพราะว่า

มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าในทุกชั่วขณะในครรลองแห่งประสบการณ์ของพวกเขา เป็นพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์นั่นเองที่จัดหาให้กับชีวิตตลอดชั่วชีวิตของคนเรา

ทันทีที่พวกเขาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาก็จะสามารถเคารพพระเจ้าได้ดีขึ้น

ร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้าได้ดีขึ้น และเห็นแก่น้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้น

และทำหน้าที่ของพวกเขาให้ดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้

เช่นนี้คือทำที่ต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ผู้คนสองชนิดยึดถือ

ประเภทแรกไม่ต้องการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

แม้พวกเขาจะพูดว่าพวกเขาต้องการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ทำความรู้จักพระเจ้าพระองค์เอง

มองเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น และซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ แต่ลึกลงไปนั้น

พวกเขาอยากให้พระเจ้าไม่ทรงดำรงอยู่เสียจะดีกว่า

เป็นเพราะผู้คนชนิดนี้ไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

พวกเขาต่อสู้กับพระเจ้าเพื่อตำแหน่งในหัวใจของพวกเขาเอง

และบ่อยครั้งที่ถึงขาหรือถึงขั้นปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

พวกเขาไม่ต้องการปล่อยให้พระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือพระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงพระองค์เองยึดครองหัวใจของพวกเขา พวกเขาเพียงต้องการสนองความอยาก

จินตนาการ และความทะเยอทะยานของพวกเขาเองเท่านั้น ดังนั้นผู้คนเหล่านี้อาจเชื่อในพระเจ้า ติดตามพระเจ้า

และอาจยอมล้มเลิกครอบครัวและงานของพวกเขาเพื่อพระองค์อีกด้วย

แต่พวกเขาไม่ระวังจากหนทางชั่วของพวกเข บางคนถึงกับขโมยหรือผลาญพวกของถวาย

หรือแอบสาปแช่งพระเจ้าอยู่ลับๆ ในขณะที่คนอื่นอาจใช้ตำแหน่งของพวกเขาให้คำพยานซ้ำๆ เกี่ยวกับตัวเอง

คุยโวโอ้อวดตัวเองเกินจริง และแข่งขันกับพระเจ้าเพื่อผู้คนและสถานภาพ

พวกเขาใช้วิธีการและมาตรการสารพัดเพื่อทำให้ผู้คนเคารพบูชาพวกเขา

พยายามชนะใจผู้คนและควบคุมพวกเขาอยู่เป็นนิตย์

บางคนถึงกับเจตนาทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าพวกเขาเป็นพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นพระเจ้า พวกเขาจะไม่มีวันบอกใครสักคนว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้ว—

บอกว่าพวกเขาก็เสื่อมทรามและโอหังเช่นกัน อย่าเคารพบูชาพวกเขาเลย

และบอกว่าไม่สำคัญว่าพวกเขาทำดีเพียงใดก็ล้วนเป็นเพราะการยกย่องของพระเจ้าทั้งนั้น และบอกว่าไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็กำลังทำสิ่งที่พวกเขาควรจะทำอยู่แล้ว เหตุใดพวกเขาจึงไม่พูดสิ่งเหล่านี้เล่า?

เพราะพวกเขากลัวอย่างลึกซึ้งที่จะสูญเสียที่ทางของพวกเขาในหัวใจของผู้คน

นี่คือสาเหตุที่ผู้คนเช่นนี้ไม่มีวันยกย่องพระเจ้า และไม่มีวันเป็นพยานต่อพระเจ้า

เพราะพวกเขาไม่เคยได้พยายามเข้าใจพระเจ้า พวกเขาสามารถรู้จักพระเจ้าโดยไม่เข้าใจพระองค์ได้หรือไม่?

เป็นไปได้ไหม? ดังนั้น ในขณะที่พระวณะในหัวข้อ “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า

และพระเจ้าพระองค์เอง” อาจเรียบง่าย แต่พระวณะเหล่านั้นมีความหมายแตกต่างกันสำหรับแต่ละบุคคล

สำหรับใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดันทานพระเจ้า และไม่เป็นมิตรต่อพระเจ้าบ่อยๆ

พระวณะเหล่านั้นเป็นกลางบอกเหตุถึงการกล่าวโทษ

ในขณะที่บางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริงแห่งความจริง และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าบ่อยครั้ง

เพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า จะชอบพระวณะเช่นนี้เหมือนปลารักน้ำ

ดังนั้นจึงมีพวกที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าที่เริ่มปวดหัว หัวใจของพวกเขาเกิดเต็มไปด้วยการดันทาน

และพวกเขากลายเป็นอีโก้อย่างสุดขีด

เมื่อพวกเขาได้ยินการพูดถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า แต่ก็มีคนอื่น ๆ

ท่ามกลางพวกเจ้าที่คิดว่า หัวข้อนี้เป็นสิ่งที่ฉันต้องการจริงๆ เพราะหัวข้อนี้มีประโยชน์กับฉันเหลือเกิน

เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถขาดหายไปได้จากประสบการณ์ชีวิตของฉัน เป็นประเด็นสำคัญของประเด็นสำคัญ

เป็นรากฐานแห่งความเชื่อในพระเจ้า และเป็นบางสิ่งที่มวลมนุษย์ไม่สามารถทอดทิ้งได้ สำหรับพวกเจ้าทั้งหมด

หัวข้อนี้อาจดูเหมือนทั้งใกล้และไกล ไม่รู้จักแต่ทว่าคุ้นเคย แต่ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไร

นี่คือหัวข้อที่ทุกคนต้องฟัง ต้องรู้ และต้องเข้าใจ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะจัดการกับหัวข้อนี้อย่างไร

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะมองหัวข้อนี้อย่างไร หรือเจ้าจะเข้าใจหัวข้อนี้อย่างไร

แต่ความสำคัญของหัวข้อนี้ก็ไม้อาจเพิกเฉยได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 21

พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ในตอนเริ่มต้น
มันเป็นพระราชกิจที่เรียบง่ายมาก แต่ถึงแม้ว่ามันจะมีความเรียบง่าย
แต่ก็ได้บรรจุกการแสดงออกทั้งหลายเกี่ยวกับแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าเอาไว้
ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการยกระดับขึ้นแล้วตอนนี้
และพระราชกิจนี้กับบุคคลทุกคนที่ติดตามพระองค์ได้กลายเป็นยิ่งใหญ่ถึงการและเป็นรูปธรรมด้วยการแสดงออกอันยิ่งใหญ่แห่งพระวณะของพระองค์
สภาวะบุคคลทั้งหมดทั้งสิ้นของพระเจ้าได้ถูกซ่อนเร้นไว้จากมวลมนุษย์
แม้ว่าพระองค์ได้ทรงจัดเป็นมนุษย์สองครั้ง
นับจากกาลเวลาแห่งเรื่องราวทั้งหลายในพระคัมภีร์จนถึงวันเวลาปัจจุบัน
แต่มีใครบ้างที่ได้เคยเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า? บนพื้นฐานความเข้าใจของพวกเขา
มีผู้ใดบ้างที่เคยเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า? ไม่ ไม่มีใครเคยได้เห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า
ซึ่งหมายความว่าไม่มีใครเคยได้เห็นพระองค์ที่แท้จริงของพระเจ้า นี่คือบางสิ่งที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน
กล่าวคือสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า หรือพระวิญญาณของพระเจ้าได้รับการปกปิดจากมนุษยชาติทั้งปวง
รวมถึงอาดัมและเอวาผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และรวมถึงโยบผู้ชอบธรรมผู้ที่พระองค์ได้ทรงยอมรับ
พวกเขาไม่มีสักคนได้เห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า
ว่าแต่เหตุใดหรือพระเจ้าจึงทรงจงใจเจตนาสวมหน้ากากปิดบังสภาวะบุคคลจริงของพระองค์? ผู้คนบางคนพูดว่า
“พระเจ้าทรงกลัวที่จะทำให้ผู้คนตกใจกลัว” คนอื่นๆ พูดว่า “พระเจ้าทรงซ่อนสภาวะบุคคลจริงของพระองค์
เพราะมนุษย์นั้นเล็กลงไป และพระเจ้ายิ่งใหญ่เกินไป มนุษย์ไม่อาจเห็นพระองค์ ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะตาย”
และยังมีพวกที่พูดว่า “พระเจ้ากำลังทรงอยู่อยู่กับการบริหารจัดการพระราชกิจของพระองค์ทุกวัน
และพระองค์อาจจะไม่ทรงมีเวลาปรากฏพระองค์เพื่อที่ผู้อื่นอาจมองเห็นพระองค์” ไม่สำคัญว่าพวกเขาเชื่ออะไร
เรามีบทสรุปปิดตัวอยู่ตรงนี้ บทสรุปปิดตัวนั้นคืออะไร?
บทสรุปปิดตัวนั้นคือพระเจ้าเพียงไม่ทรงต้องการให้ผู้คนเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระองค์
การที่ยังคงซ่อนตัวจากมนุษยชาติเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าทรงทำโดยตั้งใจ
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นพระเจตนาของพระเจ้าที่ทรงไม่ให้ผู้คนเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระองค์ ถึงตอนนี้
นี่ก็ควรชัดเจนแล้วสำหรับทุกคน หากพระเจ้าไม่เคยได้ทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลจริงของพระองค์แก่ผู้ใด
เช่นนั้นแล้วพวกเขาคิดหรือว่าสภาวะบุคคลของพระเจ้าทรงมีอยู่จริง? (พระองค์ทรงมีอยู่จริง)
แน่นอนพระองค์ทรงมีอยู่จริง การทรงดำรงอยู่ของสภาวะบุคคลของพระเจ้าอยู่เหนือความกังขาทั้งมวล
แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับว่าสภาวะบุคคลของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใดหรือพระองค์ทรงดูเหมือนอะไร

มวณมนุษย์ควรจะลืกลำถามเหล่านี้หรือไม่? ไม่ควร คำตอบเป็นลบ
หากสภาวะบุคคลของพระเจ้าไม่ใช่หัวข้อที่พวกเราควรต้องสำรวจ เช่นนั้นแล้วหัวข้อใดเล่าที่ใช่?
(พระอุปนิสัยของพระเจ้า) (พระราชกิจของพระเจ้า) อย่างไรก็ตาม
ก่อนที่เราจะเริ่มค้นคว้าคัมภีร์เกี่ยวกับหัวข้อที่เป็นทางการ
พวกเรามาย้อนกลับไปยังสิ่งที่เรากำลังเสวนากันเมื่อครู่ก่อน นั่นคือ
เหตุใดหรือพระเจ้าจึงไม่เคยทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลของพระองค์ต่อมวณมนุษย์เลย?
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเจตนาซ่อนสภาวะบุคคลของพระองค์จากมวณมนุษย์? มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น นั่นคือ
แม้ว่ามนุษย์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น ได้มีประสบการณ์กับหลายพันปีแห่งพระราชกิจของพระองค์
แต่ก็ไม่มีบุคคลใดสักคนที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และแก่นแท้ของพระเจ้า
ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น ผู้คนเช่นนี้อยู่ตรงข้ามกับพระองค์
และพระเจ้าจะไม่ทรงแสดงพระองค์เองต่อผู้คนที่ไม่เป็นมิตรต่อพระองค์
นี่คือเหตุผลเดียวที่พระเจ้าไม่เคยได้ทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลของพระองค์ต่อมวณมนุษย์
และเหตุผลที่พระองค์ทรงจงใจกำบังสภาวะบุคคลของพระองค์เอาไว้จากมวณมนุษย์ บัดนี้
ความสำคัญของการรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นชัดเจนสำหรับพวกเจ้าแล้วหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 22

นับตั้งแต่การบริหารจัดการของพระเจ้าดำรงอยู่มา

พระองค์ได้ทรงทรมุเทอุทิสอย่างเต็มที่ในการดำเนินการพระราชกิจของพระองค์เสมอ

แม้จะทรงปิดคลุมสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษย์ แต่พระองค์ก็ได้ทรงอยู่เคียงข้างมนุษย์เสมอ

ทรงทำพระราชกิจกับมนุษย์ ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์

ทรงนำมนุษยชาติทั้งมวลด้วยแก่นแท้ของพระองค์ และทรงทำพระราชกิจของพระองค์กับผู้คนทุกๆ

คนโดยผ่านทางพระอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ พระปรีชาญาณของพระองค์ และสิทธิอำนาจของพระองค์

จึงนำมาสู่การเป็นยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักรของวันนี้

แม้ว่าพระเจ้าทรงปกปิดสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษย์ แต่พระอุปนิสัยของพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งทรงครองทั้งหลายของพระองค์

และน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นถูกเปิดเผยต่อมนุษย์อย่าง ไม่มีการสงวนเพื่อให้มนุษย์ได้เห็นและได้
รับประสบการณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แม้ว่ามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือแตะต้องพระเจ้าได้

พระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าที่มนุษย์ชาติได้เผชิญก็คือการแสดงออกอย่างสมบูรณ์ของพระเจ้าพระองค์
เอง นั่นไม่ใช่ความจริงหรือ?

โดยไม่คำนึงถึงหนทางหรือมุมของวิธีเข้าหาที่พระเจ้าทรงเลือกสำหรับพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คนโดยผ่านทางพระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์

ทรงทำพระราชกิจซึ่งเป็นหน้าที่ของพระองค์ และตรัสพระวณะที่พระองค์ต้องตรัสอย่างแน่นอนเสมอ

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสจากตำแหน่งใด—พระองค์อาจกำลังประทับยืนอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม

หรือกำลังประทับยืนอยู่ในเนื้อหนัง หรือแม้แต่ในฐานะบุคคลธรรมดา—

พระองค์ตรัสกับมนุษย์อย่างสุดหัวใจของพระองค์และสุดจิตใจของพระองค์เสมอ

โดยปราศจากการหลอกลวงหรือการปกปิดอันใด เมื่อพระองค์ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระวณะของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

และทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น โดยปราศจากการหวงแหนอันใด

พระองค์ทรงนำทางมวลมนุษย์ด้วยพระชนมชีพของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งทรงครองของพระองค์

นี่คือวิธีที่มนุษย์ได้ใช้ชีวิตโดยผ่านทางยุคธรรมบัญญัติ—ยุคกำเนิดของมนุษยชาติ—

ภายใต้การทรงนำทางของพระเจ้า “ที่ไม่สามารถมองเห็นและไม่สามารถแตะต้องได้”

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งแรกหลังยุคธรรมบัญญัติ—

เป็นการจุติเป็นมนุษย์ที่ยาวนานถึงสามสิบสามปีครึ่ง สำหรับมนุษย์ สามสิบสามปีครึ่งเป็นเวลานานหรือไม่?

(ไม่นาน) ในเมื่ออายุขัยของมนุษย์โดยปกติแล้วยาวนานกว่าสามสิบปีกว่าโดยประมาณมาก

นี่จึงไม่ใช่เวลานานมากสำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
เวลาสามสิบสามปีครั้งนี้ยาวนานจริงๆ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุคคลผู้หนึ่ง—
บุคคลธรรมดาที่ต้องรับผิดชอบต่อพระราชกิจและพระบัญชาของพระเจ้า
นี่หมายความว่าพระองค์ได้ทรงต้องยอมรับพระราชกิจที่คนธรรมดาไม่สามารถรับมือได้
ในขณะเดียวกันก็ทรงต้องทนฝ่าความทุกข์ซึ่งคนธรรมดาไม่สามารถทนทานได้อีกด้วย
ปริมาณความทุกข์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทนฝ่าในระหว่างยุคพระคุณ
จากการเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์จนถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน
อาจไม่ใช่บางสิ่งที่คุณในวันนี้จะสามารถรู้เห็นด้วยตัวเองได้ แต่อย่างน้อย
พวกเขาก็ไม่สามารถมีแนวคิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เลยโดยผ่านทางเรื่องราวทั้งหลายในพระคัมภีร์หรือ?
โดยไม่คำนึงถึงว่ามีรายละเอียดมากเพียงใดในข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้เหล่านี้ รวมความแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างช่วงเวลานี้เต็มไปด้วยความยากลำบากและความทุกข์
สำหรับมนุษย์ที่เสื่อมทราม สามสิบสามปีครึ่งไม่ใช่เวลานาน ความทุกข์เล็กน้อยก็เป็นเรื่องเล็ก
แต่สำหรับพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ไร้ความด่างพร้อย ผู้ซึ่งทรงต้องแบกรับบาปทั้งหมดของมวลมนุษย์ และกิน นอน
และมีชีวิตอยู่กับคนบาปทั้งหลาย ความเจ็บปวดนี้หนักหนาสาหัสอย่างไม่น่าเชื่อ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง
ผู้ทรงมีอำนาจสูงสุดของทุกสรรพสิ่ง และผู้ปกครองแห่งทุกสิ่งทุกอย่าง กระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในโลก
พระองค์ทรงต้องทนฝ่าการบีบบังคับและความทารุณของมนุษย์ที่เสื่อมทราม
เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ และช่วยกู้มนุษยชาติจากทะเลแห่งความระทมทุกข์
พระองค์ทรงต้องถูกมนุษย์กล่าวโทษ และแบกรับความบาปของมวลมนุษย์ทั้งปวง
ขอบเขตแห่งความทุกข์ที่พระองค์ได้ทรงก้าวผ่านไม่สามารถหยั่งลึกและซาบซึ้งโดยผู้คนธรรมดาได้
ความทุกข์นี้เป็นตัวแทนของอะไร? มันเป็นตัวแทนของการที่พระเจ้าทรงอุทิศต่อมวลมนุษย์
มันหมายถึงการเหยียดหยามที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์และราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปเพื่อความรอดของมนุษย์
เพื่อให้บาปของพวกเขา และเพื่อให้พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์ครบบริบูรณ์
มันยังหมายความว่ามนุษย์จะได้รับการไถ่บาปจากกางเขนโดยพระเจ้า นี่ก็ราคาที่จ่ายไปด้วยโลหิต
ด้วยชีวิต และเป็นราคาที่ไม่มีสิ่งทรงสร้างอันใดสามารถจ่ายไหว เป็นเพราะพระองค์ทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้า
และทรงครองสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
พระองค์จึงทรงสามารถแบกรับความทุกข์แบบนี้และทรงทำพระราชกิจแบบนี้ได้
นี่คือบางสิ่งที่ไม่มียุติที่ทรงสร้างโดยพระองค์สิ่งอันใดสามารถทำแทนพระองค์ได้
นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคพระคุณ และวิโรจน์แห่งพระอุปนิสัยของพระองค์

เรื่องนี้เปิดเผยสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นหรือไม่?

มันคุ้มค่าหรือไม่ที่มวลมนุษย์จะทำความรู้จัก?

ในยุคนั้น แม้ว่ามนุษย์ไม่เห็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า พวกเขาได้รับเครื่องบูชาลบล้างบาปของพระเจ้า และได้รับการไถ่จากกางเขน โดยพระเจ้า

มวลมนุษย์อาจไม่คุ้นเคยกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคพระคุณ

แต่มีผู้ใดบ้างที่คุ้นเคยกับพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในระหว่างช่วงเวลานี้?

มนุษย์เพียงรู้เกี่ยวกับรายละเอียดของพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคทั้งหลาย

และโดยผ่านทางช่องทางทั้งหลาย

หรือรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่พระเจ้าได้กำลังทรงดำเนินการพระ

ราชกิจของพระองค์ รายละเอียดและเรื่องราวเหล่านี้อย่างมากก็เป็นเพียงข่าวสารหรือตำนานเกี่ยวกับพระเจ้า

และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

ไม่สำคัญว่าผู้คนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้ายี่สิบเรื่อง

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขามีความเข้าใจและความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือแก่นแท้ของพระองค์ เฉกเช่นในยุคธรรมบัญญัติ

แม้ว่าผู้คนในยุคพระคุณได้มีประสบการณ์กับการเผชิญกับพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างทันทีทันใดและใกล้ชิด

แต่ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่มีอยู่จริงโดยแท้

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง

ด้วยวิธีเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงทำในครั้งแรก ในระหว่างช่วงเวลานี้ของพระราชกิจ

พระเจ้ายังคงทรงแสดงออกถึงพระวณะของพระองค์อย่างไม่หวงแหน

ทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงรับผิดชอบ และแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น ในเวลาเดียวกัน

พระองค์ทรงทนฝ่าและยอมผ่อนปรนต่อการไม่เชื่อฟังและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์ต่อไป

พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์

และแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งพระราชกิจนี้อย่างต่อเนื่องเช่นกันหรือ?

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์จนถึงบัดนี้ พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และสิ่งทรงครองทั้งหลายของพระองค์ และน้ำพระทัยของพระองค์ จะได้เปิดเผยต่อบุคคลทุกคนเสมอมา

พระเจ้าไม่เคยได้ทรงจงใจซ่อนแก่นแท้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ หรือน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นเพียงว่ามวลมนุษย์ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำ สิ่งที่น่าพระทัยของพระองค์ทรงเป็น—

นั่นคือสาเหตุที่มนุษย์มีความเข้าใจที่นำเสนอเกี่ยวกับพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ในขณะที่พระเจ้าทรงปกปิดสภาวะบุคคลของพระองค์ พระองค์ก็กำลังประทับยืนเคียงข้างมนุษย์ทุกชั่วขณะ

กำลังทรงเสด็จน้ำพระทัย พระอุปนิสัย และแก่นแท้ของพระองค์ออกมาอย่างเปิดเผยตลอดเวลา ในแง่มุมหนึ่ง
สภาวะบุคคลของพระเจ้ายิ่งเปิดกว้างแก่ผู้คนด้วยเช่นกัน แต่เพราะความมีเดบอดและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์
พวกเขาก็ไม่มีวันสามารถมองเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าได้ ดังนั้นหากเป็นเช่นนั้นจริง
การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เองไม่ควรเป็นเรื่องง่ายสำหรับทุกคนหรือ?
นั่นเป็นคำถามที่ตอบยากมากมิใช่หรือ? เจ้าสามารถพูดได้ว่ามันง่าย แต่ในขณะที่ผู้คนบางคนพยายามรู้จักพระเจ้า
พวกเขาก็ไม่สามารถทำความรู้จักพระองค์ หรือทำความเข้าใจพระองค์ได้อย่างชัดเจนจริงๆ—
มันพร่ามัวและคลุมเครือเสมอ แต่หากเจ้าพูดว่ามันไม่ง่าย นั่นก็ไม่ถูกต้องเช่นกัน
หลังจากได้เป็นประชากรแห่งพระราชกิจของพระเจ้านานเหลือเกิน
ทุกคนควรได้มีการติดต่อกับพระเจ้า โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา
อย่างน้อยพวกเขาก็ควรมีสำนึกถึงพระเจ้าในบางระดับในหัวใจของพวกเขา
หรือได้มีการสัมผัสทางจิตวิญญาณกับพระเจ้า
และอย่างน้อยพวกเขาก็ควรมีความตระหนักรู้เชิงลึกเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
หรือได้รับความเข้าใจบ้างเกี่ยวกับพระองค์ ตั้งแต่เวลาที่มนุษย์เริ่มติดตามพระเจ้าจนถึงบัดนี้
มวลมนุษย์ได้รับมามากเกินไปแล้ว แต่ด้วยเหตุผลมากมายทุกชนิด—ขีดความสามารถที่ต่ำ
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความเป็นกบฏ และเจตนาทั้งหลายของมนุษย์—
มวลมนุษย์ก็ได้สูญเสียไปมากเกินไปเช่นกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงให้มวลมนุษย์อย่างเพียงพอแล้วหรือ?
แม้ว่าพระเจ้าจะทรงซ่อนสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษยชาติ
แต่พระองค์ก็ทรงหล่อเลี้ยงมนุษย์ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และพระชนม์ชีพของพระองค์
ความรู้เรื่องพระเจ้าของมนุษยชาติไม่ควรจะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้เท่านั้น
นั่นคือเหตุผลที่เราคิดว่าจำเป็นต้องมีสามัคคีธรรมเพิ่มเติมกับพวกเขาก็เกี่ยวกับหัวข้อ พระราชกิจของพระเจ้า
พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง
จุดประสงค์คือเพื่อให้หลายพันปีแห่งการดูแลและการพิจารณาที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์นั้น ไม่อวสานลง
อย่างไรประโยชน์
และเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจและซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาอย่างแท้จริง
มันเป็นเพื่อให้ผู้คนสามารถก้าวไปสู่ขั้นตอนใหม่ในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขา
มันยังจะคืนพระเจ้ากลับสู่ที่ที่แท้จริงของพระองค์ในหัวใจของผู้คนอีกด้วย นั่นคือ ทำความยุติธรรมให้พระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 23

พระบัญชาของพระเจ้าต่ออาดัม

ปฐมกาล 2:15-17 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน
พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ
แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

พวกเจ้าได้รับรู้อะไรบ้างจากข้อเขียนเหล่านี้? ส่วนนี้ของพระคัมภีร์ทำให้พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร?

ทำไมเราจึงได้ตัดสินใจพูดถึงพระบัญชาของพระเจ้าต่ออาดัม?

บัดนี้พวกเจ้าแต่ละคนมีพระฉายาของพระเจ้าและอาดัมในจิตใจของพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าลองจินตนาการดูว่า
หากพวกเจ้าได้เป็นคนที่อยู่ในฉากนั้น ลึกลงไปเจ้าคิดว่าพระเจ้าจะทรงเป็นเหมือนอะไร?

การขบคิดเกี่ยวกับการนี้ทำให้พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร? นี่เป็นภาพที่เร้าอารมณ์และอบอุ่นใจภาพหนึ่ง

แม้ว่าจะมีเพียงพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในภาพ

แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาเต็มเต็มเจ้าด้วยสำนึกรับรู้แห่งความเลื่อมใส กล่าวคือ

ความรักท่วมท้นของพระเจ้านั้นได้ประทานแก่นมนุษย์อย่างอิสระ และล้อมรอบมนุษย์

มนุษย์นั้นไว้มลทินและบริสุทธิ์ ปราศจากภาระผูกพันและไร้กังวล

มีชีวิตบรมสุขภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงแสดงความห่วงใยต่อมนุษย์ในขณะที่มนุษย์มีชีวิตภายใต้การคุ้มครองปกป้องและพระพรของพระเจ้า
า ทุกๆ สิ่งที่มนุษย์ทำและพูดนั้นเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่นและแยกไม่ออกจากพระเจ้า

นี่อาจเรียกได้ว่าพระบัญชาแรกของพระเจ้าต่อมนุษย์หลังจากทรงสร้างเขา พระบัญชานี้สื่อถึงอะไร?

พระบัญชานี้สื่อถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ก็สื่อถึงความวิตกกังวลของพระองค์ต่อมวลมนุษย์อีกด้วย

นี่คือพระบัญชาแรกของพระเจ้า และเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงแสดงออกถึงความวิตกกังวลต่อมนุษย์อีกด้วย

กล่าวคือพระเจ้าได้ทรงรู้สึกถึงความรับผิดชอบต่อมนุษย์ตั้งแต่ชั่วขณะที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์

อะไรคือความรับผิดชอบของพระองค์? พระองค์ทรงต้องคุ้มครองปกป้องมนุษย์ ดูแลมนุษย์

พระองค์ทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถไว้วางใจและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์ได้

นี่คือความคาดหวังแรกของพระเจ้าต่อมนุษย์ ด้วยความคาดหวังนี้เองพระเจ้าจึงตรัสดังต่อไปนี้

“ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน
เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” พระวณะเรียบง่ายเหล่านี้เป็นตัวแทนของน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะเหล่านี้ยังเปิดเผยอีกด้วยว่า ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเริ่มแสดงความห่วงใยต่อมนุษย์แล้ว
ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง มีเพียงอาดัมเท่านั้นที่ทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า

อาดัมเป็นสิ่งมีชีวิตเพียงอย่างเดียวที่มีลมปราณแห่งชีวิตของพระเจ้า เขาสามารถเดินกับพระเจ้าได้
สนทนากับพระเจ้าได้ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงให้พระบัญชาแก่เขา
พระเจ้าได้ทรงทำให้พระบัญชาของพระองค์ชัดเจนอย่างยิ่งในสิ่งที่มนุษย์สามารถทำได้และไม่สามารถทำได้
ในพระวจนะเรียบง่ายไม่กี่คำเหล่านี้ เราเห็นพระทัยของพระเจ้า แต่หัวใจแบบไหนเล่าที่แสดงให้เห็นตัวเอง?
ในหัวใจของพระเจ้าย่อมมีความรักหรือไม่? มีความห่วงใยหรือไม่? ในข้อเขียนเหล่านี้
ความรักและความห่วงใยของพระเจ้าไม่เพียงสามารถซาบซึ้งใจเท่านั้น แต่ยังรู้สึกสนิทสนมได้อีกด้วย
เจ้าจะไม่เห็นด้วยหรือ? หลังจากได้อ่านเราพูดเรื่องนี้
พวกเขายังคงคิดว่าเหล่านี้เป็นเพียงคำพูดเรียบง่ายไม่กี่คำอยู่อีกหรือ?
อย่างไรก็ตามคำพูดเหล่านั้นไม่ได้เรียบง่ายนักใช่หรือไม่? พวกเจ้าได้เฝ้าดูเรื่องราวนี้มาก่อนหรือไม่?
หากพระเจ้าได้ตรัสพระวจนะไม่กี่คำเหล่านี้กับเจ้าด้วยพระองค์เอง เจ้าจะรู้สึกอย่างไรข้างในเล่า?
หากเจ้าไม่ได้เป็นบุคคลที่มีมนุษยธรรม หากหัวใจของเจ้าเย็นปานน้ำแข็ง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้สึกละเลย
เจ้าจะไม่ซาบซึ้งในความรักของพระเจ้า และเจ้าจะไม่พยายามเข้าใจพระทัยของพระเจ้า
แต่ในฐานะบุคคลที่มีมโนธรรมและสำนึกรับรู้ของสภาวะความเป็นมนุษย์ เจ้าจะรู้สึกต่างออกไป
เจ้าจะรู้สึกถึงความอบอุ่น เจ้าจะรู้สึกได้รับการใส่ใจและความรัก และเจ้าจะรู้สึกถึงความสุข
นั่นไม่ถูกต้องหรือ? เมื่อเจ้ารู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร?
เจ้าจะรู้สึกผูกพันกับพระเจ้าหรือไม่? เจ้าจะรักและเคารพพระเจ้าจากก้นบึ้งของหัวใจของเจ้าหรือไม่?
หัวใจของเจ้าจะเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้นหรือไม่?
เจ้าสามารถเห็นได้จากเรื่องนี้ว่าความรักของเจ้าต่อมนุษย์นั้นสำคัญเพียงใด
แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดกว่านั้นอีกคือความซาบซึ้งและการจับใจความของมนุษย์ต่อความรักของพระเจ้า
อันที่จริงพระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งที่คล้ายกันมากมายในระหว่างพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์หรือ?
วันนี้มีผู้คนที่ซาบซึ้งในพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?
พวกเขาส่งใจในความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราเพิ่งพูดถึงได้หรือไม่?
พวกเขาส่งใจในความซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ทั้งๆ ที่เป็นรูปธรรม
จับต้องได้และเป็นจริงเช่นนี้
นั่นคือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเขายังไม่มีความรู้และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า นี่ไม่จริงหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 24

พระเจ้าทรงสร้างเอวา

ปฐมกาล 2:18-20 พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น” พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงปั้นสัตว์ทุกชนิดในท้องทุ่ง และนกทุกชนิดในท้องฟ้าจากดิน แล้วทรงนำมายังชายนั้น เพื่อดูว่า เขาจะเรียกชื่อมันว่าอะไร ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มิชื่อนั้น ชายนั้นจึงตั้งชื่อสัตว์ใช้งานทุกชนิด และนกในอากาศและสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ชายนั้นยังไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขา

ปฐมกาล 2:22-23 ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายนั้นจึงว่า “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื่องจากเนื้อของเรา จะเรียกคนนี้ว่าหญิง เพราะคนนี้ออกมาจากชาย”

มีหนึ่งบรรทัดสำคัญในส่วนนี้ของคัมภีร์ ความว่า “ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มิชื่อนั้น” ดังนั้น ใครเล่าได้ให้ชื่อแก่สัตว์ทั้งหมดที่มีชีวิต? คืออาดัมนั่นเอง ไม่ใช่พระเจ้า บรรทัดนี้บอกข้อเท็จจริงข้อหนึ่งแก่นุษยชาติ นั่นคือ

พระเจ้าได้ทรงให้สติปัญญาแก่นุษย์เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างเขา กล่าวคือสติปัญญาของมนุษย์มาจากพระเจ้า นี่คือการแน่นอน แต่เหตุใดเล่า? หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม อาดัมได้ไปโรงเรียนหรือไม่?

เขาได้รู้วิธีอ่านหรือไม่? หลังจากพระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ที่มีชีวิตมากมายหลากหลาย

อาดัมได้จำสัตว์ทรงสร้างเหล่านี้ได้ทั้งหมดหรือไม่?

พระเจ้าได้ตรัสบอกเขาหรือไม่ว่าชื่อของสัตว์เหล่านั้นคืออะไรกันบ้าง?

แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้เขารู้วิธีคิดหาชื่อของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ นั่นคือความจริง!

เช่นนั้นแล้วอาดัมได้รู้วิธีให้ชื่อกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ และชื่อประเภทใดที่ให้กับพวกมันหรือไม่?

นี่เกี่ยวข้องกับคำถามที่เกี่ยวกับว่าพระเจ้าได้ทรงเพิ่มอะไรให้แก่อาดัมเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างเขา

ข้อเท็จจริงทั้งหลายพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

พระองค์ได้ทรงเพิ่มพระปรีชาญาณของพระองค์ให้แก่เขา นี่เป็นประเด็นปัญหาสำคัญ ดังนั้นจงตั้งใจฟัง

ยังมีประเด็นปัญหาสำคัญอีกประเด็นปัญหาหนึ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจอีกด้วย นั่นคือ

หลังจากอาดัมได้ให้ชื่อกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ ชื่อเหล่านี้ก็ได้กลายเป็นถูกบันทึกในประมวลคำศัพท์ของพระเจ้า

เหตุใดเราจึงพูดถึงการนี้? เพราะการนี้เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าเช่นกัน

และนี่คือประเด็นปัญหาที่เราต้องขยายความเพิ่มเติม

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ ได้ทรงให้ลมปราณแห่งชีวิตแก่เขา และยังได้ทรงให้พระปรีชาญาณของพระองค์ พระปรีชาสามารถของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นบางส่วนแก่เขาอีกด้วย หลังจากพระเจ้าได้ทรงให้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่มนุษย์ มนุษย์ก็สามารถทำบางสิ่งได้โดยอิสระ และคิดด้วยตัวเองได้ หากสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นและทำเป็นสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็ทรงยอมรับและไม่ทรงก้าวก่าย หากสิ่งที่มนุษย์ทำนั้นถูกต้อง พระเจ้าก็จะทรงปล่อยให้คงอยู่ ดังนั้นวลีที่ว่า “ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่ออย่างนั้น” บ่งบอกอะไร?

วลีนี้บ่งบอกว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปลี่ยนแปลงชื่ออันใดที่ให้กับสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตเหล่านั้น ชื่อใดก็ตามที่อาดัมเรียกสิ่งมีชีวิต พระเจ้าจะตรัสว่า “เป็นตามนั้น” เพื่อยืนยันชื่อของสิ่งมีชีวิตนั้น พระเจ้าได้ทรงแสดงข้อคิดเห็นใดในเรื่องนี้หรือไม่? ไม่ พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเจ้าได้รับรู้อะไรบ้างจากการนี้? พระเจ้าได้ทรงให้สติปัญญาแก่มนุษย์ และมนุษย์ได้ใช้สติปัญญาที่พระเจ้าได้ทรงให้เพื่อทำสิ่งทั้งหลาย หากสิ่งที่มนุษย์ทำนั้นเป็นด้านบวกในสายพระเนตรของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงยืนยัน รับรอง และยอมรับโดยปราศจากการพิพากษาหรือการวิจารณ์อันใด นี่คือบางสิ่งที่ไม่มีบุคคล หรือวิญญาณชั่วใด หรือซาตานสามารถทำได้ พวกเจ้าเห็นการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าในที่นี้หรือไม่? มนุษย์ บุคคลที่เสื่อมทราม หรือซาตานจะอนุญาตให้ผู้อื่นใดทำบางสิ่งในนามของพวกเขา ได้จุมูกของพวกเขาเลยหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

พวกเขาจะสู้รบเพื่อแย่งชิงตำแหน่งนี้กับบุคคลอื่นหรือกองกำลังอื่นซึ่งแตกต่างจากพวกเขาหรือไม่? แน่แน่นอนพวกเขาจะสู้! หากเป็นบุคคลที่เสื่อมทรามหรือซาตานซึ่งได้อยู่กับอาดัม ณ เวลานั้น พวกเขาจะได้ปฏิเสธสิ่งที่อาดัมกำลังทำไปแล้วอย่างแน่นอน เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขามีความสามารถที่จะคิดได้โดยอิสระ และมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง

พวกเขาก็จะได้ปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่อาดัมได้ทำแล้วอย่างเบ็ดเสร็จว่า “เจ้าต้องการเรียกมันว่าเช่นนี้หรือ? เอาละ ข้าจะไม่เรียกมันด้วยชื่อนี้ ข้าจะเรียกมันด้วยชื่อนั้น เจ้าได้เรียกมันว่าทอม แต่ข้าจะเรียกมันว่าแฮร์รี่ ข้าต้องแสดงให้เห็นว่าข้าฉลาดแค่ไหน” นี่เป็นธรรมชาติแบบใดกัน? ไม่โอหังอย่างคิบเลี่ยนหรือ? แล้วพระเจ้าเล่า? พระองค์ทรงมีพระอุปนิสัยเช่นนี้หรือไม่?

พระเจ้าทรงมีข้อขัดข้องที่ไม่ธรรมดาอันใดกับสิ่งที่อาดัมกำลังทำอยู่หรือไม่? คำตอบคือไม่อย่างไม่ต้องสงสัย! ในพระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงเปิดเผย ไม่มีวิวัฒนาการน้อยของความชอบได้เถียง ความโอหัง หรือความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ถึงตรงนี้สิ่งเหล่านั้นชัดเจน นี่อาจดูเหมือนเป็นประเด็นปัญหาย่อย

แต่หากเจ้าไม่เข้าใจแก่นแท้ของพระเจ้า

หากหัวใจของเจ้าไม่พยายามคิดให้ออกว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระองค์อย่างไร และอะไรคือท่าทีของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่รู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือเห็นการแสดงออกและการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ?

พวกเจ้าเห็นด้วยหรือไม่กับสิ่งที่เราเพิ่งอธิบายแก่เจ้า? ในการตอบสนองต่อการกระทำของอาดัม

พระเจ้าไม่ทรงได้ประกาศอย่างยิ่งใหญ่ว่า “เจ้าได้ทำดีแล้ว เจ้าได้ทำถูกต้องแล้ว และเราก็เห็นชอบ!”

อย่างไรก็ตาม ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงอนุมัติ ซาบซึ่ง และปรบมือให้สิ่งที่อาดัมได้ทำ

นี่เป็นสิ่งแรกนับตั้งแต่การทรงสร้างที่มนุษย์ได้ทำเพื่อพระเจ้าตามคำชี้นำของพระองค์

เป็นบางสิ่งที่มนุษย์ได้ทำแทนพระเจ้าและในพระนามของพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า

สิ่งนี้ก่อเกิดจากสติปัญญาที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ พระเจ้าได้ทรงเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่เป็นด้านบวก

สิ่งที่อาดัมได้ทำ ณ เวลานั้นเป็นการสำแดงถึงพระปรีชาญาณของพระเจ้าในมนุษย์เป็นครั้งแรก

เป็นการสำแดงชั้นดีจากทัศนคติของพระเจ้า

สิ่งที่เราต้องการบอกพวกเจ้าตรงนี้คือว่าจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการทรงแบ่งบางส่วนของสิ่งที่พระองค์ทรงมี
และทรงเป็น

และพระปรีชาญาณของพระองค์ให้กับมนุษย์ก็คือเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตที่สำแดงพระ
องค์

การที่สิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตเช่นนี้ปฏิบัติตนในพระนามของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงถวิลหาที่จะเห็นมา
นานแล้วอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 25

พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและเอวา

ปฐมกาล 3:20-21 อาדםเรียกภรรยาของเขาว่า “เอวา” เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย” ในฉาตอนนี้

เราเห็นพระเจ้าทรงสวมบทบาทประเภทใดเมื่อพระองค์ทรงอยู่กับอาดัมและเอวา?

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองด้วยวิธีใดเล่าที่ ในโลกนี้ที่มีมนุษย์เพียงสองคน?

พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองในบทบาทของพระเจ้าหรือไม่? พี่น้องชายหญิงจากฮ่องกง โปรดตอบ

(ในบทบาทของผู้ปกครองคนหนึ่ง) พี่น้องชายหญิงจากเกาหลีใต้

พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นบทบาทประเภทใด? (หัวหน้าครอบครัว) พี่น้องชายหญิงจากไต้หวัน

เขาคิดว่าอะไร? (บทบาทของใครบางคนในครอบครัวของอาดัมและเอวา บทบาทของสมาชิกครอบครัว)

พวกเข้างานคนคิดว่าพระเจ้าทรงปรากฏในฐานะสมาชิกครอบครัวของอาดัมและเอวา

ในขณะที่บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงปรากฏในฐานะหัวหน้าครอบครัว และคนอื่นๆ พูดว่าผู้ปกครอง

ทั้งหมดนี้เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่เจ้าเห็นสิ่งที่เรากำลังจะหมายถึงหรือไม่?

พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้คนสองคนนี้และปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะพระสหายของพระองค์

ในฐานะครอบครัวเดียวของพวกเขา พระเจ้าทรงดูแลชีวิตของพวกเขาและเอาใจใส่ความต้องการด้านอาหาร

เสื้อผ้าและที่พักอาศัยของพวกเขา ครั้นนี้พระเจ้าทรงปรากฏเป็นผู้ปกครองของอาดัมและเอวา

ในขณะที่พระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ มนุษย์ไม่เห็นว่าพระเจ้าทรงสูงส่งเพียงใด เขาไม่เห็นพระอำนาจสูงสุดของพระเจ้า

ความล้าลึกของพระองค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เห็นพระพิโรธหรือพระบารมีของพระองค์

ทั้งหมดที่เขาเห็นคือความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ความสนใจของพระองค์ ความห่วงใยของพระองค์ต่อมนุษย์

และความรับผิดชอบและความใส่ใจพระทัยของพระองค์ต่อเขา

ท่าทีและวิธีที่พระเจ้าได้ทรงใช้ปฏิบัติต่ออาดัมและเอวานั้นคล้ายกับวิธีที่บิดามารดาแสดงความห่วงใยต่อลูกๆ

ของพวกเขา ก็เหมือนกับวิธีที่บิดามารดา รัก ดูแล และใส่ใจลูกชายและลูกสาวของตัวเองอีกด้วย—ถือเป็นจริง

มองเห็นได้ และจับต้องได้ แทนที่จะทรงยกพระองค์เองขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงและทรงมหิทธิฤทธิ์

พระเจ้าได้ทรงใช้หนังสัตว์เพื่อทำเสื้อผ้าให้กับมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

มันไม่สำคัญว่าเสื้อหนังสัตว์นี้ได้ถูกใช้เพื่อปกปิดความกระดากอายของพวกเขา

หรือเพื่อป้องกันพวกเขาจากความหนาวเย็น

สิ่งที่สำคัญคือว่าเสื้อผ้าสำหรับปกปิดร่างกายของมนุษย์นี้ถูกทำขึ้น โดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระหัตถ์ของพระ

องค์เอง แทนที่จะเพียงแค่ทรงคิดให้เสื้อผ้าเกิดขึ้นมาเอง หรือทรงใช้วิธีการอัศจรรย์อื่นๆ ใดๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นที่ผู้คนอาจจินตนาการว่าพระเจ้าจะทรงทำ

แต่พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งอย่างถูกต้องตามเหตุผลที่มนุษย์คงจะคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำและไม่ควรทรงทำ

นี้อาจดูเหมือนเป็นเรื่องไม่สำคัญ—ผู้คนบางคนอาจไม่แม้แต่จะคิดว่ามันคุ้มค่าที่จะพูดถึง—

แต่มันให้ออกาสผู้ติดตามคนใดของพระเจ้าที่ได้ถูกรุมเร้าด้วยมโนคติที่คลุมเครือเกี่ยวกับพระองค์ได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกถึงความจริงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์

และเห็นความสัจซื่อและความถ่อมพระทัยของพระองค์

มันทำให้ผู้ที่โหยหวนแทบกลืนไม่อยู่ซึ่งคิดว่าพวกเขาสูงส่งและทรงพลัง

ก้มหัวที่อวดดีของพวกเขาด้วยความอับอาย ต่อหน้าความจริงแท้และความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ในที่นี้ความจริงแท้และความถ่อมพระทัยของพระเจ้ายังทำให้ผู้คนสามารถเห็นว่าพระองค์ทรงน่ารักน่าชื่นชอบเพียงใด

ในทางตรงกันข้าม พระเจ้า “ผู้ทรงใหญ่โต” พระเจ้า “ผู้ทรงน่ารักน่าชื่นชอบ” และ พระเจ้า

“ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” ที่ผู้คนยึดถือไว้ในหัวใจของพวกเขา ได้กลายเป็นไม่สำคัญและน่าเกลียด

และแตกละเอียดเมื่อถูกแตะเพียงเบาๆ เมื่อเจ้าเห็นข้อเขียนนี้และได้อ่านเรื่องราวนี้

เจ้าถูกพระเจ้าเพราะพระองค์ได้ทรงทำสิ่งเช่นนี้หรือไม่? ผู้คนบางคนอาจทำเช่นนั้น แต่คนอื่นๆ

จะมีปฏิกิริยาที่ตรงกันข้าม พวกเขาจะคิดว่าพระเจ้านั้นทรงเที่ยงแท้และทรงน่ารักน่าชื่นชอบ

และแน่นอนว่าเป็นความเที่ยงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้านี้เองที่เร้าอารมณ์พวกเขา

ยิ่งพวกเขาเห็นด้านที่แท้จริงของพระเจ่มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งสามารถซาบซึ้งในการมีอยู่จริงของความรักของพระเจ้า

ความสำคัญของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และวิธีที่พระองค์ทรงยื่นเคียงข้างพวกเขาทุกชั่วขณะมากขึ้นเท่านั้น

บัดนี้ พวกเรามาเชื่อมโยงการเสวนาของพวกเรากลับมายังปัจจุบัน

หากพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้เพื่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างเมื่อปฐมกาล

แม้กระทั่งสิ่งที่ผู้คนคงจะไม่กล้านึกถึงหรือคาดหวัง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงสามารถทำสิ่งเหล่านี้เพื่อผู้คนในวันนี้ได้หรือไม่? บางคนพูดว่า “ได้!”

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะแก่นแท้ของพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างทำ

และความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์ก็ไม่ได้สร้างทำ

แก่นแท้ของพระเจ้าทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริงและไม่ได้เป็นบางสิ่งที่มีผู้อื่นเพิ่มเติมเข้ามา

และไม่ใช่ว่าบางสิ่งเปลี่ยนแปลงตามเวลา สถานที่ และยุคสมัยที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน

ความเที่ยงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าสามารถนำออกมาได้อย่างแท้จริงโดยการทำบางสิ่งที่ผู้คนคิด

ว่าไร้ความหมายและไม่มีความสำคัญเท่านั้น—บางสิ่งที่เล็กน้อยเสียจนผู้คนคงจะไม่คิดว่าพระองค์จะทรงทำ

พระเจ้าไม่ได้ทรงเสแสร้ง ไม่มีการพูดเกินจริง การปลอมแปลง ความเย่อหยิ่ง
หรือความโอหังในพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์ พระองค์ไม่มีวันทรงอวดตัว แต่ทรงรัก
แสดงความห่วงใย ดูแล และนำทางมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้าง ด้วยความสัตย์ซื่อและความจริงใจแทน
ไม่สำคัญว่าผู้คนจะซาบซึ้ง รู้สึก หรือเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงทำน้อยเพียงใด พระองค์ก็กำลังทรงทำอยู่อย่างแน่นอน
การรู้ว่าพระเจ้าทรงมีแก่นแท้เช่นนี้จะมีผลกระทบต่อความรักของผู้คนต่อพระองค์หรือไม่?
จะมีอิทธิพลต่อความยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาหรือไม่? เราหวังว่าเมื่อเจ้าเข้าใจด้านที่แท้จริงของพระเจ้า
เจ้าจะเข้าใกล้ชิดกับพระองค์มากยิ่งขึ้น
และสามารถซาบซึ้งอย่างแท้จริงมากขึ้นในความรักและความไ่พระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์
ตลอดจนสามารถมอบหัวใจของเจ้าให้กับพระเจ้าและได้รับการปลดปล่อยจากความคลางแคลงใจและความสงสัย
เกี่ยวกับพระองค์ พระเจ้ากำลังทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเงียบๆ เพื่อมนุษย์ ทำอย่างเงียบๆ
โดยผ่านทางความจริงใจ ความสัตย์ซื่อ และความรักของพระองค์
แต่พระองค์ไม่เคยได้ทรงมีความหวาดหวั่นหรือความเสียใจอันใดกับสิ่งอันใดที่พระองค์ทรงทำ
และพระองค์ไม่เคยทรงต้องการให้ผู้ใดตอบแทนพระองค์ในทางใดทางหนึ่ง
หรือทรงมีเจตนารมณ์ที่จะได้รับสิ่งใดจากมวลมนุษย์แต่อย่างใด
จุดประสงค์เดียวของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงทำมาเสมอ ก็เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถรับความเชื่อและ
ความรักที่แท้จริงของมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 26

พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำลายโลกด้วยน้ำท่วม และทรงสั่งให้โนอาห์สร้างเรือ

ปฐมกาล 6:9-14 ต่อไปนี้คือลำดับพงศัพธ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมดีพร้อมในสมัยของเขา

โนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า โนอาห์มีบุตรสามคน ชื่อเฮม ฮาม และยาเฟท

คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย

พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน

พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา ด้วยเหตุว่า

แผ่นดินโลกเต็มด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ คุณเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก

เจ้าจงต่อเรือด้วยไม้สน โกเฟอร์ แล้วทำเรือเป็นห้องๆ และยาชั้นทั้งข้างในข้างนอก”

ปฐมกาล 6:18-22 “แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า เจ้าจะเข้าอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้า บรรดาบุตรของเจ้า

ภรรยาของเจ้า และบรรดาบุตรสะใภ้ของเจ้า

จงนำสัตว์ตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงเข้าไปไว้ในเรือ เพื่อให้มีชีวิตรอดอยู่กับเจ้า

นกตามชนิดของมัน สัตว์ตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินตามชนิดของมัน

ทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ทั้งปวงต้องมาหาเจ้า เพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้ เจ้าจงนำอาหารทุกอย่างที่กินได้ไปกับเจ้า

และสะสมเพื่อเป็นอาหารของเจ้าและของบรรดาสิ่งมีชีวิต” พระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์ทำอะไร

โนอาห์ก็ทำอย่างนั้นทุกประการ

บัดนี้พวกเจ้ามีความเข้าใจทั่วไปหรือไม่ว่าโนอาห์คือใครหลังจากได้อ่านบทตอนเหล่านี้?

โนอาห์เป็นบุคคลประเภทใด? ข้อความเดิมมีว่า “โนอาห์เป็นคนชอบธรรมดีพร้อมในสมัยของเขา”

โดยสอดคล้องกับความเข้าใจของผู้คนสมัยใหม่ บุคคลประเภทใดเล่าที่เป็น “คนชอบธรรม” ในสมัยนั้น?

คนชอบธรรมควรเป็นคนที่มีความเพียบพร้อม

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าคนที่มีความเพียบพร้อมนี้มีความเพียบพร้อมในสายตาของมนุษย์

หรือมีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่มีความเพียบพร้อมนี้เป็นคนที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า

แต่ไม่ใช่ในสายตาของมนุษย์ นี่เป็นเรื่องที่แน่นอน! นี่เป็นเพราะมนุษย์ตาบอดและมองไม่เห็น

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเฝ้ามองแผ่นดินโลกทั้งปวงและทุกๆ บุคคล

และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ว่าโนอาห์เป็นคนที่มีความเพียบพร้อม

เพราะฉะนั้นแผนการของพระเจ้าที่จะทำลายโลกด้วยน้ำท่วมจึงได้เริ่มต้นตั้งแต่วินาทีที่พระองค์ทรงเรียกหาโนอาห์

.....

การที่โนอาห์ถูกเรียกใช้นั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เรียบง่าย แต่ประเด็นปัญหาหลักของสิ่งที่พวกเรากำลังพูดถึง—พระอุปนิสัยของพระเจ้า น้ำพระทัยของพระองค์ และแก่นแท้ของพระองค์ในบันทึกนี้—ไม่เรียบง่ายอย่างนั้น เพื่อให้เข้าใจแง่มุมต่างๆ เหล่านี้ของพระเจ้า

ก่อนอื่นพวกเราต้องเข้าใจว่าบุคคลประเภทใดที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเรียกใช้ และโดยผ่านทาง การนี้เข้าใจพระอุปนิสัย น้ำพระทัย และแก่นแท้ของพระองค์ เรื่องนี้สำคัญยิ่งยวด

ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น มนุษย์ผู้หนึ่งที่พระองค์ทรงเรียกใช้คือบุคคลประเภทใดกันแน่?

นี่ต้องเป็นบุคคลที่สามารถฟังพระวาทะของพระองค์และที่สามารถปฏิบัติตามคำชี้แนะของพระองค์ได้

ในขณะเดียวกันนี้ก็ต้องเป็นบุคคลที่มีสำนึกรับรู้แห่งความรับผิดชอบอีกด้วย

ใครสักคนที่จะดำเนินการตามพระวาทะของพระเจ้าด้วยการปฏิบัติต่อพระวาทะเสมือนความรับผิดชอบและหน้าที่ที่พวกเขาจะต้องทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้จำเป็นต้องเป็นใครสักคนที่รู้จักพระเจ้าหรือไม่? ไม่จำเป็นย้อนกลับไปในวันโนอาห์ไม่เคยได้ยินคำสอนของพระเจ้า

หรือได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจอันใดของพระเจ้ายามากนัก

เพราะฉะนั้นโนอาห์จึงมีความรู้เรื่องพระเจ้าน้อยมาก แม้ว่าจะมีการบันทึกไว้ตรงนี้ว่าโนอาห์เคยเดินกับพระเจ้า แต่เขาเคยได้เห็นสภาวะบุคคลของพระเจ้าหรือไม่? คำตอบคือไม่อย่างแน่นอน! เพราะในสมัยนั้น

มีเพียงผู้ส่งสารของพระเจ้าเท่านั้นที่มาท่ามกลางผู้คน

ในขณะที่พวกเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการพูดและทำสิ่งต่างๆ

พวกเขาก็เพียงกำลังสื่อถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระองค์

สภาวะบุคคลของพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยต่อมนุษย์แบบต่อหน้าต่อตา ในส่วนนี้ของข้อพระคัมภีร์

ทั้งหมดที่เราเห็นโดยพื้นฐานแล้วคือสิ่งที่โนอาห์ต้องทำและสิ่งที่เป็ คำชี้แนะที่พระเจ้าได้ทรงมีต่อเขา

ดังนั้นอะไรคือแก่นแท้ที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกตรงนี้?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำได้รับการวางแผนอย่างแม่นยำ

เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่ามิใช่สิ่งหรือสถานการณ์กำลังเกิดขึ้น

ในสายพระเนตรของพระองค์มีมาตรฐานเพื่อใช้ประเมินอยู่แล้ว

และมาตรฐานนี้กำหนดว่าพระองค์จะทรงเปิดตัวแผนการที่จะจัดการกับมันหรือไม่

หรือวิธีเข้าหาอะไรที่จะใช้ในการจัดการกับสิ่งหรือสถานการณ์นี้ พระองค์ไม่ทรงเมินเฉย

หรือขาดแคลนความรู้ลึกต่อทุกสิ่งทุกอย่าง อันที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

มีข้อเขียนหนึ่งตรงนี้ที่ระบุสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา

ด้วยเหตุว่า แผ่นดินโลกเต็มด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ ดูเถิด

เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” เมื่อพระเจ้าได้ตรัสการนี้
พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์กำลังทรงทำลายมนุษย์เท่านั้นหรือไม่? ไม่!
พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์กำลังจะทรงทำลายสิ่งมีชีวิตที่มีเนื้อหนังทั้งหมด
เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงต้องการความย่อยยับ? มีการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอีกอย่างหนึ่งในที่นี้
ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นจิตใจจำกัดในความอดทนของพระองค์ต่อความเสื่อมทรามของมนุษย์
ต่อความโสโครก ความโหดร้าย และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ทั้งหมด อะไรคือขีดจำกัดของพระองค์?
ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม
เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน” วลีที่ว่า
“เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน” หมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าสิ่งมีชีวิตอันใด
รวมถึงพวกที่ได้ติดตามพระเจ้า พวกที่ได้ร้องเรียกพระนามของพระเจ้า
พวกที่ครั้งหนึ่งได้เคยทำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระเจ้า พวกที่ได้ยอมรับรู้พระเจ้าด้วยวาจา
และถึงกับสรรเสริญพระเจ้า—ทันทีที่พฤติกรรมของพวกเขาเต็มไปด้วยความเสื่อมทราม
และไปถึงพระเนตรของพระเจ้า พระองค์ก็จะต้องทำลายพวกเขา นั่นคือขีดจำกัดของพระเจ้า
ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงยังคงอดทนต่อมนุษย์และความเสื่อมทรามของมนุษย์ทั้งหมดถึงระดับใด?
ถึงระดับที่ผู้คนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผู้ติดตามของพระเจ้าหรือไม่เชื่อ ไม่ได้กำลังเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง
ถึงระดับที่มนุษย์ไม่ได้เพียงเสื่อมทรามทางศีลธรรม และเต็มไปด้วยความชั่ว
แต่ในที่ที่ไม่มีใครสักคนได้เชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ไม่ต้องพูดถึงว่าจะมีผู้ใดที่ได้เชื่อว่าโลกถูกปกครองโดยพระเจ้า
และเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถนำความสว่างและเส้นทางที่ถูกต้องมาให้มนุษย์ได้
ถึงระดับที่มนุษย์ได้ดูหมิ่นการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า และไม่อนุญาตให้พระเจ้าทรงดำรงอยู่
ทันทีที่ความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ไปถึงจุดนี้ พระเจ้าก็ไม่ทรงสามารถทนได้อีกต่อไป อะไรจะมาแทนที่เล่า?
การมาถึงของพระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้านั่นเอง
นั่นไม่ใช่การเปิดเผยบางส่วนของพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ? ในยุคปัจจุบันนี้
ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าเลยหรือ?
ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้าเลยหรือ?
ยุคนี้เป็นยุคที่พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกเสื่อมทรามในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่?
ในยุคสมัยนี้ผู้คนทั้งหมดที่มีเนื้อหนัง—นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงต้องการทำให้ครบบริบูรณ์
และบรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระเจ้าและยอมรับความรอดของพระองค์—
ไม่ได้กำลังทำทลายขีดจำกัดของความอดทนของพระเจ้าหรือ? ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นข้างๆ พวกเจ้า—

สิ่งที่พวกเจ้าเห็นด้วยตาของพวกเจ้าและได้ยินด้วยหูของพวกเจ้า
และได้มีประสบการณ์ด้วยตัวเองทุกวันในโลกนี้—ไม่เต็มไปด้วยความโศกเศร้าหรือ?
ในสายพระเนตรของพระเจ้า โลกเช่นนี้ ยุคเช่นนี้ ไม่ควรอวดสาปแช่งหรือ?
แม้ว่าภูมิหลังของยุคปัจจุบันจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากภูมิหลังของเวลาของโนอาห์
แต่ความรู้สึกละแ่นและพระพิโรธที่พระเจ้าทรงมีต่อความเสื่อมทรามของมนุษย์ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ
พระเจ้าทรงสามารถทนได้เพราะพระราชกิจของพระองค์
แต่เมื่อพิจารณาอุปการณณ์แวดล้อมและสภาพเงื่อนไข ในสายพระเนตรของพระเจ้า
โลกนี้น่าจะได้ถูกทำลายไปนานแล้ว
อุปการณณ์แวดล้อมแตกต่างอย่างเหลือเกินจากที่เคยเป็นเมื่อโลกได้ถูกทำลายโดยน้ำท่วม
แต่อะไรคือความแตกต่าง? นี่ก็คือสิ่งที่ทำให้พระทัยของพระเจ้าโศกเศร้ามากที่สุดอีกด้วย
และบางทีอาจเป็นบางสิ่งที่พวกเจ้าไม่สามารถซาบซึ้งได้
เมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม พระเจ้าได้ทรงสามารถเรียกใช้โนอาห์ให้สร้างเรือ
และทำงานด้านการเตรียมบางส่วนได้ พระเจ้าทรงสามารถเรียกใช้ชายคนหนึ่ง—โนอาห์—ให้ทำสิ่งต่างๆ
ตามลำดับเหล่านี้เพื่อพระองค์ แต่ในยุคปัจจุบันนี้พระเจ้าไม่ทรงมีผู้ใดให้เรียกใช้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ทุกๆ
บุคคลที่นั่งอยู่ที่นั่นน่าจะเข้าใจและรู้เหตุผลเป็นอย่างดีมาก เจ้าต้องให้เราอธิบายโดยละเอียดหรือไม่?
การพูดออกมาดังๆ อาจทำให้เจ้าเสียหน้า และทำให้ทุกคนอรรถเสีย ผู้คนบางคนอาจพูดว่า
“แม้ว่าพวกเราจะไม่ใช่มนุษย์ชอบธรรม
และพวกเราไม่ได้เป็นผู้คนที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า
แต่หากพระเจ้าจะทรงชี้นำพวกเราให้ทำอะไรสักอย่าง พวกเราก็ยังคงจะสามารถทำสิ่งนั้นได้
ก่อนหน้านี้เมื่อพระองค์ได้ตรัสว่าความวิบัติมหันต์กำลังมา พวกเราก็จะเริ่มเตรียมอาหารและสิ่งของต่างๆ
ที่จะจำเป็นในความวิบัติ ทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าหรือหรือ?
พวกเราไม่ได้กำลังร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้าจริงๆ หรือหรือ? สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ที่พวกเราได้ทำไปไม่สามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่โนอาห์ได้ทำหรือหรือ?
การที่พวกเราทำสิ่งที่ได้ทำไปไม่ใช่การเชื่อฟังที่แท้จริงหรือหรือ?
พวกเราไม่ได้กำลังปฏิบัติตามคำชี้แนะของพระเจ้าหรือหรือ?
พวกเราไม่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสเพราะพวกเรามีความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าหรือหรือ?
เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระเจ้ายังทรงโศกเศร้าเล่า?
เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าพระองค์ไม่ทรงมีใครให้ทรงเรียกใช้เล่า?”
มีความแตกต่างใดหรือไม่ระหว่างการกระทำของเจ้ากับการกระทำของโนอาห์? อะไรคือความแตกต่าง?

(การเตรียมอาหารในวันนี้สำหรับความวิบัตินั้นเป็นเจตนาของพวกเราเอง) (การกระทำต่างๆ
ของพวกเราไม่สามารถรวมกันกลายเป็น “ชอบธรรม” ได้

แต่โนอาห์ได้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า) สิ่งที่เจ้าได้พูดก็ไม่ได้ไกลประเด็นปัญหาเกินไป
สิ่งที่โนอาห์ได้ทำนั้นแตกต่างอย่างมากกับสิ่งที่ผู้คนกำลังทำอยู่ในขณะนี้

เมื่อโนอาห์ได้ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงชี้แนะ เขาไม่รู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าคืออะไร

เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จลุล่วง พระเจ้าเพียงได้ทรงให้พระบัญชาแก่เขา
และชี้แนะให้เขาทำบางอย่าง และโดยไม่ต้องอธิบายมากมาย โนอาห์ก็เดินหน้าและทำตามนั้น

เขาไม่ได้พยายามเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างลึกๆ

และเขาไม่ได้ต้านทานพระเจ้าหรือแสดงความจริงใจ

เขาเดินหน้าและทำตามนั้นเลยด้วยใจที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้เขาทำอะไร เขาก็ทำ

และการเชื่อฟังและฟังพระวอนขอของพระเจ้าคือความเชื่อของเขาในสิ่งที่เขาได้ทำ

นั่นเป็นวิธีที่เขาจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้อย่างตรงไปตรงมาและเรียบง่าย

ธาตุแท้ของเขา—ธาตุแท้ของการกระทำของเขาคือการเชื่อฟัง ไม่ใช่การเดาสุ่ม ไม่ใช่การต้านทาน และยิ่งกว่านั้น

ไม่ใช่การนึกถึงผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง หรือผลกำไรและขาดทุนของเขา ยิ่งกว่านั้น

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม โนอาห์ก็ไม่ได้ทูลถามว่าเมื่อใด

หรือทูลถามว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสิ่งต่างๆ

และแน่นอนเขาไม่ได้ทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกอย่างไร เขาเพียงทำตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะ

ไม่ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้มันถูกทำอย่างไร และถูกทำด้วยอะไร

เขาก็ได้ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงขออย่างถูกต้อง และได้เริ่มดำเนินการโดยทันที

เขาปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำชี้แนะของพระเจ้าด้วยท่าทีแห่งความต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย

เขากำลังทำเพื่อช่วยเหลือตัวเองให้หลีกเลี่ยงความวิบัติหรือไม่? ไม่

เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ว่าจะใช้เวลาอีกนานเท่าใดก่อนที่โลกจะถูกทำลาย? เขาไม่ได้ถาม

เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ หรือว่าเขาจะรู้ว่าจะใช้เวลานานเท่าใดในการสร้างเรือ? เขาไม่รู้เรื่องนั้นเช่นกัน

เขาเพียงเชื่อฟัง ฟัง และปฏิบัติตาม ผู้คนในตอนนี้นั้นไม่เหมือนกัน กล่าวคือ

ทันทีที่มีข่าวสารร้ายไหลเล็กน้อยโดยผ่านทางพระวอนขอของพระเจ้า

ทันทีที่ผู้คนสำนึกรับรู้เพียงแค่การสั่นไหวของใบไม้ในสายลม พวกเขาถึงลงมือปฏิบัติโดยทันที

ไม่สำคัญว่าอะไรและโดยไม่คำนึงถึงราคา เพื่อเตรียมสิ่งที่พวกเขาจะกิน ดื่ม และใช้ในภายหลัง

แม้กระทั่งวางแผนเส้นทางหลบหนีสำหรับเวลาที่ความวิบัติเข้าโจมตี ที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นคือว่า ณ

ช่วงเวลาที่สำคัญนี้ สมอมนุษย์นั้นดีมากในการ “ทำให้งานสำเร็จ”

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พระเจ้าไม่ได้ให้คำชี้แนะอันใด

มนุษย์สามารถวางแผนสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างเหมาะสมยิ่ง เจ้าสามารถใช้คำว่า “มีความเพียบพร้อม”

เพื่อบรรยายแผนการเช่นนี้ได้เลย ในส่วนของสิ่งที่พระเจ้าตรัส สิ่งที่เป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้า

หรือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์นั้น ไม่มีใครใส่ใจและไม่มีใครพยายามซาบซึ้ง

นั่นไม่ใช่ความแตกต่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างผู้คนในวันนี้กับโนอาห์หรือ?

ในบันทึกเรื่องราวของโนอาห์นี้ พวกเจ้าเห็นส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่?

ความอดทนของพระเจ้าต่อความเลื่อมทราม ความโสโครก และความโหดร้ายของมนุษย์นั้นมีขีดจำกัด

เมื่อพระองค์ทรงไปถึงขีดจำกัดนั้น พระองค์จะไม่ทรงอดทนอีกต่อไป

และจะทรงเริ่มการบริหารจัดการใหม่และแผนการใหม่ของพระองค์ เริ่มทำสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำ

เปิดเผยกิจการของพระองค์และอีกด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระองค์แทน

การกระทำของพระองค์นี้ไม่ใช่เพื่อสารคดีให้เห็นว่าพระองค์ทรงต้องไม่มีวันถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยมนุษย์

หรือว่าพระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจและพระพิโรธ

และไม่ใช่เพื่อแสดงว่าพระองค์ทรงสามารถทำลายมนุษยชาติได้

มันเป็นว่าพระอุปนิสัยของพระองค์และแก่นแท้อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไม่สามารถให้อิโสภาหรือมีความอดทน

ให้มนุษยชาติประเภทนี้มีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์

มีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจปกครองของพระองค์ได้อีกต่อไป กล่าวคือเมื่อมวลมนุษย์ทั้งปวงต่อต้านพระองค์

เมื่อไม่มีใครสักคนที่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ทั้งแผ่นดินโลก

พระองค์ก็จะไม่ทรงมีความอดทนต่อมนุษยชาติเช่นนี้อีกต่อไป และโดยปราศจากความหวาดหวั่นอันใด

จะทรงดำเนินการแผนการของพระองค์—เพื่อทำลายมนุษยชาติประเภทนี้

การกระทำเช่นนี้โดยพระเจ้าถูกกำหนดโดยพระอุปนิสัยของพระองค์ นี่คือผลสืบเนื่องที่จำเป็น

และผลสืบเนื่องที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทุกสิ่งภายใต้อำนาจปกครองของพระเจ้าต้องแบกรับ

สิ่งนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่ายุคปัจจุบันนี้

พระเจ้าไม่ทรงสามารถรอที่จะทำให้แผนการของพระองค์ครบบริบูรณ์

และช่วยผู้คนที่พระองค์ทรงต้องการช่วยให้รอดให้รอดได้? ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้

พระเจ้าใส่พระทัยอะไรมากที่สุด?

ไม่ใช่วิธีที่พวกที่ไม่ติดตามพระองค์เลยหรือพวกที่ต่อต้านพระองค์อยู่แล้วปฏิบัติต่อพระองค์หรือด้านทานพระอง

ค์ หรือวิธีที่มวลมนุษย์กำลังพูดให้ร้ายพระองค์ พระองค์เพียงใส่พระทัยเกี่ยวกับว่าพวกที่ติดตามพระองค์

ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์

ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์แล้วหรือไม่

ว่าพวกเขาได้กลายเป็นคู่ควรกับความพึงพอใจของพระองค์แล้วหรือไม่
สำหรับผู้คนนอกเหนือจากพวกที่ติดตามพระองค์
พระองค์ทรงจัดเตรียมการลงโทษเล็กน้อยเพื่อแสดงพระพิโรธของพระองค์เป็นบางครั้งเท่านั้น ตัวอย่างเช่น
สินามิ แผ่นดินไหว และภูเขาไฟระเบิด ในเวลาเดียวกัน
พระองค์ก็ทรงคุ้มครองปกป้องและดูแลพวกที่ติดตามพระองค์และกำลังจะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์อยู่
างแข็งขัน พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นดังต่อไปนี้
ในด้านหนึ่งพระองค์ทรงสามารถมีความอดทนและความยอมผ่อนปรนสุดขีดต่อผู้ที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะ
ทำให้ครบบริบูรณ์ และพระองค์ทรงสามารถรอพวกเขาจนเท่าที่พระองค์ทรงสามารถรอได้
ในอีกด้านหนึ่งพระเจ้าทรงรังเกียจและเกลียดผู้คนชนิดชาตานที่ไม่ติดตามพระองค์และต่อต้านพระองค์อย่างรุนแรง
แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้พระทัยว่าผู้คนชนิดชาตานเหล่านี้ติดตามพระองค์หรือไม่มีสักการพระองค์หรือไม่
แต่พระองค์ก็ยังรังเกียจพวกเขาในขณะที่มีความอดทนต่อพวกเขาในพระทัยของพระองค์
และในขณะที่พระองค์ทรงกำหนดบทวสานของผู้คนชนิดชาตานเหล่านี้
พระองค์ก็กำลังทรงรอการมาถึงของขั้นตอนทั้งหลายของแผนการบริหารจัดการของพระองค์อีกด้วย

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 27

พระพรของพระเจ้าแก่โนอาห์หลังน้ำท่วม

ปฐมกาล 9:1-6 พระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรทั้งหลายของเขา ตรัสแก่พวกเขาว่า

“จงมีลูกคอกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน สัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดิน นกทั้งปวงบนท้องฟ้า

สัตว์ที่เลื้อยคลานทั้งสิ้นบนแผ่นดิน และปลาทั้งสิ้นในทะเลจะกลัวและหวาดหวั่นต่อพวกเจ้า

เรามอบสัตว์ทั้งปวงไว้ในมือของพวกเจ้า ทุกสิ่งที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของเจ้า

เราจะยกของทุกอย่างให้แก่เจ้า ดังที่เรายกพืชเขียวสดให้แก่เจ้าแล้ว แต่ห้ามกินเนื้อพร้อมกับชีวิตของมัน

คือเลือดของมัน และที่แน่ๆ คือโลหิตที่เป็นชีวิตของพวกเจ้านั้นเราจะทรง เราจะไม่ทรงจากมือของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

จากมือของมนุษย์ เราจะทรงชีวิตมนุษย์จากมือของพี่น้องของเขา ใครทำให้มนุษย์โลหิตไหล

มนุษย์จะทำให้โลหิตผู้นั้นไหลเหมือนกัน เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระองค์”

หลังจากโนอาห์ได้ยอมรับคำชี้แนะของพระเจ้าและได้สร้างเรือและได้มีชีวิตผ่านวันเวลาที่พระเจ้าได้ทรงใช้น้ำท่วม

เพื่อทำลายโลก ครอบครัวทั้งแปดคนของเขาก็ได้อยู่รอด นอกจากครอบครัวแปดคนของโนอาห์แล้ว

มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกทำลาย และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้ถูกทำลาย สำหรับโนอาห์

พระเจ้าได้ทรงให้พระพร และได้ตรัสบางอย่างกับเขาและบุตรของเขา

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้กำลังประทานให้เขา และเป็นพระพรของพระเจ้าแก่เขาอีกด้วย

นี่คือพระพรและพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้กับใครบางคนที่สามารถฟังพระองค์และยอมรับคำชี้แนะของพระองค์

และเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงบำเหน็จรางวัลผู้คนอีกด้วย

กล่าวคือไม่ว่าโนอาห์จะเป็นคนที่มีความเพียบพร้อมหรือคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่

และไม่ว่าเขาจะรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากเพียงใด

กล่าวโดยสังเขปก็คือโนอาห์และบุตรทั้งสามของเขาทั้งหมดได้ฟังพระวณะของพระเจ้า

ได้ร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้า และได้ทำสิ่งที่พวกเขาควรได้ทำโดยสอดคล้องกับคำชี้แนะของพระเจ้า

ผลที่ตามมาคือพวกเขาได้อนุรักษ์มนุษย์และสิ่งมีชีวิตหลากหลายประเภทเพื่อพระเจ้าหลังจากความย่อยยับของโลก

โดยน้ำท่วม ทำให้มีส่วนร่วมสนับสนุนอย่างมากต่อขั้นตอนถัดไปของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

เพราะทุกสิ่งที่เขาได้ทำ พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขา บางทีสำหรับผู้คนในวันนี้

สิ่งที่โนอาห์ได้ทำอาจไม่ได้มีค่าคู่ควรที่จะพูดถึงด้วยซ้ำ บางคนอาจคิดด้วยซ้ำว่า โนอาห์ไม่ได้ทำอะไรเลย

พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยของพระองค์ที่จะละเว้นเขา ดังนั้นเขาก็จะได้รับการละเว้นอย่างแน่นอน

ความอยู่รอดของเขาไม่ได้เป็นเพราะความสำเร็จของเขาเอง นี่คือนิสัยที่พระเจ้าทรงต้องการทำให้เกิดขึ้น

เพราะมนุษย์เลื่อยชา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงขบคิด สำหรับพระเจ้าแล้ว

ไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งจะยิ่งใหญ่หรือไม่ มีนัยสำคัญหรือไม่ トラバโดที่พวกเขาสามารถฟังพระองค์ เชื่อฟังคำชี้แนะของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ไว้พระทัยมอบหมายให้

และสามารถร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์ น้ำพระทัยของพระองค์ และแผนการของพระองค์ เพื่อที่น้ำพระทัยของพระองค์และแผนการของพระองค์จะสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างราบรื่น เช่นนั้นแล้วความประพุดนั้นก็มีค่าคู่ควรแก่การระลึกถึงของพระองค์และการได้รับพระพรของพระองค์ พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของผู้คนเช่นนี้

และพระองค์ทรงทะนุถนอมการกระทำของพวกเขาและความรักและความสนใจของพวกเขาต่อพระองค์ นี่คือการกระทำของพระเจ้า ดังนั้นเหตุใดพระเจ้าได้ทรงอวยพรโนอาห์?

เพราะนี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อการกระทำเช่นนี้และการเชื่อฟังของมนุษย์

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการที่พระเจ้าอวยพรพระพรโนอาห์ ผู้คนบางคนจะพูดว่า

“หากมนุษย์ฟังพระเจ้าและทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมอวยพรมนุษย์

นั่นไม่ได้ชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายหรือ?” พวกเราสามารถพูดเช่นนั้นได้หรือไม่? ผู้คนบางคนพูดว่า

“ไม่ได้” เหตุใดพวกเราจึงไม่สามารถพูดเช่นนั้นได้? ผู้คนบางคนพูดว่า

“มนุษย์ไม่มีค่าคู่ควรกับการได้สุขสำราญกับพระพรของพระเจ้า” นั่นไม่ถูกต้องทั้งหมด

เพราะเมื่อบุคคลผู้หนึ่งยอมรับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้กับพวกเขา

พระเจ้าย่อมมีมาตรฐานสำหรับตัดสินว่าการกระทำของพวกเขาดีหรือแย่ และบุคคลผู้นั้นได้เชื่อฟังหรือไม่ และบุคคลผู้นั้นได้ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ และสิ่งที่พวกเขาทำได้ตามมาตรฐานนั้นหรือไม่ สิ่งที่พระเจ้าใส่พระทัยคือหัวใจของบุคคล ไม่ใช่การกระทำของพวกเขาที่ผิวภายนอก

มันไม่ใช่กรณีที่พระเจ้าทรงอวยพรพระพรใครสักคนตราบเท่าที่พวกเขาทำบางสิ่ง

โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่พวกเขาทำสิ่งนั้น นี่เป็นความเข้าใจผิดที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้าไม่เพียงทอดพระเนตรที่ผลลัพธ์ท้ายสุดของสิ่งทั้งหลาย

แต่ทรงให้การเน้นย้ำมากขึ้นกับการที่หัวใจของบุคคลเป็นอย่างไรและท่าทีของบุคคลเป็นอย่างไรในระหว่างการพัฒนาของสิ่งทั้งหลาย และพระองค์ทอดพระเนตรว่ามีการเชื่อฟัง การพิจารณา

และความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัยในหัวใจของพวกเขาหรือไม่

โนอาห์รู้มากเพียงใดเกี่ยวกับพระเจ้า ณ เวลานั้น? มากเท่ากับคำสอนที่พวกเขาเจ้ารู้ในตอนนั้นหรือไม่?

ในแง่ของด้านทั้งหลายของความจริง อาทิ มโนทัศน์และความรู้เรื่องพระเจ้า

เขาได้รับการรดน้ำและเลี้ยงดูมากเท่ากับพวกเขาหรือไม่? ไม่ เขาไม่ได้รับ!

แต่มีข้อเท็จจริงข้อหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ นั่นคือ ในจิตสำนึก จิตใจ

และแม้แต่ส่วนลึกของหัวใจของผู้คนในวันนี้

มโนทัศน์และท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นคลุมเครือและกำกวม
เจ้าสามารถถึงกับพูดได้ว่าผู้คนส่วนหนึ่งยึดถือท่าทีเชิงลบต่อการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
แต่ในหัวใจของโนอาห์และจิตสำนึกของเขา
การทรงดำรงอยู่ของพระเจ้านั้นเบ็ดเสร็จและอยู่นอกเหนือความสงสัยแม้เพียงเล็กน้อย
และดังนั้นการเชื่อฟังพระเจ้าของเขาจึงปราศจากสิ่งเจือปน และสามารถทนทานต่อการทดสอบได้
หัวใจของเขาบริสุทธิ์และเปิดกว้างต่อพระเจ้า
เขาไม่ต้องการความรู้มากเกินไปเกี่ยวกับคำสอนเพื่อโน้มน้าวให้ตัวเองทำตามพระวาทะทุกคำของพระเจ้า
และเขาไม่ต้องการข้อเท็จจริงมากมายเพื่อพิสูจน์การทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
เพื่อที่จะสามารถยอมรับสิ่งที่พระเจ้าได้ไว้พระทัยมอบหมายให้กับเขาได้
และสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เขาทำได้
นี่คือความแตกต่างที่เป็นสาระสำคัญระหว่างโนอาห์และผู้คนในวันนี้
นี่ยังเป็นคำจำกัดความที่แท้จริงของสิ่งที่มนุษย์ที่มีความเพียบพร้อมเป็นอย่างดีแน่นอนในสายพระเนตรของพระเจ้า
อีกด้วย สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการคือผู้คนอย่างโนอาห์
เขาเป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงสรรเสริญและเป็นบุคคลประเภทที่พระเจ้าอวยพระพรอย่างแน่นอนอีกด้วย
พวกเขาได้รับความรู้แจ้งจากการนี้หรือไม่? ผู้คนมองดูผู้คนจากภายนอก
ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทอดพระเนตรคือหัวใจของผู้คนและธาตุแท้ของพวกเขา
พระเจ้าไม่ทรงให้โอกาสผู้ใดมีความไม่เต็มใจหรือความเคลงใจอันใดต่อพระองค์
และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้คนสงสัยหรือทดสอบพระองค์ในทางใดก็ตาม
ดังนั้นแม้ว่าผู้คนในวันนี้จะเผชิญหน้ากับพระวาทะของพระเจ้า—
เจ้าสามารถพูดได้แม้กระทั่งว่าอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า—
เนื่องจากมีบางสิ่งลึกลงไปภายในหัวใจของพวกเขา การมีอยู่ของธาตุแท้อันเสื่อมทรามของพวกเขา
และท่าทีที่เป็นปรปักษ์ต่อพระองค์ ผู้คนได้ถูกขัดขวางจากการมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า
และถูกปิดกั้นจากการเชื่อฟังพระองค์
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องยากมากที่พวกเขาจะได้รับพระพรแบบเดียวกับที่พระเจ้าได้ประทานแก่โนอาห์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 28

พระเจ้าทรงใช้สายรุ้งเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก และจะไม่ให้น้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

ถัดไปพวกเรามาดูที่ข้อพระคัมภีร์ส่วนนี้เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าได้ทรงใช้สายรุ้งเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์

ผู้คนส่วนใหญ่รู้ว่าสายรุ้งคืออะไรและได้อ่านเรื่องราวบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสายรุ้งมาบ้างแล้ว สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับสายรุ้งในพระคัมภีร์นั้น ผู้คนบางคนเชื่อ และบางคนถือว่าเป็นตำนาน ในขณะที่คนอื่นๆ ไม่เชื่อเลย ไม่ว่าจะอย่างไร เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับสายรุ้งเป็นพระราชกิจของพระเจ้า และได้เกิดขึ้นในกระบวนการของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า เหตุการณ์เหล่านี้ได้รับการบันทึกอย่างแม่นยำในพระคัมภีร์ บันทึกเหล่านี้ไม่ได้บอกพวกเราว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระอารมณใด ณ เวลานั้น หรือเจตนารมณ์เบื้องหลังพระวณะเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ตรัส ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีผู้ใดสามารถหาข้อสงสัยในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึกเมื่อพระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม สถานะจิตใจของพระเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ถูกเปิดเผยในระหว่างบรรทัดของข้อความ เป็นราวกับว่าพระคำของพระองค์ ณ เวลานั้นกระโดดออกจากหน้าหนังสือโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าแต่ละคำและแต่ละวลี

พระคำของพระเจ้าคือสิ่งที่ผู้คนควรหวั่นไหว และเป็นสิ่งที่พวกเขาควรพยายามทำความเข้าใจมากที่สุด นี่เป็นเพราะพระคำของพระเจ้าเกี่ยวข้องอย่างแยกไม่ออกกับความเข้าใจพระเจ้าของมนุษย์ และความเข้าใจพระเจ้าของมนุษย์เป็นข้อต่อที่ขาดไม่ได้ต่อการเข้าสู่ชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้ากำลังทรงดำริอะไร ณ เวลานั้นเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้น?

แต่เดิมนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษยชาติซึ่งในสายพระเนตรของพระองค์นั้นดีและใกล้ชิดกับพระองค์มาก แต่พวกเขาได้ถูกทำลายด้วยน้ำท่วมหลังจากได้ทำการกบฏต่อพระองค์ การที่มนุษยชาติเช่นนี้หายวับไปในทันทีอย่างนั้นได้ทำให้พระเจ้าทรงเจ็บปวดหรือไม่?

แน่นอนพระองค์ทรงเจ็บปวด! ดังนั้นอะไรคือการแสดงออกของพระองค์ถึงความเจ็บปวดนี้?
มันถูกบันทึกในพระคัมภีร์อย่างไร? ได้มีการบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ด้วยพระวจนะเหล่านี้ว่า
“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก
และจะไม่ให้น้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” ประโยคเรียบง่ายนี้เปิดเผยพระคำริชของพระเจ้า
การทำลายล้างโลกครั้งนี้ได้ทำให้พระองค์เจ็บปวดอย่างมาก ในคำพูดของมนุษย์ พระองค์ได้ทรง โศกเศร้ามาก
เราสามารถจินตนาการได้ว่า

แผ่นดินโลกที่ครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยชีวิตชีวาคุณเป็นอย่างไรหลังจากถูกน้ำท่วมทำลาย? แผ่นดินโลก
ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยมนุษย์ คุณเหมือนอะไร ณ เวลานั้น? ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่เลย ไม่มีสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิต
มีน้ำอยู่ทุกหนแห่ง และความย่อยยับถึงที่สุดบนผืนน้ำ

หากเช่นนี้เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าคือการได้เห็นชีวิตทั่วทั้งแผ่นดินโลก

การได้เห็นมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างนมัสการพระองค์

ไม่ใช่เพียงเพื่อให้โนอาห์เป็นผู้เดียวที่นมัสการพระองค์

หรือเป็นผู้เดียวที่สามารถตอบรับการทรงเรียกของพระองค์เพื่อทำให้สิ่งที่ได้วางพระทัยมอบหมายให้เขาครบบริ
บูรณ์ได้ เมื่อมนุษยชาติได้หายไป พระเจ้าก็ไม่ทรงได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเจตนาไว้แต่เดิม

แต่กลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง พระทัยของพระองค์จะทรงสามารถไม่เจ็บปวดได้อย่างไร?

ดังนั้นเมื่อพระองค์กำลังทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ และแสดงพระอารมณ์ของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงทำการตัดสินพระทัยแล้ว การตัดสินพระทัยแบบใดกันที่พระองค์ได้ทรงทำ? ทรงทำรัฐในเมฆ

(นั่นคือสายรุ้งที่เราเห็นกัน) เป็นพันธสัญญากับมนุษย์

เป็นพระสัญญาว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำลายมวลมนุษย์ด้วยน้ำท่วมอีก

ในเวลาเดียวกันก็เป็นการบอกกับผู้คนอีกด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม

เพื่อที่มวลมนุษย์จะได้จดจำตลอดไปว่าเหตุใดพระเจ้าจึงจะทำการเช่นนั้น

การทำลายโลก ณ เวลานั้นเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงต้องประสงค์หรือไม่?

แน่นอนว่าไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงต้องประสงค์ พวกเราอาจสามารถจินตนาการส่วนเล็กๆ

ของภาพที่น่าสังเวชของแผ่นดินโลกหลังจากการทำลายโลกได้

แต่พวกเราไม่สามารถจินตนาการได้แม้แต่น้อยว่าจากนี้เป็นเหมือนอะไร ณ

เวลานั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเราสามารถพูดได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้คนในปัจจุบันหรือเวลานั้น

ไม่มีผู้ใดสามารถจินตนาการหรือหาซึ่งได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงรู้สึกเมื่อพระองค์ได้ทรงเห็นจากนั้น

ภาพนั้นของโลกหลังการทำลายโดยน้ำท่วม พระเจ้าทรงถูกบังคับให้ทำเช่นนี้โดยการไม่เชื่อฟังของมนุษย์

แต่ความเจ็บปวดที่พระทัยของพระเจ้าได้ทนทุกข์จากการทำลายโลกด้วยน้ำท่วมครั้งนี้เป็นความจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งลึกหรือซาบซึ้งได้ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งเป้าที่จะใช้บอกผู้คนให้จดจำว่าครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งเช่นนี้

และสาบานกับพวกเขาว่าพระเจ้าจะไม่วันทรงทำลายโลกด้วยวิธีเช่นนี้อีก

ในพันธสัญญานี้พวกเราเห็นพระทัยของพระเจ้า—

เราเห็นว่าพระทัยของพระเจ้าได้อยู่ในความเจ็บปวดเมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายมนุษยชาติในภาษาของมนุษย์ เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ และได้ทรงเห็นมวลมนุษย์หายไป

พระทัยของพระองค์ก็กำลังร่ำไห้และหลังพระโลหิต นั่นไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดที่จะบรรยายเรื่องนั้นหรือ?

พระวณะเหล่านี้ถูกใช้โดยพวกมนุษย์เพื่อแสดงให้เห็นอารมณ์มนุษย์ แต่ในเมื่อภาษาของมนุษย์บกพร่องเกินไป การใช้พระวณะเหล่านั้นเพื่อบรรยายความรู้สึกและพระอารมณ์ของพระเจ้าดูเหมือนจะไม่แม่นยำเกินไปสำหรับเรา และก็ไม่มากเกินไปด้วย

อย่างน้อยมันก็ให้พวกเรามีความเข้าใจที่ชัดเจนมากและฉลาดมากกว่าพระอารมณ์ของพระเจ้าเป็นเหมือนอะไร ณ เวลานั้น บัดนี้เจ้าจะนึกถึงอะไรเมื่อพวกเจ้าเห็นสายรุ้งอีกครั้ง?

อย่างน้อยเจ้าก็จะจดจำว่าพระเจ้าได้ทรงเคยอยู่ในความโศกเศร้าอย่างไรกับการทำลายโลกด้วยน้ำท่วม

เจ้าจะจดจำว่าพระทัยของพระองค์กำลังเจ็บปวด กำลังคืนรนเพื่อปล่อยวาง กำลังรู้สึกผิดพระทัย

และกำลังพบว่ามันยากที่จะทนอย่างไร แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงเกลียดชังโลกนี้และคู่มืมนมนุษยชาตินี้

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ความสลายพระทัยเพียงอย่างเดียวของพระองค์อยู่ในครอบครัวแปดคนของโนอาห์

เป็นความร่วมมือของโนอาห์นั่นเองที่ทำให้ความพยายามอย่างอุตสาหะของพระองค์ที่ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งไม่

สูญเปล่า ณ เวลานั้นเมื่อพระเจ้ากำลังทรงทนทุกข์ นี่เป็นสิ่งเดียวที่สามารถชดเชยความเจ็บปวดของพระองค์ได้

จากจุดนั้นพระเจ้าได้ทรงวางความคาดหวังทั้งหมดของพระองค์ต่อมนุษยชาติไว้ในครอบครัวของโนอาห์

โดยหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีชีวิตภายใต้พระพรของพระองค์และไม่ใช้คำสาปแช่งของพระองค์

โดยหวังว่าพวกเขาจะไม่วันเห็นพระเจ้าทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก

และโดยหวังเช่นกันว่าพวกเขาจะไม่ถูกทำลาย

พวกเราควรเรียนรู้เกี่ยวกับส่วนใดของพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากการนี้?

พระเจ้าได้ทรงคู่มืมนมนุษย์เพราะมนุษย์เป็นปรปักษ์กับพระองค์ แต่ในพระทัยของพระองค์นั้น ความใส่ใจ

ความห่วงใย และความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษยชาติยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

แม้ในเวลาที่พระองค์ได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ พระทัยของพระองค์ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อมนุษยชาติเต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและการไม่เชื่อฟังพระเจ้าในระดับที่มีเจตนาร้าย

พระเจ้าก็ทรงต้องทำลายมนุษยชาตินี้ เพราะพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์ และโดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์ แต่เพราะแก่นแท้ของพระเจ้า พระองค์ยังคงทรงสงสารมวลมนุษย์ และทรงถึงกับต้องการใช้วิธีการพิชิตเพื่อไปบาปมวลมนุษย์เพื่อที่พวกเขาจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์ได้ต่อต้านพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้าต่อไป และปฏิเสธที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า นั่นคือ ปฏิเสธที่จะยอมรับเจตนารมณ์ดีของพระองค์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกหาพวกเขา เตือนความจำพวกเขา หล่อเลี้ยงพวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา หรือยอมผ่อนปรนต่อพวกเขาอย่างไร มนุษย์ก็ไม่ได้เข้าใจหรือซาบซึ้ง และพวกเขาก็ไม่ให้ความสนใจด้วย ในความเจ็บปวดของพระองค์ พระเจ้ายังคงไม่ทรงลืมที่จะประทานความยอมผ่อนปรนสูงสุดของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อรอให้มนุษย์เลี้ยวกลับ หลังจากพระองค์ได้ทรงไปถึงขีดจำกัดแล้ว

พระองค์ก็ได้ทรงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำโดยไม่มี ความลังเลอันใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มีช่วงเวลาและกระบวนการเฉพาะเจาะจงตั้งแต่ช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนที่จะทำลายมวลมนุษย์จนถึงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายมวลมนุษย์

กระบวนการนี้ได้ดำรงอยู่เพื่อจุดประสงค์ในการทำให้มนุษย์สามารถเลี้ยวกลับได้

และนี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่มนุษย์

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงทำอะไรในช่วงเวลานี้ก่อนที่จะทำลายมวลมนุษย์?

พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจแห่งการเตือนความจำและเตือนสติในปริมาณมาก

ไม่สำคัญว่าพระทัยของพระเจ้าได้อาศัยอยู่ในความเจ็บปวดและความเศร้าโศกมากเพียงใด

พระองค์ก็ยังทรงมอบความไว้วางใจ ความหวัง และความกรุณาอันอุดมของพระองค์ให้แก่มนุษยชาติต่อไป พวกเราเห็นอะไรจากการนี้? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พวกเราเห็นว่าความรักของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์นั้นเป็นจริงและไม่ใช่ว่าสิ่งที่พระองค์เพียงตรัสสนับสนุนอย่างไม่จริงจัง ความรักของพระเจ้าเป็นจริง จับต้องได้ และซาบซึ้งได้ ไม่ถูกปลอมแปลง ไม่มีสิ่งเจือปน

ไม่หลอกลวงหรือเสแสร้ง พระเจ้าไม่มีวันทรงใช้การหลอกลวงอันใด

หรือสร้างภาพเท็จเพื่อให้ผู้คนเห็นว่าพระองค์ทรงน่ารักน่าชื่นชอบ

พระองค์ไม่มีวันทรงใช้คำพยานเท็จเพื่อให้ผู้คนเห็นความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์

หรือเพื่ออวดความน่ารักน่าชื่นชมและความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

แง่มุมเหล่านี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับความรักของมนุษย์หรือ?

ไม่มีค่าคู่ควรต่อการนมัสการหรือ? ไม่มีค่าคู่ควรต่อการทะนุถนอมหรือ? ณ

จุดนี้เราต้องการถามพวกเขาว่า หลังจากได้ยินพระวจนะเหล่านี้

พวกเขาคิดว่าความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระบนกระดาษแผ่นหนึ่งหรือไม่?

ความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระหรือไม่? ไม่ใช่! ไม่ใช่อย่างแน่นอน! พระอำนาจสูงสุด ความยิ่งใหญ่ ความศักดิ์สิทธิ์ ความยอมผ่อนปรน ความรัก และอื่นๆ ของพระเจ้า—

ทุกรายละเอียดของทุกๆด้านที่แตกต่างกันของพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในทางปฏิบัติทุกครั้งที่เราองค์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ ถูกรวบรวมอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์ และได้ถูกทำให้ลุล่วงและสะท้อนอยู่ในทุกๆ ผู้คนอีกด้วย โดยไม่คำนึงถึงว่าเราได้รู้สึกถึงมันมาก่อนหรือไม่ พระเจ้ากำลังใส่พระทัยในบุคคลทุกคนในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยใช้พระทัยที่จริงใจ พระปรีชาญาณ และวิธีการทั้งหลาย ของพระองค์ เพื่อให้หัวใจของแต่ละบุคคลอบอุ่น และปลุกวิญญาณของแต่ละบุคคลให้ตื่น นี่คือการเท็จจริงที่เถียงไม่ได้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 29

พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามหรือไม่หรือว่าพวกเขาติดตามพระองค์หรือไม่

พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ในฐานะที่เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรักทรงทะนุถนอมที่สุด—

หรืออย่างที่มนุษย์จะพูดว่าผู้คนที่เป็นที่รักที่สุดของพระองค์—และไม่ใช้ของเล่นของพระองค์

แม้ว่าพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และว่ามนุษย์คือสิ่งทรงสร้างของพระองค์

ซึ่งอาจฟังคล้ายกับว่ามีความแตกต่างเล็กน้อยในระดับตำแหน่ง

แต่ความเป็นจริงก็คือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อมวลมนุษย์เหนือต่ำกว่าสัมพันธภาพในลักษณะนี้มาก

นัก พระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์ ใส่พระทัยมวลมนุษย์ และทรงแสดงความห่วงใยต่อมวลมนุษย์

ตลอดจนการจัดเตรียมให้มนุษย์อย่างต่อเนื่องและไม่หยุดหย่อน

พระองค์ไม่มีวันทรงรู้สึกในพระทัยของพระองค์ว่านี่เป็นพระราชกิจเพิ่มเติม

หรือบางสิ่งที่เหมาะสมควรได้รับความเชื่อถือมากมาย พระองค์ไม่ทรงรู้สึกว่าการช่วยมนุษย์ชาติให้รอด

การหล่อเลี้ยงพวกเขา และการประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา

เป็นการมีส่วนร่วมสนับสนุนมวลมนุษย์อย่างมหาศาล พระองค์เพียงทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษย์อย่างเจียบๆ

และสงบ ด้วยวิธีของพระองค์เองและโดยผ่านทางแก่นแท้ของพระองค์เอง และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ได้รับการจัดเตรียมมากเพียงใด และความช่วยเหลือมากเพียงใดจากพระองค์

พระเจ้าก็ไม่มีวันทรงนึกถึงหรือทรงพยายามที่จะได้รับความเชื่อถือ การนี้ถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

และยังเป็นการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแม่นยำอีกด้วย

โดยไม่คำนึงถึงว่าเรื่องนี้อยู่ในพระคัมภีร์หรือหนังสือเล่มอื่นใด

นี่คือสาเหตุที่พวกเราไม่มีวันได้พบว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงพระคำริของพระองค์

และพวกเราไม่มีวันได้พบว่าพระเจ้ากำลังทรงบรรยายหรือแถลงต่อพวกมนุษย์

โดยมีจุดมุ่งหมายแห่งการทำให้มวลมนุษย์ดำเนินกฤษฎีคุณต่อพระองค์ หรือสรรเสริญพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งเหล่านี้ หรือเหตุใดพระองค์จึงใส่พระทัยในมวลมนุษย์มากถึงเพียงนี้

แม้เมื่อพระองค์ทรงเจ็บปวด เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงอยู่ในความเจ็บปวดสุดขีด

พระองค์ก็ไม่มีวันทรงลืมความรับผิดชอบของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

หรือความห่วงใยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

ทั้งหมดในขณะที่พระองค์ทรงแบกรับความบาดเจ็บและความเจ็บปวดเพียงลำพังในความเจียบ

ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าทรงยังคงจัดเตรียมให้มนุษย์ต่อไปเฉกเช่นที่พระองค์ได้ทรงทำมาตลอด

แม้ว่ามวลมนุษย์จะสรรเสริญพระเจ้าหรือเป็นพยานต่อพระองค์บ่อยๆ

แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงเรียกร่องพลุดิกรรมอันใดเช่นนี้ นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่มีวันทรงเจตนาใช้สิ่งดีๆ
สิ่งใดที่พระองค์ทรงทำเพื่อมวลมนุษย์แลกเปลี่ยนกับความกตัญญูรู้คุณหรือการได้รับการตอบแทน
ในทางกลับกัน บรรดาผู้ที่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ บรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระเจ้า
ฟังพระองค์ และจงรักภักดีต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง และบรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระองค์ได้—
เหล่านี้คือผู้ที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าน้อยๆ และพระเจ้าจะประทานพระพรเช่นนี้โดยไม่มีข้อสงสัย
ยิ่งไปกว่านั้นพระพรที่ผู้คนได้รับจากพระเจ้านั้นมักจะเกินกว่าจินตนาการของพวกเขา
และเกินกว่าสิ่งอันใดที่มนุษย์สามารถทำให้ขอบรรรมได้โดยผ่านทางสิ่งที่พวกเขาได้ทำ
หรือราคาที่พวกเขาได้จ่ายไป เมื่อมวลมนุษย์กำลังสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้า
มีผู้ใดใส่ใจในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำอยู่หรือไม่?
มีผู้ใดแสดงความห่วงใยบ้างหรือไม่ว่าพระเจ้ากำลังทรงรู้สึกอย่างไร?
มีผู้ใดพยายามซาบซึ้งในความเจ็บปวดของพระเจ้าหรือไม่? คำตอบคือคำว่าไม่อย่างหนักแน่น! มนุษย์ผู้ใดเล่า
รวมถึงโนอาห์ด้วย สามารถซาบซึ้งในความเจ็บปวดที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึก ณ ช่วงเวลานั้นได้?
มีผู้ใดบ้างสามารถจับใจความได้ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงจะทรงตั้งพันธสัญญาเช่นนี้? พวกเขาไม่สามารถ!
มวลมนุษย์ไม่ซาบซึ้งในความเจ็บปวดของพระเจ้า
ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่สามารถเข้าใจความเจ็บปวดของพระเจ้า
และไม่ใช่เพราะช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ หรือความแตกต่างในสถานะของพวกเขา
ตรงกันข้ามเป็นเพราะมวลมนุษย์ไม่ใส่ใจเลยเกี่ยวกับความรู้สึกอันใดของพระเจ้า
มวลมนุษย์คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นอิสระ—ว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องการให้ผู้คนใส่ใจเกี่ยวกับพระองค์ เข้าใจพระองค์
หรือแสดงความเห็นใจต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงมีความเจ็บปวด
ไม่ทรงมีพระอารมณ์ พระองค์จะไม่ทรงโศกเศร้า พระองค์จึงไม่ทรงรู้สึกเสียพระทัย
พระองค์จึงไม่ทรงแม้แต่กรรแสง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า
ดังนั้นพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีการแสดงออกทางอารมณ์อันใด
และพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีการปลอบโยนทางอารมณ์อันใด ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมบางอย่าง
หากพระองค์ทรงจำเป็นต้องมีสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงสามารถรับมือได้โดยลำพัง
และจะไม่ทรงพึงประสงค์ความช่วยเหลืออันใดจากมวลมนุษย์ ในทางกลับกัน เป็นมนุษย์ที่อ่อนแอ
ยังไม่มีวุฒิภาวะ นั่นเองที่จำเป็นต้องมีการปลอบใจ การจัดเตรียม การให้กำลังใจจากพระเจ้า
และแม้กระทั่งให้พระองค์ปลอบประโลมอารมณ์ของพวกเขาตลอดเวลาและในทุกสถานที่
สิ่งทั้งหลายเช่นนี้แฝงตัวลึกลงไปในหัวใจของมวลมนุษย์ กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้ที่อ่อนแอ
พวกเขาต้องการให้พระเจ้าทรงดูแลพวกเขาในทุกวิถีทาง

พวกเขาสมควรได้รับการดูแลทั้งหมดที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้า
และพวกเขาคควรเรียกร้องสิ่งใดก็ตามที่พวกเขารู้สึกว่าควรเป็นของพวกเขาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้เข้มแข็ง
พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์ควรจะทรงเป็นผู้พิทักษ์และผู้ประทานพระพรของมวลมนุษย์
ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว พระองค์ก็ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
และไม่มีวันทรงจำเป็นต้องการสิ่งใดจากมวลมนุษย์

เนื่องจากมนุษย์ไม่ให้ความสนใจกับวิวัฒนาการอันใดของพระเจ้า เขาจึงไม่เคยรู้สึกถึงความเสียพระทัย ความเจ็บปวด
หรือความขื่นขานของพระเจ้า แต่ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงรู้จักการแสดงออกต่างๆ
ทั้งหมดของมนุษย์เหมือนฝ่าพระหัตถ์ของพระองค์
พระเจ้าทรงหล่อเลี้ยงความต้องการของทุกคนตลอดเวลาและในทุกสถานที่
ทรงสังเกตการณ์ความคิดที่เปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคลและจึงปลอบประโลมและเตือนสติพวกเขา
และนำทางและให้ความกระจ่างแก่พวกเขา ในแง่ของทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำกับมวลมนุษย์
และราคาทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปเพราะพวกเขา ผู้คนสามารถพบบทตอนในพระคัมภีร์
หรือจากสิ่งใดที่พระเจ้าได้ตรัสไว้จนถึงบัดนี้ที่ระบุอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงเรียกร้องบางสิ่งจากมนุษย์ได้หรื
อไม่? ไม่! ในทางตรงกันข้าม ไม่สำคัญว่าผู้คนเพิกเฉยต่อการขบคิดของพระเจ้าอย่างไร
พระองค์ก็ยังทรงนำทางมวลมนุษย์ซ้ำๆ จัดเตรียมให้มวลมนุษย์และช่วยเหลือพวกเขาซ้ำๆ
เพื่อให้พวกเขาสามารถทำตามวิถีทางของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะสามารถบรรลุเป้าหมายอันสวยงามที่พระอง
ค์ได้ทรงตระเตรียมไว้ให้พวกเขาได้ เมื่อพูดถึงพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น พระคุณของพระองค์
ความกรุณาของพระองค์
และบำเหน็จของพระองค์ทั้งหมดจะได้รับการประทานให้โดยปราศจากข้อสงสัยแก่บรรดาผู้ที่รักและติดตามพร
องค์ แต่พระองค์ไม่มีวันทรงเปิดเผยความเจ็บปวดที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์
หรือสภาพจิตใจของพระองค์ต่อบุคคลใด
และพระองค์ไม่มีวันทรงร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับผู้ใดก็ตามที่ไม่เห็นอกเห็นใจต่อพระองค์
หรือไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์เพียงทรงแบกรับทั้งหมดนี้ในความเงียบ
รอคอยวันที่มวลมนุษย์จะสามารถเข้าใจได้

เหตุใดเราจึงพูดถึงสิ่งเหล่านี้ที่นี่? พวกเราเห็นอะไรจากสิ่งต่างๆ ที่เราได้พูดไป?
มีบางสิ่งในแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งง่ายอย่างเหลือเกินต่อการมองข้าม
เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นทรงครอบครองและไม่มีบุคคลใดมี รวมถึงพวกที่คนอื่นๆ คิดว่าเป็นผู้คนที่ยิ่งใหญ่
ผู้คนที่ดี หรือพระเจ้าแห่งจินตนาการของพวกเขา สิ่งนี้คืออะไร?
คือความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้า เมื่อพูดถึงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน

เจ้าก็อาจคิดว่าเจ้าก็ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากเช่นกัน เพราะเมื่อพูดถึงลูกหลานของเจ้า

เจ้าไม่มีวันต่อรองราคาหรือต่อสู้ต่อเถียงกับพวกเขา

หรือเจ้าคิดว่าเจ้าก็ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากเช่นกันเมื่อพูดถึงบิดามารดาของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะคิดอะไร อย่างน้อยที่สุดเจ้าก็มีมโนทัศน์เกี่ยวกับคำว่า “ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน”

และคิดว่ามันเป็นคำในเชิงบวก และคิดว่าการเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนนั้นสูงศักดิ์มาก

เมื่อเจ้าไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เจ้าจะนับถือตัวเจ้าเองอย่างสูงส่ง

แต่ไม่มีใครสักคนที่สามารถเห็นความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ท่ามกลางผู้คน

เหตุการณ์ และวัตถุต่างๆ และในพระราชกิจของพระองค์ได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? เพราะมนุษย์เห็นแก่ตัวเกินไป!

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น? มวลมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกแห่งวัตถุ เจ้าอาจติดตามพระเจ้า

แต่เจ้าไม่มีวันเห็นหรือซาบซึ้งในวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า รักเจ้า และแสดงความห่วงใยต่อเจ้า

ดังนั้นเจ้าเห็นอะไร? เจ้าเห็นญาติสายโลหิตที่รักเจ้าหรือหลงใหลในตัวเจ้า เจ้าเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหนังของเจ้า เจ้าใส่ใจเกี่ยวกับผู้คน และสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารัก

นี่คือสิ่งที่เรียกกันว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่

“ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน” เช่นนี้ไม่มีวันห่วงใยเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงให้ชีวิตแก่พวกเขา

ตรงกันข้ามกับของพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์กลายเป็นเห็นแก่ตัวและน่ารังเกียจ

ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนที่มนุษย์เชื่อนั้นว่างเปล่าและไม่สมจริง ปЛОมปน เข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า

และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์มีไว้สำหรับตัวเอง

ในขณะที่ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยแก่นแท้ของพระองค์ที่แท้จริง

เป็นเพราะความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้านั่นเอง

มนุษย์จึงได้รับการจัดเตรียมให้โดยพระองค์ตลอดเวลา

พวกเขาอาจจะไม่ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากหัวข้อนี้ที่เรากำลังพูดถึงในวันนี้

และเพียงกำลังพยักหน้าด้วยความเห็นชอบ แต่เมื่อเจ้าพยายามซาบซึ้งในพระทัยของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

เจ้าจะค้นพบการนี้โดยไม่รู้ตัวว่า ท่ามกลางผู้คน เรื่องสำคัญและสิ่งต่างๆ

ทั้งหมดที่เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ได้ในโลกนี้

มีเพียงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้านั่นที่เป็นจริงและเป็นรูปธรรม

เพราะมีเพียงความรักของพระเจ้าต่อเจ้านั่นที่ปราศจากเงื่อนไขและไร้ที่ติ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ที่เรียกว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของคนอื่นใดนั้นแสรังทำ ผิดเพี้ยน ไม่แท้จริง มันมีจุดประสงค์

เจตนาบางอย่าง มีการแลกเปลี่ยน และไม่สามารถทนทานต่อการทดสอบได้

เจ้าถึงกับสามารถพูดได้ว่ามันโสมมและน่ารังเกียจ พวกเขาเห็นด้วยกับพระวาทะเหล่านี้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 30

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก และจะไม่ให้มีน้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

ในตอนจบของเรื่องราวของโนอาห์

พวกเราเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงใช้วิธีการที่ไม่ธรรมดาเพื่อแสดงความรู้สึกรักของพระองค์ ณ เวลานั้น เป็นวิธีการที่พิเศษมาก นั่นคือ

การทำพันธสัญญากับมนุษย์ซึ่งได้ประกาศทอวาสนแห่งการทำลายโลกด้วยน้ำท่วมของพระเจ้า

โดยผิวเผินแล้วการทำพันธสัญญาอาจดูเหมือนเป็นสิ่งธรรมดา

ไม่มีอะไรมากไปกว่าการใช้คำพูดเพื่อผูกมัดสองฝ่าย และป้องกันไม่ให้พวกเขาละเมิดข้อตกลงของพวกเขา เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขาทั้งคู่ ในด้านรูปแบบมันเป็นสิ่งธรรมดา

แต่จากสิ่งสูงใจเบื้องหลังและเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการทำสิ่งนี้

มันเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยและสภาพจิตใจของพระเจ้า

หากเจ้าเพียงวางพระวณะเหล่านี้ไว้ก่อนและเพิกเฉยต่อพระวณะเหล่านี้

หากเราไม่มีวันบอกพวกเจ้าถึงความจริงของสิ่งต่างๆ

เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติก็จะไม่มีวันรู้จักการขบคิดของพระเจ้าจริงๆ บางทีในจินตนาการของเจ้า

พระเจ้ากำลังทรงเยี่ยมพระโอษฐ์เมื่อพระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญานี้

หรือบางทีการแสดงออกของพระองค์นั้นจริงจัง

แต่ไม่ว่าผู้คนจะจินตนาการว่าพระเจ้าได้ทรงมีการแสดงออกใดที่ธรรมดามากที่สุด

แต่คงจะไม่มีใครสามารถเห็นพระทัยของพระเจ้าหรือความเจ็บปวดของพระองค์ได้

นับประสาอะไรกับความเหงาของพระองค์

ไม่มีใครสามารถทำให้พระเจ้าไว้วางพระทัยพวกเขาหรือมีคำคู่ควรต่อความไว้วางพระทัยของพระเจ้า

หรือเป็นใครสักคนที่พระองค์ทรงสามารถแสดงความคิดของพระองค์

หรือไว้พระทัยปรับทุกข์ในความเจ็บปวดของพระองค์ได้

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกใดนอกจากทำสิ่งเช่นนี้ มองโดยผิวเผินแล้ว พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งง่ายๆ

ในการกล่าวคำอสาต่อมนุษยชาติอย่างที่เคยเป็น

โดยแก้ไขประเด็นปัญหาแห่งอดีตและนำการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมของพระองค์ไปสู่บททอวาสนที่มีความเพิ่

ขบพร้อม อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงฟังความเจ็บปวดจากช่วงขณะนี้ลึกลงไปในพระทัยของพระองค์ ณ เวลาที่พระเจ้าไม่ได้ทรงมีใครให้ไว้ใจปรับทุกข์ด้วย พระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์ โดยตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก เมื่อสายรุ้งได้ปรากฏขึ้น ก็เพื่อเตือนความจำผู้คนว่าสิ่งเช่นนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว และเพื่อตักเตือนพวกเขาให้ละเว้นจากความชั่ว แม้ในสภาวะที่เจ็บปวดเช่นนี้ พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงลืมเกี่ยวกับมวลมนุษย์ และยังคงได้ทรงแสดงความห่วงใยอย่างมากต่อพวกเขา

นี่ไม่ใช่ความรักและความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าหรือ?

แต่ผู้คนนึกถึงอะไรเล่าเมื่อพวกเขากำลังทนทุกข์? นี่ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาต้องการพระเจ้ามากที่สุดหรือ?

ในเวลาเช่นนี้ผู้คนมักจะลากพระเจ้าเข้าหาเสมอเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถปลดปล่อยพวกเขาได้

ไม่สำคัญว่าเมื่อใด พระเจ้าจะไม่มีวันทรงทำให้ผู้คนผิดหวัง

และพระองค์จะทรงทำให้ผู้คนสามารถหลุดพ้นจากสภาวะลำบากใจและมีชีวิตในความสว่างได้เสมอ

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษย์เช่นนี้

แต่ในหัวใจของมนุษย์พระเจ้าไม่ทรงเป็นอะไรมากไปกว่ายาเม็ดบรรเทาทุกข์ น้ำยาปลดปล่อย

เมื่อพระเจ้ากำลังทรงทนทุกข์ เมื่อพระทัยของพระองค์ได้รับบาดเจ็บ

การมีสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างหรือบุคคลใดก็ตามมาอยู่เป็นเพื่อนกับพระองค์หรือปลดปล่อยพระองค์ยอมเป็นเพียงความปรารถนาฟุ้งเพื่อสำหรับพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

มนุษย์ไม่มีวันให้ความสนใจกับความรู้สึกของพระเจ้า

ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่มีวันทรงถามหาหรือคาดหวังว่าจะมีใครสักคนที่สามารถปลดปล่อยพระองค์ได้

พระองค์เพียงทรงใช้วิธีการทั้งหลายของพระองค์เองเพื่อแสดงออกถึงพระอารมณ์ของพระองค์

ผู้คนไม่คิดว่าเป็นความยากลำบากอย่างยิ่งที่พระเจ้าจะต้องทรงฟื้นฟูความทุกข์

แต่เมื่อเจ้าพยายามเข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าสามารถซาบซึ้งในเจตนารมณ์อันแรงกล้าของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระองค์ได้

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์โดยใช้สายรุ้ง

แต่พระองค์ไม่เคยได้ทรงบอกผู้ใดว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำเช่นนี้—

เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงตั้งพันธสัญญานี้—

หมายความว่าพระองค์ไม่เคยได้ตรัสบอกพระคำที่แท้จริงของพระองค์กับผู้ใด

นี่เป็นเพราะไม่มีใครที่สามารถจับใจความความลึกของความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองได้

และไม่มีใครที่สามารถหาซึ่งว่าพระทัยของพระองค์ได้ทนทุกข์มากเพียงใดเมื่อพระองค์ทรงทำลายมนุษยชาติใ
ด้อีกด้วย เพราะฉะนั้น แม้ว่าพระองค์จะต้องตรัสบอกผู้คนที่ว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร
พวกเขาก็คงจะไม่สามารถรับภาระความเชื่อใจนี้ไว้ได้ แม้จะทรงอยู่ในเจ็บบวด
แต่พระองค์ก็ยังทรงทำพระราชกิจของพระองค์ต่อไปในชั้นตอนถัดไป
พระเจ้าทรงให้ด้านที่ดั่งที่สุดของพระองค์และสิ่งที่ดีที่สุดแก่มวลมนุษย์เสมอ
ในขณะที่ทรงแบกรับความทุกข์ทั้งหมดด้วยพระองค์เองอย่างเงียบๆ นั้น
พระเจ้าไม่มีวันทรงเปิดเผยความทุกข์เหล่านี้อย่างโจ่งแจ้ง
พระองค์ทรงทนฝ่าความทุกข์เหล่านี้และทรงรอคอยในความเงียบแทน ความทนฝ่าของพระเจ้านั้นไม่เย็นชา
มีนง หรือหมดหนทาง และไม่ได้เป็นสัญญาณของความอ่อนแอ ตรงกันข้าม
ความรักและแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเสมอมา
นี่คือการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์
และเป็นร่างสถิตที่แท้จริงของพระอัครลักษณะของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างที่แท้จริง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การรู้จักพระเจ้า 2

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 31

เพียงหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์แล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงเริ่มมีส่วนร่วมกับมนุษย์และทรงสนทนากับมนุษย์

และพระอุปนิสัยของพระองค์ก็ได้เริ่มถูกแสดงออกต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ตั้งแต่เมื่อครั้งที่พระเจ้าได้ทรงมีส่วนร่วมกับมวลมนุษย์เป็นครั้งแรกนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเริ่มทำการเปิดเผยเนื้อ

แท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นต่อมนุษย์โดยไม่มีการหยุดชะงัก ไม่ว่าผู้คนยุครุ่นก่อนๆ

หรือผู้คนในปัจจุบันจะสามารถมองเห็นหรือเข้าใจมันหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าตรัสกับมนุษย์และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์

ทรงเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และทรงแสดงออกถึงเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือข้อเท็จจริง

และไม่มีบุคคลใดสามารถปฏิเสธได้ นี่ยังหมายความว่า พระอุปนิสัยของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้น ได้ถูกส่งออกไปและเปิดเผยอย่างสม่ำเสมอในขณะที่พระองค์ทรงพระ

ราชกิจและมีส่วนร่วมกับมนุษย์ พระองค์ไม่เคยทรงปกปิดหรือซ่อนเร้นสิ่งใดจากมนุษย์

แต่กลับทรงทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เองเป็นที่เปิดเผยและทรงปลดปล่อยพระอุปนิสัยของพระองค์เองออก

ไปโดยไม่ทรงระงับสิ่งใดไว้ ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถรู้จักพระองค์และเข้าใจพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ได้

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้มนุษย์ปฏิบัติต่อพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ว่าเป็นความล้าลึกลับอัน

ยิ่งยวด พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้มวลมนุษย์ถือว่าพระเจ้าทรงเป็นปริศนาที่ไม่มีวันสามารถไขได้

มีเพียงเมื่อมวลมนุษย์รู้จักพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถรู้จักหนทางไปข้างหน้าและยอมรับการทรงนำของ

พระเจ้าได้ และมีเพียงมวลมนุษย์เช่นนี้เท่านั้นที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า

และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง ท่ามกลางพระพรของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

พระวณะและพระอุปนิสัยที่พระเจ้าได้ทรงส่งออกไปและทรงเปิดเผยไปนั้นเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระองค์

และสิ่งเหล่านั้นยังเป็นตัวแทนเนื้อแท้ของพระองค์อีกด้วย เมื่อพระเจ้าทรงมีส่วนร่วมกับมนุษย์

ไม่ว่าพระองค์จะตรัสหรือทรงทำสิ่งใด หรือพระองค์จะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยใดก็ตาม

และไม่ว่ามนุษย์จะมองเห็นสิ่งใดจากเนื้อแท้ของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นก็ตาม

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถตระหนัก จับใจความ

หรือเข้าใจได้มากเพียงใดก็ตาม ทั้งหมดนั้นเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้า—

น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ การนี้ไม่ต้องสงสัยใดๆ เลย!

น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์คือการที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเป็นอย่างไร

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาทำสิ่งใด พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาดำรงชีวิตอย่างไร

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขามีความสามารถในการทำให้การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ
ลุล่วงไปอย่างไร สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจแยกจากเนื้อแท้ของพระเจ้าได้ใช่หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระเจ้าทรงส่งพระอุปนิสัยของพระองค์และทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นออกไปในเวลาเดียวกันกับที่
พระองค์ทรงตั้งข้อเรียกร้องต่อมนุษย์ ไม่มีความเท็จ ไม่มีการเสแสร้ง ไม่มีการปกปิด และไม่มีการแต่งเติมใดๆ
แต่ทว่าเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถรู้จัก

และเหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยมีความสามารถที่จะล่วงรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจน?

เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า?

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยและส่งออกไปนั้นคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงมีและทรงเป็น

นั่นคือทุกเศษเสี้ยวและทุกเหลี่ยมมุมจากพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์—

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถมองเห็นได้เล่า? เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถมีความรู้ที่ครบถ้วนได้เล่า?

มีเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งสำหรับการนี้ แล้วเหตุผลนั้นคืออะไรเล่า? นับตั้งแต่ยุคแห่งการทรงสร้าง

มนุษย์ไม่เคยปฏิบัติต่อพระเจ้าในฐานะพระเจ้า ในยุคแรกเริ่มสุดนั้น

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะได้ทรงทำอะไรเกี่ยวกับมนุษย์—มนุษย์ผู้ซึ่งเพิ่งได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น—

มนุษย์ก็ได้ปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนไม่ใช่สิ่งใดนอกจากสหายผู้หนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีไว้ให้พึ่งพา

และมนุษย์ไม่มีความรู้หรือความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าเลย กล่าวคือ

มนุษย์ไม่รู้ว่สิ่งที่ได้ถูกส่งออกมาโดยองค์ผู้ทรงเป็นนี้—

องค์ผู้ทรงเป็นซึ่งเขาพึ่งพาและมองเห็นว่าเป็นสหายของเขาค้นั้น—คือเนื้อแท้ของพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่รู้ว่องค์ผู้ทรงเป็นนี้ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง กล่าวง่ายๆ ได้ว่า

ผู้คนในเวลานั้นจำพระเจ้าไม่ได้เลย

พวกเขาไม่รู้ว่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์

และพวกเขาไม่รู้เท่าทันว่าพระองค์ทรงมาจากที่ใด และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่รู้เท่าทันว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งใด แน่แน่นอนว่าเมื่อย้อนกลับไป ณ ตอนนั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์รู้จักหรือจับใจความพระองค์ หรือให้เข้าใจทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำ

หรือให้มีความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระองค์ เพราะเหล่านี้คือยุคแรกเริ่มสุดหลังจากการทรงสร้างมวลมนุษย์

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มการเตรียมเพื่อพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งบางอย่างแก่มนุษย์ และยังได้ทรงเริ่มตั้งข้อเรียกร้องบางอย่างจากมนุษย์

โดยตรัสบอกมนุษย์ถึงวิธีที่จะถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าและนมัสการพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงได้รับแนวคิดเรียบง่ายบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

และเมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงได้รู้จักความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

และได้รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมวลมนุษย์
เมื่อมนุษย์ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์เป็นมนุษย์
ก็ได้เกิดระยะห่างที่แน่นอนขึ้นระหว่างเขากับพระเจ้า
ถึงกระนั้นพระเจ้ายังไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์มีความรู้ยิ่งใหญ่หรือความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าจึงทรงตั้งข้อพึงประสงค์ที่แตกต่างกันต่อมนุษย์บนพื้นฐานของช่วงระยะและรูปการณ์แวดล้อมของพระ
ราชกิจของพระองค์ พวกเขามองเห็นสิ่งใดในการนี้? พวกเขาล่วงรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้าในแง่มุมใด?
พระเจ้าทรงเป็นจริงหรือไม่? ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ของพระเจ้าเหมาะสมหรือไม่?
ในระหว่างยุคแรกเริ่มสุดหลังจากการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระเจ้า
เมื่อพระเจ้ายังไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มีความเพียบพร้อม กับมนุษย์
และยังไม่ได้ตรัสพระวาทะกับมนุษย์มากมายหลายคำนักนั้น พระองค์ได้ทรงขอจากมนุษย์เพียงเล็กน้อย
ไม่ว่ามนุษย์จะได้ทำสิ่งใดหรือเขาจะได้ประพฤติดนอย่างใด—
ถึงแม้ว่าเขาจะได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง—
พระเจ้ก็ได้ประทานอภัยและมองข้ามมันไปทั้งหมด
นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมอบให้มนุษย์และสิ่งที่อยู่ภายในตัวมนุษย์ และด้วยเหตุนี้
พระองค์จึงได้ทรงรู้มาตรฐานของข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ควรจะตั้งกับมนุษย์
ถึงแม้ว่ามาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระองค์นั้นจะต่ำมากในเวลานั้น
แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพระอุปนิสัยของพระองค์จะไม่ยิ่งใหญ่
หรือว่าพระปรีชาญาณและมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์จะเป็นแค่เพียงพระวาทะที่ว่างเปล่า สำหรับมนุษย์นั้น
มีเพียงหนทางหนึ่งเท่านั้นที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง นั่นก็คือ
โดยการติดตามขั้นตอนต่างๆ
ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์และความรอดของมวลมนุษย์ของพระเจ้า
และการยอมรับพระวาทะที่พระเจ้าตรัสกับมวลมนุษย์ ทันทีที่มนุษย์รู้จักสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
และรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เขาจะยังคงขอให้พระเจ้าทรงแสดงตัวตนจริงของพระองค์ให้เขาเห็นอยู่หรือไม่? ไม่ มนุษย์คงจะไม่ขอ
และคงจะไม่แม้กระทั่งกล่าวขอ
เพราะเมื่อได้จับใจความพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้วนั้น
มนุษย์ก็จะได้มองเห็นพระเจ้าที่ขงแท้พระองค์เอง และตัวตนจริงของพระองค์แล้ว
นี่คือบทอาสานที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ขณะที่พระราชกิจและแผนของพระเจ้าดำเนินไปอย่างไม่หยุด

และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพันธสัญญาไว้กับมนุษย์

ให้เป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะไม่มีวันทรงทำลายโลกโดยใช้น้ำท่วมอีกแล้วนั้น

พระเจ้าก็ได้ทรงมีพระประสงค์ที่เร่งด่วนเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งบรรดาผู้ที่สามารถมีจิตใจเดียวกันกับพระองค์ ดังนั้น

พระองค์จึงได้ทรงมีความพึงปรารถนาที่จำเป็นเร่งด่วนมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมด้วยเช่นกันที่จะได้มาซึ่งบรรดาผู้ที่สามารถทำตามน้ำพระทัยของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ และยิ่งไปกว่านั้น

ทรงปรารถนามากยิ่งขึ้นที่จะได้มาซึ่งกลุ่มผู้คนที่สามารถเป็นอิสระจากกำลังบังคับของความมืดมิดและไม่ถูกษานานผูกมัด ซึ่งเป็นกลุ่มที่จะสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

การได้รับกลุ่มผู้คนเช่นนี้เป็นความปรารถนาที่ทรงมีมานานของพระเจ้า

มันคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงรอคอยมาตลอดนับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้าง ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าเป็นการที่พระเจ้าทรงใช้น้ำท่วมเพื่อทำลายโลก หรือว่าเป็นพันธสัญญาที่พระองค์ทรงมีกับมนุษย์นั้น

น้ำพระทัย กรอบความคิด แผน และความหวังทั้งหมดของพระเจ้ายังคงเป็นเหมือนเดิม

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงโหยหามานานก่อนเวลาแห่งการทรงสร้าง

ก็คือการได้รับคนเหล่านั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปรารถนาที่จะได้มา—

ที่จะได้มาซึ่งกลุ่มผู้คนที่สามารถจับใจความและรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

กลุ่มผู้ซึ่งจะสามารถนมัสการพระองค์ได้ กลุ่มผู้คนเช่นนั้นจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง

และสามารถกล่าวได้ว่า พวกเขาจะเป็นคนสนิทของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 32

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราฮัม

ปฐมกาล 17:15-17 พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ส่วนชารายภรรยาของเจ้านั้น เจ้าอย่าเรียกชื่อนางว่า ชาราย แต่จงเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์ เราจะอวยพรนาง และยิ่งกว่านั้นอีก โดยนางนี้แหละ เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า เราจะอวยพรนาง และนางจะให้กำเนิดชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง”

อับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะและคิดในใจว่า “ชายผู้มียุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตร ได้หรือ?

ซาร่าห์ผู้มียุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ?”

ปฐมกาล 17:21-22 “ฝ่ายพันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้” เมื่อพระองค์ตรัสกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จจากอับราฮัมขึ้นไป

ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางพระราชกิจที่พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำได้

ดังนั้น พวกเจ้าทุกคนก็พึงได้รับฟังเรื่องราวของอับราฮัมไป

พระเจ้าได้ทรงเลือกเขาหลังจากที่น้ำท่วมได้ทำลายโลก ชื่อของเขาคืออับราฮัม และเมื่อเขามีอายุหนึ่งร้อยปี และซาร่าห์ภรรยาของเขาอายุเก้าสิบปี พระสัญญาของพระเจ้าก็ได้มาถึงเขา

พระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาอะไรกับเขา? พระองค์ได้ทรงสัญญาในสิ่งที่ได้ถูกอ้างอิงถึงในข้อพระคัมภีร์ว่า “เราจะอวยพรนาง และยิ่งกว่านั้นอีก โดยนางนี้แหละ เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า”

อะไรคือภูมิหลังที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เขา?

ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวต่อไปนี้ ความว่า “อับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะและคิดในใจว่า

‘ชายผู้มียุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตร ได้หรือ? ซาร่าห์ผู้มียุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ?’”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ กลุ่มามีภรรยาสูงวัยนี้แก่เกินไปที่จะให้กำเนิดลูกๆ

และอับราฮัมทำสิ่งใดหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาของพระองค์กับเขา?

เขาซบหน้าลงหัวเราะและกล่าวกับตัวเองว่า “ชายผู้มียุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตร ได้หรือ?”

อับราฮัมเชื่อว่ามันเป็นไปได้—

ซึ่งหมายความว่าเขาเชื่อว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเขานั้น ไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าเรื่องตลก

จากมุมมองของมนุษย์แล้วนั้น นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ไม่อาจสัมผัสฤทธิ์ผลได้

และในทำนองเดียวกันนั้นก็ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้โดยพระเจ้าและเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า

บางทีสำหรับอับราฮัมมันเป็นเรื่องน่าหัวเราะ กล่าวคือ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

แต่ทว่าดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ทรงตระหนักแต่อย่างใดว่าใครบางคนก็แค่ถึงเพียงนั้นจะไม่สามารถให้กำเนิดลูก

กฯ ได้ พระเจ้าทรงดำริว่าพระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์ให้กำเนิดลูกได้
พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะประทานลูกให้ข้าพระองค์—นั่นเป็นไปได้อย่างแน่นอน! ดังนั้น
อับราฮัมจึงซบหน้าลงและหัวเราะ พลางคิดกับตัวเองว่า เป็นไปไม่ได้—พระเจ้ากำลังทรงล้อข้าพระองค์ เล่น
เรื่องนี้ไม่สามารถเป็นจริงได้! เขาไม่ได้ถือพระวาระของพระเจ้าอย่างจริงจัง ดังนั้น
ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วอับราฮัมเป็นมนุษย์ประเภทใด? (ชอบธรรม)
มีระบุไว้ตรงไหนว่าเขาเป็นมนุษย์ที่ชอบธรรม?
พวกเขาคิดว่าทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียกใช้นั้นชอบธรรมและมีความเพียบพร้อม
ว่าพวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่เดินกับพระเจ้า เขายึดตามคำสอน!
พวกเขาคือต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าเมื่อพระเจ้าทรงกำหนดนิยามใครบางคนนั้น
พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น โดยผลการ ณ ที่นี้ พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าอับราฮัมชอบธรรม ในพระทัยของพระองค์นั้น
พระเจ้าทรงมีมาตรฐานต่างๆ เพื่อวัดทุกคน ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะไม่ได้ตรัสว่าอับราฮัมเป็นบุคคลประเภทใด
แต่ในแง่ของการประพุดิของเขาแล้วนั้น อับราฮัมมีความเชื่อในพระเจ้าแบบใด?
มันเป็นนามธรรมเล็กน้อยหรือไม่? หรือเขามีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่? ไม่ เขาไม่ใช่เลย!
การหัวเราะและความคิดของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นอย่างไร ดังนั้น
การที่พวกเขารู้ว่าเขาชอบธรรมนั้นเป็นเพียงแต่การคิดไปเองจากจินตนาการของพวกเขา
มันเป็นการนำคำสอนไปใช้อย่างมีอคติ และมันเป็นการประเมินที่ขาดความรับผิดชอบ
พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการหัวเราะของอับราฮัมและการแสดงออกเล็กๆ น้อยๆ ของเขาหรือไม่?
พระองค์ได้ทรงรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นหรือไม่? พระเจ้าได้ทรงรู้
แต่พระเจ้าจะทรงปรับเปลี่ยนสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำหรือไม่? ไม่!
เมื่อพระเจ้าได้ทรงวางแผนและได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะเลือกมนุษย์คนนี้ มันก็สำเร็จอยู่แล้ว
ไม่ว่าความคิดของมนุษย์หรือการประพุดิของเขาก็จะไม่มียุติพลหรือแทรกแซงพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย
พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนของพระองค์โดยสุดแต่พระทัย
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงหรือล้มแผนของพระองค์อย่างหุนหันพลันแล่นเนื่องจากการประพุดิของ
มนุษย์ แม้กระทั่งการประพุดิที่อาจจะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นนั้นแล้ว สิ่งใดเล่าที่ได้เขียนไว้ในปฐมบท 17-21-
22? “ฝ่ายพันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้”
เมื่อพระองค์ตรัสกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จจากอับราฮัมขึ้นไป”
พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความสนพระทัยต่อสิ่งที่อับราฮัมคิดหรือกล่าวแม้แต่น้อย
อะไรคือเหตุผลสำหรับความไม่สนพระทัยของพระองค์? มันเป็นเพราะ ณ เวลานั้น
พระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์มีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ หรือให้เขาสามารถมีความรู้ที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้า

หรือยิ่งไปกว่านั้น ให้เขาสามารถเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำและตรัส ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์เข้าใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำ หรือผู้ที่พระองค์ได้ทรงมุ่งมั่นที่จะเลือก หรือหลักการทั้งหลายในการกระทำของพระองค์ เพราะวุฒิภาวะของมนุษย์นั้นแค่ไม่เพียงพอ ณ เวลานั้น

พระเจ้าทรงถือว่าสิ่งใดก็ตามที่อับราฮัมทำและการประพฤติดนของเขาอย่างไรก็ตามเป็นสิ่งที่ปกติ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวโทษหรือตำหนิ แต่แค่ได้ตรัสว่า “ซาราห์จะคลอดอิสอัคให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้” สำหรับพระเจ้าแล้ว หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประกาศพระวาทะเหล่านี้ เรื่องนี้จะได้เป็นจริงทีละขั้นตอน ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น สิ่งที่จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยแผนของพระองค์ได้สัมฤทธิ์ผลไปแล้ว

หลังจากที่การจัดการเตรียมการสำหรับการนี้ได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว พระเจ้าก็ได้เสด็จจากไป สิ่งที่มนุษย์ทำหรือคิด สิ่งที่มนุษย์เข้าใจ แผนต่างๆ ของมนุษย์—ไม่มีสิ่งใดในการนี้ที่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างก้าวหน้าไปตามแผนของพระเจ้า

โดยสอดคล้องกับเวลาและช่วงระยะที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ เช่นนี้เองคือหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงแทรกแซงในสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์คิดหรือรู้

ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงละเลยแผนของพระองค์หรือละทิ้งพระราชกิจของพระองค์เพียงเพราะมนุษย์ไม่เชื่อ หรือไม่เข้าใจ ด้วยเหตุนี้ข้อเท็จจริงทั้งหลายสำเร็จลุล่วงไปตามแผนและพระดำริของพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่พวกเรามองเห็นอย่างแม่นยำในพระคัมภีร์ กล่าวคือ

พระเจ้าได้ทรงทำให้อิสอัคคลอดในเวลา que พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้

ข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ว่าพฤติกรรมและการประพฤติดนของมนุษย์ได้ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้า! ความเชื่อในพระเจ้าอันน้อยนิดของมนุษย์ และมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าส่งผลกระทบต่อนพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่ ? ไม่ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลกระทบเลย! ไม่แม้แต่บัดนี้!

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าไม่ได้รับผลกระทบจากมนุษย์ เรื่องราว หรือสิ่งแวดล้อมใดเลย

ทั้งหมดที่พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำก็จะครบบริบูรณ์และสำเร็จลุล่วงไปตรงเวลาและตามแผนของพระองค์ และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแทรกแซงพระราชกิจของพระองค์ได้

พระเจ้าทรงเพิกเฉยต่อบางแง่มุมจากความโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันของมนุษย์

และแม้กระทั่งบางแง่มุมจากการด้านทานและมโนคติที่หลงผิดต่อพระองค์ของมนุษย์

และพระองค์ทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และมันคือภาพสะท้อนแห่งฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 33

อับราฮัมถวายอิสอัค

ปฐมกาล 22:2-3 พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังดินแดนโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า”
อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องบูชา แล้วเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่ท่าน

ปฐมกาล 22:9-10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกเขาไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย

พระเจ้าไม่ได้พระทัยว่ามนุษย์โง่เขลาหรือไม่—พระองค์เพียงทรงขอให้มนุษย์เชื่อตรงเท่านั้น

ในปฐมกาล 22:2 พระเจ้าได้ทรงให้พระบัญชาต่อไปนี้แก่อับราฮัม ความว่า “จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังดินแดนโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” ความหมายของพระเจ้านั้นชัดเจน กล่าวคือ พระองค์กำลังตรัสบอกกับอับราฮัมให้มอบบุตรชายคนเดียวของเขา คืออิสอัค ผู้ที่เขารัก ให้เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เมื่อมองการนั้นในวันนี้

พระบัญชาของพระเจ้ายังคงขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อยู่หรือไม่? ใช่แล้ว!

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำในเวลานั้นตรงกันข้ามกันที่เดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่อาจจับใจความได้ ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ผู้คนเชื่อดังต่อไปนี้:

เมื่อมนุษย์ไม่เชื่อ และคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ พระเจ้าได้ทรงมอบบุตรคนหนึ่งแก่เขา

และหลังจากที่เขาได้รับบุตรชายคนหนึ่งแล้ว พระเจ้าได้ทรงขอให้เขาพลีลูกบุตรชายของเขา

นี่ไม่น่าเชื่อโดยสิ้นเชิงมิใช่หรือ! ที่จริงแล้วพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำสิ่งใด?

เจตนารมณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าคือสิ่งใด? พระองค์ได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมโดยไม่มีเงื่อนไข แต่ทว่าพระองค์ก็ได้ทรงขอให้อับราฮัมทำเครื่องบูชาที่ไม่มีเงื่อนไขด้วยเช่นกัน นี่ไม่มากเกินไปหรอกหรือ?

จากจุดยืนของบุคคลภายนอก นี่ไม่เพียงแต่มากเกินไปเท่านั้น แต่ยังเป็นกรณีบางอย่างที่เป็น

“การสร้างปัญหาโดยไม่มีเหตุผลใดๆ” ด้วยเช่นกัน แต่อับราฮัมเองไม่ได้เชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงขอมามากเกินไป ถึงแม้เขาจะมีความคิดเห็นเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างของเขาเองเกี่ยวกับเรื่องนี้

และถึงแม้ว่าเขาจะสงสัยพระเจ้าเล็กน้อย แต่เขาก็ยังคงเตรียมที่จะทำเครื่องบูชา ณ จุดนี้

เขาเห็นสิ่งใดที่พิสูจน์ว่าอับราฮัมเต็มใจที่จะถวายบุตรชายของเขา? ในประโยคเหล่านี้กำลังกล่าวถึงสิ่งใด?

ข้อความเดิมบอกเล่าเรื่องราวดังต่อไปนี้: “อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด

ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องบูชา แล้วเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่ท่าน” (ปฐมกาล 22:3)

“เมื่อเขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกเขาไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย” (ปฐมกาล 22:9-10)

เมื่ออับราฮัมยื่นมือออกไปจับมีดเพื่อฆ่าบุตรชายของเขา

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการกระทำของเขาหรือไม่? พระองค์ทรงเห็น ทุกขั้นตอน—ตั้งแต่เริ่มต้น

เมื่อพระเจ้าได้ทรงขอให้อับราฮัมพลีอุทิศอิสอัค จนถึงตอนที่อับราฮัมยกมีดขึ้นเพื่อฆ่าบุตรชายของเขาจริงๆ—

ได้แสดงให้เห็นพระเจ้าทรงเห็นหัวใจของอับราฮัม และไม่ว่าความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน

และความไม่เข้าใจพระเจ้าก่อนหน้านี้นั้นจะเป็นอย่างไร ณ เวลานั้น

หัวใจของอับราฮัมที่มีต่อพระเจ้านั้นซื่อตรงและซื่อสัตย์ และเขากำลังจะส่งมอบอิสอัค

บุตรชายที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา คืนกลับไปให้แก่พระเจ้า

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการเชื่อฟังในตัวเอง การเชื่อฟังอย่างยิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา

สำหรับมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงทำหลายสิ่งที่ไม่อาจจับใจความได้และแม้กระทั่งไม่อาจเชื่อได้

เมื่อพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะจัดวางเรียบเรียงใครบางคน

การจัดวางเรียบเรียงนี้มักจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และเขาไม่อาจจับใจความได้

แต่กระนั้นแน่นอนว่าเป็นเพราะความไม่สอดคล้องและความไม่อาจจับใจความได้นี้เองที่เป็นการทดสอบและการทดลองมนุษย์ของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน

อับราฮัมก็สามารถแสดงให้เห็นการเชื่อฟังพระเจ้าภายในตัวเขาได้

ซึ่งเป็นสภาพเงื่อนไขที่เป็นรากฐานสำคัญมากที่สุดในการที่เขาจะสามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ได้ เมื่อนั้นเท่านั้น เมื่ออับราฮัมสามารถเชื่อฟังข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

เมื่อเขาได้มอบถวายอิสอัคแล้วเท่านั้น

พระเจ้าจึงได้รู้สึกวางพระทัยและทรงเห็นชอบต่อมวลมนุษย์อย่างแท้จริง—ต่ออับราฮัม

ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรร

เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงมั่นพระทัยว่าบุคคลผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรคนนี้เป็นผู้นำที่ขาดเสียไม่ได้

ผู้ซึ่งสามารถรับพระสัญญาของพระองค์และแผนการบริหารจัดการในภายหลังของพระองค์ได้

ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเพียงการทดสอบและการทดลอง แต่พระเจ้าก็รู้สึกอึดอัดพระทัย

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรักที่มนุษย์มีต่อพระองค์

และพระองค์รู้สึกสบายพระทัยโดยมนุษย์อย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ณ

ช่วงเวลานั้นที่อับราฮัมยกมีดขึ้นเพื่อฆ่าอิสอัค พระเจ้าได้ทรงหยุดเขาหรือไม่?

พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้อับราฮัมพลีลูกอิสอัค

เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงมีเจตนาธรรมที่จะเอาชีวิตของอิสอัคอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงได้หยุดอับราฮัมทันเวลา สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น การเชื่อฟังของอับราฮัมได้ผ่านการทดสอบแล้ว
สิ่งที่เขาได้ทำไปนั้นเพียงพอแล้ว

และพระเจ้าได้ทอพระเนตรเห็นบททดสอบของสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำแล้ว

บททดสอบนี้เป็นที่พึงพอพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

สามารถกล่าวได้ว่าบททดสอบนี้เป็นที่พึงพอพระทัยของพระเจ้า ว่ามันคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์

และเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงถวิลหาหรือจะเห็น เรื่องนี้จริงหรือไม่? ถึงแม้ว่าในบริบทที่แตกต่างกันไป

พระเจ้าจะทรงใช้วิธีการที่แตกต่างกันเพื่อทดสอบแต่ละบุคคล

พระเจ้าทอพระเนตรเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ในตัวอับราฮัม

พระองค์ทอพระเนตรเห็นว่าหัวใจของอับราฮัมนั้นซื่อตรง และการเชื่อฟังของเขานั้นไม่มีเงื่อนไขแน่นอนว่า

“การไม่มีเงื่อนไข” นั้นเองที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา ผู้คนมักจะกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายสิ่งนี้ไปแล้ว ข้า

พระองค์ได้ยอมสละสิ่งนั้นไปแล้ว—เหตุใดพระเจ้าจึงยังคงไม่พึงพอพระทัยกับข้าพระองค์?

เหตุใดพระองค์ยังคงทรงคอยนำข้า พระองค์ไปสู่การทดสอบอยู่เรื่อย ๆ?

เหตุใดพระองค์ยังคงทรงคอยทดสอบข้าพระองค์อยู่เรื่อย ๆ?” การนี้แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

พระเจ้ายังไม่ได้ทอพระเนตรเห็นหัวใจของเจ้า และยังไม่ได้ทรงได้มาซึ่งหัวใจของเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ยังไม่ได้ทอพระเนตรเห็นความจริงใจดังเช่นเมื่อตอนที่อับราฮัมสามารถยกมีดขึ้นเพื่อฆ่าบุตรชายของ

เขาด้วยมือของเขาเองและถวายเขาให้แก่พระเจ้าได้

พระองค์ยังไม่ได้ทอพระเนตรเห็นการเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไขของเจ้า และยังไม่ได้สบายพระทัยโดยเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็เป็นธรรมดาที่พระเจ้าทรงคอยทดสอบเจ้าอยู่เรื่อยๆ การนี้ไม่จริงหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 34

พระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปณิธานว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

นี่คือเรื่องราวที่ครบสมบูรณ์เกี่ยวกับการอวยพรของพระเจ้าต่ออับราฮัม

ถึงแม้ว่าจะรวดเร็วแต่เนื้อหาของมันนั้นมั่งคั่ง กล่าวคือ

มันประกอบด้วยเหตุผลและภูมิหลังของของขวัญที่พระเจ้าทรงให้ต่ออับราฮัม

และสิ่งที่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้อับราฮัม

มันยังเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดีและความตื่นเต้นที่พระเจ้าได้ดำรงพระวณะเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ตลอดจนความเร่งด่วนของการที่พระองค์ทรงถวีสรรพคุณที่จะได้รับบรรดาผู้ซึ่งสามารถรับฟังพระวณะของพระองค์ได้ ในการนี้

พวกเรามองเห็นการทะนุถนอมและความอ่อนโยนของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ดังนั้น พวกเรามองเห็นราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อที่จะได้รับผู้คน และความเอาพระทัยใส่และพระคำที่พระองค์ทรงใช้ในการได้รับพวกเขาด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น บทตอนนี้ ซึ่งบรรจุพระวณะที่ว่า “เราเองปณิธานว่า”

ให้สำนึกรับรู้ที่ทรงพลังแก่เราเกี่ยวกับความขมขื่นและความเจ็บปวดที่พระเจ้าทรงแบกรับและพระเจ้าพระองค์เดียวที่อยู่เบื้องหลังฉากของพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการของพระองค์นี้ มันเป็นบทตอนที่ปลุกความคิด และเป็นบทตอนที่มีนัยสำคัญพิเศษสำหรับบรรดาผู้ที่ตามมา และมีผลกระทบกว้างขวางต่อพวกเขา

มนุษย์ได้รับพระพรของพระเจ้าเนื่องจากความจริงใจและการเชื่อฟังของเขา

พระพรที่พระเจ้าทรงมอบให้กับอับราฮัมที่พวกเราได้อ่านกัน ณ ที่นี้ยิ่งใหญ่หรือไม่? มันยิ่งใหญ่เพียงใด? มีประโยคสำคัญอยู่ประโยคหนึ่ง ณ ที่นี้ นั่นคือ “ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา”

ประโยคนี้แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมได้รับพระพรที่ไม่เคยได้ถูกมอบแก่ผู้ใดที่มาก่อนหรือภายหลังจากนั้น เมื่อพระเจ้าทรงขอ อับราฮัมก็ได้คืนบุตรชายเพียงคนเดียวของเขา—บุตรชายคนเดียวผู้เป็นที่รักของเขา—ให้แก่พระเจ้า (หมายเหตุ: ในที่นี้เราไม่สามารถใช้คำว่า “ถวาย” ได้

พวกเราควรกล่าวว่าเขาได้คืนบุตรชายของเขาแก่พระเจ้า)

พระเจ้าไม่เพียงแต่ไม่ทรงอนุญาตให้อับราฮัมถวายอิสอัคเท่านั้น แต่พระองค์ยังได้ทรงอวยพรเขาด้วย

พระองค์ได้ทรงอวยพรแก่อับราฮัมด้วยพระสัญญาใด?

พระองค์ได้ทรงอวยพรเขาด้วยพระสัญญาที่จะเพิ่มทวีเชื้อสายของเขา และพวกเขาจะได้เพิ่มทวีขึ้นมากเท่าใด?

ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมการบันทึกดังต่อไปนี้ “ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล

เชื้อสายของเจ้าจะได้ประคองเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า” พระเจ้าได้ดำรัสเนื้อหาใดในพระวจนะเหล่านี้?

กล่าวคือ อับราฮัมได้รับพระพรของพระเจ้าอย่างไร?

เขาได้รับพระพรเหล่านั้นดังเช่นที่พระเจ้าตรัสไว้ในข้อพระคัมภีร์ว่า “เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา” กล่าวคือ

เพราะอับราฮัมได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า เพราะเขาได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ตรัส ได้ขอ

และได้บัญชา โดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญเลยแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงได้ทรงทำพระสัญญาเช่นนั้นกับเขา

มีประโยคสำคัญประโยคหนึ่งในพระสัญญานี้ที่พูดถึงพระคำริของพระเจ้า ณ เวลานั้น

พวกเขามองเห็นมันแล้วหรือยัง? พวกเขาอาจจะไม่ได้ให้ความสนใจมากนักกับพระวจนะของพระเจ้าที่ว่า

“เราเองปฏิญาณว่า” ความหมายของประโยคนี้ก็คือว่า เมื่อพระเจ้าได้ดำรัสพระวจนะเหล่านั้น

พระองค์กำลังทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เอง ผู้คนปฏิญาณด้วยสิ่งใดเมื่อพวกเขาทำการสาบาน?

พวกเขาปฏิญาณด้วยสวรรค์ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาทำการสาบานต่อพระเจ้าและปฏิญาณด้วยพระเจ้า

ผู้คนอาจจะไม่มีความเข้าใจมากนักเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่พระเจ้าทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เอง

แต่พวกเขาก็จะสามารถเข้าใจได้เมื่อเราจัดเตรียมคำอธิบายที่ถูกต้องแก่พวกเขา

เมื่อทรงเผชิญหน้ากับมนุษย์ผู้ซึ่งสามารถเพียงได้ยินพระวจนะของพระองค์เท่านั้นแต่ไม่เข้าใจพระทัยของพระ

องค์ พระเจ้าจึงทรงรู้สึกโดดเดี่ยวและสูญเสียอีกครั้ง

พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นธรรมชาติอย่างมากด้วยความสิ้นหวัง—

และอาจกล่าวได้ว่าโดยไม่รู้พระองค์—นั่นคือ

พระองค์วางพระหัตถ์ลงบนพระทัยของพระองค์และตรัสกับพระองค์เองเมื่อประทานพระสัญญานี้แก่อับราฮัม

และจากชายคนนี้ได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “เราเองปฏิญาณว่า”

เจ้าอาจคิดถึงตัวเจ้าเองโดยผ่านทางการกระทำของพระเจ้า

เมื่อเจ้าวางมือของเจ้าไว้บนหัวใจของเจ้าแล้วพูดกับตัวเจ้าเอง

เจ้ามีแนวคิดชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้ากำลังพูดหรือไม่? ท่าทีของเจ้าจริงใจหรือไม่?

เจ้าพูดอย่างตรงไปตรงมาด้วยหัวใจของเจ้าหรือไม่? ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงมองเห็น ณ ที่นี้ว่า

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมนั้น พระองค์ทรงจริงจังและจริงใจ
ในขณะที่เดียวกันกับที่กำลังตรัสและทรงอวยพรอับราฮัมนั้น พระเจ้าก็กำลังตรัสกับพระองค์เองด้วย
พระองค์กำลังตรัสบอกพระองค์เองว่า เราจะอวยพรอับราฮัม
และทำให้ลูกหลานของเขามีจำนวนมากเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้าและมากมายเหมือนเม็ดทรายบนฝั่งทะเล
เพราะเขาเชื่อฟังคำพูดของเราและเขาเป็นคนที่เราเลือก เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราเองปฏิญาณว่า”
พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงผลิตประชากรที่ได้รับเลือกสรรแห่งอิสราเอลในตัวอับราฮัม
ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงนำทางผู้คนเหล่านี้ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ด้วยพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ
พระเจ้าจะทรงทำให้พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมแบกรับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
และพระราชกิจของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกไว้ก็จะเริ่มต้นด้วยอับราฮัมและจะดำเนินต่อเนื่องไป
ไปในพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความปรารถนาของพระเจ้าที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดเป็นจริงขึ้นมา
พวกเขารู้ว่าอย่างไร นี่ไม่ใช่สิ่งที่ได้รับพรหรือ? สำหรับมนุษย์แล้วนั้น ไม่มีพรใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้
อาจกล่าวได้ว่านี่คือสิ่งที่ได้รับพรมากที่สุด พระพรที่อับราฮัมได้รับไม่ใช่การเพิ่มทวีเชื้อสายของเขา
แต่เป็นการสัมฤทธิ์ผลของพระเจ้าในการบริหารจัดการของพระองค์ พระบัญชาของพระองค์
และพระราชกิจของพระองค์ในพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม นี่หมายความว่าพระพรต่างๆ
ที่อับราฮัมได้รับนั้นไม่ใช่ชั่วคราว แต่ดำเนินต่อเนื่องไปในขณะที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าก้าวหน้าไป
เมื่อพระเจ้าได้ตรัส เมื่อพระเจ้าได้ปฏิญาณด้วยพระองค์เอง พระเจ้าได้ทรงตั้งปณิธานไว้แล้ว
กระบวนการแห่งปณิธานนี้เที่ยงแท้หรือไม่? มันจริงหรือไม่? พระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่า
จากเวลานั้นเป็นต้นไป ความเพียรพยายามของพระองค์ ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไป
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น ทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ และแม้กระทั่งพระชนม์ชีพของพระองค์
จะถูกประทานให้แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และพระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่อีกด้วยว่า
พระองค์จะทรงทำการสำแดงกิจการทั้งหลายของพระองค์ และทรงอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นพระปรีชาญาณ
สิทธิอำนาจ และฤทธานุภาพของพระองค์โดยเริ่มต้นจากผู้คนกลุ่มนี้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 35

พระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปณิธานว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

การได้รับบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้คือความปรารถนาที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า

ในขณะเดียวกันกับที่ตรัสกับพระองค์เอง พระเจ้าก็ได้ตรัสกับอับราฮัมด้วย

แต่นอกเหนือจากการได้ยินพระพรที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่เขาแล้วนั้น

อับราฮัมสามารถเข้าใจความปรารถนาที่แท้จริงของพระเจ้าในพระวณะทั้งหมดของพระองค์ ณ

ชั่วขณะนั้นหรือไม่? เขาไม่สามารถ! ดังนั้น ณ ชั่วขณะนั้น เมื่อพระเจ้าได้ทรงปณิธานด้วยพระองค์เอง

พระทัยของพระองค์ยังคงโดดเดี่ยวและโทมัส

ยังคงไม่มีสักบุคคลหนึ่งที่สามารถเข้าใจหรือจับใจความสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยและทรงวางแผนไว้ได้ ณ

ชั่วขณะนั้น ไม่มีใคร แม้กระทั่งอับราฮัม ที่สามารถพูดกับพระองค์ด้วยความมั่นใจ

นับประสาอะไรที่จะมีใครสักคนที่สามารถร่วมมือกับพระองค์ในการทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำ

โดยผิวนั้นแล้วนั้น พระเจ้าได้ทรงรับอับราฮัมไว้แล้ว

ซึ่งเป็นใครบางคนที่สามารถเชื่อฟังพระวณะของพระองค์ได้ แต่ในความเป็นจริง

ความรู้ของบุคคลนี้เกี่ยวกับพระเจ้านั้นแทบจะไม่มีอะไรมากไปกว่าความว่างเปล่า

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะได้ทรงอวยพรอับราฮัมแล้ว แต่พระทัยของพระเจ้ายังกังวลไม่พึงพอพระทัย

การที่พระเจ้าไม่พึงพอพระทัยหมายความว่าอย่างไร?

นั่นหมายความว่าการบริหารจัดการของพระองค์เพียงจะได้เริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

นั่นหมายความว่าผู้ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับ ผู้คนที่พระองค์ทรงถวิลหารอคอยที่จะได้เห็น

ผู้ที่พระองค์ทรงรัก ยังคงอยู่ห่างไกลจากพระองค์ พระองค์ทรงจำเป็นต้องใช้เวลา

พระองค์ทรงจำเป็นต้องรอคอย พระองค์ทรงจำเป็นต้องอดทน เพราะ ณ ชั่วขณะนั้น

นอกเหนือจากพระเจ้าพระองค์เองแล้วก็ไม่มีความรู้ที่รู้ว่าพระองค์ทรงจำเป็นต้องมีสิ่งใด

หรือพระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับสิ่งใด หรือพระองค์ทรงถวิลหารอคอยสิ่งใด ดังนั้น

ในขณะเดียวกันกับที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่ง พระเจ้าก็ทรงรู้สึกหนักพระทัยด้วยเช่นกัน

กระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทรงหยุดขั้นตอนของพระองค์
และพระองค์ยังทรงวางแผนขั้นตอนต่อไปของสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำอย่างต่อเนื่อง

พวกเจ้ามองเห็นสิ่งใดในพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม?

พระเจ้าได้ประทานพระพรอันยิ่งใหญ่ให้แก่อับราฮัมเพียงเพราะเขาได้เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

แม้ว่าโดยผิวเผินแล้วนี่จะดูเหมือนปกติและเป็นเรื่องตามครรลอง

แต่พวกเรามองเห็นพระทัยของพระเจ้าในการนั้น กล่าวคือ

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าเป็นพิเศษต่อการเชื่อฟังพระองค์ของมนุษย์

และทรงเชิดชูความเข้าใจพระองค์และความจริงใจต่อพระองค์ของมนุษย์

พระเจ้าทรงเชิดชูความจริงใจนี้มากเพียงใด? พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงเชิดชูมันมากเพียงใด

และอาจจะไม่มีผู้ใดที่ตระหนักถึงมันด้วยซ้ำ พระเจ้าได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัม

และเมื่อบุตรชายคนนี้ได้เติบโตขึ้นแล้ว พระเจ้าได้ทรงขอให้อับราฮัมถวายบุตรชายของเขาแก่พระเจ้า

อับราฮัมปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าตามตัวอักษร เขาเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์

และความจริงใจของเขาทำให้พระเจ้าทรงตื่นต้นและพระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่า

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของมันมากเพียงใด?

และเหตุใดพระองค์จึงทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของมัน?

ในเวลาที่ไม่มิผู้ใดจับใจความพระวจนะของพระเจ้าหรือเข้าใจพระทัยของพระองค์

อับราฮัมได้ทำในสิ่งที่สันตะเทือนฟ้าสวรรค์และทำให้แผ่นดินโลกสั่นไหว

และนั่นทำให้พระเจ้าทรงรู้สึกถึงสำนึกรับรู้แห่งความพึงพอใจพระทัยที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

และนำความชื่นชมยินดีจากการได้รับใครบางคนที่สามารถเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ได้มาให้พระเจ้า

ความพึงพอใจพระทัยและความชื่นชมยินดีนี้มาจากสิ่งทรงสร้างหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

และเป็น “การพลีอุทิศ”

แรกที่มนุษย์ได้ถวายแด่พระเจ้าและที่พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุดนับตั้งแต่ที่มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้น

มา พระเจ้าได้เคยทรงมีเวลาที่ยากลำบากในการรอคอยการพลีอุทิศนี้

และพระองค์ได้ทรงปฏิบัติกับมันเสมือนของขวัญชิ้นแรกที่ล้ำค่ามากที่สุดจากมนุษย์

ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น

มันแสดงให้เห็นพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นดอกผลแรกแห่งความเพียรพยายามของพระองค์และจากราคาที่พระองค์ไ

ด้ทรงจ่ายไป และมันทำให้พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความหวังในมวลมนุษย์ หลังจากนั้นเป็นต้นมา

พระเจ้าได้ทรงมีความโหยหายิ่งใหญ่ขึ้นกว่านั้นในการที่จะให้กลุ่มผู้คนเช่นนั้นรักษาพระองค์ไว้เป็นสหาย

ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความจริงใจ และเอาใจใส่พระองค์ด้วยความจริงใจ

พระเจ้าทรงถึงขั้นหวังที่จะให้อับราฮัมดำรงชีวิตต่อไป

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้มีหัวใจเช่นหัวใจของอับราฮัมได้ไปพร้อมกับพระองค์และอยู่กับพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินการต่อไปในการบริหารจัดการของพระองค์

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์สิ่งใด มันเป็นเพียงความปรารถนา เป็นเพียงแนวคิด—

เพราะอับราฮัมเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งผู้ซึ่งสามารถเชื่อฟังพระองค์

และไม่มี ความเข้าใจหรือความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย

อับราฮัมคือใครบางคนที่ยึดมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ซึ่งก็คือ การรู้จักพระเจ้า การสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้า และการมีจิตใจเดียวกันกับพระเจ้า ดังนั้น

อับราฮัมจึงไม่สามารถเดินไปกับพระเจ้าได้ ในการที่อับราฮัมถวายอิสอัคนั้น

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นความจริงใจและการเชื่อฟังของอับราฮัม

และทอดพระเนตรเห็นว่าเขาได้ทนทานต่อการที่พระเจ้าทรงทดสอบเขา

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะได้ทรงยอมรับความจริงใจและการเชื่อฟังของเขาแล้ว

เขาก็ยังคงไม่มีคำคู่ควรในการกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า ในการกลายเป็นใครบางคนที่รู้จักและเข้าใจพระเจ้า

และใครบางคนที่มีความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เขายังห่างไกลจากการมีจิตใจเดียวกันกับพระเจ้าและการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้น

ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าจึงยังคงทรงโคดเคี้ยวและกระวนกระวาย

ยิ่งพระเจ้าทรงโคดเคี้ยวและกระวนกระวายมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็ยิ่งจำเป็นต้องทรงดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ต่อไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และต้องสามารถคัดเลือกและได้รับกลุ่มผู้คนเพื่อมาทำแผนการบริหารจัดการของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงและสัมฤทธิ์ผลตามน้ำพระทัยของพระองค์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากขึ้นเท่านั้น

นี่คือความปรารถนาอันแรงกล้าของพระเจ้า และมันยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปจากจุดเริ่มต้นจนกระทั่งถึงวันนี้

นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ในปฐมกาล พระเจ้าทรงโหยหากลุ่มผู้มีชัยชนะมาโดยตลอด

ซึ่งเป็นกลุ่มที่จะเดินไปกับพระองค์และสามารถเข้าใจ รู้จัก และจับใจความพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

ความปรารถนาของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าพระองค์ยังคงต้องทรงรอคอยนานเพียงใด

ไม่ว่าถนนข้างหน้าอาจจะยากลำบากเพียงใด

และไม่ว่าวัตถุประสงค์ที่พระองค์ทรงโหยหานั้นอาจจะอยู่ไกลออกไปเพียงใด

พระเจ้าก็ไม่เคยทรงปรับเปลี่ยนหรือล้มเลิกความคาดหวังในตัวมนุษย์ของพระองค์

บัดนี้ที่เราได้กล่าวเรื่องนี้ไปแล้ว พวกเจ้าตระหนักถึงบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าทรงปรารถนาหรือไม่?

บางทีสิ่งที่พวกเจ้าตระหนักอาจจะไม่ลุ่มลึกมากนัก—แต่มันจะค่อยเกิดขึ้นทีละน้อย!

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 36

พระเจ้าต้องทำลายเมืองโสโดม

ปฐมกาล 18:26 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ที่โสโดมถ้าเราพบคนชอบธรรมในเมืองห้าสิบคน เราจะละเว้นเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา”

ปฐมกาล 18:29 ท่านก็ทูลพระองค์อีกว่า “สมมุติว่าพระองค์ทรงพบสี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:30 ท่านจึงทูลว่า...“สมมุติว่าพระองค์ทรงพบเพียงสามสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:31 ท่านทูลว่า...“สมมุติว่าทรงพบยี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

ปฐมกาล 18:32 ท่านทูลว่า...“สมมุติว่า ทรงพบเพียงสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

พระเจ้าเพียงใส่พระทัยต่อบรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระวณะของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์เท่านั้น

บทตอนข้างต้นเหล่านี้บรรจุด้วยพระวณะสำคัญหลายคำ นั่นก็คือ จำนวน ครั้งแรก

พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าหากพระองค์ได้ทรงพบคนชอบธรรมห้าสิบคนภายในเมืองนั้น เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็จะละเว้นทุกคนในที่นั้น กล่าวคือ พระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนั้น ดังนั้น

ในความเป็นจริงแล้วมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองโสโดมหรือไม่? ไม่มี หลังจากนั้นไม่นาน

อับราฮัมได้กล่าวสิ่งใดต่อพระเจ้า? เขาได้กล่าวว่า สมมุติว่าทรงพบสี่สิบคนที่นั่นเล่า? และพระเจ้าได้ตรัสว่า

เราจะไม่ทำลายมัน ต่อมา อับราฮัมได้กล่าวว่า สมมุติว่าทรงพบสามสิบคนที่นั่นเล่า? และพระเจ้าได้ตรัสว่า

เราจะไม่ทำลายมัน และสมมุติว่ายี่สิบคนเล่า? เราก็จะไม่ทำลายมัน สิบคนเล่า? เราก็จะไม่ทำลายมัน

ในความเป็นจริงแล้ว มีคนชอบธรรมภายในเมืองนั้นหรือไม่? ไม่มีสิบคน—แต่มีหนึ่งคน

และหนึ่งคนนั้นคือใคร? คนนั้นก็ชื่อโลท ณ เวลานั้น มีคนชอบธรรมเพียงหนึ่งในโสโดม

แต่พระเจ้าทรงเข้มงวดหรือทรงพิถีพิถันอย่างยิ่งเมื่อกล่าวถึงจำนวนนี้หรือไม่? ไม่

พระองค์ไม่ทรงเป็นเช่นนั้นเลย! และดังนั้น เมื่อมนุษย์ถามต่อไปว่า “แล้วสี่สิบคนเล่า?” “แล้วสามสิบคนเล่า?”

จนกระทั่งเขาถามไปจนถึง “แล้วสิบคนเล่า?” พระเจ้าตรัสว่า “ถึงแม้ว่าจะมีเพียงสิบคน

เราก็จะไม่ทำลายเมืองนั้น เราจะละเว้นมัน และให้อภัยผู้คนอื่นๆ นอกเหนือจากสิบคนนี้” หากมีเพียงสิบคน

นั้นก็คงจะน่าเวทนาพออยู่แล้ว แต่มันกลายเป็นว่าในข้อเท็จจริงแล้ว

ผู้คนชอบธรรมในโสโดมมีไม่ถึงแม้กระทั่งจำนวนนั้น เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จึงมองเห็นว่าในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น

บาปและความชั่วของผู้คนในเมืองนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากต้องทรงทำลายพวกเขา

พระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนี้หากมีคนชอบธรรมห้าสิบคน? จำนวนเหล่านี้ไม่สำคัญต่อพระเจ้า

สิ่งที่สำคัญคือเมืองนี้มีคนชอบธรรมที่พระองค์ทรงต้องประสงค์หรือไม่ หากเมืองนี้มีคนชอบธรรมหนึ่งคน

พระเจ้านั้นจะไม่ทรงปล่อยให้พวกเขามาพบกับอันตรายเนื่องจากการทำลายล้างเมืองนี้ของพระองค์

ความหมายของสิ่งนี้ก็ถือว่า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงทำลายเมืองนี้หรือไม่ก็ตาม

และไม่ว่าจะมีคนชอบธรรมมากเท่าใดภายในเมืองนี้ก็ตาม

สำหรับพระเจ้าแล้วเมืองที่เต็มไปด้วยบาปนี้ถูกสาปและเลวทรามมาก และควรจะถูกทำลาย

ควรจะถูกหายไปจากสายพระเนตรของพระเจ้า ในขณะที่คนชอบธรรมควรคงเหลืออยู่ ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใดก็ตาม

ไม่ว่าการพัฒนาของมวลมนุษย์จะอยู่ช่วงระยะใดก็ตาม ท่าทีของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

พระองค์ทรงเกลียดชังความชั่ว และใส่พระทัยต่อบรรดาผู้ซึ่งชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์

ท่าทีที่ชัดเจนของพระเจ้านี้ยังเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงถึงเนื้อแท้ของพระเจ้าอีกด้วย

เนื่องจากมีคนชอบธรรมเพียงแค่หนึ่งคนภายในเมืองนี้ พระเจ้าจึงไม่ทรงลังเลอีกต่อไป

ผลลัพธ์ในตอนจบก็คือว่าโสโดมจะถูกทำลายโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พวกเขามองเห็นสิ่งใดในการนี้? ในยุคนั้น

พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเมืองหนึ่งหากมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น หรือหากมีสิบคน

ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าคงจะตัดสินพระทัยที่จะอภัยโทษและทนายยอมรับต่อมวลมนุษย์

หรือคงจะทรงพระราชกิจแห่งการทรงนำ เนื่องจากผู้คนไม่กี่คนที่สามารถเคารพและนมัสการพระองค์

พระเจ้าทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในความประพฤติกติที่ชอบธรรมของมนุษย์

พระองค์ทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในบรรดาผู้ที่สามารถนมัสการพระองค์ได้

และพระองค์ทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในบรรดาผู้ที่สามารถทำความประพฤติที่ดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์

จากยุคแรกเริ่มสุดจนกระทั่งถึงวันนี้ พวกเขาค่อยอ่านในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสื่อสารความจริง

หรือตรัสเกี่ยวกับหนทางของพระเจ้า กับบุคคลใดหรือไม่? ไม่เคยเลย

พระวาทะของพระเจ้าต่อมนุษย์ที่พวกเราได้อ่านมีเพียงได้บอกผู้คนว่าให้ทำสิ่งใดเท่านั้น บางคนได้ทำตามนั้น

บางคนไม่ได้ทำตาม บางคนเชื่อ และบางคนไม่เชื่อ ทั้งหมดมีแก่นนั้น ด้วยเหตุนี้ คนชอบธรรมในยุคนั้น—

บรรดาผู้ที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า—

จึงเป็นเพียงบรรดาผู้ที่สามารถรับฟังพระวาทะของพระเจ้าและปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า

พวกเขาคือผู้รับใช้ทั้งหลายที่ดำเนินการตามพระวาทะของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์

ผู้คนเช่นนั้นสามารถเรียกว่าเป็นบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าได้หรือไม่?

สามารถเรียกพวกเขาว่าเป็นผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วได้หรือไม่? ไม่

ไม่สามารถเรียกพวกเขาเช่นนั้นได้ ดังนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะมีจำนวนเท่าใด ในสายพระเนตรของพระเจ้า

ผู้คนชอบธรรมเหล่านี้มีค่าคู่ควรจะถูกเรียกว่าคนสนิทของพระเจ้าหรือไม่?

สามารถเรียกพวกเขาว่าประจักษ์พยานของพระเจ้าได้หรือไม่? ไม่ได้แน่นอน!

พวกเขาไม่มีค่าคู่ควรแก่การถูกเรียกว่าคนสนิทหรือประจักษ์พยานของพระเจ้าอย่างแน่นอน ดังนั้น

พระเจ้าทรงเรียกผู้คนเช่นนั้นว่าอย่างไร? ในพระคัมภีร์

จนกระทั่งถึงบทตอนข้อพระคัมภีร์ที่พวกเราเพิ่งอ่านไปนั้น มีตัวอย่างมากมายที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่า

“คนรับใช้ของเรา” กล่าวคือ ณ เวลานั้น

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วผู้คนชอบธรรมเหล่านี้คือผู้รับใช้ของพระเจ้า

พวกเขาคือผู้คนที่ได้รับใช้พระองค์บนแผ่นดินโลก และพระเจ้าทรงมีพระดำริอย่างไรกับตำแหน่งนี้?

เหตุใดพระองค์จึงทรงเรียกพวกเขาเช่นนั้น?

พระเจ้าทรงมีมาตรฐานในพระทัยของพระองค์สำหรับตำแหน่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเรียกผู้คนหรือไม่?

พระองค์ทรงมีอย่างแน่นอน พระเจ้าทรงมีมาตรฐาน ไม่ว่าพระองค์จะทรงเรียกผู้คนว่าผู้ที่ชอบธรรม

ผู้มีความเพียบพร้อม ผู้ที่ซื่อตรง หรือผู้รับใช้ก็ตาม เมื่อพระองค์ทรงเรียกใครบางคนว่าผู้รับใช้ของพระองค์

พระองค์ทรงมีความเชื่อที่มั่นคงว่าบุคคลนั้นสามารถรับผู้สื่อสารของพระองค์ได้

สามารถปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ได้

และสามารถดำเนินการตามสิ่งที่บรรดาผู้สื่อสารของพระองค์สั่งการได้ บุคคลนี้ดำเนินการอะไร?

พวกเขาดำเนินการในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทำและดำเนินการบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงขอให้มนุษย์ทำและดำเนินการบนแผ่นดินโลกสามารถเรียกว่าเป็นหนทางของพระเจ้าได้หรือไม่?

ไม่? ไม่ ไม่สามารถเรียกได้ เพราะ ณ เวลานั้น พระเจ้าได้ทรงขอให้มนุษย์ทำสิ่งง่ายๆ ไม่ก็อย่างเท่านั้น

พระองค์ได้ทรงดำรงพระบัญชาง่ายๆ ไม่ก็อย่าง โดยตรัสบอกให้มนุษย์เพียงแค่ทำการนี้หรือการนั้นเท่านั้น

และไม่มีสิ่งใดมากไปกว่านั้น พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจตามแผนของพระองค์ เพราะ ณ เวลานั้น

สภาพเงื่อนไขต่างๆ มากมายยังไม่ปรากฏขึ้น ยังไม่ถึงเวลาอันสูงงอม

และมันยากสำหรับมวลมนุษย์ที่จะแบกรับหนทางของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

หนทางของพระเจ้าจึงยังไม่ได้เริ่มถูกส่งออกไปจากพระทัยของพระเจ้า

พระเจ้าทรงมองผู้คนชอบธรรมที่พระองค์ตรัสถึง ผู้ที่พวกเรามองเห็น ณ ที่นี้—

ไม่ว่าจะเป็นสามสิบหรือยี่สิบคน—ว่าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

เมื่อบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าได้มาหาผู้รับใช้เหล่านี้ พวกเขาจะสามารถต้อนรับพวกท่าน

และปฏิบัติตามคำสั่งของพวกท่าน และกระทำการตามคำพูดของพวกท่าน แน่แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ควรจะทำ และควรจะบรรลุถึงโดยบรรดาผู้ที่ได้รับใช้ในสายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสุ่มรอบคอบในการแต่งตั้งผู้คนของพระองค์

พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าผู้รับใช้ของพระองค์มิใช่เพราะพวกเขาคือเหมือนอย่างที่เราเป็นตอนนี้— เพราะพวกเขาได้รับฟังการเทศนามากมาย ได้รู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำสิ่งใด ได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้ามากมาย และได้จับใจความแผนการบริหารจัดการของพระองค์—

แต่เพราะพวกเขามีข้อสงสัยในสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

และพวกเขาสามารถปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา

พวกเขาก็สามารถปล่อยวางสิ่งที่พวกเขากำลังทำไว้ก่อนและดำเนินการสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา ดังนั้นสำหรับพระเจ้าแล้ว

ความหมายอีกชั้นหนึ่งในตำแหน่งของผู้รับใช้ก็คือว่าพวกเขาได้ร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช้บรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า

แต่พวกเขาก็เป็นผู้บริหารงานและผู้ปฏิบัติการตามพระวาทะของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เช่นนั้นแล้ว พวกเขามองเห็นว่าบรรดาผู้รับใช้หรือผู้คนที่ชอบธรรมเหล่านี้มีน้ำหนักอย่างยั่งยืนในพระทัยของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นบนแผ่นดินโลกไม่สามารถเป็นได้โดยปราศจากผู้คนที่ร่วมมือกับพระองค์ และบทบาทที่บรรดาผู้รับใช้พระเจ้าได้เข้ารับนั้นไม่สามารถแทนที่ได้โดยบรรดาผู้สื่อสารของพระองค์

แต่ละภารกิจที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ผู้รับใช้เหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระองค์

และดังนั้นพระองค์จึงไม่สามารถสูญเสียพวกเขาไปได้ หากไม่มีความร่วมมือกับพระเจ้าของผู้รับใช้เหล่านี้

พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ก็คงจะได้มาถึงภาวะชะงักงันแล้ว ซึ่งผลจากการนั้น

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าและความหวังของพระเจ้าคงจะได้มาถึงความล้มเหลวแล้ว

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 37

พระเจ้าต้องทำลายเมืองโสโดม

ปฐมกาล 18:26 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ที่โสโดมถ้าเราพบคนชอบธรรมในเมืองห้าสิบคน เราจะละเว้นเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา”

ปฐมกาล 18:29 ท่านก็ทูลพระองค์อีกว่า “สมมุติว่าพระองค์ทรงพบสี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:30 ท่านจึงทูลว่า...“สมมุติพระองค์ทรงพบเพียงสามสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:31 ท่านทูลว่า...“สมมุติว่าทรงพบยี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

ปฐมกาล 18:32 ท่านทูลว่า...“สมมุติว่า ทรงพบเพียงสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

**พระเจ้าทรงเปี่ยมปรานีอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ไ้พระทัย
และทรงพิโรธอย่างล้นเหลือต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรังเกียจและปฏิเสธ**

ในเรื่องราวต่างๆ จากพระคัมภีร์นั้น มีผู้รับใช้ของพระเจ้าสิบคนหรือไม่ในโสโดม? ไม่ ไม่มี!
เมืองนั้นมีคำคู่ควรแก่การที่พระเจ้าจะทรงละเว้นหรือไม่? มีเพียงหนึ่งบุคคลเท่านั้นในเมืองนี้—คือโลท—
ที่ได้ต้อนรับบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า ความนัยของการนี้ก็คือว่า
มีผู้รับใช้พระเจ้าเพียงหนึ่งคนเท่านั้นในเมืองนี้ และด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากช่วยโลทให้รอดและทำลายเมืองโสโดม

การโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้าที่ได้นำมาอ้างอิงข้างต้นนั้นอาจดูเหมือนเรียบง่าย

แต่การโต้ตอบเหล่านั้นแสดงให้เห็นบางอย่างที่ลึกลับอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีหลักการในการกระทำของพระเจ้า

และก่อนที่จะทรงทำการตัดสินใจพระทัยพระองค์จะทรงใช้เวลายาวนานในการเฝ้าสังเกตและพิจารณา

พระองค์จะไม่ทรงทำการตัดสินใจพระทัยใดๆ หรือรีบด่วนกับบทสรุปใดๆ ก่อนจะถึงเวลาที่เหมาะสมเป็นอันขาด

การโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้าแสดงให้เห็นว่า

การตัดสินใจพระทัยของพระเจ้าที่จะทรงทำลายเมืองโสโดมนั้นไม่มีการผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย

เพราะพระเจ้าทรงรู้อยู่แล้วว่าในเมืองนี้ไม่ได้มีคนชอบธรรมสี่สิบคน หรือคนชอบธรรมสามสิบคน หรือยี่สิบคน

ไม่มีแม้กระทั่งสิบคน บุคคลที่ชอบธรรมเพียงคนเดียวในเมืองนี้ก็คือโลท

พระเจ้าได้ทรงเฝ้าสังเกตทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองโสโดมและรูปการณ์แวดล้อมของเมือง

และมันเป็นที่คุ้นเคยสำหรับพระเจ้าเช่นเดียวกับหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้
การตัดสินใจของพระองค์จึงไม่อาจผิดพลาดได้ ในทางตรงกันข้าม
เมื่อเปรียบเทียบกับมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าแล้วนั้น มนุษย์ช่างมีนัยิ่งนัก ช่างโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก
ช่างสายตาสั้นยิ่งนัก นี่คือนสิ่งที่พวกเรามองเห็นในการโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้า
พระเจ้าทรงส่งพระอุปนิสัยของพระองค์ออกมาตลอดเวลาตั้งแต่ปฐมกาลจนกระทั่งถึงวันนี้
ในทำนองเดียวกันนั้น ณ ที่นี้ก็มีพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่เราควรจะมองเห็นด้วยเช่นกัน
จำนวนนั้นเป็นสิ่งที่ธรรมดา—จำนวนไม่ได้แสดงถึงสิ่งใด—
แต่ในที่นี้มีการแสดงออกที่สำคัญมากจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าอยู่
พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคน
การนี้เป็นเพราะความกรุณาของพระเจ้าใช่หรือไม่?
มันเป็นเพราะความรักและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ใช่หรือไม่?
พวกเจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยด้านนี้ของพระเจ้าแล้วหรือไม่? ถึงแม้ว่าจะมีผู้ชอบธรรมเพียงสิบคนเท่านั้น
พระเจ้าก็จะต้องไม่ทรงทำลายเมืองนี้ เนื่องจากผู้คนที่ชอบธรรมสิบคนเหล่านี้
นี่ใช่หรือไม่ใช่ความยอมผ่อนปรนและความรักของพระเจ้า? เพราะความกรุณา ความยอมผ่อนปรน
และความห่วงใยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนที่ชอบธรรมเหล่านั้น พระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนี้ลง
นี่คือความยอมผ่อนปรนของพระเจ้า และในที่สุด พวกเรามองเห็นบททอสานใด? เมื่ออับราฮัมได้กล่าวว่า
“สมมุติว่า ทรงพบเพียงสิบคนเท่านั้น” พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลาย” หลังจากนั้น
อับราฮัมก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก—เพราะภายในเมืองโสโดมไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคนที่เขาอ้างถึง
และเขาก็ไม่มีสิ่งใดจะพูดอีก และในเวลานั้น เขาได้เข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึง
ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำลายเมืองโสโดม ในการนี้ เจ้าเห็นพระอุปนิสัยใดของพระเจ้า?
พระเจ้าได้ทรงตั้งปณิธานประเภทใด? พระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่า หากเมืองนี้ไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคน
พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้มันมีอยู่ และจะทรงทำลายมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
นี่ไม่ใช่พระพิโรธของเจ้าหรือ? พระพิโรธนี้เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าใช่หรือไม่?
พระอุปนิสัยนี้เป็นการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าใช่หรือไม่?
มันเป็นการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ที่ชอบธรรมของพระเจ้า ที่มนุษย์ต้องไม่ทำให้ขุนเคืองใช่หรือไม่?
เมื่อได้มีการยืนยันแล้วว่าไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคนในเมืองโสโดม พระเจ้าจึงแน่วพระทัยที่จะทำลายเมืองนี้
และจะลงโทษผู้คนที่ภายในเมืองนั้นอย่างรุนแรง เพราะพวกเขาได้ต่อต้านพระเจ้า
และเพราะพวกเขาโสมมและเสื่อมทรามยิ่งนัก

เหตุใดพวกเราจึงได้วิเคราะห์บทตอนเหล่านี้ในหนทางนี้?

เป็นเพราะประโยคที่เรียบง่ายไม่กี่ประโยคเหล่านี้ให้การแสดงออกอย่างเต็มที่ถึงพระอุปนิสัยที่มีความกรุณาล้นเหลือและพระพิโรธที่ล้าลึกของพระเจ้า ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงทะนุถนอมความกล้าค่าของคนชอบธรรม

และทรงมีความกรุณา ความยอมผ่อนปรน และการใส่พระทัยต่อพวกเขา

ในพระทัยของพระเจ้าก็มีความเกลียดชังลึกซึ้งต่อพวกเขาทั้งหมดในเมืองโสโดมที่ได้เสื่อมทรามไปแล้ว

นี้ใช่หรือไม่ใช่ความกรุณาอันล้นเหลือและพระพิโรธที่ล้าลึก? พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองนี้ด้วยวิธีใด? ด้วยไฟ

และเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำลายมันโดยใช้ไฟ? เมื่อเรามองเห็นบางสิ่งบางอย่างกำลังถูกเผาไหม้ด้วยไฟ

หรือเมื่อเจ้ากำลังจะเผาบางสิ่งบางอย่าง เจ้ารู้สึกอย่างไรกับมัน? เหตุใดเจ้าจึงต้องการที่จะเผามัน?

เจ้ารู้สึกว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องมีมันอีกต่อไปแล้ว ว่าเจ้าไม่ปรารถนาที่จะมองดูมันอีกต่อไปแล้วใช่หรือไม่?

เจ้าต้องการละทิ้งมันใช่หรือไม่? การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟหมายถึงการละทิ้ง และการเกลียดชัง

และหมายความว่าพระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะทอดพระเนตรเห็นเมืองโสโดมอีกต่อไป

นี่คืออารมณ์ที่ทำให้พระเจ้าทรงเผาผลาญเมืองโสโดมด้วยไฟ

การใช้ไฟเป็นสิ่งที่แทนแต่ว่าพระเจ้าทรงกริ้วเพียงใด ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระเจ้ามียู้อยู่จริง

แต่ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ออกมาก็แสดง

ดงให้มนุษย์เห็นด้านที่พระเจ้าไม่ทรงยอมทนต่อการทำให้ขุ่นเคืองด้วยเช่นกัน

เมื่อมนุษย์มีความสามารถเต็มที่ในการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าและกระทำการสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์

ต่างๆ ของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษย์

เมื่อมนุษย์เต็มไปด้วยความเสื่อมทราม ความเกลียดชังและความเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์

พระเจ้าก็ทรงกริ้วอย่างล้าลึก พระองค์ทรงกริ้วอย่างล้าลึกถึงระดับใด?

พระพิโรธของพระองค์จะมีอยู่จนกระทั่งพระเจ้าไม่ทอดพระเนตรเห็นการดำเนินและความประพฤติต่างๆ

ที่ชั่วร้ายของมนุษย์อีกต่อไป จนกระทั่งพวกเขาไม่อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์อีกต่อไป

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ความกริ้วของพระเจ้าจะหายไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่สำคัญว่าบุคคลนั้นจะเป็นใคร

หากหัวใจของพวกเขากลายเป็นห่างไกลจากพระเจ้าและหันไปจากพระเจ้า โดยไม่มีวันย้อนกลับมา เช่นนั้นแล้ว

ไม่ว่าพวกเขาจะปรารถนาที่จะนมัสการและติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าในกายของพวกเขาหรือในการคิดของพวกเขา

เขาในทุกการปรากฏหรือในแง่ของความปรารถนาที่อยู่ในใจของพวกเขาอย่างไรก็ตาม

พระพิโรธของพระเจ้าก็จะถูกปลดปล่อยออกมาโดยไม่มีหยุด

มันจะเป็นจนถึงขั้นที่เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยความกริ้วของพระองค์ออกมาอย่างลึกซึ้ง

เมื่อได้ให้ออกาสอย่างล้นเหลือกับมนุษย์แล้ว

ทันทีที่มันถูกปลดปล่อยออกมาก็จะไม่มีหนทางใดที่จะเอามันกลับไปได้

และพระองค์จะไม่วันทรงกรุณาและยอมผ่อนปรนให้กับมวณมนุษย์เช่นนั้นอีกครั้ง
นี่คือด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองใดๆ ณ ที่นี้
ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำลายเมืองหนึ่ง เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
เมืองหนึ่งที่เต็มไปด้วยบาปจะไม่สามารถดำรงอยู่และคงอยู่ต่อไปได้
และมันสมเหตุสมผลที่มันจะต้องถูกพระเจ้าทรงทำลาย
แต่กระนั้นในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นก่อนหน้านี้และหลังจากการทำลายล้างเมืองโสโดมของพระองค์
พวกเขาก็มองเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า
พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนและทรงกรุณาต่อสิ่งต่างๆ ที่ใจดีและสวยงามและดี สำหรับสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย
เต็มไปด้วยบาป และเลวทรามนั้น พระเจ้าทรงพิโรธอย่างลึกลับ
จนถึงขั้นที่พระองค์จะไม่ทรงหยุดพระพิโรธของพระองค์
เหล่านี้คือสองแง่มุมที่เป็นหลักการและเด่นชัดมากที่สุดจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เริ่มต้น ไปจนจบ นั่นคือ ความกรุณาอันล้นเหลือและพระพิโรธที่ลึกลับ
พวกเขารู้ว่าส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์กับบางสิ่งบางอย่างจากความกรุณาของพระเจ้าแล้ว
แต่พวกเขารู้สึกว่าคนที่ได้ซึ่งคุณค่ากับพระพิโรธของพระเจ้า
ความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในทุกบุคคล กล่าวคือ
พระเจ้าทรงกรุณาอย่างล้นเหลือต่อทุกบุคคล แต่กระนั้นก็สามารถกล่าวได้ว่า
พระเจ้าแทบจะไม่หรือไม่เคยที่จะกริ้วอย่างลึกลับต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือผู้คนส่วนใดๆ ท่ามกลางพวกเขา
จนพ่นคล้ายระเบิด! ไม่ช้าก็เร็ว ทุกคนจะได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับพระพิโรธของพระเจ้า
แต่บัดนี้ยังไม่ถึงเวลานั้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น นั่นเป็นเพราะเมื่อพระเจ้าทรงกริ้วใครบางคนอยู่เป็นนิตย์ กล่าวคือ
เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยพระพิโรธอันลึกลับของพระองค์ต่อพวกเขา
นี่หมายความว่าพระองค์ได้ทรงรังเกียจและปฏิเสธบุคคลผู้นี้มานานแล้ว
ว่าพระองค์ทรงชิงชังการดำรงอยู่ของพวกเขา และว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทนต่อการดำรงอยู่ของพวกเขาได้
ทันทีที่ความกริ้วของพระองค์เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาจะหายไป วันนี้
พระราชกิจของเจ้ายังไม่มาถึงจุดนั้น
ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเขาจะสามารถแบกรับมันเมื่อพระเจ้าทรงกลับกลายเป็นกริ้วอย่างลึกลับ เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็เห็นว่า ณ เวลานี้ พระเจ้าทรงเพียงแต่กรุณาอย่างล้นเหลือต่อพวกเขาทุกคน
และพวกเขายังไม่ได้เห็นความกริ้วที่ลึกลับของพระองค์ หากยังมีผู้คนที่ยังคงไม่เชื่อ
พวกเขาก็สามารถขอให้พระพิโรธของพระเจ้าเกิดขึ้นแก่พวกเขา

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับประสบการณ์ว่าความกริ้วของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ที่ไม่ยอมทนใ้มนุษย์ทำให้ขุนเคืองนั้นมีอยู่จริงๆ หรือไม่ พวกเจ้ากล้าหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 38

**ผู้คนในยุคสุดท้ายมองเห็นเพียงพระพิโรธของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์
และไม่ได้รับประสบการณ์กับพระพิโรธของพระเจ้าอย่างแท้จริง**

จากเวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้

ไม่มีกลุ่มใดได้ชื่นชมกับพระคุณหรือความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้ายกเท่ากับกลุ่มสุดท้ายนี้
ถึงแม้ว่าในช่วงระยะสุดท้ายพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน

และได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระบารมีและพระพิโรธ

แต่ส่วนใหญ่แล้วพระเจ้าทรงใช้เพียงพระวณะเท่านั้นในการทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จลุล่วง
พระองค์ทรงใช้พระวณะเพื่อสอนและรณน้ำ เพื่อจัดเตรียมและให้อาหาร ในขณะเดียวกัน

พระพิโรธของพระเจ้าได้ถูกเก็บซ่อนไว้อยู่เสมอ

และนอกจากการรับประสบการณ์กับพระอุปนิสัยที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์แล้ว
ยังมีผู้คนน้อยมากที่ได้รับประสบการณ์กับความกริ้วของพระองค์แบบต่อหน้าต่อตา กล่าวคือ

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระพิโรธที่เปิดเผยอยู่ในพระวณะของพระเจ้าจะเปิดโอกาสให้ผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระบารมี
องพระเจ้าและความไม่ยอมผ่อนปรนกับการทำให้ขุ่นเคืองของพระองค์

พระพิโรธนี้ไม่ได้เกินไปกว่าพระวณะของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อตำหนิมนุษย์ เปิดโปงมนุษย์ พิพากษามนุษย์ ติสอนมนุษย์

และแม้กระทั่งประณามมนุษย์—แต่พระเจ้ายังไม่ได้ทรงกริ้วมนุษย์อย่างล้าลึก

และแทบจะไม่ถึงขั้นได้ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อมนุษย์เว้นแต่ด้วยพระวณะของพระองค์
ด้วยเหตุนี้

ความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ในยุคนี้จึงเป็นการเปิดเผยพระอุปนิสัยที่แท้จริง
ของพระเจ้า

ในขณะที่พระพิโรธของพระเจ้าที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์นั้นก็เป็นแค่ผลของพระกระแสเสียดสีและความรู้สึก
จากพระคำรัสของพระองค์ ผู้คนจำนวนมากถือเอาอย่างผิดๆ

ว่าผลนี้คือการได้รับประสบการณ์ที่แท้จริงและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า ดังนั้น

ผู้คนส่วนใหญ่จึงเชื่อว่าพวกเขาได้เห็นความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์
ว่าพวกเขาได้เห็นความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุ่นเคืองของมนุษย์ด้วยเช่นกัน

และพวกเขาส่วนใหญ่ถึงขั้นได้มาซึ่งคุณค่าต่อความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

แต่ไม่สำคัญว่าพฤติกรรมของมนุษย์จะไม่ดีเพียงใด หรืออุปนิสัยของเขาจะเลื่อมทราวมเพียงใด

พระเจ้าก็ทรงทนฝ่าเสมอ ในการทนฝ้านั้น

จุดมุ่งหมายของพระองค์คือการรอคอยให้พระวาระที่พระองค์ได้ตรัสไป ความพากเพียรที่พระองค์ได้ทรงทำไป และราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปสัมฤทธิ์ผลในบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับ

การรอคอยบทอวานเช่นนี้ต้องใช้เวลา และพึงประสงค์การทรงสร้างสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันเพื่อมนุษย์ ในวิธีเดียวกันกับที่ผู้คนไม่กลายเป็นผู้ใหญ่ทันทีที่พวกเขาเกิด ต้องใช้เวลาสิบแปดหรือสิบเก้าปี

และบางคนถึงขั้นจำเป็นต้องใช้เวลาสิบหรือสามสิบปีก่อนที่พวกเขาจะเติบโตเต็มที่เป็นผู้ใหญ่จริงๆ

พระเจ้าทรงรอการครบบริบูรณ์ของกระบวนการนี้ พระองค์ทรงรอการมาถึงของเวลาเช่นนั้น

และพระองค์ทรงรอการมาถึงของบทอวานนี้ ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงรอ

พระเจ้าทรงเปี่ยมกรุณาอย่างสิ้นเหลือ อย่างไรก็ดีตาม ในระหว่างช่วงเวลานั้นของพระราชกิจของพระองค์

ผู้คนจำนวนน้อยอย่างยิ่งที่ถูกบดขยี้ลง

และบางคนถูกลงโทษเนื่องจากการต่อต้านพระเจ้าอย่างร้ายแรงของพวกเขา

ตัวอย่างเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ยอมทนการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์

และยืนยันอย่างเต็มที่ถึงการมีอยู่จริงของความยอมผ่อนปรนและความทรหดอดทนของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาผู้ที่ได้รับเลือกสรร แน่แน่นอนว่าในตัวอย่างตามแบบฉบับเหล่านี้

การเปิดเผยพระอุปนิสัยบางส่วนของพระเจ้าในผู้คนเหล่านี้ไม่ได้กระทบกับแผนการบริหารจัดการโดยรวมของพระเจ้า ในข้อเท็จจริงนั้น ช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้านี้

พระเจ้าทรงทนฝ่าตลอดช่วงเวลาที่พระองค์กำลังทรงรอคอย

และพระองค์ได้ทรงแลกเปลี่ยนความทรหดอดทนของพระองค์กับพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อความรอดของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ พวกเขามองเห็นสิ่งนี้หรือไม่? พระเจ้าไม่ทรงล้มเลิกแผนของพระองค์โดยไม่มีเหตุผล

พระองค์ทรงสามารถปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ และพระองค์ทรงสามารถเปี่ยมกรุณาด้วยเช่นกัน

นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้าสองส่วนหลักๆ สิ่งนี้ชัดเจนอย่างยิ่งหรือไม่ใช่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อกล่าวถึงพระเจ้า ถูกและผิด ยุติธรรมและอยุติธรรม เป็นเชิงบวกและเป็นเชิงลบ—

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นมนุษย์เห็นอย่างชัดเจน สิ่งที่พระองค์จะทรงทำ สิ่งที่พระองค์ถูกพระทัย

สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชัง—ทั้งหมดนี้สามารถสะท้อนให้เห็นได้โดยตรงในพระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งต่างๆ

เช่นนี้ยังสามารถมองเห็นได้อย่างแจ่มแจ้งและอย่างชัดเจนอย่างยิ่งในพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

และสิ่งเหล่านี้ไม่ได้คลุมเครือหรือธรรมดาสามัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

สิ่งเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนที่ทั้งหมดมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในลักษณะที่เป็นรูปธรรม เทียงแท้ และสัมพันธ์กับชีวิตจริง นี่คือนะพระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 39

พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่เคยถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์—หัวใจของมนุษย์ได้ไหลห่างไปจากพระเจ้าแล้ว

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้าง พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเข้ากันได้กับพระราชกิจของพระองค์ มันไม่เคยถูกซ่อนเร้นไปจากมนุษย์ แต่ได้เป็นที่เปิดเผยและถูกทำให้ชัดเจนต่อมนุษย์อย่างเต็มที่ แต่ทว่าด้วยเวลาที่ผ่านไป หัวใจของมนุษย์ก็เริ่มห่างไกลจากพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ และขณะที่ความเสื่อมทรามของมนุษย์กลายเป็นคุณสมบัติยิ่งขึ้น มนุษย์กับพระเจาก็ได้กลายเป็นแยกห่างจากกัน ไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ มนุษย์ได้หายไปจากสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างช้าๆ แต่แน่นอน มนุษย์ได้กลายเป็นไร้ความสามารถที่จะ “มองเห็น” พระเจ้า ซึ่งได้ทรงทิ้งเขาไปโดยไม่มี “ข่าวคราว” ใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือไม่ และแม้กระทั่งไปไกลจนถึงขั้นปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ดังนั้น การที่มนุษย์ไม่มีการจับใจความพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้น ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์ แต่เพราะหัวใจของเขาได้หันไปจากพระเจ้าแล้ว ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเชื่อในพระเจ้า แต่หัวใจของมนุษย์ก็ปราศจากพระเจ้า และเขาไม่รู้เท่าทันว่าจะรักพระเจ้าอย่างไร อีกทั้งเขาไม่ต้องการที่จะรักพระเจ้า เพราะหัวใจของเขานั้นไม่เคยมาใกล้ชิดกับพระเจ้าและเขาหลีกเลี่ยงพระเจ้าอยู่เสมอ ผลก็คือ หัวใจของมนุษย์อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า ดังนั้น หัวใจของเขาอยู่ที่ใด? แท้ที่จริงแล้ว หัวใจของมนุษย์ไม่ได้ไปที่ใด กล่าวคือ แทนที่จะมอบมันให้แก่พระเจ้าหรือเปิดเผยมันเพื่อให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น เขากลับเก็บมันไว้เพื่อตัวเอง นั่นคือ ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนบางคนมักจะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวบอຍครั้งว่า “โอ้พระเจ้า โปรดทอดพระเนตรหัวใจของข้าพระองค์—พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์คิด” และบางคนถึงขั้นปฎิญาณที่จะให้พระเจ้าทอดพระเนตรพวกเขา ว่าพวกเขาอาจจะถูกลงโทษหากพวกเขาผิดคำสาบาน ถึงแม้ว่ามนุษย์จะยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรภายในหัวใจของเขา แต่นี่ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์สามารถเชื่อฟังการจ้ดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้ อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าเขาได้ปล่อยให้ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาและทั้งหมดของเขายู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าเจ้าจะทำการสาบานกับพระเจ้าอย่างไรหรือเจ้าจะประกาศกับพระองค์อย่างไร ในสายพระเนตรของพระเจ้าหัวใจของเจ้าก็ยังคงปิดต่อพระองค์

เพราะเจ้าเพียงยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรหัวใจของเจ้าเท่านั้นแต่ไม่ได้อนุญาตให้พระองค์ทรงควบคุมมัน
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่เคยมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้าเลย

และเพียงแค่พูดคำพูดที่ฟังดูดีให้พระเจ้าทรงได้ยิน ในขณะที่เดียวกัน เจ้าก็ซ่อนเร้นเจตนาที่หลอกลวงต่างๆ
จากพระเจ้า รวมทั้งเล่ห์เพทุบาย การวางแผนร้าย และแผนของเจ้า

และเจ้าจับยึดความสำเร็จที่คิดว่าน่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของเจ้าไว้ในมือเจ้า กล่าวอยู่ลึกๆ

ว่าพระเจ้าจะทรงเอาสิ่งเหล่านั้นไป ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงไม่เคยทรงมองเห็นความจริงใจต่อพระองค์ของมนุษย์
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเฝ้าสังเกตส่วนลึกในหัวใจของมนุษย์

และทรงสามารถมองเห็นสิ่งที่มนุษย์กำลังคิดและความปรารถนาที่จะทำในหัวใจของเขา

และทรงสามารถมองเห็นว่าสิ่งใดที่ถูกเก็บอยู่ภายในหัวใจของเขา แต่หัวใจของมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นของพระเจ้า

และเจ้าไม่เคยมอบมันให้อยู่ในการควบคุมของพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะเฝ้าสังเกต

แต่พระองค์ไม่ทรงมีสิทธิ์ที่จะควบคุม ในจิตสำนึกภายในใจของมนุษย์นั้น

มนุษย์ไม่ต้องการหรือมีเจตนาที่จะมอบตัวเขาเองให้กับการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

มนุษย์ไม่เพียงแค่ปิดตัวเขาเองจากพระเจ้า แต่มีแม้กระทั่งผู้คน que คิดถึงวิธีที่จะห่อหุ้มหัวใจของพวกเขา

โดยใช้คำพูดที่ระรื่นหูและการประจบสอพลอเพื่อสร้างความประทับใจเท็จขึ้นมาแล้วได้รับความไว้วางพระทัย
จากพระเจ้า และปกปิดโฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาไม่ให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

จุดมุ่งหมายของพวกเขาที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นก็คือเพื่อที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทรงล่วงรู้ความจริง
ๆ แล้วพวกเขาเป็นอย่างไร พวกเขาไม่ต้องการที่จะมอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

แต่ต้องการที่จะเก็บมันไว้เพื่อตัวพวกเขาเอง เนื้อหาย่อยของการนี้ก็คือว่า

สิ่งที่มนุษย์ทำและสิ่งที่เขาต้องการทั้งหมดนั้น ได้ถูกวางแผน คิดคำนวณ และตัดสินใจโดยมนุษย์ด้วยตัวเขาเอง
เขาไม่พึงประสงค์การมีส่วนร่วมหรือการแทรกแซงของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่เขาจะต้องการการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญชาของพระองค์ หรือข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมนุษย์ การตัดสินใจของมนุษย์ก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเจตนาและความสนใจของเขาเอง
บนพื้นฐานของสภาวะและรูปการณ์แวดล้อม ณ เวลานั้นของเขาเอง

มนุษย์มักใช้ความรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เขาคุ้นเคย และสติปัญญาของเขาเอง

เพื่อตัดสินใจและเลือกเส้นทางที่เขาควรจะไปอยู่เสมอ และไม่ยอมให้มีการแทรกแซงหรือการควบคุมจากพระเจ้า
นี่คือหัวใจของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงมองเห็น

จากปฐมกาลจนกระทั่งถึงวันนี้ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถสนทนากับพระเจ้าได้ กล่าวคือ

ท่ามกลางสรรพสิ่งที่มีชีวิตและสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากมนุษย์ที่สามารถสนทนากับพระเจ้าได้ มนุษย์มีหูที่ทำให้เขาสามารถรับฟังได้
และตาที่ทำให้เขามองเห็น เขามีภาษา และมีแนวคิดของเขาเอง และมีเจตจำนงเสรี
เขาครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต้องมีการรับฟังพระเจ้าตรัส และเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
และยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงประกาศความปรารถนาทั้งหมดของพระเจ้าให้กับมนุษย์
โดยทรงต้องประสงค์ที่จะทำให้มนุษย์เป็นสหายผู้มีจิตใจเดียวกันกับพระองค์และผู้ที่สามารถเดินไปกับพระองค์
ได้ นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นบริหารจัดการ
พระเจ้ากำลังทรงรอคอยอยู่ตลอดเวลาที่จะให้มนุษย์มอบหัวใจของเขาแก่พระองค์
ยอมให้พระองค์ชำระมันให้บริสุทธิ์และสวมใส่มัน
เพื่อทำให้เขาเป็นที่พึงพองพระทัยของพระเจ้าและเป็นที่รักของพระเจ้า
เพื่อทำให้เขาเคารพพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
พระเจ้าทอดพระเนตรไปข้างหน้าและรอคอยบัพทวารานี้มาตลอด

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 40

การประเมินโยบโดยพระเจ้าและในพระคัมภีร์

โยบ 1:1 มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย

โยบ 1:5 และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีด ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า “บางทีลูกๆ ของข้าได้ทำบาปและแฉ่งพระเจ้าในใจ” โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา

โยบ 1:8 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?”

ประเด็นหลักสำหรับที่พวกเจ้ามองเห็นในบทตอนเหล่านี้คืออะไร? บทตอนสั้นๆ

สามบทเหล่านี้จากข้อพระคัมภีร์ล้วนเกี่ยวพันกับโยบ ถึงแม้ว่าจะสั้น

แต่บทตอนเหล่านี้ก็ระบุอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นคนประเภทใด

บทตอนเหล่านี้บอกให้ทุกคนรู้โดยผ่านทางวรรณกรรมถึงพฤติกรรมทุกๆ

วันของโยบและการประพฤติดังกล่าว

การประเมินโยบของพระเจ้านั้นมีรากฐานอย่างดีแทนที่จะเป็นไปโดยไร้เหตุผล บทตอนเหล่านี้บอกพวกเราว่า

ไม่ว่าจะเป็นการประเมินค่าโยบของมนุษย์ (โยบ 1:1) หรือเป็นการประเมินค่าเขาของพระเจ้า (โยบ 1:8)

การประเมินค่าทั้งสองนั้นก็ล้วนเป็นผลลัพธ์จากความประพฤติดังกล่าวโดยเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ (โยบ 1:5)

ก่อนอื่น พวกเรามาอ่านบทตอนแรกกันเถิด ความว่า “มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ

ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย”

นี่คือการประเมินโยบครั้งแรกในพระคัมภีร์ และประโยคนี้เป็นการประเมินค่าโยบของผู้ประพันธ์

มันยังเป็นตัวแทนของการประเมิน โยบของมนุษย์ด้วยโดยธรรมชาติ ซึ่งก็คือ

“ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” ถัดไป

เรามาอ่านการประเมินโยบของพระเจ้ากันเถิด ความว่า “ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา

เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:8) ในการประเมินทั้งสองนี้

ครั้งหนึ่งมาจากมนุษย์ และครั้งหนึ่งมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า

บทตอนเหล่านี้คือการประณามสองครั้งนี้มีเนื้อหาแบบเดียวกัน เช่นนั้นแล้ว
สามารถเห็นได้ว่ามนุษย์รู้เกี่ยวกับพฤติกรรมและการประพฤติดของโยบ
และพระเจ้าก็สรรเสริญพฤติกรรมและการประพฤติดของเขาด้วยเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
การประพฤติดของโยบต่อหน้ามนุษย์และการประพฤติดของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นเป็นแบบเดียวกัน
เขาได้กำหนดพฤติกรรมและแรงจูงใจของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอยู่ตลอดเวลา
เพื่อที่พระเจ้าอาจจะได้ทรงสังเกตเห็นสิ่งเหล่านั้น และเขาคือผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ด้วยเหตุนี้
ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น ในบรรดาผู้คนบนแผ่นดินโลกมีเพียงโยบเท่านั้นที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรม
เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

การสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบในชีวิตประจำวันของเขา

ต่อไป พวกเรามาดูที่การสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบกันเถิด
นอกเหนือจากบทตอนต่างๆ ที่มาก่อนและตามหลังบทนี้แล้ว พวกเรามาอ่าน โยบ 1:5 กันเถิด
ซึ่งเป็นบทตอนเกี่ยวกับการสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบ
มันเกี่ยวกับว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไรในชีวิตประจำวันของเขา ที่โดดเด่นมากที่สุดก็คือ
เขาไม่เพียงแค่ได้ทำอย่างที่เขาคงจะทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองในการมีความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงค
ความชั่วเท่านั้น

แต่ยังได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแทนบุตรชายทั้งหลายของเขาอย่างสม่ำเสมอด้วย
เขากล่าวว่าพวกเขามักจะ “ได้ทำบาปและแข่งพระเจ้าในใจ” ในขณะที่มีงานเลี้ยง
ความยำเกรงนี้สำแดงอยู่ในตัวโยบอย่างไร? ด้วยบทเดิมบอกเรื่องราวดังต่อไปนี้
“และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีค
ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด” การประพฤติดของโยบแสดงให้เห็นว่า
ความยำเกรงพระเจ้าของเขาออกมาจากภายในหัวใจของเขาแทนที่จะถูกสำแดงอยู่ในพฤติกรรมภายนอกของเขา
และว่าความยำเกรงพระเจ้าของเขาสามารถพบได้ในทุกแง่มุมจากชีวิตประจำวันของเขาตลอดเวลานั้น
ก็เพราะเขาไม่เพียงแต่หลบเลี่ยงความชั่วให้ตัวเองเท่านั้น

แต่ยังได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผาทั้งตัวในนามบุตรชายทั้งหลายของเขาบ่อยๆ ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
โยบไม่เพียงแต่กลัวอย่างลึกซึ้งที่จะทำบาปต่อพระเจ้าและประกาศตัดขาดกับพระเจ้าในใจของเขาเองเท่านั้น
แต่ยังกังวลว่าบุตรชายทั้งหลายของเขาจะทำบาปต่อพระเจ้าและประกาศตัดขาดกับพระองค์ในใจของพวกเขา
ด้วย จากการนี้สามารถมองเห็นได้ว่า

ความจริงเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นยืนหยัดต่อการตรวจสอบ

และอยู่เหนือข้อสงสัยของมนุษย์คนใด เขาคิดนั้นเป็นบางโอกาสหรือทำเป็นประจำ?

ประโยคสุดท้ายของตัวบทคือ “โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา” ความหมายของพระวณะเหล่านี้ก็คือว่า

โยบไม่ได้ไปตรวจบุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นบางโอกาส หรือเมื่อเขาพอใจที่จะทำ

อีกทั้งเขาไม่ได้สรวลกับพระเจ้าโดยผ่านทางการอธิษฐาน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับทำพิธีชำระตัวบุตรชายทั้งหลายของเขาให้บริสุทธิ์เป็นประจำ

และได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผาทั้งเป็นเพื่อพวกเขา คำว่า “เรื่อยมา”

ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเขาทำเช่นนั้นเป็นเวลาหนึ่งหรือสองวัน หรือชั่วขณะหนึ่ง

นี่กำลังกล่าวว่าการสำแดงออกถึงความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นไม่ใช่ชั่วคราว

และไม่ได้หยุดที่ความรู้หรือพระวณะที่ตรัสไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

หนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้นำทางหัวใจของเขา มันได้บอกลักษณะพฤติกรรมของเขา

และในหัวใจของเขานั้นมันเป็นรากเหง้าแห่งการดำรงอยู่ของเขา

การที่เขาได้ทำเช่นนั้นอย่างต่อเนื่องแสดงให้เห็นว่า

เขามักจะยำเกรงอยู่ในหัวใจของเขาว่าเขาจะทำบาปต่อพระเจ้าด้วยตัวเขาเอง

และยังเกรงกลัวด้วยว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาจะทำบาปต่อพระเจ้า

มันแสดงให้เห็นว่าหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วมีน้ำหนักมากเพียงใดภายในหัวใจของ

เขา เขาได้ทำดังนั้นเรื่อยมาก็เพราะภายในหัวใจของเขานั้น เขาหวาดผวาและกลัว—

กลัวว่าเขาได้ก่อความชั่วและทำบาปต่อพระเจ้าแล้ว และกลัวว่าเขาได้เบี่ยงเบนไปจากหนทางของพระเจ้าแล้ว

และดังนั้นจึงจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ ในเวลาเดียวกันนั้น

เขาก็กังวลเกี่ยวกับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาด้วย โดยเกรงว่าพวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

เช่นนั้นเองคือการประพฤติกตึกติของโยบในชีวิตประจำวันของเขา

แน่นอนว่าการประพฤติกตึกตินี้เองที่พิสูจน์ว่าการที่โยบมีความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้นไม่ใช่

ถ้อยคำที่ว่างเปล่า ว่าโยบดำรงชีวิตตามความเป็นจริงเช่นนั้นอย่างแท้จริง “โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา”

พระวณะเหล่านี้บอกให้พวกเรารู้ถึงความประพฤติประจำวันของโยบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เมื่อเขาได้ทำดังนั้นอย่างต่อเนื่อง พฤติกรรมของเขาและหัวใจของเขาได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้ามักจะพึงพอพระทัยกับหัวใจของเขาและพฤติกรรมของเขาหรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

โยบทำอย่างนั้นเรื่อยมาในสภาวะใดและในบริบทใด? ผู้คนบางคนกล่าวว่า

นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงปรากฏต่อโยบเป็นประจำเขาจึงกระทำได้ดังนั้น

บางคนกล่าวว่าเขาทำอย่างนั้นเรื่อยมาก็เพราะเขามีความประสงค์ที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว และบางคนก็กล่าวว่า

บางทีเขาอาจจะคิดว่าโชคของเขาได้มาถึงอย่างง่ายดาย และเขารู้ว่าพระเจ้าได้ประทานมันให้แก่เขา

และดังนั้นเขาจึงกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าจะสูญเสียทรัพย์สินของเขาไปอันเป็นผลจากการทำบาปต่อพระเจ้าหรือการทำให้พระเจ้าทรงชุนเคื่อง
คำกล่าวอ้างเหล่านี้เป็นจริงบ้างหรือไม่? เห็นได้ชัดว่าไม่ เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น
สิ่งที่พระเจ้าทรงยอมรับและทรงเชิดชูมากที่สุดเกี่ยวกับโยบไม่ใช่เพียงแค่ว่าเขาทำอย่างนั้นเรื่อยมา
ที่มากไปกว่านั้น นั่นก็คือการประพฤติดของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า มนุษย์ และชาตาน
เมื่อเขาถูกส่งมอบให้กับชาตานและถูกทดลอง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 41

ซาตานทดลองโยบเป็นครั้งแรก (ฝูงสัตว์ของเขาถูกขโมยและหายหน้าตมาถึงลูกๆ ของเขา)

ก. พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

โยบ 1:8 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?”

โยบ 1:12 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด ทุกสิ่งที่มีอยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือและต้องตัวเขา” ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์

ข. การตอบของซาตาน

โยบ 1:9-11 แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอขึ้นพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบเพื่อที่ความเชื่อของโยบจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

โยบ 1:8 เป็นบันทึกแรกที่พวกเราเห็นการโต้ตอบกันระหว่างพระยาห์เวห์พระเจ้ากับซาตานในพระคัมภีร์ ดังนั้น พระเจ้าได้ตรัสสิ่งใด? ด้วยบทเดิมจัดเตรียมเรื่องราวดังต่อไปนี้ “และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า ‘เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?’” นี่คือการประเมินโยบของพระเจ้าต่อหน้าซาตาน พระเจ้าได้ตรัสว่าเขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ก่อนที่จะมีพระวณะเหล่านี้ระหว่างพระเจ้ากับซาตานนั้น

พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงใช้ซาตานทดลองโยบ—ว่าพระองค์จะทรงส่งมอบโยบให้แก่ซาตาน ในด้านหนึ่งนั้น

นี้จะพิสูจน์ว่าการเฝ้าสังเกตและประเมินค่าโยบของพระเจ้านั้นถูกต้องแม่นยำและไม่มีข้อผิดพลาด

และจะทำให้ซาตานอับอายโดยผ่านทางคำพยานของโยบ ในอีกด้านหนึ่ง

มันจะเป็นการทำให้ความเชื่อในพระเจ้าและความยำเกรงพระเจ้าของโยบมีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุนี้

เมื่อซาตานได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงเล่นสำนวน

พระองค์ทรงตัดตรงเข้าสู่ประเด็นและตรัสถามซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า
ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” ในคำถามของพระเจ้ามีความหมายดังต่อไปนี้ นั่นคือ
พระเจ้าทรงรู้ว่าซาตานได้ตระเวนไปทุกที่และมักจะได้อวดแถมโยบผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าอยู่บ่อยครั้ง
มันได้ทดลองและโจมตีโยบอยู่บ่อยครั้ง

โดยพยายามหาหนทางที่จะนำพาความล่มจมมาประสบแก่เขาเพื่อที่จะพิสูจน์ว่าความเชื่อในพระเจ้าและความยำ
เกรงพระเจ้าของเขานั้นไม่สามารถมั่นคงได้ ซาตานยังพร้อมที่จะหาโอกาสทำให้โยบย่อยยับ

โดยที่โยบอาจจะประกาศตัดขาดกับพระเจ้า และโดยที่มันอาจจะฉวยเขามาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า
ถึงกระนั้นพระเจาก็ได้ทอดพระเนตรภายในหัวใจของโยบและทรงมองเห็นว่าเขานั้นดีพร้อมและเที่ยงธรรม
และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

พระเจ้าได้ทรงใช้คำถามหนึ่งเพื่อบอกกับซาตานว่าโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ว่าโยบจะไม่มีวันประกาศตัดขาดกับพระเจ้าและติดตามซาตาน
เมื่อได้ยินพระเจ้าทรงประณามโยบแล้วนั้น ความเดือดดาลจากการเหยียดหยามก็ได้เกิดขึ้นในตัวซาตาน
และซาตานได้กลับกลายเป็นโกรธมากยิ่งขึ้นและร้อนรนมากยิ่งขึ้นที่จะฉกโยบไป

เพราะซาตานไม่เคยเชื่อว่าใครบางคนจะสามารถเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงตรงได้

หรือว่าพวกเขาจะสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ ในเวลาเดียวกันนั้น

ซาตานก็เกลียดชังความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมในตัวมนุษย์

และเกลียดผู้คนที่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ ดังนั้นจึงมีบันทึกไว้ในโยบ 1:9-11 ว่า

“แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า ‘โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา
ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ

และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอยืนพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่

แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์’” พระเจ้าทรงคุ้นเคยใกล้ชิดกับธรรมชาติมั่งร่ำรวยของซาตาน

และทรงรู้ดีอย่างเต็มที่ว่าซาตานได้วางแผนที่จะนำความล่มจมมาสู่โยบนานแล้ว และดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงปรารภในกรณีนี้โดยผ่านทางการบอกกับซาตานอีกครั้งหนึ่งว่า โยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงตรง

และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว เพื่อนำซาตานมาสู่แนว

เพื่อทำให้ซาตานเผยโฉมหน้าแท้จริงของมัน และโจมตีและทดลองโยบ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเจตนาแน่นย้าว่าโยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงธรรม และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

และด้วยวิธีการนี้เองพระเจ้าได้ทรงทำให้ซาตานโจมตีโยบเนื่องจากความเกลียดและโกรธแค้นที่ซาตานมีต่อลัก
ษณะที่โยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ผลก็คือ

พระเจ้าจะนำพาความอับอายมาให้ซาตานโดยผ่านทางข้อเท็จจริงที่ว่าโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว และซาตานคงจะจากไปด้วยความละอายใจและพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง หลังจากนั้น ซาตานคงจะไม่สงสัยหรือตั้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการที่โยบมีความดีพร้อม ความเที่ยงธรรม ความยำเกรงพระเจ้า หรือการหลบเลี่ยงความชั่วอีกต่อไป ในหนทางนี้

การทดสอบของพระเจ้าและการทดลองของซาตานแทบจะไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทนทานการทดสอบของพระเจ้าและการทดลองของซาตานได้ก็คือโยบ

หลังจากการโต้ตอบนี้ ซาตานก็ได้รับอนุญาตให้ทดลองโยบ ด้วยเหตุนี้

การโจมตีรอบแรกของซาตานจึงได้เริ่มต้นขึ้น เป้าหมายของการโจมตีเหล่านี้คือทรัพย์สินของโยบ

เพราะซาตานได้ตั้งข้อกล่าวหาดังต่อไปนี้กับโยบ “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ

หรือ?...พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มีมือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน” ผลก็คือ

พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้ซาตานเอาทุกอย่างที่โยบมี—

นี่คือจุดประสงค์ที่แท้จริงว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ตรัสกับซาตาน อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าได้ทำข้อเรียกร้องหนึ่งจากซาตาน นั่นคือ “ทุกสิ่งที่มีอยู่อยู่ในมือของเจ้า

เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา” (โยบ 1:12)

นี่คือสภาพเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงตั้งไว้หลังจากที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบและได้ทรงวางโยบไว้ในมือของซาตานแล้ว และนี่คือข้อจำกัดที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับซาตาน กล่าวคือ

พระองค์ได้ทรงสั่งซาตานไม่ให้ทำอันตรายโยบ เพราะพระเจ้าทรงระลึกได้ว่าโยบนั้นดีพร้อมและชอบธรรม

และเพราะพระองค์ทรงมีความเชื่อว่าความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบเฉพาะพระพักตร์พระองค์นั้นอยู่

เหนือข้อสงสัยและสามารถทนทานต่อการถูกนำไปทดสอบได้

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบ แต่ได้ทรงกำหนดข้อจำกัดหนึ่งกับซาตาน นั่นคือ

ซาตานได้รับอนุญาตให้อาทรัพย์สินทั้งหมดของโยบไป แต่มันไม่สามารถแตะต้องเขาได้

นี่หมายความว่าอย่างไร? มันหมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงมอบโยบให้กับซาตานโดยสิ้นเชิงในขณะนั้น

ซาตานสามารถทดลองโยบด้วยวิธีการใดก็ตามที่มันต้องการ แต่มันไม่สามารถทำอันตรายตัวของโยบเองได้—

ไม่แม้แต่เส้นผมหนึ่งเส้นบนศีรษะของเขา—เพราะทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์นั้นถูกควบคุมโดยพระเจ้า

และเพราะการที่มนุษย์จะมีชีวิตหรือตายนั้นพระเจ้าคือผู้ทรงกำหนด ซาตานไม่มีใบอนุญาตนี้

หลังจากพระเจ้าได้ตรัสพระวาทะเหล่านี้กับซาตาน ซาตานก็ไม่สามารถรอที่จะเริ่มต้นได้

มันได้ใช้ทุกวิถีทางที่จะทดลองโยบ

และไม่ช้าไม่นานโยบได้สูญเสียแกะและวัวที่มีค่าเท่าภูเขาและทรัพย์สินทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้เขาไป...ด้

วยเหตุนี้ การทดสอบของพระเจ้าจึงได้ประสบกับเขา

ถึงแม้พระคัมภีร์จะบอกพวกเราถึงต้นกำเนิดของการทดลองโยบ ตัวโยบเองนั้น
ผู้ซึ่งตกอยู่ภายใต้การทดลองเหล่านี้ตระหนักรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่หรือไม่? โยบเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชน
แน่นอนว่าเขาไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังคลี่คลายขึ้นรอบตัวเขา แต่ถึงอย่างไร
ความยำเกรงพระเจ้าของเขาและความเพียบพร้อมกับความเที่ยงธรรมของเขาก็ทำให้เขาตระหนักว่าการทดสอบ
ของพระเจ้าได้มาประสบกับเขาแล้ว เขาไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
อีกทั้งไม่รู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังการทดสอบนี้คืออะไร
แต่เขารู้ว่าไม่ว่าอะไรได้เกิดขึ้นกับเขาก็ตาม เขาควรจะยึดมั่นกับความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขา
และควรปฏิบัติตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นท่าทีและปฏิกิริยาของโยบต่อเรื่องเหล่านี้อย่างชัดเจน พระเจ้าทรงมองเห็นสิ่งใด?
พระองค์ทรงมองเห็นความยำเกรงพระเจ้าของโยบ
เพราะจากจุดเริ่มต้นตลอดมาจนกระทั่งถึงเวลาที่โยบถูกทดสอบนั้น หัวใจของโยบยังคงเปิดให้แก่พระเจ้า
มันถูกวางไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และโยบไม่ได้ประกาศตัดขาดกับความเพียบพร้อมหรือความเที่ยงธรรมของเขา
อีกทั้งเขาไม่ได้ทิ้งขว้างหรือหันไปจากหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว—
ไม่มีสิ่งใดนำอ้อมเอิบพระทัยสำหรับพระเจ้ายิ่งไปกว่าการนี้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 42

ปฏิกิริยาของโยบ

โยบ 1:20-21 แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสียคลุมของตน โกองศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ ท่านว่า
“ข้ามาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า และข้าจะกลับไปตัวเปล่า พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย
สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

การที่โยบตัดสินใจด้วยตัวเองที่จะคืนทั้งหมดที่เขาครอบครองกลับไปนั้นเกิดจากการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้า

หลังจากพระเจ้าได้ตรัสกับซาตานว่า “ทุกสิ่งที่มีก็อยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา”

ซาตานก็ได้จากไป ซึ่งไม่นานหลังจากนั้น โยบก็ตกอยู่ภายใต้การโจมตีอย่างฉับพลันและรุนแรง กล่าวคือ

ตอนแรก วัวและลาของเขาถูกปล้นและผู้รับใช้บางคนของเขาถูกฆ่า ต่อมา

แกะของเขาและผู้รับใช้ของเขาจำนวนมากก็นั้นก็ถูกไฟคลอก หลังจากนั้น

อูฐของเขาถูกยึดและผู้รับใช้ของเขาก็ถูกสังหารเป็นจำนวนมากขึ้นไปอีก ในที่สุด

ชีวิตบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาก็ถูกพรากไป

การโจมตีที่ต่อเนื่องนี้คือความทรมานที่โยบได้ทนทุกข์ในช่วงระหว่างการทดลองครั้งแรก

ในช่วงระหว่างการโจมตีเหล่านี้ซาตานเพียงแกล้งมุ่งเป้าหมายที่ทรัพย์สินของโยบและลูกๆ ของเขาเท่านั้น

และไม่ได้ทำอันตรายตัวของโยบเองตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ แต่ถึงอย่างไร

โยบก็ถูกเปลี่ยนสภาพจากคนมั่งคั่งที่ครอบครองทรัพย์สินสมบัติยิ่งใหญ่ไปเป็นใครบางคนที่ไม่มียิ่งสิ่งใดเลยในทันที

ไม่มีผู้ใดสามารถทนทานการโจมตีที่น่าตะลึงและน่าประหลาดใจนี้หรือมีปฏิกิริยากับมันอย่างเหมาะสมได้

แต่ทว่าโยบได้แสดงให้เห็นด้านที่เหนือธรรมชาติของเขา ข้อนพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวดังต่อไปนี้

“แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสียคลุมของตน โกองศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ”

นี่คือปฏิกิริยาแรกของโยบหลังจากที่ได้ยินว่าเขาได้สูญเสียลูกๆ และทรัพย์สินทั้งหมดของเขาไปแล้ว

เหนือสิ่งอื่นใด เขาไม่ได้ปรากฏว่าประหลาดใจ หรือตื่นตระหนก

นับประสาอะไรที่เขาจะแสดงความโกรธหรือเกลียด เช่นนั้นแล้ว

เขาจะเห็นว่าในหัวใจของเขานั้นเขาระลึกได้แล้วว่าความวิบัติเหล่านี้ไม่ใช่อุบัติเหตุ หรือเกิดจากน้ำมือของมนุษย์

นับประสาอะไรที่สิ่งเหล่านั้นจะเป็นการมาถึงของการตอบแทนอันสาสมหรือการลงโทษ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

การทดสอบของพระยาห์เวห์ได้เกิดขึ้นกับเขา

พระยาห์เวห์นั่นเองที่เป็นผู้ทรงปรารถนาที่จะเอาทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไป

โยบสงบใจและคิดได้ชัดเจนอย่างยิ่งในตอนนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรมของเขาทำให้เขาสามารถทำการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ถูกต้อง

แม่นยามีเหตุผลและเป็นธรรมชาติเกี่ยวกับความวิบัติทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเขา และด้วยเหตุนี้ เขาจึงประพาศิตนด้วยความสงบผิปกติ นั่นคือ “แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเลื้อคลุ้มของตน โคนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ” “นึกเลื้อคลุ้มของตน” หมายความว่า เขาถอดเสื้อผ้าออก และไม่ครอบครองสิ่งใดเลย “โคนศีรษะ” หมายความว่าเขาได้กลับคืนไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเหมือนดังเช่นทารกแรกเกิด “กราบลงถึงดินนมัสการ” หมายความว่าเขาได้มาสู่โลกนี้ตัวเปล่า และยังคงไม่มีสิ่งใดในวันนี้

เขาถูกส่งคืนกลับไปให้แก่พระเจ้าราวกับเป็นเด็กแรกเกิด ทำทักของโยบที่มีต่อทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขานั้น ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดของพระเจ้าที่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้ ความเชื่อในพระยาห์เวห์ของเขาได้ไปไกลเกินกว่าอาณาจักรแห่งการเชื่อ นี่คือการยำเกรงพระเจ้าของเขา การเชื่อฟังพระเจ้าของเขา เขาไม่เพียงสามารถขอบคุณพระเจ้าสำหรับการประทานให้เขาเท่านั้น แต่ยังขอบคุณสำหรับการเอาไปจากเขาด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เขาสามารถตัดสินใจด้วยตนเองที่จะคืนทั้งหมดที่เขาเป็นเจ้าของให้แก่พระเจ้า รวมทั้งชีวิตของเขา

ความยำเกรงและการเชื่อฟังของโยบที่มีต่อพระเจ้าเป็นตัวอย่างแก่มวลมนุษย์ และความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาเป็นจุดสูงสุดแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ควรจะครอบครอง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาก็ตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีอยู่อย่างแท้จริง และเพราะการตระหนักนี้เขาจึงยำเกรงพระเจ้า และเนื่องจากความยำเกรงพระเจ้าของเขา เขาจึงสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้ เขายอมให้พระเจ้าทรงเอาสิ่งใดก็ตามที่เขาไปโดยอิสระ กระนั้นเขาก็ไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ และได้ทูลดลเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและทูลบอกกับพระองค์ว่า ณ ช่วงขณะนี้ ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเอาเนื้อหนังของเขาไป เขาก็จะยินดียอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น โดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ

การประพาศิตนทั้งหมดทั้งมวลของเขานั้นเป็นไปเนื่องจากสถานะความเป็นมนุษย์ที่ดีและเที่ยงธรรมของเขา กล่าวคือ ด้วยผลแห่งความไว้มลทิน ความซื่อสัตย์ และความใจดีของเขา

โยบจึงไม่หวั่นไหวในความตระหนักและประสบการณ์กับการมีอยู่ของพระเจ้าของเขา และบนรากฐานนี้เองเขาจึงได้ทำข้อเรียกร้องกับตัวเขาเองและตั้งมาตรฐานการคิด พฤติกรรม การประพาศิต และหลักการในการกระทำของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าให้สอดคล้องกับการทรงนำของพระเจ้าที่มีต่อเขาและกิจการทั้งหลายของพระเจ้าที่เขาได้มองเห็นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ตลอดเวลานั้น

ประสบการณ์ของเขาได้ทำให้ในตัวเขานั้นเกิดความยำเกรงที่จริงและแท้ต่อพระเจ้าและทำให้เขาหลบเลี่ยงความชั่ว นี่คือการกำเนิดของความซื่อสัตย์ที่โยบยึดมั่น โยบครองครองสถานะความเป็นมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ ไว้มลทิน และใจดี และเขาได้มีประสบการณ์จริงแห่งการยำเกรงพระเจ้า การเชื่อฟังพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว ตลอดจนความรู้ว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย”

เพราะสิ่งเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเขาได้ท่ามกลางการ โจมตีที่โหดร้ายของซาตาน และเพราะการ โจมตีเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถไม่ทำให้พระเจ้าทรงผิดหวังได้และสามารถจัดเตรียมคำตอบที่น่านิยามพอพระทัยแก่พระเจ้าได้เมื่อการทดสอบของพระเจ้าเกิดขึ้นกับเขา

ถึงแม้ว่าการประพฤติดของโยบในช่วงระหว่างการทดลองครั้งนี้จะชัดเจนอย่างยิ่ง

แต่ชนหลายรุ่นต่อมาก็ไม่มั่นใจในการสัมผัสกับความเชื่อตรงเช่นนั้นแม้ภายหลังจากความเพียรพยายามชั่วชีวิต

อีกทั้งพวกเขาคงจะไม่จำเป็นต้องครอบครองการประพฤติดของโยบดังที่พรรณนาไปข้างต้น วันนี้

เมื่อได้เผชิญหน้ากับการประพฤติดที่เชื่อตรงของโยบ และเมื่อเปรียบเทียบกับเสียงร้องและความมุ่งมั่นเกี่ยวกับ

“การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์และการจงรักภักดีจนตาย”

ที่บรรดาผู้กล่าวอ้างว่าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้าได้แสดงต่อพระเจ้า

พวกเขารู้สึกละอายอย่างลึกซึ้งหรือไม่รู้สึกกันแน่?

เมื่อเจ้าอ่านในข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับทั้งหมดที่โยบและครอบครัวของเขาได้ทนทุกข์ เจ้ามีปฏิกิริยาอย่างไร?

เจ้ากลายเป็นตกอยู่ในภวังค์ความคิดหรือไม่? เจ้าประหลาดใจหรือไม่?

การทดสอบที่ตกมาถึงโยบสามารถพรรณนาว่า “น่ากลัว” ได้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มันน่าตกใจพอแล้วกับการอ่านเกี่ยวกับการทดสอบโยบดังที่พรรณนาไว้ในข้อพระคัมภีร์

ไม่ต้องพูดถึงว่าการทดสอบเหล่านั้นจะเป็นอย่างไรในชีวิตจริง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยบนั้นไม่ใช่ “การฝึกซ้อม” แต่เป็น “การสู้รบ” จริง ที่มี “ปืน” และ “กระสุน” จริง

แต่เขาคงอยู่ภายใต้การทดสอบเหล่านี้ด้วยน้ำมือของผู้ใดเล่า? แน่แน่นอนว่าการทดสอบเหล่านี้เป็นงานของซาตาน

และซาตานทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วยมือของตนเอง ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ก็ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสบอกกับซาตานหรือไม่ว่าให้ทดลองโยบด้วยวิธีการใด?

พระองค์ไม่ได้ตรัสบอก พระเจ้าเพียงแค่ทรงตั้งสภาพเงื่อนไขหนึ่งที่ซาตานต้องปฏิบัติตาม

และแล้วการทดลองจึงได้เกิดขึ้นกับโยบ เมื่อการทดลองได้เกิดขึ้นกับโยบ

มันให้ผู้คนได้มีสำนึกรับรู้ถึงความชั่วร้ายและความน่าเกลียดของซาตาน

ถึงความมั่งร้ายและความเกลียดชังที่มันมีต่อมนุษย์ และถึงความเป็นศัตรูต่อพระเจ้าของมัน

ในการนี้พวกเรามองเห็นว่าพระวจนะต่างๆ ไม่สามารถพรรณนาได้ว่าการทดลองนี้โหดร้ายเพียงใด

สามารถกล่าวได้ว่าธรรมชาติอันมั่งร้ายที่ซาตานใช้ล่วงเกินมนุษย์ และใบหน้าที่น่าเกลียดของมันนั้น

ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่ ณ ช่วงขณะนี้ ซาตานได้ใช้โอกาสนี้ โอกาสที่จัดเตรียมให้โดยการทรงอนุญาตของพระเจ้า

เพื่อให้โยบตกอยู่ภายใต้การล่วงเกินที่รุนแรงและไร้ความปราณี

ซึ่งเป็นวิธีการและความโหดร้ายระดับที่ผู้คนวันนี้ทั้ง ไม่อาจจินตนาการได้และไม่อาจทนยอมรับได้โดยสิ้นเชิง

แทนที่จะกล่าวว่าโยบถูกซาตานทดลอง และว่าเขาตั้งมั่นอยู่ในคำพยานของเขาในช่วงระยะเวลาการทดลองนี้

มันดีกว่าที่จะกล่าวว่าในการทดสอบที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่เขา
โยบได้เริ่มด้านการแข่งขันกับซาตานเพื่อปกป้องความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขา
และเพื่อป้องกันหนทางในการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ในการแข่งขันครั้งนี้
โยบได้สูญเสียแกะและฝูงปศุสัตว์ที่มีค่าเท่าเทียมเขา เขาได้สูญเสียทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
และเขาได้สูญเสียบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาไป อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ละทิ้งความเพียบพร้อม
ความเที่ยงธรรม หรือความยำเกรงพระเจ้าของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในการแข่งขันกับซาตานครั้งนี้
โยบเลือกที่จะลิดรอนทรัพย์สินและลูกๆ ของเขามากกว่าที่จะสูญเสียความเพียบพร้อม ความเที่ยงธรรม
และความยำเกรงพระเจ้าของเขา เขาเลือกที่จะยึดมั่นกับรากเหง้าของสิ่งที่เป็นความหมายของการเป็นมนุษย์
ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวที่รัดกุมเกี่ยวกับกระบวนการทั้งหมดทั้งหมดที่โยบได้สูญเสียทรัพย์สินของเขา
และยังบันทึกข้อมูลการประพาดและท่าทีของโยบด้วย
เรื่องราวที่สั้นและกระชับเหล่านี้ให้สำนึกได้ว่าโยบเกือบจะผ่อนคลายในการเผชิญหน้ากับการทดลองนี้
แต่หากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงๆ จะถูกสร้างขึ้นใหม่—
โดยพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับธรรมชาติมั่งร้ายของซาตานด้วย—เช่นนั้นแล้ว สิ่งต่างๆ
ก็คงจะไม่เรียบง่ายหรือง่ายดายดังเช่นที่พรรณนาไว้ในประโยคเหล่านี้
ความเป็นจริงนั้นโหดร้ายมากกว่าอย่างมาก
เช่นนั้นคือระดับของความร้ายเปล่าและความเกลียดที่ซาตานใช้ปฏิบัติกับมวลมนุษย์และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่
พระเจ้าทรงอนุญาต หากพระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้ซาตานทำอันตรายโยบ
ซาตานก็คงจะฆ่าเขาโดยไม่มีมีความเวทนาใดๆ อย่างไม่ต้องสงสัยไปแล้ว
ซาตานไม่ต้องการให้ผู้ใดนมัสการพระเจ้า
และมันไม่ปรารถนาที่จะให้บรรดาผู้ที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าและบรรดาผู้ที่มีความเพียบพร้อมแ
ละเที่ยงธรรมสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วต่อไปได้
เพราะการที่ผู้คนยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหมายความว่าพวกเขาหลบเลี่ยงและละทิ้งซาตาน
และดังนั้นซาตานจึงฉวยโอกาสจากการอนุญาตของพระเจ้าเพื่อสุขความโกรธและเกลียดของมันทั้งหมดที่มีต่อโ
ยบโดยไม่มีมีความกรุณา เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะมองเห็นว่าความทรمانที่โยบได้ทนทุกข์ จากจิตใจถึงเนื้อหนัง
จากภายนอกถึงภายในนั้นใหญ่หลวงเพียงใด วันนี้ พวกเรามองไม่เห็นว่ามันเป็นอย่างไร ณ เวลานั้น
และได้รับเพียงความเข้าใจชั่วขณะสั้นๆ
จากเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับอารมณ์ของโยบเมื่อเขาได้ตกอยู่ภายใต้การทรمان ณ เวลานั้น
ความเชื่อสัตย์ที่ไม่สั่นคลอนของโยบนำความอภัยมาให้แก่ซาตานและทำให้มันหนีเตลิดไป

ดังนั้น พระเจ้าทรงทำสิ่งใดเมื่อโยบตกอยู่ภายใต้ความทรมานนี้? พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกต และทรงเฝ้ามอง และทรงรอคอยบททอสาน ขณะที่พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกตและทรงเฝ้ามองแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

แน่นอนว่าพระองค์ทรงรู้สึกถูกรบกวนด้วยความโทมนัส

แต่มันเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าสามารถเสียพระทัยที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบเพียงเพราะพระองค์ทรงรู้สึกถึงความโทมนัส? คำตอบคือ ไม่ พระองค์ไม่ทรงสามารถรู้สึกเสียพระทัยเช่นนั้นได้

เพราะพระองค์ทรงเชื่ออย่างมั่นคงว่าโยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงธรรม ว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว พระเจ้าเพียงแต่ทรงได้ให้โอกาสแก่ซาตานในการตรวจสอบยืนยันความชอบธรรมของโยบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และในการเปิดเผยความชั่วร้ายและความน่าเกลียดหยามของมันเป็นเอง ยิ่งไปกว่านั้น

มันยังเป็นโอกาสสำหรับโยบในการเป็นพยานต่อความชอบธรรมของเขาและต่อการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่วต่อหน้าผู้คนบนโลกนี้ ซาตาน

และแม้กระทั่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้า

บททอสานสุดท้ายได้พิสูจน์หรือไม่ว่าการประเมินผลโยบของพระเจ้านั้นถูกต้องและไม่มีข้อผิดพลาด?

โยบได้ชนะซาตานจริงๆ หรือไม่? ในที่นี้พวกเราได้อ่านคำพูดที่เป็นแบบฉบับที่โยบพูด

คำพูดที่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาได้ชนะซาตานแล้ว เขาได้กล่าวว่า “ข้ามาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า

และข้าจะกลับไปตัวเปล่า” นี่คือการที่โยบที่มีการเชื่อฟังต่อพระเจ้า ต่อไป เขาได้กล่าวว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

คำพูดที่โยบได้พูดไปเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกตส่วนลึกของหัวใจมนุษย์

ว่าพระองค์ทรงสามารถมองเข้าไปถึงจิตใจของมนุษย์

และคำพูดเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่าการที่พระองค์ทรงรับรองโยบนั้น ไม่มีข้อผิดพลาด

ว่ามนุษย์ที่พระเจ้าทรงรับรองผู้นี้ชอบธรรม “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย

สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” คำพูดเหล่านี้คือคำพยานของโยบต่อพระเจ้า

คำพูดธรรมดาเหล่านี้เองที่ทำให้ซาตานขาดกำลังใจ ได้นำความอับอายมาสู่มันและทำให้มันหนีเตลิดไป

และยิ่งไปกว่านั้น ที่ได้พินิจพิจารณาซาตานและทิ้งให้มันไม่มีหนทาง ดังนั้น

คำพูดเหล่านี้ด้วยเช่นกันที่ทำให้ซาตานรู้สึกถึงความน่าพิศวงและอิทธิฤทธิ์แห่งกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้า และทำให้มันล่วงรู้ถึงพรสวรรค์เหนือธรรมชาติของผู้ที่หัวใจของเขาถูกปกครองด้วยหนทางแห่งพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

คำพูดเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงพลังที่ทรงอำนาจในการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วที่แสดงให้เห็นโดยมนุษย์ตัวเล็กๆ และไม่สำคัญคนหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ซาตานจึงได้พ่ายแพ้ในการแข่งขันครั้งแรก ถึงแม้ว่าจะได้ “เรียนรู้จากการนี้” แล้ว

แต่ชาตาก็ไม่มีเจตนาที่จะปล่อยโอบไป และไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในธรรมชาติที่มุ้งร้ายของมัน
ชาตานพยายามที่จะดำเนินการ โจมตีโอบต่อไป และจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง...

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 43

ชาตานทดลองโยบอีกครั้ง (ฝักร้ายผุดขึ้นมาทั่วร่างของโยบ)

ก. พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

โยบ 2:3 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”

โยบ 2:6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

ข. คำพูดที่ชาตานได้พูดไว้

โยบ 2:4-5 แล้วชาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนังแทนหนัง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ค. วิธีที่โยบจัดการกับการทดสอบ

โยบ 2:9-10 แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า “เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ? จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ” แต่ท่านตอบนางว่า “เธอพูดอย่างหญิงโง่เขลาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของตน

โยบ 3:3 ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า “ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว” นั้นด้วย

ความรักของโยบที่มีต่อหนทางแห่งพระเจ้าเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด

ข้อพระคัมภีร์บันทึกพระวณะที่ตรัสและพูดระหว่างพระเจ้าและชาตาน ดังต่อไปนี้:

“และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า ‘เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ’” (โยบ 2:3)

ในการโต้ตอบนี้ พระเจ้าตรัสซ้ำคำถามเดิมกับชาตาน

มันเป็นคำถามที่แสดงให้เห็นการประเมินยืนยันของพระยาห์เวห์พระเจ้าถึงสิ่งที่โยบได้แสดงออกและได้ดำรงชีวิตตามในช่วงระหว่างการทดสอบครั้งแรก

และเป็นการประเมินที่ไม่แตกต่างกันกับการประเมินโยบครั้งแรกของพระเจ้าก่อนที่จะได้ก้าวผ่านการทดลอง

งของชาตาน กล่าวคือ ก่อนที่การทดลองจะเกิดขึ้นกับเขา โยบเป็นคนดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงคุ้มครองปกป้องเขาและครอบครัวของเขา และได้ทรงอวยพรเขา

เขามีค่าควรแก่การได้รับพรในสายพระเนตรของพระเจ้า หลังจากการทดลอง

โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเพราะได้สูญเสียทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไปแล้ว

แต่ยังคงสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์ต่อไป การประพุดจริงของเขาทำให้พระเจ้าทรงชมเชยเขา

และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ประทานเครื่องหมายเต็มให้กับเขา สำหรับในสายตาของโยบนั้น

ลูกหลานหรือสินทรัพย์ของเขาไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาประกาศศรัทธากับพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ที่ของพระเจ้าในหัวใจของเขานั้นไม่สามารถถูกแทนที่ได้ด้วยลูกๆ หรือทรัพย์สินชิ้นใดของเขา

ในระหว่างการทดลองครั้งแรกของโยบนั้น

เขาได้แสดงให้เห็นว่าความรักที่เขามีต่อพระองค์และความรักที่เขามีต่อหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้า และหลบเลี่ยงความชั่วนั้นมีเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด

มันเป็นแล้วว่าการทดสอบนี้ได้ให้ประสบการณ์แก่โยบในการรับรางวัลตอบแทนจากพระยาห์เวห์พระเจ้าและการที่พระองค์ได้ทรงเอาทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไป

สำหรับโยบแล้ว นี่เป็นประสบการณ์แท้จริงที่ชำระล้างจิตใจของเขาให้สะอาด

มันคือบัณฑิตมาแห่งชีวิตที่ได้เติมเต็มการดำรงอยู่ของเขา และยิ่งไปกว่านั้น

มันคืองานเลี้ยงหรรษาที่ได้ทดสอบการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของเขา

การทดลองนี้ได้เปลี่ยนสถานะของโยบจากคนมั่งคั่งไปเป็นใครบางคนที่ไม่มียะไรเลย

และมันยังเปิดโอกาสให้เขาได้รับประสบการณ์กับการล่วงละเมิดมวลมนุษย์ของชาตานด้วยเช่นกัน

ความยากแค้นของเขาไม่ได้ทำให้เขาเกลียดชังชาตาน ตรงกันข้าม

ในการกระทำที่เลวทรามของชาตานนั้นเขาได้มองเห็นความน่าเกลียดและความน่าเหยียดหยามของชาตาน

ตลอดจนความเป็นศัตรูและการกบฏต่อพระเจ้าของชาตาน

และนี่กระตุ้นให้เขายึดมั่นต่อหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วตลอดไปได้ดียิ่งขึ้น

เขาได้ปฏิญาณว่าเขาจะไม่วันละทิ้งพระเจ้าและหันหลังให้กับหนทางแห่งพระเจ้าเพราะปัจเจกภายนอกอย่างเช่น

ทรัพย์สิน ลูกหลาน หรือญาติมิตร อีกทั้งเขาจะไม่เป็นทาสของชาตาน ทรัพย์สิน หรือบุคคลใดเป็นอันขาด

นอกเหนือจากพระยาห์เวห์พระเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือพระเจ้าของเขาได้

เช่นนั้นคือความมุ่งมั่นปรารถนาของโยบ ในทางกลับกัน

โยบยังได้มาซึ่งบางสิ่งบางอย่างจากการทดลองครั้งนี้ด้วย นั่นคือ

เขาได้รับความมั่งคั่งอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางการทดสอบที่พระเจ้าได้ประทานลงบนเขา

ในระหว่างชีวิตของโยบตลอดหลายทศวรรษก่อนหน้านี้
เขาเคยได้เห็นกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์และได้รับพระพรของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่มีให้แก่เขาแล้ว
เหล่านั้นเป็นพระพรที่ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจและเป็นหนี้บุญคุณอย่างใหญ่หลวง
เพราะเขาเชื่อว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อพระเจ้าเลย
แต่ยังได้รับมรดกด้วยพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและได้ชื่นชมกับพระคุณมากมายถึงเพียงนั้น ด้วยเหตุผลนี้
เขาจึงมักจะอธิษฐานอยู่ในใจ โดยหวังว่าเขาจะสามารถชดใช้ให้พระเจ้าได้
โดยหวังว่าเขาจะมีโอกาสได้เป็นคำพยานต่อกิจการทั้งหลายและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
และโดยหวังว่าพระเจ้าคงจะทรงทำการทดสอบการเชื่อฟังของเขา และยิ่งไปกว่านั้น
โดยหวังว่าความเชื่อของเขาจะได้รับชำระให้บริสุทธิ์
จนกระทั่งการเชื่อฟังและความเชื่อของเขาได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เมื่อการทดลองได้เกิดขึ้นกับโยบ เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้ยื่นคำอธิษฐานของเขาแล้ว
โยบเชิดชูโอกาสนี้มากกว่าสิ่งอื่นใด และด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่กล้าปฏิบัติกับมันอย่างดูเบา
เพราะความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดชีวิตของเขานั้นสามารถเป็นจริงได้แล้ว
การมาถึงของโอกาสนี้หมายความว่า การเชื่อฟังและความยำเกรงพระเจ้าของเขานั้นสามารถได้รับการทดสอบได้
และสามารถได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้ยิ่งไปกว่านั้น
มันหมายความว่าโยบมีโอกาสที่จะได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการนำพาเขาให้เข้าใกล้ชิดพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในระหว่างการทดสอบ
ความเชื่อและการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นได้เปิดโอกาสให้เขาได้กลายเป็นมีความเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น
และได้รับการเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
โยบยังได้กลายเป็นสำนักขอบคุณต่อพระพรและพระคุณของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นด้วย
ในหัวใจของเขาหลังรับการสรรเสริญที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นต่อกิจการทั้งหลายของพระเจ้า
และเขายำเกรงและเคารพพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และถวิลหาความดีงาม ความยิ่งใหญ่
และความบริสุทธิ์ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ณ เวลานั้น
ถึงแม้ว่าโยบยังคงเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า
แต่ความเชื่อและความรู้ของโยบในแง่ของประสบการณ์ทั้งหลายของเขานั้นได้ก้าวหน้าไปอย่างก้าวกระโดด
กล่าวคือ ความเชื่อของเขาได้เพิ่มขึ้น การเชื่อฟังของเขาได้รับหลักยึด
และความยำเกรงพระเจ้าของเขาได้กลายเป็นลัทธิมากยิ่งขึ้น
ถึงแม้ว่าการทดสอบนี้จะได้เปลี่ยนสภาพจิตวิญญาณและชีวิตของโยบไป
แต่การเปลี่ยนสภาพเช่นนั้นก็ไม่ได้ทำให้โยบพึงพอใจ อีกทั้งมันไม่ได้ถ่วงการก้าวต่อไปข้างหน้าของเขา

ในเวลาเดียวกับที่กำลังคิดคำนวณสิ่งที่เขาได้รับจากการทดสอบครั้งนี้ และพิจารณาถึงความบกพร่องของเขเอง เขาก็ได้อธิษฐานอย่างเงียบๆ โดยขอให้การทดสอบครั้งต่อไปเกิดขึ้นกับเขา เพราะเขาโหยหาที่จะให้ความเชื่อ การเชื่อฟัง และความยำเกรงพระเจ้าของเขาได้รับการยกระดับขึ้นในระหว่างการทดสอบครั้งต่อไปของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 44

ชาตาทดลองโยบอีกครั้ง (ฝึกร้ายผุดขึ้นมาทั่วร่างของโยบ)

ก. พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

โยบ 2:3 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตาทว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”

โยบ 2:6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตาทว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

ข. คำพูดที่ชาตาทได้พูดไว้

โยบ 2:4-5 แล้วชาตาททูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ท่ามกลางความทุกข์สุดขีด โยบตระหนักอย่างแท้จริงถึงความไร้พระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์

หลังจากพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงมีคำถามกับชาตาท ชาตาทก็มีความสุขอย่างลับๆ

นี่เป็นเพราะชาตาทรู้ว่ามันจะได้รับอนุญาตให้โจมตีมนุษย์ผู้ซึ่งดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้าอีกครั้ง—

สำหรับชาตาทแล้ว นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก

ชาตาทต้องการที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อบ่อนทำลายความเชื่อมั่นของโยบโดยสิ้นเชิง

เพื่อให้เขาสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือสาธุการพระนามพระยาห์เวห์อีกต่อไป นี่จะให้โอกาสหนึ่งแก่ชาตาท

นั่นคือ ไม่ว่าที่ใดหรือเวลาใดก็ตาม มันจะสามารถทำให้โยบเป็นของเล่นที่ทำตามคำสั่งของมัน

ชาตาทซ่อนเจตนาชั่วร้ายของมันไว้โดยไม่มีร่องรอย แต่มันไม่สามารถควบคุมธรรมชาติชั่วร้ายของมันได้

ความจริงนี้แสดงนัยอยู่ในคำตอบของมันต่อพระวณะของพระยาห์เวห์พระเจ้า

ดังที่ได้บันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์ว่า “แล้วชาตาททูลตอบพระยาห์เวห์ว่า ‘หนึ่งแทนหนึ่ง

คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา

แล้วเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์’” (โยบ 2:4-5)

เป็นไปได้ที่จะไม่ได้ความรู้และตำหนิรับรู้ที่เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับความมั่งร้ายของชาตาทจากการโต้ตอบ

ระหว่างพระเจ้ากับชาตาทนี้ เมื่อได้ยื่นเหตุผลวิบัติเหล่านี้ของชาตาท

ทุกคนที่รักความจริงและรังเกียจความชั่วจะมีความเกลียดชังความไม่รู้เท่าทันและความไร้ยางอายของชาตาทมา

ก็ยังขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย จะรู้สึกตกใจและชิงชังเหตุผลวิบัติของซาตาน
และในเวลาเดียวกันนั้นก็จะมอบคำอธิษฐานที่ลึกซึ้งและความปรารถนาที่จริงจังจริงใจแก่โยบ
โดยอธิษฐานให้ชายที่มีความเที่ยงธรรมผู้นี้สามารถสัมผัสความเพียบพร้อม
โดยปรารถนาให้ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วผู้นี้จะชนะการทดลองของซาตานตลอดไป
และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง ท่ามกลางการทรงนำและพระพรของพระเจ้า ดังนั้น
ผู้คนเช่นนี้ก็จะปรารถนาให้ความประพฤติชอบธรรมของโยบสามารถกระตุ้นและส่งเสริมให้ทุกคนที่ไล่ตามเสาะ
หาหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ตลอดไปด้วยเช่นกัน
ถึงแม้ว่าเจตนาที่มุ่งร้ายของซาตานจะสามารถมองเห็นได้ในคำประกาศนี้ แต่พระเจ้าก็ได้ทรงยินยอมต่อ
“คำร้องขอ” ของซาตานอย่างเย็นพระทัย—แต่พระองค์ก็ได้ทรงตั้งสภาพเงื่อนไขหนึ่งด้วยเช่นกัน ว่า “ดูเถิด
เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น” (โยบ 2:6)
เพราะครั้งนี้ซาตานได้ขอยืมมือของมันไปทำร้ายเนื้อหนังและกระดูกของโยบ พระเจ้าจึงได้ตรัสว่า
“จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น” ความหมายของพระวจนะเหล่านี้ก็คือว่า พระองค์ได้ทรงมอบเนื้อหนังของโยบให้ซาตาน
แต่ชีวิตของโยบนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเก็บรักษาไว้ ซาตานไม่สามารถเอาชีวิตของโยบได้
แต่นอกเหนือจากนี้แล้วซาตานสามารถใช้วิถีทางหรือวิธีการใดก็ได้กับโยบ
เมื่อได้รับการอนุญาตจากพระเจ้าแล้ว
ซาตานก็ได้รับรู้ไปหาโยบและยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำให้ผิวหนังของเขาเจ็บปวด
ทำให้เกิดฝีร้ายทั่วทั้งร่างกายของเขา และโยบรู้สึกเจ็บปวดผิวหนังของเขา
โยบสรรเสริญความมหัศจรรย์และความบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ซึ่งทำให้ซาตานจัดจ้านในความมูทะลุของมันมากยิ่งขึ้นไปอีก
เนื่องจากซาตานรู้สึกปิติยินดีที่ได้ทำอันตรายมนุษย์ มันจึงได้ยื่นมือของมันออกไปและครูดเนื้อหนังของโยบ
ทำให้ฝีร้ายของเขากั่งหนอง
โยบปลื้มรู้สึกถึงความเจ็บปวดและความทรมานบนเนื้อหนังของเขาจนไม่มีอะไรเทียบเท่า
และเขาอดไม่ได้ที่จะนวดตัวเขาเองตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้าด้วยมือของเขา
ราวกับว่านี่จะบรรเทาการโง่เขลาที่ได้จัดการกับจิตวิญญาณของเขาด้วยความเจ็บปวดแห่งเนื้อหนังของเขา
เขาได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้าง โดยทรงเฝ้ามองเขาอยู่
และเขาพยายามสุดความสามารถเพื่อให้ตัวเขาเองเข้มแข็ง เขาได้คุกเข่าลงกับพื้นอีกครั้ง และกล่าวว่า
“พระองค์ทรงมองเห็นภายในหัวใจของมนุษย์ พระองค์ทรงเฝ้าสังเกตความระทมทุกข์ของเขา
เหตุใดพระองค์จึงทรงสนพระทัยกับจุดอ่อนของเขา? สรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้า”
ซาตานมองเห็นความเจ็บปวดที่ไม่อาจทนทานได้ของโยบ

แต่มันไม่เห็นโยบละทั้งพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้
มันจึงรีบยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กระดูกของโยบ
มุ่งหมายอย่างยิ่งที่จะฉีกทิ้งแขนขาของเขา ทันใดนั้น โยบรู้สึกถึงความทรมานอย่างไม่เคยมีมาก่อน
ราวกับว่าเนื้อหนังของเขาถูกหึงออกจากกระดูก และราวกับว่ากระดูกของเขาถูกทุบแตกออกไปทีละชิ้น
ความทรมานแสนสาหัสนี้ทำให้เขาคิดว่าตายเสียคงจะดีกว่า...ความสามารถของเขาในการทนความเจ็บปวดนี้ได้
มาถึงขีดจำกัดของมันแล้ว...เขาต้องการร้องออกไป
เขาต้องการฉีกหนังบนร่างกายของเขาเพื่อพยายามจะลดความเจ็บปวดลง—
แต่ถึงกระนั้นเขาก็ได้กลั่นเสียงกรีดร้องของเขาไว้ และไม่ได้ฉีกหนังบนร่างกายของเขา
เพราะเขาไม่ต้องการยอมให้ชาตานเห็นจุดอ่อนของเขา ดังนั้น โยบจึงได้คุกเข่าลงอีกครั้ง
แต่ครั้งนี้เขาไม่รู้สึกถึงการทรงสถิตของพระยาห์เวห์พระเจ้า
เขารู้ว่าบ่อยครั้งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสถิตอยู่เบื้องหน้าเขา และเบื้องหลังเขา และข้างใดข้างหนึ่งของเขา
แต่กระนั้นในระหว่างความเจ็บปวดของเขานี้ พระเจ้าไม่เคยทรงเฝ้ามองเลยสักครั้ง
พระองค์ทรงปิดบังพระพักตร์ของพระองค์และทรงซ่อนเร้น
เพราะความหมายแห่งการทรงสร้างมนุษย์ของพระองค์ไม่ใช่เพื่อนำความทุกข์มาให้มนุษย์ ณ เวลานี้
โยบกำลังรำไห้และพยายามสุดความสามารถที่จะทนฝ่าความเจ็บปวดร้าวทากายนี้
แต่เขาก็ยังไม่สามารถดึงตัวเขาเองจากการขอบพระคุณพระเจ้าได้อีกต่อไป: “มนุษย์ล้มลงในการ โจมตีครั้งแรก
เขาอ่อนแอและไร้พลัง เขาอ่อนเยาว์และไม่รู้เท่าทัน—
เหตุใดพระองค์จึงจะทรงปรารถนาที่จะเอาพระทัยใส่และอ่อนโยนกับเขาถึงเพียงนั้น?
พระองค์ทรงฟาดฟันข้าพระองค์ กระนั้นการทำเช่นนั้นก็ทำให้พระองค์ทรงเจ็บปวด
มนุษย์มีอะไรที่มีค่าคู่ควรต่อการใส่พระทัยและกังวลพระทัยของพระองค์หรือ?”
คำอธิษฐานของโยบไปถึงพระกรรมของพระเจ้า และพระเจ้าทรงนิ่งเงียบ
ทรงเพียงแต่เฝ้ามองโดยไม่ส่งเสียงใดๆ เท่านั้น...เมื่อได้พยายามทุกกลเม็ดในหนังสือโดยไร้ประโยชน์แล้ว
ชาตานก็ได้จากไปอย่างเงียบๆ แต่กระนั้นนี่ก็ไม่ได้ทำให้การทดสอบโยบของพระเจ้ามาถึงบทอวสาน
เพราะฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ได้เปิดเผยในโยบนั้น ไม่ได้ทำให้เปิดเผยสู่สาธารณะ
เรื่องราวของโยบไม่ได้จบลงด้วยการกล่าวถ้อยของชาตาน ขณะที่ตัวละครอื่นๆ ได้ทำการเข้าสู่ของพวกเข
จากที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่ายังไม่มาถึง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 45

การสำแดงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบอีกอย่างหนึ่งคือการที่เขาเทิดทูนพระนามของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

โยบได้ทนทุกข์กับการล้างผลาญของชาตान แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ได้ละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าภรรยาของเขาคือคนแรกที่ก้าวออกมาและโอบกอดโยบ

โดยการเล่นบทของชาตानในรูปแบบที่สามารถมองเห็นได้แก่สายตาของมนุษย์

ตัวบทดั้งเดิมพรรณานี้ไว้ดังนี้ว่า “แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า

‘เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ? จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถละ’” (โยบ 2:9)

เหล่านี้คือคำพูดที่ชาตानพูดในคราวมนุษย์ คำพูดเหล่านี้เป็นการโอบกอด เป็นการกล่าวหา ตลอดจนเป็นเสียงยั่วยุ การทดลอง และการให้ร้าย เมื่อล้มเหลวในการ โอบกอดเนื้อหนังของโยบแล้ว

ชาตานจึงได้โอบกอดความซื่อสัตย์ของโยบโดยตรง

โดยปรารถนาที่จะใช้การนี้เพื่อทำให้โยบล้มเลิกความซื่อสัตย์ของเขา ประกาศตัดขาดกับพระเจ้า

และไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ดังนั้น ชาตานจึงปรารถนาด้วยว่าจะใช้ถ้อยคำเช่นนั้นทดลองโยบ นั่นคือ

หากโยบละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์ เช่นนั้นแล้ว เขาก็ไม่จำเป็นต้องทนฝ่าความทรมานเช่นนั้น

เขาสามารถปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากการทรมานของเนื้อหนังได้

เมื่อเผชิญหน้ากับคำแนะนำจากภรรยาของเขาแล้ว โยบได้ดำนิพนางโดยกล่าวว่า

“เธอพูดอย่างหญิงโง่เงาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” (โยบ 2:10)

โยบรู้ถึงคำพูดเหล่านี้มานานแล้ว แต่ ณ เวลานั้น

ความจริงเกี่ยวกับการที่โยบมีความรู้ในคำพูดเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์

เมื่อภรรยาของเขาได้แนะนำเขาให้สาปแช่งพระเจ้าและตายเสีย นั้นนางหมายความว่า

“พระเจ้าของท่านปฏิบัติกับท่านดังนี้ ดังนั้นเหตุใดจึงไม่สาปแช่งพระองค์? ท่านจะยังคงมีชีวิตอยู่เพื่อทำสิ่งใด?

พระเจ้าของท่านทรงอยู่คู่ธรรมกับท่านยิ่งนัก แต่ท่านก็ยังกล่าวว่า ‘สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์’

พระองค์จะสามารถนำความวิบัติมาให้ท่านได้อย่างไรเมื่อท่านสาธุการพระนามของพระองค์?

จงรีบเร่งและละทิ้งพระนามของพระเจ้าเสีย และอย่าติดตามพระองค์อีกเลย เช่นนั้นแล้ว ปัญหาต่างๆ

ของท่านก็จะจบลง” ณ เวลานั้น ได้มีคำพยานที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็นเกิดขึ้นในตัวโยบ

ไม่มีบุคคลธรรมดาคนใดสามารถเป็นคำพยานเช่นนั้นได้

อีกทั้งพวกเราไม่ได้อ่านพบคำพยานเช่นนั้นในเรื่องราวใดๆ ในจากพระคัมภีร์—

แต่พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมันมานานก่อนที่โยบจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา

พระเจ้าแค่ทรงปรารถนาที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อเปิดโอกาสให้โยบพิสูจน์แก่ทั้งหมคนั้นว่าพระเจ้าทรงถูกต้องเมื่อเผชิญหน้ากับคำแนะนำจากภรรยาของเขา

โยบไม่เพียงแต่ไม่ล้มเลิกความเชื่อศรัทธาของเขาหรือประกาศตัดขาดกับพระเจ้า

แต่เขายังได้กล่าวแก่ภรรยาของเขาด้วยว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

คำพูดเหล่านี้มีน้ำหนักยิ่งใหญ่ใช่หรือไม่? ในที่นี้

มีข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่สามารถพิสูจน์น้ำหนักของคำพูดเหล่านี้

น้ำหนักของคำพูดเหล่านี้ก็คือว่าพวกมันได้รับการพิสูจน์โดยพระเจ้าในพระทัยของพระองค์

พวกมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ พวกมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะสดับฟัง

และพวกมันเป็นบทอาสาที่พระเจ้าทรงโหยหาที่จะเห็น

คำพูดเหล่านี้ยังเป็นเนื้อแท้แห่งคำพยานของโยบด้วยเช่นกัน ในการนี้ ได้พิสูจน์ถึงความเพียบพร้อม

ความเที่ยงธรรม การยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบ

ความล้ำค่าของโยบตั้งอยู่ในการที่เขาถูกทดลองอย่างไรและเมื่อใด

และแม้กระทั่งเมื่อทั้งร่างกายของเขาถูกปกคลุมไปด้วยฝีร้าย เมื่อเขาได้ทนฝ่ากับความทรมานอย่างที่สุด

และเมื่อภรรยาและญาติมิตรของเขาแนะนำเขา เขาก็ยังคงเปล่งถ้อยคำเช่นนั้นออกมา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในหัวใจของเขานั้นเขาเชื่อว่า ไม่สำคัญว่าการทดลองจะเป็นอย่างไร

หรือไม่ว่าความทุกข์ลำบากและความทรมานจะสาหัสเท่าใด แม้ว่าความตายจะมาประสบกับเขา

เขาก็จะไม่ประกาศตัดขาดกับพระเจ้าหรือปิดทั้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงยึดครองที่ที่สำคัญมากที่สุด ในหัวใจของเขา

และว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นในหัวใจของเขา

เป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเราจึงอ่านการพรรณนาถึงเขาในข้อพระคัมภีร์ว่า ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น

โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของตน เขาไม่เพียงแต่ไม่ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเท่านั้น

แต่เขาไม่ได้ร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขา เขาไม่ได้กล่าวคำพุดอันตรายเกี่ยวกับพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่ได้ทำบาปต่อพระเจ้า ไม่เพียงแต่ปากของเขาสาธุการพระนามของพระเจ้าเท่านั้น

แต่เขายังได้สาธุการพระนามของพระเจ้าในหัวใจของเขาด้วย ปากและหัวใจของเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน

นี่คือ โยบที่แท้จริงที่พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

และนี่คือเหตุผลที่แท้จริงว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของโยบ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 46

การเข้าใจผิดมากมายของผู้คนเกี่ยวกับโยบ

ความยากลำบากที่โยบได้ทนทุกข์นั้นไม่ใช่งานของผู้สื่อสารที่พระเจ้าทรงส่งมา
อีกทั้งไม่ใช่เกิดขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเกิดขึ้นโดยซาตาน ศัตรูของพระเจ้า
ด้วยตัวมันเอง ดังนั้น ระดับความยากลำบากที่โยบได้ทนทุกข์จึงล้นลึก แต่ถึงกระนั้น ณ
ช่วงเวลานี้โยบได้แสดงให้เห็นถึงความรู้ประจำวันของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขาหลักการแห่งการกระทำ
ประจำวันของเขา และท่าทีของเขาต่อพระเจ้า โดยไม่สงวนไว้—นั่นคือความจริง หากโยบไม่ถูกทดลอง
หากพระเจ้าไม่ทรงนำการทดสอบมาสู่โยบ เมื่อโยบได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทาน
และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” เจ้าคงจะกล่าวว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด
พระเจ้าได้ประทานสินทรัพย์มากมายยิ่งนักให้กับเขา
ดังนั้นเขาจึงสาธุการพระนามของพระยาห์เวห์อย่างแน่อน หากก่อนหน้านี้เขาจะถูกทดสอบ โยบได้กล่าวว่า
“เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” เจ้าก็คงจะกล่าวว่าโยบกำลังพูดเกินจริง
และว่าเขาจะไม่ละทิ้งพระนามของพระเจ้าเนื่องจากเขามักจะได้รับพร โดยพระหัตถ์ของเจ้ายูบ่อยครั้ง
เจ้าคงจะพูดว่าหากพระเจ้าได้ทรงนำความวิบัติมาสู่เขา
เช่นนั้นแล้วเขาก็คงจะได้ละทิ้งพระนามของพระเจ้าไปแล้วอย่างแน่อน
แต่ทว่าเมื่อโยบพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดจะปรารณาถึงหรือปรารณาที่จะเห็น
รูปการณ์แวดล้อมที่ไม่มีผู้ใดจะปรารณาที่จะให้เกิดขึ้นกับพวกเขา ที่พวกเขากลัวว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเขา
รูปการณ์แวดล้อมที่แม้กระทั่งพระเจ้ายกก็ไม่ทรงสามารถทนเฝ้ามองได้
โยบยังคงสามารถยึดมั่นกับความซื่อสัตย์ของเขา “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย
สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” และ “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”
เมื่อเผชิญหน้ากับความประพาศของโยบ ณ เวลานี้
บรรดาผู้ที่รักการพูดคุยด้วยคำพูดเสียงสูงและผู้ที่รักการพูดความหมายตามตัวอักษรและคำสอนต่างๆ
ล้วนแล้วแต่พูดไม่ออก บรรดาผู้ที่สวดพระนามของพระเจ้าในวาทะเท่านั้น
แต่ทว่าไม่เคยยอมรับการทดสอบของพระเจ้า ถูกกล่าวโทษด้วยความซื่อสัตย์ที่โยบยึดมั่น
และพวกที่ไม่เคยเชื่อว่ามนุษย์สามารถยึดมั่นกับหนทางแห่งพระเจ้าได้ก็จะได้รับการพิพากษาด้วยคำพยานของโยบ
เมื่อเผชิญหน้ากับการประพาศของโยบในระหว่างการทดสอบเหล่านี้และคำพูดที่เขาได้กล่าวไป
ผู้คนบางคนจะรู้สึกสับสน บางคนจะรู้สึกอิจฉา บางคนจะรู้สึกงอน และบางคนจะถึงขั้นปรากฏว่าไม่สนใจ
กลับเชิดจุมกของพวกเขาลงไปสู่คำพยานของโยบเพราะพวกเขาไม่เพียงแต่มองเห็นความทรนทานที่ประสบบกับโยบ
ในระหว่างการทดสอบ และอ่านถึงคำพูดที่โยบได้พูดไปเท่านั้น แต่ยังมองเห็น “จุดอ่อน”

ของมนุษย์ที่โยบได้เผยออกมาเมื่อการทดสอบได้มาเกิดขึ้นกับเขา พวกเขาเชื่อว่า “จุดอ่อน”
นี่เป็นความไม่เพียบพร้อมที่ควรจะเป็นในความเพียบพร้อมของโยบ
เป็นความด่างพร้อยในมนุษย์ผู้ที่ดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า กล่าวคือ
เชื่อกันว่าบรรดาผู้ที่ดีพร้อมนั้นคือไม่มีคำหยาบ ไม่มีมลทินหรือแปดเปื้อน ว่าพวกเขาไม่มีจุดอ่อน
ไม่รู้จักความเจ็บปวด ว่าพวกเขาไม่เคยรู้สึกไม่มีความสุขหรือเศร้าสลด
และไม่มีความเกลียดหรือพฤติกรรมสุดขีดทางภายนอกใดๆ ผลก็คือ
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่าโยบมีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริง
ผู้คนไม่เห็นชอบกับพฤติกรรมหลายอย่างของเขาในระหว่างการทดสอบของเขา ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อโยบได้สูญเสียทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไปแล้ว เขาไม่ได้หั่งน้ำตาออกมาเหมือนที่ผู้คนจินตนาการ
“การขาดมารยาท” ของเขาทำให้ผู้คนคิดว่าเขาเย็นชา เพราะเขาไม่มีน้ำตาหรือความรักใคร่ต่อครอบครัวของเขา
นี่เป็นความประทับใจไม่ดีแรกเริ่มที่ผู้คนมีต่อโยบ
พวกเขาพบว่าพฤติกรรมของเขาหลังจากนั้นน่าเวียงงมากยิ่งขึ้นไปอีก กล่าวคือ ผู้คนได้ตีความคำว่า
“นึกเสียใจของตน” ว่าเป็นการที่เขาไม่เคารพพระเจ้า และเชื่ออย่างผิดๆ ว่า “โกนศิรยะ”
หมายถึงการที่โยบหมิ่นประมาทและการต่อต้านพระเจ้า นอกเหนือจากคำพูดของโยบที่ว่า
“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” แล้ว
ผู้คนก็ไม่หยั่งรู้ถึงความชอบธรรมใดๆ ในตัวโยบที่พระเจ้าได้ทรงสรรเสริญเลย
และด้วยเหตุนี้การประณินโยบโดยพวกเขาส่วนใหญ่จำนวนมากจึงไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าการไม่จับใจความ
การเข้าใจผิด ความสงสัย การกล่าวโทษ และการเห็นชอบทางทฤษฎีเท่านั้น
ไม่มีพวกเขาคนใดสามารถเข้าใจและซึ่งคุณค่าอย่างแท้จริงต่อพระวาระของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่ว่า
โยบคือคนดีงามและเที่ยงธรรม ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
บนพื้นฐานความประทับใจในตัวโยบของพวกเขาข้างต้น
ผู้คนมีความสงสัยต่อไปเกี่ยวกับความชอบธรรมของเขา เพราะการกระทำต่างๆ
ของโยบและการประพฤติดของเขากลับมาทักในข้อพระคัมภีร์ไม่ได้เร้าอารมณ์สะท้านโลกเหมือนอย่างผู้คนจะได้จ
ินตนาการ เขาไม่เพียงแค่ว่าไม่ได้ดำเนินการความดีความชอบที่ยิ่งใหญ่ใดๆ เท่านั้น
แต่เขายังเอาชิ้นหม้อแตกมาชุดตัวเขาเองขณะที่นั่งอยู่ท่ามกลางกองขี้เถ้าอีกด้วย
การกระทำนี้ยังทำให้ผู้คนประหลาดใจและทำให้พวกเขาสงสัย—และถึงขั้นปฏิเสธ—
ความชอบธรรมของโยบอีกด้วย เพราะในขณะที่ชุดตัวเองโยบก็ไม่ได้อธิษฐานหรือทำสัญญากับพระเจ้า
และยิ่งไปกว่านั้น ก็ไม่เห็นว่าเขาจะร่ำไห้หั่งน้ำตาด้วยความเจ็บปวด ณ เวลานั้น
ผู้คนเพียงแต่มองเห็นความอ่อนแอของโยบและไม่มองเห็นสิ่งอื่นใด และด้วยเหตุนี้

แม้เมื่อพวกเขาได้ยินโยบกล่าวว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

พวกเขาก็ไม่รู้สึกสะเทือนใจโดยสิ้นเชิง หรือไม่ก็ลังเล

และยังคงไม่สามารถหยั่งรู้ถึงความชอบธรรมของโยบจากคำพูดของเขา

ความประทับใจเบื้องต้นที่โยบให้แก่ผู้คนในระหว่างการทรมานจากการทดสอบของเขาก็คือว่า

เขาไม่ประจบประแจงและไม่โอหัง

ผู้คนไม่เห็นเรื่องราวเบื้องหลังพฤติกรรมของเขาที่แสดงออกอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเขา

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่เห็นความยำเกรงพระเจ้าภายในหัวใจของเขาหรือการที่เขายึดมั่นต่อหลักการแห่งหนทางของการหลบเลี่ยงความชั่ว

ความใจเย็นของเขาทำให้ผู้คนคิดว่าความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาคือแค่คำพูดที่ว่างเปล่า

ว่าความยำเกรงพระเจ้าของเขาเป็นแค่คำเล่าขาน ในขณะที่เดียวกัน “ความอ่อนแอ”

ที่เขาได้เปิดเผยออกมาภายนอกได้ทั้งความประทับใจที่ล้าลึกไว้กับพวกเขา ให้พวกเขามี “มุมมองใหม่”

และแม้กระทั่ง “ความเข้าใจใหม่” ต่อมนุษย์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดนิยามว่าดีพร้อมและเที่ยงธรรม

“มุมมองใหม่” และ “ความเข้าใจใหม่”

เช่นนั้นได้รับการพิสูจน์เมื่อโยบได้เปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิด

ถึงแม้ว่าระดับความทรมานที่เขาทนทุกข์จะไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจินตนาการและจับความเข้าใจได้

แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวคำพูดใดที่นอกกริต แต่มีเพียงได้ลดความเจ็บปวดในร่างกายของเขาด้วยวิธีการของเขาเอง

ดังที่บันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์ เขาได้กล่าวว่า “ขอให้อันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งสิ่งหนึ่งที่พูดว่า

‘ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย” (โยบ 3:3) บางที อาจไม่มีผู้ใดเคยพิจารณาว่าคำพูดเหล่านี้สำคัญ

และบางทีอาจจะมีส่วนที่ทำให้ความสนใจกับคำพูดเหล่านี้ ในพระคัมภีร์ของพวกเขา

คำพูดเหล่านี้หมายความว่าโยบต่อต้านพระเจ้าหรือไม่?

คำพูดเหล่านี้เป็นการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้าหรือไม่?

เรารู้ว่าพวกเขาหลายคนมีแนวคิดที่แน่นอนเกี่ยวกับคำพูดที่โยบได้พูดไปเหล่านี้

และเชื่อว่าหากโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เขาไม่ควรจะได้แสดงให้เห็นจุดอ่อนหรือความเศร้าโศกใดๆ

และควรจะได้เผชิญหน้ากับการโจมตีจากซาตานในเชิงบวกแทน

และแม้กระทั่งยอมในขณะเผชิญหน้ากับการทดลองของซาตาน

เขาไม่ควรปฏิบัติอย่างแม้แต่น้อยต่อความทรมานใดๆ ที่ซาตานได้นำมาสู่เนื้อหนังของเขา

อีกทั้งเขาไม่ควรจะได้เปิดเผยอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ภายในหัวใจของเขา

เขาควรจะต้องขอร้องให้พระเจ้าทำการทดสอบเหล่านี้ให้รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก

นี่คือสิ่งที่ใครบางคนที่ไม่หวั่นไหวและที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างแท้จริงควรจะแสดงออกหรือ

อกรอบครอง ท่ามกลางความทรมานสุดขีดนี้ โยบได้ทำแค่สาปแช่งวันที่เขาเกิด
เขาไม่ได้ร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้า นับประสาอะไรที่เขาจะได้มีเจตนาใดๆ ในการต่อต้านพระเจ้า
นี่คือสิ่งที่พุดง่ายกว่าทำมาก เพราะนับตั้งแต่โบราณกาลจนกระทั่งถึงวันนี้
ยังไม่มีผู้ใดเคยได้รับประสบการณ์กับการทดลองเช่นนั้นหรือทนทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยบ ดังนั้น
เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดเคยตกอยู่ใต้การทดลองประเภทเดียวกันกับโยบ? มันเป็นเพราะดังที่พระเจ้าทรงเห็นนั้น
ไม่มีผู้ใดสามารถแบกรับหน้าที่รับผิดชอบหรือพระบัญชาเช่นนั้นได้ ไม่มีผู้ใดสามารถทำอย่างที่โยบทำได้
และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีผู้ใดที่นอกเหนือจากสาปแช่งวันที่เขาเกิดแล้วนั้นก็ยังคงสามารถไม่ละทิ้งพระนามของพระเจ้าและสาธการพ
ระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าต่อเนื่องได้ดังเช่นที่โยบทำเมื่อความทรมานเช่นนั้นประสบกับเขา
ผู้ใดบ้างที่สามารถทำเยี่ยงนี้ได้? เมื่อพวกเรากล่าวเยี่ยงนี้เกี่ยวกับโยบ
พวกเรากำลังชมเชยพฤติกรรมของเขาหรือไม่? เขาเป็นคนชอบธรรม
และสามารถเป็นคำพยานเช่นนั้นต่อพระเจ้าได้ และสามารถทำให้ซาตานหนีไปโดยเอามือปิดหน้า
จนมันไม่มีวันมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อกล่าวหาเขาอีก—ดังนั้นการชมเชยเขาจะผิดอย่างไร?
เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขามีมาตรฐานสูงกว่าพระเจ้า?
เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขารู้จักกระทำได้ดีกว่าโยบเมื่อการทดสอบมาเกิดกับพวกเขา?
โยบได้รับการยกย่องจากพระเจ้า—พวกเขาสามารถมีข้อขัดข้องใดได้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิดเพราะเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงเจ็บปวดเพราะเขา

เราพูดบ่อยครั้งว่าพระเจ้าทรงมองภายในหัวใจของคุณ ในขณะที่ผู้คนมองที่ภายนอกของคุณ
เนื่องจากพระเจ้าทอดพระเนตรภายในหัวใจของคุณ พระองค์จึงเข้าพระทัยเนื้อแท้ของพวกเขา
ในขณะที่ผู้คนกำหนดคินยามเนื้อแท้ของคุณอื่นๆ บนพื้นฐานภายนอกของพวกเขา

เมื่อโยบเปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิด

การกระทำนี้ได้ทำให้บุคคลสำคัญฝ่ายวิญญาณทั้งหมดประหลาดใจ รวมทั้งเพื่อนสามคนของโยบ
มนุษย์มาจากพระเจ้า และควรจะขอบคุณสำหรับชีวิตและเนื้อหนัง ตลอดจนวันที่เขาเกิด

ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา และเขาไม่ควรสาปแช่งสิ่งเหล่านั้น

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนธรรมดาสามารถเข้าใจและคิดฝันได้ สำหรับใครก็ตามที่ติดตามพระเจ้า
การเข้าใจนี้ศักดิ์สิทธิ์และไม่อาจฝ่าฝืนได้ และมันเป็นความจริงที่ไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ในทางกลับกันนั้น โยบได้แหกกฎเหล่านี้ กล่าวคือ เขาได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด

นี่คือการกระทำที่ผู้คนธรรมดาพิจารณาว่าเป็นการข้ามไปสู่ดินแดนต้องห้าม

โยบไม่เพียงแต่ไม่ได้ได้รับความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจของผู้คนเท่านั้น

เขายังไม่มีสิทธิได้รับการอภัยโทษของพระเจ้าด้วย ในขณะเดียวกัน

ผู้คนมากยิ่งขึ้นด้วยซ้ำที่กลายมาสงสัยต่อความชอบธรรมของโยบ

เพราะดูเหมือนว่าความโปรดปรานที่พระเจ้าทรงมีต่อโยบนั้นได้ทำให้โยบเป็นคนเห็นแก่ตัว

มันทำให้เขาหึงเกริมและไม่ยังคิดจนกระทั่งเขาไม่เพียงไม่ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพรเขาและใส่พระทัยเขาใน
ระหว่างชั่วชีวิตของเขาเท่านั้น แต่เขายังประณามสาปแช่งวันที่เขาเกิดให้พบกับความย่อยยับ นี่คืออะไร
หากว่าไม่ใช่การต่อต้านพระเจ้า?

ความฉาบฉวยเช่นนั้นจัดเตรียมหลักฐานให้ผู้คนกล่าวโทษการกระทำนี้ของโยบ

แต่ผู้ใดเล่าสามารถรู้สิ่งที่โยบกำลังคิดอย่างแท้จริง ณ เวลานั้นได้?

ผู้ใดเล่าสามารถรู้เหตุผลว่าทำไมโยบจึงได้กระทำในลักษณะนั้น?

มีเพียงพระเจ้าและตัวโยบเองเท่านั้นที่รู้เรื่องราวภายในและเหตุผลทั้งหลายในที่นี้

เมื่อซาตานได้ยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กระดูกของโยบ โยบก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของมัน

โดยไม่มีวิธีที่จะหนีรอดหรือเรี่ยวแรงที่จะต้านทาน

ร่างกายและวิญญาณของเขาทนทุกข์กับความเจ็บปวดแสนสาหัส

และความเจ็บปวดนี้ทำให้เขาตระหนักรู้อย่างลึกซึ้งถึงความไม่สำคัญ ความอ่อนแอ

และความไร้พลังอำนาจของมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ในเวลาเดียวกันนั้น
เขายังได้รับความซึ่งคุณค่าและความเข้าใจที่ล้ำลึกกว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีพระทัยที่ห่วงใยและดูแลมวลมนุษย์อ
กด้วย ในเงื้อมมือของซาตาน
โยบได้ตระหนักว่ามนุษย์ที่มีเลือดเนื้อนั้นแท้ที่จริงแล้วช่างไร้พลังอำนาจและอ่อนแอยิ่งนัก
เมื่อเขาคูกเขาลงและอธิษฐานต่อพระเจ้า
เขารู้สึกราวกับว่าพระเจ้ากำลังทรงปิดบังพระพักตร์ของพระองค์และกำลังทรงซ่อนเร้น
เพราะพระเจ้าได้ทรงวางเขาไว้ในมือของซาตานโดยสิ้นเชิง ในเวลาเดียวกันนั้น พระเจ้าก็ทรงกระแสดเพราะเขา
และยิ่งไปกว่านั้น ทรงโหม่นสพรเพราะเขา พระเจ้าทรงปวดร้าวด้วยความปวดร้าวของเขา
และทรงเจ็บด้วยความเจ็บของเขา... โยบรู้สึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า
รวมทั้งมันไม่อาจทนได้เพียงใดสำหรับพระเจ้า... โยบไม่ต้องการที่จะนำความเศร้าโศกมาให้พระเจ้ามากขึ้นไปอี
ก และเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงกระแสดเพราะเขา
นับประสาอะไรที่เขาจะต้องการเห็นพระเจ้าทรงเจ็บปวดเพราะเขา ณ ช่วงเวลานั้น
โยบเพียงต้องการที่จะพรากตัวเขาเองไปจากเนื้อหนังของเขา
ที่จะไม่ทนฝ่าความเจ็บปวดที่เนื้อหนังนี้นำมาให้เขาอีกต่อไป
เพราะนี่คงจะหยุดพระเจ้าจากการทรงทรมานด้วยความเจ็บปวดของเขา—ถึงกระนั้นเขาก็ไม่สามารถทำได้
และเขาต้องทนยอมรับไม่เพียงแต่ความเจ็บปวดของเนื้อหนังเท่านั้น
แต่เป็นความทรมานของการที่ไม่ปรารถนาจะทำให้พระเจ้ากังวลพระทัยด้วย ความเจ็บปวดสองอย่างนี้—
หนึ่งจากเนื้อหนัง และหนึ่งจากจิตวิญญาณ—ได้นำความเจ็บปวดจากหัวใจและบีบเค้นข้างในมาสู่โยบ
และทำให้เขารู้สึกว่าขีดจำกัดของมนุษย์ผู้ซึ่งมีเลือดเนื้อสามารถทำให้คนเรารู้สึกผิดหวังและหมดหนทางเพียงใด
ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ ความโหยหาพระเจ้าของเขาเริ่มแรงกล้าขึ้น
และความเกลียดชังซาตานของเขาก็ได้กลายมาเป็นหนักแน่นยิ่งขึ้น ในเวลานั้น
โยบคงจะเลือกที่จะไม่ได้เกิดมาในโลกมนุษย์มากกว่า
อยากที่จะให้เขาไม่มีอยู่มากกว่าเห็นพระเจ้าทรงหลั่งน้ำพระเนตรหรือรู้สึกเจ็บปวดเพื่อเห็นแก่เขา
เขาเริ่มเกลียดชังเนื้อหนังของเขาอย่างลึกซึ้ง เริ่มรำคาญและเบื่อกับตัวเขาเอง วันที่เขาเกิด
และแม้กระทั่งทั้งหมดที่เชื่อมโยบกับเขา
เขาไม่ปรารถนาให้มีการกล่าวถึงวันที่เขาเกิดหรือสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับมันอีก
และดังนั้นเขาจึงได้เปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิดว่า “ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งถิ่นที่พูดว่า
‘ตั้งครรถ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย ขอให้วันนั้นเป็นความมิด
ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าเอาพระทัยใส่วันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น” (โยบ 3:3-4)

คำพูดของโยบมีความเกลียดชังตัวเองของเขา “ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า ‘ตั้งครรถ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย”

รวมทั้งคำคำหนี่ที่เขาารู้สึกต่อตัวเองและสำนึกรับรู้ของเขาเกี่ยวกับการเป็นหนี่ที่ได้ทำให้เกิดความเจ็บปวดแก่พระเจ้า “ขอให้วันนั้นเป็นความมึด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าเอาพระทัยใส่วันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น”

สองบทตอนเหล่านี้คือการแสดงออกมากที่สุดว่าโยบรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น และแสดงให้เห็นถึงความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาอย่างเต็มที่แก่ทุกคน ในเวลาเดียวกันนั้น ในขณะที่โยบได้ปรารถนา ความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา ตลอดจนความยำเกรงพระเจ้าของเขาก็ได้รับการยกระดับขึ้นอย่างแท้จริง แน่แน่นอนว่าการยกระดับนี้เป็นผลที่พระเจ้าได้ทรงคาดหวังไว้อย่างแม่นยำ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 48

โยบเอาชนะซาตานและกลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

เมื่อโยบได้ก้าวผ่านการทดสอบของเขาครั้งแรก เขาได้ถูกเพิกถอนทรัพย์สินของเขาทั้งหมดและลูกๆ ของเขาทั้งหมดไป แต่เขาไม่ได้ล้มลงหรือกล่าวสิ่งใดที่เป็นบาปต่อพระเจ้าอันเป็นผลที่ตามมา เขาได้ชนะการทดลองของซาตาน และได้ชนะสินทรัพย์ทางวัตถุของเขา ลูกหลานของเขา และการทดสอบแห่งการสูญเสียสมบัติทางโลกของเขาทั้งหมด กล่าวคือ เขาสามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา และเขายังสามารถที่จะถวายการขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำได้อีกด้วย เช่นนั้นคือการประพุดของโยบในระหว่างการทดลองครั้งแรกของซาตาน และเช่นนั้นคือคำพยานของโยบในระหว่างการทดสอบครั้งแรกของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในการทดสอบครั้งที่สอง ซาตานได้ยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กับโยบ และถึงแม้ว่าโยบจะได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดใหญ่หลวงกว่าที่เขาได้เคยรู้สึกมาก่อน แต่คำพยานของเขาก็คงเพียงพอที่จะทิ้งให้ผู้คนประหลาดใจ เขาได้ใช้ความอดทน ความเชื่อมั่น และการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา ตลอดจนความยำเกรงพระเจ้าของเขา เพื่อให้ซาตานพ่ายแพ้อีกครั้ง และการประพุดของเขาและคำพยานของเขาได้รับความเห็นชอบและความโปรดปรานจากพระเจ้าอีกครั้ง ในระหว่างการทดลองนี้

โยบได้ใช้การประพุดที่แท้จริงของเขาเพื่อประกาศแก่ซาตานว่าความเจ็บปวดของเนื้อหนังไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าของเขาหรือนำการเฝ้าเดี่ยวพระเจ้าและความยำเกรงพระเจ้าของเขาไปได้ เขาจะไม่ประกาศตัดขาดกับพระเจ้าหรือล้มเลิกความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาเพราะเขาได้เผชิญหน้ากับความตาย ความมุ่งมั่นของโยบทำให้ซาตานจีจลาค ความเชื่อของเขาทิ้งให้ซาตานขยาดและสั่นไหว ความหนักหน่วงที่ใช้ต่อสู้กับซาตานในช่วงระหว่างการสู้รบที่อาจเป็นหรือตายของพวกเขาได้เพาะความเกลียดชังและความขุ่นเคืองอย่างลึกซึ้งในตัวซาตาน

ความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาทิ้งให้ซาตานไม่มีสิ่งใดที่มันจะสามารถทำกับเขาได้มากกว่านั้นแล้ว เช่นนั้นเองที่ซาตานได้ละทิ้งการโจมตีของมันที่มีต่อเขา

และล้มเลิกข้อกล่าวหาที่มันมีต่อโยบที่มันได้วางไว้เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า

นี่หมายความว่าโยบได้ชนะโลกแล้ว เขาได้ชนะเนื้อหนังแล้ว เขาได้ชนะซาตานแล้ว

และเขาได้ชนะความตายแล้ว เขาเป็นมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าโดยครบบริบูรณ์และโดยสิ้นเชิง

ในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งสองครั้งนี้ โยบได้ตั้งมั่นในคำพยานของเขา

ได้ใช้ชีวิตด้วยความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาอย่างแท้จริง

และได้ขยายวงเขตแห่งหลักการดำรงชีวิตของเขาในด้านความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว
เมื่อได้ก้าวผ่านการทดสอบสองครั้งเหล่านี้แล้ว ประสบการณ์ที่มั่งคั่งยิ่งกว่าก็ได้เกิดขึ้นในตัวโยบ
และประสบการณ์นี้ได้ทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่และชำองมากยิ่งขึ้น มันทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้น
และมีความเชื่อมั่นที่ยิ่งใหญ่ขึ้น

และมันทำให้เขามั่นใจมากยิ่งขึ้นในความชอบธรรมและความมีคุณค่าของความเชื่อสัตย์ที่เขาได้ยึดมั่น
การที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทดสอบโยบได้มอบความเข้าใจและสำนึกรับรู้ที่ลึกซึ้งแก่เขาเกี่ยวกับความห่วงใย
มนุษย์ของพระเจ้า และเปิดโอกาสให้เขาได้สำนึกรับรู้ถึงค่าของความรักจากพระเจ้า
ซึ่งจากจุดนี้การคิดคำนึงและความรักที่มีต่อพระเจ้าได้ถูกเพิ่มเข้าไปในความยำเกรงพระเจ้าของเขา
การทดสอบของพระยาห์เวห์พระเจ้าไม่เพียงแค่มิได้แปลกแยกโยบออกจากพระองค์
แต่ยังได้นำพาหัวใจเขาให้ใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

เมื่อความเจ็บปวดทางเนื้อหนังที่โยบทนฝ่าได้ไปถึงจุดสูงสุดของมัน
ความห่วงใยที่เขาได้รู้สึกจากพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทำให้เขาไม่มีทางเลือกใดนอกจากต้องสาปแช่งวันที่เขาเกิด
การประพาดเช่นนั้นไม่ได้ถูกวางแผนระยะยาว

แต่เป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงการคิดคำนึงและความรักต่อพระเจ้าจากภายในหัวใจของเขา
มันเป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติที่มาจากการพิจารณาและความรักของเขามีสู่พระเจ้า กล่าวคือ
เนื่องจากเขาเกลียดชังตัวเอง และเขาไม่เต็มใจและไม่สามารถทนที่จะทรمانพระเจ้าได้
ด้วยเหตุนี้การคิดคำนึงและความรักของเขายังได้มาถึงจุดที่ไม่คำนึงถึงตนเอง ณ เวลานี้
โยบได้ยกระดับการรักใคร่บูชาที่ยืนหยัดมายาวนานและการโยยหาพระเจ้าและการเฝ้าเดี่ยวพระเจ้าของเขาขึ้นถึง
ระดับของการพิจารณาและการรัก ในเวลาเดียวกัน

เขายังได้ยกระดับความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าและการยำเกรงพระเจ้าของเขาขึ้นถึงระดับของการพิจารณาและ
การรัก เขาไม่ยอมให้ตัวเองทำสิ่งใดที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายกับพระเจ้า

เขาไม่อนุญาตให้ตัวเองมีการประพาดใดๆ ที่จะทำให้พระเจ้าทรงเจ็บปวด

และไม่ยอมให้ตัวเองนำความโทมนัส ความลับข้องพระทัย

หรือแม้กระทั่งความไม่มีสุขมาสู่พระเจ้าเพราะเหตุผลของเขาเอง ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น

ถึงแม้ว่าโยบจะยังคงเป็นโยบคนเดิมเหมือนเมื่อก่อน แต่ความเชื่อ การเชื่อฟัง

และความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นได้นำพาความพึงพอใจพระทัยและความชื่นชมยินดีอันครบบริบูรณ์มาให้พระเจ้า
ในเวลานั้น โยบได้บรรลุถึงความเพียบพร้อมที่พระเจ้าได้ทรงคาดหวังให้เขาบรรลุแล้ว

เขาได้กลายเป็นใครบางคนที่มีค่าคู่ควรอย่างแท้จริงแก่การเรียกว่า “ดีพร้อมและเที่ยงธรรม”

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

ความประพฤติที่ชอบธรรมของเขาเปิดโอกาสให้เขาชนะชาตานและตั้งมั่นในคำพยานของเขาต่อพระเจ้า ดังนั้น
ความประพฤติที่ชอบธรรมของเขาเช่นกันที่ได้ทำให้เขามีความเพียบพร้อม
และเปิดโอกาสให้คุณค่าแห่งชีวิตของเขาได้รับการยกระดับและขึ้นสูงกว่าที่เคย
และความประพฤติที่ชอบธรรมเหล่านั้นยังได้ทำให้เขาเป็นบุคคลแรกที่ไม่ถูกชาตานโจมตีและทดลองอีกต่อไป
เนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม เขาจึงถูกชาตานกล่าวหาและทดลอง และเนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม
เขาจึงถูกส่งมอบให้แก่ชาตาน และเนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม เขาจึงชนะชาตานและทำให้ชาตานพ่ายแพ้
และตั้งมั่นในคำพยานของเขา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
โยบได้กลายเป็นมนุษย์คนแรกที่จะไม่มีวันถูกส่งมอบให้แก่ชาตานอีก
เขาได้มาอยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง
ภายใต้พระพรของพระเจ้าโดยไม่มีการสะดุดล้มหรือความล้มเหลวของชาตาน...เขาได้กลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริงใ
นสายพระเนตรของพระเจ้า และได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว...

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวจนะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 49

ในชีวิตประจำวันของโยบพวกเรามองเห็นความเพียบพร้อม ความเที่ยงธรรม

ความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของเขา

หากพวกเราจะสนทนากันถึงโยบ

เช่นนั้นแล้วพวกเราต้องเริ่มด้วยการประเมินเขาที่ถูกคำร่ำมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า นั่นคือ

“ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหนีจากความชั่วร้าย”

พวกเรามาเรียนรู้เกี่ยวกับความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบกันก่อนเถิด

ความเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับคำว่า “ดีพร้อม” และ “เที่ยงธรรม” คือสิ่งใด? พวกเราเชื่อว่าโยบไม่มีที่ติว่าเขามีเกียรติใช่หรือไม่? แน่นอนว่านี่จะเป็นการตีความตามตัวอักษรและการเข้าใจคำว่า “ดีพร้อม” และ

“เที่ยงธรรม” แต่บริบทแห่งชีวิตจริงเป็นส่วนสำคัญต่อการเข้าใจโยบที่แท้จริง—คำพูด หนังสือ

และทฤษฎีอย่างเดียวกันจะไม่ให้คำตอบใด พวกเราจะเริ่มด้วยการดูชีวิตในบ้านของโยบ

ว่าการประพฤติปกติของเขาเป็นอย่างไร ในช่วงระหว่างชีวิตของเขา

นี้จะบอกให้พวกเราเกี่ยวกับหลักการและวัตถุประสงค์ในชีวิตของเขา

ตลอดจนเกี่ยวกับบุคลิกภาพและการไล่ตามเป้าหมายของเขา ตอนนี้ พวกเรามาอ่านพระวจนะสุดท้ายของโยบ 1:3

กันเถิด ความว่า “ดังนั้นชายผู้นี้จึงมั่งคั่งที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก”

สิ่งที่พระวจนะเหล่านี้กำลังกล่าวถึงก็คือว่า สถานะและตำแหน่งของโยบนั้นสูงส่งมาก

และถึงแม้ว่าจะไม่มีการบอกให้พวกเราว่าเหตุผลที่ทำให้เขาถึงมั่งคั่งมากที่สุดในบรรดาชาวตะวันออกเป็นเพราะ

ะสินทรัพย์อันอุดมสมบูรณ์ของเขา หรือเพราะเขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

และยำเกรงพระเจ้าในขณะที่หลบเลี่ยงความชั่วก็ตาม

แต่โดยรวมแล้วพวกเราทราบว่าสถานะและตำแหน่งของโยบมีค่ามาก ดังที่มีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ความประทับใจแรกที่สุดคนมีต่อโยบก็คือว่าโยบเป็นคนดีพร้อม ว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

และว่าเขาครอบครองทรัพย์สมบัติที่มั่งคั่งและสถานะที่น่าเคารพนับถือ

สำหรับการที่บุคคลธรรมดาคนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นและภายใต้สภาวะเงื่อนไขเช่นนั้น

อาหารของโยบ คุณภาพชีวิต และแง่มุมต่างๆ

ในชีวิตส่วนตัวของเขาคงจะเป็นจุดมุ่งความสนใจของผู้คนส่วนมาก ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไป

ความว่า “บุตรของท่านเคยจัดงานเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน

พวกเขาจะเชิญน้องสาวทั้งสามคนมารับประทานและดื่มกับพวกเขาด้วย และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว

โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามืด
ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ‘บางทีลูกๆ
ของข้าได้ทำบาปและแข่งพระเจ้าในใจ’ โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา” (โยบ 1:4-5) บทตอนนี้บอกให้พวกเราทั้งสองสิ่ง
นั่นคือ สิ่งแรกคือบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบจัดงานเลี้ยงเป็นประจำ
มีการรับประทานและการดื่มมากมาย สิ่งที่สองคือโยบได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบ่อยครั้ง
เพราะเขามักเป็นห่วงบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา โดยเกรงว่าพวกเขาจะทำบาป
ว่าหัวใจของพวกเขาจะได้ประกาศตัดขาดกับพระเจ้าไปแล้ว
ในเรื่องนี้ได้พรรณนาถึงชีวิตของผู้คนสองชนิดที่แตกต่างกัน ชนิดแรก บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบ
ที่มักจะจัดงานเลี้ยงเนื่องจากความมั่งคั่งของพวกเขา ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย
ดื่มและรับประทานอาหารจนจุใจพวกเขา
และสุขสำราญกับคุณภาพชีวิตชั้นสูงที่ทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุได้นำพามาให้ ด้วยการดำรงชีวิตเช่นนั้น
จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่พวกเขาจะทำบาปและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองบ่อยครั้ง—
แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ชำระตัวพวกเขาให้บริสุทธิ์หรือถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงมีที่ในหัวใจของพวกเขา
ว่าพวกเขาไม่ได้คิดใคร่ครวญถึงพระคุณของพระเจ้าเลย อีกทั้งไม่ยำเกรงว่าจะทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะยำเกรงการประกาศตัดขาดกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
แน่นอนว่าจุดมุ่งเน้นของเราไม่ใช่อยู่ที่ลูกๆ ของโยบ แต่อยู่ที่สิ่งที่โยบได้ทำเมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ เช่นนั้น
นี่คืออีกเรื่องหนึ่งที่ได้พรรณนาไว้ในบทตอนนี้
ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของโยบและเนื้อแท้ในสถานะความเป็นมนุษย์ของเขา
ในที่ซึ่งพระคัมภีร์พรรณนาถึงงานเลี้ยงของบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบ ไม่มีการกล่าวถึงโยบ
ในนั้นกล่าวแต่เพียงว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขามักจะรับประทานและดื่มด้วยกัน
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขาไม่ได้จัดงานเลี้ยง
 อีกทั้งเขาไม่ได้ร่วมกับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาในการรับประทานอย่างฟุ่มเฟือย
ถึงแม้จะมั่งคั่งและครอบครองสินทรัพย์และผู้รับใช้มากมาย แต่ชีวิตของโยบก็ไม่ใช่ชีวิตที่หรูหรา
เขาไม่ได้ถูกหลอกลวงด้วยสภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตที่เหนือกว่าของเขา
และเขาไม่ได้ให้ตัวเองมอมเมากับความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังหรือสิ่งที่จะถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเนื่องจากท
รัพย์สมบัติของเขา นับประสาอะไรที่มันจะเป็นสาเหตุให้เขาค่อยๆ หลบเลี่ยงพระเจ้าในหัวใจของเขา
เช่นนั้นแล้ว จึงเห็นเด่นชัดว่าโยบได้รับการบ่มวินัยในวิถีชีวิตของเขา
ไม่โลกหรือสุรุษสุรายันเป็นผลจากพระพรที่พระเจ้าทรงให้แก่เขา และเขาไม่ได้ยึดติดกับคุณภาพของชีวิต

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาเป็นคนถ่อมใจและถ่อมตัว เขาไม่ได้รับมอบมาเพื่อการ ให้อวด

และเขาระมัดระวังและเอาใจใส่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เขามักจะคิดใคร่ครวญถึงพระคุณและพระพรของพระเจ้าบ่อยๆ และเกรงกลัวพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง
ในชีวิตประจำวันของเขานั้น

โยบมักจะลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวสำหรับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ โยบไม่เพียงแต่ยำเกรงพระเจ้าด้วยตัวเขาเองเท่านั้น แต่เขายังหวังด้วยว่าลูกๆ

ของเขาก็จะยำเกรงพระเจ้าในทำนองเดียวกันและไม่ทำบาปต่อพระเจ้า

ทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุของโยบไม่มีที่ภายในหัวใจของเขา อีกทั้งมันไม่ได้แทนที่ตำแหน่งที่พระเจ้าทรงครอง

การกระทำประจำวันของโยบล้วนเชื่อมโยงกับความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

ไม่ว่าเพื่อประโยชน์ของเขาเองหรือเพื่อลูกๆ ของเขา

ความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาไม่ได้หยุดอยู่ที่ปากของเขา

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เขานำมาสู่การกระทำและได้สะท้อนอยู่ในทุกๆ ส่วนในชีวิตประจำวันของเขา

การประพาดจริงนี้ของโยบแสดงให้เห็นว่าเขาคือคนซื่อสัตย์

และครอบครองเนื้อแท้ที่รักความยุติธรรมและสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก

การที่โยบมักจะได้ส่งและได้ชำระบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาให้บริสุทธิ์นั้นหมายความว่าเขาไม่ได้ห้ามหรือเห็นชอบกับพฤติกรรมของลูกๆ ของเขา ในทางกลับกัน

ในหัวใจของเขานั้นเขาผิดหวังกับพฤติกรรมของพวกลูกๆ และกล่าวโทษพวกลูกๆ

เขาได้สรุปว่าพฤติกรรมของบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขานั้นไม่เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์พระเจ้า

า

และดังนั้นเขาจึงมักเรียกให้พวกลูกๆ มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าและสารภาพบาปของพวกเขาบ่อยๆ

การกระทำของโยบแสดงให้เห็นสถานะความเป็นมนุษย์อีกด้านหนึ่งของเขา

ด้านที่เขาไม่มีวันเดินไปกับพวกที่มักทำบาปและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองบ่อยๆ

แต่กลับหลบเลี่ยงและหลีกเลี่ยงพวกเขาแทน ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะเป็นบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

แต่เขาก็ไม่ได้ละทิ้งหลักการแห่งการประพาดของเขาเองเพราะพวกนั้นเป็นลูกหลานของเขาเอง

อีกทั้งเขาไม่ได้คัดค้านบาปของพวกลูกๆ เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเขาเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากระตุ้นให้พวกลูกๆ สารภาพและได้รับความอดกลั้นของพระยาห์เวห์พระเจ้า และเขาได้เตือนพวกลูกๆ

ไม่ให้ละทิ้งพระเจ้าเพื่อเห็นแก่ความสุขสำราญอันละโมภของพวกเขากันเอง

หลักการแห่งวิถีที่โยบปฏิบัติต่อผู้อื่นนั้นไม่อาจแยกกันได้จากหลักการแห่งความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยง

ความชั่วของเขา เขารักสิ่งที่พระเจ้าทรงยอมรับ และเกลียดชังสิ่งที่พระเจ้าทรงขะขะ

เขารักบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และเกลียดชังบรรดาผู้ที่กระทำชั่วหรือทำบาปต่อพระเจ้า
ความรักและความเกลียดชังเช่นนั้นถูกแสดงให้เห็นในชีวิตประจำวันของเขา
และเป็นความเที่ยงธรรมยิ่งของโยบที่สายพระเนตรของพระเจ้ามองเห็น โดยธรรมชาติแล้วนั้น
นี่ยังเป็นการแสดงออกและการดำรงชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของโยบในความสัมพันธ์ของเขากับ
คนอื่น ๆ ในชีวิตประจำวันของเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเราต้องเรียนรู้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 50

การสำแดงถึงสถานะความเป็นมนุษย์ของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา

(การทำความเข้าใจความดีพร้อม ความเที่ยงธรรม ความยำเกรงพระเจ้า

และการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา)

เมื่อโยบได้ยินว่าทรัพย์สินของเขาได้ถูกขโมยไป ว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาได้เสียชีวิตไป และว่าผู้รับใช้ของเขาได้ถูกสังหารไปแล้ว เขามีปฏิกิริยาดังนี้ “แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ” (โยบ 1:20) พระวณะเหล่านี้บอกให้เราารู้ข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ หลังจากได้ยินข่าวนี้แล้ว โยบไม่ได้ตื่นตระหนก

เขาไม่ได้ร้องไห้หรือตำหนิผู้รับใช้ทั้งหลายที่ได้บอกข่าวนี้กับเขา

นับประสาอะไรที่เขาจะได้ตรวจสอบที่เกิดเหตุเพื่อเจาะลึกและยืนยันความถูกต้องของรายละเอียดและหาว่าที่จริงแล้วได้เกิดอะไรขึ้น เขาไม่ได้แสดงความเจ็บปวดหรือความเสียใจใดๆ ที่สูญเสียสิ่งครอบครองของเขา อีกทั้งเขาไม่ได้หั่งน้ำตาเนื่องจากสูญเสียลูกๆ ของเขาและบรรดาผู้เป็นที่รักของเขา ในทางตรงกันข้าม เขาได้ฉีกเสื้อคลุมของเขา และโกนศีรษะ กราบลงถึงดินและนมัสการ

การกระทำของโยบไม่เหมือนกับการกระทำของมนุษย์ธรรมดาคนใด

การกระทำเหล่านั้นทำให้ผู้คนมากมายสับสน และทำให้พวกเขาตำหนิโยบในหัวใจของพวกเขาสำหรับ

“ความเลื่อมใส” ของเขา การที่รู้ๆ ก็สูญเสียสิ่งครอบครองทั้งหลายของตนไป

ผู้คนปกติคงจะปรารถนาว่าใจสลายหรือหมดกำลังใจตายอยาก—หรือในกรณีของผู้คนบางคน

พวกเขาอาจถึงขั้นตกอยู่ในความซึมเศร้าที่ลึกซึ้ง นี่เป็นเพราะว่าในหัวใจของผู้คนนั้น

ทรัพย์สินของพวกเขาเป็นตัวแทนของความพยายามชั่วชีวิตของพวกเขา—

มันคือสิ่งที่ความอยู่รอดของพวกเขาพึ่งพาอยู่ มันเป็นความหวังที่ทำให้พวกเขามีชีวิตอยู่

การสูญเสียทรัพย์สินของพวกเขาไปหมายถึงความพยายามของพวกเขาได้สูญเปล่า

ว่าพวกเขาอยู่โดยไม่มีความหวัง และแม้กระทั่งว่าพวกเขาไม่มีอนาคต

นี่คือท่าทีของบุคคลปกติทุกคนที่มีต่อทรัพย์สินของพวกเขาและเป็นสัมพันธภาพอันใกล้ชิดที่พวกเขามีกับมัน

และนี่ยังมีความสำคัญของทรัพย์สินในสายตาของผู้คนอีกด้วย เช่นนั่นเอง

ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมากจึงรู้สึกสับสนกับท่าทีที่ไม่แยแสของโยบที่มีต่อความสูญเสียทรัพย์สินของเขา วันนี้ พวกเรากำลังจะขจัดความสับสนที่ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดรู้สึกโดยการอธิบายถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นภายในหัวใจของโยบ

สามัญฐานีกบอภทว่า เมื่อได้รับมอบสินทรัพย์อันอุดมสมบูรณ์เช่นนั้นจากพระเจ้าแล้ว

โยบควรจะรู้สึกละอายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเนื่องจากการสูญเสียสินทรัพย์เหล่านั้น เพราะเขาไม่ได้ดูแลหรือเอาใจใส่สิ่งเหล่านั้น เขาไม่ได้ยึดติดกับสินทรัพย์ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา ด้วยเหตุนี้

เมื่อเขาได้ยืนยันว่าทรัพย์สินของเขาได้ถูกขโมยไป

ปฏิกิริยาแรกของเขาควรจะเป็นการไปยังที่เกิดเหตุและตรวจสอบสิ่งของที่คงเหลือจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้สูญหายไป แล้วจากนั้นก็ควรจะสารภาพต่อพระเจ้าเพื่อที่เขาอาจจะได้รับพระพรของพระเจ้าอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม

โยบไม่ได้ทำการนี้ และเขามีเหตุผลของเขาเองโดยธรรมชาติสำหรับการไม่ทำเช่นนั้น ในหัวใจของเขา

โยบเชื่ออย่างล้าลึกว่าทั้งหมดที่เขาครอบครองนั้น ได้ถูกพระเจ้าประทานมาให้แก่เขา

และไม่ใช้ผลผลิตจากการลงแรงของเขาเอง ด้วยเหตุนี้

เขาจึงไม่มองว่าพระพรเหล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้เป็นต้นทุน

แต่กลับผูกติดหลักการแห่งความอยู่รอดเอาไว้ในการยึดมั่นกับหนทางที่ควรจะยกชูด้วยพลังกำลังทั้งหมดของเขาแทน เขาเชิดชูพระพรของพระเจ้าและขอบคุณสำหรับสิ่งเหล่านั้น แต่เขาไม่ได้ติดใจกับพระพร

อีกทั้งเขาไม่ได้แสวงหาสิ่งเหล่านั้นให้มากยิ่งขึ้น เช่นนั้นเองคือท่าทีของเขาที่มีต่อทรัพย์สิน

เขาไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์ของการได้มาซึ่งพระพร

อีกทั้งไม่ได้กังวลหรือเป็นทุกข์ด้วยการขาดหรือสูญเสียพระพรต่างๆ ของพระเจ้า

เขาไม่ได้กลายเป็นมีความสุขอย่างล้าพองและพริ้วเฟื่องเนื่องจากพระพรของพระเจ้า

อีกทั้งไม่ได้เพิกเฉยต่อทางแห่งพระเจ้าหรือลืมนพระคุณของพระเจ้าเนื่องจากพระพรต่างๆ

ที่เขาได้ชื่นชมอยู่เป็นนิตย์

ท่าทีของโยบที่มีต่อทรัพย์สินของเขาเปิดเผยให้ผู้คนเห็นสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของเขา กล่าวคือ

ประการแรก โยบไม่ใช่คนโลก และไม่ต้องการมากมายในชีวิตทางวัตถุของเขา ประการที่สอง

โยบไม่เคยเป็นห่วงหรือเกรงว่าพระเจ้าจะเอาทั้งหมดที่เขาไป

ซึ่งเป็นท่าทีของเขาที่เชื่อฟังต่อพระเจ้าในหัวใจของเขา กล่าวคือ

เขาไม่มีความต้องการหรือการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับว่าพระเจ้าจะทรงเอาไปจากเขาเมื่อไหร่

หรือจะเอาไปหรือไม่ และไม่ได้ถามเหตุผลว่าทำไม

แต่มีเพียงพยายามที่จะเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ประการที่สาม

เขาไม่เคยเชื่อว่าทรัพย์สินของเขานั้นมาจากการลงแรงของเขาเอง

แต่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา นี่คือการเชื่อในพระเจ้าของโยบ

และคือเครื่องบ่งชี้ถึงความเชื่อมั่นของเขา

สภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบและการไล่ตามเสาะหาประจำวันที่แท้จริงของเขาได้เป็นที่ชัดเจนในข้อสรุปสาม

ประเด็นเกี่ยวกับเขานี้หรือไม่?

สภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาของโยบเป็นส่วนสำคัญในการประพจน์ที่ดีเยี่ยมของเขาเมื่อเผชิญหน้ากับความสูญเสียในทรัพย์สินของเขา

มันเป็นเพราะการไล่ตามเสาะหาประจำวันของเขาอย่างแน่นอนที่โยบได้มีวุฒิภาวะและความเชื่อมั่นที่จะกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

ในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้า คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่ได้มาชั่วข้ามคืน

อีกทั้งคำพูดเหล่านี้ไม่ใช่เพิ่งได้ปรากฏขึ้นในหัวของโยบ

คำพูดเหล่านั้นคือสิ่งที่เขาได้มองเห็นและคุ้นเคยในช่วงระหว่างหลายปีแห่งการได้รับประสบการณ์กับชีวิต

เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เพียงแค่แสวงหาพระพรของพระเจ้าและผู้ที่ยืนยันว่าพระเจ้าจะทรงเอาไปจากพวกเขา และผู้ที่เกลียดมันและพรวดพราดถึงมันแล้วนั้น การเชื่อฟังของโยบเป็นจริงอย่างมากไม่ใช่หรือ?

เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อว่ามิพระเจ้า

แต่เป็นผู้ไม่มีวันเชื่อว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งแล้วนั้น

โยบครอบครองความซื่อสัตย์และความเที่ยงธรรมที่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่หรือ?

ความมีเหตุผลของโยบ

ประสบการณ์จริงของโยบและสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เที่ยงธรรมและซื่อสัตย์หมายความว่าเขาได้ทำการตัดสินใจและเลือกอย่างมีเหตุผลมากที่สุดเมื่อเขาได้สูญเสียทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไป

ทางเลือกที่มีเหตุผลเช่นนั้นไม่อาจแยกกันได้จากการไล่ตามเสาะหาประจำวันของเขาและกิจกรรมทั้งหลายของพระเจ้าที่เขาได้มารู้จักในช่วงระหว่างชีวิตแต่ละวันของเขา

ความซื่อสัตย์ของโยบทำให้เขาสามารถเชื่อได้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

การเชื่อของเขาเปิดโอกาสให้เขาเชื่อเท็จจริงเกี่ยวกับอิปไซโดยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระยาห์เวห์พระเจ้า

ความรู้ของเขาทำให้เขาเต็มใจและสามารถที่จะเชื่อฟังอิปไซโดยและการจัดการเตรียมการของพระยาห์เวห์พระเจ้า

การเชื่อฟังของเขาทำให้เขาสามารถซื่อสัตย์สุจริตในความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาได้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ความยำเกรงของเขาทำให้เขาเป็นจริงในการหลบเลี่ยงความชั่วของเขามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ในท้ายที่สุดโยบก็ได้กลายเป็นดีพร้อมเพราะเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ความดีพร้อมของเขาได้ทำให้เขามีปัญญา และได้ให้ความมีเหตุผลสูงสุดแก่เขา

พวกเราควรเข้าใจคำว่า “มีเหตุผล” นี้อย่างไร? การตีความตามตัวอักษรก็คือมันหมายถึงการมีสำนึกรับรู้ที่ดี

การมีตรรกะและสามัญสำนึกในความคิดของคนเรา การมีวาทะ การกระทำ และการตัดสินใจที่ถูกต้อง

และการครอบครองมาตรฐานทางศีลธรรมที่ดีงามและเป็นปกติ กระนั้น

ความมีเหตุผลของโยบก็ไม่ใช่ว่าจะอธิบายได้อย่างง่ายดาย
เมื่อมีการกล่าวในที่นี้ว่าโยบครอบครองความมีเหตุผลสูงสุด
การนี้กล่าวในความเชื่อมโยงกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาและการประพาศของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เพราะโยบเป็นคนซื่อสัตย์ เขาจึงสามารถที่จะเชื่อและเชื่อฟังอธิปไตยของพระเจ้า
ซึ่งได้มอบความรู้บางอย่างหนึ่งที่คนอื่นๆ ไม่สามารถหามาได้ให้แก่เขา และความรู้นี้ได้ทำให้เขาสามารถวินิจฉัย
ตัดสินใจ และกำหนดนิยามสิ่งที่ได้ประสบแก่เขาได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น
ซึ่งทำให้เขาสามารถเลือกสิ่งที่จะทำและสิ่งที่จะยึดมั่นได้อย่างถูกต้องแม่นยำและอย่างเฉียบแหลมมากยิ่งขึ้น
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำพูดและพฤติกรรมของเขา หลักการเบื้องหลังการกระทำของเขา
และจรรยาบรรณในการที่เขาได้กระทำนั้นเป็นปกติ ชัดเจน และเฉพาะเจาะจง และไม่ได้มีติดบอด
หุ่นหันพละนเล่น หรือตามอารมณ์ เขาจะปฏิบัติอย่างไรกับสิ่งใดก็ตามที่ประสบกับเขา
เขาจะจัดสมดุลและรับมืออย่างไรกับสัมพันธภาพระหว่างเหตุการณ์ที่ซับซ้อน
เขาจะวิธีที่จะยึดมั่นกับหนทางที่ควรจะยึดมั่น และยิ่งไปกว่านั้น
เขาจะวิธีที่จะปฏิบัติกับการประทอนและการทรงเอาไปของพระยาห์เวห์พระเจ้า
นี่คือความมีเหตุผลอย่างยิ่งของโยบ
มันเป็นเพราะโยบมีพร้อมด้วยเหตุผลเช่นนั้นอย่างแน่นอนที่เขาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทอน
และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”
เมื่อเขาได้สูญเสียสินทรัพย์ของเขาและบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 51

โฉมหน้าจริงของโยบ: ชื่อตรง บริสุทธิ และปราศจากความเท็จ

พวกเราอ่านโยบ 2:7-8 กันเถิด ความว่า “ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์ และทำให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อม และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกมาขูดตัว และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า” นี่คือการพรรณนาถึงการประพุดิของโยบเมื่อผีร้ายได้ขูดขึ้นบนร่างกายของเขา ในเวลานี้ โยบนั่งอยู่ในกองขี้เถ้าขณะที่เขาทนฝ่าความเจ็บปวด ไม่มีผู้ใดดูแลรักษาเขา และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้บรรเทาความเจ็บปวดของร่างกายเขา ในทางกลับกัน เขาได้ใช้ชิ้นหม้อแตกมาขูดผิวของผีร้ายนั้น ดูเหินๆ แล้วนั่น นี่เป็นแค่ช่วงระยะหนึ่งในความทรมาณของโยบ และไม่มีความสัมพันธ์ใดกับสถานะความเป็นมนุษย์และความยำเกรงพระเจ้าของเขา เพราะโยบไม่ได้กล่าวคำพุดิใดเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์และทรศนะของเขาในเวลานั้น กระนั้น การกระทำของโยบและการประพุดิของเขายังคงเป็นการแสดงออกที่แท้จริงของสถานะความเป็นมนุษย์ของเขา ในบันทึกจากตอนก่อนหน้านี้พวกเราได้อ่านว่าโยบเป็นคนที่มั่งคั่งที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก ในขณะเดียวกัน

บทตอนนี้จากตอนที่สองแสดงให้เห็นว่าชายที่มั่งคั่งจากตะวันออกผู้นี้แท้จริงแล้วได้เอาชิ้นหม้อแตกมาขูดตัว ในขณะที่นั่งอยู่ในกองขี้เถ้า มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจนระหว่างการพรรณนาสองข้อนี้ไม่ใช่หรือ?

มันคือความขัดแย้งที่แสดงให้พวกเราเห็นตัวตนที่แท้จริงของโยบ นั่นคือ

ถึงแม้ว่าเขาจะมีตำแหน่งและสถานะที่มีเกียรติ เขาไม่เคยได้รักหรือให้ความสนใจกับสิ่งเหล่านี้เลย

เขาไม่ได้ใส่ใจว่าคนอื่นๆ มองตำแหน่งของเขาอย่างไร

อีกทั้งเขาไม่ได้สนใจเกี่ยวกับว่าการกระทำหรือการประพุดิของเขจะมีผลกระทบเชิงลบกับตำแหน่งของเขาหรือไม่ เขาไม่ได้ดื่มด่ำกับพระพรแห่งตำแหน่ง อีกทั้งเขาไม่ได้ชื่นชมสง่าราศีที่มากับตำแหน่งและสถานะ

เขาเพียงแต่ใส่ใจกับคุณค่าของเขาและนัยสำคัญแห่งการดำรงชีวิตของเขาในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น ตัวตนที่แท้จริงของโยบคือเนื้อแท้จริงๆ ของเขา นั่นคือ เขาไม่ได้รักชื่อเสียงและโชควาสนา และไม่ได้ดำรงชีวิตเพื่อชื่อเสียงและ โชควาสนา เขาชื่อตรง และบริสุทธิ และปราศจากความเท็จ

การแยกความรักและความเกลียดชังของโยบ

อีกด้านหนึ่งของสถานะความเป็นมนุษย์ของโยบถูกแสดงอยู่ในการโต้ตอบระหว่างเขากับภรรยาของเขาใน ความว่า “แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า ‘เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ?’

จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ’ แต่ท่านตอบนางว่า ‘เธอพูดอย่างหญิงโง่เขลาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?’” (โยบ 2:9-10) เมื่อได้เห็นความทรมาณที่เขากำลังทนทุกข์อยู่นั้น

ภรรยาของโยบพยายามให้คำแนะนำแก่โยบเพื่อช่วยเขาให้รอดพ้นจากความทรมาน แต่ทว่า “เจตนาดี” ของนางไม่ได้รับความเห็นชอบจากโยบ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจตนาเหล่านั้นยังได้กระตุ้นความโกรธของเขา เพราะนางได้ปฏิเสธความเชื่อและการเชื่อฟังของเขามีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า และยังได้ปฏิเสธการมีอยู่ของพระยาห์เวห์พระเจ้าอีกด้วย นี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจทนยอมรับได้สำหรับโยบ เพราะเขาไม่เคยยอมให้ตัวเองทำสิ่งใดที่ต่อต้านหรือเป็นอันตรายต่อพระเจ้า ไม่ต้องพูดถึงคนอื่นๆ เขาสามารถไม่แะแะอยู่ได้อย่างไรเมื่อเขามองเห็นคนอื่นๆ กล่าวคำพูดที่หมิ่นประมาทและดูแคลนพระเจ้า? ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้เรียกภรรยาของเขาว่า “หญิงโง่เขลา”

ท่าทีของโยบที่มีต่อภรรยาของเขาเป็นท่าทีของความโกรธและเกลียดชัง ตลอดจนการตำหนิและการติเตียน นี่คือการแสดงออกที่เป็นธรรมชาติจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ—

โดยแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง—

และมันเป็นตัวแทนที่แท้จริงของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เที่ยงธรรมของเขา

โยบครอบครองสำนึกที่รับรู้แห่งความยุติธรรม—สำนึกที่รับรู้ที่ทำให้เขาเกลียดชังสายลมและสายน้ำแห่งความชั่ว และเกลียด ประณาม และปฏิเสธความนอกรีตที่ไร้สาระ การโต้แย้งที่ไร้สาระน่าขัน และการยืนยันที่น่าหัวเราะ และเปิดโอกาสให้เขามีความเชื่อตรงต่อหลักการและท่าทีที่ถูกต้องของตัวเองเมื่อเขาถูกฝูงชนปฏิเสธและถูกบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดกับเขาทอดทิ้งไป

ความใจดีและความจริงใจของโยบ

ในเมื่อพวกเราสามารถมองเห็นการแสดงออกของแง่มุมต่างๆ

แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบจากการประพฤติดังนั้น

พวกเรามองเห็นสิ่งใดจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบเมื่อเขาได้เปิดปากของเขาเพื่อสาปแช่งวันที่เขาเกิด?

นี่คือหัวข้อที่พวกเราจะแบ่งปันกันด้านล่างนี้

ข้างต้นนั้น เราได้พูดถึงที่มาของการที่โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิดไปแล้ว พวกเราลองเห็นสิ่งใดในการนี้?

หากโยบเป็นคนใจแข็งและปราศจากความรัก

หากเขาเป็นคนเย็นชาและไร้อารมณ์และสูญเสียสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาจะสามารถได้เอาใจใส่กับความพึงปรารถนาจากพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่?

เขาจะสามารถชิงชังรังเกียจวันที่ตัวเองเกิดเพราะเขาเอาใจใส่พระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากโยบเป็นคนใจแข็งและสูญเสียสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาจะสามารถทุกข์ใจด้วยความเจ็บปวดของพระเจ้าได้หรือไม่?

เขาจะสามารถได้สาปแช่งวันที่เขาเกิดเพราะพระเจ้าทรงโหม่นัสเพราะเขาได้หรือไม่? คำตอบคือ

ไม่ได้อย่างแน่นอน! เพราะเขาใจดี โยบจึงได้เอาใจใส่พระทัยของพระเจ้า เพราะเขาเอาใจใส่พระทัยของพระเจ้า โยบจึงสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า เพราะเขาใจดี

เขาจึงทนทุกข์กับความทรมานที่ใหญ่หลวงยิ่งขึ้นอันเป็นผลมาจากการสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า

เพราะเขาสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า เขาจึงได้เริ่มเกลียดชังวันที่เขาเกิด

และด้วยเหตุนี้จึงได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด สำหรับคนนอกแล้ว

การประพาดทั้งหมดทั้งมวลของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขานั้นน่าเป็นแบบอย่าง

มีเพียงการสาปแช่งวันที่เขาเกิดเท่านั้นที่ทำให้เกิดเครื่องหมายคำถามเหนือความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของ

เขา หรือเป็นนัยบ่งบอกถึงการประเมินที่แตกต่างออกไป ในความเป็นจริง

นี่เป็นการแสดงออกที่แท้จริงที่สุดถึงเนื้อแท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ

เนื้อแท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาไม่ได้ถูกปกปิดหรือห่อหุ้มไว้

หรือได้รับการแก้ไขใหม่โดยคนอื่นบางคน เมื่อเขาได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด

เขาได้แสดงให้เห็นความใจดีและความจริงใจส่วนลึกภายในหัวใจของเขา

เขาเป็นเหมือนน้ำพุที่นั่นนั้นใสมากและโปร่งใสจนเผยให้เห็นก้นบึ้งของมัน

เมื่อได้เรียนรู้ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับโยบแล้ว

ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนส่วนใหญ่จะมีการประเมินที่ถูกต้องแม่นยำและมีวัตถุประสงค์อย่างยุติธรรมเกี่ยวกับเนื้อ

แท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ พวกเขาควรมีการเข้าใจและความซึ่งคุณค่าที่ล้ำลึก สัมพันธ์กับชีวิตจริง

และก้าวหน้ายิ่งขึ้นเกี่ยวกับความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบตามที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเข้าใจและความซึ่งคุณค่านี้จะช่วยให้ผู้คนเริ่มดำเนินการกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้า

และการหลบเลี่ยงความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 52

สัมพันธภาพระหว่างคนที่พระเจ้าทรงมอบหมายโยบให้ชาตานและจุดมุ่งหมายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าตอนนี้ผู้คนส่วนใหญ่จะระลึกได้ว่าโยบนั้นดีงามและเที่ยงธรรม

และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงชาตาน

แต่การระลึกได้นี้ก็ไม่ได้ให้ความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นแก่พวกเขาเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกันกับที่อธิบายภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาของโยบ

พวกเขาก็ถามคำถามต่อไปนี้กับพระเจ้า นั่นคือ โยบนั้นดีงามและเที่ยงธรรมยิ่งนัก

ผู้คนรักใคร่บูชาเขามากเหลือเกิน ดังนั้น

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงส่งมอบเขาให้แก่ชาตานและให้เขาคอยอยู่ในความทรมานมากมายนัก? คำถามต่างๆ

เช่นนั้นต้องมียู่ในหัวใจของผู้คนมากมายอย่างแน่นอน—หรือน่าจะเป็นว่า

ความสงสัยนี้ก็คือคำถามในหัวใจของผู้คนจำนวนมาก ในเมื่อมันได้สร้างความสับสนให้ผู้คนมากมายเหลือเกิน

พวกเราต้องเปิดคำถามนี้และอธิบายมันอย่างถูกต้องเหมาะสม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำมีความจำเป็นและมีนัยสำคัญเหนือธรรมดา

เพราะทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำในมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์และความรอดของมวล

มนุษย์ โดยธรรมชาติแล้ว พระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในโยบก็ไม่แตกต่างกัน

ถึงแม้ว่าโยบจะเป็นคนดีพร้อมและชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดหรือพระองค์ทรงทำมันโดยวิธีการใดก็ตาม ไม่ว่าราคาใด

ไม่ว่าวัตถุประสงค์ของพระองค์คืออะไร จุดประสงค์แห่งการกระทำของพระองค์ก็ไม่เปลี่ยนแปลง

จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อที่จะทำให้พระวณะของพระเจ้าเข้าไปในตัวมนุษย์

ตลอดจนข้อพิพาทประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเชื่อว่าจะสอดคล้องในเชิงบวกกับขั้นตอนต่างๆ

ของพระองค์เข้าไปในตัวมนุษย์

ทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าและจับใจความเนื้อแท้ของพระเจ้าได้

และเปิดโอกาสให้มนุษย์เชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์บรรลุถึงความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว—

ทั้งหมดนี้คือแง่มุมหนึ่งของจุดประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ อีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่า

เพราะชาตานคือศัตรูที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและใช้ปรนนิบัติในพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์มักจะถูกมอบให้แก่ชาตาน

นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเข้าไปในการทดลองของซาตาน และโจมตีความชั่วร้าย ความน่าเกลียดและความน่าเหยียดหยามของซาตาน

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสาเหตุให้ผู้คนเกลียดชังซาตานและสามารถรู้จักและระลึกได้ถึงสิ่งที่เป็นเชิงลบ กระบวนการนี้เปิดโอกาสให้พวกเขาค่อยๆ ปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากการควบคุมและการกล่าวหา การแทรกแซง และการโจมตีของซาตาน—จนกระทั่ง

พวกเขามีชัยชนะเหนือการ โจมตีและการกล่าวหาของซาตาน

ด้วยพระวาทะของพระเจ้าความรู้และการเชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขา

และความเชื่อในพระเจ้าและความยำเกรงพระองค์ของพวกเขา

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะถูกส่งออกไปจากแดนครอบครองของซาตานโดยครบบริบูรณ์

การส่งออกไปของผู้คนหมายความว่าซาตานได้พ่ายแพ้แล้ว

มันหมายความว่าพวกเขาไม่ใช่อาหารในปากของซาตานอีกต่อไป—แทนที่จะกลืนพวกเขา

ซาตานก็ได้ปล่อยพวกเขาไป นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนั้นเป็นคนเที่ยงธรรม เพราะพวกเขามีความเชื่อ การเชื่อฟัง และการยำเกรงต่อพระเจ้า และเพราะพวกเขาตัดขาดกับซาตานโดยสิ้นเชิง พวกเขา นำความอับอายมาให้ซาตาน พวกเขาทำให้ซาตานเป็นผู้ชี้ขาด และพวกเขาทำให้ซาตานพ่ายแพ้โดยเด็ดขาด

ความเชื่อมั่นในการติดตามพระเจ้า และการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาทำให้ซาตานพ่ายแพ้ และทำให้ซาตานยอมแพ้ต่อพวกเขาโดยสิ้นเชิง มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริง และการนี้เองที่เป็นวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอด

หากพวกเขาปรารถนาที่จะได้รับการช่วยให้รอด และปรารถนาที่จะให้พระเจ้าทรงรับไว้โดยครบบริบูรณ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขานั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องเผชิญหน้ากับการทดลองและการโจมตีทั้งใหญ่หลวงและเล็กน้อยจาก ซาตาน

บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นจากการทดลองและการ โจมตีเหล่านี้และสามารถทำให้ซาตานพ่ายแพ้ได้อย่างเต็มที่คือบรรดา ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอด กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการทดสอบของพระเจ้า

และผู้ที่ได้ถูกซาตานทดลองและโจมตีมานับครั้งไม่ถ้วน

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นเข้าใจน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

และสามารถโอนอ่อนให้กับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และพวกเขาไม่ละทิ้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วท่ามกลางการทดลองของซาตาน

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นครอบครองความซื่อสัตย์ พวกเขาใจดี

พวกเขาจำแนกความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียด

พวกเขามีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรมและมีเหตุผล

และพวกเขาสามารถที่จะเอาใจใส่พระเจ้าและทะนุถนอมความล้ำค่าทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้นไม่ถูกซาตานผูกมัด สอดแนม กล่าวหา หรือล่อลวงละเมิด พวกเขาเป็นอิสระโดยบริบูรณ์

พวกเขามีเสรีภาพและได้รับการปลดปล่อยโดยสมบูรณ์ โยบก็เป็นมนุษย์เช่นนั้นที่มีอิสรภาพ

และแน่นอนว่านี่คือนัยสำคัญของเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงส่งมอบเขาให้แก่ซาตาน

โยบถูกซาตานล่อลวงละเมิด แต่เขาก็ได้รับอิสรภาพและเสรีภาพอันเป็นนิรันดร์ด้วยเช่นกัน

และเขาได้รับสิทธิ์ที่จะไม่มีวันตกอยู่ภายใต้ความเสื่อมทราม การล่อลวงละเมิด และการกล่าวหาของซาตานอีก

แต่กลับจะได้ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งโณมพระพักตร์ของพระเจ้าที่อิสระและไร้ภาระผูกพันแทน

และที่จะดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้เขา ไม่มีผู้ใดสามารถพราก หรือทำลาย หรือยึด

หรือเอาสิทธิ์นี้ไป มันได้ถูกประทานให้แก่โยบเพื่อตอบแทนสำหรับความเชื่อ ความมุ่งมั่น

และการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้า

โยบได้จ่ายราคาแห่งชีวิตของเขาเพื่อให้ได้มาซึ่งความชื่นชมยินดีและความสุขบนแผ่นดินโลกและเพื่อให้ได้มาซึ่ง

สิทธิ์และการให้ตำแหน่ง ดังที่สวรรค์ได้ลิขิตไว้และแผ่นดินโลกได้ยอมรับ

เพื่อที่จะนมัสการพระผู้สร้างโดยไม่มี การแทรกแซงในฐานะสิ่งทรงสร้างที่แท้จริงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เช่นนั้นยังเป็นบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทดลองที่โยบได้ทนฝ่าด้วยเช่นกัน

เมื่อผู้คนยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด ชีวิตของพวกเขาจะถูกแทรกแซง และแม้กระทั่งถูกควบคุมโดยซาตาน

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดนั้นเป็นนักโทษของซาตาน พวกเขาไม่มีอิสรภาพ

พวกเขายังไม่ถูกซาตานปล่อยตัว พวกเขาไม่มีคุณสมบัติหรือสิทธิ์ที่จะนมัสการพระเจ้า

และพวกเขาถูกไล่ตามอย่างใกล้ชิดและถูกโจมตีอย่างชั่วช้าโดยซาตาน ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความสุขให้พุดถึง

พวกเขาไม่มีสิทธิ์ในการดำรงอยู่ตามปกติให้พุดถึง และยังไปกว่านั้น พวกเขาไม่มีศักดิ์ศรีให้พุดถึง

มีเพียงเมื่อเจ้าขึ้นขึ้นและทำการสู้รบกับซาตาน โดยใช้ความเชื่อในพระเจ้า

การเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของเจ้าเป็นอาวุธเพื่อต่อสู้ในการสู้รบที่อาจเป็นหรือตายกับซาตาน

จนกระทั่งเจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้อย่างเต็มที่และทำให้มันหนีทางจุกก้นและกลายเป็นขี้ขลาดเมื่อใดก็ตามที่มันม

องเห็นเจ้า เพื่อที่มันจะได้ละทิ้งการโจมตีและการกล่าวหาของมันที่มีต่อเจ้าโดยสิ้นเชิง—

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะได้รับการช่วยให้รอดและกลายเป็นมีอิสระ

หากเจ้ามุ่งมั่นที่จะตัดขาดกับซาตานอย่างเต็มที่ แต่ไม่มีพร้อมด้วยอาวุธที่จะช่วยให้เจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงอยู่ในอันตราย ขณะที่เวลาผ่านไป

เมื่อเจ้าถูกซาตานทรมานอย่างยิ่งจนไม่มีเรี่ยวแรงเหลือในตัวเจ้าแม้แต่หน่อย

กระนั้นเจ้าก็ยังคงไม่สามารถเป็นคำพยานได้

ยังคงไม่ได้ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระโดยบริบูรณ์จากการกล่าวหาและการโจมตีของชาตานที่มีต่อเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็就会有ความหวังน้อยนิดในความรอด ในวาระสุดท้าย

เมื่อการสรุปคดีพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการประกาศขึ้น เจ้าจะยังคงอยู่ในกำมือของชาตาน

ไร้ความสามารถที่จะปล่อยตัวเจ้าเองให้เป็นอิสระ และด้วยเหตุนี้เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาสหรือความหวัง

เช่นนั้นแล้ว ความหมายก็คือว่า ผู้คนเช่นนั้นจะอยู่ในการเป็นเชลยของชาตานโดยบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 53

จงยอมรับการทดสอบของพระเจ้า จงเอาชนะการทดลองของซาตาน

และจงยอมให้พระเจ้าได้รับการเป็นอยู่ทั้งหมดของเจ้า

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการปฏิบัติตามการจัดเตรียมและการสนับสนุนของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระองค์ตรัสบอกมนุษย์เกี่ยวกับน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ และทรงแสดงกิจการต่างๆ และพระอุปนิสัยของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นให้มนุษย์เห็น วัตถุประสงค์คือเพื่อให้มนุษย์มีพร้อมด้วยวุฒิภาวะ และเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับความจริงต่างๆ จากพระเจ้าในขณะที่ติดตามพระองค์—

ความจริงที่เป็นอาวุธที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์เพื่อใช้ต่อสู้กับซาตาน เมื่อมีพร้อมดังนั้นแล้ว มนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับการทดสอบของพระเจ้า

พระเจ้าทรงมีวิธีการและช่องทางมากมายสำหรับการทดสอบมนุษย์ แต่พวกเขาทุกคนพึงต้องมี “ความร่วมมือ” จากศัตรูของพระเจ้า นั่นก็คือ ซาตาน อีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับมอบอาวุธที่จะใช้เพื่อทำการสู้รบกับซาตานแล้ว

พระเจ้าก็ทรงส่งมอบมนุษย์ให้แก่ซาตานและทรงอนุญาตให้ซาตาน “ทดสอบ” วุฒิภาวะของมนุษย์

หากมนุษย์สามารถฝ่าออกมาจากรูปแบบการสู้รบของซาตานได้

หากเขาสามารถหนีรอดจากวงล้อมของซาตานและยังคงมีชีวิตอยู่ได้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะได้ผ่านการทดสอบไป แต่หากมนุษย์ล้มเหลวในการออกจากรูปแบบการสู้รบของซาตาน และนบนอบต่อซาตาน เช่นนั้นแล้ว เขาก็จะไม่ได้ผ่านการทดสอบ ไม่ว่าแง่มุมใดของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงตรวจดูเกณฑ์สำหรับการตรวจสอบของพระองค์ก็คือการที่มนุษย์ตั้งมั่นอยู่ในคำพยานของเขาหรือไม่เมื่อถูกซาตาน โจมตี และการที่เขาได้ละทิ้งพระเจ้าและยอมแพ้และนบนอบต่อซาตานหรือไม่ในขณะที่ถูกซาตานวางกับดัก อาจกล่าวได้ว่าการที่มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับการที่เขาสามารถเอาชนะและทำให้ซาตานพ่ายแพ้ได้หรือไม่

และการที่เขาสามารถได้รับอิสรภาพได้หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับการที่เขาสามารถยกอาวุธที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้เขาเพื่อเอาชนะพันธนาการของซาตานด้วยตัวเอง

ทำให้ซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยเขาไปโดยสิ้นเชิงได้หรือไม่

หากซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยใครบางคนไป

นี่หมายความว่าซาตานจะไม่มีวันพยายามที่จะเอาบุคคลนี้ไปจากพระเจ้าอีก

จะไม่มีวันกล่าวหาและแทรกแซงกับบุคคลนี้อีก จะไม่มีวันทรมานหรือโจมตีพวกเขาอย่างหยาบโผนอีก

มีเพียงใครบางคนเช่นนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงได้รับไว้อย่างแท้จริง
นี่คือกระบวนการทั้งหมดทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อได้รับผู้คน

คำตักเตือนและความรู้แจ้งที่คำพยานของโยบได้จัดเตรียมไว้ให้ชนรุ่นหลัง

ในเวลาเดียวกันกับการทำความเข้าใจกระบวนการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อให้ได้รับใครบางคนมาโดยบริบูรณ์นั้น
ผู้คนจะยังเข้าใจจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญแห่งการที่พระเจ้าทรงมอบหมายโยบให้แก่ชาตาคด้วยเช่นกัน
ผู้คนจะไม่ถูกรบกวนจิตใจด้วยความทรมานของโยบอีกต่อไป

และมีความซึ่งคุณค่าใหม่เกี่ยวกับนัยสำคัญของการนี้

พวกเขาไม่กังวลเกี่ยวกับการที่พวกเขาจะตกอยู่ภายใต้การทดลองแบบเดียวกันกับโยบด้วยตัวพวกเขาเองหรือไม่
อีกต่อไป และไม่ต่อต้านหรือปฏิเสธการทดสอบของพระเจ้าที่จะมาถึงอีกต่อไป

ความเชื่อและการเชื่อฟังของโยบ

และคำพยานของเขาที่จะเอาชนะชาตาคได้เป็นแหล่งกำเนิดของความช่วยเหลือและการให้กำลังใจอันใหญ่หลวง
แก่ผู้คน พวกเขามองเห็นความหวังเพื่อความรอดของพวกเขาเองในตัวโยบ

และมองเห็นว่าโดยผ่านทางความเชื่อ การเชื่อฟัง และการยำเกรงพระเจ้าแล้วนั้น

เป็นไปได้ทั้งสิ้นที่จะทำให้ชาตาคพ่ายแพ้ ที่จะเหนือชั้นกว่าชาตาค

พวกเขามองเห็นว่าตราบเท่าที่พวกเขาโอนอ่อนต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และตราบเท่าที่พวกเขาครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเชื่อที่จะไม่ละทิ้งพระเจ้าหลังจากได้สูญเสียทุกสิ่ง
ทุกอย่างไป เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็สามารถนำความอับอายและความพ่ายแพ้มาให้แก่ชาตาคได้

และพวกเขามองเห็นว่าพวกเขาจำเป็นเพียงแค่ว่าต้องครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเพียรพยายามที่จะตั้ง
มั่นในคำพยานของพวกเขาเท่านั้น—แม้ว่ามันจะหมายถึงการสูญเสียชีวิตของพวกเขาไป—

เพื่อให้ชาตาคขลาดกลัวและตีให้ถอยร่นอย่างรวดเร็ว คำพยานของโยบเป็นคำเตือนแก่ชนรุ่นหลัง

และคำเตือนนี้บอกพวกเขาว่าหากพวกเขาไม่ทำให้ชาตาคพ่ายแพ้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถทำให้ตัวเองพ้นการกล่าวหาและการแทรกแซงของชาตาคได้

อีกทั้งพวกเขาจะไม่สามารถหนีรอดจากการล่วงละเมิดและการโจมตีของชาตาคตลอดไป

คำพยานของโยบได้ให้ความรู้แจ้งแก่ชนรุ่นหลัง

ความรู้แจ้งนี้สอนผู้คนว่ามีเพียงเมื่อพวกเขาดีพร้อมและเที่ยงธรรมเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถยำเกรงพระเจ้าและ
หลบเลี่ยงความชั่วได้

มันสอนพวกเขาว่ามีเพียงเมื่อพวกเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคำพยาน
ที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าได้

มีเพียงเมื่อพวกเขาเป็นคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถไม่มีวันถูกชาตาค

นควบคุมและใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าได้—

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริง

ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาความรอดควรจะเอาอย่างบุคลิกภาพของโยบและการไล่ตามเสาะหาแห่งชีวิตของเขา
สิ่งที่โยบใช้ในการดำรงชีวิตในช่วงระหว่างทั้งชีวิตของเขาและการประพาศของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบ
ของเขานั้นเป็นสมบัติอันล้ำค่าสำหรับบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้า
และการหลบเลี่ยงความชั่ว

คำพยานของโยบนำความสบายพระทัยมาสู่พระเจ้า

หากเราบอกพวกเจ้าในตอนนี้อย่างไรว่าโยบเป็นคนดีงาม

พวกเจ้าอาจไม่สามารถซึ่งคุณค่าความหมายที่อยู่ภายในคำพูดเหล่านี้

และอาจไม่สามารถจับความเข้าใจความรู้สึกเบื้องหลังเหตุผลที่เราได้พูดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไป

แต่จงรอนจนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบแบบเดียวกันหรือคล้ายกันกับการทดสอบ
อบทั้งหลายของโยบ เมื่อพวกเจ้าได้ก้าวผ่านความทุกข์ยาก เมื่อพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบต่างๆ
ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้พวกเจ้าโดยพระองค์เอง เมื่อเจ้ามอบทุกอย่างของเจ้า

และทนฝ่าการเหยียดหยามและความยากลำบากเพื่อที่จะเหนือกว่าซาตานและเป็นคำพยานต่อพระเจ้าท่ามกลางก
การทดลองทั้งหลาย—เมื่อนั้นเจ้าจะสามารถซึ่งคุณค่าความหมายของคำพูดที่เราพูดเหล่านี้ ในเวลานั้น

เจ้าจะรู้สึกว่าคุณนั้นด้อยกว่าโยบอย่างห่างไกล เจ้าจะรู้สึกว่าคุณนั้นดีงามเพียงใด

และว่าเขานั้นมีค่าควรแก่การเอาอย่าง เมื่อเวลานั้นมาถึง

เจ้าจะตระหนักว่าคำพูดสั้นเย็บที่โยบได้พูดไปเหล่านี้มีความสำคัญเพียงใดสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้ที่ยัง
ชีวิตอยู่ในเวลาเหล่านี้

และเจ้าจะตระหนักว่ามันยากเพียงใดสำหรับผู้คนในปัจจุบันที่จะสัมผัสสิ่งที่โยบได้สัมผัสผล

เมื่อเจ้ารู้สึกว่ามันยาก เจ้าจะซึ่งคุณค่าว่าพระทัยของพระเจ้าทรงกังวลและทรงห่วงใยเพียงใด

เจ้าจะซึ่งคุณค่าว่าพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาสูงเพียงใดเพื่อที่จะได้รับผู้คนเช่นนั้นมา

และสิ่งที่พระเจ้าทรงทำและทรงสละให้เพื่อมวลมนุษยชนนั้นมีค่าเพียงใด บัดนี้ที่พวกเจ้าได้ยินคำพูดเหล่านี้

พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำและการประเมินที่ถูกต้องเกี่ยวกับโยบหรือไม่? ในสายตาของพวกเจ้า

โยบเป็นคนที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรมที่แท้จริงผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่?

เราเชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่จะพูดอย่างแน่นอนที่สุดว่าใช่

เพราะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งที่โยบได้กระทำและได้เปิดเผยไปนั้นไม่อาจปฏิเสธได้โดยมนุษย์คนใดหรือซาตาน

สิ่งเหล่านั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่ทรงพลังมากที่สุดถึงชัยชนะของโยบที่มีเหนือซาตาน

ข้อพิสูจน์นี้ถูกสร้างขึ้นในตัวโยบ และเป็นคำพยานแรกที่พระเจ้าทรงได้รับ ด้วยเหตุนี้

เมื่อโยบได้ชนะในการทดลองของซาตานและได้เป็นคำพยานต่อพระเจ้า

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นความหวังในตัวโยบ และพระทัยของพระองค์ก็ได้รับการทำให้สบายโดยโยบ

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงเวลาของโยบ

นี่คือครั้งแรกที่พระเจ้าทรงได้รับประสบการณ์ว่าความสบายพระทัยเป็นอย่างไร

และอะไรคือความหมายของการสบายพระทัยโดยมนุษย์ มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็น

และทรงได้รับคำพยานที่แท้จริงที่มีขึ้นเพื่อพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 54

โยบได้ยื่นพระเจ้าด้วยการไถ่ของหนู

โยบ 9:11 คุณเกิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาได้สังเกตไม่

โยบ 23:8-9 คุณเกิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้สถิตที่นั่น และไปข้างหลัง แต่ก็ไม่ได้สังเกตเห็นพระองค์
ข้างซ้ายที่พระองค์ทรงทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวาที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าก็ไม่พบพระองค์

โยบ 42:2-6 ข้าพระองค์ทราบว่าคุณได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ

พระองค์ตรัสว่า “นี่ผู้ใดหนอได้ซ่อนคำปรึกษาโดยปราศจากความรู้?” เพราะฉะนั้น

ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งทีประหลาดเกินกว่าข้าพระองค์จะทราบ พระองค์ตรัสว่า

“ฟังสิ เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา” ข้าพระองค์เคยไถ่ถึงพระองค์ด้วยหนู

แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงศลีดินและขี้เถ้า

ถึงแม้พระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อโยบ โยบก็เชื่อในอธิปไตยของพระเจ้า

สิ่งใดคือแรงผลักดันของพระวณะเหล่านี้? พวกเจ้าคนใดบ้างที่ตระหนักรู้ว่ามีข้อเท็จจริงหนึ่งในที่นี้? ก่อนอื่น
โยบรู้ได้อย่างไรว่ามีพระเจ้า? ต่อมา

เขารู้ได้อย่างไรว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งถูกปกครองโดยพระเจ้า?

มีบทตอนหนึ่งที่ตอบสองคำถามเหล่านี้ นั่นคือ “ข้าพระองค์เคยไถ่ถึงพระองค์ด้วยหนู

แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงศลีดินและขี้เถ้า”

(โยบ 42:5-6) จากคำพูดเหล่านี้เราเรียนรู้ว่า แทนที่จะได้มองเห็นพระเจ้าด้วยตาของเขาเอง

โยบได้เรียนรู้ถึงพระเจ้าจากตำนาน

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้เองที่เขาเริ่มเดินบนเส้นทางแห่งการติดตามพระเจ้า

ซึ่งหลังจากนั้นเขายืนยันถึงการมีอยู่ของพระเจ้าในชีวิตของเขา และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

มีข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้อย่างหนึ่งในที่นี้—ข้อเท็จจริงนั้นคือสิ่งใด?

ถึงแม้ว่าจะสามารถติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้แล้ว

โยบก็ไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า ในกรณีนี้ เขาไม่เป็นแบบเดียวกับผู้คนในปัจจุบันหรือ?

โยบไม่เคยเห็นพระเจ้า ความนัยของการนี้ก็คือว่า ถึงแม้เขาเคยไถ่ถึงพระเจ้า เขาก็ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตที่ใด
หรือพระเจ้าทรงเป็นเหมือนสิ่งใด หรือพระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งใด เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่อยู่ในใจ

พูดอย่างไม่มียกยัดได้ว่า ถึงแม้เขาได้ติดตามพระเจ้านั้น พระเจ้าก็ไม่เคยได้ทรงปรากฏแก่เขาหรือตรัสกับเขา

นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? ถึงแม้พระเจ้าไม่ตรัสกับโยบหรือประทานพระบัญชาใดๆ แก่เขา

โยบก็ได้มองเห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้าและได้เห็นอุปนิสัยของพระองค์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และในตำนานต่างๆ ที่โยบได้รับฟังเกี่ยวกับพระเจ้าโดยการได้ยินด้วยหู ซึ่งหลังจากนั้นเขาได้เริ่มต้นชีวิตแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว เช่นนั้นคือต้นกำเนิดและกระบวนการที่โยบได้ติดตามพระเจ้า แต่ไม่สำคัญว่าเขาได้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไร ไม่สำคัญว่าเขายึดมั่นกับความเชื่อสัตย์เพียงใด พระเจ้าก็ยังจะไม่เคยทรงปรากฏแก่เขา พวกเรามาอ่านบทตอนนี้กันเถิด พระองค์ตรัสไว้ว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาได้สังเกตไม่” (โยบ 9:11) สิ่งที่พระวณะเหล่านี้กำลังกล่าวก็คือว่า โยบอาจได้รู้สึกว่าการสถิตอยู่รอบตัวเขาหรือเขาอาจจะไม่รู้สึกละเลย—แต่เขาไม่เคยสามารถมองเห็นพระเจ้า มีหลายครั้งที่เขาได้จินตนาการว่าพระเจ้าทรงผ่านไปต่อหน้าเขา หรือทรงกระทำการ หรือทรงนำทางมนุษย์ แต่เขาไม่เคยได้รู้ พระเจ้าเสด็จมาหามนุษย์เมื่อเขาไม่ได้กำลังคาดหวังว่าจะเสด็จมา มนุษย์ไม่รู้ว่าพระเจ้าเสด็จมาหาเขาเมื่อใด หรือพระองค์เสด็จมาหาเขาที่ใด เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ สำหรับมนุษย์แล้วพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา

ความเชื่อในพระเจ้าของโยบไม่ถูกสั่นคลอนด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา

ในบทตอนต่อมาจากข้อพระคัมภีร์ โยบกล่าวเมื่อนั้นว่า “ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้สถิตที่นั่น และไปข้างหลัง แต่ก็มิได้สังเกตเห็นพระองค์ ข้างซ้ายที่พระองค์ทรงทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวาที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าก็ไม่พบพระองค์” (โยบ 23:8-9) ในเรื่องราวนี้ พวกเราเรียนรู้ว่า ในประสบการณ์ของโยบนั้นพระเจ้าได้ทรงซ่อนเร้นต่อเขามาโดยตลอด พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏต่อเขาอย่างเปิดเผย อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงตรัสพระวณะใดๆ กับเขาอย่างเปิดเผย กระนั้น โยบก็มั่นใจในหัวใจของเขาถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า เขาเชื่ออยู่เสมอว่าพระเจ้าอาจจะกำลังทรงดำเนินต่อหน้าเขา หรืออาจจะกำลังทรงกระทำการเคียงข้างเขา และว่าถึงแม้เขาไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ชิดใกล้กับเขา ทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเขา โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาก็สามารถยึดมั่นกับความเชื่อของเขาได้ ซึ่งไม่มีบุคคลอื่นใดสามารถทำได้ เหตุใดผู้คนอื่นๆ จึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้? มันเป็นเพราะพระเจ้าไม่ได้ตรัสกับโยบหรือทรงปรากฏแก่เขานั้นเอง และหากเขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง เขาก็คงไม่สามารถไปต่อได้ อีกทั้งเขายังไม่สามารถยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้ นี่ไม่จริงหรือ? เข้าใจสึกอย่างไรเมื่อเขาอ่านถึงการที่โยบกล่าวคำพุดเหล่านี้? เข้าใจสึกว่าความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบ

และความชอบธรรมของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นเที่ยงแท้
และไม่เป็นการกล่าวเกินไปในส่วน of พระเจ้าใช่หรือไม่?
ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติต่อโยบแบบเดียวกันกับผู้อื่นๆ และไม่ทรงปรากฏหรือตรัสกับเขา
โยบก็ยังคงยึดมั่นกับความซื่อสัตย์ของเขา ยังคงเชื่อในอธิปไตยของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
เขาได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอยู่เป็นนิตย์ซึ่งเป็นผลจากการที่เขาเกรงกลัว
กับการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ในความสามารถของโยบที่ยำเกรงพระเจ้าโดยไม่มีการมองเห็นพระเจ้า
พวกเรามองเห็นว่าเขารักสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวกมากเพียงใด และความเชื่อของเขามั่นคงและเป็นจริงเพียงใด
เขาไม่ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา
อีกทั้งเขาไม่สูญเสียความเชื่อและละทิ้งพระเจ้าเพราะเขาไม่เคยได้มองเห็นพระองค์ ในทางกลับกัน
ท่ามกลางพระราชกิจที่ซ่อนเร้นแห่งการปกครองทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
เขาตระหนักถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า และรู้สึกถึงอธิปไตยและฤทธานุภาพของพระเจ้า
เขาไม่ได้ล้มเลิกกับการเป็นคนเที่ยงธรรมเพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้น
อีกทั้งเขาไม่ได้ละทิ้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเพราะพระเจ้าไม่เคยได้ทรงปรากฏ
แก่เขา โยบไม่เคยได้ขอให้พระเจ้าทรงปรากฏอย่างเปิดเผยแก่เขาเพื่อพิสูจน์ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์
เพราะเขาได้มองเห็นอธิปไตยของพระเจ้าอยู่แล้วท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และเขาเชื่อว่าเขาได้รับพระพรและพระคุณทั้งหลายที่คนอื่น ๆ ไม่ได้รับ ถึงแม้พระเจ้าจะยังคงทรงซ่อนเร้นต่อเขา
ความเชื่อในพระเจ้าของโยบก็ไม่เคยสั่นคลอน ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดได้มี นั่นก็คือ
การเห็นชอบของพระเจ้าและพระพรของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 55

โยบสาธุการพระนามของพระเจ้าและไม่คิดถึงพระพรหรือความวิบัติ

มีข้อเท็จจริงหนึ่งที่ไม่เคยอ้างอิงถึงในเรื่องราวเกี่ยวกับโยบจากข้อพระคัมภีร์ และข้อเท็จจริงนี้จะเป็นจุดมุ่งเน้นของพวกเราในวันนี้

ถึงแม้ว่าโยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระวณะของพระเจ้าด้วยหูของเขาเอง พระเจ้าก็ทรงมีที่อยู่ในหัวใจของเขา ท่าทีของโยบที่มีต่อพระเจ้าเป็นอย่างไร? ท่าทีนั้นเป็นดังที่ได้ถูกอ้างอิงถึงก่อนหน้านี้ว่า “สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” การที่เขาสาธุการต่อพระนามของพระเจ้านั้นไม่มีเงื่อนไข ไม่คำนึงถึงบริบท และไม่ผูกติดกับเหตุผลใด พวกเรามองเห็นว่าโยบได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้า โดยยอมให้พระเจ้าทรงควบคุมมัน ทุกอย่างที่เขาคิด ทุกอย่างที่เขาตัดสินใจ

และทุกอย่างที่เขาวางแผนไว้ในหัวใจของเขานั้นถูกวางแผ่ต่อพระเจ้าและไม่ปิดจากพระเจ้า หัวใจของเขาไม่ได้ย่นในทางที่ต่อต้านกับพระเจ้า

และเขาไม่เคยขอให้พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อเขาหรือทรงมอบสิ่งใดให้เขา และเขาไม่ได้เก็บใจความอยากได้อะไรที่ฟุ้งเฟ้อว่าเขาจะไม่ได้รับสิ่งใดจากการนมัสการพระเจ้า

โยบไม่ได้สนทนาเรื่องการคำกับพระเจ้า และไม่ได้ทำการเรียกร้องหรือการร้องขอใดๆ จากพระเจ้า

การที่เขาสรรเสริญพระนามของพระเจ้านั้นเป็นเพราะฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง และมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาได้รับพระพรหรือประสบกับความวิบัติหรือไม่ เขาเชื่อว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้คนหรือทรงนำความวิบัติมาสู่พวกเขาก็ตาม

ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และด้วยเหตุนี้

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมของบุคคลจะเป็นอย่างไร พระนามของพระเจ้าย่อมได้รับการสรรเสริญ

การที่มนุษย์ได้รับพรจากพระเจ้าเป็นเพราะอธิปไตยของพระเจ้า และเมื่อความวิบัติเกิดขึ้นกับมนุษย์ ดังนั้น มันก็เป็นเพราะอธิปไตยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าจัดการเตรียมการและปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับมนุษย์

ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับโชคชะตาของมนุษย์เป็นการสำแดงถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และไม่ว่าทัศนคติของคนเราจะเป็นอย่างไร พระนามของพระเจ้าย่อมได้รับการสรรเสริญ

นี่คือสิ่งที่โยบได้รับประสบการณ์และได้มารู้ในช่วงระหว่างหลายปีแห่งชีวิตของเขา

ความคิดและการกระทำทั้งหมดของโยบได้ไปถึงพระกรรณของพระเจ้า และได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นว่าสำคัญ พระเจ้าทรงเชิดชูความรู้ของโยบนี้

และทรงทะนุถนอมความล้ำค่าโยบเนื่องจากการมีหัวใจเช่นนี้ หัวใจนี้รอคอยพระบัญชาของพระเจ้าอยู่เสมอ

และในทุกที่ และไม่สำคัญว่าเป็นเวลาหรือสถานที่ใด มันยินดีต้อนรับไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาก็ตาม
โยบไม่ทำการร้องขอใดๆ ต่อพระเจ้า สิ่งที่เขาร้องขอต่อตัวเขาเองคือให้รอคอย ยอมรับ เฝ้าดูหน้า
และเชื่อฟังทั้งหมดจากการจัดการเตรียมการที่มาจากพระเจ้า โยบเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของเขา
และมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแน่นอน โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า
อีกทั้งไม่เคยได้ยินพระองค์ตรัสพระวาจาใด ทรงออกพระบัญชาใด ทรงมอบการสอนใด
หรือทรงแนะนำเขาให้ทำอะไรใด กล่าวในคำพูดปัจจุบันนี้ได้ว่า
การที่เขาสามารถครอบครองความรู้และท่าทีเช่นนั้นต่อพระเจ้าเมื่อพระเจ้าไม่ได้ทรงมอบความรู้แจ้ง การชี้นำ
หรือการจัดเตรียมที่เกี่ยวกับความจริงใดๆ แก่เขา—นี่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และการที่เขาแสดงสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับพระเจ้า และคำพยานของเขาได้รับการชมเชยและเชิดชูจากพระเจ้า
โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระองค์ตรัสคำสอนใดๆ แก่เขาด้วยพระองค์เอง
แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว
หัวใจของเขาและตัวเขาเองนั้นมีค่ามากกว่าผู้คนที่มีอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้ายิ่งกว่าที่เพียงแค่สามารถพูดคุยนาง
องทฤษฎีที่ลึกลับ ซึ่งผู้ที่เพียงแค่สามารถวาดตัวและพูดถึงการถวายเป็นเครื่องบูชา
แต่ไม่เคยได้มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า และไม่เคยยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริงเหล่านั้นมากมายนัก
เพราะหัวใจของโยบบริสุทธิ์ และไม่ซ่อนเร้นจากพระเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขานั้นซื่อสัตย์และใจดี
และเขารักความยุติธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก
มีเพียงมนุษย์อย่างนี้ผู้ซึ่งครอบครองหัวใจและสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถติดตามหนทางแห่ง
พระเจ้าได้ และสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้
มนุษย์เช่นนั้นสามารถมองเห็นอธิปไตยของพระเจ้า สามารถมองเห็นสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์
และสามารถสัมผัสฤทธิ์การเชื่อฟังต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระองค์
มีเพียงมนุษย์เช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถสรรเสริญพระนามของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
นั่นเป็นเพราะเขาไม่คิดว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรเขาหรือทรงนำความวิบัติมาสู่เขาหรือไม่
เพราะเขารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า
และรู้ว่าสำหรับมนุษย์ที่จะต้องกังวลนั้นคือความสำคัญแห่งความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน
และความไม่สมเหตุสมผล แห่งความสงสัยต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
และแห่งการไม่ยำเกรงพระเจ้า ความรู้ของโยบคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแน่นอน ดังนั้น
โยบมีความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกเขาคือพระเจ้าหรือไม่
เนื่องจากพระราชกิจและถ้อยคำตรัสของพระเจ้า ณ เวลานั้นมีน้อย
จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสัมผัสความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ความสำเร็จลุล่วงเช่นนั้นโดยโยบไม่ใช่ฝีมือแต่อย่างใด

เขาไม่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า อีกทั้งไม่เคยได้ยินพระเจ้าตรัส
 อีกทั้งไม่เคยได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

การที่เขาสามารถมีท่าทีเช่นนั้นต่อพระเจ้าได้เป็นผลมาจากสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาและการไล่ตามเสาะหา
 ส่วนตัวของเขาโดยทั้งสิ้น สถานะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาที่ไม่มีผู้คนในวันนี้ครอบครอง
 ด้วยเหตุนี้ ในยุคนั้นพระเจ้าจึงได้ตรัสว่า “ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม”
 ในยุคนั้น พระเจ้าได้ทรงทำการประเมินเช่นนั้นต่อเขาแล้ว และได้มาถึงบทสรุปเช่นนั้น
 มันจะเที่ยงแท้กว่ามากเพียงใดในวันนี้?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
 พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 56

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์

แต่กิจการทั้งหลายของพระองค์ท่ามกลางสรรพสิ่งก็เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะรู้จักพระองค์

โยบไม่ได้มองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าหรือ ได้ยินพระวณะที่พระเจ้าตรัส

และนับประสาอะไรที่เขาจะเคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว กระนั้น ความยำเกรงพระเจ้าและคำพยานของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบของเขานั้นเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน และสิ่งเหล่านั้นเป็นที่รัก ที่ยินดี และที่ชื่นชมของพระเจ้า และผู้คนอิจนา และยกย่องสิ่งเหล่านั้น

และที่มากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกก็คือ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญสิ่งเหล่านั้น

ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่และเหนือธรรมดาเกี่ยวกับชีวิตของเขา กล่าวคือ

เขาใช้ชีวิตที่ไม่มีความโดดเด่นเหมือนกับบุคคลธรรมดาทุกคน

ออกไปทำงานเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นและกลับบ้านเพื่อหยุดพักเมื่อดวงอาทิตย์ตก ความแตกต่างก็คือว่า

ในช่วงระหว่างหลายทศวรรษในชีวิตของเขาที่ไม่มีความโดดเด่นนั้น

เขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในทางแห่งพระเจ้า

และได้ตระหนักและเข้าใจฤทธานุภาพและอธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างที่คุณคนอื่นไม่เคยได้รับ

เขาไม่ใช่ฉลาดกว่าบุคคลธรรมดาคนใด ชีวิตของเขาไม่น่าหวงแหนเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น

เขาไม่ได้มีทักษะพิเศษที่ไม่ปรากฏแก่ตา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาครอบครองคือบุคลิกภาพที่ซื่อสัตย์ ใจดี

และเที่ยงธรรม บุคลิกภาพที่รักความยุติธรรม ความชอบธรรม และสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก—

ผู้คนธรรมดาส่วนใหญ่ไม่ได้ครอบครองสิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย

เขาแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง มีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรม

มีใจเด็ดเดี่ยวและมุ่งมั่นพากเพียร และได้ให้ความสนใจพิถีพิถันต่อรายละเอียดในการคิดของเขา ด้วยเหตุนี้

ในระหว่างเวลาที่ไม่มีความโดดเด่นของเขานบนแผ่นดินโลกเขาได้มองเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เหนือธรรมดาทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ และเขาได้มองเห็นความยิ่งใหญ่ ความบริสุทธิ์

และความชอบธรรมของพระเจ้า เขาได้มองเห็นความหวังโย ความมีพระคุณ

และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และเขาได้มองเห็นความทรงพระเกียรติ

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด เหตุผลแรกที่ว่าทำไมโยบจึงสามารถได้รับสิ่งต่างๆ

เหล่านี้ที่เกินบุคคลธรรมดาก็คือ เพราะเขามีหัวใจที่บริสุทธิ์ และหัวใจของเขาเป็นของพระเจ้า

และได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าผู้สร้าง เหตุผลที่สองคือการไล่ตามเสาะหาของเขา กล่าวคือ

การที่เขาไล่ตามเสาะหาการเป็นคนไม่มีมลทินและดีพร้อม

และการเป็นใครบางคนที่ทำตามน้ำพระทัยแห่งสวรรค์ ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า และผู้ที่หลบเลี่ยงความชั่ว

โยบครอบครองและไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านี้ในขณะที่ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระวอนะของพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า เขาก็ได้มารู้จักวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง และเขาเข้าใจพระปรีชาญาณที่พระเจ้าทรงมีในการทำเช่นนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้ยินพระวอนะที่พระเจ้าตรัส แต่โยบก็รู้ว่ากิจการแห่งการให้รางวัลมนุษย์และเอาไปจากมนุษย์นั้นล้วนมาจากพระเจ้า

ถึงแม้ว่าหลายปีแห่งชีวิตของเขาจะไม่แตกต่างไปจากหลายปีของบุคคลธรรมดาคนใด เขาก็ไม่ยอมให้ความไม่โดดเด่นแห่งชีวิตของเขาส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า หรือส่งผลกระทบต่อการศึกษาหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลีกเลี่ยงความชั่ว

ในสายตาของเขานั้น ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งเต็มไปด้วยกิจการต่างๆ ของพระเจ้า และอธิปไตยของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในทุกส่วนของชีวิตของบุคคลหนึ่ง เขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาสามารถตระหนักว่ากิจการของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่ง

และในช่วงระหว่างเวลาที่ไม่มี ความโดดเด่นของเขาบนแผ่นดินโลก

ในทุกมุมแห่งชีวิตของเขานั้นเขาสามารถมองเห็นและตระหนักถึงกิจการต่างๆ ที่เหนือธรรมดาและน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

และเขาสามารถมองเห็นการจัดการเตรียมการที่น่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

ความอ่อนร้นและความนิ่งเงียบของพระเจ้าไม่ได้ขัดขวางความตระหนักของโยบที่มีต่อกิจการทั้งหลายของพระเจ้า อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

ชีวิตของเขาคือความตระหนักถึงอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

ผู้ซึ่งอ่อนร้นอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในช่วงระหว่างชีวิตประจำวันของเขา

ในชีวิตประจำวันของเขานั้นเขายังได้ยินและเข้าใจพระสุรเสียงแห่งพระทัยของพระเจ้าและพระวอนะของพระเจ้า

1

ผู้ซึ่งนิ่งเงียบท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแต่กระนั้นก็ทรงแสดงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์และพระวอนะของพระองค์ด้วยการควบคุมธรรมเนียมปฏิบัติแห่งทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว

เขามองเห็นว่าหากผู้คนมีสภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาแบบเดียวกันกับโยบ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็สามารถได้รับความตระหนักและความรู้แบบเดียวกันกับโยบ

และสามารถได้มาซึ่งความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าแบบเดียวกันกับโยบ

พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏต่อโยบหรือตรัสกับเขา แต่โยบก็สามารถเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

และสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

กิจการทั้งหลายของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์ก็เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะกลายมาตระหนักถึงการดำรงอยู่ ฤทธานุภาพ และสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าก็พอแล้วที่จะทำให้มนุษย์ติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วโดยไม่ต้องมีการที่พระเจ้าได้ทรงปรากฏหรือตรัสกับมนุษย์

ในเมื่อมนุษย์ธรรมดาอย่างเช่น โยบสามารถที่จะสัมผัสกับความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ เช่นนั้นแล้ว บุคคลธรรมดาทุกคนที่ติดตามพระเจ้าย่อมจะสามารถทำได้เช่นกัน

ถึงแม้ว่าพระวณะเหล่านี้อาจฟังดูเหมือนการอนุমানเชิงตรรกะ นี่ก็ไม่ขัดกับธรรมเนียมปฏิบัติของสิ่งทั้งหลาย แต่ถึงกระนั้นข้อเท็จจริงทั้งหลายก็ไม่สอดคล้องต้องกันกับความคาดหวัง กล่าวคือ มันคงจะปรากฏว่าการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเป็นสิ่งสงวนของโยบและโยบคนเดียว ในการกล่าวถึง “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” นั้น ผู้คนคิดว่าการนี้ควรจะทำโดยโยบเท่านั้น

ราวกับว่าหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้ถูกตีตราไว้ด้วยชื่อของโยบและไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ เหตุผลสำหรับการนี้เห็นได้ชัด กล่าวคือ เพราะโยบเท่านั้นที่ครอบครองบุคลิกภาพที่ซื่อสัตย์ ใจดี และเที่ยงธรรม และบุคลิกภาพที่รักความยุติธรรมและความชอบธรรม และสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียงโยบเท่านั้นที่สามารถติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความเชื่อได้ พวกเจ้าทั้งหมดต้องมีความเข้าใจความหมายโดยนัยในที่นี้—

เพราะไม่มีผู้ใดที่ครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ ใจดี และเที่ยงธรรม และที่รักความยุติธรรมและความชอบธรรม และสิ่งที่เป็นเชิงบวก จึงไม่มีผู้ใดสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้

และด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงไม่เคยสามารถได้รับความชื่นบานยินดีของพระเจ้าหรือตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบต่างๆ ได้ การนี้ยังหมายความว่า ผู้คนทั้งปวงยังคงถูกซาตานผูกมัดและวางกับดัก พวกเขาทั้งหมดถูกมันสาปแช่ง โจมตีและล่อลวงละเมิด โดยยกเว้นโยบ พวกเขาเป็นบรรดาผู้ซึ่งซาตานพยายามที่จะกลืนกิน และพวกเขาล้วนปราศจากอิสรภาพ เป็นนักโทษที่ถูกซาตานจองจำ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

หากหัวใจของมนุษย์อยู่ในความเป็นปฏิกิริยาต่อพระเจ้า

มนุษย์จะสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างไร?

ในเมื่อผู้คนในปัจจุบันไม่ได้ครอบครองสภาวะความเป็นมนุษย์แบบเดียวกันกับโยบ

เนื้อแท้แห่งธรรมชาติของพวกเขา และท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าเป็นอย่างไร?

พวกเขายำเกรงพระเจ้าหรือไม่? พวกเขาหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่?

บรรดาผู้ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือหลบเลี่ยงความชั่วสามารถสรุปได้ด้วยสามคำเท่านั้น นั่นก็คือ

“ศัตรูของพระเจ้า” พวกเขามักจะกล่าวสามคำเหล่านี้บ่อยๆ แต่พวกเขาไม่เคยรู้ความหมายจริงของคำเหล่านี้ คำว่า

“ศัตรูของพระเจ้า” มีสาระสำคัญ กล่าวคือ

คำพูดเหล่านี้ไม่ได้กำลังกล่าวว่าพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นมนุษย์เป็นศัตรู

แต่กล่าวว่ามนุษย์มองเห็นพระเจ้าเป็นศัตรู ประการแรก เมื่อผู้คนเริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาคนใดบ้างที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย สิ่งสูงใจ และความทะเยอทะยานของพวกเขาเอง?

ถึงแม้ว่าส่วนหนึ่งของพวกเขาจะเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าและได้มองเห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้า

แต่การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาก็ยังคงบรรจุไปด้วยสิ่งสูงใจ

และจุดมุ่งหมายสูงสุดของพวกเขาในการเชื่อในพระเจ้านั้นก็เพื่อจะได้รับพระพรของพระองค์และสิ่งทั้งหลายที่พว

กเขาต้องการ ในประสบการณ์ชีวิตของผู้คนนั้น พวกเขามักคิดถึงตัวเองว่า

ฉันได้ยอมทั้งครอบครัวและงานของฉันเพื่อพระเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ประทานสิ่งใดให้ฉัน?

ฉันต้องเพิ่มมันขึ้นและยืนยันมัน—ฉันได้รับพระพรใดๆ หรือยังในช่วงนี้?

ฉันได้ให้ไปมากมายในช่วงระหว่างเวลานี้ ฉันได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และได้ทนทุกข์มากมาย—

พระเจ้าได้ทรงมอบพระสัญญาใดๆ เป็นการตอบแทนแก่ฉันหรือยัง? พระองค์ได้ทรงจดจำความประพฤติดี

ของฉันหรือยัง? บทอาส้านของฉันจะเป็นอย่างไร?

ฉันสามารถได้รับพระพรของพระเจ้าได้หรือไม่?...ทุกคนคลำการคิดคำนวณเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอภายในหัวใจ

ของพวกเขา และพวกเขาทำการร้องขอจากพระเจ้าซึ่งเป็นแรงสูงใจ ความทะเยอทะยาน

และความคิดแบบแลกเปลี่ยนของพวกเขา กล่าวคือ ในหัวใจของเขานั้น

มนุษย์กำลังทดสอบพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คิดวางแผนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

โต้แย้งเรื่องราวเพื่อบทอาส้านแต่ละอย่างของพวกเขาเองกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

และพยายามที่จะคัดรายงานแสดงจากพระเจ้า

โดยคิดว่าพระเจ้าทรงสามารถประทานสิ่งที่เขาต้องการให้แก่เขาหรือไม่

ในเวลาเดียวกันกับที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ไม่ปฏิบัติกับพระเจ้างั้นเช่นพระเจ้า

มนุษย์พยายามที่จะทำข้อตกลงกับพระเจ้าอยู่เสมอ ทำข้อเรียกร้องจากพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน และแม้กระทั่งกดดันพระองค์ในทุกขั้นตอน โดยหลังจากได้ก๊ีบแล้วก็พยายามที่จะเอาสอกในเวลาเดียวกันกับที่พยายามทำข้อตกลงกับพระเจ้า มนุษย์ก็ยังโต้แย้งกับพระองค์ด้วย และมีแม้กระทั่งผู้คนที่มีมักจะกลายเป็นอ่อนแอ อยู่นิ่งเฉย และหย่อนยานในงานของพวกเขา และเต็มไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อการทดสอบตกมาถึงพวกเขาหรือพวกเขาพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น เขาได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นความอุดมสมบูรณ์ เป็นมิดพิบสวิต และเขาได้พิจารณาตัวเขาเองว่าเป็นเจ้าหนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

ราวกับการพยายามได้รับพระพรและพระสัญญาจากพระเจ้านั้นเป็นสิทธิ์และภาระผูกพันประจำตัวของเขา ในขณะที่หน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้าคือการคุ้มครองปกป้องและดูแลมนุษย์ และการจัดเตรียมให้กับเขา เช่นนั้นเองคือความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับ “การเชื่อในพระเจ้า” ของพวกเขานั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้า และเช่นนั้นคือความเข้าใจส่วนลึกที่สุดของพวกเขาเกี่ยวกับมโนทัศน์แห่งการเชื่อในพระเจ้า

จากเนื้อแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ไปจนถึงการไล่ตามเสาะหาในใจของเขา ไม่มีสิ่งใดที่สัมพันธ์กับความยำเกรงพระเจ้าเลย

จุดมุ่งหมายของมนุษย์ในการเชื่อในพระเจ้าไม่สามารถเป็นไปได้ที่จะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์ไม่เคยได้พิจารณาหรือเข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้องมีการยำเกรงและการนมัสการพระเจ้า เนื่องจากสภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เนื้อแท้ของมนุษย์ก็ชัดเจน เนื้อแท้ก็คือสิ่งใด? มันก็คือหัวใจของมนุษย์นั้นมั่งร้าย เก็บงำการทรยศหักหลังและการหลอกลวง ไม่รักความยุติธรรมและความชอบธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก และมันน่าเหยียดหยามและโลภ หัวใจของมนุษย์ไม่สามารถใกล้ชิดกับพระเจ้าได้มากขึ้น

เขาไม่ได้มอบมันให้แก่พระเจ้าเลย พระเจ้าไม่เคยทรงมองเห็นหัวใจที่แท้จริงของมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่เคยได้รับการนมัสการโดยมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงจ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด หรือพระองค์ทรงพระราชกิจมากเพียงใด หรือพระองค์ทรงจัดเตรียมให้มนุษย์มากเพียงใด

มนุษย์ยังคงมีคบอดและไม่เผยแสดงอย่างสิ้นเชิงต่อการนั้นทั้งหมด มนุษย์ไม่เคยได้มอบหัวใจของเขาแต่พระเจ้า เขาเพียงต้องการที่จะเอาใจใส่หัวใจของเขาด้วยตัวเอง ที่จะทำการตัดสินใจของเขาเองเท่านั้น—

ซึ่งความนัยก็คือว่ามนุษย์ไม่ต้องการที่จะติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว หรือที่จะเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่ต้องการนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า เช่นนั้นคือสถานะของมนุษย์ในปัจจุบัน

บัดนี้พวกเรามาดูที่โยบกันอีกครั้งเถิด ก่อนอื่น เขาเคยทำข้อตกลงกับพระเจ้าหรือไม่?

เขามีแรงจูงใจแฝงในการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่? ในเวลานั้นพระเจ้าเคยตรัสถึงบทวารสวรรค์ที่จะมาถึงหรือไม่?

ในเวลานั้นพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระสัญญาต่อผู้ใดเกี่ยวกับบทวารสวรรค์

และมันขัดแย้งกับภูมิหลังที่โยบสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ผู้คนของวันนี้ได้ยื่นขึ้นเพื่อการเปรียบเทียบกับโยบหรือไม่? มีความต่างมากเกินไป

พวกเขาอยู่ในกลุ่มที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าโยบไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากนัก

เขาได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้าและมันเป็นของพระเจ้า เขาไม่เคยทำข้อตกลงกับพระเจ้า

และไม่มี ความอยากได้อะไรหรือข้อเรียกร้องที่ฟุ่มเฟือยต่อพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาเชื่อว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย”

นี่เป็นสิ่งที่เขาได้มองเห็นและได้รับจากการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วในช่วงระหว่างหลายปีของชีวิต ในทำนองเดียวกันนั้น

เขายังได้รับบทวารสวรรค์ที่ได้ถูกแสดงแทนไว้ในพระวจนะเหล่านี้ด้วย นั่นคือ “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า

และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือไม่?”

สองประโยคเหล่านี้เป็นสิ่งที่เขาได้เห็นและได้มารู้ว่าเป็นผลจากท่าทีของเขาที่มีต่อการเชื่อฟังต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างประสบการณ์ชีวิตของเขา

และสองประโยคนั้นยังเป็นอาวุธที่ทรงพลังมากที่สุดของเขาที่เขาใช้เพื่อมีชัยชนะในช่วงระหว่างการทดลองของ

ซาตานด้วยเช่นกัน และสองประโยคนั้นยังเป็นรากฐานแห่งการตั้งมั่นของเขาในคำพยานต่อพระเจ้า ณ จุดนี้

พวกเขากำลังพิจารณาว่าโยบเป็นบุคคลที่ดีงามหรือไม่? พวกเขาหวังที่จะเป็นบุคคลเช่นนั้นหรือไม่?

พวกเขากำลังว่าต้องก้าวผ่านการทดลองของซาตานหรือไม่?

พวกเขากำลังใจแน่วแน่ที่จะอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าทรงให้พวกเขาคงอยู่ภายใต้การทดสอบแบบเดียวกันกับโยบหรือไม่? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนส่วนใหญ่คงจะไม่กล้าที่จะอธิษฐานเพื่อสิ่งต่างๆ เช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วมันจึงแน่ชัดว่าความเชื่อของพวกเขาเล็กน้อยอย่างน่าเวทนา เมื่อเทียบกับโยบแล้ว

ความเชื่อของเขาก็แค่ไม่มีค่าคู่ควรแก่การกล่าวถึง พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้า พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าได้

และพวกเขารู้ความสามารถที่จะมีชัยเหนือการโจมตี การกล่าวหา และการทดลองของซาตาน

สิ่งใดทำให้พวกเขามีคุณสมบัติที่จะได้รับพระสัญญาของพระเจ้า?

เมื่อได้ยินเรื่องของโยบและได้เข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดและความหมายของความรอดของมนุษย์แล้ว บัดนี้พวกเขามีความเชื่อที่จะยอมรับการทดสอบแบบเดียวกันกับโยบหรือไม่?

พวกเจ้าไม่ควรมีความตั้งใจแน่วแน่สักเล็กน้อยเพื่อยอมให้ตัวพวกเจ้าเองติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 58

ไม่มีความกลางแกล้งใจเกี่ยวกับการทดสอบของพระเจ้า

หลังจากได้รับคำพยานจากโยบภายหลังการทดสอบของเขาถึงบทอาส้านแล้ว

พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่ง—หรือมากกว่ากลุ่มหนึ่ง—ที่เหมือนกับโยบ แต่ทว่าพระองค์ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าจะไม่วันเปิดโอกาสให้ชาตานิโอมิหรือล่งละเมิดบุคคลอื่นใดโดยใช้วิธีการที่มันเคยใช้ทดลอง โนมิ และล่งละเมิดโยบโดยการเดิมพันกับพระเจ้าอีก

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นกับมนุษย์ ผู้ซึ่งอ่อนแอ ไร้เวลา และไม่รู้เท่าทันอีกเลย—มันพอแล้วที่ชาตานิโอมิได้ทดลองโยบ!

การไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิล่งละเมิดผู้คนอย่างไรก็ตามที่มันปรารถนาคือความกรุณาของพระเจ้า

สำหรับพระเจ้า มันพอแล้วที่โยบได้ทนทุกข์กับการทดลองและล่งละเมิดของชาตานิโอมิ

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นอีกเลย

เพราะชีวิตและทุกสิ่งทุกอย่างของผู้คนที่ติดตามพระเจ้านั้นได้รับการปกครองและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า และชาตานิโอมิไม่มีสิทธิ์ที่จะจัดการผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกตามใจชอบ—พวกเจ้าควรจะชัดเจนเกี่ยวกับจุดนี้!

พระเจ้าใส่พระทัยเกี่ยวกับจุดอ่อนของมนุษย์ และเข้าพระทัยความไร้เวลาและความไม่รู้เท่าทันของเขา

ถึงแม้ว่าพระเจ้าต้องทรงส่งมอบมนุษย์ให้แก่ชาตานิโอมิเพื่อที่เขาจะสามารถได้รับการช่วยเหลืออย่างบริบูรณ์

พระเจ้าก็ไม่เต็มพระทัยที่จะเห็นมนุษย์ถูกชาตานิโอมิเล่นเป็นคนไร้เวลาและล่งละเมิดอีก

และพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นมนุษย์ทรمانอยู่เสมอ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า

และมันสมเหตุสมผลอย่างสมบูรณ์ที่พระเจ้าทรงปกครองและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับมนุษย์

นี่คือหน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้า และมันคือสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง!

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิล่งละเมิดหรือกระทำทารุณมนุษย์ตามใจชอบ

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิใช้วิธีการต่างๆ เพื่อนำทางมนุษย์ให้หลงเงิน และยังไปกว่านั้น

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานิโอมิแทรกแซงในอธิปไตยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงยอมให้ชาตานิโอมิเหยียบย่ำและทำลายธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

ไม่ต้องพูดถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเกี่ยวกับการบริหารจัดการและการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด!

บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยให้รอด และบรรดาผู้ที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้

เป็นแกนหลักและการดลใจแห่งพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า

ตลอดจนราคาแห่งความพยายามของพระองค์ในหกพันปีแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์จะทรงสามารถมอบผู้คนเหล่านี้ให้แก่ชาตานิโอมิโดยง่ายดายได้อย่างไร?

ผู้คนมักจะกังวลถึงและเกรงกลัวการทดสอบของพระเจ้า แต่กระนั้นพวกเขาก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ในบ่วงของซาตาน และใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนที่เต็มไปด้วยอันตรายที่ซึ่งพวกเขาถูกซาตาน โจมตีและล่อลวงละเมิดตลอดเวลา— กระนั้นพวกเขาก็ไม่รู้จักกลัว และไม่ร้อนใจ กำลังเกิดอะไรขึ้น?

ความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้เท่านั้น เขาไม่มีความซึ่งคุณค่าแม้แต่น้อยกับความรักและความห่วงใยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ หรือกับความอ่อนโยนและการคิดคำนึงของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

แต่เนื่องจากความกังวลใจและความเกรงกลัวเล็กน้อยเกี่ยวกับการทดสอบ การพิพากษากับการตีสอน และพระบารมีกับพระพิโรธของพระเจ้า มนุษย์จึงไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้าแม้แต่น้อย เมื่อกล่าวถึงการทดสอบ ผู้คนรู้สึกกลัวกับว่าพระเจ้าทรงมีแรงจูงใจแฝง และบางคนถึงขั้นเชื่อว่าพระเจ้าทรงเก็บบำรูปร่างแบบที่ชั่วร้าย

โดยไม่ตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำกับพวกเขาจริงๆ ด้วยเหตุนี้

ในเวลาเดียวกันกับที่ร่ำร้องถึงการเชื่อฟังต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

พวกเขาก็ทำทุกอย่างที่พวกเขาทำได้เพื่อดำเนินงานและต่อต้านอธิปไตยเหนือมนุษย์ของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการเพื่อมนุษย์ เพราะพวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาไม่เอาใจใส่พวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงนำไปในทางที่ผิด เชื่อว่าหากพวกเขาไม่รักษาสะตาศาตรณของพวกเขาเองไว้ในกำมือ

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขามีก็คงจะถูกพระเจ้าทรงเอาไปได้ และชีวิตของพวกเขาจะถึงขั้นจบสิ้นลงได้ มนุษย์อยู่ในค่ายของซาตาน แต่เขาไม่เคยกังวลเกี่ยวกับการถูกซาตานล่อลวงละเมิด

และเขาถูกซาตานล่อลวงละเมิดแต่ไม่เคยเกรงกลัวการถูกซาตานจองจำ

เขาเอาแต่พูดว่าเขาขอรับความรอดของพระเจ้า

แต่ไม่เคยไว้วางใจในพระเจ้าหรือเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากกรงเล็บของซาตานอย่างแท้จริง

หากมนุษย์สามารถบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และสามารถให้การเป็นอยู่ทั้งหมดของเขาแก่พระหัตถ์ของพระเจ้าได้เหมือนกับโยบ

เช่นนั้นแล้วบททอสาของมนุษย์จะไม่เป็นแบบเดียวกันกับของโยบ—

คือการได้รับพระพรของพระเจ้าหรือ? หากมนุษย์สามารถยอมรับและบนอบต่อการปกครองของพระเจ้า มีสิ่งใดที่จะสูญเสียกระนั้นหรือ? ด้วยเหตุนี้ เราขอแนะนำให้พวกเขำเอาใจใส่ในการกระทำของพวกเขา

และระมัดระวังต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา จงอย่าใจร้อนหรือหุนหันพลันแล่น

และจงอย่าปฏิบัติต่อพระเจ้าและผู้คน เรื่องราว และสิ่งของต่างๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการให้พวกเขำไปตามความเลื่อมใสของพวกเขำหรือความเป็นธรรมชาติของพวกเขา

เจ้า หรือตามจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องระมัดระวังในการกระทำของพวกเจ้า และต้องอธิษฐานและแสวงหาให้มากยิ่งขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงการช่วยพระพิโรธของพระเจ้า จงจำการนี้ไว้!

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 59

โยบหลังจากการทดสอบของเขา

โยบ 42:7-9 หลังจากพระยาห์เวห์ตรัสพระวณะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับเอลิฟัสชาวเทมานว่า “เราโกรธเจ้าและสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้ 7 ตัว และแกะผู้ 7 ตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องบูชาเผ่าทั้งตัวสำหรับพวกเจ้า แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อพวกเจ้า เพราะเราจะรับคำอธิษฐานของเขา เราจะไม่ทำแก่เจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด” ฝ่ายเอลิฟัสชาวเทมาน และบิลคัดชาวซุอาห์ และโสฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปทำตามที่พระยาห์เวห์ตรัสสั่ง และพระยาห์เวห์ทรงรับคำอธิษฐานของโยบ

โยบ 42:10 และพระยาห์เวห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระยาห์เวห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

โยบ 42:17 และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่แห่งอมที่เศียว

**พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วด้วยความเชิดชู
ในขณะที่พวกเขากำลังถูกพระเจ้าทอดพระเนตรอย่างต่ำต้อย**

ในโยบ 42:7-9 นั้น พระเจ้าตรัสว่าโยบคือผู้รับใช้ของพระองค์ การที่พระองค์ทรงใช้คำว่า “ผู้รับใช้” เพื่ออ้างถึงโยบนั้นแสดงให้เห็นความสำคัญของโยบในพระทัยของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกโยบด้วยบางอย่างที่น่านับถือมากกว่า แต่การแต่งตั้งนี้ก็ไม่ได้มีผลต่อความสำคัญของโยบภายในพระทัยของพระเจ้า “ผู้รับใช้” ในที่นี้คือชื่อเล่นที่พระเจ้าทรงมีต่อโยบ การที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึง “โยบผู้รับใช้ของเรา” หลายครั้งแสดงให้เห็นว่าพระองค์พึงพอใจพระทัยกับโยบเพียงใด และถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสถึงความหมายเบื้องหลังคำว่า “ผู้รับใช้” แต่การที่พระเจ้าทรงกำหนดนิยามคำว่า “ผู้รับใช้” ก็สามารถมองเห็นได้จากพระวณะของพระองค์ในบทตอนจากข้อพระคัมภีร์นี้ พระเจ้าได้ตรัสกับเอลิฟัสชาวเทมานในตอนแรกว่า “เราโกรธเจ้าและสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด”

พระวณะเหล่านี้เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ตรัสบอกกับผู้คนอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ได้ทรงยอมรับทั้งหมดที่โยบได้พูดและทำลงไปหลังจากการทดสอบของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขา

และเป็นครั้งแรกที่พระองค์ได้ทรงยืนยันอย่างเปิดเผยถึงความถูกต้องแม่นยำและความถูกต้องของทั้งหมดที่โยบได้ทำและได้พูดไป พระเจ้าทรงกริ้วเอลิฟัสและคนอื่นๆ

เนื่องจากการสนทนาที่ไม่ถูกต้องและไร้สาระของพวกเขา

เพราะพวกเขาไม่สามารถมองเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าหรือได้ยินพระวณะที่พระองค์ตรัสในชีวิตของพวกเขาเหมือนกับโยบ กระนั้นโยบก็มีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเจ้า

ในขณะที่พวกเขาทำได้เพียงแค่เดาอย่างมีขอบเขตเกี่ยวกับพระเจ้า

ฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้าและทดสอบความอดทนของพระองค์ในทั้งหมดที่พวกเขาทำ ดังนั้น

ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงยอมรับทั้งหมดที่โยบได้ทำและได้พูดไปนั้น พระเจ้าก็พิโรธต่อคนอื่นๆ มากยิ่งขึ้น

เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ทรงสามารถมองเห็นความเป็นจริงใดๆ

เกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าในตัวพวกเขาเท่านั้น

แต่ยังไม่ทรงได้ยินสิ่งใดเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าในสิ่งที่พวกเขาพูดด้วย

และดังนั้นต่อมาพระเจ้าจึงได้ทรงทำข้อเรียกร้องกับพวกเขาดังต่อไปนี้ “เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้ 7 ตัว และแกะผู้ 7 ตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวสำหรับพวกเขา

แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะเราจะรับคำอธิษฐานของเขา

เราจะไม่ทำแก่เขาตามความโง่ของเจ้า” ในบทตอนนี้พระเจ้ากำลังตรัสบอกเอลิฟัสและคนอื่นๆ

ให้ทำบางสิ่งบางอย่างที่จะได้บาปของพวกเขา เพราะความโง่ของพวกเขาเป็นบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า

และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้ทำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเพื่อแก้ไขความผิดของพวกเขา

เครื่องบูชาเผาทั้งตัวมักจะถูกถวายแด่พระเจ้า

แต่สิ่งที่ผิดปกติเกี่ยวกับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเหล่านี้ก็คือว่าพวกมันได้ถูกถวายให้แก่โยบ

โยบเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าเพราะเขาเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในระหว่างการทดสอบของเขา ในขณะเดียวกัน

เพื่อนเหล่านี้ของโยบได้ถูกเปิดโปงในช่วงระหว่างเวลาแห่งการทดสอบของเขา เนื่องจากความโง่ของพวกเขา

พวกเขาจึงถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษ และพวกเขาได้ช่วยพระพิโรธของพระเจ้า และควรจะถูกพระเจ้าลงโทษ—

เป็นการลงโทษด้วยการทำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวต่อหน้าโยบ—

ซึ่งหลังจากนั้นโยบได้อธิษฐานให้พวกเขาพ้นจากการลงโทษและพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา

เจตนารมณ์ของพระเจ้าคือเพื่อนำความอภัยมาให้พวกเขา

เพราะพวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

และพวกเขาได้เคยกล่าวโทษความซื่อสัตย์ของโยบ ในแง่หนึ่ง

พระเจ้ากำลังตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์ไม่ทรงยอมรับการกระทำของพวกเขา

แต่ทรงยอมรับและทรงปีติยินดีอย่างยิ่งในตัวโยบ ในอีกแง่หนึ่ง

พระเจ้ากำลังตรัสบอกพวกเขาว่าการที่พระเจ้าทรงยอมรับนั้นเป็นการยกระดับมนุษย์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าว่ามนุษย์นั้นถูกพระเจ้าเกลียดชังเพราะความโง่ของเขา และทำให้พระเจ้าทรงขุนเคืองก็เพราะการนั้น และต่ำต้อยและชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเจ้า

เหล่านี้คือการกำหนดนิยามที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่ผู้คนสองชนิด

การกำหนดนิยามเหล่านี้คือท่าทีของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนสองชนิดเหล่านี้

และเป็นการคิดคำนวณคุณค่าและตำแหน่งของผู้คนสองชนิดนี้ของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเรียกโยบว่าผู้รับใช้ของพระองค์ ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นผู้รับใช้คนนี้เป็นที่รัก

และได้รับมอบสิทธิอำนาจที่จะอธิษฐานเพื่อคนอื่น ๆ และให้อภัยพวกเขาในความผิดพลาดของพวกเขา

ผู้รับใช้คนนี้สามารถพูดคุยกับพระเจ้าโดยตรงและมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยตรงได้

และสถานะของเขาสูงกว่าและมีเกียรติมากกว่าของคนอื่นๆ นี่คือความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ผู้รับใช้”

ที่พระเจ้าได้ตรัสไป โยบได้รับเกียรติพิเศษนี้เนื่องจากการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว และเหตุผลที่ทำให้คนอื่นๆ

ไม่ถูกพระเจ้าทรงเรียกว่าผู้รับใช้ก็เพราะพวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

สองท่าทีเหล่านี้ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดของพระเจ้าคือท่าทีของพระองค์ที่ทรงมีต่อผู้คนสองชนิด กล่าวคือ บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้นได้รับการยอมรับจากพระเจ้าและถูกมองว่าเป็นคนมีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ในขณะที่พวกที่โง่เขลาไม่ยำเกรงพระเจ้า ไม่สามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้

และไร้ความสามารถที่จะรับความโปรดปรานของพระเจ้าได้ พวกเขามักจะถูกพระเจ้าเกลียดชังและกล่าวโทษ

และเป็นคนต่ำต้อยในสายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าประทานสิทธิอำนาจแก่โยบ

โยบได้อธิษฐานให้เพื่อนๆ ของเขา และหลังจากนั้น

พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงจัดการกับพวกเขาให้สาสมกับความโง่ของพวกเขาเนื่องจากคำอธิษฐานของโยบ—

พระองค์ไม่ทรงลงโทษพวกเขาหรือใช้การลงทัณฑ์อันสาสมใดๆ กับพวกเขา เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

มันเป็นเพราะคำอธิษฐานที่โยบผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ขอให้พวกเขานั้นได้ไปถึงพระกรรมของพระเจ้าแล้ว

พระเจ้าทรงให้อภัยพวกเขาเพราะพระองค์ได้ทรงรับคำอธิษฐานของโยบ ดังนั้น พวกเรามองเห็นสิ่งใดในการนี้?

เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรใครบางคน พระองค์ทรงมอบรางวัลมากมายแก่พวกเขา และไม่ใช่แค่รางวัลทางวัตถุ

กล่าวคือ พระเจ้ายังทรงมอบสิทธิอำนาจให้พวกเขา ให้สิทธิ์แก่พวกเขาในการอธิษฐานเพื่อคนอื่น

และพระเจ้าทรงลืมนึกและมองข้ามการล่วงละเมิดของผู้คนเหล่านั้นเพราะพระองค์ทรงได้ยื่นคำอธิษฐานเหล่านี้

นี่คือสิทธิอำนาจที่แท้จริงที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่โยบ

พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงนำความอับอายมาสู่ผู้ที่โง่เขลาเหล่านี้โดยผ่านทางคำอธิษฐานของโยบที่ให้ระงับการกล่าวโทษพวกเขา—ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการลงโทษพิเศษของพระองค์สำหรับเอลีฟัสและคนอื่นๆ

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 60

โยบได้รับพรจากพระเจ้าอีกครั้ง และไม่ถูกซาตานกล่าวหาอีกเลย

ท่ามกลางถ้อยคำรับสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าคือพระวณะที่ว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด” สิ่งที่ยอบได้พูดไปคืออะไร? มันคือสิ่งที่พวกเราได้พูดถึงไปก่อนหน้านี้ ตลอดจนพระวณะหลายหน้าในหนังสือโยบที่ได้มีการบันทึกไว้ว่าโยบได้พูดไป

ในพระวณะหลายหน้าทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่เคยมีคำร้องทุกข์คร่ำครวญหรือความขุ่นข้องใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าสักครั้ง เขาเพียงแค่ออกยบทอวसानเท่านั้น การออกยบนี้เองที่เป็นท่าทีแห่งการเชื่อฟังของเขา ซึ่งผลของมัน และผลของคำพูดที่เขาได้พูดกับพระเจ้า โยบจึงเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า

เมื่อเขาได้ทนฝ่าการทดสอบและทนทุกข์กับความยากลำบาก พระเจ้าทรงสถิตเคียงข้างเขา

และถึงแม้ว่าความยากลำบากของเขาไม่ได้ลดน้อยลงด้วยการทรงสถิตของพระเจ้า

แต่พระเจ้าทรงมองเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเห็น

และทรงได้ยื่นสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้ยื่น

การกระทำและคำพูดทุกอย่างของโยบได้ไปถึงพระเนตรพระกรรณของพระเจ้า พระเจ้าทรงได้ยิน

และพระองค์ทรงมองเห็น—นี่คือข้อเท็จจริง ความรู้ของโยบเกี่ยวกับพระเจ้า

และความคิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขาในเวลานั้น

ในช่วงระหว่างระยะเวลานั้นไม่ได้เฉพาะเจาะจงเหมือนกับความรู้และความคิดของผู้คนในวันนี้อย่างแท้จริง

แต่ในบริบทของเวลานั้น พระเจ้ายังคงทรงระลึกได้ถึงทั้งหมดที่เขาได้พูดไป

เพราะพฤติกรรมของเขาและความคิดในหัวใจของเขา

ตลอดจนสิ่งที่เขาได้แสดงออกและเปิดเผยออกมานั้นเพียงพอสำหรับข้อพึงประสงค์ของพระองค์

ในช่วงระหว่างเวลาที่โยบตกอยู่ภายใต้การทดสอบ

สิ่งที่เขาคิดในหัวใจของเขาและตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำได้แสดงให้เห็นพระเจ้าทรงเห็นบทอวसानหนึ่ง

ซึ่งเป็นบทอวसानที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และหลังจากนี้พระเจ้าได้ทรงเอาการทดสอบของโยบไป

โยบได้หลุดขึ้นจากปัญหาต่างๆ ของเขา และการทดสอบของเขาได้หมดไปและไม่เคยประสบกับเขาอีกเลย

เนื่องจากโยบได้เคยตกอยู่ภายใต้การทดสอบแล้ว และได้ตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบเหล่านี้

และได้มีชัยชนะเหนือซาตานโดยสิ้นเชิง

พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพระพรให้เขาที่เขาสมควรได้รับอย่างชอบธรรมยิ่งนัก ดังที่มีการบันทึกไว้ในโยบ 42:10, 12 นั้น โยบได้รับพรอีกครั้งหนึ่ง และได้รับพรมากกว่าที่เขาเคยได้รับในครั้งแรก

ในเวลานี้ซาตานได้ถอนตัวไปแล้ว และไม่ได้พูดหรือทำสิ่งใดอีกต่อไป และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

โยบก็ไม่ถูกซาตานรบกวนหรือโจมตีอีกต่อไป

และซาตานก็ไม่ทำการกล่าวหาต่อพระพรของพระเจ้าที่มีต่อโยบอีกต่อไป

โยบใช้เวลาครึ่งหลังของชีวิตเขาท่ามกลางพระพรของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระพรของพระองค์ในเวลานั้นจะถูกจำกัดอยู่แต่เพียงกับแกะฝูงปศุสัตว์ อูฐ ทรัพย์สินทางวัตถุ และอื่นๆ

แต่พระพรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะประทานแก่โยบในพระทัยของพระองค์นั้นมากมายกว่านี้มากนัก ในเวลานั้น ได้มีการบันทึกว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะมอบพระสัญญาชั่วนิรันดร์ประเภทใดให้แก่โยบหรือไม่?

ในพระพรของพระองค์เกี่ยวกับโยบนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงกล่าวถึงหรือข้องเกี่ยวกับบทวารของเข

และไม่ว่าความสำคัญหรือตำแหน่งของโยบที่อยู่ภายในพระทัยของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

โดยรวมแล้วพระเจ้าทรงไต่ตรองอย่างยิ่งในพระพรของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงประกาศบทวารของโยบ การนี้หมายความว่าอย่างไร? ในเวลานั้น

เมื่อแผนของพระเจ้ายังไม่บรรลุถึงจุดของการประกาศบทวารของมนุษย์

แผนนั้นยังไม่ได้เข้าสู่ช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงกล่าวถึงบทวาร

โดยแค่ประทานพระพรทางวัตถุให้แก่มนุษย์

ความหมายของการนี้ก็คือว่าครึ่งหลังในชีวิตของโยบนั้นได้ผ่านไปท่ามกลางพระพรของพระเจ้า

ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เขาแตกต่างกับผู้อื่น—แต่เขาก็แก่ชราลงเหมือนกับคนอื่นๆ

และวันที่เขาลาโลกก็มาถึงเหมือนกับบุคคลธรรมดาทุกคน ด้วยเหตุนี้จึงมีการบันทึกไว้ว่า

“และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ห่อหมกทีเดียว” (โยบ 42:17) ความหมายของคำว่า “สิ้นชีวิตแก่ห่อหมกทีเดียว”

ในที่นี้คืออะไร? ในยุคสมัยนั้นก่อนที่จะพระเจ้าจะทรงประกาศบทวารของผู้อื่น

พระเจ้าทรงกำหนดอายุขัยสำหรับโยบ

และเมื่อได้บรรลุถึงอายุนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงอนุญาตให้โยบจากโลกนี้ไปโดยธรรมชาติ

ตั้งแต่การอวยพรโยบครั้งที่สองจนกระทั่งเขาตาย พระเจ้าไม่ได้ทรงเพิ่มความยากลำบากใดอีกเลย

สำหรับพระเจ้าแล้ว ความตายของโยบเป็นไปตามธรรมชาติ และจำเป็นด้วย มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ปกติมาก

และไม่ใช้ทั้งการพิพากษาและการตัดสินโทษ ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น โยบได้นมัสการและยำเกรงพระเจ้า

ส่วนเรื่องที่ว่ามีบทวารแบบใดภายหลังจากเขาตายไปแล้วนั้น พระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งใด

และไม่ได้ทรงแสดงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับการนั้น

พระเจ้าทรงมีสำนึกรับรู้อันแรงกล้าเกี่ยวกับความสมควรในสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงกระทำ

และเนื้อหาและหลักการแห่งพระวจนะและการกระทำของพระองค์นั้นสอดคล้องกับช่วงระยะแห่งพระราชกิจ

ของพระองค์ และระยะเวลาที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจ

ใครบางคนดังเช่นโยบมีบททอสาณชนิดใดในพระทัยของพระเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงบรรลुถึงการตัดสินประเภทใดในพระทัยของพระองค์แล้วหรือไม่?

แน่นอนว่าพระองค์ทรงบรรลुแล้ว! มันเป็นเรื่องแค่ความมนุษย์ไม่รู้ถึงการนี้เท่านั้นเอง

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะบอกกับมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีเจตนารมณ์ใดๆ ที่จะบอกกับมนุษย์ด้วยเหตุนี้ เมื่อพูดโดยผิวเผิน โยบตายแบบแก่หง่อมทีเดียวนะ และเช่นนั้นเองคือชีวิตของโยบ

ราคาที่โยบได้ใช้ชีวิตไปในระหว่างชั่วชีวิตของเขา

โยบได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าหรือไม่? คุณค่านั้นอยู่ที่ใด? เหตุใดจึงกล่าวว่าเขาใช้ชีวิตอย่างมีค่า?

สำหรับมนุษย์แล้วคุณค่าของเขาคือสิ่งใด? จากทัศนคติของมนุษย์

เขาเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยไ้ให้รอด

ในการเป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าต่อหน้าชาดานและผู้คนบนโลกนี้

เขาได้ทำสำเร็จลุล่วงในหน้าที่ที่สิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าควรทำให้สำเร็จลุล่วง กำหนดต้นแบบ

และกระทำการเป็นแบบอย่างสำหรับบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยไ้ให้รอด

โดยเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเห็นว่าเป็นไปได้โดยสมบูรณ์ที่จะมีชัยชนะเหนือชาดานด้วยการพึ่งพาพระเจ้า

คุณค่าของเขที่มีต่อพระเจ้าคือสิ่งใด? สำหรับพระเจ้าแล้ว

คุณค่าของชีวิตโยบอยู่ในความสามารถของเขาที่จะยำเกรงพระเจ้า นมัสการพระเจ้า เป็นพยานต่อกิจการต่างๆ ของพระเจ้า และสรรเสริญกิจการต่างๆ ของพระเจ้า

และนำความสบายพระทัยและบางสิ่งบางอย่างที่จะชื่นชมมาสู่พระเจ้า สำหรับพระเจ้าแล้ว

คุณค่าของชีวิตโยบยังอยู่ในวิธีที่โยบได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและมีชัยชนะเหนือชาดานก่อนที่จะเขาจะตาย

และได้เป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าต่อหน้าชาดานและผู้คนบนโลก

ถวายพระเกียรติพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์ ทำให้พระเจ้าทรงสบายพระทัย

และเปิดโอกาสให้พระทัยที่กระตือรือร้นของพระเจ้าได้มองเห็นบททอสาณและได้เห็นความหวังด้วยเช่นกัน

คำพยานของเขาได้กำหนดแบบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนสำหรับความสามารถที่จะตั้งมั่นในคำพยานของคนเราต่อพระเจ้า และสำหรับการสามารถทำให้ชาดานอับอายแทนพระเจ้าได้

ในพระราชกิจของพระเจ้าเกี่ยวกับการบริหารจัดการมวลมนุษย์ นี่ไม่ใช่คุณค่าแห่งชีวิตของโยบหรอกหรือ?

โยบได้นำความสบายพระทัยมาให้พระเจ้า

เขาได้มอบการลืมนความปีติยินดีแห่งการได้รับการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

และได้จัดเตรียมจุดเริ่มต้นที่น่าอัศจรรย์ให้แก่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป

ชื่อของโยบได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการเกิดพระเกียรติของพระเจ้า

และเป็นหมายสำคัญแห่งการมีชัยชนะเหนือชาดานของมวลมนุษย์

สิ่งที่โยบใช้ชีวิตตามในช่วงระหว่างชั่วชีวิตของเขา

ตลอดจนการมีชัยอันโดดเด่นของเขาเหนือชาดานจะเป็นที่เชิดชูของพระเจ้าตลอดไป และความดีพร้อม
ความเที่ยงธรรม และความยำเกรงพระเจ้าของเขาจะเป็นที่เคารพและเอาอย่างโดยชนหลายรุ่นที่จะมาถึง
เขาจะเป็นที่เชิดชูของพระเจ้าเหมือนกับไข่มุกเรืองแสงอันไร้ที่ติตลอดไป
และเขายังมีค่าคู่ควรแก่การทะนุถนอมความล้ำค่าโดยมนุษย์เช่นเดียวกันนั้นด้วย!

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวอนะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 61

กฎระเบียบแห่งยุคธรรมบัญญัติ

พระบัญญัติสิบประการ

หลักการสำหรับการสร้างแท่นบูชา

กฎระเบียบสำหรับการปฏิบัติของคนปรนนิบัติ

กฎระเบียบสำหรับขโมยและการชดเชย

การรักษาปีสะบาโตและงานเลี้ยงทั้งสาม

กฎระเบียบสำหรับวันสะบาโต

กฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชา

เครื่องบูชาเผาทั้งตัว

เครื่องธัญบูชา

เครื่องสาคินบูชา

เครื่องบูชาลบบ้างบาป

เครื่องบูชาชดใช้บาป

กฎระเบียบสำหรับการถวายเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต
(อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถูกสั่งให้ปฏิบัติตาม)

เครื่องบูชาเผาทั้งตัวโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องธัญบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องบูชาลบบ้างบาปโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องบูชาชดใช้บาปโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องสาคินบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

กฎระเบียบสำหรับการรับประทานเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

สัตว์สะอาดและไม่สะอาด (สัตว์ที่กินได้และกินไม่ได้)

กฎระเบียบสำหรับการชำระสตรีหลังคลอดบุตรให้บริสุทธิ์

มาตรฐานสำหรับการตรวจโรคเรื้อน

กฎระเบียบสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการรักษาหายจากโรคเรื้อน

กฎระเบียบสำหรับการชำระบ้านที่ติดเชื้อให้สะอาด

กฎระเบียบสำหรับบรรดาผู้ที่ทนทุกข์จากการปลดปล่อยที่ผิดปกติ

วันแห่งการลบลมทินที่ต้องปฏิบัติปีละครั้ง

กฎสำหรับการเชือดฝูงปศุสัตว์และแกะ

ข้อห้ามในการปฏิบัติตามข้อปฏิบัติที่น่ารังเกียจของคนต่างชาติ (ไม่กระทำการล่วงประเวณีกับญาติพี่น้องและอื่นๆ)

กฎระเบียบที่ผู้คนต้องปฏิบัติตาม (“เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราหาว่าพระเจ้าของเราเป็นผู้บริสุทธิ์”)

การกระทำของบรรดาผู้ที่พลีอุทิศลูกหลานของตนให้พระโมเลค

กฎระเบียบสำหรับการลงโทษความผิดประเวณี

กฎที่เหล่าปุโรหิตควรถือปฏิบัติ (กฎสำหรับความประพฤติประจำวันของพวกเขา

กฎสำหรับการบริโภคสิ่งที่บริสุทธิ์ กฎสำหรับการทำเครื่องบูชา และอื่นๆ)

งานเลี้ยงที่ควรถือปฏิบัติ (วันสะบาโต พิธีปีสกา เทศกาลเพ็นเทคอสต์ วันลบลมทิน และอื่นๆ)

กฎระเบียบอื่นๆ (การเผาะเกียง ปีเสียงเขาสัตว์ การไถ่แผ่นดิน การกล่าวปฏิญาณ การถวายทสาส์น และอื่นๆ)

กฎระเบียบแห่งยุคธรรมบัญญัติเป็นข้อพิสูจน์จริงแห่งการขึ้นนำมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้า

ดังนั้น พวกเขาได้อ่านกฎระเบียบและหลักการทั้งหลายแห่งยุคธรรมบัญญัติแล้วใช่หรือไม่?

กฎระเบียบเหล่านี้ครอบคลุมแนวเขตที่กว้างขวางใช่หรือไม่? ประการแรก

พวกมันครอบคลุมถึงพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งหลังจากนั้นเป็นกฎระเบียบสำหรับวิธีการสร้างแท่นบูชา

และอื่นๆ เหล่านี้ตามมาด้วยกฎระเบียบสำหรับการรักษาสะอาดและการถือปฏิบัติงานเลี้ยงทั้งสาม ซึ่งหลังจากนั้นเป็นกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชา พวกเจ้าเห็นหรือไม่ว่ามีเครื่องบูชากี่ชนิด? มีเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องธัญบูชา เครื่องसानติบูชา เครื่องบูชาลบล้างบาป และอื่นๆ ทั้งหมดเหล่านี้ตามมาด้วยกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชาของเหล่าปุโรหิต ซึ่งประกอบด้วย เครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องธัญบูชาโดยเหล่าปุโรหิต และเครื่องบูชาประเภทอื่นๆ

กฎระเบียบชุดที่แปดนี้คือกฎระเบียบสำหรับการรับประทานเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต จากนั้นก็มีกฎระเบียบสำหรับสิ่งที่ควรถือปฏิบัติในระหว่างชีวิตของผู้คน มีข้อกำหนดต่างๆ สำหรับหลายแง่มุมของชีวิตผู้คน เช่น กฎระเบียบสำหรับสิ่งที่พวกเขาอาจรับประทานได้หรือไม่ได้ สำหรับการชำระสตรีหลังคลอดบุตรให้บริสุทธิ์ และสำหรับพวกที่ได้รับการรักษาหายจากโรคเรื้อน

ในกฎระเบียบเหล่านี้ พระเจ้าตรัสไกลไปถึงโรค และมีแม้กระทั่งกฎสำหรับการเชือดแกะและฝูงปศุสัตว์ และอื่นๆ แกะและฝูงปศุสัตว์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และเจ้าควรเชือดพวกมันด้วยวิธีใดก็ตามที่พระเจ้าตรัสบอกให้เจ้าทำ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุผลสำหรับพระวณะของพระเจ้า มันถูกต้องโดยไม่มีข้อสงสัยเลยที่จะต้องกระทำตามที่พระเจ้าได้ทรงประกาศกฤษฎีกาไว้ และแน่นอนว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้คน! ยังมีงานเลี้ยงและกฎต่างๆ ที่ให้ถือปฏิบัติด้วย เช่น วันสะบาโต พิธีปัสกา และอื่นๆ—พระเจ้าทรงตรัสถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเรามาคุยที่ข้อท้ายๆ กันเถิด นั่นคือ กฎระเบียบอื่นๆ—

การเผาตะเกียง ปีเสียงเขาสัตว์ การไถ่แผ่นดิน การกล่าวปฏิญาณ การถวายทศางค์ และอื่นๆ เหล่านี้ครอบคลุมแนวเขตที่กว้างขวางหรือไม่? สิ่งแรกที่กล่าวถึงคือเรื่องเกี่ยวกับเครื่องบูชาของผู้คน

ต่อมาก็มีกฎระเบียบเกี่ยวกับการขโมยและการชดเชย และการถือปฏิบัติในวันสะบาโต...มันเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจที่เป็นทางการในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกำหนดกฎระเบียบมากมายที่มนุษย์จะต้องปฏิบัติตาม

กฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ใช้ชีวิตปกติของมนุษย์บนแผ่นดินโลก ชีวิตปกติของมนุษย์ที่ไม่อาจแยกได้จากพระเจ้าและการทรงนำของพระองค์

ก่อนอื่นพระเจ้าได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำแทนบูชาอย่างไร ให้ตั้งแทนบูชาอย่างไร หลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำเครื่องบูชาอย่างไร และได้ทรงกำหนดว่ามนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอย่างไร—สิ่งใดที่เขาจะต้องให้ความสนใจในชีวิต สิ่งใดที่เขาต้องปฏิบัติตาม และสิ่งใดที่เขาควรและไม่ควรทำ

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดสำหรับมนุษย์นั้นครอบคลุมทั้งหมด และด้วยประเพณี กฎระเบียบ

และหลักการเหล่านี้เองที่พระองค์ได้ทรงกำหนดมาตรฐานพฤติกรรมของมนุษย์ ทรงนำทางชีวิตมนุษย์
ทรงนำทางการเริ่มต้นของพวกเขาสู่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า
ทรงนำทางพวกเขาสู่การมาอยู่หน้าแท่นบูชาของพระเจ้า
ทรงนำทางพวกเขาในการมีชีวิตท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้นสำหรับมนุษย์ที่อยู่ภายใต้ระเบียบ
บ ความสม่ำเสมอ และความพอประมาณ
ก่อนอื่นพระเจ้าได้ทรงใช้กฎระเบียบและหลักการที่เรียบง่ายเหล่านี้เพื่อกำหนดจิตจำกัดสำหรับมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์บนแผ่นดินโลกจะได้มีชีวิตปกติแห่งการนมัสการพระเจ้า จะได้มีชีวิตปกติของมนุษย์
เช่นนั้นเองคือเนื้อหาเฉพาะของการเริ่มต้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์
กฎระเบียบและกฎทั้งหลายเหล่านี้ปกคลุมเนื้อหาที่กว้างอย่างยิ่ง
พวกมันเป็นข้อเฉพาะเจาะจงแห่งการทรงนำมวลมนุษย์ของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ผู้คนที่มาก่อนหน้ายุคธรรมบัญญัติต้องยอมรับและเชื่อฟังกฎระเบียบและกฎเหล่านี้
กฎระเบียบและกฎเหล่านี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
และเป็นข้อพิสูจน์จริงแห่งการเป็นผู้ทรงนำและการทรงนำมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้า

มวลมนุษย์ไม่อาจแยกจากคำสอนและการจัดเตรียมของพระเจ้าได้ตลอดไป

ในกฎระเบียบเหล่านี้พวกเรามองเห็นว่าท่าทีของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพระราชกิจของพระองค์
ต่อการบริหารจัดการของพระองค์ และต่อมวลมนุษย์นั้นจริงจัง มีมโนธรรม เข้มงวด และมีความรับผิดชอบ
พระองค์ทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำท่ามกลางมวลมนุษย์โดยสอดคล้องกับขั้นตอนของพระองค์
โดยไม่มีความคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย

ตรัสพระวจนะที่พระองค์ต้องตรัสต่อมวลมนุษย์โดยไม่มีความผิดพลาดหรือการละเว้นแม้แต่น้อย
ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นว่าเขาไม่สามารถแยกจากการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้าได้
และทรงแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำและตรัสนั้นสำคัญต่อมวลมนุษย์เพียงใด
ไม่ว่ามนุษย์จะเป็นอย่างไรในยุคถัดไป ในตอนเริ่มต้น—ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัตินั้น—
พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่เรียบง่ายเหล่านี้ สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น มโนทัศน์ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า โลก
และมวลมนุษย์ในยุคนั้นเป็นนามธรรมและอับแสง

และถึงแม้ว่ามโนทัศน์เหล่านั้นจะมีแนวคิดและเจตนาที่มีจิตสำนึกอยู่บ้าง
แต่ทั้งหมดนั้นก็ไม่ใช่ชัดเจนและไม่ถูกต้อง

และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์จึงไม่สามารถแยกจากคำสอนและการจัดเตรียมของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเขาได้
มวลมนุษย์รุ่นแรกสุดนั้นไม่รู้สิ่งใดเลย

และดังนั้นพระเจ้าจึงต้องทรงเริ่มสอนมนุษย์ตั้งแต่หลักการเพื่อการอยู่รอดและข้อบังคับที่จำเป็นสำหรับการดำรง

ชีวิตขั้นพื้นฐานและผิวนิยามมากที่สุด โดยซึมซับสิ่งเหล่านี้ลงในหัวใจของมนุษย์ทีละนิด และโดยการมอบความเข้าใจทีละน้อยเกี่ยวกับพระเจ้า

และความซึ่งคุณค่าทีละน้อยและความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้า

และเมโนทัศน์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าให้แก่มนุษย์

โดยผ่านทางกฎระเบียบเหล่านี้ และโดยผ่านทางกฎเหล่านี้ ซึ่งเป็นพระวาทะ หลังจากที่สัมผัสผลลัพธ์แล้ว

เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถที่จะทำพระราชกิจที่พระองค์จะทรงทำภายหลังได้ที่ละเล็กทีละน้อย และด้วยเหตุนี้

กฎระเบียบเหล่านี้และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติจึงเป็นฐานรากของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระองค์

และเป็นช่วงระยะแรกของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าก่อนหน้าพระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติ พระเจ้าได้ตรัสกับอาดัม เอวา

และลูกหลานของพวกเขาไปแล้ว

แต่พระบัญชาและคำสอนเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นระบบหรือเฉพาะเจาะจงพอที่จะกำหนดออกมาแก่มนุษย์ทีละข้อ

และพระบัญชาและคำสอนเหล่านั้นก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้กลายเป็นกฎระเบียบ

นั่นเป็นเพราะว่าแผนการของพระเจ้าในเวลานั้นไม่ได้ไปไกลขนาดนั้น

มีเพียงเมื่อพระเจ้าได้ทรงนำทางมนุษย์มาสู่ขั้นตอนนี้แล้วเท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถเริ่มตรัสกฎระเบียบแห่งยุคธรรมบัญญัติเหล่านี้ และเริ่มทำให้มนุษย์ดำเนินการตามกฎระเบียบเหล่านั้นได้ มันเป็นกระบวนการที่จำเป็น

และบททดสอบเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ประเพณีและกฎระเบียบต่างๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นขั้นตอนต่างๆ

ในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

และพระปรีชาญาณของพระเจ้าได้เปิดเผยอยู่ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์

พระเจ้าทรงรู้ว่าพระองค์จะทรงใช้เนื้อหาและวิธีการใดเพื่อเริ่มต้น จะทรงใช้วิธีการใดเพื่อสานต่อ

และจะทรงใช้วิธีการใดเพื่อสิ้นสุด เพื่อให้พระองค์ทรงสามารถได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เป็นคำพยานต่อพระองค์

และเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งที่มีจิตใจเดียวกันกับพระองค์

พระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งใดอยู่ภายในตัวมนุษย์ และทรงรู้ว่าสิ่งใดที่ขาดแคลนในตัวมนุษย์

พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ต้องทรงจัดเตรียมสิ่งใด และพระองค์ควรจะทรงนำทางมนุษย์อย่างไร และดังนั้น

พระองค์ทรงรู้เช่นกันว่ามนุษย์ควรและไม่ควรจะทำสิ่งใด มนุษย์เป็นเหมือนหุ่นเชิด กล่าวคือ

ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ก็ช่วยไม่ได้ที่เขาจะได้รับการนำโดยพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า ทีละก้าวจนกระทั่งถึงวันนี้

ไม่มีความพรัมัวในพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์จะทรงทำ

ในพระทัยของพระองค์นั้นมีแผนที่ชัดเจนและสดใสอย่างมาก
และพระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ด้วยพระองค์เองทรงปรารถนาที่จะทำตามขั้นตอนต่างๆ
ของพระองค์และแผนการของพระองค์ โดยก้าวหน้าจากความผิดพลาดไปสู่ความลึกซึ้ง
ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงบังชี้ถึงพระราชกิจที่พระองค์จะทรงกระทำในภายหลัง
พระราชกิจที่ตามมาของพระองค์ก็ยังคงได้รับการดำเนินการต่อเนื่องไปและก้าวหน้าไปด้วยความสอดคล้องอย่าง
เข้มงวดกับแผนของพระองค์ ซึ่งเป็นการสำแดงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
และยังเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าและอีกด้วย
ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ช่วงระยะใดก็ตาม
พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ก็เป็นตัวแทนของพระองค์เอง การนี้เป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน ไม่ว่ายุคใด
หรือจะเป็นพระราชกิจช่วงระยะใด มีสิ่งต่างๆ ที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง นั่นคือ
ประเภทของผู้คนที่พระเจ้าทรงรัก ประเภทของผู้คนที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง พระอุปนิสัยของพระองค์
และทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
ถึงแม้ว่ากฎระเบียบและหลักการที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้นในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติเหล่านี้
ดูเหมือนจะเรียบง่ายและผิวเผินอย่างมากสำหรับมนุษย์ในวันนี้
และถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะง่ายที่จะเข้าใจและสัมผัสฤทธิ์ผล ในสิ่งเหล่านั้นก็ยังคงมีพระปรีชาญาณของพระเจ้า
และยังคงมีพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
เนื่องจากภายในกฎระเบียบที่เห็นได้ชัดว่าเรียบง่ายเหล่านี้ได้แสดงถึงหน้าที่รับผิดชอบและการเอาใจใส่ต่อมวลม
นุษย์ของพระเจ้า ตลอดจนเนื้อแท้ที่ประณีตแห่งพระคำริชของพระองค์
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ตระหนักอย่างแท้จริงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือทุ
กสรรพสิ่ง และทุกสรรพสิ่งถูกควบคุมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
ไม่สำคัญว่ามนุษย์เข้าใจถ่องแท้ในความรู้มากเพียงใด หรือเขาเข้าใจทฤษฎีและความลึกลับมากมายเพียงใด
สำหรับพระเจ้าแล้วนั้นไม่มีสิ่งใดที่สามารถแทนที่การจัดเตรียมให้มวลมนุษย์และการเป็นผู้ทรงนำมวลมนุษย์ขอ
งพระองค์ได้
มวลมนุษย์จะไม่สามารถแยกจากการทรงนำของพระเจ้าและพระราชกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าได้ตลอดไป
เช่นนั้นคือสัมพันธภาพที่ไม่อาจแยกกันไ้ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงมอบพระบัญญัติหนึ่ง
หรือกฎระเบียบหนึ่งให้เจ้า หรือทรงจัดเตรียมความจริงเพื่อให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ก็ตาม
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด จุดมุ่งหมายของพระเจ้าก็คือเพื่อทรงนำมนุษย์ไปสู่วันพรุ่งนี้ที่สวงาม
พระวอนะที่พระเจ้าทรงดำรงและพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นทั้งการเปิดเผยถึงแง่มุมหนึ่งแห่งเนื้อแท้
องพระองค์ และการเปิดเผยถึงแง่มุมหนึ่งแห่งพระอุปนิสัยของพระองค์และพระปรีชาญาณของพระองค์

การเปิดเผยเหล่านั้นเป็นขั้นตอนที่ขาดเสียไม่ได้ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์
การนี้ต้องไม่ถูกมองข้ามไป! น้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่ในสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ
พระเจ้าไม่ทรงเกรงคำพูดที่ผิดที่ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงกลัวมโนคติที่หลงผิดหรือความคิดใดๆ
ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์

พระองค์แค่ทรงพระราชกิจของพระองค์และทรงสานต่อการบริหารจัดการของพระองค์ตามแผนการบริหารจัดการ
ของพระองค์ โดยไม่ถูกจำกัดโดยบุคคล เรื่องราว หรือสิ่งของใดๆ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 62

วันนี้ ในอันดับแรกพวกเราจะสรุปเกี่ยวกับพระดำริและแนวความคิดของพระเจ้า และการเคลื่อนไหวทุกๆ ประการของพระองค์นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

พวกเราจะดูว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจใด

นับตั้งแต่การสร้างโลกไปจนถึงการเริ่มยุคพระคุณอย่างเป็นทางการ จากนั้น

พวกเราจึงสามารถค้นพบได้ว่าพระดำริและแนวความคิดใดของพระองค์ที่มนุษย์ไม่รู้ และจากจุดนั้น

พวกเราสามารถชี้แจงลำดับของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

และเข้าใจบริบทที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ แหล่งที่มา

และกระบวนการพัฒนาของแผนนั้นได้อย่างถ้วนทั่ว

และยังเข้าใจผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จากแผนการบริหารจัดการของพระองค์—นั่นคือ

แกนหลักและจุดประสงค์ของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ได้อย่างถ้วนทั่วด้วย เพื่อให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้

พวกเราจำเป็นต้องกลับไปยังช่วงเวลาอันไกลโพ้นที่หนึ่งเจ็ดเมื่อครั้งที่ยังไม่มีพวกมนุษย์...

เมื่อพระเจ้าทรงถูกจากพระแท่นบรรทมของพระองค์ พระดำริแรกที่พระองค์ทรงมีคือสิ่งนี้:

การสร้างบุคคลที่มีชีวิต—มนุษย์ที่มีชีวิตที่แท้จริง—ใครสักคนที่ใช้ชีวิตและเป็นสหายของพระองค์เสมอ

บุคคลนี้สามารถรับฟังพระองค์ และพระองค์ทรงสามารถปรับทุกข์และตรัสกับบุคคลผู้นั้นได้ จากนั้น

พระองค์ทรงซ่อนฝุ่นมาหนึ่งกำพระหัตถ์และใช้มันสร้างบุคคลที่มีชีวิตคนแรกเป็นครั้งแรกตามพระฉายาที่พระองค์ได้ทรงจินตนาการไว้ในจิตใจของพระองค์

และจากนั้นพระองค์ได้ประทานชื่อให้กับสิ่งทรงสร้างซึ่งมีชีวิตนี้—อาดัม

ทันทีที่พระเจ้าทรงมีบุคคลที่มีชีวิตและหายใจแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความชื่นบานของการมีผู้ที่เป็นที่รัก มีสหาย

พระองค์ยังทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความรับผิดชอบในการเป็นบิดา

และความกังวลที่มาพร้อมความรับผิดชอบนั้น

บุคคลที่มีชีวิตและหายใจนี้ นำความสุขและความชื่นบานมาสู่พระเจ้า พระองค์รู้สึกสบายพระทัยเป็นครั้งแรก

นี่คือสิ่งแรกที่พระเจ้าทรงทำ ซึ่งไม่ได้สำเร็จลงด้วยพระดำริหรือแม้กระทั่งพระวณะของพระองค์

แต่ทรงกระทำด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง เมื่อสิ่งประเภทนี้—บุคคลที่มีชีวิตและหายใจ—

ที่ทำจากเนื้อและเลือด พร้อมด้วยร่างกายและรูปร่าง

และสามารถพูดคุยกับพระเจ้ายืนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับความชื่นบานแบบที่พระองค์ไม่เคยทรงรู้สึกมาก่อน

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรับผิดชอบของพระองค์อย่างแท้จริง

และสิ่งมีชีวิตนี้ไม่เพียงแต่ทำให้พระองค์ทรงเกิดความเห็นพระทัยเท่านั้น

แต่ยังทำให้พระทัยของพระองค์อบอุ่นและเร้าพระทัยของพระองค์ในทุกๆ การเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาทำ

เมื่อสิ่งมีชีวิตนี้ยื่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า นั่นเป็นครั้งแรกที่พระองค์มีพระดำริที่จะได้มาซึ่งผู้คนเช่นนั้นเพิ่มขึ้น

นี่คือลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เริ่มต้นขึ้นด้วยพระดำริแรกที่พระเจ้าทรงมีนี้ สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น

เหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่ในเหตุการณ์แรกๆ เหล่านี้

ไม่ว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น—ความชื่นบาน ความรับผิดชอบ ความกังวล—

พระองค์ทรงไม่มีผู้ใดให้แบ่งปันความรู้สึกนั้นด้วย นับตั้งแต่ชั่วขณะนั้น

พระเจ้าทรงรู้สึกถึงความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาและความเสียพระทัยที่พระองค์ไม่เคยทรงได้ประสบการณ์มาก่อน

อย่างแท้จริง พระองค์ทรงรู้สึกว่ามนุษย์ไม่สามารถยอมรับหรือจับใจความรักและความกังวลของพระองค์

หรือเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ได้

ดังนั้นพระองค์จึงยังทรงรู้สึกโทมัสและเจ็บปวดในพระทัยของพระองค์

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้เพื่อมนุษย์ มนุษย์ก็ไม่ตระหนักถึงสิ่งนั้นและไม่เข้าใจ

นอกเหนือจากความสุขแล้ว

ความชื่นบานและความสบายพระทัยที่มนุษย์นำมาให้พระองค์ยังทำให้พระองค์รู้สึกถึงความโทมัสและความ

โดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาเป็นครั้งแรกอย่างรวดเร็วด้วย เหล่านี้คือพระดำริและความรู้สึกของพระเจ้าในเวลานั้น

ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนั้น ในพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงเปลี่ยนจากความชื่นบานเป็นความโทมัส และจากความโทมัสเป็นความเจ็บปวด

และความรู้สึกเหล่านี้ผสมผสานกับความวิตกกังวล

ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำคือการเร่งรีบทำให้บุคคลนี้ มนุษย์ผู้นี้ รู้สิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์

และเข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์เร็วขึ้น เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจึงสามารถกลายเป็นผู้ติดตามของพระองค์

และมีความคิดเหมือนกับพระดำริของพระองค์ และเห็นพ้องกับน้ำพระทัยของพระองค์

พวกเขาจะไม่แค่รับฟังพระเจ้าตรัสและนั่งเงียบอีกต่อไป

พวกเขาจะตระหนักวิถีการเข้าร่วมกับพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ เหนือสิ่งอื่นใด

พวกเขาจะไม่เป็นผู้คนที่ไม่แสดงต่อสิ่งที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าอีกต่อไป สิ่งแรกๆ

เหล่านี้ที่พระเจ้าทรงทำมีความหมายอย่างยิ่ง และมีคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับแผนการบริหารจัดการของพระองค์

และสำหรับมนุษย์ในวันนี้

หลังจากที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์แล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดพัก

พระองค์ทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์

และทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะได้รับผู้คนที่พระองค์ทรงรักอย่างยิ่งในหมู่มวลมนุษย์

จากนั้น ไม่นานหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาแล้ว

พวกเราเห็นจากพระคัมภีร์ว่าได้มีน้ำท่วมครั้งใหญ่เกิดขึ้นทั่วทั้งโลก

ในบันทึกเกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นมีการกล่าวถึงโนอาห์

และสามารถกล่าวได้ว่าโนอาห์คือบุคคลแรกที่ได้รับการทรงเรียกของพระเจ้า

ให้ทำงานร่วมกับพระองค์เพื่อทำให้พระราชกิจของพระเจ้าครบบริบูรณ์

แน่นอนว่าเป็นครั้งแรกเช่นกันที่พระเจ้าได้ทรงเรียกบุคคลบนแผ่นดินโลกให้ทำบางสิ่งบางอย่างตามพระบัญชาของพระองค์ พื้นที่ที่โนอาห์สร้างเรือเสร็จแล้ว พระเจ้าทรงทำให้น้ำท่วมแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก

เมื่อพระเจ้าทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยน้ำท่วม

นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์ที่พระองค์ทรงมีความรู้ลึกถึงกิจพวกเขาอย่างยิ่ง

นี่คือสิ่งที่ผลักดันให้พระเจ้าตัดสินพระทัยด้วยความเจ็บปวดที่จะทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้โดยผ่านทางน้ำท่วม

หลังจากที่น้ำท่วมได้ทำลายแผ่นดินโลกแล้ว พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาแรกของพระองค์กับมนุษย์

พันธสัญญาที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์จะไม่มีวันทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก

เครื่องหมายแห่งพันธสัญญานี้คือรุ้ง นี่คือพันธสัญญาแรกของพระเจ้าที่ทรงมีกับมนุษย์

ดังนั้นรุ้งจึงเป็นเครื่องหมายแรกแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าประทานให้ รุ้งเป็นสิ่งทางกายภาพที่เป็นจริงที่มีอยู่ การมีอยู่จริงของรุ้งนี้เองที่ทำให้พระเจ้ารู้สึกเสียพระทัยอยู่บ่อยครั้งเพราะเผ่าพันธุ์มนุษย์ก่อนหน้านี้ซึ่งพระองค์ได้สัญญาเสียไป

และทำหน้าที่เป็นเครื่องเตือนให้พระองค์ทรงระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาอยู่เสมอ...พระเจ้าไม่ทรงชะลออย่างพระบาทของพระองค์ลง—

พระองค์ทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะดำเนินขั้นตอนต่อไปในการบริหารจัดการของพระองค์ หลังจากนั้น

พระเจ้าได้ทรงเลือกอับราฮัมเป็นตัวเลือกแรกของพระองค์สำหรับพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งอิสราเอล

นี่เป็นครั้งแรกเช่นเดียวกันที่พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่อาจเหมาะสมเช่นนั้น

พระเจ้าตัดสินพระทัยแน่วแน่ที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดโดยผ่านทางบุคคลนี้ และจะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไปท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของบุคคลนี้

พวกเราสามารถเห็นได้จากพระคัมภีร์ว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้อิสราเอลเป็นแผ่นดินแรกที่ได้รับเลือก

และทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติของพระองค์โดยผ่านทางผู้คนที่ได้รับเลือกนี้ นั่นคือ

คนอิสราเอล

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมกฎและธรรมเนียมปฏิบัติที่ชัดเจนทั้งหลายที่มวลมนุษย์ควรปฏิบัติตามให้แก่คนอิสราเอล

อลเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงอธิบายสิ่งเหล่านี้อย่างละเอียด

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมกฎที่เป็นมาตรฐานที่เฉพาะเจาะจงเช่นนั้นว่าพวกเขาควรพลีอุทิศอย่างไร พวกเขาควรใช้ชีวิตอย่างไร พวกเขาควรทำอะไรและไม่ควรทำอะไร เทศกาลและวันใดที่พวกเขาควรทำตาม และหลักการที่ควรปฏิบัติตามในทุกสิ่งที่พวกเขาได้ทำให้แก่พวกมนุษย์ นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าประทานกฎระเบียบและหลักการที่ละเอียดและเป็นมาตรฐานเช่นนั้นเกี่ยวกับวิธีการใช้ชีวิตของตนให้แก่มวลมนุษย์

ในแต่ละครั้งที่เราพูดว่า “เป็นครั้งแรก” วลีนั้นหมายถึงประเภทของพระราชกิจที่พระเจ้าไม่เคยทรงทำมาก่อน วลีนั้นหมายถึงพระราชกิจที่ไม่มีอยู่ก่อนหน้านี้

และถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และสรรพสิ่งทรงสร้างและสิ่งมีชีวิตทุกลักษณะขึ้นมาแล้ว

นี่ก็เป็นพระราชกิจประเภทหนึ่งที่พระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อน

พระราชกิจทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับผู้คนและความรอดของพระองค์ และการบริหารจัดการพวกเขา หลังจากอับราฮัม

พระเจ้าทรงทำอะไรบางอย่างเป็นครั้งแรกอีกครั้ง—พระองค์ทรงเลือกโยบให้เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ

และผู้ที่สามารถทนต่อการทดลองของซาตาน ในขณะที่ยังคงยำเกรงพระเจ้า หลบเลี่ยงความชั่ว

และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า นี่เป็นครั้งแรกเช่นกันที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองบุคคล

และเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงวางเดิมพันกับซาตาน พ่ายที่สุดแล้ว

เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงได้รับคนบางคนที่สามารถยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์และเป็นพยานต่อพระองค์ใน

ขณะที่เผชิญหน้ากับซาตาน และบางคนที่สามารถทำให้ซาตานอับอายอย่างถ้วนทั่ว

นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา

นี่คือบุคคลแรกที่พระองค์ทรงได้รับมาซึ่งสามารถเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้

ทันทีที่พระองค์ทรงได้รับมนุษย์ผู้นี้มาแล้ว

พระเจ้าทรงมีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ต่อไปและดำเนินช่วงระยะต่อไปในพระราชกิจของพระองค์

โดยทรงเตรียมสถานที่และผู้คนที่พระองค์จะทรงเลือกสำหรับขั้นตอนต่อไปในพระราชกิจของพระองค์

หลังจากที่ได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว

พวกเขามีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าทรงพิจารณาการณ์การบริหารจัดการมวลมนุษย์นี้ของพระองค์

กรณีความรอดของมวลมนุษย์ของพระองค์ ว่ามีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ด้วยจิตใจของพระองค์เท่านั้น ไม่เพียงแต่ด้วยพระวาระของพระองค์เท่านั้น

และแน่นอนว่าไม่ใช่ด้วยท่าทีที่ไม่ใส่พระทัย—แต่พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ด้วยแผนการหนึ่ง
ด้วยเป้าหมายหนึ่ง ด้วยมาตรฐานต่างๆ และด้วยน้ำพระทัยของพระองค์
เห็นได้ชัดเจนว่าพระราชกิจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนี้มีนัยสำคัญอย่างยิ่งสำหรับทั้งพระเจ้าและมนุษย์
ไม่ว่าพระราชกิจนี้จะลำบากยากเย็นเพียงใด ไม่ว่าอุปสรรคจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่ามนุษย์จะอ่อนแอเพียงใด
หรือไม่ว่าความกบฏของมนุษย์จะล้าลึกเพียงใด ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่ลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้า
พระเจ้าทรงทำพระองค์เองให้ยุ่งอยู่เสมอ โดยทรงทุ่มเทความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์
และทรงบริหารจัดการพระราชกิจที่พระองค์เองมีพระประสงค์จะดำเนินการ
พระองค์ยังกำลังทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งและใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์เหนือผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดที่พระ
องค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจ และเหนือพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ครบบริบูรณ์—
ทั้งหมดนี้ไม่มีสิ่งใดที่เคยได้รับการทำมาก่อน
นี่คือครั้งแรกที่พระเจ้าทรงใช้วิธีการเหล่านี้และที่ทรงจ่ายราคามากมายเช่นนั้นเพื่อโครงการอันสำคัญยิ่งในการบ
ริหารจัดการและช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนี้ ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจนี้
พระองค์กำลังทรงแสดงออกและทรงปลดปล่อยความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น พระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์
และทุกแง่มุมของพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ที่ละเอียดละอออย่างไม่ตั้งข้อแม้ใดๆ
พระองค์ทรงปลดปล่อยและแสดงออกสิ่งเหล่านี้เพราะพระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อน ดังนั้น ในทั้งจักรวาล
นอกเหนือจากผู้คนที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้น ไม่เคยมีสิ่งทรงสร้างใดๆ
ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเช่นนั้น ที่ได้มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมเช่นนั้นกับพระองค์ ในพระทัยของพระองค์
มวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้นมีความสำคัญที่สุด
พระองค์ทรงให้คุณค่ากับมวลมนุษย์นี้เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด
ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงจ่ายราคามากมายเพื่อพวกเขา
และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเจ็บปวดและถูกพวกเขาไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง
แต่พระองค์ก็ไม่เคยทรงลี้ภัยกับพวกเขา
และทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
โดยไม่มีการร้องทุกข์หรือความเสียใจใดๆ นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงรู้ว่าอีกไม่ช้าไม่นาน
ผู้คนจะตื่นรับการทรงเรียกของพระองค์และได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวจนะของพระองค์
ระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง และกลับมาเคียงข้างพระองค์...

หลังจากที่ได้ยินเรื่องนี้ทั้งหมดในวันนี้ พวกเจ้าอาจรู้สึกว่าคุณสิ่งที่พระเจ้าทรงทำนั้นช่างปกติยิ่ง
ดูเหมือนว่าพวกมนุษย์จะได้รู้สึกถึงเจตนารมณ์บางส่วนที่พระเจ้าทรงมีให้กับพวกเขามาตลอด

จากพระวณะของพระองค์และจากพระราชกิจของพระองค์

แต่ระหว่างความรู้สึกของพวกเขารู้อะไรหรือความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงดำรินนั้นมีระยะห่างที่แน่นอนอยู่

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสื่อสารกับผู้คนทั้งหมดว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างมวลมนุษยชน

และภูมิหลังที่อยู่เบื้องหลังความปรารถนาของพระองค์ที่จะได้รับมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงหวังไว้

การแบ่งปันสิ่งนี้กับทุกคนเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ทุกคนมีความชัดเจนในหัวใจของตน

เพราะทุกพระดำริและแนวความคิดของพระเจ้า

และทุกระยะและทุกช่วงเวลาของพระราชกิจของพระองค์เกี่ยวพันและเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับพระราชกิจการ

บริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์ ดังนั้น เมื่อเจ้าเข้าใจพระดำริของพระเจ้า แนวความคิด

และน้ำพระทัยของพระองค์ในทุก ๆ ขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์แล้ว

ก็เหมือนกับการเข้าใจว่าพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการของพระองค์เกิดขึ้นอย่างไร

ความเข้าใจพระเจ้าของเจ้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นบนรากฐานนี้เอง

ถึงแม้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกเป็นครั้งแรก

ซึ่งเราได้กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ซึ่งตอนนี้ดูเหมือนว่าเป็นแค่ “ข้อมูล”

นั่นจะไม่เกี่ยวข้องกับการไล่ตามเสาะหาความจริง แต่อย่างไรก็ตาม ตลอดช่วงเวลาที่เราได้รับประสบการณ์

จะมีวันที่เจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้เป็นบางอย่างที่เรียบง่ายเหมือนกับข้อมูลสองสามชิ้น

อีกทั้งสิ่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงความลึกลับบางประเภทเท่านั้น ในขณะที่ชีวิตของเจ้าเดินหน้าไปนั้น

ทันทีที่พระเจ้าทรงมีที่บางแห่งในหัวใจของเจ้าแล้ว

หรือทันทีที่เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อย่างถ่องแท้และลึกซึ้งยิ่งขึ้นแล้ว

เมื่อนั้นเจ้าจะเข้าใจความสำคัญและความจำเป็นของสิ่งที่เรากำลังกล่าวถึงในวันนี้อย่างแท้จริง

ไม่ว่าในตอนนี้พวกเจ้าจะยอมรับสิ่งนี้ถึงเพียงใดก็ตาม

ก็ยังคงมีความจำเป็นที่พวกเจ้าต้องเข้าใจและรู้จักสิ่งเหล่านี้ เมื่อพระเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่าง

เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

ไม่ว่าจะเป็นการกระทำด้วยแนวความคิดของพระองค์หรือด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ไม่ว่าจะเป็นครั้งแรกหรือครั้งสุดท้ายที่พระองค์ทรงทำมัน ที่สุดแล้วพระเจ้าทรงมีแผนการ

และจุดประสงค์ของพระองค์และพระดำริของพระองค์อยู่ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

จุดประสงค์และพระดำริเหล่านี้เป็นสิ่งแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และแสดงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น สองสิ่งนี้—

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น—ต้องเป็นที่เข้าใจโดยทุกๆ บุคคล
ทันทีที่บุคคลหนึ่งเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้ว
พวกเขาจะสามารถค่อยๆ เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
และเพราะเหตุใดพระองค์จึงตรัสสิ่งที่พระองค์ตรัส แล้วจากจุดนั้น
พวกเขาจะสามารถมีความเชื่อที่มากขึ้นที่จะติดตามพระเจ้า
ที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา
นั่นจึงกล่าวได้ว่าความเข้าใจที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าและความเชื่อที่เขามีในพระเจ้านั้นแยกจากกันไม่ได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 63

หากสิ่งที่ผู้คนได้รับความรู้และได้มาเข้าใจคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น เช่นนั้นแล้วสิ่งที่พวกเขาได้รับก็จะเป็นชีวิตที่มาจากพระเจ้า ทันทีที่ชีวิตนี้ได้รับการสร้างขึ้นภายในตัวเจ้าแล้ว ความยำเกรงพระเจ้าของเจ้าจะกลายเป็นมากขึ้นเรื่อยๆ นี่คือสิ่งที่ได้รับซึ่งได้มาอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง หากเจ้าไม่ต้องการเข้าใจหรือรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือเนื้อแท้ของพระองค์ หากเจ้าไม่ต้องการแม้ที่จะครุ่นคิดหรือจดจ่อกับสิ่งเหล่านี้ เราก็สามารถบอกเจ้าได้ด้วยความมั่นใจว่า วิธีที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาความเชื่อพระเจ้าของเจ้าในปัจจุบันนั้น ไม่มีวันสามารถทำให้เจ้าได้พบกับน้ำพระทัยของพระองค์หรือได้รับการสรรเสริญจากพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าไม่มีวันสามารถบรรลุถึงความรอดอย่างแท้จริง—สิ่งเหล่านี้คือผลพวงสุดท้าย เมื่อผู้คนไม่เข้าใจพระเจ้าและไม่รู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ หัวใจของพวกเขาก็ไม่มีวันสามารถเปิดรับพระองค์อย่างแท้จริงได้ ทันทีที่พวกเขาเข้าใจพระเจ้าแล้ว พวกเขาจะเริ่มค้นหาคำและคัมค้ำกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ด้วยความสนใจและความเชื่อ เมื่อเจ้าซึ่งคุณค่าและคัมค้ำกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว หัวใจของเจ้าจะค่อยๆ เปิดรับพระองค์ทีละเล็กละน้อย เมื่อหัวใจของพวกเจ้าเปิดรับพระองค์แล้ว เจ้าจะรู้สึกว่าการโต้ตอบแลกเปลี่ยนกับพระเจ้าของเจ้า สิ่งที่เจ้าร้องขอจากพระเจ้า และความอยากอันพึงเพ้อของพวกเจ้าเองช่างน่าอัศจรรย์และน่ามหัศจรรย์เพียงใด เมื่อหัวใจของเจ้าเปิดรับพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าจะมองเห็นว่าพระทัยของพระองค์ช่างเป็นโลกที่ไม่สิ้นสุด และเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรที่เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน ในอาณาจักรนี้ไม่มีการคดโกง ไม่มีการหลอกลวง ไม่มีความมืด และไม่มีความชั่ว มีเพียงความจริงใจและความสัตย์ซื่อ มีเพียงความสว่างและความเที่ยงธรรม มีเพียงความชอบธรรมและความใจดี อาณาจักรนี้เต็มไปด้วยความรักและความใส่ใจ เต็มไปด้วยความสงสารและการทนยอมรับ และเจ้าจะรู้สึกถึงความสุขและความชื่นบานของการมีชีวิตโดยผ่านทางอาณาจักรนี้ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงเผยต่อเจ้าเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของพวกเจ้าเพื่อรับพระองค์ โลกที่ไม่สิ้นสุดนี้เต็มไปด้วยพระปรีชาญาณและอำนาจที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้า และเต็มไปด้วยความรักของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ที่นี้เจ้าสามารถมองเห็นทุกแง่มุมของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น สิ่งที่น่าความชื่นบานมาให้พระองค์ เหตุผลที่พระองค์ทรงกังวล และเหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเสียดพระทัย เหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเร็ว...นี่คือสิ่งที่สามารถมองเห็นได้โดยทุกๆ บุคคลที่เปิดหัวใจของพวกเขามาและยอมให้พระเจ้าเสด็จเข้ามา

พระเจ้าสามารถเสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าเพื่อรับพระองค์เท่านั้น หากพระองค์เสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น และเจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีให้แก่เจ้า ณ ขณะนั้น

เจ้าจะค้นพบว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้านั้นช่างล้ำค่า

ว่าสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นช่างควรมีค่าแก่การทะนุถนอมความล้ำค่า เมื่อเทียบกันแล้ว

ผู้คนที่ย่ำแย่ เจ้า วัตถุและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเจ้า และกระทั่งคนที่เจ้ารัก คู่ครองของเจ้า และสิ่งที่เจ้ารัก ก็แทบจะไม่ควรมีค่าที่จะกล่าวถึง สิ่งเหล่านั้นช่างเล็กน้อยและช่างต่ำต้อย เจ้าจะรู้สึกว่ามีวันที่วัตถุทางกายใดๆ จะสามารถดึงดูดเจ้าเข้าไปได้อีก หรือว่าวัตถุทางกายใดๆ จะสามารถช่วยเจ้าให้จ่ายราคาใดๆ เพื่อมันได้อีก ในความถ่อมพระทัยของพระเจ้า เจ้าจะมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และอำนาจสูงสุดของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะมองเห็นพระปรีชาญาณอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและการทนอมรับของพระองค์ในบางกิจการของพระเจ้า ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เจ้าเชื่อว่ามีค่อนข้างเล็กน้อย และเจ้าจะมองเห็นความอดทนของพระองค์

ความอดกลั้นของพระองค์ และความเข้าใจในตัวเจ้าของพระองค์

สิ่งนี้จะก่อให้เกิดการรักใคร่บูชาพระองค์ขึ้นในตัวเจ้า ในวันนั้น

เจ้าจะรู้สึกว่ามีมวลมนุษย์กำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่โสมมเช่นนั้น และรู้สึกว่ามีผู้คนต่างๆ เจ้าและสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเจ้า หรือแม้กระทั่งผู้คนที่เป็นที่รักของเจ้า ความรักที่พวกเขามีให้เจ้า

และสิ่งที่เรียกว่าการคุ้มครองปกป้องของพวกเขา หรือความกังวลเกี่ยวกับเจ้าของพวกเขา

ก็ไม่แม้แต่จะควรมีค่าแก่การกล่าวถึง—มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นที่รักของเจ้า

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เจ้าทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุด เมื่อวันนั้นมาถึง เราเชื่อว่าจะมีบางคนพูดว่า:

ความรักของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่ และเนื้อแท้ของพระองค์ช่างบริสุทธิ์ยิ่ง—ในพระเจ้าไม่มีการหลอกลวง

ไม่มีความชั่ว ไม่มีความอิจฉา และไม่มีความขัดแย้ง แต่มีเพียงความชอบธรรมและความเป็นของแท้เท่านั้น

และทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นควรเป็นที่ถวิลหาของมนุษย์ มนุษย์ควรเพียรพยายามและอยากมีสิ่งนั้น

ความสามารถของมวลมนุษย์ในการสัมฤทธิ์ผลในสิ่งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด?

สิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจึงเป็นบทเรียนชั่วชีวิตของทุกคน

นี่คือเป้าหมายชั่วชีวิตที่ถูกไล่ตามเสาะหาโดยทุกคนที่เพียรพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนและเพียรพยายามที่จะรู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 64

หากพวกเราต้องการเข้าใจให้มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น พวกเราไม่สามารถหยุดอยู่ที่ภาคพันธสัญญาเดิมหรือที่ยุคธรรมบัญญัติ—เราจำเป็นต้องดำเนินต่อไป โดยเดินตามขั้นตอนที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น ในขณะที่พระเจ้าทรงสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติและเริ่มต้นยุคพระคุณ พระองค์ทรงปล่อยให้พี่เท่าของพวกเราเองตามติดอยู่เบื้องหลังเข้าสู่ยุคพระคุณ— ซึ่งเป็นยุคที่เต็มไปด้วยพระคุณและการไถ่ ในยุคนี้

พระเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่างที่มีความสำคัญมากและไม่เคยมีการทำมาก่อนอีกครั้ง สำหรับทั้งพระเจ้าและมวลมนุษย์แล้ว พระราชกิจในยุคนี้เป็นจุดเริ่มต้นใหม่— จุดเริ่มต้นที่ประกอบด้วยพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าทรงปฏิบัติซึ่งไม่เคยมีการทำมาก่อนอีกพระราชกิจ พระราชกิจใหม่นี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่เหนือพลังการจินตนาการของพวกมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง พระราชกิจนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่ตอนนี้ทุกคนรู้เป็นอย่างดี—พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรก และพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ในรูปร่างของมนุษย์ ด้วยอัตลักษณ์ของมนุษย์เป็นครั้งแรก พระราชกิจใหม่นี้มีนัยสำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติให้ครบบริบูรณ์ แล้ว และว่าพระองค์จะไม่ทรงทำหรือตรัสสิ่งใดภายใต้ธรรมบัญญัตินี้อีกต่อไป

พระองค์ไม่ตรัสหรือไม่ทรงทำสิ่งใดในรูปของธรรมบัญญัติหรือตามหลักการหรือกฎของธรรมบัญญัติ นั่นคือ พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ที่มีพื้นฐานจากธรรมบัญญัติได้ถูกหยุดลงตลอดไปและจะไม่ดำเนินต่อไป เพราะพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเริ่มต้นพระราชกิจใหม่และทำสิ่งใหม่

แผนของพระองค์มีจุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง และดังนั้น พระเจ้าจึงต้องทรงนำมวลมนุษย์ไปสู่ยุคต่อไป

ข่าวนี้เป็นข่าวอันน่าชื่นบานหรือเป็นลางร้ายสำหรับมนุษย์หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเนื้อแท้ของบุคคลแต่ละคน สามารถกล่าวได้ว่าสำหรับบางคนแล้ว นี่ไม่ใช่ข่าวอันน่าชื่นบานแต่เป็นลางร้าย เพราะเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ ผู้คนที่เพิ่งทำตามธรรมบัญญัติและกฎต่างๆ ผู้ที่เพิ่งทำตามคำสอนแต่ไม่ยำเกรงพระเจ้า

มีแนวโน้มจะใช้พระราชกิจเก่าของพระเจ้ามากกล่าวโทษพระราชกิจใหม่ของพระองค์ สำหรับผู้คนเหล่านี้ นี่คือการเป็นลางร้าย แต่สำหรับทุกคนที่ไว้เคียงสาและเปิดกว้าง ผู้ที่จริงใจต่อพระเจ้าและเต็มใจที่จะได้รับการไถ่ของพระองค์

การจุดเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้านั้นเป็นข่าวอันน่าชื่นบานอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่ครั้งแรกที่พวกมนุษย์ถูกทำให้เกิดขึ้นนั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงปรากฏและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์ในรูปร่างที่ไม่ใช่พระวิญญาณ
ในครั้งนี้ พระเจ้าประสูติจากมนุษย์ และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนในฐานะบุตรมนุษย์
และปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเขา “ครั้งแรก” นี้ได้ทำลายมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
สิ่งนี้อยู่เหนือเกินกว่าจินตนาการทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น
ผู้ติดตามทุกคนของพระเจ้ายังได้รับผลประโยชน์ที่จับต้องได้ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสิ้นสุดยุคเก่าเท่านั้น
แต่พระองค์ยังทรงสิ้นสุดวิธีการทรงพระราชกิจและลักษณะแนวทางทรงพระราชกิจแบบเก่าของพระองค์ด้วย
พระองค์ไม่ทรงขอให้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาสื่อสารน้ำพระทัยของพระองค์อีกต่อไป
พระองค์ไม่ทรงซ่อนอยู่ในเมฆอีกต่อไป
และไม่ทรงปรากฏต่อมนุษย์หรือตรัสกับมนุษย์อย่างสูงใหญ่โดยผ่านทางฟ้าร้องอีกต่อไป
พระองค์ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์เพื่อเริ่มต้นพระราชกิจของยุคนี้
โดยผ่านทางวิธีการที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้และที่มนุษย์เข้าใจหรือยอมรับได้ยาก—การบังเกิดเป็นมนุษย์—
ซึ่งไม่เหมือนสิ่งใดๆ ที่มีมาก่อน มวลมนุษย์ไม่ทันได้ตั้งตัวรับการกระทำนี้ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
มันทำให้พวกเขาอับอาย เพราะพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อนอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 65

มัทธิว 12:1 ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และบรรดาสาวกของพระองค์หิว
จึงได้ครวญข้าวมากินแก้หิว

มัทธิว 12:6-8 แต่เราบอกท่านว่าที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี้ ถ้าพวกท่านเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์
ที่ว่า “เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” พวกท่านก็คงจะไม่ตัดสินลงโทษพวกที่ไม่มีความผิด
เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต

อันดับแรกพวกเรามาดูที่บทตอนนี้กัน: “ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต
และบรรดาสาวกของพระองค์หิว จึงได้ครวญข้าวมากินแก้หิว”

เหตุใดเราจึงเลือกบทตอนนี้? บทตอนนี้เชื่อมโยงกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างไร? ในบทตอนนี้
สิ่งแรกที่เรารู้คือวันนั้นเป็นวันสะบาโต

แต่องค์พระเยซูเจ้าได้เสด็จไปข้างนอกและทรงนำสาวกของพระองค์ผ่านไปทางทุ่งนา สิ่งที่เป็นการทรยศ”
ยิ่งไปกว่านั้นคือพวกท่านถึงขั้น “จึงได้ครวญข้าวมากินแก้หิว” ในยุคธรรมบัญญัติ

ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้ากำหนดว่าผู้คนไม่อาจออกไปข้างนอกหรือเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ
ได้ตามใจในวันสะบาโต—มีหลายสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ในวันสะบาโต

การกระทำนี้ในส่วนขององค์พระเยซูเจ้าเป็นสิ่งที่น่าฉงนสำหรับบรรดาผู้ที่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติม
าเป็นเวลานาน และกระทั่งกระตุ้นให้เกิดการติเตียน

ในเรื่องความสับสนของพวกเขาและวิธีการที่พวกเขาพูดถึงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงทำนั้น
พวกเราจะพักเรื่องนั้นไว้ก่อนในตอนี้

และอันดับแรกเราจะมาอภิปรายว่าเหตุใดองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงเลือกทำเช่นนี้ในวันสะบาโต
เมื่อเทียบกับวันอื่นๆ ทั้งหมด

และสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสื่อสารกับผู้ที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติโดยผ่านทางกรกระ
ทำนี้ นี่คือการเชื่อมโยงระหว่างบทตอนนี้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่เราต้องการกล่าวถึง

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าเสด็จมา

พระองค์ทรงใช้การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์เพื่อบอกผู้คนว่าพระเจ้าทรงออกจากยุคธรรมบัญญัติ
ติและทรงได้เริ่มต้นพระราชกิจใหม่แล้ว และว่าพระราชกิจใหม่นี้ไม่กำหนดให้มีการทำตามกฎวันสะบาโต

การที่พระเจ้าเสด็จออกจากเขตจำกัดของวันสะบาโตเป็นเพียงการทดลองล่วงหน้าของพระราชกิจใหม่ของพระอ
งค์ ส่วนพระราชกิจจริงที่ยิ่งใหญ่ยังมาไม่ถึง เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงทิ้ง “เครื่องพันธนาการ” ของยุคธรรมบัญญัติไว้เบื้องหลังแล้ว
และได้ทรงฝ่ากฎระเบียบและหลักการของยุคนั้นแล้ว ในพระองค์ไม่มีร่องรอยของสิ่งใดๆ
ที่เกี่ยวข้องกับธรรมบัญญัติ พระองค์ได้ทรงสละมันทิ้งไปทั้งหมดและไม่ทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป
และพระองค์ไม่ทรงพึงประสงค์ให้มวลมนุษย์ทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป ดังนั้น
ในที่นี้เจ้าจึงมองเห็นองค์พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไปนานาวันสะบาโต และว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงหยุดพัก
พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ข้างนอกและไม่ได้ทรงหยุดพัก
การกระทำนี้ของพระองค์เป็นที่ตกใจสำหรับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
และการกระทำนี้สื่อสารกับพวกเขาว่าพระองค์ไม่ดำรงพระชนม์ภายใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไป
และว่าพระองค์ทรงทิ้งเขตจำกัดของวันสะบาโตไว้เบื้องหลัง
และทรงปรากฏต่อหน้ามวลมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเขาในพระฉายาใหม่ พร้อมทั้งวิธีใหม่ๆ
ในการทรงพระราชกิจ การกระทำนี้ของพระองค์บอกผู้คนที่ว่าพระองค์ทรงได้นำพระราชกิจใหม่มากับพระองค์
พระราชกิจที่เริ่มต้นด้วยการหลุดขึ้นจากการอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ และการแยกจากวันสะบาโต
เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยึดติดกับอดีตอีกต่อไป
และพระองค์ไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับกฎระเบียบของยุคธรรมบัญญัติอีกต่อไป
พระองค์ไม่ทรงได้รับผลกระทบจากพระราชกิจของพระองค์ในยุคก่อน
แต่พระองค์ทรงพระราชกิจในวันสะบาโตเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำวันเว้นวันแทน
และเมื่อสาวกของพระองค์หิวโหยในวันสะบาโต พวกเขาก็สามารถเคี้ยวข้าวมากินได้
ทั้งหมดนี้เป็นปกติอย่างยิ่งในพระเนตรของพระเจ้า สำหรับพระเจ้า
การมีจุดเริ่มต้นใหม่สำหรับส่วนใหญ่ของพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำและพระวาระใหม่ที่
พระองค์ทรงต้องประสงค์จะตรัสนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นบางสิ่งบางอย่างที่ใหม่
พระองค์ไม่ทรงกล่าวถึงพระราชกิจก่อนหน้าของพระองค์ อีกทั้งไม่ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นต่อไป
เพราะพระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงต้องประสงค์จะเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
นั่นคือเวลาที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะนำมวลมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่ของพระราชกิจของพระองค์
และคือเวลาที่พระราชกิจของพระองค์จะเข้าสู่ระยะที่สูงกว่า
หากผู้คนยังคงปฏิบัติตามคำกล่าวหรือกฎระเบียบเก่าๆ ต่อไป หรือยึดติดกับสิ่งเหล่านั้นต่อไป
พระองค์จะไม่ทรงจดจำหรือรับรองสิ่งนั้น นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ได้ทรงนำพระราชกิจใหม่มามาแล้ว
และได้ทรงเข้าสู่ระยะใหม่ของพระราชกิจของพระองค์แล้ว เมื่อพระองค์ทรงริเริ่มพระราชกิจใหม่
พระองค์ทรงปรากฏต่อมวลมนุษย์ด้วยพระฉายาใหม่โดยสิ้นเชิง จากมุมใหม่โดยสิ้นเชิง

และในวิธีใหม่โดยสิ้นเชิง

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นแง่มุมที่แตกต่างของพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
นี่เป็นหนึ่งในเป้าหมายของพระองค์ในพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงยึดติดกับสิ่งเก่าๆ

หรือทรงดำเนินบนเส้นทางที่คร่ำครึ เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจและตรัส

พระองค์ไม่ทรงช่างห้ามปรามอย่างที่คุณจินตนาการไว้ ในพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นอิสระและมีเสรีภาพ

และไม่มีข้อห้าม ไม่มีการจำกัดใดๆ—สิ่งที่พระองค์ทรงนำมาสู่มวลมนุษย์คืออิสรภาพและเสรีภาพ

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่อย่างจริงแท้และแท้จริง

พระองค์มีทรงใช้หุ่นกระบอกหรือรูปปั้น

และพระองค์ทรงแตกต่างจากรูปเคารพที่คุณวางไว้บนหิ้งบูชาและนมัสการโดยสิ้นเชิง

พระองค์ทรงพระชนม์และสว่างไสว

และสิ่งที่พระวณะและพระราชกิจของพระองค์นำมาสู่มวลมนุษย์คือชีวิตและความสว่างทั้งหมด

อิสรภาพและเสรีภาพทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงยึดถือความจริง ชีวิต และหนทาง—

พระองค์ไม่ทรงถูกจำกัดด้วยสิ่งใดๆ ในพระราชกิจใดๆ ของพระองค์

ไม่ว่าผู้คนจะพูดสิ่งใดและไม่ว่าพวกเขาจะมองเห็นหรือประเมินพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างไรก็ตาม

พระองค์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยปราศจากความหวาดหวั่น

พระองค์จะไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับมโนคติที่หลงผิดหรือการขึ้นๆลงๆของผู้ใดก็ตามเกี่ยวกับพระราชกิจและพระวณะ
ของพระองค์

หรือแม้กระทั่งการต่อต้านหรือการต้านทานอย่างรุนแรงของพวกเขาต่อพระราชกิจใหม่ของพระองค์

ไม่มีผู้ใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่สามารถใช้เหตุผลของมนุษย์ จินตนาการของมนุษย์ ความรู้

หรือหลักศีลธรรมของมนุษย์เพื่อวัดหรือกำหนดคณิชาสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ เพื่อทำให้เสื่อมเสีย ขัดขวาง

หรือบ่อนทำลายพระราชกิจของพระองค์ได้ ไม่มีข้อห้ามใดๆ

ในพระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

พระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำจะไม่ถูกจำกัดด้วยมนุษย์ เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ

อีกทั้งจะไม่ถูกขัดขวางด้วยพลังที่เป็นปรีภักษ์ใดๆ เท่าที่เกี่ยวกับพระราชกิจใหม่ของพระองค์แล้ว

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีชัยเสมอ และพลังที่เป็นปรีภักษ์ใดๆ

และความนอกรีตและความคิดที่ไม่ถูกต้องทั้งหมดของมวลมนุษย์ถูกเหยียบย่ำภายใต้ที่รองพระบาทของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในระยะใหม่ใด

พระราชกิจนั้นจะได้รับการพัฒนาและขยายไปท่ามกลางมวลมนุษย์อย่างแน่นอน

และจะได้รับการดำเนินการ โดยไม่มีการขัดขวางทั่วทั้งจักรวาลจนกระทั่งพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์จะคร

บสมบุรณ์แล้วอย่างแน่นอน นี่คือการทรงมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ ดังนั้น
องค์พระเยซูเจ้าทรงสามารถเสด็จออกไปและทรงพระราชกิจในวันสะบาโตได้อย่างเปิดเผยเพราะในพระทัยของ
พระองค์ไม่มีกฎ ไม่มีความรู้หรือคำสอนใดที่กำเนิดขึ้นจากมวลมนุษย์
สิ่งที่พระองค์ทรงมีคือพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าและหนทางแห่งพระเจ้า
พระราชกิจของพระองค์คือวิธีทำให้มวลมนุษย์เป็นอิสระ ปลดปล่อยผู้คน
ทำให้พวกเขาอยู่ในความสว่างและใช้ชีวิต ในขณะเดียวกัน
พวกที่นมัสการรูปเคารพหรือเทพเจ้าเทียมเท็จใช้ชีวิตทุกๆ วันโดยที่ถูกผูกมัดด้วยซาตาน
และถูกหน่วงเหนี่ยวด้วยกฎและข้อห้ามทุกประเภท—วันนี้สิ่งหนึ่งถูกห้าม พรุ่งนี้อีกสิ่งหนึ่งจะถูกห้าม—
ในชีวิตของพวกเขาไม่มีอิสรภาพ
พวกเขาเป็นเหมือนนักโทษในโซ่ตรวนที่ใช้ชีวิตโดยไม่มีวี่แวงให้กล้าถึง “ข้อห้าม”
เป็นตัวแทนของสิ่งใด? มันเป็นตัวแทนของข้อจำกัด พันธนาการ และความชั่ว
ทันทีที่บุคคลหนึ่งนมัสการรูปเคารพ พวกเขาก็กำลังนมัสการเทพเจ้าเทียมเท็จ วิญญาณชั่ว
ข้อห้ามเกิดขึ้นเมื่อมีการทำกิจกรรมเช่นนั้น เจ้าไม่สามารถกินสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น
วันนี้เจ้าไม่สามารถออกไปข้างนอก พรุ่งนี้เจ้าไม่สามารถทำอาหาร วันต่อไปเจ้าไม่สามารถย้ายไปบ้านใหม่
ต้องเลือกวันที่แน่นอนเพื่อการแต่งงานและงานศพ และแม้กระทั่งเพื่อการคลอดบุตร สิ่งนี้เรียกว่าอะไร?
สิ่งนี้เรียกว่าข้อห้าม มันเป็นเรื่องพันธนาการของมวลมนุษย์
และมันคือโซ่ตรวนของซาตานและบรรดาวิญญาณชั่วที่ควบคุมผู้คนและหน่วงเหนี่ยวหัวใจและร่างกายของพวกเขา
เขา ข้อห้ามเหล่านี้มีอยู่กับพระเจ้าหรือไม่? เมื่อพูดถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า อันดับแรกเจ้าควรนึกถึงสิ่งนี้:
ไม่มีข้อห้ามกับพระเจ้า พระเจ้าทรงมีหลักการในพระวาระและพระราชกิจของพระองค์ แต่ไม่มีข้อห้ามใดๆ
เพราะพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นความจริง ทรงเป็นหนทาง และทรงเป็นชีวิต

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 66

“แต่เราบอกท่านว่าเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี่ ถ้าพวกท่านเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ พวกท่านก็จะจะไม่ตัดสินลงโทษพวกที่ไม่มีความผิด เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต” (มัทธิว 12:6-8) คำว่า “พระวิหาร” อ้างอิงถึงสิ่งใดในที่นี้? กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ คำนี้หมายถึงอาคารที่สูงส่งสง่างาม และในยุคธรรมบัญญัติ พระวิหารคือสถานที่ที่นักบวชมานมัสการพระเจ้า เมื่อองค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี่” คำว่า “ที่” อ้างอิงถึงผู้ใด? คำว่า “ที่” นี้หมายถึงองค์พระเยซูเจ้าในเนื้อหนังอย่างชัดเจน เพราะมีเพียงพระองค์ท่านที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร พระวณะเหล่านั้นบอกผู้คนว่าอย่างไร? พระวณะเหล่านั้นบอกผู้คนให้ออกมาจากพระวิหาร—

พระเจ้าทรงออกมาจากพระวิหารแล้วและไม่ได้ทรงพระราชกิจในนั้นอีกต่อไป ดังนั้น ผู้คนจึงควรแสวงหาอย่างพระบาทของพระเจ้านอกพระวิหาร และติดตามอย่างก้าวของพระองค์ในพระราชกิจใหม่ของพระองค์

มีข้อสนับสนุนที่อยู่เบื้องหลังพระวณะขององค์พระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ นั่นคือ ภายใต้ธรรมบัญญัติ ผู้คนได้มองเห็นพระวิหารว่าเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ ผู้คนนมัสการพระวิหารแทนที่จะนมัสการพระเจ้า

ดังนั้นองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงเตือนพวกเขาให้อ่านมัสการรูปเคารพ แทนมัสการพระเจ้าแทน เพราะพระองค์ทรงอำนาจสูงสุด ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า “เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” เห็นได้ชัดเจนว่าในพระเนตรขององค์พระเยซูเจ้า ผู้คนส่วนใหญ่ที่ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติไม่ได้นมัสการพระยาห์เวห์อีกต่อไป

แต่เพียงแค่ว่าพลูทิสไปอย่างพอเป็นพิธี และองค์พระเยซูเจ้าตกลงพระทัยว่านี่ถือเป็นการนมัสการรูปเคารพ ผู้นมัสการรูปเคารพเหล่านี้เห็นว่าพระวิหารเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งกว่าพระเจ้า

ในหัวใจของพวกเขามีเพียงพระวิหาร ไม่ใช่พระเจ้า และหากพวกเขาสูญเสียพระวิหารไป เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะสูญเสียที่อาศัยของพวกเขา หากปราศจากพระวิหาร พวกเขาก็ไม่มีที่ใดให้นมัสการ และไม่สามารถทำการพลูทิสของพวกเขาได้ สิ่งที่เราเรียกว่า “ที่อาศัย”

ของพวกเขานั้นคือสถานที่ที่พวกเขาใช้การกล่าวอ้างเท็จถึงการนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าเพื่อให้อยู่ในพระวิหารต่อไปและทำกิจการงานต่างๆ ของพวกเขาเอง สิ่งที่เราเรียกว่า “การพลูทิส”

ของพวกเขานั้นเป็นแค่การที่พวกเขากระทำการอันน่าอับอายส่วนตัวของตนเองภายใต้การแสวงหาเป็นปรนนิบัติในพระวิหาร นี่คือเหตุผลที่ผู้คน ณ ขณะนั้นมองเห็นว่าพระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

องค์พระเยซูเจ้าตรัสพระวณะเหล่านี้เพื่อเป็นคำเตือนให้กับผู้คน เพราะพวกเขากำลังใช้พระวิหารเป็นฉากหน้า

และใช้การพลีอุทิศเป็นฉากบังการคดโกงผู้คนและการคดโกงพระเจ้า

หากเจ้านาพระวณะเหล่านี้มาปฏิบัติกับปัจจุบัน พระวณะเหล่านี้ยังคงใช้ได้เท่าเดิมและตรงประเด็นเท่าเดิม ถึงแม้ว่าผู้คนในวันนี้จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าที่แตกต่างจากที่ผู้คนในยุคธรรมบัญญัติได้รับประสบการณ์ แต่เนื้อแท้ของธรรมชาติของพระราชกิจเหล่านั้นเหมือนกัน

ในบริบทของพระราชกิจในวันนี้ ผู้คนยังคงทำสิ่งต่างๆ ในประเภทเดียวกับที่ถูกแสดงแทนด้วยคำว่า “พระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” ตัวอย่างเช่น ผู้คนมองเห็นว่าการทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงคืองานของตน พวกเขามองเห็นว่าการเป็นพยานต่อพระเจ้าและการต่อสู้กับพญานาคใหญ่สีแดงคือการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชน เพื่อประชาธิปไตยและอิสรภาพ

พวกเขาเปลี่ยนหน้าที่ของพวกเขาเป็นการใช้ทักษะของพวกเขาในอาชีพการงาน แต่พวกเขาปฏิบัติต่อการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเหมือนไม่ใช่สิ่งใดนอกจากคำสอนศาสนาชิ้นหนึ่งที่ควรทำตาม เป็นต้น โดยพื้นฐานแล้วพฤติกรรมเหล่านี้ไม่เหมือนกับคำว่า “พระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” หรือหือ? ความแตกต่างคือ เมื่อสองพันปีก่อน ผู้คนทำกิจธุระส่วนตัวของตนในพระวิหารทางกายภาพ แต่วันนี้ ผู้คนทำกิจธุระส่วนตัวของตนในพระวิหารที่ไม่อาจจับต้องได้

ผู้คนที่ให้คุณค่ากับกฎเหล่านั้นมองเห็นว่ากฎยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

ผู้คนที่รักสถานะเหล่านั้นมองเห็นว่าสถานะยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

ผู้คนที่รักอาชีพการงานของตนเองเหล่านั้นมองเห็นว่าอาชีพการงานยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า และอื่นๆ อีกมากมาย—

การแสดงออกของพวกเขาทั้งหมดทำให้เรากล่าวว่า:

“ผู้คนสรรเสริญพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดโดยผ่านทางคำพูดของพวกเขา แต่ในสายตาของพวกเขา ทุกสิ่งยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” นี่เป็นเพราะว่าทันทีที่ผู้คนพบโอกาสที่จะแสดงพรสวรรค์ของตนเอง หรือทำกิจธุระของตนเองหรือประกอบอาชีพการงานของตนเองตามเส้นทางในการติดตามพระเจ้าของตน พวกเขาเว้นระยะห่างตัวพวกเขาเองจากพระเจ้า และทุ่มเทตนเองในอาชีพการงานที่ตนรัก ส่วนสิ่งที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้กับพวกเขาและน้ำพระทัยของพระองค์นั้น สิ่งเหล่านั้นได้ถูกละทิ้งไปนานแล้ว

สถานะของผู้คนเหล่านี้กับบรรดาผู้ที่ทำกิจธุระของตนในพระวิหารเมื่อสองพันปีก่อนมีความแตกต่างกันอย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 67

ประโยคที่ว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”

บอกผู้คนที่ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าไม่ได้มีลักษณะทางวัตถุ

และถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงสามารถจัดเตรียมเพื่อความต้องการทางวัตถุทั้งหมดของเจ้าได้

แต่ทันทีที่ความต้องการทางวัตถุทั้งหมดของเจ้าได้รับการตอบสนองแล้ว

ความพึงพอใจจากสิ่งเหล่านี้จะสามารถแทนที่การไล่ตามเสาะหาความจริงของเจ้าได้หรือไม่?

นั่นเป็นไปได้อย่างแน่นอน!

ทั้งพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นที่เราได้สามัคคีธรรมกันคือความจริง

คุณค่าของความจริงนี้ไม่สามารถวัดเทียบกับวัตถุที่เป็นสสารได้ ไม่ว่าจะเป็นค่าเพียงใดก็ตาม

อีกทั้งคุณค่าของความจริงนี้ไม่สามารถระบุจำนวนเป็นตัวเงินได้ เพราะความจริงนี้ไม่ใช่วัตถุทางกายที่เป็นสสาร

และความจริงนี้เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของหัวใจของทุกๆ คน สำหรับทุกคนแล้ว

คุณค่าของความจริงที่ไม่อาจจับต้องได้เหล่านี้ควรยิ่งใหญ่กว่าคุณค่าของสิ่งของที่เป็นสสารใดๆ

ที่เจ้าอาจให้คุณค่า ไม่ใช่หรือ? คำกล่าวนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าต้องคำนึงถึง

ประเด็นสำคัญของสิ่งที่เราได้กล่าวไปคือสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

และทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทุกคน

และไม่สามารถแทนที่ได้ด้วยวัตถุที่เป็นสสารใดๆ เราจะยกตัวอย่างให้เจ้าดู: เมื่อเจ้าหิว เจ้าจำเป็นต้องมีอาหาร

อาหารนี้สามารถเป็นอาหารที่ดีไม่มากนักน้อย หรือเป็นอาหารที่ไม่น่าพึงพอใจไม่มากนักน้อย

แต่ตราบเท่าที่เจ้ากินอิ่ม ความรู้สึกหิวที่ไม่น่าพึงพอใจก็จะไม่มีอยู่อีกต่อไป—มันจะหายไป เจ้าสามารถนั่งอย่างสงบ

และร่างกายของเจ้าจะหยุดพัก ความหิวของผู้คนสามารถแก้ได้ด้วยอาหาร

แต่เมื่อเจ้ากำลังติดตามพระเจ้าและรู้สึกว่าเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์

เจ้าจะสามารถแก้ไขความว่างเปล่าในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร?

ความว่างเปล่านี้สามารถแก้ได้ด้วยอาหารหรือไม่?

หรือเมื่อเจ้ากำลังติดตามพระเจ้าและไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

เจ้าสามารถนำสิ่งใดมาใช้ชดเชยความหิวนั้นในหัวใจของเจ้าได้?

ในกระบวนการของการได้รับประสบการณ์ความรอดของเจ้าโดยผ่านทางพระเจ้า

ในขณะที่ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า หากเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

หรือไม่รู้ว่าคุณค่าความจริงคืออะไร หากเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้สึกระส่ำกระส่ายอย่างยิ่งหรือ?

เจ้าจะไม่รู้สึกถึงความหิวโหยและความกระหายอย่างรุนแรงในหัวใจของเจ้าหรือ?

ความรู้สึกเหล่านี้จะไม่ขัดขวางเจ้าไม่ให้รู้สึกสบายใจในหัวใจของเจ้าหรือ?

แล้วเจ้าจะสามารถชดเชยความหิวโหยในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร—มีวิธีที่จะแก้ไขมันหรือไม่?

บางคนออกไปซื้อของ บางคนหาเพื่อนของตนเพื่อปรับทุกข์

บางคนปล่อยตัวปล่อยใจไปกับการนอนหลับเป็นเวลานาน คนอื่นๆ อ่านพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้น หรือพวกเขาทำงานให้หนักขึ้น และใช้ความมานะพยายามมากขึ้นเพื่อทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง

สิ่งเหล่านี้สามารถแก้ไขความลำบากยากเย็นจริงๆ ของเจ้าได้หรือ?

พวกเจ้าทุกคนเข้าใจการปฏิบัติประเภทเหล่านี้ยิ่งเต็มที่ เมื่อเจ้ารู้สึกไร้พลัง

เมื่อเจ้ารู้สึกถึงความอยากที่จะได้รับความรู้แจ้งจากพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้เจ้าสามารถรู้ความเป็นจริงของความจริงและน้ำพระทัยของพระองค์ เจ้าจำเป็นต้องมีสิ่งใดมากที่สุด? สิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องมีไม่ใช่อาหารเต็มจาน

และไม่ใช่พระวจนะที่ใจดีไม่ก็คำ อ่ยว่าแต่ความสุขสบายชั่วประเดี๋ยวและความพึงพอใจของเนื้อหนังเลย—

สิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องมีคือการที่พระเจ้าตรัสบอกเจ้าโดยตรงอย่างชัดเจนว่าเจ้าควรทำอะไรและเจ้าควรทำมันอย่างไร การที่พระเจ้าตรัสบอกเจ้าอย่างชัดเจนว่าความจริงคืออะไร หลังจากที่ได้เข้าใจสิ่งนี้แล้ว

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้รับความเข้าใจเพียงเล็กน้อย

เจ้าจะไม่รู้สึกพึงพอใจในหัวใจของเจ้ามากกว่าเมื่อเทียบกับการที่เจ้าได้กินอาหารดีๆ หรือ?

เมื่อหัวใจของเจ้าพึงพอใจแล้ว หัวใจของเจ้าและการเป็นอยู่ทั้งหมดของเจ้าจะไม่ได้รับการหยุดพักที่แท้จริงหรือ? ตอนนี้

พวกเจ้าเข้าใจโดยผ่านทาง การอุปมาและการวิเคราะห์นี้หรือไม่ว่าเหตุใดเราจึงต้องการแบ่งปันประโยชน์กับพวกเจ้า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”? ความหมายของประโยชน์ก็คือว่า สิ่งที่มาจากพระเจ้า

สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งอื่นใด

ซึ่งรวมถึงสิ่งของหรือบุคคลที่ครั้งหนึ่งเจ้าเชื่อว่าเจ้าทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุดด้วย นั่นจึงกล่าวได้ว่า

หากบุคคลหนึ่งไม่สามารถได้รับพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าหรือหากพวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว พวกเขาจะไม่สามารถได้รับการหยุดพักได้ ในประสบการณ์ในอนาคตของพวกเขา

พวกเจ้าจะเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงต้องการให้พวกเจ้าดูบทตอนนี้ในวันนี้—บทตอนนี้มีความสำคัญยิ่ง

ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำคือความจริงและชีวิต

ความจริงคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถขาดได้ในชีวิตของพวกเขา

และคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาไม่มีวันสามารถใช้ชีวิตโดยไม่มีมันได้

เจ้ายังสามารถกล่าวได้ว่าความจริงคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ถึงแม้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นความจริงหรือสัมผัสความจริงได้

แต่ความสำคัญที่ความจริงมีต่อเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้
ความจริงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่สามารถนำการหยุดพักมาสู่หัวใจของเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 68

ความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของพวกเจ้าผสานรวมอยู่กับสถานะต่างๆ ของเจ้าเองหรือไม่? ในชีวิตจริง

อันดับแรกเจ้าต้องคิดว่าความจริงใดที่เกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ

เจ้าจะสามารถพบน้ำพระทัยของพระเจ้าท่ามกลางความจริงเหล่านี้

และสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เจ้าได้พบเข้ากับน้ำพระทัยของพระองค์ได้

หากเจ้าไม่รู้ว่าแง่มุมใดของความจริงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ

แต่ไปแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตรงแทน

การทำเช่นนี้คือวิธีเข้าหาที่หุนหวนตาบอดซึ่งไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ใดๆ

หากเจ้าต้องการแสวงหาความจริงและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า อันดับแรกเจ้าต้องดูว่าสิ่งต่างๆ

ที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นประเภทใด สิ่งเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับความจริงในแง่มุมใด

และมองหาความจริงที่เฉพาะเจาะจงในพระวณะของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ จากนั้น

เจ้าจึงมองหาเส้นทางการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับเจ้าในความจริงนั้น ด้วยวิธีนี้

เจ้าจะสามารถได้รับความเข้าใจโดยอ้อมเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

การค้นหาและการปฏิบัติตามความจริงไม่ใช่การประยุกต์ใช้คำสอนและการทำตามสูตรราวกับเป็นเครื่องจักร

ความจริงไม่มีสูตรตายตัว อีกทั้งไม่ได้เป็นกฎ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย—ความจริงคือชีวิตด้วยตัวของมันเอง

ความจริงคือสิ่งที่มีชีวิต และความจริงคือกฎที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างต้องปฏิบัติตามในชีวิต

และกฎที่มนุษย์ต้องมีในชีวิต

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องเข้าใจโดยผ่านทางประสบการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

เจ้าไม่อาจแยกจากพระวณะของพระเจ้าหรือความจริงได้ไม่ว่าเจ้าได้มาถึงช่วงระยะใดในประสบการณ์ของเจ้าก็ตาม

และสิ่งที่เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดต่างได้รับการแสดงออกในพระวณะของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับความจริงอย่างแยกจากกันไม่ได้

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือความจริงโดยตัวมันเอง

ความจริงคือการสำแดงที่เป็นของแท้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ความจริงทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นรูปธรรม

และความจริงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ความจริงบอกเจ้าอย่างตรงไปตรงมามากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงโปรดสิ่งใด พระองค์ไม่ทรงโปรดสิ่งใด

พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้เจ้าทำสิ่งใด และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้เจ้าทำสิ่งใด

พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนใด และพระองค์ทรงปีติยินดีในผู้คนใด

เบื้องหลังความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกนั้น ผู้คนสามารถมองเห็นความหรรษาอันดี ความกวี ความโหม่นนัส และความสุขของพระองค์ เช่นเดียวกับเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ นอกจากการรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นและการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์จากพระวาทะของพระองค์แล้ว

สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดคือความจำเป็นที่จะต้องบรรลุความเข้าใจนี้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง หากบุคคลหนึ่งนำตัวเองออกจากชีวิตจริงเพื่อให้รู้จักพระเจ้า พวกเขาจะไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ในสิ่งนั้นได้ ถึงแม้ว่ามีผู้คนที่สามารถได้รับความเข้าใจบางอย่างจากพระวาทะของพระเจ้า

แต่ความเข้าใจของพวกเขาจะจำกัดอยู่กับทฤษฎีและพระวาทะ

และมีความต่างเกิดขึ้นกับเรื่องที่ว่าพระเจ้าพระองค์เองจริงๆ แล้วทรงเหมือนสิ่งใด

สิ่งที่เรากำลังสื่อสารถึงในตอนนี้อยู่ทั้งหมดอยู่ในขอบเขตของเรื่องราวทั้งหลายที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์ ผู้คนสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นที่พระองค์ได้ทรงแสดงออกโดยผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้และโดยผ่านทางการวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้

ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถรู้ทุกแง่มุมของพระเจ้าได้อย่างกว้างขวางขึ้น ลึกซึ้งขึ้น ครอบคลุมขึ้น และถ้วนทั่วขึ้น แล้วการรู้จักทุกแง่มุมของพระเจ้านี้มีวิธีเดียวคือโดยผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้หรือ? ไม่ใช่

เรื่องราวเหล่านี้ไม่ใช่แค่วิธีเดียว!

เนื่องจากสิ่งที่พระเจ้าตรัสและพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในยุคแห่งราชอาณาจักรสามารถช่วยผู้คนให้รู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ดียิ่งขึ้น และรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ได้อย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เราคิดว่าจะเป็นการง่ายกว่าที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น โดยผ่านทางตัวอย่างหรือเรื่องราวบางอย่างที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์ที่ผู้คนคุ้นเคย

หากเรานำพระวาทะแห่งการพิพากษาและการติสอนและความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกในวันนี้มาทำให้เจ้ารู้จักพระองค์ด้วยวิธีนี้คำต่อคำ เจ้าจะรู้สึกว่ามันน่าเบื่อและไม่น่าสนใจจนเกินไป

และบางคนยังอาจรู้สึกกระทั่งว่าพระวาทะของพระเจ้าดูเหมือนเป็นสูตรตายตัว

แต่หากเรานำเรื่องราวในพระคัมภีร์มาเป็นตัวอย่างเพื่อช่วยให้ผู้คนรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า

พวกเขาจะไม่พบว่ามันน่าเบื่อ เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าในระหว่างการอธิบายตัวอย่างเหล่านี้

รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้า ณ ขณะนั้น—พระอารมณ์หรือความรู้สึกของพระองค์

หรือพระคำริและแนวความคิดของพระองค์—ได้มีการบอกต่อผู้คนในภาษาของมนุษย์

และเป้าหมายของทั้งหมดนี้คือการทำให้พวกเขาสามารถซึ่งคุณค่า

สามารถรู้สึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นไม่ได้เป็นสูตรตายตัว

มันไม่ได้เป็นตำนานหรือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้

มันคือบางสิ่งบางอย่างที่ดำรงอยู่อย่างแท้จริง ที่ผู้คนสามารถรู้สึกและซึ่งคุณค่าได้ นี่คือเป้าหมายสูงสุด
เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคนี้นั้นได้รับพร พวกเขาสามารถใช้เรื่องราวต่างๆ
เพื่อให้ได้รับความเข้าใจที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจก่อนหน้าของพระเจ้า
พวกเขาสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์ผ่านพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้ว
พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ผ่านพระอุปนิสัยเหล่านี้ที่พระองค์ได้ทรงแสดง
ออก และเข้าใจการสำแดงอย่างเป็นรูปธรรมถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์
และการดูแลเอาใจใส่พวกมนุษย์ของพระองค์ และด้วยวิธีนี้
พวกเขาสามารถบรรลุไปถึงซึ่งความรู้ที่ละเอียดขึ้นและลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เราเชื่อว่าตอนนี้พวกเจ้าทุกคนสามารถรู้สึกถึงสิ่งนี้ได้!

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 69

เจ้าสามารถมองเห็นอีกแง่มุมหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้ในขอบเขตของพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงดำเนินการเสร็จสมบูรณ์ในยุคพระคุณ

แง่มุมนี้ได้รับการแสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังของพระองค์

และผู้คนสามารถมองเห็นและซึ่งคุณค่าในแง่มุมนี้เพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

ผู้คนมองเห็นในบุคลมนุษย์ว่าพระเจ้าในเนื้อหนังดำรงพระชนม์ชีพตามสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่างใด และพวกเขามองเห็นเทวสภาพของพระองค์ซึ่งแสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังนั้น

การแสดงออกสองประเภทนี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระเจ้าจริงๆ

และทำให้ผู้คนสามารถสร้างมโนคติที่แตกต่างเกี่ยวกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

ในระหว่างช่วงเวลาระหว่างการทรงสร้างโลกและการสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ นั่นคือ ก่อนยุคพระคุณ

แง่มุมเดียวเกี่ยวกับพระเจ้าที่ผู้คนมองเห็น ได้ยิน และได้รับประสบการณ์นั้นมีเพียงเทวสภาพของพระเจ้า

สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำและตรัสในอาณาจักรที่ไม่ใช่ทางวัตถุ และสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ทรงแสดงออกจากตัวตนจริงของพระองค์ที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้

สิ่งเหล่านี้มักทำให้ผู้คนรู้สึกว้าเหว่พระเจ้าทรงสูงส่งในความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนพวกเขาไม่อาจเข้าใจพระองค์ได้ โดยปกติแล้ว ความประทับใจที่พระเจ้าทรงทำให้เกิดกับผู้คนคือ

การที่พระเจ้าทรงปรากฏเข้ามาแล้วก็ออกไปจากความสามารถในการล่วงรู้ของพวกเขา

และผู้คนรู้สึกกระตือรือร้นว่าทุกๆ

พระคำและแนวความคิดของพระองค์ช่างลึกซึ้งและยากจะอธิบายจนไม่มีวิธีที่จะเอื้อมถึงสิ่งเหล่านั้น

แล้วนับประสาอะไรกับการพยายามที่จะเข้าใจและซึ่งคุณค่าสิ่งเหล่านั้น สำหรับผู้คนแล้ว

ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าช่างไกลห่างอย่างยิ่ง ช่างไกลห่างจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ ไม่สามารถสัมผัสได้

ดูเหมือนว่าพระองค์ประทับอยู่สูงขึ้นไปบนฟ้า และดูเหมือนว่าไม่ทรงดำรงอยู่เลย ดังนั้นสำหรับผู้คนแล้ว

การเข้าใจพระทัยและจิตใจของพระเจ้า หรือพระคำใดๆ ของพระองค์จึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้

และอาจถึงขั้นอยู่ไกลเกินที่พวกเขาจะเอื้อมถึง

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจที่เป็นรูปธรรมอยู่บ้างในยุคธรรมบัญญัติ

และพระองค์ยังได้ทรงออกพระวณะที่เฉพาะเจาะจงอยู่บ้างและได้ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่เฉพาะเจาะจงอยู่บ้างเพื่อให้ผู้คนสามารถซึ่งคุณค่าและล่วงรู้ถึงความรู้อันแท้จริงเกี่ยวกับพระองค์ แต่ในท้ายที่สุด

การแสดงออกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นเหล่านี้มาจากอาณาจักรที่ไม่ใช่ทางวัตถุ และสิ่งที่ผู้คนเข้าใจ

สิ่งที่ผู้คนรู้ยังคงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในแง่มุมที่เป็นเทวสภาพ

มวลมนุษย์ไม่สามารถได้รับมโนคติที่เป็นรูปธรรมจากการแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนี้

และความประทับใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงติดอยู่ภายในขอบเขตของ “กายฝ่ายวิญญาณที่อยากจะเข้าใกล้ที่ปรากฏาเข้ามาแล้วก็ออกไปจากการล่องรู้”

เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้วัตถุที่เฉพาะเจาะจงหรือพระฉายาที่เป็นของอาณาจักรทางวัตถุในการทรงปรากฏต่อหน้าผู้คน พวกเขาจึงยังคงไม่สามารถที่จะนิยามพระองค์โดยใช้ภาษาของมนุษย์ได้ ในหัวใจและจิตใจของผู้คนนั้น พวกเขามักต้องการที่จะใช้ภาษาของพวกเขาเองในการกำหนดมาตรฐานของพระเจ้า

ที่จะทำให้พระองค์ทรงเป็นที่จับต้องได้ และที่จะทำให้พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เสมอ เช่น พระองค์ทรงสูงเท่าใด พระองค์ทรงมีพระกายใหญ่เพียงใด พระองค์ทรงดูเป็นอย่างไร พระองค์ทรงชอบสิ่งใด

และบุคลิกของพระองค์เป็นอย่างไรกันแน่ อันที่จริง ในพระทัยของพระองค์

พระเจ้าทรงรู้ว่าผู้คนกำลังคิดในลักษณะนี้ พระองค์เข้าพระทัยอย่างชัดเจนยิ่งเกี่ยวกับความต้องการของผู้คน และแน่นอนว่าพระองค์ทรงรู้เช่นกันว่าพระองค์ควรทรงทำสิ่งใด ดังนั้น

พระองค์จึงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในวิธีที่แตกต่างออกไปในยุคพระคุณ

วิธีใหม่นี้เป็นทั้งเทวสภาพและเป็นมนุษย์ ในช่วงเวลาที่องค์พระเยซูเจ้ากำลังทรงพระราชกิจอยู่นั้น

ผู้คนสามารถมองเห็นว่าพระเจ้าทรงมีการแสดงออกแบบมนุษย์มากมาย ตัวอย่างเช่น

พระองค์ทรงสามารถเดินร่ำ พระองค์ทรงสามารถเข้าร่วมงานแต่งงาน พระองค์ทรงสามารถประชาคมกับผู้คน ตรีศกับพวกเขา และหารือสิ่งต่างๆ กับพวกเขา นอกเหนือจากนั้น

องค์พระเยซูเจ้ายังได้ทรงทำให้พระราชกิจมากมายที่เป็นสิ่งแทนเทวสภาพของพระองค์ครบบริบูรณ์ด้วย

และแน่นอนว่าทั้งหมดของพระราชกิจนี้เป็นการแสดงออกและการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า ในช่วงระหว่างเวลานี้

เมื่อเทวสภาพของพระเจ้าได้รับการทำให้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังธรรมดาในแบบที่ผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้ พวกเขาที่ไม่รู้สึกอีกต่อไปว่าพระองค์ทรงปรากฏาเข้ามาแล้วก็ออกไปจากการล่องรู้

หรือว่าพวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้ ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาสามารถพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

หรือทำความเข้าใจกับเทวสภาพของพระองค์โดยผ่านทางทุกการเคลื่อนไหว โดยผ่านทางพระวจนะ

และโดยผ่านทางพระราชกิจของบุตรมนุษย์

บุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงแสดงถึงเทวสภาพของพระเจ้าโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และสื่อสารน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์

และพระองค์ยังทรงเผยให้ผู้คนเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ที่ประทับอยู่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ โดยผ่านทาง การแสดงออกของพระองค์ถึงน้ำพระทัยและพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

สิ่งที่ผู้คนมองเห็นคือพระเจ้าพระองค์เองในรูปแบบที่จับต้องได้และมาจากเนื้อและเลือด ดังนั้น

บุตรมณูย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงทำให้สิ่งต่างๆ ได้เป็นรูปธรรมและเป็นมนุษย์ขึ้น เช่น

พระอัครลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง สถานะของพระเจ้า พระฉายา พระอุปนิสัย

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของบุตรมณูย์จะมีขีดจำกัดบางอย่างเกี่ยวกับพระฉายาของพระเจ้า

แต่เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดสามารถเป็นตัวแทนพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าพระองค์เองได้—มีความแตกต่างอยู่บ้างในรูปของการแสดงออกเท่านั้น

พวกเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าบุตรมณูย์ได้ทรงเป็นตัวแทนพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง

ทั้งในรูปของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์และเทวสภาพของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

ในช่วงระหว่างเวลานี้ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางเนื้อหนัง ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนัง

และทรงยื่นต่อหน้ามวลมนุษย์ด้วยพระอัครลักษณ์และสถานะของบุตรมณูย์

และนี่ให้ผู้คนมีโอกาสดูประสมและรับประสบการณ์กับพระวณะและพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์

นอกจากนี้ยังให้ผู้คนมีความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับเทวสภาพของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่ามกลางความถ่อมพระทัย

อีกทั้งได้รับความเข้าใจและการจำกัดความในเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นของแท้และความเป็นจริงของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้ครบบริบูรณ์ วิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์

และมุมมองที่พระองค์ตรัสจะแตกต่างจากตัวตนจริงของพระเจ้าในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

แต่ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ก็ได้เป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งมวลมนุษย์ไม่เคยเห็นมาก่อน—

นี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้! นั่นจึงกล่าวได้ว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงปรากฏในรูปร่างใดก็ตาม

ไม่ว่าพระองค์ตรัสจากมุมมองใดก็ตาม หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเผชิญกับมวลมนุษย์ในพระฉายาใดก็ตาม

พระเจ้าไม่ทรงเป็นตัวแทนสิ่งใดเว้นแต่พระองค์เองเท่านั้น

พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนมนุษย์คนหนึ่งคนใด หรือมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามคนใด

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และนี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 70

อุปมาเรื่องแกะหลง

มัทธิว 18:12-14 พวกท่านคิดอย่างไร? ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงไปจากฝูง คนนั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลงไปนั้นหรือ?

เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนนั้นพบมัน

เขาจะมีความเปรมปรีดิ์มากกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น

พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กละเลยเหล่านี้อย่างหนึ่งพินาศไปเลย

บทตอนนี้เป็นนิทานอุปมา—บทตอนนี้ให้ความรู้ลึกประเภทใดแก่ผู้คน? วิธีการแสดงออก—นิทานอุปมา—

ที่ใช้ในที่นี้คือการอุปมาอุปมัยในภาษาของมนุษย์ และดังนั้นจึงอยู่ภายในขอบเขตความรู้ของมนุษย์

หากพระเจ้าตรัสบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันนี้ในยุคธรรมบัญญัติ

ผู้คนจะรู้สึกว่พระวณะนั้นไม่ได้สอดคล้องกับผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นอย่างแท้จริง

แต่เมื่อบุตรมนุษย์ทรงส่งพระวณะเหล่านี้ในยุคพระคุณ มันรู้สึกสบายใจ อบอุ่น และสนิทสนมกับผู้คน

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงปรากฏในรูปของมนุษย์

พระองค์ทรงใช้นิทานอุปมาที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ที่มาจากสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เอง

เพื่อแสดงออกถึงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์

พระสุรเสียงนี้เป็นสิ่งแทนพระสุรเสียงของพระเจ้าเองและพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำในยุคนี้

น และยังเป็นสิ่งแทนท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนในยุคพระคุณด้วย

พระองค์ทรงเปรียบเทียบแต่ละบุคคลเป็นแกะ โดยทอดพระเนตรจากมุมมองของท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คน

หากแกะตัวหนึ่งหายไป พระองค์จะทรงทำไม่ว่าอะไรก็ตามที่จำเป็นเพื่อค้นหามัน

นี่เป็นสิ่งแทนหลักการของพระราชกิจของพระเจ้า ณ

ขณะนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์เมื่อพระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงใช้นิทานอุปมานี้เพื่ออธิบายการตัดสินใจพระทัยแน่วแน่และท่าทีของพระองค์ในพระราชกิจนั้น

นี่คือความได้เปรียบของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์:

พระองค์ทรงใช้ความได้เปรียบของความรู้ของมวลมนุษย์และใช้ภาษาของมนุษย์เพื่อพูดคุยกับผู้คนและแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงอธิบายหรือ “แปล”

ภาษาแบบพระเจ้าที่ลุ่มลึกของพระองค์ซึ่งผู้คนดิ้นรนที่จะทำความเข้าใจในภาษามนุษย์ให้กับมนุษย์ในวิธีของมนุษย์ สิ่งนี้ช่วยให้ผู้คนเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และรู้สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

พระองค์ยังทรงสามารถมีการสนทนากับผู้คนจากมุมมองของมนุษย์โดยใช้ภาษาของมนุษย์
และทรงสื่อสารกับผู้คนในวิธีที่พวกเขาเข้าใจได้

พระองค์ยังถึงขั้นสามารถตรัสและทรงพระราชกิจโดยใช้ภาษาและความรู้ของมนุษย์เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึง
ความใจดีและความใกล้ชิดของพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาสามารถมองเห็นพระทัยของพระองค์ได้
พวกเขามองเห็นอะไรในกรณีนี้? มีข้อห้ามใดๆ ในพระวาทะและการกระทำของพระเจ้าหรือไม่?

ในความคิดของผู้คนแล้ว ไม่มีวิธีใดที่พระเจ้าจะทรงสามารถใช้ความรู้ ภาษา

หรือวิธีการพูดของมนุษย์เพื่อทรงปราศรัยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงต้องประสงค์ที่จะตรัส

พระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ หรือเพื่อแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์เอง

แต่นี่คือการคิดที่ผิดพลาด

พระเจ้าทรงใช้นิทานอุปมาประเภทนี้เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกได้ถึงความเป็นจริงและความจริงใจของพระเจ้า
และมองเห็นท่าทีของพระองค์ต่อผู้คนในระหว่างช่วงเวลานั้น

นิทานอุปมานี้ปลุกผู้คนที่ได้ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติมาเป็นเวลานานให้ตื่นขึ้นจากฝัน

และยังสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนที่ใช้ชีวิตในยุคพระคุณรุ่นแล้วรุ่นเล่า ด้วยการอ่านบทตอนของนิทานอุปมานี้

ผู้คนรู้จักความจริงใจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

และเข้าใจน้ำหนักและความสำคัญที่มีให้กับมวลมนุษย์ในพระทัยของพระเจ้า

เรามาดูที่ประโยคสุดท้ายในบทตอนนี้กัน: “พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย” นี่คือการวาทะขององค์พระเยซูเจ้าเอง

หรือพระวาทะของพระบิดาในสวรรค์? จากภายนอกแล้ว ดูเหมือนว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ตรัส

แต่น้ำพระทัยของพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าพระองค์เอง

จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงตรัสว่า: “พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย” ผู้คน ณ

ขณะนั้นยอมรับพระบิดาในสวรรค์เป็นพระเจ้าเท่านั้น

และเชื่อว่าบุคคลผู้ที่พวกเขามองเห็นต่อหน้าต่อตาของเขานี้เป็นเพียงผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา

และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระบิดาในสวรรค์ได้

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมองค์พระเยซูเจ้าจึงได้ทรงเพิ่มประโยคนี้อีกในตอนท้ายของนิทานอุปมานี้

เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์จริงๆ

และรู้สึกถึงความเป็นของแท้และความถูกต้องแม่นยำในสิ่งที่พระองค์ตรัส ถึงแม้ว่าประโยคนี้อาจเป็นสิ่งที่พูดง่าย

แต่พระองค์ก็ตรัสด้วยความใส่ใจพระทัยและความรัก

และเผยให้เห็นถึงความถ่อมพระทัยและความอ่อนร้นขององค์พระเยซูเจ้า

ไม่ว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์หรือไม่ หรือไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณหรือไม่ พระองค์ก็ทรงรู้จักหัวใจของมนุษย์ดีที่สุด และทรงเข้าใจสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีดีที่สุด

ทรงรู้สิ่งที่ผู้คนกังวลและสิ่งที่ทำให้พวกเขาสับสน

และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงทรงเพิ่มประโยชน์ลงไป

ประโยชน์นี้เน้นให้เห็นถึงปัญหาที่ซ่อนเร้นอยู่ในมวลมนุษย์: ผู้คนกังขาในสิ่งที่บุตรมนุษย์ตรัส กล่าวคือ

เมื่อองค์พระเยซูเจ้ากำลังตรัส พระองค์ต้องตรัสเพิ่มว่า:

“พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย”

และพระวาระของพระองค์เกิดผลได้ด้วยข้อสนับสนุนนี้เท่านั้น

เพื่อให้ผู้คนเชื่อในความถูกต้องแม่นยำของพระวาระของพระองค์

และเพิ่มความน่าเชื่อถือของพระวาระของพระองค์

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นบุตรมนุษย์ปกติธรรมดา

พระเจ้าและมวลมนุษย์ก็มีสัมพันธภาพที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก และสถานการณ์ของบุตรมนุษย์ก็น่าอัศจรรย์อย่างมาก

นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าสถานะขององค์พระเยซูเจ้าท่ามกลางมนุษย์มีนัยสำคัญเพียงใดในขณะนั้น

เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ ที่จริงแล้วเป็นการตรัสเพื่อบอกผู้คนว่า: พวกเจ้าสามารถวางใจได้—

พระวาระเหล่านี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่แทนสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราเอง

แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า สำหรับมวลมนุษย์ นี่ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าขันหรือ?

ถึงแม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังจะมีข้อได้เปรียบมากมายที่พระองค์ไม่ทรงมีในตัวตนของพระองค์

แต่พระองค์ก็ทรงทนต่อความสงสัยและการปฏิเสธของพวกเข

ตลอดจนความด้านชาและความไร้ความรู้สึกของพวกเข

สามารถกล่าวได้ว่ากระบวนการของพระราชกิจของบุตรมนุษย์คือกระบวนการในการได้รับประสบการณ์กับการ

ปฏิเสธของมวลมนุษย์ และการได้รับประสบการณ์กับการที่พวกเขาแข่งขันกับพระองค์

ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นกระบวนการในการทำงานเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจของมวลมนุษย์อย่างต่อเนื่อง

และเพื่อพิชิตมวลมนุษย์โดยผ่านทางสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น โดยผ่านทางเนื้อแท้ของพระองค์เอง

นั่นไม่เชิงว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะทรงทำสงครามบนพื้นดินกับซาตาน

แต่เป็นการที่พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ธรรมดา และเริ่มการต่อสู้คืบคลานกับผู้ติดตามพระองค์มากกว่า

และในการต่อสู้คืบคลานนี้

บุตรมนุษย์ทรงได้ทำพระราชกิจของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์ด้วยความถ่อมพระทัยของพระองค์

ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และด้วยความรักและพระปรีชาญาณของพระองค์

พระองค์ทรงได้รับผู้คนที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ ได้รับพระอัครลักษณ์และสถานะที่พระองค์สมควรจะได้รับ และ “เสด็จกลับ” สู่บัลลังก์ของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 71

ยกโทษเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

มัทธิว 18:21-22 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด”

ความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

มัทธิว 22:37-39 พระเยซูทรงตอบเขาว่า

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’”

ในสองบทตอนนี้ บทหนึ่งพูดถึงการให้อภัยและอีกบทหนึ่งพูดถึงความรัก

สองหัวข้อนี้เน้นถึงพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะดำเนินการในยุคพระคุณ

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงนำพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งมาพร้อมกับพระองค์ด้วย ซึ่งคือพระราชกิจเฉพาะและพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะแสดงออกในยุคนี้ ในช่วงเวลานั้น ทุกสิ่งที่บุตรมนุษย์ทรงทำนั้นวนเวียนอยู่กับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติในยุคนี้ พระองค์ไม่ทรงทำมากกว่านั้นและไม่ทรงทำน้อยกว่านั้น ทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ตรัสและพระราชกิจทุกประเภทที่พระองค์ทรงดำเนินการล้วนเกี่ยวข้องกับยุคนี้

ไม่ว่าพระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งนี้ในวิธีของมนุษย์ด้วยภาษาของมนุษย์หรือโดยผ่านทางภาษาของพระเจ้า และไม่ว่าพระองค์จะทรงปฏิบัติเช่นนั้นในวิธีใดหรือจากมุมมองใดก็ตาม

เป้าหมายของพระองค์คือการช่วยผู้คนให้เข้าใจว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำอะไร

น้ำพระทัยของพระองค์คืออะไร และข้อพึงประสงค์ของพระองค์จากผู้คนคืออะไร

พระองค์อาจจะทรงใช้วิถีทางที่หลากหลายและมุมมองที่แตกต่างกันเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจและรู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อทำความเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด ดังนั้น ในยุคพระคุณ

เราจึงมองเห็นว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาษาของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่เพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสื่อสารกับมวลมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

เรามองเห็นพระองค์จากมุมมองของผู้ใช้ทางธรรมดาที่พูดคุยกับผู้คนที่จัดเตรียมเพื่อความต้องการของพวกเขา และที่ช่วยพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้ร้องขอ

ในยุคธรรมบัญญัติที่มาก่อนยุคพระคุณนั้น ไม่เห็นว่ามีทรงพระราชกิจในวิธีนี้

พระองค์ทรงกลับกลายเป็นสนิทมามากขึ้นและสงสารเห็นใจมากขึ้นกับมวลมนุษย์
อีกทั้งทรงสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้นทั้งในรูปแบบและลักษณะ
การอุปมาเกี่ยวกับการให้อภัยผู้คนเจ็ดสิบคนเจ็ดครั้งทำให้ประเด็นนี้ชัดเจนอย่างยิ่ง
จุดประสงค์ที่ตัวเลขในการอุปมานี้ทำให้สัมผัสผลคือการทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจเจตนารมณ์ขององค์พระเยซูเจ้า
จำ ณ เวลาที่พระองค์ตรัสสิ่งนี้ เจตนารมณ์ของพระองค์ก็คือว่าผู้คนควรให้อภัยผู้อื่น—
ไม่ใช่หนึ่งครั้งหรือสองครั้ง และไม่แม้กระทั่งเจ็ดครั้ง แต่เป็นเจ็ดสิบคนเจ็ดครั้ง ภายในแนวคิดของคำว่า
“เจ็ดสิบคนเจ็ดครั้ง” มีแนวคิดแบบใดอยู่?
แนวคิดนี้คือการทำให้ผู้คนทำให้การให้อภัยเป็นความรับผิดชอบของพวกเขาเอง
เป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องเรียนรู้ และเป็น “วิธี” ที่พวกเขาต้องปฏิบัติตาม
ถึงแม้ว่านี่จะเป็นเพียงแค่การอุปมา แต่การอุปมานี้ก็ทำหน้าที่เน้นถึงประเด็นที่สำคัญยิ่ง
การอุปมานี้ช่วยให้ผู้คนซึ่งคุณค่าอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึง
และพบวิธีที่ถูกต้องเหมาะสมในการปฏิบัติ และหลักการและมาตรฐานของการปฏิบัติ
การอุปมานี้ช่วยผู้คนให้เข้าใจอย่างชัดเจน และให้พวกเขาได้มีมโนคติที่ถูกต้อง—
ว่าพวกเขาควรเรียนรู้การให้อภัยและให้อภัยไม่ว่าจะกี่ครั้งโดยไม่มีเงื่อนไข
แต่โดยมีท่าทีของการทนยอมรับและความเข้าใจผู้อื่น เมื่อองค์พระเยซูเจ้าตรัสเช่นนั้น
มีสิ่งใดอยู่ในพระทัยของพระองค์? พระองค์มีพระดำริถึงจำนวน “เจ็ดสิบคนเจ็ด” จริงๆ หรือ? ไม่ใช่
พระองค์ไม่มีพระดำรินั้น มีจำนวนครั้งที่พระเจ้าจะทรงให้อภัยมนุษย์หรือไม่?
มีผู้คนมากมายที่มีความสนใจเป็นอย่างยิ่งใน “จำนวนครั้ง” ที่กล่าวถึงในที่นี้
ผู้ที่ต้องการจะเข้าใจจุดกำเนิดและความหมายของตัวเลขนี้จริงๆ
พวกเขาต้องการเข้าใจว่าเหตุใดจำนวนนี้จึงออกมาจากพระโอษฐ์ขององค์พระเยซูเจ้า
พวกเขาเชื่อว่าตัวเลขนี้มีความหมายโดยนัยที่ลึกซึ้งลงไปอีก แต่อันที่จริงแล้ว
นี่เป็นเพียงการอุปมาอุปมัยของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ ความหมายโดยนัยหรือความหมายใดๆ
นั้นต้องทำความเข้าใจพร้อมกับข้อพึงประสงค์ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์
เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสมากนัก
เพราะพระวาระของพระองค์มาจากเทวสภาพอย่างสมบูรณ์
มุมมองและบริบทของสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจเอื้อมถึงสำหรับมวลมนุษย์
สิ่งนี้ได้รับการแสดงออกจากอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้
สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตในเนื้อหนัง พวกเขาไม่สามารถก้าวผ่านอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้
แต่หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ตรัสต่อมวลมนุษย์จากมุมมองของสถานะความเป็นมนุษย์

และพระองค์เสด็จออกจากและผ่านขอบเขตของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัย น้ำพระทัย
และท่าทีที่แบบพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ ที่พวกมนุษย์สามารถจินตนาการได้ สิ่งต่างๆ
ที่พวกเขามองเห็นและประสบพบเจอในชีวิตของพวกเขา และโดยใช้วิธีการที่พวกมนุษย์สามารถยอมรับได้
ในภาษาที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้ และด้วยความรู้ที่พวกเขาสามารถจับความเข้าใจได้
เพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจและรู้จักพระเจ้า
เพื่อจับใจความเจตนารมณ์ของพระองค์และมาตรฐานที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ภายในขอบเขตของจิตความสา
มารณของพวกเขา และจนถึงระดับที่พวกเขาสามารถทำได้
นี่คือวิธีการและหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าในสถานะความเป็นมนุษย์
ถึงแม้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วหนทางของพระเจ้าและหลักการของพระองค์ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังสัมฤ
ทธิผลด้วยการใช้หรือโดยผ่านทางสถานะความเป็นมนุษย์
แต่ก็สัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริงในผลลัพธ์ที่ไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้โดยการทรงพระราชกิจในเทวสภาพโดยตรง
พระราชกิจของพระเจ้าในสถานะความเป็นมนุษย์นั้นเป็นรูปธรรม เป็นของแท้ และมุ่งเป้าหมายมากกว่า
วิธีการต่างๆ มีความยืดหยุ่นมากกว่ามาก
และในรูปร่างนั้นเกินหน้าจากพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

อันดับต่อไป พวกเรามาพูดถึงการรักองค์พระผู้เป็นเจ้าและการรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเจ้าเองกันเถิด
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่มีการแสดงออกโดยตรงในเทวสภาพหรือไม่? เห็นได้ชัดว่าไม่!
สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่บุตรมนุษย์ได้ตรัสถึงในสถานะความเป็นมนุษย์
มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะพูดบางสิ่งบางอย่างเช่น “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเจ้าเอง
จงรักผู้อื่นเหมือนกับที่เจ้าทะนุถนอมชีวิตของเจ้าเอง” การพูดลักษณะเช่นนี้เป็นของมนุษย์แต่เพียงเท่านั้น
พระเจ้าไม่เคยตรัสในลักษณะเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุด พระเจ้าไม่ทรงมีภาษาประเภทนี้ในเทวสภาพของพระองค์
เพราะพระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องมีหลักความเชื่อประเภทนี้ที่ว่า
“จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเจ้าเอง” เพื่อวางระเบียบความรักที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์
เพราะความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้นเป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป
ป็น พวกเจ้าเคยได้ยินพระเจ้าตรัสอะไรเช่นว่า “เรารักมวลมนุษย์เหมือนที่เรารักตัวเราเอง” เมื่อใดกัน?
พวกเจ้าไม่เคยได้ยิน เพราะความรักอยู่ในเนื้อแท้ของพระเจ้าและในสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ และท่าทีของพระองค์
และวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คนคือการแสดงออกและการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงพระอุปนิสัยของพระองค์
พระองค์ไม่จำเป็นต้องจงพระทัยทำสิ่งนี้ในลักษณะเฉพาะใดๆ หรือจงพระทัยทำตามวิธีการเฉพาะใดๆ

หรือหลักศีลธรรมเพื่อสัมฤทธิ์ผลในการรักเพื่อนบ้านของพระองค์เหมือนรักพระองค์เอง—

พระองค์ได้ทรงครอบครองเนื้อแท้ประเภทนี้อยู่แล้ว เจ้ามองเห็นอะไรในสิ่งนี้?

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์ วิธีการ พระวาทะ

และความจริงมากมายของพระองค์ได้รับการแสดงออกด้วยวิธีของมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกัน

พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

และน้ำพระทัยของพระองค์ได้รับการแสดงออกเพื่อให้ผู้คนรู้จักและทำความเข้าใจ

สิ่งที่พวกเขาได้มารู้จักและเข้าใจคือเนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั่นเอง

ซึ่งเป็นสิ่งแทนพระอัครลักษณ์และสถานะโดยธรรมชาติของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นจึงกล่าวได้ว่า

บุตรมนุษย์ในเนื้อหนังแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้โดยธรรมชาติของพระเจ้าพระองค์เองจนถึงขอบเขตสูงสุดที่เป็นไปได้ และอย่างถูกต้องแม่นยำที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

ไม่เพียงสถานะความเป็นมนุษย์ของบุตรมนุษย์จะไม่เป็นเครื่องกีดขวางหรืออุปสรรคต่อการสื่อสารและการโต้ตอบกับพระเจ้าในสวรรค์ของมนุษย์เท่านั้น

แต่อันที่จริงแล้วยังเป็นช่องทางเดียวและสะพานเชื่อมเดียวที่มวลมนุษย์สามารถเชื่อมต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ บัดนี้

ในจุดนี้พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่ามีความคล้ายคลึงกันมากมายระหว่างธรรมชาติและวิธีการของพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปฏิบัติในยุคพระคุณกับพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบัน?

พระราชกิจในช่วงระยะปัจจุบันนี้ก็ใช้ภาษาของมนุษย์มากมายเพื่อแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และภาษาและวิธีมากมายจากชีวิตประจำวันของมวลมนุษย์และความรู้ของมนุษย์ในการแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าพระองค์เองเช่นเดียวกัน เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ไม่ว่าพระองค์ทรงตรัสจากมุมมองของมนุษย์หรือมุมมองของพระเจ้า

ภาษาและวิธีการแสดงออกมากมายของพระองค์ออกมาโดยผ่านทางสื่อกลางคือภาษาและวิธีการของมนุษย์

นั่นคือ เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่เจ้าจะมองเห็นฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์

และรู้จักแง่มุมจริงๆ ของพระเจ้าทุกแง่มุม เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ขณะที่พระองค์ทรงเจริญเติบโตขึ้น

พระองค์ได้ทรงมาเข้าใจ เรียนรู้ และจับความเข้าใจกับความรู้อาณัติอันนี้ ภาษา

และวิธีการแสดงออกบางอย่างของมวลมนุษย์ในสถานะความเป็นมนุษย์

พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงครอบครองสิ่งเหล่านี้ซึ่งมาจากมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้าง

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในเนื้อหนังเพื่อแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์และเทวสภาพของพระองค์ และทำให้พระองค์ทรงสามารถทำให้พระราชกิจของพระองค์เข้าเรื่องยิ่งขึ้น เป็นของแท้ยิ่งขึ้น

และถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นเมื่อพระองค์กำลังทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ จากมุมมองของมนุษย์ และโดยใช้ภาษาของมนุษย์ นี่ทำให้พระราชกิจของพระองค์เข้าถึงได้มากขึ้นและเข้าใจได้ง่ายขึ้นสำหรับผู้คน ด้วยเหตุนี้จึงสัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังในวิธีนี้จะไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่าหรือ?

นี่ไม่ใช่พระปรีชาญาณของพระเจ้าหรือ? เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าสามารถรับพระราชกิจที่พระองค์มีพระประสงค์จะดำเนินการ

นั่นคือเวลาที่พระองค์ทรงแสดงออกอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงถึงพระอุปนิสัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์

และนั่นก็เป็นเวลาที่พระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการในฐานะบุตรมนุษย์เช่นเดียวกัน นี่หมายความว่าไม่มี “ช่องว่างของยุคสมัย” ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์อีกต่อไป

ว่าพระเจ้าจะทรงหยุดพระราชกิจของพระองค์ในการสื่อสารโดยผ่านทางผู้ส่งสารในอีกไม่นาน

และว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงสามารถแสดงออกถึงพระวาระและพระราชกิจในเนื้อหนังทั้งหมดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ได้ด้วยพระองค์เอง

อีกทั้งยังหมายความว่าผู้ที่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดนั้นใกล้ชิดกับพระองค์ยิ่งขึ้น

ว่าพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว

และว่ามวลมนุษย์ทั้งหมดกำลังจะได้เผชิญกับยุคใหม่

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 72

ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์ต่างรู้ว่าเหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นเมื่อองค์พระเยซูเจ้าประสูติ เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นก็คือการที่พระองค์ทรงถูกล่าโดยกษัตริย์แห่งมาร ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สุดชั่วจนเด็กทุกคนในเมืองที่มีอายุตั้งแต่สองปีลงไปถูกสังหาร

เห็นได้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงได้รับความเสียหายที่ยิ่งใหญ่จากการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ท่ามกลางหมู่มนุษย์ ราคาที่ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อทำการบริหารจัดการของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดให้ครบบริบูรณ์ก็เห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกัน

ความหวังที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีให้กับพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ในเนื้อหนังก็เห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกัน เมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าสามารถรับพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ได้ พระองค์ทรงรู้สึกเช่นไร? ผู้คนควรจะเข้าใจเรื่องนั้นได้ถึงระดับหนึ่ง ไม่ใช่หรือ? อย่างน้อยที่สุด

พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญเพราะพระองค์ทรงสามารถเริ่มดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงได้รับบัพติศมาและได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ในการทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงอย่างเป็นทางการ พระทัยของพระเจ้าเปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นบาน

เพราะหลังจากช่วงเวลาหลายปีแห่งการรอคอยและการเตรียม

ในที่สุดพระองค์ก็ทรงสามารถสวมเนื้อหนังของมนุษย์ปกติและเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในรูปร่างของมนุษย์ที่มีเนื้อและเลือด ผู้ซึ่งผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้

ในที่สุดพระองค์ก็ทรงสามารถตรัสกับผู้คนได้อย่างซึ่งหน้าและอย่างเปิดเผยโดยผ่านทางอัตลักษณ์ของมนุษย์ ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงสามารถมาเผชิญกับมวลมนุษย์โดยผ่านทางสื่อกลางคือวิธีของมนุษย์และภาษาของมนุษย์

พระองค์ทรงสามารถจัดเตรียมเพื่อมวลมนุษย์ ประทานความรู้แจ้งแก่พวกเขา และช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้ภาษาของมนุษย์

พระองค์ทรงสามารถสวຍร่วมโต๊ะและดำรงพระชนม์ในพื้นที่เดียวกับพวกเขาได้

พระองค์ยังทรงสามารถทอดพระเนตรมนุษย์ ทอดพระเนตรสิ่งต่างๆ

และทอดพระเนตรทุกสิ่งในวิธีที่มนุษย์มองเห็น และแม้กระทั่งโดยผ่านทางดวงตาของพวกเขาเอง

สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น นี่เป็นชัยชนะแรกของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

นอกจากนี้ยังสามารถกล่าวได้ว่าเป็นความสำเร็จลุล่วงอย่างหนึ่งของพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่—

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญที่สุด นับตั้งแต่นั้น

พระเจ้าทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความสบายแบบหนึ่งในพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นช่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงและช่างเป็นธรรมชาติยิ่งนัก

และความสบายที่พระเจ้าทรงรู้สึกช่วงจริงแท้ยิ่งนัก สำหรับมวลมนุษย์แล้วนั้น
แต่ละครั้งที่พระราชกิจในช่วงระยะใหม่ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง และแต่ละครั้งที่พระเจ้ารู้สึกพอพระทัย
นั่นคือเวลาที่มวลมนุษย์สามารถเข้าใกล้พระเจ้าและความรอดได้มากขึ้น สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น
นี่ยังเป็นการเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์อีกด้วย
ซึ่งก้าวไปข้างหน้าในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
เวลาเหล่านี้ยังเป็นเวลาที่เจตนารมณ์ของพระองค์เข้าใกล้ความลุล่วงที่ครบบริบูรณ์ด้วย สำหรับมวลมนุษย์
การมาถึงของโอกาสดังกล่าวช่วงเป็นโชคดีและเป็นสิ่งที่ดีมาก สำหรับทุกคนที่รอความรอดของพระเจ้า
นี่คือข่าวที่น่าชื่นบานยินดีและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจในช่วงระยะใหม่
เมื่อนั้นพระองค์ทรงมีจุดเริ่มต้นใหม่
และเมื่อพระราชกิจใหม่และจุดเริ่มต้นใหม่นี้ได้รับการเปิดตัวและแนะนำให้ผู้รู้จักท่ามกลางมวลมนุษย์
นั่นคือเวลาที่บทอาณัติของพระราชกิจในช่วงระยะนี้ได้รับการกำหนดและสำเร็จลุล่วงแล้ว
และพระเจ้าทรงเห็นผลกระทบและดอกผลสุดท้ายแล้ว
นี่ยังเป็นเวลาผลกระทบเหล่านี้ทำให้พระเจ้ารู้สึกพึงพอพระทัย
และแน่นอนว่าคือเวลาที่พระทัยของพระองค์ก็เกษมสำราญ พระเจ้ารู้สึกวางพระทัย
เพราะในสายพระเนตรของพระองค์
พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นและได้ทรงกำหนดผู้คนที่พระองค์กำลังทรงมองหาแล้ว
และทรงได้รับผู้คนกลุ่มนี้ไว้แล้ว
ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่สามารถทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จและนำความพึงพอพระทัยมาให้กับพระองค์
ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงละวางความกังวลของพระองค์ลงได้ และพระองค์ทรงรู้สึกเกษมสำราญ
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าสามารถเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ท่ามกลางมนุษย์และพระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่พร
องค์ทรงต้องทำโดยไม่มีสิ่งกีดขวาง และเมื่อพระองค์ทรงรู้สึกว่ทั้งหมดได้สำเร็จลุล่วงแล้ว เมื่อนั้นแล้ว
สำหรับพระองค์ จุดสิ้นสุดก็อยู่ในสายพระเนตรแล้ว เพราะสิ่งนี้ พระองค์พึงพอพระทัย
และพระทัยของพระองค์ก็เกษมสำราญ พระเกษมสำราญของพระเจ้าได้รับการแสดงออกอย่างไร?
พวกเขาสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่าคำตอบอาจเป็นอะไร? พระเจ้าอาจทรงกันแสงหรือไม่?
พระเจ้าทรงสามารถกันแสงได้หรือไม่? พระเจ้าทรงสามารถปราบพระหัตถ์ของพระองค์ได้หรือไม่?
พระเจ้าทรงสามารถลีลาศได้หรือไม่? พระเจ้าทรงสามารถร้องเพลงได้หรือไม่? ถ้าได้ พระองค์จะทรงร้องสิ่งใด?
แน่นอนว่าพระเจ้าอาจทรงร้องเพลงที่ไพเราะและคลไจ
เพลงที่สามารถแสดงออกถึงความชื่นบานและพระเกษมสำราญในพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถร้องเพลงนั้นเพื่อมวลมนุษย์ เพื่อพระองค์เอง และเพื่อทุกสรรพสิ่ง
พระเกษมสำราญของพระเจ้าสามารถแสดงออกในวิธีใดก็ได้—ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องปกติ
เพราะพระเจ้าทรงมีความซึนบานและความโสมนัส และความรู้สึกต่างๆ
ของพระองค์สามารถแสดงออกได้ในวิธีที่หลากหลาย นี่คือสิทธิของพระองค์
และไม่มีสิ่งใดที่สามารถเป็นปกติและถูกต้องเหมาะสมไปมากกว่า
ผู้คนไม่ควรคิดถึงสิ่งอื่นใดก็ตามเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเจ้าไม่ควรพยายามใช้ “คาถารัดเกล้า”^[n]
กับพระเจ้าโดยบอกพระองค์ว่าพระองค์ไม่ควรทรงทำสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้
พระองค์ไม่ควรทรงกระทำการในวิธีนี้หรือวิธีนั้น และจำกัดความเกษมสำราญของพระองค์หรือความรู้สึกใดๆ
ที่พระองค์อาจมีด้วยวิธีนี้ ในหัวใจของผู้คน พระเจ้าไม่ทรงสามารถมีพระเกษมสำราญ
ไม่ทรงสามารถลืมน้ำพระเนตร ไม่ทรงสามารถกันแสง—พระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ใดๆ
โดยผ่านทางสิ่งที่เราได้สื่อสารในระหว่างการสามัคคีธรรมสองหัวข้อนี้
เราเชื่อว่าพวกเจ้าจะไม่มองเห็นพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้อีกต่อไป
แต่จะให้พระเจ้าสามารถมีอิสรภาพและการปลดปล่อยบ้าง นี่คือสิ่งที่ดีมาก ในอนาคต
หากพวกเจ้าสามารถรู้สึกถึงความโสมนัสของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงเมื่อพวกเจ้าได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงโสมนัส
และพวกเจ้าสามารถรู้สึกถึงพระเกษมสำราญของพระองค์ได้อย่างแท้จริงเมื่อพวกเจ้าได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงพระ
เกษมสำราญ
เมื่อนั้นอย่างน้อยเจ้าจะสามารถรู้และเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งใดทำให้พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญ
และสิ่งใดทำให้พระองค์ทรงโสมนัส
เมื่อเจ้าสามารถรู้สึกเสียใจเพราะพระเจ้าทรงโสมนัสและรู้สึกมีความสุขเพราะพระเจ้าทรงพระเกษมสำราญ
พระองค์จะได้รับหัวใจของเจ้าอย่างเต็มที่แล้ว และจะไม่มีอุปสรรคใดๆ ระหว่างตัวเจ้าเองและพระองค์อีก
เจ้าจะไม่พยายามที่จะจำกัดพระเจ้าด้วยการจินตนาการ มโนคติที่หลงผิด และความรู้ของมนุษย์อีกต่อไป ณ
เวลานั้น พระเจ้าจะทรงพระชนม์และแจ่มแจ้งในหัวใจของเจ้า พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าแห่งชีวิตของเจ้า
และเป็นองค์เจ้านายของทุกสิ่งเกี่ยวกับเจ้า พวกเจ้ามีความทะเยอทะยานประเภทนี้หรือไม่?
พวกเจ้ามั่นใจว่าพวกเจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลในสิ่งนี้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. “การรัดเกล้า” คือ การที่พระถังซัมจั๋งใช้ในนิยายจีนเรื่องไซอิ๋ว เขาใช้การรัดเกล้าเพื่อควบคุมขุนหงทอง ด้วยการรัดห่วงโลหะรอบศีรษะของฝ่ายหลัง ซึ่งทำให้เขาปวดศีรษะอย่างรุนแรง และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาตกอยู่ภายใต้การควบคุม

นั่น ได้กลายเป็นคำอุปมาเพื่อพรรณนาถึงบางสิ่งบางอย่างที่ผูกมัดบุคคลหนึ่งไว้

พระวจนะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 73

นิทานอุปมาขององค์พระเยซูเจ้า

อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช (มัทธิว 13:1-9)

อุปมาเรื่องข้าวละมาน (มัทธิว 13:24-30)

อุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด (มัทธิว 13:31-32)

อุปมาเรื่องเชื้อขนม (มัทธิว 13:33)

การทรงอธิบายอุปมาเรื่องข้าวละมาน (มัทธิว 13:36-43)

อุปมาเรื่องขุมทรัพย์ (มัทธิว 13:44)

อุปมาเรื่องไข่มุก (มัทธิว 13:45-46)

อุปมาเรื่องอวน (มัทธิว 13:47-50)

เรื่องแรกคืออุปมาเรื่องผู้หว่านพืช นิทานอุปมานี้มีความน่าสนใจอย่างมาก

การหว่านพืชเป็นเหตุการณ์ที่พบได้ทั่วไปในชีวิตของผู้คน เรื่องที่สองคืออุปมาเรื่องข้าวละมาน

ผู้ใดก็ตามที่ปลูกพืชผล และแน่นอนว่าผู้ใหญ่มารู้ว่า “ข้าวละมาน” คืออะไร

เรื่องที่สามคืออุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด พวกเขารู้ว่ามัสตาร์ดคืออะไร ใช่หรือไม่? หากเจ้าไม่รู้

เจ้าสามารถดูในพระคัมภีร์ได้ นิทานอุปมาเรื่องที่สี่คืออุปมาเรื่องเชื้อขนม ตอนนี้

คนส่วนใหญ่รู้ว่ามีการใช้เชื้อขนมเพื่อการหมัก

และรู้ว่ามันคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนใช้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา นิทานอุปมาต่อไป ซึ่งรวมถึงเรื่องที่หก

อุปมาเรื่องขุมทรัพย์ เรื่องที่เจ็ด อุปมาเรื่องไข่มุก และเรื่องที่แปด อุปมาเรื่องอวน

ทั้งหมดต่างนำมาจากและมีต้นกำเนิดมาจากชีวิตจริงของผู้คน นิทานอุปมาเหล่านี้วาดรูปภาพแบบใด?

รูปภาพนี้เป็นรูปภาพของพระเจ้าที่ทรงกลายเป็นบุคคลปกติและดำรงพระชนม์ชีพอยู่เคียงข้างมวลมนุษย

โดยใช้ภาษาของชีวิต ภาษาแบบมนุษย์

เพื่อสื่อสารกับมนุษย์และเพื่อจัดหาสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมีให้กับพวกเขา

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์เป็นเวลานาน

หลังจากที่พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์และเป็นประจักษ์พยานวิถีชีวิตที่หลากหลายของผู้คนแล้ว

ประสบการณ์เหล่านี้ก็ได้กลายเป็นเนื้อหาการสอนที่พระองค์ทรงแปลงจากภาษาแบบพระเจ้าของพระองค์มาเป็น

นภาษาแบบมนุษย์

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ทอดพระเนตรและทรงได้ยินในชีวิตยังได้ประเทืองประสบการณ์แบบมนุษย์ของ
บุตรมนุษย์ด้วยเช่นกัน เมื่อพระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนเข้าใจความจริงบางอย่าง

ให้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าบ้าง

เช่นนั้นแล้วพระองค์จึงทรงสามารถใช้นิทานอุปมาที่คล้ายคลึงกับนิทานอุปมาข้างต้นเพื่อบอกผู้คนที่เกี่ยวกับน้ำพ
ระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์

นิทานอุปมาเหล่านี้ทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้คน

ไม่มีนิทานอุปมาสักเรื่องเดียวที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตของมนุษย์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่กับมวลมนุษย์ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชวานาดูเลไร่นาของตน

และพระองค์ทรงรู้ว่าข้าวละมานคืออะไร และเชื้อขมนคืออะไร พระองค์เข้าพระทัยว่ามนุษย์รักขุมทรัพย์

ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้การอุปมาเกี่ยวกับทั้งขุมทรัพย์และไข่มุก ในชีวิต

พระองค์ทรงเห็นชาวประมงลากอวนของตน องค์พระเยซูเจ้าทรงมองเห็นสิ่งนี้และกิจกรรมอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับชีวิตประเภทนั้นด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับกิจวัตรประจำวันของมนุษย์และการรับประทานอาหารวันละสามมื้อของพ
กเขาเช่นเดียวกับมนุษย์ปกติอื่นๆ ทุกคน พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับชีวิตของคนทั่วไปด้วยพระองค์เอง
และได้ทรงสังเกตชีวิตของผู้อื่น

เมื่อพระองค์ทรงสังเกตและได้รับประสบการณ์กับทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เองแล้ว

สิ่งที่พระองค์มีพระดำริถึงไม่ใช่ว่าจะมีชีวิตที่ดีได้อย่างไร

หรือพระองค์จะสามารถดำรงพระชนม์ชีพอย่างเป็นอิสระและสะดวกสบายมากขึ้นได้อย่างไร

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

องค์พระเยซูเจ้ากลับทอดพระเนตรเห็นความยากลำบากในชีวิตของผู้คนจากประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่เ
ป็นของแท้ของพระองค์ พระองค์ทรงมองเห็นความยากลำบาก เคราะห์ร้าย

และความโศกเศร้าของผู้คนที่ใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานและใช้ชีวิตแห่งบาปได้ความเสื่อมทราม
ของซาตาน ในขณะที่พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ว่าผู้ที่ไร้ที่พึ่งคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทรามอย่างไร

และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้รับประสบการณ์กับสถานะที่ทุกข์ยากของพวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตในบาป
ผู้สูญเสียทุกการชี้นำท่ามกลางความทรมานที่ซาตานและความชั่วควบคุมให้เกิดกับพวกเขา

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นสิ่งเหล่านี้

พระองค์ทรงมองเห็นสิ่งเหล่านั้นด้วยเทวสภาพของพระองค์หรือสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์?

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ปรากฏอยู่จริงๆ และมีชีวิตอยู่อย่างยิ่ง
พระองค์ทรงสามารถรับประสบการณ์และทอดพระเนตรสิ่งทั้งหมดนี้
แต่แน่นอนว่าพระองค์ยังทรงมองเห็นสิ่งเหล่านี้ในเนื้อแท้ของพระองค์ด้วยเช่นกัน
ซึ่งก็คือเทวสภาพของพระองค์ นั่นคือ พระคริสต์พระองค์เอง องค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ทรงมองเห็นสิ่งนี้
และทุกสิ่งที่พระองค์ทอดพระเนตรทำให้พระองค์ทรงรู้สึกถึงความสำคัญและความจำเป็นของพระราชกิจที่พระ
องค์ทรงได้ปฏิบัติในระหว่างช่วงเวลาที่พระองค์ทรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังนี้
ถึงแม้ว่าพระองค์เองทรงทราบว่าความรับผิดชอบที่พระองค์ทรงต้องรับในเนื้อหนังนั้นมหาศาลนัก
และพระองค์ทรงทราบว่าความเจ็บปวดที่พระองค์จะทรงเผชิญจะโหดร้ายเพียงใด
เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นมนุษย์ไร้ที่พึ่งในบาป
เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเคราะห์ร้ายของชีวิตของพวกเขาและความสิ้นหวังอย่างอ่อนแอภายใต้ธรรมบัญญัติ
ของพวกเขา พระองค์ทรงรู้สึกเศร้าโศกยิ่งขึ้นเรื่อยๆ
และกลับกลายเป็นวิกฤตกังวลที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดจากบาป
ไม่ว่าพระองค์จะทรงเผชิญกับความลำบากยากเย็นแบบใด หรือพระองค์จะทรงทนทุกข์กับความเจ็บปวดแบบใด
พระองค์ทรงกลับกลายเป็นตัดสินใจพระทัยแน่วแน่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่จะไถ่มวลมนุษย์ผู้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในบาป
ในช่วงระหว่างกระบวนการนี้
เจ้าสามารถพูดได้ว่าองค์พระเยซูเจ้าเริ่มเข้าพระทัยพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงปฏิบัติและสิ่งที่พระองค์ทรงได้
รับมอบหมายมากขึ้นและชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงกระตือรือร้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
ที่จะปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์จะต้องทรงปฏิบัติ—การรับบาปทั้งหมดของมวลมนุษย์
การไถ่โทษให้กับมวลมนุษย์เพื่อให้พวกเขาไม่ใช้ชีวิตอยู่ในบาปอีกต่อไป และในขณะเดียวกัน
พระเจ้าจะสามารถประทานอภัยให้กับบาปของมนุษย์เพราะเครื่องบูชาลบล้างบาป
ทำให้พระองค์ทรงพระราชกิจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระองค์เพิ่มเติมได้ต่อไป
สามารถกล่าวได้ว่าในพระทัยขององค์พระเยซูเจ้า พระองค์เต็มพระทัยที่จะสละพระองค์เองเพื่อมวลมนุษย์
ที่จะพลีอุทิศพระองค์เอง พระองค์ยังเต็มพระทัยที่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ที่จะถูกตรึงที่กางเขน
และพระองค์ทรงกระตือรือร้นที่จะทำพระราชกิจนี้ให้ครบบริบูรณ์โดยแท้
เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นสภาวะที่ทุกข์ยากของชีวิตมนุษย์
พระองค์ทรงต้องประสงค์ยิ่งขึ้นไปอีกที่จะทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงโดยเร็วที่สุด
โดยไม่ให้ล่าช้าสักนาทีเดียวหรือแม้เพียงหนึ่งวินาที เมื่อทรงรู้สึกถึงความเร่งด่วนเช่นนั้น
พระองค์จึงไม่มีพระดำริว่าความเจ็บปวดของพระองค์เองจะมากเพียงใด
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเก็บงำการจับความเพิ่มเติมใดๆ ว่าพระองค์จะทรงต้องทนฝ่าการเหยียดหยามเพียงใด

พระองค์ทรงมีความมั่นใจอย่างแรงกล้าเพียงอย่างเดียวในพระทัยของพระองค์:

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงมอบถวายพระองค์เอง

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงถูกต้องที่ทางเขนในฐานะเครื่องบูชาลบล้างบาป

เช่นนั้นแล้วน้ำพระทัยของพระเจ้าก็จะได้รับการดำเนินการ และพระเจ้าก็จะทรงสามารถเริ่มพระราชกิจใหม่ได้
ชีวิตของมวลมนุษยและสภาวะการดำรงอยู่ในบาปของพวกเขาจะถูกแปลงรูปไปโดยสิ้นเชิง

ความมั่นใจอย่างแรงกล้าของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมุ่งมั่นจะทำนั้นสัมพันธ์กับการช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้น

ซึ่งก็คือการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อให้พระเจ้าทรงสามารถเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ในช่วง
ระยะถัดไปได้สำเร็จ นี่คือสิ่งที่อยู่ในจิตใจขององค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้น

เมื่อดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงครอบครองสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
พระองค์ทรงมีอารมณ์และเหตุผลของบุคคลที่ปกติ พระองค์ทรงรู้ว่าความสุขคือสิ่งใด ความเจ็บปวดคือสิ่งใด
และเมื่อพระองค์ทรงมองเห็นมวลมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในชีวิตประเภทนี้

พระองค์ทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งว่าแค่การให้คำสอนบางอย่างแก่ผู้คน การจัดเตรียมสิ่งบางอย่างแก่พวกเขา

หรือการสอนบางสิ่งบางอย่างแก่พวกเขาคงจะไม่เพียงพอที่จะนำพวกเขาออกจากบาปได้

แค่การทำให้พวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติก็ไม่สามารถไถ่พวกเขาจากบาปเช่นกัน—

มีเพียงเมื่อพระองค์ทรงรับบาปของมนุษยชาติและกลายเป็นความเหมือนของเนื้อหนังที่เต็มไปด้วยบาปเท่านั้นที่
พระองค์จะทรงสามารถรับชัยชนะเป็นเสรีภาพของมวลมนุษยและการให้อภัยมวลมนุษยของพระเจ้าเป็นการแล
กเปลี่ยน ดังนั้น

หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าทรงได้รับประสบการณ์และเป็นประจักษ์พยานต่อชีวิตในบาปของผู้คนแล้ว

พระประสงค์อันแรงกล้าอย่างหนึ่งจึงเกิดขึ้นในพระทัยของพระองค์—

การทำให้พวกมนุษย์สามารถปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากชีวิตแห่งการดิ้นรนในบาปของพวกเขา

พระประสงค์นี้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ

ว่าพระองค์ทรงต้องไปที่ทางเขนและรับบาปของมนุษย์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

สิ่งเหล่านี้คือพระดำริขององค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ดำรงพระชนม์ชีพร่วมกับผู้คน

และได้ทอดพระเนตร ได้ทรงสดับ และได้ทรงรู้สึกถึงความทุกข์เข็ญของชีวิตในบาปของพวกเขาแล้ว

การที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์สามารถมีน้ำพระทัยแบบนี้เพื่อมวลมนุษย

การที่พระองค์ทรงสามารถแสดงออกและเผยถึงพระอุปนิสัยประเภทนี้—

นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่คนทั่วไปสามารถมีได้หรือไม่?

คนทั่วไปที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมประเภทนี้จะเห็นเป็นอย่างไร? พวกเขาจะคิดอะไร?

หากคนทั่วไปเผชิญกับเรื่องทั้งหมดนี้ พวกเขาจะมองดูปัญหาจากมุมมองที่อยู่สูงหรือไม่? แน่นอนว่าไม่!
ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะเหมือนกับมนุษย์อย่างแน่ชัด
และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเรียนรู้ความรู้ของมนุษย์และพูดภาษาของมนุษย์
และแม้กระทั่งทรงแสดงออกถึงแนวความคิดของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการหรือลักษณะการพูดของมวลมนุษย์
เองในบางครั้ง กระนั้น
วิธีการที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกมนุษย์และทอดพระเนตรเห็นเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ
ก็ไม่เหมือนกับวิธีที่ผู้คนที่เสื่อมทรามมองเห็นมวลมนุษย์และเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ
มุมมองของพระองค์และจุดสูงที่พระองค์ประทับยืนคือบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่เสื่อมทรามไม่สามารถบรรลุ
ไปถึงได้ นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง
เพราะเนื้อหนังที่พระองค์ทรงสวมใส่ก็ครอบครองเนื้อแท้ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน
และพระคำและสิ่งที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แสดงออกก็เป็นความจริงเช่นเดียวกัน
สำหรับผู้ที่เสื่อมทราม สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกในเนื้อหนังคือการจัดเตรียมความจริง
และการจัดเตรียมชีวิต การจัดเตรียมเหล่านี้ไม่ได้เป็นไปเพียงเพื่อบุคคลหนึ่งคน แต่เพื่อมวลมนุษย์ทั้งหมด
ในหัวใจของบุคคลที่เสื่อมทรามคนใดก็ตาม มีผู้คนเพียงไม่กี่คนที่มีความเกี่ยวข้องกับพวกเขา
พวกเขาใส่ใจและกังวลแค่กับผู้คนหยิบมือนี้เท่านั้น เมื่อความวิบัติจะเกิดขึ้นในไม่ช้า พวกเขาคิดถึงบุตรหลาน
คู่ครอง หรือบิดามารดาของพวกเขาเป็นอันดับแรก อย่างมากที่สุด
บุคคลที่มีความสงสารเห็นใจมากกว่าคงจะเผื่อความคิดไปถึงญาติหรือเพื่อนที่ดีบางคนอยู่บ้าง
แต่ความคิดของบุคคลที่สงสารเห็นใจเช่นนั้นขยายไปเกินกว่านั้นหรือไม่? ไม่มีวัน! เพราะในท้ายที่สุดแล้ว
มนุษย์ก็คือมนุษย์ และพวกเขาสามารถเพียงมองดูทุกสิ่งได้จากจุดสูงและมุมมองของมนุษย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างจากมนุษย์ที่เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง
ไม่ว่าเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะธรรมดาเพียงใด จะปกติเพียงใด จะต่ำด้อยเพียงใด
หรือแม้ผู้คนจะถูกพระองค์ด้วยการดูหมิ่นใด
พระคำริของพระองค์และท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์คือสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถครอบครองได้
ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเอาอย่างได้ พระองค์จะทรงสังเกตมวลมนุษย์จากมุมมองของเทวภาพเสมอ
จากจุดสูงของฐานะของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง
พระองค์จะทอดพระเนตรมวลมนุษย์โดยผ่านทางเนื้อแท้และกรอบความคิดของพระเจ้าเสมอ
พระองค์ไม่สามารถทอดพระเนตรมวลมนุษย์จากจุดที่ต่ำด้อยของบุคคลทั่วไป
หรือจากมุมมองของบุคคลที่เสื่อมทราม เมื่อผู้คนมองดูมวลมนุษย์ พวกเขามองดูด้วยวิสัยทัศน์ของมนุษย์
และพวกเขาใช้สิ่งต่างๆ เช่น ความรู้ของมนุษย์และกฎและทฤษฎีของมนุษย์มาเป็นตัววัดของพวกเขา

สิ่งนี้อยู่ภายในขอบเขตของสิ่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นด้วยตาของพวกเขา
และขอบเขตที่ผู้คนที่เสื่อมทรามสามารถสัมผัสได้ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมวลมนุษย์
พระองค์ทอดพระเนตรด้วยนิมิตของพระเจ้า

และพระองค์ทรงใช้เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นมาเป็นตัววัด
ขอบเขตนี้รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้

และนี่คือจุดที่พระเจ้าผู้ทรงยุติมาเป็นมนุษย์และมนุษย์ที่เสื่อมทรามแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
ความแตกต่างนี้กำหนดด้วยเนื้อแท้ที่แตกต่างกันของมนุษย์และพระเจ้า—

เนื้อแท้ที่แตกต่างกันเหล่านี้เองที่กำหนดอัตลักษณ์และฐานะของมนุษย์และพระเจ้า

ตลอดจนมุมมองและจุดสูงที่มนุษย์และพระเจ้าใช้มองดูสิ่งต่างๆ

พวกเขามองเห็นการแสดงออกและการเปิดเผยของพระเจ้าพระองค์เองในองค์พระเยซูเจ้าหรือไม่?

เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าสิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำและตรัสนั้นสัมพันธ์กับพันธกิจของพระองค์และพระราชกิจ
การบริหารจัดการของพระเจ้าเอง ว่าทั้งหมดนั้นคือการแสดงออกและการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีการสำแดงแบบมนุษย์

แต่เนื้อแท้ที่เป็นเทพสภาพของพระองค์และการเปิดเผยถึงเทพสภาพของพระองค์เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้
การสำแดงแบบมนุษย์นี้เป็นการสำแดงถึงสถานะความเป็นมนุษย์จริงๆ หรือไม่?

การสำแดงแบบมนุษย์ของพระองค์โดยเนื้อแท้จริงๆ

แล้วแตกต่างจากการสำแดงแบบมนุษย์ของผู้คนที่เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง

องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงยุติมาเป็นมนุษย์

หากพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในผู้คนเสื่อมทรามที่ปกติธรรมดา

พระองค์จะสามารถทอดพระเนตรเห็นชีวิตในบาปของมวลมนุษย์จากมุมมองของพระเจ้าได้หรือไม่?

ไม่อย่างแน่นอน! นี่คือการแตกต่างระหว่างบุตรมนุษย์และผู้คนปกติธรรมดา

ผู้คนที่เสื่อมทรามทั้งหมดล้วนใช้ชีวิตในบาป และเมื่อมีใครก็ตามมองเห็นบาป

พวกเขาไม่มีความรู้สึกที่เฉพาะเจาะจงใดๆ เกี่ยวกับมัน พวกเขาทั้งหมดเป็นแบบเดียวกัน

เหมือนกับหมูที่ใช้ชีวิตในโคลนและไม่รู้สึกละอายใจหรือสกปรกแต่อย่างใดเลย—ในทางตรงกันข้าม
มันกลับกินได้ดีและนอนหลับได้สนิท หากมีคนทำความสะอาดเล้าหมู อันที่จริงหมูจะรู้สึกกระสับกระส่าย
และมันจะไม่อยู่อย่างสะอาดต่อไป ไม่นานนัก มันจะกลิ้งเกลือกในโคลนไปทั่วอีกครั้ง

รู้สึกสบายใจเต็มที่เพราะมันคือสิ่งทรงสร้างที่โสโครก พวกมนุษย์มองว่าหมูโสโครก

แต่หากเจ้าทำความสะอาดที่อยู่อาศัยของหมู มันจะไม่รู้สึกดีขึ้นเลย—

นี่คือเหตุผลว่าทำไมจึงไม่มีผู้ใดเลี้ยงหมูไว้ในบ้านของพวกเขา

วิธีที่มนุษย์มองหมูจะแตกต่างจากวิธีที่หมูมันรู้สึกเองเสมอ เพราะพวกมนุษย์และหมูไม่ได้เป็นชนิดเดียวกัน และเพราะบุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาไม่ทรงเป็นชนิดเดียวกับมนุษย์ที่เสื่อมทราม จึงมีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถประทับยืนที่มุมมองของพระเจ้า ที่จุดสูงของพระเจ้าที่พระองค์ทอดพระเนตรมวลมนุษย์และทุกสิ่งทุกอย่างจากจุดนั้น

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 74

ความทุกข์แบบใดที่พระเจ้าทรงได้รับประสบการณ์เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์? ความทุกข์นี้คืออะไร? มีใครเข้าใจจริงๆ หรือไม่?

บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง ว่าถึงแม้พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้คนก็ไม่เข้าใจเนื้อแท้ของพระองค์ แต่มีแนวโน้มจะปฏิบัติต่อพระองค์ราวกับเป็นบุคคลหนึ่ง ซึ่งทำให้พระองค์ทรงรู้สึกเศร้าโศกและถูกกระทำผิด—พวกเขาพูดว่าเพราะเหตุผลเหล่านี้

ความทุกข์ของพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง อีกคนพูดว่าพระเจ้าทรงไร้เดียงสาและปราศจากบาป แต่ว่าพระองค์ทรงทนทุกข์ในแบบเดียวกับมวลมนุษย์ ว่าพระองค์ทรงทนทุกข์จากการข่มเหง การให้ร้าย และการเสียเกียรติเคียงข้างมวลมนุษย์

พวกเขาพูดว่าพระเจ้ายังทรงทนต่อความเข้าใจผิดและการไม่เชื่อฟังของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์อีกด้วย—ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงพูดว่าความทุกข์ของพระเจ้านั้นไม่สามารถวัดได้อย่างแท้จริง ตอนนี้

ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง อันที่จริงแล้ว

ความทุกข์ที่พวกเขาพูดถึงนี้ไม่ได้นับว่าเป็นความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับพระเจ้า เพราะมีความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เช่นนั้นแล้ว ความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับพระเจ้าพระองค์เองคืออะไร?

ความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์คืออะไร? สำหรับพระเจ้า

การที่มวลมนุษย์ไม่เข้าใจพระองค์นั้น ไม่นับเป็นความทุกข์

และผู้คนที่มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้าอยู่ข้างและไม่มองว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้านั้น ไม่นับเป็นความทุกข์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ผู้คนมักรู้สึกว่พระเจ้าทรงต้องเคยได้ทนทุกข์กับความอยู่โดดเดี่ยวที่ยิ่งใหญ่ว่าในช่วงระหว่างเวลาที่พระเจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงตัวตนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ และว่าพระเจ้ายกกำลังทรงซ่อนเร้นอย่างลุ่มพระทัยในเนื้อหนังที่ไม่มีนัยสำคัญ

และว่าสิ่งนี้ต้องเป็นความทรมานที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระองค์

ผู้คนเชื่อในสิ่งที่พวกเขาสามารถเข้าใจและสิ่งที่พวกเขาสามารถมองเห็นเกี่ยวกับความทุกข์ของพระเจ้าอย่างสุดใจ และถวายความเห็นอกเห็นใจทุกชนิดให้กับพระเจ้า

และกระทั้งจะถวายการสรรเสริญเล็กน้อยให้กับความทุกข์ของพระองค์อยู่บ่อยครั้ง

ในความเป็นจริงแล้วมีความแตกต่างกัน

มีช่องว่างระหว่างสิ่งที่ผู้คนเข้าใจเกี่ยวกับความทุกข์ของพระเจ้ายกกับสิ่งที่พระองค์ทรงรู้สึกจริงๆ

เรากำลังบอกความจริงกับพวกเขา—สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น

ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์

ความทุกข์ที่พรรณามาข้างต้นไม่ใช่ความทุกข์ที่แท้จริง เช่นนั้นแล้ว สิ่งที่พระเจ้าทรงทนทุกข์จริงๆ คือสิ่งใด?
พวกเรามาพูดถึงความทุกข์ของพระเจ้าจากมุมมองของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นกันเถิด

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ทรงเปลี่ยนเป็นบุคคลปกติทั่วไปและดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างผู้คนท่ามกลางมวลมนุษยชน

พระองค์ไม่ทรงสามารถมองเห็นและรู้สึกถึงวิธีการ กฎ และปรัชญาการใช้ชีวิตของผู้คนหรือ?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตแบบนี้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกเกลียดชังในพระทัยของพระองค์หรือไม่? เหตุใดพระองค์จึงทรงรู้สึกเกลียดชัง?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตของมวลมนุษยนี้มีอะไรบ้าง?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตเหล่านี้มีรากเหง้าในหลักการใด?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตเหล่านี้มีพื้นฐานบนสิ่งใด? วิธีการ กฎ และสิ่งอื่นๆ

ของมวลมนุษยตามที่สัมพันธ์กับวิธีการใช้ชีวิตนั้น—ทั้งหมดนี้ได้รับการสร้างขึ้นบนพื้นฐานแห่งตรรกะ ความรู้
และปรัชญาของชาตนา พวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตภายใต้กฎประเภทเหล่านี้ไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์

ไม่มีความจริง—พวกเขาทั้งหมดต่างประมาณความจริงและเป็นปรีภัยต่อพระเจ้า หากเราดูที่เนื้อแท้ของพระเจ้า

เราจะมองเห็นว่าเนื้อแท้ของพระองค์ตรงกันข้ามกับตรรกะ ความรู้ และปรัชญาของชาตนาโดยสิ้นเชิง

เนื้อแท้ของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม ความจริง และความบริสุทธิ์ และเป็นจริงอื่นๆ

ของทุกสรรพสิ่งที่เป็นวก

พระเจ้าผู้ทรงครอบครองเนื้อแท้และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษยเช่นนั้นทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกอะไรในพระทัยของพระองค์? พระทัยของพระองค์ไม่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดหรือ?

พระทัยของพระองค์เจ็บปวด ความเจ็บปวดที่ไม่มีบุคคลใดสามารถเข้าใจหรือได้รับประสบการณ์ได้

นี่เป็นเพราะทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญ ทรงพบปะ ทรงสดับ ทอดพระเนตร

และทรงได้รับประสบการณ์คือความเสื่อมทรามของมวลมนุษยทั้งหมด ความชั่ว

และความกบฏต่อความจริงและการต้านทานความจริงของพวกเขา

ทั้งหมดที่มาจากมนุษย์คือแหล่งกำเนิดของความทุกข์ของพระองค์ นั่นจึงกล่าวได้ว่า

เพราะเนื้อแท้ของพระองค์ไม่เหมือนกับพวกมนุษย์ที่เสื่อมทราม

ความเสื่อมทรามของพวกมนุษย์จึงกลายมาเป็นแหล่งกำเนิดของความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงสามารถพบใครบางคนที่มีภาษาเดียวกันกับพระองค์หรือไม่?

บุคคลเช่นนั้นไม่สามารถพบได้ท่ามกลางมวลมนุษย

ไม่สามารถพบผู้ใดที่สามารถสื่อสารกับหรือผู้ที่สามารถมีการโต้ตอบแลกเปลี่ยนกับพระเจ้าได้—

เจ้าจะพูดว่าพระเจ้าทรงมีความรู้สึกแบบใดเกี่ยวกับเรื่องนี้? สิ่งต่างๆ ที่ผู้คนหาหรือ รัก ไล่ตามเสาะหา

และถวิลหาทั้งหมดเกี่ยวข้องกับแนวโน้มของบาปและความชั่ว เมื่อพระเจ้าทรงเผชิญกับสิ่งทั้งหมดนี้
นี่มันไม่เหมือนกับมิดที่ทิ่มแทงพระทัยของพระองค์หรือ? เมื่อพระองค์ทรงเผชิญกับสิ่งเหล่านี้

พระองค์จะทรงสามารถมีความชื่นบานในพระทัยของพระองค์ได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถพบการปลอบโยนได้หรือไม่?

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตกับพระองค์คือพวกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความกบฏและความชั่ว—

พระทัยของพระองค์จะไม่ทนทุกข์ได้อย่างไร? ความทุกข์นี้จริง ๆ แล้วยิ่งใหญ่เพียงใด

และใครใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้? ใครที่เอาใจใส่? และใครที่สามารถซึ่งคุณค่าถึงเรื่องนี้?

ผู้คนไม่มีหนทางที่จะทำความเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

ความทุกข์ของพระองค์คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถซึ่งคุณค่าอย่างเฉพาะเจาะจงได้

และความเอ็นชากับความด้านชาของสภาวะความเป็นมนุษย์ทำให้ความทุกข์ของพระเจ้างดลึกยิ่งขึ้นไปอีก

มีบางคนที่มีกเห็นอกเห็นใจกับสภาพเลวร้ายของพระคริสต์ เพราะมีวรรคหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เขียนว่า:

“หากจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” เมื่อผู้คนได้ยินเช่นนี้

พวกเขาเก็บเอาไปคิดและเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงทนฝ่า

และความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระคริสต์ทรงทนฝ่า ตอนนี้ เมื่อดูจากมุมมองของข้อเท็จจริง

มันเป็นเช่นนั้นหรือไม่? ไม่ พระเจ้าไม่ทรงเชื่อว่าความลำบากยากเย็นเหล่านี้เป็นความทุกข์

พระองค์ไม่เคยทรงรำไ้จากความอยู่ดีธรรมเพราะความลำบากยากเย็นของเนื้อหนังของพระองค์

และพระองค์ไม่เคยทรงทำให้พวกมนุษย์ต้องชดใช้หรือให้รางวัลใดก็ตามกับพระองค์ อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยานทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์และชีวิตที่เสื่อมทรามและความชั่วของมนุษย์ที่เสื่อมทราม

เมื่อพระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยานว่ามวลมนุษย์อยู่ในเงื้อมมือของซาตานและถูกซาตานกักขังและไม่สามารถหนีรอดได้ ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตในบาปไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร

พระองค์ไม่ทรงสามารถทนยอมรับบาปทั้งหมดเหล่านี้ได้

ความเกลียดชังพวกมนุษย์ของพระองค์เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน แต่พระองค์ต้องทรงทนฝ่าทั้งหมดนี้

นี่คือความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงสามารถแสดงออกแม้กระทั่งพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์หรืออารมณ์ของพระองค์ท่ามกลางผู้ติดตามของพระองค์

และไม่มีผู้ใดท่ามกลางผู้ติดตามของพระองค์ที่สามารถเข้าใจความทุกข์ของพระองค์อย่างแท้จริง

ไม่มีผู้ใดที่แม้กระทั่งพยายามที่จะทำความเข้าใจหรือทำให้พระองค์สบายพระทัยของพระองค์

ซึ่งทนฝ่าต่อความทุกข์นี้วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า และซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขามองเห็นอะไรในทั้งหมดนี้?

พระเจ้าไม่ทรงฟังประสงค์สิ่งใดก็ตามจากพวกมนุษย์เป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้ แต่เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงสามารถทนยอมรับความชั่ว ความเสื่อมทราม และบาปของมวลมนุษย์ได้โดยสิ้นเชิง และกลับทรงรู้สึกถึงความเกลียดชังและความเกลียดอย่างสุดขีดแทน ซึ่งทำให้พระทัยของพระเจ้าและเนื้อหนังของพระองค์ทนฝ่าความทุกข์ไม่รู้จบ พวกเจ้าเคยมองเห็นสิ่งนี้หรือไม่? ที่มีแนวโน้มที่สุดคือ ไม่มีพวกเจ้าคนใดสามารถมองเห็นสิ่งนี้ได้ เพราะไม่มีพวกเจ้าคนใดสามารถเข้าใจพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเวลาผ่านไป เจ้าควรจะได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ทีละน้อยๆ ด้วยตัวเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 75

พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคน

ยอห์น 6:8-13 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า

“ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่ท่านนั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?”

พระเยซูตรัสว่า “ให้ทุกคนนั่งลงเถิด” (ที่นั่นมีหญ้ามาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงแจกจ่ายให้บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น

และให้ปลาด้วยตามที่เขาค้องการ เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

“จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น”

พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

แนวความคิดเกี่ยวกับ “ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” คืออะไร? โดยธรรมดาสามัญทั่วไปแล้ว

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวสามารถเป็นอาหารให้กับผู้คนจำนวนเท่าใดได้เพียงพอ?

หากเจ้าใช้ความอยากอาหารของบุคคลทั่วไปเป็นพื้นฐานในการวัด นี่จะเพียงพอสำหรับคนสองคนเท่านั้น

นี่คือแนวความคิดเกี่ยวกับ “ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” ที่พื้นฐานที่สุด อย่างไรก็ตาม ในบทตอนนี้

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวให้อาหารกับผู้คนจำนวนเท่าใด?

ข้อความต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ได้รับการบันทึกไว้ในองค์คัมภีร์: “(ที่นั่นมีหญ้ามาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลง

นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” เมื่อเทียบกับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวแล้ว

ห้าพันเป็นจำนวนที่มากมายหรือไม่? จำนวนที่มากมายอย่างยิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? จากมุมมองของมนุษย์

การแบ่งขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวให้กับคนห้าพันคนจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เพราะความแตกต่างระหว่างผู้คนและอาหารนั้นมีมากเกินไป ถึงแม้ว่าทุกคนจะกินเพียงคำเล็กๆ หนึ่งคำ

ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับคนห้าพันคนอยู่ดี แต่ในที่นี้ องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติการอัศจรรย์—

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงทำให้ผู้คนห้าพันคนสามารถได้กินจนอิ่มเท่านั้น แต่ยังมีอาหารเหลืออีกด้วย

องค์คัมภีร์เขียนไว้ว่า: “เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

‘จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น’

พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม”

การอัศจรรย์นี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระอัครลักษณะและสถานะขององค์พระเยซูเจ้า

และมองเห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า—ในลักษณะนี้

พวกเขามองเห็นความจริงของฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเพียงพอที่จะให้อาหารคนห้าพันคน แต่หากไม่มีอาหารใดๆ อยู่เลย

พระเจ้าจะทรงสามารถให้อาหารกับคนห้ำพັນคนได้หรือไม่? แน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถทำได้!
นี่คือการอัศจรรย์ ดังนั้นผู้คนจึงรู้สึกว่ามันเกินกว่าจะเข้าใจได้ เหลือเชื่อ และลึกลับ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว
การทำเช่นนั้นไม่มีความสำคัญใดๆ เพราะนี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เป็นธรรมดาสำหรับพระเจ้า
เหตุใดจึงควรเลือกการอัศจรรย์นี้มาเพื่อตีความในตอนนี้?

เพราะสิ่งที่อยู่เบื้องหลังการอัศจรรย์นี้คือน้ำพระทัยขององค์พระเยซูเจ้า ซึ่งมวลมนุษย์ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน

ประการแรก พวกเรามาพยายามทำความเข้าใจว่าคนห้ำพັນคนนี้เป็นคนประเภทใด

พวกเขาเป็นผู้ติดตามขององค์พระเยซูเจ้าหรือไม่? จากองค์คัมภีร์ เรารู้ว่าพวกเขาไม่ใช่สาวกของพระองค์

พวกเขารู้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ใด? ไม่อย่างแน่นอน! อย่างน้อยที่สุด

พวกเขาก็ไม่รู้ว่าคุณคณที่ยืนอยู่ตรงหน้าพวกเขาคือพระคริสต์

หรือบางทีบางคนอาจรู้เพียงว่าพระองค์มีพระนามว่าอะไร

และรู้หรือเคยได้ยินบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงเคยได้ทำมาแล้ว

พวกเขาเพียงแค่ถูกปลุกเร้าให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์

แต่แน่นอนว่าเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าพวกเขาติดตามพระองค์ นับประสาอะไรที่จะเข้าใจพระองค์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นคนห้ำพັນคนนี้

พวกเขาหิวโหยและคิดถึงได้แค่เพียงการหาอาหารลงท้องของพวกเขาเท่านั้น

ดังนั้นองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงตอบสนองความอยากของพวกเขาในบริบทนี้

เมื่อพระองค์ทรงตอบสนองความอยากของพวกเขา สิ่งใดอยู่ในพระทัยของพระองค์?

พระองค์ทรงมีท่าทีอย่างไรต่อผู้คนที่ต้องการเพียงกินจนอึดอัดเหล่านี้? ในขณะนี้

พระคำริขององค์พระเยซูเจ้าและท่าทีของพระองค์สัมพันธ์กับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

เมื่อทรงเผชิญกับผู้คนที่ห้ำพັນคนที่ท้องว่างและต้องการเพียงกินอาหารเต็มมือ

เมื่อทรงเผชิญกับผู้คนที่เต็มไปด้วยความสงสัยและความหวังจากพระองค์

องค์พระเยซูเจ้าจึงมีพระคำริเพียงที่จะใช้การอัศจรรย์นี้เพื่อประทานพระคุณแก่พวกเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

พระองค์ไม่ได้ยกความหวังของพระองค์ให้สูงขึ้นว่าพวกเขาจะกลายเป็นผู้ติดตามของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาเพียงต้องการเข้าร่วมความสนุกและกินจนอึด

ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้ประโยชน์จากสิ่งที่พระองค์ทรงมีในที่แห่งนั้นให้ดีที่สุด

และทรงใช้ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเพื่อให้อาหารกับคนห้ำพັນคน

พระองค์ทรงเปิดตาของผู้คนที่สุขสำราญกับการมองเห็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นต่างๆ เหล่านี้

ผู้ที่ต้องการพบเห็นการอัศจรรย์ และพวกเขามองเห็นสิ่งต่างๆ

ที่พระเจ้าผู้ทรงอุดมเป็นมนุษย์ทรงสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยตาของพวกเขาเอง

ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะทรงใช้บางสิ่งบางอย่างที่จับต้องได้เพื่อตอบสนองความสงสัยของพวกเขา แต่พระองค์ก็ทรงรู้อยู่แล้วในพระทัยของพระองค์ว่าผู้คนห้าพันคนนี้เพียงต้องการที่จะกินอาหารดีๆ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงเทศนาพวกเขาหรือตรัสสิ่งใดเลย—

พระองค์เพียงทรงปล่อยให้พวกเขามองเห็นการอัศจรรย์นี้ในขณะที่มันเกิดขึ้น
พระองค์ไม่ทรงสามารถปฏิบัติต่อผู้คนเหล่านี้ในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อบรรดาสาวกของพระองค์ผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงได้อย่างแน่นอน แต่ในพระทัยของพระเจ้า
สิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์
และพระองค์จะประทานพระอนุญาตให้สิ่งทรงสร้างทั้งหมดที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นได้สุขสำราญกับพระคุณของพระเจ้าเมื่อมีความจำเป็น ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใครและไม่เข้าใจพระองค์ หรือมีความประทับใจที่เฉพาะเจาะจงใดๆ เกี่ยวกับพระองค์
หรือมีความรู้สึกขอบคุณต่อพระองค์แม้หลังจากที่พวกเขาได้กินขนมปังและปลานั้น
นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าขัดพระทัย—

พระองค์ประทานโอกาสที่ยอดเยียมที่จะสุขสำราญกับพระคุณของพระเจ้าให้ผู้คนเหล่านี้
บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงมีหลักการในสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
ว่าพระองค์ทรงไม่คอยคุ้มกันหรือปกป้องบรรดาผู้ไม่เชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ว่าพระองค์ทรงไม่อนุญาตให้พวกเขาสุขสำราญกับพระคุณของพระองค์ เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือไม่?
ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทรابแท่ที่พวกเขาเป็นสิ่งทรงสร้างซึ่งมีชีวิตที่พระองค์เองได้ทรงสร้างขึ้น
พระองค์จะทรงบริหารจัดการและดูแลเอาใจใส่พวกเขา และพระองค์จะทรงปฏิบัติต่อพวกเขา
วางแผนเพื่อพวกเขา และปกครองพวกเขาในหลากหลายวิธี
เหล่านี้คือพระดำริและท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อทุกสรรพสิ่ง

ถึงแม้ว่าคนห้าพันคนที่กินขนมปังกับปลาไม่ได้วางแผนที่จะติดตามองค์พระเยซูเจ้า
แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมีข้อเรียกร้องที่เข้มงวดมากจากพวกเขา ทันทีที่พวกเขากินจนอิ่มแล้ว
พวกเขารู้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งใด? พระองค์ทรงเทศนาพวกเขาบ้างหรือไม่?
พระองค์เสด็จไปที่ใดหลังจากที่ทรงทำเช่นนั้น? ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่าองค์พระเยซูเจ้าตรัสสิ่งใดกับพวกเขา
แค่ว่าพระองค์เสด็จจากไปเงียบๆ เมื่อพระองค์ทรงแสดงการอัศจรรย์ของพระองค์แล้ว
เช่นนั้นแล้วพระองค์ได้ทรงมีข้อพึงประสงค์ใดๆ จากผู้คนเหล่านี้หรือไม่? มีความเกลียดชังใดๆ หรือไม่? ไม่
ไม่มีสิ่งเหล่านี้เลยในที่นี้ พระองค์เพียงไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่ใจพระทัยใดๆ
อีกต่อไปกับผู้ที่ไม่สามารถติดตามพระองค์ และในเวลานี้พระทัยของพระองค์เจ็บปวด
เพราะพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความเสื่อมทรามลงของมวลมนุษย์แล้ว

และพระองค์ได้ทรงรู้สึกถึงการปฏิเสธพระองค์จากมวลมนุษย์แล้ว
เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรผู้คนเหล่านี้และเมื่อพระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา
พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกเสียพระทัยจากความทึบและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์
และพระทัยของพระองค์เจ็บปวด พระประสงค์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีคือการจากผู้คนเหล่านี้ไปโดยเร็วที่สุด
องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ไม่ทรงมีข้อพึงประสงค์ใดๆ จากพวกเขาในพระทัยของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่ใจพระทัยใดๆ กับพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะสละพลังงานของพระองค์ไปกับพวกเขา
พระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถติดตามพระองค์ได้ แต่ถึงแม้ว่าจะมีเหตุทั้งหมดนี้
ท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาก็ยังคงชัดเจนอย่างมาก
พระองค์เพียงทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างใจดี ประทานพระคุณให้กับพวกเขา
และนี่คือท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างภายใต้การปกครองของพระองค์โดยแท้—
เพื่อปฏิบัติต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างอย่างเมตตา เพื่อจัดเตรียมให้พวกเขาและบำรุงเลี้ยงพวกเขา
ด้วยเหตุผลนี้เองที่องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงเผยเนื้อแท้ของพระเจ้าเองอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติยิ่ง และทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างใจดี
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยพระทัยแห่งความเมตตากรุณาและการทนยอมรับ
และพระองค์ทรงแสดงความใจดีต่อพวกเขาด้วยพระทัยเช่นนั้น ไม่ว่าผู้คนเหล่านี้จะมององค์พระเยซูเจ้าอย่างไร
และไม่ว่าบทอาสาจะเป็นแบบใดก็ตาม
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างโดยมีพื้นฐานจากฐานะของพระองค์
ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเผยคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นอย่างไม่มีข้อยกเว้น
องค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งนี้อย่างเจียบๆ และเสด็จจากไปอย่างเจียบๆ—
นี่เป็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในแงุ่มใด? เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่านี่คือความรักเมตตาของพระเจ้า?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่านี่คือความไม่เห็นแก่พระองค์เองของพระเจ้า?
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้หรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่! โดยเนื้อแท้แล้ว
ผู้คนหัวพันคนที่องค์พระเยซูเจ้าทรงให้อาหารด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเป็นใคร?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาคือผู้คนที่มีความเข้ากันได้กับพระองค์?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นปรีภักย์ต่อพระองค์?
สามารถกล่าวได้ด้วยความมั่นใจว่าพวกเขาไม่มีความเข้ากันได้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน
และเนื้อแท้ของพวกเขาเป็นปรีภักย์ต่อพระเจ้าอย่างแน่นอน แต่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร?

พระองค์ทรงใช้วิธีการหนึ่งในการจัดความเป็นปึกแผ่นที่ผู้คนมีต่อพระเจ้า—วิธีการนี้เรียกว่า “ความใจดี” นั่นคือ ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นผู้คนเหล่านี้ว่าเป็นคนบาป แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาถือเป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์อยู่ดี ดังนั้นพระองค์จึงยังทรงปฏิบัติต่อคนบาปเหล่านี้อย่างใจดี นี่คือการทนยอมรับของพระเจ้า และการทนยอมรับนี้ได้รับการกำหนดจากพระอัครลักษณ์และเนื้อแท้ของพระเจ้าเอง ดังนั้น นี่ก็บางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นจะสามารถทำได้— มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำสิ่งนี้ได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 76

เมื่อเจ้าสามารถซึ่งคุณค่ากับพระคำริและท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ได้อย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าสามารถเข้าใจอารมณ์และความกังวลที่พระเจ้าทรงมีให้กับแต่ละสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าจะสามารถเข้าใจการอุทิศพระองค์และความรักที่ใช้ไปกับทุกๆ ผู้คนที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงสร้างขึ้น

เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เจ้าจะใช้คำสองคำเพื่อพรรณนาความรักของพระเจ้า คำสองคำนั้นคืออะไร? บางคนพูดว่า

“ไม่เห็นแก่พระองค์เอง” และบางคนพูดว่า “ไพบูลย์สุนทาน” ในสองคำนี้ “ไพบูลย์สุนทาน”

เป็นคำที่เหมาะสมน้อยที่สุดในการพรรณนาความรักของพระเจ้า

นี่คือคำที่ผู้คนใช้พรรณนาถึงคนบางคนที่เผื่อแผ่หรือใจกว้าง เราเกลียดคำนี้

เพราะมันอ้างอิงถึงการให้การกุศลโดยไร้แบบแผน โดยไม่เลือกหน้า โดยไม่พิจารณาถึงหลักการ

มันคือความโน้มเอียงที่ใช้อารมณ์มากเกินไป ซึ่งพบได้มากในผู้คนที่โง่เขลาและสับสน

เมื่อใช้คำนี้พรรณนาถึงความรักของพระเจ้า มีความหมายแฝงที่เป็นการดูหมิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรามีคำสองคำที่อธิบายความรักของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมมากกว่า ได้แก่อะไรบ้าง? คำแรกคือ “มหาศาล”

คำนี้ไม่ได้ทำให้เห็นภาพเป็นอย่างมากหรือ? คำที่สองคือ “กว้างใหญ่ไพศาล”

มีความหมายที่แท้จริงอยู่เบื้องหลังคำเหล่านี้ ซึ่งเราใช้พรรณนาความรักของพระเจ้า

เมื่อตีความหมายตามตัวอักษร “มหาศาล” พรรณนาถึงปริมาตรหรือความสามารถของสิ่งหนึ่ง

แต่ไม่ว่าสิ่งนั้นจะใหญ่เพียงใด มันคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนสามารถจับต้องและมองเห็นได้

นี่เป็นเพราะมันมีอยู่—มันไม่ใช่วัตถุที่เป็นนามธรรม

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่สามารถให้แนวความคิดแก่ผู้คนในลักษณะที่ค่อนข้างถูกต้องแม่นยำและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ไม่ว่าเจ้าจะมองมันจากมุมมองสองมิติหรือสามมิติ เจ้าไม่จำเป็นต้องจินตนาการถึงการมีอยู่ของมัน

เพราะมันคือสิ่งที่อยู่จริงๆ ในลักษณะที่เป็นจริง ถึงแม้ว่าการใช้คำว่า “มหาศาล”

ในการอธิบายความรักของพระเจ้าจะสามารถทำให้รู้สึกเหมือนความพยายามที่จะระบุปริมาณความรักของพระองค์

แต่คำนี้ยังให้ความรู้สึกรักความรักของพระองค์ไม่อาจระบุปริมาณได้เช่นเดียวกัน

เราพูดว่าความรักของพระเจ้าสามารถระบุปริมาณได้ เพราะความรักของพระองค์ไม่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งที่เป้นตำนานเล่าขาน

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกสิ่งภายใต้การปกครองของพระองค์มีเหมือนกัน

บางสิ่งบางอย่างที่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้สุขสำราญจนถึงระดับที่หลากหลายและจากมุมมองที่แตกต่าง

ถึงแม้ว่าผู้คนไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสความรักของพระองค์ได้

แต่ความรักนี้การบำรุงเลี้ยงและชีวิตมายังทุกสรรพสิ่งในขณะที่ความรักนี้ได้รับการเผยที่ละเล็กละน้อยในชีวิต

ของทุกสรรพสิ่ง

และสิ่งเหล่านั้นนับและเป็นพยานต่อความรักของพระเจ้าที่สิ่งเหล่านั้นได้สุขสำราญในแต่ละช่วงเวลาที่ผ่านไป เราพูดว่าความรักของพระเจ้าไม่สามารถระบุปริมาณได้เพราะความลึกลับของพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมและบำรุงเลี้ยงทุกสรรพสิ่งคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกมนุษย์ยังลึกล้ำได้ยาก

เช่นเดียวกับพระคำที่พระเจ้าทรงมีให้กับทุกสรรพสิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ให้กับมวลมนุษย์

นั่นจึงกล่าวได้ว่า ไม่มีผู้ใดรู้ถึงพระโลหิตและน้ำพระเนตรที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงหลั่งออกมาเพื่อมวลมนุษย์

ไม่มีผู้ใดสามารถจับใจความ

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความลึกซึ้งหรือน้ำหนักของความรักที่พระเจ้าผู้สร้างทรงมีให้กับมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

การพรรณนาความรักของพระเจ้าว่ามหาศาลคือการช่วยให้ผู้คนซึ่งคุณค่าและเข้าใจความกว้างของความรักของพระเจ้า และความจริงของการดำรงอยู่ของความรักของพระเจ้า

นอกจากนี้การพรรณนาก็ยังเป็นไปเพื่อให้ผู้คนสามารถจับใจความถึงความหมายจริงๆ ของคำว่า “พระเจ้าผู้สร้าง” ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผู้คนสามารถได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของสมญา “การทรงสร้าง” คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล” มักพรรณนาถึงสิ่งใด? โดยทั่วไป

คำนี้มาใช้พรรณนาถึงมหาสมุทรหรือจักรวาล ตัวอย่างเช่น: “จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล” หรือ “มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล”

ความไพศาลและความลึกที่เทียบสัจของจักรวาลอยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์

คือบางสิ่งบางอย่างที่จับจินตนาการของมนุษย์ บางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้สึกมีความเลื่อมใสอย่างยิ่งใหญ่ให้ความลึกและความคิดลึกลับของมันเป็นมองเห็นได้ แต่เกินเอื้อมถึง เมื่อเจ้านึกถึงมหาสมุทร

เจ้านึกถึงความกว้างของมัน และเจ้าสามารถรู้สึกถึงความลึกและความสามารถในการเก็บสิ่งต่างๆ ได้ยอดเยี่ยมของมัน นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงได้ใช้คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล”

ในการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกว่าความรักของเจ้าล้ำค่าเพียงใด

เพื่อให้รู้สึกว่าความงดงามอย่างลุ่มลึกของความรักของพระองค์นั้น ไม่สิ้นสุดและครอบคลุมกว้างขวาง

เราใช้คำนี้เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกถึงความบริสุทธิ์ของความรักของพระองค์

และความทรงเกียรติและความมีอาณัติทำให้ขุนเคื่องได้ของพระเจ้าที่ได้รับการเผยโดยผ่านทางความรักของพระองค์ ตอนนี้พวกเขาคิดว่า “กว้างใหญ่ไพศาล”

เป็นคำที่เหมาะสมในการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้าหรือไม่?

ความรักของพระเจ้าสามารถเทียบเท่ากับสองคำที่ว่า “มหาศาล” และ “กว้างใหญ่ไพศาล” นี้หรือไม่? แน่นอน!

ในภาษาของมนุษย์ คำสองคำนี้เพียงอย่างเดียวค่อนข้างเพียงพอแล้ว

และค่อนข้างใกล้เคียงกับการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า พวกเจ้าไม่คิดเช่นนั้นหรือ?

หากเราให้พวกเจ้าอธิบายความรักของพระเจ้า พวกเจ้าจะใช้คำสองคำนี้หรือไม่?

มีแนวโน้มอย่างมากที่สุดที่พวกเจ้าจะไม่ใช้คำสองคำนี้

เพราะความเข้าใจและความซึ่งคุณค่าที่พวกเจ้ามีเกี่ยวกับความรักของพระเจ้านั้นจำกัดอยู่ในขอบเขตของมุมมองแบบสองมิติ และไม่ได้ขึ้นไปถึงความสูงของพื้นที่สามมิติ ดังนั้น

หากเราให้พวกเจ้าพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า

พวกเจ้าจะรู้สึกที่พวกเจ้าไม่มีคำพูดหรือแม้กระทั่งบางทีพวกเจ้าจะกลายเป็นพูดไม่ออกก็เป็นได้

พวกเจ้าอาจเข้าใจคำสองคำที่เราได้พูดถึงในวันนี้ได้ยาก หรือบางทีพวกเจ้าอาจแค่ไม่เห็นด้วย

นี่แสดงให้เห็นเพียงว่าความซึ่งคุณค่าและเข้าใจในความรักของพระเจ้าของพวกเจ้านั้นผิวเผินและจำกัดอยู่แค่ขอบเขตแคบๆ เท่านั้น เราได้กล่าวแล้วก่อนหน้านี้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่พระองค์เอง พวกเจ้าจำคำว่า “ไม่เห็นแก่ตัวเอง” ได้

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าสามารถพรรณนาถึงได้ด้วยคำว่าไม่เห็นแก่พระองค์เองเท่านั้น?

นี่ไม่ได้เป็นขอบเขตที่แคบจนเกินไปหรือ? เจ้าควรครุ่นคิดถึงประเด็นนี้ให้มากขึ้น

เพื่อให้พวกเจ้าอาจได้รับบางสิ่งบางอย่างจากประเด็นนี้ได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 77

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ยอห์น 11:43-44 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมาเถิด” คนตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงแกะผ้าที่พันออกแล้วปล่อยเขาเถิด”

พวกเขามีความประทับใจใดบ้างหลังจากที่ได้อ่านบทตอนนี้?

นัยสำคัญของการอัศจรรย์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงแสดงนี้ยิ่งใหญ่กว่าการอัศจรรย์ก่อนหน้านี้มาก เพราะไม่มีการอัศจรรย์ใดจะน่าประหลาดใจมากไปกว่าการนำคนตายกลับขึ้นจากหลุมฝังศพ ในสมัยนั้น การที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่างเช่นนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนจึงสามารถมองเห็น ได้เพียงการทรงปรากฏทางกายของพระองค์ ด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์ และแง่มุมที่ไม่มีนัยสำคัญของพระองค์เท่านั้น ถึงแม้ว่าบางคนจะมองเห็นและเข้าใจบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระองค์ หรือความสามารถพิเศษบางอย่างที่ปรากฏว่าพระองค์ทรงครอบครอง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าองค์พระเยซูเจ้าเสด็จมาจากที่ใดจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ใดในเนื้อแท้ของพระองค์ และจริงๆ แล้วพระองค์ทรงมีความสามารถในการทำสิ่งอื่นได้อีก ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่มวลมนุษย์ไม่รู้ มีผู้คนมากมายเหลือเกินที่ต้องการพบหลักฐานเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าเหล่านี้ และเพื่อให้รู้ความจริง

พระเจ้าทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์ของพระองค์เองได้หรือไม่? สำหรับพระเจ้าแล้ว นี่คือการของเด็กเล่น—มันง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

พระองค์ทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์ได้ทุกที่ ทุกเวลา แต่พระเจ้าทรงมีวิธีการทำสิ่งต่างๆ—โดยมีแผนและอย่างเป็นขั้นเป็นตอน พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งต่างๆ โดยไม่เลือกหน้า แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น

พระองค์ทรงมองหาเวลาที่เหมาะสมและโอกาสที่เหมาะสมในการทำบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์จะทรงอนุญาตให้มนุษย์เห็นได้ บางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนไปด้วยความหมายอย่างแท้จริง

พระองค์ทรงพิสูจน์สิทธิอำนาจและพระอัตลักษณ์ของพระองค์ในหนทางนี้ ดังนั้นแล้ว

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นการพิสูจน์พระอัตลักษณ์ขององค์พระเยซูเจ้าหรือไม่?

พวกเขามาดูบทตอนต่อไปของพระคัมภีร์กันเถิด: “เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า ‘ลาซารัส ออกมาเถิด’ คนตายนั้นก็ออกมา...” เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำเช่นนี้ พระองค์ตรัสเพียงอย่างเดียว: “ลาซารัส

ออกมาเกิด” จากนั้นลาซารัสก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ—

สิ่งนี้สำเร็จลุล่วงเพียงเพราะพระวณะไม่กั้มำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำรัสออกมา ในช่วงระหว่างเวลานี้

องค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงตั้งแท่นบูชา และพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอื่นใด

พระองค์แค่ตรัสสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวนี้ นี่ควรเรียกว่าการอัศจรรย์หรือพระบัญชา?

หรือมันเป็นศาสตร์เวทมนตร์คาถาบางอย่าง? จากภายนอกแล้ว

ดูเหมือนว่าสามารถเรียกสิ่งนี้ได้ว่าเป็นการอัศจรรย์ และหากเจ้ามองสิ่งนี้จากมุมมองสมัยใหม่

แน่นอนว่าเจ้าก็จะยังคงเรียกสิ่งนี้ว่าการอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม

สิ่งนี้ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเวทมนตร์ประเภทที่ควรจะเรียกวิญญาณกลับจากความตาย

และสิ่งนี้ไม่ใช่ศาสตร์เวทมนตร์คาถาประเภทใดๆ อย่างแน่นอน หากพูดว่าการอัศจรรย์นี้เป็นการแสดงเล็กๆ

ให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างอย่างเป็นปกติที่สุดก็ถูกต้องแล้ว

นี่คือสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะให้บุคคลคนหนึ่งตาย

ที่จะให้วิญญาณของเขาออกจากร่างกายของเขาและกลับสู่แดนคนตายหรือที่ได้ก็ตามที่มันควรไป

กรอบเวลาการตายของบุคคลและสถานที่ที่พวกเขาจะไปหลังจากที่ตาย—สิ่งเหล่านี้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำหนด

พระองค์ตัดสินพระทัยเรื่องเหล่านี้ทุกที่และทุกเวลา โดยไม่ถูกจำกัดจากพวกมนุษย์ เหตุการณ์ วัตถุ พื้นที่

หรือภูมิศาสตร์ หากพระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำมัน พระองค์ทรงสามารถทำมันได้

เพราะทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งแพร่หลาย ดำรงอยู่

และพินาศตามพระวณะของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำให้ชายที่ตายแล้วเป็นขึ้นจากตาย

และสิ่งนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ทรงสามารถทำได้ทุกที่ ทุกเวลา

นี่คือสิทธิอำนาจที่มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ครอบครอง

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ เช่นการนำลาซารัสกลับจากความตาย

เป้าหมายของพระองค์คือการให้หลักฐานเพื่อให้พวกมนุษย์และชาตานมองเห็น

และเพื่อให้พวกมนุษย์และชาตานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์

ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้รับการกำหนดโดยพระเจ้า และว่าถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ก็ยังทรงเป็นผู้บัญชาโลกฝ่ายกายที่สามารถมองเห็นได้

และโลกฝ่ายวิญญาณที่พวกมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้

นี่เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์และชาตานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์ไม่ได้อยู่ภายใต้คำสั่งของชาตาน

นี่คือการเผยและการแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และยังเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งสารถึงทุกสรรพสิ่ง

ว่าชีวิตและความตายของมวลมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

การที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นหนึ่งในวิธีที่พระผู้สร้างทรงสอนและแนะนำมวลมนุษย์

นี่คือการกระทำที่เป็นรูปธรรมที่พระองค์ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจเพื่อแนะนำและจัดเตรียมมวลมนุษย์
นี่คือวิธีหนึ่งที่พระผู้สร้างทรงทำให้มวลมนุษย์สามารถมองเห็นความจริงโดยไม่ใช้พระวจนะว่าพระองค์ทรงเป็น
ผู้บัญชาทุกสรรพสิ่ง

นี่คือวิธีหนึ่งที่พระองค์ทรงบอกมวลมนุษย์โดยผ่านทาง การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงว่าไม่มีความรอดอื่นใด
นอกเหนือจากความรอดโดยผ่านทางพระองค์

วิถีทางที่ไร้พระสุรเสียงที่พระองค์ทรงใช้เพื่อแนะนำมวลมนุษย์นี้อยู่ชั่วนิรันดร์ ลบไม่ออก

และนำความตกใจและความรู้แจ้งที่ไม่มีวันเลือนลางไปมาสู่หัวใจของมนุษย์

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า—นี้มีผลกระทบที่ลึกซึ้งต่อผู้ติดตามทุกๆ
คนของพระเจ้า การนี้ทำให้ความเข้าใจ

นิมิตว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถบัญชาชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้เกิดติดตรึงอยู่ในทุกผู้คนที่
เข้าใจเหตุการณ์นี้อย่างลึกซึ้ง ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงมีสิทธิอำนาจประเภทนี้

และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงส่งสารเกี่ยวกับอธิปไตยที่พระองค์ทรงมีเหนือชีวิตและความตายของมวลมนุษย์โดย
ผ่านทาง การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย แต่นี่ก็ไม่ใช่พระราชกิจหลักของพระองค์

พระเจ้าทรงไม่มีวันทำบางสิ่งบางอย่างโดยไร้ความหมาย ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ทรงทำมีคุณค่าที่ยิ่งใหญ่

และเป็นเครื่องหมายที่เลิศล้ำในห้องเก็บขุมทรัพย์ พระองค์จะไม่ทรงทำให้

“การทำให้บุคคลหนึ่งออกมาจากอุโมงค์ฝังศพของพวกเขา”

เป็นรายการหรือเป้าหมายหลักเพียงอย่างเดียวของพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ปราศจากความหมาย

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายในฐานะเหตุการณ์เดียวๆ

นั่นเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพิสูจน์พระอัครลักษณะขององค์พระเยซูเจ้า

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมองค์พระเยซูเจ้าจึงไม่ทรงทำการอัศจรรย์ประเภทนี้ซ้ำ พระเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ

ตามหลักการของพระองค์เอง ในภาษาของมนุษย์

สามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงให้จิตใจของพระองค์ติดพันอยู่กับเรื่องจริงซึ่งเท่านั้น นั่นคือ

เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ พระองค์ไม่ทรงไกลห่างจากจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์จะปฏิบัติพระราชกิจใดในช่วงระยะนี้

พระองค์ทรงต้องประสงค์จะสำเร็จลุล่วงในสิ่งใด

และพระองค์จะทรงพระราชกิจตามแผนของพระองค์อย่างเข้มงวด

หากบุคคลที่เสื่อมทรามมีความสามารถประเภทนั้น

เขาจะคิดถึงเพียงวิธีที่จะเผยความสามารถของเขาเพื่อให้ผู้อื่นรู้ว่าเขาช่างน่าเกรงขามเพียงใด

เพื่อให้พวกเขากราบไหว้เขา เพื่อให้เขาสามารถควบคุมพวกเขาและล้างผลาญพวกเขา

นี่คือความชั่วที่มาจากซาตาน—สิ่งนี้เรียกว่าความเสื่อมทราม พระเจ้าไม่ทรงมีพระอุปนิสัยเช่นนั้น

และพระองค์ไม่ทรงมีเนื้อแท้เช่นนั้น จุดประสงค์ของพระองค์ในการทำสิ่งต่างๆ ไม่ใช่เพื่ออวดตัวพระองค์

แต่เพื่อจัดเตรียมการเปิดเผยและการทรงนำมากยิ่งขึ้นให้แก่มวลมนุษย์

และนี่เป็นเหตุผลว่าทำไมผู้คนจึงมองเห็นตัวอย่างอุบัติการณ์ประเภทนี้ในพระคัมภีร์น้อยมาก

นี่ไม่ใช่เพื่อจะพูดว่าฤทธานุภาพขององค์พระเยซูเจ้ามีจำกัด หรือว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งเช่นนั้น

เป็นเพียงว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะทำเช่นนั้น

เพราะการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายมีนัยสำคัญในที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมาก

และยังเป็นเพราะว่าพระราชกิจหลักของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น ไม่ใช่การแสดงผลการอัศจรรย์

ไม่ใช่การนำผู้คนกลับจากความตาย แต่เป็นพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ ดังนั้น

พระราชกิจส่วนใหญ่ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ครบบริบูรณ์คือการสอนผู้คน การจัดเตรียมพวกเขา

และการช่วยเหลือพวกเขา และเหตุการณ์ต่างๆ เช่นการทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นเพียงส่วนเล็กๆ

ของพันธกิจที่องค์พระเยซูเจ้าทรงดำเนินการ ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสามารถกล่าวได้ว่า “การอวด”

ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

องค์พระเยซูเจ้าจึงไม่ทรงมีเจตนาที่จะหักห้ามพระทัยโดยการไม่แสดงผลการอัศจรรย์เพิ่มเติม

อีกทั้งนี้ไม่ได้เป็นเพราะข้อจำกัดด้านสภาพแวดล้อม และแน่นอนว่าไม่ได้เป็นเพราะการขาดฤทธานุภาพ

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงนำลาซารัสกลับจากความตาย พระองค์ทรงใช้เพียงไม่กี่คำเหล่านี้: “ลาซารัส ออกมาเถิด”

พระองค์ไม่ตรัสสิ่งใดนอกเหนือไปจากนี้ ดังนั้นแล้วพระวณะเหล่านี้แสดงถึงสิ่งใด?

พระวณะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งใดก็ตามให้สำเร็จลุล่วงได้โดยการตรัส

รวมถึงการทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นจากตาย เมื่อพระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อพระองค์ทรงสร้างโลก

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นด้วยพระวณะ—พระบัญชาที่ตรัสออกมา พระวณะที่มีสิทธิอำนาจ และในหนทางนี้

ทุกสรรพสิ่งได้รับการสร้างขึ้น และด้วยเหตุนี้การทรงสร้างจึงสำเร็จลุล่วง

พระวณะไม่กี่คำที่องค์พระเยซูเจ้าตรัสเหล่านี้เป็นเหมือนกับพระวณะที่พระเจ้าตรัสเมื่อพระองค์ทรงสร้างฟ้าส

วรรค์ และแผ่นดินโลก และสรรพสิ่ง ในลักษณะเดียวกัน

สิ่งเหล่านี้ก็ถือสิทธิอำนาจของพระเจ้าและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง

ทุกสรรพสิ่งได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นและยืนหยัดได้เพราะพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

และในหนทางเดียวกัน

ลาซารัสเดินออกจากอุโมงค์ฝังศพของเขาเพราะพระวณะจากพระโอรสขององค์พระเยซูเจ้า

นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ซึ่งได้รับการแสดงให้เห็นและได้รับการทำให้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

สิทธิอำนาจและความสามารถประเภทนี้เป็นของพระผู้สร้างและบุตรมนุษย์

ซึ่งพระผู้สร้างได้ทรงเป็นจริงขึ้นในบุตรมนุษย์นี้

นี่คือความเข้าใจที่มวลมนุษย์ได้รับการสอนจากการที่พระเจ้าทรงนำลาซารัสกลับจากความตาย

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 78

การตัดสินพระเยซูของพวกฟาริสี

มาระโก 3:21-22 เมื่อญาติพี่น้องของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นี้ ก็ออกไปรังพระองค์ไว้ เพราะพวกเขากล่าวว่าพระองค์เสียสติแล้ว ส่วนพวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า “คนนี้ถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิง ที่เขาขับผีได้ก็เพราะเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น”

พระเยซูทรงประณามพวกฟาริสี

มัทธิว 12:31-32 เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหิมน์ประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมน์ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ ถ้าใครกล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะโปรดยกให้คนนั้นได้ แต่ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะโปรดยกให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า

มัทธิว 23:13-15 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด

พวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์เพราะพวกเจ้าเองไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป

พวกเจ้าก็ไม่ยอม [วิบัติแก่พวกเจ้าพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด

เพราะพวกเจ้ารีบเอาบ้านของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว

เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น] วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด

เพราะพวกเจ้าไปทั่วทั้งทางบกและทางทะเล เพื่อจะได้สักคนหนึ่งเข้าจาริต แต่เมื่อได้แล้ว

ก็ทำให้เขาตกนรกยิ่งกว่าพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

เนื้อหาของสองบทตอนข้างต้นแตกต่างกัน พวกเรามาดูที่บทตอนแรกกันก่อน: การตัดสินพระเยซูของพวกฟาริสี

ในพระคัมภีร์ การติตราพระเยซูพระองค์เองของพวกฟาริสีและสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงทำนั้นได้แก่:

“...พวกเขากล่าวว่าพระองค์เสียสติแล้ว... ‘คนนี้ถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิง

ที่เขาขับผีได้ก็เพราะเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น’ ” (มาระโก 3:21-22)

การตัดสินองค์พระเยซูเจ้าของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีไม่ใช่การที่พวกเขาแค่เอาอย่างคำพูดของผู้คนอื่นๆ และไม่ใช่อารมณ์ที่ไม่มีความเชื่อ—

มันเป็นข้อสรุปที่พวกเขามีเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าจากสิ่งที่พวกเขามองเห็นและได้ยินเกี่ยวกับการกระทำของพระองค์

ถึงแม้ว่าข้อสรุปของพวกเขามีขึ้นอย่างโง่เขลาในนามของความยุติธรรมและปรากฏต่อผู้คนที่เหมือนว่ามีพื้นฐานมาจากข้อเท็จจริง แต่ความโอหังที่พวกเขาใช้ตัดสินองค์พระเยซูเจ้านั้นก็ยากจะเก็บไว้แม้สำหรับพวกเขา

พลังงานที่คลุ้มคลั่งของความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อองค์พระเยซูเจ้าได้เปิดโปงความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงอันขาดการย

บึ้งขึงใจของพวกเขาเองและโหมหน้าเยี่ยงชาตानชั่วของพวกเขา

อีกทั้งธรรมชาติที่มั่งร้ายของพวกเขาที่พวกเขาใช้ด้านทานพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ที่พวกเขาพูดในการตัดสินองค์พระเยซูเจ้าของพวกเขาได้รับการขับเคลื่อนจากความมกใหญ่ใฝ่สูงอันขาดการยับยั้งขึงใจ ความอิจฉาริษยา

และธรรมชาติที่น่าเกลียดและมั่งร้ายของความเป็นปรปักษ์ที่มีต่อพระเจ้าและความจริงของพวกเขา

พวกเขาไม่ได้ตรวจสอบแหล่งที่มาของการกระทำขององค์พระเยซูเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ตรวจสอบเนื้อแท้ของสิ่งที่พระองค์ตรัสหรือทำ แทนที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขากลับโหมตีและทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงได้ทำให้เสื่อมเสียในสภาวะการปลุกปั่นที่บ้าคลั่งและด้วยความมั่งร้ายโดยตั้งใจ พวกเขายังทำถึงกับการตั้งใจทำให้พระวิญญาณของพระเจ้า นั่นคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมเสียด้วย

นี่คือความหมายที่พวกเขาตั้งใจเมื่อพวกเขาพูดว่า “พระองค์เสียสติแล้ว” “ผีเบเอลเซบูล” และ “นายผีนั้น”

กล่าวได้ว่าพวกเขาพูดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิงและเป็นนายผี

พวกเขาอธิบายลักษณะพระราชกิจของพระวิญญาณซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ที่ทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนังว่าเป็นความบ้า

พวกเขาไม่เพียงแต่หมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเป็นผีเบเอลเซบูลและเป็นนายผี

แต่ยังกล่าวโทษพระราชกิจของพระเจ้า และกล่าวโทษและหมิ่นประมาทองค์พระเยซูคริสต์เจ้าอีกด้วย

เนื้อแท้ของการด้านทานและการหมิ่นประมาทพระเจ้าของพวกเขาเหมือนกับเนื้อแท้ของการด้านทานและการหมิ่นประมาทพระเจ้าที่ชาตานและปีศาจให้ทั้งหมด พวกเขาไม่เพียงแต่เป็นตัวแทนมนุษย์ที่เสื่อมทรามเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาเป็นรูปจำแลงของชาตาน พวกเขาคือช่องทางของชาตานท่ามกลางมวลมนุษย์

และพวกเขาเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดและจี้ข้าของชาตาน

เนื้อแท้ของการหมิ่นประมาทของพวกเขาและการทำให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสื่อมเสียคือการที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนกับพระเจ้าเพื่อให้ได้รับสถานะ การแข่งขันกับพระเจ้าของพวกเขา

และการทดสอบพระเจ้าอย่างไม่รู้จบของพวกเขา เนื้อแท้ของการด้านทานพระเจ้าของพวกเขา

และท่าทีการเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์ของพวกเขา

อีกทั้งคำพูดของพวกเขาและความคิดของพวกเขาต่างหมิ่นประมาทและทำให้พระวิญญาณของพระเจ้ากริ้วโดยตรง ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงกำหนดการพิพากษาที่เหมาะสมโดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งที่พวกเขาพูดและทำ

และพระเจ้าทรงกำหนดว่าความประพฤติของพวกเขาเป็นบาปแห่งการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

บาปนี้ไม่อาจให้อภัยได้ทั้งในโลกนี้และโลกที่กำลังจะมาถึง

ดังที่ได้รับการสนับสนุนในบทตอนดังต่อไปนี้ของพระคัมภีร์:

“คำห่มันประมาทพระวิญญูณบริสุทธฺิจะโปรคอกัยให้มนุษย์ไม่ได้” และ “ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญูณบริสุทธฺิจะโปรคอกัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า” วันนี้

พวกเราจะมาพูดถึงความหมายที่แท้จริงของพระวณะเหล่านี้จากพระเจ้า: “จะโปรคอกัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า” นั่นคือ พวกเรามาจัดความลึกกลับกันว่าพระเจ้าทรงทำให้พระวณะนี้ลู่ลวงได้อย่างไร: “จะโปรคอกัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า”

ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวถึงนั้นสัมพันธ์กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ โดยธรรมชาติแล้ว สองบทตอนข้างต้นก็ไม่มีข้อยกเว้น

พวกเจ้าสังเกตเห็นสิ่งใดในสองบทตอนนี้ในข้อพระคัมภีร์?

บางคนพูดว่าพวกเขามองเห็นความกริ้วของพระเจ้าในบทตอนเหล่านี้

บางคนพูดว่าพวกเขามองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในด้านที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคื่องของมวลมนุษย์ และหากผู้คนทำบางสิ่งบางอย่างที่หมิ่นประมาทพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ได้รับการให้อภัยจากพระองค์ ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงที่ผู้คนมองเห็นและล่วงรู้ความกริ้วของพระเจ้าและความไม่ทนยอมรับต่อการทำให้ขุนเคื่องของมวลมนุษย์ในสองบทตอนนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจท่าทีของพระองค์อย่างแท้จริง

สิ่งที่บอกเป็นนัยในบทตอนสองบทนี้คือการอ้างอิงที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับท่าทีที่แท้จริงของพระเจ้าและวิธีเข้าหาที่พระองค์ทรงมีต่อผู้ที่หมิ่นประมาทและทำให้พระองค์กริ้ว

ท่าทีและวิธีเข้าหาของพระองค์แสดงให้เห็นความหมายที่แท้จริงของบทตอนต่อไปนี้:

“ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญูณบริสุทธฺิ จะโปรคอกัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า”

เมื่อผู้คนหมิ่นประมาทพระเจ้าและเมื่อพวกเขาทำให้พระองค์กริ้ว พระองค์ทรงออกคำพิพากษา และคำพิพากษานี้คือบททอสาณที่พระองค์ทรงกำหนด ในพระคัมภีร์มีการพรรณนาในลักษณะนี้:

“เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำห่มันประมาททุกอย่างจะโปรคอกัยให้มนุษย์ได้

เว้นแต่คำห่มันประมาทพระวิญญูณบริสุทธฺิจะโปรคอกัยให้มนุษย์ไม่ได้” (มัทธิว 12:31) และ “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด” (มัทธิว 23:13) อย่างไรก็ตาม

มีการบันทึกในพระคัมภีร์หรือไม่ว่าบททอสาณสำหรับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี

ตลอดจนสำหรับผู้คนที่พูดว่าองค์พระเยซูเจ้าเป็นบ้าหลังจากที่พระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้คืออะไร?

มีการบันทึกหรือไม่ว่าพวกเขาทนทุกข์จากการลงโทษใดๆ? ไม่—สิ่งนี้สามารถพูดได้อย่างแน่นอน การพูดว่า “ไม่” ในที่นี้ไม่ใช่การพูดว่าไม่มีการบันทึกเช่นนั้น

แต่อันที่จริงแล้วเป็นเพียงว่าไม่มีบททอสาณที่ตามนุษย์สามารถมองเห็นได้เท่านั้น การพูดว่า “ไม่มีการบันทึก”

เป็นการจาระไนถึงประเด็นเกี่ยวกับท่าทีและหลักการของพระเจ้าในการควบคุมดูแลบางสิ่ง

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นผู้คนที่หมิ่นประมาทหรือด้านทานพระองค์

หรือแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ให้ร้ายพระองค์—ผู้คนที่มีความเจตนาโหดร้าย ให้ร้าย และสาปแช่งพระองค์—

แต่พระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อพวกเขา พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนเหล่านี้

และพระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาในพระทัยของพระองค์

พระองค์ยังแม้กระทั่งประกาศอย่างเปิดเผยว่าบทอาชญากรรมของพวกเขาจะเป็นอย่างไร

เพื่อให้ผู้คนรู้ว่าพระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อผู้ที่หมิ่นประมาทพระองค์

และเพื่อให้พวกเขารู้ว่าพระองค์จะทรงกำหนดบทอาชญากรรมของพวกเขาอย่างไร อย่างไรก็ตาม

หลังจากที่พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้

ผู้คนแทบจะไม่สามารถมองเห็นความจริงว่าพระเจ้าจะทรงควบคุมดูแลผู้คนเหล่านั้นอย่างไร

และพวกเขาไม่สามารถเข้าใจหลักการที่อยู่เบื้องหลังบทอาชญากรรมและคำพิพากษาที่พระเจ้าทรงออกให้กับพวกเขา

นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นแนวทางและวิธีการที่เฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าทรงมีเพื่อควบคุมดูแลพวกเขา

นี่เกี่ยวข้องกับหลักการในการทำสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้อุปนิสัยของข้อเท็จจริงในการจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน นั่นคือ

พระองค์ไม่ได้ทรงประกาศบาปของพวกเขา และไม่ได้ทรงกำหนดบทอาชญากรรมของพวกเขา

แต่ทรงใช้อุปนิสัยของข้อเท็จจริงในการให้การลงโทษและผลสนองที่ยุติธรรมของพวกเขา

เมื่อข้อเท็จจริงเหล่านี้เกิดขึ้น เนื้อหาของผู้คนคือสิ่งที่ทนทุกข์กับการลงโทษ

ซึ่งหมายความว่า การลงโทษคือบางสิ่งบางอย่างที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์

เมื่อทรงจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน พระเจ้าเพียงแค่ทรงสาปแช่งพวกเขาด้วยพระวาทะ

และความกริ้วของพระองค์ก็เกิดขึ้นกับพวกเขาด้วยเช่นกัน

แต่การลงโทษที่พวกเขาได้รับอาจเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ อย่างไรก็ตาม

บทอาชญากรรมประเภทนี้อาจร้ายแรงมากกว่าบทอาชญากรรมที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้เสียอีก เช่น

การถูกลงโทษหรือถูกฆ่า นี่เป็นเพราะภายใต้รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแล้วว่าจะไม่ช่วยบุคคลประเภทนี้ให้รอด

จะไม่แสดงความปรานีหรือมีการทบทวนรับให้พวกเขามากต่อไป และจะไม่จัดเตรียมโอกาสใดๆ แก่พวกเขามาก

เช่นนั้นแล้วท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาคือท่าทีแห่งการละวางพวกเขา “ละวาง”

หมายความว่าอย่างไรในที่นี้? ความหมายโดยพื้นฐานของคำนี้คือ “การวางบางสิ่งบางอย่างไว้ข้างหนึ่ง

การไม่ให้ความสนใจกับมันอีกต่อไป” แต่ในที่นี้ เมื่อพระเจ้า “ทรงละวางใครบางคน”

ความหมายของวลีนี้มีคำอธิบายที่แตกต่างกันสองประการ:

คำอธิบายแรกคือพระองค์ได้ประทานชีวิตของบุคคลผู้นั้นและทุกสิ่งเกี่ยวกับบุคคลผู้นั้นให้ซาตานจัดการไปแล้ว

และพระเจ้าจะไม่ทรงรับผิดชอบบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป และจะไม่ทรงบริหารจัดการบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป
ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะบ้าหรือโง่ หรือไม่ว่าพวกเขาจะตายหรือมีชีวิตอยู่
หรือไม่ว่าพวกเขาจะได้ลงนรกเพื่อเป็นการลงโทษของพวกเขาหรือไม่
ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่จะมีความเกี่ยวข้องกับพระเจ้า
นั่นจะหมายความว่าสิ่งทรงสร้างเช่นนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้าผู้สร้าง
คำอธิบายที่สองคือพระเจ้าได้ทรงกำหนดว่าพระองค์เองทรงต้องประสงค์ที่จะทำบางสิ่งบางอย่างกับบุคคลผู้นี้
ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงใช้ประโยชน์จากการปรนนิบัติของบุคคลผู้นี้
หรือพระองค์จะใช้พวกเขาเป็นสิ่งที่เน้นให้เห็นสิ่งอื่น
มีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงมีวิธีการพิเศษในการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ซึ่งเป็นวิธีการพิเศษในการปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับเปาโล เป็นต้น
นี่คือหลักการและท่าทีในพระทัยของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการกำหนดการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ดังนั้น เมื่อบุคคลหนึ่งด้านทานพระเจ้าและให้ร้ายและหมิ่นประมาทพระองค์
หากพวกเขายั่วยุพระอุปนิสัยของพระองค์
หรือหากพวกเขาผลักดันพระเจ้าเกินขีดจำกัดการทนยอมรับของพระองค์
เช่นนั้นแล้วผลพวงจะเป็นสิ่งที่น่าตกใจเกินกว่าจะนึกถึง ผลพวงที่รุนแรงที่สุดคือ
พระเจ้าทรงยื่นชีวิตของพวกเขาและทุกสิ่งเกี่ยวกับพวกเขาให้แก่ซาตานแบบครั้งเดียวและตลอดไป
พวกเขาจะไม่ได้รับการประทานอภัยชั่วนิรันดร์
นี่หมายความว่าบุคคลนี้ได้กลายเป็นอาหารในปากของซาตาน ของเล่นในมือของมันไปแล้ว
และจากนั้นเป็นต้นไปพระเจ้าจะไม่ทรงมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีก
พวกเขาสามารถจินตนาการออกหรือไม่ว่ามันเป็นความทุกข์ใจเมื่อซาตานทดลองโยบ?
แม้จะภายใต้สภาวะที่ซาตานไม่ได้รับอนุญาตให้ทำร้ายชีวิตของโยบ แต่โยบยังคงทนทุกข์เป็นอย่างยิ่ง
และมันไม่ได้ยากยิ่งไปกว่าอีกหรือที่จะจินตนาการถึงการทำลายล้างที่ซาตานจะทำให้เกิดขึ้นกับใครบางคนที่ได้
ถูกยื่นให้กับซาตานอย่างสมบูรณ์ ผู้ที่อยู่ภายในเงื้อมมือของซาตานอย่างสมบูรณ์
ผู้ที่ได้สูญเสียความใส่พระทัยและความปรานีของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
ผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าผู้สร้างอีกต่อไป
และผู้ที่ถูกถอดสิทธิที่จะนมัสการพระองค์และสิทธิที่จะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างภายใต้การปกครองของพระเจ้า
และผู้ที่สัมพันธ์ภาพของเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างถูกตัดขาดอย่างสมบูรณ์?
การข่มเหงโยบของซาตานคือบางสิ่งบางอย่างที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์

แต่หากพระเจ้าทรงยื่นชีวิตของบุคคลหนึ่งให้ชาตาน ผลพวงจะเกินกว่าจินตนาการของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น
บางคนอาจเกิดใหม่เป็นวัวหรือลา
ในขณะที่บางคนอาจติดพันและถูกรอบครองด้วยบรรดาวิญญาณชั่วที่มีมลทิน เป็นต้น
เช่นนั้นคือบทอาสนของผู้อื่นบางคนที่พระเจ้าทรงยื่นให้กับชาตาน
จากภายนอกนั้นดูเหมือนว่าผู้อื่นเหล่านั้นผู้ซึ่งได้เยาะหยัน ให้ร้าย กล่าวโทษ
และหมิ่นประมาทองค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ทนทุกข์กับผลพวงใดๆ อย่างไรก็ตาม
ความจริงคือพระเจ้าทรงมีแนวทางในการจัดการกับทุกสิ่ง
พระองค์อาจไม่ทรงใช้ภาษาที่ชัดเจนในการตรัสบอกผู้คนถึงผลลัพธ์ว่าพระองค์ทรงจัดการบุคคลทุกประเภทอย่าง
ไร บางครั้งพระองค์อาจไม่ตรัสโดยตรง แต่ทรงกระทำการโดยตรงแทน
การที่พระองค์ไม่ตรัสถึงมันไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นไม่มีบทอาสน—อันที่จริง ในกรณีเช่นนั้น
มีความเป็นไปได้ที่บทอาสนจะร้ายแรงมากกว่าอีก
จากภายนอกอาจดูเหมือนว่ามีบางคนที่พระเจ้าไม่ตรัสเกี่ยวกับท่าทีของพระองค์อย่างชัดเจน
แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่ใจพระทัยใดๆ
กับพวกเขามาเป็นเวลานานแล้ว พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะทอดพระเนตรเห็นพวกเขาอีกต่อไป
เพราะสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้ทำและพฤติกรรมของพวกเขา เพราะธรรมชาติของพวกเขาและเนื้อแท้ของพวกเขา
พระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์เพียงที่จะให้พวกเขาหายไปจากสายพระเนตรของพระองค์
ทรงต้องประสงค์ที่จะยื่นพวกเขาให้ชาตาน โดยตรง ที่จะประทอนวิญญาณ จิตใจ
และร่างกายของพวกเขาให้กับชาตาน และอนุญาตให้ชาตานทำสิ่งใดก็ตามที่มันต้องการกับพวกเขาได้
เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังพวกเขาถึงขอบเขตใด พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขาถึงขอบเขตใด
หากบุคคลหนึ่งทำให้พระเจ้ากริ้วจนถึงจุดที่พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์แม้แต่จะทอดพระเนตรเห็นพวกเขาอีกแ
ละทรงเตรียมที่จะหยุดคาดหวังในตัวพวกเขาอย่างสมบูรณ์
จนถึงจุดที่พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์แม้แต่จะจัดการกับพวกเขาด้วยพระองค์เอง—
หากมันไปถึงจุดที่พระองค์จะทรงยื่นพวกเขาให้กับชาตานเพื่อให้มันทำตามที่มันต้องการ
เพื่ออนุญาตให้ชาตานควบคุม กินผลาญ และปฏิบัติต่อพวกเขาในหนทางใดก็ตามที่มันพอใจ—
เช่นนั้นแล้วบุคคลนี้ก็ถึงจุดจบโดยสิ้นเชิง สิทธิในการเป็นมนุษย์ของพวกเขาได้ถูกเพิกถอนไปอย่างถาวรแล้ว
และสิทธิในการเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งจากการทรงสร้างของพระเจ้าของพวกเขาได้มาถึงบทอาสนแล้ว
นี่ไม่ได้เป็นการลงโทษชนิดที่รุนแรงที่สุดหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 79

พระวณะของพระเยซูถึงบรรดาสาวกของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

ยอห์น 20:26-29 เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว

พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโรมัสอยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางเขาตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย”

แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “เอานิ้วของท่านแยงที่นี่ และดูที่มือของเรา

ยื่นมือของท่านออกมาล่ำที่สีข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ” โรมัสทูลพระองค์ว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

ยอห์น 21:16-17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?”

เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์”

พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย

ท่านรักเราหรือ?” เปโตรเสียใจมากที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ?” เขาจึงทูลพระองค์ว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด”

สิ่งที่บทตอนเหล่านี้เล่าคือบางสิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติและตรัสต่อบรรดาสาวกของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ อันดับแรก พวกเรามาดูที่ความแตกต่างใดๆ

ที่อาจมีในองค์พระเยซูเจ้าก่อนและหลังการคืนพระชนม์

พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าผู้เดียวกันในอดีตหรือไม่? พระคัมภีร์ประกอบด้วยบรรทัดต่อไปนี้

ซึ่งพรรณนาเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์: “ประตูก็ปิดแล้ว

แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางเขาตรัสว่า ‘สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย’”

เป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งว่าองค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้นไม่ได้ประทับอยู่ในกายที่เป็นเนื้อหนังอีกต่อไป

แต่ตอนนั้นพระองค์ประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณ

นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ได้ทรงก้าวเหนือข้อจำกัดของเนื้อหนังไปแล้ว ถึงแม้ว่าประตูจะปิด

แต่พระองค์ยังคงสามารถเสด็จมาอยู่ท่ามกลางผู้คนและทรงทำให้พวกเขาสามารถมองเห็นพระองค์ได้

นี่คือความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างองค์พระเยซูเจ้าหลังการคืนพระชนม์กับองค์พระเยซูเจ้าที่ทรงพระชนม์

ชีพในเนื้อหนังก่อนการคืนพระชนม์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างใดๆ

ระหว่างการทรงปรากฏของกายจิตวิญญาณในช่วงเวลานั้นกับการทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าตามที่ทรงเป็นก่

อนหนักนั้น แต่องค์พระเยซูเจ้าในช่วงเวลานั้นได้ทรงกลายเป็นผู้ที่ผู้คนรู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้า

เพราะพระองค์ได้ทรงกลายเป็นกายจิตวิญญาณหลังจากที่ได้ทรงคืนพระชนม์จากความตาย

และเมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหนังก่อนหน้าของพระองค์แล้ว

กายจิตวิญญาณนี้เป็นปริศนาและน่าสับสนมากกว่าสำหรับผู้คน

นอกจากนี้ยังทำให้เกิดระยะห่างระหว่างองค์พระเยซูเจ้าและผู้คนมากยิ่งขึ้น

และผู้คนรู้สึกในหัวใจของพวกเขาว่าองค์พระเยซูเจ้าในช่วงเวลานั้นทรงกลับกลายเป็นลึกลับยิ่งขึ้น

การรับรู้และความรู้สึกเหล่านี้ในส่วนของผู้คนได้นำพวกเขากลับไปสู่ในยุคแห่งการเชื่อในพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้โดยจับปล้น ดังนั้น

สิ่งแรกที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์คือการทำให้ทุกคนสามารถมองเห็นพระองค์ได้ เพื่อยืนยันว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ และเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์

นอกจากนี้

การกระทำนี้ยังฟื้นคืนสัมพันธภาพที่พระองค์ทรงมีกับผู้คนให้กลับไปเป็นอย่างที่เคยเป็นเมื่อครั้งที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ที่พวกเขาสามารถมองเห็นและสัมผัสได้ บททวสานหนึ่งของการนี้คือ

ผู้คนไม่มีความสงสัยในสิ่งใดก็ตามที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์จากความตายหลังจากทรงถูกตรึงที่กางเขน และพวกเขายังไม่มีความสงสัยในพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษยชาติขององค์พระเยซูเจ้าเช่นเดียวกัน

อีกบททวสานหนึ่งคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อผู้คนหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์และการที่ทรงทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสพระองค์นั้นได้ให้ความปลอดภัยแก่มวลมนุษยชาติในยุคพระคุณอย่างมั่นคง ซึ่งทำให้แน่ใจว่า นับจากเวลานี้เป็นต้นไป

ผู้คนจะไม่กลับไปสู่ยุคธรรมบัญญัติที่เป็นยุคก่อนหน้านี้ด้วยเหตุผลที่พวกเขาทักท้วงเอาว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรง “หายไป” หรือว่าพระองค์ได้ “เสด็จจากไปโดยไม่ตรัสพระวจนะใดๆ” ด้วยเหตุนี้

พระองค์จึงได้ทรงทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจะเดินหน้าต่อไปโดยปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระเยซูเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ ด้วยเหตุนี้ ระยะเวลาใหม่ในพระราชกิจในยุคพระคุณจึงได้เปิดขึ้นอย่างเป็นทางการ และจากช่วงเวลานั้นเป็นต้นไป

ผู้คนที่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติก็ได้โผล่ขึ้นจากธรรมบัญญัติและเข้าสู่ยุคใหม่ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ เหล่านี้คือความหมายที่มีหลายแง่มุมของการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อมวลมนุษยชาติหลังจากการคืนพระชนม์

ในเมื่อขณะนี้องค์พระเยซูเจ้ากำลังประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณ

ผู้คนสามารถสัมผัสพระองค์และมองเห็นพระองค์ได้อย่างไร?

คำถามนี้กล่าวถึงนัยสำคัญของการทรงปรากฏต่อมวลมนุษยชาติขององค์พระเยซูเจ้า

พวกเขาสังเกตเห็นสิ่งใดในบทตอนของข้อพระคัมภีร์ที่พวกเราเพิ่งได้อ่านไปหรือไม่? โดยทั่วไปแล้ว
กายจิตวิญญาณไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ และหลังจากการคืนพระชนม์
พระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติก็ได้ครบบริบูรณ์แล้ว ดังนั้น ในทางทฤษฎี
พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นโดยสิ้นเชิงที่จะต้องเสด็จกลับมาท่ามกลางผู้คนในพระฉายาดั้งเดิมของพระองค์เพื่อ
พบกับพวกเขา

แต่การทรงปรากฏของกายจิตวิญญาณขององค์พระเยซูเจ้าต่อผู้คนเช่น โรมัส ได้ทำให้นัยสำคัญของการทรงปรากฏ
ของพระองค์เป็นรูปธรรมมากขึ้น

เพื่อที่ว่า การทรงปรากฏของพระองค์จะได้แทรกซึมเข้าไปในหัวใจของผู้คนอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาหาโรมัส พระองค์ได้ทรงให้โรมัสผู้สงสัยสัมผัสพระหัตถ์ของพระองค์

และได้ตรัสบอกเขาว่า: “ยื่นมือของท่านออกมาคลำที่สีข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ”

พระวณะและการกระทำเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์จะตรัสและทำเพียงหลังจากที่พระองค์
ได้ทรงคืนพระชนม์เท่านั้น ในความเป็นจริงแล้ว

นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำก่อนที่จะทรงถูกตรึงที่กางเขน

เห็นได้ชัดว่าก่อนที่จะทรงถูกตรึงที่กางเขนนั่น

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงมีความเข้าใจเกี่ยวกับผู้คนเช่น โรมัส อยู่แล้ว แล้วเราสามารถเห็นสิ่งใดจากการนี้?

พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิมหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

เนื้อแท้ของพระองค์ไม่ได้เปลี่ยนไป ความสงสัยของโรมัสไม่ได้เริ่มต้นเมื่อนั้นเท่านั้น

แต่ได้อยู่กับเขามาตลอดเวลาที่เขาติดตามองค์พระเยซูเจ้า อย่างไรก็ตาม

นี่คือองค์พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงคืนพระชนม์จากความตายและได้ทรงกลับจากโลกฝ่ายวิญญาณด้วยพระฉายาดั้งเดิม
ของพระองค์ ด้วยพระอุปนิสัยดั้งเดิมของพระองค์

และด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ของพระองค์จากเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปหาโรมัสก่อนเป็นอันดับแรก และทรงให้โรมัสสัมผัสพระปัสวีของพระองค์

ไม่ใช่เพียงเพื่อให้โรมัสมองเห็นกายจิตวิญญาณของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์เท่านั้น

แต่ยังให้โรมัสสัมผัสและรู้สึกถึงการดำรงอยู่ของกายทางจิตวิญญาณของพระองค์และคลายความสงสัยของเขาไป

โดยสิ้นเชิง ก่อนที่องค์พระเยซูเจ้าจะทรงถูกตรึงที่กางเขน

โรมัสสงสัยในเรื่องที่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์มาโดยตลอด และไม่สามารถเชื่อได้

ความเชื่อที่เขามีในพระเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่เขาสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของเขาเอง

สิ่งที่เขาสามารถสัมผัสได้ด้วยมือของเขาเองเท่านั้น

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงมีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับความเชื่อของบุคคลชนิดนี้

พวกเขาเชื่อเพียงพระเจ้าในสวรรค์ และไม่เชื่อในองค์หนึ่งเดียวผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา
หรือพระคริสต์ในเนื้อหนังเลย อีกทั้งพวกเขาก็จะไม่ยอมรับพระองค์
เพื่อให้โรมัสยอมรับและเชื่อในการดำรงอยู่ขององค์พระเยซูเจ้าและเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็น
มนุษย์อย่างแท้จริง พระองค์จึงได้ทรงอนุญาตให้โรมัสเอื้อมมือของเขาออกมาสัมผัสพระปรัศว์ของพระองค์
ความสงสัยของโรมัสก่อนและหลังจากการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้ามีความแตกต่างกันหรือไม่?
เขาสงสัยอยู่เสมอและไม่มีทางที่ผู้ใดจะสามารถแก้ไขความสงสัยและทำให้เขากลายความสงสัยเหล่านั้นไปได้
ยกเว้นแต่กายจิตวิญญาณขององค์พระเยซูเจ้ามาปรากฏต่อเขาด้วยพระองค์เองและยอมให้เขาสัมผัสรอยตะปูบน
พระกายของพระองค์ ดังนั้น
นับตั้งแต่เวลาที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงอนุญาตให้โรมัสสัมผัสพระปรัศว์ของพระองค์
และปล่อยให้เขาเข้าถึงการมีอยู่ของรอยตะปูจริงๆ ความสงสัยของโรมัสก็ได้หายไป
และเขาได้รู้อย่างแท้จริงว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว
และเขาได้ยอมรับและเชื่อว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระคริสต์และพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
ถึงแม้ว่าในเวลานี้โรมัสจะไม่มี ความสงสัยอีกต่อไป
แต่เขาก็ได้สูญเสียโอกาสที่จะพบกับพระคริสต์ตลอดไปแล้ว เขาได้สูญเสียโอกาสที่จะอยู่ร่วมกับพระองค์
ติดตามพระองค์ และรู้จักพระองค์ตลอดไปแล้ว
เขาได้สูญเสียโอกาสที่พระคริสต์จะทรงทำให้เขาเพียบพร้อมไปแล้ว
การทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าและพระวาระของพระองค์ได้จัดเตรียมข้อสรุปและคำพิพากษากับความเชื่อ
ของพวกที่เต็มไปด้วยความสงสัย พระองค์ได้ทรงใช้พระวาระและการกระทำจริงๆ
ของพระองค์เพื่อบอกบรรดาผู้สงสัย บอกพวกที่เชื่อเฉพาะในพระเจ้าในสวรรค์แต่ไม่เชื่อในพระคริสต์ว่า
พระเจ้าไม่ได้ทรงชมเชยความเชื่อของพวกเขา
 อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงชมเชยพวกเขาสำหรับการติดตามพระองค์ในขณะที่สงสัยพระองค์
วันที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและพระคริสต์อย่างเต็มเปี่ยมอาจเป็นวันที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น
แน่นอนว่าวันนั้นก็จะเป็วันที่ได้มีคำพิพากษาต่อความสงสัยของพวกเขาเช่นเดียวกัน
ทำที่ที่พวกเขามีต่อพระคริสต์ได้กำหนดชะตากรรมของพวกเขา
และความสงสัยที่ दौरानของพวกเขาหมายความว่าความเชื่อของพวกเขาไม่ก่อให้เกิดผลใด
และความแข็งกระด้างของพวกเขาหมายความว่าความหวังของพวกเขานั้นสูญเปล่า
เพราะการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าในสวรรค์เพิ่มขึ้นเพราะภาพลวงตา
และความสงสัยที่พวกเขามีต่อพระคริสต์นั้นอันที่จริงแล้วคือทำที่ที่แท้จริงที่พวกเขามีต่อพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพวกเขาได้สัมผัสรอยตะปูบนพระกายขององค์พระเยซูเจ้า
ความเชื่อของพวกเขาก็ยังคงไว้ประโยชน์และบทอาสนของพวกเขาก็สามารถอธิบายได้เพียงว่าเป็นการดักน้ำคั
ยตะกร้าไม้ไผ่—ทั้งหมดนั้นสูญเปล่า
สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับโรมัสยังเป็นวิธีการของพระองค์ที่ชัดเจนอย่างยิ่งในการตรัสบอกทุกคนเช่นกันว่า
า

องค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์คือองค์พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงใช้เวลาสามสิบสามปีครึ่งไปในการทรงพระราชกิจ
ท่ามกลางมวลมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและได้ทรงรับประสบการณ์กับหุบเขาแห่งเงาของความตาย

และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงรับประสบการณ์กับการคืนพระชนม์

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าในแง่มุมใดๆ

ถึงแม้ว่าขณะนี้พระองค์ได้ทรงมีรอยตะปูบนร่างกายของพระองค์แล้ว

และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงคืนพระชนม์และได้เสด็จพระดำเนินออกจากหลุมฝังศพแล้ว

แต่พระอุปนิสัยของพระองค์ ความเข้าใจเกี่ยวกับมวลมนุษย์ของพระองค์

และเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่น้อย นอกจากนี้

พระองค์ยังกำลังตรัสบอกทุกคนว่าพระองค์ได้เสด็จลงจากกางเขน ได้ทรงฉลองชัยเหนือบาป

ได้ทรงเอาชนะความยากลำบาก และได้ทรงฉลองชัยเหนือความตาย

รอยตะปูเป็นแค่หลักฐานแห่งชัยชนะเหนือซาตานของพระองค์

หลักฐานแห่งการเป็นเครื่องบูชาแล้งบาปเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดได้สำเร็จ

พระองค์กำลังตรัสบอกทุกคนว่าพระองค์ได้ทรงรับบาปของมวลมนุษย์แล้ว

และว่าพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว

เมื่อพระองค์ได้เสด็จกลับมาพบกับบรรดาสาวกของพระองค์

พระองค์ได้ตรัสบอกข้อความนี้กับพวกเขาโดยการทรงปรากฏของพระองค์: “เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังดำรงอยู่

วันนี้เรากำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าอย่างแท้จริง เพื่อที่ว่าพวกเจ้าสามารถมองเห็นและสัมผัสเราได้

เราจะอยู่กับพวกเจ้าเสมอ”

องค์พระเยซูเจ้ายังทรงต้องประสงค์ที่จะใช้กรณีของโรมัสเป็นการตักเตือนสำหรับทุกคนในอนาคตว่า

ถึงแม้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสองค์พระเยซูเจ้าในความเชื่อในพระองค์ของเจ้า

แต่เจ้าก็ได้รับพระพรเพราะความเชื่อที่แท้จริงของเจ้า

และเจ้าสามารถมองเห็นองค์พระเยซูเจ้าเพราะความเชื่อที่แท้จริงของเจ้า และบุคคลประเภทนี้ได้รับพระพร

พระวณะที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งองค์พระเยซูเจ้าตรัสไว้เมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏต่อโรมัส
ป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้คนทั้งหมดในยุคพระคุณ

การทรงปรากฏต่อโรมัสของพระองค์และพระวณะที่พระองค์ได้ตรัสต่อเขามีผลกระทบที่ลุ่มลึกต่อหลายชั่วคน
หลังจากนั้น สิ่งเหล่านี้มีนัยสำคัญชั่ววันรันดร์

โรมัสเป็นตัวแทนของบุคคลชนิดหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าแต่ยังสงสัยพระเจ้า พวกเขามีธรรมชาติที่หวาดระแวง
มีหัวใจที่มั่งร้าย เป็นคนทรยศ และไม่เชื่อในสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสามารถทำให้สำเร็จได้

พวกเขาไม่เชื่อในฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและอธิปไตยของพระองค์

และพวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

การคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้าขัดแย้งกับคุณสมบัติเหล่านี้ที่พวกเขามี

และยังให้ออกาสพวกเขาในการค้นพบความสงสัยของพวกเขาเอง ระลึกได้ถึงความสงสัยของพวกเขาเอง

และยอมรับการทรยศของพวกเขาเอง

ด้วยเหตุนี้จึงมาเชื่ออย่างแท้จริงในการดำรงอยู่และการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้า

สิ่งที่เกิดขึ้นกับโรมัสคือการตกเตือนและข้อควรระวังสำหรับคนยุคหลังจากนั้น

เพื่อที่ว่าผู้คนจำนวนมากขึ้นสามารถตกเตือนตัวเองไม่ให้เป็นผู้สงสัยอย่างเช่น โรมัส

และว่าหากพวกเขาได้ทำให้ตัวเองเต็มไปด้วยความสงสัย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะจมลงสู่ความมืด

หากเจ้าติดตามพระเจ้า

แต่ต้องการสัมผัสพระปรีชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและรู้สึกถึงรอยตะปูของพระองค์เพื่อยืนยัน

เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อคาดคะเนว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือไม่อยู่เสมอเช่นเดียวกับโรมัส

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่จะทรงละทิ้งเจ้า ดังนั้น

องค์พระเยซูเจ้าจึงทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนไม่เป็นเหมือนกับโรมัสที่เชื่อเพียงสิ่งที่พวกเขามองเห็นได้ด้วยตาของ

พวกเขาเอง แต่ให้เป็นผู้คนที่บริสุทธิ์และซื่อสัตย์ ไม่เก็บงำความสงสัยต่อพระเจ้าเอาไว้

แต่เพียงเชื่อและติดตามพระองค์ ผู้คนเช่นนี้ได้รับพระพร

นี่เป็นข้อพึงประสงค์เล็กน้อยอย่างยิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีต่อผู้คน

และเป็นการตกเตือนสำหรับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 80

ยอห์น 21:16-17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?”

เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์”

พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?” เปโตรเสียใจมากที่พระองค์ตรัสตามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือไม่?” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด”

ในการสนทนาระหว่างองค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสตามสิ่งหนึ่งกับเปโตรซ้ำๆ ว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?” นี่คือมาตรฐานที่สูงขึ้นซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงฟังประสงค์จากผู้คนเช่นเปโตรหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ผู้คนที่เชื่อในพระคริสต์อย่างแท้จริงและเพียรพยายามที่จะรักองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำถามนี้เป็นการสืบสวนและการซักถามประเภทหนึ่ง แต่ยิ่งไปกว่านั้น

คำถามนี้เป็นข้อฟังประสงค์และความคาดหวังจากผู้คนเช่นเปโตร

องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้วิธีการตั้งคำถามนี้เพื่อให้ผู้คนไตร่ตรองเกี่ยวกับพวกเขาเอง

และมองเข้าไปในตัวเองและถามว่า: ข้อฟังประสงค์ขององค์พระเยซูเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนคือสิ่งใด?

เรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่? เราเป็นบุคคลที่รักพระเจ้าหรือไม่? เราควรรักพระเจ้าอย่างไร?

ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงถามคำถามนี้กับเปโตรเท่านั้น แต่ความจริงก็คือ ในพระทัยของพระองค์ โดยการถามคำถามเหล่านี้กับเปโตร

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะใช้โอกาสนี้ถามคำถามประเภทเดียวกันนี้กับผู้คนมากกว่านี้ผู้ที่พยายามที่จะรักพระเจ้า เป็นเพียงคำว่าเปโตรได้รับพระพรให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนของบุคคลประเภทนี้เพื่อรับการตั้งคำถามจากพระโอรสขององค์พระเยซูเจ้าเอง

เมื่อเทียบกับพระวณะต่อไปนี้ ซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับโรมัสหลังจากการทรงคืนพระชนม์ของพระองค์ว่า “ขึ้นมือของท่านออกมาคำที่สี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ”

การที่พระองค์ได้ทรงตั้งคำถามซ้ำสามครั้งกับเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?”

ทำให้ผู้คนที่รู้สึกได้ลึกซึ้งถึงความเข้มงวดกดดันในท่าทีขององค์พระเยซูเจ้า

และความเร่งด่วนที่พระองค์ทรงรู้สึกในช่วงระหว่างการตั้งคำถามของพระองค์ สำหรับโรมัสผู้สงสัยนั้น ด้วยธรรมชาติที่หลอกลวงของเขา

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เขาเอื้อมมือของเขามาสัมผัสรอยตะปูบนพระกายของพระองค์

ซึ่งได้นำให้เขาเชื่อว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่ได้คืนพระชนม์

และยอมรับพระอัครลักษณะขององค์พระเยซูเจ้าในฐานะพระคริสต์
และถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะไม่ได้ทรงประณามโรมส์อย่างเข้มงวดกวดขัน
อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ได้ทรงแสดงการพิพากษาเขาที่ชัดเจนใดๆ โดยวาจา
กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงใช้การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเพื่อให้โรมส์รู้ว่าพระองค์ทรงเข้าใจเขา
ในขณะเดียวกันก็แสดงท่าทีและความตั้งพระทัยแน่วแน่ของพระองค์ต่อบุคคลชนิดนั้น
ข้อพึงประสงค์และความคาดหวังขององค์พระเยซูเจ้าที่ทรงมีต่อบุคคลชนิดนั้นไม่สามารถมองเห็นได้จากสิ่งที่พ
ระองค์ได้ตรัสไว้ เพราะผู้คนเช่น โรมส์เพียงไม่มีความเชื่อที่แท้จริงแม้สักเสี้ยว
ข้อพึงประสงค์ขององค์พระเยซูเจ้าต่อพวกเขาไปถึงแค่จุดหนึ่งเท่านั้น
แต่ท่าทีที่พระองค์ได้ทรงเผยต่อผู้คนเช่นเปโตรนั้นแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง
พระองค์ไม่ได้ทรงพึงประสงค์ให้เปโตรเอื้อมมือของเขามาสัมผัสสร้อยตะปูของพระองค์
อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ตรัสต่อเปโตรว่า “อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์ได้ทรงถามคำถามเดิมกับเปโตรซ้ำๆ แทน คำถามนี้กระตุ้นความคิดและเปี่ยมความหมาย
คำถามที่มีแต่จะทำให้ผู้ติดตามทุกคนของพระคริสต์รู้สึกถึงความสำนึกผิดและความยำเกรง
และยังรู้สึกถึงอารมณ์ที่วิตกกังวลและเต็มไปด้วยความโศกเศร้าขององค์พระเยซูเจ้า
และเมื่อพวกเขามีความเจ็บปวดและความทุกข์อันยิ่งใหญ่
พวกเขาจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะเข้าใจความกังวลขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าและความใส่พระทัยของพระอ
งค์
พวกเขาตระหนักถึงคำสอนที่จริงจังจริงใจของพระองค์และข้อพึงประสงค์ที่เคร่งครัดต่อผู้ที่บริสุทธิและซื่อส
ดย์
คำถามขององค์พระเยซูเจ้าทำให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงความคาดหวังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีจากผู้คนซึ่งได้รับการ
เผยเในพระวาจาที่เรียบง่ายเหล่านี้ไม่ใช่แค่การเชื่อและติดตามพระองค์เท่านั้น
แต่เป็นการสัมฤทธิ์ผลในการมีความรัก การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระเจ้าของเจ้า
ความรักประเภทนี้เป็นการเอาใจและการเชื่อฟัง ความรักประเภทนี้คือการที่พวกมนุษย์ใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า
ตายเพื่อพระเจ้า ห่มเทอติศทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพระเจ้า และสละและมอบทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้า
ความรักประเภทนี้ยังมอบความสบายพระทัยให้แก่พระเจ้าอีกด้วย
ทำให้พระองค์ได้ทรงสุขสำราญกับคำพยานและได้ทรงหยุดพัก
ความรักประเภทนี้คือการตอบแทนพระเจ้าของมวลมนุษย์ ความรับผิดชอบ ภาระผูกพัน และหน้าที่ของมนุษย์
และเป็นวิธีการที่ผู้คนต้องติดตามตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา
คำถามสามคำถามเหล่านี้คือข้อพึงประสงค์และการเตือนสติที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีกับเปโตรและผู้คนที่หมดที่

จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คำถามสามคำถามนี้เองที่ได้้นำและจงใจให้เปโตรติดตามเส้นทางของเขาในชีวิตไปจนถึงที่สุด

และเป็นคำถามเหล่านี้เองในเวลาที่ยอห์นพระเยซูเจ้าเสด็จจากไป

ที่ได้้นำให้เปโตรเริ่มต้นเส้นทางใหม่ของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมของเขา

ที่ได้นำให้เขาดูแลเอาใจใส่พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะความรักของเขาที่มีให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ถวายความสบายพระทัยให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

และมอบถวายทั้งชีวิตของเขาและทั้งการเป็นอยู่ของเขาเพราะความรักนี้

ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ พระราชกิจของพระเจ้าเป็นไปเพื่อผู้คนสองประเภทเป็นหลัก

ผู้คนประเภทแรกคือผู้ที่เชื่อและติดตามพระองค์ ผู้ที่สามารถทำตามพระบัญญัติของพระองค์

ผู้ที่สามารถแบกกางเขนและยึดมั่นตามวิธีของยุคพระคุณ

ผู้คนประเภทนี้จะได้รับพระพรของพระเจ้าและสุขสำราญกับพระคุณของพระเจ้า

ผู้คนประเภทที่สองคือผู้คนเช่นเปโตร คนบางคนที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น

หลังจากที่ยอห์นพระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์

อันดับแรกพระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่เปี่ยมความหมายมากที่สุดสองสิ่งนี้ สิ่งแรกได้ทรงปฏิบัติกับโรมัส

อีกสิ่งกับเปโตร สองสิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของอะไร?

สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของเจตนารมณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของความจริงใจที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์หรือไม่?

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับโรมัสคือเพื่อเตือนผู้คนว่าอย่าเป็นผู้สงสัย แต่เพียงแค่ว่าเชื่อ

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับเปโตรคือเพื่อเสริมกำลังความเชื่อของผู้คนเช่นเปโตร

และทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อบุคคลประเภทนี้ชัดเจน

เพื่อแสดงว่าพวกเขาควรไล่ตามเสาะหาเป้าหมายใด

หลังจากที่ยอห์นพระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนที่พระองค์มีพระดำริว่าจำเป็น

ตรัสกับพวกเขา และกำหนดข้อพึงประสงค์จากพวกเขา

โดยทรงปล่อยให้เจตนารมณ์และความคาดหวังที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนไว้เบื้องหลัง นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

ความกังวลต่อมวลมนุษย์และข้อพึงประสงค์พึงประสงค์จากผู้คนของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

สิ่งเหล่านี้ยังคงเหมือนกับเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ประทับอยู่ในเนื้อหนัง

และเมื่อพระองค์ได้ประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณของพระองค์หลังจากที่ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและคืนพระชนม์

พระองค์ทรงกังวลเกี่ยวกับสาวกเหล่านี้ก่อนที่พระองค์ทรงอยู่บนกางเขน และในพระทัยของพระองค์นั้น

พระองค์ทรงชัดเจนเกี่ยวกับสถานะของทุกคนและพระองค์เข้าพระทัยความบกพร่องของทุกคน และแน่นอนว่าความเข้าพระทัยที่พระองค์ทรงมีเกี่ยวกับทุกคนหลังจากที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ คืนพระชนม์ และได้ทรงกลายเป็นกายจิตวิญญาณนั้นเหมือนกับที่เคยเป็นเมื่อพระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง พระองค์ทรงรู้ว่าผู้คนไม่มั่นใจโดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับพระอัครลักษณะของพระองค์ในฐานะพระคริสต์ แต่ในช่วงระหว่างเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง พระองค์ไม่ได้ทรงมีข้อเรียกร้องที่เคร่งครัดใดๆ กับผู้คน อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พระองค์ได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อพวกเขา และพระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขามั่นใจอย่างสมบูรณ์ว่าองค์พระเยซูเจ้าได้เสด็จมาจากพระเจ้า และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และพระองค์ได้ทรงใช้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรงปรากฏของพระองค์และการคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นนิมิตและแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับการไล่ตามเสาะหาตลอดชีวิตของมวลมนุษย์ การคืนพระชนม์จากความตายของพระองค์ไม่เพียงแต่เสริมกำลังทุกผู้คนที่ติดตามพระองค์เท่านั้น แต่ยังทำให้พระราชกิจแห่งยุคพระคุณของพระองค์มีผลอย่างครบถ้วนท่ามกลางมวลมนุษย์ และดังนั้นข่าวประเสริฐเกี่ยวกับความรอดขององค์พระเยซูเจ้าในยุคพระคุณจึงค่อยๆ แพร่ออกไปยังทุกมุมของมนุษยชาติ

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่าการทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์มีนัยสำคัญใดๆ? หากเจ้าเป็นโรมัสหรือเปโตร ณ เวลานั้น และเจ้าได้พบกับสิ่งหนึ่งนี้ในชีวิตของเจ้าซึ่งเปี่ยมความหมายอย่างยิ่ง สิ่งนั้นจะมีผลกระทบแบบใดกับเจ้า?

เจ้าจะมองสิ่งนี้เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเจ้าในการเชื่อพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าจะมองสิ่งนี้เป็นแรงขับเคลื่อนเจ้าในขณะที่เจ้าติดตามพระเจ้า

เพียรพยายามที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย และพยายามที่จะรักพระเจ้าในทั้งชีวิตของเจ้าหรือไม่?

เจ้าจะสละให้ความมานะพยายามทั้งชีวิตเพื่อเผยแพร่นิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้หรือไม่?

เจ้าจะยอมรับว่าการเผยแพรความรอดขององค์พระเยซูเจ้าเป็นพระบัญชาจากพระเจ้าหรือไม่?

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าไม่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้

ตัวอย่างสองตัวอย่างของโรมัสและเปโตรก็เพียงพอแล้วที่ผู้คนสมัยใหม่จะได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าและ น้ำพระทัยของพระองค์ สามารถกล่าวได้ว่าหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ หลังจาก that พระองค์ได้ทรงรับประสบการณ์กับชีวิตท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

และหลังจากที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความชั่วช้าของมวลมนุษย์และสถานการณ์ของชีวิตมนุษย์ ณ เวลานั้น พระเจ้าในเนื้อหนังทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่ามวลมนุษย์ช่างไร้ที่พึ่ง น่าโศกเศร้า

และนำเวทนาเพียงใด

พระเจ้าทรงได้รับความรู้สึกร่วมเกี่ยวกับสถานะของมนุษย์มากขึ้นเพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่พระองค์ทรงครอบครองในขณะที่ดำรงพระชนม์อยู่ในเนื้อหนัง เพราะสัญชาตญาณที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์
สิ่งนี้ได้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับผู้ติดตามของพระองค์ สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสิ่งต่างๆ
ที่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้

แต่เราสามารถพรรณนาถึงความกังวลและความไม่สบายใจที่พระเจ้าทรงรู้สึกในเนื้อหนังต่อผู้ติดตามทุกๆ
คนของพระองค์ได้โดยใช้คำแค่สองคำ: “ความกังวลอย่างรุนแรง” ถึงแม้ว่าคำนี้จะมาจากภาษาของมนุษย์
และถึงแม้ว่าจะมีความเป็นมนุษย์อย่างยิ่ง

กระนั้นคำนี้ก็แสดงและอธิบายอย่างชัดเจนถึงความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีให้กับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์
สำหรับความกังวลอย่างรุนแรงที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์นั้น ในระหว่างช่วงเวลาที่พวกเขาได้รับประสบการณ์
พวกเขาจะค่อยๆ รู้สึกถึงสิ่งนี้และได้สัมผัสถึงสิ่งนี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้สามารถสัมผัสได้โดยการค่อยๆ
ทำความเข้าใจกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าบนพื้นฐานของการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า
เองเท่านั้น เมื่อองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำการทรงปรากฏนี้

สิ่งนี้เป็นสาเหตุให้ความกังวลอย่างรุนแรงที่พระองค์ทรงมีให้กับผู้ติดตามของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์
ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้น และได้รับการส่งต่อไปยังกายจิตวิญญาณของพระองค์

หรือเจ้าสามารถกล่าวได้ว่าไปยังเทวสภาพของพระองค์

การทรงปรากฏของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถได้รับประสบการณ์และรู้สึกถึงความกังวลและความไม่สบายใจ
ของพระเจ้าอีกครั้ง และในขณะที่เดียวกันก็พิสูจน์อย่างทรงพลังว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุค
ผู้ทรงคลี่เปิดยุค และผู้ที่สิ้นสุดยุคด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงเสริมกำลังความเชื่อของทุกคน

และทรงพิสูจน์กับโลกถึงข้อเท็จจริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

โดยผ่านทางทรงปรากฏของพระองค์ สิ่งนี้ให้การยืนยันชั่วนิรันดร์แก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ และ
พระองค์ยังได้ทรงเริ่มต้นระยะของพระราชกิจของพระองค์ในยุคใหม่โดยผ่านทางทรงปรากฏของพระองค์
ด้วยกัน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 81

พระเยซูเสวยขนมปังและทรงอธิบายข้อพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

ลูกา 24:30-32 เมื่อประทับที่โต๊ะอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระพร แล้วทรงหักส่งให้เขา
ตาของเขาทั้งสองก็เปิดออกและเขาก็จำพระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา เขาจึงพูดกันว่า
“ใจเราร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทาง และเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ?”

บรรดาสาวกนำปลาอย่างมาให้พระเยซูเสวย

ลูกา 24:36-43 ระหว่างที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่ พระองค์เสด็จมาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี
พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายอุ่นไวใจทำไม? เพราะอะไรท่านถึงเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจ?
จงดูที่มือและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู
เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี” เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว
พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น
เมื่อพวกเขายังไม่ค่อยเชื่อเพราะเป็นเรื่องที่น่ายนิคืออย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่นั้น
พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ที่นี่มีอะไรกินบ้างไหม?” พวกเขา ก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์
พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา

อันดับต่อไป พวกเราจะมาดูบทตอนของข้อพระคัมภีร์ข้างต้น

บทตอนแรกคือการเล่าถึงการที่พระเยซูเสวยขนมปังและทรงอธิบายพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระ
องค์ และบทตอนที่สองคือการเล่าถึงการที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยปลาอย่าง
สองบทตอนนี้ช่วยให้เรารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างไร?

พวกเขาสามารถจินตนาการประเภทของรูปภาพที่พวกเขาได้รับจากคำพรรณนาถึงการที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยขนม
ปังและจากนั้นก็ปลาอย่างได้หรือไม่?

เจ้าสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่าพวกเขาอาจรู้สึกอย่างไรหากองค์พระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาและเส
วยขนมปัง? หรือหากพระองค์เสวยพระกระยาหารร่วมโต๊ะเดียวกับพวกเขา

และเสวยปลาและขนมปังร่วมกับผู้คน เจ้าจะมีความรู้สึกแบบใดในขณะนั้น?

หากเจ้าจะรู้สึกใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมาก ว่าพระองค์ทรงสนิทสนมกับเจ้าเป็นอย่างมาก
เช่นนั้นแล้วความรู้สึกนี้ก็ต้อง

นี่แหละคือผลลัพธ์ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์ให้เกิดขึ้นอย่างแน่นอนจากการเสวยขนมปังและปลาต่อ

นำผู้คนที่รวมตัวกันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
หากองค์พระเยซูเจ้าเพียงตรัสกับผู้คนหลังจากการคืนพระชนม์
หากพวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงเนื้อหนังและพระอัฐิของพระองค์
แต่รู้สึกว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณที่เอื้อมไม่ถึงแทน พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร?
พวกเขาจะไม่ผิดหวังหรือ? ผู้คนที่รู้สึกผิดหวังจะไม่รู้สึกว่าถูกทิ้งขว้างหรือหรือ?
พวกเขาจะไม่รู้สึกถึงระยะห่างระหว่างพวกเขาเองและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าหรือ?
ระยะห่างนี้จะทำให้เกิดผลกระทบที่เป็นลบใดกับสัมพันธภาพของผู้คนกับพระเจ้า? แน่นอนว่าผู้คนจะรู้สึกกลัว
ว่าพวกเขาไม่กล้าเข้าใกล้พระองค์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจะมีท่าทีที่รักษาระยะห่างด้วยความเคารพกับพระองค์
จากนั้นเป็นต้นไป พวกเขาจะตัดขาดสัมพันธภาพที่สนิทสนมกับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเขา
และกลับไปยังสัมพันธภาพระหว่างมวลมนุษย์กับพระเจ้าที่สถิตในสวรรค์เหมือนกับที่เคยเป็นก่อนยุคพระคุณ
กายจิตวิญญาณที่ผู้คนไม่สามารถสัมผัสหรือรู้สึกได้จะทำให้เกิดการจำกัดความสัมพันธ์กับพระเจ้าของพวกเขา
และจะยังเป็นสาเหตุให้สัมพันธภาพที่สนิทสนมซึ่งได้รับการสร้างขึ้นในช่วงระหว่างเวลาที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้า
ทรงอยู่ในเนื้อหนังโดยไม่มีระยะห่างระหว่างพระองค์กับพวกมนุษย์นั้น ไม่มีอยู่อีกต่อไป
สิ่งเดียวที่กายจิตวิญญาณก่อขึ้นในผู้คนคือความรู้สึกกลัว การหลีกเลี่ยง และการเพ่งมองอย่างไร้คำพูด
อย่าว่าแต่กับการติดตาม เชื่อใจ หรือเคารพยำเกรงพระองค์เลย
พวกเขาจะไม่กล้าเข้าใกล้หรือมีส่วนร่วมในการสนทนากับพระองค์ด้วยซ้ำ
พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะมองเห็นความรู้สึกประเภทนี้ที่พวกมนุษย์มีให้กับพระองค์
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะมองเห็นผู้คนหลีกเลี่ยงพระองค์ หรือนำตัวพวกเขาเองออกจากพระองค์
พระองค์ทรงต้องประสงค์เพียงให้ผู้คนเข้าใจพระองค์ มาอยู่ใกล้ชิดพระองค์ และเป็นครอบครัวของพระองค์
หากครอบครัวของเจ้าเอง บุตรของเจ้าเอง มองเห็นเจ้าแต่ไม่รับรู้ถึงเจ้า
และไม่กล้าที่จะมาเข้าใกล้เจ้าแต่หลีกเลี่ยงเจ้าอยู่เสมอ
หากเจ้าไม่สามารถได้รับความเข้าใจจากพวกเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งที่คุณได้ทำให้พวกเขา
นั่นจะทำให้เจ้ารู้สึกอย่างไร? นั่นจะไม่เจ็บปวดหรือหรือ? เจ้าจะไม่ใจสลายหรือหรือ?
นั่นแหละคือสิ่งที่พระเจ้าทรงรู้สึกเมื่อผู้คนหลีกเลี่ยงพระองค์ ดังนั้น หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
องค์พระเยซูเจ้ายังได้ทรงปรากฏต่อผู้คนในรูปร่างที่มีเลือดเนื้อของพระองค์
และยังคงได้สวมพระและทรงดื่มร่วมกับพวกเขา พระเจ้าทรงมองผู้คนว่าเป็นครอบครัว
และพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะให้มวลมนุษย์มองพระองค์เป็นองค์หนึ่งเดียวผู้เป็นยอศรีสำหรับพวกเขาเช่น
กัน พระเจ้าทรงสามารถได้รับผู้คนอย่างแท้จริงได้ในหนทางนี้เท่านั้น
และผู้คนสามารถรักและนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ในหนทางนี้เท่านั้น ตอนนี้

พวกเขาสามารถเข้าใจเจตนารมณ์ของเราในการคัดสองบทตอนนี้จากพระคัมภีร์ที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยขนมปังและอธิบาช้อพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ และที่สาวกถวายปลาอย่างแก่พระองค์เพื่อเสวยได้หรือไม่?

สามารถกล่าวได้ว่ามีการใช้พระคำอย่างจริงจังจริงใจในลำดับสิ่งต่างๆ
ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสและได้ทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
สิ่งเหล่านี้เต็มไปด้วยความใจดีและความรักใคร่ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ
และเต็มไปด้วยความทะนุถนอมและความใส่ใจพระทัยอย่างพิถีพิถันที่พระองค์ได้ทรงมีให้กับสัมพันธภาพอันสนิทสนมที่พระองค์ทรงได้สร้างขึ้นกับมวลมนุษย์ในช่วงระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
ยิ่งไปกว่านั้น
สิ่งเหล่านั้นยังเต็มไปด้วยความอาวรณ์และการถวิลหาที่พระองค์ทรงรู้สึกกับชีวิตแห่งการเสวยและการดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาสาวกของพระองค์ในช่วงระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง ดังนั้น
พระเจ้าจึงไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ผู้คนรู้สึกถึงระยะห่างระหว่างพระเจ้าและมนุษย์
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้มวลมนุษย์ตีตัวออกห่างจากพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้มวลมนุษย์รู้สึกว่าหลังจากการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้า
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สนิทสนมกับผู้คนยิ่งนักอีกต่อไป
ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ร่วมกับมวลมนุษย์อีกต่อไปเพราะพระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ
ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดาผู้ซึ่งผู้คนไม่มีวันสามารถมองเห็นหรือเอื้อมถึงได้
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนรู้สึกว่าเกิดความแตกต่างใดๆ ในสถานะระหว่างพระองค์และมวลมนุษย์
เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นผู้คนที่ต้องการติดตามพระองค์แต่รักษาระยะห่างที่เต็มไปด้วยความเคารพกับพระองค์ พระทัยของพระองค์เจ็บปวด เพราะนั่นหมายความว่าหัวใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระองค์มาก
และพระองค์จะได้รับหัวใจของพวกเขาได้ยากยิ่ง ดังนั้น
หากพระองค์ทรงปรากฏต่อผู้คนในกายจิตวิญญาณที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้
นี่จะทำให้มนุษย์มีระยะห่างจากพระเจ้าอีกครั้ง
และจะนำให้มวลมนุษย์มองพระคริสต์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างเข้าใจผิดว่าทรงกลายเป็นสูงส่ง
เป็นแบบที่แตกต่างไปจากมวลมนุษย์
และเป็นใครบางคนที่ไม่สามารถร่วมโต๊ะและเสวยกับมนุษย์ได้อีกต่อไปเพราะพวกมนุษย์เต็มไปด้วยบาป
โสโครก และไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ เพื่อที่จะขับไล่ความเข้าใจผิดเหล่านี้ของมวลมนุษย์นั้น
องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำหลายสิ่งที่พระองค์เคยทำในเนื้อหนัง ตามที่มีบันทึกในพระคัมภีร์ว่า:
“พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระพร แล้วทรงหักส่งให้เขา”

พระองค์ยังได้ทรงอธิบายข้อพระคัมภีร์กับพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยทำในอดีต สิ่งต่างๆ
ทั้งหมดนี้ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำนั้นทำให้ทุกคนที่มองเห็นพระองค์รู้สึกว่างค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเป
ี่ยนแปลงไป ว่าพระองค์ยังทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิม
ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและได้ทรงรับประสบการณ์กับความตายมาแล้ว
พระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์ และได้เสด็จจากมวณมนุษย์ไป
พระองค์ได้เสด็จกลับมาอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์ และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับพระองค์ที่เปลี่ยนแปลงไป
บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนอยู่ต่อหน้าผู้คนยังคงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิม
อาภักดิ์ของพระองค์และวิธีของพระองค์ในการสนทนากับผู้คนก็ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคยยิ่งนัก
พระองค์ยังคงทรงเต็มไปด้วยความรักเมตตา พระคุณ และการทนยอมรับ—
พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิมที่ทรงรักผู้อื่นเหมือนที่พระองค์รักพระองค์เอง
ที่ทรงสามารถประทานอภัยให้กับมวณมนุษย์ได้เจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง
พระองค์ได้เสวยร่วมกับผู้คนเหมือนกับที่พระองค์เคยเป็นมาเสมอ ทรงหาหรือเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์กับพวกเขา
และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงมาจากเนื้อและเลือดและสามารถสัมผัสและมองเห็นได้เหมือนก่อนหน้า
บุตรมนุษย์อย่าง que พระองค์ทรงเป็นเปิดโอกาสให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงความสนิทสนมได้ รู้สึกสบายใจ
และรู้สึกถึงความชื่นบานของการได้รับบางสิ่งบางอย่างที่ได้สูญเสียไปกลับคืนมา ด้วยความสบายใจอย่างยิ่งवाद
พวกเขาเริ่มต้นวางใจและเคารพยำเกรงอย่างกล้าหาญและมั่นใจในบุตรมนุษย์ผู้นี้ที่ทรงสามารถให้อภัยมวณนุษ
ย์สำหรับบาปของพวกเขา พวกเขายังเริ่มต้นอธิษฐานด้วยพระนามขององค์พระเยซูเจ้าโดย ไม่มีความลังเลอีกด้วย
อธิษฐานเพื่อให้ได้รับพระคุณของพระองค์ พระพรของพระองค์
และเพื่อให้ได้รับสันติสุขและความชื่นบานจากพระองค์
เพื่อให้ได้รับความไ่สพระทัยและการคุ้มครองปกป้องจากพระองค์
และพวกเขาได้เริ่มต้นเชี่ยวชาญรักษาผู้เจ็บป่วยและขับไล่ปีศาจด้วยพระนามขององค์พระเยซูเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาจาที่ปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 82

ในช่วงระหว่างเวลาที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้น
บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ส่วนใหญ่ไม่สามารถพิสูจน์ยืนยันพระอัครลักษณะของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ตรัส
ได้อย่างเต็มที่ เมื่อพระองค์กำลังทรงเข้าไปใกล้กางเขน
ท่าทีของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์คือท่าทีของการสังเกต เช่นนั้นแล้ว
นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนจนถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพ
ท่าทีที่ผู้คนมีต่อพระองค์คือความผิดหวัง ในช่วงระหว่างเวลานี้
ในหัวใจของพวกเขาผู้คนได้เริ่มเปลี่ยนจากการสงสัยในสิ่งต่างๆ
ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้ในช่วงระหว่างเวลาของพระองค์ในเนื้อหนัง ไปเป็นการปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
จากนั้น เมื่อพระองค์ได้เสด็จพระดำเนินออกจากอุโมงค์ฝังศพและได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทีละคน
ผู้คนส่วนใหญ่ที่มองเห็นพระองค์ด้วยตาของพวกเขาเองหรือได้ยินข่าวการคืนพระชนม์ของพระองค์จึงได้ค่อยๆ
เปลี่ยนท่าทีของพวกเขาจากการปฏิเสธเป็นความกังขา
พวกเขายอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระคริสต์ในเนื้อหนังก็เฉพาะเมื่อองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงให้
โรมัสวางมือของเขาลงบนพระปัสวของพระองค์
และเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังและเสวยมันต่อหน้าฝูงชนหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
และจากนั้นจึงเสวยปลาต่อหน้าพวกเขาเท่านั้น
เจ้าสามารถพูดได้ว่ามันเป็นเสมือนว่ากายจิตวิญญาณนี้ของเนื้อและเลือดที่ยืนต่อหน้าผู้คนเหล่านั้นกำลังปลุกพว
กเขาทุกๆ คนจากความฝัน:
บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนต่อหน้าพวกเขาก็องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ
พระองค์ทรงมีรูปร่างและเนื้อหนังและพระอัฐิ
และพระองค์ได้ทรงพระชนม์ชีพและเสวยพระกระยาหารเลี้ยงช้างมวลงมนุษย์มาเป็นเวลานานแล้ว... ในเวลานี้
ผู้คนรู้สึกว่าการดำรงอยู่ของพระองค์เป็นจริงอย่างยิ่ง และช่างยอดเยี่ยมยิ่ง ในขณะเดียวกัน
พวกเขายังชื่นบานและมีความสุข และเต็มไปด้วยอารมณ์ด้วยเช่นกัน
การทรงปรากฏอีกครั้งของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความถ่อมพระทัยของพระองค์ได้อย่างแท้จริง
รู้สึกถึงความใกล้ชิดและความผูกพันกับมวลมนุษย์ของพระองค์
และรู้สึกว่าพระองค์มีพระคำเกี่ยวกับพวกเขามากเพียงใด การอยู่ร่วมกันเป็นเวลาสั้นๆ
อีกครั้งนี้ทำให้ผู้คนที่มีมองเห็นองค์พระเยซูเจ้ารู้สึกเสมือนว่าชั่วชีวิตได้ผ่านไป หัวใจที่สูญเสีย สับสน หวั่นเกรง
วิตกกังวล โหยหา และด้านชาของพวกเขาได้พบความสบายใจ พวกเขาไม่เคลือบแคลงหรือผิดหวังอีกต่อไป
เพราะพวกเขารู้สึกว่าตอนนี้มีความหวังและมีบางสิ่งบางอย่างให้พึ่งพา จากนั้น

บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนต่อหน้าพวกเขาจะระงับหลังให้พวกเขาอยู่เสมอ

พระองค์จะทรงเป็นปรากฏที่แข็งแกร่งของพวกเขา เป็นที่หลบภัยของพวกเขาในจินันคร

ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะได้ทรงคืนพระชนม์

แต่พระทัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้จากมวลมนุษย์ไป โดยการทรงปรากฏต่อผู้คน

พระองค์ได้ตรัสบอกพวกเขาว่าไม่ว่าพระองค์จะทรงดำรงอยู่ในรูปร่างใดก็ตาม

พระองค์จะทรงร่วมทางไปกับผู้คน เสด็จพระดำเนินกับพวกเขา และทรงอยู่กับพวกเขาในทุกที่และทุกเวลา

พระองค์ได้ตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมมวลมนุษย์และเลี้ยงดูพวกเขา

อนุญาตให้พวกเขามองเห็นและสัมผัสพระองค์

และทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่วันรู้สึกไร้ที่พึ่งอีกในทุกที่และทุกเวลา

องค์พระเยซูเจ้ายังทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามลำพังในโลกนี้

มวลมนุษย์มีความใส่พระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา พวกเขาสามารถพึ่งพิงพระเจ้าได้เสมอ

และพระองค์ทรงเป็นครอบครัวของผู้ติดตามของพระองค์ทุกๆ คน เมื่อมีพระเจ้าให้พึ่งพิงแล้ว

มวลมนุษย์จะไม่เปล่าเปลี่ยวหรือไร้ที่พึ่งอีกต่อไป

และผู้ที่ยอมรับพระองค์ว่าเป็นเครื่องบูชาพลีนาบของพวกเขาก็จะไม่ถูกผูกมัดในบาปอีกต่อไป

ในสายตาของมนุษย์

พระราชกิจส่วนเหล่านี้ของพระองค์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงดำเนินการหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์นี้

เป็นเรื่องเล็กน้อยอย่างมาก แต่ตามที่เรารู้เห็นนั้น ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำช่างเปี่ยมความหมาย ช่างล้ำค่า

ช่างมีความสำคัญและเต็มไปด้วยนัยสำคัญอย่างหนักหน่วง

ถึงแม้ว่าช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้นจะเต็มไปด้วยความยากลำบากและความทุกข์

พระองค์ก็ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเพื่อไถ่มวลมนุษย์ ณ

เวลานั้นได้สำเร็จลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์และเพียบพร้อม

โดยผ่านทางทรงปรากฏในกายจิตวิญญาณของเนื้อและเลือดของพระองค์

พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์โดยการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และพระองค์ได้ทรงสรุปพันธกิจของพระองค์โดยการทรงปรากฏต่อมวลมนุษย์ในรูปร่างที่เป็นเนื้อหนังของพระ

องค์ พระองค์ได้ทรงป่าวประกาศยุคพระคุณ

ทรงเริ่มต้นยุคใหม่โดยผ่านทางพระอัครลัทธิของพระองค์ในฐานะพระคริสต์

พระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจในยุคพระคุณ

และพระองค์ได้ทรงเสริมกำลังและนำผู้ติดตามทั้งหมดของพระองค์ในยุคพระคุณโดยผ่านทางพระอัครลัทธิของ

พระองค์ในฐานะพระคริสต์

พระราชกิจของพระเจ้านั้นสามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มต้นให้เสร็จสิ้นอย่างแท้จริง มีขั้นตอนและแผนการ และพระราชกิจนั้นเต็มไปด้วยพระปรีชาญาณของพระองค์

อุทยานภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ กิจการที่น่าพิศวงของพระองค์ และความรักและความปรานีของพระองค์ แน่แน่นอนว่าเส้นด้ายเส้นสำคัญที่ร้อยผ่านพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าคือความไ่พระทัยที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์ สิ่งนี้แผ่ซ่านไปด้วยความรู้สึกกังวลของพระองค์ ซึ่งพระองค์ไม่เคยทรงสามารถวางลงได้เลย ในวาระเหล่านี้ของพระคัมภีร์ ในทุกๆ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ความหวังที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าและความกังวลที่ทรงมีให้กับมวลมนุษย์ได้รับการเผยออกมา

เช่นเดียวกับความไ่พระทัยอย่างพิถีพิถันและการทะนุถนอมมวลมนุษย์ของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ไม่มีสิ่งใดในนี้เคยเปลี่ยนแปลง ตลอดเวลาจนถึงเวลาปัจจุบัน—พวกเจ้าสามารถมองเห็นได้หรือไม่?

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นสิ่งนี้ หัวใจของพวกเจ้าไม่ได้เข้าใกล้พระเจ้าโดยไม่รู้ตัวหรือ?

หากพวกเจ้าใช้ชีวิตในยุคนั้น

และองค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อพวกเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ในรูปร่างที่จับต้อง ได้เพื่อให้พวก

เจ้ามองเห็น และหากพระองค์ประทับต่อหน้าพวกเจ้า เสวยขนมปัง และอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้พวกเจ้าฟัง

และตรัสกับพวกเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะรู้สึกอย่างไร? เจ้าจะรู้สึกมีความสุขหรือไม่? หรือว่าเจ้าจะรู้สึกผิด?

ความเข้าใจผิดและการหลีกเลี่ยงพระเจ้าก่อนหน้านี้ ปัญหาความขัดแย้งและความสงสัยพระเจ้า—

สิ่งเหล่านี้จะไม่แค่หายไปหรือ?

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้าและมนุษย์จะไม่กลายเป็นปกติและถูกต้องเหมาะสมมากขึ้นหรือ?

โดยการตีความบทตอนที่จำกัดเหล่านี้ในพระคัมภีร์ พวกเจ้าพบข้อบกพร่องใดๆ

ในพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าพบการมีสิ่งเจือปนใดๆ ในความรักของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้ามองเห็นการหลอกลวงหรือความชั่วใดๆ

ในอุทยานภาพไม่สิ้นสุดหรือพระปรีชาญาณของพระเจ้าหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

ตอนนี้พวกเจ้าสามารถพูดด้วยความมั่นใจได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์?

พวกเจ้าสามารถพูดด้วยความมั่นใจได้หรือไม่ว่าอารมณ์แต่ละอย่างของพระเจ้าคือการเผยถึงเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์? เราหวังว่าหลังจากที่พวกเจ้าได้อ่านพระวจนะเหล่านี้แล้ว

ความเข้าใจที่พวกเจ้าได้รับจากพระวจนะเหล่านี้จะช่วยเจ้าและนำผลประโยชน์มาให้เจ้าในการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยและความกลัวพระเจ้าของเจ้า และว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดผลในตัวพวกเจ้า

ผลที่เติบโตขึ้นในแต่ละวัน เพื่อให้ในขณะที่กำลังทำการไล่ตามเสาะหานี้

พวกเจ้าจะได้รับการนำเข้าไปใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ใกล้ชิดกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เจ้าจะไม่เื่อกับการไล่ตามเสาะหาความจริงอีกต่อไป

และจะไม่รู้สึกรว่าการไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเป็นเรื่องยุ่งยากหรือเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เมื่อได้รับแรงจูงใจจากการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าและเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว

พวกเขาก็จะถวิลหาความสว่าง ถวิลหาความยุติธรรม มุ่งที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง

ไล่ตามเสาะหาการสนทนากับพระทัยของพระเจ้า และเขาจะกลายเป็นบุคคลที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้

กลายเป็นบุคคลที่แท้จริง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การรู้จักพระเจ้า 3

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 83

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง

ปฐมกาล 1:3-5 พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง” แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าแสงสว่างนั้นดี และทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืดพระเจ้าทรงเรียกแสงสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก

ปฐมกาล 1:6-7 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีอากาศพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” พระเจ้าทรงสร้างอากาศพื้นนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้อากาศพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนืออากาศพื้น ก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:9-11 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือ ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน” และก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:14-15 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่างๆ ของอากาศพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนอากาศพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน” ก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:20-21 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และให้นกบินไปมาในอากาศพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน” พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ปฐมกาล 1:24-25 พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ในวันแรก กลางวันและกลางคืนของมวลมนุษย์ถือกำเนิดขึ้นและเย็นหยัดมันคงเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเรามาดูบทตอนแรกกันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดแสงสว่าง’ แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าแสงสว่างนั้นดี และทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืดพระเจ้าทรงเรียกแสงสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก” (ปฐมกาล 1:3-5)

บทตอนนี้พรรณนาถึงการกระทำครั้งแรกของพระเจ้าในปฐมกาลแห่งการทรงสร้าง

และวันแรกที่พระเจ้าได้ทรงผ่านซึ่งมีเวลาเย็นและเวลาเช้า แต่มันเป็นวันที่เหนือธรรมดา กล่าวคือ
พระเจ้าได้ทรงเริ่มเตรียมความสว่างให้แก่ทุกสรรพสิ่ง และยังไปกว่านั้น
ได้ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ในวันที่ พระเจ้าได้ทรงเริ่มตรัส
และพระวณะและสิทธิอำนาจของพระองค์ดำรงอยู่เคียงข้างกัน
สิทธิอำนาจของพระองค์ได้เริ่มแสดงออกไปท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และฤทธานุภาพของพระองค์ได้แผ่กระจายท่ามกลางทุกสรรพสิ่งอันเป็นผลมาจากพระวณะของพระองค์
จากวันนี้เป็นต้นไป ทุกสรรพสิ่งได้เป็นรูปร่างและยืนหยัดมั่นคงเนื่องจากพระวณะของพระเจ้า
สิทธิอำนาจของพระเจ้า และฤทธานุภาพของพระเจ้า
และพวกมันได้เริ่มต้นทำหน้าที่เนื่องจากพระวณะของพระเจ้า สิทธิอำนาจของพระเจ้า
และฤทธานุภาพของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าได้ตรัสพระวณะที่ว่า “จงเกิดความสว่าง” ดังนั้นความสว่างก็มีขึ้น
พระเจ้ามิได้ทรงเริ่มต้นโครงการใดๆ ของพระราชา
ความสว่างได้ปรากฏขึ้นอันเป็นผลมาจากพระวณะของพระองค์ นี่คือการสว่างที่พระเจ้าทรงเรียกว่ากลางวัน
และซึ่งมนุษย์ยังคงพึงพาอาศัยเพื่อการดำรงอยู่ของเขาในวันนี้ ด้วยพระบัญชาของพระเจ้า
เนื้อแท้และคุณค่าของมันไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป และมันไม่เคยอันตรายหายไ
การดำรงอยู่ของมันแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า
และกล่าวประกาศถึงการดำรงอยู่ของผู้สร้าง
มันยืนยงครั้งแล้วครั้งเล่าถึงพระอัครลักษณ์และสถานะของผู้สร้าง
มันไม่ใช่สิ่งที่มีอาจจับต้องได้หรือสิ่งลวงตา หากแต่เป็นความสว่างจริงที่มนุษย์สามารถมองเห็นได้
จากเวลานั้นเป็นต้นไป ในโลกกว้างเปล่าใบนี้ซึ่ง “แผ่นดินก็ร้างและว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ”
ก็ได้มีสิ่งที่เป็นวัตถุสิ่งแรกก่อกำเนิดขึ้น สิ่งนี้มาจากพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
และได้ปรากฏขึ้นในกิจการแรกแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งเนื่องจากสิทธิอำนาจและถ้อยดำรัสของพระเจ้า
ไม่นานหลังจากนั้น
พระเจ้าได้ทรงสั่งให้ความสว่างและความมืดแยกออกจากกัน...ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนและครบบริบูรณ์เนื่องจาก
พระวณะของพระเจ้า...พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนี้ว่า “กลางวัน” และความมืดนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า
“กลางคืน” ณ เวลานั้น เวลาเย็นแรกและเวลาเช้าแรกได้ก่อกำเนิดขึ้นในโลกที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะสร้างขึ้น
และพระเจ้าได้ตรัสว่า นี่คือการวันแรก วันนั้นคือการวันแรกแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของผู้สร้าง
และเป็นปฐมกาลแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
และเป็นครั้งแรกที่สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของผู้สร้างได้รับการแสดงออกไปในโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร
สร้างขึ้นใบนี้

มนุษย์สามารถมองเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้า
ตลอดจนฤทธานุภาพของพระเจ้าได้โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
เพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองฤทธานุภาพเช่นนั้น
ดังนั้นจึงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีสิทธิอำนาจเช่นนั้น เพราะพระเจ้าทรงสิทธิอำนาจเช่นนั้น
จึงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพเช่นนั้น
มนุษย์คนใดหรือวัตถุใดสามารถมีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนี้ได้หรือไม่?
มีคำตอบในหัวใจของพวกเขเจ้าหรือไม่? นอกจากพระเจ้าแล้ว
มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดที่มีสิทธิอำนาจเช่นนั้นหรือไม่?
พวกเขเจ้าเคยเห็นตัวอย่างของสิ่งเช่นนั้นในหนังสือหรือสิ่งตีพิมพ์ใดหรือไม่? มีบันทึกใดๆ
ว่าใครบางคนได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและทุกสรรพสิ่งบ้างหรือไม่?
ไม่ปรากฏว่ามีในหนังสือหรือบันทึกอื่นใด
แน่นอนว่าเหล่านี้คือพระวณะเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเกี่ยวกับการทรงสร้างโลกอันสง่างาม
ของพระเจ้า ซึ่งถูกบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์
พระวณะเหล่านี้ตรัสเพื่อสิทธิอำนาจและพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณะของพระเจ้า
สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้นเป็นสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะอันทรงเอก
ลักษณะของพระเจ้า? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นถูกครองโดยพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น?
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้น!
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพนี้ไม่สามารถถูกครองหรือแทนที่ได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งชีวิตที่ไม่ทรงสร้าง
ใดๆ! นี่คือนั่งในพระลักษณะเฉพาะของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณะพระองค์เองใช่หรือไม่?
พวกเขเจ้าเคยเป็นประจักษ์พยานถึงมันหรือไม่?
พระวณะเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนได้เข้าใจข้อเท็จจริงได้อย่างรวดเร็วและชัดเจนว่าพระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจ
ที่เป็นเอกลักษณะ และฤทธานุภาพที่เป็นเอกลักษณะ ทรงถือครองพระอัครลักษณะและสถานะสูงสุด
จากการสามัคคีธรรมข้างต้นนี้
พวกเขเจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าที่พวกเขเจ้าเชื่อนั้นทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณะพระองค์เอง?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณะ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 84

ในวันที่สอง สิทธิอำนาจของพระเจ้าจัดการเตรียมการน้ำ และสร้างภาคพื้น
และพื้นที่สำหรับการอยู่รอดของมนุษย์ขั้นพื้นฐานที่สุดปรากฏขึ้น

“พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน’ พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น
แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:6-7)
มีความเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน”
ในคัมภีร์นี้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น
แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น”
อะไรคือผลลัพธ์หลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสและได้ทำการนี้? คำตอบอยู่ในตอนสุดท้ายของบทตอนนี้ ความว่า
“ก็เป็นอย่างนั้น”

สองประโยคสั้นๆ นี้บันทึกเหตุการณ์ที่สง่างาม และพรรณนาจากที่น่าอัศจรรย์—
หน้าที่การงานที่น่าเกรงขามซึ่งพระเจ้าได้ทรงควบคุมน้ำ และได้ทรงสร้างพื้นที่ซึ่งมนุษย์สามารถดำรงอยู่ได้...

ในภาพนี้ น้ำและภาคพื้นปรากฏขึ้นเฉพาะเบื้องพระเนตรของพระเจ้าโดยทันที
และพวกมันได้แยกออกโดยสิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้า และได้แยกออกเป็น “ข้างบน” และ “ข้างใต้”
ในลักษณะที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแต่งตั้ง กล่าวคือ
ภาคพื้นที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นไม่เพียงครอบคลุมน้ำที่อยู่ข้างใต้เท่านั้น
แต่ยังพองน้ำเบื้องบนด้วยเช่นกัน... ในการนี้ ช่วยไม่ได้ที่มนุษย์จะเพียงแต่จ้องมอง อึ้งตะลึงงัน
และอ้าปากค้างด้วยความเลื่อมใสในมหิทฤทธิแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์และความตระการตาของฉากซึ่งพร
ะผู้สร้างได้ทรงเคลื่อนและทรงบัญชาน้ำ และได้ทรงสร้างภาคพื้น
พระเจ้าได้ทรงสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อีกอย่างหนึ่งโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
และฤทธานุภาพของพระเจ้า และสิทธิอำนาจของพระเจ้า
นี่มิใช่มหิทฤทธิแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างหรือหรือ?
ขอให้พวกเราใช้คัมภีร์มาอธิบายกิจการทั้งหลายของพระเจ้ากันเถิด กล่าวคือ
พระเจ้าได้ตรัสพระวณะของพระองค์ และเนื่องจากพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าจึงมีภาคพื้นขึ้นในระหว่างน้ำ
ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงที่น่าเกรงขามหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นในพื้นที่นี้เนื่องจากพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า
และมันไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในความสำนึกหรือธรรมชาติทั่วไป
แต่เป็นการแทนที่ชนิดที่ความว่างเปล่ากลายเป็นบางสิ่งบางอย่าง มันเกิดมาจากพระดำริของพระผู้สร้าง
 และได้กลายเป็นบางสิ่งบางอย่างจากความว่างเปล่าเนื่องจากพระวณะที่พระผู้สร้างได้ตรัสไป และยิ่งไปกว่านั้น

จากจุดนี้เป็นต้นไปมันจะดำรงอยู่และยืนหยัดมั่นคงเพื่อประโยชน์ของพระผู้สร้าง และจะแปรผัน เปลี่ยนแปลง และเริ่มใหม่ตามพระดำริของพระผู้สร้าง

บทตอนนี้พรรณนาถึงกิจการที่สองของพระผู้สร้างในการทรงสร้าง โลกทั้งใบของพระองค์

มันเป็นการแสดงออกอีกอย่างหนึ่งของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง

เป็นการบุกเบิกหน้าที่การงานอีกอย่างหนึ่งโดยพระผู้สร้าง

วันนี้คือวันที่สองที่พระผู้สร้างได้ทรงผ่านไปในนับตั้งแต่การวางรากฐานของโลก

และมันเป็นวันที่น่าอัศจรรย์อีกวันหนึ่งสำหรับพระองค์ กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงดำเนินไปตามกลางความสว่าง

พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งภาคพื้น พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการและทรงควบคุม

และกิจการทั้งหลายของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์

และฤทธานุภาพของพระองค์ถูกนำไปทรงพระราชกิจในวันใหม่...

เคยมีภาคพื้นในระหว่างน้ำก่อนที่จะพระเจ้าคริสต์พระวาระของพระองค์หรือไม่? แน่นอนว่าไม่!

และเป็นอย่างไรเล่าหลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ”

สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าตั้งพระทัยไว้ได้ปรากฏขึ้น มีภาคพื้นระหว่างน้ำ และน้ำถูกแยกออกเพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า

“แยกน้ำออกจากกัน” ด้วยวิธีนี้ วัตถุใหม่สองสิ่ง

สองสิ่งที่เพิ่งเกิดใหม่ได้ปรากฏขึ้นท่ามกลางสรรพสิ่งอันเป็นผลมาจากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

ตามพระวาระของพระเจ้า พวกเขารู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการปรากฏของสิ่งใหม่สองสิ่งนี้?

พวกเขารู้สึกถึงความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพของพระผู้สร้างหรือไม่?

พวกเขารู้สึกถึงพลังที่เป็นเอกลักษณ์และเหนือธรรมชาติของพระผู้สร้างหรือไม่?

ความยิ่งใหญ่ของพลังและฤทธานุภาพเช่นนั้นเป็นไปเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และสิทธิอำนาจนี้เป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง

และพระลักษณะเฉพาะที่ทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง

บทตอนนี้ได้ให้ความสำคัญกับรู้ที่ลุ่มลึกถึงความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าแก่พวกเขาอีกครั้งหนึ่งหรือไม่?

แท้จริงแล้ว เรายังไม่เพียงพอเลย สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างแผ่ออกไปไกลเกินกว่านี้

ความทรงเอกลักษณ์ของพระองค์มิใช่เป็นเพียงเพราะพระองค์ทรงครองเนื้อแท้ที่ไม่เหมือนเนื้อแท้ของสิ่งทรงสร

างใดเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์นั้นเหนือธรรมชาติ ไร้ขีดจำกัด

เป็นสุดยอดของทุกสิ่ง และยืนหยัดเหนือทุกสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

เป็นเพราะสิทธิอำนาจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นสามารถสร้างชีวิต

ก่อกำเนิดการอัศจรรย์ และสร้างทุกเวลานาทีที่น่าตื่นตาตื่นใจและเหนือธรรมชาติอีกด้วย ในขณะเดียวกัน

พระองค์ทรงสามารถควบคุมชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างและถือครองอธิปไตยเหนือการอัศจรรย์ทั้งหลายและทุกเว
ลานาที่ที่พระองค์ทรงสร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 85

ในวันที่สาม พระวณะของพระเจ้าให้กำเนิดแผ่นดินโลกและทะเล
และสิทธิอำนาจของพระเจ้าทำให้โลกเต็มเปี่ยมด้วยชีวิต

ประโยคแรกของปฐมกาล 1:9-11 กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน
ที่แห่งจงปรากฏขึ้น’” ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงใดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าเพียงแค่ตรัสว่า
“น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น”?
และได้มีสิ่งใดในพื้นที่นั้นนอกเหนือจากแสงสว่างและอากาศ? ในคัมภีร์เหล่านี้มีใจความว่า
“พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” กล่าวคือ
บัดนี้มีแผ่นดินและทะเลในพื้นที่นี้ และแผ่นดินกับทะเลนั้นถูกแยกออกจากกัน การปรากฏของสิ่งใหม่ๆ
เหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากพระบัญชาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าว่า “และก็เป็นดังนั้น”
คัมภีร์นี้พรรณนาหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเร่งรีบขณะที่พระองค์กำลังทรงกระทำการนี้?
มันพรรณนาหรือไม่ว่าพระองค์ทรงใช้แรงกำลังทางกาย? ดังนั้น พระเจ้าได้ทรงกระทำการนี้อย่างไร?
พระองค์ได้ทรงทำให้สิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ก่อกำเนิดขึ้นมาอย่างไร?
พระเจ้าได้ทรงใช้พระวณะเพื่อสัมฤทธิ์การทั้งหมดนี้
เพื่อสร้างความครบถ้วนบริบูรณ์ของการนี้อย่างชัดเจนอยู่ในตัว

.....

พวกเรามาต่อกันที่ประโยคสุดท้ายของบทตอนนี้กันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดพืช คือ
ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น”
ในขณะที่พระเจ้ากำลังตรัส สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้เป็นขึ้นมาตามพระคำริของพระเจ้า และในทันใดนั้น
ความหลากหลายของรูปแบบชีวิตเล็กๆ ที่ละเอียดอ่อนก็โผล่ศีรษะของพวกมันอย่างไม่มั่นคงผ่นดินขึ้นมา
และพวกมัน โบกมือทักทายกันอย่างกระตือรือร้น พยักหน้าและยิ้มให้กับโลก
ก่อนที่พวกมันจะได้สะบัดเศษดินออกจากตัวของพวกมันเสียอีก
พวกมันขอบคุณพระเจ้าผู้สร้างสำหรับชีวิตที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกมัน
และประกาศต่อโลกว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของทุกสรรพสิ่ง
และว่าพวกมันต่างจะอุทิศชีวิตของพวกมันเพื่อแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง
ขณะที่พระวณะทั้งหลายของพระเจ้าถูกตรัสไป แผ่นดินได้กลายเป็นเขียวข่ม
ธัญพืชทุกชนิดที่มนุษย์สามารถชื่นชมก็ได้ผุดและแทรกผ่านพื้นดินออกมา
และภูเขาและทุ่งราบทั้งหลายได้กลายเป็นแอ่ดอย่างหนาแน่นด้วยต้นไม้และผืนป่า... โลกที่ไม่เกิดผลใบนี้

ซึ่งยังไม่มีร่องรอยของสิ่งมีชีวิตใดๆ ได้ถูกปกคลุมด้วยความตายคื่นของหญ้า รัญพืช และต้นไม้ และท่วมพื้นด้วยพฤษชาติ...กลิ่นหอมของหญ้าและความหอมระเหยของดินได้แพร่กระจายผ่านอากาศ และทิวแถวของต้นไม้ได้เริ่มหายใจควบคู่ไปกับการหมุนเวียนของอากาศ และได้เริ่มกระบวนการของการเจริญเติบโต ในขณะที่เดียวกัน

เนื่องจากพระวณะของพระเจ้าและการติดตามพระดำริของพระเจ้า

ต้นไม้ทั้งหมดได้เริ่มต้นวัฏจักรชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุดซึ่งพวกมันเติบโต ผลิดอก ออกผล และเพิ่มทวีคูณ พวกมันได้เริ่มยึดติดกับครรลองชีวิตตามลำดับของพวกมันและได้เริ่มปฏิบัติบทบาทตามลำดับของพวกมันอย่างเข้มงวดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง...พวกมันทั้งหมดได้ถือกำเนิดและดำรงชีวิตเนื่องจากพระวณะของพระเจ้าผู้สร้าง พวกมันจะได้รับการจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงอันไม่หยุดหย่อนของพระเจ้าผู้สร้าง และจะรอดชีวิตอย่างเหนียวแน่นในทุกมุมของแผ่นดินอยู่เสมอเพื่อแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้าง และพวกมันจะแสดงออกไปให้เห็นถึงพลังชีวิตที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานให้แก่พวกมัน...

ชีวิตของพระเจ้าผู้สร้างนั้นเหนือธรรมดา พระดำริของพระองค์นั้นเหนือธรรมดา และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นเหนือธรรมดา และดังนั้น เมื่อพระวณะของพระองค์ถูกเปล่งออกไป ผลลัพธ์สุดท้ายก็คือ “และก็เป็นดังนั้น” เห็นได้ชัดว่า

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทรงพระราชกิจด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงกระทำการ พระองค์เพียงทรงใช้พระดำริของพระองค์เพื่อบัญชาและพระวณะของพระองค์เพื่อสั่งการ และในหนทางนี้สิ่งทั้งหลายก็สัมฤทธิ์ผล ในวันนี้ พระเจ้าได้ทรงรวมน้ำเข้าด้วยกันในที่แห่งหนึ่ง และให้แผ่นดินแห้งปรากฏขึ้น หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทรงทำให้ต้นหญ้าผลิออกมาจากแผ่นดิน และมีรัญพืชที่มีเมล็ดงอกขึ้นมา และต้นไม้ก็ออกผล และพระเจ้าได้ทรงจำแนกพวกมันแต่ละอย่างไปตามชนิด และได้ทรงทำให้แต่ละชนิดมีเมล็ดของมันเอง

ทั้งหมดนี้เป็นจริงขึ้นได้ตามพระดำริของพระเจ้าและพระบัญชาแห่งพระวณะของพระเจ้า และแต่ละชนิดนั้นได้ปรากฏขึ้นในโลกใหม่ใบนี้ ตามลำดับ

เมื่อครั้งที่พระเจ้ายังมิได้เริ่มพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงมีภาพของสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะสัมฤทธิ์ผลอยู่ในพระหฤทัยของพระองค์อยู่แล้ว และเมื่อพระเจ้าทรงเตรียมที่จะสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้

ซึ่งยังเป็นเมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงเยี่ยมพระโอรสของพระองค์เพื่อตรัสถึงเนื้อหาของภาพนี้ด้วยนั้น

ความเปลี่ยนแปลงก็ได้เริ่มเกิดขึ้นในทุกสรรพสิ่งเนื่องจากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะได้ทรงกระทำอย่างไร หรือพระองค์ได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไปอย่างไร แต่ทั้งหมดนั้นได้สัมฤทธิ์ผลไปที่ละขั้นตอนตามแผนของพระเจ้าและเพราะพระวณะของพระเจ้า

และความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้เกิดขึ้นระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเนื่องจากพระวณะและสิทธิอำนาจ
ของพระเจ้าทีละขั้นตอน

ความเปลี่ยนแปลงและอุปติการณทั้งปวงเหล่านี้ได้แสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

และความเหนือธรรมดาและความยิ่งใหญ่แห่งฤทธาานุภาพของชีวิตของพระผู้สร้าง

พระคำริของพระองค์ไม่ใช่แนวคิดที่เรียบง่าย หรือภาพว่างเปล่า

แต่เป็นสิทธิอำนาจที่มีพลังกำลังและพลังงานที่เหนือธรรมดา

และสิ่งเหล่านั้นคือฤทธาานุภาพที่จะทำให้ทุกสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลง พื้นตัว เริ่มต้นใหม่ และพินาศไป เพราะการนี้
ทุกสรรพสิ่งทำหน้าที่เนื่องจากพระคำริของพระองค์

และในขณะที่เดียวกันก็สัมฤทธิ์ผลเนื่องจากพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์...

ก่อนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้ปรากฏขึ้น แผนซึ่งครบบริบูรณ์ได้ก่อรูปร่างขึ้นในพระคำริของพระเจ้ามานานมาแล้ว

และโลกใหม่ก็ได้สัมฤทธิ์ผลขึ้นเมื่อนานมาแล้ว ถึงแม้ว่าในวันที่สามได้ปรากฏมีต้นไม้ทุกชนิดบนแผ่นดิน

แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงมีเหตุผลที่จะหยุดชะงักขั้นตอนทั้งหลายแห่งการทรงสร้างโลกใบนี้ของพระองค์

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะตรัสพระวณะของพระองค์ต่อไป จะสัมฤทธิ์การทรงสร้างสิ่งใหม่ๆ ทุกสิ่งต่อไป

พระองค์จะตรัส จะทรงออกพระบัญชาของพระองค์

และจะทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์และแสดงออกไปให้เห็นถึงฤทธาานุภาพของพระองค์

และพระองค์ได้ทรงเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงวางแผนที่จะเตรียมให้แก่สรรพสิ่งทั้งมวลแล
ะมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยไว้ว่าจะสร้าง...

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 86

ในวันที่สี่ ตุลาคม วัน และปีของมวลมนุษย์มีขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำแผนของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง และในหนทางนี้พระองค์ได้ทรงผ่านสามวันแรกแห่งแผนของพระองค์แล้ว ในระหว่างสามวันนี้ ไม่เห็นว่าจะพระเจ้าจะทรงคิดพระราชกิจอยู่ หรือทรงเหน็ดเหนื่อยพระองค์เอง ในทางตรงกันข้าม

พระองค์ได้ทรงผ่านสามวันแรกที่น่าอัศจรรย์ของแผนของพระองค์ และได้สัมผัสเห็นว่าหน้าที่การงานที่ยิ่งใหญ่แห่งการแปลงรูปครั้งใหญ่ของโลก โลกใบใหม่ได้ปรากฏขึ้นเฉพาะเบื้องพระเนตรของพระองค์

และภาพสวยงามที่เคยถูกปิดผนึกไว้ภายในพระคำริของพระองค์ ในที่สุดก็ได้รับการเผยออกมาในพระวณะของพระเจ้าที่ละชั้น

การปรากฏของสิ่งใหม่แต่ละสิ่งนั้นเหมือนการกำเนิดของทารกแรกเกิด และพระเจ้าผู้สร้างได้ทรงรับเอาความยินดีในภาพที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ในพระคำริของพระองค์ แต่เป็นภาพที่บัดนี้ได้รับการทำให้มีชีวิตขึ้นแล้ว ณ เวลานี้

พระทัยของพระองค์ได้รับเผยเสี้ยวหนึ่งของความพึงพอใจพระทัย แต่แผนของพระองค์เพิ่งได้เริ่มต้นขึ้นเท่านั้น ในชั่วพริบตา วันใหม่ก็ได้มาถึง—และหน้าถัดไปในแผนของพระเจ้าผู้สร้างเป็นเช่นไร? พระองค์ได้ตรัสสิ่งใดไว้? พระองค์ได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์อย่างไร? ในขณะเดียวกัน สิ่งใหม่อันใดบ้างที่ได้มาสู่โลกใบใหม่? เมื่อติดตามการทรงนำของพระเจ้าผู้สร้าง

สายตาอันจับจ้องของพวกเราที่ได้มองเห็นวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าผู้สร้าง วันซึ่งยังไม่ใช่การเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง แน่แน่นอนว่าสำหรับพระเจ้าผู้สร้างนั้น มันคือวันที่น่าอัศจรรย์อีกวันหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย

และมันคืออีกวันหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับมวลมนุษย์ในปัจจุบันนี้ แน่แน่นอนว่ามันคือวันที่มีคุณค่าอันมิอาจประเมินได้ มันน่าอัศจรรย์อย่างไร มันสำคัญถึงเพียงนั้นอย่างไร และมันมีค่าอันมิอาจประเมินได้อย่างไร? พวกเรามาฟังพระวณะที่พระเจ้าผู้สร้างได้ตรัสไว้กันก่อน...

“พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีดวงสว่างต่างๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนภาคพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน’ ก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:14-15)

นี่คือการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งที่ได้ถูกแสดงออกไปให้เห็นโดยสิ่งทรงสร้างทั้งหลายภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินแห้งและต้นไม้ทั้งหลายบนแผ่นดิน สำหรับพระเจ้าแล้ว การกระทำเช่นนั้นเป็นเรื่องง่ายเหมือนสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้ว

เพราะพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพเช่นนั้น พระเจ้าทรงดั่งงามดั่งเช่นพระวณะของพระองค์
และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง พระเจ้าได้ทรงสั่งให้ดวงสว่างปรากฏขึ้นบนพื้นฟ้า
และดวงสว่างเหล่านั้นไม่ได้เพียงส่องสว่างในท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลกเท่านั้น
แต่ยังได้ทำหน้าที่เป็นหมายกำหนดกลางวันและกลางคืน กำหนดฤดู วัน และปีอีกด้วย ด้วยวิธีนี้เอง
ขณะที่พระองค์ตรัสพระวณะของพระองค์
ทุกกิจการที่พระเจ้าได้ทรงปรารภนาให้สัมฤทธิ์ผลก็ได้ลุล่วงไปตามความหมายของพระเจ้าและในลักษณะที่พ
ระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้

ดวงสว่างบนพื้นฟ้าคือวัตถุในท้องฟ้าที่สามารถแผ่ความสว่างได้
ดวงสว่างเหล่านั้นให้ความกระจ่างแก่ท้องฟ้าและแผ่นดินและทะเล
พวกมันวิวัฒนาการไปตามจังหวะและความถี่ที่พระเจ้าทรงบัญชา
และให้ความสว่างแก่ช่วงเวลาที่แตกต่างกันบนแผ่นดิน และด้วยวิธีนี้เอง
วัฏจักรที่วิวัฒนาการของดวงสว่างทั้งหลายก็ทำกลางวันและกลางคืนก่อกำเนิดขึ้นในทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
ของแผ่นดิน และดวงสว่างเหล่านั้นมิใช่เป็นเพียงหมายกำหนดของกลางวันและกลางคืนเท่านั้น
แต่พวกมันยังเป็นเครื่องหมายของการเฉลิมฉลองและวันพิเศษต่างๆ
ของมวลมนุษยด้วยเช่นกัน โดยผ่านทางวัฏจักรที่แตกต่างกันเหล่านี้
พวกมันเป็นเครื่องประกอบและเครื่องเคียงที่เพียบพร้อมให้แก่สี่ฤดูกาล—คือฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง
และฤดูหนาว—ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้มีขึ้น
โดยพร้อมกันกับที่ดวงสว่างเหล่านั้นทำหน้าที่อย่างปรองดองกันเป็นเครื่องหมายที่ปกติและถูกต้องแม่นยำสำหรับ
ช่วงเวลา วัน และปีทางจันทรคติแก่มวลมนุษย ถึงแม้ว่ามีเพียงหลังจากเกิดการทำเกษตรกรรมแล้วเท่านั้น
มวลมนุษยจึงจะได้เริ่มเข้าใจและเผชิญกับการแบ่งช่วงเวลา วัน
และปีตามจันทรคติที่เกิดขึ้น โดยดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว ช่วงเวลา
วัน
และปีตามจันทรคติที่มนุษย์เข้าใจในปัจจุบันนี้ได้เริ่มก่อเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วในวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสร
รพลิ่งของพระเจ้า และดังนั้น วัฏจักรที่หมุนเวียนเปลี่ยนไปของฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง
และฤดูหนาวที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อนานมาแล้วในวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน
ดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้นทำให้มนุษย์สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างกลางวันและก
กลางวัน และนับวันเวลาได้อย่างสม่ำเสมอ อย่างถูกต้องแม่นยำ และอย่างชัดเจน
และติดตามรับรู้ระยะเวลาและปีทางจันทรคติได้อย่างชัดเจน

(วันที่มีดวงจันทร์เต็มดวงคือวันที่ครบหนึ่งเดือนบริบูรณ์

และจากการนี้มนุษย์ได้รู้ว่าความกระ้างของดวงสว่างเริ่มต้นวัฏจักรใหม่

วันที่มีดวงจันทร์ครึ่งดวงคือวันครบครึ่งเดือนบริบูรณ์

ซึ่งบอกกับมนุษย์ว่าระยะเวลาทางจันทร์ครบใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ซึ่งจากระยะเวลานี้ทำให้สามารถอนุมานได้ว่าในระยะเวลาทางจันทร์ครบหนึ่งนั้นก็มีวันและคืน

มีระยะเวลาทางจันทร์ครบในหนึ่งฤดู และมีฤดูในหนึ่งปี

และทั้งหมดนี้ได้รับการเผยออกมาด้วยความสม่ำเสมอที่ยิ่งใหญ่) ดังนั้น มนุษย์สามารถติดตามรับรู้ระยะเวลา วัน

และปีทางจันทร์ที่กำหนดเครื่องหมายด้วยการหมุนครบรอบของดวงสว่างได้อย่างง่ายดาย จากจุดนี้เป็นต้นไป

มวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางการสับเปลี่ยนอย่างเป็นระเบียบของกลางวันและกลางคืน

และการหมุนเวียนของฤดูกาลที่ก่อเกิดขึ้น โดยการหมุนครบรอบของดวงสว่างทั้งหลายอย่างไม่รู้ตัว

นี่คือนัยสำคัญของการทรงสร้างดวงสว่างในวันที่สี่ของพระผู้สร้าง ในทำนองเดียวกันนั้น

จุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของการกระทำนี้ของพระผู้สร้างยังคงมีอาจแยกกันได้จากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ

ของพระองค์ และดังนั้น

ดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นและคุณค่าที่พวกมันจะนำมาให้แก่มนุษย์ในไม่ช้า

คือไม่ได้ดีก็อย่างหนึ่งในการใช้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

ในโลกใหม่ใบนี้ ที่ซึ่งมวลมนุษย์ยังไม่ได้มีการปรากฏขึ้น พระผู้สร้างได้ทรงเตรียมเวลาเย็น เวลาเช้า ภาคพื้น

แผ่นดินและทะเล ภูเขา ทรัพย์ และต้นไม้ประเภทต่างๆ และความสว่าง ฤดู วัน

และปีสำหรับชีวิตใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้นในไม่ช้า

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างได้ถูกแสดงออกในสิ่งใหม่ๆ ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นแต่ละสิ่ง

และพระวณะของพระองค์และความสำเร็จเกิดขึ้นโดยพร้อมเพียงกัน โดยไม่มีความคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว

และโดยไม่มีการเว้นช่วงแม้แต่นิดเดียว การปรากฏและการกำเนิดของสิ่งใหม่ๆ

ทั้งหมดเหล่านี้เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง กล่าวคือ

พระองค์ทรงดั่งามเหมือนดังพระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง

และสิ่งที่พระองค์ทำให้สำเร็จลุล่วงนั้นยาวนานตลอดไป ข้อเท็จจริงนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

มันเป็นเช่นไรในอดีต มันก็เป็นเช่นนั้นในวันนี้ และมันจะเป็นเช่นนั้นไปจนตลอดชั่วกัลปาวสาน

เมื่อเข้ามาดูพระวณะจากคัมภีร์เหล่านี้อีกครั้ง พวกเขารู้สึกว่าพวกมันสดใหม่หรือไม่?

พวกเขารู้ได้เห็นเนื้อหาใหม่ และได้มีการค้นพบใหม่ๆ เกิดขึ้นบ้างหรือไม่?

นั่นเป็นเพราะกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างได้กวนหัวใจของพวกเขารู้

และได้ชี้นำทิศทางความรู้ของพวกเขารู้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์

และได้เปิดประตูให้แก่ความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระผู้สร้างแล้ว
และกิจการทั้งหลายกับสิทธิอำนาจของพระองค์ก็ได้ประทานชีวิตให้กับพระวณะเหล่านี้ ดังนั้น
ในพระวณะเหล่านี้ มนุษย์จึงได้มองเห็นการแสดงออกที่จริงและแจ่มแจ้งถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
ได้เป็นประจักษ์พยานถึงมหาศรัทธาแห่งพระผู้สร้างอย่างแท้จริง
และได้เห็นความเหนือธรรมชาติของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ครั้งแล้วครั้งเล่า
พระองค์จึงดูความสนใจของมนุษย์
และช่วยไม่ได้ที่มนุษย์จะเพียงแต่จ้องตะลึงงันมองกิจการที่น่าตื่นตะลึงทั้งหลายที่เกิดจากการใช้สิทธิอำนาจของ
พระองค์ ฤทธานุภาพอันเป็นปรากฏการณ์ของพระองค์นำมาซึ่งความปีติยินดีครั้งแล้วครั้งเล่า
และมนุษย์ถูกปล่อยให้ละลานตาและชื่นชมยินดี อ้าปากค้างด้วยความเลื่อมใส ประหม่าและชื่นใจ ยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์ตื่นตันใจอย่างมองเห็นได้และก่อให้เกิดเป็นความเคารพ ความนับถือ และความผูกพันขึ้นในตัวเอง
สิทธิอำนาจและกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างมีผลกระทบที่ยิ่งใหญ่และปฏิริยาการชำระให้สะอาดต่อจิตวิญญาณ
ของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น และสิทธิอำนาจและกิจการเหล่านั้นทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์อัมเิบ ทุกๆ
พระคำริของพระองค์ ทุกๆ ถ้อยคำรัสของพระองค์ และทุกๆ
การเปิดเผยสิทธิอำนาจของพระองค์คือผลงานชิ้นเอกท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และเป็นหน้าที่การงานอันยิ่งใหญ่ที่ทรงคุณค่ามากที่สุดต่อการทำความเข้าใจและความรู้ที่ลึกซึ้งของมวลมนุษย์ที่
ถูกสร้างขึ้น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 87

ในวันที่ห้า ชีวิตในรูปแบบที่แตกต่างและหลากหลายจัดแสดงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างในหนทางต่างๆ

กัมภีร์ระบุว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำจึงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และให้นกบินไปมาในภาคพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน’ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:20-21)

กัมภีร์บอกกับพวกเราอย่างชัดเจนว่า ในวันนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ทั้งหลายในน้ำและนกในอากาศ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ได้ทรงสร้างปลาและนกนานาชนิด และได้ทรงแบ่งประเภทพวกมันแต่ละอย่างออกไปตามประเภท ในหนทางนี้ แผ่นดิน โลก ท้องฟ้า และน้ำอุดมขึ้นด้วยการทรงสร้างของพระเจ้า...

ขณะที่พระวณะของพระเจ้าถูกตรัสออกไป ชีวิตใหม่ก็ได้มามีชีวิตขึ้นทันทีท่ามกลางพระวณะของพระผู้สร้าง โดยแต่ละชีวิตมีรูปร่างที่แตกต่างกัน พวกมันได้มาสู่โลกนี้ โดยผลักดันหาตำแหน่ง กระโดดโลดเต้น หาความขึ้นบานยินดี...ปลา รูปร่างและขนาดต่างๆ ทั้งหมดแหวกว่ายไปในน้ำ

หอยทุกประเภทเติบโตออกมาจากราย สัตว์ที่ปรับขนาด มีเปลือก และไม่มีกระดูกสันหลังเติบโตออกมาอย่างรีบเร่งในรูปร่างที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ สั้นหรือยาว ดังนั้น สาทะเลนานาประเภทก็ได้เริ่มเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน

โดยไหว่ตัวไปตามการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตในท้องทะเลนานาชนิด กระเทียม หอยก้นน้ำที่ไหลเอื่อย ราวกับจะพูดกับพวกมันว่า “ขยับขาสิ! พาเพื่อนๆ ของเจ้ามา! เพราะเจ้าจะไม่มีวันโดดเดี่ยวอีกแล้ว!”

จากช่วงเวลาที่สิ่งสร้างที่มีชีวิตต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นปรากฏขึ้นในน้ำ

ชีวิตใหม่แต่ละชนิดได้นำความตึงเครียดมาสู่ห่วงโซ่ที่เคยสงบนิ่งมาเป็นเวลาแสนนาน

และได้นำมาซึ่งศักราชใหม่...จากจุดนั้นเป็นต้นไป พวกมันได้อิงแอบซึ่งกันและกัน

และได้รักษาการรวมกลุ่มซึ่งกันและกัน และไม่ได้ให้มีความห่างไกลระหว่างพวกมันเอง

น้ำได้ดำรงอยู่เพื่อสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ภายในมัน บำรุงเลี้ยงแต่ละชีวิตที่อาศัยอยู่ภายในอ้อมกอดของมัน

และทุกชีวิตได้ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของน้ำเนื่องจากการบำรุงเลี้ยงของมัน

แต่ละฝ่ายได้มอบชีวิตให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง และในเวลาเดียวกัน ในหนทางเดียวกันนั้น

แต่ละฝ่ายก็ได้เป็นพยานต่อความมหัศจรรย์และความยิ่งใหญ่แห่งการทรงสร้างของพระผู้สร้าง

และต่ออุทยานภาพที่ไม่มีสิ่งใดเอาชนะได้แห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง...

เมื่อทะเลไม่ได้นิ่งเงียบอีกต่อไปแล้ว ชีวิตก็ได้เริ่มเติมเต็มท้องฟ้าดังนั้นด้วยเช่นกัน

หมุ่นก้น้อยใหญ่บินขึ้นจากพื้นดินไปสู่ท้องฟ้าทีละตัว

พวกมันมีปีกและขนปกคลุมรูปร่างที่ผอมบางและสง่างามของพวกมัน ซึ่งไม่เหมือนกับสัตว์ในทะเล พวกมันกระพือปีก

อวดแสดงอย่างภาคภูมิใจและถือตัวกับเสื้อคลุมขนนกที่งดงามของพวกมันและการทำหน้าที่และทักษะพิเศษของพวกมันที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานแก่พวกมัน พวกมันโบยบินอย่างอิสระ และทะยานโฉบอย่างชำนาญระหว่างพื้นฟ้าและแผ่นดินโลก

ทั่วทุ่งหญ้าและผืนป่า...พวกมันเป็นที่รักของห้วงอากาศ พวกมันเป็นที่รักของทุกสรรพสิ่ง

พวกมันจะกลายเป็นสายเชือกระหว่างพื้นฟ้าและแผ่นดินโลกในไม่ช้า

และจะส่งผ่านสารทั้งหลายมาถึงทุกสรรพสิ่ง...พวกมันร้องเพลง บินถลาไปมาอย่างชื่นบาน

พวกมันนำพาความยินดี เสียงหัวเราะ

และความก้องกังวานมาสู่โลกที่ครั้งหนึ่งเคยว่างเปล่า...พวกมันใช้เสียงขับร้องที่ไพเราะสดใ

ใช้ถ้อยคำที่อยู่ภายในหัวใจของพวกมันเพื่อสรรเสริญพระเจ้าผู้สร้างสำหรับชีวิตที่ถูกประทานให้แก่พวกมัน

พวกมันเดินร่ายอย่างยินดีปรีดาเพื่อแสดงความเพียบพร้อมและความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าผู้สร้าง

และจะอุทิศทั้งชีวิตของพวกมันเพื่อเป็นพยานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง โดยผ่านทางชีวิตพิเศษที่พระองค์ได้ประทานให้กับพวกมัน...

ไม่ว่าพวกมันจะอยู่ในน้ำ หรือว่าในท้องฟ้าก็ตาม

สิ่งมีชีวิตที่มากเหลือหลายนี้ได้ดำรงอยู่ในสถานะชีวิตที่แตกต่างกัน โดยพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง

และพวกมันได้รวมกลุ่มกันตามลำดับสายพันธุ์ของพวกมัน โดยพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง—และธรรมเนียมปฏิบัติที่กฎนี้ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใด

พวกมันไม่เคยกล้าไปไกลเกินเขตแดนที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน

อีกทั้งพวกมันก็ไม่สามารถทำได้ พวกมันใช้ชีวิตและทวิจนวนขึ้น ดังที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้

และยึดมั่นกับครรลองชีวิตและธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน

และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดต่อพระบัญชาที่ไม่ได้ตรัสออกไปของพระองค์และประกาศิตจากสวรรค์และข้อบังคับที่พระองค์ทรงมอบให้พวกมัน ตลอดมาจนกระทั่งถึงวันนี้

พวกมันสนทนากับพระเจ้าผู้สร้างด้วยวิธีพิเศษของพวกมันเอง และได้มาซาบซึ่งกับความหมายของพระเจ้าผู้สร้าง

และเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดได้เคยล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

และอธิปไธยและพระบัญชาของพระองค์เหนือพวกมันได้ถูกให้อยู่ภายในพระคำริชของพระองค์

ไม่มีพระวณะใดได้ถูกประกาศออกไป

เว้นแต่สิทธิอำนาจที่ทรงเอกสิทธิ์ต่อพระเจ้าผู้สร้างได้ควบคุมสรรพสิ่งที่มวลอยู่ในความเงียบที่ไม่มีการใช้ภาษา และซึ่งแตกต่างไปจากมวลมนุษย์

การใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ในวิธีพิเศษนี้ได้บังคับให้มนุษย์ได้รับความรู้ใหม่ และทำการแปลภาษาใหม่เกี่ยวกับสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง ในที่นี้ เราต้องบอกเจ้าว่าในวันใหม่นี้ การใช้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้สาธิตแสดงความทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างอีกครั้งหนึ่ง

ต่อไป พวกเรามาดูประโยชน์สุดท้ายของบทตอนนี้ในคัมภีร์กัน ความว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

พวกเขาคิดว่าบทตอนนี้หมายความว่าอย่างไร? อารมณ์ความรู้สึกของพระเจ้าบรรจุอยู่ในพระวณะเหล่านี้ พระเจ้าทรงเฝ้ามองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงเนื่องจากพระวณะของพระองค์ และเริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ณ เวลานี้ พระเจ้าพึงพอพระทัยกับสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ได้ทรงทำขึ้นด้วยพระวณะของพระองค์ และกิจการต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงสัมฤทธิ์ผลหรือไม่?

คำตอบก็คือว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พวกเขามองเห็นสิ่งใดในที่นี้? ที่ว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

นั่นหมายถึงสิ่งใด? มันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด?

มันหมายความว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณที่จะทำให้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนและได้ทรงแนะนำไว้สำเร็จลุล่วง ที่จะทำให้เป้าหมายที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำเร็จลุล่วง

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำให้ภารกิจแต่ละอย่างครบบริบูรณ์แล้วนั้น พระองค์รู้สึกเสียพระทัยหรือไม่?

คำตอบก็ยังคงเป็นว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่รู้สึกเสียพระทัย

แต่ยังพึงพอพระทัยแทน ที่ว่าพระองค์ไม่รู้สึกเสียพระทัยนั้นหมายความว่าอย่างไร?

มันหมายความว่าแผนของพระเจ้านั้นเพียบพร้อม ว่าฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณของพระองค์นั้นเพียบพร้อม

และว่าเฉพาะโดยสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้นที่ความเพียบพร้อมเช่นนั้นจะสามารถสำเร็จลุล่วงได้

เมื่อมนุษย์ปฏิบัติภารกิจหนึ่ง เขาจะสามารถเห็นว่าดีเหมือนพระเจ้าได้หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถสำเร็จลุล่วงถึงความเพียบพร้อมได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำบางสิ่งบางอย่างให้ครบบริบูรณ์อย่างถาวรชั่วกาลปาวสานได้หรือไม่? ดังเช่นที่มนุษย์กล่าวว่า

“ไม่มีสิ่งใดเพียบพร้อม มีเพียงดีกว่าเท่านั้น” ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์สามารถบรรลุถึงความเพียบพร้อมได้

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำและสัมฤทธิ์ผลไปนั้นดี

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำนั้นถูกกำหนดโดยพระวณะของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อ

“พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำก็ได้มีรูปร่างถาวร ถูกจำแนกไปตามชนิด และได้รับตำแหน่ง

จุดประสงค์ และการทำหน้าที่อันคงที่อย่างถาวรตลอดชั่วกาลปาวสาน ยิ่งไปกว่านั้น

บทบาทของพวกมันท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และการเดินทางที่พวกมันต้องทำในระหว่างการบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าก็ได้ถูกพระเจ้าลิขิตไว้แล้ว

และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือธรรมเนียมจากสวรรค์ที่พระผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

“พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พระวณะที่เรียบง่ายไม่ได้รับความชื่นชมเหล่านี้ ซึ่งมักจะถูกละเลยไปนั้น เป็นพระวณะที่มีธรรมบัญญัติจากสวรรค์และประกาศจากสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้แก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง พระวณะเหล่านั้นเป็นรูปจำแลงอีกอย่างหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า รูปจำแลงที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้น และลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น

พระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่ทรงสามารถได้รับทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะได้รับ และสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะสัมฤทธิ์ โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์เท่านั้น แต่ยังทรงสามารถควบคุมทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงสามารถปกครองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำให้ให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ได้อีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้น ทั้งหมดล้วนเป็นระบบและเป็นปกติ ทุกสรรพสิ่งยังได้แพร่หลาย ดำรงอยู่ และพัฒนาไปโดยพระวณะของพระองค์ด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น

พวกมันได้ดำรงอยู่ท่ามกลางธรรมบัญญัติที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ และไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น! ธรรมบัญญัตินี้ได้เริ่มต้นขึ้นในทันทีทันใดที่ “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” และมันจะดำรงอยู่ ดำเนินต่อไป

และทำหน้าที่เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันที่มันจะถูกถอดถอนโดยพระเจ้าผู้สร้าง!

สิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่ถูกสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการสร้างทุกสรรพสิ่งและบัญชาทุกสรรพสิ่งให้เป็นขึ้นมาเท่านั้น

แต่ยังสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการปกครองและถือครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่ง และประทานชีวิตและพละกำลังแก่ทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

ในความสามารถของพระองค์ในการทำให้ทุกสรรพสิ่งที่พระองค์จะทรงสร้างในแผนของพระองค์ปรากฏและดำรงอยู่ในโลกที่พระองค์ทรงทำขึ้นในรูปทรงที่เพียบพร้อม และโครงสร้างชีวิตที่เพียบพร้อม และบทบาทที่เพียบพร้อมอย่างถาวร ไปตลอดชั่วกัลปาวสาน และเช่นเดียวกันนั้น

มันยังได้สำแดงอยู่ในวิธีที่พระคำริของพระเจ้าผู้สร้างไม่ตกอยู่ใต้ข้อจำกัดใด ไม่ถูกจำกัดโดยกาลเวลา พื้นที่ หรือภูมิประเทศ

พระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างก็จะคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล

สิทธิอำนาจของพระองค์จะเป็นตัวแทนและสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระองค์อยู่เสมอ และสิทธิอำนาจของพระองค์จะดำรงอยู่เคียงข้างกับพระอัครลักษณะของพระองค์ตลอดไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 88

ในวันที่หก พระผู้สร้างตรัส และสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตแต่ละประเภทในพระทัยของพระองค์ปรากฏตัวตามลำดับ

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระผู้สร้างได้ดำเนินต่อเนื่องไปเป็นเวลาห้าวัน โดยไม่อาจรู้ลึกได้
ซึ่งทันทีที่ภายหลังจากนั้นพระผู้สร้างก็ได้ทรงต้อนรับวันที่หกแห่งการสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์
วันนี้เป็นการเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง และเป็นวันที่เหนือธรรมชาติอีกวันหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

แผนของพระผู้สร้างในคำคืนก่อนวันใหม่นี้คืออะไร? พระองค์จะทรงก่อกำเนิด

พระองค์จะทรงสร้างสิ่งทรงสร้างใหม่ๆ อันใดขึ้น? จงฟัง นั่นก็คือพระสุรเสียงของพระผู้สร้าง...

“พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน

และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน’ ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน

สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน

แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:24-25) สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตประกอบด้วยอะไรบ้าง? คัมภีร์ระบุว่า ปศุสัตว์

และสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าของแผ่นดินโลกตามประเภทของมัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในวันนี้ไม่ใช่มีแค่เพียงสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทุกประเภทบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่พวกมันยังถูกจำแนกออกไปตามประเภทด้วย และในทำนองเดียวกันนั้น “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ดังเช่นในระหว่างห้าวันก่อนหน้านั้น

พระผู้สร้างได้ตรัสด้วยพระกระแสนเสียงเดียวกันและได้ทรงสั่งให้มินกจากสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตที่พระองค์ได้ทรงฟัง
ปรารถนา และให้พวกมันปรากฏขึ้นบนแผ่นดินโลก แต่ละอย่างตามประเภทของพวกมัน

เมื่อพระผู้สร้างทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ ไม่มีพระวณะใดของพระองค์ที่ตรัสไปโดยเปล่าประโยชน์
และดังนั้น ในวันที่หก

สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตแต่ละอย่างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้างก็ได้ปรากฏขึ้นในเวลาที่กำหนด

ดังเช่นที่พระผู้สร้างได้ตรัสไว้ว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน”

แผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยชีวิตทันที

และบนแผ่นดินก็พลันบังเกิดลมหายใจของสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทุกประเภท... ในถิ่นรกรกธารเขียวชอุ่ม

วัวอ้วนพีที่กำลังแกว่งหางไปมาปรากฏขึ้นตัวแล้วตัวเล่า แกะที่ส่งเสียงร้องรวมตัวกันเป็นฝูง

และม้าที่ร้องอย่างม้ายี่เริ่มวิ่งควบ... ในชั่วพริบตา

ทุ่งหญ้าเขียวสงบอันกว้างใหญ่ไพศาลก็เกิดมีชีวิตขึ้นในทันทีทันใด...การปรากฏปศุสัตว์ต่างๆ

นานาเหล่านี้คือภาพที่สวยงามบนทุ่งหญ้าอันเขียวสงบ

และนำมาซึ่งผลที่กำลังที่ไร้ขอบเขต...พวกมันจะเป็นมิตรสหายของทุ่งหญ้า และเป็นนายของทุ่งหญ้า

แต่ละฝ่ายจะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันกับอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้น

พวกมันจะกลายเป็นผู้พิทักษ์และผู้รักษาดินแดนเหล่านี้ด้วยเช่นกัน ซึ่งจะเป็นที่อยู่อาศัยถาวรของพวกมัน

และซึ่งจะจัดเตรียมสิ่งที่พวกมันทั้งหมดจำเป็นต้องการให้แก่พวกมัน

เป็นแหล่งกำเนิดการบำรุงเลี้ยงชั่ววันรันดร์ให้แก่การดำรงอยู่ของพวกมัน...

ในวันเดียวกันกับที่ปศุสัตว์ต่างๆ เหล่านี้ได้เป็นขึ้นมาด้วยพระวณะของพระผู้สร้างนั้น

แมลงมากมายเหลือคณาก็ได้ปรากฏขึ้น ตัวแล้วตัวเล่า

ถึงแม้ว่าพวกมันจะเป็นสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตที่เล็กที่สุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

แต่พลังชีวิตของพวกมันก็ยังคงเป็นการสร้างที่มหัศจรรย์ของพระผู้สร้าง

และพวกมันมิได้มาถึงช้าเกินไป...บางตัวกระพือปีกเล็กๆ ของพวกมัน ในขณะที่อีกบางตัวคืบคลานอย่างช้าๆ

บางตัวกระโดดและกระเด็น อีกบางตัวเดินตุบตุบไป บางตัวกระโจนไปข้างหน้า

ในขณะที่อีกบางตัวถอยกรูดอย่างรวดเร็ว บางตัวขยับไปด้านข้าง อีกบางตัวก็กระโดดสูงๆ

ต่ำๆ...ทั้งหมดนั้นยังอยู่กับการพยายามหาบ้านให้ตัวพวกมันเอง กล่าวคือ บางตัวคืบคืบไปในพงหญ้า

บางตัวเริ่มที่จะขุดรูบนพื้น บางตัวบินขึ้นไปบนต้นไม้ ชอนตัวในผืนป่า...ถึงแม้ว่าจะมีขนาดเล็ก

แต่พวกมันก็ไม่เต็มใจที่จะสูทนความทรมานจากท้องที่ว่างเปล่า และหลังจากหาบ้านให้ตัวเองได้แล้ว

พวกมันก็เร่งรีบแสวงหาอาหารเพื่อเลี้ยงตัวเอง บางตัวปีนป่ายไปบนต้นไม้เพื่อกินยอดอ่อนของมัน

บางตัวจับฝุ่นดินเต็มปากแล้วกลืนลงท้องไป กินด้วยความเอร็ดอร่อยและความยินดีอย่างมาก

(สำหรับพวกมันแล้ว แม้แต่ฝุ่นดินก็เป็นอาหารเลี้ยงที่มีรสชาติแล้ว) บางตัวซ่อนอยู่ในป่า

แต่พวกมันไม่ได้หยุดพัก

เพราะน้ำค้างที่อยู่ใตใบหญ้าสีเขียวเข้มเป็นมัน ได้จัดเตรียมเป็นอาหารมื้ออร่อย...หลังจากอิ่มหนำสำราญแล้ว

พวกแมลงยังคงไม่หยุดกิจกรรมของพวกมัน ถึงแม้ว่าจะมีวุฒิภาวะแค่เล็กน้อย

แต่พวกมันมีกำลังมหาศาลและควมมีชีวิตชีวิตที่ไร้ขีดจำกัด และดังนั้น

พวกมันจึงครองแคว้นมากที่สุดและขยันขันแข็งมากที่สุดในบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

พวกมันไม่เคยจี้เกียจ และไม่เคยหมดมนต์อยู่ในการหยุดพัก ทันทิที่ความอยากอาหารของพวกมันได้อิ่มเอมแล้ว

พวกมันยังคงดิ้นรนทำงานหนักเพื่อประโยชน์ของอนาคตของพวกมัน

โดยทำงานอยู่และรีบเร่งเพื่อวันพรุ่งนี้ของพวกมัน

เพื่อการอยู่รอดของพวกมัน...พวกมันฮัมเพลงในท่วงทำนองและจังหวะต่างๆ

อย่างแผ่วเบาเพื่อกระตุ้นและเร่งเร้าตัวพวกมันเองต่อไป พวกมันยังได้เพิ่มความขยันขันแข็งให้กับต้นไม้

และผืนดินทุกนิ้ว

ทำให้แต่ละวันและแต่ละปีมีเอกลักษณ์...พวกมันส่งต่อข้อมูลข่าวสารไปยังสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนแผ่นดินด้วยภาษา

ของพวกเขาเองและด้วยวิธีของพวกเขาเอง พวกมันได้ทำเครื่องหมายกับทุกสรรพสิ่งบนที่ซึ่งพวกมันได้ทิ้งร่องรอยเอาไว้

โดยใช้ครรลองชีวิตแบบพิเศษของพวกเขาเอง...พวกมันมีช่วงเวลาที่ใกล้ชิดกับดิน ต้นหญ้า และผืนป่า และพวกมันนำริ้วแรงและพลังกำลังมาให้แก่ดิน ต้นหญ้า และผืนป่า พวกมันได้นำการแนะนำและคำพิพากษาจากพระผู้สร้างมาให้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง...

สายพระเนตรอันจับจ้องของพระเจ้าทอดมองไปทั่วทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ และ ณ ช่วงขณะนี้เอง พระเนตรของพระองค์ก็หยุดชะงักอยู่ที่ผืนป่าและภูเขา พระหทัยของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เมื่อพระวามะของพระองค์ถูกคำรัสออกไป

ก็ได้ปรากฏสรรพสิ่งที่ทรงสร้างชนิดหนึ่งที่ไม่เหมือนกับชนิดใดที่เคยมาก่อนหน้านั้นในผืนป่าอันหนาทึบ กล่าวคือ พวกมันคือสัตว์ป่าที่พระโอรสของพระเจ้าได้ตรัสไป

เกินกำหนดมานานแล้วที่พวกมันสายศิระและสะบัดหาง แต่ละตัวมีใบหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาเอง บางตัวมีหนังหุ้มเป็นขนยาว บางตัวหุ้มเกราะ บางตัวแยกเขี้ยว บางตัวเสยะยืม บางตัวคอยาว บางตัวหางสั้น บางตัวตาเบิกโพลง บางตัวมีตาดมิงทั้ง บางตัวก้มกินหญ้า บางตัวมีเลือดติดรอบปาก

บางตัวกระเด็นไปบนขาสองข้าง บางตัวก้าวเดินบนกีบเท้าสี่ข้าง บางตัวมองไปไกลบนยอดไม้

บางตัวนอนรออยู่ในป่า บางตัวค้นหาถ้าเพื่อหยุดพัก บางตัววิ่งกระโดดโลดเต้นบนที่ราบ

บางตัวตระเวนไปทั่วป่า...บางตัวส่งเสียงคำราม บางตัวส่งเสียงหอน บางตัวเห่า

บางตัวส่งเสียงร้อง...บางตัวมีเสียงสูง บางตัวมีเสียงทุ้ม บางตัวมีเสียงเต็มคอ

บางตัวมีเสียงใสและไพเราะ...บางตัวหน้าบูดบึ้ง บางตัวสวยงาม บางตัวน่าขยะแขยง บางตัวน่าชม บางตัวกลัว

บางตัวไร้เดียงสาอย่างมีเสน่ห์...พวกมันแต่ละตัวออกมาทีละตัว จงดูว่าพวกมันสูงและมีกำลังเพียงใด

มีจิตวิญญาณอิสระ ไม่แยแสอย่างหนึ่งเฉยต่อกันและกัน

ไม่มัวแต่จะสละสายตาชำเลื่องมองกัน...พวกมันปรากฏขึ้นในป่าและบนภูเขา

โดยแต่ละตัวมีชีวิตแบบเฉพาะที่พระผู้สร้างได้ประทานให้แก่พวกมัน และมีความคู่ร้ายของพวกเขาเอง

และความโหดร้าย เยอหยังกว่าสิ่งใดทั้งหมด ยโสโอหังอย่างเต็มที่—

ผู้ใดได้ทำให้พวกมันเป็นนายที่แท้จริงแห่งภูเขาและผืนป่า?

จากช่วงเวลาที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตการปรากฏของพวกเขา พวกมันก็ “อ้างสิทธิ์” กับป่าและกับภูเขา

เพราะพระผู้สร้างได้ทรงประทับตราอาณาเขตของพวกเขาและได้ทรงกำหนดวงเขตการดำรงอยู่ของพวกเขาไว้แล้ว

แล้ว เฉพาะพวกมันเท่านั้นที่เป็นเจ้าเป็นนายที่แท้จริงแห่งภูเขาและผืนป่า

และนั่นคือเหตุผลที่พวกมันป่าเถื่อนยิ่งนัก เยอหยังยิ่งนัก พวกมันถูกเรียกว่า “สัตว์ป่า”

ก็เพียงเพราะในบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนั้น พวกมันเป็นบรรดาสิ่งที่ป่าเถื่อน คู่ร้าย

และไม่ใช่ว่าอย่างแท้จริง พวกมันไม่สามารถทำให้เชื่อได้ ดังนั้นพวกมันจึงไม่สามารถถูกเลี้ยงได้
และไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปรองดองกับมวลมนุษย์และทำงานหนักแทนมวลมนุษย์ได้
เป็นเพราะพวกมันไม่สามารถถูกเลี้ยงได้ ไม่สามารถทำงานให้มวลมนุษย์ได้
พวกมันจึงต้องใช้ชีวิตในที่ห่างไกลจากมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถเข้าหาพวกมันได้ ในทางกลับกัน
เป็นเพราะพวกมันใช้ชีวิตอยู่ในที่ห่างไกลจากมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถเข้าหาพวกมันได้
พวกมันจึงสามารถทำความรับผิดชอบที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานให้พวกมันให้สำเร็จลุล่วงได้ นั่นก็คือ
การพิทักษ์ภูเขาและผืนป่า ความป่าเถื่อนของพวกมันปกป้องคุ้มครองภูเขาและพิทักษ์ผืนป่า
และเป็นเครื่องป้องกันและหลักประกันที่ดีที่สุดของการดำรงอยู่และการแพร่พันธุ์ของพวกมัน
ในเวลาเดียวกันนั้น ความป่าเถื่อนของพวกมันได้รับประกันและคงไว้ซึ่งความสมดุลท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
การมาถึงของพวกมันได้นำการสนับสนุนและสิ่งยึดเหนี่ยวมาให้แก่ภูเขาและผืนป่า
การมาถึงของพวกมันได้จัดริ้วแรงและพละกำลังให้แก่ภูเขาและผืนป่าที่นิ่งและว่างเปล่า จากจุดนี้เป็นต้นไป
ภูเขาและผืนป่ากลายเป็นที่อยู่อาศัยถาวรของพวกมัน และพวกมันจะไม่มีวันสูญเสียบ้านของพวกมันไป
เพราะภูเขาและผืนป่าได้ปรากฏและดำรงอยู่เพื่อพวกมันนั่นเอง สัตว์ป่าจะทำหน้าที่ของพวกมันให้สำเร็จลุล่วง
และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันสามารถทำได้เพื่อพิทักษ์สิ่งเหล่านั้น ดังนั้น
สัตว์ป่าก็จะปฏิบัติตามการแนะนำของพระเจ้าผู้สร้างอย่างเข้มงวด ที่ให้ยึดมั่นกับดินแดนของพวกมัน
และใช้ธรรมชาติอย่างสัตว์ป่าของพวกมันต่อไปเพื่อคงไว้ซึ่งสมดุลของทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงสถาปนา
ขึ้น และแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้าง!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 89

ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ทุกสรรพสิ่งล้วนเพียบพร้อม

ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น รวมทั้งพวกที่สามารถเคลื่อนที่ได้และพวกที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ เช่นนกและปลา เช่นต้นไม้และดอกไม้ และรวมทั้งปศุสัตว์ แมลง และสัตว์ป่าที่ถูกทำขึ้นในวันที่หก—พวกมันล้วนดำรงในสายพระเนตรของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วสิ่งเหล่านี้ซึ่งสอดคล้องกับแผนของพระองค์

ล้วนได้บรรลุจุดสูงสุดของความเพียบพร้อมและถึงมาตรฐานที่พระเจ้าได้ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลแล้ว พระผู้สร้างได้ทรงพระราชกิจที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำตามแผนของพระองค์ทีละขั้นตอน

สิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้างได้ปรากฏขึ้นตามลำดับ

และการปรากฏของแต่ละชนิดเป็นภาพสะท้อนแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

เป็นการตกผลึกแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ เนื่องจากการตกผลึกเหล่านี้

จึงช่วยไม่ได้ที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงจะมีแต่สำนึกขอบคุณสำหรับพระคุณและการจัดเตรียมของพระผู้สร้าง ขณะที่กิจการที่มหัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้าได้สำแดงตัวเองออกมา โลกใบนี้ก็ได้เพิ่มพูนไปด้วยสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นทีละขั้นๆ

และมันได้เปลี่ยนแปลงจากความสับสนวุ่นวายและความมืดไปเป็นความชัดเจนและความสว่างไสว

จากความเจียนบั่นอย่างกับความตายไปเป็นความมีชีวิตชีวาและพลละกำลังอันไร้ขีดจำกัด

ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง จากขนาดใหญ่ถึงขนาดเล็ก จากขนาดเล็กถึงขนาดจิ๋ว

ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง

และได้มีความจำเป็นและคุณค่าภายในตัวที่เป็นเอกลักษณ์ต่อการดำรงอยู่ของสิ่งที่ทรงสร้างแต่ละสิ่ง

ไม่ว่าจะมีความแตกต่างอย่างไรในรูปทรงและโครงสร้างของพวกมัน

พวกมันก็มีแต่ต้องได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระผู้สร้างเพื่อให้ดำรงอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

บางครั้งผู้คนจะมองเห็นแมลง ตัวที่น่าเกลียดอย่างมาก และพวกเขาจะพูดว่า

“พวกมันช่างน่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกิน ไม่มีทางที่สิ่งน่าเกลียดเช่นนั้นจะถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า—

ไม่มีทางที่พระองค์จะทรงสร้างบางอย่างที่น่าเกลียดถึงเพียงนั้น” เป็นทฤษฎีที่โง่เขลาอะไรเช่นนั้น!

พวกเขาควรจะกล่าวว่า “ถึงแม้แมลงตัวนี้จะน่าเกลียดคิ๊งๆ แต่พระเจาก็ได้สร้างมันขึ้นมา และดังนั้น

มันต้องมีจุดประสงค์ที่เป็นเอกลักษณ์ของมันเอง” ในพระคำริชของพระเจ้านั้น

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะมอบสภาพปรากฏทุกอย่าง และการทำงานและการใช้ประโยชน์ทุกประเภท

ให้แก่สิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่พระองค์ได้สร้างขึ้น

และดังนั้นจึงไม่มีสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นอันใดเลยที่เหมือนกันอย่างกับแกะ

จากองค์ประกอบภายในถึงภายนอกของพวกมัน

จากนิสัยการใช้ชีวิตของพวกมันถึงตำแหน่งที่ตั้งที่พวกมันยึดครอง—แต่ละอย่างแตกต่างกัน

วัวมีสภาพปรากฏของวัว ลา มีสภาพปรากฏของลา กวางมีสภาพปรากฏของกวาง

และช้างก็มีสภาพปรากฏของช้าง เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าสิ่งใดดีที่สุด และสิ่งใดน่าเกลียดที่สุด?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าสิ่งใดมีประโยชน์มากที่สุด และการดำรงอยู่ของสิ่งใดมีความจำเป็นน้อยที่สุด?

ผู้คนบางคนชอบรูปร่างหน้าตาของช้าง แต่ไม่มีผู้ใดใช้ช้างเพื่อเพาะปลูกในทุ่งนา

ผู้คนบางคนชอบรูปร่างหน้าตาของสิงโตและเสือ

เพราะสภาพปรากฏของพวกมันน่าประทับใจมากที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

แต่เจ้าสามารถเก็บพวกมันไว้เป็นสัตว์เลี้ยงได้หรือไม่? กล่าวสั้นๆ คือ เมื่อพูดถึงสิ่งต่างๆ

มากมายเหลือคณานับแห่งการทรงสร้าง มนุษย์ควรยอมทำตามสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ยอมทำตามระเบียบที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

นี่คือท่าทีที่มีปัญญามากที่สุด มีเพียงท่าทีแห่งการแสวงหา

และการเชื่อฟังเจตนาของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่เป็นการยอมรับที่แท้จริงและความแน่นอนแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

มันคงามในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังนั้น มีเหตุใดที่มนุษย์ต้องหาข้อผิดพลาด?

ด้วยเหตุนี้

ทุกสรรพสิ่งภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างจะต้องแสดงการประสานเสียงใหม่เพื่ออธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

จะต้องเริ่มต้นการโหมโรงที่เจ็ดจรัสเพื่อพระราชกิจแห่งวันใหม่ของพระองค์ และ ณ ช่วงขณะนี้

พระเจ้าผู้สร้างจะทรงเปิดหน้าใหม่ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ด้วยเช่นกัน!

ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้ความสดใหม่แตกหน่อในฤดูใบไม้ผลิ

ให้มีการสุกหอมในฤดูร้อน การเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และการเก็บรักษาในฤดูหนาว

ทุกสรรพสิ่งจะสะท้อนเสียงไปกับแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าผู้สร้าง และพวกมันจะต้อนรับวันใหม่

การเริ่มต้นใหม่ และครองชีวิตใหม่ของพวกมันเอง

พวกมันจะดำรงชีวิตต่อไปและสืบพันธุ์อย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อต้อนรับแต่ละวันภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิ

อำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง...

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 90

ไม่มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดที่สามารถแทนที่พระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้างได้

จากเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นการสร้างทุกสรรพสิ่ง

ฤทธานุภาพของพระเจ้านี้ได้เริ่มแสดงออกและเผยออกไป เพราะพระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง
ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันในลักษณะใด ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันเพราะเหตุใด

ทุกสรรพสิ่งก็ได้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงและดำรงอยู่เนื่องจากพระวณะของพระเจ้า

นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง ในเวลาก่อนที่จะปรากฏขึ้นในโลกนี้

พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อสร้างทุกสรรพสิ่งให้แก่มวลมนุษย

และได้ทรงใช้วิธีการที่มีเอกลักษณ์ของพระองค์เพื่อเตรียมสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่เหมาะสมให้แก่
มวลมนุษย ทั้งหมดยกเว้นที่พระองค์ได้ทรงทำอยู่ในการเตรียมให้แก่มวลมนุษย

ผู้ซึ่งจะได้รับลบล้างของพระองค์ในไม่ช้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในเวลาที่จะมีมวลมนุษยจะถูกสร้างขึ้น

สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกไปในสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงที่แตกต่างไปจากมวลมนุษย

ในสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่อย่างฟ้าสวรรค์ ดวงสว่าง ทะเล และแผ่นดิน และในพวกที่มีขนาดเล็กอย่างสัตว์และนก
ตลอดจนแมลงและจุลินทรีย์ทุกประเภท รวมถึงแบคทีเรียต่างๆ ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

แต่ละสิ่งได้ถูกมอบชีวิตให้โดยพระวณะของพระเจ้าผู้สร้าง

แต่ละสิ่งได้แพร่หลายเนื่องจากพระวณะของพระเจ้าผู้สร้าง

และแต่ละสิ่งได้ดำรงชีวิตภายใต้อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเนื่องจากพระวณะของพระองค์

ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับลบล้างของพระเจ้าผู้สร้าง

แต่พวกมันยังคงได้แสดงออกไปให้เห็นถึงพลังกำลังแห่งชีวิตที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานให้พวกมันโดยผ่านทางรู
ปร่างและโครงสร้างที่แตกต่างกันของพวกมัน

ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับความสามารถในการพูดที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่มวลมนุษย

แต่พวกมันแต่ละสิ่งก็ได้รับหนทางหนึ่งในการแสดงชีวิตของพวกมันที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานให้พวกมัน

และซึ่งแตกต่างไปจากภาษาของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่มอบพลังกำลังแห่งชีวิตแก่สิ่งที่เป็นวัตถุที่ดูเหมือนอยู่กับที่

เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันหายไปเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงมอบสติปัญญาในการสืบพันธุ์และทวีจำนวนให้แก่สิ่งมีชีวิตทุกสิ่งด้วย

เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันอันตรธานไป

และเพื่อที่พวกมันจะได้ส่งต่อธรรมเนียมปฏิบัติและหลักธรรมแห่งการอยู่รอดที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงประสิทธิ์ประสาท

ให้พวกมันรุ่นแล้วรุ่นเล่า

ลักษณะที่พระผู้สร้างทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ได้ยึดติดอย่างเหนียวแน่นต่อทัศนคติแบบมหัสยภาคหรือจุลภาค และไม่จำกัดอยู่กับรูปร่างใด

พระองค์ทรงสามารถบัญชาการปฏิบัติงานของจักรวาลและครองอธิปไตยเหนือการมีชีวิตและความตายของทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงสามารถยกย้ายทุกสรรพสิ่งเพื่อให้พวกมันรับใช้พระองค์

พระองค์ทรงสามารถบริหารจัดการการทำงานทั้งหมดของภูเขา แม่น้ำ และทะเลสาบ

และปกครองทุกสรรพสิ่งภายในสิ่งเหล่านั้น และเหนือยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงสามารถจัดเตรียมสิ่งที่มีความจำเป็นต่อทุกสรรพสิ่ง

นี่คือการสำแดงถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่นอกเหนือจากมวลมนุษย์ การสำแดงเช่นนั้นไม่ใช่เป็นไปในเวลาเพียงชั่วชีวิตหนึ่งเท่านั้น มันจะไม่มีวันยุติ ไม่หยุดพัก

อีกทั้งมันไม่สามารถถูกปรับเปลี่ยนหรือทำลายได้บุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้

อีกทั้งไม่สามารถถูกเพิ่มหรือลดโดยบุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้—

เพราะไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่พระอัตลักษณ์ของพระผู้สร้างได้ และดังนั้น

สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ ได้

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ

จงดูบรรดาผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นตัวอย่าง พวกเขาไม่มีฤทธานุภาพของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่จะมีสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

และเหตุผลที่ว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่มีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าก็คือเพราะพวกเขาไม่มีเนื้อแท้ของพระผู้สร้าง สิ่งชีวิตที่ไม่ทรงสร้าง เช่น ผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างในนามของพระเจ้าได้ แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีกำลังบางอย่างที่ไม่มนุษย์ไม่มี แต่พวกเขาก็ไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการที่จะสร้างทุกสรรพสิ่ง ในการบัญชาทุกสรรพสิ่ง

และในการถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น

ความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้

และในทำนองเดียวกันนั้น

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าก็ไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้ ในพระคัมภีร์

เจ้าเคยอ่านเรื่องผู้สื่อสารคนใดของพระเจ้าที่ได้สร้างทุกสรรพสิ่งหรือไม่?

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่เคยส่งผู้สื่อสารหรือทูตสวรรค์ของพระองค์คนใดไปสร้างทุกสรรพสิ่ง?

นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเขาทั้งหมดอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง และอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
เช่นเดียวกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง และดังนั้น ในหนทางเดียวกันนี้
พระผู้สร้างก็ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและองค์อธิปัตย์ของพวกเขาด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกเขาแต่ละท่าน—
ไม่ว่าพวกเขาจะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย มีอำนาจยิ่งใหญ่หรือน้อยนิด—
ก็ไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถก้าวล้ำสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ และดังนั้น
ท่ามกลางพวกเขาจึงไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถแทนที่พระอัครลักษณะของพระผู้สร้างได้
พวกเขาจะไม่มีวันได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า และจะไม่มีวันสามารถกลายเป็นพระผู้สร้างได้
เหล่านี้คือความจริงและข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 91

พระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก และจะไม่ให้น้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

หลังจากที่พระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างก็ได้รับการยืนยันและแสดงออกไปอีกครั้งในพันธสัญญาแห่งรุ้ง

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างแสดงออกให้เห็นและใช้อยู่เสมอท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง และพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงปกครองชะตากรรมของทุกสรรพสิ่งเท่านั้น

หากแต่พระองค์ยังทรงปกครองมวลมนุษย์ด้วย

ซึ่งเป็นสิ่งทรงสร้างพิเศษที่พระองค์ได้สร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

และซึ่งมีโครงสร้างชีวิตที่แตกต่างและดำรงอยู่ในรูปแบบชีวิตที่แตกต่าง หลังจากทรงสร้างทุกสรรพสิ่งแล้ว

พระเจ้าผู้สร้างไม่ได้ทรงหยุดแสดงออกถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ สำหรับพระองค์แล้ว

สิทธิอำนาจที่พระองค์ได้ทรงใช้ถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งและชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดนั้น

ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการเฉพาะเมื่อมวลมนุษย์ได้ถือกำเนิดจากพระหัตถ์ของพระองค์อย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะบริหารจัดการมวลมนุษย์ และปกครองมวลมนุษย์

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดและที่จะได้รับมวลมนุษย์ไว้อย่างแท้จริง

ที่จะได้รับมวลมนุษย์ที่สามารถปกครองทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้มวลมนุษย์ดังกล่าวดำรงชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์

และรู้จักและเชื่อฟังสิทธิอำนาจของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เอง

พระเจ้าจึงได้ทรงเริ่มแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างเป็นทางการท่ามกลางมนุษย์โดยใช้พระวณะของพระ

องค์ และได้ทรงเริ่มใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อทำให้พระวณะทั้งหลายของพระองค์เป็นจริงแน่นอนว่า

สิทธิอำนาจของพระเจ้าถูกแสดงออกไปให้เห็นในที่ต่างๆ ทั้งหมดในระหว่างกระบวนการนี้

เราเพียงแค่นิยามเอาตัวอย่างพิเศษที่รู้จักกันดีบางตัวอย่างมาจากสิ่งที่พวกเจ้าอาจจะเข้าใจและรู้จักถึงความทรง

เอกลักษณะของพระเจ้าและสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณะของพระองค์

มีความคล้ายคลึงกันระหว่างบทตอนในปฐมกาล 9:11-13

กับบทตอนข้างต้นที่เกี่ยวกับบันทึกลงการทรงสร้างโลกของพระเจ้า

แต่กระนั้นก็ยังมีความแตกต่างอย่างหนึ่งด้วยเช่นกัน อะไรคือความคล้ายคลึงกันนั้น?

ความคล้ายคลึงกันมีอยู่ในการที่พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยไว้

และความแตกต่างอยู่ตรงที่บทตอนที่อ้างถึงในที่นี้เป็นตัวแทนการสนทนากับมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งในการนี้พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาหนึ่งกับมนุษย์ และได้ทรงบอกกับมนุษย์ถึงสิ่งที่บรรจุอยู่ในพันธสัญญา

นั่น การใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าครั้งนี้สัมฤทธิ์ผลในระหว่างการสนทนากับมนุษย์ของพระองค์

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ก่อนหน้าที่จะมีการทรงสร้างมวลมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าเป็นคำแนะนำและพระบัญชา

ซึ่งถูกประกาศแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้าง

แต่บัดนี้ได้มีใครบางคนได้ยื่นพระวณะของพระเจ้า และดังนั้น

พระวณะของพระองค์จึงเป็นทั้งการสนทนากับมนุษย์และเป็นการเตือนสติและการเตือนสอนมนุษย์ด้วย

ยิ่งไปกว่านั้น พระวณะของเจ้ายังเป็นพระบัญญัติที่เป็นสิทธิอำนาจของพระองค์

และเป็นสิ่งที่ถูกจัดส่งไปยังทุกสรรพสิ่ง

การกระทำใจของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในบทตอนนี้?

บทตอนนี้บันทึกถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์หลังจากการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมของพระองค์

บทตอนนี้บอกกับมนุษย์ว่า พระเจ้าจะไม่ทรงส่งการทำลายล้างเช่นนั้นมาอีก

และว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างหมายสำคัญหนึ่งไว้ในตอนท้ายนี้ สิ่งใดคือหมายสำคัญนี้? ในคัมภีร์มีการตรัสว่า

“เราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

เหล่านี้คือพระวณะดั้งเดิมที่พระเจ้าผู้สร้างได้ตรัสกับมวลมนุษย์ ขณะที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้

รุ้งก็ได้ปรากฏขึ้นต่อสายตาของมนุษย์ และมันคงอยู่ ณ ที่นั้นมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ทุกคนเคยเห็นรุ้งดังกล่าว

และเมื่อเรามองเห็นมัน เข้าใจหรือไม่ว่ามันปรากฏอย่างไร? วิทยาศาสตร์ก็ไม่สามารถพิสูจน์มัน

หรือหาตำแหน่งแหล่งกำเนิดของมัน หรือระบุที่ตั้งของมันได้

นั่นก็เป็นเพราะรุ้งคือหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมนุษย์

มันไม่จำเป็นต้องใช้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ มันไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยมนุษย์

อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนมันได้

มันเป็นความต่อเนื่องของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะของพระองค์แล้ว

พระเจ้าผู้สร้างทรงใช้วิธีการเฉพาะของพระองค์เองเพื่อปฏิบัติตามพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์และพระสัญญา

ของพระองค์ และดังนั้น การที่พระองค์ทรงใช้รุ้งเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญานี้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น

เป็นประกาศิตจากสวรรค์และกฎที่จะคงอยู่ตลอดไปไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่ว่าจะเป็นในด้านของพระผู้สร้างหรือมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง
ธรรมชาติที่ไม้อาจเปลี่ยนแปลงได้นี้ต้องกล่าวว่าเป็นการสำแดงที่แท้จริงอีกอย่างหนึ่งถึงสิทธิอำนาจของพระ
ผู้สร้างภายหลังจากการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระผู้สร้าง
และต้องกล่าวว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างนั้นไร้ขีดจำกัด
การที่พระองค์ทรงใช้รัฐเป็นหมายสำคัญคือความต่อเนื่องและการขยายสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
นี่คือกิจการอีกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติโดยการใช้พระวณะของพระองค์
และเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับมนุษย์โดยใช้พระวณะ
พระองค์ได้ทรงบอกกับมนุษย์ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมุ่งมั่นที่จะนำมา
และในลักษณะที่มันจะสำเร็จลุล่วงและสัมฤทธิ์ผล
ในหนทางนี้เรื่องนั้นสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะจากพระโอรสของพระเจ้า
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองฤทธานุภาพเช่นนั้น และวันนี้
หลายพันปีหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
มนุษย์ยังคงสามารถมองดูรัฐที่ถูกตรัสจากพระโอรสของพระเจ้า
เนื่องจากพระวณะเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงดำรงไว้
สิ่งนี้จึงได้คงอยู่โดยไม่ปรับเปลี่ยนและไม่เปลี่ยนแปลงมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถลบรัฐนี้ได้
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงกฎของมันได้ และมันมีอยู่เพียงเพราะพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอน “พระเจ้าทรงดำรงดังเช่นพระวณะของพระองค์
และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง และสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงจะคงอยู่ตลอดกาล”
พระวณะดังกล่าวสำแดงไว้ ณ ที่นี้อย่างชัดเจน
และมันเป็นหมายสำคัญและคุณลักษณะที่ชัดเจนของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า
หมายสำคัญหรือคุณลักษณะเช่นนั้นไม่มีอยู่หรือมองไม่เห็นในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ
อีกทั้งมองไม่เห็นอยู่ในสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ มันเป็นของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์เท่านั้น
และจำแนกพระอัครลักษณะและเนื้อแท้ที่พระผู้สร้างเท่านั้นจะทรงมีออกจากอัครลักษณะและเนื้อแท้ของสรรพสิ่งที่
ทรงสร้าง ในขณะเดียวกัน
มันยังเป็นหมายสำคัญและพระลักษณะเฉพาะที่ไม่มีวันจะถูกก้าวล้ำโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้าง
ใดๆ นอกเหนือจากพระเจ้าพระองค์เอง

การที่พระเจ้าทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์เป็นการกระทำที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง
ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะใช้เพื่อสื่อสารข้อเท็จจริงหนึ่งกับมนุษย์และบอกให้มนุษย์รู้ว่าพระทัยของ

พระองค์ ในด้านนี้พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการที่เป็นเอกลักษณ์

โดยใช้หมายเหตุพิเศษเพื่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์

หมายเหตุซึ่งเป็นพระสัญญาแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์ ดังนั้น

การตั้งพันธสัญญานี้เป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ใช่หรือไม่? แล้วมันยิ่งใหญ่อย่างไร?

นี่คือสิ่งที่พิเศษเกี่ยวกับพันธสัญญาอย่างแท้จริง กล่าวคือ

มันไม่ใช่พันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างมนุษย์คนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งกับอีกกลุ่มหนึ่ง

หรือประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง แต่เป็นพันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์ทั้งปวง

และมันจะยังคงมีผลไปจนกระทั่งถึงวันพระผู้สร้างทรงเลิกล้มทุกสรรพสิ่ง ผู้บริหารพันธสัญญานี้คือพระผู้สร้าง

และผู้บำรุงรักษามันก็ยังเป็นพระผู้สร้างอีกเช่นกัน กล่าวสั้นๆ คือ

ความครบบริบูรณ์ของพันธสัญญาแห่งรุ่งที่สร้างขึ้นกับมวลมนุษย์นี้ได้ถูกลงและสัมฤทธิ์ผลตามการสนทนาระหว่าง

พระผู้สร้างกับมวลมนุษย์ และยังคงเป็นเช่นนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างสามารถทำสิ่งอื่นใดได้อีกหรือนอกเหนือจากบนอบ เชื่อฟัง เชื่อ ซาบซึ้ง

เป็นประจักษ์พยาน และสรรเสริญสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง?

เพราะไม่มีสิ่งใดนอกจากพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์ที่ทรงมีฤทธานุภาพในการตั้งพันธสัญญาเช่นนั้น

การปรากฏของรุ่ง ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

เป็นการประกาศต่อมวลมนุษย์และเรียกร้องให้เขาสนใจต่อพันธสัญญาระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์

ในการปรากฏอย่างต่อเนื่องของพันธสัญญาระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์นี้

สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลมนุษย์ไม่ใช่รุ่งหรือตัวพันธสัญญาเอง

แต่เป็นสิทธิอำนาจอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระผู้สร้าง การปรากฏของรุ่งที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

นั้นสาธิตแสดงกิจการที่น่าเกรงขามและน่ามหัศจรรย์ของพระผู้สร้างในสถานที่ซ่อนเร้น

และในขณะเดียวกันก็เป็นภาพสะท้อนที่สำคัญยิ่งถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่จะไม่มีวันเลื่อนรางไป

และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

นี่มิใช่การแสดงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างอีกแง่มุมหนึ่งหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 92

พระพรของพระเจ้า

ปฐมกาล 17:4-6 นี่คือการสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า

ปฐมกาล 18:18-19 แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน และครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปฏิญาณว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเมล็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

ลักษณะและคุณลักษณะเฉพาะอันทรงเอกลักษณ์ของถ้อยดำรัสของผู้สร้างเป็นสัญลักษณ์ของพระอัตลักษณ์ และสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของผู้สร้าง

มีมากมายที่ปรารถนาจะแสวงหาและได้รับพระพรของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกคนที่สามารถได้รับพระพรเหล่านี้ได้ เพราะพระเจ้าทรงมีหลักธรรมของพระองค์เอง และทรงอวยพรให้มนุษย์ในวิธีของพระองค์เอง

พระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำต่อมนุษย์

และปริมาณพระคุณที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ได้รับการจัดสรรไปตามความคิดและการกระทำของมนุษย์ ดังนั้น พระพรของพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งใดภายในพระพรเหล่านั้น? ณ จุดนี้ พวกเรามาพักการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องผู้คนประเภทใดที่พระเจ้าจะทรงอวยพร

และหลักธรรมในการอวยพรมนุษย์ของพระเจ้าเอาไว้ก่อน

แล้วขอให้พวกเรามาดูการอวยพรของพระเจ้าแก่มนุษย์ที่มีวัตถุประสงค์ในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า จากมุมมองของการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าแทนกันเถิด

คัมภีร์สิบพตอนข้างต้นล้วนเป็นบันทึกเกี่ยวกับการอวยพรมนุษย์ของพระเจ้า
คัมภีร์เหล่านั้นจัดเตรียมการพรรณนาที่ละเอียดเกี่ยวกับผู้รับพระพรของพระเจ้า เช่นอับราฮัมและโยบ
ตลอดจนเกี่ยวกับเหตุผลว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ประทานพระพรของพระองค์
และเกี่ยวกับว่าสิ่งใดที่บรรจุอยู่ในพระพรเหล่านี้ พระกระแสนเสียงและลักษณะของถ้อยคำรับของพระเจ้า
และมุมมองและตำแหน่งที่พระองค์ได้ตรัส

เปิดโอกาสให้ผู้คนได้ซาบซึ้งว่าองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งประทานพระพรและผู้รับพระพรดังกล่าวนี้มีอัตลักษณ์
สถานะ และเนื้อแท้ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด พระกระแสนเสียงและลักษณะของถ้อยคำรับเหล่านี้
และตำแหน่งที่ถ้อยคำรับเหล่านี้ถูกตรัสออกมา มีเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้า
ผู้ทรงครองพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจและมหิทธิฤทธิ์
ตลอดจนพระเกียรติของพระเจ้าผู้สร้าง และพระบารมีที่ไม่ยอมทนความสงสัยจากมนุษย์คนใดเลย

ก่อนอื่น พวกเรามาดูปฐมกาล 17:4-6 กันเถิด ความว่า “นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า
เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับราฮัมอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม
เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง
เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และภักดิ์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า”
พระวาทะเหล่านี้คือพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับอับราฮัม ตลอดจนการอวยพรอับราฮัมของพระเจ้าว่า
พระเจ้าจะทรงทำให้อับราฮัมเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย จะทรงทำให้เขามีพงศ์พันธุ์อย่างมากมาย
และจะทรงทำให้เขาเป็นชนหลายชาติ และภักดิ์หลายองค์จะเกิดมาจากเขา
เจ้าเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าในพระวาทะเหล่านี้หรือไม่? เจ้าเห็นว่าสิทธิอำนาจเช่นนั้นเป็นอย่างไร?
เจ้ามองเห็นเนื้อแท้แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าในแง่ใด? จากการอ่านพระวาทะเหล่านี้อย่างใกล้ชิด
ก็ไม่ยากเลยที่จะค้นพบว่าสิทธิอำนาจและพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในการใช้ถ้อยคำ
ของถ้อยคำรับของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า
เจ้าจะ...เราให้เจ้าเป็น...เราจะทำให้เจ้า...” วลีอย่างเช่น “เจ้าจะ” และ “เราจะ”
ซึ่งการใช้ถ้อยคำของพระองค์มีการยืนยันถึงพระอัตลักษณ์และสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น
ในแง่หนึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้สร้าง
และในอีกแง่หนึ่งนั้นการใช้ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระวาทะพิเศษที่ใช้โดยพระเจ้า
ผู้ทรงครองพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง—ตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งของคำศัพท์ทั่วไป
หากใครบางคนกล่าวว่าพวกเขาหวังจะให้อีกบุคคลหนึ่งมีพงศ์พันธุ์อย่างมากมาย
จะให้ประชาชาติมาจากพวกเขา และจะให้ภักดิ์เกิดจากพวกเขา เช่นนั้นแล้ว
ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นคือความปรารถนาชนิดหนึ่ง ไม่ใช่สัญญาหรือพร ดังนั้น ผู้คนจึงไม่กล่าวพูดว่า

“เราจะทำให้เจ้าเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้ เจ้าจะเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้...”

เพราะพวกเขารู้ว่าพวกเขาไม่มีกำลังเช่นนั้น มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับพวกเขา

และถึงแม้ว่าพวกเขาจะกล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น คำพูดของพวกเขา ก็จะไร้สาระว่างเปล่า

ที่ถูกขับเคลื่อนโดยความอยากและความทะเยอทะยานของพวกเขา

มีใครบ้างที่กล้าพูดด้วยน้ำเสียงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น หากพวกเขารู้สึกว่าพวกเขาไม่สามารถทำความปรารถนาของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วงได้? ทุกคนปรารถนาดีต่อพงศ์พันธุ์ของตนเอง

และหวังว่าพวกเขาจะเก่งและชื่นชมความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่

“มันจะเป็น โชคลาภที่ยิ่งใหญ่อันใดสำหรับการที่หนึ่งในพวกเขาจะกลายเป็นจักรพรรดิ!

หากคนเราจะได้เป็นเจ้าเมืองนั้นก็คงจะดีเช่นกัน—ตราบเท่าที่พวกเขาเป็นไครบางที่สำคัญ!”

ทั้งหมดเหล่านี้คือความปรารถนาของผู้คน แต่ผู้คนที่ทำได้เพียงแค่อวยพรให้แก่พงศ์พันธุ์ของพวกเขา

และไม่สามารถทำให้สัญญาใดๆ ของพวกเขาลุล่วงหรือกลายเป็นจริงได้

ทุกคนรู้อย่างชัดเจนในหัวใจของพวกเขาว่าพวกเขาไม่มีกำลังที่จะสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขานั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของพวกเขา

และดังนั้นแล้วพวกเขาจะสามารถสั่งการชะตากรรมของคนอื่นได้อย่างไร?

เหตุผลที่พระเจ้าทรงสามารถตรัสพระวณะเช่นพระวณะเหล่านี้ได้นั้น

ก็เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และทรงสามารถทำให้พระสัญญาทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำกับมนุษย์ให้สำเร็จลุล่วงและให้เป็นจริงได้

และทรงสามารถทำให้พระพรทั้งหมดที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์กลายเป็นจริงได้

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า

และสำหรับการที่พระเจ้าจะทรงทำให้ใครสักคนมีพงศ์พันธุ์อย่างมากมายนั้นก็คงจะเป็นการละเล่นของเด็ก

การจะทรงทำให้พงศ์พันธุ์ของใครสักคนเจริญรุ่งเรืองก็คงจะพึงประสงค์แต่เพียงพระวณะหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น

นั่น พระองค์คงจะไม่มีวันทรงต้องให้พระองค์เองทรงพระราชกิจจนพระเสโทหลังเพื่อสิ่งหนึ่งเช่นนั้น

หรือทรงขู่ยกพระทัย หรือทรงทำพระองค์เองให้ลำบากกับมัน นี่คือฤทธานุภาพอย่างยิ่งของพระเจ้า

สิทธิอำนาจอย่างยิ่งของพระเจ้า

หลังจากได้อ่านในปฐมบท 18:18 ที่มีความว่า “แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” แล้วนั้น

พวกเขาก็สามารถรู้สึกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่?

พวกเขาก็สามารถสำนึกถึงรู้ถึงความเหนือธรรมชาติของพระเจ้าผู้สร้างได้หรือไม่? พระวณะของพระเจ้านั้นแน่นอน

พระเจ้าตรัสพระวณะเช่นนั้นไม่ใช่เนื่องจากความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์

หรือไม่ใช่ในการเป็นตัวแทนของความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระวณะเหล่านั้นกลับเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจแห่งถ้อยคำรัสของพระเจ้า

และเป็นพระบัญญัติที่ทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง

มีการแสดงออกสองเรื่องที่พวกเขาควรให้ความสนใจในที่นี้ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” นั้น

มีองค์ประกอบใดของความกำกวมในพระวณะเหล่านี้หรือไม่? มีองค์ประกอบใดของความกังวลหรือไม่?

มีองค์ประกอบใดของความกลัวหรือไม่? เนื่องจากคำว่า “แน่ทีเดียว” และคำว่า “จะได้” ในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

องค์ประกอบเหล่านี้ซึ่งเป็นองค์ประกอบเฉพาะของมนุษย์และมักจะแสดงออกอยู่ในตัวเขานั้นจึงไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระผู้สร้างเลย คงจะไม่มีผู้ใดกล้าใช้ถ้อยคำเช่นนั้นเมื่ออวยพรให้ผู้อื่นได้ดี

คงจะไม่มีผู้ใดกล้าอวยพรผู้อื่นด้วยความแน่นอนเช่นนั้นเมื่อจะทำให้พวกเขามีชนชาติที่ยิ่งใหญ่และทรงพลัง

หรือสัญญาว่าประชาชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา

ยิ่งพระวณะของพระเจ้าแน่นอนมากขึ้นเท่าใด พระวณะเหล่านั้นก็ยิ่งพิสูจน์บางอย่างมากขึ้นเท่านั้น—

แล้วบางอย่างนั้นคือสิ่งใด? พระวณะเหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระเจามีสิทธิอำนาจเช่นนั้น

ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์สามารถทำให้สิ่งเหล่านี้สำเร็จลุล่วงได้

และความสำเร็จลุล่วงของพวกมันเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

พระเจ้าทรงมีความแน่นอนในพระทัยของพระองค์โดยไม่มีควมลังเลแม้แต่นิดเดียวในทั้งหมดที่พระองค์ทรง

อวยพรอับราฮัม ยิ่งไปกว่านั้น ความครบถ้วนบริบูรณ์ของการนี้จะสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะของพระองค์

และไม่มีพลังอำนาจใดที่จะสามารถปรับเปลี่ยน ขวากัน ลดคุณค่า หรือรบกวนการบรรลุเป้าหมายของมันได้

ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะได้เกิดขึ้น

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเพิกถอนหรือมีอิทธิพลเหนือการบรรลุเป้าหมายและความสำเร็จลุล่วงของพระวณะของพร

เจ้าได้ นี่คือมหิทฤทธียิ่งยิ่งของพระวณะที่คำรัสจากพระโอษฐ์ของพระผู้สร้าง

และสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่ไม่ยอมทนการปฏิเสธของมนุษย์! เมื่อได้อ่านพระวณะเหล่านี้แล้ว

เจ้ายังรู้สึกสงสัยอยู่หรือไม่? พระวณะเหล่านี้ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และมีฤทธานุภาพ พระบารมี

และสิทธิอำนาจในพระวณะของพระเจ้า มหิทฤทธิและสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของความสำเร็จลุล่วงของข้อเท็จจริงนั้น

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

และไม่สามารถเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถสนทนากับมวลมนุษย์ด้วยพระกระแสนเสียงและท่วงทำนองเช่นนั้น

และข้อเท็จจริงได้พิสูจน์แล้วว่าพระสัญญาของพระองค์มิใช่ถ้อยคำที่ว่างเปล่า หรือคำอวดตัวที่ไร้ผล
แต่เป็นการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ที่ไม่สามารถเอาชนะได้โดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 93

ปฐมกาล 17:4-6 นี่คือการสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า

ปฐมกาล 18:18-19 แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน และครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปฏิญาณว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

อะไรคือความแตกต่างระหว่างพระวณะที่ตรัสโดยพระกับคำพูดที่มนุษย์พูด?

เมื่อเจ้าอ่านพระวณะเหล่านี้ที่ตรัสโดยพระเจ้า

เจ้าสำนึกถึงมโนทัศน์ของพระวณะของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าได้ยินผู้คนกล่าวคำพูดเช่นนั้น? เจ้าคิดว่าพวกเขาโอหังและอวดตัวอย่างสุดขีด

เป็นผู้คนที่กำลังทำการแสดงอวดตัวเองใช่หรือไม่? ในเมื่อพวกเขาไม่มีกำลังนี้

พวกเขาไม่ได้ครองสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถโดยสิ้นเชิงในการสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

การที่พวกเขาแน่ใจยิ่งนักกับคำสัญญาของพวกเขาที่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจต่อข้อคิดเห็นของพวกเขา หากใครบางคนกล่าวคำพูดเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคงจะโอหังและมั่นใจเกินไป

และพวกเขาคงจะกำลังเผยตัวเองว่าเป็นตัวอย่างชั้นเลิศของอุปนิสัยของหัวหน้าทูตสวรรค์

พระวณะเหล่านี้มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า เจ้าสำนึกถึงองค์ประกอบของความโอหังในที่นี้หรือไม่?

เจ้ารู้สึกว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นเพียงเรื่องตลกหรือไม่? พระวณะของพระเจ้าคือสิทธิอำนาจ

พระวณะของพระเจ้าคือข้อเท็จจริง และก่อนที่พระวณะเหล่านั้นจะถูกคำรัสมาจากพระโอรสของพระองค์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ขณะที่พระองค์กำลังตัดสินพระทัยว่าจะทำบางสิ่งบางอย่าง เมื่อนั้น

สิ่งนั้นก็สำเร็จลุล่วงไปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมคือพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับอับราฮัม

และคือพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำให้กับอับราฮัม พระสัญญานี้คือข้อเท็จจริงที่ตั้งไว้

ตลอดจนเป็นข้อเท็จจริงที่สำเร็จลุล่วง และข้อเท็จจริงเหล่านี้ก็ค่อยๆ

ลุล่วงในพระคำริของพระเจ้าตามแผนของพระเจ้า ดังนั้น

สำหรับการที่พระเจ้าตรัสพระวณะเช่นนั้น ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงมีพระอุปนิสัยที่โอหัง

เพราะพระเจ้าทรงสามารถสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายดังกล่าวได้ พระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจนี้

และทรงมีความสามารถเต็มทีในการสัมฤทธิ์ข้อเท็จจริงเหล่านี้

และการสำเร็จลุล่วงของพระวณะเหล่านั้นก็อยู่ภายในขอบเขตความสามารถของพระองค์อย่างครบถ้วน

เมื่อพระวณะเช่นพระวณะเหล่านี้ถูกคำรัสออกไปจากพระโอรสของพระเจ้า

พวกมันก็คือวิวรรณ์และการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า

เป็นวิวรรณ์และการสำแดงที่เพียบพร้อมถึงเนื้อแท้และสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่จะเหมาะสมและคู่ควรจะเป็นข้อพิสูจน์ของพระอัตลักษณ์ของพระผู้สร้างมากไปกว่านั้นแล้ว

ลักษณะ พระกระแสน์

และการใช้ถ้อยคำในถ้อยคำรัสเช่นนั้นเป็นเครื่องหมายแห่งพระอัตลักษณ์ของพระผู้สร้างอย่างแม่นยำ

และสอดคล้องอย่างเพียบพร้อมกับการแสดงออกถึงพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าเอง

ในพระวณะเหล่านั้นไม่มีข้ออ้างใด ไม่มีความไม่บริสุทธิ์ใด

พระวณะเหล่านั้นเป็นการสาธิตแสดงถึงเนื้อแท้และสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างอย่างเต็มที่และครบบริบูรณ์

สำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น พวกเขาไม่มีทั้งสิทธิอำนาจนี้หรือเนื้อแท้

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีกำลังที่พระเจ้าทรงมอบให้ หากมนุษย์ทรยศพฤติกรรมเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วนั้นก็คงจะเป็นการระเบิดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาย่างแน่นอนที่สุด

และที่รากเหง้าของการนี้ก็จะเป็ผลกระทบที่ยุ้งเหียงของความโอหังและความทะเยอทะยานอันป่าเถื่อนของ

มนุษย์ และคงจะไม่ใช่การเปิดโปงเจตนาที่มุ่งร้ายของใครอื่นนอกจากมารร้าย นั่นก็คือซาตาน

ผู้ซึ่งปรารถนาที่จะหลอกลวงผู้คนและช่วยพวกเขาให้ทรยศพระเจ้า

พระเจ้าทรงพิจารณาเห็นอย่างไรกับสิ่งที่ถูกเผยโดยภาษาเช่นนั้น?

พระเจ้าคงจะตรัสว่าเจ้าปรารถนาที่จะแย้งซึ่งที่ของพระองค์

และว่าเจ้าปรารถนาที่จะปลอมแผลงและแทนที่พระองค์ เมื่อเจ้าเอาอย่างพระกระแสน์ในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

เจตนาของเจ้าคือเพื่อที่จะเข้ามาแทนที่ของพระเจ้าในหัวใจของผู้คน
เพื่อที่จะยึดครองมวลมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าโดยชอบธรรม นี่คือชาตanoอย่างชัดเจนและจริงๆ
เหล่านี้คือการกระทำของพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ตนนั้น ผู้ที่สวรรค์ไม่อาจทนยอมรับได้!
มีผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่เคยเอาอย่างพระเจ้าในหนทางใดหนทางหนึ่งโดยการกล่าวคำพูดไม่กี่คำ
ด้วยเจตนาที่จะหลอกลวงและชี้นำผู้คนในทางที่ผิด
และทำให้พวกเขารู้สึกกลัวกับว่าคำพูดและการกระทำของบุคคลผู้นี้มีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า
ราวกับว่าเนื้อแท้และอัตลักษณ์ของบุคคลผู้นี้มีเอกลักษณ์
และแม้กระทั่งราวกับว่าน้ำเสียงในคำพูดของบุคคลผู้ี้เหมือนกันกับพระกระเสเสียงของพระเจ้า?
พวกเจ้าเคยทำบางสิ่งอย่างนี้หรือไม่? พวกเจ้าเคยเอาอย่างพระกระเสเสียงของพระเจ้าในวาตะของพวกเจ้า
ด้วยท่าทางที่เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างมีวัตถุประสงค์
ด้วยสิ่งที่พวกเจ้าทึกทักเอาว่าเป็นกำลังและสิทธิอำนาจหรือไม่? พวกเจ้าส่วนใหญ่มักจะกระทำ
หรือวางแผนที่จะกระทำในหนทางเช่นนั้นหรือไม่? บัดนี้ เมื่อพวกเจ้ามองเห็น ล่วงรู้
และรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริง และย้อนกลับไปมองสิ่งที่พวกเจ้าเคยทำ
และสิ่งที่พวกเจ้าเคยเผยตัวเอง พวกเจ้ารู้สึกป่วยหรือไม่?
พวกเจ้าระลึกถึงความเลวทรามและความไร้ยางอายของพวกเจ้าได้หรือไม่?
เมื่อได้ชำระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของผู้คนเช่นนั้นแล้ว
สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพวกเขาเป็นทาสที่ถูกลาจากนรก?
สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าทุกคนที่ทำความชั่วทั้งหลายเช่นนั้นกำลังนำความอภัยมาสู่ตัวพวกเขาเอง?
พวกเจ้าระลึกถึงความร้ายแรงของธรรมชาติของมันได้หรือไม่? แล้วมันร้ายแรงเพียงใดเล่า?
เจตนาของผู้คนที่กระทำการในหนทางนี้ก็คือเพื่อเอาอย่างพระเจ้า พวกเขาต้องการที่จะเป็นพระเจ้า
ที่จะทำให้ผู้คนนมีศการพวกเขาเหมือนเป็นพระเจ้า พวกเขาต้องการที่จะลบล้างที่ของพระเจ้าในหัวใจของผู้คน
และจำกัดพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์
และพวกเขาทำการนี้เพื่อที่จะล้มฤทธิ์เป้าหมายในการควบคุมผู้คน ในการกลืนกินผู้คน
และในการครอบครองพวกเขา ทุกคนมีความอยากได้อะไรและความทะเยอทะยานได้จัดสำนึกอย่างนี้
และทุกคนใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อแท้เยี่ยงชาตanoที่เสื่อมทรามประเภทนี้
ในธรรมชาติเยี่ยงชาตanoซึ่งทำให้พวกเขาอยู่ในความเป็นศัตรูกับพระเจ้า ทฤษฎีพระเจ้า
และปรารภนาที่จะกลายเป็นพระเจ้า หลังจากการสามัคคีธรรมของเราในหัวข้อเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้านี้
พวกเจ้ายังคงปรารภนาหรือใฝ่ฝันที่จะปลอมแปลงหรือเอาอย่างพระเจ้าอยู่หรือไม่?
พวกเจ้ายังคงอยากที่จะเป็นพระเจ้าอยู่หรือไม่? พวกเจ้ายังคงปรารภนาที่จะกลายเป็นพระเจ้าอยู่หรือไม่?

สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่สามารถมีมนุษย์คนใดเอาอย่างได้
และพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ก็ไม่สามารถมีมนุษย์คนใดปลอมแปลงได้
ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถเอาอย่างพระกระแสน้ำที่พระเจ้าตรัส แต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาอย่างเนื้อแท้ของพระเจ้าได้
ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถยืนในที่ของพระเจ้าและปลอมแปลงพระเจ้าได้
แต่เจ้าจะไม่มีวันสามารถทำสิ่งที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำได้
และจะไม่มีวันสามารถปกครองและบัญชาทุกสรรพสิ่งได้ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
เจ้าจะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างเล็กๆ สิ่งหนึ่งตลอดไป และไม่ว่าทักษะและความสามารถของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด
ไม่ว่าเจ้าจะมีพรสวรรค์มากเพียงใด แต่ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของเจ้าแล้วนั้น
เจ้าอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถกล่าวคำพูดที่อวดกล้าบางคำ
แต่นี้ก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าเจ้ามีเนื้อแท้ของพระผู้สร้าง
อีกทั้งไม่สามารถเป็นสิ่งที่แทนที่เจ้ามีสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าคือเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง
สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรียนรู้หรือเพิ่มเติมจากภายนอก แต่เป็นเนื้อแท้ภายในพระองค์ของพระเจ้าพระองค์เอง
และดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างพระผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างจึงไม่มีวันสามารถปรับเปลี่ยนได้เลย
ในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง มนุษย์ต้องรักษาดำแหน่งของเขาสอง และประพฤติตนอย่างมีจิตสำนึก
จงพิทักษ์รักษาสิ่งที่พระผู้สร้างทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าอย่างสำนึกในหน้าที่ จงอย่ากระทำการล้ำเส้น
หรือทำสิ่งที่หลายทีนอกเหนือขอบเขตความสามารถของเจ้า หรือที่เป็นที่เกลียดชังของพระเจ้า
จงอย่าพยายามที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือกลายเป็นยอดมนุษย์ หรือเหนือสิ่งอื่นใด
จงอย่าพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้า นี่คือนิสัยที่ผู้คนไม่ควรอยากที่จะเป็น
การพยายามที่จะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือยอดมนุษย์นั้นช่างไร้สาระ
การพยายามที่จะกลายเป็นเจ้ายิ่งเป็นที่น่าอึดอัดมากกว่าเสียอีก มันน่ารังเกียจและน่าเหยียดหยาม
สิ่งที่น่ายกย่องและสิ่งที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างควรจะยึดมั่นไว้มากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือการกลายเป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่แท้จริง
นี่คือเป้าหมายเดียวเท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดควรไล่ตามเสาะหา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 94

สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างไม่ถูกจำกัดโดยเวลา พื้นที่ หรือภูมิประเทศ

และสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างนั้นเกินกว่าการคิดคำนวณ

พวกเรามาดูปฐมกาล 22:17-18 กันเถิด นี่คืออีกบทตอนหนึ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสไว้
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมว่า “ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น
ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล

เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรุทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา”

พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงอวยพรอับราฮัมหลายครั้งว่าให้เชื้อสายของเขาทวีมากขึ้น

แต่พวกเขาจะทวีขึ้นขนาดไหน? ถึงขนาดที่ได้ถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่ว่า “ดังดวงดาวในท้องฟ้า

และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล” นี่เป็นการกล่าวไว้ว่า

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะประทานลูกหลานให้อับราฮัมเป็นจำนวนมากเหมือนดวงดาวในท้องฟ้า

และเยอะแยะเหมือนเม็ดทรายบนฝั่งทะเล พระเจ้าตรัสไปโดยใช้อุปมาอุปมัย

และจากอุปมาอุปมัยนี้ก็ไม่ยากที่จะมองเห็นว่าพระเจ้าจะไม่ประทานลูกหลานให้แก่อับราฮัมเพียงหนึ่ง สอง
หรือแม้แต่เพียงหลายพันคน แต่เป็นจำนวนที่นับไม่ถ้วน

มากพอที่พวกเขาจะกลายเป็นประชาชาติจำนวนมากมาย

เพราะพระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมไว้ว่าเขาจะได้เป็นบิดาแห่งประชาชาติมากมาย บัดนี้

จำนวนนั้นตัดสินโดยมนุษย์ หรือว่ามันถูกตัดสินโดยพระเจ้า?

มนุษย์สามารถควบคุมจำนวนพงศ์พันธุ์ที่เขาได้กระนั้นหรือ? มันขึ้นอยู่กับเขากระนั้นหรือ?

มันไม่แม้กระทั่งจะขึ้นอยู่กับมนุษย์ในการที่เขาจะมีหลายคนหรือไม่ด้วยซ้ำ นับประสาอะไรที่จะมีมากมายดัง

“ดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล”

ผู้ใดกันที่ไม่ปรารถนาจะให้เชื้อสายของพวกเขาจำนวนมากเหมือนดวงดาว?

น่าเสียดายที่สิ่งทั้งหลายมักจะไม่ออกมาในหนทางที่เจ้าต้องการอยู่เสมอ

ไม่ว่ามนุษย์จะมีความชำนาญหรือความสามารถเพียงใด มันก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเขา

ไม่มีผู้ใดสามารถยืนอยู่ภายนอกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ได้ พระองค์ทรงอนุญาตให้เจ้ามากเพียงใด

ก็มากเพียงนั้นที่เจ้าจะมี กล่าวคือ หากพระเจ้าทรงมอบให้เจ้าน้อยนิด เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีวันมีมาก

และหากพระเจ้าทรงมอบให้เจ้ามากมาย ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะไม่พอใจว่าเจ้ามีมากเพียงใด

นี่ไม่ใช่กรณีนี้หรือ? ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์! มนุษย์นั้นถูกปกครองโดยพระเจ้า

และไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น!

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะทวีสายของเจ้าให้มากขึ้น” นี่ก็พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับอับราฮัม และมันจะสำเร็จลุล่วงไปจนชั่วกาลปาวสานดังเช่นพันธสัญญาแห่งรุ้ง และมันยังเป็นพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำแก่อับราฮัมด้วยเช่นกัน มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีความสามารถที่จะทำพระสัญญานี้ให้กลายเป็นจริงได้ ไม่ว่ามนุษย์จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่ามนุษย์จะยอมรับหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่ามนุษย์จะมีพระศนะหรือพิจารณาเห็นว่ามันเป็นอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้จะลุล่วงตามตัวอักษร ตามพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไป

พระวณะของพระเจ้าจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในเจตจำนงหรือมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และมันจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ ทุกสรรพสิ่งอาจหายไป แต่พระวณะของพระเจ้าจะคงอยู่ตลอดกาล ในความเป็นจริงแล้ว

วันที่ทุกสรรพสิ่งหายไปนั่นคือวันที่พระวณะของพระเจ้าจะลุล่วงโดยครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง และพระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งและกำลังชีวิตทั้งหมด

พระองค์ทรงสามารถทำให้บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นมาจากความว่างเปล่า หรือทำให้บางสิ่งบางอย่างกลายเป็นความว่างเปล่าได้

และพระองค์ทรงควบคุมการแปลงรูปของทุกสรรพสิ่งจากมีชีวิตอยู่ให้ตายได้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

ไม่มีสิ่งใดที่จะง่ายดายยิ่งไปกว่าการทวีสายของใครบางคนให้มากมาย

การนี้ฟังดูเป็นเรื่องเพ้อฝันสำหรับมนุษย์ เหมือนกับเทพนิยายเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

สิ่งที่พระองค์ทรงตัดสินใจและทรงสัญญาที่จะทำไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน อีกทั้งไม่ใช่เทพนิยาย ตรงกันข้าม

มันเป็นข้อเท็จจริงที่พระเจ้าได้ทรงมองเห็นแล้ว และที่จะต้องสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน

พวกเขารู้หรือไม่ว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมมีจำนวนมากมายหรือไม่?

พวกเขามีจำนวนมากมายเพียงใด? พวกเขาจะมีจำนวนมากมายดัง “ดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล”

ที่พระเจ้าได้ตรัสไว้หรือไม่? พวกเขาแพร่กระจายไปทั่วทุกชาติและภูมิภาค ไปถึงทุกที่ในโลกหรือไม่?

ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางสิ่งใด?

มันสำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้าใช่หรือไม่? พระวณะของพระเจ้าได้ลุล่วงต่อไป

และกลายเป็นข้อเท็จจริงอยู่เนื่องนิรันดร์มาเป็นเวลาหลายร้อยหรือหลายพันปีหลังจากที่พระวณะของพระเจ้าได้ถูกตรัสไป นี่ก็พระอิทธิฤทธิ์แห่งพระวณะของพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งในปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง”

และความสว่างก็เกิดขึ้น การนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ลุล่วงไปในเวลาอันสั้นมาก

และไม่มีค่าซ้ำในการสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมัน

ผลแห่งพระวณะของพระเจ้านั้นเกิดขึ้นฉับพลัน ทั้งสองนั้นเป็นการแสดงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

แต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงอวยพรให้อับราฮัมนั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นเนื้อแท้ อีกด้านหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ตลอดจนข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างนั้นเกินกว่าการคิดคำนวณ และยังไปกว่านั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ให้มองเห็นสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างในด้านที่เป็นจริงยิ่งขึ้นและวิจิตรบรรจงยิ่งขึ้น

ทันทีที่พระวณะของพระเจ้าถูกคำรัสออกไป สิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งเข้ากำกับพระราชกิจนี้

และข้อเท็จจริงที่ให้สัญญาโดยพระโอษฐ์ของพระเจ้ายิ่งค่อยๆ เริ่มกลายเป็นความเป็นจริง ผลลัพธ์ก็คือ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเริ่มปรากฏขึ้นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

เหมือนกันอย่างยิ่งกับลักษณะที่ต้นหญ้ากลับเป็นสีเขียวเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ดอกไม้ผลิบาน

ตาอ่อนแตกจากต้นไม้ นกเริ่มร้องเพลง ห่านหวนกลับมา

และท้องทุ่งก็กลับคั่งไปด้วยผู้คน...ทุกสรรพสิ่งกลับฟื้นคืนสภาพเดิมด้วยการมาถึงของฤดูใบไม้ผลิ

และนี่คือกิจการที่มหัศจรรย์ของพระผู้สร้าง เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง

ทุกสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะเริ่มต้นใหม่และเปลี่ยนแปลงไปตามพระคำริของพระเจ้า—

ไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น เมื่อข้อผูกพันหรือสัญญาหนึ่งถูกคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งจะทำหน้าที่เพื่อการทำให้ลุล่วงของมัน และถูกชักย้ายเพื่อประโยชน์ของการทำให้ลุล่วงของมัน

สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงถูกจัดวางเรียบเรียงและจัดการเตรียมการภายใต้อำนาจปกครองของพระผู้สร้าง

โดยแสดงบทบาทตามลำดับของพวกมัน และปฏิบัติหน้าที่ตามลำดับของพวกมัน

นี่คือการสำแดงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง เจ้าเห็นสิ่งใดในการนี้? เจ้ารู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างไร?

สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นมีขอบเขตหรือไม่? มีเวลาจำกัดหรือไม่? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีความสูงที่แน่นอน

หรือมีความยาวที่แน่นอน? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีขนาดหรือความแข็งแกร่งที่แน่นอน?

สามารถวัดตามมิติทั้งหลายของมนุษย์ได้หรือไม่? สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ได้กระพริบเปิดและปิด

ไม่ได้มาและไป และไม่มีผู้ใดสามารถวัดว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใดได้

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปมากเพียงใด เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรบุคคลหนึ่ง พระพรนี้จะดำเนินต่อเนื่องไป

และความต่อเนื่องของมันจะเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจอันไม่อาจประเมินได้ของพระเจ้า

และจะเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ได้เห็นการปรากฏอีกครั้งของพลังชีวิตที่ไม่สามารถดับได้ของพระผู้สร้างครั้งแล้วครั้งเล่า

การแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์แต่ละครั้งคือการสาธิตแสดงที่เพียบพร้อมให้เห็นถึงพระวณะจากพระโอษฐ์

ของพระเจ้า ซึ่งสาธิตแสดงแก่ทุกสรรพสิ่ง และแก่มวลมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างที่สำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น วิจิตรบรรจงเกินเปรียบเทียบ
และไร้ข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง สามารถกล่าวได้ว่าพระดำริของพระองค์ พระวาระของพระองค์
สิทธิอำนาจของพระองค์
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงนั้น ล้วนเป็นภาพสวยงามอย่างไม่สามารถเปรียบเทียบได้
และสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น ภาษาของมวลมนุษย์ไม่สามารถสื่อถึงนัยสำคัญและคุณค่าของมัน ได้
เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญากับบุคคลหนึ่ง
ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาจะเป็นที่คุ้นเคยของพระเจ้าเสมือนหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่ที่ใด หรือพวกเขาทำสิ่งใด
ภูมิหลังของพวกเขา ก่อนหรือหลังจากที่พวกเขาได้รับพระสัญญา
หรือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม
ไม่สำคัญว่าเวลาจะล่วงเลยไปมากเพียงใดหลังจากที่พระวาระของพระเจ้าได้ถูกตรัสไป
สำหรับพระองค์แล้วมันเป็นราวกับว่าพระวาระเหล่านั้นเพิ่งได้ถูกตรัสไป
นี่เป็นการกล่าวว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และทรงมีสิทธิอำนาจชนิดที่พระองค์ทรงสามารถติดตามร่องรอย
ควบคุม และทำให้พระสัญญาทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำกับมนุษย์ให้ลุล่วงได้
และไม่ว่าพระสัญญานั้นจะเป็นสิ่งใด ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงใดในการทำให้ลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์
และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าขอบเขตที่ความสำเร็จลุล่วงของมันสัมผัสเกี่ยวข้องกับจะกว้างเพียงใดก็ตาม—
ยกตัวอย่างเช่น เวลา ภูมิภาคประเทศ เชื้อชาติ และอื่นๆ—พระสัญญานี้ก็จะสำเร็จลุล่วงและลุล่วง และยิ่งไปกว่านั้น
ความสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมันจะไม่พึงประสงค์ให้พระองค์ต้องพยายามเลยแม้แต่นิดเดียว
การนี้พิสูจน์ถึงสิ่งใด?
มันพิสูจน์ให้เห็นว่าความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะควบคุมจักรวาลทั้ง
หมด และมวลมนุษย์ทั้งหมด พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความสว่าง
แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเพียงแต่บริหารจัดการความสว่างเท่านั้น
หรือว่าพระองค์ทรงเพียงแต่บริหารจัดการน้ำเพราะพระองค์ได้ทรงสร้างน้ำขึ้นมาเท่านั้น
และว่าสิ่งอื่นใดทุกสิ่งนั้นไม่ได้สัมพันธ์กับพระเจ้า นี่จะไม่เป็นการเข้าใจผิดหรือ?
ถึงแม้ว่าการที่พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมได้ค่อยๆ
เลื่อนหายไปจากความทรงจำของมนุษย์ไปแล้วหลังจากผ่านไปหลายร้อยปี แต่สำหรับพระเจ้า
พระสัญญานี้จะยังคงอยู่เหมือนเดิม มันยังคงอยู่ในกระบวนการแห่งความสำเร็จลุล่วง และไม่เคยได้หยุดลง
มนุษย์ไม่เคยรู้หรือไม่เคยได้ยินว่าพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งได้รับการจัดวางเรียบเรียงและการเตรียมการอย่างไร
และเรื่องราวที่เกิดขึ้นท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าในระหว่างเวลานี้น่าอัศจรรย์มากเพียงใด
แต่การแสดงสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่น่าอัศจรรย์ทุกชิ้น
และการเผยถึงกิจการทั้งหลายของพระองค์ได้ถูกส่งต่อและเป็นที่ยกย่องท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
ทุกสรรพสิ่งได้แสดงออกไปและได้พูดถึงกิจการที่มหัศจรรย์ทั้งหลายของพระผู้สร้าง
และเรื่องราวที่บอกเล่ากันมากแต่ละเรื่องเกี่ยวกับอุปนิสัยของพระผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งจะได้รับการประกาศ
โดยทุกสรรพสิ่งมากยิ่งขึ้นตลอดไป สิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง
และฤทธานุภาพของพระเจ้า แสดงให้ทุกสรรพสิ่งเห็นว่าพระเจ้านั้นทรงสถิตอยู่ทุกหนแห่งและตลอดเวลา
เมื่อเจ้าได้เป็นประจักษ์พยานถึงความแพร่หลายแห่งสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว
เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกหนแห่งและตลอดเวลา
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าไม่ถูกจำกัดโดยเวลา ภูมิประเทศ พื้นที่ หรือบุคคล เหตุการณ์
หรือสิ่งใดๆ ความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์นั้นเหนือจินตนาการของมนุษย์
มันเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกได้ มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้
และมนุษย์จะไม่มีวันรู้จักโดยครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 95

ผู้คนบางคนชอบที่จะอนุমানและจินตนาการ แต่จินตนาการของมนุษย์จะสามารถไปได้ไกลเพียงใด?

มันสามารถไปได้ไกลเกินกว่าโลกนี้ได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำการอนุমানและจินตนาการความถูกต้องและความแม่นยำของสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่?

การอนุমানและจินตนาการของมนุษย์สามารถเปิดโอกาสให้เขาสัมผัสความรู้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่? พวกมันทำให้มนุษย์ซาบซึ้งและบนบอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่?

ข้อเท็จจริงทั้งหลายพิสูจน์ให้เห็นว่าการอนุমানและจินตนาการของมนุษย์เป็นเพียงผลผลิตแห่งสติปัญญาของมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้จัดเตรียมความช่วยเหลือหรือผลประโยชน์ให้แก่ความรู้ของมนุษย์ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว หลังจากได้อ่านนิยายวิทยาศาสตร์ บางคนสามารถจินตนาการถึงดวงจันทร์

หรือจินตนาการว่าดวงดาวทั้งหลายเป็นอย่างไร กระนั้นนี่ก็ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์มีความเข้าใจใดๆ

ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า จินตนาการของมนุษย์ก็เป็นเพียงแค่จินตนาการ จากข้อเท็จจริงของสิ่งเหล่านี้กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ จากการที่พวกมันเชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เขาไม่มีการจับความเข้าใจเลยโดยสิ้นเชิง มันจะสำคัญอย่างไรถึงแม้ว่าเจ้าเคยได้ไปดวงจันทร์มาแล้ว?

การนี้แสดงให้เห็นว่าเจ้ามีความเข้าใจหลากหลายมิติเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้ากระนั้นหรือไม่?

มันแสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถจินตนาการความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานูภาพของพระเจ้าได้กระนั้นหรือไม่?

ในเมื่อการอนุমানและจินตนาการของมนุษย์ไม่สามารถเปิดโอกาสให้เขารู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้

แล้วมนุษย์ควรทำเช่นไร? ทางเลือกที่ฉลาดที่สุดคงจะเป็นการไม่อนุমানหรือจินตนาการ กล่าวคือ

มนุษย์ต้องไม่พึ่งพาจินตนาการและอาศัยการอนุমানเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า

สิ่งที่เราปรารถนาจะกล่าวกับพวกเจ้า ณ ที่นี้คือสิ่งใด? ความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ฤทธานูภาพของพระเจ้า พระอัครลักษณะของพระเจ้าเอง

และเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยการพึ่งพาจินตนาการ

ในเมื่อเจ้าไม่สามารถพึ่งพาจินตนาการในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ในหนทางใด?

หนทางในการทำการนี้ก็คือโดยผ่านทางภารกิจและการดื่มพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางการสามัคคีธรรม

และโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าจะมีประสบการณ์และการตรวจสอบยืนยันสิทธิอำนาจของพระเจ้าทีละน้อย

และเจ้าจะได้รับความเข้าใจทีละน้อยและความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องนั้น

นี่คือหนทางเดียวที่จะสัมผัสความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีทางลัดใดๆ
การขอให้พวกเขารู้จักจินตนาการไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการทำให้พวกเขานั่งรอการทำลายล้างอยู่เฉยๆ
หรือการหยุดพวกเขากจากการทำสิ่งใดๆ
การไม่ใช่สมองของพวกเขาเพื่อคิดและจินตนาการหมายถึงการไม่ใช่ตรรกะเพื่ออนุมาน
การไม่ใช่ความรู้เพื่อวิเคราะห์ และการไม่ใช่วิทยาศาสตร์มาเป็นพื้นฐาน แต่กลับเป็นการซาบซึ้ง
การตรวจสอบยืนยัน และการยืนยันว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นมีสิทธิอำนาจ
การยืนยันว่าพระองค์ทรงถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมของเจ้า
และว่าฤทธานุภาพของพระองค์พิสูจน์ตลอดเวลาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองที่แท้จริง
โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางความจริง โดยผ่านทางทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญในชีวิตต่างหาก
นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่ใครสักคนจะสามารถสัมผัสการทำความเข้าใจพระเจ้าได้
บางคนกล่าวว่าพวกเขาปรารถนาที่จะหาหนทางที่เรียบง่ายในการสัมผัสจุดมุ่งหมายนี้
แต่พวกเขารู้สึกได้ถึงหนทางเช่นนั้นได้หรือไม่? เราขอบอกเจ้าว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคิด กล่าวคือ
ไม่มีหนทางอื่นใดเลย!
หนทางเดียวเท่านั้นก็คือการรู้และตรวจสอบยืนยันอย่างมีสติและอย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าทรงมีและทรงเป็นสิ่ง
ใดโดยผ่านทางทุกพระวณะที่พระองค์ทรงแสดงออกและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำ
นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้จักพระเจ้า เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
และทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้านั้นไม่ใช่ไว้แก่นสารและไม่ว่างเปล่า แต่เป็นจริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 96

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการควบคุมและอำนาจครอบครองของพระเจ้าผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายกล่าวถึงการมีอยู่จริงของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

การอวยพรโยบของพระเจ้าที่เวห์ก็ได้ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือโยบ พระเจ้าประทานสิ่งใดให้แก่โยบ?

“และพระเจ้าที่ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อุฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว” (โยบ 42:12) จากมุมมองของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้ที่ถูกมอบให้โยบคืออะไร? พวกมันคือทรัพย์สินของมวลมนุษย์ใช่หรือไม่? ด้วยทรัพย์สินเหล่านี้โยบจะไม่ร่ำรวยอย่างมากในระหว่างยุคนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว เขาได้ทรัพย์สินดังกล่าวมาอย่างไร?

สิ่งใดคือสาเหตุแห่งความอุดมด้วยโภคทรัพย์ของเขา? เห็นได้ชัดโดยไม่ต้องอธิบายอยู่แล้วว่า—

เป็นเพราะพระพรของพระเจ้า โยบจึงได้มาครอบครองทรัพย์สินเหล่านั้น

โยบมีทรศนะกับทรัพย์สินเหล่านี้อย่างไร

และเขาพิจารณาองค์พระพรของพระเจ้าว่าอย่างไรนั้น ไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะหาหรือกัน ณ ที่นี้

เมื่อกล่าวถึงพระพรของพระเจ้า ผู้คนทั้งหมดล้วนโหยหาทั้งวันทั้งคืนที่จะได้รับพรจากพระเจ้า

แต่กระนั้นมนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมเหนือทรัพย์สินมากมายที่เขาสามารถได้มาในระหว่างชั่วชีวิตของเขาได้ หรือการที่เขาจะสามารถได้รับพระพรจากพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม—นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้!

พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ และฤทธานุภาพที่จะประทานทรัพย์สินใดๆ ให้แก่มนุษย์

ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับพรใดๆ แต่กระนั้นก็ยังมีความผิดหนึ่งต่อพระพรของพระเจ้า

ผู้คนประเภทใดที่พระเจ้าทรงอวยพร? พระองค์ทรงอวยพรผู้ที่พระองค์ทรงชอบ แน่แน่นอนอยู่แล้ว!

อับราฮัมและโยบได้รับการอวยพรจากพระเจ้าทั้งคู่ แต่ทว่าพรที่พวกเขาได้รับไม่ใช่แบบเดียวกัน

พระเจ้าทรงอวยพรให้อับราฮัมมีพงศ์พันธุ์จำนวนมากมายดั่งเม็ดทรายและดวงดาว

เมื่อพระองค์ทรงอวยพรอับราฮัมพระองค์ทรงทำให้พงศ์พันธุ์ของชายคนเดียวและชนชาติหนึ่งกลายเป็นมีอำนาจ

และเจริญรุ่งเรือง ในการนี้ สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ปกครองมวลมนุษย์

ผู้ซึ่งหายใจด้วยลมปราณของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย

ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของเจ้านั้น

มวลมนุษย์นี้ได้แพร่หลายและมีอยู่ด้วยความเร็วที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ และภายในวงเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความอยู่รอด อัตราการขยายตัว

และอายุขัยของชนชาตินี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และหลักกรรมของทั้งหมดนี้มีพื้นฐานโดยรวมอยู่บนพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม กล่าวคือ

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไร

พระสัญญาของพระเจ้าจะดำเนินต่อไปโดยไม่มีอุปสรรคและจะกลายเป็นจริงภายใต้การเตรียมของสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำกับอับราฮัมนั้น ไม่ว่าโลกจะสับสนวุ่นวายเพียงใด

ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด ไม่ว่ามวลมนุษย์จะสูญพันธุ์หมดภัยใด

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะไม่เผชิญหน้ากับความเลวร้ายของความย่อยยับ และชาติของพวกเขาจะไม่สูญสิ้นไป
อย่างไรก็ตาม การอวยพรโยบของพระเจ้าได้ทำให้เขาร่ำรวยอย่างสุดขีด

สิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้เขาคือสัตว์ที่มีลมหายใจมีชีวิตจำนวนหนึ่ง ซึ่งรายละเอียดเฉพาะต่างๆ—

คือจำนวนของพวกมัน ความเร็วในการขยายพันธุ์ อัตราการรอดชีวิต ปริมาณไขมันในร่างกายของพวกมัน
และอื่นๆ—ยังได้ถูกควบคุมโดยพระเจ้าด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่มีความสามารถในการพูด

แต่พวกมันก็เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเตรียมการของพระเจ้าผู้สร้างด้วยเช่นกัน

และหลักธรรมเบื้องหลังการจัดการเตรียมการสำหรับพวกมันของพระเจ้าได้ทำขึ้นบนพื้นฐานของพระพรที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับโยบ ในพระพรที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่อับราฮัมและโยบนั้น

ถึงแม้ว่าสิ่งที่ได้ถูกสัญญาจะแตกต่างกัน

แต่สิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นคืออย่างเดียวกัน

ทุกรายละเอียดของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าถูกแสดงออกอยู่ในพระสัญญาและพระพรที่แตกต่าง
กันของพระองค์ที่ทรงให้แก่อับราฮัมและโยบ

และแสดงให้เห็นมวลมนุษย์เห็นอีกครั้งหนึ่งว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นเกินกว่าจินตนาการของมนุษย์มาก

รายละเอียดเหล่านี้บอกกับมวลมนุษย์อีกครั้งหนึ่งว่าหากเขาปรารถนาที่จะรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้ว

การนี้สามารถสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าและโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระราช
กิจของพระเจ้าเท่านั้น

สิทธิอำนาจแห่งอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ได้มีตัวตนอยู่ในพระวณะที่ว่า “พระเจ้าตรัสว่า จงเกิด ความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น
และ จงเกิด ภาวพื้น และ ภาวพื้น ก็เกิดขึ้น และ จงเกิด แผ่นดิน และ แผ่นดิน ก็เกิดขึ้น” เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

สิทธิอำนาจของพระองค์ยังมีตัวตนอยู่ในวิธีที่พระองค์ได้ทรงทำให้ความสว่างนั้นดำเนินต่อไป

ได้ทรงป้องกันไม่ให้ภาวพื้นนั้นสูญหายไป และได้ทรงรักษาแผ่นดินให้แยกจากน้ำตลอดไป

รวมถึงในรายละเอียดทั้งหลายเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ได้ทรงปกครอง และได้ทรงบริหารจัดการเหนือสิ่งทั้งหลายที่
พระองค์ได้ทรงสร้าง ได้แก่ ความสว่าง ภาวพื้น และ แผ่นดิน

สิ่งใดอีกที่พวกเจ้ามองเห็นในการอวยพรมวลมนุษย์ของพระเจ้า? เห็นได้อย่างชัดเจนว่า

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรอับราฮัมและโยบแล้ว อย่างพระบาทของพระเจ้านี้ได้ยุติลง

เพราะพระองค์พึงจะได้ทรงเริ่มต้นใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้น และพระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้ทุกๆ พระวณะของพระองค์เป็นความเป็นจริง และจะทำให้ทุกๆ

รายละเอียดของสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปกลายเป็นจริง และดังนั้น ในหลายๆ ปีที่จะมาถึงนั้น

พระองค์ได้ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยไว้ต่อไป เนื่องจากพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ

สำหรับมนุษย์จึงอาจดูเหมือนว่าพระเจ้าเพียงแค่ทรงต้องตรัสไปเท่านั้นโดยไม่ต้องยกนิ้ว

เรื่องราวและสิ่งทั้งหมดนั้นก็สำเร็จลุล่วงไป การจินตนาการเช่นนั้นช่างไร้สาระน่าขันยิ่งนัก!

หากเจ้าเพียงแค่ใช้ทรรศณะด้านเดียวเกี่ยวกับการตั้งพันธสัญญากับมนุษย์ของพระเจ้าโดยใช้พระวณะ

และเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่างโดยการที่ใช้พระวณะ

และเจ้าก็ไม่สามารถในการมองเห็นหมายสำคัญและข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ว่า

สิทธิอำนาจของพระเจ้าคืออำนาจครอบครองเหนือการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว

ความเข้าใจของเจ้าในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้าย่อมไร้แก่นสารและไร้สาระน่าขันยิ่งนัก!

หากมนุษย์จินตนาการว่าพระเจ้าต้องเป็นดังนั้น เช่นนั้นแล้ว ก็ต้องกล่าวว่า

ความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้าขับเคลื่อนไปถึงด้านสุดท้ายแล้ว และไปถึงทางตันแล้ว

เพราะพระเจ้าที่มนุษย์จินตนาการนั้นเป็นแค่เพียงเครื่องจักรที่ออกคำสั่ง ไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งทรงครองสิทธิอำนาจ

เฝ้ามองเห็นสิ่งใดบ้างโดยผ่านทางตัวอย่างของอับราฮัมและโยบ?

เจ้าได้เห็นด้านจริงของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าหรือไม่?

หลังจากพระเจ้าได้อวยพรอับราฮัมและโยบแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงพำนักในที่ซึ่งพระองค์ทรงสถิต

อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงตั้งผู้สื่อสารของพระองค์ให้ทำงานในขณะที่รอคอยว่าทอวานจะเป็นเช่นใด

ในทางตรงกันข้าม ทันทีที่พระเจ้าได้ดำรัสพระวณะของพระองค์

ทุกสรรพสิ่งก็ได้เริ่มปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทำ

ภายใต้การทรงนำของสิทธิอำนาจของพระเจ้า และมีการเตรียมผู้คน สิ่งทั้งหลาย

และเป้าหมายทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงพึงประสงค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทันทีที่พระวณะได้ถูกดำรัสออกไปจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ก็ได้เริ่มมีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าไปทั่วทั้งแผ่นดิน

และพระองค์ได้ทรงกำหนดช่วงระยะเวลาที่จะทำให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัมและโยบนั้น

สำเร็จลุล่วงและลุล่วง

ในขณะที่ทรงทำการวางแผนและการเตรียมทั้งหมดที่เหมาะสมให้แก่ทุกอย่างที่พึงประสงค์สำหรับทุกชั้น

ตอนและแต่ละช่วงระยะสำคัญที่พระองค์ได้ทรงวางแผนที่จะดำเนินการ ในระหว่างเวลานี้

พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ทรงยกย้ายผู้สื่อสารของพระองค์เท่านั้น

แต่ยังได้ทรงยกย้ายทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้นด้วย กล่าวคือ
ภายในวงเขตที่มีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ไม่เพียงประกอบด้วยบรรดาผู้สื่อสารเท่านั้น
แต่ยังมีทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างซึ่งได้ถูกยกย้ายเพื่อปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้
สำเร็จลุล่วง เหล่านี้คือลักษณะเฉพาะในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ในการจินตนาการของพวกเจ้านั้น
บางคนอาจจะมีการเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้างดต่อไปนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ
และพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และดังนั้น พระเจ้าเพียงแค่มองดูในสวรรค์ชั้นที่สาม
หรือในสถานที่ที่คงที่แห่งหนึ่ง และไม่ต้องทรงพระราชกิจเฉพาะใดๆ เลย
และความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าย่อมครบบริบูรณ์อยู่ในพระคำของพระองค์
บางคนอาจยังเชื่ออีกด้วยว่า ถึงแม้พระเจ้าจะได้ทรงอวยพรให้อับราฮัม แต่พระเจ้ายกไม่ได้ต้องทรงทำอะไร
และเพียงพอแล้วที่พระองค์ได้ตรัสพระวาจาของพระองค์เท่านั้น นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ หรือ? เห็นได้ชัดว่าไม่!
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็เที่ยงแท้และจริง
มิใช่ว่างเปล่า ความแน่วแน่และความเป็นจริงของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าย่อม
เผยและเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์
ในการควบคุมเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์
และในกระบวนการที่พระองค์ทรงนำและทรงบริหารจัดการมวลมนุษย์ ทุกวิธีการ ทุกมุมมอง
และทุกรายละเอียดเกี่ยวกับอริปไตยเหนือมวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้สำเร็จลุล่วง ตลอดจนการเข้าใจทุกสรรพสิ่งของพระองค์—
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนพิสูจน์อย่างแท้จริงว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าไม่ใช่พระวาจาที่ว่างเปล่า
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ถูกแสดงออกไปและถูกเผยเป็นเงื่อนไข และอยู่ในทุกสรรพสิ่ง
การสำแดงและการเปิดเผยเหล่านี้กล่าวถึงการมีอยู่จริงของสิทธิอำนาจของพระเจ้า
เพราะพระองค์กำลังทรงใช้สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไป
และเพื่อบัญชาทุกสรรพสิ่ง และเพื่อปกครองทุกสรรพสิ่งในทุกชั่วขณะ
ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่สามารถถูกแทนที่ได้ทั้งโดยบรรดาทูตสวรรค์หรือโดยผู้สื่อสารทั้ง
หลายของพระเจ้า พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยว่าพระองค์จะประทานพระพรใดให้แก่อับราฮัมและโยบ—
มันเป็นการตัดสินพระทัยของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าจะได้ไปเยือนอับราฮัมและโยบโดยตนเอง
แต่การกระทำของพวกเขาก็มีพื้นฐานอยู่บนพระบัญชาของพระเจ้า
และการกระทำของพวกเขาก็เป็นไปภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า และในทำนองเดียวกัน
บรรดาผู้สื่อสารก็อยู่ภายใต้อริปไตยของพระเจ้า

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเห็นว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าไปเยือนอับราฮัม
และไม่ได้เป็นประจักษ์พยานว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกระทำสิ่งใดโดยพระองค์เองในบันทึกของพระคัมภีร์
แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

มีเพียงองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าพระองค์เอง
และการณ์นี้ไม่ยอมทนการสงสัยใดๆ จากมนุษย์คนใด!

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้เห็นว่าบรรดาทูตสวรรค์และผู้สื่อสารทั้งหลายมีกำลังอันยิ่งใหญ่และได้แสดงการอัศจรรย์ทั้งหลาย
หรือเห็นว่าพวกเขาได้ทำสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงบัญชา

แต่การกระทำของพวกเขาที่เป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระบัญชาของพระเจ้าครบบริบูรณ์เท่านั้น
และไม่ใช้การแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าแต่อย่างใด—

เพราะไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะมีหรือครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างในการสร้างทุกสรรพสิ่งและปกค
รองทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น ไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะสามารถใช้หรือแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 97

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้และไม่อาจทำให้ขุนเคืองได้

1. พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง

ปฐมกาล 1:3-5 พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง” แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าแสงสว่างนั้นดี และทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืดพระเจ้าทรงเรียกแสงสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก

ปฐมกาล 1:6-7 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีอากาศพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” พระเจ้าทรงสร้างอากาศพื้นนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้อากาศพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนืออากาศพื้น ก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:9-11 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดพืช คือ ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน” และก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:14-15 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่างๆ ของอากาศพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนอากาศพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน” ก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:20-21 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และให้นกบินไปมาในอากาศพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน” พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ปฐมกาล 1:24-25 พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

2. พระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก

และจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

3. พระพรของพระเจ้า

ปฐมกาล 17:4-6 นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า

ปฐมกาล 18:18-19 แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำจับลูกหลาน และครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปฏิญาณว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

พวกเจ้ามองเห็นสิ่งใดในคัมภีร์สามส่วนนี้?

พวกเจ้ามองเห็นว่ามีหลักธรรมหนึ่งในการที่พระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์หรือไม่? ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงใช้รุ้งเพื่อกำหนดพันธสัญญากับมนุษย์—

พระองค์ทรงวางรุ้งไว้ในหมู่เมฆเพื่อบอกกับมนุษย์ว่าพระองค์จะไม่มีวันทรงใช้น้ำท่วมมาทำลายโลกอีก รุ้งที่ผู้คนเห็นอยู่ในวันนี้ยังคงเป็นแบบเดียวกับที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าหรือไม่?

ธรรมชาติและความหมายของมันได้เปลี่ยนไปแล้วหรือยัง? ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันยังไม่เปลี่ยนไป

พระเจ้าได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อดำเนินการกระทำนี้

และพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์ก็ดำเนินต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงวันนี้

และเวลาที่พันธสัญญานี้จะถูกปรับเปลี่ยนก็ย่อมจะเป็นการตัดสินใจของพระเจ้าอย่างแน่นอน

หลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ” พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติตามพันธสัญญานี้อยู่เสมอ

เรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้ เจ้าเห็นสิ่งใดในการนี้? ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ พระองค์ก็ทรงเข้มงวดและมีหลักธรรมอย่างยิ่งในการกระทำของพระองค์ และทรงเป็นจริงตามพระวาทะของพระองค์

ความเข้มงวดของพระองค์และหลักธรรมในการกระทำของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความไม่อาจทำให้ขุนเคื่องไ้
ตัวของพระผู้สร้างและความไม่สามารถเหนือกว่าไ้ของสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงครองสิทธิอำนาจสูงสุด และทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีฤทธานุภาพในการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

แต่พระเจ้าก็ไม่เคยทรงทำลายหรือหยุดชะงักแผนของพระองค์เอง

และแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์

มันก็จะสอดคล้องอย่างเข้มงวดกับหลักธรรมของพระองค์เอง

และปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกตรัสออกไปจากพระโอษฐ์ของพระองค์อย่างแม่นยำ

และปฏิบัติตามขั้นตอนและวัตถุประสงค์ของแผนของพระองค์ ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า

ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงปกครองนั้นก็เชื่อฟังหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

และไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ ได้รับการยกเว้นจากการจัดการเตรียมการของสิทธิอำนาจของพระองค์

อีกทั้งพวกเหล่านั้นก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ด้วย

ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น บรรดาผู้ที่ได้รับพระจะได้รับโชควาสนาที่สิทธิอำนาจของพระองค์ทำให้เกิดขึ้น

และพวกที่ถูกสาปแช่งก็ได้รับการลงโทษของพวกเขาเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ

ที่จะได้รับการยกเว้นจากการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไ้

สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างไม่ถูกปรับเปลี่ยนโดยการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันใดๆ และในทำนองเดียวกันนี้

หลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ไม่ปรับเปลี่ยนด้วยเหตุผลใดๆ

ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจก้าวผ่านกลียุคที่ยิ่งใหญ่ แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่เปลี่ยนแปลง

ทุกสรรพสิ่งอาจมลายหายไป แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่มีวันสูญหาย

นี่คือเนื้อแท้ของสิทธิอำนาจที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงไ้และไม่อาจทำให้ขุนเคื่องไ้ตัวของพระผู้สร้าง

และนี่คือความทรงเอกลักษณะยิ่งของพระผู้สร้าง!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณะ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 98

พระบัญชาของเจ้าต่อชาตาน

โยบ 2:6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

ชาตานไม่เคยกล้าล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง และเนื่องจากการนี้
ทุกสรรพสิ่งจึงดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็นระเบียบ

นี่คือบทคัดตอนจากหนังสือโยบ และ “เขา” ในพระวณะเหล่านี้อ้างอิงถึงโยบ ถึงแม้จะกระชั้น
แต่ประโยคนี้ยกยความในหลายประเด็น

มันพรรณนาถึงการโต้ตอบเฉพาะระหว่างพระเจ้ากับชาตานในโลกฝ่ายวิญญาณ

และบอกกับเราว่าเป้าหมายของพระวณะของเจ้าคือชาตาน

มันยังบันทึกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้อย่างเฉพาะเจาะจงอีกด้วย

พระวณะของเจ้าคือพระบัญชาและคำสั่งต่อชาตาน

รายละเอียดเฉพาะของคำสั่งนี้เกี่ยวข้องกับการไว้ชีวิตโยบและที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงขีดเส้นไว้ในที่ที่ชาตานจะ
ปฏิบัติต่อโยบ—นั่นคือชาตานต้องไว้ชีวิตโยบ สิ่งแรกที่พวกเราเรียนรู้จากประโยคนี้ก็คือว่า

พระวณะเหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าตรัสต่อชาตาน

ตามตัวบทเดิมของหนังสือโยบนั้นบอกให้พวกเรารู้ถึงภูมิหลังของพระวณะดังกล่าว นั่นคือ

ชาตานปรารถนาที่จะกล่าวหาโยบ

และดังนั้นมันจึงต้องได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าก่อนที่มันจะสามารถทดลองเขาได้

เมื่อทรงเห็นชอบต่อข้อเรียกร้องที่จะทดลองโยบของชาตานแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงวางเงื่อนไขดังต่อไปนี้แก่ชาตาน กล่าวคือ “โยบอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

พระวณะเหล่านี้มีธรรมชาติอย่างไร? พระวณะเหล่านี้เป็นพระบัญชา เป็นคำสั่งอย่างชัดเจน

เมื่อได้เข้าใจธรรมชาติของพระวณะเหล่านี้แล้ว แน่นอนว่า

เจ้าก็ควรจะจับความเข้าใจด้วยว่าองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงออกคำสั่งนี้คือพระเจ้า และว่าผู้ที่ได้รับคำสั่งนี้

และเชื่อฟังคำสั่งนี้ก็คือชาตาน ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องกล่าวว่าในคำสั่งนี้

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับชาตานั้นเป็นที่ชัดเจนต่อทุกคนที่อ่านพระวณะเหล่านี้ แน่นอนว่า

นี่ยังเป็นสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับชาตานในโลกฝ่ายวิญญาณอีกด้วย

และความแตกต่างระหว่างพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ากับชาตาน

ที่จัดเตรียมไว้ในบันทึกเกี่ยวกับการโต้ตอบระหว่างพระเจ้ากับชาตานในคัมภีร์นี้

และเป็นความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ากับชาตานที่มนุษย์ในปัจจุบันสามารถ

รตเรียนรูู้ได้ในบันทึกที่เป็นตัวบทและตัวอย่างเฉพาะนี้ ณ จุดนี้

เราต้องกล่าวว่าบันทึกพระวณะเหล่านี้เป็นเอกสารสำคัญชิ้นหนึ่งในความรู้ของมวลมนุษย์เกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้า และมันจัดเตรียมข้อมูลที่สำคัญให้แก่ความรู้ของมวลมนุษย์ในเรื่องพระเจ้า มนุษย์สามารถเข้าใจแง่มุมเฉพาะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแง่มุมในด้านสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างโดยผ่านทางการแลกเปลี่ยนระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับชาตานในโลกฝ่ายวิญญาณ

พระวณะเหล่านี้คืออีกหนึ่งคำพยานต่อสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

จากภายนอกนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้ากำลังทรงร่วมในการสนทนากับชาตาน ในแง่ของเนื้อเท่านั้น ทำให้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสกับชาตาน และตำแหน่งที่พระองค์ทรงยืนนั้นสูงกว่าชาตาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระยาห์เวห์พระเจ้ากำลังทรงมีพระบัญชาแก่ชาตานด้วยพระกระแสนเสียงที่เป็นคำสั่ง

และกำลังทรงบอกกับชาตานว่ามันควรทำและไม่ควรทำอะไร ว่าโยบนั้นอยู่ในมือของมันแล้ว

และว่ามันมีอิสระในการจะปฏิบัติต่อโยบอย่างไรก็ตามที่มันปรารถนา—แต่ว่ามันต้องไม่เอาชีวิตของโยบ

ตัวบทย่อก็คือว่า ถึงแม้โยบจะถูกวางไว้ในมือของชาตาน แต่ชีวิตของเขาไม่ได้ถูกส่งมอบให้แก่ชาตาน

ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชีวิตของโยบไปจากพระหัตถ์ของพระเจ้าได้เว้นแต่พระเจ้าทรงอนุมัติ

ท่าทีของพระเจ้าได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในพระบัญชาต่อชาตานนี้

และพระบัญชานี้ยังสำแดงและเผยว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสนทนากับชาตานจากตำแหน่งใด ในการนี้

พระยาห์เวห์พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงถือครองสถานะของพระเจ้าผู้ทรงสร้างความสว่าง และอากาศ

และทุกสรรพสิ่ง และสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย

สถานะของพระเจ้าผู้ทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเท่านั้น

แต่ยังทรงถือครองสถานะของพระเจ้าผู้ทรงบัญชามวลมนุษย์ และทรงบัญชาแดนคนตาย

และพระเจ้าผู้ทรงควบคุมชีวิตและความตายของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงด้วย ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น

ผู้ใดอีกหรือนอกจากพระเจ้าที่จะกล้าออกคำสั่งเช่นนั้นแก่ชาตาน?

และเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงออกคำสั่งของพระองค์แก่ชาตานโดยพระองค์เอง? เพราะชีวิตของมนุษย์

รวมถึงชีวิตของโยบนั้นถูกควบคุมโดยพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานทำอันตรายหรือเอาชีวิตของโยบ

และแม้กระทั่งเมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้ชาตานทดลองโยบ

พระเจ้าก็ยังคงไม่ทรงลืมที่จะออกคำสั่งดังกล่าวเป็นพิเศษ

และได้ทรงบัญชาชาตานอีกครั้งว่าจงอย่าเอาชีวิตของโยบ

ชาตานไม่เคยกล้าที่จะล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น

มันยังรับฟังและเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาเฉพาะของพระเจ้าอย่างระมัดระวังอยู่เสมอ

ไม่เคยกล้าที่จะเยาะเย้ยทำทลายพระบัญชาและคำสั่งเหล่านั้น และแน่นอนว่ามันไม่กล้าที่จะปรับเปลี่ยนคำสั่งใดๆ

ของพระเจ้าอย่างอิสระ เช่นนั้นเองคือขีดจำกัดทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับชาตान และดังนั้น
ชาตानจึงไม่เคยกล้าที่จะข้ามขีดจำกัดเหล่านั้น การนี้มีใช้พระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือ
การนี้มีใช้คำพยานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือ?

ชาตานมีการจับความเข้าใจที่ชัดเจนกว่ามวลมนุษย์มากในเรื่องวิธีประพฤติตนต่อพระเจ้า
และวิธีมีทรศนะต่อพระเจ้า และดังนั้น ในโลกฝ่ายวิญญาณ

ชาตานจึงมองเห็นสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้าอย่างชัดเจนยิ่ง
และมีความซึ่งคุณค่าที่ลึกซึ้งในพระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าและหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้สิ
ทธิอำนาจของพระองค์ มันไม่กล้าที่จะมองข้ามสิ่งเหล่านั้นไปเลย

อีกทั้งไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้นในหนทางใดเลย

หรือที่จะทำสิ่งใดที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และมันไม่กล้าที่จะทำทนายพระพิโรธของพระเจ้าในหนทางใดเลย

ถึงแม้ว่าชาตานจะชั่วร้ายและโอหังโดยธรรมชาติ

แต่มันไม่เคยกล้าที่จะข้ามเขตคั่นและขีดจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้มัน

เป็นเวลาหลายล้านปีมาแล้วที่มันปฏิบัติตามเขตคั่นเหล่านั้นอย่างเข้มงวด

มันได้ยึดปฏิบัติตามพระบัญชาและคำสั่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมอบให้กับมัน

และไม่เคยกล้าที่จะก้าวข้ามเครื่องหมายนั้นเลย ถึงแม้ว่าชาตานจะมุ่งร้าย

แต่มันก็ฉลาดกว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอยู่มาก มันรู้จักพระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง

และรู้จักเขตคั่นของมันเอง จากการกระทำ “ที่นบนอบ”

ของชาตานจะเห็นได้ว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของเจ้านั้นเป็นประกาศิตจากสวรรค์ซึ่งชาตานไม่สามารถ
ล่วงละเมิดได้ และเห็นได้ว่าเป็นเพราะความทรงเอกลักษณะและสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอนนั่นเอง

ทุกสรรพสิ่งจึงเปลี่ยนแปลงและแพร่กระจายไปอย่างเป็นระเบียบ

มวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตและทวีจำนวนขึ้นภายในครองที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น

โดยไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถทำความเสียหายให้กับคำสั่งนี้ได้

และไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัตินี้ได้—

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และจากคำสั่งและสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณะ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 99

อัตลักษณ์พิเศษของชาตานได้ทำให้ผู้คนมากมายแสดงความสนใจอย่างแรงกล้าในการสำแดงแง่มุมต่างๆ

ของมัน มีแม้กระทั่งผู้คนโง่เขลามากมายที่เชื่อว่าชาตานก็มีสิทธิอำนาจเช่นเดียวกันกับพระเจ้า

เพราะชาตานสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ และสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมวลมนุษย์

ด้วยเหตุนี้ มวลมนุษย์จึงสวมนที่ในหัวใจของเขาไว้ให้แก่ชาตาน นอกเหนือจากการนมัสการพระเจ้า

และแม้กระทั่งนมัสการชาตานในฐานะพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งนำเวทนาและนำชิงชัง

พวกเขานำเวทนาเนื่องจากความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา

และนำชิงชังเนื่องจากความนอกรีตและแก่นแท้ชั่วร้ายในตัวของพวกเขา ณ จุดนี้

เรารู้สึกว่ามันจำเป็นที่จะต้องแจ้งข้อมูลแก่พวกเขาว่าสิทธิอำนาจคือสิ่งใด และมันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด

และมันเป็นตัวแทนของสิ่งใด กล่าวโดยกว้างๆ พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ

สิทธิอำนาจของพระองค์เป็นสัญลักษณ์ของมหาสวรัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองเป็นตัวแทนของสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น

ชาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันโดยตัวมันเองเป็นพระเจ้า?

ชาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันได้สร้างทุกสรรพสิ่งและถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง?

แน่นอนว่ามันไม่กล้า! เพราะมันไม่มีความสามารถในการสร้างทุกสรรพสิ่ง

จนถึงทุกวันนี้มันยังไม่เคยทำสิ่งใดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เลย และไม่เคยสร้างสิ่งใดที่มีชีวิตเลย

เพราะมันไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ไม่มีวันเป็นไปได้ที่มันจะสามารถครองสถานะและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และสิ่งนี้กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของมัน มันมีฤทธานุภาพแบบเดียวกันกับพระเจ้าหรือไม่?

แน่นอนว่ามันไม่มี! เราเรียกการกระทำของชาตาน และการอัศจรรย์ที่ชาตานแสดงว่าอย่างไร?

มันคือฤทธานุภาพหรือ? สามารถเรียกมันว่าสิทธิอำนาจได้หรือไม่? แน่นอนว่าไม่! ชาตานขึ้นนำกระแสดความชั่ว

และทำให้เกิดความเสียหาย ลดคุณค่า และแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าทุกแง่มุม

สำหรับหลายพันปีหลังมานี้ นอกจากการทำร้ายและการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม

การล่อลวงและการหลอกลวงมนุษย์ไปในความชั่วช้าและการไม่ยอมรับพระเจ้าจนมนุษย์เดินไปสู่หุบเขาแห่งเงา

ความตายแล้ว ชาตานได้เคยทำสิ่งใดที่สมควรจะได้รับการระลึกถึง การยกย่อง

หรือการเชิดชูจากมนุษย์แม้แต่เล็กน้อยนิดหรือไม่? หากชาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ

มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำให้เสื่อมทรามแล้วหรือไม่? หากชาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ

มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำอันตรายแล้วหรือไม่? หากชาตานครอบครองฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ

มวลมนุษย์จะได้ละทิ้งพระเจ้าแล้วหันไปหาความตายแล้วหรือไม่?

ในเมื่อชาตานไม่มีสิทธิอำนาจหรือฤทธาภาพ พวกเราควรจะทำอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อแท้ของทุกอย่างที่มันทำ?
มีบรรดาผู้ที่นิยามทุกอย่างที่ชาตานทำว่าเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยม

แต่กระนั้นเราเชื่อว่าค่านิยามเช่นนั้นยังไม่เหมาะสมนัก

ความประพฤติชั่วในการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามของมันเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยมเท่านั้นหรือ?

พลังชั่วร้ายที่ชาตานนำมาใช้ทำร้ายโยบ

และความอยากอันแรงกล้าของมันที่จะทำร้ายและกลืนกินเขานั้น ไม่อาจที่จะสัมฤทธิ์ผลได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยม
เมื่อมองย้อนกลับไป ผุ่งแคะผุ่งว้าวของโยบ

ที่กระจ่ายออกไปกว้างไกลทั่วเนินเขาและภูเขาได้จากไปในชั่วพริบตา

โซคลาถอันยิ่งใหญ่ของโยบมลายหายไปในช่วงพริบตา

การนั้นสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยมกระนั้นหรือ?

ธรรมชาติของทุกอย่างที่ชาตานสอดคล้องและเหมาะกับคำในแง่ลบอย่างเช่น การลดคุณค่า การแทรกแซง

การทำลาย การทำอันตราย ความชั่ว ความมั่งร้าย และความมืด

และดังนั้นการเกิดขึ้นของทุกอย่างที่ไม่ชอบธรรมและชั่วร้ายนั้นย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องเชื่อมโยงกับการกระทำ

องชาตาน และไม่อาจแยกได้จากเนื้อแท้อันชั่วร้ายของชาตาน ไม่ว่าชาตานจะ “ทรงพลัง” เพียงใด

ไม่ว่ามันจะอีกเหิมหรือทะเยอทะยานเพียงใด

ไม่ว่าความสามารถของมันในการก่อความเสียหายจะยิ่งใหญ่เพียงใด

ไม่ว่ากลเม็ดที่มันใช้ล่อลวงและทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจะมีขอบเขตกว้างเพียงใด

ไม่ว่าเล่ห์กลและกลอุบายที่มันใช้ข่มขู่มนุษย์จะฉลาดเพียงใด

ไม่ว่ารูปร่างในการที่มันดำรงอยู่จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงใด

แต่มันไม่เคยสามารถสร้างสิ่งมีชีวิตได้สักสิ่งเดียว ไม่เคยสามารถกำหนดธรรมเนียมปฏิบัติหรือกฎต่างๆ

สำหรับการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง และไม่เคยสามารถปกครองและควบคุมสิ่งใดได้เลย

ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลและพื้นพิภพนั้น ไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่เกิดมาจากมัน

หรือดำรงอยู่เนื่องจากมัน ไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่มันปกครอง หรือที่มันควบคุม

ในทางตรงกันข้าม มันไม่เพียงแต่ต้องดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้นมันยังต้องเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้า หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า

ก็เป็นการยากที่ชาตานจะสัมผัสได้แม้กระทั่งน้ำสักระหัดหรือทรายสักเม็ดบนแผ่นดิน

หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า ชาตานก็ไม่แม้กระทั่งเป็นอิสระที่จะเคลื่อนย้ายมดไปมาบนแผ่นดินด้วยซ้ำ

นับประสาอะไรที่จะเคลื่อนย้ายมวลมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมา ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น

ชาตาค็อยค่ากว่าดอกกลีบบนภูเขา กว่านกที่บินอยู่ในอากาศ กว่าปลาในทะเล
และกว่าหนอนแมลงบนแผ่นดินโลก
บทบาทของมันท่ามกลางทุกสรรพสิ่งก็คือเพื่อรับใช้ทุกสรรพสิ่งและทำงานให้แก่มวลมนุษย์
และรับใช้พระราชกิจของพระเจ้าและแผนการบริหารจัดการของพระองค์
ไม่ว่าธรรมชาติของมันจะมั่งร้ายเพียงใด และไม่ว่าเนื้อแท้ของมันจะชั่วร้ายเพียงใด
สิ่งเดียวที่มันสามารถทำได้คือปฏิบัติตามหน้าที่ของมันตามหน้าที่ กล่าวคือ การปรนนิบัติพระเจ้า
และการจัดเตรียมการสดประสาณกับพระเจ้า เช่นนั้นเองที่เป็นแก่นแท้และตำแหน่งของชาตาค็
เนื้อแท้ของมันไม่ได้เชื่อมต่อกับชีวิต ไม่ได้เชื่อมโยงกับอุทยานภาพ ไม่ได้เชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจ
มันเป็นเพียงแค่ของเล่นในพระหัตถ์ของพระเจ้า แค่เครื่องจักรในการปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 100

สิทธิอำนาจเองนั้นสามารถอธิบายได้ว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า ประการแรก
อาจกล่าวได้อย่างแน่นอนว่าทั้งสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพนั้นเป็นเชิงบวก
ทั้งสองสิ่งนั้นไม่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งใดที่เป็นเชิงลบเลย
และไม่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดๆ
ฤทธานุภาพของพระเจ้าสามารถสร้างสิ่งทั้งหลายในรูปร่างใดๆ ก็ตามที่มันมีชีวิตและผลกำลัง
และการนี้ได้รับการกำหนดพิจารณาโดยชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นชีวิต
ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ยิ่งไปกว่านั้น
สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าทุกคำ กล่าวคือ
มามีชีวิตตามพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และดำรงชีวิตและสืบพันธุ์โดยพระบัญชาของพระเจ้า
ซึ่งหลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงปกครองและทรงบัญชาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
และจะไม่มีวันมีการเบี่ยงเบนตลอดไปตลอดกาลนาน ไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดที่มีสิ่งเหล่านี้
มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครอบครองและถือครองฤทธานุภาพเช่นนั้น และดังนั้น
มันจึงถูกเรียกว่าสิทธิอำนาจ นี่คือความทรงเอกลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามันจะเป็นคำว่า
“สิทธิอำนาจ” เอง หรือเนื้อแท้ของสิทธิอำนาจนี้ แต่ละอย่างสามารถเกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้สร้างได้เท่านั้น
เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจและเนื้อแท้อันทรงเอกลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง
และมันเป็นตัวแทนสิทธิอำนาจและสถานะของพระเจ้าผู้สร้าง
นอกเหนือจากพระเจ้าผู้สร้างแล้วก็ไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดที่สามารถเกี่ยวข้องกับคำว่า “สิทธิอำนาจ” ได้
นี่คือการตีความคำว่าสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง

แม้ว่าชาวนานจะได้มองโยบด้วยสายตาที่ตะลึงตะกลาม
แต่หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าแล้วมันก็ไม่กล้าที่จะแตะต้องสักเส้นขนเดียวบนร่างกายของโยบ
ถึงแม้ว่าชาวนานจะชั่วและโหดร้ายโดยธรรมชาติ แต่หลังจากพระเจ้าได้ทรงออกคำสั่งของพระองค์แก่มัน
มันก็ไม่มีความเลือกใดนอกจากต้องปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
ถึงแม้ว่าชาวนานจะบ้าคลั่งดังเช่นหมาป่าท่ามกลางฝูงแกะเมื่อกล่าวถึงโยบ
แต่มันก็ไม่กล้าที่จะลี้ภัยจากัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้กับมัน ไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า
และในทุกอย่างที่เขาทำนั้นมันไม่กล้าที่จะเบี่ยงเบนไปจากหลักธรรมและบิดจำกัดในพระวณะของพระเจ้า
—นี่มิใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จากการนี้สามารถมองเห็นว่าชาวนานไม่กล้าขัดพระวณะใดๆ
ของพระยาห์เวห์พระเจ้า สำหรับชาวนานแล้วนั้น
พระวณะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าคือคำสั่งและธรรมบัญญัติจากสวรรค์

คือการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า—

เพราะเบื้องหลังของพระวณะทุกคำของพระเจ้าบ่งบอกถึงการลงโทษของพระเจ้าต่อพวกที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า และต่อพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์

ชาดานรู้อย่างชัดเจนว่าหากมันฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

มันต้องยอมรับผลพวงที่ตามมาจากการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าและการต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์ แล้วผลพวงที่ตามมาเหล่านี้คืออะไร?

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าผลพวงเหล่านี้คือการที่มันถูกพระเจ้าลงโทษนั่นเอง

การกระทำของชาดานต่อโยบนั้นเป็นแค่พิภพเล็กๆ แห่งการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของมัน

และเมื่อชาดานกำลังดำเนินการกระทำเหล่านี้

จิตจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดและคำสั่งที่พระองค์ได้ทรงออกให้แก่ชาดานนั้นก็เป็แค่พิภพเล็กๆ

แห่งหลักธรรมเบื้องหลังทุกอย่างที่มันทำนั่นเอง

นอกจากนี้บทบาทและตำแหน่งของชาดานในเรื่องนี้ก็เป็นเพียงแค่พิภพเล็กๆ

แห่งบทบาทและตำแหน่งในพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า

และการไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยสิ้นเชิงของชาดานในการทดลองโยบนั้นเป็นเพียงพิภพเล็กๆ

แห่งการที่ชาดานไม่กล้าทำการต่อต้านพระเจ้าแม้แต่คนเดียวในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า

พิภพเล็กๆ เหล่านี้ให้คำเตือนใจแก่พวกเจ้าบ้าง? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งรวมถึงชาดานนั้น

ไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่สามารถล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ที่พระเจ้าผู้สร้างทรงกำหนดขึ้น

ได้ และไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่กล้าฝ่าฝืนธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านี้

เพราะไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดเลยที่สามารถปรับเปลี่ยนหรือหนีรอดจากการลงโทษที่พระเจ้าผู้สร้างลงทัณฑ์ต่อพวกที่ไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงสามารถตั้งธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ได้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพที่จะทำให้พวกมันมีผลบังคับ

และมีเพียงฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่บุคคลหรือสิ่งใดๆ ไม่สามารถล่วงละเมิดได้

นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และนี่คือสิทธิอำนาจอันสูงสุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่า “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ที่สุด และชาดานคือหมายเลขสอง”

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลยเว้นแต่พระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงครองกรรมสิทธิ์แห่งสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์!

บัดนี้พวกเจ้ามีความรู้ใหม่ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้วใช่หรือไม่? ประการแรก

มีความแตกต่างระหว่างสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่เพิ่งกล่าวถึงไป กับอำนาจของมนุษย์? สิ่งใดคือความแตกต่าง?

ผู้คนบางคนกล่าวว่าไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสองนั้น นั่นถูกต้องแล้ว!

ถึงแม้ว่าผู้คนจะกล่าวว่าไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสอง ในความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์นั้น
อำนาจของมนุษย์มักจะสับสนกับสิทธิอำนาจ และทั้งสองนั้นมักจะถูกนำมาเทียบเคียงกัน
ในทีนี้กำลังเกิดอะไรขึ้น?

ผู้คนมิใช่กำลังทำผิดพลาดโดยการสลับเปลี่ยนอย่างหนึ่งกับอีกอย่างหนึ่งโดยไม่เจตนาหรือหรือ?
ทั้งสองนั้นไม่เชื่อมโยงกัน และไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสอง

แต่กระนั้นผู้คนที่ยังคงไม่สามารถช่วยตนเองได้ การนี้ควรแก้ไขอย่างไร?

หากเจ้าปรารถนาที่จะหาข้อยุติอย่างแท้จริง

หนทางเดียวเท่านั้นก็คือการเข้าใจและรู้จักสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า

หลังจากการเข้าใจและรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะไม่กล่าวถึงอำนาจของมนุษย์และสิทธิอำนาจของพระเจ้าไปพร้อมๆ กัน

อำนาจของมนุษย์หมายถึงสิ่งใด? กล่าวง่ายๆ ได้ว่ามันคือความสามารถหรือทักษะที่ทำให้อุปนิสัยอันเสื่อมทราม
ความอยากได้อะไรก็มี

และความทะเยอทะยานของมนุษย์สามารถขยายและสัมฤทธิ์ผลได้ถึงขนาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้

การนี้นับว่าเป็นสิทธิอำนาจหรือไม่?

ไม่ว่าความทะเยอทะยานและความอยากได้อะไรของมนุษย์จะโป่งพองหรือให้ผลงามเพียงใด

ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นครองสิทธิอำนาจ

อย่างมากที่สุดความพองโตและความสำเริงนี้ก็เป็นแค่การสาธิตแสดงการเล่นตลกของซาตานท่ามกลางมนุษย์เท
่านั้น

อย่างมากที่สุดมันก็เป็นเรื่องขวนขวายที่ซาตานแสดงเป็นบรรพบุรุษของตัวเองเพื่อที่จะทำให้ความทะเยอทะยา
นที่จะเป็นพระเจ้าของมันลู่ลวง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 101

สิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด?

มันเป็นสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่?

มันเป็นสัญลักษณ์ของฤทธานุภาพของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่?

มันเป็นสัญลักษณ์ของสถานะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งนั้น

เจ้ามองว่าสิ่งใดเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า? เจ้ามองมันอย่างไร?

ในแง่ของฤดูกาลทั้งสี่ที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์นั้น

ผู้ใดบ้างที่สามารถเปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัติแห่งการสับเปลี่ยนระหว่างฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง

และฤดูหนาวได้? ในฤดูใบไม้ผลิ ต้นไม้แตกหน่อและผลิบาน ในฤดูร้อนพวกมันปกคลุมไปด้วยใบไม้

ในฤดูใบไม้ร่วงพวกมันออกผล และในฤดูหนาวใบไม้ก็จะร่วง

ผู้ใดบ้างที่สามารถปรับเปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัติข้อนี้ได้?

การนี้สะท้อนแง่มุมหนึ่งแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือไม่? พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง”

แล้วแสงสว่างก็เกิด แสงสว่างนี้ยังคงมีอยู่หรือไม่? มันมีอยู่เนื่องจากสิ่งใด?

แน่นอนว่ามันมีอยู่เนื่องจากพระวณะของพระเจ้า และเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

อากาศที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นยังคงมีอยู่หรือไม่? อากาศที่มนุษย์หายใจนั้นมาจากพระเจ้าใช่หรือไม่?

ผู้ใดบ้างที่สามารถพรากสิ่งทั้งหลายที่มาจากพระเจ้าไปได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อแท้และการทำหน้าที่ของพวกมัน?

ผู้ใดบ้างที่สามารถก่อความยุ่งเหยิงให้กับกลางคืนและกลางวันที่พระเจ้าทรงจัดสรรไว้

และให้กับธรรมเนียมปฏิบัติแห่งกลางคืนและกลางวันที่พระเจ้าทรงวางระเบียบไว้?

ซาตานสามารถทำสิ่งดังกล่าวได้หรือไม่? ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่หลับในตอนกลางคืน และใช้กลางวันเสมือนกลางวัน

เช่นนั้นแล้วมันก็ยังคงเป็นยามราตรี เจ้าอาจจะเปลี่ยนกิจวัตรประจำของเจ้า

แต่เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติแห่งการสับเปลี่ยนระหว่างกลางคืนและกลางวันได้—

นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีบุคคลใดสามารถปรับเปลี่ยนได้ มิใช่หรือไม่?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้สิงโตไถดินเหมือนวัวได้? ผู้ใดบ้างที่สามารถเปลี่ยนช้างให้เป็นลาได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้ไก่โฉบบินไปในอากาศเหมือนนกอินทรีได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้หมาป่ากินหญ้าเหมือนแกะได้? (ไม่มี)

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้ปลาในน้ำดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินแห้งได้? พวกมนุษย์ไม่สามารถทำการนั้นได้

เหตุใดจึงไม่ได้? นั่นเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ปลาดำรงชีวิตอยู่ในน้ำ

และดังนั้นพวกมันจึงดำรงชีวิตอยู่ในน้ำ พวกมันจะไม่สามารถรอดชีวิตบนแผ่นดินได้ และจะตาย

พวกมันไม่สามารถล่วงละเมิดขีดจำกัดแห่งพระบัญชาของพระเจ้าได้
ทุกสรรพสิ่งมีธรรมชาติและขีดจำกัดต่อการดำรงอยู่ของพวกมัน
และพวกมันแต่ละชนิดมีสัญชาตญาณของพวกมันเอง สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดโดยพระเจ้าผู้สร้าง
และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปรับเปลี่ยนหรือก้าวล้ำได้ ยกตัวอย่างเช่น สิ่งใดจะดำรงชีวิตอยู่ในป่า
ในที่ห่างไกลจากชุมชนมนุษย์อยู่เสมอ
และไม่มีวันที่จะเชื่อและสตัยชื่อเหมือนวัวจนดำรงชีวิตอยู่ด้วยกันกับมนุษย์และทำงานให้มนุษย์ได้
ถึงแม้ว่าช้างและลาจะเป็นสัตว์ทั้งคู่และมีสี่ขาทั้งคู่ และเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่หายใจด้วยอากาศ
แต่พวกมันก็เป็นสายพันธุ์ที่แตกต่างกัน เพราะพระเจ้าได้ทรงแยกพวกมันออกเป็นชนิดที่แตกต่างกัน
พวกมันแต่ละประเภทมีสัญชาตญาณของพวกมันเอง และดังนั้น พวกมันจึงไม่เคยสลับเปลี่ยนกันได้
ถึงแม้ว่าไก่จะมีขาและปีกสองข้างเหมือนกันกับนกอินทรี แต่มันจะไม่มีวันสามารถบินไปในอากาศได้
อย่างมากที่สุดมันก็เพียงแค่สามารถบินขึ้นไปบนต้นไม้—การนี้ถูกกำหนดโดยสัญชาตญาณของมัน
ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระบัญชาแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ในพัฒนาการของมวลมนุษย์วันนี้ สามารถกล่าวได้ว่าวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์นั้นกำลังเจริญรุ่งเรือง
และสามารถพรรณนาได้ว่าความสัมฤทธิ์ผลในการสำรวจเชิงวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ช่างน่าประทับใจ
ต้องกล่าวว่าความสามารถของมนุษย์นั้นกำลังเติบโตยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ
แต่มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่มวลมนุษย์ยังไม่สามารถทำได้ กล่าวคือ มวลมนุษย์มีเครื่องบิน
มีเรือบรรทุกเครื่องบิน และมีระเบิดปรมาณูแล้ว มวลมนุษย์ได้ไปในห้วงอวกาศ ได้เดินบนดวงจันทร์
ได้คิดค้นอินเทอร์เน็ต และได้มาใช้ชีวิตในรูปแบบที่ทันสมัยแล้ว
แต่กระนั้นมวลมนุษย์ก็ยังไม่สามารถสร้างสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจได้
สัญชาตญาณของสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทุกอย่าง และธรรมชาติที่พวกมันใช้ดำรงชีวิต
และวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด—
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเหนือกว่าอำนาจทางวิทยาศาสตร์ของมวลมนุษย์
และมวลมนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ด้วย ณ จุดนี้
ต้องกล่าวว่าไม่สำคัญว่าวิทยาศาสตร์ของมนุษย์จะบรรลุถึงความสูงที่ยิ่งใหญ่ใด
มันก็ไม่สามารถเทียบกันได้กับสิ่งใดๆ ก็ตามจากพระคำริของพระเจ้าผู้สร้าง
และมันไม่สามารถหยั่งรู้ถึงความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าผู้สร้างและมหัทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของ
พระองค์ มีมหาสมุทรมากมายยังนักบนแผ่นดินโลก แต่กระนั้น
มหาสมุทรเหล่านั้นก็ไม่เคยล่วงละเมิดขีดจำกัดของพวกมันและขึ้นมานบนแผ่นดินตามใจชอบเลย
และเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงกำหนดเขตคั่นสำหรับพวกมันแต่ละแห่ง

พวกมันจึงอยู่ในที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกมัน
และหากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าพวกมันจะไม่สามารถเคลื่อนที่ไปมาได้โดยอิสระ
หากไม่ได้รับอนุมัติจากพระเจ้า พวกมันก็ไม่อาจล่วงล้ำกันได้
และสามารถเคลื่อนที่ได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าตรัสเช่นนั้นเท่านั้น
และที่ซึ่งมันไปและหยุดอยู่ก็ถูกกำหนดพิจารณาโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

กล่าวตรงๆ ก็คือ “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” หมายความว่ามันขึ้นอยู่กับพระเจ้า
พระเจ้าทรงมีสิทธิในการตัดสินใจจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร
และมันจะเสร็จสิ้นไปในลักษณะใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา
ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับพระเจ้า และมีได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์ อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถปรับเปลี่ยนมัน
มันไม่สามารถเคลื่อนที่ได้โดยความปรารถนาของมนุษย์ แต่กลับถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระดำริของพระเจ้า
พระปรีชาญาณของพระเจ้า และคำสั่งของพระเจ้าแทน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง จักรวาล ท้องฟ้าที่มีดวงดาว และฤดูกาลทั้งสี่ของปี
สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและไม่ประจักษ์แก่ตาของมนุษย์—พวกมันล้วนดำรงอยู่ ทำหน้าที่
และเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มีความผิดพลาดเลยแม้แต่ชนิดเดียว ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า
ตามคำสั่งของพระเจ้า ตามพระบัญชาของพระเจ้า และตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งปฐมกาลแห่งการทรงสร้าง
ไม่มีบุคคลแม้สักคนเดียวหรือวัตถุแม้สักสิ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติของพวกมันได้
หรือเปลี่ยนแปลงครรลองตามธรรมชาติที่พวกมันใช้ทำหน้าที่
พวกมันได้มาอยู่เนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพินาศไปเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าโดยแท้ บัดนี้เมื่อได้กล่าวมามากถึงเพียงนี้แล้ว
เจ้ารู้สึกได้หรือไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือสัญลักษณ์หนึ่งของพระอัตลักษณ์และสถานะของพระเจ้า?
สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถถูกครองโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดได้หรือไม่?
มันสามารถถูกเอาอย่าง ถูกปลอมแปลง หรือถูกแทนที่โดยบุคคล สิ่งของ หรือวัตถุใดๆ ได้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 102

พระอัครลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างนั้นทรงเอกลักษณ์

และพวกเจ้าไม่ควรยึดปฏิบัติตามแนวความคิดแบบพหุเทวนิยม

ถึงแม้ทักษะและความสามารถของชาตานั้นจะยิ่งใหญ่กว่าทักษะและความสามารถของมนุษย์

ถึงแม้ว่ามันจะสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้

ไม่ว่าเจ้าจะอธิบายหรือไต่สวนในสิ่งที่ชาตนั้นทำหรือไม่ก็ตาม

ไม่ว่าเจ้าจะเกลียดชังหรือรังเกียจสิ่งเหล่านี้หรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะสามารถมองเห็นพวกมันหรือไม่ก็ตาม

และไม่ว่าชาตนั้นจะสามารถสัมผัสฤทธิ์ผลมากเพียงใด

หรือมันสามารถหลอกลวงผู้คนให้หันมศิกและบูชามันก็คนก็ตาม และไม่ว่าเจ้าจะนิยามมันอย่างไรก็ตาม

เจ้าไม่อาจสามารถกล่าวได้ว่ามันมีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

มีเพียงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น และยิ่งไปกว่านั้น เจ้าควรรู้ว่ามิเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีสิทธิอำนาจ

ว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพในการควบคุมและปกครองทุกสรรพสิ่ง

เพียงเพราะชาตนั้นมีความสามารถในการหลอกลวงผู้คนและสามารถปลอมแปลงพระเจ้า

เอาอย่างหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงทำ และได้ทำสิ่งทั้งหลายที่คล้ายกับพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าก็เชื่ออย่างเข้าใจผิดว่าพระเจ้าไม่ทรงเอกลักษณ์ ว่ามีพระเจ้าหลายองค์

ว่าพระเจ้าที่แตกต่างกันเหล่านี้ก็มีทักษะมากกว่าหรือน้อยกว่า

และว่ามีความแตกต่างในความกว้างแห่งฤทธานุภาพที่พระองค์ทรงใช้

เจ้าจัดอันดับความยิ่งใหญ่ตามลำดับการมาถึงของพระเจ้าเหล่านั้นและตามอายุของพระเจ้าเหล่านั้น

และเจ้าเชื่ออย่างผิดๆ ว่ามีเทพเจ้าอื่นๆ นอกเหนือจากพระเจ้า

และคิดว่าฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นไม่ทรงเอกลักษณ์ หากเจ้ามีแนวคิดเช่นนั้น

หากเจ้าไม่ระลึกได้ถึงความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า ไม่เชื่อว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจ

และหากเจ้าเพียงแต่ปฏิบัติตามแนวคิดพหุเทวนิยม เช่นนั้นแล้ว เราว่าเจ้านั้นเป็นสนิมของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าเป็นรูปจำแลงที่แท้จริงของชาตนั้น และเจ้าเป็นคนชั่วโดยสมบูรณ์!

พวกเจ้าเข้าใจสิ่งที่เรากำลังพยายามจะสอนพวกเจ้าโดยการกล่าวคำพูดเหล่านี้หรือไม่? ไม่สำคัญว่าเวลา สถานที่

หรือภูมิหลังของเจ้าจะเป็นอย่างไร เจ้าต้องไม่ผสมปนเปพระเจ้ากับบุคคล สิ่งของ หรือวัตถุอื่นใด

ไม่ว่าเจ้าจะรู้สึกว่ามีสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองจะไม่อาจรู้จักได้หรือไม่อาจเข้าหา

ได้เพียงใดก็ตาม

ไม่ว่าความประพฤติกาลและการกระทำของชาตนั้นจะตรงกับมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของเจ้ามากเพียงใดก็ตาม

ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะทำให้เจ้าพึงพอใจเพียงใดก็ตาม จงอย่าโง่เขลา จงอย่าผสมปนเปมโนคติเหล่านี้

จงอย่าปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า จงอย่าปฏิเสธพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้า
จงอย่าผลักพระเจ้าออกนอกประตูและนำซาตานเข้ามาแทนที่พระเจ้าภายในหัวใจของเจ้าและเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราไม่สงสัยเลยว่าพวกเจ้าสามารถจินตนาการถึงผลพวงที่ตามมาของการทำเช่นนั้นได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 103

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์จะถูกทำให้เสื่อมทราม

แต่เขายังคงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ซาตานทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามเรื่อยมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันได้ใช้ความชั่วจำนวนนับไม่ถ้วน

ได้หลอกลวงผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และได้กระทำอาชญากรรมที่ร้ายกาจในโลก มันได้ทำร้ายมนุษย์

หลอกลวงมนุษย์ ชักจูงมนุษย์ให้ต่อต้านพระเจ้า

และได้กระทำการชั่วที่ได้ทำลายและลดคุณค่าแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงกระนั้น

ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

ทุกสรรพสิ่งและสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทั้งหลายยึดปฏิบัติตามกฎและธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างต่อเนื่อง เมื่อเปรียบเทียบกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

ธรรมชาติและการอาละวาดอันชั่วร้ายของซาตานนั้นน่าเกลียดยิ่งนัก น่ารังเกียจและน่าชิงชังยิ่งนัก

และเล็กน้อยและอ่อนแอยิ่งนัก ถึงแม้ว่าซาตานจะเดินอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

แต่มันก็ไม่สามารถที่จะประกาศการเปลี่ยนแปลงแม้แต่คนเดียวในผู้คน สิ่งของ หรือวัตถุใดๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา หลายพันปีได้ผ่านพ้นไปแล้ว

และมวลมนุษย์ก็ยังชื่นชมกับความสว่างและอากาศที่พระเจ้าประทานให้

ยังคงหายใจด้วยลมปราณที่พระเจ้าพระองค์เองทรงถ่ายทอดออกมา ยังคงชื่นชมกับดอกไม้ นก ปลา

และแมลงทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และชื่นชมกับทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้

วันและคืนยังคงแทนที่กันอย่างต่อเนื่อง ฤดูกาลทั้งสี่ยังคงปรับเปลี่ยนตามปกติ

ห่านที่บินอยู่ในท้องฟ้าจากไปในฤดูหนาว และยังคงย้อนกลับมาในฤดูใบไม้ผลิถัดไป

ปลาในน้ำไม่เคยทิ้งแม่น้ำและทะเลสาบ—ซึ่งเป็นบ้านของพวกมัน

จิกจั่นบนแผ่นดินโลกร้องเพลงจากใจของพวกมันออกมาในระหว่างวันแห่งฤดูร้อน

และจิ้งหรีดในพงหญ้าฮัมเพลงแผ่วเบาทันเวลาที่ลมพัดในระหว่างฤดูใบไม้ร่วง ห่านรวมตัวกันเป็นฝูง

ในขณะที่นกอินทรียังคงสันโดษ ความภาคภูมิใจของสิงโตยังคงคำชูตนเองโดยการล่า

กวางเอลก์ไม่ไกลห่างไปจากหญ้าและดอกไม้...สิ่งทรงสร้างมีชีวิตทุกประเภทท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจากไปและ

ย้อนกลับมา และแล้วก็จากไปอีกครั้ง การเปลี่ยนแปลงนับล้านที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียว—

แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือสัญญาและธรรมเนียมแห่งการอยู่รอด

พวกมันดำรงชีวิตอยู่ภายใต้การจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระเจ้า

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงสัญญาและธรรมเนียมของพวกมันได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถลดคุณค่ากฎในการอยู่รอดของพวกมันได้

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและหลอกลวง
แต่มนุษย์ก็ยังไม่สามารถยอมสละน้ำที่พระเจ้าทรงทำให้ และอากาศที่พระเจ้าทรงทำให้
และทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้ และมนุษย์ยังคงดำรงชีวิตและแพร่หลายในพื้นที่นี้ที่พระเจ้าทรงทำให้
สัญชาตญาณของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป มนุษย์ยังคงพึ่งพาสายตาของเขาในการมอง
พึ่งพาหูของเขาในการได้ยิน พึ่งพาสมองของเขาในการคิด พึ่งพาหัวใจของเขาในการเข้าใจ
พึ่งพาและเท้าของเขาในการเดิน พึ่งพามือของเขาในการทำงาน และอื่นๆ
สัญชาตญาณทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานให้มนุษย์เพื่อที่เขาจะสามารถยอมรับการจัดเตรียมของพระเจ้าได้นั้นยัง
คงไม่ปรับเปลี่ยน ปฏิภาณที่มนุษย์ใช้เพื่อร่วมมือกับพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ปฏิภาณของมวลมนุษย์สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความอยากพบต้นกำเนิดของตนของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าผู้สร้างของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เช่นนั้นคือรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า
และผู้ซึ่งได้รู้หนทางการทำลายล้างที่กระหายเลือดที่เกิดขึ้นโดยซาตาน
ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์จะตกอยู่ภายใต้การกดขี่ของซาตาน
และไม่ใช่อำคัมกับเอวจากปฐมกาลแห่งการทรงสร้างอีกต่อไปแล้ว
แต่กลับเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า เช่น ความรู้ จินตนาการ มโนคติที่หลงผิด
และอื่นๆ และเต็มไปด้วยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
มวลมนุษย์ยังคงเป็นมวลมนุษย์แบบเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมา
มวลมนุษย์ยังคงได้รับการปกครองและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า
และยังคงดำรงชีวิตอยู่ภายในครรลองที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดขึ้น และดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า
มวลมนุษย์ผู้ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วนั้นเพียงแค่อุปการด้วยสิ่งสกปรก ที่มีเสียงท่องร้อง
ที่มีปฏิริยาเชิงชั่วเล็กน้อย มีความจำที่ไม่ดีเท่าที่มันเคยเป็น และแก่ขึ้นเล็กน้อย—
แต่การทำหน้าที่และสัญชาตญาณทั้งหมดของมนุษย์ได้เสียหายไปแล้วโดยสิ้นเชิง
นี่คือมวลมนุษย์ที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้รอด มวลมนุษย์นี้เพียงแต่ต้องรับฟังเสียงเรียกของพระเจ้าผู้สร้าง
และรับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้สร้าง และเขาจะยืนขึ้นและรีบค้นหาตำแหน่งแหล่งกำเนิดของเสียงนั้น
มวลมนุษย์นี้เพียงแต่ต้องมองเห็นรูปร่างของพระเจ้าผู้สร้าง และเขาจะกลายเป็นไร้ความใส่ใจในสิ่งอื่นใดทั้งหมด
และละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะอุทิศตนต่อพระเจ้า และแม้กระทั่งจะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระองค์
เมื่อหัวใจของมวลมนุษย์เข้าใจพระวอนะเปี่ยมน้ำใสใจจริงของพระเจ้าผู้สร้าง

มวत्मมนุษย์จะไม่ยอมรับชาตานและมาอยู่เคียงข้างพระผู้สร้าง
เมื่อมวत्मมนุษย์ได้ชำระล้างสิ่งสกปรกออกจากร่างกายของเขาโดยหมดจดแล้ว
และได้รับการจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระผู้สร้างอีกครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อนั้น
ความจำของมวत्मมนุษย์จะกลับคืนมา และ ณ
เวลานี้มวत्मมนุษย์จะย้อนกลับมาสู่อำนาจครอบครองของพระผู้สร้างแล้วอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 104

ปฐมกาล 19:1-11 ฝ่ายทูตสวรรค์สององค์นั้นมาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลกเห็นท่านทั้งสอง เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับและโน้มตัวลงหน้าชบดิน กล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอท่านแวะไปบ้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้างสักคืนหนึ่ง ล้างเท้าของท่าน แล้วค่อยลุกขึ้นแต่เช้า เดินทางต่อไป” ทั้งสองตอบว่า “อย่าเลย เราจะค้างคืนที่ลานเมือง” แต่โลกที่รับเร้าชักชวนท่านทั้งสอง ท่านจึงแวะไปกับเขา เข้าไปในบ้านของเขา โลกก็จัดงานเลี้ยงท่านทั้งสอง ปิ้งขนมปังไว้เชื้อ ท่านทั้งสองก็รับประทาน ท่านทั้งสองยังไม่ทันเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้น คือชายชาวเมืองโสโดมทั้งหมดและแก่ทั้งหมดจากทุกมุมเมืองพากันมาล้อมบ้านนั้นไว้ พวกเขาเรียกโลกว่า “พวกผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน? จงส่งพวกเขาออกมาให้เรา เราจะได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา” โลกก็ออกทางประตูไปหาชายเหล่านั้น แล้วปิดประตูข้างหลังเขา กล่าวว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเถาะ อย่าทำชั่วเลย นี่แน่ะ ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายเลย ข้าจะส่งออกมาให้พวกท่าน พวกท่านจะทำแก่พวกนางอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถิด แต่ขออย่าทำอะไรพวกผู้ชายเหล่านี้เลย เพราะพวกเขามาอยู่ได้ร่มชายคาของข้าแล้ว” แต่พวกนั้นร้องว่า “ถอยไป” และพูดว่า “เจ้าคนนี้นำขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา เราจะทำชั่วต่อเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำแก่คนเหล่านั้นอีก” พวกนั้นผลักโลกโดยแรง และเข้ามาใกล้เพื่อพังประตู แต่ชายทั้งสองนั้นยืนมือออกไปดึงตัวโลกเข้ามาในบ้านแล้วปิดประตูเสีย ท่านทั้งสองทำให้พวกผู้ชายที่อยู่หน้าประตูบ้านนั้นดาบอด ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ก็เที่ยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ

ปฐมกาล 19:24-25 แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชที่งอกบนดิน

จากบทตอนเหล่านี้

จะมองเห็นได้ไม่ยากว่าความชั่วร้ายและความเสื่อมทรามของเมืองโสโดมได้ไปถึงระดับที่เป็นที่น่าชิงชังสำหรับทั้งมนุษย์และพระเจ้า และเห็นว่าเมืองนี้จึงสมควรถูกทำลายในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่มีอะไรเกิดขึ้นภายในเมืองนี้ก่อนที่เมืองจะถูกทำลาย? ผู้คนสามารถได้แรงบันดาลใจใดจากเหตุการณ์เหล่านี้? ท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อเหตุการณ์เหล่านี้แสดงสิ่งใดให้ผู้คนเห็นเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์? เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด พวกเรามาอ่านสิ่งที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์อย่างละเอียดกัน...

ความเสื่อมทรามของเมืองโสโดม: เป็นที่ทราบกันดีสำหรับมนุษย์ เป็นที่เดือดดาลสำหรับพระเจ้า

ในคืนนั้น โลทได้รับทูตสวรรค์สององค์จากพระเจ้า และได้จัดเตรียมการเลี้ยงอาหารให้กับท่านทั้งสอง
หลังจากรับประทานอาหาร ก่อนที่พวกเขาจะนอนลง ผู้คนจากทั่วทั้งเมืองล้อมรอบที่พักของโลทและเรียกเขา
คัมภีร์บันทึกว่าพวกเขาพูดว่า “พวกผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน? จงส่งพวกเขาออกมาให้เรา
เราจะได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา” ใครที่พูดคำพูดเหล่านี้? พวกเขาพูดกับใคร?
คำพูดเหล่านี้คือคำพูดของผู้คนเมืองโสโดมที่ตะโกนด้านนอกที่พักของโลท และหมายจะให้โลทได้ยื่น
การไถ่เงินคำพูดเหล่านี้ทำให้รู้สึกอย่างไร? เจ้าโกรธหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ทำให้เจ้าคลื่นเหียนหรือไม่?
ตัวเจ้ากรุ่นไปด้วยความเดือดดาลหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ไม่ได้ส่งกลิ่นของซาตานหรือ?
เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ถึงความชั่วและความมืดในเมืองนี้โดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ได้หรือไม่?
เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ถึงความเหี้ยมโหดและความป่าเถื่อนของพฤติกรรมของผู้คนเหล่านี้โดยผ่านทางคำพูดของ
พวกเขาได้หรือไม่?
เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ถึงคุณลักษณะของความเสื่อมทรามของพวกเขาโดยผ่านทางพฤติกรรมของพวกเขาได้หรือไม่
? ไม่ยากเลยที่จะมองเห็นโดยผ่านทางเนื้อหาคำพูดของพวกเขาว่า
ธรรมชาติที่ชั่วร้ายและอุปนิสัยที่ป่าเถื่อนของพวกเขาได้ไปถึงระดับที่เกินการควบคุมของพวกเขาเองเสียแล้ว ทุก
ๆ ผู้คนในเมืองนี้ยกเว้นโลทไม่ได้แตกต่างไปจากซาตาน
แถมมองเห็นบุคคลอื่นก็ทำให้ผู้คนเหล่านี้ต้องการทำร้ายและล้างผลาญพวกเขา...สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ให้คนเราได้
มีสำนึกรับรู้ถึงธรรมชาติที่น่าเกลียดและน่ากลัวของเมืองนี้ ตลอดจนกลิ่นอายของความตายรอบเมืองนี้เท่านั้น
แต่ยังให้คนเราได้มีสำนึกรับรู้ถึงความชั่วร้ายและความกระหายเลือดของมันด้วย

ขณะที่โลทพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับกลุ่มคนอันธพาลที่ไร้มนุษยธรรม
ผู้คนที่เต็มไปด้วยความอยากล้างผลาญดวงจิตของมนุษย์อย่างป่าเถื่อน โลทได้ตอบสนองอย่างไร? ตามคัมภีร์
ความว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเถาะ อย่าทำชั่วเลย นี่แน่ะ ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายเลย
ข้าจะส่งออกมาให้พวกท่าน พวกท่านจะทำแก่พวกนางอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถิด
แต่ขออย่าทำอะไรพวกผู้ชายเหล่านี้เลย เพราะพวกเขามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าแล้ว”
สิ่งที่โลทหมายถึงจากคำพูดเหล่านี้คือสิ่งนี้ เขาเต็มใจที่จะส่งลูกสาวสองคนของเขาเพื่อปกป้องทูตสวรรค์
จากการคำนวณอย่างมีเหตุผลทั้งหมดแล้ว
ผู้คนเหล่านี้ควรยอมรับเงื่อนไขของโลทและทั้งทูตสวรรค์สององค์ไว้ถ้าพึง อย่างไรก็ตามเสีย
ทูตสวรรค์ก็เป็นคนแปลกหน้าอย่างสมบูรณ์สำหรับพวกเขา
ผู้คนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับพวกเขาโดยสิ้นเชิงและไม่เคยทำความเสียหายต่อผลประโยชน์ของพวกเขา
ถึงกระนั้น พวกเขาได้รับการกระตุ้นจากธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ให้สงบลง
แต่กลับใช้ความมานะพยายามของตนมากยิ่งขึ้นแทน ในที่นี้

การแลกเปลี่ยนอีกครั้งหนึ่งของพวกเขาสามารถให้ผู้คนได้มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงและเลวทรามของผู้คนเหล่านี้ได้อย่างไม่ต้องสงสัย ในขณะที่เดียวกัน

ยังทำให้ผู้คนสามารถจับใจความและเข้าใจเหตุผลว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะทำลายเมืองนี้

ดังนั้นแล้ว พวกเขาพูดสิ่งใดต่อไป? ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ถอยไป” และขู่ว่า ‘เจ้าคนนี้มาขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา เราจะทำชั่วต่อเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำแก่คนเหล่านั้นอีก’ พวกนั้นผลักโลหิตโดยแรงและเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู” เพราะเหตุใดพวกเขาจึงต้องการฟังประตูบ้านของโลห?

เหตุผลก็คือว่าพวกเขากระหึ้นกระหือรืออยากที่จะทำให้ร้ายทูตสวรรค์สององค์นั้น

อะไรที่นำทูตสวรรค์สององค์มาที่เมืองโสโดม?

จุดประสงค์ที่ท่านทั้งสองมาที่นั่นคือเพื่อช่วยโลหและครอบครัวของเขาให้รอด

แต่ผู้คนในเมืองเข้าใจผิดคิดว่าท่านทั้งสองมาเพื่อเข้ารับตำแหน่งราชการ

ผู้คนในเมืองใช้การคาดคะเนเป็นพื้นฐานเพียงอย่างเดียวในความอยากที่จะทำให้ร้ายทูตสวรรค์สององค์นี้อย่างป่าเถื่อนของพวกเขา โดยไม่ถามจุดประสงค์ของทูตสวรรค์

พวกเขาปรารถนาที่จะทำร้ายคนสองคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับพวกเขาเลย

เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนในเมืองนี้ได้สูญเสียสภาวะความเป็นมนุษย์และเหตุผลของพวกเขาไปแล้วโดยสิ้นเชิง

ระดับความวิปลาสและความป่าเถื่อนของพวกเขาไม่แตกต่างเสียแล้วจากธรรมชาติที่เลวทรามของซาตานที่ทำร้ายและล้างผลาญมนุษย์

เมื่อพวกเขาสั่งให้โลหส่งผู้คนเหล่านี้ให้ แล้วโลหทำเช่นไร? จากตัวบทนี้

พวกเราทราบว่าโลหไม่ได้ส่งตัวพวกท่านให้ โลทรู้จักทูตสวรรค์ของพระเจ้าสององค์นี้หรือไม่? แน่นอนว่าไม่!

แต่กระนั้น เหตุใดเขาจึงสามารถช่วยเหลือท่านทั้งสองนี้ได้? เขารู้หรือไม่ว่าพวกท่านมาเพื่อทำสิ่งใด?

ถึงแม้ว่าเขาไม่รู้เหตุผลที่พวกท่านมา แต่เขาก็รู้ว่าพวกท่านคือผู้รับใช้ของพระเจ้า

ดังนั้นท่านจึงนำพวกท่านเข้าไปในบ้านของเขา การที่เขาสามารถเรียกผู้รับใช้ของพระเจ้าเหล่านี้ด้วยคำว่า “เจ้านาย” แสดงให้เห็นว่าโลหเป็นผู้ติดตามพระเจ้าอย่างเป็นนิจสีล ไม่เหมือนกับผู้คนอื่นๆ ในเมืองโสโดม ดังนั้น เมื่อทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาเขา

เขาจึงได้เสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อรับผู้รับใช้ทั้งสองนี้เข้ามาในบ้านของเขา ยิ่งไปกว่านั้น

เขายังเสนอให้ลูกสาวสองคนของเขาเป็นการแลกเปลี่ยนเพื่อปกป้องผู้รับใช้ทั้งสองนี้ด้วยเช่นกัน

นี่คือความประพฤติที่ชอบธรรมของโลห เป็นการแสดงออกถึงธรรมชาติและเนื้อแท้ของโลหที่จับต้องได้

อีกทั้งยังเป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงส่งผู้รับใช้ของพระองค์ไปช่วยโลห เมื่อเผชิญกับภัยอันตราย

โลหปกป้องผู้รับใช้ทั้งสองนี้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด

เขายังพยายามแม้กระทั่งจะแลกลูกสาวสองคนของเขาเพื่อแลกเปลี่ยนกับความปลอดภัยของผู้รับใช้เหล่านี้

นอกเหนือจากโลหแล้ว มีบุคคลอื่นใดภายในเมืองนี้ที่จะกระทำให้บางสิ่งบางอย่างเช่นนี้อีกหรือไม่?
ข้อเท็จจริงได้พิสูจน์แล้วว่า—ไม่ ไม่มี! ดังนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าทุกคนภายในเมืองโสโดม ยกเว้นโลห
ต่างเป็นเป้าหมายของการทำลาย และเป็นเช่นนั้นอย่างยุติธรรมด้วย—พวกเขาสมควรได้รับมัน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 105

ปฐมกาล 19:1-11 ฝ่ายทูตสวรรค์สององค์นั้นมาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลกเห็นท่านทั้งสอง เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับและโน้มตัวลงหน้าชบดิน กล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอท่านแะไปบ้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้างสักคืนหนึ่ง ล้างเท้าของท่าน แล้วค่อยลุกขึ้นแต่เช้า เดินทางต่อไป” ทั้งสองตอบว่า “อย่าเลย เราจะค้างคืนที่ลานเมือง” แต่โลกที่รับเร้าชักชวนท่านทั้งสอง ท่านจึงแะไปกับเขา เข้าไปในบ้านของเขา โลกก็จัดงานเลี้ยงท่านทั้งสอง ปิ้งขนมปังไว้เชื้อ ท่านทั้งสองก็รับประทาน ท่านทั้งสองยังไม่ทันเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้น คือชายชาวเมืองโสโดมทั้งหมดและแก่ทั้งหมดจากทุกมุมเมืองพากันมาล้อมบ้านนั้นไว้ พวกเขาร้องเรียกโลกว่า “พวกผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน? จงส่งพวกเขาออกมาให้เรา เราจะได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา” โลกก็ออกทางประตูไปหาชายเหล่านั้น แล้วปิดประตูข้างหลังเขา กล่าวว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเถะอย่าทำชั่วเลย นี่แะ ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายเลย ข้าจะส่งออกมาให้พวกท่าน พวกท่านจะทำแะพวกนางอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถะ แต่ขออย่าทำอะไรพวกผู้ชายเหล่านี้เลย เพราะพวกเขามาอยู่ได้ร่วมชายคาของข้าแล้ว” แต่พวกนั้นร้องว่า “ถอยไป” และขู่ว่า “เจ้าคนนี้นำขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา เราจะทำชั่วต่อเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำแะคนเหล่านั้นอีก” พวกนั้นผลักโลกโดยแรง และเข้ามาใกล้เพื่อพังประตู แต่ชายทั้งสองนั้นยื่นมือออกไปดึงตัวโลกเข้ามาในบ้านแล้วปิดประตูเสีย ท่านทั้งสองทำให้พวกผู้ชายที่อยู่หน้าประตูบ้านนั้นดาบอด ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ก็เะยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ

ปฐมกาล 19:24-25 แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชทั้งอกบนดิน

เมืองโสโดมถูกทำลายล้างอย่างวาวอดเพราะทำให้พระพิโรธของพระเจ้าได้รับความขุ่นเคือง

เมื่อผู้คนจากเมืองโสโดมเห็นผู้รับใช้ทั้งสองนี้ พวกเขาไม่ได้ถามเหตุผลในการมาของพวกท่าน อีกทั้งไม่มีผู้ใดถามว่าพวกท่านมาเพื่อเผยแพร่ข่าวพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ ในทางตรงกันข้าม พวกเขาถลกลับก่อฝูงชนและมาเพื่อจับผู้รับใช้ทั้งสองนี้ ราวกับสุนัขป่าหรือหมาป่าที่มุ่งร้ายโดยไม่รอคำอธิบายใด ๆ พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ขณะมันเกิดขึ้นหรือไม่?

พระเจ้ามีพระคำรืออย่างไรในพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับพฤติกรรมประเภทนี้ของมนุษย์ เหตุการณ์ประเภทนี้? พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยที่จะทำลายเมืองนี้ พระองค์จะไม่ทรงลังเลหรือรอคอย อีกทั้งจะไม่ทรงแสดงความอดทนใด ๆ อีกแล้ว วันของพระองค์ได้มาถึงแล้ว และดังนั้น

พระองค์จึงทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำ ด้วยเหตุนี้เอง ปฐมกาล 19:24–25 จึงระบุว่า “แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชที่งอกบนดิน”

สองข้อพระคัมภีร์นี้บอกวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำลายเมืองนี้ อีกทั้งสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงทำลาย
ประการแรก พระคัมภีร์บรรยายว่าพระเจ้าทรงเผาเมืองด้วยไฟ

และว่าขอบเขตของไฟนี้เพียงพอที่จะทำลายผู้คนทั้งหมดและทั้งหมดที่งอกบนพื้นดิน นั่นจึงกล่าวได้ว่า
ไฟซึ่งตกมาจากสวรรค์นี้ไม่เพียงแต่ทำลายเมืองเท่านั้น แต่ยังได้ทำลายผู้คนและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดภายในเมืองด้วย
จนกระทั่งไม่มีร่องรอยใดๆ เหลืออยู่ หลังจากที่เมืองถูกทำลายไปแล้ว ดินแดนนี้ถูกทิ้งให้สูญสิ้นสิ่งมีชีวิต
ไม่มีชีวิตอีกแล้ว อีกทั้งไม่มีสัญญาณของชีวิตใดๆ เลย เมืองได้กลายเป็นดินแดนรกร้าง

สถานที่ว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยความเงียบเหมือนความตาย

จะไม่มีผลประพจน์ชั่วต่อพระเจ้าในสถานที่นี้อีกแล้ว ไม่มีการฆ่าฟันหรือการหลั่งเลือดอีกแล้ว

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ที่จะเผาเมืองนี้ให้สิ้นไปทั้งหมด? พวกเจ้ามองเห็นในที่นี้หรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถทนความลุ่มนุษย์และธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เอง ถูกทำลายเช่นนี้ได้จริงๆ

หรือไม่? หากเจ้าสามารถหยั่งรู้พระโมหะของพระยาห์เวห์พระเจ้าจากไฟที่ถูกโยนลงมาจากสวรรค์ได้

เช่นนั้นแล้วก็ไม่เป็นการยากที่จะมองเห็นว่าความเดือดดาลของพระองค์ใหญ่หลวงเพียงใด

เมื่อตัดสินจากเป้าหมายการทำลายของพระองค์และระดับที่เมืองนี้ถูกทำลายล้าง เมื่อพระเจ้าทรงดูหมิ่นเมืองหนึ่ง

พระองค์จะทรงส่งการลงโทษของพระองค์มายังเมืองนั้น เมื่อพระเจ้าทรงรังเกียจเมืองหนึ่ง

พระองค์จะทรงออกคำเตือนซ้ำๆ เพื่อเตือนผู้คนถึงพระโมหะของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระเจ้าตัดสินพระทัยที่จะสิ้นสุดและทำลายเมืองหนึ่ง—นั่นคือ

เมื่อพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์ถูกทำให้ขุ่นเคือง—

พระองค์จะไม่ประทานการลงโทษหรือคำเตือนใดๆ อีก แต่พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นโดยตรงแทน

พระองค์จะทรงทำให้เมืองนั้นหายไปสิ้น นี่คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 106

ปฐมกาล 19:1-11 ฝ่ายทูตสวรรค์สององค์นั้นมาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลกเห็นท่านทั้งสอง เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับและโน้มตัวลงหน้าชบดิน กล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอท่านแวะไปบ้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้างสักคืนหนึ่ง ล้างเท้าของท่าน แล้วค่อยลุกขึ้นแต่เช้า เดินทางต่อไป” ทั้งสองตอบว่า “อย่าเลย เราจะค้างคืนที่ลานเมือง”

แต่โลกที่รับเร้าชักชวนท่านทั้งสอง ท่านจึงแวะไปกับเขา เข้าไปในบ้านของเขา โลกก็จัดงานเลี้ยงท่านทั้งสอง ปิ้งขนมปังไว้เชื้อ ท่านทั้งสองก็รับประทาน ท่านทั้งสองยังไม่ทันเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้น คือชายชาวเมืองโสโดมทั้งหมดและแก่ทั้งหมดจากทุกมุมเมืองพากันมาล้อมบ้านนั้นไว้ พวกเขาจึงเรียกโลกว่า “พวกผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน? จงส่งพวกเขาออกมาให้เรา เราจะได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเขา”

โลกก็ออกทางประตูไปหาชายเหล่านั้น แล้วปิดประตูข้างหลังเขา กล่าวว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเถาะ อย่าทำชั่วเลย นี่แน่ะ ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับชายเลย ข้าจะส่งออกมาให้พวกท่าน พวกท่านจะทำแก่พวกนางอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถิด แต่ขออย่าทำอะไรพวกผู้ชายเหล่านี้เลย เพราะพวกเขามาอยู่ได้ร่มชายคาของข้าแล้ว” แต่พวกนั้นร้องว่า “ถอยไป” และพูดว่า “เจ้าคนนี้มาขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา เราจะทำชั่วต่อเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำแก่คนเหล่านั้นอีก”

พวกนั้นผลักโลกโดยแรง และเข้ามาใกล้เพื่อพังประตู

แต่ชายทั้งสองนั้นยืนมือออกไปดึงตัวโลกเข้ามาในบ้านแล้วปิดประตูเสีย

ท่านทั้งสองทำให้พวกผู้ชายที่อยู่หน้าประตูบ้านนั้นดาบอด ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ก็เที่ยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ

ปฐมกาล 19:24-25 แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์

ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชที่งอกบนดิน

หลังจากที่เมืองโสโดมได้ทำความเป็นปรปักษ์และการต้านทานพระองค์ซ้ำๆ พระเจ้าทรงกำจัดมันเสียสิ้น

จากมุมมองของมนุษย์

เมืองโสโดมเป็นเมืองที่สามารถตอบสนองความอยากของมนุษย์และความชั่วของมนุษย์ได้อย่างเต็มที่ มันชั่ววนและทำให้เคลิบเคลิ้มด้วยดนตรีและการเดินรำคินแล้วคืนเล่า

ความรุ่งเรืองของมันขับเคลื่อนมนุษย์ให้หลงไหลและบ้าคลั่ง

ความชั่วของมันกัดกร่อนหัวใจของผู้คนและทำให้พวกเขาเคลิบเคลิ้มอยู่ในความชั่วช้า

นี่คือเมืองที่บรรดาวิญญาณชั่วและมีลทินออกอาละวาด มันเต็มไปด้วยบาปและการฆาตกรรม

และอากาศก็คลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดเน่าเหม็น มันคือเมืองที่ทำให้ผู้คนกลัวจนมือเย็น

เมืองที่คนเราจะถอยหลังหนีด้วยความสยดสยอง ไม่มีผู้ใดในเมืองนี้—ไม่ว่าชายหรือหญิง
คนหนุ่มสาวหรือคนแก่—แสวงหาหนทางที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดโหยหาความสว่าง
หรืออิสรภาพที่จะเดินออกจากบาป พวกเขาใช้ชีวิตภายใต้การควบคุมของซาตาน
ได้ความเสื่อมทรามและการหลอกลวงของซาตาน พวกเขาได้สูญเสียสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา
พวกเขาได้สูญเสียสำนึกรับรู้ของพวกเขา

และพวกเขาได้สูญเสียเป้าหมายในการดำรงอยู่แต่ดั้งเดิมของมนุษย์ไปแล้ว
พวกเขาได้กระทำความประพฤติดุร้ายในการต้านทานพระเจ้าที่นับไม่ถ้วน
พวกเขาปฏิเสธการทรงนำของพระองค์ และต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์
ความประพฤติดุร้ายของพวกเขาคือสิ่งที่นำพาผู้คนเหล่านี้ เมืองนี้
และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างภายในเมืองนี้ลงไปสู่เส้นทางแห่งการทำลายล้างที่อย่างก้าว

ถึงแม้ว่าสองบทตอนนี้ไม่ได้บันทึกรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับขอบเขตความเสื่อมทรามของผู้คนเมืองโสโดม
แต่บันทึกการประพฤติของพวกเขาคือสิ่งที่ได้รับใช้สองท่านของพระเจ้าหลังจากที่ผู้รับใช้สองท่านนั้นมาถึงในเมืองแ
ทนก็ตาม แต่นี่ก็คือข้อเท็จจริงเรียบง่ายที่เผยถึงขอบเขตที่ผู้คนของโสโดมเสื่อมทราม ชั่วช้า และต้านทานพระเจ้า
ด้วยข้อเท็จจริงนี้ ใบหน้าและเนื้อแท้ที่แท้จริงของผู้คนในเมืองก็ถูกเปิดโปงด้วยเช่นกัน

ผู้คนเหล่านี้ไม่เพียงแต่ปฏิเสธที่จะยอมรับคำเตือนของพระเจ้า

แต่พวกเขายังไม่ยำเกรงต่อการลงโทษของพระองค์ด้วย ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาสบประมาทพระโมหะของพระเจ้า พวกเขาต่อต้านพระเจ้าอย่างเหินห่างดาด

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงทำอะไรหรือทรงทำสิ่งนั้นอย่างไร

ธรรมชาติที่เลวทรามของพวกเขามีแต่จะเพิ่มขึ้นเท่านั้น และพวกเขาก็ต่อต้านพระเจ้าซ้ำๆ

ผู้คนเมืองโสโดมเป็นปรปักษ์ต่อการดำรงอยู่ของพระเจ้า การเสด็จมาของพระเจ้า การลงโทษของพระเจ้า

และยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นปรปักษ์ต่อคำเตือนของพระองค์ พวกเขาช่างโอหังเหลือเกิน

พวกเขาล้างผลบุญและทำร้ายผู้คนทุกคนที่สามารถล้างผลบุญและทำร้ายได้

และพวกเขาปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระเจ้าอย่างไม่ต่างกัน

เมื่อคำนึงถึงความประพฤติดุร้ายทั้งหมดที่ผู้คนของโสโดมกระทำแล้ว

การทำร้ายผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของมันเท่านั้น

และธรรมชาติชั่วร้ายของพวกเขาก็ถูกเผยออกมาดังนั้นจึงรวมกันแล้วก็ได้มากกว่าหยดน้ำหนึ่งหยดในทะเล

อันกว้างใหญ่เลยจริงๆ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเลือกที่จะทำลายพวกเขาด้วยไฟ พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้น้ำท่วม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงใช้เฮอริเคน แผ่นดินไหว สึนามิ หรือวิธีการอื่นใดในการทำลายเมืองนั้น

การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟเพื่อทำลายเมืองนี้มีนัยสำคัญถึงอะไร? มันหมายถึงการทำลายเมืองนี้อย่างราบคาบ

มันหมายถึงว่าเมืองนี้ได้อันตรายหายไปจากโลกและจากการมีอยู่โดยสิ้นเชิง ในที่นี้ “การทำลายล้าง” ไม่ได้หมายถึงการอันตรายหายไปของรูปร่างและโครงสร้างหรือการปรากฏภายนอกอื่นๆ ของเมืองนี้เท่านั้น แต่ยังหมายถึงว่าดวงจิตของผู้คนภายในเมืองนี้ก็ไม่มีอยู่อีกต่อไป โดยได้ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้นด้วยเช่นกัน กล่าวอย่างง่ายๆ คือ ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเมืองนี้ได้ถูกทำลาย จะไม่มีชีวิตหน้าหรือการกลับมาจุติใหม่สำหรับผู้คนในเมืองนั้น

พระเจ้าได้ทรงกำจัดพวกเขาออกจากมนุษยชาติที่พระองค์ทรงสร้างไปแล้วชั่วกัลปาวสาน การใช้ไฟมีนัยสำคัญถึงการสิ้นสุดของบาปในสถานที่แห่งนี้ และบาปได้ถูกกั้นขอบไว้ ณ ที่แห่งนั้น บาปนี้จะไม่มีอยู่และไม่เผยแพร่อีกต่อไป มันหมายความว่าความชั่วของชาตานได้สูญเสียดินที่บำรุงเลี้ยงคูมัน อีกทั้งสถานที่ได้ให้มันมีสถานที่ที่อยู่และใช้ชีวิต ในสงครามระหว่างพระเจ้าและชาตาน การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟนั่นคือเครื่องแสดงชัยชนะของพระเจ้าที่ชาตานได้ถูกตีตราไว้

การทำลายล้างเมืองโสโดมคือการก้าวพลาดครั้งใหญ่ในความมั่งคั่งใหญ่โตของชาตานในการที่จะต่อต้านพระเจ้า โดยการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและล้างผลาญมนุษย์

และในทำนองเดียวกันก็เป็นหมายสำคัญอันเหี้ยมหยามของช่วงเวลาหนึ่งในการพัฒนาของมนุษยชาติ ซึ่งเป็นเวลาที่มนุษย์ปฏิเสธการทรงนำของพระเจ้าและปล่อยให้ตัวเองถูกความชั่วร้ายครอบงำ ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นบันทึกเกี่ยวกับการเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าที่แท้จริง

เมื่อไฟที่พระเจ้าทรงส่งมาจากสวรรค์ได้เผาทำลายเมืองโสโดมจนไม่เหลือสิ่งใดมากไปกว่าถ้ำ นั่นหมายความว่าเมืองที่มีชื่อว่า “โสโดม” ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้วหลังจากนั้น

เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมืองนั้น มันถูกทำลายด้วยพระโมหะของพระเจ้า

อันตรายหายไปภายในพระพิโรธและพระบารมีของพระเจ้า เนื่องจากพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า เมืองโสโดมจึงได้รับการลงโทษที่ยุติธรรมและบทอาชญากรรมที่ชอบธรรม

บทอาชญากรรมของการมีอยู่ของเมืองโสโดมนั้นเป็นเพราะความชั่วของมัน

และนอกจากนี้ยังเป็นเพราะความพึงปรารถนาของพระเจ้าที่จะไม่มีวันมองดูเมืองนี้ หรือผู้คนใดๆ ที่ได้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ หรือชีวิตใดๆ ที่ได้เติบโตขึ้นภายในเมืองนี้อีก

“ความพึงปรารถนาที่จะไม่มีวันมองดูเมืองนี้อีก” ของพระเจ้า

คือพระพิโรธของพระองค์และพระบารมีของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงเผาเมืองนี้เพราะความชั่วร้ายและบาปของมันที่เป็นเหตุให้พระองค์กริ้ว รังเกียจ และเกลียดชังมัน และทรงปรารถนาที่จะไม่มองเห็นมันหรือผู้คนหรือสิ่งมีชีวิตใดๆ ภายในเมืองนี้อีกเลย

ทันทีที่เมืองได้เผาไหม้จนหมดสิ้นเหลือเพียงเถ้าไ้เบื้องหลังแล้ว

เมืองนี้ได้ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วอย่างแท้จริง

แม้กระทั่งความทรงจำของพระองค์เกี่ยวกับเมืองนี้ก็ถูกลบหายไปด้วย การนี้หมายความว่าไฟที่ส่งมาจากสวรรค์ไม่เพียงแต่จะทำลายทั้งเมืองโสโดมเท่านั้น มันไม่เพียงแค่ได้ทำลายผู้คนภายในเมืองที่เต็มไปด้วยบาปอย่างมากเท่านั้น อีกทั้งมันไม่เพียงแค่ได้ทำลายทุกสรรพสิ่งภายในเมืองที่ได้มีมลทินด้วยบาปเท่านั้น นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้วไฟยังได้ทำลายความทรงจำเกี่ยวกับความชั่วและการต้านทานพระเจ้าของมนุษยชาติอีกด้วย นี่คือจุดประสงค์ของพระเจ้าในการเผาเมืองนี้ลง

มนุษยชาตินี้ได้กลายเป็นเสื่อมทรามอย่างสุดขีด ผู้คนเหล่านี้ไม่รู้ว่พระเจ้าทรงเป็นใคร หรือตัวพวกเขาเองได้มาจากที่ใด หากเจ้ากล่าวถึงพระเจ้ากับพวกเขา พวกเขาจะโง่ดี ใสร้ายป้ายสี และหมิ่นประมาท แม้กระทั่งเมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าได้มาเพื่อเผยแพร่คำเตือนของพระองค์ ผู้คนที่เสื่อมทรามเหล่านี้ไม่เพียงแต่ไม่แสดงสัญญาณของการกลับใจและไม่เลิกการประพฤติที่ชั่วร้ายของพวกเขานั้น แต่ในทางตรงกันข้าม พวกเขาได้ทำร้ายผู้รับใช้ของพระเจ้าอย่างไม่เกรงกลัว สิ่งที่พวกเขาแสดงออกและเผยออกมาคือธรรมชาติของพวกเขาและเนื้อแท้แห่งความเป็นปรีภัยสุดขีดต่อพระเจ้าของพวกเขา

พวกเราสามารถมองเห็นได้ว่าการต้านทานพระเจ้าของผู้คนที่เสื่อมทรามเหล่านี้เป็นมากกว่าการเพชฌุณิสังอันเสื่อมทรามของพวกเขา

เช่นเดียวกับการที่มันเป็นมากกว่าตัวอย่างของการใสร้ายป้ายสีหรือเย้ยหยันซึ่งมาจากการขาดพร่องความเข้าใจความจริงเท่านั้น การประพฤติที่ชั่วร้ายของพวกเขาก็ไม่ได้มีสาเหตุมาจากทั้งความโง่เขลาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พวกเขาได้กระทำในหนทางนี้ไม่ใช่เพราะพวกเขาได้ถูกหลอก

และแน่นอนว่าไม่ใช่เพราะพวกเขาได้ถูกทำให้หลงเข้าใจผิด

การประพฤติของพวกเขาก็มาถึงระดับของการเป็นปรีภัย การต่อต้าน

และการแสดงความคิดเห็นต่อต้านพระเจ้าโดยไม่เกรงกลัวอย่างโจ่งแจ้งแล้ว

พฤติกรรมของมนุษย์ประเภทนี้จะทำให้พระเจ้าทรงเดือดดาลอย่างไม่มีข้อสงสัย

และมันจะทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เดือดดาล—พระอุปนิสัยที่ต้องไม่ได้รับการทำให้ขุ่นเคือง ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์และพระบารมีของพระองค์ออกมาโดยตรงอย่างเปิดเผย

นี่คือการเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างแท้จริง เมื่อเผชิญหน้ากับเมืองที่ท่วมท้นไปด้วยบาป

พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำลายมันในลักษณะที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

กำจัดผู้คนภายในเมืองนั้นและทั้งหมดทั้งปวงของบาปของพวกเขาวินิที่ครบบริบูรณ์มากที่สุด

ทำให้ผู้คนในเมืองนี้ไม่มีอยู่อีกต่อไป และหยุดบาปภายในสถานที่นี้ไม่ให้ทวีคูณขึ้น

วิธีที่รวดเร็วที่สุดและครบบริบูรณ์มากที่สุดในการดำเนินการดังกล่าวคือการเผามันลงด้วยไฟ

ทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนโลโดมไม่ใช่ทำที่ของการทิ้งขว้างหรือความเฉยเมย แต่พระองค์ทรงใช้พระพิโรธ
พระบารมี และสิทธิอำนาจของพระองค์ในการลงโทษปราบพยศ และทำลายผู้คนเหล่านี้ให้สิ้นซาก
ทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาไม่ใช่ทำที่ของการทำลายล้างทางกายภาพเท่านั้น
แต่ยังเป็นการทำลายล้างดวงจิตซึ่งเป็นการกำจัดชั่ววันรันครด้วยเช่นกัน
นี่คือความหมายโดยนัยที่แท้จริงของสิ่งที่พระเจ้าทรงหมายถึงจากคำว่า “ไม่มีอยู่อีกต่อไป”

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 107

ถึงแม้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกซ่อนเร้นและไม่เป็นที่รับรู้สำหรับมนุษย์

แต่พระพิโรธของเจ้าก็ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคือง

การปฏิบัติของพระเจ้าต่อมนุษยชาติทั้งหมดที่บาปญญาและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษยชาติเป็นนั้น

โดยหลักแล้วมีพื้นฐานอยู่บนความปรานีและการทนยอมรับ ในทางตรงกันข้าม

พระพิโรธของพระองค์ได้รับการเก็บปกปิดไว้เป็นส่วนใหญ่และในสถานการณ์ส่วนใหญ่

และไม่เป็นที่รับรู้สำหรับมนุษย์ ดังนั้น

จึงเป็นการยากที่มนุษย์จะมองเห็นพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์

อีกทั้งยังเป็นการยากด้วยเช่นกันที่จะเข้าใจพระพิโรธของพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น

มนุษย์จึงเห็นพระพิโรธของพระเจ้าเป็นของเล่น

เมื่อมนุษย์เผชิญหน้ากับพระราชกิจและขั้นตอนสุดท้ายในการทนยอมรับและการอภัยโทษให้มนุษย์ของพระเจ้า

—นั่นคือ เมื่อตัวอย่างสุดท้ายของความปรานีของพระเจ้าและคำเตือนสุดท้ายของพระองค์มาถึงมวลมนุษย์—

หากผู้คนยังคงใช้วิธีการเดียวกันในการต่อต้านพระเจ้าและไม่ได้ใช้ความพยายามใดๆ ที่จะกลับใจ

ทำให้วิธีของพวกเขาถูกต้อง และยอมรับความปรานีของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่ประทานการทนยอมรับและความอดทนของพระองค์ให้แก่พวกเขาอีกต่อไป

ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าจะทรงถอนกลับความปรานีของพระองค์ในครั้งนี้ หลังจากนั้น

พระเจ้าจะทรงส่งออกไปเพียงพระพิโรธของพระองค์เท่านั้น

พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์ในหนทางต่างๆ หลายหนทาง

เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถใช้วิธีการต่างๆ เพื่อลงโทษและทำลายผู้คน

การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟเพื่อทำลายเมืองโสโดมคือวิธีการที่รวดเร็วที่สุดของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษยชาติ

หรือสิ่งอื่นใดให้สิ้นซาก การเผาผู้คนเมืองโสโดมได้ทำลายมากกว่าร่างกายทางกายภาพของพวกเขา

มันได้ทำลายทั้งหมดทั้งปวงของจิตวิญญาณของพวกเขา ดวงจิตของพวกเขา และร่างกายของพวกเขา

ซึ่งทำให้แน่ใจว่าผู้คนภายในเมืองจะไม่มีอยู่อีกต่อไปทั้งในโลกวัตถุและโลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับมนุษย์

นี่คือหนทางหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเผยและแสดงถึงพระพิโรธของพระองค์

ลักษณะการเผยและการแสดงออกนี้คือแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่ยังเป็นการเผยเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าตามธรรมชาติด้วย

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป พระองค์ทรงหยุดเผยความปรานีหรือความเมตตาใดๆ

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงแสดงการทนยอมรับหรือความอดทนใดๆ ของพระองค์อีก ไม่มีบุคคล สิ่งของ

หรือเหตุผลใดที่สามารถโน้มน้าวพระองค์ให้ทรงอดทนต่อไป ให้ประทานความปรานีของพระองค์อีกครั้ง
ให้ประทานการทนายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าทรงส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มาแทนที่สิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความลังเลสักชั่วขณะหนึ่ง
และทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา

พระองค์จะทรงทำสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่รวดเร็วและหมดจดตามความปรารถนาของพระองค์เอง

นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มา ซึ่งมนุษย์ต้องไม่ทำให้ขุนเคือง
และยังเป็นการแสดงออกถึงแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ด้วยเช่นกัน

เมื่อผู้คนเป็นประจักษ์พยานในการที่พระเจ้าทรงแสดงความกังวลและความรักต่อมนุษย์

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะพบพระพิโรธของพระองค์ มองเห็นพระบารมีของพระองค์

หรือรู้สึกถึงความไม่ยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุนเคือง

สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ผู้คนเชื่อว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเป็นอุปนิสัยแห่งความปรานี การทนายรับ
และความรักอย่างเดียวเท่านั้นมาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม

เมื่อมีคนเห็นพระเจ้าทรงทำลายเมืองหรือทรงรังเกียจมนุษยชาติ

ความเดือดดาลของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษย์และพระบารมีของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นอีกด้
านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ชั่วขณะหนึ่ง

นี่คือความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคืองใดๆ

นั่นเกินกว่าจินตนาการของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ และท่ามกลางสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างนั้น

ไม่มีสิ่งใดสามารถแทรกแซงสิ่งนี้หรือส่งผลกระทบต่อสิ่งนี้ได้

นับประสาอะไรที่สิ่งนี้จะสามารถถูกปลอมแปลงหรือเอาอย่างได้ ด้วยเหตุนี้

พระอุปนิสัยของพระเจ้าแง่มุมนี้คือแง่มุมที่มนุษยชาติควรรู้เป็นที่สุด

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่มีพระอุปนิสัยประเภทนี้

และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ครอบครองพระอุปนิสัยประเภทนี้

พระเจ้าทรงครอบครองพระอุปนิสัยอันชอบธรรมประเภทนี้เพราะพระองค์ทรงรังเกียจความชั่วร้าย ความมิด

ความเป็นกบฏ และการกระทำชั่วของชาตान—การทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามและการล้างผลาญมวลมนุษย์—

เพราะพระองค์ทรงรังเกียจการกระทำบาปทั้งหมดที่เป็นการต่อต้านพระองค์

และเพราะเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์และไร้มลทินของพระองค์

เป็นเพราะการนี้นั่นเองพระองค์จึงจะไม่ทรงทนทุกข์กับการที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
ใดๆ ต่อต้านหรือแข่งขันกับพระองค์อย่างเปิดเผย

แม้แต่ผู้ที่พระองค์ทรงเคยแสดงความปรานีให้หนึ่งครั้งหรือผู้ที่พระองค์ทรงได้เลือก
หากแต่พวกเขาช่วยพระอุปนิสัยของพระองค์และฝ่าฝืนหลักธรรมแห่งความอดทนและการทนยอมรับของพระ
องค์
และพระองค์ก็จะทรงปลดปล่อยและเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคือง
โดยไม่มี ความปรานีหรือการลั้งเลโดยแม้แต่น้อย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 108

พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิทักษ์กำลังบังคับแห่งความยุติธรรมทั้งหมดและสิ่งที่เป็นบวกทั้งหมด

ความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

พระพิโรธของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

พระบารมีของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

หลักธรรมเบื้องหลังพระโมหะของพระเจ้าคือการแสดงให้เห็นถึงพระอัครลักษณะและสถานะของพระองค์ที่มีพระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว

เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าหลักธรรมนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองอีกด้วย

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระองค์เอง

ซึ่งไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากการเปลี่ยนผันของเวลาเลย

อีกทั้งไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนจากการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

พระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์คือเนื้อแท้ภายในของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้ใด เนื้อแท้ของพระองค์จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เมื่อมีผู้ทำให้พระเจ้ากริ้ว

สิ่งที่พระเจ้าทรงส่งออกไปคือพระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์

ในขณะนี้หลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังพระโมหะของพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

อีกทั้งพระอัครลักษณะและสถานะที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วย

พระองค์ไม่ทรงเกิดพระโมหะเพราะการเปลี่ยนแปลงในเนื้อแท้ของพระองค์

หรือเพราะมีองค์ประกอบที่แตกต่างเกิดขึ้นจากพระอุปนิสัยของพระองค์

แต่เพราะการต่อต้านพระองค์จากมนุษย์ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ขุนเคือง

การขู่พระเจ้าย่างเห็น ได้ชัดโดยมนุษย์คือการท้าทายพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้าเองอันร้ายแรง

ในทรรศนะของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ท้าทายพระองค์

มนุษย์ก็กำลังแข่งขันกับพระองค์และทดสอบพระโมหะของพระองค์ เมื่อมนุษย์ต่อต้านพระเจ้า

เมื่อมนุษย์แข่งขันกับพระเจ้า เมื่อมนุษย์ทดสอบพระโมหะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง—

และช่วงเวลาเช่นนั้นคือเวลาที่บาปได้รับการควบคุม—

พระพิโรธของพระเจ้าจะเผยและแสดงตัวออกมาโดยธรรมชาติ ดังนั้น

การแสดงออกของพระเจ้าถึงพระพิโรธของพระองค์จึงเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะไม่ได้อยู่อีกต่อไป และเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดจะถูกทำลาย

นี่คือความเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และของพระพิโรธของพระเจ้า

เมื่อความทรงเกียรติและความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกทำลาย

เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกขัดขวางและมนุษย์มองไม่เห็น

เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า

กำลังบังคับทั้งหมดเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกที่แข่งขันกับพระเจ้า ต่อต้านพระองค์ และต่อสู้กับพระองค์จึงชั่ว

เสื่อมทราม และไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้มาจากซาตานและเป็นของซาตาน

เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมและทรงมีความสว่างและความบริสุทธิ์อันไร้ที่ติ ดังนั้นทุกสิ่งที่ชั่ว เสื่อมทราม

และเป็นของซาตานจะหายไปเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกปล่อยออกมา

ถึงแม้ว่าการแสดงพระพิโรธของพระเจ้าโดยทันทีจะเป็นแง่มุมหนึ่งของการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ แต่ในแง่ของเป้าหมายแล้ว พระโมหะของพระเจ้าไม่ได้มีการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ได้ปราศจากหลักธรรม ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าไม่กริ้วอย่างรวดเร็วเลย

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเผยพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์อย่างไม่ใส่พระทัย ยิ่งไปกว่านั้น

พระพิโรธของพระเจ้าอยู่ภายใต้การควบคุมและได้รับการไตร่ตรองอย่างรอบคอบอย่างยิ่ง

พระพิโรธของพระองค์เทียบไม่ได้กับการที่มนุษย์ปะทุความเดือดดาลหรือระบายความโกรธของตัวเองอย่างเป็นนิสัยเลย การสนทนามากมายระหว่างมนุษย์และพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

คำพูดของผู้คนบางคนที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาเหล่านั้นตื้นเขิน ไม่รู้เท่าทัน และเหมือนเด็กทารก

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงปราบพยศพวกเขา อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวโทษพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในระหว่างการทดสอบของโยบ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเพื่อนสามคนของโยบและคนอื่นๆ

อย่างไรหลังจากที่พระองค์ทรงได้ยินคำพูดที่พวกเขาพูดกับโยบ? พระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาหรือไม่?

พระองค์ทรงเดือดดาลกับพวกเขาหรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงทำอะไรเช่นนั้น!

แต่พระองค์กลับทรงบอกโยบให้อ่อนโยนในนามของพวกเขาและอธิษฐานเพื่อพวกเขาแทน

และพระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงเก็บเอาความผิดพลาดของพวกเขาไปใส่พระทัย

ตัวอย่างเหล่านี้ทั้งหมดแสดงถึงท่าทีที่สำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติต่อมนุษยชาติที่เสื่อมทรามและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษย์เป็น ดังนั้น

การปลดปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์แต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ใช่วิธีที่พระองค์ทรงใช้ระบายความรู้สึกรังเกียจของพระองค์

พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่การปะทุความเดือดดาลอย่างเต็มกำลัง ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจผิดของมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์เนื่องเพราะพระองค์ไม่ทรงสามารถควบคุมอารมณ์ของพระองค์เองได้ หรือเพราะพระโมหะของพระองค์ได้มาถึงจุดเดือดและต้องมีการระบายออก ในทางตรงกันข้าม

พระพิโรธของพระองค์คือการแสดงและการแสดงออกอย่างจริงแท้ถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และเป็นการเผยเในเชิงสัญลักษณ์ถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความพิโรธ
และพระองค์ไม่ทรงทนยอมรับการทำให้ขุนเคื่อง—

นี่ไม่ใช่การกล่าวว่าพระโมหะของพระเจ้าไม่แยกแยะสาเหตุหรือไม่มีหลักการ

มนุษยชาติที่เสื่อมทรามนั่นเองที่มีข้อเรียกร้องเป็นพิเศษเกี่ยวกับการระเบิดความเดือดดาลอย่างไร้หลักการตาม
อำเภอใจ ซึ่งเป็นความเดือดดาลประเภทที่ไม่แยกแยะสาเหตุ ทันทีที่มนุษย์มีสถานะ

เขามักจะพบว่าการควบคุมอารมณ์ของเขาเป็นเรื่องยาก

และดังนั้นเขาจะชื่นชมการคว่ำโอกาสที่จะแสดงความไม่พอใจและระบายอารมณ์ของเขา

เขามักจะปะทุความเดือดดาลโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนเพื่อเผยความสามารถของเขา

และให้คนอื่นรู้ว่าสถานะและอัตลักษณ์ของเขาแตกต่างจากสถานะและอัตลักษณ์ของผู้คนธรรมดา

แน่นอนว่าผู้คนที่เสื่อมทรามที่ปราศจากสถานะใดๆ ก็มักจะสูญเสียการควบคุมด้วยเช่นกัน

บ่อยครั้งที่ความโกรธของพวกเขาเกิดจากความเสียหายต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขา

มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจะระบายอารมณ์ของพวกเขาและเผยธรรมชาติที่โหดร้ายของพวกเขาบ่อยครั้งเพื่อปกป้อง
สถานะและความมีเกียรติของพวกเขาเอง

มนุษย์จะปะทุความโกรธและระบายอารมณ์ของตนเพื่อป้องกันและสนับสนุนการมีอยู่ของบาป

และการกระทำเหล่านี้คือวิธีที่มนุษย์ใช้แสดงความไม่พอใจของเขา พวกเขาเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์

เต็มไปด้วยกลอุบายและเล่ห์กล เต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและความชั่วของมนุษย์ และเหนือสิ่งอื่นใด

พวกเขาเต็มไปด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงและความอยากที่บ้าคลั่งของมนุษย์

เมื่อความยุติธรรมปะทะกับความชั่วร้าย

ความโกรธของมนุษย์จะไม่ปะทุขึ้นเพื่อป้องกันการมีอยู่ของความยุติธรรมหรือสนับสนุนความยุติธรรม

ในทางตรงกันข้าม เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกคุกคาม ถูกข่มเหง และถูกโจมตี

ท่าทีที่มนุษย์มีคือท่าทีที่เมินเฉย หลบเลี่ยง หรือถอยหนี อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับกำลังบังคับแห่งความชั่ว

ท่าทีที่มนุษย์มีคือท่าทีของการโอนอ่อนผ่อนตาม วาง่ายและยอมรับใช้ ดังนั้น

การระบายอารมณ์ของมนุษย์จึงเป็นการหนีสำหรับกำลังบังคับแห่งความชั่ว

ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการประพฤติชั่วที่ไร้การควบคุมและหยุดไม่ได้ของมนุษย์ที่มีเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป กำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะถูกหยุด

บาปทั้งหมดที่ทำร้ายมนุษย์จะถูกระงับ

กำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทำให้เห็นชัดเจน ถูกแยกออก

และถูกสาป ในขณะที่ผู้สมรู้ร่วมคิดของซาตานทั้งหมดที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกลงโทษและถอนรากถอนโคน

แทนที่สิ่งเหล่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าจะดำเนินไปโดยปราศจากอุปสรรคใดๆ

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจะพัฒนาต่อไปทีละขั้นตอนตามกำหนดการ
และประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรจะปราศจากการรบกวนและการหลอกลวงของซาตาน
ในขณะที่บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าจะชื่นชมการเป็นผู้นำและการจัดเตรียมของพระเจ้าท่ามกลางสภาพแวดล้อม
ที่สงบเงียบและสงบสุข
พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิทักษ์ที่ป้องกันกำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดไม่ให้ทวีคูณและไร้การควบคุม
และยังเป็นการพิทักษ์ที่ปกป้องการมีอยู่และการแพร่พันธุ์ของทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวก
และคุ้มกันสิ่งเหล่านั้นจากการปราบปรามและการบ่อนทำลายชั่ววันรันคร์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 109

พวกเจ้าสามารถมองเห็นเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าในการทำลายเมืองโสโดมของพระองค์ได้หรือไม่?

มีสิ่งใดที่ผสมปนเปอยู่ภายในความเดือดดาลของพระองค์หรือไม่?

ความเดือดดาลของพระเจ้าบริสุทธิ์หรือไม่? หากพูดตามภาษามนุษย์

พระพิโรธของพระเจ้าไม่มีสิ่งเจือปนหรือไม่? มีมารยาเสสร้างใดๆ อยู่เบื้องหลังพระพิโรธของพระองค์หรือไม่?

มีการสมคบคิดใดๆ หรือไม่? มีความลับที่พูดไม่ได้ใดๆ หรือไม่?

เราสามารถบอกพวกเจ้าได้อย่างเด็ดขาดและเอาจริงเอาจังว่า ไม่มีส่วนใดๆ

ในพระพิโรธของพระเจ้าที่สามารถทำให้คนเราเกิดความสงสัยได้

พระโมหะของพระองค์คือพระโมหะที่บริสุทธิ์ไม่มีสิ่งเจือปน ที่ไม่ได้เก็บงำเจตนาธรรมณ์หรือเป้าหมายอื่นไว้เลย

เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังพระโมหะของพระองค์เป็นเหตุผลที่บริสุทธิ์ ไร้การกล่าวโทษ

และอยู่เหนือการวิพากษ์วิจารณ์

พระโมหะของพระองค์คือการเผยและการแสดงตามธรรมชาติถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์

พระโมหะของพระองค์คือบางสิ่งที่ไม่มีความใดในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดครอบครอง

นี่คือส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

และยังเป็นความแตกต่างที่โดดเด่นระหว่างเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ตามลำดับ

ไม่ว่าคนหนึ่งจะโกรธขึ้นมาต่อหน้าผู้อื่นหรือลับหลังพวกเขา

ทุกคนมีเจตนาและจุดประสงค์ที่แตกต่างกันในความโกรธของพวกเขา

บางที่พวกเขากำลังสร้างบารมีของพวกเขาอยู่ หรือบางที่พวกเขากำลังป้องกันผลประโยชน์ของพวกเขาเอง

รักษาภาพลักษณ์ของพวกเขา หรือรักษาหน้า บางคนใช้ความยับยั้งชั่งใจในความโกรธของตน ในขณะที่คนอื่นๆ

หุนหันพลันแล่นมากกว่าและปล่อยให้ความเดือดดาลปะทุเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาโดยไม่มีความยับยั้งชั่ง

ใจเลยแม้แต่บ่อย กล่าวอย่างสั้นๆ คือ ความโกรธของมนุษย์มาจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขา

ไม่สำคัญว่าความโกรธนั้นจะมีจุดประสงค์ใดก็ตาม ความโกรธนั้นก็เป็นของเนื้อหนังและของธรรมชาติ

ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับความยุติธรรมหรือความอยุติธรรมเพราะไม่มีสิ่งใดในธรรมชาติและเนื้อแท้ของมนุษย์

ที่สอดคล้องกับความจริง ดังนั้น

อารมณ์ของมนุษย์ชาติที่เสื่อมทรามและพระพิโรธของพระเจ้าไม่อาจได้รับการกล่าวถึงในขณะเดียวกันได้

พฤติกรรมของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามเริ่มต้นด้วยความอยากที่จะพิทักษ์ความเสื่อมทรามโดยไม่มีข้อ

ยกเว้น และมันมีพื้นฐานมาจากความเสื่อมทรามอย่างแท้จริง

นี่คือเหตุผลว่าทำไมความโกรธของมนุษย์จึงไม่ได้รับการกล่าวถึงในขณะเดียวกันกับพระพิโรธของพระเจ้า

เข้าได้ ไม่สำคัญว่าความโกรธของมนุษย์อาจถูกต้องเหมาะสมในทางทฤษฎีเพียงใดก็ตาม

เมื่อพระเจ้าทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป

กำลังบังคับแห่งความชั่วจะถูกตรวจสอบและสิ่งที่ชั่วร้ายจะถูกทำลาย

ในขณะที่สิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกจะมาขึ้นชมการใส่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

และได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไปได้ พระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไปเพราะสิ่งที่ยุติธรรม เป็นลบ

และชั่วร้ายขัดขวาง รบกวน หรือทำลายกิจกรรมและการพัฒนาที่ปกติของสิ่งทั้งหลายที่ยุติธรรมและเป็นบวก

เป้าหมายของพระโมหะของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อพิทักษ์สภาวะและพระอัครลักษณะของพระองค์เอง

แต่เพื่อพิทักษ์การดำรงอยู่ของสิ่งที่ยุติธรรม เป็นบวก สวยงาม และดี

เพื่อพิทักษ์ธรรมเนียมปฏิบัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการอยู่รอดโดยปกติของมนุษยชาติ

นี่คือสาเหตุรากของพระพิโรธของพระเจ้า

ความเดือดดาลของพระเจ้าคือการเผยพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นธรรมชาติ

และแท้จริงอย่างยิ่ง ในความเดือดดาลของพระองค์ไม่มีแรงจูงใจแอบแฝง

อีกทั้งไม่มีความหลอกลวงหรือการคิดแผนการ นับประสาอะไรที่จะมีความอยากได้อะไร มีความมีเล่ห์เหลี่ยม

ความมุ่งร้าย ความรุนแรง ความชั่ว หรือคุณสมบัติอื่นใดที่มนุษยชาติที่เสื่อมทรามมีส่วนร่วมเลย

ก่อนที่พระเจ้าจะทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป

พระองค์ได้ทรงล่วงรู้เนื้อแท้ของทุกอย่างอย่างชัดเจนและสมบูรณ์อยู่แล้ว

และพระองค์ได้ทรงกำหนดคำจำกัดความและข้อสรุปที่ถูกต้องแม่นยำและชัดเจนแล้ว ดังนั้น

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง เช่นเดียวกับท่าทีของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงสับสนปนเป หุนหันตอบโต้ หุนหันพลันแล่น หรือไม่ระมัดระวัง

และพระองค์ไม่ได้ทรงขาดหลักการอย่างแน่นอน นี่คือแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของพระเจ้า

และมวลมนุษย์ได้บรรลุการดำรงอยู่ที่ปกติก็เพราะแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของเจ้านั่นเอง

หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า มนุษยชาติจะลงสู่สภาวะการใช้ชีวิตที่ผิดปกติ

และทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรม สวยงาม และดีงามจะถูกทำลายและไม่มีอยู่อีกต่อไป

หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจะถูกทำลาย

หรือแม้กระทั่งถูกสืบล้างอย่างสมบูรณ์ นับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์

พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองการดำรงอยู่ที่ปกติของ

มนุษยชาติ เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก่อปรด้วยพระพิโรธและพระบาปมี ผู้คน สิ่งของ

และวัตถุที่ชั่วร้ายทั้งหมด

และทุกสรรพสิ่งที่รบกวนและทำความเสียหายต่อการดำรงอยู่ปกติของมนุษย์จึงถูกลงโทษ ควบคุม

และทำลายเนื่องจากพระพิโรธของพระองค์ ในช่วงระยะเวลาหลายพันปีที่ผ่านมา
พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่อง
เพื่อปราบพยศและทำลายบรรดาวิญญาณชั่วและมีมลทินทุกประเภทที่ต่อต้านพระเจ้าและกระทำการเป็นผู้สมรู้
วมคิดและจี้เข้าของซาตานในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษยชาติของพระเจ้า ดังนั้น
พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ของพระเจ้าจึงได้รู้คหน้าไปตามแผนของพระองค์อยู่เสมอ นี่จึงกล่าวได้ว่า
เนื่องจากการมีอยู่ของพระพิโรธของพระเจ้า สาเหตุที่ชอบธรรมที่สุดของมนุษย์จึงไม่เคยถูกทำลายมาก่อน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ถึงแม้ว่าชาตานั้นจะปรากฏชัดว่ามีมนุษยธรรม ยุติธรรม และมีคุณงามความดี
แต่เนื้อแท้ของชาตานั้นนั้นโหดร้ายและชั่วร้าย

ชาตานั้นสร้างชื่อเสียงของมันโดยผ่านทางการหลอกลวงผู้คน
และมักจะสถาปนาตัวเองเป็นทัพหน้าและแบบอย่างที่มีความชอบธรรม
ภายใต้การกล่าวอ้างเท็จเกี่ยวกับการพิทักษ์ความชอบธรรม มันทำร้ายผู้คน ล้างผลาญดวงจิตของพวกเขา
และใช้วิถีทางทุกประเภทเพื่อทำให้มนุษย์ด้านซ้าย หลอกลวง และยุยงมนุษย์
เป้าหมายของมันคือการทำให้มนุษย์เห็นชอบและเข้ากันได้ดีกับการประทุษร้ายของมัน
เพื่อทำให้มนุษย์เข้าร่วมกับมันในการต่อต้านสิทธิอำนาจและอธิปไตยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
เมื่อคนเรามองทะลุกลอุบายและแผนร้ายของมัน และมองทะลุคุณสมบัติพิเศษที่เลวทรามของเรา
และเมื่อคนเราไม่ปรารถนาที่จะถูกมันเหยียบย่ำและถูกมันหลอกลวง หรือที่จะทำงานเป็นทาสเพื่อมันต่อไป
หรือที่จะถูกลงโทษและถูกทำลายเคียงข้างมัน เช่นนั้นแล้ว
ชาตานั้นก็จะเปลี่ยนคุณสมบัติพิเศษราววิสุทธิชนก่อนหน้าของมัน และฉีกหน้ากากปลอมๆ
ของมันเพื่อเผยใบหน้าที่แท้จริงของมัน ซึ่งชั่วร้าย เลวทราม น่าเกลียด และป่าเถื่อน
มันจะไม่รักสิ่งใดมากไปกว่าการทำลายทุกคนที่ปฏิเสธที่จะติดตามมันและผู้ต่อต้านกำลังบังคับแห่งความชั่ว
ของมันให้สิ้น ณ จุดนี้ ชาตานั้นไม่สามารถแสวงหาการปรากฏที่น่าไว้วางใจและเป็นสุภาพบุรุษได้อีกต่อไป
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

คุณสมบัติพิเศษแท้จริงที่น่าเกลียดและชั่วร้ายของมันกลับถูกเผยออกมาภายใต้การสร้างเป็นคนดีแทน
ทันทีที่กลอุบายของชาตานั้นถูกตีแผ่ออกมาและคุณสมบัติพิเศษที่แท้จริงของมันถูกเปิดโปง
มันจะระเบิดความเดือดดาลโดยจับปล้นและแสดงความป่าเถื่อนของมันออกมา หลังจากนั้น
ความอยากร้ายและล้างผลาญผู้คนของมันมีแต่จะเพิ่มขึ้น
นี่เป็นเพราะมันเดือดดาลเมื่อมนุษย์เริ่มสังเกตเห็นความจริง
และมันเกิดความอาฆาตต่อมนุษย์อันแรงกล้าเพราะความมุ่งมาดปรารถนาที่จะโหยหาในเสรีภาพและความสว่าง
และเพื่อหลีกเลี่ยงจากคุกของมัน ความเดือดดาลของมันมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันและสนับสนุนความชั่วของมัน
และยังเป็นการเผยถึงธรรมชาติที่ป่าเถื่อนของมันอย่างแท้จริง

ในทุกๆ เรื่อง พฤติกรรมของชาตานั้นจะเปิดโปงธรรมชาติที่ชั่วของมัน
จากทุกการกระทำชั่วทั้งหมดที่ชาตนั้นได้ทำกับมนุษย์—ตั้งแต่ความพยายามในช่วงแรกๆ
ของมันที่จะลวงมนุษย์ให้ติดตามมัน ไปจนถึงการใช้ประโยชน์จากมนุษย์ของมัน

ซึ่งมันลากมนุษย์มาสู่ความประหลาดใจของมัน

ไปจนถึงความอาฆาตต่อมนุษย์หลังจากที่คุณสมบัติพิเศษที่แท้จริงของมันได้ถูกเปิดโปงและมนุษย์ได้รับรู้และละทิ้งมันไปแล้ว—ไม่มีการกระทำใดในนี้ที่ไม่สามารถเปิดโปงเนื้อแท้ที่ชั่วของซาตาน

อีกทั้งที่ไม่สามารถพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าซาตานไม่ได้มีความสัมพันธ์อันใดกับสิ่งที่เป็นบวกเลย

และว่าซาตานคือแหล่งกำเนิดของสิ่งที่ชั่วทั้งหมด ทุกๆ การกระทำของมันพิทักษ์ความชั่วของมัน

รักษาความต่อเนื่องของการกระทำชั่วของมัน ต่อต้านสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกทั้งหลาย

และทำลายธรรมเนียมปฏิบัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษยชาติ

การกระทำเหล่านี้ของซาตานเป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้า และพวกมันจะถูกทำลายด้วยพระพิโรธของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าซาตานจะมีความเดือดดาลของมันเอง

แต่ความเดือดดาลของมันก็เป็นเพียงวิถีทางหนึ่งในการระบายธรรมชาติที่ชั่วของมัน

เหตุผลที่ว่าทำไมซาตานจึงฉุนเฉียวและโกรธเกรี้ยวนั้นเป็นเพราะว่า

กลอุบายที่ไม่สามารถบรรยายได้ของมันได้ถูกเปิดโปงแล้ว แผนร้ายของมันไม่ได้รอดพ้นไปง่ายๆ

ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงและความอยากอันบ้าคลั่งของมันที่จะแทนที่พระเจ้าและทำตัวเป็นพระเจ้าได้ถูกปราบพยศและสกัดกั้น

และเป้าหมายของมันที่จะควบคุมมนุษยชาติทั้งหมดตอนนี้ไม่เป็นผลแล้วและไม่มีวันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้

สิ่งที่หยุดแผนร้ายของซาตานไม่ให้เกิดผลและตัดการแพร่กระจายและการอาละวาดของความชั่วของซาตานคือการที่พระเจ้าทรงเรียกพระพิโรธของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยเหตุผลนี้

ซาตานจึงทั้งเกลียดชังและยำเกรงพระพิโรธของพระเจ้า ในแต่ละครั้งที่พระพิโรธของพระเจ้าเคลื่อนลงมา

พระพิโรธของพระองค์ไม่เพียงแต่เปิดหน้ากาการปรากฏที่เลวทรามที่แท้จริงของซาตานเท่านั้น

แต่ยังเปิดโปงความอยากที่ชั่วของซาตานต่อความสว่างด้วย และในกระบวนการนั้น

เหตุผลของความเดือดดาลของซาตานต่อมนุษยชาติก็ถูกแผ้วถาง

การปะทุความเดือดดาลของซาตานคือการเผยที่แท้จริงถึงธรรมชาติที่ชั่วของมัน

และคือการเปิดโปงกลอุบายของมัน

แน่นอนว่าทุกครั้งที่ซาตานเดือดดาลเป็นการประกาศถึงการทำลายล้างสิ่งที่ชั่วและการปกป้องและการทำให้สิ่งที่
เป็นบวกดำเนินต่อไป มันประกาศถึงความจริงที่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 111

คนเราต้องไม่อาศัยประสบการณ์และจินตนาการเพื่อรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่อเจ้าพบว่าตัวเจ้าเองกำลังเผชิญกับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีสิ่งเจือปน?

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่ามีเรื่องราวอยู่เบื้องหลังความเดือดดาลของพระเจ้า

และว่าความเดือดดาลของพระเจ้านั้นมีสิ่งเจือปน?

เจ้าจะใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าโดยกล่าวว่าพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่จำเป็นต้องชอบธรรมไปเสียทั้งหมดเสมอไปหรือไม่? เมื่อจัดการกับการกระทำแต่ละอย่างของพระเจ้า

เจ้าต้องแน่ใจเสียก่อนว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นปราศจากองค์ประกอบอื่นใด

ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์บริสุทธิ์และไม่มีที่ติคิด การกระทำเหล่านี้รวมถึงการที่พระเจ้าทรงปราบพยศ ลงโทษ และทำลายล้างมนุษยชาติ ทุกๆ

การกระทำของพระเจ้าได้รับการดำเนินการโดยสอดคล้องกับอุปนิสัยโดยเนื้อแท้ของพระองค์และแผนของพระองค์อย่างเข้มงวด และไม่รวมถึงส่วนเลี้ยวใดๆ ของความรู้ ธรรมเนียมประเพณี และปรัชญาของมนุษยชาติ ทุกๆ การกระทำของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์

ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม มวลมนุษย์มีมโนคติที่หลงคิดว่ามีเพียงความรัก ความปรานี และการทนยอมรับของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเท่านั้นที่ไม่มีที่ติ ไม่มีสิ่งเจือปน และศักดิ์สิทธิ์

และไม่มีผู้ใดรู้ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ก็ไม่มีสิ่งเจือปนเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีผู้ใดเคยได้ใคร่ครวญคำถามทั้งหลาย เช่น

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงไม่ทนยอมรับต่อการทำให้ขุนเคื่อง หรือเหตุใดความเดือดดาลของพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่

ในทางตรงกันข้าม บางคนสำคัญคิดว่าพระพิโรธของพระเจ้ามาจากอารมณ์ที่ไม่ดี เช่น

อารมณ์ของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

และเข้าใจผิดว่าพระโมหะของพระเจ้าเป็นความเดือดดาลแบบเดียวกันกับความโกรธของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม พวกเขาถึงขั้นตั้งสมมติฐานอย่างผิดๆ

ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าเป็นเหมือนกับการเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษยชาติตามธรรมชาติ

และว่าการออกพระพิโรธของพระเจ้าก็เป็นเหมือนกับความโกรธของผู้คนที่เสื่อมทรามเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ไม่มีความสุขบางอย่าง

และเชื่อว่าการปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์ หลังจากการสามัคคีธรรมนี้

เราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะไม่มีแนวคิดที่ผิด การจินตนาการ หรือการคาดคะเนใดๆ

เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป หลังจากที่ได้ยินถ้อยคำของเรา

เราหวังว่าเจ้าจะสามารถมีการระลึกได้ที่แท้จริงในหัวใจของพวกเขาเจ้าถึงพระพิโรธของพระอุปนิสัยอันชอบธรรม
ของพระเจ้า เราหวังว่าเจ้าจะสามารถละวางความเข้าใจผิดใดๆ
เกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีก่อนหน้านี้ลงได้
และหวังว่าเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงการเชื่อและทรรศนะผิดๆ
ของเจ้าเองเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น
เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีคำนิยามที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
หวังว่าพวกเขาจะไม่มี ความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป
และหวังว่าเจ้าจะไม่ขัดเยียดการให้เหตุผลหรือการจินตนาการแบบมนุษย์ใดๆ
แก่พระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของเจ้าคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของเจ้าเอง
พระอุปนิสัยนี้ไม่ใช่บางสิ่งที่มนุษย์เขียนขึ้นหรือก่อให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้น
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
และไม่มี ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์จะไม่วันทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
และแม้ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นสมาชิกหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ภายในของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น
การรู้จักพระเจ้าจึงไม่ใช่แบบเดียวกับการรู้จักวัตถุ การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่การชำแหละบางสิ่งบางอย่าง
อีกทั้งยังไม่ใช่แบบเดียวกับการทำความเข้าใจบุคคลหนึ่ง
หากมนุษย์ใช้โมโนทัศน์หรือวิธีการของตนในการรู้จักกับวัตถุหรือการเข้าใจบุคคลเพื่อรู้จักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่วันสามารถบรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
การรู้จักพระเจ้าไม่ได้การอาศัยประสบการณ์หรือจินตนาการ
และดังนั้นเจ้าต้องไม่ขัดเยียดประสบการณ์หรือจินตนาการของเจ้าต่อพระเจ้าโดยเด็ดขาด
ไม่สำคัญว่าประสบการณ์และจินตนาการของเจ้าอาจมากมายเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นยังคงมีข้อจำกัด
ยิ่งไปกว่านั้น จินตนาการของเจ้าไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง แล้วนับประสาอะไรที่จะสอดคล้องกับความจริง
และจินตนาการของเจ้าไม่เข้ากันกับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้า
เจ้าจะไม่วันประสบความสำเร็จหากเจ้าอาศัยจินตนาการของเจ้าในการทำความเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า
เส้นทางเดียวคือการนี้: ยอมรับทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้า จากนั้นค่อยๆ ได้รับความประสพการณ์และทำความเข้าใจมัน
จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าเพื่อที่จะเข้าใจและรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง
เนื่องเพราะการให้ความร่วมมือของเจ้า และเนื่องเพราะความหิวและความกระหายความจริงของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 112

คำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้าไปถึงชาวนินะเวห์

พวกเรามาอ่านต่อไปในบทตอนที่สองกันเถิด ซึ่งเป็นบทที่สามของหนังสือโยนาห์ ความว่า
“โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า ‘อีกสี่สิบวัน
นินะเวห์จะถูกทำลาย’”

พระวณะเหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าทรงถ่ายทอดให้กับโยนาห์โดยตรงเพื่อบอกต่อชาวนินะเวห์ ดังนั้น
แน่นอนว่าพระวณะเหล่านี้จึงเป็นพระวณะที่พระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะตรัสต่อชาวนินะเวห์
พระวณะเหล่านี้บอกผู้คนว่าพระเจ้าได้ทรงเริ่มชิงชัยและเกลียดผู้คนในเมืองนี้

เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาได้มาอยู่เฉพาะสายพระเนตรอันจับจ้องพระองค์
และดังนั้นพระองค์จึงทรงปรารถนาที่จะทำลายเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พระเจ้าจะได้ทรงทำลายเมืองนี้
พระองค์จะทรงทำการประกาศต่อชาวนินะเวห์ และในขณะเดียวกัน

ประทานโอกาสให้พวกเขาได้กลับใจจากความชั่วร้ายของพวกเขาและเริ่มต้นใหม่ โอกาสนี้ดำเนินอยู่สี่สิบวัน
และไม่นานไปกว่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากผู้คนภายในเมืองไม่กลับใจ ยอมรับบาปของพวกเขา

และหมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าภายในสี่สิบวัน

พระเจ้าจะทรงทำลายเมืองนี้เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมไปแล้ว

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะบอกผู้คนในเมืองนินะเวห์

เป็นที่ชัดเจนว่านี่ไม่ใช่แค่การประกาศแถลงธรรมดาๆ

การประกาศแถลงนี้ไม่เพียงสื่อถึงพระโมหะของพระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังสื่อถึงท่าทีของพระองค์ต่อชาวนินะเวห์

ในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นคำเตือนอย่างจริงจังต่อผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายในเมืองด้วย

คำเตือนนี้บอกพวกเขาว่าการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พวกเขาได้รับความเกลียดชังจากพระยาห์เวห์พร
เจ้าแล้ว และจะนำพวกเขาไปถึงปากขอบแห่งการทำลายล้างพวกเขาเองในไม่ช้า ดังนั้น

ชีวิตของผู้อาศัยทุกคนในเมืองนินะเวห์จึงจวนเจียนอยู่ในภัยอันตราย

ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างปฏิกิริยาของเมืองนินะเวห์และเมืองโสโดมต่อคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้า

การถูกทำลายหมายถึงอะไร? ในภาษาพูด มันหมายถึงการไม่มีอยู่อีกต่อไป แต่ในลักษณะเช่นใดเล่า?

ใครที่สามารถทำลายทั้งเมืองได้? แน่นอนว่าการกระทำเช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์

ผู้คนเมืองนินะเวห์ไม่ใช่คนโง่เขลา ทันทีที่พวกเขาได้ยินการกล่าวประกาศนี้ พวกเขาก็เกิดแนวคิดขึ้น

พวกเขารู้ว่าการกล่าวประกาศได้มาจากพระเจ้าแล้ว

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้ากำลังจะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

และพวกเขารู้ว่าความชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเคียดแค้นและนำพระโมหะของพระองค์
กลับมาสู่พวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะถูกทำลายไปพร้อมกับเมืองของพวกเขาในไม่ช้า

แล้วผู้คนในเมืองประพุดได้อย่างไรหลังจากที่ได้ยินคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้า?

พระคัมภีร์อธิบายในรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงว่าผู้คนมีปฏิกิริยาอย่างไร ตั้งแต่กษัตริย์ลงมาถึงสามัญชน

ในคัมภีร์มีการบันทึกพระวจนะต่อไปนี้ ความว่า “คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร

และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์

พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน

และประทับบนกองขี้เถ้า พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า

‘โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลื้อยไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าลิ้มรสสิ่งใด

อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ ให้ทั้งคนและสัตว์เลื้อยงูห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ

ให้ทุกคนหันกลับจากการประพุดชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ”

หลังจากที่ได้ยินการกล่าวประกาศของพระยาห์เวห์พระเจ้าแล้ว

ผู้คนเมืองนินะเวห์ก็แสดงท่าทีที่ตรงกันข้ามกับท่าทีของผู้คนเมืองโสโดมโดยสิ้นเชิง—

ในขณะที่ผู้คนเมืองโสโดมต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผย โดยทำความชั่วต่อไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หลังจากที่ได้ยินพระวจนะเหล่านี้แล้ว ผู้คนเมืองนินะเวห์ไม่ได้เพิกเฉยต่อเรื่องนี้ อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ด้านทาน

พวกเขากลับเชื่อพระเจ้าและประกาศแถลงการอดอาหารแทน คำว่า “เชื่อ” ในที่นี้หมายถึงอะไร?

คำนี้ชี้แนะโดยตัวมันเองถึงความเชื่อและการบนอบ หากพวกเราใช้พฤติกรรมจริงๆ

ของชาวนินะเวห์มาอธิบายคำนี้

คำนี้หมายถึงว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงทำอย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้

และหมายถึงว่าพวกเขาเต็มใจที่จะกลับใจ

ผู้คนเมืองนินะเวห์รู้สึกกลัวเมื่อเผชิญหน้ากับความวิบัติที่จวนเจียนจะเกิดขึ้นหรือไม่?

การเชื่อของพวกเขาคือสิ่งที่ใส่ความกลัวไว้ในหัวใจของพวกเขา ดังนั้นแล้ว

พวกเขาจะสามารถนำสิ่งใดมาใช้พิสูจน์การเชื่อและความกลัวของชาวนินะเวห์ได้?

สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระคัมภีร์ระบุ นั่นคือ “พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ

ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด” นี่จึงกล่าวได้ว่าชาวนินะเวห์เชื่ออย่างแท้จริง

และจากการเชื่อนี้ทำให้เกิดความกลัวขึ้น ซึ่งหลังจากนั้นก็ทำให้พวกเขาอดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบ

นี่คือวิธีการที่พวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขากำลังเริ่มกลับใจ

ไม่เพียงแต่ชาวนินะเวห์จะไม่ต่อต้านพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังแสดงให้เห็นการกลับใจของพวกเขาอย่างชัดเจนโดยผ่านทางพฤติกรรมและการกระทำของพวกเขา ซึ่งแตกต่างจากผู้คนเมืองโสโดมโดยสิ้นเชิง แน่แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ผู้คนเมืองนีละเวห์ทุกคนทำ ไม่ใช่แค่สามัญชนเท่านั้น—กษัตริย์ก็ไม่มีข้อยกเว้นด้วย

การกลับใจของกษัตริย์เมืองนีละเวห์ได้รับการชมเชยจากพระยาห์เวห์พระเจ้า

เมื่อกษัตริย์แห่งนีละเวห์ทรงได้สดับรับฟังข่าวนี้ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์ และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบและประทับบนกองขี้เถ้า จากนั้น พระองค์ทรงประกาศว่า ทุกคนในเมืองไม่ได้รับอนุญาตให้ลืมรสสิ่งใด และแกะ วัว หรือสัตว์เลี้ยงอื่นใดก็ไม่ได้รับอนุญาตให้กินหญ้าหรือดื่มน้ำ ทุกคนและสัตว์เลี้ยงต้องนุ่งห่มผ้ากระสอบ และผู้คนต้องร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจ

กษัตริย์ยังได้ทรงประกาศว่าทุกคนจะหันกลับจากหนทางที่ชั่วของพวกเขา และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ เมื่อพิจารณาจากลำดับของการกระทำนี้ กษัตริย์เมืองนีละเวห์ได้มีการกลับใจที่แท้จริงในพระทัยของพระองค์ ลำดับการกระทำที่พระองค์ทรงปฏิบัตินี้—การลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์

การเปลื้องฉลองสำหรับกษัตริย์ของพระองค์ การฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบ และการประทับบนกองขี้เถ้า—บอกผู้คนว่ากษัตริย์เมืองนีละเวห์กำลังทรงวางพักสถานะการเป็นกษัตริย์ของพระองค์

และกำลังฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบเคียงข้างสามัญชน นี่จึงกล่าวได้ว่า

กษัตริย์เมืองนีละเวห์ไม่ได้ทรงดำรงสถานะการเป็นกษัตริย์ของพระองค์เพื่อกระทำการประพฤติชั่วของพระองค์ หรือการทารุณซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ทำต่อไปหลังจากที่ได้สดับฟังประกาศจากพระยาห์เวห์พระเจ้า

แต่พระองค์ทรงวางพักสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงครอง และกลับใจเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า

ในช่วงขณะนี้ กษัตริย์เมืองนีละเวห์ไม่ได้กำลังทรงกลับใจในฐานะกษัตริย์

พระองค์ได้เสด็จมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์ในฐานะไพร่ฟ้าธรรมดาของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ยังได้ตรัสบอกทั้งเมืองให้กลับใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าในลักษณะเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงทำ นอกจากนี้ พระองค์ทรงมีแผนเฉพาะว่าจะทำเช่นนั้นอย่างไร

ดังที่เห็นในคัมภีร์ ความว่า “คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าลืมรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ...ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว

และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ” ในฐานะผู้ปกครองเมือง

กษัตริย์เมืองนีละเวห์ทรงครองสถานะและอำนาจสูงสุด และทรงสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่ทรงปรารถนา

เมื่อเผชิญกับประกาศของพระยาห์เวห์พระเจ้า พระองค์จะเพิกเฉยต่อเรื่องนี้

หรือกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์เพียงลำพังก็ได้

ส่วนเรื่องที่ว่าผู้คนในเมืองเลือกที่จะกลับใจหรือไม่นั้น พระองค์จะเพิกเฉยต่อเรื่องนั้นโดยสิ้นเชิงเลยก็ได้
อย่างไรก็ตาม กษัตริย์เมืองนินะเวห์ไม่ได้ทรงทำเช่นนี้เลย ไม่เพียงแต่พระองค์จะลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์
ฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบ และประทับบนกองขี้เถ้า

และกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น

พระองค์ยังทรงสั่งให้ผู้คนและสัตว์เลี้ยงทั้งหมดภายในเมืองทำเช่นเดียวกันด้วย

พระองค์ทรงสั่งแม้กระทั่งให้ผู้คน “ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง”

กษัตริย์เมืองนินะเวห์ได้ทรงทำสิ่งที่ผู้ปกครองควรทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างแท้จริงโดยผ่านทางลำดับการกระทำ
เหล่านี้

ลำดับการกระทำของพระองค์คือสิ่งที่สัมฤทธิ์ผลได้ยากสำหรับกษัตริย์ทุกพระองค์ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์
และแท้จริงแล้วไม่มีกษัตริย์พระองค์ใดเคยสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้

การกระทำเหล่านี้สามารถเรียกได้ว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์มนุษย์

และควรค่าแก่ทั้งการยกย่องและการเอาอย่างจากมวลมนุษย์ นับตั้งแต่อรุณรุ่งของมนุษย์

กษัตริย์ทุกพระองค์ได้ทรงนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้ด้านทานและต่อต้านพระเจ้า

ไม่มีกษัตริย์พระองค์ใดเคยนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้วอนขอพระเจ้าเพื่อแสวงหาการไถ่บาปสำหรับค
วามชั่วร้ายของพวกเขา รับการอภัยโทษจากพระยาห์เวห์พระเจ้า และหลีกเลี่ยงการลงโทษที่จวนเจียนจะเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม กษัตริย์เมืองนินะเวห์ทรงสามารถนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้หันหาพระเจ้า

ให้ทั้งการประพาดพิวของแต่ละคนไว้เบื้องหลัง และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ นอกจากนั้น

พระองค์ทรงยังสามารถละวางบัลลังก์ของพระองค์ลงได้ และเพื่อเป็นการตอบแทน

พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงเปลี่ยนพระทัยและรู้สึกละอายพระทัย ทรงถอนพระพิโรธของพระองค์

และทรงอนุญาตให้ผู้คนในเมืองมีชีวิตรอด และรักษาพวกเขาไว้จากการทำลายล้างต่อไป

การกระทำเหล่านี้ของกษัตริย์สามารถเพียงแต่เรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่หายากในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เท่านั้น
และแม้กระทั่งเป็นตัวอย่างต้นแบบของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

ซึ่งกลับใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 113

โยนาห์ 3 แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และจงประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรากล่าว” ดังนั้น โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์ ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ นินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมโหฬาร ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกทำลาย” คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า

พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า “โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าดื่มรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ ให้ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงนุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ

ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ ใครจะรู้ได้?

พระเจ้าอาจจะทรงหันและเปลี่ยนพระทัย พระองค์อาจจะทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรง เพื่อเราจะไม่พินาศ’ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาก็ได้หันจากการประพฤติชั่ว

พระเจ้ายกเลิกพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา

พระเจ้าทอดพระเนตรการกลับใจที่จริงใจลึกภายในหัวใจของชาวนินะเวห์

หลังจากที่ได้ยินการประกาศแถลงของพระเจ้า

กษัตริย์เมืองนินะเวห์และไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ได้ทำปฏิบัติการกระทำหลายอย่าง

การกระทำเหล่านี้และพฤติกรรมของพวกเขามีธรรมชาติอย่างไร? กล่าวคือ

เนื้อแท้ของการประพฤติของพวกเขทั้งหมดทั้งปวงเป็นอย่างไร? เหตุใดพวกเขาจึงทำอย่างที่พวกเขาได้ทำไป?

ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาได้กลับใจอย่างจริงใจ

ไม่เพียงเพราะพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะพวกเขาได้เลิกการประพฤติที่ชั่วร้ายของพวกเขาด้วย

พวกเขาได้กระทำในหนทางนี้เพราะหลังจากที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้าแล้ว พวกเขารู้สึกกลัวอย่างเหลือเชื่อ และเชื่อว่าพระองค์จะทรงทำอย่างที่พระองค์ตรัสไว้ ด้วยการอดอาหาร สวมใส่ผ้ากระสอบ และนั่งบนกองขี้เถ้า

พวกเขาปรารถนาที่จะแสดงความเต็มใจของพวกเขที่จะปฏิรูปวิถีของพวกเขและระงับจากความชั่วร้าย

และพวกเขาได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าเพื่อที่จะระงับพระโมหะของพระองค์

อ้อนวอนให้พระองค์ถอนการตัดสินพระทัยของพระองค์และมหันตภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขาอย่างรุนแรง

หากพวกเราตรวจสอบพฤติกรรมทั้งหมดของพวกเขา

พวกเราจะสามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขาเข้าใจแล้วว่าการกระทำชั่วร้ายก่อนหน้าของพวกเขาเป็นที่น่าชิงชังสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้า

และพวกเราสามารถมองเห็นได้เช่นกันว่าพวกเขาเข้าใจเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงจะทรงทำลายพวกเขาในไม่ช้า นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาทุกคนจึงปรารถนาที่จะกลับใจอย่างสมบูรณ์

หันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขา และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทันทีที่พวกเขาได้มาตระหนักถึงการประกาศแถลงของพระยาห์เวห์พระเจ้า พวกเขาทุกๆ

คนรู้สึกกลัวในหัวใจของพวกเขา พวกเขาหยุดการประพฤติชั่วร้ายของพวกเขา

และไม่กระทำการกระทำที่เป็นที่น่าชิงชังสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าอย่างยิ่งเหล่านั้นอีกต่อไป นอกจากนั้น

พวกเขาได้วอนขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าให้ประทานอภัยกับบาปในอดีตของพวกเขา

และไม่ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาตามการกระทำในอดีตของพวกเขา พวกเขาเต็มใจที่จะไม่ทำความชั่วร้ายอีกครั้ง

และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของพระยาห์เวห์พระเจ้าถ้าเพียงแต่ว่าการทำเช่นนี้จะไม่ทำให้พระยาห์เวห์

พระเจ้าทรงกราดเกรี้ยวอีกครั้งได้ การกลับใจของพวกเขาจริงใจและถาวร

มันมาจากส่วนลึกภายในหัวใจของพวกเขา และไม่ได้เสแสร้งและไม่ได้เป็นแค่เรื่องชั่วประเดี๋ยว

ทันทีที่ผู้คนทั้งหมดของเมืองนินะเวห์ตั้งแต่กษัตริย์ไปจนถึงสามัญชนได้เรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์เจ้ากริ้วพวกเขา พระเจ้าทรงสามารถมองเห็นทุกๆ

การกระทำหลังจากนั้นของพวกเขาและการประพฤติของพวกเขาทั้งหมดทั้งปวงได้อย่างกระจ่างชัดเจน

อีกทั้งทุกๆ การตัดสินใจและตัวเลือกที่พวกเขาเลือก

พระทัยของพระเจ้าก็ได้เปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรมของพวกเขา

พระเจ้าทรงมีกรอบความคิดในช่วงเวลานั้นอย่างไร? พระคัมภีร์สามารถตอบคำถามนั้นกับเราได้

ในคัมภีร์ได้มีการบันทึกพระวจนะต่อไปนี้ ความว่า

“เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาที่ได้หันจากการประพฤติชั่ว

พระเจ้าก็เปลี่ยนพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา”

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ กรอบความคิดของพระองค์ก็ไม่มีสิ่งใดที่ซับซ้อน

พระองค์ทรงเพียงเปลี่ยนจากการแสดงพระโมหะของพระองค์เป็นการทำให้พระโมหะของพระองค์สงบลง

จากนั้นตัดสินใจพระทัยที่จะไม่นำมหันตภัยมาสู่เมืองนินะเวห์ เหตุผลว่าทำไมการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้า—

ที่จะละเว้นชาวนินะเวห์จากมหันตภัย—นั้นรวดเร็วยิ่งนักก็เป็นเพราะว่า

พระเจ้าทรงสังเกตเห็นหัวใจของทุกคนในเมืองนินะเวห์

พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่พวกเขามีอยู่ลึกภายในหัวใจของพวกเขา นั่นคือ

การกลับใจอย่างจริงใจของพวกเขาและการสารภาพบาปของพวกเขา การเชื่อในพระองค์อย่างจริงใจของพวกเขา
สำนึกรับรู้ที่ลึกซึ้งของพวกเขาว่าการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เดือดดาลอย่าง
ไร และส่งผลให้เกิดความกลัวการลงโทษที่ใกล้จะเกิดขึ้นจากพระยาห์เวห์พระเจ้า ในขณะเดียวกัน
พระยาห์เวห์เจ้ายังทรงได้ยื่นการอธิษฐานของพวกเขา ซึ่งมาจากส่วนลึกภายในหัวใจของพวกเขา
วอนขอพระองค์ไม่ให้กริ้วพวกเขาอีกต่อไป เพื่อให้พวกเขาอาจหลีกเลี่ยงมหันตภัยนี้ได้
เมื่อพระเจ้าทรงสังเกตเห็นข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านี้ พระโมหะของพระองค์ก็ได้เลือนหายไปทีละเล็กละน้อย
ไม่ว่าพระโมหะของพระองค์เมื่อก่อนหน้าจะมีมากเพียงใด
พระทัยของพระองค์ก็ได้เกิดความประทับใจเมื่อพระองค์ทรงเห็นการกลับใจอย่างจริงใจลึกภายในหัวใจของผู้ค
นเหล่านี้ และดังนั้น พระองค์จึงไม่ทรงสามารถทนนำมหันตภัยมาสู่พวกเขาได้
และพระองค์ทรงหยุดกริ้วพวกเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์ทรงยื่นความปรานีและการทนอมรับของพระองค์ให้แก่พวกเขาต่อไปและทรงนำและจัดเตรียมให้แก่
พวกเขาต่อไปแทน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 114

โยนาห์ 3 แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และจงประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรากล่าว” ดังนั้น โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์ ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ นินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมโหฬาร ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกทำลาย” คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า

พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า “โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าดื่มรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ ให้ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงนุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ

ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ ใครจะรู้ได้?

พระเจ้าอาจจะทรงหันและเปลี่ยนพระทัย พระองค์อาจจะทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรง เพื่อเราจะไม่พินาศ’ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาที่ได้หันจากการประพฤติชั่ว

พระเจ้ายกเปลี่ยนพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา

หากการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเป็นจริง เจ้าจะได้รับการไถ่พระทัยจากพระองค์บ่อยครั้ง

การที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนเจตนารมณ์ของพระองค์ต่อผู้คนเมืองนินะเวห์นั้นไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับการลงโทษหรือสิ่งใดก็ตามที่ทำความผิดหรือคลุ้มเคลือบ

แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นคือการแปลงรูปจากพระโมหะที่บริสุทธิ์เป็นการทนยอมรับที่บริสุทธิ์

นี่คือการเผยถึงเนื้อแท้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าไม่มีวันไม่แนพระทัยหรือลังเลในการกระทำของพระองค์

หลักธรรมและจุดประสงค์ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนและโปร่งใส

บริสุทธิ์และไร้ข้อบกพร่อง โดยไม่มีกลโกงหรือกลอุบายใดๆ ผสมปนเปอยู่ภายใน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ประกอบด้วยความมืดหรือความชั่ว

พระเจ้าทรงเกิดพระโมหะกับขาวนินะเวห์เพราะการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้มาอยู่เฉพาะสายพระเนตรอันจ

บจ้องของพระองค์ ณ ขณะนั้นพระโมหะของพระองค์มาจากเนื้อแท้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระโมหะของพระเจ้ายก

น้อยลงและเมื่อพระองค์ได้ประทานการทนยอมรับของพระองค์ให้กับผู้คนเมืองนินะเวห์อีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเผยไปก็ยังคงเป็นเนื้อแท้ของพระองค์เอง

ทั้งหมดทั้งปวงของการเปลี่ยนแปลงนี้มีเหตุผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า ในช่วงระหว่างช่วงเวลาทั้งหมดนี้ อุปนิสัยที่มีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง เนื้อแท้ที่ทนยอมรับของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง

และเนื้อแท้ที่เปี่ยมความรักใคร่และเปี่ยมปรานีของพระเจ้านี้ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

เมื่อผู้คนกระทำการกระทำที่ชั่วร้ายและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

พระองค์จะทรงนำพระโมหะของพระองค์มาสู่พวกเขา เมื่อผู้คนกลับใจอย่างแท้จริง

พระทัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลง และพระโมหะของพระองค์จะยุติลง

เมื่อผู้คนต่อต้านพระเจ้าอย่างดื้อรั้นต่อไป ความเดือดดาลของพระองค์จะไม่ยุติลง

และความเดือดดาลของพระองค์จะกดดันพวกเขาที่ละน้อยจนกระทั่งพวกเขาถูกทำลาย

นี่คือเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า การประพฤติดของมนุษย์ พฤติกรรม

และท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าลึกลายในหัวใจของพวกเขา นั่นเองที่เป็นตัวบอกสิ่งที่แสดงออกโดยผ่านทางกรณียพระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงแสดงพระพิโรธ หรือความปรานีและความรักเมตตาก็ตาม

หากพระเจ้าทรงทำให้บุคคลหนึ่งอยู่ภายใต้พระโมหะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหัวใจของบุคคลนี้ต่อต้านพระเจ้า เพราะบุคคลนี้ไม่เคยกลับใจ

กัมสิทธิ์ของพวกเขานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หรือมีการเชื่อจริงแท้ในพระเจ้าอย่างแท้จริง

พวกเขาจึงไม่เคยได้รับความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้า

หากคนบางคนได้รับการใส่พระทัยของพระเจ้า ความปรานีของพระองค์

และการทนยอมรับของพระองค์บ่อยครั้ง

เช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลผู้นี้มีการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของพวกเขา

และหัวใจของพวกเขาไม่ได้ต่อต้านพระเจ้า บ่อยครั้งที่บุคคลนี้กลับใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง

ดังนั้น ถึงแม้ว่าบ่อยครั้งที่ความบ่มวินัยของเจ้าลงมาสู่บุคคลนี้

แต่พระพิโรธของพระองค์จะไม่ลงมาสู่เขาด้วย

คำอธิบายสั้นๆ นี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระทัยของพระเจ้า มองเห็นความเป็นจริงของเนื้อแท้ของพระองค์ มองเห็นว่าพระโมหะของพระเจ้าและการเปลี่ยนแปลงในพระทัยของพระองค์ไม่ได้ปราศจากสาเหตุ

ถึงแม้ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธและเมื่อพระองค์ทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์จะตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง

ซึ่งทำให้ผู้คนเชื่อว่ามี ความไม่เชื่อมต่อกันหรือความตรงกันข้ามกันเป็นอย่างมากระหว่างสองแง่มุมนี้ในเนื้อแท้ของพระเจ้า—พระโมหะของพระองค์และการทนยอมรับของพระองค์—

แต่ท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อการกลับใจของชาวนิเนเวห์ก็ทำให้ผู้คนมองเห็นอีกด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยที่แท้จริง

ของพระเจ้าอีกครั้ง

การเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษยชาติสามารถมองเห็น ได้อีกครั้งถึงความจริงของความปรานีแ

ละความเมตตาของพระเจ้าอย่างแท้จริง และมองเห็นการเผยเนื้อแท้ของพระเจ้าที่แท้จริง

มนุษยชาติมีแต่จะต้องยอมรับว่าความปรานีและความเมตตาของพระเจ้าไม่ใช่นิทานปรัมปรา

และไม่ใช่สิ่งที่ปลอมขึ้น นี่เป็นเพราะว่าความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีในชั่วขณะนั้นเป็นสิ่งที่แท้

และการเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าเป็นสิ่งที่แท้—

พระเจ้าประทานความปรานีและการทนยอมรับของพระองค์ให้กับมวลมนุษย์อีกครั้ง โดยแท้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 115

โยนาห์ 3 แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และจงประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรากล่าว” ดังนั้น โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์

ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ นินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมโหฬาร ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน

โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน

นินะเวห์จะถูกทำลาย” คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า

พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า “โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าลิ้มรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ

ให้ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงนุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ

ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ ใครจะรู้ได้?

พระเจ้าอาจจะทรงหันและเปลี่ยนพระทัย พระองค์อาจจะทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรง เพื่อเราจะไม่พินาศ”

เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาที่ได้หันจากการประพฤติชั่ว

พระเจ้ายิ่งเปลี่ยนพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา

การกลับใจที่แท้จริงใจหัวใจของชาวนินะเวห์ทำให้พวกเขาได้รับความปรานีของพระเจ้า

และเปลี่ยนแปลงบพทอฐานของพวกเขาเอง

มีความขัดแย้งใดๆ ระหว่างการเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้ากับพระพิโรธของพระองค์หรือไม่? แน่นอนว่าไม่!

นี่เป็นเพราะว่าการทนอมรับของพระเจ้าในเวลาเฉพาะนั้นๆ มีเหตุผลของมัน เหตุผลนี้คืออะไรกัน?

เหตุผลนี้คือเหตุผลที่ได้รับการระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่วของเขา” และ

“และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ”

“การประพฤติชั่ว” นี้ไม่ได้อ้างอิงถึงการกระทำชั่วหยาบมือหนึ่ง

แต่อ้างอิงถึงแหล่งกำเนิดความชั่วที่ทำให้เกิดพฤติกรรมของผู้คน “หันกลับจากการประพฤติชั่ว”

หมายความว่าผู้ที่เกี่ยวข้องจะไม่มีวันกระทำการกระทำเหล่านี้อีก กล่าวคือ

พวกเขาจะไม่วันประพฤติในการประพฤติชัวนี้อีกครั้ง วิธีการ แหล่งกำเนิด จุดประสงค์ เจตนา

และหลักการของการกระทำของพวกเขาทั้งหมดได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

พวกเขาจะไม่วันใช้วิธีการและหลักการเหล่านั้นเพื่อนำความสุขสำราญและความสุขมายังหัวใจของเขาอีก

คำว่า “เลิก” ใน “และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ” หมายถึงการวางลงหรือละทิ้ง

เพื่อตัดขาดกับอดีตอย่างสมบูรณ์และไม่มีวันหันกลับ เมื่อผู้คนเมืองนินะเวห์เลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ
สิ่งนี้พิสูจน์และแสดงถึงการกลับใจที่แท้จริงของพวกเขา

พระเจ้าทรงสังเกตเห็นการปรากฏภายนอกของผู้คนรวมถึงหัวใจของพวกเขา

เมื่อพระเจ้าทรงสังเกตเห็นการกลับใจที่แท้จริงในหัวใจของชาวนินะเวห์อย่างปราศจากคำถาม

และยังได้ทรงสังเกตเห็นว่าพวกเขาได้ทิ้งการประพฤชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำแล้ว

พระองค์ก็ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ นี่จึงกล่าวได้ว่า การประพฤดีและพฤติกรรมของผู้คนเหล่านี้

และวิธีการที่หลากหลายในการปฏิบัติสิ่งต่างๆ

อีกทั้งการกลับใจและการสารภาพบาปอย่างจริงใจของพวกเขาในหัวใจของพวกเขา

เป็นสาเหตุให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ เปลี่ยนเจตนารมณ์ของพระองค์

กลับการตัดสินพระทัยของพระองค์ และไม่ลงโทษหรือทำลายพวกเขา ด้วยเหตุนี้

ผู้คนเมืองนินะเวห์จึงสัมฤทธิ์ผลในบทอาสารที่แตกต่างออกไปสำหรับตัวพวกเขาเอง

พวกเขาได้ชีวิตของพวกเขาเอง และในเวลาเดียวกันก็ได้รับความปรานีและการทนายรับของพระเจ้า

ซึ่งในจุดนั้นพระเจ้าก็ทรงกลับพระพิโรธของพระองค์เช่นกัน

ความปรานีและการทนายรับของพระเจ้าไม่ได้หายาก—การกลับใจที่แท้จริงของมนุษย์ต่างหากที่หายาก

ไม่ว่าพระเจ้ากริ้วชาวนินะเวห์เพียงใดก็ตาม

ทันทีที่พวกเขาประกาศแถลงการอดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนกองขี้เถ้า

พระทัยของพระองค์ก็เริ่มอ่อนลง และพระองค์เริ่มเปลี่ยนพระทัย

ในเวลาทีพระองค์ทรงกล่าวประกาศต่อพวกเขาว่าพระองค์จะทำลายเมืองนี้—

ชั่วขณะก่อนการกลับใจและการสารภาพสำหรับบาปของพวกเขา—พระเจ้าทรงยังคงกริ้วพวกเขา

ทันทีที่พวกเขาได้ดำเนินการลำดับการกระทำอย่างกลับใจต่างๆ แล้ว

พระโมหะที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ก็ค่อยๆ

แปลงรูปเป็นความปรานีและการทนายรับสำหรับพวกเขา

ไม่มีอะไรที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการเผยพระอุปนิสัยสองแง่มุมนี้ของพระเจ้าพร้อมกัน เหตุการณ์เดียวกัน

ดังนั้นแล้ว คนเราควรเข้าใจและรู้ถึงการขาดความขัดแย้งนี้อย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงแสดงและเผยเนื้อแท้แต่ละอย่างทีตรงข้ามกันสองข้อนี้เป็นการตอบแทนเมื่อผู้คนเมืองนินะเวห์กลับ

ใจแล้ว ซึ่งทำให้ผู้คนมองเห็นความเป็นจริงและความมีอาชญาทำให้ขุนเคืองได้ของเนื้อแท้ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้ท่าทีของพระองค์เพื่อบอกผู้คนดังนี้ว่า

ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงทนายรับผู้คนหรือว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์จะแสดงความปรานีต่อพวกเขา

แต่เป็นเพราะพวกเขาแทบจะไม่กลับใจต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

และเป็นสิ่งที่พบได้ยากที่ผู้คนจะหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำอย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้ากริ้วมนุษย์ พระองค์ทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถกลับใจได้อย่างแท้จริง และพระองค์ทรงหวังโดยแท้ว่าจะมองเห็นการกลับใจที่แท้จริงของมนุษย์ ซึ่งในกรณีนั้น

พระองค์ก็จะประทานความปรานีและการทนายรับให้กับมนุษย์อย่างโอบอ้อมอารีต่อไป

นี่จึงกล่าวได้ว่าการประพฤติชั่วของมนุษย์ก่อให้เกิดพระพิโรธของพระเจ้า

ในขณะที่ความปรานีและการทนายรับของพระเจ้าถูกประทานให้กับผู้ที่ฟังพระเจ้าและกลับใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง

ให้กับผู้ที่สามารถหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ

ทำที่ของพระเจ้าได้รับการเผยอย่างชัดเจนมากในการปฏิบัติต่อชาวนีละเวห์ของพระองค์ กล่าวคือ

ความปรานีและการทนายรับของพระเจ้าไม่ใช่ยากที่จะได้รับมาเลย

และสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือการกลับใจที่แท้จริงของบุคคล

ตราบเท่าที่ผู้คนหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ

พระเจ้าจะเปลี่ยนพระทัยของพระองค์และทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้างเป็นจริงและแจ่มแจ้ง

เมื่อพระเจ้าได้เปลี่ยนพระทัยต่อผู้คนเมืองนินะเวห์แล้ว

ความปรานีและการทนยอมรับของพระองค์เป็นฉากหน้าเทียมเท็จหรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่! เช่นนั้นแล้ว

การเปลี่ยนระหว่างสองแง่มุมนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในระหว่างที่พระเจ้าทรงจัดการกับสถานการณ์หนึ่ง
นี้ได้แสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือสิ่งที่ครบถ้วนสมบูรณ์—

พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีการแบ่งส่วนเลย

ไม่ว่าพระองค์จะกำลังทรงแสดงพระโมหะหรือความปรานีและการทนยอมรับต่อผู้คนหรือไม่ก็ตาม

ทั้งหมดนี้คือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้ามีชีวิตชีวาและชัดเจนแจ่มแจ้ง

และพระองค์ทรงเปลี่ยนพระดำริและท่าทีของพระองค์ตามวิธีที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป

การแปลงรูปของท่าทีของพระองค์ต่อชาวนินะเวห์บอกมนุษยชาติว่าพระองค์ทรงมีพระดำริและแนวคิดของพระ
องค์เอง พระองค์ไม่ทรงเป็นหุ่นยนต์หรือรูปปั้นดิน แต่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ดำรงพระชนม์

พระองค์ทรงสามารถรู้ผู้คนเมืองนินะเวห์

เช่นเดียวกับที่พระองค์สามารถประทานอภัยให้กับบาปผิดของพวกเขาเพราะท่าทีของพวกเขา

พระองค์ทรงสามารถตัดสินใจพระทัยที่จะนำโซคร้ายมาสู่ชาวนินะเวห์

และพระองค์ยังทรงสามารถเปลี่ยนการตัดสินใจของพระองค์เพราะการกลับใจของพวกเขาได้เช่นกัน

ผู้คนชอบประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด

และใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวเพื่อกำหนดขอบเขตและกำหนดนิยามพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่พวกเขาชอบใช้สูตรเพื่อพยายามเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ดังนั้น

ในขอบเขตความคิดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงมีพระดำริ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีแนวคิดที่เป็นสาระสำคัญใดๆ

แต่ในความเป็นจริง พระดำริของพระเจ้าอยู่ในสถานะที่มีการแปลงรูปอยู่เสมอ

ตามการเปลี่ยนแปลงในสิ่งทั้งหลายและในสิ่งแวดล้อมทั้งหลาย ขณะที่พระดำริเหล่านี้กำลังแปลงรูป

แง่มุมที่แตกต่างกันในเนื้อแท้ของพระเจ้าก็ได้รับการเปิดเผย ในช่วงระหว่างกระบวนการแปลงรูปนี้

ในช่วงขณะที่แน่นอนที่พระเจ้าเปลี่ยนพระทัย

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงต่อมวลมนุษย์คือการมีอยู่ที่เป็นจริงของพระชนม์ชีพของพระองค์

และการที่พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์นั้นเต็มไปด้วยความมีชีวิตที่ไม่หยุดนิ่ง ในขณะเดียวกัน

พระเจ้าทรงใช้การเผยที่แท้จริงของพระองค์เองเพื่อพิสูจน์ต่อมวลมนุษย์ถึงความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่ของพระโ

ธของพระองค์ ความปรานีของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และการทนยอมรับของพระองค์

เนื้อแท้ของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยในทุกที่และทุกเวลาตามวิธีการที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป
พระองค์ทรงครอบครองความโกรธเกรี้ยวของราศีและความเป็นปราชญ์และการทนยอมรับของมารดา
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ไม่ยอมให้มีการตั้งคำถาม การฝ่าฝืน การเปลี่ยนแปลง
หรือการบิดเบือนโดยผู้ใดก็ตาม พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—นั่นคือ
พระพิโรธของพระเจ้าและความเป็นปราชญ์ของพระเจ้า—
สามารถได้รับการเปิดเผยทุกที่และทุกเวลาท่ามกลางทุกเรื่องและทุกสิ่ง
พระองค์ทรงให้การแสดงออกที่มีชีวิตชีวากับแง่มุมเหล่านี้ในทุกมุมของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง
และพระองค์ทรงนำสิ่งเหล่านี้มาดำเนินการด้วยความมีชีวิตชีวาในทุกชั่วขณะที่ผ่านไป
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดด้วยเวลาหรือพื้นที่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้รับการแสดงออกหรือได้รับการเปิดเผยขึ้นเองตามข้อจำกัดของเวลา
หรือพื้นที่ แต่ด้วยความสบายอย่างเพียบพร้อมในทุกที่และทุกเวลา
เมื่อเรามองเห็นว่าพระเจ้าทรงมีการเปลี่ยนพระทัยและยุติการแสดงพระพิโรธของพระองค์
และงดเว้นจากการทำลายเมืองนินะเวห์
เราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเปี่ยมปราชญ์และเปี่ยมความรักใคร่เท่านั้น?
เราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าประกอบด้วยพระวณะที่ว่างเปล่า?
เมื่อพระเจ้าทรงเดือดดาลด้วยพระพิโรธที่ดุเดือดและถอนคืนความเป็นปราชญ์ของพระองค์
เราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงไม่รู้ถึงความรักที่แท้จริงต่อมนุษยชาติ?
พระพิโรธที่ดุเดือดนี้ได้รับการแสดงออกโดยพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อการกระทำชั่วของผู้คน
พระพิโรธของพระองค์ไม่ได้มีข้อตำหนิ
พระทัยของพระเจ้าได้รับการกระตุ้นให้ตอบสนองต่อการกลับใจของผู้คน
และการกลับใจนี้เองที่ทำให้พระองค์เปลี่ยนพระทัย เมื่อพระองค์ทรงรู้สึกตื่นตัว เมื่อพระองค์เปลี่ยนพระทัย
และเมื่อพระองค์ทรงแสดงความเป็นปราชญ์และการทนยอมรับของพระองค์ต่อมนุษย์
ทั้งหมดนี้ปราศจากข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง ทั้งหมดนี้สะอาด บริสุทธิ์ ไม่มีมลทิน และไม่มีสิ่งเจือปน
การทนยอมรับของพระเจ้าที่แท้แล้วก็คือ การทนยอมรับ
เช่นเดียวกับที่ความเป็นปราชญ์ของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความเป็นปราชญ์
พระอุปนิสัยของพระองค์เผยถึงพระพิโรธหรือความเป็นปราชญ์และการทนยอมรับตามการกลับใจของมนุษย์
และความผันแปรต่าง ๆ ในการประพฤติของมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงเผยและแสดงออกสิ่งใดก็ตาม
ทั้งหมดนั้นบริสุทธิ์และตรงไปตรงมา เนื้อแท้ของพระองค์แตกต่างจากเนื้อแท้ของสิ่งใดๆ ในการทรงสร้าง
เมื่อพระเจ้าทรงแสดงหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์

หลักธรรมเหล่านั้นปราศจากข้อตำหนิหรือมลทินใดๆ และดังนั้นพระดำริของพระองค์ แนวคิดของพระองค์ และทุกๆ การตัดสินใจที่พระองค์ทรงทำ และทุกๆ การกระทำที่พระองค์ทรงมีก็เช่นเดียวกัน
เนื่องจากพระเจ้าได้ตัดสินพระทัยเช่นนี้ และเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้
พระเจ้าก็ทรงทำให้ภาระหน้าที่ของพระองค์ครบบริบูรณ์เช่นเดียวกัน
ผลลัพธ์ของภาระหน้าที่ของพระองค์มีความถูกต้องและไม่มีข้อบกพร่องก็เพราะแหล่งกำเนิดของผลลัพธ์นั้นไม่มีข้อบกพร่องและไม่มีมลทินนั่นเอง พระพิโรธของพระเจ้าไม่มีข้อตำหนิ ในทำนองเดียวกัน
ความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้า—ซึ่งไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่ครอบครอง—ก็ศักดิ์สิทธิ์และไร้ข้อตำหนิ และสามารถทนต่อการตรึงตรองอย่างครุ่นคิดและประสบการณ์ได้

จากความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับเมืองนิเนเวห์

ตอนนี้พวกเจ้ามองเห็นเนื้อแท้ที่ก้นด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้ามองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าหรือไม่?

มีผู้ใดในมนุษยชาติที่ครอบครองอุปนิสัยประเภทนี้หรือไม่? มีผู้ใดครอบครองความพิโรธประเภทนี้

ซึ่งเป็นพระพิโรธของพระเจ้าหรือไม่?

มีผู้ใดครอบครองความปรานีและการทนยอมรับเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงครอบครองหรือไม่?

ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ใครสามารถเรียกความพิโรธที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและตัดสินใจที่จะทำลายหรือนำความวิบัติมาสู่มวลมนุษย์ได้?

และใครที่มีคุณสมบัติที่จะประทานความปรานีกับมนุษย์ ทนยอมรับและให้อภัย

และด้วยเหตุนี้จึงเปลี่ยนการตัดสินใจก่อนหน้านี้ของเขาที่จะทำลายมนุษย์?

พระเจ้าผู้สร้างทรงแสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการและหลักธรรมที่เป็นเอกลักษณ์

ของพระองค์เอง และพระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมหรือข้อจำกัดใดที่กำหนดโดยผู้คน เหตุการณ์

หรือสิ่งใดก็ตาม ด้วยพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์นี้

จึงไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนพระดำริและแนวคิดของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถโน้มน้าวพระองค์และเปลี่ยนการตัดสินใจใดๆ ของพระองค์ได้

ทั้งหมดทั้งปวงของพฤติกรรมและความคิดที่มีอยู่ในการทรงสร้างทั้งหมดนั้นมีอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระอุ

ปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมได้ว่าพระองค์จะทรงใช้พระพิโรธหรือความปรานี

มีเพียงเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น—กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้าง—

ที่สามารถตัดสินใจในสิ่งนี้ได้

เช่นนั้นเองที่เป็นธรรมชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้าง!

จากการวิเคราะห์และการทำความเข้าใจการแปลงรูปของท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์
พวกเขาสามารถใช้คำว่า “เป็นเอกลักษณ์”

เพื่ออธิบายความปรานีที่พบภายในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้หรือไม่?

ก่อนหน้านี้เราได้พูดไปแล้วว่าพระพิโรธของพระเจ้าเป็นแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็น
เอกลักษณ์ของพระองค์ ตอนนี้เราจะกำหนดนิยามสองแง่มุม—

พระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระเจ้า—ให้เป็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้ามีความศักดิ์สิทธิ์

พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ทนยอมรับการถูกทำให้ขุ่นเคืองหรือการถูกตั้งคำถาม

พระอุปนิสัยของพระองค์คือสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้ครอบ
บครอง พระอุปนิสัยนี้เป็นทั้งเอกลักษณ์และเป็นของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว นี่จึงกล่าวได้ว่า

พระพิโรธของเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์และมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ในหนทางเดียวกัน

แง่มุมอื่นในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—ความปรานีของพระเจ้า—

ก็ศักดิ์สิทธิ์และไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้

ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่สามารถแทนที่หรือเป็นตัวแทนของพ
ระเจ้าในการกระทำของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถได้แทนที่หรือได้เป็นตัวแทนของพระองค์ในการทำลายเมืองโสโดมหรือความรอดของเม
ืองนินะเวห์ นี่คือการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 117

ความรู้ลึกที่จริงใจของพระเจ้าผู้สร้างต่อมวลมนุษย์

ผู้คนมักพูดว่าการรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไรก็ตาม เราขอพูดว่าการรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะพระเจ้าทรงแสดงกิจการทั้งหลายของพระองค์ให้มนุษย์ได้เห็นบ่อยครั้ง

พระเจ้าไม่เคยทรงยุติการสนทนาของพระองค์กับมวลมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่เคยทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง

พระคำริของพระองค์ แนวคิดของพระองค์ พระวณะของพระองค์ และกิจการของพระองค์

ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยต่อมวลมนุษย์ ดังนั้น คราบเทาที่มนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า

เขาสามารถมาเข้าใจและรู้จักพระองค์ได้โดยผ่านทางวิถีทางและวิธีการทุกชนิด

เหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงคิดอย่างนั้นหากตอบว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะหลีกเลี่ยงเขา

ว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะซ่อนเร้นพระองค์เองจากมนุษยชาติ

ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะยอมให้มนุษย์เข้าใจและรู้จักพระองค์นั้น

เป็นเพราะเขาไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด อีกทั้งเขาไม่ปรารถนาที่จะเข้าใจพระเจ้า ที่ยิ่งไปกว่านั้น

มนุษย์ไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพระคำริ พระวณะ หรือกิจการของพระเจ้าผู้สร้าง...กล่าวตามความจริงคือ

หากบุคคลหนึ่งเพียงใช้เวลาว่างของเขาเพื่อเพ่งความสนใจและทำความเข้าใจกับพระวณะหรือกิจการของพระเจ้าผู้สร้าง

และหากพวกเขาเพียงให้ความสนใจพระคำริของพระเจ้าผู้สร้างและพระสุรเสียงของพระทัยของพระองค์แม้เพียงเล็กน้อย

ก็จะไม่เป็นการยากที่บุคคลนั้นจะตระหนักว่าพระคำริ พระวณะ

และกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้สร้างสามารถปรากฏแก่ตาและเห็นได้ชัดแจ้ง ในทำนองเดียวกัน

การตระหนักว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

ว่าพระองค์ทรงอยู่ในการสนทนากับมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งปวงเสมอ

และว่าพระองค์ทรงปฏิบัติกิจการใหม่ๆ ทุกวันก็จะใช้มานะพยายามเพียงน้อยนิด

เนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้รับการแสดงออกในการสนทนาของพระองค์กับมนุษย์

พระคำริและแนวคิดของพระองค์ได้รับการเผยอย่างครบบริบูรณ์ในกิจการของพระองค์

พระองค์ทรงติดตามเคียงข้างและสังเกตมวลมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ตรัสกับมวลมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงอย่างเจิบๆ ด้วยพระวณะที่นิ่งเงียบของพระองค์ว่า

“เราอยู่ในฟ้าสวรรค์ และเราอยู่ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเรา เรากำลังจับตามอง เรากำลังรอ

เราอยู่เคียงข้างเจ้า...” พระหัตถ์ของพระองค์อบอุ่นและแข็งแกร่ง อย่างพระบาทของพระองค์แผ่เบา

พระสุรเสียงของพระองค์นุ่มนวลและสง่างาม รูปสัณฐานของพระองค์ผ่านและหมุนไป

โดยโอบกอดมวลมนุษย์ทั้งปวง โนมพระพักตร์ของพระองค์งดงามและละมุนละไม พระองค์ไม่เคยทรงจากไป
ไม่เคยทรงหายไป ในเวลากลางวันและกลางคืน พระองค์ทรงเป็นเพื่อนร่วมทางของมวลมนุษย์อยู่เนื่องนิตย์
ไม่เคยจากพวกเขาไป ความไต่พระทัยและการรักใคร่เอ็นดูเป็นพิเศษต่อมนุษยชาติอย่างอุทิศของพระองค์
ตลอดจนความกังวลและความรักต่อมนุษย์อย่างแท้จริงของพระองค์
ได้รับการแสดงออกทีละน้อยขณะที่พระองค์ทรงช่วยเมืองนินะเวห์ให้รอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การโต้ตอบระหว่างโยนาห์และพระยาห์เวห์พระเจ้าได้เผยให้เห็นอย่างสมบูรณ์ถึงความอ่อนโยนที่พระเจ้าผู้สร้าง
ทรงมีให้กับมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เอง โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้นั้น
เจ้าสามารถได้รับความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความรู้สึกที่จริงใจที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษยชาติได้...

บทตอนต่อไปนี้ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือโยนาห์ 4:10-11: “จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า
เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้ลงแรงและไม่ได้ทำให้มันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน
และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้นไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์
ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่มีผู้คนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา
และยังสัตว์เลื้อยอีกมากมายหรือ?” เหล่านี้คือพระวณะจริงๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ซึ่งได้รับการบันทึกจากการสนทนาระหว่างพระเจ้าและโยนาห์ ถึงแม้ว่าการโต้ตอบนี้จะสั้น
แต่ก็เต็มไปด้วยการดูแลเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าผู้สร้างที่มีต่อมวลมนุษย์
และความลังเลของพระองค์ที่จะหมดความเชื่อมั่นในมวลมนุษย์
พระวณะเหล่านี้แสดงถึงท่าทีและความรู้สึกที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงมีต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ภายใน
พระทัยของพระองค์
พระเจ้าทรงระบุเจตนารมณ์ที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติโดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
ซึ่งมีความชัดเจนและแน่นอนอย่างที่มีมนุษย์แทบจะไม่เคยได้ยิน
การโต้ตอบนี้เป็นตัวแทนท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์—แต่ท่าทีนี้เป็นท่าทีประเภทใด?
ท่าทีนี้คือท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ก่อนและหลังจากการกลับใจของพวกเขา
และท่าทีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมวลมนุษย์
ภายในพระวณะเหล่านี้คือพระดำริของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์
พระดำริใดของพระเจ้าที่ได้รับการเปิดเผยในพระวณะเหล่านี้?
หากเจ้าให้ความสนใจกับรายละเอียดในขณะที่เจ้าอ่าน เจ้าจะสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าพระองค์ทรงใช้คำว่า
“สงสาร” การใช้คำนี้แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์

ในระดับความหมายตามตัวอักษร ผู้คนสามารถตีความคำว่า “สงสาร” ได้ในหลายทาง กล่าวคือ ประการแรก มันหมายถึง “การรักและปกป้อง การรู้สึกถึงความอ่อนโยนต่อบางสิ่ง” ประการที่สอง หมายถึง

“การรักอย่างมาก” และประการสุดท้าย หมายถึง

“การไม่เต็มใจจะทำร้ายบางสิ่งและการไม่สามารถทนที่จะทำเช่นนั้นได้” กล่าวอย่างสั้นๆ คือ

คำนี้สื่อความหมายถึงการรักใคร่เอ็นดูและความรักอย่างอ่อนโยน

ตลอดจนความไม่เต็มใจที่จะละทิ้งบางคนหรือบางสิ่ง

มันสื่อความหมายถึงความปรานีและการทนยอมรับที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงใช้คำนี้

ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์พูดโดยทั่วไป

แต่ถึงกระนั้นคำนี้ก็ยังสามารถแผ่วางพระสุรเสียงของพระทัยของพระเจ้าและทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์

ถึงแม้ว่าเมืองนินะเวห์จะเต็มไปด้วยผู้คนที่เสื่อมทราม ชั่ว และรุนแรงเช่นเดียวกับคนเมืองโสโดม

แต่การกลับใจของพวกเขาส่งผลให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยและตัดสินใจที่จะไม่ทำลายพวกเขา

เพราะวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระวาระและคำแนะนำของพระเจ้า

แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากท่าทีของพลเมืองของโสโดม

และเพราะการนบนอบต่อพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ของพวกเขาและการกลับใจสำหรับบาปของพวกเขาอย่างซื่อสัตย์

ตลอดจนพฤติกรรมที่แท้จริงและจริงใจของพวกเขาในทุกเรื่อง

พระเจ้าจึงได้ทรงแสดงความสงสารที่จริงใจของพระองค์เองอีกครั้งและได้ประทานสิ่งนี้ให้แก่พวกเขา

สิ่งที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษยชาติและความสงสารที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ที่จะมีผู้ใดสามารถทำซ้ำได้ และเป็นไปไม่ได้เลยที่บุคคลใดก็ตามจะครอบครองความปรานีของพระเจ้า

การทนยอมรับของพระองค์ หรือความรู้สึกที่จริงใจที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

มีผู้ใดบ้างไหมที่เจ้าเห็นว่าเป็นชายหรือหญิงที่ยิ่งใหญ่ หรือแม้กระทั่งขอคนมนุษย์

ผู้ที่มีคำแถลงประเภทนี้ต่อมวลมนุษย์หรือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง โดยพูดในฐานะชายหรือหญิงที่ยิ่งใหญ่จากที่สูง

หรือบนจุดที่สูงที่สุด? ผู้ใดในหมู่มวลมนุษย์ที่สามารถรู้สภาวะของชีวิตมนุษย์ได้ราวกับที่รู้จักฝ่ามือของพวกเขา?

ผู้ใดสามารถรับภาระและความรับผิดชอบสำหรับการมีอยู่ของมนุษยชาติได้?

ผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะกล่าวประกาศการทำลายเมืองเมืองหนึ่งได้?

และผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะอภัยโทษเมืองเมืองหนึ่ง?

ผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพวกเขาทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพวกเขาเอง? มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น!

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีความอ่อนโยนต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงแสดงความเห็นใจและการรักใคร่เอ็นดูต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีการรักใคร่เอ็นดูที่แท้จริงและไม่อาจถูกทำลายได้ให้กับมวลมนุษย์นี้

ในทำนองเดียวกัน

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถประทานความปรานีให้กับมวลมนุษย์นี้และทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ พระทัยของพระองค์โลดเต้นและเจ็บปวดกับทุกๆ การกระทำของมนุษย์: พระองค์ก็รู้เสียพระทัย และทรงเศร้าโศกกับความชั่วและความเสื่อมทรามของมนุษย์ พระองค์พอพระทัย ทรงเปี่ยมสุข ประทานอภัย และทรงปีติยินดีกับการกลับใจและการเชื่อของมนุษย์ ทุกๆ พระคำริและแนวคิดของพระองค์มีอยู่เพื่อมวลมนุษย์และวนเวียนอยู่กับมวลมนุษย์ สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและทรงมีได้รับการแสดงออกทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ ทั้งหมดทั้งปวงของอารมณ์ของพระองค์มีความเกี่ยวพันกับการมีอยู่ของมวลมนุษย์ เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แล้ว พระองค์ทรงเดินทางและทรงสาละวนเร่งร้อน พระองค์ทรงสละทุกเศษเสี้ยวแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างเจียวๆ พระองค์ทรงอุทิศทุกนาที่และทุกวินาทีแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์...พระองค์ไม่เคยทรงรู้ว่าจะส่งสารพระชนม์ชีพของพระองค์เองอย่างไร กระนั้น พระองค์ทรงทะนุถนอมมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เองเสมอ...พระองค์ประทานทุกสิ่งที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาตินี้...พระองค์ประทานความปรานีและการทนอมรับของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขและโดยปราศจากความคาดหวังการตอบแทน พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเอาชีวิตรอดเฉพาะสายพระเนตรของพระองค์ได้ต่อไป และได้รับการจัดเตรียมชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้ในวันใดวันหนึ่ง มวลมนุษย์อาจจะนบถเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงบำรุงเลี้ยงการมีอยู่ของมนุษย์และทรงจัดหาชีวิตของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 118

โยนาห์ 4 แต่เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ ท่านจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเหตุให้ข้าพระองค์รีบหนีไปเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณ และพระกรุณา กริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะฉะนั้น เวลานี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” และพระยาห์เวห์ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีแล้วหรือ?” แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกเมือง นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้สำหรับตัวท่านเองที่นั่น ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเมืองนั้น และพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อบรรเทาความร้อนรุ่ม ดังนั้นโยนาห์จึงมีความยินดีอย่างยิ่งเรื่องต้นละหุ่งนั้น แต่ในเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้น จนมันเหี่ยวไป เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านก็ทูลขอว่า ให้ท่านตายเสียเถิด ท่านว่า “ข้าตายเสียก็ดีกว่าอยู่” แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า “ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดีแล้วหรือ?” ท่านทูลว่า “ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า” “จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้ลงแรงและไม่ได้ทำให้มันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้นไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่มีผู้คนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา และยังสัตว์เลื้อยอีกมากมายหรือ?”

พระผู้สร้างทรงแสดงความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

การสนทนาระหว่างพระยาห์เวห์พระเจ้าและโยนาห์นี้เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกที่แท้จริงที่พระผู้สร้างทรงมีให้กับมนุษยชาติอย่างปราศจากข้อสงสัย ในทางหนึ่ง การสนทนานี้ให้ข้อมูลกับผู้คนเกี่ยวกับความเข้าใจที่พระผู้สร้างทรงมีเกี่ยวกับสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงภายใต้โอธิปไตยของพระองค์ ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสว่า “ไม่สมควรหรือที่เราจะหว่งโยนินะเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่า 120,000 คน ผู้ไม่ทราบว่าย่างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลื้อยจำนวนมากด้วย” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความเข้าใจที่พระเจ้าทรงมีเกี่ยวกับเมืองนินะเวห์นั้น ไกลจากความเข้าใจอย่างคร่าวๆ พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงรู้จำนวนของสิ่งมีชีวิตภายในเมืองเท่านั้น (ซึ่งรวมถึงผู้คนและปศุสัตว์)

แต่พระองค์ยังทรงรู้จำนวนของผู้คนที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา—นั่นคือ
จำนวนเด็กเล็กและคนหนุ่มสาวที่มีอยู่
นี่คือหลักฐานที่เป็นรูปธรรมว่าพระเจ้าทรงมีความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับมวลมนุษย์ในอีกทางหนึ่ง
การสนทนานี้ให้ข้อมูลผู้คนเกี่ยวกับท่าทีที่พระเจ้าผู้สร้างทรงมีต่อมนุษยชาติ กล่าวคือ
น้ำหนักร่างกายของมนุษยชาติในพระทัยของพระเจ้าผู้สร้าง ซึ่งเป็นดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า
“เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้แข็งแรงและไม่ได้ทำให้มันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน
และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้น ไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่...หรือ?”
เหล่านี้คือพระวาทะที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงดำนิโยนาห์ แต่ทั้งหมดนั้นเป็นจริงแท้

ถึงแม้ว่าโยนาห์ได้รับความไว้วางพระทัยให้กล่าวประกาศพระวาทะของพระยาห์เวห์พระเจ้าต่อผู้คนเมืองนินะเว
ห์ เขาก็ไม่ได้เข้าใจเจตนารมณ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่ได้เข้าใจความกังวลและความคาดหวังที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนในเมือง ด้วยการดำนินี้
พระองค์ทรงหมายถึงจะบอกเขาว่า มนุษยชาติคือผลิตผลแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง
และพระองค์ได้ทรงสละความมานะพยายามอย่างพากเพียรกับบุคคลทุกๆ คน ว่าบุคคลทุกๆ
คนแบกความคาดหวังของพระเจ้าไว้บนบ่าของพวกเขา และว่าบุคคลทุกๆ
คนได้ชื่นชมการจัดหาชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาความมานะพยายามอย่างพากเพียรเพื่อบุคคลทุกๆ
คน การดำนินี้ยังบอกโยนาห์ด้วยว่าพระเจ้าทรงทะนุถนอมมนุษยชาติ
ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์เอง เช่นเดียวกับที่โยนาห์ทะนุถนอมต้นละหุ่งนั้น
พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งมวลมนุษย์อย่างง่ายๆ หรือจนกระทั่งชั่วขณะสุดท้ายที่เป็นไปได้เลย
เพราะเหตุผลที่สำคัญที่สุดคือ มีเด็กเล็กและปศุสัตว์ที่ไร้เดียงสามากมายภายในเมืองนั้น
เมื่อจัดการกับผลิตผลแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าที่อ่อนวัยและไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ผู้ที่ไม่สามารถแม้กระทั่งแยก
แยะมือขวาของตนออกจากมือซ้ายของตน
การที่พระเจ้าจะทรงสิ้นสุดชีวิตของพวกเขาและกำหนดบททอวาสนาของพวกเขาอย่างพระทัยเร็วเช่นนั้นก็เป็นสิ่ง
ที่คิดฝันได้น้อยลงไปอีก พระเจ้าทรงหวังจะได้ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาเติบโต
พระองค์ทรงหวังว่าพวกเขาจะไม่เดินบนเส้นทางเดียวกันกับผู้อาวุโสของพวกเขา
ว่าพวกเขาจะไม่ต้องฟังคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้าอีกครั้ง
และว่าพวกเขาจะเป็นพยานให้กับบิดาของเมืองนินะเวห์ ยิ่งไปกว่านั้น
พระเจ้าทรงหวังที่จะเห็นเมืองนินะเวห์หลังจากที่มันกลับใจแล้ว
เห็นอนาคตของเมืองนินะเวห์หลังจากการกลับใจของมัน และที่สำคัญกว่านั้นคือ
เห็นเมืองนินะเวห์ดำเนินชีวิตภายใต้ความปรานีของพระเจ้าอีกครั้ง ดังนั้น ในสายพระเนตรของพระเจ้า

เป้าหมายแห่งการทรงสร้างเหล่านั้นที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือขวาและมือซ้ายของตนได้คืออนาคตของเมืองนินะเวห์ พวกเขาจะแบกรับอดีตที่น่ารังเกียจของเมืองนินะเวห์

เช่นเดียวกับที่พวกเขาจะแบกรับหน้าที่ที่สำคัญในการเป็นพยานต่อทั้งอดีตของเมืองนินะเวห์และอนาคตของมัน

ภายใต้การทรงนำทางของพระยาห์เวห์พระเจ้า ในคำประกาศแถลงความรู้สึกที่แท้จริงของพระองค์นี้

พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงแสดงความปรานีของพระผู้สร้างที่ทรงมีให้กับมนุษยชาติทั้งหมดทั้งมวล

สิ่งนี้แสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นว่า “ความปรานีของพระผู้สร้าง” ไม่ใช่วลีที่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ใช่คำสัญญาที่ไร้ค่าไม่จริงใจ ความปรานีของพระผู้สร้างมีหลักธรรม วิธีการ

และวัตถุประสงค์ที่เป็นรูปธรรม พระเจ้าทรงเที่ยงแท้และเป็นจริง

และพระองค์ไม่ทรงใช้การพูดเท็จหรือการปลอมแปลง และในลักษณะเดียวกันนี้

มนุษยชาติได้รับความปรานีของพระองค์อย่างไม่รู้จบในทุกช่วงเวลาและทุกยุคสมัย อย่างไรก็ตาม จนถึงวันนี้

การโต้ตอบของพระผู้สร้างกับโยนาห์เป็นการแถลงด้วยวาจาพิเศษเพียงครั้งเดียวของพระองค์ว่าเหตุใดพระองค์จึง

ทรงแสดงความปรานีให้กับมนุษยชาติ พระองค์ทรงแสดงความปรานีให้กับมนุษยชาติอย่างไร

พระองค์ทรงทนยอมรับมนุษยชาติอย่างไร และความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

พระวณะที่รวบรัดของพระยาห์เวห์พระเจ้าในช่วงระหว่างการสนทนานี้แสดงออกถึงพระดำริของพระองค์ต่อมนุษยชาติโดยถ้วนทั่วทั้งหมด

พระวณะเหล่านี้เป็นการแสดงออกที่แท้จริงถึงท่าทีของพระทัยของพระองค์ต่อมนุษยชาติ

และยังเป็นหลักฐานที่เป็นรูปธรรมถึงการประทานความปรานีอย่างอุดมสมบูรณ์ให้แก่มนุษยชาติของพระองค์

ความปรานีของพระองค์ไม่ได้ถูกประทานให้กับชนรุ่นเก่ากว่าของมนุษยชาติเท่านั้น

แต่ยังประทานให้กับสมาชิกที่เยาว์วัยกว่าของมนุษยชาติด้วย

เช่นเดียวกับที่เคยเป็นมาเสมอจากชั่วคนหนึ่งถึงอีกชั่วคนหนึ่ง

ถึงแม้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะลงมาถึงยังบางมุมและบางยุคของมนุษยชาติอย่างบ่อยครั้ง

แต่ความปรานีของพระเจาก็ไม่เคยยุติลง ด้วยความปรานีของพระองค์

พระองค์ทรงนำและทรงนำทางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ชั่วคนแล้วชั่วคนเล่า

และทรงจัดหาและบำรุงเลี้ยงสรรพสิ่งที่ทรงสร้างชั่วคนแล้วชั่วคนเล่า

เพราะความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสว่า “ไม่สมควรหรือที่เราจะหว่านโยนินะเวห์...?”

พระองค์ทรงทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เองเสมอ

นี่คือความปรานีแห่งพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระผู้สร้าง

และยังเป็นความทรงเอกลักษณ์อย่างสมบูรณ์ของพระผู้สร้างด้วยเช่นกัน!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ผู้คนห้าประเภท

เราจะจัดผู้ติดตามของพระเจ้าออกเป็นหลายประเภทตามความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และความเข้าใจและประสบการณ์ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาอาจจะรู้จักช่วงระยะที่พวกเขากำลังอยู่ในขณะนี้ ตลอดจนวิถีภาวะปัจจุบันของพวกเขาด้วย ในแง่ของความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าและความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์นั้น โดยทั่วไปแล้วช่วงระยะและวิถีภาวะต่างๆ ที่ผู้คนมีนั้นสามารถแยกออกได้เป็นห้าประเภท หัวข้อนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรู้จักพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ดังนั้น ขณะที่พวกเขากำลังอ่านเนื้อหาต่อไปนี้

พวกเขากำลังพยายามคิดให้ออกอย่างรอบคอบว่าพวกเขามีความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับความทรงเอกลักษณ์และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ของเจ้ามากเพียงใดกันแน่ และหลังจากนั้น พวกเขากำลังใช้ผลลัพธ์นี้ตัดสินว่าแท้จริงแล้วพวกเขายู่ในช่วงระยะใด แท้จริงแล้ววิถีภาวะของพวกเขาใหญ่เพียงใด และแท้จริงแล้วพวกเขาคือคนประเภทใด

ประเภทที่หนึ่ง: ช่วงระยะของการที่พันผ้าอ้อม

“การที่พันผ้าอ้อม” หมายถึงอะไร? การที่พันผ้าอ้อมคือการที่เพิ่งเกิดมาในโลกนี้ ซึ่งก็คือเด็กแรกเกิด นั่นคือเวลาที่ผู้คนไม่มีวิถีภาวะมากที่สุด

โดยพื้นฐานแล้วผู้คนในช่วงระยะนี้ไม่มีการตระหนักรู้หรือจิตสำนึกใดๆ เกี่ยวกับเรื่องของการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาจนงที่สุดและไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง

ผู้คนเหล่านี้อาจเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลานานแล้วหรือบางทีอาจไม่นานนักเลย

แต่สถานะที่จนงที่สุดและไม่รู้เท่าทันของพวกเขาและวิถีภาวะที่แท้จริงของพวกเขาทำให้พวกเขาอยู่ภายในช่วงระยะของการที่พันผ้าอ้อม คำจำกัดความที่แน่นอนของสถานะของการที่พันผ้าอ้อมนั้นเป็นดังนี้คือ ไม่สำคัญว่าบุคคลประเภทนี้จะเชื่อในพระเจ้ามานานเพียงใดก็ตาม พวกเขาจะสับสนปนเป จนงสับสน และเชื่อเสมอ พวกเขาไม่รู้ว่าจะเหตุใดพวกเขากำลังเชื่อในพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้าทรงเป็นผู้ใดหรือผู้ใดคือพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาจะติดตามพระเจ้า

แต่ก็ไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัดเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

และพวกเขาไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าองค์หนึ่งเดียวที่พวกเขาคิดตามนั้นคือพระเจ้าหรือไม่

นับประสาอะไรที่จะกำหนดพิจารณาได้ว่าพวกเขาควรเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่

นี่คือสถานะที่แท้จริงของบุคคลประเภทนี้ ความคิดของผู้คนเหล่านี้มีคสัว และกล่าวอย่างง่าย ๆ คือ การเชื่อของพวกเขานั้นปนเป๋ยุ่งเหยิง พวกเขาอยู่ในสถานะงุนงงที่สุดและว่างเปล่าเสมอ “ความสับสนปนเป” “ความงุนงงสับสน” และ “ความเชื่อ” คือสิ่งที่สรุปสถานะของพวกเขา พวกเขายังไม่เคยเห็นอีกทั้งยังไม่เคยรู้สึกถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า และดังนั้น การพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้าก็มีประโยชน์พอๆ กับการให้พวกเขาอ่านหนังสือที่เขียนด้วยอักษรอียิปต์โบราณ—พวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจหรือยอมรับมัน สำหรับพวกเขาแล้ว การรู้จักพระเจ้ก็เหมือนกับ การได้ยินเรื่องเล่าเพื่อฝัน ขณะที่ความคิดของพวกเขาอาจมีคสัว แต่ที่จริงแล้วพวกเขาเชื่ออย่างหนักแน่นว่าการรู้จักพระเจ้าเป็นเรื่องเสียเวลาและเป็นการพยายามโดยสูญเปล่าอย่างที่สุด นี่คือนักลประเภทแรก กล่าวคือ ทารกที่พันผ้าอ้อม

ประเภทที่สอง: ช่วงระยะของทารกที่ยังดูนม

เมื่อเปรียบเทียบกับทารกที่พันผ้าอ้อม บุคคลชนิดนี้มีความก้าวหน้าอยู่บ้าง น่าเศร้าใจที่พวกเขายังคงไม่มีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม พวกเขาขาดพร่องความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าและขาดพร่องความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับพระเจ้า และพวกเขาไม่เข้าใจชัดเจนนักว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า แต่ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาเริ่มจุดประสงค์และแนวคิดที่ชัดเจนของพวกเขาเอง พวกเขาไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า การเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือไม่ วัตถุประสงค์และจุดประสงค์ที่พวกเขาแสวงหาโดยผ่านทาง การเชื่อในพระเจ้าคือการชื่นชมพระคุณของพระองค์ การมีความชื่นบานยินดีและสันติสุข การใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบาย การชื่นชมการใส่พระทัยและการปกป้องของพระเจ้า และการใช้ชีวิตภายใต้พระพรของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับระดับที่พวกเขารู้จักพระเจ้า พวกเขาไม่มีความเร่งร้ที่ว่าจะแสวงหาความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่ได้กังวลว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไร หรือพระองค์ทรงปรารถนาจะทำสิ่งใด พวกเขาเพียงแสวงหาอย่างหุนหวนคาดบอดเพื่อให้ได้ชื่นชมพระคุณของพระองค์และได้รับพระพรของพระองค์มากขึ้น พวกเขาพยายามจะได้รับเป็นร้อยเท่าในยุคปัจจุบัน และชีวิตนิรันดร์ในยุคที่กำลังจะมาถึง ความคิดของพวกเขา ระดับการสละตัวเองของพวกเขา การอุทิศตัวของพวกเขา และความทุกข์ของพวกเขา ทั้งหมดมีวัตถุประสงค์เดียวกัน นั่นคือ เพื่อให้ได้รับพระคุณและพระพรของพระเจ้า พวกเขาไม่มีความกังวลเกี่ยวกับเรื่องอื่นใด บุคคลประเภทนี้มั่นใจแต่เพียงว่าพระเจ้าทรงสามารถรักษาผู้คนให้ปลอดภัยและประทานพระคุณของพระองค์ไว้

ห้แก่พวกเขาได้

คนเราสามารถพูดได้ว่าพวกเขาไม่สนใจและไม่เข้าใจชัดเจนนักว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด หรือผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะได้รับด้วยพระวอนะและพระราชกิจของพระองค์

พวกเขาไม่เคยใช้ความมานะพยายามใดๆ เพื่อให้รู้จักเนื้อแท้และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่เคยรวบรวมความสนใจที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขาขาดพร่องความโน้มเอียงที่จะให้ความสนใจกับสิ่งเหล่านี้

อีกทั้งพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะรู้จักสิ่งเหล่านี้ด้วย พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะถามเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ น้ำพระทัยของพระเจ้า หรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

และพวกเขาขาดพร่องความโน้มเอียงนั้นมากเกินไปที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าเรื่องเหล่านี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการขึ้นชมกับพระคุณของพระเจ้าของพวกเขา

และพวกเขากังวลแต่กับพระเจ้าผู้ทรงมีอยู่โดยมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับผลประโยชน์ของพวกเขาเอง

และผู้ทรงสามารถประทานพระคุณให้กับมนุษย์ได้เท่านั้น พวกเขาไม่มีความสนใจใดๆ เลยในสิ่งอื่นใด

และดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงได้

ไม่ว่าพวกเขาจะได้เชื่อในพระเจ้ามาก็ปีแล้วก็ตาม หากปราศจากผู้ที่คอยให้น้ำหรือป้อนอาหารพวกเขา

ก็เป็นการยากที่พวกเขาจะเดินต่อไปในเส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้าได้

หากพวกเขาไม่สามารถขึ้นชมความชื่นบานยินดีและสันติสุขก่อนหน้านั้นของพวกเขาหรือพระคุณของพระเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ค่อนข้างหมิ่นเหม่ที่จะเดินจากไป นี่คือนุคคณประเภทที่สอง กล่าวคือ

บุคคลที่มีอยู่ในช่วงระยะของทารกที่ยังดูคนม

ประเภทที่สาม: ช่วงระยะของทารกที่หย่านม หรือช่วงระยะของเด็กเล็ก

ผู้คนกลุ่มนี้ครอบครองความตระหนักที่ชัดเจนเป็นจำนวนหนึ่ง

พวกเขาตระหนักว่าการขึ้นชมพระคุณของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าตัวพวกเขาเองครอบครองประสบการณ์ที่แท้จริง และพวกเขาตระหนักว่าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีวันเกี่ยวกับการแสวงหาความชื่นบานยินดีและสันติสุขกับการแสวงหาพระคุณ

หรือหากพวกเขาสามารถเป็นพยานโดยการแบ่งปันประสบการณ์การขึ้นชมพระคุณของพระเจ้าของพวกเขา

หรือโดยการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์ได้ประทานให้พวกเขา

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาครอบครองชีวิต

อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าพวกเขาครอบครองความเป็นจริงของความจริง โดยเริ่มต้นจากความมีสติของพวกเขา

พวกเขายุติการมีความหวังอย่างไรเหตุผลว่าพวกเขามีแต่จะมีพระคุณของพระเจ้าติดตามเคียงข้างเท่านั้น

แต่ในขณะที่พวกเขาขึ้นชมพระคุณของพระเจ้า

พวกเขาก็ปรารถนาที่จะทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระเจ้าไปพร้อมกันแทน
พวกเขาเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา สู้ทนความยากลำบากและความเหนื่อยล้าเล็กน้อย
มีส่วนร่วมในการให้ความร่วมมือกับพระเจ้าในระดับหนึ่งๆ อย่างไรก็ตาม
เพราะการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา มีสิ่งเจือปนมากจนเกินไป
เพราะเจตนาและความอยากแต่ละอย่างที่พวกเขาเก็บงำนั้น แข็งแกร่งจนเกินไป
เพราะอุปนิสัยของพวกเขาโอหังอย่างล้นพ้นมากจนเกินไป
จึงเป็นการยากที่พวกเขาจะทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาหรือจงรักภักดีต่อพระเจ้า ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่สามารถทำให้ความปรารถนาแต่ละอย่างของพวกเขาเป็นจริง
หรือทำตามสัญญาที่พวกเขามีให้กับพระเจ้าได้บ่อยครั้ง พวกเขามักพบตัวเองอยู่ในสภาวะที่ขัดแย้ง กล่าวคือ
พวกเขาปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยจนถึงระดับที่สูงสุดที่เป็นไปได้
แต่กระนั้นพวกเขาก็ใช้กำลังทั้งหมดของพวกเขาในการต่อต้านพระองค์ และพวกเขามักให้คำปฏิญาณต่อพระเจ้า
แต่หลังจากนั้นก็ทำผิดคำปฏิญาณของพวกเขาอย่างรวดเร็ว และที่บ่อยยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขามักพบตัวเองอยู่ในสภาวะที่ขัดแย้งอื่นๆ อีก กล่าวคือ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าอย่างจริงจัง
แต่กระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์และทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระองค์
พวกเขาหวังอย่างร้อนรนว่าพระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งให้แก่พวกเขา นำทางพวกเขา จัดหาให้พวกเขา
และช่วยเหลือพวกเขา แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงแสวงหาทางออกของตัวเอง
พวกเขาปรารถนาที่จะเข้าใจและรู้จักพระเจ้า แต่กระนั้นพวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระองค์
แทนที่จะทำเช่นนั้น พวกเขากลับหลีกเลี่ยงพระเจ้าอยู่เสมอ และหัวใจของพวกเขาปิดรับพระองค์
ในขณะที่พวกเขามีความเข้าใจและประสบการณ์เพียงผิวเผินเกี่ยวกับความหมายตามตัวอักษรของพระวจนะของ
พระเจ้าและของความจริง และมีมโนคติที่ผิวเผินเกี่ยวกับพระเจ้าและความจริง
พวกเขายังคงไม่สามารถยืนยันหรือกำหนดพิจารณาจากจิตใต้สำนึกได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงหรือไม่
หรือยืนยันว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมอย่างแท้จริงหรือไม่
พวกเขายังไม่สามารถกำหนดพิจารณาความเป็นจริงของพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้าได้
นับประสาอะไรที่จะกำหนดพิจารณาการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระองค์
การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาประกอบด้วยความสงสัยและความเข้าใจผิดเสมอ
และยังประกอบด้วยจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายด้วยเช่นกัน
ในขณะที่พวกเขาชื่นชมพระคุณของพระเจ้า
พวกเขาก็ได้รับประสบการณ์หรือปฏิบัติตามความจริงบางอย่างด้วยความลังเลเช่นกัน
ซึ่งพวกเขาพิจารณาความจริงเหล่านี้ว่ามีความเป็นไปได้ในการประนีประนอมการเชื่อของพวกเขา

เสริมประสบการณ์ในการที่เชื่อพระเจ้าของพวกเขา

ยืนยันความถูกต้องของความเข้าใจในการที่เชื่อพระเจ้าของพวกเขา

และสนองความหึงหวงของพวกเขาโดยการเดินบนเส้นทางชีวิตที่ตัวพวกเขาเองสร้างขึ้น

และโดยการสำเร็จลุล่วงในหน้าที่การงานที่ชอบธรรมสำหรับมวลมนุษย์ ในขณะที่เดียวกัน

พวกเขายังทำสิ่งเหล่านี้เพื่อสนองความอยากของพวกเขาเองที่จะได้รับพระพร

ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเดิมพันที่พวกเขาเล่นด้วยความหวังว่าจะได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าสำหรับมนุษยชาติ

และเพื่อให้สำเร็จลุล่วงในความทะเยอทะยานที่มีกึกก้องใฝ่สูงและความอยากชั่วชีวิตของพวกเขาว่าจะไม่หยุดพัก

จนกว่าพวกเขาจะได้รับพระเจ้าแล้ว ผู้คนเหล่านี้มีน้อยคนเหลือเกินที่จะสามารถได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้า

เพราะความอยากของพวกเขาและเจตนาที่จะได้รับพระพรของพวกเขา นั้นสำคัญสำหรับพวกเขามากจนเกินไป

พวกเขาไม่มีความอยากที่จะละทิ้งสิ่งนี้ และพวกเขาไม่สามารถทนที่จะทำเช่นนั้นได้โดยแท้

พวกเขากลัวว่าหากปราศจากความอยากที่จะได้รับพระพร

และหากปราศจากความมกัใฝ่สูงที่ทะนุถนอมมายาวนานว่าจะไม่หยุดพักจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระเจ้าแล้ว

พวกเขาจะสูญเสียเครื่องกระตุ้นที่จะเชื่อในพระเจ้าไป ดังนั้น

พวกเขาจึงไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง

พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระอุปนิสัยหรือเนื้อแท้ของพระเจ้าด้วยซ้ำ

นับประสาอะไรที่จะพูดถึงหัวข้อเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้า นี่เป็นเพราะว่าทันทีที่พระเจ้า เนื้อแท้ของพระองค์

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์แทนที่การจินตนาการของพวกเขา

ความฝันของพวกเขาจะลอยหายไปในวันไฟ และสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าความเชื่อที่บริสุทธิ์และ “คุณความดี”

ที่สะสมผ่านการทำงานอย่างเพียรพยายามมานานหลายปีจะหายไปและกลายเป็นความว่างเปล่า

ในทำนองเดียวกัน “อาณาจักร”

ที่พวกเขาได้พิชิตด้วยหยาดเหงื่อและเลือดของพวกเขาในช่วงเวลาหลายปีจะเผชิญกับการพังทลาย

ทั้งหมดนี้จะมีนัยสำคัญว่าช่วงเวลาการทำงานและความมานะพยายามหลายปีของพวกเขาไร้ประโยชน์มาตลอด

และว่าพวกเขาต้องเริ่มต้นจากความว่างเปล่าอีกครั้ง

นี่คือความเจ็บปวดที่ยากลำบากที่สุดที่พวกเขาจะแบกรับในหัวใจของพวกเขา

และเป็นผลลัพธ์ที่พวกเขาอยากจะเห็นน้อยที่สุด ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงถูกขังไว้ในภาวะจนมุมนี้

และปฏิเสธที่จะหันหลังกลับ นี่คือนุคคลประเภทที่สาม กล่าวคือ นุคคลที่มีอยู่ในช่วงระยะของทารกที่หย่านม

ผู้คนสามประเภทที่อธิบายไปข้างต้น—ซึ่งหมายถึงผู้ที่มิอยู่ในสามช่วงระยะเหล่านี้—

ไม่ได้ครอบครองความเชื่อที่แท้จริงใดๆ

เกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
อีกทั้งพวกเขาไม่ได้มีการจำแนกออกหรือการยืนยันที่ชัดเจนและถูกต้องแม่นยำใดๆ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น
จึงเป็นการยากอย่างยิ่งที่ผู้คนสามประเภทนี้จะเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง
อีกทั้งยังเป็นการยากเช่นกันที่พวกเขาจะได้รับความปรานี ความรู้แจ้ง หรือความกระจำของพระเจ้า
เพราะลักษณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและท่าทีที่ผิดพลาดที่พวกเขามีต่อพระเจ้านั้นทำให้เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์
จะทรงปฏิบัติพระราชกิจภายในหัวใจของพวกเขา ความสงสัย มโนคติผิดๆ
และการจินตนาการของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้านั้นเกินกว่าการเชื่อและความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า
เหล่านี้คือผู้คนสามประเภทที่มีความเสี่ยงอย่างมาก และเป็นสามช่วงระยะที่อันตรายอย่างมาก
เมื่อคนเรารักษาท่าทีที่สงสัยต่อพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า พระอัครลักษณ์ของพระเจ้า
เรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงและความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระองค์หรือไม่
และเมื่อคนเราไม่สามารถมั่นใจในสิ่งเหล่านี้ได้
คนเราจะสามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้าได้อย่างไร?
คนเราจะสามารถยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง เป็นหนทาง และเป็นชีวิตได้อย่างไร?
คนเราจะสามารถยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้อย่างไร?
คนเราจะสามารถยอมรับความรอดของพระเจ้าได้อย่างไร?
คนประเภทนี้จะสามารถได้รับการทรงนำทางและการจัดเตรียมที่แท้จริงของพระเจ้าได้อย่างไร?
ผู้ที่อยู่ในสามช่วงระยะเหล่านี้สามารถต่อต้านพระเจ้า ตัดสินพระเจ้า หมิ่นประมาทพระเจ้า
หรือทรยศพระเจ้าได้ทุกเมื่อ พวกเขาสามารถทิ้งขว้างหนทางที่แท้จริงและละทิ้งพระเจ้าได้ทุกเมื่อ
คนเราสามารถพูดได้ว่าผู้คนในสามช่วงระยะเหล่านี้มีอยู่ในช่วงเวลาวิกฤติ
เพราะพวกเขาไม่เคยเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในการที่เชื่อในพระเจ้า

ประเภทที่สี่: ช่วงระยะของเด็กที่กำลังเติบโต หรือวัยเด็ก

หลังจากที่บุคคลหนึ่งหย่านมแล้ว—นั่นคือ หลังจากที่เขาได้ชื่นชมพระคุณในปริมาณที่มากพอแล้ว—
พวกเขาเริ่มต้นสำรวจความหมายของการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาเริ่มปรารถนาที่จะทำความเข้าใจคำถามต่างๆ
เช่น เหตุใดมนุษย์จึงมีชีวิต มนุษย์ควรใช้ชีวิตอย่างไร
และเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์กับมนุษย์
เมื่อความคิดที่ไม่ชัดเจนและรูปแบบความคิดที่งุนงงสับสนเหล่านี้อุบัติขึ้นภายในพวกเขาและมีอยู่ภายในพวกเขา
พวกเขาได้รับการให้น้ำอย่างต่อเนื่อง และพวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้ด้วยเช่นกัน
ในระหว่างช่วงเวลานี้ พวกเขาไม่มีความสงสัยใดๆ อีกต่อไปเกี่ยวกับความจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้า
และพวกเขามีการจับความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำว่าการเชื่อในพระเจ้ามีความหมายว่าอย่างไร บนพื้นฐานนี้

พวกเขาได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ละน้อย และพวกเขาค่อยๆ

ได้รับคำตอบบางอย่างสำหรับความคิดที่ไม่ชัดเจนและรูปแบบความคิดที่งุนงงสับสนของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

ในแง่ของการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาตลอดจนความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้านั้น

ผู้คนในช่วงระยะนี้เริ่มต้นออกเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง และพวกเขาเข้าสู่ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน

ผู้คนเริ่มมีชีวิตภายในช่วงระยะนี้ การบ่งชี้ที่ชัดเจนถึงการครอบครองชีวิตคือการค่อยๆ ตอบคำถามต่างๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักพระเจ้าที่ผู้คนมีในหัวใจของพวกเขาที่ละน้อย—เช่น ความเข้าใจผิด การจินตนาการ

มโนคติที่หลงผิด และการให้คำจำกัดความที่คลุมเครือเกี่ยวกับพระเจ้า—

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะมาเชื่อและระลึกได้จริงๆ ถึงความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังมาครอบครองคำจำกัดความที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระเจ้า

และมีสถานที่ที่ถูกต้องสำหรับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาด้วย

และการติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริงจะเข้ามาแทนที่ความเชื่อที่คลุมเครือของพวกเขา ในระหว่างช่วงระยะนี้

ผู้คนค่อยๆ มารู้จักมโนคติผิดๆ

ที่พวกเขามีต่อพระเจ้าและการไล่ตามเสาะหาและหนทางแห่งการเชื่อที่ผิดพลาดของพวกเขา

พวกเขาเริ่มกระหายความจริง กระหายที่จะได้รับประสบการณ์กับการพิพากษา การติสสอน

และการคุมวินัยของพระเจ้า และกระหายการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาค่อยๆ

ทิ้งมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการทุกชนิดเกี่ยวกับพระเจ้าไว้เบื้องหลังในระหว่างช่วงระยะนี้

และในขณะเดียวกัน พวกเขาก็เปลี่ยนแปลงและแก้ไขความรู้ผิดๆ ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้ถูกต้อง

และได้รับความรู้พื้นฐานที่ถูกต้องบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ถึงแม้ว่าความรู้ส่วนหนึ่งที่ผู้คนในช่วงระยะนี้ครอบครองนั้นจะไม่เฉพาะเจาะจงหรือถูกต้องแม่นยำมากนัก

แต่อย่างน้อยที่สุดพวกเขาก็ค่อยๆ เริ่มทิ้งขว้างมโนคติที่หลงผิด ความรู้ที่ผิดพลาด

และความเข้าใจผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาไม่รักษามโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าของอีกต่อไป

พวกเขาเริ่มต้นเรียนรู้วิธีการทิ้งขว้าง—การทิ้งขว้างสิ่งทั้งหลายที่พบท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง

สิ่งทั้งหลายจากความรู้ และสิ่งทั้งหลายจากซาตาน พวกเขาเริ่มเต็มใจที่จะบนอบต่อสิ่งที่ถูกต้องและเป็นบวก

แม้กระทั่งต่อสิ่งที่มาจากพระวาระของพระเจ้าและสิ่งที่สอดคล้องกับความจริง นอกจากนี้

พวกเขายังเริ่มพยายามที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า

รู้และปฏิบัติตามพระวาระของพระองค์ด้วยตัวเอง

ยอมรับพระวาระของพระองค์เป็นหลักการของการกระทำของพวกเขา

และเป็นพื้นฐานในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา ในระหว่างช่วงเวลานี้

ผู้คนยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัว

และยอมรับพระวาระของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่พวกเขายอมรับการพิพากษา

การติสอน และพระวาระของพระเจ้า พวกเขากลับกลายมามีความตระหนักรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

และสามารถสำนึกรับรู้ได้ว่าพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อภายในหัวใจของพวกเขา นั้นทรงมีอยู่อย่างแท้จริง

ในพระวาระของพระเจ้า ในประสบการณ์ของพวกเขาและชีวิตของพวกเขา นั้น พวกเขารู้สึกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ว่าพระเจ้าทรงเฝ้าดูชะตากรรมของมนุษย์เสมอ และทรงนำทางและจัดเตรียมให้มนุษย์เสมอ พวกเขาค่อยๆ

ยืนยันถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยผ่านทางความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้า ดังนั้น

ก่อนที่จะพวกเขาจะตระหนัก

พวกเขาก็ได้รับรองและเริ่มเชื่อในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างหนักแน่น โดยไม่รู้ตัวไปแล้ว

และพวกเขาได้รับรองพระวาระของพระเจ้าไปแล้ว ทันทีที่ผู้คนรับรองพระวาระและพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาจะปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ปฏิเสธมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง ปฏิเสธความรู้ของพวกเขาเอง

ปฏิเสธการจินตนาการของพวกเขาเองอย่างไม่หยุดยั้ง

และในขณะที่พวกเขาก็ยังแสวงหาว่าความจริงคืออะไรและน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไรอย่างไม่หยุดยั้งด้วยเช่น

กัน ความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าค่อนข้างผิวเผินในระหว่างช่วงเวลาการพัฒนานี้—

พวกเขาไม่สามารถบรรยายความรู้นี้เป็นคำพูดได้อย่างชัดเจนด้วยซ้ำ

อีกทั้งพวกเขายังไม่สามารถแสดงความรู้นี้ในแง่ที่เป็นรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงได้—

และพวกเขามีเพียงความเข้าใจที่มีพื้นฐานมาจากการรับรู้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม

เมื่อนำมาวางเปรียบเทียบกับสามช่วงระยะก่อนหน้านี้

ชีวิตที่ยังไม่เติบโตเต็มที่ของผู้คนในช่วงเวลานี้ได้รับการให้น้ำและการจัดหาพระวาระของพระเจ้าแล้ว

และดังนั้นจึงได้เริ่มผลิบานอ่อนแล้ว ชีวิตของพวกเขาเป็นเหมือนกับเมล็ดพันธุ์ที่ฝังอยู่ใต้พื้นดิน

หลังจากที่ได้รับความชื้นและสารอาหารแล้ว มันจะงอกผ่านดินขึ้นมา

และการผลิบานอ่อนของมันจะเป็นตัวแทนของถึงการเกิดชีวิตใหม่

การเกิดนี้ทำให้คนเราสามารถมองเห็นสัญญาณของชีวิต เมื่อผู้คนมีชีวิต พวกเขาจะเติบโต ดังนั้น

บนรากฐานเหล่านี้—การค่อยๆ เดินหน้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องในการที่เชื่อในพระเจ้า

การทิ้งขว้างมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง การได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้า—

ชีวิตของผู้คนจะเติบโตทีละเล็กละน้อยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเติบโตนี้วัดบนพื้นฐานใด?

การเติบโตนี้วัดตามประสบการณ์ที่บุคคลนั้นมีกับพระวาระของพระเจ้า

และความเข้าใจแท้จริงที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะพบว่าจะเป็นการยากอย่างยิ่งที่จะใช้คำพูดของพวกเขาเองในการอธิบายอย่างถูกต้องแม่นยำถึงความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าและเนื้อแท้ของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการเติบโตนี้ แต่ผู้คนกลุ่มนี้ไม่มีความเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาความยินดีตามใจตัวเองโดยผ่านทาง การได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

หรือเชื่อในพระเจ้าเพื่อไล่ตามเสาะหาจุดประสงค์ที่จะได้รับพระคุณของพระเจ้าของพวกเขาเองอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตที่ใช้ชีวิตตามพระวาทะของพระเจ้า และกลายเป็นไฟรฟไฟที่ได้รับความรอดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามั่นใจและพร้อมที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า นี่คือเครื่องหมายของผู้ที่อยู่ในช่วงระยะแห่งการเติบโต

ถึงแม้ว่าผู้คนในช่วงระยะนี้จะมีความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอยู่บ้าง แต่ความรู้นี้ก็พร่ามัวและเลือนรางอย่างมาก ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถบรรยายสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน แต่พวกเขาก็รู้สึกได้ว่าพวกเขาได้รับบางสิ่งบางอย่างภายในแล้ว

เพราะพวกเขาได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าโดยผ่านทาง การติสอน และการพิพากษาของพระเจ้านั้นแล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ยังคงค่อนข้างผิวเผิน และยังอยู่ในช่วงระยะขั้นต้น ผู้คนกลุ่มนี้มีมุมมองที่เฉพาะเจาะจงซึ่งพวกเขาใช้ปฏิบัติต่อพระคุณของพระเจ้า

ซึ่งสิ่งนี้ได้รับการแสดงออกในการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ที่พวกเขาไล่ตามเสาะหา

และวิธีการที่พวกเขาไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้น พวกเขาได้เห็นแล้วในพระวาทะและพระราชกิจของพระเจ้า

ในข้อพึงประสงค์ทุกประเภทของพระองค์ต่อมนุษย์ และในสิ่งที่พระองค์ทรงเผยเกี่ยวกับมนุษย์ว่า

หากพวกเขายังคงไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง หากพวกเขายังคงไม่พยายามเข้าสู่ความเป็นจริง

หากพวกเขายังคงไม่พยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและรู้จักพระเจ้าในขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวาทะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะสูญเสียความหมายของการที่เชื่อในพระเจ้า

พวกเขามองเห็นว่าไม่สำคัญว่าพวกเขาจะชื่นชมพระคุณของพระเจ้านามากเพียงใด

พวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย หรือรู้จักพระเจ้าได้

และเห็นว่าหากผู้คนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่วันสัมผัสฤทธิ์การเติบโต ได้รับชีวิต หรือสามารถได้รับความรอดได้ กล่าวโดยสรุปคือ

หากบุคคลหนึ่งไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงและไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางพระวาทะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะคงอยู่ในช่วงระยะของการท้อถอยวันวัน

และไม่มีวันได้มีความคืบหน้าแม้เพียงหนึ่งก้าวในการเติบโตของชีวิตของพวกเขา

หากเจ้าอยู่ในช่วงระยะของการท้อถอยไป หากเจ้าไม่มีวันเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวาทะของพระเจ้า

หากเจ้าไม่มีวันมีพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของเจ้า

หากเจ้าไม่มีวันครอบครองการเชื่อและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะเป็นไปได้ใดๆ

หรือไม่ที่พวกเจ้าจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า? ดังนั้น

ผู้ใดก็ตามที่เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา

ผู้ใดก็ตามที่เริ่มยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้ใดก็ตามที่อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลง และผู้ใดก็ตามที่มีหัวใจที่กระหายความจริง

ผู้ที่มีความอยากที่จะรู้จักพระเจ้า และความอยากที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า

เหล่านี้คือผู้ที่ครอบครองชีวิตอย่างแท้จริง นี่คือนุคูลประเภทที่สี่อย่างแท้จริง

นั่นคือประเภทของเด็กที่กำลังเติบโต ผู้ที่อยู่ในช่วงระยะวัยเด็ก

ประเภทที่ห้า: ช่วงระยะการเติบโตเต็มที่ของชีวิต หรือช่วงระยะของผู้ใหญ่

หลังจากได้รับประสบการณ์และเดินเตาะแตะผ่านช่วงระยะของวัยเด็ก

ซึ่งเป็นช่วงระยะของการเติบโตที่เต็มไปด้วยการขึ้นลงซ้ำๆ แล้ว ชีวิตของผู้คนก็จะกลายเป็นมีเสถียรภาพขึ้น

จังหวะก้าวเดินไปข้างหน้าของพวกเขาไม่หยุดลงอีกต่อไป และไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางพวกเขาได้

ถึงแม้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะยังคงขรุขระและตะปุ่มตะป่ำ แต่พวกเขาก็ไม่อ่อนแอหรือขลาดกลัวอีกต่อไป

และพวกเขาไม่คลำทางไปข้างหน้าหรือไม่รู้เหนือรู้ได้อีกต่อไป

รากฐานของพวกเขาหยั่งรากลึกภายในประสบการณ์จริงกับพระวณะของพระเจ้า

และหัวใจของพวกเขาได้รับการดึงดูดจากความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พวกเขากระหายที่จะติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า ที่จะรู้เนื้อแท้ของพระเจ้า

และที่จะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ผู้คนในช่วงระยะนี้รู้อย่างชัดเจนแล้วว่าใครที่พวกเขาเชื่อ

และพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า และความหมายของชีวิตของพวกเขาเอง

และพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือความจริง

ในช่วงเวลาหลายปีที่พวกเขาได้รับประสบการณ์

พวกเขาระลึกได้ว่าหากปราศจากการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

บุคคลหนึ่งจะไม่มีวันสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยหรือรู้จักพระเจ้าได้

และจะไม่มีวันสามารถมาอยู่เฉพะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง

ภายในหัวใจของผู้คนเหล่านี้คือความอยากอย่างยิ่งที่จะได้รับการทดสอบจากพระเจ้า

เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในขณะที่ได้รับการทดสอบ
และเพื่อบรรลุถึงความรักที่บริสุทธิ์มากขึ้น
และในขณะเดียวกันก็สามารถเข้าใจและรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น
ผู้คนในช่วงระยะนี้ได้ใช้เวลาช่วงระยะของการทารกและช่วงระยะของการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าและการกินขนม
ปังของพวกเขาจนพอใจอย่างสมบูรณ์แล้ว
พวกเขาไม่วางความหวังอันพึงพอใจไว้ที่การทำให้พระเจ้าทรงทนยอมรับและแสดงความปรานีต่อพวกเขาอีกต่อไป
ในทางตรงกันข้าม
พวกเขากลับมั่นใจที่จะได้รับและหวังที่จะได้รับการติสอนและการพิพากษาอย่างไม่หยุดยั้งของพระเจ้า
เพื่อที่จะแยกตัวพวกเขาเองออกจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาและทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย
ความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
หรือเป้าหมายสุดท้ายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา ทั้งหมดต่างชัดเจนอย่างยิ่งในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น
ผู้คนในช่วงระยะของผู้ใหญ่ได้ใช้เวลาช่วงระยะของความเชื่อที่คลุมเครือ
ช่วงระยะที่พวกเขาอาศัยพระคุณเพื่อความรอด
ช่วงระยะของชีวิตที่ยังไม่เติบโตเต็มที่และไม่สามารถทนต่อการทดสอบ ช่วงระยะของความพรั่นพรึง
ช่วงระยะของการคลำทาง ช่วงระยะของการไม่มีเส้นทางให้เดินบ่อยครั้ง
ช่วงเวลาที่ไม่มั่นคงของการสลับระหว่างความร้อนและเย็นอย่างฉับพลัน
และช่วงระยะที่คนเราติดตามพระเจ้าโดยที่ปิดตาข้างหนึ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว
ผู้คนประเภทนี้ได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระเจ้าบ่อยครั้ง
และมีส่วนร่วมในการสมาคมและการสื่อสารที่แท้จริงกับพระเจ้าบ่อยครั้ง
คนเราสามารถพูดได้ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตในช่วงระยะนี้ได้จับความเข้าใจส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว
ว่าพวกเขาสามารถพบหลักฐานของความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ
และว่าพวกเขารู้ว่าจะทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาอย่างไร นอกจากนั้น
พวกเขายังได้พบเส้นทางแห่งการรู้จักพระเจ้าแล้ว และได้เริ่มเป็นพยานต่อความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าแล้ว
ในช่วงระหว่างกระบวนการแห่งการเติบโตที่ละน้อย
พวกเขาได้รับความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทีละน้อย นั่นคือ
เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในการทรงสร้างมนุษยชาติ
และเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในการบริหารจัดการมนุษยชาติ พวกเขายังค่อยๆ
ได้รับความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในแง่ของเนื้อแท้ด้วยเช่นกัน
ไม่มีมโนคติที่หลงผิดหรือการจินตนาการใดของมนุษย์ที่สามารถแทนที่ความรู้นี้ได้

ในขณะที่คนเราไม่สามารถพูดได้ว่าในช่วงระยะที่ห้านั้นชีวิตของบุคคลหนึ่งเติบโตเต็มที่อย่างสมบูรณ์
หรือว่าบุคคลนี้มีความชอบธรรมหรือครบบริบูรณ์ ถึงอย่างนั้น
บุคคลประเภทนี้ก็ได้ก้าวไปข้างหน้าสู่ช่วงระยะของการเติบโตเต็มที่ในชีวิตแล้ว
และสามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
มาขึ้นประจันกับพระวณะของพระเจ้าและเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้แล้ว
เพราะบุคคลประเภทนี้ได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้ามามากมายยิ่งนัก
ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบนับไม่ถ้วน และได้รับประสบการณ์กับตัวอย่างการคุมวินัย การพิพากษา
และการตีสอนนับไม่ถ้วนจากพระเจ้า การนบนอบต่อพระเจ้าของพวกเขาจึงไม่ใช่การนบนอบแบบสัมพัทธ์
แต่เป็นการนบนอบที่แน่นอน
ความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าได้แปลงรูปจากภาวะที่ไม่รู้ตัวเป็นความรู้ที่ชัดเจนและแม่นยำ
จากผิวเผินเป็นลึกซึ้ง จากเบลอและพร่ามัวเป็นพิถีพิถันและจับต้องได้
พวกเขาได้เปลี่ยนจากการคลำทางอย่างพากเพียรและการแสวงหาในเชิงรับเป็นความรู้อย่างไม่ต้องพยายามและก
ารเป็นพยานในเชิงรุก
สามารถกล่าวได้ว่าผู้คนในช่วงระยะนี้ครอบครองความเป็นจริงของความจริงของพระวณะของพระเจ้า
ว่าพวกเขาได้ก้าวไปบนเส้นทางสู่การทำให้เพียบพร้อม เช่นเดียวกับเส้นทางที่เปโตรเดิน นี่ก็ובุคคลชนิดที่ห้า
ผู้ที่ใช้ชีวิตในช่วงระยะของการเติบโตเต็มที่—ช่วงระยะของผู้ใหญ่

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การรู้จักพระเจ้า 4

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 120

การเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าจากมุมมองระดับมหัพภาคและจุลภาค

สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์ เป็นการแสดงออกอันมีคุณลักษณะเฉพาะและเป็นเนื้อแท้พิเศษ อันเป็นพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง อันเป็นสิ่งที่ไม่มีในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและไม่ได้ทรงสร้างใดๆ นั่นก็คือ มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจประเภทนี้ กล่าวคือ มีเพียงพระผู้สร้าง—พระเจ้าพระผู้ทรงเอกลักษณ์—ที่ได้รับการแสดงออกมาในแบบนี้และมีเนื้อแท้แล้วเช่นนั้น

เหตุใดหรือพวกเขาจึงควรพุดคุยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า?

สิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองนั้นมีความแตกต่างจาก “สิทธิอำนาจ” ที่มนุษย์คิดฝันในใจของเขาอย่างไร? อะไรหรือที่พิเศษเกี่ยวกับมัน? เหตุใดการพุดคุยเกี่ยวกับมันในที่นี้จึงมีนัยสำคัญเป็นพิเศษ?

พวกเขาแต่ละคนพึงพิจารณาหัวเรื่องนี้โดยรอบคอบเถิด สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” คือแนวคิดที่คลุมเครือ เป็นแนวความคิดที่จำเป็นต้องมีความพยายามอย่างใหญ่หลวงที่จะทำความเข้าใจ และการอภิปรายใดๆ ในเรื่องนี้ก็มีแนวโน้มไปในเชิงนามธรรม ดังนั้น

จึงมักจะมิช้องโหวะระหว่างความรู้ที่มนุษย์สามารถมีได้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้ากับเนื้อแท้ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าอยู่เสมอ ในการที่จะเชื่อมช่องโหว่นี้ให้ติดกัน ทุกคนต้องค่อยๆ

มาทำความรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าโดยผ่านทางผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ สิ่งต่างๆ

และปรากฏการณ์หลากหลายที่อยู่ภายในการเอื้อมถึงของมนุษย์และภายในความสามารถของพวกเขาที่จะเข้าใจในชีวิตจริงของพวกเขา แม้ว่าวลี “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” อาจดูยากที่จะหยั่งลึก

แต่สิทธิอำนาจของพระเจ้าก็ไม่ได้เป็นนามธรรมเสียทั้งหมด

พระองค์ทรงปรากฏอยู่กับมนุษย์โดยตลอดทุกนาทิจของชีวิตมนุษย์ ทรงนำทางเขาโดยตลอดในทุกๆ วัน ดังนั้นในชีวิตจริงแล้ว

ทุกตัวบุคคลจำเป็นต้องมองเห็นและได้รับประสบการณ์ในแง่มุมที่จับต้องได้มากที่สุดแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้า แง่มุมที่จับต้องได้นี้เองที่เป็นข้อพิสูจน์เพียงพอว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นมีอยู่จริง

และมันอ่านวยให้คนเราระลึกได้และจับใจความได้อย่างครบถ้วนในข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจดังกล่าวอยู่

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา และเมื่อได้ทรงสร้างมันแล้ว

พระองค์ทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

นอกเหนือจากการทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งแล้ว พระเจ้ายังทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

แนวคิดที่ว่า “พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง” นี้ หมายความว่าอย่างไร? เรื่องนี้สามารถอธิบายได้ว่าอย่างไร?

มันจะนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงได้อย่างไร?

การเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทำการควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างนั้น

สามารถนำไปสู่การเข้าใจสิทธิอำนาจของพระองค์ได้อย่างไร? จากวลี “สิทธิอำนาจของพระเจ้า”

นี่เเองที่พวกเราควรมองเห็นว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงควบคุมนั้นหาใช่ส่วนหนึ่งของหมู่ดาวเคราะห์ไม่ และไม่ใช่ส่วนหนึ่งของสิ่งทรงสร้าง และยังไม่ใช่ส่วนหนึ่งของมนุษยชน แต่เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง จากสิ่งที่มีขนาดใหญ่โตไปจนถึงสิ่งที่เล็กเป็นจุน จากสิ่งที่มองเห็นได้ไปจนถึงสิ่งที่มองไม่เห็น จากหมู่ดาวแห่งห้วงจักรวาลไปจนถึงสิ่งต่างๆ ที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก

ตลอดจนเหล่าจุลชีพที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่ดำรงอยู่ในรูปแบบอื่นๆ

นี่คือนิยามอันเที่ยงตรงของ “ทุกสิ่งทุกอย่าง” ที่พระเจ้าทรง “ทำการควบคุม” กล่าวคือ

มันคือวงเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ ขอบข่ายแห่งอธิปไตยและกฎเกณฑ์ของพระองค์

ก่อนที่มนุษยชาตินี้จะเกิดขึ้น ห้วงจักรวาล—ดาวเคราะห์ทั้งมวลและหมู่ดาวทั้งหมดในสวรรค์—

ได้ดำรงอยู่ก่อนแล้ว ในระดับมหัพภาค

เทพฟ้าปกฟ้าเหล่านี้มีการ โคจรตลอดมาอย่างเป็นปกติภายใต้การควบคุมของพระเจ้าสำหรับการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของพวกมัน ไม่ว่าจะผ่านไปหลายปีติดกันอย่างไร ดาวเคราะห์ใดไปถึงจุดใด ณ เวลาเฉพาะใด

ดาวเคราะห์ใดทำหน้าที่ใดและเมื่อใด ดาวเคราะห์ใดหมุนรอบตัวเองไปกับวงโคจรใด และมันจะหายลับไป หรือถูกแทนที่เมื่อใด—สิ่งทั้งมวลเหล่านี้ดำเนินหน้าไปโดยปราศจากความผิดพลาดแม้เพียงเล็กน้อย

ตำแหน่งของดาวเคราะห์และระยะห่างระหว่างพวกมันทั้งหมดเป็นไปตามแบบแผนต่างๆ อันรัดกุม ซึ่งทั้งหมดนั้นสามารถพรรณนาได้โดยข้อมูลอันเที่ยงตรง ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางที่พวกมันเดินทางร่วมไป ความเร็วและแบบแผนของวงโคจรของพวกมัน เวลาที่พวกมันไปอยู่ในตำแหน่งต่างๆ อันหลากหลาย—

ทั้งหมดเหล่านี้สามารถบอกปริมาณได้อย่างเที่ยงตรงและพรรณนาได้โดยกฎพิเศษต่างๆ

หลายชั่วกับชั่วกัลป์ที่ดาวเคราะห์ทั้งหลายได้ดำเนินไปตามกฎเหล่านี้โดยปราศจากการเบี่ยงเบนแม้เพียงเล็กน้อย

ไม่มีอำนาจใดสามารถเปลี่ยนหรือขัดขวางวงโคจรของพวกมันหรือแบบแผนที่พวกมันดำเนินตามได้

เนื่องเพราะกฎพิเศษต่างๆ ที่ปกครองการเคลื่อนไหวของพวกมัน

และข้อมูลอันเที่ยงตรงที่พรรณนาเกี่ยวกับพวกมันนั้นถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

พวกมันดำเนินไปตามกฎเหล่านี้ด้วยตัวเองภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้าผู้สร้าง

ในระดับระดับมหัพภาค ไม่ยากที่มนุษย์จะค้นพบแบบแผนบางอย่าง ข้อมูลบางอย่าง

และกฎหรือปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดและไม่สามารถอธิบายได้

แม้มนุษยชาติไม่ยอมรับแต่โดยดีว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง และไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาและทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

และยิ่งไปกว่านั้นไม่ได้ระลึกถึงการดำรงอยู่แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง ไม่ว่าจะอย่างไร
เหล่านัษย์นักวิทยาศาสตร์ นักดาราศาสตร์ และนักฟิสิกส์ทั้งหลายก็กำลังค้นพบกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า
การดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล
และหลักการกับแบบแผนที่บ่งการการเคลื่อนที่ของพวกมันทั้งหมดนั้นถูกปกครองและควบคุมโดยพลังงานมืดอัน
มหาศาลที่มองไม่เห็นอย่างหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ทำให้นัษย์จำต้องยอมเผชิญหน้าและยอมรับรู้ว่า
มีหนึ่งเดียวผู้ทรงฤทธิ์ในท่ามกลางแบบแผนการเคลื่อนที่เหล่านั้นที่กำลังทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสิ่งทุกอย่าง
อุทยานภาพของพระองค์นั้นเหนือปกติ
และแม้ว่าไม่มีใครสามารถมองเห็นโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์ได้
พระองค์ก็ยังทรงปกครองและควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในทุกชั่วขณะอยู่ดี
ไม่มีมนุษย์คนใดหรือพลังกำลังใดเลยที่สามารถล่วงล้ำอธิปไตยของพระองค์ได้
ครั้นได้เผชิญกับข้อเท็จจริงนี้แล้ว มนุษย์จำต้องระลึกว่า กฎต่างๆ
ที่กำลังปกครองการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งนั้นไม่สามารถถูกควบคุมได้โดยมนุษย์
ไม่สามารถเปลี่ยนได้โดยใครก็ตาม เขาต้องยอมรับแต่โดยดีอีกด้วยว่า
มนุษย์นั้นไม่สามารถเข้าใจกฎเหล่านั้นได้อย่างครบถ้วน และกฎเหล่านั้นไม่ได้กำลังเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
แต่ถูกบงการ โดยอธิปไตยหนึ่ง
เหล่านี้คือการแสดงออกทั้งหมดของสิทธิอำนาจแห่งพระเจ้าที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้ในระดับมหัพภาค
ในระดับจุลภาคนั้น ภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ ทะเล และแผ่นดินใหญ่ทั้งหมดที่มนุษย์อาจมองเห็นบนแผ่นดินโลก
ทุกฤดูกาลที่เขาได้ผ่านประสบการณ์มา ทุกสรรพสิ่งที่อาศัยอยู่ในโลก รวมถึงพืชพรรณ สัตว์ จุลชีพ และมนุษย์
ล้วนอยู่ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้าทั้งสิ้น ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้านั้น
ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้นหรือหายไปโดยสอดคล้องกับพระคำริของพระองค์ กฎต่างๆ
ที่เกิดขึ้นมาควบคุมการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ และสิ่งเหล่านี้เจริญเติบโตและเพิ่มทวีคูณไปด้วยกันกับกฎเหล่านี้
ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดเลยที่อยู่เหนือกฎเหล่านี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? คำตอบเดียวก็คือ
เป็นเพราะสิทธิอำนาจของพระเจ้า หรือพูดอีกอย่างว่า เป็นเพราะพระคำริของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้า
เพราะการกระทำของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวพระองค์เอง นี่หมายความว่า
สิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระกมลของพระเจ้านั้นเองที่ทำให้กำเนิดกฎเหล่านี้ที่ขยับเปลี่ยนและเปลี่ยนไปตามพระ
คำริแห่งพระองค์
และการขยับเปลี่ยนและการเปลี่ยนไปเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นหรือเลื่อนหายไปก็เพื่อประโยชน์ของแผนการของ
พระองค์ ยกตัวอย่างเช่น การเกิดโรคระบาด พวกมันเริ่มโดยปราศจากการเตือน
ไม่มีใครเลยที่รู้จักกำเนิดของพวกมันและเหตุผลที่แท้จริงว่าเหตุใดพวกมันจึงเกิดขึ้น

และเมื่อใดก็ตามที่โรคระบาดหนึ่งลามไปถึงบางสถานที่
พวกที่ถูกชี้ชะตากรรมไว้จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากหายนะได้
วิทยาศาสตร์ของมนุษย์เข้าใจว่าโรคระบาดทั้งหลายเกิดจากการแพร่ระบาดของจุลินทรีย์ที่เป็นอันตรายหรือร้ายแ
รง และความเร็ว ขอบเขต
และวิธีแพร่เชื้อของพวกมันนั้นไม่สามารถคาดทำนายหรือควบคุมได้โดยวิทยาศาสตร์ของมนุษย์
แม้ผู้คนต่อต้านโรคระบาดทั้งหลายในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้
แต่พวกเขาก็ไม่สามารถควบคุมได้ว่าผู้คนใดหรือสัตว์ใดที่จะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อโรคระบา
ดก่อเริ่มขึ้น สิ่งเดียวที่มนุษย์ทำได้ก็คือ พยายามป้องกันพวกมัน ด้านทานพวกมัน
และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพวกมัน
แต่ไม่มีใครรู้เหตุรากเหง้าที่อธิบายการเกิดขึ้นและการสิ้นสุดของโรคระบาดแต่ละโรคใดๆ เลย
และไม่มีใครสามารถควบคุมพวกมันได้ ครั้นได้เผชิญกับการเกิดขึ้นและการแพร่ระบาดของโรคระบาดหนึ่งแล้ว
มาตรการแรกที่มนุษย์ใช้ก็คือ การพัฒนาวัคซีนหนึ่งขึ้นมา
แต่บ่อยครั้งที่โรคระบาดวายลงไปเองก่อนที่จะวัคซีนจะพร้อมใช้ เหตุใดแล้วโรคระบาดเหล่านั้นจึงวายตัวลง?
บ้างก็พูดว่าพวกเชื้อโรคถูกควบคุมไว้ได้แล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ พากันพูดว่า
พวกมันวายลงไปที่เพราะการเปลี่ยนไปของฤดูกาลต่างๆ... ในส่วนของการที่ว่าการคาดเดาไปส่งเดชนี้ฟังขึ้นหรื
อไม่นั้น วิทยาศาสตร์กลับไม่สามารถให้คำอธิบายและไม่สามารถให้คำตอบที่แน่ชัดได้
มนุษยชาติต้องไม่เพียงให้ความสำคัญกับการคาดเดาเหล่านี้
แต่ต้องให้ความสำคัญกับการขาดความเข้าใจและความหวาดกลัวของมนุษย์ชนที่มีต่อโรคระบาดต่างๆ
ด้วยเช่นกัน ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย ไม่มีใครรู้เลยว่า เหตุใดโรคระบาดต่างๆ จึงเริ่มขึ้น
หรือว่าเหตุใดพวกมันจึงจบลง ด้วยเหตุที่มนุษยชาติมีความเชื่ออยู่แค่ในวิทยาศาสตร์
วางใจในวิทยาศาสตร์ทั้งหมดทั้งสิ้น และไม่ได้ระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง
หรือยอมรับอธิปไตยของพระองค์ พวกเขาจึงจะไม่มีวันลู่ถึงคำตอบเลย
ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า ทุกสรรพสิ่งแพร่หลาย
ดำรงอยู่และพินาศไปก็เพราะสิทธิอำนาจแห่งพระองค์และการบริหารจัดการของพระองค์
บางสิ่งมาและไปอย่างเงียบเชียบ
และมนุษย์ไม่สามารถบอกได้ว่าพวกมันมาจากไหนหรือจับความเข้าใจในแบบแผนที่พวกมันดำเนินตามได้
นับประสาอะไรที่จะเข้าใจเหตุผลต่างๆ ว่าทำไมพวกมันจึงมาและไป
แม้ว่ามนุษย์สามารถมองเห็นทั้งหมดที่ผ่านมาท่ามกลางทุกสรรพสิ่งด้วยตาของตัวเอง
และได้ยินมันด้วยหูของเขา และสามารถได้รับประสบการณ์กับมันด้วยกายของเขาเอง

แม้ว่ามันทั้งหมดจะมีอิทธิพลต่อมนุษย์ และแม้ว่ามนุษย์จับความเข้าใจในความไม่ปกติสัมพัทธ์ ความเป็นปกติ หรือแม้แต่ความแปลกประหลาดของปรากฏการณ์อันหลากหลายไปโดยจิตได้สำนึก เขาก็ยังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านั้น ซึ่งเป็นน้ำพระทัยและพระกมลของพระผู้สร้าง มีเรื่องเล่ามากมายเบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านี้ หลายความจริงที่ถูกซ่อนไว้ เนื่องจากมนุษย์ได้พเนจรห่างไกลไปจากพระผู้สร้าง และเนื่องจากเขาไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง เขาจะไม่วันรู้และจับใจความทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างเลย เพราะโดยส่วนใหญ่แล้ว

การควบคุมและอธิปไตยของพระเจ้าเกินล้ำไปกว่าขอบเขตแห่งการจินตนาการของมนุษย์

ขอบเขตของความรู้ของมนุษย์ ขอบเขตของความเข้าใจของมนุษย์

และขอบเขตของสิ่งที่วิทยาศาสตร์ของมนุษย์สามารถสัมผัสผล

นั่นก็คือเหนือล้ำกว่าขอบเขตความรู้ของมนุษยชาติที่ทรงสร้าง บางคนกล่าวว่า

“เพราะเจ้าไม่เคยได้เป็นพยานในอธิปไตยของพระเจ้าด้วยตัวเจ้าเอง

เจ้าจะสามารถเชื่อได้อย่างไรว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจแห่งพระองค์?”

การมองเห็นไม่ใช่การเชื่อเสมอไป ทั้งยังไม่ใช่การระลึกได้และความเข้าใจเสมอไป ดังนั้นแล้ว

ความเชื่อมาจากไหนหรือ? เราสามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า

“ความเชื่อมาจากระดับและความลึกซึ้งของการจับความและประสบการณ์ของผู้คนเกี่ยวกับความเป็นจริงและเหตุการณ์แห่งของสิ่งต่างๆ” หากเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง แต่เจ้าไม่สามารถระลึกได้

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าสามารถรับรู้ได้ถึงข้อเท็จจริงแห่งการควบคุมของพระเจ้าและอธิปไตยของพระเจ้าเหนือทุกสรรพสิ่งแล้วไฉไร เช่นนั้นแล้วในหัวใจของเจ้าเจ้าก็จะไม่มีวันยอมรับ ว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจประเภทนี้

ว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์

เจ้าจะไม่มีวันยอมรับพระผู้สร้างเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 121

ชะตากรรมของมนุษยชาติและชะตากรรมแห่งจักรวาลมีอาจแยกจากอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างได้

พวกเจ้าทุกคนล้วนเป็นผู้ใหญ่ บางคนอยู่ในวัยกลางคน บางคนได้เข้าสู่วัยชราแล้ว

พวกเจ้ามาจากการ ไม่เชื่อในพระเจ้าจนมาถึงการเชื่อในพระองค์

และจากการเริ่มต้นเชื่อในพระเจ้ามาสู่การยอมรับพระวณะของพระองค์

และการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

พวกเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้ามากเพียงใด? เจ้าได้รับ

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอะไรเข้ามาในชะตากรรมมนุษย์บ้าง?

คนเราสามารถสัมผัสในทุกอย่างที่คนเราอยากได้อะไรในชีวิตหรือไม่?

ตลอดไม่ก็ทศวรรษแห่งการดำรงอยู่ของพวกเจ้า

มีก่อย่างที่พวกเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ในทางที่พวกเจ้าปรารถนา?

มีก่อย่างที่เกิดขึ้นโดยที่เจ้าไม่เคยคาดหวัง? มีสักก่อย่างที่มาในแบบของความประหลาดใจอันน่ายินดี?

มีก่อย่างที่คุณยังคงรอคอยต่อไปในความมุ่งหวังว่าพวกมันจะให้ดอกผล—กำลังรอคอยชั่วขณะที่เหมาะสม

กำลังรอคอยน้ำพระทัยแห่งฟ้าโดยไม่รู้สึกตัว? มีก่อย่างที่ทำให้คุณรู้สึกอับจนหนทางและถูกขัดขวาง?

ทุกคนเต็มไปด้วยความหวังเกี่ยวกับชะตากรรมของพวกเรา

กำลังคาดหวังว่าทุกอย่างในชีวิตของพวกเราจะเป็นไปดังที่พวกเราปรารถนา

ว่าพวกเราจะไม่ขาดแคลนอาหารหรือเครื่องนุ่งห่ม ว่าโชคชะตาของพวกเราจะบังเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

ไม่มีใครเลยที่ต้องการชีวิตซึ่งยากจนและถูกเอารัดเอาเปรียบ เต็มไปด้วยความยากลำบาก

และรุมเร้าไปด้วยหายนะ แต่ผู้คนไม่อาจรู้ล่วงหน้าหรือควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ บางทีสำหรับบางคนแล้ว

อดีตเป็นเพียงประสบการณ์อันยุ่งเหยิงปะปน พวกเราไม่เคยเรียนรู้ในสิ่งที่น้ำพระทัยแห่งฟ้าเป็น

และพวกเขาก็ไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่าน้ำพระทัยแห่งฟ้าคืออะไร พวกเขาดำเนินชีวิตของตัวเองไปอย่างไม่คิดอะไร

เหมือนพวกสัตว์ทั้งหลายที่ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษยชาติ หรือเหตุผลที่มนุษย์มีชีวิต

หรือวิธีที่มนุษย์ควรใช้ชีวิต ผู้คนเหล่านี้ถึงวัยชราโดยที่ไม่ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์เลย

และกระทั่งชั่วขณะที่พวกเขาตาย พวกเขายังไม่รู้เลยว่าอะไรคือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ผู้คนเหล่านั้นได้ตายไปแล้ว พวกเขามีชีวิตอยู่โดยปราศจากจิตวิญญาณ พวกเขาคือสัตว์ป่า

แม้ว่าผู้คนใช้ชีวิตอยู่ภายในการทรงสร้างและได้รับความชื่นชมยินดีมาจากหลายทางที่โลกสนองความต้องการที่

จำเป็นในทางวัตถุของพวกเขาก็เป็นที่ยังพอใจ

และแม้ว่าพวกเขามองเห็นโลกในทางวัตถุที่กำลังก้าวหน้าไปอย่างสม่ำเสมอ

แต่ประสบการณ์ของตัวเองพวกเขารู้สึกและได้รับความประสบการณ์—นั่น

ไม่เกี่ยวอะไรกับสิ่งต่างๆ ในทางวัตถุเลย และไม่มီးอะไรเลยในทางวัตถุที่เป็นสิ่งซึ่งใช้แทนประสบการณ์ ประสบการณ์คือความระลึกที่ลึกลงไปในหัวใจของคนเรา เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ความระลึกนี้มียู่ในความเข้าใจของคนเราและการรับรู้ของคนเราเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และชะตากรรมมนุษย์ และบ่อยครั้งที่มันนำทางเราไปสู่การเข้าใจว่า

องค์เจ้านายผู้ไม่มีใครพบเห็นนั้นกำลังทรงจัดการเตรียมการสิ่งต่างๆ ทั้งหมด

กำลังทรงจัดวางเรียบเรียงทุกอย่างสำหรับมนุษย์ ในท่ามกลางสิ่งนี้ทั้งหมด

คนเราจำเป็นต้องยอมรับการจัดการเตรียมการและการจัดวางเรียบเรียงของชะตากรรม

คนเราจำเป็นต้องยอมรับเส้นทางข้างหน้าที่พระเจ้าผู้สร้างได้วางเอาไว้

อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเหนือชะตากรรมของคนเรา นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งไม่มีข้อโต้แย้ง

ไม่สำคัญว่าคนเรามีความความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือมีท่าทีใดเกี่ยวกับชะตากรรม

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงนี้ได้

ในทุกๆ วัน เจ้าจะไปไหน เจ้าจะทำอะไร ใครหรืออะไรที่พวกเจ้าจะเผชิญ เจ้าจะพูดอะไร

จะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า—มีอันใดหรือในสิ่งนี้ ที่สามารถคาดทำนายได้?

ผู้คนไม่สามารถล่วงรู้การเกิดเหตุทั้งหมดเหล่านี้ได้

นับประสาอะไรที่จะสามารถควบคุมวิธีที่สถานการณ์เหล่านี้จะก่อตัวขึ้นมาได้ ในชีวิตนั้น

เหตุการณ์ที่ไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้เหล่านี้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการเกิดเหตุประจำวันทั่วไปอย่างหนึ่ง

ความผันผวนรายวันเหล่านี้และวิธีที่พวกมันคลี่คลายตัวออกมา

หรือรูปแบบที่พวกมันเกิดขึ้นตามกันนั้นเป็นสิ่งเตือนจำสม่ำเสมอต่อมนุษยชาติ

ว่าไม่มีอะไรเลยที่เกิดขึ้นแบบสุ่ม ว่ากระบวนการเกิดของแต่ละเหตุการณ์

ธรรมชาติอันมีอาจหลบหลีกได้ของแต่ละเหตุการณ์นั้น ไม่อาจยับยั้งเปลี่ยนได้โดยเจตจำนงของมนุษย์

ทุกการเกิดเหตุสื่อถึงการตัดสินใจจากพระเจ้าผู้สร้างมาสู่มนุษย์ชน

และส่งข่าวมาด้วยเช่นกันว่ามนุษย์ไม่สามารถควบคุมชะตากรรมของตนเองได้

ทุกเหตุการณ์คือการตอบโต้ความป่าเถื่อน ความทะเยอทะยานลุ่มๆ แล้งๆ

และความอยากที่จะกุมชะตากรรมของตนไว้ในมือตัวเองของมนุษย์

เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเหมือนการฟาดตอบอย่างรุนแรงลงบนใบหน้าของมนุษยชาติ ทีละคน

บีบให้ผู้คนพิจารณาเสียใหม่ว่า ในท้ายที่สุดแล้ว ใครกันที่ปกครองและควบคุมชะตากรรมของพวกเขา

และเมื่อความทะเยอทะยานและความอยากทั้งหลายของพวกเขาถูกขัดขวางและทำลายจนป่นปี้

จึงเป็นธรรมดาที่มนุษย์ย่อมมาถึงการยอมรับชะตากรรมที่รอทำอยู่โดยไม่รู้สึกตัว—การยอมรับความเป็นจริง

ยอมรับน้ำพระทัยแห่งฟ้าและอธิปไตยของพระผู้สร้าง

จากความผันผวนรายวันเหล่านี้สู่ชะตากรรมของชีวิตมนุษย์ทั้งหลายทั้งสิ้น

หาไม้อันใดเลยที่ไม่ได้เปิดเผยแผนการของพระผู้สร้างและอธิปไตยของพระองค์ หาไม้อันใดเลยที่ไม่ได้ส่งข่าวว่า

“สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างนั้นมิอาจกำกวมได้” ที่ไม่ได้สื่อความจริงอันเป็นนิรันดร์ที่ว่า

“สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างนั้นสูงส่งสุด”

ชะตากรรมของมนุษยชาติและของจักรวาลพันเกี่ยวกันอย่างใกล้ชิดกับอธิปไตยของพระผู้สร้าง

ผูกติดกับการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้างโดยมิอาจแยกกัน ในท้ายที่สุดแล้ว

ชะตากรรมเหล่านั้นก็มิอาจแยกจากสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ ในกฎแห่งทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์จึงได้เข้าใจการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้าง และอธิปไตยของพระองค์

ในกฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้รับการปกครองของพระผู้สร้าง

ในชะตากรรมของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้อนุमानเกี่ยวกับวิธีต่างๆ

ที่พระผู้สร้างทรงนำอธิปไตยของพระองค์มาบังคับใช้และควบคุมพวกเขา

และในวงจรชีวิตของมนุษย์และทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์จึงได้มารับประสบการณ์อย่างแท้จริงในการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างเพื่อ

ทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิต เพื่อเป็นพยานว่าการจัดวางเรียบเรียงและการจัดเตรียมเหล่านั้นเข้ามาแทนที่กฎ

กฎเกณฑ์ และขนบประเพณีทางโลกทั้งหมด พลังและอำนาจอื่นๆ ทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนี้

มนุษยชาติจึงจำต้องยอมรับว่าอธิปไตยของพระผู้สร้างนั้นมิอาจฝ่าฝืนได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างใดๆ ยอมรับว่า

ไม่มีพลังใดสามารถช่วงชิงอำนาจหรือดัดแปลงเหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

ภายใต้กฎและกฎเกณฑ์แห่งพระเจ้านี้เองที่มนุษย์และทุกสรรพสิ่งล้วนมีชีวิตอยู่และขยายเผ่าพันธุ์จนแล้วรุ่นเล่า

นี่ไม่ใช่รูปจำลองที่แท้จริงของสิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างหรือ? แม้ว่าในกฎต่างๆ

ที่ดั่งขึ้นตามวัตถุประสงค์

มนุษย์มองเห็นอธิปไตยของพระผู้สร้างและการสถาปนาของพระองค์สำหรับทุกเหตุการณ์และทุกสรรพสิ่ง

มีผู้คนมากเท่าใดเล่าที่สามารถจับความเข้าใจหลักการของอธิปไตยแห่งพระผู้สร้างเหนือจักรวาลได้?

มีผู้คนมากเท่าใดที่สามารถรู้จัก ระลึกได้ ยอมรับ

และนบนอบอย่างแท้จริงต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างที่มีเหนือชะตากรรมของพวกเขา

เอง? ใครเล่าเมื่อได้เชื่อในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งแล้ว

จะเชื่อและระลึกอย่างแท้จริงว่า พระผู้สร้างทรงบงการชะตากรรมชีวิตของเหล่ามนุษย์ด้วยเช่นกัน?

ใครเล่าที่สามารถจับใจความได้อย่างแท้จริงในข้อเท็จจริงที่ว่าชะตากรรมของมนุษย์นั้นวางอยู่ในฝ่าพระหัตถ์แห่ง

พระผู้สร้าง? ทำที่แบบใดที่มนุษยชาติควรมีต่ออธิปไตยของพระผู้สร้างเมื่อเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงที่ว่า

พระองค์ทรงปกครองและควบคุมชะตากรรมของมนุษยชาติ?

นั่นเป็นการตัดสินใจอย่างหนึ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนที่กำลังเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้ต้องทำเพื่อตัวเอง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 122

หัวเลี้ยวหัวต่อหกจุดในชีวิตมนุษย์

ในครรลองของชีวิตคนเรา บุคคลทุกคนมาถึงซึ่งหัวเลี้ยวหัวต่อที่วิกฤติชุดหนึ่ง
เหล่านี้คือขั้นตอนพื้นฐานที่สุดและสำคัญที่สุดที่กำหนดชะตากรรมในชีวิตของบุคคล
ที่ตามมาต่อไปนี้คือการบรรยายโดยย่อเกี่ยวกับเครื่องหมายบอกทางเหล่านี้ที่ทุกบุคคลต้องผ่านในครรลองแห่งชี
วิตของพวกเขา

หัวเลี้ยวหัวต่อแรก: การเกิด

สถานที่เกิดของบุคคล ครอบครัวที่พวกเขาเกิดมา เพศ รูปลักษณ์ และเวลาเกิดของคนเรา—

เหล่านี้คือรายละเอียดของหัวเลี้ยวหัวต่อแรกของชีวิตบุคคล

ไม่มีใครเลยที่อาจเลือกรายละเอียดที่แน่นอนของหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ได้

รายละเอียดเหล่านี้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมภายนอกในทางใดเลย และไม่มีปัจจัยที่มนุษย์สร้างขึ้นใดๆ

เลยที่สามารถเปลี่ยนข้อเท็จจริงเหล่านี้ ซึ่งถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง เนื่องจาก

การที่บุคคลหนึ่งจะถือกำเนิดมานั้น มีความหมายว่า

พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงล่วงขั้นตอนแรกของชะตากรรมที่พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการสำหรับบุคคลนั้นแล้ว

เนื่องเพราะพระองค์ได้ทรงลิขิตรายละเอียดเหล่านี้ทั้งหมดไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

จึงไม่มีผู้ใดเลยที่มีพลังอำนาจในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดใดๆ เหล่านั้น

ไม่ว่าชะตากรรมที่ตามมาของบุคคลนั้นจะเป็นเช่นไร เงื่อนไขการเกิดของคนเรานั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว

และจะคงอยู่อย่างถาวรเป็น กล่าวคือ

รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากชะตากรรมในชีวิตของคนเราแต่อย่างใดเลย

อีกทั้งพวกมันยังไม่มีผลกระทบในทางใดต่ออธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างที่มีเหนือชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

1. ชีวิตใหม่ถือกำเนิดออกมาจากแผนการของพระเจ้าผู้สร้าง

รายละเอียดใดของหัวเลี้ยวหัวต่อแรก—สถานที่เกิดของคนเรา ครอบครัวของคนเรา เพศของคนเรา

รูปลักษณ์ทางกายภาพของคนเรา เวลาเกิดของคนเรา—หรือที่บุคคลหนึ่งสามารถเลือกได้? เห็นได้ชัดว่า

การเกิดของคนเรานั้นเป็นเหตุการณ์เชิงรับ คนเราเกิดมาโดยไม่รู้ตัว ในสถานที่เฉพาะแห่งหนึ่ง ณ

เวลาเฉพาะเวลาหนึ่ง ในครอบครัวเฉพาะครอบครัวหนึ่ง ด้วยรูปลักษณ์ทางกายภาพเฉพาะรูปลักษณ์หนึ่ง

คนเราได้กลายเป็นสมาชิกของครัวเรือนเฉพาะครัวเรือนหนึ่ง
เป็นกึ่งก้านของแผนภูมิลำดับเครือญาติของวงศ์ตระกูลเฉพาะตระกูลหนึ่ง คนเราไม่มีทางเลือก ณ
หัวเลี้ยวหัวต่อแรกของชีวิตนี้ ทว่าการเกิดเข้าสู่สภาพแวดล้อมที่ตายตัวตามแผนการของพระผู้สร้าง
เข้าสู่ครอบครัวที่เจาะจง ด้วยเพศและรูปลักษณ์ที่เจาะจง และ ณ
เวลาที่เจาะจงซึ่งเชื่อมโยงใกล้ชิดกับครรลองแห่งชีวิตของบุคคล บุคคลหนึ่งสามารถทำอะไรได้หรือ ณ
หัวเลี้ยวหัวต่ออันวิฤตนี้? ทุกคนได้รับการบอกเล่ามาว่า
คนเราไม่มีทางเลือกเกี่ยวกับรายละเอียดเหล่านี้แม้เพียงอย่างเดียวที่เกี่ยวข้องกับการเกิด
หากไม่ใช่เพราะการลิขิตล่วงหน้าของพระผู้สร้างและการทรงนำของพระองค์
ชีวิตหนึ่งซึ่งได้ถือกำเนิดใหม่เข้ามาในพิภพนี้ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหนหรือจะพำนักอยู่แห่งไหน
จะไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีพวกพ้อง และไม่มีบ้านที่แท้จริง
แต่เพราะการจัดการเตรียมการอันพิถีพิถันของพระผู้สร้าง ชีวิตใหม่นี้จึงมีที่ให้พำนัก มีพ่อแม่
มีสถานที่ให้เราได้เป็นส่วนหนึ่ง และมีญาติมิตร และจากนี้
ชีวิตนั้นจึงเริ่มเดินไปบนครรลองแห่งการเดินทางของมัน ไปจนตลอดกระบวนการนี้
การทำให้ชีวิตใหม่นี้พลันกำเนิดเป็นตัวตนได้ถูกกำหนดโดยแผนการต่างๆ ของพระผู้สร้าง
และทุกอย่างที่ชีวิตนี้จะได้ครอบครองก็จะได้รับการประทานให้จากพระผู้สร้าง
จากร่างที่ลอยละล่องไร้ทิศทางโดยปราศจากชื่อเสียงเรียงนาม ค่อยๆ กลายมาเป็นมนุษย์หนึ่งซึ่งมีเลือดเนื้อ
มองเห็นได้ จับต้องได้ เป็นหนึ่งในสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า ผู้ที่คิด หายใจ และรู้สึกร้อนหนาว
เป็นผู้ซึ่งสามารถมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมปกติของสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นในโลกทางวัตถุ
และเป็นผู้ที่จะก้าวผ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่สิ่งมีชีวิตซึ่งถูกสร้างจะต้องได้รับประสบการณ์ในชีวิต
การลิขิตล่วงหน้าเกี่ยวกับการถือกำเนิดของบุคคลโดยพระผู้สร้างหมายความว่า
พระองค์จะประทานทุกสรรพสิ่งซึ่งจำเป็นต่อการยังชีพให้กับบุคคลนั้น และในทำนองเดียวกัน
ข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลหนึ่งได้เกิดมาหมายความว่า
พวกเขาจะได้รับทุกสรรพสิ่งที่จำเป็นในการยังชีพจากพระผู้สร้าง และจากจุดนั้นไป
พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดเตรียมให้โดยพระผู้สร้าง และอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง

2. เหตุใดมนุษย์ซึ่งต่างกันจึงกำเนิดมาภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่ต่างกัน

บ่อยครั้งที่ผู้คนชอบจินตนาการไปว่า หากพวกเขาได้เกิดใหม่ ก็คงจะเป็นในครอบครัวที่เด่นดัง
หากพวกเขาเป็นผู้หญิง พวกเขาคงจะมีหน้าตาดีสง่างามไว้ไว้และเป็นที่ยอมรับของทุกคน และหากพวกเขาเป็นผู้ชาย
พวกเขาคงจะเป็นเจ้าชายรูปงามซึ่งไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย
พร้อมกับมีโลกทั้งใบไว้คอยให้เรียกหาทุกเวลายามที่พวกเขาต้องการ

บ่อยครั้งที่มิพวกที่ตราครุฑทำงานอยู่ภายใต้ภพมาต่าง ๆ

เกี่ยวกับกำเนิดของพวกเราและรู้สึกไม่พึงพอใจอย่างมาก ไม่พอใจในครอบครัวของพวกเรา

รูปลักษณะของพวกเรา เพศของพวกเรา แม้แต่เวลาเกิดของพวกเรา

กระนั้นผู้คนที่ยังไม่เคยเข้าใจว่าเหตุใดพวกเราจึงเกิดมาในครอบครัวเฉพาะครอบครัวหนึ่ง

หรือเหตุใดพวกเราจึงมีรูปร่างหน้าตาเฉพาะแบบหนึ่ง พวกเราไม่รู้ว่า ไม่ว่าพวกเราถือกำเนิด ณ แห่งหนใด

หรือพวกเรามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

พวกเขาก็จะต้องรับบทบาทอันหลากหลายและทำภารกิจที่แตกต่างกันให้ลุล่วงในการบริหารจัดการของพระเจ้าผู้สร้าง

และจุดประสงค์นี้จะไม่มีวันเปลี่ยนไป ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้สร้าง สถานที่เกิดของคนเรา

เพศของคนเรา และรูปลักษณะทางกายของคนเราทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งชั่วคราว

พวกมันเป็นชุดของการจัดบันทึกแสนสั้น

เป็นสัญลักษณ์เล็กจิ๋วในแต่ละระยะของการบริหารจัดการของพระองค์เกี่ยวกับมนุษยชนทั้งหมดทั้งสิ้น

และมันปลายกับบทอาสน์ที่แท้จริงของบุคคลหนึ่งนั้นหาได้ถูกกำหนดพิจารณาโดยการเกิดในระยะเฉพาะใด ๆ

เลยไม่ แต่โดยภารกิจที่พวกเขาทำจนลุล่วงในชีวิตของพวกเขา

และโดยการพิพากษาของพระเจ้าผู้สร้างที่มีต่อพวกเขาเมื่อแผนการบริหารจัดการของพระองค์นั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว

กล่าวกันว่า ทุกผลกระทบย่อมมีต้นเหตุ และว่าไม่มีผลใดที่ไร้เหตุ ดังนั้น

การถือกำเนิดของคนเรานั้นจึงจำเป็นต้องผูกเข้ากับทั้งชีวิตปัจจุบันของคนเราและชีวิตก่อนหน้านี้

หากความตายของบุคคลเป็นการจบวาระชีวิต ณ ปัจจุบันของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

การเกิดของบุคคลก็คือการเริ่มต้นวัฏจักรใหม่ หากวัฏจักรเดิมเป็นตัวแทนของชีวิตก่อนหน้านี้ของบุคคล

เช่นนั้นแล้ว วัฏจักรใหม่ก็คือชีวิตปัจจุบันของพวกเขาเป็นธรรมดา

เนื่องจากกำเนิดของคนเรานั้นเชื่อมโยงกับชีวิตในอดีตของคนเรา เช่นเดียวกับชีวิตปัจจุบันของคนเรา

มันจึงตามมาด้วยตำแหน่งที่ตั้ง ครอบครัว เพศ รูปลักษณะ และปัจจัยอื่นๆ

ดังกล่าวยังเกี่ยวข้องกับการเกิดของคนเรานั้นจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตปัจจุบันและชีวิตในอดีตของคน

เราทั้งหมด นี่หมายความว่า

ปัจจัยทั้งหลายในการเกิดของบุคคลไม่เพียงได้รับอิทธิพลจากชีวิตก่อนหน้านี้ของคนเรา

แต่ยังถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตาชีวิตในชีวิตปัจจุบันของคนเรา

ซึ่งอธิบายเหตุผลสำหรับความหลากหลายของรูปการณืแวดล้อมอันแตกต่างกันที่ผู้คนได้ถือกำเนิดมา นั่นคือ

บ้างก็เกิดมาในครอบครัวยากจน ส่วนคนอื่นๆ ก็เกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวย บ้างก็ธรรมดาสามัญ

ในขณะที่คนอื่นๆ มีวงศ์ตระกูลเด่นดัง บ้างก็เกิดในภาคใต้ ส่วนคนอื่นๆ เกิดในภาคเหนือ บ้างก็เกิดในทะเลทราย

ส่วนคนอื่นๆ เกิดในดินแดนอันเขียวชอุ่ม การเกิดของผู้คนบางคนมาพร้อมกับการโหมโรงยินดี เสียงหัวเราะ

และการเฉลิมฉลอง ส่วนการเกิดของคนอื่นๆ นำมาซึ่งน้ำตา หายนะ และวิบัติ
บ้างเกิดมาเป็นที่หวงแหนราวสมบัติล้ำค่า ส่วนคนอื่นๆ เกิดมาถูกทิ้งขว้างราววัชพืช
บ้างเกิดมาพร้อมคุณสมบัติดีงาม ส่วนคนอื่นๆ มาพร้อมความคดในข้ออในกระดูก บ้างก็น่ารักชวนมอง
ส่วนคนอื่นๆ ก็อัปลักษณ์ บ้างก็เกิดยามเที่ยงคืน ส่วนคนอื่นๆ
เกิดภายใต้พระอาทิตย์เที่ยงวันอันระอุเป็นเปลว...กำหนดของผู้คนในทุกชนิดถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรม
ที่พระผู้สร้างทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา กำหนดของพวกเขาที่กำหนดพิจารณาชะตากรรมในชีวิตปัจจุบันของพวกเขา
ตลอดจนบทบาทที่พวกเขาจะแสดงและภารกิจที่พวกเขาจะทำให้ลุล่วง
ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระองค์
ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงหนีชะตาของพวกเขาก็ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า
ไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงกำหนดของพวกเขาได้
และไม่มีใครเลยที่สามารถเลือกชะตากรรมของพวกเขาได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 123

หัวเลี้ยวหัวต่อที่สอง: การเจริญเติบโต

ผู้คนเจริญเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมทางบ้านที่แตกต่างกัน

และเรียนรู้บทเรียนที่แตกต่างกันจากพ่อแม่ของพวกเขา

โดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาถือกำเนิดมาในครอบครัวประเภทใด ปัจจัยเหล่านี้กำหนดพิจารณาเงื่อนไขต่างๆ

ที่บุคคลหนึ่งจะก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่

และการเจริญเติบโตเป็นตัวแทนของหัวเลี้ยวหัวต่อวิกฤติจุดที่สองของชีวิตบุคคล คงไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า

ผู้คนไม่มีทางเลือก ณ หัวเลี้ยวหัวต่อนี้เช่นกัน มันถูกกำหนดตายตัว ถูกจัดการเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นกัน

1. พระผู้สร้างได้ทรงวางแผนเงื่อนไขตายตัวสำหรับการก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของแต่ละบุคคล

บุคคลไม่สามารถเลือกผู้คน เหตุการณ์

หรือสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้รับการอบรมสั่งสอนและได้รับอิทธิพลในขณะที่พวกเขาเจริญเติบโตขึ้นมาได้

เราไม่สามารถเลือกได้ว่าเราจะได้รับความรู้หรือทักษะใดมา เราสร้างนิสัยใดขึ้น เราไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจว่า

บิดามารดาและญาติพี่น้องของเราเป็นใคร เราเติบโตขึ้นมาในสิ่งแวดล้อมแบบใด กล่าวคือ

สัมพันธภาพของเรากับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมของเรา

และวิธีที่สิ่งเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเรา ทั้งหมดนั้นอยู่เหนือการควบคุมของเรา

เช่นนั้นแล้วใครกันเล่าที่ตัดสินใจสิ่งเหล่านี้? ใครจัดการเตรียมการสิ่งเหล่านี้?

เนื่องจากผู้คนไม่มีทางเลือกในเรื่องนี้ เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถตัดสินใจสิ่งเหล่านี้เพื่อตัวเองได้

และเนื่องจากเห็นได้ชัดว่าพวกมันไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาเองตามธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องพูดเลยว่า

การก่อรูปของผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดวางอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง แน่แน่นอนว่า

เช่นเดียวกับที่พระผู้สร้างทรงจัดการเตรียมรูปการณ์แวดล้อมที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับกำเนิดของทุกบุคคล

พระองค์ก็ทรงจัดการเตรียมรูปการณ์แวดล้อมที่เฉพาะเจาะจงให้คนเราเจริญเติบโตขึ้นไปด้วยเช่นกัน

หากการเกิดของบุคคลหนึ่งนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ รอบตัวพวกเขาแล้วไซ้

การเจริญเติบโตและพัฒนาการของบุคคลนั้นจำเป็นจะต้องส่งผลกระทบต่อพวกเขาด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

ผู้คนบางคนเกิดมาในครอบครัวยากจน แต่เติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่อุดมด้วยโภชนาการ ส่วนคนอื่นๆ

เกิดมาในครอบครัวที่มั่งคั่ง แต่เป็นเหตุให้โชคชะตาต่างๆ ของครอบครัวเสื่อมลง เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจึงเติบโตขึ้นมาในสิ่งแวดล้อมแบบยากจน

ไม่มีการเกิดของใครเลยที่ถูกปกครองโดยกฎเกณฑ์ที่ตายตัวเพียงกฎเกณฑ์เดียว

และไม่มีใครเลยที่เติบโตขึ้นภายใต้ชุดรูปการณ์แวดล้อมที่ตายตัวและหลีกเลี่ยงไม่ได้

เหล่านี้หาใช้สิ่งที่บุคคลหนึ่งสามารถจินตนาการหรือควบคุมได้ พวกมันคือผลผลิตของชะตากรรมของคนเรา และถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรมของคนเราแน่นอนว่า โดยรากเหง้าของพวกมันแล้ว สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรมซึ่งพระผู้สร้างทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าสำหรับแต่ละบุคคล พวกมันถูกกำหนดพิจารณาโดยอธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือชะตากรรมของบุคคลผู้นั้นและแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้เพื่อการนั้น

2. รูปการณ์แวดล้อมอันหลากหลายที่ผู้คนเติบโตขึ้นมาก่อให้เกิดบทบาทที่แตกต่างกัน

รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ

ของกำเนิดของบุคคลก่อตั้งขึ้นในระดับพื้นฐานของสิ่งแวดล้อมและรูปการณ์แวดล้อมที่พวกเขาต้องเจริญเติบโตขึ้นมา และในทำนองเดียวกัน

รูปการณ์แวดล้อมที่บุคคลหนึ่งเจริญเติบโตขึ้นมาก็คือผลงานของรูปการณ์แวดล้อมของกำเนิดของพวกเขา ในระหว่างช่วงเวลานี้ คนเราเริ่มเรียนรู้ภาษา และจิตใจของคนเราเริ่มประสบพบเจอและซึมซาบในสิ่งใหม่ๆ มากมาย อันเป็นกระบวนการที่คนเรากำลังเติบโตขึ้นอย่างสม่ำเสมอ สิ่งทั้งหลายที่บุคคลได้ยินด้วยหูของคนเรา มองเห็นด้วยตาของคนเรา และซึมซับด้วยจิตใจของเราจะค่อยๆ

เติมและให้ความมีชีวิตชีวาแก่โลกภายในของคนเรา ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่คนเราได้มาติดต่อสัมผัส สามัญสำนึก ความรู้ และทักษะที่คนเราเรียนรู้ และวิธีคิดต่างๆ

ซึ่งมีอิทธิพลต่อคนเราที่คนเราถูกสอนหรืออบรมตอกย้ำมาทั้งหมดจะขึ้นและส่งอิทธิพลต่อชะตากรรมในชีวิตของบุคคล

ภาษาที่คนเราเรียนรู้ในขณะที่คนเราเติบโตและวิธีคิดของคนเรานั้นไม่สามารถแยกจากสิ่งแวดล้อมที่คนเราใช้ชีวิตด้วยเยาว์ของคนเราได้ และสิ่งแวดล้อมนั้นประกอบด้วยบิดามารดาและพี่น้องร่วมสายเลือด และผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งอื่นๆ รอบตัวพวกเขา ดังนั้น

ครรลองแห่งพัฒนาการของบุคคลจึงถูกกำหนดพิจารณาโดยสิ่งแวดล้อมที่คนเราเติบโตขึ้นมา และยังขึ้นอยู่กับบุคคล เหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาติดต่อสัมผัสในระหว่างช่วงเวลานี้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากเงื่อนไขที่บุคคลเติบโตขึ้นมานั้นถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามานานมาแล้ว

สิ่งแวดล้อมที่คนเราอาศัยอยู่ในระหว่างกระบวนการนี้จึงถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าเป็นธรรมดาด้วยเช่นกัน มันไม่ได้ถูกตัดสินใจโดยตัวเลือกหรือความชอบของบุคคล แต่เป็นไปตามแผนการของพระผู้สร้าง

ซึ่งกำหนดพิจารณาโดยการจัดการเตรียมการอันรอบคอบของพระผู้สร้างและอธิปไตยของพระองค์เหนือชะตากรรมชีวิตของบุคคลนั้น ดังนั้น ผู้คนที่บุคคลใดประสบพบเจอในครรลองของการเจริญเติบโต และสิ่งต่างๆ ที่มาติดต่อสัมพันธ์นั้น

ล้วนเชื่อมโยงกับการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างเป็นธรรมดา

ผู้คนไม่อาจรู้ล่วงหน้าถึงความสัมพันธ์ในกันและกันอันซับซ้อนประเภทต่างๆ เหล่านี้
ทั้งยังไม่อาจควบคุมพวกมันหรือยังลึกถึงพวกมันได้ ผู้คนและสิ่งต่างๆ
มากมายที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่บุคคลหนึ่งเติบโตขึ้นมา
และไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่สามารถจัดการเตรียมการหรือจัดวางเรียบเรียงโครงข่ายอันไพศาลของการเชื่อมโยงด้
งกล่าวได้ ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดเลยนอกจากพระเจ้าผู้สร้างที่ทรงสามารถควบคุมการปรากฏอยู่ของผู้คน สิ่งต่างๆ
และเหตุการณ์ทั้งหมดได้
ทั้งพวกเขายังไม่อาจธำรงการปรากฏอยู่เหล่านั้นเอาไว้หรือควบคุมไม่ให้พวกมันหายไป
และมันเป็นเหมือนโครงข่ายการเชื่อมโยงอันไพศาลหนึ่งซึ่งปรับรูปทรงของพัฒนาการของบุคคลไปตามที่พระเจ้า
สร้างได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า และสร้างสิ่งแวดล้อมที่ผู้คนเติบโตขึ้นมา
มันคือสิ่งที่สร้างบทบาทอันหลากหลายที่จำเป็นต่อพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าผู้สร้าง
วางรากฐานอันแข็งแกร่งเป็นปีกแผ่นเพื่อให้ผู้คนได้ทำให้ภารกิจของพวกเขาบรรลุถึงโดยประสบความสำเร็จ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 124

หัวใจหัวใจต่อที่สาม: ความมีอิสระ

หลังจากที่บุคคลหนึ่งได้ผ่านพ้นวัยเด็กและวัยรุ่น และค่อยๆ ไปถึงภาวะความเป็นผู้ใหญ่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ก้าวต่อไปคือ พวกเขาจะต้องละทิ้งความเยาว์วัยของพวกเขาโดยสมบูรณ์

กล่าวคำอำลา กับบิดามารดาของพวกเขา และเผชิญหน้ากับที่ทอดไปข้างหน้าอย่างผู้ใหญ่ที่มีอิสระคนหนึ่ง ณ
จุดนี้ พวกเขาจะต้องเผชิญกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่ผู้ใหญ่คนหนึ่งต้องเผชิญหน้า

เผชิญกับทุกส่วนของชะตากรรมของพวกเขาที่จะเกิดแบบจับปล้นในไม่ช้า

นี่คือหัวใจหัวใจต่อที่สามที่บุคคลต้องผ่านให้พ้น

1. หลังจากกลายมาเป็นผู้มีอิสระบุคคลเริ่มได้รับประสบการณ์กับอุปนิสัยของพระเจ้าผู้สร้าง

หากการเกิดและการเจริญเติบโตของบุคคลคือ “ช่วงเวลาเตรียมพร้อม” สำหรับการเดินทางในชีวิตของคนเรา
เป็นการวางเสาหลักของชะตากรรมของบุคคลแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วความมีอิสระของคนเราก็คือการเปล่งเสียงความคิดออกมาดังๆ

ยามอยู่ลำพังกับชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

หากการเกิดและการเจริญเติบโตของบุคคลอุดมไปด้วยโชคทรัพย์ที่พวกเขาสะสมมาได้จากการเตรียมสำหรับ
ชะตากรรมในชีวิตของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วความมีอิสระของบุคคลก็คือตอนที่พวกเขาเริ่มต้นใช้จ่ายและเพิ่มเติมให้กับความอุดมโชคทรัพย์นั้น
เมื่อเราจากบิดามารดาของเรา และกลายมาเป็นผู้มีอิสระ เงื่อนไขต่างๆ ทางสังคมที่เราเผชิญหน้า

และทั้งประเภทของงานและอาชีพที่มีให้เราทำนั้นต่างถูกประกาศิตโดยชะตากรรมและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ
บิดามารดาของเราเลย

ผู้คนบางคนเลือกวิชาเอกที่ดีในวิทยาลัยและจบลงด้วยการได้งานที่พึงพอใจหลังสำเร็จการศึกษา

สร้างก้าวแรกแห่งชัยชนะในการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขา

ผู้คนบางคนเรียนรู้และชำนาญในทักษะแตกต่างกันมากมาย แต่กระนั้นก็ยัง ไม่เคยเจอสิ่งงานที่เหมาะสมกับพวกเขา
หรือไม่เคยเจอตำแหน่งที่พวกเขาต้องการ นับประสาอะไรกับอาชีพการงาน กล่าวคือ ณ

จุดเริ่มของการเดินทางแห่งชีวิต พวกเขาพบว่าตัวเองติดขัดไปทุกการขยับตัว ถูกกรูมรื้อด้วยอุปสรรคปัญหา

ความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จอับเฉา และชีวิตของพวกเขาไม่แน่นอน

ผู้คนบางคนใช้การตัวเองอย่างขยันขันแข็งในการศึกษาของพวกเขา

ทว่ากลับพลาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาที่สูงกว่าไปอย่างหวุดหวิด กล่าวคือ

พวกเขาดูเหมือนถูกกำหนดชะตากรรมให้ไม่มีวันที่จะได้สัมผัสถึงความสำเร็จ

ความมั่งคั่งปรารถนาแรกของพวกเขาก็คือการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขาได้สลายไปในอากาศธาตุ ด้วยความที่ไม่รู้ว่าถนนที่ทอดไปข้างหน้ามันราบเรียบหรือขรุขระ

พวกเขาก็รู้สึกเป็นครั้งแรกว่าชะตาชีวิตของมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความปรวนแปรแค่ไหน และดังนั้นจึงคำนึงถึงชีวิตด้วยความมั่งหวังและความหวาดหวั่น ผู้คนบางคนทั้งที่ไม่ได้มีการศึกษาค้นคว้า เขียนหนังสือและประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง บางคนแม้ว่าแทบจะไม่มีหนังสือเอาเสียเลย

หาเงินได้จากการทำธุรกิจและด้วยเหตุนี้จึงสามารถทำตัวเองได้...อาชีพที่คนเราเลือก วิธีที่คนเราหาเลี้ยงชีพ ผู้คนสามารถควบคุมอันใดได้หรือไม่

เกี่ยวกับการที่พวกเขาเลือกตัวเลือกที่ดีหรือตัวเลือกที่ไม่ดีในบรรดาสิ่งเหล่านี้?

สิ่งเหล่านี้เป็นไปโดยสอดคล้องกับความอยากได้อะไรและการตัดสินใจของผู้คนหรือไม่?

ผู้คนส่วนใหญ่มีความปรารถนาดังต่อไปนี้ คือ ทำงานน้อยได้เงินมาก ไม่ต้องกรำงานหนักตากแดดตากฝน แต่งกายดี เรื่องรุ่งโรจน์ไปทุกแห่งหน ตระหง่านจ้าเหนือคนอื่น และนำเกียรติมาสู่บรรพบุรุษของพวกเขา

ผู้คนหวังที่จะมีความเพียบพร้อม แต่ยามที่เขาเหยียบย่างก้าวแรกในการเดินทางของชีวิตพวกเขา พวกเขาจึงค่อยๆ มาตระหนักว่า ชะตาชีวิตของมนุษย์นั้นไม่สมบูรณ์แบบเพียงใด

และเป็นครั้งแรกที่พวกเขาจับความเข้าใจได้อย่างแท้จริงในข้อเท็จจริงที่ว่า แม้คนเราสามารถวางแผนการอันอาจหาญสำหรับอนาคตของคนเรา

และแม้คนเราอาจเก็บงำความเพ้อฝันอันบ้าบิ่นต่างๆ เอาไว้

ไม่มีใครเลยที่มีความสามารถหรือพลังอำนาจที่จะทำให้ความฝันของพวกเขาเองเป็นจริงขึ้นมา

และไม่มีใครเลยที่อยู่ในฐานะที่ควบคุมอนาคตของตนเองได้

จะมีระยะห่างอยู่เสมอระหว่างความฝันของคนเรากับความเป็นจริงต่าง ๆ ที่คนเราต้องเผชิญ สิ่งต่าง ๆ ไม่เคยเป็นดังที่คนเราต้องการให้พวกมันเป็น และเมื่อเผชิญกับความเป็นจริงต่างๆ เช่นนั้น

ผู้คนไม่มีวันที่จะสามารถสัมผัสได้ในความพึงพอใจหรือความสุขสมใจได้เลย

ผู้คนบางคนจะไปไกลตราบเท่าที่จะจินตนาการได้

จะใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงและการพลีชีพที่ยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์ของชีวิตความเป็นอยู่และอนาคตของพวกเขาเอง โดยพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตัวเอง แต่ในท้ายที่สุดแล้ว

ต่อให้พวกเขาสามารถทำให้ความฝันและความอยากได้อะไรของพวกเขาเป็นจริงขึ้นมาด้วยวิถีทางแห่งการทำงานหนักของพวกเขาเอง พวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของพวกเขาเองได้

และไม่สำคัญว่าพวกเขาพยายามอย่างห้าวเด๋ดดินขาอย่างไร

พวกเขาก็ไม่มีวันไปได้เกินกว่าสิ่งที่ชะตาชีวิตได้จัดสรรไว้ให้พวกเขา ไม่ต้องคำนึงถึงว่าความสามารถ

เขาวินิจฉัย และพลังจิตมีความแตกต่างกันอย่างไร

ผู้คนทั้งหมดล้วนเสมอภาคกันในการเผชิญหน้ากับชะตากรรมซึ่งไม่แยกแยะระหว่างคนยิ่งใหญ่กับคนตัวเล็กๆ คนสูงส่งกับคนต่ำต้อย คนที่ได้รับการยกย่องกับคนต่ำศักดิ์ อาชีพที่คนเราแสวงหา สิ่งที่คนเราทำเพื่อเลี้ยงชีพ และความอุดมสมบูรณ์ในโภคทรัพย์ที่คนเราสะสมได้ในชีวิตไม่ได้ถูกตัดสินใจโดยบิคารมารดาของคนเรา พรสวรรค์ของคนเรา ความพยายามของคนเรา หรือความทะเยอทะยานของคนเรา แต่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

2. การไปจากบิคารมารดาและการเริ่มต้นอย่างจริงจังตั้งใจที่จะรับบทบาทของคนเราในโรมมหรศพแห่งชีวิต

เมื่อคนเราไปถึงภาวะความเป็นผู้ใหญ่ คนเราสามารถที่จะไปจากบิคารมารดาของคนเราและดันดันไปตามลำพัง และ ณ จุดนี้เองที่คนเราเริ่มรับบทบาทของตัวเองอย่างแท้จริง ที่ทุกอย่างแจ่มชัดกว่าเดิม และภารกิจในชีวิตของคนเราค่อยๆ กลายมาเป็นชัดเจน โดยนามแล้ว

คนเรายังคงผูกพันใกล้ชิดกับบิคารมารดาของคนเรา

แต่ด้วยการกิจของคนเราและบทบาทที่คนเราแสดงในชีวิตนั้นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพ่อและแม่ของคนเราเลย อันที่จริงแล้ว ความผูกพันใกล้ชิดนี้สลายลงเมื่อบุคคลค่อยๆ กลายมามีอิสระ จากมุมมองทางชีววิทยา ผู้คนอดไม่ได้ที่จะยังคงพึ่งพิงพ่อแม่ผู้ปกครองของพวกเขาในแบบจิตใต้สำนึก

แต่หากกล่าวไปตามความจริงแล้ว ท้นที่ที่พวกเขาเติบโตเต็มที่

พวกเขาก็มีชีวิตที่แยกจากบิคารมารดาของพวกเขาโดยสมบูรณ์

และจะปฏิบัติบทบาทที่พวกเขาได้รับมาอย่างเป็นอิสระ นอกเหนือจากการเกิดและการเลี้ยงดูเด็ก

ความรับผิดชอบของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีต่อชีวิตของลูกๆ

ของพวกเขานั้นคือแค่จัดเตรียมสิ่งแวดล้อมที่เป็นทางการให้พวกเขาได้เจริญเติบโต

เพราะไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้างที่มีอิทธิพลต่อชะตากรรมของบุคคล

ไม่มีใครเลยที่สามารถควบคุมได้ว่าบุคคลหนึ่งจะพึงมีอนาคตชนิดใด กล่าวคือ

มันได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามานานมาแล้ว

และแม้แต่บิคารมารดาของคนเราก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของคนเราได้

ตราบที่คำนึงในเรื่องของชะตากรรม ทุกคนนั้นเป็นอิสระ และทุกคนนั้นมีชะตากรรมของพวกเขาเอง

ดังนั้นจึงไม่มีบิคารมารดาของใครเลยที่สามารถหยุดยั้งชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

หรือแสดงอิทธิพลแม้เพียงน้อยนิดต่อบทบาทที่คนเราแสดงในชีวิต อาจกล่าวได้ว่า

ครอบครัวที่คนเราถูกลิขิตชะตาให้มาเกิดและสิ่งแวดล้อมที่คนเราเติบโตขึ้นมานั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเงื่อนไข

ล่วงหน้าที่ต้องมีเพื่อการทำให้ภารกิจในชีวิตของคนเรานั้นลุล่วง ไม่ว่าโดยวิธีใด

เงื่อนไขเหล่านี้ไม่ได้กำหนดชะตากรรมในชีวิตของบุคคล

หรือประเภทของชะตาลิขิตที่บุคคลพึงปฏิบัติภารกิจของพวกเขาให้ลุล่วง และดังนั้น

ไม่มีบิดามารดาของใครเลยที่สามารถช่วยเหลือคนเราให้ทำภารกิจในชีวิตจนสำเร็จคู่ลงได้
และในทำนองเดียวกัน ไม่มีญาติพี่น้องของใครเลยที่สามารถช่วยคนเรารับบทบาทในชีวิตของคนเราได้
วิธีที่คนเราทำภารกิจของคนเรานั้นสำเร็จคู่ลงและประเภทของสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่คนเราแสดงบทบาท
ของคนเรานั้น ล้วนถูกกำหนดโดยชะตากรรมในชีวิตของคนเราทั้งหมดทั้งสิ้น พูดอีกอย่างว่า
ไม่มีเงื่อนไขที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงอื่นใดสามารถแสดงอิทธิพลต่อภารกิจของบุคคล
ซึ่งถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระผู้สร้าง ผู้คนทั้งมวลกลายมาเป็นผู้ใหญ่เต็มวัยในสิ่งแวดล้อมต่างๆ
ที่พวกเขาเติบโตขึ้นมา จากนั้นพวกเขาก็ค่อยๆ เริ่มออกเดินทางไปบนถนนในชีวิตของพวกเขาเองทีละก้าวๆ
และทำให้ชะตาชีวิตต่างๆ ที่พระผู้สร้างได้ทรงวางแผนการไว้ให้พวกเขาได้คู่ลง
พวกเขาได้เข้าสู่ทะเลอันกว้างไพศาลแห่งมนุษยชาติโดยธรรมชาติโดยไม่ตั้งใจ
และรับตำแหน่งหน้าที่ในชีวิตของตัวเองที่พวกเขาเริ่มทำให้ความรับผิดชอบต่างๆ
ของพวกเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้คู่ลงเพื่อประโยชน์แห่งการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระผู้สร้าง
เพื่อประโยชน์แห่งอริปไตยของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 125

หัวใจหัวใจต่อที่สี่: การสมรส

เมื่อคนเรามีอายุมากขึ้นและเป็นผู้ใหญ่เต็มวัย

คนเรายังห่างไกลจากพ่อแม่ผู้ปกครองของคนเราและสิ่งแวดล้อมที่คนเราเกิดมาและถูกเลี้ยงดู

และกลับเริ่มแสวงหาทิศทางในชีวิตและไปตามเสาะหาเป้าหมายชีวิตของตัวเองในลีลาที่ต่างจากพ่อแม่ของคนเราแทน ในระหว่างเวลานี้ ไม่มีใครเลยที่จำเป็นต้องมีบิดามารดาอีกต่อไป

แต่กลับเป็นกลุ่มผู้ที่คนเราสามารถใช้ชีวิตด้วยได้ นั่นก็คือ กลุ่มสมรส

บุคคลหนึ่งซึ่งชะตากรรมของคนเราถูกพันเกี่ยวเข้าด้วยกันอย่างใกล้ชิด

ดังนั้นเหตุการณ์ใหญ่ของชีวิตเหตุการณ์แรกหลังความเป็นอิสระก็คือการสมรส

หัวใจหัวใจต่อที่สี่ที่คนเราต้องผ่านให้พ้น

1. ทางเลือกของปัจเจกบุคคลไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสมรส

การสมรสเป็นเหตุการณ์สำคัญชีวิตของบุคคลไม่ว่าบุคคลใด

มันคือเวลาที่คนเราเริ่มได้รับความรับผิดชอบหลากหลายประเภทอย่างแท้จริง และค่อยๆ

ทำภารกิจสารพัดประเภทให้เสร็จสิ้นลง

ผู้คนเก็บจำภาพมาษาเกี่ยวกับการสมรสเอาไว้มากมายก่อนที่จะพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับมันด้วยตนเอง

และภาพมาษาเหล่านี้ทั้งหมดนั้นช่างสวยงามเหลือทีเดียวน พวกผู้หญิงจินตนาการว่า

อีกครั้งหนึ่งของพวกเขาก็จะเป็นเจ้าชายรูปงาม และพวกผู้ชายจินตนาการว่า พวกเขาจะสมรสกับสโนว์ไวท์

ความเพ้อฝันเหล่านี้พิสูจน์ว่าทุกบุคคลมีข้อพึงประสงค์ที่แน่นอนในการสมรสอยู่

อันเป็นข้อเรียกร้องและมาตรฐานต่างๆ ของตัวพวกเขาเอง แม้ในยุคแห่งความชั่วนี้

ผู้คนถูกล้อมด้วยข่าวสารที่บิดเบือนเกี่ยวกับการสมรสอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งยังสร้างข้อพึงประสงค์เพิ่มเติมและทำให้ผู้คนเกิดปมในใจและทำที่แปลกๆ ทุกชนิดขึ้น

บุคคลใดก็ตามที่ได้รับประสบการณ์การสมรสแล้วรู้ว่า ไม่สำคัญว่าคนเราเข้าใจมันดีแค่ไหน

ไม่สำคัญว่าคนเรามีทำที่ต่อมันอย่างไร การสมรสนั้นหาใช่เป็นเรื่องทางเลือกของปัจเจกบุคคลไม่

คนเราเผชิญหน้ากับผู้คนมากมายในชีวิตของคนเรา แต่ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าใครจะมาเป็นคู่ของเราในการสมรส

แม้ว่าทุกคนจะมีแนวความคิดของตัวเองและจุดยืนส่วนบุคคลในหัวข้อของการสมรส

แต่ไม่มีใครสามารถรู้ล่วงหน้าว่า แท้จริงแล้ว ใครจะกลายมาเป็นอีกครั้งหนึ่งของพวกเขาในที่สุด

และแนวความคิดต่างๆ ที่เป็นตัวเองของคนเราในเรื่องนี้นั้นมีนัยสำคัญเพียงเล็กน้อย

หลังจากที่ได้พบกับใครบางคนที่เราชอบ เราสามารถไล่ตามไขว่คว้าบุคคลนั้น
แต่ไม่ว่าพวกเขาจะสนใจเราหรือไม่ ไม่ว่าพวกเขาจะสามารถกลายมาเป็นคู่ของเราได้หรือไม่—
นั่นหาใช่เราที่จะตัดสินใจไม่ได้

เป้าหมายของความสนใจของเรานั้นไม่จำเป็นต้องเป็นบุคคลที่เราจะสามารถแบ่งปันชีวิตของเรา และในขณะเดียวกัน
ใครบางคนที่เราไม่เคยได้คาดหมายเข้ามาในชีวิตของเราอย่างเงียบเชียบ และกลายมาเป็นคู่ครองของเรา
องค์ประกอบสำคัญที่สุดในชะตากรรมของเรา อีกครั้งหนึ่งของเรา
คนที่ชะตากรรมของเราถูกผูกพันเข้าไว้อย่างแก้ไม่ออก และดังนั้น แม้มีการสมรสนับหลายล้านในโลกนี้ ทุกๆ
การสมรสแตกต่างกัน นั่นคือ การสมรสมากมายนักที่ไม่สมดังปรารถนา มากมายนักที่มีความสุข
มากมายนักที่เชื่อมโยงระหว่างโลกตะวันออกกับโลกตะวันตก มากมายนักที่เชื่อมโยงทศเหนือกับทศใต้
มากมายนักที่เป็นคู่ที่สมบูรณ์แบบ มากมายนักที่มาจากสังคมระดับเดียวกัน
มากมายนักที่มีความสุขและปรองดอง มากมายยิ่งนักที่เจ็บปวดและ โศกเศร้า มากมายนักที่ยั่วให้คนอื่นรู้สึกอิจฉา
มากมายนักที่ถูกเข้าใจผิดและไม่พอใจ มากมายยิ่งนักที่เต็มไปด้วยความชื่นบาน
มากมายนักที่หนีไปด้วยน้ำตาและนำมาซึ่งความรู้สึกหมดศรัทธาอาลัย... ใน همینแสนชนิดของการสมรสเหล่านี้
นี่ มนุษย์เปิดเผยความรักภักดีและการผูกพันมั่นหมายชั่วชีวิตต่อการสมรส พวกเขาเปิดเผยความรัก ความผูกพัน
และความมีอาภพจากกันไม่ได้ หรือความกล้ากลืนฝืนทนและความไม่เข้าใจกัน บางคนทรยศชีวิตสมรส
หรือถึงขั้นรู้สึกชิงชังมัน ไม่ว่าการสมรสจะนำมาซึ่งความสุขหรือความปวดร้าว
ภารกิจของทุกคนในการสมรสนั้น ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้างและจะไม่เปลี่ยนแปลง
ภารกิจนี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนต้องทำให้เสร็จสิ้น
ชะตากรรมของบุคคลแต่ละคนซึ่งซ่อนอยู่หลังทุกชีวิตสมรสนั้น ไม่เปลี่ยนแปลงด้วยถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
แล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

2. การสมรสเกิดจากชะตากรรมของคู่สมรสทั้งสอง

การสมรสเป็นหัวใจสำคัญที่สุดในชีวิตของบุคคล
มันเป็นผลงานของชะตากรรมของบุคคลและการเชื่อมโยงที่สำคัญยิ่งยวดในชะตากรรมของคนเรา
มันไม่ได้ตั้งอยู่บนอำนาจการตัดสินใจด้วยตัวเองและการเลือกชอบของตัวเองบุคคลนั้น
และไม่ได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยภายนอกใดๆ แต่ถูกกำหนดโดยชะตากรรมของสองฝ่าย
โดยการจัดการเตรียมการและการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้างสำหรับชะตากรรมของสมาชิกทั้งคู่ของคู่ครอง
โดยผิวเผินแล้ว จุดประสงค์ของการสมรสก็คือการสืบสานเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ แต่ในความจริง
การสมรสไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากพิธีกรรมที่คนเราก้าวผ่านในระหว่างการเดินทางไปของการทำภารกิจให้เส
ร็จสิ้น ในการสมรส ผู้คนไม่เพียงแต่แสดงบทบาทของการเลี้ยงดูคนรุ่นต่อไป

พวกเขาเริ่มนำบทบาทยานหลายหลากหลายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องอยู่ในการประทับประครองชีวิตสมรสและการกิจต่างๆ ที่บทบาทเหล่านั้นกำหนดให้คนเราจำเป็นต้องทำจนเสร็จสิ้น

เนื่องจากการเกิดของคนเรามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ถูกก้าวผ่านโดยผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่ล้อมรอบมัน การสมรสของคนเราจะยังส่งผลกระทบต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ

เหล่านี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วยเช่นกัน และยังไปกว่านั้น จะแปลงสภาพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในหนทางหลากหลาย

เมื่อคนเรากลายมาที่มีอิสระ คนเราเริ่มการเดินทางในชีวิตของตัวเอง ซึ่งนำทางคนเราให้ตรงไปสู่ผู้คน

เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับการสมรสของคนเราที่ละก้าวๆ ในเวลาเดียวกัน

อีกบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งกำลังจะมาอยู่ในสมรสนั้นก็กำลังเข้าหาบรรดาผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งเดียวกันที่ละก้าวๆ

ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง ผู้คนสองคนที่ไม่มีความสัมพันธ์กันพร้อมด้วยชะตากรรมที่สัมพันธ์กันค่อยๆ

เข้าสู่การสมรสเดียว และกลายมาเป็นครอบครัวหนึ่งอย่างปาฏิหาริย์

“ตักแต่น โลคัสต์สองตัวเกาะเกี่ยวอยู่บนเชือกเส้นเดียวกัน” ดังนั้นเมื่อคนเราเข้าสู่ชีวิตสมรส

การเดินทางในชีวิตของคนเราจะมีอิทธิพลและกระทบต่ออีกครั้งหนึ่งของคนเรา และในทำนองเดียวกัน

การเดินทางในชีวิตของกลุ่มของคนเราจะมีอิทธิพลและกระทบต่อชะตากรรมในชีวิตของตัวเอง

กล่าวอีกอย่างว่า ชะตากรรมมนุษย์นั้นเชื่อมโยงกันและกัน

และไม่มีใครเลยที่สามารถทำภารกิจในชีวิตของคนเราให้เสร็จสิ้นหรือแสดงบทบาทของคนเราในความเป็นอิสระ

โดยสมบูรณ์จากผู้อื่น โดยสมบูรณ์ กำเนิดของคนเราส่งผลกระทบต่อสายโซ่แห่งสัมพันธ์ภาพขนาดมหึมา

การเจริญเติบโตก็เกี่ยวข้องกับสายโซ่แห่งสัมพันธ์ภาพอันซับซ้อนด้วยเช่นกัน และในทำนองคล้ายคลึงกัน

การสมรสก็ดำรงอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

และถูกดำรงไว้ภายในโครงข่ายอันซับซ้อนและไพศาลของการติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์

เกี่ยวข้องกับทุกสมาชิกของโครงข่ายนั้น และส่งอิทธิพลต่อชะตากรรมของทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของมัน

การสมรสหนึ่งไม่ได้เป็นผลงานของครอบครัวของสมาชิกทั้งสองฝ่าย รูปการณ์แวดล้อมที่พวกเขาเติบโตขึ้นมา

รูปลักษณะของพวกเขา อายุของพวกเขา คุณสมบัติของพวกเขา พรสวรรค์ของพวกเขา หรือปัจจัยอื่นใด

แต่กลับกัน มันเกิดขึ้นจากภารกิจร่วมและชะตากรรมอันเกี่ยวพัน นี่คือนิยามกำเนิดของการสมรส

ผลงานของชะตากรรมมนุษย์ที่ทรงจัดวางเรียบเรียงและทรงจัดการเตรียมการโดยพระเจ้าผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 126

หัวเลี้ยวหัวต่อที่ห้า: ผู้สืบสันดาน

หลังการวิวาห์ คนเราเริ่มพุ่มพุกคนรุ่นต่อไป

คนเราไม่มีสิทธิ์กล่าวว่าคนเราจะมีบุตรกี่คนและบรรดาบุตรของคนเราจะเป็นประเภทไหน
สิ่งนี้ก็ได้ถูกกำหนดโดยชะตากรรมของบุคคล ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าผู้สร้างด้วยเช่นกัน
นี่คือหัวเลี้ยวหัวต่อที่ห้าที่บุคคลหนึ่งต้องผ่านให้พ้น

หากคนเราเกิดมาเพื่อลุล่วงในบทบาทของการเป็นบุตรของใครบางคน
เช่นนั้นแล้วคนเราก็เลี้ยวดูคนรุ่นต่อไปเพื่อที่จะลุล่วงในบทบาทของการเป็นบิดามารดาของใครบางคน
บทบาทที่ขยับเปลี่ยนไปนี้ทำให้คนเราได้รับประสบการณ์ในระยะที่ต่างกันของชีวิตจากมุมมองที่ต่างกัน
การขยับเปลี่ยนนี้ยังให้ชุดประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกันแก่คนเรา
ที่คนเราจึงได้มารู้จักอธิปไตยแห่งพระเจ้าผู้สร้างซึ่งแสดงบทบาทไปในทางเดียวกันเสมอ
และเป็นสิ่งที่คนเราผ่านเพื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่า
ไม่มีใครเลยที่สามารถก้าวล้ำหรือคัดแปลงแก้ไขการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้าง

1. คนเราไม่มีอำนาจควบคุมเหนือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเชื้อสายของคนเรา

การเกิด การเจริญเติบโต และการสมรสส่วนนำมาซึ่งความผิดหวังหลากหลายประเภทและในระดับที่แตกต่างกัน
ผู้คนบางคนไม่พึงพอใจกับครอบครัวของพวกเขาหรือรูปลักษณ์ทางกายของตัวเอง
บ้างก็ไม่ชอบพ่อแม่ของตัวเอง บ้างก็คับแค้นใจ
หรือมีเรื่องไม่พอใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาได้เติบโตขึ้นมา และสำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้ว
ท่ามกลางความผิดหวังเหล่านี้ การสมรสคือที่สุดของความไม่สมดังปรารถนา
ไม่สำคัญว่าคนเราไม่พึงพอใจกับกำเนิด การเติบโตเต็มวัย หรือการสมรสของคนเราอย่างไร
ทุกคนผู้ซึ่งได้ก้าวผ่านสิ่งเหล่านี้มาแล้วรู้ว่า คนเราไม่สามารถเลือกสถานที่และเวลาเกิดของพวกเขา
รูปร่างหน้าตาของพวกเขา ใครที่เป็นบิดามารดาของพวกเขา และใครที่เป็นคู่สมรสของพวกเขาได้
แต่ต้องยอมรับในน้ำพระทัยแห่งฟ้าโดยง่ายตายเท่านั้น กระนั้นเมื่อถึงเวลาที่ผู้คนจะพุ่มพุกคนรุ่นต่อไป
พวกเขาจะห่มความอยากได้อะไรที่มีทั้งหมดที่พวกเขาไม่สามารถทำให้เป็นจริงได้ในครั้งแรกของชีวิตพวกเขา
บนผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ด้วยความหวังว่าเชื้อสายของพวกเขาจะชดเชยความผิดหวังต่างๆ
ในครั้งแรกของชีวิตของตัวเอง
ดังนั้นผู้คนจึงปล่อยตัวเองให้ดื่มด่ำอยู่ในความเพ้อฝันทุกประเภทเกี่ยวกับลูกๆ ของตัวเอง

ว่าลูกสาวของพวกเขาจะโตขึ้นไปเป็นสาวงามผู้ชวนตะลึง ลูกชายของพวกเขาเป็นสุภาพบุรุษผู้โก้หรู
ว่าลูกสาวของพวกเขาจะรอบรู้วัฒนธรรมและเปี่ยมพรสวรรค์

และลูกชายของพวกเขาเป็นนักเรียนที่ฉลาดหัวดีและเป็นดาวกีฬา ว่าลูกสาวของพวกเขาจะสุภาพอ่อนโยน
มีคุณธรรม และมีเหตุผล และลูกชายของเขาเฉลียวฉลาด มีความสามารถ และเข้าใจความรู้สึกผู้อื่นได้ดี
พวกเขาหวังว่า เชื้อสายของพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นลูกสาวหรือลูกชาย จะเคารพผู้ใหญ่

จะเข้าใจหัวอกพ่อแม่ เป็นที่รักและยกย่องของทุกคน... ณ จุดนี้ ความหวังของชีวิตพลิบานสดชื่น

และความปรารถนาอันแรงกล้าใหม่ๆ จึงถูกจุดประกายขึ้นในหัวใจของผู้คน ผู้คนรู้ว่า

พวกเขาไร้พลังและหมดสิ้นความหวังในชีวิตนี้

ว่าพวกเขาจะไม่มีโอกาสอีกครั้งหรือความหวังอีกครั้งที่จะโคดเด่นออกมาจากฝูงชน

และว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากยอมรับชะตากรรมของพวกเขา

และดังนั้นพวกเขาจึงทุ่มความหวังทั้งหมดของพวกเขา

ความอยากได้อะไรก็มีและอุดมคติที่ไม่สามารถถูกทำให้เป็นจริงของพวกเขาลงบนคนรุ่นต่อไป

โดยหวังว่าเชื้อสายของพวกเขาสามารถช่วยให้พวกเขาสัมฤทธิ์ในความฝันของพวกเขาและทำให้ความอยากต่าง

ๆ ของพวกเขาเป็นจริงขึ้นมา หวังว่าลูกสาวและลูกชายของพวกเขาจะนำเกียรติยศมาสู่ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล

กลายมามีความสำคัญ ร่ำรวย และโด่งดัง กล่าวสั้นๆ ก็คือ พวกเขาพึ่งปรารถนาที่จะเห็น โชควาสนาของลูกๆ

ของพวกเขาทะยานสูงขึ้น ไป แผนการและความเพ้อฝันของผู้คนนั้นเพียบพร้อม

พวกเขาไม่รู้หรือว่าจำนวนบุตรที่พวกเขามี รูปลักษณ์ ความสามารถของลูกๆ ของพวกเขาและอื่นๆ

นั้นหาใช่ที่พวกเขาเป็นผู้ตัดสินใจไม่ ไม่รู้หรือว่า ไม่มีชะตากรรมของลูกๆ

ของพวกเขาแม้เพียงน้อยนิดที่อยู่ในมือพวกเขา? มนุษย์ไม่ได้เป็นนายแห่งชะตากรรมของตัวเอง

ทว่าพวกเขาก็ยังหวังที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของคนรุ่นเยาว์

พวกเขาไร้พลังอำนาจที่จะหลีกเลี่ยงชะตากรรมของตัวเอง

ทว่าพวกเขากลับพยายามที่จะควบคุมชะตากรรมของลูกชายและลูกสาว

พวกเขาไม่ได้กำลังประเมินค่าตัวเองสูงเกินไปหรอกหรือ?

นี่มิใช่ความโง่เขลาเบาปัญญาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์หรือ?

ผู้คนจะพยายามจนสุดทุกทางเพื่อประโยชน์ของเชื้อสายของพวกเขา แต่ในท้ายที่สุดแล้ว

แผนการและความอยากได้อะไรก็มีของคนเราก็มีอาจขีดเขียนออกมาว่าคนเราจะมีบุตรกี่คนและบุตรเหล่านั้นจะมี

ลักษณะอย่างไร บางคนไร้เงินทอง แต่กลับมีบุตรมากมาย

ผู้คนบางคนที่ถูกคุมด้วยโศกทรัพย์กลับยังไม่มีบุตรสักคน

บ้างก็ต้องการลูกสาวแต่ความปรารถนานั้นก็ถูกปฏิเสธไป

บ้างก็ต้องการลูกชายแต่ก็ล้มเหลวที่จะผลิตบุตรเพศชายออกมา สำหรับบางคน ลูกคือพระพร สำหรับคนอื่น ๆ ลูกๆ คือคำสาปแช่ง คู่ครองบางคู่มีความเกลียดชัง ทว่ากลับให้กำเนิดบุตรที่หัวซัว พ่อแม่บางคนขยันขันแข็งและซื่อสัตย์ ทว่าลูกๆ ที่พวกเขาฟูมฟักกลับขี้เกียจสันหลังยาว พ่อแม่บางคนจิตใจดีและซื่อตรง แต่มีบุตรที่กลายเป็นปล้นปล้อนและจิตใจโหดร้าย พ่อแม่บางคนสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ให้กำเนิดบุตรที่ไม่สมประกอบ พ่อแม่บางคนเป็นคนธรรมดาและไม่ประสบความสำเร็จ ทว่ากลับมีบุตรที่สัมฤทธิ์ในการใหญ่ พ่อแม่บางคนมีสถานภาพต่ำต้อย ทว่ากลับมีบุตรที่ผงาดสู่ความมีชื่อเสียงเด่นดัง...

2. หลังการฟูมฟักคนรุ่นต่อไปผู้คนได้รับความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับชะตากรรม

ผู้คนส่วนใหญ่ที่เข้าสู่ชีวิตแต่งงานทำเช่นนั้นในช่วงอายุราวสามสิบปี เวลาในชีวิตที่คนเรายังไม่มีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับชะตากรรมมนุษย์ แต่เมื่อผู้คนเริ่มฟูมฟักลูกๆ และเมื่อเชื้อสายของพวกเขาเติบโต พวกเขามองเห็นคนรุ่นใหม่ที่มีชีวิตและประสบการณ์ทั้งหมดซ้ำกับคนรุ่นก่อนหน้า และเมื่อมองเห็นอดีตของตัวเองสะท้อนอยู่ในลูกๆ พวกเขาจึงตระหนักว่าเส้นทางเดินของคนรุ่นเยาว์ก็เหมือนกับของพวกเขาเอง คือไม่สามารถถูกวางแผนหรือเลือกได้ ครั้นเผชิญกับข้อเท็จจริงนี้ พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากยอมรับแต่โดยดีว่า ชะตากรรมของบุคคลทุกคนนั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว และโดยไม่ได้ตระหนักถึงมันเสียทีเดียวนัก ผู้คนค่อยๆ วางความอยากได้อะไรของของตนลง และความปรารถนาแรงกล้าในหัวใจของพวกเขาที่จะลี้ภัยและว้าวางลง...ด้วยความที่ได้ผ่านป้ายบอกทางที่สำคัญของชีวิตตามที่จำเป็นมาแล้ว ผู้คนในช่วงเวลานี้จึงได้สัมฤทธิ์ในความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับชีวิตประการหนึ่ง นำพาที่ใหม่อย่างหนึ่งมาใช้ บุคคลหนึ่งในวัยนี้สามารถคาดหวังจากอนาคตได้เท่าใดกัน และความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จอันใดหนอที่พวกเขาต้องตั้งตารอ? หญิงวัยห้าสิบปีแบบไหนกันที่ยังคงฝันถึงเจ้าชายรูปงาม? ชายวัยห้าสิบปีแบบไหนกันที่ยังคงมองหาสโนว์ไวท์? หญิงวัยกลางคนแบบไหนกันที่ยังคงหวังที่จะพลิกจากลูกเปิดขี้เหร่มาเป็นหงส์? ชายชราส่วนใหญ่มีพลังขับเคลื่อนในอาชีพการงานเดียวกับชายหนุ่มหรือ? โดยสรุปแล้ว ไม่ว่าคนเราเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ไม่ว่าใครซึ่งมีชีวิตอยู่ในวัยนี้มีแนวโน้มที่จะมีท่าทีซึ่งมีเหตุมีผลใช้การได้อย่างสอดคล้องกันกับการสมรส ครอบครัว และลูกๆ โดยหลักก็คือ บุคคลดังกล่าวไม่มีทางเลือกเหลืออยู่ ไม่มีแรงกระตุ้นที่จะท้าทายชะตากรรม ทรายที่ประสบการณ์มนุษย์ดำเนินไป ทันทีที่คนเราไปถึงวัยนี้ คนเราเกิดท่าทีบางอย่างขึ้นมาเองว่า

“คนเราต้องยอมรับชะตากรรม ลูกๆ ของคนเรามีโชควาสนาของพวกเขาเอง
ชะตากรรมมนุษย์นั้นถูกลิขิตไว้โดยฟ้า” ผู้คนส่วนใหญ่ที่ไม่เข้าใจความจริง
หลังจากได้ฝ่าแดดฝ่าฝนมาแล้วในทุกความผันผวน ความคับข้องขุ่นมัว และความยากลำบากของพิภพนี้
จะสรุปความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เข้ามาสู่ชีวิตมนุษย์ด้วยคำสองคำ นั่นคือ “นี่เป็นชะตากรรม!”
แม้ว่าลัทธินี้แสดงความตระหนักในชะตากรรมมนุษย์ของผู้คนและบทสรุปที่พวกเขาได้มาถึงแล้วได้อย่างชัดเจน
ดกมในทางโลก
และแม้ว่ามันแสดงให้เห็นความอัปยศทางของมนุษยชาติและอาภรรณาได้คมชัดและแม่นยำ
แต่มันก็ยังห่างไกลมากจากความเข้าใจในอธิปไตยของพระผู้สร้าง
และแค่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ที่มีต่อสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ความเชื่อในชะตากรรมไม่สามารถแทนที่ความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยแห่งพระผู้สร้าง

กับการที่ได้ติดตามพระเจ้ามาหลายปี

มีความแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญระหว่างความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับชะตากรรม

กับความรู้เกี่ยวกับชะตากรรมของผู้คนทางโลกหรือไม่?

เจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วหรือเกี่ยวกับการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระผู้สร้าง

และมารู้จักอธิปไตยของพระผู้สร้างอย่างแท้จริงแล้วหรือ?

ผู้คนบางคนมีความเข้าใจที่รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งลุ่มลึกในวลี “นั่นเป็นชะตากรรม!”

กระนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อในอธิปไตยของพระผู้สร้างแม้แต่บัดนี้

พวกเขาไม่เชื่อว่าชะตากรรมมนุษย์ได้ถูกจัดการเตรียมการและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า

และไม่เต็มใจจะบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นช่างเสมือนลอยคออยู่กลางมหาสมุทร

ถูกคลื่นซัดสาตโยนไปมา ละล่องคว้างไปตามกระแสน้ำ ไม่มีทางเลือก

ได้แต่รอเฉยและกล้ากลืนยอมรับชะตากรรมของตน กระนั้นพวกเขาก็หาได้ระลึกไม่ว่า

ชะตากรรมมนุษย์นั้นอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถมีความคิดริเริ่มของตัวเองที่จะมารู้จักอธิปไตยของพระเจ้าและด้วยการนั้นสัมฤทธิ์ในความรู้

เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า บนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

หยุดฝืนด้านชะตากรรม และใช้ชีวิตภายใต้การดูแลเอาใจใส่ การปกป้อง และการทรงนำของพระเจ้า

กล่าวได้อีกอย่างว่า การยอมรับชะตากรรมนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกับการบนอบต่ออธิปไตยของพระผู้สร้าง

การเชื่อในชะตากรรมหาได้หมายความว่าคนเรายอมรับ ระลึกรู้ และรู้จักอธิปไตยของพระผู้สร้าง

การเชื่อในชะตากรรมเป็นแค่การระลึกถึงความจริงของมันและการสำแดงอันพิสดารของมัน

นี่แตกต่างจากการรู้ว่าพระผู้สร้างทรงปกครองชะตากรรมของมนุษยชาติอย่างไร

จากการระลึกว่าพระผู้สร้างคือแหล่งกำเนิดแห่งอำนาจครอบครองเหนือชะตากรรมของทุกสรรพสิ่ง

และแน่นอนว่ายังห่างไกลอย่างมากจากการบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการสำหรับชะ

ตากรรมของมนุษยชาติของพระผู้สร้าง หากบุคคลหนึ่งเพียงเชื่อในชะตากรรมเท่านั้น—

ต่อให้พวกเขารู้สึกเกี่ยวกับมันอย่างลึกซึ้ง—

แต่ด้วยการนั้นก็ไม่สามารถรู้จักและระลึกในอธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือชะตากรรมของมนุษยชาติ

ใช้จะบนอบต่อมันและยอมรับมัน เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าอย่างไร ชีวิตของพวกเขาจะเป็นโศกนาฏกรรมหนึ่ง

เป็นชีวิตหนึ่งซึ่งอยู่ไปโดยสูญเปล่า เป็นความว่างเปล่า

พวกเขาจะยังคงไม่สามารถมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง

ไม่สามารถกลายเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างในความหมายที่จริงแท้ที่สุดของคำๆ นี้
และไม่สามารถชื่นชมการมาถึงของพระผู้สร้างได้

บุคคลหนึ่งผู้ซึ่งรู้จักและมีประสบการณ์ในอธิปไตยของพระผู้สร้างอย่างแท้จริงควรอยู่ในสภาวะกระตือรือร้นเป็
นฝ่ายรุก ไม่ใช่ในสภาวะนิ่งเฉยรอเป็นฝ่ายรับหรือรู้สึกอับจนหนทาง

ในขณะที่บุคคลดังกล่าวจะยอมรับว่าทุกสรรพสิ่งถูกกำหนดชะตากรรม

พวกเขาควรมีค่านิยมที่แม่นยำของคำว่าชีวิตและชะตากรรม นั่นคือ ทุกชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง
เมื่อคนเรามองย้อนกลับไปบนถนนที่คนเราได้เดินมา เมื่อคนเราย้อนรำลึกถึงทุกระยะของการเดินทางของคนเรา
คนเรามองเห็นว่า ในทุกย่างก้าว ไม่ว่าการเดินทางนั้นจะทุกข์ทูลเลหรือราบรื่น

พระเจ้ากำลังทรงนำอยู่บนเส้นทางของคนเรา กำลังวางแผนเส้นทางนั้น

การจัดการเตรียมการอันพิถีพิถันของพระเจ้า

การวางแผนอันระมัดระวังของพระองค์นี้เองที่นำทางคนเรามาถึงทุกวันนี้โดยไม่รู้ตัว

การที่สามารถยอมรับอธิปไตยของพระผู้สร้าง การที่สามารถรับความรอดของพระองค์—

ช่างเป็นโชควาสนาอันยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้! หากคนเรามีท่าทีในแง่ลบต่อชะตากรรม นั่นก็พิสูจน์ว่า

พวกเขากำลังฝืนด้านทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้เพื่อพวกเขา

ว่าพวกเขาไม่มีท่าทีในเชิงลบ

หากคนเรามีท่าทีที่เป็นบวกต่ออธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเมื่อคนเราย้อนรำลึกถึงการเดินทางของคนเรา เมื่อถึงคราวที่มนุษย์เริ่มที่จะเข้าใจอธิปไตยของพระเจ้า
คนเราจะมีความต้องการอย่างจริงจังตั้งใจมากขึ้นที่จะนบนอบต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมกา
รไว้

จะมีความตั้งใจแน่วแน่และความมั่นใจที่จะยอมให้พระเจ้าทรงจัดวางเรียบเรียงชะตากรรมของคนเราและหยุด

ทำการกบฏต่อต้านพระเจ้า ด้วยความที่คนเรามองเห็นว่า เมื่อคนเราไม่จับใจความเกี่ยวกับชะตากรรม

เมื่อคนเราไม่เข้าใจอธิปไตยของพระเจ้า เมื่อคนเราสนใจกล่าวทางมะจุมมะงาหราไปข้างหน้า

พวยงสังขารเซซังไปในม่านหมอก การเดินทางนั้นยากเกินไป รวดเร็วหัวใจเกินไป

ดังนั้นเมื่อคนเราระลึกได้ในอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์

คนที่ฉลาดเลือกที่จะรู้จักและยอมรับมัน

อ่าววันเวลาอันปาวคราวเมื่อตอนที่พวกเขาได้พยายามที่จะสร้างชีวิตที่ดีด้วยสองมือของพวกเขาเอง

และหยุดคั่นร่นต่อต้านชะตากรรมและไล่ตามเสาะหาสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “เป้าหมายชีวิต” ในหนทางของเขาเอง

เมื่อคนเราไม่มีพระเจ้า เมื่อคนเรามองไม่เห็นพระองค์

เมื่อคนเราไม่สามารถระลึกได้อย่างชัดเจนถึงอธิปไตยของพระเจ้า ทุกวันก็ย่อมไร้ความหมาย ไร้คุณค่า น่าเวทนา

ไม่ว่าคนเราจะอยู่แห่งหนใด งานการของคนเราจะเป็นอะไร

วิธีการดำเนินชีวิตของคนเราและการไล่ตามเสาะหาเป้าหมายของคนเราไม่ได้นำพาอะไรมาให้คนเราเลยนอกจากความหัวใจสลายอย่างไม่รู้จบและความทุกข์ทรมานที่ไม่มีการบรรเทา

จนกระทั่งคนเราไม่สามารถทนมองย้อนกลับหลังไปในอดีตของคนเราได้

มีเพียงเมื่อคนเรายอมรับอุปนิสัยของพระผู้สร้าง

นบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระองค์

และแสวงหาชีวิตมนุษย์จริงเท่านั้นที่คนเราจะค่อยๆ เริ่มหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานและความหัวใจสลายทั้งหมด
และกำจัดความว่างเปล่าทั้งปวงในชีวิตให้หมดสิ้นไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 128

มีเพียงผู้ซึ่งนบนอบต่อธิปไตยของพระผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถบรรลุอิสรภาพที่แท้จริง

เนื่องเพราะผู้คนไม่ระลึกได้ถึงการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าและธิปไตยของพระเจ้า

พวกเขาจึงเผชิญกับชะตากรรมอย่างเยาะเย้ยทำทายเป็นด้วยทำที่ที่เป็นกบฏเสมอ

และพวกเขาต้องการที่จะปลดปล่อยจากสิทธิอำนาจและธิปไตยของพระเจ้าและสิ่งต่างๆ

ที่จะตกกรรมเตรียมไว้ให้ โดยหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อม ณ

ปัจจุบันและแก้ไขคัดแปลงชะตากรรมของพวกเขา แต่พวกเขาไม่มีวันสามารถทำสำเร็จ

และถูกขัดขวางในทุกการขยับตัว

การค้นร้นนี้ที่ฝังลึกอยู่ในวิญญาณของคนเรานำมาซึ่งความเจ็บปวดล้าลึกชนิดที่กัดเซาะเข้าไปถึงกระดูกดำของคน

เราในขณะที่คนเราใช้ชีวิตของพวกเขาทิ้งขว้างไปพลางๆ อะไรหรือคือสาเหตุของความเจ็บปวดนี้?

มันเป็นเพราะธิปไตยของพระเจ้า หรือเพราะบุคคลหนึ่งเกิดมาอย่างโชคร้าย? เห็นได้ชัดว่า ไม่ถูกทั้งสองอย่าง

โดยพื้นฐานแล้ว มันเกิดจากเส้นทางที่ผู้คนเดิน วิธีที่พวกเขาเลือกที่จะใช้ชีวิตของพวกเขา

ผู้คนบางคนอาจไม่ระลึกได้ถึงสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อเขารู้อย่างแท้จริง

เมื่อเขามาระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงมีธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์ เมื่อเขาเข้าใจอย่างแท้จริงว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนการไว้เพื่อเจ้า

และได้ทรงตัดสินใจเพื่อเจ้านั้นคือผลประโยชน์และการปกป้องอันยิ่งใหญ่

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมรู้สึกถึงความเจ็บปวดของเจ้าเริ่มเบาบางลง

และความเป็นอยู่ของเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้นกลายมาเป็นผ่อนคลาย อิสระ และเสรี

โดยการตัดสินใจจากสภาวะของผู้คนส่วนใหญ่ หากกล่าวตามความจริงแล้ว

พวกเขาไม่สามารถมาเริ่มทำความเข้าใจอย่างแท้จริงต่อคุณค่าในทางปฏิบัติและความหมายของธิปไตยของพระ

ผู้สร้างเหนือชะตากรรมมนุษย์ แม้จะเป็นในระดับความคิดเห็นส่วนตัว

พวกเขาไม่ต้องการดำเนินชีวิตต่อไปอย่างที่พวกเขาเคยทำมาก่อน

และต้องการถูกปลดปล่อยจากความเจ็บปวดของพวกเขา

ในแง่ความเป็นจริงพวกเขาไม่สามารถระลึกได้ถึงและนบนอบต่อธิปไตยของพระผู้สร้างได้อย่างแท้จริง

และยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาจะรู้วิธีแสวงหาและยอมรับการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระ

ผู้สร้าง ดังนั้น

หากผู้คนไม่สามารถระลึกได้อย่างแท้จริงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระผู้สร้างทรงมีธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์และ

เหนือเรื่องราวทั้งหมดของมนุษย์แล้วไซ้

หากพวกเขาไม่สามารถนบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระผู้สร้างได้อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นการยากที่พวกเขาจะไม่ถูกขับเคลื่อนและลุ่มลุ่มติดอยู่กับแนวความคิดที่ว่า
“ชะตากรรมของคนเรานั้น อยู่ในมือของคนเราเอง”

มันจะยากที่พวกเขาจะสลัดความเจ็บปวดในการคร่ำครวญดิ้นรนต่อต้านชะตากรรมและสิทธิอำนาจของพระเจ้า
ง และคงไม่จำเป็นต้องพูดว่า มันก็จะเป็นการลำบากสำหรับพวกเขาเช่นกันที่จะกลายมามีเสรีภาพและเป็นอิสระ
กลายมาเป็นผู้คนผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้า

แต่มีหนทางหนึ่งซึ่งเรียบง่ายยิ่งนักที่จะทำให้คนเราเป็นอิสระจากสถานะนี้ซึ่งเป็นการอำลาวิถีชีวิตเดิมของคนเรา
เพื่อที่จะกล่าวคำอำลาต่อเป้าหมายชีวิตก่อนหน้านี้ของพวกเขา เพื่อที่จะสรุปและวิเคราะห์วิถีชีวิตก่อนหน้านี้
มุมมองของชีวิต กิจกรรมต่างๆ ที่ทำไปตามความชอบ ความอยากได้อะไรก็มี และอุดมคติต่างๆ ของคนเรา
และจากนั้นก็เปรียบเทียบสิ่งเหล่านั้นกับน้ำพระทัยและข้อเรียกร้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์
และดูว่ามีสิ่งใดในสิ่งเหล่านั้นที่สอดคล้องเข้ากันได้กับน้ำพระทัยและข้อเรียกร้องของพระเจ้า
ดูว่ามีสิ่งใดบ้างในสิ่งเหล่านั้นที่มอบคุณค่าที่ถูกต้องของชีวิต

นำทางคนเราไปสู่ความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับความจริง
และอำนวยให้คนเรามีชีวิตอยู่กับสถานะความเป็นมนุษย์และรูปสัณฐานของความเป็นมนุษย์
เมื่อเจ้ายังคงเจาะลึกลงไปซ้ำๆ

และทำการจำแนกอย่างระมัดระวังในเป้าหมายอันหลากหลายที่ผู้คนไล่ตามเสาะหาในชีวิต
และหนทางการดำเนินชีวิตนับหมื่นแสนของพวกเขา

เจ้าจะไม่พบแม้สักหนึ่งอย่างที่สอดคล้องกับพระเจตนาดั้งเดิมของพระเจ้าผู้สร้างที่พระองค์ใช้ในการสร้างมนุษยชาติขึ้นมา
สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือผู้คนที่ให้ห่างออกจากอธิปไตยและการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าผู้สร้าง
สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือกับดักที่เป็นเหตุให้ผู้คนกลายเป็นตัวซ้ำ และเป็นสิ่งที่นำทางพวกเขาไปสู่การ
หลังจากที่เจ้าระลึกได้ในเรื่องนี้ กิจกรรมของเจ้าก็คือวางมุมมองเก่าของชีวิตลง อยู่ให้ห่างจากกับดักอันหลากหลาย
ยอมให้พระเจ้าเข้ากำกับชีวิตของเจ้าและทำการจัดการเตรียมการสำหรับเจ้า

มันเป็นการพยายามเพียงเพื่อที่จะบนบอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการทรงนำของพระเจ้า
ที่จะมีชีวิตโดยปราศจากการเลือกของปัจเจกบุคคล และเพื่อที่จะกลายเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งนมัสการพระเจ้า
นี่ฟังดูง่าย แต่มันเป็นสิ่งซึ่งลำบากที่จะทำ ผู้คนบางคนสามารถทนความเจ็บปวดของมันได้ ส่วนคนอื่นๆ
นั้นไม่สามารถทนได้ บ้างก็เต็มใจที่จะปฏิบัติตาม ส่วนคนอื่นๆ นั้นไม่เต็มใจ

พวกที่ไม่เต็มใจขาดความพึงปรารถนาและปณิธานที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขาตระหนักอยู่ในอธิปไตยของพระเจ้าอย่างชัดเจน

รู้ดีอย่างครบถ้วนว่าพระเจ้านี้เองที่ทรงวางแผนการและจัดการเตรียมชะตากรรมมนุษย์

แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงเตะถ่วงดิ้นรน

และยังคงไม่ยอมประนีประนอมที่จะวางชะตากรรมไว้ในฝ่าพระหัตถ์ของพระเจ้าและนบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจับแน่นใจในการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ดังนั้นจึงมีผู้คนบางคนที่ต้องการด้วยตัวเองเสมอว่า พวกเขามีความสามารถอะไร พวกเขาต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมด้วยสองมือของพวกเขาเอง หรือที่จะสัมผัสซึ่งความสุขโดยพลังอำนาจของพวกเขาเอง ที่จะมองเห็นว่าพวกเขาสามารถก้าวล้ำขอบเขตสิทธิอำนาจของพระเจ้า และผงาดขึ้นไปเหนืออธิปไตยของพระเจ้าได้หรือไม่ โศกนาฏกรรมของมนุษย์ไม่ได้โดยตรงที่เขาแสวงหาชีวิตที่มีความสุข ไม่ได้โดยตรงที่เขาไล่ตามแสวงหาชื่อเสียงและโชควาสนา หรือคืนรนต่อต้านชะตากรรมของตัวเองผ่านม่านหมอก แต่โดยตรงที่หลังจากที่เขาได้เรียนรู้ข้อเท็จจริงว่า พระเจ้าทรงมีอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์แล้ว เขายังคงไม่สามารถปรับปรุงพฤติกรรมตนเองให้ดีขึ้น ไม่สามารถชักเท้าขึ้นจากปลักคม แต่ยังคงใจแข็งและดิ่งด้นในความผิดพลาดของเขา เขาเลือกที่จะเดินพรวดตามอยู่ในโคลนต่อไป แข่งขันชิงดีกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างอย่างห้าวชนผ่า ฝืนต้านไปจนกว่าจะจบสิ้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม ทั้งหมดนั้นไม่มีความรู้สึกเสียใจในสิ่งที่กระทำไปแม้เพียงเสี้ยวกระพริบ เพียงเมื่อเขาอนหมดสิ้นสภาพและโลหิตไหลรินเท่านั้น ที่ในที่สุดเขาตัดสินใจยอมแพ้และหันหลังกลับ ที่คือความโศกเศร้าอันแท้จริงของมนุษย์ ดังนั้น เราพูดเลยว่า บรรดาผู้ที่เลือกนบนอบนั้นมีสติปัญญา และพวกที่เลือกคืนรนและหลบหนีนั้นช่างโง่เขลาปัญญาเอาเสียจริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 129

หัวใจหัวใจต่อที่หก: ความตาย

ภายหลังความวุ่นวายมากมายเหลือเกิน ความคับข้องขุ่นมัวและความผิดหวังหลายครั้งครา
ภายหลังความชื่นบานและความเศร้าโศก และการขึ้นๆ ลงๆ มากมายยิ่งนัก
ภายหลังหลายต่อหลายปีที่ไม่สามารถลืมเลือน ภายหลังการได้จับตามองฤดูกาลผันเปลี่ยนครั้งแล้วครั้งเล่า
คนเราก็ได้ผ่านเครื่องหมายสำคัญต่างๆ ของชีวิตโดยปราศจากการสังเกต และในชั่วพริบตา
คนเราก็พบว่าตัวเองมาอยู่ในช่วงปีโพล้เพล้ของคนเราเสียแล้ว เครื่องหมายแสดงเวลาต่างๆ
ถูกประทับไปทั่วร่างของคนเรา คนเราไม่สามารถยืนอกตึงหน้าตั้งได้อีกต่อไป
เส้นผมของคนเราเปลี่ยนจากสีเข้มเป็นสีขาว
ในขณะที่ดวงตาซึ่งครั้งหนึ่งเคยสดใสและแจ่มชัดเปลี่ยนเป็นขุ่นมัวและพร่าเลือน
ผิวที่เคยเรียบเนียนและนุ่มนวลกลับกลายเป็นขยับย่นและมีจุดด่างดำ การไถยของคนเราอ่อนแอลง
ฟันของคนเราโยกคลอนและร่วงหล่น ปฏิกริยาตอบสนองของคนเรากลายเป็นเฉื่อยชา
การเคลื่อนไหวของคนเราเชื่องช้า...ณ จุดนี้
คนเราได้แสดงการอำลาสุดท้ายต่อหลายปีแห่งความร้อนของวัยเยาว์ของคนเรา
และเข้าสู่สนธยาแห่งชีวิตคนเรา นั่นคือ วัยชรา อันดับต่อไป คนเราจะเผชิญหน้ากับความตาย
หัวใจหัวใจต่อสุดท้ายในชีวิตมนุษย์

1. มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงกุมพลังแห่งชีวิต และความตายเหนือมนุษย์

หากการเกิดของคนเราถูกลิขิตชะตาโดยชีวิตก่อนหน้าของคนเรา
เช่นนั้นแล้วความตายก็ทำเครื่องหมายบอวสานของชะตาลิขิต
หากการเกิดของคนเราคือตอนเริ่มต้นภารกิจของคนเราในชีวิตนี้ เช่นนั้นแล้ว
ความตายของคนเราก็เป็นเครื่องหมายบอวสานของภารกิจของคนเรา
เนื่องจากพระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดชุดของรูปแบบแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่งเอาไว้แล้ว
มันจึงไม่จำเป็นต้องพูดว่า
พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมชุดรูปแบบแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับความตายของคนเราไว้แล้วเช่นกัน
พูดอีกอย่างว่า ไม่มีใครเลยที่เกิดมาโดยบังเอิญ ไม่มีใครเลยที่ตายโดยใครเลยที่มาถึงแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย
และทั้งการเกิดและความตายนั้นจำเป็นต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กับชีวิตในปัจจุบันและชีวิตก่อนหน้าของคนเรา
ทั้งรูปแบบแวดล้อมของการเกิดและความตายของคนเราได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง
นี่คือชะตาลิขิตของบุคคล ชะตากรรมของบุคคล เนื่องจากมีคำอธิบายมากมายสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่ง

มันเป็นความจริงเช่นกันที่ความตายของบุคคลจะเกิดขึ้นเป็นธรรมดาภายใต้รูปการณ์แวดล้อมอันหลากหลายชุดพิเศษของมันเอง

นี่คือเหตุผลสำหรับอายุขัยที่แปรปรวนของผู้คนและลักษณะกับเวลาแห่งความตายของพวกเขาที่แตกต่างกันไป ผู้คนบางคนแข็งแรงและมีสุขภาพดี ทว่าตายลงตั้งแต่อายุยังน้อย คนอื่นๆ อ่อนแอและเจ็บปวดๆ แอดๆ ทว่ามีชีวิตอยู่จนถึงวัยชรา และจากไปอย่างสงบ บ้างก็พินาศลงด้วยสาเหตุที่ไม่เป็นธรรมชาติ ส่วนคนอื่นๆ ตายอย่างเป็นธรรมชาติ บ้างก็จบชีวิตของพวกเขาไปกลางบ้าน คนอื่นๆ

ปิดเปลือกตาลลงเป็นครั้งสุดท้ายโดยมีผู้เป็นที่รักอยู่เคียงข้างพวกเขา ผู้คนบางคนตายกลางอากาศ คนอื่นๆ ตายใต้พื้นโลก บ้างก็จมลงใต้น้ำ คนอื่นๆ สูญหายไปในความวิบัติ บ้างก็ตายในเวลาเช้า คนอื่นๆ

ตายตอนกลางคืน... ทุกคนต้องการกำเนิดที่เด่นดัง ชีวิตที่เจิดจรัส และความตายที่มีเกียรติ

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถไปไกลเกินกว่าชะตาลิขิตของพวกเขาเองได้

ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงอิปไตของพระผู้สร้างได้ นี่เป็นชะตากรรมของมนุษย์

มนุษย์สามารถวางแผนได้ทุกประเภทสำหรับอนาคตของพวกเขา

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถวางแผนลักษณะและเวลาเกิดของพวกเขาและของการลาจากโลกนี้ของพวกเขา

แม้ว่าผู้คนทำดีที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงและต้านทานการมาของความตาย

ความตายก็ยังคงคืบคลานเข้ามาใกล้อย่างเงียบกริบโดยที่พวกเขาไม่รู้เลยอยู่ดี

ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าเมื่อไรหรืออย่างไรที่พวกเขาจะพินาศลง ยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าเมื่อไรมันจะเกิดขึ้น เห็นได้ชัดว่า

ไม่ใช่มนุษย์ชาติที่กุมพลังอำนาจของชีวิตและความตายเอาไว้ ไม่ใช่ความเป็นอยู่บางอย่างในพิภพธรรมชาติ

แต่เป็นพระผู้สร้างผู้ซึ่งทรงมีสิทธิอำนาจอันเป็นเอกสิทธิ์

ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ไม่ใช่ผลงานของกฎบางอย่างแห่งพิภพธรรมชาติ

แต่เป็นผลสืบเนื่องของอิปไตแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

2. ผู้ซึ่งไม่รู้จักอิปไตของพระผู้สร้างจะถูกลอนโดยความหวาดกลัวต่อความตาย

เมื่อคนเราเข้าสู่วัยชรา

ความท้าทายที่คนเราเผชิญหน้าไม่ใช่การจัดเตรียมเพื่อครอบครัวหรือการตั้งความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของคนเรา แต่เป็นวิธีที่จะบอกเล่าชีวิตของคนเรา วิธีที่จะพบจุดจบของชีวิตคนเรา

วิธีที่จะใส่เครื่องหมายจุดตรงท้ายประโยคแห่งชีวิตของคนเรา แม้ว่า โดยผิวเผินแล้ว

ดูเหมือนว่าผู้คนให้ความสนใจเพียงน้อยนิดต่อความตาย

ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงการสำรวจค้นในหัวข้อนี้ได้

เพราะไม่มีใครเลยที่รู้ว่ามียีกพิภพหนึ่งนอนรออยู่อีกฟากของความตายหรือไม่

พิภพที่มนุษย์มีอาจล่วงรู้หรือรู้สึกได้ พิกพที่พวกเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย

นี่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวที่จะเผชิญกับความตายที่มาประจันหน้า
หวาดกลัวที่จะเผชิญกับมันตามที่พวกเขาควรเผชิญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับทำทุกอย่างที่จะหลีกเลี่ยงหัวข้อนี้
และดังนั้นมันจึงเติมความหวาดหวั่นเกี่ยวกับความตายให้กับบุคคลทุกคน
และเพิ่มมานับความกลัวให้กับข้อเท็จจริงซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้นี้ คลื่นลมเงาถล่มบนหัวใจของทุกคน

เมื่อคนเรารู้สึกถึงความเสื่อมของร่างกายคนเรา เมื่อคนเรารู้ว่า คนเรากำลังเคลื่อนเข้าใกล้ความตาย
คนเรารู้สึกถึงความหวาดหวั่นอันคลุมเครืออย่างหนึ่ง ความเกรงกลัวอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถแสดงออกมาได้
ความเกรงกลัวต่อความตายทำให้คนเรารู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้นกว่าเดิมและรู้สึกอับจนหนทางมากขึ้นเรื่อยๆ
และที่จุดนี้เอง คนเราจึงถามตัวเองว่า มนุษย์ได้มาจากไหน? มนุษย์กำลังจะไปไหน?
มนุษย์ตายไปพร้อมกับชีวิตของเขาที่วิ่งผ่านเขาไปอย่างเร่งรีบแบบนี้หรือ?
นี่คือจุดท้ายประโยคที่ท่าเครื่องหมายแสดงจุดจบของชีวิตมนุษย์อย่างนั้นหรือ? ในท้ายที่สุดแล้ว
ความหมายของชีวิตนั้นคืออะไร? จะว่าไปแล้ว ชีวิตมีค่าอะไรหรือ? มันเกี่ยวกับเรื่องความมีชื่อเสียง
และโชควาสนาใช่หรือไม่?

มันเกี่ยวกับการฟุ้งเฟ้อเลี้ยงดูครอบครัวหนึ่งหรือไม่?...ไม่ว่าคนเราจะครุ่นคิดตลอดมาเกี่ยวกับคำถามเฉพาะเหล่านี้
อย่างไร ไม่ว่าคนเราจะเกรงกลัวความตายอย่างลึกแค่ไหน

ในส่วนลึกของหัวใจของบุคคลทุกคนมีความพึงปรารถนาที่จะหยั่งคะเนความลึกต่างๆ
ความรู้สึกหนึ่งของความไม่เข้าใจชีวิต และที่ปะปนมากับสิ่งเหล่านี้ก็คือความรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจเกี่ยวกับโลก
ความรู้สึกอดออดที่จะจากไป

บางทีอาจไม่มีใครเลยที่สามารถเสกสรรพรรณนาได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งที่มนุษย์เกรงกลัวนั้นคืออะไรกันแน่
สิ่งที่มนุษย์แสวงหาอันนั้นคืออะไรกันแน่ สิ่งที่เขาสาบซึ้งตรึงใจนั้นคืออะไรกันแน่
และอะไรที่เขารู้สึกอดออดไม่อยากทิ้งไว้ข้างหลัง...

ด้วยความที่พวกเขาเกรงกลัวความตาย ผู้คนมีความกังวลมากมายเหลือเกิน
ด้วยความที่พวกเขาเกรงกลัวความตาย ผู้คนจึงมีมากมายหลายสิ่งที่พวกเขาไม่อาจปล่อยวางได้
ครั้นถึงเวลาที่พวกเขากำลังจะตาย บางผู้คนหงุดหงิดกระสับกระส่ายเกี่ยวกับเรื่องนี้เรื่องนั้น
พวกเขากังวลเกี่ยวกับลูกๆ ของพวกเขา คนที่พวกเขารัก ความอุดมในโภคทรัพย์ของพวกเขา
ราวกับว่าพวกเขาสามารถลบความทุกข์และความหวาดหวั่นที่ความตายนำมาให้ออกไปได้ด้วยการวิตกกังวลนี้
ราวกับว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงความอับจนหนทางและความรู้สึกเปลี่ยวดายที่เคียงคู่มากับความตายได้ด้วยการ
รพดูความใกล้ชิดกับการดำรงชีวิตประเภทนี้เอาไว้ ในส่วนลึกของหัวใจมนุษย์นั้นมีความเกรงกลัวอันคลุมเครือ
ความเกรงกลัวการพลัดพรากจากผู้เป็นที่รักทั้งหลายของคนเรา

เกรงกลัวที่จะไม่มีวันได้ทอดสายตามองไปยังผืนนภาที่เป็นสีฟ้าอีกแล้ว
ที่จะไม่มีวันมองไปบนโลกทางวัตถุอีกแล้ว
วิญญานอันเปลี่ยวดายซึ่งคุ้นชินกับการมีผู้เป็นที่รักทั้งหลายอยู่เคียงข้าง
กำลังอดออดที่จะคลายมือที่เกาะกุมออกและจากไป คนเดียวตามลำพัง สู้พิภพหนึ่งซึ่งไม่รู้จักและไม่คุ้นเคย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 130

ชีวิตหนึ่งซึ่งใช้ไปกับการแสวงหาชื่อเสียงและโชควาสนา

ทำให้คนเรตกอยู่ในสภาพพ่ายแพ้ยามเผชิญหน้ากับความตาย

เพราะอธิปไตยและการลิขิตไว้ล่วงหน้าของผู้สร้าง

วิญญาณอันเปลี่ยวดายซึ่งได้เริ่มต้นโดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลยนั้น ได้รับบิดามารดาและครอบครัว

ได้รับโอกาสที่จะกลายมาเป็นสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์

โอกาสที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์และได้เห็นโลก

วิญญาณดวงนี้ยังได้รับโอกาสที่จะมีประสบการณ์ในอธิปไตยของผู้สร้าง

ที่จะรู้จักกับความอัศจรรย์เลิศเลอแห่งการทรงสร้างของผู้สร้าง และยิ่งไปกว่านั้น

ที่จะรู้จักและกลายมาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของผู้สร้าง

ทว่าผู้คนส่วนใหญ่หาได้คว้าโอกาสเหมาะซึ่งหายากและคงอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยามนี้เอาไว้อย่างจริงจัง

คนเราอ่อนระโหยกับการใช้คุณค่าของพลังงานทั้งชีวิตเพื่อต่อสู้กับชะตากรรม

ใช้เวลาทั้งหมดของคนเรากับการขลุมน่วนวายในเรื่องนั้น พยายามที่จะป้อนบำรุงครอบครัวของคนเรา

และกลับไปกลับมาระหว่างความอุดมโภกทรัพย์กับสถานภาพ สิ่งต่างๆ

ที่ผู้คนหวงแหนราวสมบัติล้ำค่าก็คือครอบครัว เงินทอง และชื่อเสียง

และพวกเขามองสิ่งเหล่านี้เสมือนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดในชีวิต ผู้คนทั้งหมดพัวพันเกี่ยวกับชะตากรรมของตนเอง

ทว่าพวกเขาก็ยังคงผลักปัญหาต่างๆ

ที่จำเป็นต้องตรวจสอบและทำความเข้าใจที่สุดไปไว้เบื้องหลังของจิตใจพวกเขา ปัญหาที่ว่า

เหตุใดมนุษย์จึงมีชีวิต มนุษย์ควรใช้ชีวิตอย่างไร อะไรคือคุณค่าและความหมายของชีวิต

ไม่ว่าพวกเขาอาจจะอยู่นานแค่ไหน

พวกเขาก็แค่ใช้ชีวิตของพวกเขาหมดไปกับการสาละวนแสวงหาชื่อเสียงและโชควาสนา

จนกระทั่งเยาว์วัยของพวกเขาได้หนีกลับไป และพวกเขาได้กลายมาเป็นสีเทาและขุ่นมัว

พวกเขาใช้ชีวิตในหนทางนี้จนกระทั่งพวกเขามองเห็นว่าชื่อเสียงและโชควาสนาไม่อาจหยุดการลื่นไถลของพวกเขา

เขาไปสู่ความชราได้ ว่าเงินทองไม่สามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจได้

ว่าไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้นจากกฎแห่งการเกิด การแก่ ความเจ็บ และความตาย

ว่าไม่มีใครเลยที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ชะตากรรมได้เตรียมไว้ให้แล้ว

มีเพียงเมื่อพวกเขาถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตเท่านั้น

ที่พวกเขาจับความเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่า

ต่อให้คนเรามีความอุดมโภกทรัพย์มหาศาลและมีสินทรัพย์มากล้นเกินคณา

ต่อให้คนเรามีสิทธิ์พิเศษและอยู่ในฐานะสูงส่ง

คนเราก็ยังคงไม่สามารถหลบหนีความตายและต้องคืนสู่ตำแหน่งเดิมของพวกเขาอยู่ดี นั่นคือ

ดวงวิญญาณอัน โดดเดี่ยวที่ไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ในยามที่ผู้คนมีบิดามารดา

พวกเขาเชื่อว่าบิดามารดาคือทุกสิ่งทุกอย่าง ในยามที่ผู้คนมีทรัพย์สินสมบัติ

พวกเขาคิดว่าเงินทองคือปัจจัยหลักของคนเรา ว่ามันคือวิถีทางที่คนเราใช้ในการดำเนินชีวิต

ในยามที่ผู้คนมีสถานภาพ พวกเขาเกาะเกี่ยวมันไว้อย่างแน่นหนาและจะเสี่ยงชีวิตพวกเขาเพื่อมัน

มีเพียงเมื่อผู้คนกำลังจะปลดวางจากโลกนี้ไปแล้วเท่านั้นที่พวกเขาตระหนักว่า สิ่งต่างๆ

ที่พวกเขาใช้ชีวิตไปในการไล่ตามเสาะหานั้น ไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากหมู่เมฆที่ลอยผ่านไป

ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่พวกเขาสามารถเกาะกุมได้ ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่พวกเขาสามารถเอาไปด้วยได้

ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่สามารถละเว้นพวกเขาจากความตาย

ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่สามารถจัดเตรียมเพื่อร่วมทางหรือการปลอบประโลมให้กับดวงวิญญาณที่เปลี่ยวดายบนก

ารเดินทางกลับของพวกเขา ที่น้อยที่สุดในบรรดาทั้งหมดก็คือ

ไม่มีอะไรในสิ่งเหล่านี้เลยที่สามารถช่วยบุคคลหนึ่งให้รอดและทำให้พวกเขาสามารถอยู่เหนือความตายได้

ชื่อเสียงและโชควาสนาที่คนเราได้รับในโลกวัตถุให้ความพึงพอใจชั่วคราว ความยินดีที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป

สำนักแห่งความรู้สึกอ่อนคลายสบายใจแบบผิดๆ พวกมันทำให้คนเราหลงทางในระหว่างการเดินทางไป

และดังนั้นผู้คนจึงถูกเขมือบกลืนด้วยคลื่นลูกแล้วลูกเล่า

ในขณะที่พวกเขาเดินตามอยู่ในทะเลแห่งมนุษย์ชาติอันกว้างใหญ่ไพศาลอย่างกระหายในสันติสุข

ความสุขสบาย และความสงบเยือกเย็นในหัวใจ ในยามที่ผู้คนยังต้องตอบคำถามต่างๆ

ที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดที่จะต้องทำความเข้าใจ—พวกเขามาจากไหน เหตุใดพวกเขาจึงมีชีวิต

พวกเขากำลังจะไปไหน และอื่นๆ—พวกเขาถูกยั่วใจด้วยชื่อเสียงและโชควาสนา

ถูกพวกมันควบคุมและชักนำไปในทางที่ผิด และหลงทางไปอย่างย่อนคิ่น เวลาผ่านไปเร็วราวกับติดปีก

หลายปีผ่านไปในช่วงพริบตา และก่อนที่คนเราตระหนักในสิ่งนี้ คนเราก็ได้บอกเล่าปีต่างๆ

ที่ดีที่สุดของชีวิตคนเราไปแล้ว เมื่อถึงคราวที่คนเรากำลังจะไปจากโลกนี้ในเร็ววัน

คนเราก็มາถึงจุดของความค่อยๆ ตระหนักว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้กำลังลอยเคว้งคว้างหากออกไป

ว่าคนเราไม่สามารถเกาะกุมสิ่งที่ครอบครองซึ่งเดิมทีเป็นของพวกเขาได้อีกต่อไป

เช่นนั้นแล้วคนเราจึงรู้สึกอย่างแท้จริงว่า

คนเราก็เหมือนเด็กทารกซึ่งกำลังร้องงอแงที่เพิ่งอุบัติเข้ามาสู่พิภพนี้โดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ณ

จุดนี้เองที่คนเราจำใจต้องใคร่ครวญว่า อะไรที่คนเราได้ทำมาในชีวิต การมีชีวิตมีคุณค่าอย่างไร

มันมีความหมายอะไร เหตุใดคนเราจึงมาสู่โลกนี้ และ ณ

จุดนี้เองที่คนเราต้องการรู้มากขึ้นทุกทีว่าชีวิตถัดไปมีอยู่จริงหรือไม่ ว่าสวรรค์มีจริงหรือไม่
ว่าการลงทัณฑ์อันสาสมนั้นมียุ่อยู่จริงหรือไม่...ยิ่งคนเราใกล้ความตายมากขึ้นเท่าไร
คนเราก็กยิ่งต้องการความเข้าใจว่าชีวิตเป็นเรื่องกับอะไรมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคนเราใกล้ความตายเข้าไปเท่าไร
หัวใจของเราก็กยิ่งดูเหมือนว่างเปล่ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคนเราใกล้ความตายมากขึ้นเท่าไร
คนเราก็กยิ่งรู้สึกอับจนหนทางมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้น ความเกรงกลัวที่คนเรามีต่อความตายจึงค่อยๆ
เติบโตขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

มีสองเหตุผลที่ความรู้สึกเหล่านี้เด่นออกมาในผู้คนในยามที่พวกเขาเข้าหาความตาย ประการแรกคือ
พวกเขากำลังจะสูญเสียชื่อเสียงและความอุดมใน โภคทรัพย์ที่ชีวิตพวกเขาเคยได้อาศัยพึ่งพิง
กำลังจะทิ้งทิ้งหมดที่ดวงตามองเห็นในโลกนี้ไว้ข้างหลัง ประการที่สองคือ พวกเขา กำลังจะเผชิญหน้า
คนเดียวตามลำพัง กับภิกพที่ไม่คุ้นเคย ดินแดนลึกลับที่ไม่เคยรู้จัก ที่ซึ่งพวกเขากลับที่จะย่างเท้าลงไป
ที่ซึ่งพวกเขาไม่มีผู้เป็นที่รักและไม่มีการค้าจุนในวิถีทางใดเลย เพราะเหตุผลสองประการนี้
ทุกคนซึ่งกำลังเผชิญหน้ากับความตายจึงรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ
ผ่านประสบการณ์กับความตื่นตระหนกและสำนึกแห่งความรู้สึกอับจนหนทางอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลย
มีเพียงตอนที่ใครบางคนมาถึงจุดนี้จริง ๆ แล้วเท่านั้น ที่พวกเขาตระหนักว่า
ตอนที่คนเราก้าวเท้าลงบนแผ่นดินโลก สิ่งแรกที่พวกเขาต้องเข้าใจก็คือมนุษย์มาจากไหน เหตุใดผู้คนจึงมีชีวิต
ใครลิขิตขีดเขียนชะตากรรมของมนุษย์ และใครจัดเตรียมและมีชิปไต่โดยเหนือการดำรงอยู่ของมนุษย์
ความรู้นี้คือวิถีทางที่แท้จริงที่คนเราใช้ชีวิตอยู่ พื้นฐานที่จำเป็น โดยหลักสำหรับความอยู่รอดของมนุษย์—
ไม่ใช่การเรียนรู้วิธีที่จะจัดเตรียมเพื่อครอบครองของเรา
หรือวิธีที่จะสัมผัสในชื่อเสียงและความอุดมด้วยโภคทรัพย์ ไม่ใช่การเรียนรู้วิธีที่จะโดดเด่นออกมาจากฝูงชน
และไม่ใช่วิธีที่จะใช้ชีวิตที่มั่งคั่งมากกว่าเดิม
นับประสาอะไรกับการเรียนรู้วิธีที่จะมีความเก่งกาจยอดเยี่ยมและประสบความสำเร็จในการแข่งขันกับผู้อื่น
แม้ว่าทักษะเพื่อความอยู่รอดอันหลากหลายที่ผู้คนใช้ชีวิตของพวกเขาหมดไปเพื่อการได้นั้น
สามารถเสนอความสุขสบายทางวัตถุได้อย่างสิ้นเหลือ
พวกเขาก็ไม่เคยนำพาสันติสุขและการปลอบประโลมแท้จริงมาสู่หัวใจของคนเราเลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
กลับทำให้ผู้คนหลงทิศทางอยู่เนื่องนิตย์ มีความลำบากยากเย็นในการควบคุมตนเอง
และพลาดทุกโอกาสเหมาะที่จะเรียนรู้ความหมายของชีวิต
ทักษะเพื่อความอยู่รอดเหล่านี้สร้างคลื่นได้น้ำแห่งความวิตกกังวลเกี่ยวกับวิธีที่จะเผชิญหน้ากับความตายอย่างเห
มาะสม ชีวิตของผู้คนกำลังถูกทำลายไปในหนทางนี้ พระผู้สร้างทรงปฏิบัติต่อทุกคนอย่างยุติธรรม
ทรงมอบโอกาสเหมาะที่มีคุณค่าตลอดชีวิตแก่ทุกคน เพื่อที่จะได้รับประสบการณ์และรู้จักชิปไต่โดยของพระองค์

ทว่ามีเพียงเมื่อความตายขยับเข้ามาใกล้ เมื่อตอนที่ความน่าสะพรึงกลัวของมันปรากฏขึ้นรางๆ เท่านั้น ที่คนเราเริ่มมองเห็นความสว่าง—และแล้ว มันก็สาบสูญไป!

ผู้คนใช้ชีวิตหมดไปกับการไล่ล่าเงินทองและชื่อเสียง พวกเขาถอดรัดขนไม้ลอยน้ำเหล่านี้ไว้แนบอก พลางคิดว่าพวกมันเป็นวิถีทางเดียวแห่งการคำนวณของพวกเขา

ราวกับว่าพวกเขาจะสามารถมีชีวิตอยู่ตลอดไปได้ด้วยการมีสิ่งเหล่านี้ ได้รับการยกเว้นจากความตาย แต่ในยามที่พวกเขากำลังจะตายแล้วเท่านั้นที่พวกเขาตระหนักอย่างไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครว่า สิ่งเหล่านี้อยู่ห่างไกลจากพวกเขาเพียงใด พวกเขาอ่อนแอแค่ไหนยามที่เผชิญหน้ากับความตาย พวกเขาแตกกระจายได้ง่ายแค่ไหน พวกเขาเปลี่ยนตายและอัปจนหนทางเพียงไร พวกเขาตระหนักว่า ชีวิตไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงินทองหรือชื่อเสียง ว่าไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งอาจอุดมด้วยโภคทรัพย์เพียงใด ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งขนาดไหน

ทุกคนยากจนและไร้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมกันเมื่ออยู่ต่อหน้าความตาย พวกเขาตระหนักว่า เงินไม่สามารถซื้อชีวิตได้ ว่าชื่อเสียงไม่สามารถลบความตายได้

ว่าทั้งเงินทองและชื่อเสียงไม่สามารถยืดชีวิตคนเราได้แม้แต่นาทีเดียว แม้แต่วินาที ยิ่งผู้คนรู้สึกเช่นนี้มากขึ้นเท่าไร ผู้คนก็ยิ่งโหยหาที่จะรักษาชีวิตไว้มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งผู้คนรู้สึกเช่นนี้มากขึ้นเท่าไร

พวกเขาก็ยิ่งหวาดหวั่นที่จะเข้าหาความตายมากขึ้นเท่านั้น มีเพียงที่จุดนี้เท่านั้นที่พวกเขาตระหนักอย่างแท้จริงว่า ชีวิตของพวกเขาไม่ได้เป็นของพวกเขา ไม่ใช่พวกเขาที่จะเป็นผู้ควบคุม และตระหนักว่า คนเราไม่มีสิทธิ์พูดเรื่องที่เราจะอยู่หรือตาย—ตระหนักว่า ทั้งหมดนี้วางอยู่นอกการควบคุมของคนเรา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 131

จงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าผู้สร้าง และเผชิญกับความตายอย่างสงบ

ณ ช่วงเวลาที่บุคคลหนึ่งเกิดมา วิญญาณเปลี่ยวดายดวงหนึ่งเริ่มต้นประสบการณ์ของตัวเองบนแผ่นดินโลก ประสบการณ์ของมันเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงจัดการเตรียมการเพื่อมัน คงไม่จำเป็นต้องพูดว่า สำหรับบุคคลนั้น—ดวงวิญญาณนั้น—

นี่คือโอกาสเหมาะอันยอดเยี่ยมที่จะได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

มารู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์ และได้รับประสบการณ์กับมันแบบเป็นส่วนตัว

ผู้คนใช้ชีวิตของตัวเองภายใต้กฎต่างๆ ของชะตากรรมที่วางไว้สำหรับพวกเขาโดยพระเจ้าผู้สร้าง

และสำหรับบุคคลใดก็ตามที่เป็นคนมีเหตุผลพร้อมด้วยมโนธรรมนั้น

การเริ่มพยายามทำความเข้าใจกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างและการมารู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นหาใช่สิ่งที่ยากเกินกว่าจะทำไม่ เมื่อชีวิตพวกเขาผ่านพ้นไปกว่าหลายสิบปี เพราะฉะนั้น

มันควรจะง่ายสำหรับทุกคนที่จะระลึกได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตกว่าหลายสิบปีของพวกเขาเองว่า

ชะตากรรมของมนุษย์ทั้งหมดได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว

และมันควรจะง่ายที่จะจับความเข้าใจหรือที่จะสรุปว่าเรามีชีวิตหมายถึงอะไร

ขณะที่คนเราอ่านแบบเรียนชีวิตเหล่านี้ คนเราจะค่อยๆ มาเข้าใจว่าชีวิตมาจากไหน

มาจับความเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่หัวใจจำเป็นต้องมีอย่างแท้จริง

อะไรคือสิ่งที่จะนำทางคนเราไปบนเส้นทางชีวิตที่แท้จริง

และอะไรคือภารกิจและเป้าหมายของชีวิตมนุษย์ที่ควรจะเป็น คนเราจะค่อยๆ ระลึกได้ว่า

หากคนเราไม่สัมผัสการพระเจ้าผู้สร้าง หากคนเราไม่มาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วครั้งถึงคราวที่ต้องเผชิญกับความตาย—คราที่ดวงวิญญาณกำลังเผชิญหน้ากับพระเจ้าผู้สร้างอีกครั้ง—

หัวใจของคนเราจะเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและความวุ่นวายสับสนอย่างไร้ขีดจำกัด หากบุคคลหนึ่งได้อยู่

ในโลกมาหลายสิบปีแล้ว ทว่ายังไม่เข้าใจว่าชีวิตมนุษย์มาจากไหน

ทั้งยังไม่ระลึกได้ว่าชะตากรรมวางอยู่ในฝ่ามือของใคร

เช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกเขาจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับความตายได้อย่างสงบ

ในหลายสิบปีแห่งประสบการณ์ชีวิตมนุษย์ของพวกเขา

บุคคลหนึ่งซึ่งได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างคือบุคคลที่มีความซาบซึ้งที่ถูกต้องต่อความหมายและค่าของชีวิต บุคคลเช่นนั้นมีความรู้ที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับจุดประสงค์ของชีวิต

พร้อมด้วยประสบการณ์และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง และที่เหนือล้ำไปกว่านั้นก็คือ สามารถที่จะนบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

บุคคลเช่นนั้นเข้าใจความหมายแห่งการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระเจ้า เข้าใจว่ามนุษย์ควรนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง
ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ครอบครองนั้นมาจากพระเจ้าผู้สร้างและจะคืนกลับไปสู่พระองค์ในสักวันหนึ่งไม่ไกลนัก
ในอนาคต

บุคคลประเภทนี้เข้าใจว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงจัดการเตรียมการกำเนิดของมนุษย์และทรงมีอธิปไตยเหนือความตายของ
มนุษย์ และว่าทั้งชีวิตและความตายได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง ดังนั้น
เมื่อคนเราจับความเข้าใจได้ในสิ่งเหล่านี้ คนเราจะสามารถที่จะเผชิญความตายได้อย่างสงบไปเองเป็นธรรมดา
ที่จะวางสิ่งครอบครองทางโลกทั้งหมดของคนเราลงอย่างสงบ

ยอมรับและน้อมรับทุกสิ่งที่ตามมาอย่างมีความสุข

และยินดีต้อนรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายซึ่งถูกจัดการเตรียมการ โดยพระเจ้าผู้สร้างอย่างที่มันเป็น
แทนที่จะหวาดหวั่นต่อมันอย่างมีคบอดและคืนรนขัดขืนมัน

หากคนเรามองชีวิตเหมือนเป็นโอกาสเหมาะที่จะได้รับประสบการณ์อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างและที่จะมารู้จักสิ
ทธิอำนาจของพระองค์

หากคนเรามองชีวิตคนเราเป็นโอกาสที่หายากที่จะได้ปฏิบัติหน้าที่ของคนเราในฐานะมนุษย์ที่ทรงสร้างและที่จะ
ได้ทำภารกิจของคนเราให้เสร็จสิ้น เช่นนั้นแล้ว แน่แน่นอนว่า คนเราจะมีทรศนะที่ถูกต้องต่อชีวิต

แน่นอนว่าจะใช้ชีวิตที่ได้รับพระพรและได้รับการทรงนำโดยพระเจ้าผู้สร้าง

แน่นอนว่าจะเดินในความสว่างแห่งพระเจ้าผู้สร้าง แน่แน่นอนว่าจะรู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

แน่นอนว่าจะมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

และแน่นอนว่าจะกลายมาเป็นพยานให้กับกิจการอันอัศจรรย์เลิศเลอของพระองค์

พยานต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ คงไม่จำเป็นต้องพูดว่า

บุคคลเช่นนั้นจะได้รับความรักและการยอมรับจากพระเจ้าผู้สร้างอย่างแน่นอน

และมีเพียงบุคคลเช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถมีท่าทีที่สงบต่อความตาย

และยินดีต้อนรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตด้วยความชื่นบาน

บุคคลหนึ่งคนซึ่งมีท่าทีประเภทนี้อย่างเห็นได้ชัดต่อความตายก็คือโยบ

โยบอยู่ในตำแหน่งที่ยอมรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตอย่างมีความสุข

และได้นำการเดินทางแห่งชีวิตของเขาไปสู่บทสรุปที่ราบรื่น และทำภารกิจในชีวิตของเขาจนเสร็จสมบูรณ์

เขาได้กลับคืนไปอยู่เคียงข้างพระเจ้าผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

กิจที่ทำและถึงรับมาในชีวิตของโยบอำนาจให้เขาเผชิญความตายโดยสงบ

ในข้อพระคัมภีร์ ได้เขียนเกี่ยวกับโยบไว้ว่า “และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว” (โยบ 42:17)

นี่หมายความว่า เมื่อโยบตายจากไป เขาไม่มีความเสียใจและไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย

แต่ไปจากพิภพนี้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังที่ทุกคนรู้จักกัน

โยบเป็นชายผู้หนึ่งซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในขณะที่เขายังมีชีวิต

ความประพฤติของเขาได้รับการชมเชยจากพระเจ้าและได้รับการรำลึกเป็นอนุสรณ์โดยผู้อื่น

และชีวิตของเขาอาจกล่าวได้ว่าได้มีคุณค่าและนัยสำคัญที่เกินล้ำเหนือกว่าผู้อื่นทั้งปวง

โยบชื่นชมพระพรของพระเจ้า และได้รับการเรียกขานว่าชอบธรรมจากพระองค์บนแผ่นดินโลก

และเขาได้ถูกพระเจ้าทดสอบและได้ถูกซาตานทดสอบเช่นกัน

เขาได้ยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าและคู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานจากพระองค์ว่าบุคคลผู้ชอบธรรม

ในหลายสิบปีหลังจากที่เขาถูกทดสอบโดยพระเจ้า เขาใช้ชีวิตที่ยิ่งมีค่ากว่า เปี่ยมความหมายกว่า

เป็นหลักเป็นฐานกว่า และเปี่ยมสันติสุขกว่าก่อนหน้านี้ นั่นเนื่องเพราะความประพฤติอันชอบธรรมของเขา

พระเจ้าจึงทดสอบเขา

และเนื่องเพราะความประพฤติอันชอบธรรมของเขาพระเจ้าจึงได้ทรงปรากฏแก่เขาและตรัสกับเขาโดยตรง

ดังนั้น ในหลายปีต่อมาหลังจากที่เขาถูกทดสอบ

โยบได้เข้าใจและได้ซาบซึ้งในคุณค่าของชีวิตอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น

ได้บรรลุความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

และได้รับความรู้ที่เที่ยงตรงและแน่ชัดเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าผู้สร้างประทานและทรงนำพระพรของพระองค์คืนไป

หนังสือของโยบบันทึกไว้ว่า

พระยาห์เวห์พระเจ้าถึงกับประทานพระพรให้กับโยบมากมายกว่าที่พระองค์เคยทำมาก่อน

ทรงถึงกับวางโยบในตำแหน่งที่ดีกว่า เพื่อที่จะรู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างและเผชิญกับความตายอย่างสงบ

ดังนั้น เมื่อเขาได้ชราลงและได้เผชิญความตาย

แน่นอนว่าโยบย่อมจะไม่ได้มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติของเขาเลย เขาไม่มีความห่วงกังวล

ไม่มีอะไรต้องเสียใจ และแน่นอนว่า ไม่ได้เกรงกลัวความตาย

เนื่องเพราะเขาได้ใช้ชีวิตทั้งหมดของชีวิตเขาไปกับการเดินบนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความ

ชั่ว เขาไม่ได้มีเหตุผลที่จะต้องห่วงกังวลเกี่ยวกับจุดจบของตัวเอง

มีผู้คนที่คนเล่าในวันนี้จะสามารถปฏิบัติในทุกทางเหมือนกับที่โยบได้ทำตอนที่เขาได้เผชิญหน้ากับความตาย

ของตัวเอง? เหตุใดจึงไม่มีใครเลยที่สามารถรักษานुकูลิักษณะภายนอกที่เรียบง่ายแบบนี้?

มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้นก็คือ โยบได้ใช้ชีวิตของเขาในการไล่ตามเสาะหาความเชื่อ ความระลึกรู้ และการบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าด้วยตัวเอง และด้วยความเชื่อ การระลึกรู้ และการบนอบนี้เองที่เขาได้ใช้ก้าวผ่านห้วงเลี้ยวหัวต่อสำคัญในชีวิต ได้ใช้ชีวิตในช่วงหลายปีสุดท้าย และได้ต้อนรับห้วงเลี้ยวหัวต่อสุดท้าย ไม่ว่าสิ่งที่ยอบได้รับประสบการณ์จะเป็นอะไร ก็ต่างๆ ที่เขาเสาะแสวงหาไปเองและเป้าหมายในชีวิตของเขานั้นไม่ได้เต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่เป็นความสุข เขาไม่ได้มีความสุขเพียงเพราะพระพรต่างๆ หรือการชมเชยที่พระเจ้าผู้สร้างประทานแก่เขาเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้น เพราะกิจที่เขาเสาะแสวงหาไปเองและเป้าหมายชีวิตของเขา เพราะการเติบโตของความรู้และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างที่เขาได้รับรู้โดยผ่านทาง ความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว และยังไปกว่านั้น เพราะประสบการณ์ส่วนตัวของเขา ในฐานะผู้อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง อยู่ภายใต้กิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า และเพราะประสบการณ์และความทรงจำอันบอบบางว่าไม่อาจลืมเลือนได้เกี่ยวกับมนุษย์ และการดำรงอยู่ร่วมกัน การได้ใกล้ชิดสนิทสนม และความเข้าใจในกันและกันกับพระเจ้า โยบมีความสุขเพราะความสุขสบายและความชื่นบานที่มาจากการได้รู้จักน้ำพระทัยแห่งพระเจ้าผู้สร้าง และเพราะความเคารพซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ได้เห็นว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ น่าอัศจรรย์ ดั่งงาม และสัตย์ซื่อ โยบได้สามารถเผชิญความตายโดยปราศจากความทุกข์ใดๆ ก็เพราะเขาได้รู้ว่า ในการตายลงไป เขาจะได้กลับไปเคียงข้างพระเจ้าผู้สร้าง ก็ต่างๆ ที่เขาได้เสาะแสวงหาไปเองและสิ่งต่างๆ ที่เขาได้รับมาในชีวิตนั่นเองที่ได้อำนวยให้เขาเผชิญกับความตายอย่างสงบ อำนวยให้เขาเผชิญกับความเป็นไปได้อันจะประสบความสำเร็จในการที่พระเจ้าผู้สร้างจะทรงนำชีวิตของเขาขึ้นไปอย่างสงบ และยังไปกว่านั้น อำนวยให้เขาได้ยืนอย่างไรร่มลทินและไร้กังวลเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สร้าง ทุกวันนี้ผู้คนสามารถสัมผัสฤทธิ์ความสุขประเภทนี้ที่โยบได้ครอบครองหรือไม่? พวกเขาไม่แน่ใจที่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นหรือไม่? เพราะทุกวันนี้ผู้คนมีเงื่อนไขเหล่านี้ เหตุใดพวกเขาไม่สามารถที่จะมีชีวิตอย่างเป็นสุขดังเช่นที่โยบได้มี? เหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีความทุกข์จากการเกรงกลัวความตายได้? ในตอนที่กำลังเผชิญกับความตาย ผู้คนบางคนปัสสาวะราดออกมาอย่างไม่สามารถควบคุมได้ ส่วนคนอื่นๆ ก็สั่นเทา เป็นลมหมดสติ สะบัดปิดป้องพัลวันต่อฟ้าและต่อมนุษย์ไม่ต่างกัน บางคนถึงกับรำไห้คร่ำครวญ เหล่านี้ไม่มีทางเป็นปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นฉับพลันเมื่อความตายคืบใกล้เข้ามา โดยหลักแล้ว ผู้คนประพศิไปในทางที่น่าจะคิดตะขงเหล่านี้ก็เพราะลี้กลไปภายในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาเกรงกลัวความตาย

เพราะพวกเขาไม่มีความรู้ที่ชัดเจนและความซาบซึ้งรู้คุณค่าอธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของ

ระองค์ นับประสาอะไรที่จะบนอบต่อสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง

ผู้คนมีปฏิกิริยาตอบสนองแบบนั้นก็เพราะพวกเขาไม่ได้ต้องการอะไรเลยนอกจากการที่จะจัดการเตรียมการและ
ปกครองทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวพวกเขาเอง ที่จะควบคุมชะตากรรมของตัวเอง

ชีวิตและความตายของพวกเขาเอง

เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกเขาไม่เคยสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความเกรงกลัวที่มีต่อความตายได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 133

โดยการยอมรับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่คนเราจะคืนกลับไปเคียงข้างพระองค์ได้

เมื่อคนเราไม่มีความรู้และประสบการณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้า

และเกี่ยวกับการเตรียมการของพระองค์

ความรู้ของคนเราเกี่ยวกับชะตากรรมและเกี่ยวกับความตายก็ย่อมจะไม่ปะติดปะต่อกันอย่างเลื่องไม่ได้

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นวางอยู่ในฝ่าพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ตระหนักว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมและอธิปไตยของพระเจ้า ไม่ระลึกได้ว่า มนุษย์ไม่สามารถปลดปล่อย

หรือหลีกเลี่ยงอธิปไตยดังกล่าวไปได้ ด้วยเหตุผลนี้เอง เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาต้องเผชิญกับความตาย จึงมีคำสั่งเสีย

ความห่วงกังวล ความเสียใจของพวกเขาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาหนีออกไปด้วยปมในใจมากมายเหลือเกิน

ความรู้สึกอึดอัดไม่เต็มใจมากมายเหลือเกิน ความรู้สึกสับสนมากมายเหลือเกิน

นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเกรงกลัวความตาย สำหรับบุคคลใดก็ตามที่ได้ถือกำเนิดมาในพิภพนี้

การเกิดเป็นสิ่งจำเป็น และความตายเป็นสิ่งที่มิอาจหลีกเลี่ยงได้

ไม่มีใครเลยที่สามารถผงาดขึ้นไปอยู่เหนือครรลองของสิ่งต่างๆ

หากคนเราปรารถนาที่จะจากพิภพนี้ไปอย่างไร้ความเจ็บปวด

หากคนเราต้องการที่จะสามารถเผชิญหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตโดยปราศจากความฝืนใจหรือความห่วงกังวล

หนทางเดียวก็คือจากไปอย่างไม่มีความรู้สึกเสียใจ

และหนทางเดียวที่จะจากไปโดยปราศจากความรู้สึกเสียใจเลยก็คือ การรู้จักอธิปไตยของพระเจ้า

รู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์ และบนบอบต่อพระองค์

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถอยู่ห่างไกลจากความขัดแย้งบาดหมางของมนุษย์ จากความชั่ว

จากพันธุกรรมของชาตान และเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถใช้ชีวิตเหมือนชีวิตของโยบ

ได้รับการทรงนำ ได้รับพระพรจากพระเจ้าผู้สร้างได้ ชีวิตหนึ่งซึ่งเป็นอิสระและมีเสรีภาพ

ชีวิตหนึ่งซึ่งมีค่าและความหมาย ชีวิตหนึ่งซึ่งซื่อสัตย์และจริงใจเปิดเผย

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถน้อมรับต่อการทดสอบ การตัดขาดของพระเจ้าผู้สร้าง

การจัดวางเรียบเรียง และการจัดการเตรียมการของพระเจ้าผู้สร้างได้เหมือนกับโยบ

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราสามารถนมัสการพระเจ้าผู้สร้างด้วยชีวิตทั้งหมดของคนเรา

และได้รับคำชมเชยของพระองค์ ดังที่โยบได้ทำ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

มองเห็นพระองค์ทรงปรากฏ เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถมีชีวิตอยู่และตายลงอย่างมีความสุข

ปราศจากความเจ็บปวด ปราศจากความห่วงกังวล ปราศจากความรู้สึกเสียใจเหมือนกับโยบ

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถมีชีวิตอยู่ในความสว่างเหมือนกับโยบ

และผ่านทุกหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตในความสว่าง เสร็จสิ้นการเดินทางของคนเราในความสว่างอย่างราบรื่น
เสร็จสิ้นภารกิจของคนเราอย่างประสบความสำเร็จ—ได้รับประสบการณ์ เรียนรู้
และมารู้จักอธิปไตยของพระผู้สร้างในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—และตายจากไปในความสว่าง
และยืนเคียงข้างพระผู้สร้างตลอดกาลหลังจากนั้น ในฐานะของมนุษย์ที่ถูกสร้างซึ่งได้รับการชมเชยจากพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

จงอย่าพลาดโอกาสเหมาะที่จะได้รู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

หลายทศวรรษที่ก่อตั้งเป็นชีวิตมนุษย์นั้นไม่ยาวและไม่สั้น

ช่วงเวลาสี่สิบปีระหว่างการเกิดและการเจริญวัยไปเป็นผู้ใหญ่ผ่านไปในปริบทา และแม้ว่า ณ จุดนี้ของชีวิตบุคคลหนึ่งได้ถูกพิจารณาว่าเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งแล้ว

ผู้คนในกลุ่มอายุนี้น่าแปลกใจอะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และชะตากรรมมนุษย์

เมื่อพวกเขาเริ่มได้รับประสบการณ์มากขึ้น พวกเขาค่อยๆ ก้าวไปสู่วัยกลางคน

ผู้คนในวัยสามสิบกว่าและสี่สิบกว่าได้รับประสบการณ์ขั้นหัดบินของชีวิตและชะตากรรม

แต่แนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ก็ยังคลุมเครืออยู่มาก

กระทั่งถึงรัชสมัยแล้วนั้นเองที่ผู้คนบางคนเริ่มเข้าใจวามนุษย์และจักรวาล ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น

และจับความเข้าใจได้ว่าชีวิตมนุษย์นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ชะตากรรมมนุษย์เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ผู้คนบางคนแม้ได้เป็นผู้ติดตามพระเจ้ามานานแล้วและตอนนี้อยู่ในวัยกลางคน

ก็ยังคงไม่สามารถมีความรู้และนิยามที่แม่นยำเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้า

นับประสาอะไรกับการนับนอบที่แท้จริง

ผู้คนบางคนไม่ใส่ใจในสิ่งใดเลยนอกจากการพยายามที่จะได้รับพระพร และแม้ว่าพวกเขาได้มีชีวิตอยู่มาหลายปี

พวกเขาก็ไม่รู้หรือเข้าใจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างที่มีอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์เลยแม้แต่คนเดียว

และไม่เคยแม้แต่จะย่างก้าวที่เล็กที่สุดเข้าสู่บทเรียนในทางปฏิบัติแห่งการบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและกา

การจัดการเตรียมการของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นช่างโง่เขลาเบาปัญญาอย่างถ้วนทั่วจริงๆ

และชีวิตของพวกเขาจะถูกใช้ชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์

หากช่วงเวลาของชีวิตมนุษย์ถูกแบ่งออกตามระดับประสบการณ์ชีวิตของผู้คนและความรู้เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

พวกเขาจะสามารถถูกแบ่งอย่างคร่าวๆ ได้ออกเป็นสามระยะ ระยะแรกคือวัยเยาว์ ซึ่งเป็นปีต่างๆ

ระหว่างการเกิดและวัยกลางคน หรือจากการเกิดกระทั่งถึงวัยสามสิบปี ระยะที่สองคือการเจริญวัยไปเป็นผู้ใหญ่

จากวัยกลางคนสู่วัยชรา หรือจากอายุสามสิบปีถึงหกสิบปี

และระยะที่สามคือช่วงเวลาแห่งการเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวของคนเรา ซึ่งรู้จักด้วยการเริ่มต้นของวัยชรา

เริ่มจากอายุหกสิบปี ไปจนกระทั่งคนเราไปจากพิภพนี้ พูดอีกอย่างได้ว่า จากการเกิดสู่วัยกลางคน

ความรู้ของผู้คนส่วนใหญ่เกี่ยวกับชะตากรรมและชีวิตนั้นถูกจำกัดอยู่กับการลอกเลียนแนวคิดของผู้อื่น

และแทบไม่มีสาระที่เป็นจริงใช้การได้เลย ในระหว่างช่วงเวลานี้

ธรรมชาติของคนเราที่มีต่อชีวิตและวิธีที่คนเราสร้างหนทางของคนเราใน โลกนั้นค่อนข้างผิวเผินและไร้เดียงสา

นี่คือช่วงเวลาอ่อนวัยของเรา

เพียงหลังจากที่คนเราได้ลิ้มรสความชื่นบานและความโศกเศร้าทั้งมวลของชีวิตแล้วเท่านั้นที่คนเราได้รับความเข้าใจที่แท้จริงอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชะตากรรม และ—โดยจิตใต้สำนึก ลึกลงไปในหัวใจของคนเรา—ค่อยๆ

มาซาบซึ่งรู้คุณค่าของความมีอาจวนกลับได้ของชะตากรรม และตระหนักอย่างช้าๆ ว่า

อธิปไตยของผู้สร้างเหนือชะตากรรมมนุษย์นั้นมิใช่อะไร

นี่คือช่วงเวลาแห่งการเจริญไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของเรา

บุคคลหนึ่งเข้าสู่ช่วงเวลาเป็นผู้ใหญ่เต็มวัยของพวกเขาเมื่อพวกเขาหยุดคิดนต่อต้านชะตากรรม

และเมื่อพวกเขาไม่เต็มใจที่จะถูกลากเข้าสู่ความขัดแย้งบาดหมาง

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรู้สถานการณ์ทั่วไปของชีวิตตัวเอง นบนอบต่อน้ำพระทัยแห่งฟ้า

สรุปรวมผลสำเร็จและความผิดพลาดต่างๆ ในชีวิตของตนเอง

และรอการพิพากษาของผู้สร้างที่มีต่อชีวิตของพวกเขา

เมื่อพิจารณาจากประสบการณ์ซึ่งแตกต่างกันและสิ่งซึ่งมีสิทธิ์ถือครองที่ผู้คนได้รับมาในระหว่างสามช่วงเวลานี้ ภายใต้อุปกรณ์แวดล้อมปกติ

ช่องหน้าต่างแห่งโอกาสเหมาะของคนเราในการที่จะรู้จักกับอธิปไตยของผู้สร้างนั้นก็ไม่ได้ใหญ่โตมาก

หากคนเรามีชีวิตอยู่ถึงหกสิบปี คนเรามีเพียงสามสิบปีโดยประมาณที่จะรู้จักกับอธิปไตยของผู้สร้าง

หากคนเราต้องการช่วงเวลาที่ยาวนานขึ้น นั่นเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อชีวิตคนเราสั้นยาวเพียงพอ

ต่อเมื่อคนเราสามารถมีชีวิตอยู่เป็นศตวรรษเท่านั้น เราจึงพูดได้ว่า ตามกฎการดำรงอยู่ของมนุษย์ตามปกติ

แม้เป็นการดำเนินไปที่ยาวนานมาก

นับจากตอนที่คนเราเผชิญหน้ากับหัวข้อของการทำความรู้จักกับอธิปไตยของผู้สร้างเป็นครั้งแรกจนกระทั่ง

ถึงเวลาที่คนเราสามารถระลึกได้ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตย

และจากตรงนั้นจนถึงจุดที่คนเราสามารถนบนอบต่ออธิปไตย หากคนเรานับปีจริงๆ แล้ว

ไม่เกินสามสิบหรือสี่สิบปีเลยที่ในระหว่างนั้นคนเรามีโอกาสที่จะได้รับรางวัลตอบแทนเหล่านี้

และบ่อยครั้งที่ผู้คนหลงลืมตัวไปกับความอยากได้อะไรของตัวเองและความทะเยอทะยานของพวกเขาในการ

ที่จะได้รับพระพร ดังนั้นพวกเขาจึงมีอาจวนยังรู้เลยว่า

แก่นสารของชีวิตมนุษย์นั้นอยู่ที่ไหนและไม่จับความเข้าใจในความสำคัญของการทำความรู้จักกับอธิปไตยของผู้สร้าง

ผู้คนเช่นนั้นไม่หาหนทางโอกาสอันล้ำค่านี้ที่จะเข้าสู่พิภพมนุษย์เพื่อเรียนรู้ชีวิตมนุษย์และอธิปไตยของผู้สร้าง

ง

และพวกเขาหาได้ตระหนักไม่ว่ามันล้ำค่าอย่างไรสำหรับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างในการได้รับการทรงนำจากผู้สร้าง

างด้วยพระองค์เอง เราจึงพูดเลยว่า บรรดาผู้คนซึ่งต้องการให้พระราชกิจของพระเจ้าจบลงโดยเร็ว
ผู้ซึ่งปรารถนาว่าพระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมจุذبของมนุษย์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็นภาคบุคคลจริงของพระองค์ในทันที
และได้รับพระพรโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้—พวกเขามีความผิดในข้อหาที่เลวร้ายที่สุดแห่งการไม่เชื่อฟัง
และพวกเขาช่างโง่เขลาอย่างถึงที่สุด ในขณะที่ผู้คนที่มิปัญญา บรรดาผู้ที่มีความเยียบแหลมทางจิตใจ
คือผู้ที่พึงปรารถนาที่จะคว้าโอกาสซึ่งเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครนี้ในช่วงเวลาที่ถูกจำกัดของพวกเขา
ในการทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง
สองความอยากที่แตกต่างกันนี้เผยให้เห็นสองทรรศนะและการไล่ตามเสาะหาที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล
บรรดาผู้ที่แสวงหาพระพรนั้นมีความเห็นแก่ตัวและต่ำช้า
และแสดงให้เห็นการไร้ความคำนึงค่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่เคยพยายามทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้า
ไม่เคยพึงปรารถนาที่จะนบนอบต่อมัน แต่แค่ต้องการมีชีวิตตามที่พวกเขาพอใจ
พวกเขาเป็นพวกคนเสื่อมที่หลงระเหิด และผู้คนในหมวดหมู่นี้เองที่จะถูกทำลาย
บรรดาผู้ที่พยายามทำความรู้จักพระเจ้าสามารถที่จะวางความอยากของตัวเองลง
มีความเต็มใจที่จะนบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า
และพวกเขาพยายามที่จะเป็นผู้คนประเภทที่มีความนบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเป็นผู้ที่ทำให้พระเจ้า
สมพระทัยในสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา ผู้คนดังกล่าวมีชีวิตอยู่ในความสว่าง
และในท่ามกลางพระพรของพระเจ้า และแน่นอนเลยว่าพวกเขาจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ทางเลือกของมนุษย์นั้นไม่มีประโยชน์
และมนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะใช้เวลานานเท่าใด
มันจะเป็นการติดกับผู้คนเสียกว่าที่จะวางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าและนบนอบต่ออธิปไตย
ของพระองค์ หากเจ้าไม่วางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าแล้วไซ้ไร
อะไรเล่าที่เจ้าสามารถทำได้? พระเจ้าจะทรงได้ผลลัพธ์เป็นการทนทุกข์กับความสูญเสียไฉนอย่างนั้นหรือ?
หากเจ้าไม่วางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า แต่กลับพยายามวางตัวเองเป็นผู้กำกับแล้วไซ้ไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังสร้างทางเลือกที่โง่เง่า และท้ายที่สุดเจ้าก็จะเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ทนทุกข์กับความสูญเสีย
ต่อเมื่อผู้คนให้ความร่วมมือกับพระเจ้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เท่านั้น
ต่อเมื่อผู้คนริบเร่งที่จะยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์ ทำความรู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์
และทำความเข้าใจกับทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขาเท่านั้น พวกเขาจึงจะมีความหวัง
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่ชีวิตของพวกเขาจะไม่ได้ถูกใช้ตลอดไปอย่างไร้ประโยชน์
และพวกเขาจึงจะบรรลุนิรันดร์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ไม่มีใครเลยสามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงกุมอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์

ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกบุคคลยอมรับอธิปไตยของพระองค์และการจัดการเตรียมการของพระองค์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับ และไม่สำคัญว่าคนเราคิดนั้นอย่างไรในครองของชีวิตคนเรา ไม่สำคัญว่าเส้นทางคดีก็สายที่คนเราเดินไปในท้ายที่สุดแล้ว คนเราจะกลับคืนสู่วง โจรแห่งชะตากรรมที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงขีดเส้นไว้ให้พวกเขา นี่คือการไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างและลักษณะซึ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ควบคุมและปกครองจักรวาล ความไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้นี้

การควบคุมและปกครองในรูปแบบนี้เองที่รับผิดชอบต่อกฎต่างๆ ที่ลิขิตชีวิตเขียนชีวิตของทุกสรรพสิ่งที่อำนาจให้มนุษย์มาจุติใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยปราศจากการแทรกแซง

ที่ทำให้โลกหมุนตามปกติและเคลื่อนไปข้างหน้าวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

พวกเขาก็ได้เป็นพยานข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านี้และเข้าใจพวกมัน ไม่ว่าจะเพียงอย่างผิวเผินหรือลึกซึ้ง และความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับความจริง และขึ้นอยู่กับความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้ารู้จักความเป็นจริงเกี่ยวกับความจริงดีเท่าใด

เจ้าได้รับประสบการณ์จากพระวณะของพระเจ้าไปมากแล้วเท่าใด

เจ้ารู้จักเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าดีเท่าใด—

เหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวแทนความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

การดำรงอยู่ของอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าขึ้นอยู่กับการณ์มนุษย์บนมอบต่อพวกมันหรือไม่ อย่างนั้นหรือ? ข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจนี้ถูกกำหนดโดยการที่มนุษย์ชาติบนมอบต่อมันหรือไม่ อย่างนั้นหรือ?

สิทธิอำนาจของพระเจ้าดำรงอยู่ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไร ในทุกสถานการณ์

พระเจ้าทรงลิขิตชีวิตเขียนและทรงจัดการเตรียมชะตากรรมของมนุษย์ทุกคนและทุกสรรพสิ่งไปตามพระคำของพระองค์และความปรารถนาของพระองค์ การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์จะไม่ส่งผลลัพธ์ให้สิ่งนี้เปลี่ยนไป มันเป็นอิสระจากเจตจำนงของมนุษย์ ไม่สามารถถูกแก้ไขตัดแปลงโดยการเปลี่ยนแปลงใดๆ ของห้วงเวลา อวกาศ และภูมิประเทศ เนื่องจากสิทธิอำนาจของเจ้านั้นคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระองค์

ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถรู้จักและยอมรับอธิปไตยของพระเจ้าได้หรือไม่

และไม่ว่ามนุษย์จะสามารถบนมอบต่อมันได้หรือไม่—

ไม่มีข้อพิจารณาใดเหล่านี้ที่ตัดแปลงแก้ไขข้อเท็จจริงที่ว่าอธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์ได้แม้แ

ตอนนี้กล่าวได้ว่า ไม่สำคัญว่ามนุษย์มีทำอะไรต่ออธิปไตยของพระเจ้า
มันก็แค่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงกุมอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์และเหนือทุกสรรพ
สิ่งได้อยู่ดี ต่อให้เจ้าไม่นับนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า พระองค์ก็ยังทรงบัญชาชะตากรรมของเจ้าอยู่ดี
ต่อให้เจ้าไม่สามารถรู้จักอธิปไตยของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ยังคงมีจริงอยู่ดี
สิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่อธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์นั้นเป็นอิสระจากเจตจำ
นงของมนุษย์ และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเลือกชอบหรือทางเลือกของมนุษย์
สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นอยู่ในทุกแห่งหน ทุกโมงยาม ทุกขณะเวลา ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะจากไป
แต่สิทธิอำนาจของพระองค์จะไม่มีวันจากไป เพราะพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์ และสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ถูกจำกัดหรือขีดค้น โดยผู้คน
เหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ โดยห้วงอวกาศ หรือภูมิประเทศ ตลอดเวลาทั้งหมด
พระเจ้าทรงวัดไกวสิทธิอำนาจของพระองค์ แสดงพระอิทธิฤทธิ์ของพระองค์
สืบสานพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ดังพระองค์ได้ทรงทำเสมอ ตลอดเวลาทั้งหมด
พระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดเตรียมเพื่อทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสรรพสิ่ง—
ดังเช่นที่พระองค์ทรงได้ทรงทำเสมอ ไม่มีใครเลยที่เปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้ มันคือข้อเท็จจริง
มันคือความจริงที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลขนับแต่ครั้งโบราณกาล!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 136

ท่าทีและการปฏิบัติอันเหมาะสมสำหรับผู้ซึ่งปรารถนาจะนบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ตอนนี้มนุษย์รู้และคำนึงถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมของมนุษย์ด้วยท่าทีอะไร? นี่คือนิยามที่แท้จริงปัญหาหนึ่งซึ่งอยู่ตรงหน้าทุกคน
ในเวลาที่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาในชีวิตจริง

เจ้าควรรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าและอธิปไตยของพระองค์อย่างไร?

เมื่อเจ้าถูกประจักษ์หน้าด้วยปัญหาเหล่านี้ และไม่รู้ว่าจะทำความเข้าใจ รับมือ และรับประสบการณ์กับมันอย่างไร
ท่าทีอะไรที่เจ้าควรนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นจริงถึงเจตนาของเจ้าที่จะนบนอบ ความอยากที่จะนบนอบ

และความเป็นจริงของการนบนอบของเจ้าต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า? ก่อนอื่น

เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะรอคอย จากนั้นเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะแสวงหา แล้วเจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะนบนอบ “การรอคอย”

หมายถึงการรอคอยเวลาของพระเจ้า การรอผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการเพื่อเจ้า
การรอคอยน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะค่อยๆ เปิดเผยตัวเองต่อเจ้า “การแสวงหา” หมายถึง

การสังเกตและการทำความเข้าใจพระเจตนาอันเปี่ยมด้วยพระคำริของพระเจ้าที่มีต่อเจ้าโดยผ่านทางผู้คน
เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงวางโครงร่างเอาไว้

การทำความเข้าใจความจริงโดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้น

การเข้าใจสิ่งที่พวกมนุษย์ต้องทำให้สำเร็จลุล่วงและหนทางต่างๆ ที่พวกเขาต้องยึดถือไว้

การทำความเข้าใจในผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงตั้งใจที่จะสัมฤทธิ์ในมนุษย์และความสำเร็จลุล่วงอะไรที่พระองค์ทรง
ตั้งใจบรรจุในพวกเขา “การนบนอบ” แน่แน่นอนว่าย่อมอ้างอิงถึงการยอมรับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ได้ทรงจัดวางเรียบเรียงเอาไว้ การยอมรับในอธิปไตยของพระองค์ และโดยผ่านการยอมรับนี้
มารู้ว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงลิขิตเขียนชะตากรรมมนุษย์อย่างไร

พระองค์ทรงจัดหาให้กับมนุษย์ด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจกับความจริงในมนุษย์อย่างไร

ทุกสรรพสิ่งภายใต้การจัดการเตรียมการและอธิปไตยของเจ้าเป็นไปโดยสอดคล้องกับกฎธรรมชาติต่างๆ

และหากเจ้าตั้งปณิธานว่าจะยอมให้พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการและลิขิตเขียนทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเจ้า

เจ้าควรเรียนรู้ที่จะรอคอย เจ้าควรเรียนรู้ที่จะแสวงหา และเจ้าควรเรียนรู้ที่จะนบนอบ

นี่คือท่าทีที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะนบนอบต่อสิทธิอำนาจของเจ้าต้องนำมาใช้

คุณสมบัติพื้นฐานที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะยอมรับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของเจ้าต้องมี

เพื่อที่จะมีท่าทีเช่นนั้น เพื่อที่จะมีคุณสมบัติเช่นนั้น เจ้าต้องทำงานหนักขึ้น

นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงที่แท้จริงได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 137

การยอมรับพระเจ้าเป็นองค์เจ้านายหนึ่งเดียวของเจ้าคือก้าวแรกในการบรรลุความรอด

ความจริงต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือความจริงที่ทุกคนต้องคำนึงถึงอย่างจริงจัง ต้องได้รับประสบการณ์ และเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขา เพราะความเป็นจริงเหล่านี้มีผลต่อชีวิตของทุกคน ต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคตของทุกคน ต่อหัวใจ หัวต่อสำคัญยิ่งยวดที่ทุกคนต้องผ่านในชีวิต ต่อความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าและท่าทีที่คนเราควรใช้เผชิญกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า และต่อบั้นปลายสุดท้ายของทุกคนเป็นธรรมดา ดังนั้น มันจึงเป็นการคุ้มค่าต่อการใช้พลังงานทั้งชีวิตในการเรียนรู้และทำความเข้าใจพวกมัน เมื่อเจ้ามองดูสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างตรงๆ เต็มตา เมื่อเจ้ายอมรับอธิปไตยของพระองค์ เจ้าจะค่อยๆ มาตระหนักและเข้าใจความจริงของการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่หากเจ้าไม่เคยระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และไม่เคยยอมรับอธิปไตยของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ที่ปี เจ้าจะไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าแม้แต่เล็กน้อย หากเจ้าไม่รู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้าไปถึงสุดปลายถนน ต่อให้เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายทศวรรษ เจ้าก็จะไม่มีอะไรแสดงออกมาเพื่อชีวิตเจ้า และเจ้าก็จะไม่มีความรู้แม้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์เป็นธรรมดา นี่ไม่ใช่สิ่งที่น่าเศร้ามากหรือ? ดังนั้น ไม่สำคัญว่า เจ้าได้เดินมาไกลแค่ไหนแล้วในชีวิต ไม่สำคัญว่าตอนนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว ไม่สำคัญว่าการเดินทางที่เหลือของเจ้าอาจยาวไกลสักเท่าใด ก่อนอื่น เจ้าต้องระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าและจริงจังกับมัน และยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าคือองค์เจ้านายผู้ทรงพระเอกสิทธิ์ของเจ้า การบรรลุความรู้ที่ชัดเจนแม่นยำและการเข้าใจความจริงเหล่านี้ที่เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์คือบทเรียนบังคับสำหรับทุกคน มันคือกุญแจของการรู้จักชีวิตมนุษย์และบรรลุถึงความจริง เช่นนั้นคือชีวิตแห่งการทำความรู้จักพระเจ้า เป็นหลักสูตรพื้นฐานของการศึกษาของชีวิตที่ทุกคนต้องเผชิญในแต่ละวัน ซึ่งไม่มีใครเลยที่สามารถเลี่ยงหนีได้ หากใครบางคนปรารถนาที่จะใช้ทางลัดเพื่อที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ เช่นนั้นแล้ว เรามอบเจ้าตอนนี้เลยว่า มันเป็นไปได้ หากเจ้าต้องการหลีกเลี่ยงอธิปไตยของพระเจ้า มันยังเป็นไปได้เล็กน้อยเข้าไปใหญ่! พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ผู้เดียวของมนุษย์ พระเจ้าคือองค์เจ้านายแต่ผู้เดียวของชะตากรรมมนุษย์ และดังนั้น จึงเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะลิขิตชีวิตของเขาเอง เป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะก้าวออกจากมัน ไม่สำคัญว่าคนเราจะมีความสามารถมากมายขนาดไหน

คนเราไม่สามารถมีอิทธิพลต่อ—นับประสาอะไรที่จะสามารถจัดวางเรียบเรียง จัดการเตรียมการ ควบคุม หรือเปลี่ยนแปลง—ชะตากรรมของผู้อื่น มีเพียงพระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ เท่านั้น ที่ทรงลิขิตขีดเขียนทุกสรรพสิ่งสำหรับมนุษย์

เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ที่ถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์ และดังนั้นมีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงเป็นองค์เจ้านายหนึ่งเดียวของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้าถือครองอธิปไตย ไม่เพียงเหนือมนุษยชาติที่ทรงสร้างมาเท่านั้น

แต่ยังเหนือสิ่งที่ไม่ได้ทรงสร้างที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็นได้ เนื้อหุ้มดาว เนื้อห้วงจักรวาล

นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจโต้แย้งได้ ข้อเท็จจริงที่ดำรงอยู่จริง ที่ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดเลยสามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากหนึ่งในพวกเจ้ายังคงไม่พึงพอใจกับสิ่งต่างๆ ตามที่พวกมันเป็นอยู่

โดยเชื่อว่าเจ้ามีทักษะหรือความสามารถพิเศษบางอย่าง และยังคงไปอีกว่าด้วยจังหวะแห่งโชคติดบางอย่าง

เจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ในปัจจุบันของเจ้าได้ หรือไม่เช่นนั้นก็หลีกเลี่ยงพวกมันได้

หากเจ้าพยายามที่จะเปลี่ยนชะตากรรมของตัวเองโดยวิธีทางแห่งความพยายามของมนุษย์

และผลที่ได้คือแยกตัวเจ้าเองออกมาให้โดดเด่นกว่ามิตรสหายและได้รับชื่อเสียงและโชคลาภ เช่นนั้นแล้ว

เราบอกเจ้าเลยว่า เจ้ากำลังทำสิ่งต่างๆ ให้ยากสำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าแค่กำลังหาเรื่องใส่ตัวเท่านั้น

เจ้ากำลังขุดหลุมศพของตัวเอง! สักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว เจ้าจะค้นพบว่า ตัวเจ้าได้เลือกทางผิดไป

และความพยายามต่างๆ ของเจ้านั้นสูญเปล่า ความทะเยอทะยานของเจ้า

ความอยากที่จะคืนรนต่อต้านชะตากรรม

และการประพฤติปฏิบัติอันผิดมหันต์ของตัวเองจะนำเจ้าล่องไปตามถนนที่ไม่มีทางย้อนคืน

และเจ้าจะต้องรับผิดชอบอย่างสาสมกับการกระทำนี้

แม้ว่าในตอนนี้อาจมองไม่เห็นความรุนแรงของผลสืบเนื่องที่ตามมา เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ต่อไป

และซาบซึ้งรู้คุณค่าของความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า พระเจ้าคือองค์เจ้านายของชะตากรรมมนุษย์

เจ้าจึงจะมาตระหนักอย่างช้าๆ ในสิ่งที่เราพูดถึงในวันนี้และความนัยที่แท้จริงของมัน

การที่เจ้าจะมีหัวใจและจิตวิญญาณอย่างแท้จริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งรักความจริงหรือไม่

ขึ้นอยู่กับท่าทีที่เจ้ามีต่ออธิปไตยของพระเจ้าและต่อความจริง โดยธรรมชาติแล้ว

นี่จึงเป็นสิ่งที่กำหนดว่าเจ้าสามารถที่จะรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงหรือไม่

หากในชีวิตของเจ้า เจ้าไม่เคยเลยที่จะสำนึกถึงอธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์

นับประสาอะไรที่จะระลึกได้ถึงและยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมจะไร้คุณค่าอย่างถึงที่สุด และไม่ต้องสงสัยเลยว่า

เจ้าจะเป็นเป้าของความเกลียดและการปฏิเสธของพระเจ้า

โดยเนื่องมาจากเส้นทางที่เจ้าได้ใช้เดินและทางเลือกที่เจ้าได้ทำไป แต่ในพระราชกิจของพระเจ้า
บรรดาผู้ซึ่งสามารถยอมรับการทดสอบของพระองค์ ยอมรับอธิปไตยของพระองค์
นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ และค่อยๆ ได้รับประสบการณ์จริงของพระวณะของพระองค์
จะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระองค์
พวกเขาจะกลายเป็นได้ไปอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริง
ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นจะได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างแท้จริง เพราะพวกเขาได้รู้จักอธิปไตยของพระเจ้าแล้ว
เพราะพวกเขาได้ยอมรับมันแล้ว
ความซาบซึ้งที่พวกเขามีต่อข้อเท็จจริงในเรื่องของอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์
ความนบนอบของพวกเขาต่อมันนั้นเป็นจริงและแม่นยำ เมื่อเขาเผชิญความตาย
พวกเขาจะมีจิตใจที่ไม่สะทกสะท้านต่อความตายเหมือนกับโยบ
และนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการในทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
โดยไม่มีทางเลือกของปัจเจกบุคคล ไม่มีความอยากของปัจเจกบุคคล
มีเพียงบุคคลดังกล่าวเท่านั้นที่จะสามารถหวนคืนไปเคียงข้างพระเจ้าผู้สร้างในฐานะมนุษย์แท้ที่ถูกสร้างขึ้นมาจาก
หนึ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวจนะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 138

การทรงบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

ปฐมกาล 2:15-17 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน
พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ
แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

การล่อลวงหญิงนั้นของงู

ปฐมกาล 3:1-5 ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า
“จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” หญิงนั้นจึงตอบว่า
“ผลของต้นไม้ในสวนนี้ เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า
‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’” งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าไม่ใช่ว่าจะต้องตายแน่
เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น
แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ถึงความดีและความชั่ว”

สองบทตอนนี้คัดมาจากหนังสือปฐมกาลในพระคัมภีร์ พวกเจ้าทุกคนคุ้นเคยกับสองบทตอนนี้หรือไม่?
สองบทตอนนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นในปฐมกาล เมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นครั้งแรก
เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเรื่องจริง ก่อนอื่น

พวกเรามาดูว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงมอบการทรงบัญชาประเภทใดแก่อาดัมและเอวา

เนื้อหาของการทรงบัญชานี้สำคัญสำหรับหัวข้อของพวกเราในวันนี้มาก

“พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า ‘ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ
แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่’”

อะไรคือสิ่งสำคัญในการทรงบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ในบทตอนนี้? ประการแรก

พระเจ้าทรงบอกมนุษย์ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถกินได้ นั่นคือ ผลไม้จากต้นไม้หลายชนิด ไม่มีอันตรายและไม่มีพิษ
ทั้งหมดนั้นสามารถกินได้และกินได้โดยอิสระตามที่มนุษย์ปรารถนา โดยไม่ต้องกังวลและสงสัยเลย

นี่คือส่วนหนึ่งจากการทรงบัญชาของพระเจ้า อีกส่วนหนึ่งเป็นคำเตือน ในคำเตือนนี้

พระเจ้าทรงบอกมนุษย์ว่าเขจะต้องไม่กินผลไม้จากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น
จะเกิดสิ่งใดขึ้นหรือหากเขากินจากต้นไม้? พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์ว่า หากเจ้ากินจากมัน
เจ้าจะตายอย่างแน่นอน พระวจนะเหล่านี้ตรงไปตรงมาไม่ใช่หรือ?

หากพระเจ้าตรัสบอกเจ้าอย่างนี้แต่เจ้าไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด

เจ้าจะปฏิบัติต่อพระวณะของพระองค์เสมือนเป็นกฎเกณฑ์หรือคำสั่งที่ต้องเชื่อฟังหรือไม่?
พระวณะเช่นนั้นควรต้องได้รับการเชื่อฟัง หรือไม่ควรได้รับการเชื่อฟัง?
แต่ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถเชื่อฟังหรือไม่ พระวณะของพระเจ้าย่อมไม่อ้อมค้อม
พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์อย่างชัดเจนยิ่งกว่าสิ่งใดที่เขาอาจกินได้และสิ่งใดที่เขาไม่อาจกินได้
และจะเกิดอะไรขึ้นหากเขากินสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ ในพระวณะสั้นๆ เหล่านี้ที่พระเจ้าได้ตรัสไป
เจ้าสามารถเห็นสิ่งใดจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่? พระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าเที่ยงแท้หรือไม่?
มีการหลอกลวงใดๆ หรือไม่? มีความเท็จใดๆ หรือไม่? มีการข่มขู่ใดๆ หรือไม่? (ไม่มี)
พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์อย่างซื่อสัตย์ ตามความจริง
และอย่างจริงใจถึงสิ่งที่เขาอาจกินได้และสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ พระเจ้าได้ตรัสอย่างชัดเจนและตรงๆ
มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ อยู่ในพระวณะเหล่านี้หรือไม่? พระวณะเหล่านี้ไม่ตรงไปตรงมาหรือหรือ?
มีความจำเป็นต้องคาดคะเนหรือไม่? (ไม่) ไม่มีความจำเป็นต้องคาดเดาเลย
ความหมายของพระวณะเหล่านี้ชัดเจนในทันทีที่มอง เมื่อได้อ่านพระวณะเหล่านี้
คนเรารู้สึกเข้าใจชัดเจนอย่างครบถ้วนถึงความหมายของมัน นั่นคือ
สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะตรัสและสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะแสดงออกนั้นมาจากพระทัยของพ
ระองค์ สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแสดงนั้นสะอาด ตรงไปตรงมา และชัดเจน ไม่มีสิ่งงูเงี้ยวแอบแฝง
อีกทั้งไม่มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ พระองค์ตรัสกับมนุษย์โดยตรง
ทรงบอกเขาถึงสิ่งที่เขาอาจกินได้และสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ กล่าวคือ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า
มนุษย์สามารถมองเห็นได้ว่าพระทัยของพระเจ้านั้นโปร่งใสและเที่ยงแท้ ไม่มีร่องรอยของความเท็จในที่นี้
นั่นไม่ใช่กรณีของการบอกเจ้าว่าเจ้าไม่อาจกินสิ่งที่กินได้ หรือการบอกเจ้าว่า “จงทำแล้วดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น”
กับสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่สามารถกินได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงหมายถึงการนี้
ไม่ว่าพระเจ้าดำรัสสิ่งใดในพระทัยของพระองค์ นั่นคือสิ่งที่พระองค์ตรัส
หากเราพูดว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์เพราะพระองค์ทรงแสดงและทรงเปิดเผยพระองค์เองภายในพระวณะเหล่านี้ใน
หนทางนี้ เจ้าอาจจะรู้สึกที่เราทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ หรือว่าเราได้ขยายประเด็นออกไปค่อนข้างไกลเกิน
หากเป็นเช่นนั้น จงอย่ากังวลเลย พวกเรายังไม่เสร็จ
ตอนนี้พวกเรามาพูดคุยกันเกี่ยวกับ “การล่อลวงหญิงนั้นของกู” กันเถิด ผู้ใดคือนั้น? (ซาตาน)
ซาตานเล่นบทตัวประกอบเสริมความเด่นในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า
และนั่นเป็นบทบาทที่พวกเราต้องกล่าวพาดพิงเมื่อพวกเราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
เหตุใดเราจึงกล่าวการนี้? หากเจ้าไม่รู้จักความชั่วและความเสื่อมทรามของซาตาน
หากเจ้าไม่รู้จักรัศมีของซาตาน เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีทางที่จะรับรู้ความบริสุทธิ์

และเจ้าไม่สามารถรู้ว่าจริงๆ แล้วความบริสุทธิ์คืออะไร ผู้คนเชื่อด้วยความสับสนว่าสิ่งที่ซาตานทำนั้นถูกต้อง เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในอุปนิสัยที่เสื่อมทรามประเภทนี้ เมื่อไม่มีตัวประกอบเสริมความเด่น

ไม่มีจุดของการเปรียบเทียบ เจ้าไม่สามารถรู้ได้ว่าความบริสุทธิ์คืออะไร

นั่นคือเหตุผลที่ซาตานต้องถูกกล่าวหาตึงในที่นี่ การกล่าวหาตึงเช่นนั้นไม่ใช่การพุดคุยที่ว่างเปล่า พวกเราจะมองเห็นโดยผ่านทางคำพุดและความประพุดิซาตานว่าซาตานกระทำอย่างไร

ซาตานทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร และสิ่งใดคือธรรมชาติและโฉมหน้าของซาตาน ดังนั้นแล้ว

หญิงนั้นได้กล่าวสิ่งใดไปกับงูหรือ? หญิงนั้นได้เล่าให้ฟังว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสสิ่งใดแก่นาง

เมื่อนางได้กล่าวคำพุดเหล่านี้ นางมั่นใจหรือไม่ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับนางนั้นเที่ยงแท้?

นางไม่สามารถแน่ใจได้ ใช่หรือไม่? ในฐานะใครบางคนทีเพิ่งถูกสร้างขึ้นใหม่ๆ

นางไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะความดีจากความชั่ว และนางไม่มีความรับรู้ใดๆ เกี่ยวกับสิ่งใดรอบตัวนางเลย

เมื่อตัดสินใจด้วยคำพุดที่นางพุดกับงู นางไม่แน่ใจในหัวใจของนางว่าพระวณะของพระเจ้านั้นถูกต้อง

ท่าทีของนางเป็นเช่นนั้น ดังนั้น เมื่อได้เห็นมองเห็นว่าหญิงนั้นมีท่าทีของความไม่มั่นใจต่อพระวณะของพระเจ้า

มันก็ได้กล่าวว่า “พวกเจ้าไม่ใช่จะต้องตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด

ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

มีสิ่งใดเป็นปัญหาภายในคำพุดเหล่านี้หรือ? เมื่อพวกเจ้าได้อ่านประโยคนี้

พวกเจ้าได้รับสำนึกรับรู้เกี่ยวกับเจตนาของงูหรือไม่? เจตนาเหล่านั้นคืออะไร? (เพื่อทดลองมนุษย์

เพื่อชักจูงเขาให้ทำบาป) มันต้องการที่จะทดลองหญิงผู้นี้ ที่จะหยุคนางจากการใส่ใจในพระวณะของพระเจ้า

แต่มันไม่ได้พุดสิ่งเหล่านี้โดยตรง ด้วยเหตุนี้ พวกเราสามารถกล่าวได้ว่ามันฉลาดแถมโกงมาก

มันแสดงความหมายของมันออกมาในหนทางที่กลับกลอกและหลบหลีกเพื่อที่จะเข้าถึงวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้

ของมัน ซึ่งมันปกปิดเก็บไว้ภายในใจของมัน ซ่อนเร้นจากมนุษย์—เช่นนั้นคือความฉลาดแถมโกงของงู

นี่คือหนทางของการพุดและการกระทำของซาตานตลอดมา มันพุดว่า “ไม่แน่” โดยไม่ได้ยืนยันทางหนึ่งทางใด

แต่เมื่อได้ยืนยันการนี้ หัวใจของหญิงที่ไม่รู้เท่าทันคนนี้ก็หวั่นไหว งูนั้นจึงยินดี

เพราะคำพุดของมันได้มีผลตามที่อยากได้แล้ว—เช่นนั้นคือเจตนาที่ฉลาดแถมโกงของงูนั้น ยิ่งไปกว่านั้น

ด้วยการสัญญาถึงผลสุดท้ายที่ดูเหมือนน่าพึงปรารถนาสำหรับพวกมนุษย์ มันได้ล่อลวงนาง โดยกล่าวว่า

“พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น” ดังนั้นนางครุ่นคิดว่า

“การที่ตาของฉันสว่างขึ้นย่อมเป็นสิ่งที่ดี!” และเมื่อนั้นมันจึงได้พุดบางอย่างที่เป็นการชักนำมากขึ้นไปอีก

เป็นคำพุดที่มนุษย์ไม่เคยรู้มาก่อน คำพุดที่มีอำนาจใหญ่หลวงในการทดลองเหนือบรรดาผู้ที่ได้ยิน นั่นคือ

“พวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

คำพุดเหล่านี้ไม่เป็นการล่อลวงมนุษย์อย่างตรงพล้งหรือ? มันเป็นเหมือนการที่ใครบางคนพุดกับเจ้าว่า

“ใบหน้าของเขามีรูปทรงที่น่าอัศจรรย์ ยกเว้นว่าคั้งจมูกของเธอสั้นไปนิด หากเธอได้แก้ไขตรงนั้น เช่นนั้นแล้วเธอก็จะสวยระดับโลกไปเลย!”

คำพูดเหล่านี้จะขับเคลื่อนหัวใจของใครบางคนที่ไม่เคยเก็บงำความอยากได้อะไรมีใดๆ

มาก่อนให้ทำสัลยกรรมความงามหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ไม่เป็นการล่อลวงหรือ?

การล่อลวงนี้ไม่ใช่กำลังทดลองเจ้าหรือ? และนี่ไม่ใช่การทดลองหรือ? (ใช่)

พระเจ้าตรัสสิ่งทั้งหลายอย่างนี้หรือไม่?

มีคำไบเบิลเกี่ยวกับการนี้ในพระวจนะของพระเจ้าที่พวกเราเพิ่งได้อ่านพิจารณาไปเมื่อครู่หรือไม่? (ไม่มี)

พระเจ้าตรัสสิ่งที่พระองค์ดำริในพระทัยของพระองค์ใช่หรือไม่?

มนุษย์สามารถมองเห็นพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์ได้หรือไม่? (เห็นได้)

แต่เมื่อเราได้กล่าวคำพูดเหล่านั้นกับหญิงนั้น เจ้าสามารถมองเห็นหัวใจของมันได้หรือไม่? (ไม่เห็น)

และเนื่องจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์ มนุษย์จึงถูกคำพูดของงูล่อลวงโดยง่ายดาย คิดเบี่ยงอย่างง่ายดาย

และถูกจูงนำไปอย่างง่ายดาย ดังนั้นแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นเจตนาของซาตานหรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นจุดประสงค์เบื้องหลังสิ่งที่ซาตานพูดหรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นแผนร้ายและเล่ห์กระเท่ห์ของซาตานได้หรือไม่? (ไม่เห็น)

วิธีที่ซาตานพูดเป็นตัวแทนของอุปนิสัยประเภทใด?

เจ้าได้เห็นเนื้อแท้ประเภทใดในตัวซาตานโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้? มันไม่แฝงการร้ายหรือ?

กลางที่บนเปลือกนอกมันยืมให้เจ้า หรือกลางที่มันไม่เปิดเผยการแสดงออกใดๆ เลยก็ตาม แต่ในหัวใจของมันนั้น

มันกำลังคิดคำนวณอยู่ว่าจะได้วัตถุประสงค์ของมันมาอย่างไร

และวัตถุประสงค์นี้เองที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ สัญญาทั้งหมดที่มันทำกับเจ้า

ข้อได้เปรียบทั้งหมดที่มันบรรยายนั้นคือหน้ากากอำพรางการล่อลวงของมัน เจ้ามองเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งดี

ดังนั้น เจ้ารู้สึกว่สิ่งที่มันพูดมีประโยชน์มากกว่า มีสาระสำคัญมากกว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัส เมื่อการนี้เกิดขึ้น

แล้วมนุษย์จะไม่กลายเป็นนักโทษผู้บนอบหรือ? กลยุทธ์ที่ซาตานใช้ไม่เลวทรามต่ำช้าหรือ?

เจ้ายอมให้ตัวเจ้าเองจมลงสู่ความเสื่อม เจ้ากลายเป็นมีความสุขที่จะติดตามไปกับซาตาน ทำตามซาตาน

โดยที่ซาตานไม่ต้องกระดิกนิ้ว แต่แค่ด้วยการพูดสองประโยคนั้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้

ซาตานจึงได้บรรลุวัตถุประสงค์ เจตนาที่ไม่ได้ชั่วร้ายเลวทรามหรือ?

นี่ไม่ใช่โฉมหน้าดั้งเดิมที่สุดของซาตานหรือ? จากคำพูดของซาตาน

มนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งจูงใจอันชั่วร้ายเลวทรามของมัน

มองเห็นโฉมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวของมันและมองเห็นเนื้อแท้ของมัน นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เมื่อเปรียบเทียบประโยคเหล่านี้

หากไม่วิเคราะห์สิ่งที่เจ้าอาจารู้สึกเกี่ยวกับพระวณะของพระยาหวั่นพระเจ้านั้นตรงที่ ธรรมเนียมและพบได้ทั่วไป

จนพระวณะเหล่านั้น ไม่สมเหตุผลผลที่จะฉาบเงาให้เป็นเนื้อร้องในที่นี้เพื่อสรรเสริญความซื่อสัตย์ของพระเจ้า
อย่างไรก็ตาม

เมื่อพวกเราใช้คำพูดของชาตานและ โฉมหน้าที่น่าเกลียดน่ากลัวของชาตานมาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
พระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าไม่มีน้ำหนักอย่างมีนัยสำคัญสำหรับผู้คนในวันนี้หรือ? (มี)

มนุษย์สามารถสำนึกรับรู้ถึงความไร้ค่าอันล้นๆ ของพระเจ้าโดยผ่านทางเปรียบเทียบนี้ ทุกคำที่ชาตานพูด
ตลอดจนสิ่งสูงใจและเจตนาของชาตานและวิธีที่มันพูด—สิ่งเหล่านั้นล้วนมีสิ่งเจือปน

คุณสมบัติพิเศษที่เป็นหลักในวิธีการพูดของชาตานคือสิ่งใด? ชาตานใช้การพูดอ้อมค้อมเพื่อล่อลวงเจ้า

โดยไม่ปล่อยให้เจ้ามองทะลุปรุโปร่งถึงการตีสองหน้าของมัน อีกทั้งมันไม่ยอมให้เจ้ายังรู้วัตถุประสงค์ของมัน

ชาตานปล่อยให้เจ้าคิดว่าเหยื่อล่อ แต่เจ้ายังต้องสรรเสริญและร้องขับขานคุณความดีของมันอีกด้วย

ลูกเล่นนี้ไม่ใช่วิธีการที่ชาตานเลือกทำงานเป็นนิสัยหรือ? (ใช่)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 139

บทสนทนาระหว่างซาตานกับพระยาห์เวห์พระเจ้า

โยบ 1:6-11 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอุบายผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอขึ้นพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

โยบ 2:1-5 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขา เพื่อรายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ด้วย และพระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอุบายผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนังแทนหนัง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

สองบทตอนนี้ประกอบขึ้นทั้งสิ้นด้วยบทสนทนาระหว่างพระเจ้ากับซาตาน

สองบทตอนนี้บันทึกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสและสิ่งที่ซาตานได้พูด พระเจ้าไม่ได้ตรัสมากมาย

และพระองค์ตรัสอย่างเรียบง่ายยิ่งนัก

พวกเราสามารถมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าภายในพระวณะที่เรียบง่ายของพระองค์หรือไม่?

บางคนจะพูดว่าการนี้ไม่ใช่ทำได้ง่ายดายเลย ดังนั้นแล้ว

พวกเราสามารถมองเห็นความน่าเกลียดน่ากลัวของซาตานในคำตอบของมันได้หรือไม่? (เห็นได้)

ก่อนอื่นพวกเรามาดูว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสถามคำถามประเภทใดกับซาตาน “เจ้ามาจากไหน?”

นี่ไม่ใช่คำถามที่ตรงไปตรงมาหรือ? มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ หรือไม่? (ไม่มี)

มันเป็นแค่คำถามหนึ่งที่บริสุทธิ์ ไม่เจือปนด้วยสิ่งสูงใจแอบแฝงอันใด หากเราจะถามพวกเจ้าว่า

“เจ้ามาจากไหน?” เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะตอบอย่างไร? มันเป็นคำถามที่ตอบยากหรือ? พวกเจ้าจะกล่าวว่า

“จากไปๆ มาๆ และจากเดินไปเรื่อยๆ” หรือไม่? (ไม่) พวกเจ้าคงจะไม่ตอบเยี่ยงนี้
ดังนั้นแล้วพวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อพวกเจ้าเห็นชาตานตอบแบบนี้? (พวกเราารู้สึกว่าชาตานกำลังไร้สาระ
แต่ก็หลอกลวงด้วย) พวกเจ้าบอกได้หรือไม่ว่าเรากำลังรู้สึกอย่างไร?

ทุกครั้งที่เรามองเห็นคำพูดเหล่านี้ของชาตาน เราารู้สึกขยะแขยง เพราะชาตานพูดคุย
ทว่าคำพูดของมันก็ไม่บรรจุด้วยเนื้อหาสาระใดเลย ชาตานได้ตอบคำถามของพระเจ้าหรือไม่? ไม่
คำพูดที่ชาตานได้พูดไปนั้นไม่ใช่คำตอบ คำพูดเหล่านั้นไม่ได้ให้ผลใดๆ
คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่คำตอบต่อคำถามของพระเจ้า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ
บนนั้น” พวกเจ้าเข้าใจอย่างไรกับคำพูดเหล่านี้? ชาตานมาจากไหนหรือ?

พวกเจ้าได้รับคำตอบต่อคำถามนี้หรือไม่? (ไม่) นี่คือ “อัจฉริยภาพ” ในกลอุบายฉลาดแกมโกงของชาตาน—
ไม่ปล่อยให้ผู้ใดค้นพบว่าที่จริงแล้วมันกำลังพูดสิ่งใด เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้แล้ว

เจ้าก็ยังคงไม่สามารถหยั่งรู้ถึงสิ่งที่มันพูดไปได้ ถึงแม้ว่ามันได้ตอบคำถามจบแล้วก็ตาม
ถึงกระนั้นชาตานก็เชื่อมั่นว่ามันได้ตอบคำถามโดยเพียงพอแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้ารู้สึกอย่างไร? ขยะแขยงหรือไม่?

(ใช่) ตอนนี้พวกเจ้าเริ่มรู้สึกขยะแขยงเป็นการตอบสนองต่อคำพูดเหล่านี้ ชาตานไม่ได้พูดตรงๆ
แต่ทิ้งให้เจ้าต้องเกาติระยะ ไร้ความสามารถที่จะล่วงรู้แหล่งที่มาของคำพูดของมัน บางครั้งมันพูดอย่างจริงจัง
และบางครั้งเมื่อมันพูดคำพูดของมันถูกควบคุมโดยแก่นแท้ของมันเอง ธรรมชาติของมันเอง

เหล่านี้คือคำพูดที่ตรงออกมาจากปากของชาตาน

ชาตานไม่ได้ซัดน้ำหนักรับกับคำพูดเหล่านี้เป็นเวลานานหรือพูดคำพูดเหล่านี้ออกไปในหนทางที่มันคิดว่าหลักแหลม
ตรงกันข้าม มันแสดงคำพูดเหล่านั้นออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ทันทีที่เจ้าถามชาตานว่ามันมาจากไหน
มันตอบเจ้าย่างนั้นด้วยคำพูดเหล่านี้ เจ้ารู้สึกงุนงงมาก ไม่มีวันรู้อย่างแน่ชัดว่าชาตานมาจากที่ใด
มีบ้างหรือไม่ท่ามกลางพวกเจ้าที่พูดเยี่ยงนี้? (มี) นี่เป็นวิธีพูดประเภทใดกัน?

(มันกำกวมและไม่ให้คำตอบที่แน่ชัด) พวกเราควรใช้คำพูดประเภทใดเพื่อบรรยายวิธีพูดแบบนี้?

มันเป็นคำที่ทำให้ไขว้เขวและทำให้เข้าใจไปในทางที่ผิด ไม่ใช่หรือ?

สมมติว่าใครบางคนไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ว่าพวกเขาไปที่ใดเมื่อวานนี้ เจ้าถามพวกเขาว่า “ฉันเห็นท่านเมื่อวานนี้
ท่านกำลังไปไหนหรือ?” พวกเขาไม่บอกเจ้าโดยตรงว่าพวกเขาไปที่ใดเมื่อวาน ตรงกันข้าม พวกเขากล่าวว่า
“วันอะไรก็ไม่รู้เมื่อวานนี้ มันน่าเหน็ดเหนื่อยยิ่งนัก!” พวกเขาได้ตอบคำถามของเจ้าหรือไม่? พวกเขาตอบ
แต่พวกเขาไม่ได้ให้คำตอบที่เจ้าต้องการ นี่คือ “อัจฉริยภาพ” ภายในชั้นเชิงของวาตะของมนุษย์

เจ้าไม่มีวันสามารถค้นพบว่าพวกเขาหมายความว่าถึงสิ่งใด

อีกทั้งไม่สามารถล่วงรู้แหล่งที่มาหรือเจตนาในคำพูดของพวกเขา

เจ้าไม่รู้ว่าพวกเขากำลังพยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งใดเพราะพวกเขามีเรื่องราวของพวกเขาเองอยู่ในหัวใจของพวกเขา

ชา—นี่คือแฝงการร้าย พวกเจ้ามักจะพูดในวิธีนี้ด้วยหรือไม่? (ใช่) เช่นนั้นแล้วจุดประสงค์ของพวกเจ้าคืออะไร? บางครั้งมันเป็นไปเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของพวกเจ้าเอง บางครั้งเพื่อรักษาตำแหน่งของพวกเจ้าเอง ภาพลักษณ์ของพวกเจ้าเอง เพื่อเก็บความลับในชีวิตส่วนตัวของพวกเจ้าไว้ เพื่อรักษาความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าเองเอาไว้ใช่หรือไม่? ไม่ว่าจะเป็นจุดประสงค์อะไรก็ตาม มันไม่สามารถแยกจากผลประโยชน์ของพวกเจ้าได้ มันเชื่อมโยงกับผลประโยชน์ของพวกเจ้า นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของมนุษย์หรือ? ทุกคนที่มีธรรมชาติประเภทนี้คล้ายกันกับชาตานมิใช่หรือไม่? พวกเราสามารถพูดเรื่องนี้ได้ไม่ใช่หรือไม่? กล่าวโดยทั่วไปแล้ว การสำแดงนี้น่ารังเกียจและและน่าชิงชัง บัดนี้ พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงด้วยเช่นกันมิใช่หรือไม่? (ใช่)

เมื่อตอนที่บทตอนแรกอีกครั้ง ชาตานตอบสนองต่อคำถามของพระยาห์เวห์อีกครั้งโดยกล่าวว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ?” ชาตานกำลังเปิดฉากโจมตีการประเมินโยบของพระยาห์เวห์ และการโจมตีนี้ป้ายสีด้วยความไม่เป็นมิตร “พระองค์ไม่ได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้านหรือไม่?”

นี่คือความเข้าใจและการประเมินของชาตานเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ที่ทรงมีต่อโยบ ชาตานประเมินพระราชกิจนั้นเช่นนั้น โดยกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขออย่าให้พระองค์ต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” ชาตานมักจะพูดอย่างกำกวมเสมอ แต่ในที่นี้มันพูดด้วยคำเฉพาะที่แน่ชัด อย่างไรก็ตาม

คำพูดเหล่านี้ถึงแม้ว่าพวกมันจะถูกพูดออกไปด้วยคำเฉพาะที่แน่ชัด แต่ก็เป็นการ โจมตี การหมิ่นประมาท และการกระทำที่เยาะเย้ยทำลายต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า ต่อพระเจ้าพระองค์เอง พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้? พวกเจ้ารู้สึกไม่ชอบใช่หรือไม่? พวกเจ้าสามารถมองทะลุปรุโปร่งถึงเจตนาของชาตานหรือไม่? ก่อนอื่น

ชาตานปฏิเสธการประเมินของพระยาห์เวห์ที่ทรงมีต่อโยบ—มนุษย์ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ต่อมาชาตานปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่โยบพูดและทำ กล่าวคือ มันปฏิเสธความยำเกรงของเขที่มีต่อพระยาห์เวห์ นี่ไม่ใช่การกล่าวหาหรือ? ชาตานกำลังกล่าวหา กำลังปฏิเสธ

และกำลังตั้งข้อสงสัยกับทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำและตรัส มันไม่เชื่อ โดยกล่าวว่า “หากพระองค์ตรัสสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์มองไม่เห็นมันได้อย่างไร? พระองค์ได้ทรงมอบพระพรมากมายยิ่งนักให้แก่เขา ดังนั้น เขาจะไม่ยำเกรงพระองค์ได้อย่างไร?”

นี่ไม่ใช่การปฏิเสธทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำหรือ? การกล่าวหา การปฏิเสธ การหมิ่นประมาท—คำพูดของชาตานไม่ใช่การทำร้ายหรือ?

คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่การแสดงออกที่แท้จริงถึงสิ่งที่ซาตานคิดอยู่ในหัวใจของมันหรือ?

คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่แบบเดียวกันกับพระวจนะที่พวกเราเพิ่งได้อ่านกันไปตอนนี้อย่างแน่นอน นั่นคือ “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” คำพูดเหล่านี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

โดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ ซาตานได้ตีแผ่เนื้อหาในหัวใจของมันอย่างครบบริบูรณ์—

ท่าทีที่มันมีต่อพระเจ้าและการที่มันเกลียดความยำเกรงพระเจ้าของโยบ เมื่อการนี้เกิดขึ้น

ธรรมชาติที่มั่งร้ายและชั่วร้ายของมันก็ถูกเปิดโปงอย่างครบบริบูรณ์ มันเกลียดบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

เกลียดบรรดาผู้ที่หลบเลี่ยงความชั่ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกลียดพระยาห์เวห์ที่ประทานพระพรให้มนุษย์

มันต้องการที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อทำลายโยบ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกชูเขาด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

เพื่อให้เขาล่มจม โดยกล่าวว่า “พระองค์ตรัสว่าโยบยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่ว

ข้าพระองค์เห็นต่างออกไป” มันใช้หนทางต่างๆ นานาเพื่อยั่วและทดลองพระยาห์เวห์ และใช้ลูกเล่นต่างๆ

นานาเพื่อให้พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงมอบโยบให้ซาตานเพื่อที่จะถูกบงการ ทำอันตราย

และนำไปใช้ในทางที่ผิดอย่างพิเรนทร์

มันต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อทำลายมนุษย์ผู้ซึ่งชอบธรรมและมีความเพียบพร้อมในสายพระเน

ตรของพระเจ้า มันเป็นแค่แรงกระตุ้นชั่วครู่ที่ทำให้ซาตานมีหัวใจประเภทนี้ใช่หรือไม่? ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น

มันอยู่ในการสร้างมานานแล้ว พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าทรงดูแลบุคคลหนึ่ง

ทรงมองดูบุคคลผู้นี้ และตลอดเวลานั้นซาตานตามติดพระองค์ทุกอย่างก้าว ผู้ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงโปรด

ซาตานก็เฝ้าดูด้วย โดยสะกดรอยตามมาข้างหลัง หากพระเจ้าทรงต้องประสงค์บุคคลนี้

ซาตานก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของมันเพื่อขัดขวางพระเจ้า ใช้ลูกเล่นชั่วร้ายต่างๆ นานาเพื่อทดลอง

ทำให้พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำหยุดชะงักและอับปางลง

ทั้งหมดก็เพื่อที่จะล้มเหลววัตถุประสงค์ที่ซ่อนเร้นของมัน วัตถุประสงค์นี้คืออะไรหรือ?

มันไม่ต้องการให้พระเจ้าได้รับผู้ใดสักคน เหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์มันก็ต้องการเพื่อตัวมันเอง

มันต้องการที่จะยึดครองพวกเขา ควบคุมพวกเขา เพื่อกำกับดูแลพวกเขาจนพวกเขาเคารพบูชามัน

จนพวกเขาเข้าร่วมกับมันในการกระทำความชั่ว นี่ไม่ใช่สิ่งสูงใจที่ชั่วร้ายเลวทรามของซาตานหรือ?

พวกเขามักจะกล่าวบ่อยครั้งว่าซาตานนั้นชั่วยิ่งนัก แย่ยิ่งนัก แต่พวกเขาก็เคยมองเห็นมันแล้วหรือ?

พวกเขาก็สามารถมองเห็นได้แค่ว่ามนุษย์เยี่ยงไร

พวกเขาก็ยังไม่ได้เห็นในความเป็นจริงว่าที่จริงแล้วซาตานเยี่ยงไร

แต่พวกเขาก็ได้มองเห็นความชั่วของซาตานในประเด็นปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวกับโยบแล้วหรือยัง? (เห็นแล้ว)

ประเด็นปัญหานี้ได้ทำให้โหมหน้ำและแก่นแท้ที่น่าเกลียดน่ากลัวของซาตานชัดเจนมาก

ในการทำสงครามกับพระเจ้า และการสะกดรอยตามมาข้างหลังพระองค์นั้น

วัตถุประสงค์ของชาตาคือเพื่อรู้ทำลายพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำ
เพื่อยึดครองและควบคุมบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับ
เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับดับสิ้นไปโดยสิ้นเชิง
หากพวกเขาไม่ถูกทำให้ดับสิ้นไป เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมาเป็นสิ่งครอบครองของชาตาคือให้มันใช้งาน—
นี่คือวัตถุประสงค์ของมัน แล้วพระเจ้าทรงทำอะไรเล่า? พระเจ้าตรัสเพียงประโยคที่เรียบง่ายในบทตอนนี้เท่านั้น
ไม่มีบันทึกถึงสิ่งใดเพิ่มเติมที่พระเจ้าทรงทำ
แต่พวกเราเห็นว่าบันทึกเพิ่มเติมอีกมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่ชาตาคิดและพูด ในบทตอนจากคัมภีร์ต่อไปนี้
พระยาห์เวห์ตรัสตามชาตาคว่า “เข้ามาจากไหน?” คำตอบของชาตาคเป็นอย่างไร? (นั่นยังคงเป็น “จากไปๆ มาๆ
บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น”) นั่นยังคงเป็นประโยคเดียวกันนั่นเอง
นี้ได้กลายมาเป็นคติประจำใจของชาตาค นามบัตรของชาตาค ดังนั้นการนี้เป็นอย่างไร?
ชาตาคไม่น่าเกลียดขี้เหร่หรือ? แน่แน่นอนว่ามันเพียงพอแล้วที่จะเอ่ยประโยคที่น่าขยะแขยงนี้เพียงแค่ครั้งเดียว
เหตุใดชาตาคจึงคอยกล่าวมันซ้ำๆ? นี่พิสูจน์สิ่งหนึ่ง นั่นก็คือ ธรรมชาติของชาตาคนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง
ชาตาคไม่สามารถใช้การเสแสร้งเพื่อปกปิดใบหน้าอันอัปลักษณ์ของมันได้
พระเจ้าตรัสตามคำถามหนึ่งกับมันและนี่คือวิธีที่มันตอบสนอง ในเมื่อการนี้เป็นดังนั้น
ก็จงจินตนาการดูว่ามันต้องปฏิบัติต่อพวกมนุษย์อย่างไร! ชาตาคไม่กลัวพระเจ้า ไม่ยำเกรงพระเจ้า
และไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้นมันจึงกล้าที่จะทะเลาะอย่างพิเรนทร์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
กล้าที่จะใช้คำพูดเดียวกันเหล่านี้เพื่อปิดทั้งคำถามของพระเจ้า กล้าที่จะใช้คำตอบเดียวกันนี้ซ้ำๆ
กับคำถามของพระเจ้า ที่จะพยายามใช้คำตอบนี้เพื่อสร้างความประหลาดใจสับสนให้กับพระเจ้า—
นี่คือใบหน้าอันอัปลักษณ์ของชาตาค มันไม่เชื่อในความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า
ไม่เชื่อในสิทธิอำนาจของพระเจ้า และไม่เต็มใจที่จะนบนาบต่ออำนาจครอบครองของพระเจ้าอย่างแน่นอน
มันอยู่ในการต่อต้านพระเจ้าเป็นเนืองนิตย์ โจมตีทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเป็นเนืองนิตย์
พยายามที่จะทำให้ทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำอับปางลง—นี่คือวัตถุประสงค์ชั่วร้ายของมัน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 140

บทสนทนาระหว่างซาตานกับพระยาห์เวห์พระเจ้า

โยบ 1:6-11 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอุโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอขึ้นพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

โยบ 2:1-5 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขา เพื่อรายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ด้วย และพระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอุโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนังแทนหนัง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ดังที่ได้บันทึกไว้ในหนังสือโยบนั้น

วาทะสองบทตอนที่ซาตานได้ปลงออกไปและสิ่งทั้งหลายที่ซาตานได้ทำนั้นเป็นตัวแทนความต้านทานของมัน ที่มีต่อพระเจ้าในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์—ในที่นี้

ตัวคนที่แท้จริงของซาตานได้ถูกเปิดเผยออกมา

เจ้าได้มองเห็นคำพูดและความประพจน์ของซาตานในชีวิตจริงแล้วหรือยัง? เมื่อเจ้ามองเห็นสิ่งเหล่านั้น เจ้าอาจจะไม่คิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นบางอย่างที่ซาตานได้พูด แต่กลับคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์พูดแทน เมื่อสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ถูกมนุษย์พูดออกไป นั่นแสดงให้เห็นถึงสิ่งใดหรือ? นั่นแสดงให้เห็นถึงซาตาน ต่อให้เจ้าจำสิ่งนั้นได้ เจ้าก็ยังคงไม่สามารถล่วงรู้ว่าจริงๆ แล้วมันเป็นสิ่งที่ซาตานพูด แต่ในที่นี้และในตอนนี้เจ้ามองเห็นอย่างไม่อ้อมแอ้มถึงสิ่งที่ซาตานได้พูดด้วยตัวมันเอง ตอนนี้เจ้ามีความเข้าใจที่กระจ่างชัดไม่อ้อมแอ้มเกี่ยวกับโฉมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวและความชั่วของซาตาน

ดังนั้นสองบทตอนเหล่านี้ที่ซาตานได้พูดไปมีคุณค่าในการช่วยให้ผู้คนในวันนี้ได้รับความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของซาตานหรือไม่? สองบทตอนเหล่านี้มีค่าคู่ควรแก่การสวกรักษาอย่างพิถีพิถันหรือไม่

เพื่อที่มวลมนุษย์ในวันนี้จะสามารถจำโถมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวของซาตานได้

จำโถมหน้าที่แท้จริงดั้งเดิมของซาตานได้? ถึงแม้ว่านี่อาจดูเหมือนเป็นสิ่งซึ่งไม่ถูกต้องเหมาะสมที่จะพูด แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม คำพูดเหล่านี้ เมื่อแสดงออกดังนั้น ก็สามารถพิจารณาได้ว่าถูกต้องแม่นยำ

แท้จริงแล้วนี่เป็นเพียงหนทางเดียวที่เราสามารถแสดงออกถึงแนวคิดนี้ได้

และหากพวกเจ้าสามารถเข้าใจสิ่งนี้ได้ เช่นนั้นแล้ว นั่นก็พอแล้ว

ซาตาน โจมตีข้าแล้วข้าเล่าต่อสิ่งทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ทรงทำ

โดยโยนคำกล่าวหาเกี่ยวกับความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของโยบออกมา

ซาตานพยายามที่จะยั่วยุพระยาห์เวห์ด้วยวิธีการต่างๆ นานา

โดยพยายามที่จะให้พระยาห์เวห์ไม่ทรงเอาผิดการทดลองโยบของมัน เพราะฉะนั้นคำพูดต่างๆ ของมันจึงมีธรรมชาติแบบยั่วอย่างสูง ดังนั้น จึงบอกเราที่ ทันทีที่ซาตานได้พูดคำพูดเหล่านี้

พระเจ้าทรงสามารถทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่ซาตานต้องการทำได้อย่างชัดเจนหรือไม่? (ทรงเห็นได้)

ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว โยบ มนุษย์ที่พระองค์ทอดพระเนตรคนนี้—ผู้รับใช้ของพระเจ้าคนนี้

ที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม คนเพียบพร้อม—เขาสามารถทนต่อการทดลองประเภทนี้ได้หรือไม่? (ทนได้) เหตุใดพระเจ้าจึงแน่วพระทัยยิ่งนักเกี่ยวกับการนั้น?

พระเจ้าทรงตรวจสอบหัวใจของมนุษย์อยู่เสมอหรือไม่? (ใช่)

ดังนั้นซาตานสามารถตรวจสอบหัวใจของมนุษย์ได้หรือไม่? ซาตานทำไม่ได้

ถึงแม้ว่าซาตานสามารถมองเห็นหัวใจของเจ้า

ธรรมชาติชั่วของมันก็จะไม่มีวันปล่อยให้มันเชื่อว่าความบริสุทธิ์คือความบริสุทธิ์

หรือว่าความโสโครกคือความโสโครก ซาตานชั่วไม่มีวันสามารถมองเห็นคุณค่าของสิ่งใดที่บริสุทธิ์ ชอบธรรม

หรือสว่างสดใสได้ ซาตานอดไม่ได้ที่จะกระทำการไปตามธรรมชาติของมัน ความชั่วของมัน

อย่างไม่เห็นผิดเห็นชอบ และโดยผ่านทางวิธีการที่คิดเป็นนิสัยของมัน

ถึงแม้ต้องแลกด้วยการที่ตัวมันเองจะถูกพระเจ้าทรงลงโทษหรือทำลาย

มันก็ไม่ลังเลที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างดุเดือด—นี่คือความชั่ว นี่คือธรรมชาติของซาตาน ดังนั้น

ในบทตอนนี้ซาตานจึงพูดว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา

แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดุกและเนื้อหนังของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ซาตานคิดว่าความยำเกรงมนุษย์ของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการที่มนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบมากมายยิ่งนักจากพระเจ้า

เจ้า มนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบทั้งหลายจากพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงพูดว่าพระเจ้านั้นทรงดอง

แต่นั้น ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงดีงาม นั่นเป็นเพียงเพราะมนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบมากมายยิ่งนักนั่นเอง

เขาจึงสามารถยำเกรงพระเจ้าในหนทางนี้ได้ ทันทีที่พระเจ้าทรงลิดรอนข้อได้เปรียบเหล่านี้จากเขา

เมื่อนั้นเขาก็จะละทิ้งพระเจ้า ในธรรมชาติที่ชั่วร้ายของชาตานั้น

มันไม่เชื่อว่าหัวใจมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เพราะธรรมชาติชั่วของมัน

มันไม่รู้ว่าความบริสุทธิ์คืออะไร นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าความเคารพอย่างยำเกรงนั่นคืออะไร

มันไม่รู้ว่าการเชื่อฟังพระเจ้าคืออะไรหรือการยำเกรงพระเจ้าคืออะไร เพราะมันไม่รู้จักสิ่งเหล่านี้

มันจึงคิดว่ามนุษย์ไม่สามารถยำเกรงพระเจ้าด้วยเช่นกัน จึงบอกเรามา ชาตนั้นไม่ชั่วหรือ?

นอกจากคริสตจักรของเราแล้ว ไม่มีเลยจากบรรดาศาสนาและนิกายต่างๆ

หรือกลุ่มทางศาสนาและทางสังคมทั้งหลายที่เชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และกำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษา

ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่าสิ่งที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้า มนุษย์ที่ล่าถอยมองไปรอบตัวเขาแล้วเห็นว่าคนอื่นๆ

ทุกคนนั้นล่าถอยเช่นเดียวกับเขา

มนุษย์เปลี่ยนไปถอยมองไปรอบตัวเขาแล้วเห็นแต่เพียงความไม่ซื่อสัตย์และความโกหก มนุษย์ชั่วมองเห็นคนอื่นๆ

ทุกคนว่าชั่วและต้องการที่จะต่อสู้กับทุกคนที่เขาเห็น บรรดาผู้ที่มีความซื่อสัตย์อยู่ในปริมาณหนึ่งมองคนอื่นๆ

ทุกคนว่าซื่อสัตย์ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกหลอกเป็นเหยื่ออยู่เสมอ ถูกโกงเสมอ

และพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้เลยเกี่ยวกับการนั้น เราให้ตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ

เหล่านี้เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเขา กล่าวคือ

ธรรมชาติชั่วของชาตนั้นไม่ใช่แรงผลักดันทางใจเพียงชั่วประเดี๋ยวหรือถูกกำหนดพิจารณาโดยรูปการณ์แวดล้อม

อีกทั้งมัน ไม่ใช่การสำแดงชั่วคราวที่เกิดขึ้นจากเหตุผลหรือปัจจัยเชิงบริบทใดๆ ไม่ใช่โดยสิ้นเชิง!

ช่วยไม่ได้ที่ชาตนั้นเป็นได้แค่หนทางนี้เท่านั้น! มันไม่สามารถทำอะไรที่ดีได้

ถึงแม้เมื่อมันพูดบางสิ่งบางอย่างที่น่ายินดีเข้าหู มันเป็นไปแค่เพื่อล่อลวงเจ้า

ยิ่งคำพูดของมันน่ายินดีมากขึ้นเท่าใด รู้กาลเทศะมากขึ้นเท่าใด สุภาพมากขึ้นเท่าใด

เจตนาเบื้องหลังคำพูดเหล่านี้ก็ยิ่งมั่งร้ายและชั่วร้ายเลวทรามมากขึ้นเท่านั้น ชาตนั้นแสดงใบหน้าประเภทใด

ธรรมชาติประเภทใดหรือในสองบทตอนนี้? (แฝงการร้าย มั่งร้าย และชั่ว)

คุณสมบัติพิเศษเบื้องต้นของชาตนั้นคือความชั่ว ชาตนั้นชั่วและมั่งร้ายเหนืออื่นใดทั้งหมด

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 141

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และได้ทรงนำชีวิตของมวลมนุษย์ตั้งแต่นั้นเรื่อยมา

ไม่ว่าในการประทานพระพรแก่มวลมนุษย์ การทรงสร้างธรรมเนียมและพระบัญญัติทั้งหลายให้แก่มนุษย์ หรือการวางกฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับชีวิต

พวกเขารู้หรือไม่ว่าจุดมุ่งหมายตามเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการทรงทำสิ่งเหล่านี้คืออะไร? ก่อนอื่น

เจ้าสามารถพูดด้วยความแน่นอนได้หรือไม่ว่า ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นเพื่อผลดีต่อมวลมนุษย์?

เหล่านี้อาจดูเหมือนเป็นคำพูดที่ถ้อยคำไม่จริงใจสำหรับพวกเขา แต่เมื่อตรวจสอบรายละเอียดภายในแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นมีเจตนารมณ์ที่จะนำทางและนำมนุษย์ไปสู่การดำรงชีวิตแบบปกติมิใช่หรือ?

ไม่ว่าจะเป็นการทำให้มนุษย์ยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์หรือรักษารัษฎธรรมนูญทั้งหลายของพระองค์ จุดมุ่งหมายของพระเจ้านั้นก็คือเพื่อ

ไม่ให้นมนุษย์ตกไปสู่การเคาะพญาชาดานและไม่ให้ถูกชาดานทำอันตราย

นี่คือรากฐานสำคัญที่สุด และนี่คือสิ่งที่ได้ทำขึ้นในตอนแรกเริ่มสุด ในตอนแรกเริ่มสุด

เมื่อมนุษย์ยังไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างธรรมนูญและกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่เรียบง่ายบางอย่างและได้สร้างกฎข้อบังคับทั้งหลายที่ค

ครอบคลุมทุกเรื่องที่จะนึกได้ กฎข้อบังคับเหล่านี้เรียบง่าย

ทว่าภายในกฎข้อบังคับเหล่านั้นบรรจุไปด้วยน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่า ทรงเชิดชู

และทรงรักมวลมนุษย์อย่างสุดซึ้ง นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ? (เป็นเช่นนั้น) ดังนั้น

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระทัยของพระองคื้นบริสุทธิ์?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระทัยของพระองคื้นสะอาด? (ได้) พระเจ้าทรงมีสิ่งสูงใจเพิ่มเติมใดๆ

หรือไม่? (ไม่มี) ดังนั้น จุดมุ่งหมายนี้ของพระองคื้นถูกต้องและเป็นบวกใช่หรือไม่? (ใช่)

ในครรถงแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น กฎข้อบังคับทั้งหมดที่พระองคื้นทรงสร้างขึ้นนั้นมีผลเชิงบวกต่อมนุษย์

นำทางให้แก่มนุษย์ ดังนั้นแล้ว ในพระทัยของพระเจ้านั้น มีพระคำริเพื่อรับใช้พระองคื้นเองบ้างหรือไม่?

พระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับมนุษย์บ้างหรือไม่?

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะใช้ประโยชน์จากมนุษย์ในบางหนทางหรือไม่? (ไม่มี) ไม่แม้แต่คนเดียว

พระเจ้าทรงทำดังเช่นที่พระองคื้นตรัส

และพระวณะและการกระทำของพระองคื้นสอดคล้องกันกับพระคำริของพระองคื้นในพระทัยของพระองคื้น

ไม่มีจุดประสงค์ที่ต่างพร้อย ไม่มีพระคำริเพื่อรับใช้พระองคื้นเองใดๆ เลย

ไม่มีสิ่งใดเลยที่พระองคื้นทรงทำที่เป็นไปเพื่อพระองคื้นเอง ทั้งหมดที่พระองคื้นทรงทำนั้น

พระองคื้นทรงทำเพื่อมนุษย์ โดยไม่มีวัตถุประสงค์ส่วนพระองคื้นใดๆ

ถึงแม้ว่าพระองคื้นทรงมีแผนและเจตนารมณ์ทั้งหลาย ซึ่งพระองคื้นทรงวางให้กับมนุษย์

แต่ไม่มีสิ่งใดเลยในนั้นที่เป็นไปเพื่อพระองค์เอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำล้วนทำไปเพื่อมวลมนุษย์ เพื่อปกป้องมวลมนุษย์ เพื่อป้องกันมวลมนุษย์ไม่ให้ถูกนำให้หลงเงิน ดังนั้น

พระทัยของพระองค์นี้ไม่ล้ำค่าหรือ?

เจ้าสามารถมองเห็นแม้แต่หมายสำคัญเล็กจิ๋วที่สุดของหัวใจซึ่งล้ำค่าเช่นนั้นในซาตานได้หรือไม่? (ไม่ได้)

เจ้าไม่สามารถมองเห็นคำใบ้แม้เพียงนิดเกี่ยวกับการนี้ในซาตาน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำถูกเปิดเผยอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ บัดนี้

พวกเรามาดูวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจกันเถิด พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

พระเจ้าทรงใช้ธรรมบัญญัติเหล่านี้และพระวาระของพระองค์และผูกมัดสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นหนาครอบงำของทุกคนเหมือนคาลาร์ดีเกล้า^[a] โดยบังคับใช้สิ่งเหล่านั้นกับมนุษย์ทุกคนหรือไม่?

พระองค์ทรงพระราชกิจในหนทางนี้หรือไม่? (ไม่ใช่) ดังนั้นพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ในหนทางใด?

(พระองค์ทรงนำพวกเรา พระองค์ทรงแนะนำและทรงหนุนใจพวกเรา) พระองค์ทรงชู้หรือไม่?

พระองค์ทรงวกไปวนมาเมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเจ้าหรือไม่? (ไม่) เมื่อเจ้าไม่เข้าใจความจริง

พระเจ้าทรงนำเจ้าอย่างไร? (พระองค์ทรงฉายความสว่าง) พระองค์ทรงฉายความสว่างบนตัวเจ้า

ทรงบอกเจ้าอย่างชัดเจนว่านี่ไม่สอดคล้องกับความจริง และแล้วพระองค์ตรัสบอกเจ้าว่าเจ้าควรทำสิ่งใด

จากหนทางเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ เจ้ารู้สึกว่ามีสัมพันธภาพประเภทใดกับพระเจ้า?

เจ้ารู้สึกว่ามีพระเจ้าทรงอยู่เหนือการจับความเข้าใจของเจ้าหรือไม่? (ไม่) ดังนั้น

เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้ามองเห็นหนทางเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ?

พระเจ้าทรงใกล้ชิดกับเจ้าเป็นพิเศษ ไม่มีระยะห่างระหว่างเจ้ากับพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงนำเจ้า

เมื่อพระองค์ทรงจัดเตรียมให้เจ้า ทรงช่วยเจ้าและทรงสนับสนุนเจ้า เจ้ารู้สึกว่ามีพระเจ้าทรงเป็นกันเองเพียงใด

เจ้ารู้สึกว่ามีพระเจ้าทรงบันดาลใจให้เกิดความเคารพ เจ้ารู้สึกว่ามีพระเจ้าทรงน่ารักชื่นชมเพียงใด

เจ้ารู้สึกถึงความอบอุ่นของพระองค์ แต่เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินเจ้าเนื่องจากความเลื่อมใสของเจ้า

หรือเมื่อพระองค์ทรงพิพากษาและทรงบ่มวินัยเจ้าเนื่องจากการกบฏต่อพระองค์ พระองค์ทรงใช้วิธีการใด?

พระองค์ทรงดำเนินเจ้าด้วยพระวาระหรือไม่?

พระองค์ทรงบ่มวินัยเจ้าโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมของเจ้าและโดยผ่านทางผู้คน กิจวัตร

และสิ่งทั้งหลายหรือไม่? (ใช่) พระเจ้าทรงบ่มวินัยเจ้าถึงขอบเขตใด?

พระเจ้าทรงบ่มวินัยมนุษย์ถึงระดับเดียวกันกับที่ซาตานทำอันตรายมนุษย์หรือไม่? (ไม่

พระเจ้าทรงบ่มวินัยมนุษย์เพียงถึงขอบเขตที่มนุษย์สามารถสู้ทนได้) พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางที่สุภาพ

ละเอียดอ่อน น่ารักชื่นชม และใส่พระทัย หนทางที่มีมาตรการเหนือธรรมชาติและถูกต้องเหมาะสม

หนทางของพระองค์ไม่ช่วยอุปนิสัยทางอารมณ์ที่เข้มข้นในตัวเจ้า เช่น

“พระเจ้าต้องทรงยอมให้ข้าพระองค์ทำการนี้” หรือ “พระเจ้าต้องทรงยอมให้ข้าพระองค์ทำการนั้น”

พระเจ้าไม่เคยทรงให้เจ้ามีความตึงเครียดทางจิตใจหรืออารมณ์ประเภทนั้นที่ทำให้สิ่งทั้งหลายเกินแบกรับได้

นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ? แม้กระทั่งเมื่อเจ้ายอมรับพระวาระแห่งการพิพากษาและการติสสอนของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว เจ้ารู้สึกอย่างไร? เมื่อเจ้าสำนึกถึงถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้ารู้สึกอย่างไร? เจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และไม่อาจฝ่าฝืนได้หรือไม่? (รู้สึก)

เจ้ารู้สึกถึงระยะห่างระหว่างตัวเจ้าเองกับพระเจ้าในเวลาเหล่านี้หรือไม่? เจ้ารู้สึกถึงความยำเกรงพระเจ้าหรือไม่?

ไม่—แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้ารู้สึกเคารพอย่างยำเกรงต่อพระเจ้าต่างหาก

ไม่ใช่เพราะพระราชกิจของพระเจ้าหรอกหรือที่ผู้คนรู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด?

พวกเขาจะมีความรู้สึกเหล่านี้หรือไม่หากว่าชาตานเป็นผู้ที่ทำงานนี้? (ไม่) พระเจ้าทรงใช้พระวาระของพระองค์

ความจริงของพระองค์ และพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์ เพื่อสนับสนุนมนุษย์อย่างต่อเนื่อง

เมื่อมนุษย์อ่อนแอ เมื่อมนุษย์กำลังรู้สึกท้อแท้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ตรัสอย่างเกรี้ยวกราด โดยการตรัสว่า

“ห้ามรู้สึกท้อแท้ มีสิ่งใดให้ต้องท้อแท้หรือ? เหตุใดเจ้าจึงอ่อนแอ? มีเหตุผลใดให้ต้องอ่อนแอหรือ?

เจ้าอ่อนแอยิ่งนัก และเจ้าคิดลบกึ่งนักตลอดเวลา! มีประโยชน์อันใดเล่าในการที่เจ้ามีชีวิตอยู่?

จงตายไปเสียและให้มันจบไปเสียที!” พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้หรือไม่? (ไม่)

พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะกระทำการในหนทางนี้หรือไม่? (ทรงมี)

กระนั้นพระเจ้าย่อมไม่ทรงกระทำการในหนทางนี้

เหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงกระทำการในหนทางนี้ก็เพราะแก่นแท้ของพระองค์

แก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์

การมองเห็นคุณค่าและการทะนุถนอมที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์ไม่สามารถแสดงออกอย่างชัดเจนในเพียงแค่นี้ หรือสองประโยค

นั่นไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นโดยการอวดตัวของมนุษย์แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าทรงนำพาออกมา

ในการปฏิบัติจริง นั่นเป็นการเปิดเผยถึงแก่นแท้ของพระเจ้า

หนทางทั้งหมดเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการราชกิจสามารถทำให้มนุษย์มองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้

หรือไม่? ในหนทางทั้งหมดเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ รวมถึงเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้า

รวมถึงผลที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เกิดกับมนุษย์

รวมถึงหนทางซึ่งแตกต่างกันที่พระเจ้าทรงนำมาใช้เพื่อทรงพระราชกิจต่อมนุษย์

พระราชกิจประเภทที่พระองค์ทรงทำ สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้มนุษย์เข้าใจ—

เจ้าได้เห็นความชั่วร้ายหรือความหลอกลวงใดๆ ในเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้าบ้างหรือไม่? (ไม่เห็น)

ดังนั้นในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัส

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ดำริในพระทัยของพระองค์ ตลอดจนแก่นแท้ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้น—
พวกเราสามารถเรียกพระเจ้าว่าบริสุทธิ์ได้หรือไม่? (ได้) มนุษย์คนใดเคยได้เห็นความบริสุทธิ์นี้ในโลก
หรือภายในตัวเขาเองหรือไม่? นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว
เจ้าเคยได้เห็นสิ่งนั้นในมนุษย์คนใดหรือในซาตานหรือไม่? (ไม่เคย) ตามการหาข้อของพวกเราที่ยืดยาวขนาดนี้
พวกเราสามารถเรียกพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์ว่า พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์ได้หรือไม่? (ได้)
ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมอบแก่นมนุษย์ รวมทั้งพระวณะของพระเจ้า
หนทางซึ่งแตกต่างกันที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจต่อมนุษย์ สิ่งที่พระเจ้าทรงบอกมนุษย์
สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนความจำมนุษย์ สิ่งที่พระองค์ทรงแนะนำและทรงหนุนใจ—
ทั้งหมดล้วนมีต้นกำเนิดมาจากแก่นแท้หนึ่งเดียว นั่นก็คือ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
หากไม่มีพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์เช่นนั้น
ก็ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแทนที่ของพระองค์ในการทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ
หากพระเจ้าได้ทรงส่งมอบมนุษย์เหล่านี้ให้แก่ซาตานโดยสิ้นเชิง
พวกเจ้าเคยพิจารณากันหรือไม่ว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะอยู่ในสภาพเงื่อนไขประเททใดในวันนี้?
พวกเจ้าทั้งหมดจะยังนั่งอยู่ในที่นี้ อย่างครบถ้วนและไม่ถูกล่วงล้ำทำลายกระนั้นหรือ? เจ้าจะกล่าวด้วยว่า
“จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” ใช่หรือไม่? เจ้าจะเป็นคนหน้าด้านอย่างมาก
มั่นใจและลำพองใจเต็มที่ยิ่งในขณะที่ถูกคำพูดเช่นนั้นและอวดตัวโดยไม่ละอายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ใช่หรือไม่? (ใช่) เจ้าจะเป็นอย่างนั้นอย่างแน่นอน โดยไม่มีข้อสงสัยเลย!
ท่าทีของซาตานที่มีต่อมนุษย์เปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นว่าธรรมชาติและแก่นแท้ของซาตานนั้นแตกต่างไปจาก
ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง สิ่งใดหรือเกี่ยวกับแก่นแท้ของซาตานที่ตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า?
(ความชั่วของซาตาน) ธรรมชาติชั่วของซาตานเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
เหตุผลที่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ระลึกไว้ว่าพระเจ้าของพระเจ้าและแก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์นี้ของพระเจ้า
ก็เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
ภายในความเสื่อมทรามของซาตานและภายในวงล้อมในการดำเนินชีวิตของซาตาน
พวกเขาไม่รู้ว่าความบริสุทธิ์คือสิ่งใด หรือจะให้นิยามความบริสุทธิ์ว่าอย่างไร
ถึงแม้เมื่อเจ้าล่วงรู้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
เจ้าก็ยังคงไม่สามารถให้นิยามสิ่งนั้นว่าเป็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วยความมั่นใจอันใดได้
นี่คือความแตกต่างภายในความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. “การรัดเกล้า” คือ การที่พระถังซัมจั๋งใช้ในนิยายจีนเรื่องไซอิ๋ว เขาใช้การรัดเกล้าเพื่อควบคุมขุนหงทอง ด้วยการรัดห่วงโลหะรอบศีรษะของฝ่ายหลัง ซึ่งทำให้เขาปวดศีรษะอย่างรุนแรง และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาคงอยู่ภายใต้การควบคุม

นั่น ได้กลายเป็นคำอุปมาเพื่อพรรณนาถึงบางสิ่งบางอย่างที่ผูกมัดบุคคลหนึ่งไว้

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 142

คุณสมบัติพิเศษแทนตัวประเภทใดที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะของงานของชาตานที่ทำต่อมนุษย์?

พวกเจ้าควรเรียนรู้การนี้โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเจ้าเอง—

นั่นเป็นคุณสมบัติพิเศษแทนตัวมากที่สุดของชาตาน เป็นสิ่งที่มันทำซ้ำๆ สิ่งของมันพยายามทำกับทุกคน

กลางที่พวกเจ้าอาจไม่สามารถมองเห็นคุณสมบัติพิเศษนี้

ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่รู้สึกว่าชาตานนั้นน่าขวัญสวาและน่าเกลียดยิ่งนัก ผู้ใดบ้างที่รู้ว่าคุณสมบัติพิเศษนี้คืออะไร?

(ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันทำ มันทำเพื่อทำอันตรายมนุษย์) มันทำอันตรายมนุษย์อย่างไร?

เจ้าสามารถบอกเราอย่างเฉพาะเจาะจงมากขึ้นและในรายละเอียดที่มากขึ้นได้หรือไม่? (มันหลอกล่อ

ชักจูงและทดลองมนุษย์) นั่นถูกต้อง เหล่านี้คือหลากหลายหนทางที่คุณสมบัติพิเศษนี้สำแดงออกมา

ชาตานยังลวงตา โจมตีและกล่าวหามนุษย์ด้วย—เหล่านี้ล้วนเป็นการสำแดงชัด ยังมีอีกหรือไม่?

(มันเล่าเรื่องโกหก) การ โกงและการ โกหกมาสู่ชาตานอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

มันทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้บ่อยครั้งมากจนคำโกหกไหลจากปากของมัน โดยที่มันไม่จำเป็นแม้กระทั่งต้องคิด

มีอีกหรือไม่? (มันหว่านเพาะความริ้วราน) อันนี้ไม่สำคัญมากนัก บัดนี้

เราจะบรรยายบางสิ่งบางอย่างแก่พวกเจ้าที่จะทำให้พวกเจ้าขุ่นลุก แต่เราไม่ได้ทำให้พวกเจ้าตกใจกลัว

พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อมนุษย์และทรงทะนุถนอมมนุษย์ทั้งในท่าทีของพระองค์และในพระทัยของพระองค์

ในทางกลับกัน ชาตานทะนุถนอมมนุษย์หรือไม่? ไม่ มันไม่ทะนุถนอมมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม

มันใช้เวลาส่วนมากคิดเกี่ยวกับการทำอันตรายมนุษย์ นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เมื่อมันกำลังคิดเกี่ยวกับการทำอันตรายมนุษย์ สภาพทางจิตของมันเป็นสภาวะของความเร่งด่วนหรือไม่? (ใช่)

ดังนั้น ในแง่ของงานที่ชาตานทำต่อมนุษย์

เรามีสองวิธีที่สามารถบรรยายธรรมชาติที่ชั่วและมุ่งร้ายของชาตานได้อย่างเพียงพอ

ที่สามารถเปิดโอกาสให้พวกเจ้ารู้จักความน่าเกลียดชังของชาตานได้อย่างแท้จริง กล่าวคือ

ในการเข้าหามนุษย์ของชาตานนั้น มันมักต้องการที่จะยึดครองและครอบครองมนุษย์ทุกๆ คน โดยเชิงบังคับ

จนถึงขอบเขตที่มันสามารถเข้าควบคุมมนุษย์ได้แบบเต็มทีและทำอันตรายมนุษย์ได้อย่างแสนสาหัส

เพื่อให้มันสามารถสัมผัสวัตถุประสงค์ของมันและทำความทะเยอทะยานอันป่าเถื่อนของมันลุล่วงได้ คำว่า

“ยึดครองโดยเชิงบังคับ” หมายความว่าอย่างไร? มันคือบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นด้วยความยินยอมของเจ้า

หรือโดยที่เจ้าไม่ยินยอมกันแน่? มันเกิดขึ้นโดยที่เจ้ารู้ หรือโดยที่เจ้าไม่รู้กันแน่? คำตอบก็คือว่า

มันเกิดขึ้นโดยที่เจ้าไม่รู้โดยสิ้นเชิง! มันเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่เจ้าไม่ตระหนักรู้

กลางที่อาจจะโดยที่มันไม่แม้กระทั่งพูดหรือทำสิ่งใดกับเจ้า ไม่มีสัญญา ไม่มีบริบท—ชาตานอยู่นั่นใน

กำลังตีวงโอบล้อมเจ้า รายล้อมเจ้าอยู่

มันมองหาโอกาสที่จะหาประโยชน์และแล้วมันจะยึดครองเจ้าโดยเชิงบังคับ ครอบครองเจ้า
สัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของมันในการได้มาซึ่งการควบคุมเจ้าแบบเต็มที่และในการทำให้เจ้าเป็นทุกข์จากอันตราย
นี่คือเจตนาและพฤติกรรมเฉพาะแบบที่สุดของซาตานขณะที่มันคืบคลานที่จะกระชากมวลมนุษย์ไปจากพระเจ้า
พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อได้ยินเช่นนี้? (หาวคิ้วและเกรงกลัวอยู่ในหัวใจของพวกเรา)
พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงหรือไม่? (รู้สึก) ในขณะที่พวกเจ้ารู้สึกถึงความขยะแขยงนี้
พวกเจ้าคิดว่าซาตานไร้ยางอายหรือไม่? เมื่อพวกเจ้าคิดว่าซาตานไร้ยางอาย
แล้วพวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงกับผู้คนเหล่านั้นรอบตัวเจ้าที่ต้องการควบคุมพวกเจ้าอยู่เสมอ
พวกที่ทะเยอทะยานอย่างป่าเถื่อนเพื่อสถานะและผลประโยชน์หรือไม่? (รู้สึก) ดังนั้น
ซาตานใช้วิธีการใดเพื่อครอบครองและยึดครองมนุษย์โดยเชิงบังคับ? พวกเจ้าเข้าใจชัดเจนกับการนี้หรือไม่?
เมื่อพวกเจ้าได้ยินสองคำเหล่านี้ คำว่า “การยึดครองโดยเชิงบังคับ” และ “การครอบครอง” พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยง
และพวกเจ้าสามารถดำริรับรู้ถึงความชั่วร้ายเกี่ยวกับคำเหล่านี้ ซาตานครอบครองเจ้า ยึดครองเจ้าโดยเชิงบังคับ
และทำให้เจ้าเสื่อมทรามโดยที่เจ้าทั้งไม่ยินยอมและไม่รู้ตัว เจ้าสามารถลืมนสิ่งใดในหัวใจของเจ้า?
เจ้ารู้สึกเกลียดและขยะแขยงหรือไม่? (รู้สึก)
เมื่อเจ้ารู้สึกถึงการเกลียดและความขยะแขยงนี้ต่อหนทางเหล่านี้ของซาตาน
เจ้ามีความรู้สึกประเภทใดต่อพระเจ้า? (สำนึกบุญคุณ) สำนึกบุญคุณต่อพระเจ้าสำหรับการช่วยเจ้าให้รอด
ดังนั้นตอนนี้ ณ ช่วงขณะนี้
เจ้ามีความอยากหรือเจตจำนงที่จะยอมให้พระเจ้าทรงเข้าถือครองและควบคุมทั้งหมดที่เจ้ามีและที่เจ้าเป็นหรือไม่
? (มี) เจ้าตอบเช่นนี้ในบริบทใด? เจ้าพูดว่า “มี”
เพราะเจ้ากลัวการถูกซาตานยึดครองและครอบครองโดยเชิงบังคับใช่หรือไม่? (ใช่)
เจ้าต้องไม่มีความรู้สึกนึกคิดประเภทนี้ มันไม่ถูกต้อง จงอย่ากลัว เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่ที่นั่น
ไม่มีสิ่งใดที่ต้องกลัว ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจแก่นแท้ที่ชั่วร้ายของซาตานแล้ว
เจ้าควรจะมีหัวใจที่ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้นหรือการทะนุถนอมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อความรักของพระเจ้า
เจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้า
ความเมตตาสงสารและความยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์ของพระเจ้าและพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า
ซาตานนั้นน่าเกลียดยิ่งนัก แต่ทว่าหากการนี้ยังคงไม่บันดาลใจให้เจ้าเกิดความรักต่อพระเจ้า
และให้เจ้าพึ่งพาและไว้วางใจในพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าเป็นบุคคลประเภทใดกัน?
เจ้าเต็มใจที่จะยอมให้ซาตานทำอันตรายเจ้าเช่นนั้นหรือ?
หลังจากได้เห็นความชั่วและความน่าเกลียดน่ากลัวของซาตานแล้ว พวกเราหันกลับมาแล้วดูที่พระเจ้ากันเถิด
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงอันใดแล้วหรือยังในตอนนี้น?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์? พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงไร้อำนาจ?
“พระเจ้าทรงเป็นความบริสุทธิ์อันเป็นเอกลักษณ์” —

พระเจ้าทรงสามารถดำรงพระองค์ตามสมณนามนี้ได้หรือไม่? (ได้) ดังนั้น ในโลกนี้และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นมิใช่หรือที่สามารถดำรงพระองค์ตามความเข้าใจที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้า?
มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่? (ไม่มี) ดังนั้น แท้ที่จริงแล้วพระเจ้าทรงมอบสิ่งใดให้มนุษย์กันแน่?

พระองค์เพียงแต่ทรงมอบการดูแล ความใส่พระทัย

และการคำนึงถึงเพียงเล็กน้อยโดยที่เจ้าไม่ตระหนักรู้ถึงสิ่งนั้นกระนั้นหรือ?

พระเจ้าได้ทรงมอบสิ่งใดให้มนุษย์หรือ? พระเจ้าได้ทรงมอบชีวิตให้มนุษย์ ได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้มนุษย์
และประทานทั้งหมดนี้ให้แก่มนุษย์อย่างไม่มีเงื่อนไขโดยปราศจากการเรียกร้องสิ่งใด

โดยไม่มีสิ่งจูงใจแอบแฝงอันใด พระองค์ทรงใช้ความจริง พระวาระของพระองค์

และพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อทรงนำและทรงนำทางมนุษย์

โดยทรงนำพามนุษย์ออกไปจากอันตรายของซาตาน ออกจากการทดลองและการชักจูงของซาตาน

โดยทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองทะลุปรุโปร่งถึงธรรมชาติที่ชั่วร้ายและโฉมหน้าที่น่าเกลียดน่ากลัวของซาตาน
อย่างชัดเจน ความรักและความห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นเที่ยงแท้หรือไม่?

นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเราทุกคนสามารถได้รับประสบการณ์หรือไม่? (ใช่แล้ว)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 143

จงมองย้อนกลับไปในชีวิตของพวกเขาเจ้าจนกระทั่งถึงตอนนี้

ดูที่พระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำแก่เจ้าในทุกปีแห่งความเชื่อของเจ้า

ไม่ว่าความรู้สึกรู้สึกทั้งหลายที่การนี้กระตุ้นให้เกิดกับเจ้านั้นลึกหรือตื้นเงินก็ตาม

นี่ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในบรรดาทั้งหมดสำหรับเจ้าหรือ?

นั่นไม่ใช่สิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องได้มากที่สุดในบรรดาหรือ? (มันใช่) นี่ไม่ใช่ความจริงหรือ?

นี่ไม่ใช่ชีวิตหรือ? (มันใช่) พระเจ้าเคยได้ประทานความรู้แจ้งแก่เจ้า

แล้วต่อมาได้ทรงขอให้เจ้ามอบสิ่งใดแก่พระองค์เป็นการตอบแทนทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงมอบให้เจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่เคย) ดังนั้น จุดประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร? เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำการนี้?

พระเจ้าทรงมีวัตถุประสงค์ในการยึดครองเจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่)

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเสด็จขึ้นสู่บัลลังก์ของพระองค์ภายในหัวใจของมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น

สิ่งใดคือความแตกต่างระหว่างการที่พระเจ้าเสด็จขึ้นสู่บัลลังก์ของพระองค์กับการยึดครองโดยเชิงบังคับของซาตาน? พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับหัวใจของมนุษย์

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองหัวใจของมนุษย์—การนี้หมายความว่าอย่างไร?

นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้มนุษย์กลายเป็นหุ่นเชิดของพระองค์

เครื่องจักรของพระองค์กระนั้นหรือ? (ไม่) ดังนั้น จุดประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร?

มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างการที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองหัวใจของมนุษย์กับการที่ซาตานยึดครองโดยเชิงบังคับและครอบครองมนุษย์? (มี) อะไรคือความแตกต่าง? เจ้าบอกเราอย่างชัดเจนได้หรือไม่?

(ซาตานทำสิ่งนั้นโดยผ่านทางกำลังบังคับในขณะที่พระเจ้าทรงยอมให้มนุษย์อาสาสมัคร)

นี่ใช่ความแตกต่างหรือไม่? พระเจ้าทรงได้ประโยชน์อันใดจากหัวใจของมนุษย์?

และพระเจ้าทรงได้ประโยชน์อันใดจากการยึดครองเจ้า? ในหัวใจของพวกเขาเจ้านั้นพวกเขารู้ว่า

“พระเจ้าทรงยึดครองหัวใจมนุษย์” ว่าอย่างไร? พวกเราต้องเป็นธรรมในวิธีที่พวกเราพูดคุยกันถึงพระเจ้าในที่นี้ มิฉะนั้นผู้คนจะเข้าใจผิด และคิดอยู่เสมอว่า “พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองฉันอยู่เสมอ

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองฉันเพื่อสิ่งใด? ฉันไม่ต้องการถูกยึดครอง

ฉันเพียงแต่ต้องการที่จะเป็นนายของตนเอง ท่านพูดว่าซาตานยึดครองมนุษย์

แต่พระเจ้าก็ทรงยึดครองมนุษย์ด้วยเช่นกัน นั่นไม่ใช่หนทางเดียวกันด้วยหรือ?

ฉันไม่ต้องการปล่อยให้ผู้อื่นยึดครองฉัน ฉันเป็นตัวฉันเอง!” ความแตกต่างในที่นี้คืออะไรหรือ? จงตรองกันดูที

เราถามพวกเขาว่า คำว่า “พระเจ้าทรงยึดครองมนุษย์” เป็นวลีที่ว่างเปล่าหรือไม่?

การที่พระเจ้าทรงยึดครองมนุษย์หมายความว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในหัวใจของเจ้าและทรงควบคุมทุก

คำพูดและทุกการเคลื่อนไหวของเจ้าใช่หรือไม่? หากพระองค์ตรัสบอกเจ้าให้นั่ง เจ้าไม่กล้าที่จะยืนใช่หรือไม่?

หากพระองค์ตรัสบอกเจ้าให้ไปทิศตะวันออก เจ้าไม่กล้าที่จะไปทิศตะวันตกใช่หรือไม่? “การยึดครอง”

นี้อ้างอิงถึงบางสิ่งบางอย่างในทำนองเหล่านี้ใช่หรือไม่? (ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น)

พระเจ้าทรงต้องประสงค้ำให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น)

ตลอดหลายปีที่ผ่านมาพระเจ้าได้ทรงบริหารจัดการมนุษย์ในพระราชกิจของพระองค์ต่อมนุษย์จนกระทั่งถึงตอนนี้ในช่วงระยะสุดท้ายนี้ สิ่งใดคือผลที่ทรงตั้งเจตนารมณ์ไว้ต่อมนุษย์จากพระวาระทั้งหมดที่พระเจ้าได้ตรัสไป?

นั่นคือการที่มนุษย์ดำรงชีวิตตามสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นใช่หรือไม่?

เมื่อดูที่ความหมายตามตัวอักษรของคำว่า “พระเจ้าทรงยึดครองหัวใจมนุษย์”

ก็ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงเอาหัวใจมนุษย์และยึดครองมันไว้ ดำรงพระชนม์ชีพในนั้นและไม่เสด็จออกมาอีกเลย

พระองค์ทรงกลายเป็นเจ้านายแห่งหัวใจมนุษย์

และทรงสามารถที่จะครอบงำและบงการหัวใจมนุษย์ได้ตามประสงค์

เพื่อให้มนุษย์ต้องทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงบอกให้เขาทำ ในสำนึกรับรู้

มันคงจะดูเหมือนว่าทุกคนสามารถกลายเป็นพระเจ้าและครอบครองแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ ดังนั้นในกรณีนี้ มนุษย์สามารถแสดงกิจการทั้งหลายของพระเจ้าได้ด้วยหรือไม่? คำว่า “การยึดครอง”

สามารถอธิบายในหนทางนี้ได้หรือไม่? (ไม่ได้) ดังนั้น นั่นคือสิ่งใด? เราถามพวกเจ้าว่า

พระวาระและความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดหาให้มนุษย์นั้นคือวิวัฒนาการแห่งแก่นแท้ของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นใช่หรือไม่? (ใช่) การนี้เที่ยงแท้แน่นอน

แต่มันสำคัญหรือไม่ว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติและครอบครองพระวาระทั้งหมดที่พระองค์ทรงจัดหาให้มนุษย์? จงตรงถึงการนี้บ้าง เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์ เหตุใดพระองค์จึงพิพากษา?

พระวาระเหล่านี้มีขึ้นมาได้อย่างไร?

เนื้อหาของพระวาระเหล่านี้ที่พระเจ้าตรัสเมื่อพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์คือสิ่งใด?

พระวาระเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด?

พระวาระเหล่านี้มีพื้นฐานอยู่บนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์นั่นเองใช่หรือไม่? (ใช่)

ดังนั้นผลที่สัมฤทธิ์ได้โดยการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้านั้นมีพื้นฐานอยู่บนแก่นแท้ของพระเจ้าใช่หรือไม่?

(ใช่) ดังนั้น “การยึดครองมนุษย์” ของพระเจ้าเป็นวลีที่ว่างเปล่ากระนั้นหรือ? ไม่ใช่ใช้อย่างแน่นอน ดังนั้น

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสพระวาระเหล่านี้กับมนุษย์?

พระประสงค์ของพระองค์ในการตรัสพระวาระเหล่านี้คืออะไร?

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะใช้พระวาระเหล่านี้เพื่อทำหน้าที่ในฐานะชีวิตของมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะใช้ความจริงทั้งหมดนี้ที่พระองค์ได้ตรัสไปในพระวาระเหล่านี้เพื่อรับบทบาทเป็น

ชีวิตของมนุษย์

เมื่อมนุษย์รับเอาความจริงทั้งหมดนี้และพระวาทะของพระเจ้าไว้และแปลงสภาพความจริงและพระวาทะนั้นให้เป็นชีวิตของเขาเอง เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือไม่?

เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าได้หรือไม่? เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้หรือไม่?

เมื่อมนุษย์ได้มาถึงจุดนี้ เช่นนั้นแล้วเขาสามารถเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้หรือไม่?

เช่นนั้นแล้วมนุษย์อยู่ในตำแหน่งที่บนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าใช่หรือไม่? เมื่อผู้คนอย่างเช่น โยบ

หรืออย่างเช่น เปโตร มาถึงสุดถนนของพวกเขา

เมื่อชีวิตของพวกเขาสามารถถือได้ว่าได้มาถึงความเป็นผู้ใหญ่แล้ว

เมื่อพวกเขามีความเข้าใจจริงเกี่ยวกับพระเจ้า—

เช่นนั้นแล้วชาตानยังคงสามารถนำทางพวกเขาออกไปได้หรือไม่?

เช่นนั้นแล้วชาตानยังสามารถยึดครองพวกเขาได้หรือไม่?

ชาตานยังคงสามารถครอบครองพวกเขาโดยเชิงบังคับได้หรือไม่? (ไม่ได้) ดังนั้น นี่เป็นบุคคลประเภทใด?

นี่คือใครบางคนที่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้อย่างครบบริบูรณ์แล้วใช่หรือไม่? (ใช่) ในความหมายระดับนี้

พวกเขามองเห็นบุคคลประเภทนี้ผู้ที่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้อย่างครบบริบูรณ์เป็นอย่างไร?

จากมุมมองของพระเจ้า ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ พระองค์ได้ทรงยึดครองหัวใจของบุคคลนี้แล้ว

ว่าแต่บุคคลนี้รู้สึกอย่างไร? นั่นเป็นการที่พระวาทะของพระเจ้า สิทธิอำนาจของพระเจ้า

และทางแห่งพระเจ้ากลายเป็นชีวิตภายในมนุษย์ใช่หรือไม่ ที่ต่อมาชีวิตนี้ยึดครองการเป็นอยู่ทั้งหมดของมนุษย์

ทำให้สิ่งทั้งหลายที่เขาใช้ดำรงชีวิต

ตลอดจนแก่นแท้ของเขาเพียงพอที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างนั้นหรือ? จากมุมมองของพระเจ้า

หัวใจของมวลมนุษย์ในช่วงเวลานี้ได้ถูกพระองค์ยึดครองแล้วหรือไม่? (ใช่)

พวกเขามีเข้าใจความหมายระดับนี้หรือไม่? นั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้าใช่หรือไม่ที่ยึดครองเจ้า?

(ไม่ใช่ นั่นคือพระวาทะของพระเจ้าที่ยึดครองพวกเรา)

เป็นทางแห่งพระเจ้าและพระวาทะของพระเจ้านั่นเองที่ได้กลายเป็นชีวิตของเจ้า

และเป็นความจริงนั้นเองที่ได้กลายเป็นชีวิตของเจ้า ในเวลานี้ มนุษย์จึงครองชีวิตที่มาจากพระเจ้า

แต่พวกเราไม่สามารถพูดได้ว่าชีวิตนี้คือพระชนม์ชีพของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พวกเราไม่สามารถพูดได้ว่าชีวิตที่มนุษย์ได้มาจากพระวาทะของพระเจ้านั้นเป็นพระชนม์ชีพของพระเจ้า

ดังนั้น ไม่สำคัญว่ามนุษย์ติดตามพระเจ้านานเพียงใด ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้รับพระวาทะจากพระเจ้ามากเพียงใด

มนุษย์ไม่มีวันสามารถกลายเป็นพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าวันหนึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราได้ยึดครองหัวใจของเจ้า

บัดนี้เจ้าครองชีวิตของเรา” แล้วเจ้าจะรู้สึกว่าเจ้าเป็นพระเจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่)

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะกลายเป็นสิ่งใด? เจ้าจะไม่มี การเชื่อฟัง โดยสมบูรณ์ต่อพระเจ้าหรือ?

หัวใจของเจ้าไม่ได้เต็มไปด้วยชีวิตที่พระเจ้าได้ประทานให้เจ้าหรือ?

นี่คงจะเป็นการสำแดงที่ปกติอย่างยิ่งถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงยึดครองหัวใจของมนุษย์ นี่คือข้อเท็จจริง

ดังนั้น เมื่อมองสิ่งนั้นจากแง่มุมนี้ มนุษย์สามารถกลายเป็นพระเจ้าได้หรือไม่?

เมื่อมนุษย์ได้มาซึ่งพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าแล้ว เมื่อมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถครอบครองพระอัครลักษณะและแก่นแท้ของพระเจ้าได้หรือไม่? (ไม่ได้)

ไม่สำคัญว่าเกิดสิ่งใดขึ้น เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว มนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์อยู่ดี

เจ้าเป็นสิ่งที่มีชีวิตหนึ่งจากการทรงสร้าง

เมื่อเจ้าได้รับพระวณะของพระเจ้าจากพระเจ้าและได้รับทางแห่งพระเจ้าไว้แล้ว

เจ้าเพียงแต่ครองชีวิตที่มาจากพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น และไม่มีวันสามารถกลายเป็นพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 144

การทดลองของซาตาน

มัทธิว 4:1-4 ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลอง และพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน ภายหลังพระองค์ก็ทรงหิว ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” พระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้’ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

เหล่านี้คือคำพูดที่มารใช้เพื่อพยายามทดลององค์พระเยซูเจ้าเป็นครั้งแรก เนื้อหาของสิ่งที่มารได้กล่าวไว้คืออะไร? (“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”) คำพูดที่มารได้พูดไปเหล่านี้ช่างเรียบง่ายทีเดียว ว่าแต่มีปัญหาเกี่ยวกับแก่นแท้ของคำพูดเหล่านี้หรือไม่? มารกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่ในหัวใจของมันเป็น มันรู้หรือมันไม่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า? มันรู้หรือมันไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ (มันรู้) เช่นนั้นแล้วเหตุใดมันจึงกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็น”? (มันกำลังพยายามที่จะทดลองพระเจ้า) แต่จุดประสงค์ของมันในการทำเช่นนั้นคืออะไรหรือ? มันได้กล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ในหัวใจของมันเป็น มันรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า มันรู้ที่อยู่แก่ใจของมัน แต่ทั้งที่รู้การนี้ มันได้บนอบต่อพระองค์และนมัสการพระองค์หรือไม่? (ไม่) มันต้องการทำอะไร? มันต้องการที่จะใช้วิธีการนี้และคำพูดเหล่านี้เพื่อทำให้องค์พระเยซูเจ้ากริ้ว และจากนั้นจึงหลอกลวงพระองค์ให้กระทำการอยู่ในแนวเดียวกับเจตนาของมัน นี่ไม่ใช่ความหมายเบื้องหลังคำพูดของมารหรือ? ในหัวใจของซาตาน มันรู้อย่างชัดเจนว่านี่คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แต่อย่างไรก็ตามมันได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ไป นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของซาตานหรือ? ธรรมชาติของซาตานคือสิ่งใด? (กลับกลอก ซั่ว และไม่มีความเคารพต่อพระเจ้า) ผลสืบเนื่องใดที่จะส่งผลจากการไม่มีความเคารพต่อพระเจ้า? นั่นไม่ใช่การที่มันต้องการโจมตีพระเจ้าหรือ? มันได้ต้องการใช้วิธีการนี้โจมตีพระเจ้า และดังนั้นมันจึงได้กล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” นี่ไม่ใช่เจตนาชั่วของซาตานหรือ? จริงๆ แล้วมันกำลังพยายามที่จะทำอะไร? จุดประสงค์ของมันชัดเจนมาก กล่าวคือ มันกำลังพยายามที่จะใช้วิธีการนี้เพื่อปฏิเสธพระสถานภาพและพระอัตลักษณ์ขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งที่ซาตานหมายถึงในคำพูดเหล่านั้นก็คือ “หากท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า

จงแปรสภาพก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นขนมปัง หากท่านไม่สามารถทำเรื่องนี้ได้
เช่นนั้นแล้วท่านก็ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ท่านก็ไม่ควรดำเนินงานของท่านอีกต่อไป”
การนี้ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? มันต้องการที่จะใช้วิธีการนี้เพื่อ โจมตีพระเจ้า
มันต้องการที่จะรื้อถอนและทำลายพระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการมั่งร้ายของซาตาน
การปองร้ายของมันเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติถึงธรรมชาติของมัน
ถึงแม้ว่ามันจะรู้ว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นการทรงจุดเป็นมนุษย์จริงๆ
ของพระเจ้าพระองค์เอง แต่มันก็อดไม่ได้ที่จะทำสิ่งประเพณี
โดยติดตามเบื้องหลังพระบัญชาของพระเจ้าอย่างใกล้ชิด
โจมตีพระองค์อย่างยืงกราน ไม่ลดละและพยายามอย่างหนักที่จะก่อวินาศกรรมและทำให้พระราชกิจของพระเจ้า
หยุดชะงัก

บัดนี้ พวกเรามาวิเคราะห์หัวลึที่ซาตานได้พูดกันเถิด นั่นคือ “จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”
การแปรสภาพก้อนหินให้เป็นขนมปัง—นี่หมายถึงสิ่งใดหรือไม่? หากมีอาหาร เหตุใดจึงไม่กินอาหาร?
เหตุใดจึงจำเป็นต้องแปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหาร? สามารถกล่าวได้หรือว่า
ตรงนี้ไม่มีความหมายอะไรอยู่เลย? ถึงแม้ว่าพระองค์กำลังทรงอดพระกระยาหารอยู่ ณ เวลานั้น
แน่หรือว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงมีพระกระยาหารเพื่อเสวย? (พระองค์ทรงมี) ดังนั้น ตรงนี้
พวกเราสามารถมองเห็นความวิปริตในคำพูดของซาตานได้
สำหรับการหักหลังและการคิดร้ายทั้งหมดของซาตานนั้น
พวกเรายังคงสามารถมองเห็นความวิปริตและความไร้สาระของมัน
ซาตานทำสิ่งทั้งหลายมากมายที่ทำให้พวกเจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติที่คิดร้ายของมัน
เจ้าสามารถมองเห็นว่ามันทำสิ่งทั้งหลายที่ก่อวินาศกรรมต่อพระราชกิจของพระเจ้า และเมื่อเห็นการนี้
เจ้ารู้สึกว่ามันน่าเกลียดชังและน่าโกรธเกรี้ยว แต่ในทางตรงกันข้าม
เจ้าไม่เห็นธรรมชาติที่เป็นเด็กไม่รู้จักโตและน่าขันเบื้องหลังคำพูดและการกระทำของมันหรือ?
นี่เป็นการเปิดเผยหนึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของซาตาน ในเมื่อมันมีธรรมชาติประเพณี มันก็จะทำสิ่งประเพณี
สำหรับผู้คนในวันนี้ คำพูดเหล่านี้ของซาตานวิปริตและน่าหัวเราะ
แต่ซาตานก็มีความสามารถในการแปลงคำพูดเช่นนั้นจริงๆ พวกเราพูดได้หรือไม่ว่ามันไม่รู้เท่าทันและไร้สาระ?
ความชั่วของซาตานมีอยู่ทุกหนทุกแห่งและมันกำลังถูกเปิดเผยอยู่เบื้องนิคัย
และองค์พระเยซูเจ้าตรัสตอบมันอย่างไรหรือ? (“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้”
แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”)
พระวจนะเหล่านี้มีพลังอำนาจอันใดบ้างหรือไม่? (พระวจนะเหล่านี้มีพลังอำนาจ)

เหตุใดพวกเราจึงกล่าวว่าพระวณะเหล่านี้มีพลังอำนาจ? นั่นก็เพราะว่าพระวณะเหล่านี้เป็นความจริง บัดนี้มนุษย์ดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวหรือไม่?

องค์พระเยซูเจ้าทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน

พระองค์ไม่ได้ทรงอดอยากจนสิ้นพระชนม์หรือ? (ไม่) พระองค์ไม่ได้อดอยากจนสิ้นพระชนม์ ดังนั้นซาตานจึงได้เข้าหาพระองค์

กระตุนเตือนพระองค์ให้แปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหารโดยพูดสิ่งทั้งหลายเช่น

“หากท่านแปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหารได้ เช่นนั้นแล้วท่านก็จะมิของให้กินไม่ใช่หรือ?

เช่นนั้นแล้วท่านก็จะไม่ต้องอดอาหาร ไม่ต้องหิวอีกต่อไปไม่ใช่หรือ?” แต่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสว่า

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้” ซึ่งหมายความว่า ถึงแม้มนุษย์มีชีวิตอยู่ในร่างทางกายภาพ แต่ก็ไม่ใช่อาหารที่ช่วยให้ร่างกายของเขามีชีวิตอยู่หรือหายใจได้

แต่เป็นพระวณะทุกคำที่คำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าต่างหาก ในด้านหนึ่ง พระวณะเหล่านี้เป็นความจริง พระวณะเหล่านี้ให้ความเชื่อแก่ผู้คน ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาสามารถพึ่งพาอาศัยพระเจ้าได้

และว่าพระองค์ทรงเป็นความจริง ในอีกด้านหนึ่ง มีแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพระวณะเหล่านี้หรือไม่?

องค์พระเยซูเจ้ายังคงประทับยืนอยู่

ยังคงดำรงพระชนม์อยู่หลังการอดพระกระยาหารสี่สิบวันและสี่สิบคืนมิใช่หรือ? นี่มิใช่ตัวอย่างจริงหรือ?

พระองค์มิได้เสวยพระกระยาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน แต่กระนั้นพระองค์ยังคงดำรงพระชนม์อยู่

นี่คือหลักฐานอันทรงพลังซึ่งยืนยันถึงความจริงแห่งพระวณะของพระองค์ พระวณะเหล่านั้นเรียบง่าย

แต่สำหรับองค์พระเยซูเจ้าแล้วนั้น พระองค์ตรัสพระวณะเหล่านั้นเฉพาะเมื่อซาตานทดลองพระองค์เท่านั้น

หรือพระวณะเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์โดยธรรมชาติอยู่แล้ว? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเป็นความจริง และพระเจ้าทรงเป็นชีวิต

แต่ความจริงและชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นการเพิ่มเติมในภายหลังหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นเกิดจากประสบการณ์ในเวลาต่อมาหรือไม่? ไม่—สิ่งเหล่านั้นมีมาแต่เดิมในพระเจ้า กล่าวคือ

ความจริงและชีวิตคือเนื้อแท้ของพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับพระองค์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเปิดเผยล้วนเป็นความจริง ความจริงนี้ พระวณะเหล่านี้—

ไม่ว่าเนื้อหาของพระคำรัสจะยาวหรือสั้น—ก็สามารถทำให้มนุษย์มีชีวิตและให้ชีวิตแก่มนุษย์ได้

พระวณะเหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนมีความสามารถที่จะได้รับความจริงและความกระจำเริญเกี่ยวกับเส้นทางแห่งชีวิตมนุษย์ และทำให้พวกเขามีความสามารถที่จะมีความเชื่อในพระเจ้าได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ที่มาของการที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์จากพระวณะเหล่านี้เป็นไปในเชิงบวก ดังนั้น

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิ่งที่เป็นเชิงบวกนี้บริสุทธิ์? (ได้)

คำพูดเหล่านั้นของชาตานมาจากธรรมชาติของชาตาน

ชาตานเปิดเผยธรรมชาติชั่วและคิดร้ายของมันทุกหนแห่งอยู่เบื้องนิตย บัดนี้

ชาตานทำการเปิดเผยเหล่านี้ว่าเป็นธรรมชาติหรือไม่? มีใครชี้แนะให้มันทำการนี้หรือไม่?

มีใครช่วยมันหรือไม่? มีใครบังคับขู่เชิญมันหรือไม่? (ไม่มี)

มันทำการเปิดเผยทั้งหมดเหล่านี้ด้วยความพร้อมใจของมันเอง นี่คือธรรมชาติชั่วของชาตาน

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำ และพระองค์ทรงทำมันอย่างไรก็ตาม ชาตานตามติดทุกอย่างพระบาทของพระองค์

สาระสำคัญและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งเหล่านี้ที่ชาตานพูดและทำนั้นเป็นธาตุแท้ของชาตาน—

ธาตุแท้ที่ชั่วและคิดร้าย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 145

มัทธิว 4:5-7 แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน’” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

ก่อนอื่นพวกเรามาดูคำพูดที่ซาตานได้กล่าวไว้ตรงนี้กันเถิด ซาตานได้พูดว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป” และต่อมามันได้อ้างคำพูดจากคัมภีร์ทั้งหลายว่า

“พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน” เข้าใจสักอย่างใดเมื่อเข้าได้ยินคำพูดของซาตาน?

คำพูดเหล่านั้นเป็นเหมือนเด็กไม่รู้จักโตอย่างยังมีไข่หรือ? คำพูดเหล่านั้นเป็นเหมือนเด็กไม่รู้จักโต วิปริต และน่าขยะแขยง เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น? ซาตานมักทำสิ่งที่โง่เขลาทั้งหลาย และมันเชื่อว่าตัวมันเองหลักแหลมมาก บ่อยครั้งที่มันอ้างคำพูดทั้งหลายจากคัมภีร์—

แม้กระทั่งพระวณะที่พระเจ้าตรัสเอง—

โดยพยายามที่จะพลิกพระวณะเหล่านั้นกลับมาหาพระเจ้าเพื่อโจมตีพระองค์และเพื่อทดลองพระองค์ด้วยความพยายามที่จะล้มฤทธิ์วิเศษประเสริฐของมันในการก่อวินาศกรรมต่อแผนการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดในคำพูดเหล่านี้ที่ซาตานพูดหรือไม่? (ซาตานเก็บงำเจตนาชั่วเอาไว้)

ในทุกสิ่งที่ซาตานทำนั้น มันได้พยายามที่จะทดลองมวลมนุษย์อยู่เสมอ ซาตานไม่ได้พูดอย่างตรงไปตรงมา แต่พูดในหนทางที่อ้อมค้อมโดยใช้การทดลอง การหลอกล่อ และการล่อลวง

ซาตานนำการทดลองของมันเข้าหาพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ธรรมดา

โดยเชื่อว่าพระองค์ยอมไม่ทรงรู้เท่าทัน ทรงโง่เขลา

และไม่ทรงสามารถแยกแยะรูปสัณฐานที่แท้จริงของสิ่งทั้งหลายได้อย่างชัดเจน ไม่ผิดกับที่มนุษย์ก็ไม่สามารถแยกแยะได้เช่นกัน

ซาตานคิดว่าพระเจ้าและมนุษย์ก็เหมือนกันที่ไม่มีความสามารถที่จะมองทะลุถึงธาตุแท้ของมันและความหลอกลวงและเจตนาซ่อนเร้นร้ายของมัน นี่ไม่ใช่สิ่งที่โง่เขลาของซาตานหรือ? ยิ่งไปกว่านั้น

ซาตานอ้างคำพูดจากคัมภีร์ทั้งหลายอย่างเปิดเผย โดยเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับมัน

และว่าเจ้าจะไม่สามารถจับข้อตำหนิใดๆ ในคำพูดของมันหรือหลีกเลี่ยงการถูกหลอกได้

นี่ไม่ใช่ความไร้สาระและความเป็นเด็กไม่รู้จักโตของซาตานหรือ?

การนี้เป็นเหมือนกันไม่มีผิดกับตอนที่ผู้คนเผยแพร่ข่าวประเสริฐและเป็นพยานต่อพระเจ้า กล่าวคือ

บางครั้งพวกผู้ปราศจากความเชื่อก็พูดบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันกับสิ่งที่ชาตานพูดไม่ใช่หรือ?

พวกเจ้าได้ยินผู้คนพูดบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันแล้วหรือไม่?

เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าได้ยินสิ่งทั้งหลายดังกล่าวนั้น? เจ้ารู้สึกขะแยงใจหรือไม่? (ใช่) เมื่อเจ้ารู้สึกขะแยง

เจ้าก็รู้สึกไม่ชอบและเกลียดชังใช่หรือไม่?

เมื่อเจ้ามีความรู้สึกเหล่านี้เจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าชาตานและอุปนิสัยเสื่อมทรามที่ชาตานทำงานเข้าไปใน

ตัวมนุษย์นั้นเป็นความเลว? ในหัวใจของเจ้า เจ้าเคยมีความตระหนักนี้หรือไม่ว่า “เมื่อชาตานพูด

มันทำเช่นนั้นเพื่อให้เป็นการโจมตีและการทดลอง คำพูดของชาตานั้นไร้สาระ นำหัวเราะ เป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต

และนำขะแยง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าคงจะไม่มีวันตรัสหรือทรงพระราชกิจในหนทางเช่นนั้น

และที่จริงแล้วพระองค์ก็ไม่เคยทรงทำเช่นนั้น”? แน่แน่นอนว่า

ในสถานการณ์นี้ผู้คนมีความสามารถสำนึกรับรู้ถึงมันได้เพียงเลือนรางเท่านั้น

และยังคงไม่มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ?

ด้วยวุฒิภาวะปัจจุบันของพวกเจ้านั้น พวกเจ้าแค่รู้สึกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสคือความจริง

เป็นประโยชน์ต่อพวกเรา และพวกเราต้องยอมรับการนั้น” ไม่ว่าเจ้าจะสามารถยอมรับการนี้ได้หรือไม่ก็ตาม

เจ้าพูดโดยไม่มีการยกเว้นว่าพระวจนะของพระเจ้าคือความจริง และว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง

แต่เจ้าไม่รู้ว่าความจริงโดยตัวของมันเองนั้นบริสุทธิ์และว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

ดังนั้น การโต้ตอบของพระเยซูต่อคำพูดเหล่านี้ของชาตานเป็นอย่างไร? พระเยซูได้ตรัสกับมันว่า

“พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

มีความจริงในพระวจนะเหล่านี้ที่พระเยซูตรัสหรือไม่? (มี) มีความจริงอยู่ในพระวจนะเหล่านี้ โดยผิวเผินแล้ว

พระวจนะเหล่านี้เป็นพระบัญชาหนึ่งสำหรับผู้ที่คิดตาม เป็นวลีที่เรียบง่าย แต่กระนั้นอย่างไรก็ตาม

ทั้งมนุษย์และชาตานมักทำให้พระวจนะเหล่านี้พุ่งเคื่องบ้อยครั้ง ดังนั้น องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับชาตานว่า

“อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เพราะการนี้เป็นสิ่งที่ชาตานทำบ่อยครั้ง

โดยพยายามอย่างหนักขณะที่มันดำเนินการเรื่องนี้

สามารถกล่าวได้ว่าชาตานทำการนี้อย่างหน้าไม่อายและปราศจากความละอาย

มันอยู่ในธรรมชาติที่เป็นแก่นแท้ของชาตานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและที่ไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าในหัวใจของมัน

ถึงแม้เมื่อชาตานได้ยื่นเคียงข้างพระเจ้าและสามารถมองเห็นพระองค์

มันก็อดไม่ได้ที่ตัวมันจะทำการทดลองพระเจ้า เพราะฉะนั้น องค์พระเยซูเจ้าจึงได้ตรัสกับชาตานว่า

“อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เหล่านี้คือพระวจนะที่ได้พระเจ้าตรัสกับชาตานบ่อยครั้ง

ดังนั้น มันถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ที่จะนำวลีนี้มาประยุกต์ใช้ในปัจจุบัน? (ใช่

เพราะพวกเราก็มักจะทดลองพระเจ้าบ่อยครั้งด้วยเช่นกัน) เหตุใดผู้คนจึงมักจะทดลองพระเจ้าอยู่บ่อยๆ?

นั่นเป็นเพราะผู้คนเต็มไปด้วยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาตนาไซหรือไม่ว (ไซ)

ดังนั้นคำพูดของชาตนาไซข้างต้นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนมักพูดบ่อยครั้งไซหรือไม่ว

และผู้คนพูดคำพูดเหล่านี้ในสถานการณ์ใด?

คนเราอาจสามารถพูดได้ว่าผู้คนพูดสิ่งทั้งหลายเช่นนี้มาโดยตลอดโดยไม่คำนึงถึงเวลาและสถานที่

นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าอุปนิสัยของผู้คนนั้นไม่แตกต่างไปจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของชาตนาไซเลย

องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสพระวจนะซึ่งเรียบง่ายไม่ก้ำก๋าย พระวจนะซึ่งเป็นตัวแทนของความจริง

พระวจนะซึ่งผู้คนจำเป็นต้องมี อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์นี้

องค์พระเยซูเจ้ากำลังตรัสในหนทางเช่นนี้เพื่อโต้เถียงกับชาตนาไซกระนั้นหรือ?

มีสิ่งใดที่เป็นการเผชิญหน้าด้วยความรุนแรงอยู่ในสิ่งที่พระองค์ตรัสกับชาตนาไซหรือไม่ว (ไม่มี)

องค์พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรในพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับการทดลองของชาตนาไซ?

พระองค์ทรงรู้สึกขะเขวและผลัดไซหรือไม่ว (ไซ) องค์พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกผลัดไซและขะเขว

แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงโต้เถียงกับชาตนาไซ

และนับประสาอะไรที่พระองค์จะได้ตรัสถึงหลักการยิ่งใหญ่อันใด เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นเล่า?

ก็เพราะชาตนาไซเป็นเช่นนี้เสมอ มันไม่เคยเปลี่ยนแปลงได้เลย

กล่าวได้หรือไม่วว่าชาตนาไซไม่สะทกสะท้านกับเหตุผล? (ไซ)

ชาตนาไซสามารถระลึกได้หรือไม่วว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง?

ชาตนาไซจะไม่มีวันระลึกได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงและจะไม่มีวันยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง

นี่คือธรรมชาติของมัน ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของชาตนาไซที่น่าผลัดไซ สิ่งนั้นคืออะไรหรือ?

ในความพยายามของมันที่จะทดลององค์พระเยซูเจ้านั้น ชาตนาไซได้คิดไปว่าต่อให้มันไม่ได้ประสบความสำเร็จ

แต่ถึงอย่างนั้น มันก็จะยังคงพยายามทำเช่นนั้นอยู่ แม้ว่ามันจะถูกลงโทษ แต่มันก็ได้เลือกแล้วที่จะลองพยายาม

แม้ว่ามันคงจะไม่ได้รับข้อได้เปรียบเลยจากการทำเช่นนั้น แต่ไม่ว่างไรมันก็จะลองพยายาม

ขึ้นกรานในความพยายามของมันและยื่นหัตถ์ต่อต้านพระเจ้าจนถึงที่สุด นี่คือธรรมชาติจำพวกใดกัน?

มันไม่ใช่ความชั่วหรือ?

หากมนุษย์กลายเป็นโกรธเกรี้ยวและบันดาลโทสะขึ้นมาเมื่อมีการกล่าวเปรยถึงพระเจ้า

เขาได้เห็นพระเจ้าแล้วหรือไร? เขารู้หรือไม่วว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด? เขาไม่วรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด

ไม่เชื่อในพระองค์ และพระเจ้าไม่ได้ตรัสกับเขา พระเจ้าไม่เคยสร้างปัญหาให้เขา ดังนั้นเหตุใดเขาจึงต้องโมโห?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่วว่าบุคคลผู้นี้ชั่ว? กระแสนิยมทางโลก การกิน การดื่ม

และการแสวงหาความหรรษายินดี การไล่ตามคนเด่นคนดัง—

ไม่มีสิ่งใดในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่จะทำให้ผู้คนเช่นนั้นรู้สึกทุกข์ร้อน อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการกล่าวเปรยถึงคำว่า

“พระเจ้า” หรือถึงความจริงจากพระวณะของพระเจ้า เขาก็ก้นคาลโทสะขึ้นมา
นี่ไม่ประกอบขึ้นเป็นการมีธรรมชาติชั่วหรือ? การนี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่า
นี่คือธรรมชาติชั่วของมนุษย์ ตอนนี้ เมื่อพูดถึงตัวของพวกเจ้าเอง มีหรือไม่
เวลาที่พวกเจ้ารู้สึกไม่ชอบเมื่อมีการกล่าวถึงความจริง หรือเมื่อมีการกล่าวถึงการทดสอบมวลมนุษย์ของพระเจ้า
หรือพระวณะเกี่ยวกับการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า พวกเจ้ารู้สึกกลัวไหม
และพวกเจ้าไม่ต้องการได้ยื่นสิ่งทั้งหลาย เช่นนั้น? หัวใจของพวกเจ้าอาจคิดว่า
“ผู้คนทั้งหมดล้วนพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงไม่ใช่หรือ? พระวณะเหล่านี้บางคำไม่ใช่ความจริง!
เห็นได้ชัดว่าพระวณะเหล่านี้เป็นเพียงพระวณะแห่งการตักเตือนมายังมนุษย์!”
ผู้คนบางคนอาจถึงขั้นรู้สึกไม่ชอบอย่างรุนแรงในหัวใจของพวกเขา และคิดว่า “การนี้ถูกพูดถึงทุกวัน—
การทดสอบของพระองค์ การพิพากษาของพระองค์ เมื่อใดหรือมันถึงจะจบสิ้น?
เมื่อใดพวกเราถึงจะได้รับบั้นปลายที่ดี?” ไม่รู้เลยว่าความโมโหแบบไม่มีเหตุผลนี้มาจากไหน
นี่เป็นธรรมชาติจำพวกใดกัน? (ธรรมชาติชั่ว) มันได้รับการกำกับและนำโดยธรรมชาติชั่วของซาตาน
จากมุมมองของพระเจ้าในแง่ของธรรมชาติที่ชั่วร้ายของซาตานและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์นั้น
พระองค์ไม่เคยทรงโต้เถียงหรือเก็บความแค้นเคืองต่อผู้คน
และพระองค์ไม่เคยทรงทำให้เป็นเรื่องใหญ่เมื่อผู้คนกระทำการอย่างโง่เขลา
เจ้าจะไม่วันเห็นพระเจ้าทรงมีพระสนะคล้ายกันกับมนุษย์ในเรื่องของสิ่งทั้งหลาย และที่มากกว่านั้นคือ
เจ้าจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงใช้ทัศนคติ ความรู้ วิทยาศาสตร์ ปรัชญา
หรือการเงินธนาคารของมวลมนุษย์เพื่อรับมือกับเรื่องทั้งหลาย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้นเชื่อมโยงกับความจริง กล่าวคือ
พระวณะทุกคำที่พระองค์ได้ตรัสไปและการกระทำทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปนั้นผูกติดอยู่กับความ
จริง ความจริงนี้ไม่ใช่ผลผลิตของความเพ้อฝันบางอย่างซึ่งไร้พื้นฐาน
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงนี้และพระวณะเหล่านี้โดยคุณความดีแห่งเนื้อแท้ของพระองค์และพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ เนื่องจากพระวณะเหล่านี้และเนื้อแท้ของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำไปนั้นคือความจริง
พวกเราจึงสามารถพูดได้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำนำพาความมีชีวิตชีวาและความสว่างมาให้ผู้คน
ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกและความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกเหล่านั้น
และชี้หนทางให้แก่มนุษยชาติเพื่อที่พวกเขาจะได้เดินบนเส้นทางที่ถูกต้อง
สิ่งเหล่านี้ล้วนได้รับการกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระเจ้าและโดยเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 146

มัทธิว 4:8-11 อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมาก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า

“ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “จงไปให้พิน เจ้าซาตาน เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” แล้วมารจึงไปจากพระองค์ และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

ครั้นลูกเล่นสองครั้งก่อนของมันล้มเหลว มารซาตานก็ยังได้พยายามอีกครั้ง กล่าวคือ มันได้แสดงราชอาณาจักรทั้งหมดในโลกและความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้องค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตร และได้ขอให้พระองค์นมัสการมัน

เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดเกี่ยวกับคุณสมบัติเฉพาะที่แท้จริงของมารจากสถานการณ์นี้?

มารซาตานไม่ใช่ไร้ยางอายโดยสิ้นเชิงหรือ? (ใช่) มันไร้ยางอายอย่างไร?

ทุกสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นซาตานยังได้หันกลับ

และแสดงทุกสรรพสิ่งให้พระเจ้าทอดพระเนตร โดยกล่าวว่า

“จงมองดูความอุดมด้วยโภคทรัพย์และความรุ่งโรจน์ของทุกสิ่งในราชอาณาจักรเหล่านี้

หากพระองค์นมัสการเรา เราจะมอบทั้งหมดนี้ให้แก่พระองค์” นี่ไม่ใช่การพลิกบทบาทโดยสิ้นเชิงหรือ?

ซาตานไม่ใช่ไร้ยางอายหรือ? พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

แต่พระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมาเพื่อความชื่นชมยินดีของพระองค์เองกระนั้นหรือ?

พระเจ้าได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างแก่มวลมนุษย์

แต่ซาตานต้องการที่จะยึดมันทั้งหมดและครั้นได้ยึดมันทั้งหมดไปแล้ว มันก็มาบอกพระเจ้าว่า “จงนมัสการเรา!

นมัสการเราแล้วเราจะมอบทั้งหมดนี้แก่พระองค์” นี่คือโฉมหน้าอันอัปยศของซาตาน

มันไร้ยางอายโดยสิ้นเชิง! ซาตานไม่รู้แม้กระทั่งความหมายของคำว่า “ละอาย”

นี่เป็นแค่อีกตัวอย่างหนึ่งของความชั่วของมัน มันไม่รู้แม้กระทั่งว่าความละอายคืออะไร

ซาตานรู้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและว่าพระองค์ทรงบริหารจัดการและทรงมีอำนาจครอบ

ครองเหนือทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่เป็นของมนุษย์ และนับประสาอะไรที่จะเป็นของซาตาน

แต่เป็นของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นมารซาตานยังได้กล่าวอย่างหน้าไม่อายว่ามันจะให้ทุกสรรพสิ่งแก่พระเจ้า

นี่มิใช่อีกตัวอย่างหนึ่งของการที่ซาตานกระทำการอย่างไร้สาระและอย่างไร้ยางอายอีกครั้งหนึ่งหรือ?

การนี้เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงเกลียดชังซาตานมากยิ่งขึ้นไปอีกมิใช่หรือ?

ถึงกระนั้นไม่สำคัญว่าซาตานได้ลองพยายามสิ่งใด องค์พระเยซูเจ้าทรงถูกหลอกหรือไม่?

องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสสิ่งใด? “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน

และปรณินิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” พระวณะเหล่านี้มีความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือไม่? (มี)

ความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกใด?

พวกเรามองเห็นความชั่วและความไร้ยางอายของชาตानในวาทะของมัน ดังนั้นหากมนุษย์เคารพบูชาชาตान
บททอสาจะเป็นอย่างไร?

พวกเขาจะได้รับความอุมด้วยโกคทรัพย์และความรุ่งโรจน์ของราชาณาจักรทั้งหมดหรือไม่? (ไม่)

พวกเขาจะได้รับสิ่งใด? มวลมนุษย์จะแค่กลายเป็นไร้ยางอายและน่าหัวเราะเหมือนชาตानหรือไม่? (ใช่)

เช่นนั้นแล้วพวกเขาคงจะไม่แตกต่างไปจากชาตานเลย เพราะฉะนั้น องค์พระเยซูเจ้าจึงได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
ซึ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกคน นั่นคือ “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน

และปรณินิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” นี่หมายความว่านอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

นอกจากพระเจ้าพระองค์เองแล้วนั้น หากเจ้ารับใช้สิ่งอื่น หากเจ้าเคารพบูชามารชาตาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเกลือกกลิ้งอยู่ในความโสมมแบบเดียวกันกับชาตาน

เมื่อนั้นเจ้าก็จะร่วมแบ่งปันความไร้ยางอายและความชั่วของชาตานไปกับมัน

และเจ้าก็จะทดลองพระเจ้าและโจมตีพระเจ้าเช่นเดียวกันกับชาตาน เช่นนั้นแล้ว

บททอสาจะเป็นอย่างไรสำหรับเจ้า? เจ้าจะถูกพระเจ้าทรงเกลียด ถูกพระเจ้าทรงตีกระหน่ำลง

ถูกพระเจ้าทำลาย หลังจากชาตานได้ทดลององค์พระเยซูเจ้าหลายครั้งโดยไม่สำเร็จแล้ว

มันได้พยายามอีกครั้งหรือไม่? ชาตานไม่ได้พยายามอีกแล้วจากนั้นมันก็ได้จากไป การนี้พิสูจน์สิ่งใด?

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าธรรมชาติชั่วของชาตาน ความคิดร้ายของมัน

และความไร้สาระกับความวิปริตของมันนั้นไม่มีคุณค่าคู่ควรแม้กระทั่งจะกล่าวเปรยถึงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

า องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้ชาตานปราชัยด้วยสามประโยคเท่านั้น

ซึ่งหลังจากนั้นมันก็โกยอ้าวหนีไปแบบหางจุกก้น อับอายเกินกว่าที่จะแสดงให้เห็นใบหน้าของมัน

และมันไม่เคยทดลององค์พระเยซูเจ้าอีกเลย

เนื่องจากองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้การทดลองของชาตานครั้งนี้ปราชัยไปแล้ว

บัดนี้พระองค์จึงทรงสามารถสานต่อพระราชกิจที่พระองค์จำเป็นต้องทรงกระทำและกิจทั้งหลายซึ่งวางอยู่เฉพาะ

พระพักตร์พระองค์ได้อย่างง่ายดาย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำและได้ตรัสไปในสถานการณ์นี้มีความหมายซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงอัน

ใดหรือไม่สำหรับมนุษย์ทุกคนหากนำมันมาใช้กับวันปัจจุบัน? (มี) ความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกใด?

การทำให้ชาตานปราชัยเป็นสิ่งที่ง่ายที่จะทำกระนั้นหรือ?

ผู้คนต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติชั่วของชาตานหรือไม่?

ผู้คนต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับการทดลองของชาตานหรือไม่? (ต้องมี)

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดลองของชาตานในชีวิตของเจ้าเอง

หากเจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติชั่วของชาตาน เจ้าจะสามารถทำให้มันปราศได้หรือไม่?

หากเจ้ารู้ถึงความไร้สาระและความวิปริตของชาตาน เจ้าจะยังคงยืนอยู่ข้างชาตานและโจมตีพระเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าเข้าใจว่าความคิดร้ายและความไร้ยางอายของชาตานกำลังถูกเปิดเผยโดยผ่านทางตัวเจ้าอย่างไร—

หากเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้และเข้าใจอย่างชัดเจน—

เจ้าจะยังคงโจมตีและทดลองพระเจ้าในหนทางนี้อยู่หรือไม่? (ไม่ พวกเราจะไม่ทำ) พวกเจ้าจะทำสิ่งใด?

(พวกเราจะกบฏต่อชาตานและทิ้งมันไป) นั่นเป็นสิ่งที่ง่ายดายที่จะทำกระนั้นหรือ? นั่นไม่ง่ายเลย ในการทำการนี้

ผู้คนต้องอธิษฐานบ่อยๆ พวกเขาต้องวางตัวเองเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและตรวจสอบตัวเอง

และพวกเขายังยอมให้ความมีวินัยของพระเจ้าและการพิพากษากับการตีสอนของพระองค์เกิดขึ้นกับพวกเขา

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่ผู้คนจะค่อยๆ และตัวเองออกจากการหลอกลวงและการควบคุมของชาตานได้

บัดนี้ เมื่อตอนที่คำพูดเหล่านี้ทั้งหมดที่ชาตานได้พูดไปนั้น

พวกเราจะสรุปสิ่งทั้งหลายที่ประกอบขึ้นเป็นธาตุแท้ของชาตานกัน ก่อนอื่น

ธาตุแท้ของชาตานสามารถกล่าวถึงได้โดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งชั่ว ซึ่งตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เหตุใดเราจึงพูดว่าธาตุแท้ของชาตานนั้นชั่ว? เพื่อตอบคำถามนี้

คนเราต้องตรวจสอบผลสืบเนื่องของสิ่งที่ชาตานทำกับผู้คน ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและควบคุมมนุษย์

และมนุษย์กระทำการภายใต้อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของชาตาน

และดำรงชีวิตอยู่ในพิภพหนึ่งซึ่งผู้คนถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม

มวลมนุษย์ถูกชาตานครอบงำและดูดซึมเข้าไปโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นมนุษย์จึงมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของชาตาน

ซึ่งเป็นธรรมชาติของชาตาน จากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานได้พูดและทำไปนั้น

เจ้าได้เห็นความโอหังของมันแล้วหรือยัง? เจ้าได้เห็นความหลอกลวงและความคิดร้ายของมันแล้วหรือยัง?

ความโอหังของชาตานส่วนใหญ่แล้วถูกแสดงออกมาอย่างไร?

ชาตานเก็บงำความอยากที่จะยึดครองตำแหน่งของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาหรือไม่?

ชาตานต้องการที่จะนั่งที่พระราชกิจของพระเจ้าและตำแหน่งของพระเจ้า

และเอาสิ่งนั้นมาให้ตัวมันเองอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่ผู้คนจะได้ติดตาม สนับสนุน และเคารพบูชาชาตาน

นี่คือธรรมชาติอันโอหังของชาตาน เมื่อชาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทราม มันบอกพวกเขาตรงๆ

หรือไม่ว่าพวกเขาควรทำสิ่งใด? เมื่อชาตานทดลองพระเจ้า มันออกมาพูดหรือไม่ว่า

“ข้าพระองค์กำลังทดลองพระองค์ ข้าพระองค์กำลังจะโจมตีพระองค์”? มันไม่ทำเช่นนั้นโดยเด็ดขาด

ดังนั้นชาตานใช้วิธีการใด? มันล่อลวง ทดลอง โจมตี และวางกับดัก และถึงขั้นอ้างพระวจนะจากคัมภีร์

ชาตานพูดและกระทำการในหนทางต่างๆ

นานาเพื่อสัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ที่ส่อแววร้ายของมันและทำให้เจตนาของมันลู่วง
หลังจากชาตานได้ทำการนี้แล้ว สามารถมองเห็นสิ่งใดจากสิ่งที่สำแดงอยู่ในตัวมนุษย์?
ผู้คนกลายเป็นโอหังด้วยหรือไม่? มนุษย์ได้ทนทุกข์จากความเสื่อมทรามของชาตานมาเป็นเวลาหลายพันปี
และดังนั้นมนุษย์จึงได้กลายเป็นโอหัง หลอกลวง คิดร้าย และอยู่เหนือเหตุผล
ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากธรรมชาติของชาตาน ในเมื่อธรรมชาติของชาตานนั้นชั่ว
มันจึงได้ให้ธรรมชาติชั่วนี้แก่มนุษย์และนำพาอุปนิสัยชั่วและเสื่อมทรามนี้มาให้มนุษย์ ดังนั้น
มนุษย์จึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตาน และต้านทานพระเจ้า โจมตีพระเจ้า
และทดลองพระองค์เหมือนชาตาน
จนถึงขั้นที่มนุษย์ไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้และไม่มีหัวใจที่เคารพพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

วิธีที่ชาตนาใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ความรู้คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นวกใช้หรือไม่? อย่างน้อยที่สุด

ผู้คนคิดว่าความหมายแฝงของคำว่า “ความรู้” เป็นเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ ดังนั้น

เหตุใดพวกเราจึงกำลังกล่าวถึงในที่นี้ว่าชาตนาใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม?

ทฤษฎีวิวัฒนาการไม่ใช่แง่มุมหนึ่งของความรู้หรือ?

กฎวิทยาศาสตร์ของนิวตันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของความรู้หรือ?

แรงโน้มถ่วงของโลกก็เป็นส่วนหนึ่งของความรู้ด้วยมิใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น เหตุใดเล่า

ความรู้จึงถูกระบุรายการให้อยู่ท่ามกลางสิ่งทั้งหลายที่ชาตนาใช้เพื่อทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม?

ธรรมชาติของพวกเจ้าในการนี้เป็นอย่างไร? ความรู้มีความจริงแม้สักเศษเสี้ยวหนึ่งในตัวมันหรือไม่? (ไม่มี)

เช่นนั้นแล้ว เนื้อแท้ของความรู้คืออะไร? ความรู้ทั้งหมดที่ผู้คนขวนขวายได้เรียนรู้มันอยู่บนพื้นฐานของสิ่งใด?

มันอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีวิวัฒนาการใช่หรือไม่?

มิใช่ความรู้หรือที่มนุษย์ได้มาโดยผ่านทาง การสำรวจค้น และการรวมยอด บนพื้นฐานของอเทวนิยม?

ความรู้มีความเชื่อมโยงกับพระเจ้าบ้างหรือไม่? มันเชื่อมโยงกับการนมัสการพระเจ้าหรือไม่?

มันเชื่อมโยงกับความจริงหรือไม่? (ไม่) ดังนั้น ชาตนาใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร?

เราเพิ่งกล่าวไปว่าไม่มีสิ่งใดจากความรู้ที่เชื่อมโยงกับการนมัสการพระเจ้าหรือกับความจริงเลย

ผู้คนบางคนคิดถึงมันเช่นนั้นว่า “ความรู้อาจไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับความจริง

แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่ได้ทำให้ผู้คนเสื่อมทราม” ธรรมชาติของพวกเจ้าในเรื่องนี้เป็นอย่างไร?

เจ้าได้รับการสอนด้วยความรู้ที่ว่าความสุขของบุคคลหนึ่งต้องสร้างขึ้นด้วยสองมือของพวกเขเองใช่หรือไม่?

ความรู้สอนเจ้าว่าชะตากรรมของมนุษย์อยู่ในมือของเขเองใช่หรือไม่? (ใช่) นี่เป็นการพุดคุยประเภทใด?

(มันเป็นการพุดคุยที่ชั่วร้าย) ถูกต้องที่สุด! มันเป็นการพุดคุยที่ชั่วร้าย! ความรู้เป็นเรื่องซับซ้อนที่จะสนทนากัน

เจ้าอาจกล่าวระบุอย่างเรียบง่ายว่าสาขาของความรู้ไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าความรู้

นั่นก็คือสาขาหนึ่งของความรู้ที่เรียนรู้บนพื้นฐานของการไม่นมัสการพระเจ้าและบนการไม่เข้าใจว่าพระเจ้าได้ท

รงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อผู้คนศึกษาความรู้ชนิดนี้ พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าทรงมีอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าทรงกำกับดูแลหรือบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือการศึกษาวิจัยและสำรวจค้นความรู้สาขาวิชานั้นอย่างไม่มีรู้จบ

และแสวงค้นคำตอบบนพื้นฐานของความรู้ อย่างไรก็ตาม

มันไม่ถูกหรือที่หากผู้คนไม่เชื่อในพระเจ้าและกลับไล่ตามเสาะหาการศึกษาวิจัยเท่านั้น

พวกเขาจะไม่วันพบเจอคำตอบที่แท้จริง? ทั้งหมดที่ความรู้สามารถมอบให้เจ้าได้ก็คือการทำมาหากิน

อาชีพการงาน รายได้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องหิวโหย แต่มันจะไม่มีวันทำให้เจ้านมัสการพระเจ้า
และมันจะไม่มีวันรักษาเจ้าให้ห่างจากความชั่ว ยิ่งเจ้าศึกษาความรู้มากขึ้น เจ้าจะยิ่งอยากเป็นกบฏต่อพระเจ้า
อยากให้พระเจ้าอยู่ภายใต้การศึกษาของเจ้า อยากทดลองพระเจ้า และอยากด้นทานพระเจ้ายิ่งมากขึ้น ดังนั้น บัดนี้
พวกเรามองเห็นว่าความรู้กำลังสอนสิ่งใดให้ผู้คน? ทั้งหมดก็คือปรัชญาของชาตานั้นเอง
ปรัชญาและกฎแห่งการอยู่รอดที่ชาตานั้นเผยแพร่ไปท่ามกลางมนุษย์ที่เสื่อมทรามมีความสัมพันธ์อันใดกับความจ
ริงบ้างหรือไม่? สิ่งเหล่านั้นไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับความจริงเลย
และในข้อเท็จจริงแล้วเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความจริง ผู้คนมักกล่าวบ่อยครั้งว่า “ชีวิตคือการเคลื่อนที่” และ
“มนุษย์คือเหล็ก ข้าวคือเหล็กกล้า มนุษย์รู้สึกหิวอย่างรุนแรงหากเขาข้ามอาหารไปสักมื้อ”
คตินั้นเหล่านี้คือสิ่งใด? คตินั้นเหล่านี้เป็นเหตุผลวิบัติ
และการได้ย่นคตินั้นเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้ลักษณะแยก ในสิ่งที่เรียกว่าความรู้ของมนุษย์นั้น
ชาตานั้นได้ขบข้อมปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมันและการคิดของมันเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว
และขณะที่ชาตนั้นทำการนี้ มันเปิดโอกาสให้มนุษย์นำการคิด ปรัชญา
และทัศนคติของมันไปใช้เพื่อที่มนุษย์อาจปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า
ปฏิเสธอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งและเหนือชะตากรรมของมนุษย์
ดังนั้นขณะที่การศึกษาของมนุษย์ก้าวหน้าไปและเขาได้รับความรู้มากขึ้น
เขารู้สึกว่าการดำรงอยู่ของพระเจ้ากลายเป็นคลุมเครือ และอาจถึงขั้นไม่รู้สักอีกต่อไปว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่
ขณะที่ชาตนั้นได้เพิ่มทัศนคติ มโนคติที่หลงผิด และความคิดทั้งหลายเข้าไปในจิตใจของมนุษย์
มนุษย์ไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามในช่วงระหว่างกระบวนการนี้หรือ? (ใช่)
ตอนนี้มนุษย์วางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของสิ่งใด? เขากำลังดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่จริงๆ
ใช่หรือไม่? ไม่ มนุษย์กำลังวางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของความคิด วรรณคดี
และปรัชญาของชาตนั้นที่ซ่อนเร้นอยู่ในความรู้เหล่านี้
นี่คือที่ซึ่งส่วนที่เป็นแก่นสารของการที่ชาตนั้นทำให้มนุษย์เสื่อมทรามเกิดขึ้น
นี่เป็นทั้งเป้าหมายของชาตนั้นและวิธีการของมันในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

พวกเราจะเริ่มด้วยการกล่าวถึงแง่มุมที่พิวศินที่สุดของความรู้
ไวยากรณ์และคำพูดในภาษาสามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่?
คำพูดสามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? (ไม่ได้) คำพูดไม่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้
คำพูดเป็นเครื่องมือที่ผู้คนใช้เพื่อพูดและคำพูดยังเป็นเครื่องมือที่ผู้คนใช้สื่อสารกับพระเจ้าอีกด้วย
ไม่ต้องกล่าวถึงว่าในปัจจุบัน ภาษาและคำพูดคือวิธีที่พระเจ้าทรงสื่อสารกับผู้คนด้วย คำพูดเป็นเครื่องมือ
และคำพูดเป็นสิ่งจำเป็น หนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง และสองคูณสองเท่ากับสี่ นี่ไม่ใช่ความรู้หรือ?

แต่การนี้สามารถทำให้เจ้าเสื่อมทรามได้หรือไม่? นี่เป็นความรู้ทั่วไป—มันเป็นรูปแบบที่ตายตัว—
และดังนั้นมันไม่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้ ดังนั้น ความรู้ประเภทใดหรือที่ทำให้ผู้คนเสื่อมทราม?
ความรู้ที่ทำให้เสื่อมทรามคือความรู้ที่ระคนไปด้วยทัศนคติและความคิดของชาตान
ชาตानพยายามที่จะพรางทัศนคติและความคิดเหล่านี้เข้าไปในมนุษยชาติโดยผ่านทางสื่อกลางของความรู้
ยกตัวอย่างเช่น ในบทความหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดผิดเกี่ยวกับคำที่เขียนขึ้นในตัวของมันเอง
ปัญหาอยู่ที่ทัศนคติและเจตนาของผู้เขียนตอนที่พวกเขาได้เขียนบทความนั้น
ตลอดจนเนื้อหาจากความคิดของพวกเขาด้วย เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายซึ่งมีจิตวิญญาณ
สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้ ยกตัวอย่างเช่น หากเจ้ากำลังดูรายการแสดงทางโทรทัศน์
สิ่งทั้งหลายประเภทใดในรายการนั้นหรือ ที่สามารถเปลี่ยนทรศนะของผู้คนได้? สิ่งที่คุณ
คำพูดในตัวเองจะทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? (ไม่) สิ่งทั้งหลายจำพวกใดที่จะทำให้ผู้คนเสื่อมทราม?
มันคงจะเป็นแก่นความคิดทั้งหลายและเนื้อหาของรายการแสดงนั้น
ซึ่งคงจะเป็นตัวแทนของทรศนะของผู้กำกับ
ข้อมูลที่พกพามาในทรศนะเหล่านี้สามารถแกว่งหัวใจและจิตใจของผู้คนได้ นั่นไม่เป็นดังนั้นหรือหรือ?
บัดนี้พวกเจ้ารู้แล้วว่าเรากำลังอ้างอิงถึงสิ่งใดในการเสวนาเกี่ยวกับการที่ชาตानใช้ความรู้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม
เจ้าจะไม่เข้าใจผิดแล้วใช่หรือไม่? ดังนั้น ครั้งต่อไปที่เจ้าอ่านนวนิยายสักเรื่องหรือบทความสักบทความ
เจ้าจะสามารถประเมินค่าได้ใช่หรือไม่ว่า ความคิดที่แสดงออกอยู่ในคำทั้งหลายที่เขียนไว้นั้น
จะทำให้มวลมนุษยชาติเสื่อมทรามหรือจะเป็นมีส่วนร่วมสนับสนุนต่อมนุษยชาติ? (ใช่ ได้เล็กน้อย)
นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต้องศึกษาและได้รับประสบการณ์อย่างซ้ำๆ
และไม่ใช่ว่าบางสิ่งบางอย่างที่เข้าใจได้อย่างง่ายดายในทันที ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อทำการวิจัยหรือศึกษาในสาขาวิชาหนึ่งของความรู้
แง่มุมในเชิงบวกบางอย่างของความรู้นั้นอาจช่วยเจ้าให้เข้าใจความรู้ทั่วไปบางอย่างเกี่ยวกับสาขานั้น
ในขณะที่ยังทำให้เจ้าสามารถรู้ว่าผู้คนควรหลีกเลี่ยงสิ่งใดอีกด้วย จงดู “ไฟฟ้า” เป็นตัวอย่าง—
นี่เป็นสาขาหนึ่งของความรู้มีใช่หรือไม่?
เจ้าจะไม่เป็นคนไม่รู้เท่าทันหรือหากเจ้าไม่รู้ว่าไฟฟ้าสามารถช็อตและทำร้ายผู้คนได้?
แต่ทันทีที่เจ้าเข้าใจสาขาของความรู้นี้ เจ้าก็จะไม่ประมาทในการสัมผัสกับวัตถุที่มีกระแสไฟฟ้า
และเจ้าก็จะรู้วิธีการที่จะใช้ไฟฟ้า เหล่านี้เป็นสิ่งเชิงบวกทั้งคู่
ตอนนี้เจ้าเข้าใจชัดเจนแล้วใช่หรือไม่กับสิ่งที่พวกเราได้สนทนากันมาในแง่ที่เกี่ยวกับวิธีที่ความรู้ทำให้ผู้คนเสื่อมทราม? มีความรู้อีกหลายชนิดที่ศึกษากันในโลกนี้
และพวกเจ้าต้องใช้เวลาเพื่อแยกความต่างของความรู้เหล่านั้นด้วยตัวพวกเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

วิธีที่ชาตนาใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

วิทยาศาสตร์คืออะไร? วิทยาศาสตร์มีเกียรติสูงในจิตใจของมนุษย์ทุกคนและถือว่าลุ่มลึกมิใช่หรือ?

เมื่อกล่าวถึงวิทยาศาสตร์ ผู้คนไม่รู้สึกรู้ว่า “นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกินเอื้อมถึงสำหรับผู้คนธรรมดา

นี่เป็นหัวข้อที่นักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่สามารถสัมผัสได้

นี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราชาวบ้านธรรมดาทั่วไปแต่อย่างใด?”

มันมีความเชื่อมโยงอันใดกับผู้คนธรรมดาหรือไม่? (มี) ชาตนาใช้วิทยาศาสตร์ทำให้ผู้คนเสื่อมทรามอย่างไร?

ในการสนทนาของพวกเราครั้งนี้ พวกเราจะพูดคุยถึงสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนมักจะเผชิญในชีวิตของพวกเขาเองเท่านั้น

และไม่พูดถึงเรื่องอื่นๆ มีคำหนึ่งคือ “ชิน” เจ้าเคยได้ยินคำนี้หรือไม่? พวกเจ้าทุกคนคุ้นเคยกับคำนี้มิใช่หรือ?

ชินไม่ได้ถูกค้นพบโดยผ่านทางวิทยาศาสตร์หรือ? อันที่จริงแล้วชินมีความหมายต่อผู้คนอย่างไร?

ชินไม่ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าร่างกายเป็นสิ่งลึกลับหรือ? เมื่อผู้คนได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับหัวข้อนี้

จะไม่มีผู้คนบางคน—โดยเฉพาะคนอยากรู้ อยากเห็น—

ที่ต้องการจะรู้มากขึ้นและต้องการรายละเอียดมากขึ้นหรือ?

ผู้คนที่ยากรู้ อยากเห็นเหล่านี้จะมุ่งเน้นพลังงานของพวกเขาไปกับหัวเรื่องนี้ และเมื่อพวกเขาไม่มีสิ่งอื่นใดให้ทำ

พวกเขาก็จะค้นคว้าหาข้อมูลในหนังสือและทางอินเทอร์เน็ตเพื่อเรียนรู้รายละเอียดที่มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งนั้น

วิทยาศาสตร์คืออะไร? กล่าวตรงๆ ได้ว่า

วิทยาศาสตร์คือความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์อยากรู้ อยากเห็น สิ่งทั้งหลายที่ยังไม่รู้

และพระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกแก่พวกเขา

วิทยาศาสตร์คือความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งลึกลับทั้งหลายที่มนุษย์ต้องการสำรวจค้น

วงเขตของวิทยาศาสตร์คืออะไร? เจ้าสามารถกล่าวได้ว่ามันค่อนข้างกว้าง

มนุษย์ค้นคว้าและศึกษาทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสนใจ

วิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยรายละเอียดและกฎของสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

และต่อมาเป็นการนำเสนอทฤษฎีที่เป็นไปได้ทั้งหลายซึ่งทำให้ทุกคนต้องคิดว่า

“นักวิทยาศาสตร์เหล่านี้เป็นเลิศจริงๆ! พวกเขารู้มากมายยิ่งนัก เพียงพอแล้วที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้!”

พวกเขามีความเลื่อมใสอย่างมากให้แก่นักวิทยาศาสตร์มิใช่หรือ? ผู้คนที่ศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์

พวกเขามีบรรณานุกรมแบบใดกัน? พวกเขาไม่ต้องการศึกษาวิจัยจักรวาล

ศึกษาวิจัยสิ่งลึกลับทั้งหลายในสาขาวิชาที่พวกเขาสนใจหรือ? บทวสานสุดท้ายของการนี้เป็นอย่างไร?

ในวิทยาศาสตร์บางอย่าง ผู้คนได้บทสรุปของพวกเขาด้วยการคาดคะเน และในด้านอื่นๆ

พวกเขาพึ่งพาประสบการณ์แบบมนุษย์เพื่อให้ได้บทสรุป ถึงกระนั้นในสาขาอื่นๆ ของวิทยาศาสตร์

ผู้คนก็มาถึงบทสรุปของพวกเขาบนพื้นฐานของการสังเกตการณ์เชิงประวัติศาสตร์หรือทางภูมิหลัง
นี่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์หรือ? ดังนั้นวิทยาศาสตร์ทำสิ่งใดให้ผู้คนหรือ?

สิ่งที่วิทยาศาสตร์ทำก็แค่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนมองเห็นวัตถุในโลกทางกายภาพ

และเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์

แต่มันไม่สามารถทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง มนุษย์ดูเหมือนว่าจะหาคำตอบในวิทยาศาสตร์

แต่คำตอบเหล่านั้นน่าจะงมงายและนำมาเพียงความพึงพอใจชั่วคราวเท่านั้น

ความพึงพอใจที่ทำหน้าที่เพียงเพื่อจำกัดขอบเขตหัวใจของมนุษย์ไว้กับโลกทางวัตถุเท่านั้น

มนุษย์รู้สึกว่าเขาได้รับคำตอบจากวิทยาศาสตร์แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดประเด็นปัญหาใดขึ้นก็ตาม

พวกเขาใช้พระสมณะทางวิทยาศาสตร์ของพวกเขาเป็นพื้นฐานเพื่อพิสูจน์และยอมรับประเด็นปัญหานั้น

หัวใจมนุษย์กลายเป็นถูกรอบงำด้วยวิทยาศาสตร์และถูกมันล่อลวงจนถึงจุดที่มนุษย์ไม่มีจิตใจอีกต่อไปที่จะรู้จัก

พระเจ้า นมัสการพระเจ้า และเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งมาจากพระเจ้าและว่ามนุษย์ควรมองที่พระองค์เพื่อหาคำตอบ

นี่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์หรือ? ยิ่งบุคคลหนึ่งเชื่อในวิทยาศาสตร์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งกลายเป็นไร้สาระมากขึ้นเท่านั้น โดยเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีทางออกเชิงวิทยาศาสตร์

ว่าการศึกษาวิจัยสามารถแก้ปัญหาได้ทุกสิ่ง

พวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้าและพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่

แม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ได้ติดตามพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปีแล้วก็จะไปศึกษาวิจัยแบบที่เรีตามอำเภอใจ

หรือมองหาข้อมูลบางอย่างเพื่อเป็นคำตอบแก่ประเด็นปัญหาหนึ่ง

ผู้คนเช่นนั้นไม่มองประเด็นเหล่านั้นจากมุมมองของความจริง

และในกรณีส่วนใหญ่พวกเขาต้องการที่จะพึ่งพาพระสมณะหรือความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือทางออกเชิงวิทยาศาสตร์

เพื่อแก้ไขปัญหานั้น พวกเขาไม่พึ่งพาพระเจ้าและพวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้า

ผู้คนเยี่ยงนี้มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหรือไม่? (ไม่มี)

มีแม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ต้องการศึกษาวิจัยพระเจ้าในบางหนทางในขณะที่พวกเขาศึกษาวิทยาศาสตร์

ยกตัวอย่างเช่น มีผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหลายคนที่ได้ไปยังภูเขาวีโรใหญ่ได้มาหยุดพัก

และด้วยเหตุนี้พวกเขาได้พิสูจน์การมีอยู่ของวีโรใหญ่นั้น

แต่ในการปรากฏของวีโรใหญ่นั้นพวกเขามองไม่เห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้า

พวกเขาเพียงแต่เชื่อในเรื่องราวและประวัติศาสตร์เท่านั้น

นี่คือผลลัพธ์ของการที่พวกเขาศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์และศึกษาโลกทางวัตถุ

หากเจ้าศึกษาวิจัยสิ่งทั้งหลายทางวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นจุลชีววิทยา ดาราศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์

เจ้าจะไม่มีวันพบผลลัพธ์ที่กำหนดพิจารณาว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือว่าพระองค์ทรงมีอธิปไตยเหนือทุกสรรพ
สิ่ง ดังนั้นวิทยาศาสตร์ทำสิ่งใดเพื่อมนุษย์เล่า? มันมิได้ทำให้มนุษย์มีระยะห่างจากพระเจ้าหรือ?

มันมิได้เป็นเหตุให้ผู้คนนำพระเจ้ามาอยู่ภายใต้การศึกษาทั้งหลายหรือ?

มันมิได้ทำให้ผู้คนกังขามากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น

ชาตานิยมต้องการใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร?

ชาตานิยมได้ต้องการที่จะใช้บทสรุปทางวิทยาศาสตร์มาหลอกลวงผู้คนและทำให้พวกเขามึนชา

และใช้คำตอบที่กำกวมคลุมหัวใจของผู้คนเอาไว้เพื่อที่พวกเขาจะไม่เสาะหาหรือเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่าวิทยาศาสตร์คือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่ชาตานิยมใช้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 149

วิธีที่ชาตานิใช้วัฒนธรรมตามประเพณีเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

สิ่งทั้งหลายมากมายที่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมตามประเพณีนั้น มีอยู่หรือว่ามี? (มี)

“วัฒนธรรมตามประเพณี” นี้หมายถึงสิ่งใด? บางคนพูดว่ามันถูกส่งผ่านลงมาจากบรรพบุรุษ—นี่คือแง่มุมหนึ่งตั้งแต่ปฐมกาล วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม คติพจน์ และกฎเกณฑ์ทั้งหลายได้ถูกส่งผ่านลงมาจากในครอบครัว กลุ่มชาติพันธุ์ และแม้กระทั่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

และสิ่งเหล่านั้นได้กลายเป็นถูกปลูกฝังอยู่ในความคิดของผู้คน

ผู้คนพิจารณาว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนที่ขาดเสียไม่ได้ในชีวิตของพวกเขาและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นกฎเกณฑ์โดยถือปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นเสมือนว่ามันเป็นชีวิตเสียเอง แท้จริงแล้ว

พวกเขาไม่เคยต้องการเปลี่ยนแปลงหรือทอดทิ้งสิ่งเหล่านี้เลย

เพราะสิ่งเหล่านั้นถูกส่งผ่านลงมาจากบรรพบุรุษของพวกเขา มีแง่มุมอื่นๆ

เกี่ยวกับวัฒนธรรมตามประเพณีที่ขุดฝังอยู่ในกระดูกคำของผู้คน

เช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายที่ส่งผ่านลงมาจากงจื้อและเม่งจื้อ และสิ่งทั้งหลายที่ลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื้อสอนแก่ผู้คน นี่ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? วัฒนธรรมตามประเพณีนั้นรวมถึงอะไรบ้าง?

มันรวมถึงวันหยุดนักขัตฤกษ์ที่ผู้คนเฉลิมฉลองหรือไม่? ยกตัวอย่างเช่น เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เทศกาลโคมไฟ วันเซ็งเม้ง เทศกาลไหว้ขงจื้อ ตลอดจนถึงเทศกาลสารทจีน เทศกาลไหว้พระจันทร์

บางครอบครัวถึงขั้นเฉลิมฉลองวันที่ผู้อาวุโสสัมฤทธิ์ถึงวัยเฉพาะ

หรือเมื่อลูกหลานมีอายุถึงหนึ่งเดือนหรือหนึ่งร้อยวัน และอื่นๆ เหล่านี้คือวันหยุดนักขัตฤกษ์ตามประเพณีทั้งสิ้น วัฒนธรรมตามประเพณีไม่ใช่เป็นฐานที่มาของวันหยุดนักขัตฤกษ์เหล่านี้หรือ?

แก่นของวัฒนธรรมตามประเพณีคืออะไร? มันมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้าหรือไม่?

มันมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการบอกให้ผู้คนปฏิบัติความจริงหรือไม่?

มีวันหยุดนักขัตฤกษ์ใดเพื่อให้ผู้คนถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า ไปยังแท่นบูชาพระเจ้า

และรับคำสอนของพระองค์บ้างหรือไม่? มีวันหยุดนักขัตฤกษ์เอียงนี้บ้างหรือไม่? (ไม่มี)

ผู้คนทำอะไรในวันหยุดทั้งหมดเหล่านี้? ในยุคสมัยใหม่

วันหยุดเหล่านั้นถูกมองว่าเป็นวาระโอกาสสำหรับการกิน การดื่ม และความสนุกสนาน

แหล่งกำเนิดใดเป็นฐานที่มาวัฒนธรรมตามประเพณี? วัฒนธรรมตามประเพณีมาจากผู้ใด? (ชาตานิ)

มันมาจากชาตานิ เบื้องหลังฉากของวันหยุดตามประเพณีเหล่านี้ ชาตานิปลูกฝังบางสิ่งเฉพาะในตัวมนุษย์

สิ่งเหล่านี้คืออะไร? การทำให้แน่ใจว่าผู้คนจะจดจำบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นหนึ่งในสิ่งเหล่านั้นใช่หรือไม่?

ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงระหว่างวันเซ็งเม้ง

ผู้คนปิดกวาดเช็ดถูสุสานและถวายเป็นเครื่องบูชาแก่บรรพบุรุษของพวกเขา เพื่อให้ไม่มีบรรพบุรุษของพวกเขา
อีกทั้งชาตานั้นยังทำให้แน่ใจได้ว่าผู้คนจะจดจำการเป็นคนรักชาติ ซึ่งตัวอย่างของการนี้ก็คือเทศกาลไหว้ขนมจ้าง
แล้วเทศกาลไหว้พระจันทร์คืออะไร? (งานรวมญาติ) ภูมิหลังของการรวมญาติคืออะไร?
สิ่งใดคือเหตุผลสำหรับการนี้? มันนำไปเพื่อสื่อสารและเชื่อมโยงกันทางอารมณ์
แน่นอนว่าไม่ว่าจะเป็นการฉลองวันส่งท้ายปีเก่าทางจีนตรคติหรือเทศกาลโคมไฟ
มีหนทางมากมายในการบรรยายเหตุผลเบื้องหลังการฉลองเหล่านี้ ไม่ว่าคนเราจะบรรยายเหตุผลเหล่านั้นอย่างไร
แต่ละเหตุผลก็เหมือนทางที่ชาตานั้นปลุกฝังปรัชญาของมันและความคิดของมันในตัวผู้คน
เพื่อที่พวกเขาจะไกลห่างไปจากพระเจ้าและไม่รู้ว่าไม่มีพระเจ้า
และถวายเป็นเครื่องบูชาให้บรรพบุรุษของพวกเขาหรือไม่ก็แก่ชาตานั้น หรือกินดื่ม
และมีความสุขสนุกสนานกันเพื่อประโยชน์ของความอยากได้ อยากมีแห่งเนื้อหนัง
ขณะที่มีการฉลองวันหยุดเหล่านั้นแต่ละวัน
ความคิดและทัศนคติของชาตานั้นก็ถูกปลูกฝังลงในจิตใจของผู้คน โดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว
เมื่อผู้คนมีอายุถึงสี่สิบปี ห้าสิบปี หรือแม้กระทั่งมีอายุมากขึ้น
ความคิดและทัศนคติเหล่านี้ของชาตานั้นก็ได้หยั่งรากลึกลงไปไปในหัวใจของพวกเขาแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
ผู้คนทำงานสุดกำลังของพวกเขาเพื่อถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้ต่อไปยังคนรุ่นต่อไปไม่ว่าจะถูกหรือผิด
โดยไม่เลือกหน้าและโดยไม่มีข้อสงสัย นี่ไม่ใช่ว่ามันดีหรือไม่ดีหรือ? (ใช่แล้ว)
วัฒนธรรมตามประเพณีและวันหยุดนักขัตฤกษ์เหล่านี้ทำให้ผู้คนเชื่อมทราดอย่างไร? เข้าใจหรือไม่?
(ผู้คนกลายเป็นถูกกักขังและถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ของประเพณีเหล่านี้
จนกระทั่งพวกเขาไม่มีเวลาหรือพลังงานที่จะแสวงหาพระเจ้า) นี่เป็นหนึ่งในแง่มุม ยกตัวอย่างเช่น
ทุกคนฉลองในช่วงระหว่างตรุษจีน—หากเจ้าไม่ฉลองมัน เจ้าจะไม่รู้สึกเศร้าใจหรือหรือ?
มีความเชื่อความเชื่อเหนือธรรมชาติที่เจ้ายึดถือในหัวใจของเจ้าบ้างหรือไม่? เจ้าอาจจะรู้สึกว้า
“ฉันไม่ได้ฉลองปีใหม่ และในเมื่อวันตรุษจีนเป็นวันไม่ดี ตลอดทั้งปีที่เหลือก็จะไม่ดีไปด้วย” ใช่หรือไม่?
เจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจและกลัวอยู่บ้างนิดหน่อยมิใช่หรือ?
มีแม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ไม่ได้ทำเครื่องบูชาให้บรรพบุรุษของพวกเขาหลายปี และผู้ซึ่งงุนงง
ก็ฝันว่าคนที่ตายไปแล้วมาขอเงินจากพวกเขา พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร?
“น่าเศร้าอะไรเช่นนี้ที่ตอนนี้บุคคลผู้นี้จำเป็นต้องใช้เงิน! ฉันจะเผาเงินกระดาษให้พวกเขาบ้าง หากฉันไม่ทำ
นั้นคงจะไม่ถูกต้องแน่ มันอาจจะทำให้เกิดปัญหากับพวกเราคนที่ยังมีชีวิตอยู่—
ใครจะบอกได้ว่าโชคร้ายจะกระหน่ำมาเมื่อไหร่?” พวกเขาจะมีเค้าเมฆเล็กๆ
นี้แห่งความเกรงกลัวและความกังวลในหัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ ใครให้ความกังวลนี้แก่พวกเขา? (ชาตานั้น)

ชาตาคือแหล่งกำเนิดของความกังวลนี้

นี่ไม่ใช่หนึ่งในหลายหนทางที่ชาตาคำทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือ?

มันใช้วิธีการและข้ออ้างทั้งหลายเพื่อควบคุมเจ้า เพื่อขู่เจ้า และเพื่อผูกมัดเจ้า

จนเจ้าตกอยู่ในความงุนงงและยอมแพ้และนบถต่อมัน นี่คือนิสัยที่ชาตาคำทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

บ่อยครั้งเมื่อผู้คนอ่อนแอหรือเมื่อพวกเขาไม่ตระหนักรู้อย่างเต็มที่ถึงสถานการณ์

พวกเขาอาจทำบางสิ่งบางอย่างโดยไม่ตั้งใจในหนทางที่สับสนปนเป กล่าวคือ

พวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตาคำโดยไม่ตั้งใจและอาจจะกระทำการโดยไม่รู้ตัว

อาจจะทำสิ่งทั้งหลายโดยไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ นี่คือนิสัยที่ชาตาคำทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ถึงขั้นมีผู้คนจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียวที่ตอนนี้ล้มเลิกที่จะแยกไปจากวัฒนธรรมตามประเพณีที่ยังรักลึก

ผู้ที่เพียงไม่สามารถละวางมันได้

โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาอ่อนแอและนั่งเฉยเสียจนพวกเขาปรารถนาที่จะฉลองวันหยุดประเภทเหล่านี้และพวกเขา

ปรารถนาที่จะพบกับชาตาคำและทำให้ชาตาคำพึงพอใจอีกครั้ง เพื่อนำความชื่นชมมาสู่หัวใจของพวกเขา

ภูมิหลังของวัฒนธรรมตามประเพณีคืออะไร? มโนคติของชาตาคำกำลังชักใยอยู่เบื้องหลังฉากเหล่านี้ใช่หรือไม่?

ธรรมชาติชั่วของชาตาคำกำลังบงการและควบคุมอยู่ใช่หรือไม่?

ชาตาคำมีอิทธิพลควบคุมเหนือทั้งหมดนี้ใช่หรือไม่? (ใช่)

เมื่อผู้คนดำรงชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมตามประเพณีหนึ่งและฉลองวันหยุดตามประเพณีประเภทเหล่านี้

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่านี่คือสภาพแวดล้อมที่พวกเขากำลังถูกชาตาคำหลอกและทำให้เสื่อมทราม

และที่มากกว่านั้นก็คือ

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพวกเขามีความสุขที่ถูกชาตาคำหลอกและทำให้เสื่อมทราม? (ได้)

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้สึกชอบรับ คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้ดี

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 150

วิธีที่ชาตานิใช้ความเชื่อเหนือธรรมชาติเพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

ชาตานิใช้ความเชื่อเหนือธรรมชาติเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไรหรือ?

ผู้คนล้วนต้องการรู้โชคชะตาของตนเอง ดังนั้น

ชาตานิจึงหาประโยชน์จากความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาเพื่อชักนำพวกเขา ผู้คนเข้ามาพัวพันในการดูดวง การทำนายโชคชะตา และการอ่านโหงวเฮ้งเพื่อที่จะเรียนรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต

และถนนประเภทใดที่ทอดอยู่ข้างหน้า อย่างไรก็ตาม ในที่สุด

โชคชะตาและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ที่ผู้คนเป็นกังวลถึงยิ่งนักนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของผู้ใดเล่า?

(ในพระหัตถ์ของพระเจ้า) สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยการใช้วิธีการเหล่านี้

ชาตานิต้องการให้ผู้คนรู้สิ่งใด?

ชาตานิต้องการที่จะใช้การอ่านโหงวเฮ้งและการทำนายโชคชะตาเพื่อบอกกับผู้คนว่ามนตร์โชคชะตาในอนาคตของพวกเขานั้น และว่ามนตร์ไม่เพียงแค่รู้สิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังควบคุมสิ่งเหล่านั้นด้วย

ชาตานิต้องการที่จะใช้ข้อได้เปรียบจากโอกาสนี้และใช้วิธีการนี้เพื่อควบคุมผู้คน

จนกระทั่งผู้คนมีความเชื่อในตัวมันแบบไม่ลืมหูลืมตาและเชื่อฟังทุกคำพูดของมัน ยกตัวอย่างเช่น

หากเจ้ารับการอ่านโหงวเฮ้ง

หากหมอดูหลักตาของเขาและบอกเจ้าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาด้วยความกระ

ะจำงแจ่มอย่างเพียบพร้อม เจ้าจะรู้สึกอย่างไรภายใน? เจ้าจะรู้สึกในทันทีว่า “เขาช่างถูกต้องแม่นยำนัก!

ฉันไม่เคยบอกอดีตของฉันแก่ผู้ใดมาก่อน เขารู้เกี่ยวกับฉันได้อย่างไร? ฉันเลื่อมใสหมอดูคนนี้จริงๆ!”

สำหรับชาตานิแล้ว มันไม่ใช่ง่ายคายเหลือเกินหรือที่เจ้าจะรู้อดีตของเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงนำเจ้ามาถึงที่ที่เจ้าอยู่ในวันนี้

และตลอดเวลานั้นชาตานิก็ทำให้ผู้คนเสื่อมทรามและติดตามเจ้ามาโดยตลอด

ช่วงตอนในหลายทศวรรษของชีวิตของเจ้าไม่มีความหมายใดต่อชาตานิ

และไม่ลำบากยากเย็นสำหรับชาตานิเลยที่จะรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้

เมื่อเจ้าเรียนรู้ว่าทั้งหมดที่ชาตานิพูดนั้นถูกต้องแม่นยำ เจ้าจะไม่มอบหัวใจของเจ้าให้มันหรือหรือ?

เจ้าไม่ใช่กำลังพึ่งพาอาศัยมันในการควบคุมอนาคตของเจ้าและโชคชะตาของเจ้าหรือหรือ? ในทันทีนั้น

หัวใจของเจ้าจะรู้สึกนับถือหรือเคารพมันอยู่บ้าง และสำหรับผู้คนบางคนนั้น

ดวงจิตของพวกเขาอาจจะถูกมันกลืนไปแล้วตรงจุดนี้ และเจ้าจะถามหมอดูทันทีว่า “ฉันควรทำสิ่งใดต่อไป?

ฉันควรหลีกเลี่ยงสิ่งใดในปีที่จะมาถึงนี้? ฉันต้องไม่ทำสิ่งใดบ้าง?” และต่อมา เขาจะพูดว่า “เจ้าต้องไม่ไปที่นั่น

เจ้าต้องไม่ทำการนี้ ต้องไม่สวมเสื้อผ้าสีนั้นสีนี้ เจ้าควรไปสถานที่นั้นๆ ให้น้อยลง ทำสิ่งนั้นๆ ให้มากขึ้น...”

เจ้าจะไม่รับเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูดไว้กับหัวใจในทันทีหรือหรือ?

เจ้าจะจดจำคำพูดของเขารวดเร็วกว่าพระวณะของพระเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงจะจดจำสิ่งเหล่านั้นอย่างรวดเร็วจนเพียงนี้? เพราะเจ้าคงต้องการฟังปาชาตानเพื่อ โชคดี

นี้ไม่ใช่เวลาที่มันยึดหัวใจของเจ้าหรือหรือ? เมื่อการทำนายของมันเป็นจริง ครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าจะไม่ต้องการตรงกลับไปหามันเพื่อค้นหาวาปีต่อไปจะนำพาโชคชะตาใดมากระนั้นหรือ? (ใช่)

เจ้าคงจะทำอะไรก็ตามที่ชาตानบอกให้เจ้าทำและเจ้าคงจะหลีกเลี่ยงสิ่งทั้งหลายที่มันบอกให้หลีกเลี่ยง

ในหนทางนี้ เจ้าไม่ใช่กำลังเชื่อฟังสิ่งทั้งหลายที่มันพูดหรือหรือ? เจ้าจะตกไปสู่อ้อมกอดของมัน ถูกหลอกลวง

และมาอยู่ภายใต้การควบคุมของมันอย่างรวดเร็วมาก การนี้เกิดขึ้นเพราะเจ้าเชื่อว่าสิ่งที่มันพูดเป็นความจริง

และเพราะเจ้าเชื่อว่ามันรู้เกี่ยวกับชีวิตในอดีตของเจ้า ชีวิตของเจ้าในตอนนี้ และสิ่งที่อนาคตจะนำมา

นี่คือวิธีการที่ชาตानใช้เพื่อควบคุมผู้คน แต่ในความเป็นจริงนั้น ผู้ใดหรือคือผู้ควบคุมจริงๆ?

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ควบคุม ไม่ใช่ชาตान

ชาตानแค่กำลังใช้ลูกเล่นอันหลักแหลมของมันในกรณีนี้เพื่อให้เล่ห์เหลี่ยมกับผู้ที่ไม่รู้เท่าทัน

ใช้เล่ห์เหลี่ยมกับผู้ที่เพียงแค่มองเห็นโลกทางวัตถุเท่านั้น ให้มาเชื่อและฟังพามัน เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจึงตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตानและเชื่อคำพูดทุกคำของมัน

แต่ชาตานเคยกลายกามือของมันหรือไม่เมื่อผู้คนต้องการที่จะเชื่อและติดตามพระเจ้า? ชาตานไม่เคยทำเช่นนั้น

ในสถานการณ์นี้ ผู้คนกำลังตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตานจริงๆ ใช่หรือไม่? (ใช่)

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพฤติกรรมของชาตานในด้านนี้ช่างไร้ียงอาย? (ได้)

เหตุใดพวกเราจึงกล่าวเช่นนั้นได้? เพราะเหล่านี้คือชั้นเชิงที่ฉ้อฉลและหลอกลวง

ชาตานไร้ียงอายและชักนำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดไปว่ามันควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาและว่ามันควบคุม

ชะตากรรมจริงๆ ของพวกเขา การนี้เป็นเหตุให้ผู้คนที่ไม่รู้เท่าทันเชื่อฟังมันอย่างสิ้นเชิง

พวกเขาถูกหลอกด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ผู้คนก็กราบไหว้ลงต่อหน้ามันในความมึนงงของพวกเขาดังนั้น

ชาตานใช้วิธีการแบบใด มันพูดสิ่งใดเพื่อทำให้เจ้าเชื่อในมัน? ยกตัวอย่างเช่น

เจ้าอาจไม่ได้บอกชาตานว่ามีกี่คนในครอบครัวของเจ้า แต่มันอาจจะยังคงสามารถบอกเจ้าได้ว่ามีกี่คน

และบอกอายุบิดามารดาและลูกหลานของเจ้า

ถึงแม้เจ้าอาจจะได้มีความสงสัยและกังขาเกี่ยวกับชาตานมาก่อนหน้านี้ แต่หลังจากได้ยินมันพูดสิ่งเหล่านี้

เมื่อนั้นเจ้าจะไม่รู้สึกว่ามันน่าเชื่อมากขึ้นสักเล็กน้อยหรือหรือ? เมื่อนั้นชาตานอาจจะพูดว่า

งานนั้นลำบากยากเย็นสำหรับเจ้าเพียงใดในช่วงนี้

ว่าผู้บังคับบัญชาของเจ้าไม่ให้การยอมรับแก่เจ้าอย่างที่เขาสมควรได้รับ และทำงานขัดแย้งกับเจ้าอยู่เสมอ

และอื่นๆ หลังจากได้ยินการนั้นแล้ว เจ้าคงจะคิดว่า “นั่นถูกต้องไม่มีผิด!

สิ่งทั้งหลายในเรื่องงานไม่ได้ราบรื่นเลย” ดังนั้นเจ้าคงจะเชื่อซาตานมากขึ้นนิดหน่อย
ต่อมามันคงจะพูดสิ่งอื่นบางอย่างเพื่อหลอกลวงเจ้า ทำให้เจ้าเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นไปอีก
เจ้าคงจะพบทีละเล็กทีละน้อยว่าตัวเจ้าเองไม่สามารถต้านทานหรือยังคงสงสัยมันได้อีกต่อไป
ซาตานแค่ใช้เล่ห์เหลี่ยมยับยั้งไม่ก็อย่าง แม้กระทั่งเล่ห์เหลี่ยมสัพเพเหระ
และทำให้เจ้าประหลาดใจสับสนในหนทางนี้ เมื่อเจ้ากลายเป็นประหลาดใจสับสน
เจ้าจะไม่สามารถระลึกได้ว่าตัวเจ้านั้นอยู่ตำแหน่งแห่งหนใดกันแน่ เจ้าจะทำอะไรไม่ถูก
และเจ้าจะเริ่มทำตามสิ่งที่ซาตานพูด นี่คือการ “อันปราคาเบื่อง” ที่ซาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
ซึ่งทำให้เจ้าตกไปอยู่ในกับดักของมันและถูกมันล่อลวงโดยไม่รู้ตัว
ซาตานบอกเจ้าไม่ก็อย่างที่คุณจินตนาการว่าดี และต่อมามันบอกเจ้าว่าให้ทำสิ่งใดและให้หลีกเลี่ยงสิ่งใด
นี่คือวิธีที่เจ้าถูกทำให้หลงกลโดยไม่รู้ตัว ทันทีที่เจ้าตกหลุมกลวงนั้น สิ่งทั้งหลายจะแก้ยากสำหรับเจ้า
เจ้าจะคิดถึงสิ่งที่ซาตานพูดและสิ่งที่มันบอกให้เจ้าทำอยู่เนื่องนิตย์ และเจ้าจะ 모르ตัวว่าถูกมันครอบงำ
เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? นั่นเป็นเพราะมวลมนุษยชาติพร่องความจริง
และดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะตั้งมั่นและต้านทานการล่อลวงและการทดลองของซาตานได้
เมื่อเผชิญหน้ากับความชั่วของซาตานและการหลอกลวง การหักหลัง และความคิดร้ายของมัน
มวลมนุษยชาติไม่รู้เท่าทัน ไม่เป็นผู้ใหญ่ และอ่อนแอ มิใช่หรือ?
นี่ไม่ใช่หนึ่งในหนทางที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือ? (ใช่)
มนุษย์ถูกหลอกและถูกใช้เล่ห์เหลี่ยมทีละเล็กทีละน้อยด้วยวิธีการหลากหลายของซาตานโดยไม่รู้ตัว
เพราะพวกเขาขาดพร่องความสามารถในการแยกความต่างระหว่างด้านบวกและด้านลบ
พวกเขาขาดพร่องวุฒิภาวะนี้และความสามารถที่จะมีชัยเหนือซาตาน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 151

วิธีที่ชาตานิยมใช้กระแสนิยมทางสังคมเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

กระแสนิยมทางสังคมได้มีขึ้นเมื่อใด? สิ่งเหล่านั้นเพียงแค่มามีอยู่ในปัจจุบันนี้เท่านั้นหรือ?

คนเราสามารถพูดได้ว่ากระแสนิยมทางสังคมเกิดขึ้นเมื่อชาตานิยมเริ่มทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม

กระแสนิยมทางสังคมรวมถึงสิ่งใดบ้าง? (ลีลาการแต่งกายและการแต่งหน้า)

เหล่านี้คือสิ่งที่ผู้คนมักเข้ามาติดต่อกัมพันซ์ด้วย ลักษณะแนวของเสื้อผ้า แฟชั่น และกระแสนิยม—

สิ่งเหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นหนึ่งแ่งมุมเล็กๆ แ่งมุมหนึ่ง มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่?

วลียอดนิยมทั้งหลายที่ผู้คนมักจะโพล่งออกมาบ่อยครั้งนั้นนับด้วยหรือไม่?

ลีลาชีวิตที่ผู้คนอยากได้อาจมีนับด้วยหรือไม่? คารวุ่นนักดนตรี คนเด่นคนดัง นิตยสาร

นวนิยายที่ผู้คนชอบนับด้วยหรือไม่? (นับ) ในจิตใจของพวกเขาเหล่านั้น

แ่งมุมใดของกระแสนิยมทางสังคมที่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้?

สิ่งใดจากกระแสนิยมเหล่านี้ที่จิตใจพวกเขาเจ้ามากที่สุด? ผู้คนบางคนอาจกล่าวว่า “พวกเราล้วนมาถึงวัยเฉาะแล้ว

พวกเราอยู่ในวัยห่าสิบหรือหกสิบปี เจ็ดสิบหรือแปดสิบปี

และพวกเราไม่สามารถเข้ากันได้กับกระแสนิยมเหล่านี้ต่อไป

และกระแสนิยมเหล่านี้ไม่อยู่ในความสนใจของพวกเขาจริงๆ” การนี้ถูกต้องใช่หรือไม่? คนอื่นๆ อาจกล่าวว่า

“พวกเราไม่ทำตามพวกคนเด่นคนดัง นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกคนหนุ่มสาวในวัยยี่สิบกว่าๆ ทำกัน

พวกเราไม่สวมเสื้อผ้าตามแฟชั่นด้วย นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนซึ่งใส่ใจภาพลักษณ์ทำกัน”

ดังนั้นอะไรหรือในสิ่งเหล่านี้ที่สามารถทำให้พวกเขาเจ้าเสื่อมทรามได้? (คติพจน์ยอดนิยม)

คติพจน์เหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? เราจะให้ตัวอย่างหนึ่ง

แล้วพวกเขาเจ้าจะสามารถมองเห็นได้ว่ามันทำให้ผู้คนเสื่อมทรามหรือไม่ กล่าวคือ “เงินทำให้โลกหมุนไป”

นี่เป็นกระแสนิยมหนึ่งหรือไม่?

เมื่อเปรียบเทียบกับกระแสนิยมด้านแฟชั่นและอาหารชั้นเลิศที่พวกเขาเจ้าได้กล่าวเปรียบถึง

นี่ไม่เลวร้ายกว่ามากหรือ? “เงินทำให้โลกหมุนไป”

เป็นปรัชญาหนึ่งของชาตานิยมและมันแพร่หลายไปท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งหมด ในทุกสังคมมนุษย์

เจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามันเป็นกระแสนิยมเพราะมัน ได้ถูกปลูกฝังในหัวใจของทุกคน ตั้งแต่แรกเริ่มนั้น

ผู้คนไม่ได้ยอมรับคติพจน์นี้

แต่ต่อมาพวกเขาก็ให้การยอมรับการนั้นโดยปริยายเมื่อพวกเขาเข้ามาติดต่อกัมพันซ์กับชีวิตจริง

และเริ่มที่จะรู้สึกว่ามันจริงแล้วคำพูดเหล่านี้จึงแท้

นี่ไม่ใช่กระบวนการที่ชาตานิยมทำให้ผู้คนเสื่อมทรามหรือ?

บางที่ผู้คนอาจไม่เข้าใจคติพจน์นี้ในระดับเดียวกัน

แต่ทุกคนก็มีระดับการตีความและการยอมรับคติพจน์ที่แตกต่างกันไปโดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นรอบตัวพวกเขาและจากประสบการณ์ส่วนบุคคลของพวกเขาเอง นั่นไม่ใช่กรณีนี้หรือ?

ไม่ว่าใครบางคนจะมีประสบการณ์กับคติพจน์นี้มากเพียงใด

ผลด้านลบใดหรือที่มันสามารถมีต่อหัวใจของใครบางคนได้?

บางสิ่งบางอย่างถูกเปิดเผยโดยผ่านทางอุปนิสัยแบบมนุษย์ของผู้คนในภิกขุนี้ รวมถึงพวกเจ้าแต่ละคน

สิ่งที่ถูกเปิดเผยนี้จะได้รับการตีความอย่างไร? มันคือการบูชาเงิน

มันยากที่จะลบเรื่องนี้ออกไปจากหัวใจของใครบางคนใช่หรือไม่? มันยากมาก!

ดูเหมือนว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของชาตานจะลึกซึ้งจริงๆ!

ดังนั้นหลังจากที่ชาตานใช้กระแสนิยมนี้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม มันถูกสำแดงในพวกเขาอย่างไร?

พวกเขารู้สึกว่าพวกเจ้าไม่สามารถอยู่รอดในภิกขุนี้ได้โดยปราศจากเงินเลย

ว่าแม้แต่วันหนึ่งที่ปราศจากเงินก็คงจะเป็นไปไม่ได้ใช่หรือไม่?

สถานะของผู้คนขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีเงินมากเพียงใด เช่นเดียวกับความนับถือที่พวกเขาอยากได้มา

หลังของคนยากจนก็มั่งคั่งด้วยความอดสู ในขณะที่คนมั่งคั่งชื่นชมกับสถานที่สูงส่งของพวกเขา

พวกเขาเซดและเย่อหยิ่ง พุดเสียงดังและดำรงชีวิตอย่างโอหัง

คติพจน์และกระแสนิยมนี้พาสิ่งใดมาสู่ผู้คนหรือ?

จริงหรือไม่ที่ผู้คนมากมายทำการพลีอุทิศทุกอย่างในการไล่ตามเสาะหาเงินตรา?

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของพวกเขาไปในการไล่ตามเสาะหาเงินตราที่มากขึ้นหรือ? ที่มากกว่านั้นคือ

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาและติดตามพระเจ้าไปเพื่อประโยชน์ของเงินหรือ? นี่ไม่ใช่ความสูญเสียสำหรับผู้คนหรือ? (ใช่แล้ว)

ชาตานไม่สอแวร้ายหรือหรือที่ใช้วิธีการนี้และคติพจน์นี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามถึงระดับเช่นนั้น?

นี่ไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยมที่คิดร้ายหรือหรือ?

ขณะที่เจ้าดำเนินก้าวหน้าจากการคัดค้านคติพจน์ยอดนิยมนี้ไปสู่การยอมรับในที่สุดว่ามันเป็นความจริง

หัวใจของเจ้าก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตานโดยบริบูรณ์

และดังนั้นเจ้าก็ได้มาดำรงชีวิตอยู่ด้วยคติพจน์นี้โดยไม่ตั้งใจ คติพจน์นี้ส่งผลต่อเจ้าถึงระดับใดหรือ?

เจ้าอาจจะรู้จักหนทางที่แท้จริง และเจ้าอาจจะรู้จักความจริง แต่เจ้าไร้พลังที่จะไล่ตามเสาะหาการนั้น

เจ้าอาจจะรู้อย่างชัดเจนว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคา

หรือที่จะทนทุกข์เพื่อให้ได้รับความจริงนั้นมา ในทางกลับกัน

เจ้าคงจะพลีอุทิศอนาคตและชะตาชีวิตของเจ้าเองเพื่อดำเนินงานพระเจ้าจนถึงที่สุดมากกว่า
ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใด ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจหรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเจ้านั้นลึกซึ้งเพียงใดหรือยิ่งใหญ่เพียงใด
เจ้าคงจะยืนยันกรานอย่างดื้อด้านในการที่จะมีหนทางของเจ้าเองและจ่ายราคาให้แก่คติพจน์นี้ กล่าวคือ
คติพจน์นี้ได้ควบคุมพฤติกรรมของเจ้าและความคิดของเจ้าเอาไว้แล้ว
และเจ้าก็คงจะให้มันควบคุมชะตากรรมของเจ้ามากกว่าที่จะล้มเลิกมันทั้งหมด
ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนกระทำการในหนทางนี้ ที่ว่าพวกเขาถูกคติพจน์นี้ควบคุมและถูกมันบงการ
แสดงตัวอย่างว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานมีประสิทธิภาพมิใช่หรือ?
นี่เป็นปรัชญาและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานที่ยังปรากฏในหัวใจของเจ้ามิใช่หรือ? หากเจ้าทำการนี้
ซาตานไม่ได้สัมผัสฤทธิ์เป้าหมายของมันแล้วหรือ? (ใช่แล้ว)
เจ้าเห็นหรือไม่ว่าซาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในหนทางนี้อย่างไร? เจ้าสามารถรู้สึกถึงมันได้หรือไม่? (ไม่)
เจ้าทั้งไม่เห็นมันและไม่รู้สึกถึงมัน เจ้ามองเห็นความชั่วของซาตานตรงนี้หรือไม่?
ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในทุกที่และทุกเวลา
ซาตานทำให้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะป้องกันตัวจากความเสื่อมทรามนี้
และทำให้มนุษย์อับจนหนทางที่จะต่อต้านมัน ซาตานทำให้เจ้ายอมรับความคิดของมัน ทศนคติของมัน
และสิ่งชั่วทั้งหลายที่มาจากมันในสถานการณ์ที่เจ้าไม่รู้ตัวและเมื่อเจ้าไม่มีการระลึกว่ากำลังเกิดสิ่งใดกับเจ้า
ผู้คนยอมรับสิ่งเหล่านี้และไม่มีการยกเว้นใดๆ ต่อสิ่งเหล่านี้เลย
พวกเขาทะนุถนอมและยึดมั่นกับสิ่งเหล่านี้เหมือนทรัพย์สินสมบัติล้ำค่า
พวกเขาปล่อยให้สิ่งเหล่านี้บงการพวกเขาและทำกับพวกเขาเหมือนเป็นของเล่น
นี่คือวิธีการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานนั้นยิ่งดังลึกลึกมากขึ้นตลอดเวลา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 152

ชาตานิใช้หลายวิธีการเหล่านี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
มนุษย์มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการทางวิทยาศาสตร์บางอย่าง
มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมตามประเพณี
และมนุษย์ทุกคนเป็นผู้รับมรดกและผู้ถ่ายทอดวัฒนธรรมตามประเพณี
มนุษย์ถูกผูกมัดให้ต้องดำเนินวัฒนธรรมตามประเพณีที่ชาตานิมอบให้เขาไป
และมนุษย์ยังปฏิบัติตามกระแสนิยมทางสังคมที่ชาตานิจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์อีกด้วย
มนุษย์ไม่สามารถแยกจากชาตานิได้ ปฏิบัติตามทุกอย่างที่ชาตานิทำอยู่ตลอดเวลา โดยยอมรับความชั่ว
การหลอกลวง ความคิดร้าย และความโอหังของมัน ทันทีที่มนุษย์ได้มาครองอุปนิสัยเหล่านี้ของชาตานิ
เขามีความสุขหรือเศร้าโศกที่ได้มาดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้? (โศกเศร้า)
เหตุใดเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้นเล่า? (เพราะมนุษย์ถูกมัดและควบคุมโดยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมทรามเหล่านี้
เขาใช้ชีวิตอยู่ในบาปและชีวิตของเขาถูกโอบล้อมอยู่ในการต่อสู้ดิ้นรนที่ยากลำบาก) ผู้คนบางคนสวมแว่นสายตา
โดยมีลักษณะภายนอกเป็นผู้มีภูมิปัญญาอย่างยิ่ง พวกเขาอาจพูดอย่างน่านับถือยิ่งนัก มีวาทศิลป์และเหตุผล
และเนื่องจากพวกเขาได้ก้าวผ่านสิ่งทั้งหลายมามากมาย พวกเขาอาจมีประสบการณ์และทันสมัยอย่างมาก
พวกเขาอาจมีความสามารถที่จะพูดในรายละเอียดของเรื่องทั้งหลายทั้งใหญ่และเล็กได้
ทั้งพวกเขายังอาจจะมีความสามารถที่จะประเมินความน่าเชื่อถือและให้เหตุผลสิ่งทั้งหลายด้วยเช่นกัน
บางคนอาจจะมองดูที่พฤติกรรมและการปรากฏของผู้คนเหล่านี้ ตลอดจนบุคลิกลักษณะ สภาวะความเป็นมนุษย์
การประทุติ และอื่นๆ ของพวกเขา และพบว่าพวกเขาไม่มีข้อผิดพลาดเลย
ผู้คนเช่นนั้นมีความสามารถเป็นพิเศษในการปรับตัวให้เข้ากับกระแสนิยมทางสังคมปัจจุบัน
ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้อาจสูงวัย พวกเขาก็ไม่เคยล้าหลังกระแสนิยมทั้งหลายของยุคนี้และไม่เคยแก่เกินเรียน
เมื่อมองผิวเผิน ไม่มีผู้ใดสามารถพบข้อผิดพลาดในบุคคลเช่นนี้ได้
แต่ทว่าภายในพวกเขาถูกชาตานิทำให้เสื่อมทรามอย่างถึงที่สุดและโดยสิ้นเชิง
ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถพบข้อผิดพลาดภายนอกจากผู้คนเหล่านี้ได้
ถึงแม้ว่าบนเปลือกนอกนั้นพวกเขาเป็นคนสุภาพ ได้รับการถลุง
และครองความรู้และความมีศีลธรรมเฉพาะอย่าง และพวกเขามีความสัตย์สุจริต
และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีทางด้อยกว่าผู้คนรุ่นเยาว์ในด้านของความรู้
ทว่าในแง่ของธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเขา ผู้คนเช่นนี้เป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์และมีชีวิตของชาตานิ
พวกเขาเป็นตัวแทนถูกต้องของชาตานิ นี่คือ “ดอกผล” ของการที่ชาตานิทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
สิ่งที่เราได้พูดไปอาจทำให้พวกเขารู้สึกปวด แต่ทั้งหมดนั้นจริงแท้ ความรู้ที่มนุษย์ศึกษา วิทยาศาสตร์ที่เขาเข้าใจ

และวิถีทางที่เขาเลือกเพื่อให้เขาเข้ากันได้กับกระแสนิยมทางสังคมนั้น
คือเครื่องมือที่ชาตานใช้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามโดยไม่มีการยกเว้น การนี้แท้จริงอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น
มนุษย์จึงดำรงชีวิตอยู่ภายในอุปนิสัยที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง
และมนุษย์ไม่มีหนทางที่จะรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือสิ่งใดหรือเนื้อแท้ของพระเจ้าคือสิ่งใด
นี่เป็นเพราะบนเปลือกนอกนั้น คนเราไม่สามารถพบข้อผิดพลาดกับหนทางที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามได้
คนเราไม่สามารถบอกได้จากพฤติกรรมของใครบางคนว่าสิ่งใดผิดปกติ
ทุกคนทำงานของตนเองอย่างเป็นปกติและดำรงชีวิตตามปกติ
พวกเขาอ่านหนังสือและหนังสือพิมพ์อย่างเป็นปกติ พวกเขาศึกษาและพูดอย่างเป็นปกติ
ผู้คนบางคนได้เรียนรู้จริยธรรมมาเล็กน้อยและพูดเก่ง มีความเข้าใจและเป็นมิตร ชอบช่วยเหลือและใจบุญ
และไม่หาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งหุยมหิมหรือเอาเปรียบผู้คน อย่างไรก็ตาม
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานนี้ยังรากลึกลงในตัวพวกเขา
และธาตุแท้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยความพยายามภายนอก เนื่องจากธาตุแท้
มนุษย์จึงไม่สามารถรู้จักความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้
และถึงแม้เนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะได้เผยแก่มนุษย์ มนุษย์ก็ไม่จริงจังกับมัน
นี่เป็นเพราะชาตานได้มาครอบงำความรู้สึก แนวคิด พหุนคติ
และความคิดของมนุษย์ไว้แล้วอย่างสิ้นเชิงโดยผ่านทางวิถีทางต่างๆ นานา
การครอบงำและความเสื่อมทรามนี้ไม่ใช่ชั่วคราวหรือเป็นบางโอกาส แต่ปรากฏอยู่ทุกที่และตลอดเวลา
ด้วยเหตุนี้ ผู้คนมากมายยิ่งนักที่เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาสามหรือสี่ปี หรือแม้กระทั่งห้าหรือหกปีแล้ว
ก็ยังคงนึกว่าความคิด ทัศนคติ ธรรมชาติที่ชั่วร้ายเหล่านี้
และปรัชญาทั้งหลายที่ชาตานได้ปลูกฝังไว้ในตัวพวกเขาเป็นทรัพย์สินสมบัติล้ำค่า
และไร้ความสามารถที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไปได้ เพราะมนุษย์ได้ยอมรับสิ่งทั้งหลายที่ชั่ว โหด
และคิดร้ายที่มาจากธรรมชาติของชาตาน จึงเล็งไม่ได้ที่จะมีความขัดแย้ง ข้อโต้เถียง
และความเข้ากันไม่ได้อยู่บ่อยๆ ในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของมนุษย์
ซึ่งเกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากของธรรมชาติอันโหดของชาตาน
หากชาตานได้มอบสิ่งทั้งหลายที่เป็นบวกแก่มวลมนุษย์—ยกตัวอย่างเช่น
หากลัทธิขงจื้อและลัทธิเต๋าจากวัฒนธรรมตามประเพณีที่มนุษย์ได้ยอมรับนั้นเป็นสิ่งที่ดี—
ผู้คนประเภทที่คล้ายกันควรสามารถไปด้วยกันได้หลังจากที่ยอมรับสิ่งเหล่านั้นแล้ว ดังนั้น
เหตุใดจึงมีการแบ่งแยกมากมายระหว่างผู้คนที่ได้ยอมรับในสิ่งเดียวกัน? เหตุใดเล่าจึงเป็นเช่นนั้น?
นั่นเป็นเพราะสิ่งเหล่านี้มาจากชาตานและชาตานได้สร้างการแบ่งแยกขึ้นท่ามกลางผู้คน สิ่งเหล่านี้จากชาตาน

ไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านี้จะปรากฏทางเปลือกนอกว่ามีศักดิ์ศรีหรือยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม
ขอมนำพาความโอหังมาสู่มนุษย์และทำให้มันแสดงออกในชีวิตของมนุษย์เท่านั้นเอง
และไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าความห่อหุ้มจากธรรมชาติชั่วของชาตานั้น นั่นไม่ใช่ว่ามันห่อหุ้มหรือ?
ใครบางคนที่สามารถปลอมตัว ที่ครองความอุดมทรัพย์ทางความรู้
หรือผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูที่ดีก็ยังคงจะมีเวลาที่ยากลำบากในการปกปิดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาตานั้นของพวก
เขาอยู่ กล่าวคือ ไม่สำคัญว่าบุคคลนี้จะห่มคลุมตัวเองสักกี่วิธี
ไม่ว่าเจ้าจะคิดถึงพวกเขาในฐานะวิสุทธิชนหรือไม่ หรือเจ้าจะคิดว่าพวกเขาเป็นคนที่มีความเพียบพร้อมหรือไม่
หรือเจ้าจะคิดว่าพวกเขาคือผู้ชั่วหรือไม่ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะคิดว่าพวกเขามีวิสุทธิธรรมเพียงใด
ชีวิตจริงของพวกเขาเป็นเยี่ยงใดเล่าเบื้องหลังฉาก?
ธาตุแท้ใดหรือที่เจ้าจะมองเห็นในการเปิดเผยอุปนิสัยของพวกเขา?
ไม่ต้องกังขาเลยว่าเจ้าคงจะมองเห็นธรรมชาติชั่วของชาตนั้น การพูดเช่นนั้นพอจะยอมรับได้หรือไม่? (ได้)
ยกตัวอย่างเช่น สมมุติว่าเจ้ารู้จักใครบางคนที่ไม่ใกล้ชิดกับพวกเจ้า ผู้ที่เจ้าคิดว่าเป็นคนดี
อาจจะเป็นใครบางคนที่ไม่ดีชั่ว ด้วยวิสัยทัศน์ปัจจุบันของเจ้า เจ้าคิดถึงพวกเขาอย่างไร? อย่างแรก
เจ้าประเมินว่าบุคคลประเภทนี้มีสถานะความเป็นมนุษย์หรือไม่ ว่าพวกเขามีศีลหรือไม่
ว่าพวกเขามีความรักแท้จริงต่อผู้อื่นหรือไม่
ว่าคำพูดและการกระทำของพวกเขาเป็นประโยชน์และช่วยผู้อื่นหรือไม่ (พวกเขาไม่เป็นเช่นนั้น)
สิ่งที่เรียกว่าความใจดีมีเมตตา ความรัก หรือความดีงามอันใดที่ผู้คนเหล่านี้เปิดเผยออกมา? ทั้งหมดนั้นเป็นเท็จ
ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงหน้าฉาก เบื้องหลังหน้าฉากนี้มีจุดประสงค์ชั่วแอบแฝง นั่นก็คือ
เพื่อให้บุคคลนั้นเป็นที่รักใคร่บูชาและชื่นชม พวกเขามองเห็นการนี้อย่างชัดเจนใช่หรือไม่? (ใช่)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 153

วิธีการที่ชาตานิใช้เพื่อให้ผู้คนเสื่อมทรามนั้น นำพาสังโคมาสู่มวลมนุษย์หรือ?

วิธีการเหล่านั้นนำพาสังโคมที่เป็นบวกมาหรือไม่? ก่อนอื่น

มนุษย์สามารถแยกความต่างระหว่างความดีและความชั่วได้หรือไม่? เจ้าจะพูดหรือไม่ว่า ในพิภพนี้

ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือยิ่งใหญ่บางคน หรือนิตยสารหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ

มาตรฐานที่พวกเขาใช้เพื่อตัดสินว่าบางสิ่งบางอย่างดีหรือชั่วและถูกหรือผิดนั้น ถูกต้องแม่นยำหรือไม่?

การประเมินของพวกเขาที่มีต่อเหตุการณ์และผู้คนยุติธรรมหรือไม่?

การประเมินเหล่านั้นบรรลุไปด้วยความจริงหรือไม่? พิกพนี้ มนุษยชาตินี้

ประเมินสิ่งทั้งหลายที่เป็นบวกและเป็นลบบนพื้นฐานของมาตรฐานแห่งความจริงหรือไม่? (ไม่)

เหตุใดผู้คนจึงไม่มีความสามารถนั้น? ผู้คนได้ศึกษาความรู้มากมายยิ่งนัก

และรู้มากมายยิ่งนักเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ดังนั้นพวกเขาจึงครองความสามารถยิ่งใหญ่มิใช่หรือ?

ดังนั้นเหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถแยกแยะระหว่างสิ่งที่บวกและเป็นลบได้? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

(เพราะผู้คนไม่มีความจริง วิทยาศาสตร์และความรู้ไม่ใช่ความจริง)

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานินำมาให้แก่มนุษยชาติคือความชั่ว ความเสื่อมทราม และการขาดพร่องความจริง ชีวิต

และหนทาง ด้วยความชั่วและความเสื่อมทรามที่ชาตานินำพามาสู่มนุษย์

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าชาตานิมีความรัก? เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่ามนุษย์มีความรัก?

ผู้คนบางคนอาจจะพูดว่า “ท่านผิดแล้ว มีผู้คนมากมายทั่วโลกที่ช่วยเหลือคนยากจนและไร้บ้าน

ผู้คนเหล่านั้นไม่ใช่คนดีหรือ? ยังมีองค์กรการกุศลทั้งหลายที่ทำงานที่ดีงามอีกด้วย

งานที่พวกเขาทำไม่ใช่งานที่ดีงามหรือ?” เจ้าจะพูดอย่างไรต่อการนั้น?

ชาตานิใช้วิธีการและทฤษฎีที่แตกต่างกันมากมายเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ความเสื่อมทรามนี้ของมนุษย์เป็นมโนทัศน์ที่คลุมเครือใช่หรือไม่? ไม่ใช่ มันไม่คลุมเครือ

ชาตานิยังทำบางสิ่งบางอย่างที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอีกด้วย

และมันยังส่งเสริมทัศนคติหรือทฤษฎีในพิภพนี้และในสังคมอีกด้วย

มันส่งเสริมทฤษฎีและปลุกฝังความคิดเข้าไปในจิตใจของมนุษย์

ในทุกราชวงศ์และในทุกยุคสำคัญในประวัติศาสตร์ ความคิดและทฤษฎีเหล่านี้ค่อยๆ หยั่งรากในหัวใจของผู้คน

และต่อมาพวกเขาก็เริ่มดำรงชีวิตด้วยสิ่งเหล่านั้น ทันทีที่พวกเขาเริ่มดำรงชีวิตด้วยสิ่งเหล่านี้

พวกเขาไม่กลายเป็นชาตานิโดยไม่รู้ตัวหรือ?

เช่นนั้นแล้วผู้คนไม่กลายเป็นหนึ่งเดียวกับชาตานิหรือ? เมื่อผู้คนได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกับชาตานิแล้ว

ท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าในท้ายที่สุดจะเป็นอย่างไร?

มันจะไม่ใช่ทำที่แบบเดียวกันกับที่ชาดานมีต่อพระเจ้าหรือ? ไม่มีผู้ใดกล้ายอมรับการนี้ใช่หรือไม่?
ช่างน่าสยของขวัญยิ่งนัก! เหตุใดเราจึงพูดว่าธรรมชาติของชาดานนั้นชั่วร้าย? เราไม่ได้พูดการนี้อย่างเลื่อนลอย
ในทางตรงกันข้าม

ธรรมชาติของชาดานถูกกำหนดพิจารณาและวิเคราะห์บนพื้นฐานของสิ่งที่มันได้ทำไปและสิ่งทั้งหลายที่มันได้
เปิดเผยไป หากเราแค่พูดว่าชาดานชั่ว พวกเจ้าจะคิดอย่างไร? พวกเจ้าคงจะคิดว่า “เห็นได้ชัดว่าชาดานนั้นชั่ว”
ดังนั้นเราถามเจ้าว่า “แง่มุมใดของชาดานที่ชั่ว?” หากเจ้าพูดว่า “การต้านทานของชาดานที่มีต่อพระเจ้านั้นชั่ว”
เจ้ายังคงไม่ได้พูดด้วยความกระฉับกระเฉง บัดนี้ที่เราได้พูดเกี่ยวกับข้อเฉพาะเจาะจงทั้งหลายในหนทางนี้แล้ว
พวกเจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงในธาตุแท้แห่งความชั่วของชาดานแล้วใช่หรือไม่? (ใช่แล้ว)
หากเจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติชั่วของชาดานได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมองเห็นสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของเจ้าเอง มีสัมพันธภาพใดระหว่างสองสิ่งเหล่านี้หรือไม่?
การนี้มีประโยชน์ต่อพวกเจ้าหรือไม่? (มี) เมื่อเราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
จำเป็นหรือไม่ที่เราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับธาตุแท้ชั่วของชาดาน?

พวกเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการนี้? (ใช่แล้ว มันจำเป็น) เพราะเหตุใดเล่า?

(ความชั่วของชาดานช่วยให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่สะดุดตาขึ้นมา) มันเป็นอย่างนั้นหรือ?

นี่ถูกต้องเป็นบางส่วน เพราะหากปราศจากความชั่วของชาดาน ผู้คนก็คงจะไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์
มันจึงถูกต้องที่กล่าวเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม

หากเจ้าพูดว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเพียงแค่มียู่นี้อาจมาจากความที่มันต่างกันคนละขั้วกับความชั่วของชาดาน
นี่ถูกต้องหรือไม่? การคิดในหนทางแบบวิภาษวิธีเช่นนี้ไม่ถูกต้อง

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระเจ้า

แม้เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งนั้นโดยผ่านทางกิจการทั้งหลายของพระองค์

นี่ยังคงเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า

และนั่นยังคงเป็นเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระเจ้า

นั่นดำรงอยู่เสมอและเป็นเนื้อในแต่ดั้งเดิมของพระเจ้าพระองค์เอง แม้ว่ามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสิ่งนั้นได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของชาดานและอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาดาน
และพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับความบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่จะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาอันเฉพาะเจาะจงในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้น

มันจำเป็นอย่างยิ่งหรือไม่ที่พวกเราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับธาตุแท้ชั่วของชาดานก่อน? (ใช่ มันสำคัญ)

ผู้คนบางคนอาจแสดงความกังขาบางอย่างว่า “ท่านกำลังสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง

ดังนั้นเหตุใดท่านจึงพูดคุยอยู่เสมอเกี่ยวกับว่า ชาดานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามอย่างไร

และธรรมชาติของชาตานชั่วร้ายอย่างไร?” บัดนี้เจ้าได้คลายความกังขาเหล่านี้แล้ว มิใช่หรือ?
เมื่อผู้คนมีวิจารณ์ญาณเกี่ยวกับความชั่วของชาตาน และเมื่อพวกเขามีคำนิยามถูกต้องแม่นยำให้กับมัน
เมื่อผู้คนสามารถมองเห็นเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงและการสำแดงถึงความชั่ว
แหล่งกำเนิดและธาตุแท้ของความชั่วได้อย่างชัดเจน เมื่อนั้นเท่านั้น
ผู้คนจึงสามารถตระหนักหรือระลึกได้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นอย่างไร ความบริสุทธิ์คือสิ่งใด
โดยผ่านทาง การเสวนาถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า หากเราไม่เสวนาถึงความชั่วของชาตาน
ผู้คนบางคนจะเชื่ออย่างเข้าใจผิดว่า บางสิ่งที่ผู้คนทำในสังคมและท่ามกลางผู้คน—
หรือสิ่งเฉพาะทั้งหลายที่มีอยู่ในพิภพนี้—อาจจะมีความสัมพันธ์บางอย่างกับความบริสุทธิ์
นี่เป็นทัศนคติที่ผิดไม่ใช่หรือ? (ใช่ มันผิด)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 154

ชาตानใช้ความรู้เป็นเหยื่อ จงฟังให้ดี: ความรู้เป็นแค่เหยื่อชนิดหนึ่งเท่านั้น
ผู้คนถูกล่อลวงให้เรียนอย่างหนักและปรับปรุงตัวเองวันแล้ววันเล่า
เพื่อปรับใช้ความรู้เป็นอาวุธและเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยความรู้นั้น
และก็เพื่อใช้ความรู้เพื่อเปิดทางผ่านสู่วิทยาศาสตร์ อีกนัยหนึ่ง ยิ่งเจ้าได้รับความรู้มากขึ้นเพียงใด
เจ้าก็ยิ่งจะเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น ชาตานบอกการนี้ทั้งหมดแก่ผู้คน
มันบอกให้ผู้คนหล่อเลี้ยงอุดมคติอันสูงส่งขณะที่พวกเขากำลังศึกษาหาความรู้
สั่งสอนให้พวกเขาสร้างสมความทะเยอ ทะยานและความมุ่งมาดปรารถนา โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัวเลย
ชาตานถ่ายทอดข้อความมากมายเยี่ยงนี้ ทำให้ผู้คนรู้สึกโดยไม่รู้ตัวว่าสิ่งเหล่านี้ถูกต้องหรือเป็นประโยชน์
ผู้คนเหยียบย่ำบนเส้นทางนี้โดยที่ไม่รู้ตัว
ถูกนำทางไปข้างหน้าโดยอุดมคติและความทะเยอทะยานของพวกเขาเองโดยที่ไม่รู้ตัว
พวกเขาเรียนรู้วิธีที่ผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียงคิดจากความรู้ที่ชาตานมอบให้ โดยที่ไม่ได้เจตนา
ทีละขั้นทีละตอน พวกเขายังเรียนรู้หลายๆ
สิ่งจากความประพฤติดของผู้คนที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นวีรบุรุษทั้งหลายอีกด้วย
ชาตานกำลังสนับสนุนอะไรให้แก่มนุษย์ในความประพฤติดของวีรบุรุษเหล่านี้?
มันต้องการปลูกฝังอะไรในมนุษย์? มนุษย์ผู้นั้นจะต้องรักชาติ มีความซื่อตรงแห่งชาติ และมีวิญญาณอันหาญกล้า
มนุษย์เรียนรู้อะไรจากเรื่องราวต่างๆ ทางประวัติศาสตร์หรืออัตชีวประวัติของบรรดาบุคคลที่กล้าหาญ?
เพื่อที่จะมีสำนึกรับรู้เกี่ยวกับความจงรักภักดีส่วนบุคคล เพื่อที่จะเตรียมที่จะทำอะไรก็ตามเพื่อเพื่อนฯ
และบรรดาพี่น้องของเรา ภายในความรู้ของชาตาน มนุษย์เรียนรู้หลายสิ่งโดยไม่รู้ตัว
ซึ่งไม่ใช่ด้านบวกเลยแม้แต่น้อย ในท่ามกลางการไม่ตระหนักรู้ของมนุษย์
เมล็ดพันธุ์ซึ่งชาตานได้เตรียมเอาไว้ถูกเพาะปลูกในจิตใจที่ยังไม่โตเต็มที่ของผู้คน
เมล็ดพันธุ์เหล่านี้ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาควรที่จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ ควรที่จะมีชื่อเสียง ควรที่จะเป็นวีรบุรุษ
ควรที่จะรักชาติ เป็นคนที่รักครอบครัวของพวกเขา
และเป็นคนที่จะทำอะไรก็ตามเพื่อเพื่อนและมีสำนึกรับรู้ของความจงรักภักดีส่วนบุคคล เมื่อถูกชาตานล่อใจ
พวกเขาเดินไปบนถนนที่มันได้เตรียมไว้ให้พวกเขาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่พวกเขาเดินไปตามถนนสายนี้
พวกเขาถูกบีบบังคับให้ยอมรับกฎเกณฑ์แห่งการดำรงชีวิตของชาตาน โดยที่ไม่ตระหนักรู้อย่างสิ้นเชิง
พวกเขาพัฒนากฎเกณฑ์ของพวกเขาเองซึ่งพวกเขาใช้ในการดำรงชีวิต
แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่อะไรมากไปกว่ากฎเกณฑ์ของชาตาน ซึ่งมันได้ปลูกฝังในตัวพวกเขาอย่างหนักแน่น
ในระหว่างกระบวนการเรียนรู้

ชาตานทำให้พวกเขาหล่อเลี้ยงวัตถุประสงค์ของพวกเขาเองและกำหนดเป้าหมายในชีวิต
กฎเกณฑ์ที่จะใช้ในการดำรงชีวิต และทิศทางในชีวิตของพวกเขาเอง ปลุกฝังสิ่งต่างๆ
ของชาตานในตัวพวกเขาตลอดเวลา โดยใช้เรื่องราวต่างๆ อุดมคติประวัติต่างๆ และวิถีทางอื่นๆ
ทั้งหมดที่เป็นไปได้เพื่อหล่อเลี้ยงผู้คน ทีละน้อยๆ จนกระทั่งพวกเขาสุขสบาย ด้วยวิธีนี้
ในช่วงระหว่างการเรียนรู้ของพวกเขา บางคนมาชอบวรรณคดี บางคนชอบเศรษฐศาสตร์ คนอื่นๆ
ชอบดาราศาสตร์หรือภูมิศาสตร์ แล้วก็มีบางคนที่มาชอบการเมือง บางคนชอบฟิสิกส์ บางคนชอบวิชาเคมี
และแม้กระทั่งคนอื่นๆ ที่ยังคงเป็นผู้ที่ชอบเทววิทยา เหล่านี้คือส่วนต่างๆ
ทั้งหมดของสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เป็นความรู้ ในหัวใจของเจ้า
เจ้าแต่ละคนรู้ว่าสิ่งเหล่านี้แท้จริงแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เจ้าแต่ละคนได้เคยสัมผัสกับพวกมันมาก่อน
เจ้าแต่ละคนสามารถพูดเรื่อยไปอย่างไม่สิ้นสุดเกี่ยวกับสาขาใดสาขาหนึ่งของความรู้เหล่านี้
และดังนั้นจึงชัดเจนว่าความรู้นี้ได้เข้าสู่จิตใจของพวกมนุษย์อย่างลึกซึ้งเพียงใด
ช่างง่ายที่จะมองเห็นตำแหน่งที่ถูกความรู้นี้ยึดครองในจิตใจของผู้คน
และผลกระทบที่มันมีต่อพวกเขานั้นลึกซึ้งเพียงใด ทันทีที่ใครบางคนเริ่มมีความชอบในด้านหนึ่งของความรู้
เมื่อบุคคลหนึ่งได้ตกหลุมรักมันอย่างลึกซึ้ง พวกเขา ก็ย่อมเริ่มมีความทะเยอทะยาน โดยไม่รู้ตัว:
ผู้คนบางคนต้องการเป็นนักเขียน บางคนต้องการเป็นนักประพันธ์วรรณกรรม
บางคนต้องการมีอาชีพทางการเมือง และบางคนต้องการมีส่วนร่วมในทางเศรษฐศาสตร์และกลายเป็่นนักธุรกิจ
แล้วก็มีผู้คนส่วนหนึ่งที่ต้องการเป็นวีรบุรุษ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือมีชื่อเสียง
ไม่ว่าใครบางคนต้องการเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
เป้าหมายของพวกเขา ก็คือการรับวิธีการศึกษาหาความรู้ไว้และใช้มันเพื่อปลายทางของพวกเขาเอง
เพื่อตระหนักถึงความอยากได้อะไรของพวกเขาก่อน ความทะเยอทะยานของพวกเขาเอง
ไม่สำคัญว่ามันจะพึงคู่ดีเพียงใด—ไม่ว่าพวกเขาต้องการสัมฤทธิ์ความฝันของพวกเขา
ไม่ต้องการสูญเสียชีวิตของพวกเขาไปเปล่าๆ หรือต้องการมีอาชีพสักอย่างหรือไม่ก็ตาม—
พวกเขาหล่อเลี้ยงอุดมคติและความทะเยอทะยานอันสูงส่งเหล่านี้
แต่ทั้งหมดนี้โดยแก่นแท้แล้วมันมีไว้เพื่ออะไร? พวกเจ้าเคยพิจารณาคำถามนี้มาก่อนหรือไม่?
ทำไมชาตานจึงกระทำการด้วยวิธีนี้? อะไรคือจุดประสงค์ของชาตานในการปลุกฝังสิ่งเหล่านี้ในมนุษย์?
หัวใจของพวกเจ้าต้องเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับคำถามนี้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 155

ช่วงระหว่างกระบวนการของการศึกษาหาความรู้ของมนุษย์ ชาติานใช้วิธีการต่างๆ ทุกลักษณะ
ไม่ว่าจะเป็นการเล่าเรื่อง การให้เพียงแค่บางส่วนของความรู้แก่พวกเขา
หรือการเปิดโอกาสให้พวกเขาตอบสนองความอยากได้อะไรหรือความทะเยอทะยานต่างๆ ของพวกเขา
ชาติานต้องการนำทางเจ้าไปตามถนนใดกัน? ผู้คนคิดว่าไม่มีอะไรผิดกับการศึกษาหาความรู้
ว่ามันเป็นธรรมชาติอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ หากจะพูดในแบบที่ฟังดูแล้วน่าสนใจ
การหล่อเลี้ยงอุดมคติอันสูงส่งหรือการมีความทะเยอทะยานก็คือการมีแรงผลักดัน
และนี่ควรจะเป็นเส้นทางที่ถูกต้องในชีวิต สำหรับผู้คนที่จะดำรงชีวิตแล้ว
มันไม่ใช่หนทางอันรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าหรือหากพวกเขาสามารถตระหนักถึงอุดมคติของพวกเขาเอง
หรือตั้งหลักในอาชีพการงานได้อย่างประสบความสำเร็จ? โดยการทำสิ่งเหล่านี้
คนเราไม่เพียงแต่สามารถให้เกียรติแก่บรรพบุรุษของตนได้เท่านั้น
แต่ยังมีโอกาสที่จะทิ้งร่องรอยของตนไว้ในประวัติศาสตร์ด้วยเช่นกัน—นี่ไม่ใช่สิ่งที่ดีหรือหรือ?
นี่เป็นสิ่งที่ดีในสายตาของผู้คนทางโลก และสำหรับพวกเขามันควรเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นด้านบวก
อย่างไรก็ดี ชาติานนำผู้คนไปตามถนนแบบนี้ด้วยแรงจูงใจอันมั่งร้ายของมัน
และนั่นก็คือทั้งหมดที่มีสำหรับมันใช่หรือไม่? แน่นอนว่าไม่ใช่ ในข้อเท็จจริงนั้น
ไม่สำคัญว่าอุดมคติของมนุษย์จะสูงส่งเพียงใด ไม่สำคัญว่าความอยากได้อะไรของมนุษย์จะเป็นจริงได้เพียงใด
หรือสิ่งเหล่านั้นจะถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ทั้งหมดที่มนุษย์ต้องการจะสัมฤทธิ์ผล ทั้งหมดที่มนุษย์แสวงหา
เชื่อมโยงกับถ้อยคำสองคำอย่างแยกกันไม่ออก ถ้อยคำสองคำนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของทุกคน
และถ้อยคำสองคำนี้เป็นสิ่งที่ชาติานตั้งใจที่จะปลูกฝังในมนุษย์ ถ้อยคำสองคำนี้คืออะไร? ถ้อยคำสองคำนี้ก็คือ
“ชื่อเสียง” และ “ทรัพย์สมบัติ” ชาติานใช้วิธีการแบบที่แยบยลมาก
วิธีการซึ่งเข้ากันได้ดีมากกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน ซึ่งไม่แตกต่างกันทางความคิดเลยแม้แต่น้อย
โดยผ่านวิธีการนี้มันทำให้ผู้คนยอมรับหนทางแห่งการดำรงชีวิตของมัน
กฎเกณฑ์ที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมัน โดยที่ไม่รู้ตัว
และทำให้ผู้คนตั้งเป้าหมายในชีวิตและทิศทางในชีวิตของพวกเขา
และในการทำเช่นนั้นพวกเขายังมีความทะเยอทะยานในชีวิตโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน
ไม่สำคัญว่าความทะเยอทะยานในชีวิตเหล่านี้อาจดูยิ่งใหญ่เพียงใด มันถูกเชื่อมโยงกับ “ชื่อเสียง” และ
“ทรัพย์สมบัติ” อย่างแยกกันไม่ออก ทุกสิ่งทุกอย่างที่ใหญ่หรือมีชื่อเสียงคนใดก็ตาม—
ในข้อเท็จจริงแล้วคือผู้คนทั้งหมด—ติดตามในชีวิตเกี่ยวข้องกับถ้อยคำสองคำนี้เท่านั้น: “ชื่อเสียง” และ
“ทรัพย์สมบัติ” ผู้คนคิดว่าทันทีที่พวกเขามีชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติ

พวกเขาที่ย่อมสามารถใช้สิ่งเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์เพื่อชื่นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง และเพื่อชื่นชมกับชีวิต

พวกเขาคิดว่าชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติคือต้นทุนอย่างหนึ่งที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตแห่งการแสวงหาความยินดีและความชื่นชมยินดีที่พึงพอใจของเนื้อหนัง

เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติซึ่งมวลมนุษย์อยากได้มาก ผู้คนจึงมอบร่างกาย จิตใจของพวกเขาทั้งหมดที่พวกเขามี อนาคตของพวกเขาและโชคชะตาของพวกเขาให้ขาดอย่างเต็มใจ ถึงแม้ว่าไม่รู้ตัวก็ตาม พวกเขาทำเช่นนั้น โดยที่ไม่มีความลังเลแม้แต่ชั่วขณะ

ไม่รู้เท่าทันในความจำเป็นที่จะต้องเอาทั้งหมดที่พวกเขาได้มอบไปแล้วกลับคืนมาอยู่เรื่อยไป

ผู้คนสามารถรักษาการควบคุมตัวเองได้หรือไม่เมื่อพวกเขาได้หลบภัยในขาดานในลักษณะนี้และกลายเป็นจงรักภักดีต่อมันแล้ว? แน่แน่นอนว่าไม่ พวกเขาถูกขาดานควบคุมอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด

พวกเขาได้จมดิ่งสู่หล่มอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด และไร้ความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระได้ เมื่อใครสักคนติดหล่มในชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ พวกเขาจะไม่แสวงหาสิ่งที่สว่างไสว สิ่งที่ชอบธรรม หรือบรรดาสิ่งที่สวยงามและดีงามอีกต่อไป

นี่เป็นเพราะพลังชั่วร้ายที่ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติมีเหนือผู้คนนั้นมากเกินไป

พวกมันกลายเป็นสิ่งของสำหรับให้ผู้คนไล่ตามเสาะหาชั่วชีวิตของพวกเขาและกระทั่งชั่วนิรันดร์โดยไม่มีที่สิ้นสุด นี่ไม่จริงหรือ?

บางคนจะพูดว่าการศึกษาหาความรู้ไม่ใช่อะไรที่มากเกินไปกว่าการอ่านหนังสือหรือการเรียนรู้ไม่กี่สิ่งที่พวกเขายังไม่รู้ เพื่อที่จะได้ไม่ล้ำสมัยหรือตามโลกไม่ทัน

ความรู้ นั่นเพียงเรียนรู้กันก็เพื่อที่พวกเขาจะสามารถหาอาหารมาวางบนโต๊ะได้ เพื่ออนาคตของพวกเขาเอง หรือเพื่อจัดเตรียมสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ

มีบุคคลใดหรือไม่ที่จะสู้นกับการเรียนอย่างหนักเป็นเวลาหนึ่งทศวรรษเพียงเพื่อสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ เพียงเพื่อแก้ปัญหาเรื่องปากท้อง? ไม่ ไม่มีใครเยี่ยงนี้เลย

ดังนั้นแล้วทำไมบุคคลหนึ่งจึงทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้ตลอดเวลาหลายปีมานี้?

มันเป็นไปเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติกำลังรอกอยพวกเขาอยู่ในที่ห่างไกล กวักมือเรียกพวกเขา และพวกเขาเชื่อว่าเพียงผ่านทางความขยัน ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนต่างๆ ของพวกเขาเองเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถเดินไปตามถนนที่จะนำทางพวกเขาไปสู่การได้รับชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติได้ บุคคลดังกล่าวต้องทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้เพื่อเส้นทางในภายภาคหน้าของพวกเขาเอง เพื่อความชื่นชมยินดีในภายภาคหน้าของพวกเขา และเพื่อได้รับชีวิตที่ดีขึ้น ความรู้นี้คืออะไร—

พวกเจ้าบอกเราได้หรือไม่? มันไม่ใช่กฎเกณฑ์ของการดำรงชีวิตที่ถูกปลูกฝังในผู้คน
กฎเกณฑ์ที่ชาตาสอนพวกเขาในระหว่างการศึกษาหาความรู้ของพวกเขาหรือ? มันไม่ใช่
“อุดมคติอันสูงส่ง” ของชีวิตที่ชาตาสอนปลูกฝังเข้าไปในวัฒนธรรมหรือ? ดูตัวอย่างจากแนวคิดต่างๆ
ของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ ความซื่อสัตย์ของคนที่มีชื่อเสียงหรือวิญญาณอันอาหาญของบรรดานักกล้าหาญ
หรือความห้าวหาญและความเมตตาของบรรดาตัวละครเอกและนักดาบในนวนิยายศิลปะการต่อสู้—
เหล่านี้ไม่ใช่หนทางทั้งหมดที่ชาตาสอนใช้ในการปลูกฝังอุดมคติเหล่านี้หรือ? (ใช่ มันเป็นอย่างนั้น)
แนวคิดเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และผู้คนของแต่ละรุ่นก็ถูกทำให้ยอมรับแนวคิดเหล่านี้
มีชีวิตเพื่อแนวคิดเหล่านี้ และได้ตามเสาะหาแนวคิดเหล่านี้อย่างไม่สิ้นสุด นี่คือนิยาม ช่องทาง
ซึ่งชาตาสอนใช้โดยผ่านความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
ดังนั้นแล้วภายหลังจากที่ชาตาสอนได้นำทางผู้คนมาสู่ถนนสายนี้แล้ว
ยังคงเป็นไปได้หรือไม่สำหรับพวกเขาที่จะนมัสการพระเจ้า?
ความรู้และความคิดที่ชาตาสอนปลูกฝังในมนุษย์มีการนมัสการพระเจ้าสักกระสีกหรือไม่?
สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นของความจริงหรือไม่?
สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นการข่มเหงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่? (ไม่ ไม่ใช่เช่นนั้นเลย)
พวกเจ้าดูเหมือนจะไม่แน่ใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่ใช่สำคัญ トラバเทที่เจ้าระลึกไว้ได้ว่า “ชื่อเสียง” และ “ทรัพย์สินสมบัติ”
เป็นถ้อยคำหลักสองคำที่ชาตาสอนใช้เพื่อล่อลวงผู้คนไปสู่เส้นทางแห่งความชั่ว เช่นนั้นแล้วนั้นก็เพียงพอแล้ว
เรามาทบทวนอย่างคร่าวๆ ถึงสิ่งที่เราได้หารือกันมาจนถึงตอนนี้เถิด:
ชาตาสอนใช้อะไรเพื่อทำให้มนุษย์อยู่ภายใต้การควบคุมของมันอย่างมั่นคง? (ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ) ดังนั้น
ชาตาสอนใช้ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติเพื่อควบคุมความคิดของมนุษย์
จนกระทั่งทั้งหมดที่ผู้คนสามารถนึกถึงได้คือชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ
พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ทนทุกข์จากความยากลำบากต่างๆ
เพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ สูญความอภัยยศดุษฎีเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ
พลีอุทิศทุกสิ่งที่มีเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ และพวกเขาจะทำการพิพากษาหรือการตัดสินใจใดๆ
เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ด้วยวิธีนี้ ชาตาสอนผูกมัดผู้คนเข้ากับโซ่ตรวนที่มองไม่เห็น
และพวกเขาก็ไม่มีทั้งกำลังและความกล้าที่จะขว้างโซ่ตรวนออกไป
พวกเขาแบกโซ่ตรวนเหล่านี้ไว้โดยที่ไม่รู้ตัวและเดินไปข้างหน้าต่อไปด้วยความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวง
เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัตินี้
มนุษย์หลบเลี่ยงพระเจ้าและทรยศพระองค์และกลายเป็นชั่วร้ายยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น ในหนทางนี้
คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าจึงถูกทำลายในท่ามกลางชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติของชาตาสอน ตอนนี้เมื่อคุณการกระทำต่างๆ

ของชาตาน แรงงูใจอันมั่งร้ายของมันไม่น่ารังเกียจอย่างยิ่งหรือหรือ?
บางทีวันนี้พวกเจ้ายังคงไม่สามารถมองเห็นถึงแรงงูใจอันมั่งร้ายของชาตาน
เพราะพวกเจ้าคิดว่าคนเราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ
พวกเจ้าคิดว่าหากผู้คนทิ้งชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติไว้ข้างหลัง
พวกเขาจะไม่สามารถเห็นหนทางข้างหน้าได้อีกต่อไป ไม่สามารถเห็นเป้าหมายของพวกเขาได้อีกต่อไป
คิดว่าอนาคตของพวกเขาจะกลายเป็นมิดมิด คลุมเครือ และมืดมัว
แต่วันหนึ่งพวกเจ้าทั้งหมดจะระลึกได้จริงๆ
ว่าชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติเป็น โศตรวนอันมหึมาที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดมนุษย์ เมื่อวันนั้นมาถึง
เจ้าจะต้านทานการควบคุมของชาตานอย่างถนัดและต้านทานโศตรวนที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดเจ้าอย่างถนัด
เมื่อเวลานั้นมาถึงเมื่อเจ้าปรารถนาจะขว้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานปลูกฝังไว้ในตัวเจ้าออกไป
เมื่อนั้นเจ้าจึงจะแยกทางกันอย่างเด็ดขาดกับชาตาน และเจ้าจะเกลียดชังทั้งหมดที่ชาตานได้นำมาให้เจ้าอย่างแท้จริง
เมื่อนั้นเท่านั้นมวลมนุษย์จึงจะมีความรักและการ โห่หาที่แท้จริงต่อพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 156

ชาตานิใช้นามของวิทยาศาสตร์เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์
ความอยากของมนุษย์ที่จะสำรวจวิทยาศาสตร์และสืบสาวราวเรื่องความลึกลับต่างๆ ในนามของวิทยาศาสตร์
ชาตานิตอบสนองความต้องการด้านวัตถุของมนุษย์และข้อเรียกร้องของมนุษย์เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของพว
กเขาอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นด้วยข้ออ้างนี้เองที่ชาตานิใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
มันเป็นเพียงการคิดของมนุษย์หรือจิตใจของมนุษย์เท่านั้นหรือที่ชาตานิทำให้เสื่อมทรามโดยใช้วิทยาศาสตร์ด้วย
วิธีนี้? ในบรรดาผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ

ในสิ่งรอบตัวของเราที่เราสามารถเห็นได้และที่เราได้สัมผัสด้วย
มีอะไรอีกบ้างในบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่ชาตานิทำให้เสื่อมทรามด้วยวิทยาศาสตร์? (สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ)
ถูกต้อง ดูเหมือนว่าพวกเขาได้รับอันตรายจากการนี้อย่างลึกลับ และได้รับผลกระทบอย่างลึกลับ
นอกเหนือจากการใช้ผลของการสืบค้นและข้อสรุปต่างๆ ของวิทยาศาสตร์เพื่อหลอกลวงมนุษย์แล้ว
ชาตานิยังใช้วิทยาศาสตร์เป็นวิถีทางเพื่อดำเนินการทำลายล้างอันโหดร้าย
และการแสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่มนุษย์อีกด้วย
มันทำการนี้ภายใต้ข้ออ้างว่า หากมนุษย์ดำเนินการค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์
เช่นนั้นแล้วสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตและคุณภาพของชีวิตของมนุษย์ย่อมจะดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า

จุดประสงค์ของการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์นั้นก็เพื่อตอบสนองความต้องการด้านวัตถุที่เพิ่มขึ้นรายวันของผู้คนแ
ละความต้องการของพวกเขาที่จะทำให้คุณภาพของชีวิตของพวกเขาดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง
นี่คือพื้นฐานทางทฤษฎีของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ของชาตานิ อย่างไรก็ดี
วิทยาศาสตร์ได้นำสิ่งใดมาสู่มนุษยชาติ? สิ่งแวดล้อมซึ่งเราเชื่อมโยงถึงนั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง?
อากาศที่มวลมนุษย์หายใจไม่ได้กลายเป็นมีมลพิษหรือ? น้ำที่เราดื่มยังคงบริสุทธิ์อย่างแท้จริงหรือไม่? (ไม่)
อาหารที่เราบริโภคเป็นธรรมชาติหรือไม่?

ส่วนใหญ่ของมันเติบโตโดยใช้ปุ๋ยเคมีและเพาะปลูกโดยใช้การตัดแปลงพันธุกรรม
และยังมีการกลายพันธุ์ที่เกิดจากการใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์หลากหลายวิธีเช่นกัน
แม้กระทั่งผักและผลไม้ที่เรากินก็ไม่เป็นธรรมชาติอีกต่อไป
แม้กระทั่งไข้ตามธรรมชาติก็ไม่ง่ายที่จะพบได้อีกต่อไป และไข้ที่ไม่มีโรคเหมือนที่เคยมีอีกต่อไป
เมื่อได้ถูกแปรสภาพโดยสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์ของชาตานิไปแล้ว ดูที่ภาพใหญ่
บรรยากาศทั้งหมดทั้งมวลได้ถูกทำลายและทำให้เป็นมลพิษ ภูเขา ทะเลสาบ ป่าไม้ แม่น้ำ มหาสมุทร
และทุกสิ่งเหนือและใต้ผืนดินทั้งหมดได้ถูกทำให้พินาศโดยสิ่งที่เรียกว่าความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ สรุปสั้นๆ

สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติทั้งหมด สิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบแก่นมนุษย์ชาติ
ได้ถูกทำลายและถูกทำให้พินาศโดยสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์

แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่ได้รับสิ่งที่พวกเขาหวังอยู่ตลอดเวลาในด้านคุณภาพของชีวิตที่พวกเขาแสวงหา
ตอบสนองทั้งความอยากได้อีกของพวกเขานั่นเองและเนื้อหาของพวกเขา

สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่นั้นโดยสาระสำคัญแล้วได้ถูกทำลายและทำให้พินาศโดย “ความสำเร็จ”
หลากหลายซึ่งนำมาโดยวิทยาศาสตร์ ตอนนี้

เราไม่มีสิทธิที่จะหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปสักเอือกหนึ่งอีกต่อไป

นี่ไม่ใช่ความโศกเศร้าของมวลมนุษยหรือ? มีความสุขใดหลงเหลืออยู่ให้พูดถึงสำหรับมนุษย์หรือไม่
เมื่อเขาต้องใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่แบบนี้?

พื้นที่และสิ่งแวดล้อมในการดำเนินชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่นี้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม
น้ำที่ผู้คนดื่ม อากาศที่ผู้คนหายใจเข้าไป อาหารที่ผู้คนกิน พืช ดิน ไม้ และมหาสมุทร—

ทุกส่วนของสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตนี้พระเจ้าได้ทรงมอบแก่นมนุษย์ มันเป็นธรรมชาติ

ดำเนินการโดยสอดคล้องกับกฎธรรมชาติซึ่งบัญญัติขึ้นโดยพระเจ้า หากไม่มีวิทยาศาสตร์

ผู้คนคงจะมีความสุขและน่าจะได้ชื่นชมไปกับทุกสิ่งในสภาวะดั้งเดิมที่สุดของมัน

โดยสอดคล้องกับหนทางแห่งพระเจ้าและสอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาเพื่อที่จะชื่นชม

อย่างไรก็ดี ตอนนี้ ทั้งหมดนี้ได้ถูกซาตานทำลายและทำให้พินาศแล้ว

พื้นที่อยู่อาศัยพื้นฐานของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในสภาวะดั้งเดิมอีกต่อไป

แต่ไม่มีใครสามารถระลึกได้ว่าอะไรทำให้เกิดการนี้หรือการนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร

และมีผู้คนอีกมากที่เข้าหาวิทยาศาสตร์และเข้าใจมันโดยผ่านทางแนวคิดที่ซาตานปลูกฝังในตัวพวกเขา

นี่ไม่น่ารังเกียจหรือน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? ด้วยซาตานที่ตอนนี้ได้ครอบครองพื้นที่ซึ่งผู้คนดำรงอยู่แล้ว

รวมถึงสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขา และทำให้พวกเขาเสื่อมทรามอยู่ในสภาวะนี้แล้ว

และด้วยมนุษยชาติที่ยังคงพัฒนาต่อไปในหนทางนี้

มีความจำเป็นใดสำหรับพระเจ้าที่จะต้องทำลายผู้คนเหล่านี้ด้วยพระองค์เองหรือไม่?

หากผู้คนยังคงพัฒนาต่อไปในหนทางนี้ พวกเขาจะใช้ทิศทางใด? (พวกเขาจะถูกถอนรากถอนโคน)

พวกเขาจะถูกถอนรากถอนโคนอย่างไรเล่า?

นอกเหนือจากการค้นหาชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติอันละโมภของผู้คนแล้ว

พวกเขายังดำเนินการการสำรวจทางวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องและคำดั่งลึกลงเข้าไปในการค้นคว้าวิจัย

แล้วยังกระทำอย่างไม่มีหยุดหย่อนในแบบที่เป็นการตอบสนองความต้องการด้านวัตถุและความอยากได้อีก

มีของพวกเขานั่นเอง เช่นนั้นแล้วอะไรคือผลสืบเนื่องสำหรับมนุษย์? ก่อนอื่น

ความสมดุลของระบบนิเวศถูกทำลายลง และเมื่อการนี้เกิดขึ้น ร่างกายของผู้คน อวัยวะภายในของพวกเขา
ถูกปนเปื้อนและได้รับความเสียหายจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่สมดุลนี้
และโรคติดต่อและโรคร้ายหลายชนิดก็แพร่กระจายไปทั่วโลก
มันไม่จริงหรือที่ตอนนี้สถานการณ์ที่มนุษย์ไม่มีการควบคุมได้เลย? มาถึงตอนนี้ที่พวกเจ้าเข้าใจการนี้แล้ว
หากมนุษยชาติไม่ติดตามพระเจ้า แต่ติดตามซาตานในหนทางนี้อยู่เสมอ—
การใช้ความรู้เพื่อให้ตัวพวกเขาเองบริบูรณ์ขึ้นอย่างต่อเนื่อง
การใช้วิทยาศาสตร์เพื่อสำรวจอนาคตของชีวิตมนุษย์อย่างไม่หยุดหย่อน
การใช้วิธีการแบบนี้เพื่อบำรุงชีวิตต่อไป—
เจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าการนี้จะจบลงอย่างไรสำหรับมนุษยชาติ? (มันจะหมายถึงการสูญพันธุ์) ใช่แล้ว
มันจะจบลงด้วยการสูญพันธุ์: มนุษยชาติเข้าใกล้การสูญพันธุ์ของตัวเองขึ้นทุกที ทีละก้าวๆ!
ตอนนี้ดูราวกับว่าวิทยาศาสตร์เป็นยาวิเศษชนิดหนึ่งที่ซาตานได้เตรียมสำหรับมนุษย์
เพื่อที่เมื่อพวกเจ้าพยายามที่จะหยั่งรู้สิ่งต่างๆ พวกเจ้าจะทำเช่นนั้นในหมอกหนาที่บ
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะมองอย่างตั้งใจเพียงใด เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจน
และไม่สำคัญว่าเจ้าจะพยายามอย่างตั้งใจเพียงใด เจ้าไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ อย่างไรก็ตาม
ซาตานใช้นามของวิทยาศาสตร์เพื่อกระตุ้นความอยากของเจ้าและจูงจูงเจ้า โดยก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง
ไปสู่หุบเหวลึกและความตาย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 157

ชาตานิวัตรธรรมดั้งเดิมเพื่อทำให้นุชนัยเสื่อมทราม

มีความคล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อเหนือธรรมชาติ

แต่ความแตกต่างก็คือว่า วัฒนธรรมดั้งเดิมนั้นมีเรื่องราว การพาดพิงถึง และแหล่งกำเนิดต่างๆ ที่แน่นอน

ชาตานิวัตรธรรมดั้งเดิมและปั้นแต่งนิทานพื้นบ้านหรือเรื่องราวมากมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทางประวัติศาสตร์

ทั้งนี้ให้ผู้คนมีความประทับใจลึกซึ้งกับบุคคลสำคัญทางวัฒนธรรมดั้งเดิมหรือทางเรื่องเหนือธรรมชาติ

ตัวอย่างเช่น ในประเทศจีนมี “แปดเซียนข้ามทะเล” “การเดินทางสู่แดนตะวันตก” “จักรพรรดิหยก”

“นาจาพิชิตราชามังกร” และ “สถาปนาเหล่าทวยเทพ”

เหล่านี้ไม่ได้กลับกลายเป็นหยิ่งรากรลึกลับในจิตใจของมนุษย์หรือ? แม้ว่าเจ้าบางคนไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด

เขายังคงรู้เรื่องราวทั่วไป และเป็นเนื้อหาทั่วไปนี้เองที่เกาะติดในหัวใจของเจ้าและจิตใจของเจ้า

เพื่อที่เจ้าจะไม่สามารถลืมพวกมันได้ เหล่านี้คือแนวทางและตำนานต่างๆ

ที่ชาตานิวัตรธรรมดั้งเดิมไว้สำหรับมนุษย์มานานมาแล้ว และคือสิ่งซึ่งได้แพร่กระจาย ในช่วงเวลาที่ต่างกัน

สิ่งเหล่านี้เป็นอันตรายและกีดกันดวงจิตของผู้คน โดยตรงและทำให้ผู้คนตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดที่ละอย่างๆ

นั่นจึงกล่าวได้ว่า ทันทีที่เจ้าได้ยอมรับวัฒนธรรมดั้งเดิม เรื่องราวต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่เชื่อเหนือธรรมชาติเหล่านี้

ทันทีที่พวกมันถูกกำหนดขึ้นในจิตใจของเจ้า และทันทีที่พวกมันเกาะติดในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็เหมือนกับว่าเจ้าต้องมนตร์แล้ว—

เจ้ากลายเป็นหลงติดและได้รับอิทธิพลจากเครื่องประกอบทางวัฒนธรรมเหล่านี้

แนวคิดและเรื่องราวดั้งเดิมเหล่านี้ พวกมันมีอิทธิพลต่อชีวิตของเจ้า ทักษะของเจ้าที่มีต่อชีวิต

และการตัดสินใจต่างๆ ของเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้นก็คือพวกมันมีอิทธิพลต่อการไล่ตามเสาะหาเส้นทางที่แท้จริงของชีวิตของเจ้า:

นี่คือมนตร์ชั่วโดยแท้ ถึงเจ้าจะพยายามอย่างไร เจ้าก็ไม่สามารถสลัดพวกมันให้หลุดได้

เจ้าฟันพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถโค่นพวกมันลงได้ เจ้าทุบตีพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาชนะพวกมันได้

ยิ่งไปกว่านั้น ภายหลังจากที่ผู้คนถูกทำให้ตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดประเภทนี้โดยไม่รู้ตัวแล้ว

พวกเขาก็เริ่มมีสภาวะชาตานิวัตรโดยไม่รู้ตัว หลอเลี้ยวลักษณะของชาตานิวัตรในหัวใจของพวกเขา อีกนัยหนึ่ง

พวกเขากำหนดชาตานิวัตรเป็นรูปเคารพของพวกเขา เป็นวัตถุเพื่อให้พวกเขามีสภาวะและเคารพนับถือ

กระทั่งไปไกลถึงขนาดที่ถือว่ามันเป็นพระเจ้า สิ่งเหล่านี้อยู่ในหัวใจของผู้คน

ควบคุมคำพูดและความประพฤติของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ยิ่งไปกว่านั้น

แรกเริ่มนั้นเจ้าถือว่าเรื่องราวและตำนานเหล่านี้เป็นเท็จ แต่แล้วเจ้าก็รับรู้การดำรงอยู่ของพวกมันโดยไม่รู้ตัว

ทำให้พวกมันเป็นบุคคลจริงและเปลี่ยนพวกมันให้เป็นวัตถุจริงที่มีตัวตน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า

เจ้าได้รับแนวคิดเหล่านี้และการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตใต้สำนึก เจ้ายังได้รับบรรดาปีศาจ ซาตาน และรูปเคารพต่างๆ ไว้ในบ้านของเจ้าเองและไว้ในหัวใจของเจ้าเองด้วยจิตใต้สำนึกอีกด้วย—

นี่คือมนตร์สะกดโดยแท้ ถ้อยคำเหล่านี้ตรงใจพวกเจ้าหรือไม่? (ตรงใจ)

มีใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้จุติรูปและนมัสการพระพุทธรูปเจ้า? (มี)

ดังนั้นแล้วอะไรคือจุดประสงค์ของการจุติรูปและการนมัสการพระพุทธรูปเจ้า? (การอธิษฐานให้มีสันติสุข)

เมื่อคิดถึงมันตอนนี้ มันไม่ไร้สาระหรือที่จะอธิษฐานต่อซาตานให้มีสันติสุข?

ซาตานนำสันติสุขมาให้หรือไม่? (ไม่) เจ้าไม่เห็นหรือว่าตอนนั้นเจ้าไม่รู้เท่าทันเพียงใด?

พฤติกรรมเช่นนั้นไร้สาระ ไม่รู้เท่าทัน และไร้เดียงสา ใช่หรือไม่?

ซาตานสนใจเพียงวิธีที่จะทำให้เจ้าเสื่อมทรามเท่านั้น ซาตานไม่อาจสามารถมอบสันติสุขให้เจ้าได้

แค่การหยุดพักชั่วคราวเท่านั้น แต่เพื่อที่จะได้รับการหยุดพักนี้เจ้าจะต้องปฎิญาณ

และหากเจ้าผิดคำสัญญาของเจ้าหรือคำปฎิญาณที่เจ้าได้ทำกับซาตาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้เห็นว่ามันจะทรمانเจ้าอย่างไร ในการทำให้เจ้าปฎิญาณนั้น

มันต้องการควบคุมเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อพวกเจ้าได้อธิษฐานเพื่อสันติสุข พวกเจ้าได้รับสันติสุขหรือไม่? (ไม่)

เจ้าไม่ได้รับสันติสุข

แต่ในทางตรงกันข้ามความพยายามของเจ้าได้นำมาซึ่งโชคร้ายและความวิบัติไม่มีที่สิ้นสุด—

แท้จริงแล้วคือมหาสมุทรแห่งความขมขื่นที่ไร้ขอบเขต สันติสุขไม่ได้อยู่ภายในแดนครอบครองของซาตาน

และนี่คือความจริง

นี่คือผลสืบเนื่องซึ่งความเชื่อเหนือธรรมชาติในระบบศักดินาและวัฒนธรรมดั้งเดิมได้นำมาสู่มวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 158

ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามโดยผ่านทางแนวน้ำมันต่างๆ ทางสังคม “แนวน้ำมันต่างๆ ทางสังคม”

รวมถึงหลายสิ่ง ผู้คนบางคนพูดว่า: “มันหมายถึงแฟชั่นล่าสุด เครื่องสำอาง ทรงผม และอาหารรสเลิศใช่ไหม?”

สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นแนวน้ำมันต่างๆ ทางสังคมหรือไม่? พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของแนวน้ำมันต่างๆ ทางสังคม

แต่เราจะไม่พูดถึงพวกมัน ณ ที่นี้ เราเพียงปรารถนาที่จะพูดถึงแนวคิดที่แนวน้ำมันต่างๆ

ทางสังคมทำให้เกิดขึ้นในผู้คน หนทางที่สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนประพาศิตินในโลก

และเป้าหมายและทัศนคติในชีวิตที่สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดขึ้นในผู้คน เหล่านี้สำคัญมาก

สิ่งเหล่านี้สามารถควบคุมและมีอิทธิพลต่อสภาวะจิตใจของมนุษย์ แนวน้ำมันเหล่านี้เกิดขึ้นทีละอย่าง

และพวกมันทั้งหมดล้วนแต่มีอิทธิพลชั่วที่ทำให้มวลมนุษย์ตกต่ำอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้คนสูญเสียมนธรรม

สภาวะความเป็นมนุษย์และเหตุผล

ทำให้ศีลธรรมของพวกเขาคณภาพของลักษณะนิสัยของพวกเขาย่อยหย่อนยิ่งขึ้นไปอีก

จนถึงระดับที่เราสามารถกล่าวได้กระทั่งว่าผู้คนส่วนใหญ่ตอนนี้ไม่มีความซื่อตรง ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์

และพวกเขาไม่มีมนธรรมใดๆ นับประสาอะไรที่จะมีเหตุผลใดๆ ดังนั้นแล้วแนวน้ำมันเหล่านี้คืออะไร?

พวกมันคือแนวน้ำมันที่เจ้าไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า เมื่อแนวน้ำมันใหม่อย่างหนึ่งแพร่ผ่านไปทั่วโลก

บางทีอาจมีผู้คนเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่ล้ำหน้ากว่าผู้อื่น ปฏิบัติตัวดุจดังผู้ที่ก่อให้เกิดกระแสความนิยม

พวกเขาเริ่มด้วยการทำสิ่งใหม่บางอย่าง จากนั้นจึงยอมรับแนวคิดบางชนิดหรือมุมมองบางอย่าง อย่างไรก็ตาม

ผู้คนส่วนใหญ่จะถูกทำให้ติดเชื่อ ถูกทำให้กลืนกลืน

และถูกดึงดูดใจโดยแนวน้ำมันประเภทนี้อย่างต่อเนื่องในสภาวะของการไม่ตระหนักรู้

จนกระทั่งพวกเขาทั้งหมดยอมรับมัน โดยที่ไม่รู้ตัวและไม่ได้ตั้งใจและกลับกลายเป็นจมอยู่ในมันและถูกมันควบคุม

แนวน้ำมันเช่นนี้ แนวน้ำมันแล้วแนวน้ำมันเล่า เป็นเหตุให้ผู้คน—ผู้ที่ไม่ได้มีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์

ไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร และไม่สามารถแยกแยะระหว่างสิ่งที่ป็นด้านบวกและด้านลบที่จะ

ยอมรับพวกมันรวมทั้งมุมมองต่างๆ เกี่ยวกับชีวิตและค่านิยมต่างๆ ที่มาจากชาตานอย่างป็นสุข

พวกเขายอมรับสิ่งที่ชาตานบอกกับพวกเขเกี่ยวกับวิธีเข้าหาชีวิตและหนทางในการดำเนินชีวิตที่ชาตาน

“ประทาน” ให้พวกเขา และพวกเขาไม่มีทั้งพลังกำลังและความสามารถ นับประสาอะไรกับการตระหนักรู้

ที่จะต้านทาน ดังนั้นแล้วแนวน้ำมันเหล่านี้คืออะไรกันแน่? เราได้เลือกตัวอย่างง่ายๆ ที่พวกเจ้าอาจค่อยๆ มาเข้าใจ

ตัวอย่างเช่น ผู้คนในอดีตทำธุรกิจของพวกเขาโดยที่ไม่มีใครถูกโกง พวกเขาขายสิ่งของต่างๆ

ในราคาเดียวกันไม่ว่าผู้ที่กำลังซื้ออยู่นั้นจะเป็นใครก็ตาม

องค์ประกอบบางอย่างของมนธรรมและสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ดีไม่ได้สื่อให้เห็น ณ ที่นี้หรือหรือ?

เมื่อผู้คนดำเนินธุรกิจเยี่ยงนี้ โดยสุจริต

สามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขายังคงมีมโนธรรมบางอย่างและสภาวะความเป็นมนุษย์บางอย่าง ณ เวลานั้น แต่ด้วยความต้องการเงินทองที่เพิ่มขึ้นทุกทีของมนุษย์ ผู้คนได้มารักเงินทอง ทรัพย์สินสมบัติ และความยินดีมากขึ้นทุกทีโดยไม่รู้ตัว สรุปสั้นๆ ผู้คนได้มามองเงินทองว่าสำคัญมากกว่าแต่ก่อน เมื่อผู้คนมองเงินทองว่าสำคัญมากขึ้น พวกเขาก็เริ่มให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของพวกเขา ชื่อเสียงของพวกเขา ชื่ออันดับามของพวกเขา และความซื่อตรงของพวกเขาน้อยลงโดยไม่รู้ตัวมิใช่หรือ?

เมื่อเจ้าดำเนินธุรกิจ เจ้าเห็นคนอื่นๆ ใช้วิถีทางอันหลากหลายเพื่อโกงผู้คนและสร้างความร่ำรวย แม้ว่าเงินทองที่หามาได้จะได้อะไรโดยไม่สุจริต พวกเขากลับกลายเป็นร่ำรวยยิ่งขึ้นเรื่อยๆ แม้พวกเขาอาจดำเนินธุรกิจเดียวกันกับเจ้า ครอบครัวของพวกเขาทั้งหมดก็ชื่นชมกับชีวิตมากกว่าที่เจ้าชื่นชม และเจ้ารู้สึกแย่ โดยกล่าวกับตัวเจ้าเองว่า “ทำไมฉันจึงไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้?

ทำไมฉันจึงไม่สามารถหาเงินทองได้มากเท่าที่พวกเขาหาได้? ฉันต้องคิดหาหนทางที่จะได้รับเงินทองมากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจของฉันรุ่งเรือง” แล้วเจ้าก็ทำงานถึงที่สุดเพื่อใคร่ครวญว่าจะหาเงินจำนวนมากได้อย่างไร ตามวิธีการทำเงินตามปกติ—การจำหน่ายสิ่งของต่างๆ ในราคาเดียวกันให้แก่ลูกค้าทุกคน—ถ้าไรใดๆ ที่เจ้าได้นั้นเกิดขึ้นด้วยมโนธรรมที่ดี อย่างไรก็ดี นี่ไม่ใช่หนทางที่จะร่ำรวยได้เร็ว

เมื่อถูกผลักดันโดยแรงกระตุ้นที่จะทำกำไร การคิดของเจ้าผ่านการเปลี่ยนสภาพทีละน้อย ช่วงระหว่างการเปลี่ยนสภาพนี้ หลักการในการประพฤติดนของเจ้าก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เมื่อเจ้าโกงใครสักคนเป็นครั้งแรก เจ้ามีข้อสงสัย โดยกล่าวว่า “นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันโกงใครสักคน ฉันจะไม่ทำมันอีก ฉันไม่สามารถโกงผู้คนได้ มีผลสืบเนื่องอันร้ายแรงจากการโกง มันจะนำฉันไปสู่ปัญหามากมาย!” เมื่อเจ้าหลอกลวงใครสักคนเป็นครั้งแรก หัวใจของเจ้ามีความกระดากใจบ้าง

นี่คือการทำงานของจิตสำนึกของมนุษย์—เพื่อให้เจ้ารู้สึกถึงความกระดากใจและเพื่อกำหนดิเตือนเจ้า เพื่อที่จะได้รู้สึกไม่เป็นธรรมชาติเมื่อเจ้าโกงใครสักคน

แต่ภายหลังจากที่เจ้าได้หลอกลวงใครสักคนเป็นผลสำเร็จแล้ว เจ้าเห็นว่าบัดนี้เจ้ามีเงินทองมากกว่าที่เจ้าเคยมีมาก่อน และเจ้าคิดว่าวิธีการนี้สามารถเป็นประโยชน์มากสำหรับเจ้า ทั้งๆ ที่มีความปวดร้าวอันน่าเบื่อในหัวใจของเจ้า

เจ้ายังคงรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังแสดงความยินดีกับตัวเองในความสำเร็จของเจ้า และเจ้ารู้สึกค่อนข้างพอใจกับตัวเอง เป็นครั้งแรกที่เจ้ายอมรับพฤติกรรมของเจ้าเอง

วิถีทางอันหลอกลวงของเจ้าเอง ภายหลังจากนั้น ท้นที่ที่มนุษย์ถูกป้อนเงื่อนไขโดยการโกงนี้แล้ว มันก็เป็นเช่นเดียวกับใครบางคน que เข้าไปเกี่ยวข้องกับการพนันและแล้วก็กลายเป็นนักพนัน

ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า เจ้าเห็นชอบในพฤติกรรมการโกงของเจ้าเองและยอมรับมัน ในการไม่ตระหนักรู้ เจ้าใช้การโกงเป็นพฤติกรรมทางการค้าซึ่งถูกกฎหมายและวิถีทางที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับการอยู่รอดและ

การดำรงชีพของเจ้า เจ้าคิดว่าโดยการทำกรณี่เจ้าสามารถสร้างโชคลาภได้อย่างรวดเร็ว นี่คือการบวนการหนึ่ง
ได้แก่ ในตอนเริ่มต้น

ผู้คนไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมประเภทนี้ได้และพวกเขาจะถูกเหยียดหยามพฤติกรรมและการปฏิบัตินี้

จากนั้นพวกเขาก็เริ่มทดลองพฤติกรรมนี้ด้วยตัวเอง และทดสอบมันด้วยวิธีของพวกเขาเอง

และหัวใจของพวกเขาเริ่มค่อยๆ แปลงสภาพ นี่คือการเปลี่ยนสภาพประเภทไหนกัน?

มันเป็นการเห็นชอบและการยอมรับในแนวโน้มนี้ ในแนวคิดนี้ซึ่งถูกปลูกฝังในตัวเจ้าโดยแนวโน้มทางสังคม

โดยไม่ไตร่ตรอง หากเจ้าไม่โกงผู้คนเมื่อทำธุรกิจกับพวกเขา เจ้าก็รู้สึกว่าเจ้าแย่ง หากเจ้าไม่โกงผู้คน

เจ้ารู้สึกราวกับว่าเจ้าได้สูญเสียอะไรบางอย่างไป โดยที่ไม่รู้ตัว การโกงนี้กลายเป็นวิญญาณแท้จริงของเจ้า

กระดุกสันหลังของเจ้า และประเภทของพฤติกรรมที่จะขาดเสียไม่ได้ที่เป็นหลักการในชีวิตของเจ้า

ภายหลังจากที่มนุษย์ได้ยอมรับพฤติกรรมนี้และการคิดนี้แล้ว

นี่ไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหัวใจของเขาหรอกหรือ? หัวใจของเจ้าได้เปลี่ยนไปแล้ว

ดังนั้นความซื่อตรงของเจ้าก็เปลี่ยนไปเช่นกันหรือไม่? สถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าเปลี่ยนไปหรือยัง?

จิตสำนึกของเจ้าเปลี่ยนไปหรือยัง? (เปลี่ยนไปแล้ว) ใช่ ทุกส่วนของบุคคลนี้ก้าวผ่านการเปลี่ยนเชิงคุณภาพ

ตั้งแต่หัวใจของเขาไปจนถึงความคิดของเขา จนถึงระดับที่ว่าพวกเขาได้ถูกแปลงสภาพจากภายในสู่ภายนอก

การเปลี่ยนแปลงนี้ดึงเจ้าให้ห่างจากพระเจ้าออกไปยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และเจ้ากลายเป็นมีความคิดสอดคล้องกับชาตานิยมอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเรื่อยๆ

เจ้ากลายเป็นเหมือนกับชาตานิยมมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อมองแนวโน้มต่างๆ ทางสังคมเหล่านี้ เจ้าจะพูดได้หรือไม่ว่าพวกมันมีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้คน?

พวกมันมีผลกระทบที่เป็นอันตรายอย่างลึกซึ้งต่อผู้คนหรือไม่? (มี)

พวกมันมีผลกระทบที่เป็นอันตรายอย่างลึกซึ้งมากต่อผู้คน

มีอะไรเกี่ยวกับมนุษย์หรือที่ชาตานิยมทำให้เสื่อมทรามโดยใช้แนวโน้มทางสังคมแนวโน้มแล้วแนวโน้มเล่า?

(จิตสำนึกของมนุษย์ เหตุผล สถานะความเป็นมนุษย์ ศีลธรรม และมุมมองเกี่ยวกับชีวิต)

พวกมันทำให้เกิดความเสื่อมที่ละน้อยในผู้คน ใช่หรือไม่? ชาตานิยมใช้แนวโน้มต่างๆ

ทางสังคมเหล่านี้เพื่อล่อลวงผู้คนเข้าสู่วังของบรรดาปิศาจที่ละก้ำ เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะอยู่กับแนวโน้มต่างๆ

ทางสังคมสนับสนุนเงินทองและความอยากได้อีกมีทางวัตถุ ความชั่ว และความรุนแรงโดยไม่รู้ตัว

ทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้เข้าสู่หัวใจของมนุษย์ แล้วมนุษย์กลายเป็นอะไร? มนุษย์กลายเป็นปิศาจ ชาตานิยม! ทำไม?

เพราะมีความโน้มเอียงทางจิตใจใดอยู่ในหัวใจของมนุษย์หรือ? ทำไมมนุษย์จึงเคารพ?

มนุษย์เริ่มที่จะหาความยินดีในความชั่วและความรุนแรง

ไม่แสดงความชอบสำหรับความสวยงามหรือความดีงาม ยิ่งน้อยไปกว่านั้นคือสันติสุข

ผู้คนไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตเรียบง่ายของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

แต่กลับปรารถนาจะขึ้นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง

เพื่อเพลิดเพลินในความยินดีในเนื้อหนัง ทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อสนองตอบเนื้อหนังของพวกเขาเอง

โดยไม่มีข้อจำกัด ไม่มีพันธะที่จะรั้งพวกเขาไว้ อีกนัยหนึ่งคือ ทำอะไรก็ตามที่พวกเขาอยากทำ

ดังนั้นแล้วเมื่อมนุษย์ได้กลายเป็นจมอยู่กับแนวโน้มประเภทเหล่านี้

ความรู้ที่เจ้าได้เรียนรู้จะสามารถช่วยให้เจ้าปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระได้หรือไม่?

ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อเหนือธรรมชาติสามารถช่วยให้เจ้าหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ร้ายแรงมากนี้ได้หรือไม่?

ศีลธรรมและพิธีกรรมดั้งเดิมที่มนุษย์รู้จักนั้นสามารถช่วยให้ผู้คนใช้ความยับยั้งชั่งใจได้หรือไม่?

จงดูตัวอย่างของสามตัวละครคลาสสิก

มันสามารถช่วยผู้คนดึงเท้าของพวกเขาออกจากหล่มของแนวโน้มเหล่านี้ได้หรือไม่? (ไม่ มันไม่สามารถทำได้)

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์กลับกลายเป็นชั่วร้าย โอหัง วางตัวว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น เห็นแก่ตัว และมั่งร่ำรวยมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่มีความความรักระหว่างผู้คนอีกต่อไป ไม่มีความรักใดๆ ระหว่างสมาชิกในครอบครัวอีกต่อไป

ไม่มีความเข้าใจใดๆ ท่ามกลางบรรดาญาติและเพื่อนๆ อีกต่อไป

สัมพันธภาพของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นแสดงลักษณะโดยความรุนแรง

บุคคลทุกคนพยายามใช้วิธีการรุนแรงในการดำรงชีวิตท่ามกลางเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา

พวกเขาฉวยเอาขนมปังในแต่ละวันของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง

พวกเขาได้ตำแหน่งหน้าที่และได้รับผลกำไรของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง

และพวกเขาใช้วิธีรุนแรงและชั่วร้ายในการทำอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการ มนุษย์คนนี้ไม่น่ากลัวหรือ?

(น่ากลัว) ภายหลังจากที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เราเพิ่งจะพูดถึง

พวกเจ้าไม่คิดหรือว่ามันน่าหวาดกลัวที่จะใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมนี้ ในโลกนี้

และท่ามกลางผู้คนประเภทเหล่านี้ ซึ่งชาตานิใช้ในการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม? (น่าหวาดกลัว) ดังนั้นแล้ว

พวกเจ้าเคยรู้สึกว่าตัวเองน่าสมเพชหรือไม่? เจ้าจะต้องรู้สึกถึงมันเล็กน้อยในช่วงขณะนี้ ใช่หรือไม่?

(ข้าพระองค์รู้สึก) เมื่อได้ยินน้ำเสียงของพวกเจ้า ดูราวกับว่าเจ้ากำลังคิดอยู่ว่า

“ชาตานิมีวิธีที่แตกต่างกันมากมายยิ่งนักที่จะทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

มันฉวยโอกาสทุกโอกาสและอยู่ทุกที่ที่เราหันไป มนุษย์ยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่?”

มนุษย์ยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่? มนุษย์สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้หรือไม่? (ไม่)

จักรพรรดิหยกสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่? ขงจื้อสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่?

พระโพธิสัตว์กวนอิมสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่? (ไม่) ดังนั้นใครกันเล่าที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอด?

(พระเจ้า) อย่างไรก็ดี บางคนจะตั้งคำถามในหัวใจของพวกเขา อย่างเช่น:

“ชาตานทำอันตรายแก่เราอย่างคับแค้นมาก ด้วยความบ้าคลั่งที่วิกลจริตยิ่งนัก

จนพวกเราไม่มีความหวังที่จะดำเนินชีวิตและความมั่นใจใดๆ ที่จะดำเนินชีวิต

พวกเราทั้งหมดดำเนินชีวิตในท่ามกลางความเสื่อมทราม และถึงอย่างไรบุคคลทุกคนก็ต้านทานพระเจ้า

และบัดนี้หัวใจของพวกเราได้จมดิ่งต่ำเท่าที่พวกมันจะไป"ได้ ดังนั้นแล้วพระเจ้าทรงสถิต ณ

ที่ใดในขณะที่ชาตานกำลังทำให้พวกเราเสื่อมทราม? พระเจ้ากำลังทรงทำอะไรอยู่?

อะไรก็ตามที่พระเจ้ากำลังทรงทำเพื่อเรานั้น เราไม่เคยรู้สึกถึงมันเลย!”

บางคนรู้สึกเศร้าสลดและค่อนข้างท้อแท้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถูกหรือไม่? สำหรับพวกเจ้าแล้ว

ความรู้สึกนี้ลึกซึ้งมากเพราะทั้งหมดที่เราได้พูดมานั้นก็เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มาเข้าใจอย่างซ้าๆ

รู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าพวกเขาไร้ซึ่งความหวัง รู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าละทิ้งแล้ว

แต่จงอย่าเป็นกังวล หัวข้อการสามัคคีธรรมของเราสำหรับวันนี้ “ความชั่วของชาตาน”

ไม่ใช่ประเด็นหลักที่แท้จริงของเรา อย่างไรก็ดี หากจะพูดถึงแก่นแท้ของความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เราจะต้องหารือถึงวิธีที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและความชั่วของชาตานเสียก่อน

เพื่อที่จะทำให้ผู้คนเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่ามนุษย์อยู่ในสภาพเงื่อนไขประเภทใดในขณะนี้

จุดมุ่งหมายหนึ่งของการพูดถึงการนี้คือการเปิดโอกาสให้ผู้คนรู้จักความชั่วของชาตาน

ในขณะที่จุดมุ่งหมายอื่นคือการเปิดโอกาสให้ผู้คนเข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าความบริสุทธิ์ที่แท้จริงคืออะไร

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 159

เมื่อใดก็ตามที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือทำให้เกิดอันตรายซึ่งไม่ได้ควบคุมต่อมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงยืนค้ำอยู่เฉยๆ

อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงไม่แยแสและไม่ทรงเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร

พระเจ้าทรงเข้าใจทั้งหมดที่ชาตานทำอย่างชัดเจนบริบูรณ์ ไม่สำคัญว่าชาตานทำอะไร

ไม่สำคัญว่ามันทำให้แนวโน้มใดเกิดขึ้น พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดที่ชาตานกำลังพยายามทำ

และพระเจ้าไม่ทรงละทิ้งบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

โดยที่ไม่เรียกร้องความสนใจใดๆ—อย่างลับๆ อย่างเงียบๆ—พระเจ้าทรงทำทุกสิ่งที่จำเป็น

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มพระราชกิจกับใครสักคน เมื่อพระองค์ได้ทรงเลือกใครสักคน

พระองค์ไม่ทรงประกาศว่านี่แก่ใคร อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงประกาศว่านี่แก่ชาตาน

นับประสาอะไรกับการทรงแสดงทำที่ยิ่งใหญ่ใดๆ พระเจ้าแค่ทรงทำสิ่งที่จำเป็นอย่างเงียบมากๆ

อย่างเป็นธรรมชาติมากๆ ในขั้นแรก พระองค์ทรงเลือกครอบครัวให้เจ้า ภูมิลักษณ์ครอบครัวของเจ้า พ่อแม่ของเจ้า

บรรพบุรุษของเจ้า—ทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงกำหนดตัดสินล่วงหน้า อีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าไม่ทรงทำการกำหนดตัดสินเหล่านี้จากอารมณ์ชั่ววูบ ในทางตรงกันข้าม

พระองค์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจนี้นานมาแล้ว ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเลือกครอบครัวให้เจ้า

จากนั้นพระองค์จึงทรงเลือกวันที่ซึ่งเจ้าจะถือกำเนิด จากนั้น

พระเจ้าทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าถือกำเนิดและมาสู่โลก โดยที่ส่งเสียงร้อง พระองค์ทรงเฝ้าดูการเกิดของเจ้า

ทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าเอ่ยคำแรกของเจ้า ทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าเดินสะดุดและเดินเตาะเตาะเป็นครั้งแรกเมื่อเจ้าหัดเดิน

ในขั้นแรกเจ้าก้าวเดินก้าวแรกและแล้วเจ้าก็ก้าวเดินอีกก้าว...และตอนนี้เจ้าสามารถวิ่ง กระโดด พุดคุย

และแสดงความรู้สึกต่างๆ ของเจ้าได้ เมื่อผู้คนเติบโตขึ้น สายตาของชาตานจะจับจ้องไปที่พวกเขาทุกคน

เช่นเดียวกับเสื้อที่จ้องเหยื่อของมัน แต่ในการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าไม่เคยทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใดๆ ที่เกิดจากผู้คน เหตุการณ์หรือสิ่งต่างๆ จากพื้นที่หรือเวลา

พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ควรทรงทำและสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำ ในขณะที่กำลังเติบโต

เจ้าอาจเผชิญกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าชอบ เช่น โรคภัยไข้เจ็บและความผิดหวัง

แต่ขณะที่เจ้าเดินไปบนเส้นทางนี้

ชีวิตของเจ้าและอนาคตของเจ้าอยู่ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าอย่างเข้มงวด

พระเจ้าทรงมอบเครื่องรับประกันอันจริงแท้ซึ่งจะคงอยู่ตลอดชั่วชีวิตของเจ้าให้แก่เจ้า

ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเจ้าที่นั่นเสมอ ทรงคุ้มกันเจ้าและทรงดูแลเจ้า

เจ้าเติบโตขึ้นโดยที่ไม่ตระหนักถึงการณ์นี้ เจ้าเริ่มมาสัมผัสกับสิ่งใหม่ๆ

และเริ่มที่จะรู้จักโลกใบนี้และมวลมนุษย์นี้ ทุกสิ่งนั้นสดและใหม่สำหรับเจ้า เจ้ามีบางสิ่งที่เจ้าชื่นชมที่จะทำ
เจ้าดำเนินชีวิตภายในสถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าเอง เจ้าดำเนินชีวิตภายในพื้นที่ของเจ้าเอง

และเจ้าไม่มีความตระหนักรู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าแม้แต่แต่น้อย

แต่พระเจ้าทรงเฝ้าดูเจ้าทุกอย่างก้าวของหนทางขณะที่เจ้าเติบโตขึ้น

และพระองค์ทรงเฝ้าดูเจ้าขณะที่เจ้าก้าวไปข้างหน้าทุกอย่างก้าว

แม้ในคราที่เจ้ากำลังศึกษาหาความรู้หรือกำลังศึกษาวิทยาศาสตร์ พระเจ้าไม่เคยทรงห่างเจ้าแม้แต่เพียงก้าวเดียว

เจ้าก็แค่เป็นเหมือนคนอื่นๆ ในเรื่องที่ว่า ในระหว่างการได้มารู้จักโลกและเชื่อมสัมพันธ์กับมัน

เจ้าได้กำหนดคุณสมบัติของเจ้าเอง เจ้ามีงานอดิเรกของเจ้าเอง ความสนใจของเจ้าเอง

และเจ้ายังเก็บจำความทะเยอทะยานอันสูงส่งอีกด้วย เจ้ามักจะใคร่ครวญอนาคตของเจ้าเอง

มักจะวาดเค้าโครงเกี่ยวกับว่าอนาคตของเจ้าควรมีรูปร่างอย่างไร แต่ไม่สำคัญว่าจะอะไรจะปรากฏขึ้นระหว่างทาง

พระเจ้าทรงเห็นมันทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างชัดเจน บางทีเจ้าเองอาจได้ลืมอดีตของเจ้าเองไปแล้ว แต่สำหรับพระเจ้า

ไม่มีใครที่สามารถเข้าใจเจ้าได้ดีไปกว่าพระองค์ เจ้าดำเนินชีวิตภายใต้สายพระเนตรอันจับจ้องของพระเจ้า

เติบโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ในระหว่างช่วงเวลานี้

ภารกิจที่สำคัญที่สุดของพระเจ้าคือบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีใครเคยล่วงรู้ บางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีใครรู้จัก

พระเจ้าไม่ทรงบอกใครเกี่ยวกับการนี้อย่างแน่แท้ ดังนั้นแล้วอะไรคือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด?

อาจกล่าวได้ว่ามันคือเครื่องรับประกันว่าพระเจ้าจะทรงช่วยบุคคลนี้ให้รอด

นี่หมายความว่าหากพระเจ้าทรงต้องประสพช่วยบุคคลนี้ให้รอด พระองค์ต้องทรงทำการนี้

ภารกิจนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อทั้งมนุษย์และพระเจ้า พวกเขาไม่รู้หรือไม่ว่ามันคืออะไร?

ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่มีความรู้สักใดๆ เกี่ยวกับการนี้ หรือมโนทัศน์ใดๆ เกี่ยวกับการนี้

ดังนั้นแล้วเราจะบอกพวกเขา ตั้งแต่เวลาที่เจ้าถือกำเนิดต่อเนื่องมาตลอดจนถึงปัจจุบัน

พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจมากมายกับเจ้า

แต่พระองค์ไม่ทรงบรรยายทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำแก่เจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน

พระเจ้าไม่ได้ทรงอนุญาตให้เจ้ารู้การนี้ และพระองค์ไม่ได้ทรงบอกเจ้า อย่างไม่ดี สำหรับมวลมนุษย์

ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นสำคัญ ตามพระคำของพระเจ้านั้น มันคือบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ต้องทรงทำ

ในพระทัยของพระองค์มีบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญซึ่งพระองค์ทรงจำเป็นต้องทำเกินสิ่งใดๆ

ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ไปมาก นั่นคือ ตั้งแต่เวลาที่บุคคลถือกำเนิดมาจนถึงปัจจุบัน

พระเจ้าต้องทรงรับประกันความปลอดภัยของพวกเขา เมื่อเจ้าได้ยินพระวจนะเหล่านี้

เจ้าอาจรู้สึกทราบดีว่าพวกเขาไม่เข้าใจอย่างเต็มเปี่ยม เจ้าอาจถามว่า “ความปลอดภัยนี้สำคัญขนาดนั้นเชียวหรือ?”

ถ้าอย่างนั้น อะไรคือความหมายตามตัวอักษรของ “ความปลอดภัย”?

บางที่พวกเจ้าอาจเข้าใจว่ามันหมายถึงสันติสุข

หรือบางที่พวกเจ้าอาจเข้าใจว่ามันหมายถึงการไม่เคยผ่านประสบการณ์กับความวิบัติหรือหายนะใดๆ

การดำเนินชีวิตอย่างสุขสบาย การดำเนินชีวิตปกติ แต่ในหัวใจของพวกเจ้า เจ้าต้องรู้ว่ามันไม่ง่ายอย่างนั้น ดังนั้นจริงๆ แล้วสิ่งนี้ที่เราได้พูดถึง ที่พระเจ้าต้องทรงทำนั้น คืออะไรกันแน่?

ความปลอดภัยหมายถึงอะไรสำหรับพระเจ้า? มันเป็นเรื่องรับประกันความหมายตามปกติของ

“ความปลอดภัย” จริงๆ หรือไม่? ไม่ ดังนั้นแล้วอะไรคือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ? “ความปลอดภัย”

นี้หมายความว่าเจ้าจะไม่ถูกซาตานกลืนกิน นี่สำคัญหรือไม่? การไม่ถูกซาตานกลืนกิน—

นี่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของเจ้าหรือไม่? ใช่แล้ว นี่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยส่วนตัวของเจ้า

และไม่สามารถมีอะไรที่สำคัญไปกว่าได้ ทันทีที่เจ้าถูกซาตานกลืนกิน

วิญญาณของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าไม่เป็นของพระเจ้าอีกต่อไป พระเจ้าจะไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดอีกต่อไป

พระเจ้าทรงละทิ้งบรรดาวิญญาณและผู้คนที่ถูกซาตานกลืนกิน

ดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสิ่งสำคัญที่สุดที่พระเจ้าต้องทรงทำก็คือการรับประกันความปลอดภัยนี้ของเจ้า

เพื่อรับประกันว่าเจ้าจะไม่ถูกซาตานกลืนกิน เรื่องนี้สำคัญมาก ไม่ใช่หรือ?

ดังนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงไม่สามารถตอบได้?

ดูเหมือนว่าพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 160

พระเจ้าทรงทำมากกว่านี้ นอกเหนือจากการรับประกันความปลอดภัยของผู้คน

โดยการรับประกันว่าพวกเขาจะไม่ถูกชาตานกลืนกิน

พระองค์ยังทรงปฏิบัติพระราชกิจขึ้นเตรียมการอันยิ่งใหญ่ก่อนที่จะทรงเลือกและทรงช่วยใครบางคนให้รอดอีก

ด้วย ประการแรก พระเจ้าทรงทำการตระเตรียมที่พิถีพิถันเกี่ยวกับว่าเจ้าจะมีลักษณะนิสัยแบบใด

เจ้าจะถือกำเนิดในครอบครัวประเภทใด ใครจะเป็นพ่อแม่ของเจ้า เจ้าจะมีพี่น้องชายหญิงกี่คน และสถานการณ์

สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพเงื่อนไขต่างๆ ของครอบครัวที่เจ้าจะถือกำเนิดนั้นจะเป็นอย่างไร

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าส่วนใหญ่ของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรถือกำเนิดในครอบครัวประเภทใด?

ครอบครัวเหล่านั้นเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงหรือไม่?

เราไม่อาจกล่าวได้แน่นอนว่าไม่มีใครเลยที่ถือกำเนิดในครอบครัวที่มีชื่อเสียง อาจมีจำนวนหนึ่ง

แต่พวกเขาก็มีจำนวนน้อยมาก พวกเขาถือกำเนิดในครอบครัวที่มั่งคั่งเป็นพิเศษ ครอบครัวเศรษฐีพันล้าน

หรือมหาเศรษฐีหรือไม่? ไม่ พวกเขาแทบจะไม่เคยถือกำเนิดในครอบครัวแบบนี้เลย

ดังนั้นแล้วพระเจ้าทรงตระเตรียมครอบครัวประเภทใดให้กับส่วนใหญ่ของผู้คนเหล่านี้? (ครอบครัวธรรมดา)

ถ้าอย่างนั้นแล้วครอบครัวใดบ้างที่อาจพิจารณาได้ว่าเป็น “ครอบครัวธรรมดา”?

ครอบครัวเหล่านั้นรวมถึงครอบครัวของคนทำงาน นั่นก็คือ

ครอบครัวที่พึ่งพาเงินค่าจ้างเพื่อความอยู่รอดเพื่อสามารถหาซื้อปัจจัยจำเป็นพื้นฐานได้ และไม่มั่งมีเกินไปนัก

ครอบครัวเหล่านั้นรวมถึงครอบครัวที่ทำการเกษตร

ชาวนาที่พึ่งพาการเพาะปลูกพืชผลสำหรับอาหารของพวกเขา—มีธัญพืชไว้กิน และเสื้อผ้าไว้สวมใส่

และไม่ต้องหิวโหยหรือหนาวจนจะแข็งตาย แล้วก็มีบางครอบครัวที่ทำธุรกิจเล็กๆ

และบางครอบครัวที่พ่อแม่เป็นปัญญาชน

และครอบครัวเหล่านี้ยังสามารถนับได้ว่าเป็นครอบครัวธรรมดาเช่นกัน

ยังมีพ่อแม่บางคนที่เป็นพนักงานบริษัทหรือเจ้าหน้าที่รัฐชั้นผู้น้อยอีกด้วย

ที่ไม่สามารถนับได้ว่าเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีชื่อเสียงเช่นกัน ส่วนใหญ่ถือกำเนิดในครอบครัวธรรมดา

และการนี้ทั้งหมดได้รับการจัดการเตรียมการ โดยพระเจ้า ก่อนอื่น นั่นกล่าวได้ว่า

สภาพแวดล้อมนี้ที่เจ้าดำรงชีวิตอยู่ไม่ใช่ครอบครัวที่มีทรัพย์สินมากมายที่ผู้คนอาจจินตนาการ

และนี่เป็นครอบครัวซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดตัดสินใจให้เจ้า

และผู้คนส่วนใหญ่จะดำรงชีวิตภายในขีดจำกัดของครอบครัวประเภทนี้

ดังนั้นแล้วสถานภาพทางสังคมเล่าเป็นเช่นไร?

สถานะทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ส่วนใหญ่ นั่นคือปานกลางและพวกเขาไม่มีสถานะทางสังคมที่สูงส่ง—

สำหรับพวกเขาแค่มีงานก็ดีแล้ว พวกเขา รวมถึงบรรดาพวกผู้ปกครองหรือไม่?

หรือบรรดาประธานาธิบดีของประเทศ? (ไม่)

อย่างมากที่สุดพวกเขาก็เป็นผู้คนเช่นผู้จัดการในธุรกิจขนาดเล็กหรือเจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก

สถานภาพทางสังคมของพวกเขานั้นดีพอใช้และสถานะทางเศรษฐกิจของเขานั้นอยู่ระดับปานกลาง

อีกปัจจัยหนึ่งคือสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของครอบครัว ก่อนอื่น

ไม่มีพ่อแม่คนใดในหมู่ครอบครัวเหล่านี้ที่จะมีอิทธิพลอย่างชัดเจนต่อลูกๆ

ของพวกเขาในการเดินเข้าสู่เส้นทางของพหุวิทยาการหรือการทำนายโชคชะตา

เหล่านี้คือจำนวนไม่กี่ครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ดังกล่าว พ่อแม่ส่วนใหญ่แน่นอนข้างปกติ

ในเวลาเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงเลือกประชากร พระองค์ทรงกำหนดสภาพแวดล้อมประเภทนี้ให้พวกเขา

ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจแห่งการช่วยผู้คนให้รอดของพระองค์ เมื่อดูอย่างผิวเผิน

ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำอะไรซึ่งเป็นการเขย่าโลกเป็นพิเศษสำหรับมนุษย์

พระองค์แค่ทรงดำเนินการอย่างเงียบๆ และอย่างลับๆ ในการทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำต่อไป

อย่างล่อพระทัยและในความเงียบ แต่ในข้อเท็จจริงนั้น ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำ

พระองค์ทรงทำเพื่อที่จะวางรากฐานเพื่อความรอดของเจ้า

เพื่อเตรียมถนนเบื้องหน้าและสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อความรอดของเจ้า ถัดไป พระเจ้าทรงนำทุกๆ

บุคคลให้กลับมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ แต่ละบุคคลในเวลาที่ได้ถูกกำหนดไว้

เมื่อถึงตอนนั้นที่เจ้าได้ยืนพระสุรเสียงของพระเจ้า

นั่นเป็นเวลาเมื่อถึงตอนนั้นที่เจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อถึงคราที่การนี้เกิดขึ้น

บางคนได้กลายเป็นพ่อแม่เองแล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ ยังคงเป็นลูกของใครบางคนอยู่ อีกนัยหนึ่งคือ

บางคนได้แต่งงานและมีลูกแล้ว ในขณะที่บางคนยังคงเป็นโสด ยังไม่ได้เริ่มต้นครอบครัวของพวกเขาเอง

แต่ไม่ว่าสภาพการณ์ของเราจะเป็นอย่างไรก็ตาม

พระเจ้าได้ทรงกำหนดเวลาไว้แล้วที่พวกเขาจะถูกเลือกและเวลาที่พระกิตติคุณและพระวาระของพระองค์จะมา

ถึงเจ้า พระเจ้าได้ทรงกำหนดรูปแบบแวดล้อมไว้แล้ว

ซึ่งกำหนดตัดสินว่าด้วยบุคคลบางคนหรือบริบทบางอย่างซึ่งจะใช้ในการส่งผ่านข่าวประเสริฐต่อไปยังเจ้า

เพื่อที่เจ้าจะได้ยินพระวาระของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นทั้งหมดไว้ให้เจ้าแล้ว

ด้วยวิธีนี้ แม้มนุษย์ไม่ตระหนักว่ามันกำลังเกิดขึ้น

มนุษย์ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์และกลับสู่ครอบครัวของพระเจ้า

มนุษย์ยังติดตามพระเจ้าและเข้าสู่แต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์โดยไม่รู้ตัวอีกด้วย

โดยเข้าสู่แต่ละขั้นตอนของวิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมเพื่อมนุษย์

พระเจ้าทรงใช้วิธีใดเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งต่างๆ เพื่อมนุษย์ ณ เวลานี้? ก่อนอื่น
อย่างน้อยที่สุดก็คือการดูแลเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องที่มนุษย์ชื่นชม นอกเหนือจากนี้
พระเจ้าทรงกำหนดผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ
หลากหลายเพื่อที่มนุษย์จะให้เห็นการดำรงอยู่ของพระองค์และกิจการของพระองค์โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้
ตัวอย่างเช่น มีบางคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าเพราะใครบางคนในครอบครัวของพวกเขาเจ็บป่วย เมื่อคนอื่น ๆ
ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา พวกเขาก็เริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้า และการเชื่อนี้เกิดขึ้นเพราะสภาพการณ์นี้
ดังนั้นแล้วใครกันที่ได้จัดการเตรียมการสภาพการณ์นี้? (พระเจ้า) โดยความเจ็บป่วยนี้
มีบางครอบครัวที่ทุกคนเป็นผู้เชื่อ ในขณะที่มีครอบครัวอื่นๆ ที่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในครอบครัวที่เชื่อ
เมื่อดูอย่างผิวเผิน อาจดูเหมือนว่าใครบางคนในครอบครัวของเจ้าประสบกับโรคร้ายไข้เจ็บ
แต่ในข้อเท็จจริงแล้วมันเป็นสภาพเงื่อนไขที่ถูกประทานแก่เจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
—นี่คือความเมตตาของพระเจ้า
เพราะชีวิตครอบครัวนั้นยากลำบากสำหรับบางคนและพวกเขาไม่สามารถพบสันติสุขได้
เป็นไปได้ว่าโอกาสเหมาะที่จะทำบางสิ่งบางอย่างให้สำเร็จอาจนำเสนอตัวมันเอง—
ใครบางคนบอกต่อข่าวประเสริฐและกล่าวว่า “จงเชื่อในองค์พระเยซูเจ้าแล้วเจ้าจะมีสันติสุข” ด้วยเหตุนี้
โดยมิได้ตระหนักรู้ พวกเขายังได้มาเชื่อในพระเจ้าภายใต้รูปการณ์แวดล้อมอันเป็นธรรมชาติอย่างมาก
ดังนั้นแล้วนี่ไม่ใช่สภาพเงื่อนไขประเภทหนึ่งหรือ?
และข้อเท็จจริงที่ว่าครอบครัวของพวกเขาไม่ได้อยู่ในความสันติสุขคือพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขา
หรือไม่? ยังมีบางคนอีกเช่นกันที่มาเชื่อในพระเจ้าด้วยเหตุผลอื่นๆ
มีเหตุผลที่แตกต่างกันและหนทางที่แตกต่างกันของการเชื่อ แต่ไม่สำคัญว่าเหตุผลใดนำเจ้ามาเชื่อในพระองค์
มันทั้งหมดถูกจัดการเตรียมการและได้รับการทรงนำโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง ก่อนอื่น
พระเจ้าทรงใช้วิธีที่หลากหลายในการเลือกเจ้าและในการนำเจ้าเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์
นี่คือพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่บุคคลทุกคน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 161

ช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจในเรื่องเหล่านี้ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
พระองค์ไม่เพียงแต่ประทานพระคุณและพระพรแก่มนุษย์เหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยทำมาก่อน
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเกลี้ยกล่อมมนุษย์ให้ก้าวไปข้างหน้าอีกต่อไป ในระหว่างช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
มนุษย์ได้เห็นอะไรจากแง่มุมทั้งหมดของพระราชกิจของพระเจ้าที่เขาได้รับประสบการณ์มาแล้ว?
มนุษย์ได้เห็นความรักของพระเจ้าและการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
ในระหว่างช่วงเวลานี้พระเจ้าทรงจัดเตรียม ทรงสนับสนุน ทรงให้ความรู้แจ้ง และทรงนำมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์จะได้ค่อยๆ มารู้จักเจตนารมณ์ของพระองค์ รู้จักพระวณะที่พระองค์ตรัส
และความจริงที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ เมื่อมนุษย์อ่อนแอ เมื่อเขาท้อแท้ เมื่อเขาไม่มีที่ไหนให้หันไปหา
พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อชูใจ แนะนำ และให้กำลังใจมนุษย์
เพื่อที่วุฒิภาวะอันน้อยนิดของมนุษย์จะสามารถค่อยๆ เติบโตด้วยผลกำลัง ลูกขึ้นด้วยความคิดด้านบวก
และกลายเป็นเต็มใจที่จะร่วมมือกับพระเจ้า แต่เมื่อมนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือด้านทานพระองค์
หรือเมื่อมนุษย์เปิดเผยความเสื่อมทรามของเขา
พระเจ้าจะไม่ทรงแสดงความปรานีในการติสอนและการบ่มวินัยมนุษย์อย่างใดก็ดี
พระเจ้าจะทรงแสดงความขมขื่นปรนและความอดทนต่อความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน ความอ่อนแอ
และความไม่เป็นผู้นำของมนุษย์ ด้วยวิธีนี้ โดยผ่านทางพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำเพื่อมนุษย์
มนุษย์ค่อยๆ เป็นผู้ใหญ่ขึ้น เติบโตขึ้น และมารู้จักเจตนารมณ์ของพระเจ้า มารู้จักความจริงบางอย่าง
มารู้ว่าสิ่งใดเป็นด้านบวกและสิ่งใดเป็นด้านลบ มารู้ว่าความชั่วและความมีคดียคืออะไร
พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการเดียวในการติสอนและการบ่มวินัยมนุษย์ตลอดเวลา
แต่พระองค์ก็ไม่ทรงแสดงความขมขื่นปรนและความอดทนตลอดเวลา
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระองค์ทรงจัดเตรียมให้แต่ละบุคคลในวิธีที่แตกต่างกันในช่วงระยะที่แตกต่างกัน
และตามวุฒิภาวะและขีดความสามารถที่แตกต่างกันของพวกเขา
พระองค์ทรงทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อมนุษย์และด้วยต้นทุนที่ยิ่งใหญ่
มนุษย์ไม่ล่วงรู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้หรือเกี่ยวกับต้นทุนนี้
กระนั้นก็ตามในทางปฏิบัติทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นการดำเนินการกับแต่ละบุคคลอย่างแท้จริง
ความรักของพระเจ้าสัมพันธ์กับชีวิตจริง: โดยผ่านทางพระคุณของพระเจ้า
มนุษย์หลีกเลี่ยงความวิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า
และตลอดเวลานั้นพระเจ้าทรงแสดงความขมขื่นปรนซ้ำแล้วซ้ำอีกสำหรับความอ่อนแอของมนุษย์
การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ค่อยๆ

มารู้จักความเลื่อมทราและแก่นแท้ยิ่งซาตานของมวลมนุษย์ สิ่งซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียม
ความรู้แจ้งของพระองค์เกี่ยวกับมนุษย์

และการทรงนำของพระองค์ทั้งหมดเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์รู้จักแก่นแท้ของความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ
และรู้ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในสิ่งที่ผู้คนต้องการ ถนนเส้นที่พวกเขาควรใช้ พวกเขาใช้ชีวิตเพื่ออะไร

คุณค่าและความหมายของชีวิตของพวกเขา และวิธีเดินไปบนถนนข้างหน้า

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำให้ไม่สามารถแยกจากจุดประสงค์ดั้งเดิมหนึ่งประการของพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วอะไรคือจุดประสงค์นี้?

ทำไมพระเจ้าทรงใช้วิธีการเหล่านี้เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับมนุษย์?

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ใด? อีกนัยหนึ่ง

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นสิ่งใดในมนุษย์? พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับอะไรจากมนุษย์?

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นก็คือการที่หัวใจของมนุษย์สามารถฟื้นคืนได้

วิธีการเหล่านี้ที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจกับมนุษย์เป็นความพยายามต่อเนื่องเพื่อปลุกหัวใจของมนุษย์
เพื่อปลุกจิตวิญญาณของมนุษย์ เพื่อทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจว่าเขามาจากที่ไหน ใครกำลังนำ สนับสนุน
และจัดเตรียมให้เขา และใครได้อำนวยาตุให้มนุษย์มีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน

พวกมันเป็นวิถีทางเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้าใจว่าใครคือพระเจ้าผู้สร้าง เขาควรนมัสการใคร

ถนนประเภทใดที่เขาควรเดิน และในหนทางใดที่มนุษย์ควรมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พวกมันเป็นวิถีทางเพื่อค่อยๆ ฟื้นคืนหัวใจของมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์จะได้รู้จักพระทัยของพระเจ้า
เข้าใจพระทัยของพระเจ้า

และจับใจความได้ถึงการดูแลเอาใจใส่อันยิ่งใหญ่และความคิดที่อยู่เบื้องหลังพระราชกิจของพระองค์ในการช่วย
มนุษย์ให้รอด เมื่อหัวใจของมนุษย์ฟื้นคืน

มนุษย์ไม่ปรารถนาที่จะใช้ชีวิตด้วยอุปนิสัยอันต่ำทรามและเลื่อมทราอีกต่อไป

แต่กลับปรารถนาจะไล่ตามเสาะหาความจริงเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เมื่อหัวใจของมนุษย์ได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น มนุษย์ก็ย่อมสามารถตัดขาดตัวเองออกจากซาตานได้อย่างสิ้นเชิง

เขาจะไม่ถูกซาตานทำอันตรายอีกต่อไป ไม่ถูกควบคุมหรือถูกมันหลอกอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มนุษย์สามารถให้ความร่วมมืออย่างเป็นเชิงรุกในพระราชกิจของพระเจ้าและพระวาระของพระองค์เพื่อให้พระ
เจ้าสมดังพระทัย ด้วยเหตุนี้จึงบรรลุถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 6” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 162

การหาหรือที่เราเพิ่งได้จัดขึ้นเกี่ยวกับความชั่วของชาตาน ทำให้ทุกคนรู้สึกทราบดีว่า
มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางความทุกข์ใจอันใหญ่หลวง และรู้สึกว่าชีวิตของมนุษย์ถูกรุมเร้าด้วยโชคร้าย
แต่บัดนี้เมื่อเรากำลังพูดถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติกับมนุษย์
นั่นทำให้พวกเขารู้สึกอย่างไร? (มีความสุขมาก) เราสามารถเห็นได้ตอนนี้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการให้มนุษย์อย่างอุตสาหะนั้น ไม่มีจุดค้างพริ้ว
ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำนั้นปราศจากความผิดพลาด ซึ่งหมายความว่ามันไม่มีข้อบกพร่อง
ไม่จำเป็นต้องมีใครมาแก้ไข แนะนำ หรือทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ กับมัน
ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำเพื่อบุคคลทุกคนนั้น ไม่ต้องสงสัยเลย พระองค์ทรงนำทางทุกคนโดยการจูงมือ
ทรงดูแลเจ้าในทุกชั่วขณะที่กำลังผ่านไป และไม่เคยทรงห่างเจ้าแม้สักครั้ง
เมื่อผู้คนเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมแบบนี้และด้วยภูมิหลังแบบนี้
เราจะกล่าวได้หรือไม่ว่าในข้อเท็จจริงแล้วผู้คนเติบโตขึ้นในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้า? (ได้)
ดังนั้นแล้วตอนนี้พวกเขายังคงรู้สึกถึงสำนึกรับรู้ของการสูญเสียหรือไม่? มีใครบ้างไหมที่ยังคงรู้สึกท้อแท้?
มีใครบ้างไหมที่รู้สึกว่าพระเจ้าได้ทรงละทิ้งมวลมนุษย์? (ไม่) ถ้าเช่นนั้นแล้วจริงๆ
แล้วพระเจ้าได้ทรงทำอะไรกันแน่? (พระองค์ได้ทรงเฝ้าดูมวลมนุษย์)
ความคิดและการดูแลเอาใจใส่อันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นไม่ต้องสงสัยเลย
ที่มากไปกว่านั้นคือ ในการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นโดยไม่มีเงื่อนไขเสมอมา
พระองค์ไม่เคยทรงพึงประสงค์ให้เจ้าคนใดต้องรู้ราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อเจ้าเพื่อให้เจ้ารู้สึกสำนึกในพระคุณ
ของพระองค์อย่างลึกซึ้ง พระเจ้าได้ทรงเคยพึงประสงค์การนี้จากเจ้าหรือไม่? (ไม่)
ในช่วงระยะเวลาอันยาวนานของชีวิตมนุษย์
แทบจะทุกคนได้เคยเผชิญกับสถานการณ์อันตรายมากมายและเผชิญหน้ากับการทดลองมากมาย
นี่เป็นเพราะชาตานกำลังยืนข้างเจ้า ดวงตาของมันจับจ้องที่เจ้าตลอดเวลา เมื่อความวิบัติลุ่มเจ้า
ชาตานเพเลิดเพลินในการนี้ เมื่อภัยพิบัติเกิดขึ้นกับเจ้า เมื่อไม่มีอะไรเลยที่ถูกต้องสำหรับเจ้า
เมื่อเจ้ากลายเป็นดัดพันในโยของชาตาน ชาตานมีความสุขสำราญใหญ่หลวงจากสิ่งเหล่านี้
ในส่วน of สิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำอยู่นั้น พระองค์กำลังทรงปกป้องเจ้ากับทุกชั่วขณะที่กำลังผ่านไป
ทรงนำทางเจ้าให้ห่างจากโชคร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าและจากความวิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า
นี่คือเหตุผลที่เราคิดว่าทุกอย่างที่มนุษย์มี—สันติสุขและความชื่นบานยินดี
พระพรและความปลอดภัยส่วนบุคคล—ในข้อเท็จจริงแล้วทั้งหมดนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า
พระองค์ทรงนำและทรงกำหนดตัดสินใจชะตากรรมของแต่ละคน

แต่พระเจ้าทรงมีมโนคติที่หลงผิดมากเกินไปเกี่ยวกับพระฐานะของพระองค์
อย่างที่คุณบางคนพูดกันหรือไม่? พระเจ้าทรงประกาศกับเจ้าหรือไม่ว่า “เราคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากสิ่งทั้งปวง
เป็นเรานั้นเองที่ควบคุมดูแลพวกเจ้า พวกเจ้าต้องร้องขอความปรานีจากเรา
และการไม่เชื่อฟังจะถูกลงโทษด้วยความตาย”? พระเจ้าทรงเคยข่มขู่มวลมนุษย์ด้วยวิธีนี้หรือไม่? (ไม่)
พระองค์เคยตรัสหรือไม่ว่า “มวลมนุษย์นั้นเสื่อมทราม ดังนั้นจึงไม่สำคัญว่าเราปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร
และพวกเขาอาจได้รับการปฏิบัติในวิธีใดก็ได้”
เราไม่จำเป็นต้องทำการจัดการเตรียมการอันสมบูรณ์สำหรับพวกเขา”? พระเจ้าทรงคิดในด้วยวิธีนี้หรือไม่?
พระเจ้าทรงปฏิบัติพระองค์ในด้วยวิธีนี้หรือไม่? (ไม่) ในทางตรงกันข้าม
การปฏิบัติของพระเจ้าต่อแต่ละบุคคลนั้นเป็นไปอย่างจริงจังจริงใจ และด้วยความรับผิดชอบ
พระองค์ทรงปฏิบัติกับเจ้าอย่างรับผิดชอบมากกว่าที่เจ้าปฏิบัติกับตัวเอง นี่ไม่ใช่เช่นนั้นหรือหรือ?
พระเจ้าไม่ตรัสอย่างหาสาระไม่ได้
อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงโอ้อวดพระฐานะอันสูงส่งของพระองค์หรือหลอกลวงผู้คนอย่างตลกคณอง
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระองค์ทรงทำสิ่งต่างๆ ที่พระองค์เองทรงจำเป็นต้องทำอย่างสุจริตใจและอย่างเงียบๆ
สิ่งเหล่านี้ทำให้พระพร สันติสุข และความชื่นบานยินดีมาสู่มนุษย์ พวกมันนำพามนุษย์ไปสู่
สายพระเนตรของพระเจ้าและไปสู่ครอบครัวของพระองค์อย่างสงบสุขและอย่างมีความสุข
แล้วพวกเขาจึงดำเนินชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับความรอดของพระเจ้าด้วยเหตุผลและการคิดที่ปก
ติ ดังนั้นแล้วพระเจ้าได้ทรงเคยตีสองหน้ากับมนุษย์ในพระราชกิจของพระองค์หรือไม่?
พระองค์ได้ทรงเคยแสดงความเมตตาเทียมเท็จ
โดยก่อนอื่นหลอกลวงมนุษย์ด้วยการล่อลวงไม่ก็อย่างแล้วจึงทรงหันหลังไปหรือไม่? (ไม่)
พระเจ้าได้เคยตรัสอย่างหนึ่งแล้วจึงทรงทำอีกอย่างหรือไม่? พระเจ้าได้ทรงเคยทำสัญญาที่ทำไม่ได้และอวดตัว
ทรงบอกผู้คนว่าพระองค์สามารถทำการนี้เพื่อพวกเขาได้หรือช่วยทำการนั้นเพื่อพวกเขาได้ แต่แล้วก็ทรงหายไป
หรือไม่? (ไม่) ไม่มีการหลอกลวงในพระเจ้า ไม่มีความเทียมเท็จ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ
และพระองค์ทรงจริงแท้ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่ผู้คนสามารถเชื่อใจได้
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งผู้คนสามารถมอบความไว้วางใจในชีวิตของพวกเขาและทุกสิ่งที่พวกเขามีได้
เนื่องจากการไม่มีการหลอกลวงในพระเจ้า พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงจริงใจที่สุด? (ได้)
แน่นอนว่าพวกเราสามารถกล่าวได้! แม้คำว่า “จริงใจ” นั้นอ่อนด้อยเกินไป
มีความเป็นมนุษย์มากเกินไปเมื่อนำไปใช้กับพระเจ้า มีคำอื่นใดให้เราใช้หรือไม่?
เช่นนั้นคือขีดจำกัดของภาษาของมนุษย์ แม้ว่าจะค่อนข้างไม่เหมาะสมที่จะเรียกพระเจ้าว่า “จริงใจ”

กระนั้นก็ตามพวกเราจะใช้คำนี้สำหรับตอนนี้ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและจริงใจ

ดังนั้นแล้วเมื่อเราพูดถึงแง่มุมเหล่านี้ เรากำลังอ้างอิงถึงอะไร?

เรากำลังอ้างอิงถึงความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์และความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับซาตานหรือไม่?

ใช่ เราอาจกล่าวเช่นนั้นได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเห็นร่องรอยหนึ่งของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานในพระเจ้าได้

เราพูดถึงหรือไม่ในเรื่องนี้? อามีน? (อามีน!) เราไม่เห็นความชั่วของซาตานที่เปิดเผยให้เห็นในพระเจ้าเลย

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำและทรงเปิดเผยให้เห็นนั้นเป็นประโยชน์และช่วยมนุษย์ทั้งสิ้น

ทำอย่างเต็มที่เพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์ เต็มเปี่ยมด้วยชีวิตและให้มนุษย์มีถนนที่จะติดตามและมีทิศทางที่จะใช้

พระเจ้าไม่ทรงเสื่อมทราม และยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้เมื่อดูทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ

เราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์? (ได้)

เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงมีความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์อีกทั้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอย่างเดียวกันใดๆ

ของมวลมนุษย์หรือแก่นแท้ของซาตาน และไม่มีอะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้าที่มีความคล้ายคลึงใดๆ กับสิ่งเหล่านี้

จากมุมมองนี้เราสามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ทรงแสดงความเสื่อมทรามใดๆ

และการเปิดเผยแก่นแท้ของพระองค์เองในพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดล้วนแต่เป็นการยืนยันว่าพระเจ้าพระ

องค์เองทรงบริสุทธิ์ พวกเราเห็นการนี้หรือไม่? เพื่อที่จะรู้จักแก่นแท้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ตอนนี้เรามาคูสองแง่มุมนี้กัน: 1) ไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามในพระเจ้า 2)

แก่นแท้ของพระราชกิจต่อมนุษย์ของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นแก่นแท้ของพระเจ้าเอง

และแก่นแท้นี้เป็นด้านบวกทั้งสิ้น เนื่องจากสิ่งต่างๆ

ที่พระราชกิจทุกส่วนของพระเจ้านำมาสู่มนุษย์นั้นล้วนเป็นด้านบวก ก่อนอื่น

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์นั้นซื่อสัตย์—นี่ไม่ใช่เรื่องด้านบวกหรือ?

พระเจ้าทรงมอบปัญญาแก่มนุษย์—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์สามารถยังรู้ได้ระหว่างความดีและความชั่ว—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์เข้าใจความหมายและคุณค่าของชีวิตมนุษย์—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นเข้าไปข้างในแก่นแท้ของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ

ซึ่งสอดคล้องกับความจริง—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ? (ใช่ มันเป็นด้านบวก)

และผลลัพธ์ของทั้งหมดนี้ก็คือว่า มนุษย์ไม่ถูกซาตานหลอกอีกต่อไป

จะไม่ถูกซาตานทำอันตรายหรือควบคุมต่อเนื่องอีกต่อไป อีกนัยหนึ่ง

สิ่งเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากความเสื่อมทรามของซาตานโดยสิ้นเชิง

และดังนั้นจึงค่อยๆ เดิน ไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 163

มีเล่ห์เพทุบายหลักหกอย่างที่ชาตานิใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

อย่างแรกคือการควบคุมและการบีบบังคับ นั่นคือ ชาตานิจะทำทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อควบคุมหัวใจของเจ้า “การบีบบังคับ” หมายถึงอะไร? มันหมายถึงการใช้การข่มขู่และยุทธวิธีอันหนักแน่นเพื่อให้เจ้าเชื่อฟังมัน ทำให้เจ้าคิดถึงผลสืบเนื่องหากเจ้าไม่เชื่อฟัง เจ้ากลัวและไม่กล้าท้าทายมัน ดังนั้นเจ้าจึงนับนอนต่อมัน

อย่างที่สองคือการโกงและการใช้กลเม็ด “การโกงและการใช้กลเม็ด” นามาสังอะไร?

ชาตานิสร้างเรื่องราวและการโกหกบางอย่าง ใช้อุบายลวงเจ้าให้เชื่อในเรื่องเหล่านั้น

มันไม่เคยบอกเจ้าว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ แต่มันก็ไม่กล่าวตรงๆ ว่าเจ้าไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยพระเจ้า

มันไม่ใช่คำว่า “พระเจ้า” เลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้สิ่งอื่นๆ เป็นตัวแทน

โดยใช้สิ่งนี้เพื่อหลอกลวงเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยพื้นฐาน แน่ละ “การใช้กลเม็ด” นี้รวมถึงแง่มุมต่างๆ มากมาย ไม่ใช่แค่ด้านนี้เท่านั้น

อย่างที่สามคือการสั่งสอนที่หนักแน่น ผู้คนถูกสั่งสอนอย่างหนักแน่นด้วยสิ่งใด?

การสั่งสอนที่หนักแน่นทำโดยทางเลือกของมนุษย์เองหรือไม่? มันทำด้วยความยินยอมของมนุษย์หรือไม่? (ไม่)

ต่อให้เจ้าไม่ยินยอม ก็ไม่มีอะไรที่เจ้าสามารถทำได้เกี่ยวกับมัน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า ชาตานิสั่งสอนเจ้า ปลุกฝังเจ้าด้วยการคิดของมัน กฎเกณฑ์ชีวิตของมัน และแก่นแท้ของมัน

อย่างที่สี่คือการข่มขู่และการหลอกล่อ นั่นคือ ชาตานิใช้เล่ห์เพทุบายหลากหลายเพื่อให้เจ้ายอมรับมัน

ติดตามมัน และทำงานปรนนิบัติมัน มันจะทำอะไรก็ตามเพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของมัน

บางครั้งมันให้ความช่วยเหลือเล็กน้อยแก่เจ้า โดยตลอดเวลานั้นก็ล่อลวงเจ้าให้กระทำความบาป

หากเจ้าไม่ติดตามมัน มันจะทำให้เจ้าทนทุกข์และลงโทษเจ้า

และใช้วิธีหลากหลายเพื่อโจมตีและทำให้เจ้าติดบ่วง

อย่างที่ห้าคือการหลอกลวงและความตายด้าน “การหลอกลวงและความตายด้าน”

คือเมื่อชาตานิเรียบเรียงถ้อยคำที่ฟังดูอ่อนหวานและแนวคิดที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

เพื่อให้ดูราวกับว่ามันกำลังนึกถึงสถานการณ์ฝ่ายเนื้อหาของผู้คน ถึงชีวิตและอนาคตของพวกเขา

เมื่อที่จริงแล้วเป้าหมายเดียวของมันคือการหลอกเจ้า

แล้วมันก็ทำให้เจ้าตายด้านเพื่อที่เจ้าจะไม่ว่าอะไรถูกและอะไรผิด

เพื่อที่เจ้าจะได้ถูกอุบายหลอกโดยที่ไม่รู้ตัวและดังนั้นจึงมาอยู่ใต้การควบคุมของมัน

อย่างที่หกคือการทำลายร่างกายและจิตใจ ส่วนใดของมนุษย์ที่ชาตานทำลาย?

(จิตใจของมนุษย์และการดำรงอยู่ทั้งหมด) ชาตานทำลายจิตใจของเจ้า ทำให้เจ้าไร้พลังที่จะต้านทาน

หมายความว่า หัวใจของเจ้าหันไปหาชาตานทีละน้อยๆ โดยไม่คำนึงถึงตัวเจ้าเอง

มันปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ในตัวเจ้าทุกวัน ใช้แนวคิดและวัฒนธรรมเหล่านี้ทุกวันเพื่อชักจูงและเตรียมเจ้าให้พร้อม
บ่อนทำลายเจตจำนงของเจ้าทีละน้อยๆ เพื่อที่ในท้ายที่สุดเจ้าไม่อยากจะเป็นคนดีอีกต่อไป

เพื่อที่เจ้าไม่ปรารถนาจะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่เจ้าเรียกว่า “ความชอบธรรม” อีกต่อไป โดยที่ไม่รู้ตัว

เจ้าไม่มีพลังใจที่จะวายทวนกระแสอีกต่อไป แต่กลับไหลไปตามมัน “ความวิบัติ”

หมายความว่าชาตานทรمانผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขากลายเป็นเงาของตัวเอง ไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไป

นี่คือเวลาที่ชาตานงูโจม เกาะกุมและกลืนกินพวกเขา

เล่ห์เพทุบายแต่ละอย่างเหล่านี้ที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม ทำให้มนุษย์ไร้พลังกำลังที่จะต้านทาน

เล่ห์เพทุบายอย่างใดอย่างหนึ่งเหล่านี้สามารถเป็นอันตรายถึงชีวิตต่อมนุษย์ อีกนัยหนึ่ง

อะไรก็ตามที่ชาตานทำและเล่ห์เพทุบายใดๆ ที่มันใช้สามารถทำให้เจ้าเสื่อมได้

สามารถนำเจ้าไปอยู่ภายใต้การควบคุมของชาตาน และสามารถทำให้เจ้าติดหล่มแห่งความชั่วและความบาป

เหล่านี้คือเล่ห์เพทุบายที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 164

สำหรับตอนนี้ ความเข้าใจซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรับรู้ของเจ้าเกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้า ยังคงกำหนดให้ต้องมีช่วงเวลาอันยาวนานที่จะเรียนรู้ ที่จะยืนยัน ที่จะรู้สึก และที่จะผ่านประสบการณ์กับมัน จนกระทั่งถึงวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะรู้ จากใจกลางหัวใจของเจ้า ว่า “ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า” หมายถึงว่าแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่มีข้อบกพร่อง ว่าความรักของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว และเจ้าจะรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นไม่ต่างพร้อยและไม่สามารถคำนิยามได้

แง่มุมเหล่านี้ของแก่นแท้ของพระเจ้าไม่ใช่แค่พระวณะที่พระองค์ทรงใช้เพื่อโอ้อวดพระฐานะของพระองค์ แต่ในทางตรงกันข้ามพระองค์ทรงใช้แก่นแท้ของพระองค์เพื่อปฏิบัติกับแต่ละคนและทุกคนด้วยความจริงใจอันสงบเงียบ อีกนัยหนึ่ง แก่นแท้ของพระเจ้าไม่ว่างเปล่า และไม่ใช่เรื่องของทฤษฎีหรือเรื่องของคำสอน และแน่นอนว่าไม่ใช่ความรู้อย่างหนึ่ง ไม่ใช่การศึกษาอย่างหนึ่งสำหรับมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แก่นแท้ของพระเจ้ากลับเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงของการกระทำของพระเจ้าเองและแก่นแท้ของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นที่ถูกเปิดเผย มนุษย์ควรรู้จักแก่นแท้และจับใจความได้ เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำและพระวณะทุกคำที่พระองค์ตรัสนั้นมีคุณค่าใหญ่หลวงและมีนัยสำคัญใหญ่หลวงต่อบุคคลทุกๆ คน เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถตระหนักถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงเอกลักษณ์” ได้อย่างแท้จริง เจ้าจะไม่เพื่อฝันอีกต่อไป โดยคิดว่ามีเส้นทางอื่นๆ

นอกเหนือจากเส้นทางนี้ที่เจ้าสามารถเลือกเดิน และเจ้าจะไม่เต็มใจทรยศทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าอีกต่อไป เพราะแก่นแท้ของพระเจ้าบริสุทธิ์ นั้นหมายความว่าโดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถเดินข้ามผ่านชีวิตบนเส้นทางแห่งความสว่างที่ชอบธรรมได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถรู้ความหมายของชีวิตได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถดำเนินชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและทั้งมีและรู้จักความจริงได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถได้รับชีวิตจากความจริงได้ เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยเจ้าให้หลบเลี่ยงความชั่วและปลดปล่อยเจ้าจากอันตรายและการควบคุมของซาตานได้ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ไม่มีใครและไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ได้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ทนทุกข์อีกต่อไป การนี้กำหนดตัดสินโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงช่วยเจ้าให้รอดอย่างไม่เห็นแก่ตัวเลย
เฉพาะพระเจ้าเท่านั้นที่ทำยที่สุดแล้วทรงรับผิดชอบต่ออนาคตของพวกเจ้า
ต่อชะตาชีวิตของพวกเจ้าและต่อชีวิตของพวกเจ้า และพระองค์ทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งเพื่อเจ้า
นี่คือบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะสามารถสัมผัสได้
เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะมีแก่นแท้เจกเช่นแก่นแท้ของพระเจ้า
ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดมีความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอดหรือนำทางเจ้าได้
นี่คือความสำคัญของแก่นแท้ของพระเจ้าต่อมนุษย์
บางทีพวกเจ้าอาจรู้สึกว่าย่ำแย่ที่เราได้กล่าวเหล่านี้ อาจช่วยได้เล็กน้อย โดยหลักการ
แต่หากเจ้าไล่ตามเสาะหาความจริง หากเจ้ารักความจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้มารับประสบการณ์กับวิธีที่ถ้อยคำเหล่านี้จะไม่เพียงเปลี่ยนชะตาชีวิตของเจ้าเท่านั้น
แต่ยังไปกว่านั้นถ้อยคำเหล่านี้จะนำเจ้าไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 165

เราอยากจะพูดกับพวกเจ้าเกี่ยวกับบางสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำเมื่อตอนต้นของการชุมนุมของพวกเราวันนี้ซึ่งทำให้เราประหลาดใจ พวกเจ้าบางคนอาจกำลังบ่มเพาะสำนึกรับรู้แห่งความกตัญญู

บางทีเจ้าอาจกำลังรู้สึกสำนึกในบุญคุณ และดังนั้นอารมณ์ของเจ้าจึงนำมาซึ่งการกระทำอันสอดคล้องกัน

สิ่งที่เจ้าได้ทำไม่ใช่อะไรบางอย่างที่จำเป็นต้องได้รับการดำเนินคดี มันไม่ใช่ทั้งถูกหรือผิด

แต่เราอยากให้พวกเจ้าเข้าใจอะไรบางอย่าง สิ่งที่เราต้องการให้เจ้าเข้าใจคืออะไร? ก่อนอื่น

เราอยากถามพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเจ้าเพิ่งไปทำตอนนี้

มันใช่การหมอบกราบหรือการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการหรือไม่? ใครบอกเราได้หรือไม่?

(พวกเราเชื่อมั่นว่ามันคือการหมอบกราบ) พวกเจ้าเชื่อมั่นว่ามันคือการหมอบกราบ

ถ้าอย่างนั้นแล้วอะไรคือความหมายของการหมอบกราบ? (นมัสการ) ถ้าอย่างนั้นแล้ว

อะไรคือการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการ? เราไม่เคยสามัคคีธรรมเกี่ยวกับการนี้กับพวกเจ้ามาก่อน

แต่วันนี้เรารู้สึกว่าจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น พวกเจ้าหมอบกราบในการชุมนุมตามปกติของเจ้าหรือไม่? (ไม่)

พวกเจ้าหมอบกราบเมื่อเจ้ากล่าวคำอธิษฐานของเจ้าหรือไม่? (หมอบกราบ) เมื่อสถานการณ์อำนวย

เจ้าหมอบกราบแต่ละครั้งที่เจ้าอธิษฐานหรือไม่? (หมอบกราบ) นั่นก็ดีแล้ว

แต่สิ่งที่เราอยากให้พวกเจ้าเข้าใจวันนี้ก็คือว่า

พระเจ้าเพียงทรงยอมรับการคุกเข่าแสดงความเคารพของผู้คนสองประเภทเท่านั้น

พวกเราไม่จำเป็นต้องค้นหาข้อมูลจากพระคัมภีร์หรือความประพจน์และการประพจน์ตนของบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณใดๆ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ขณะนี้ เราจะบอกอะไรบางอย่างที่เป็นจริงแก่พวกเจ้า เริ่มแรก

การหมอบกราบและการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการนั้นไม่ใช่เรื่องเดียวกัน

ทำไมพระเจ้าจึงทรงยอมรับการคุกเข่าแสดงความเคารพของบรรดาผู้ที่หมอบกราบด้วยตัวเอง?

เป็นเพราะพระเจ้าทรงเรียกใครบางคนให้มาหาพระองค์และทรงเรียกบุคคลนี้ให้ยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า

เพื่อที่พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เขาหมอบกราบเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ นี่คือนุคคลประเภทแรก

ประเภทที่สองคือการคุกเข่าเพื่อนมัสการของใครบางคนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

มีเพียงผู้คนสองประเภทนี้เท่านั้น ดังนั้นแล้วพวกเจ้าเป็นคนประเภทไหน? พวกเจ้าสามารถบอกได้หรือไม่?

นี่คือความจริง แม้ว่ามันอาจทำร้ายความรู้สึกของเจ้าเล็กน้อย

ไม่มีอะไรที่จะกล่าวเกี่ยวกับการคุกเข่าแสดงความเคารพของผู้คนช่วงระหว่างการอธิษฐาน—

นี่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นอย่างที่มีนัยจะเป็น

เพราะเมื่อผู้คนอธิษฐานโดยมากแล้วเป็นการอธิษฐานเพื่อให้ได้อะไรบางอย่าง

เป็นการเปิดหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้าและมาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์กับพระองค์

มันเป็นการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนด้วยหัวใจต่อหัวใจกับพระเจ้า
การนมัสการด้วยการคุกเข่าไม่ควรเป็นแค่พิธีรีตอง
เราไม่ได้หมายความว่าเราจะดำเนินชีวิตสำหรับสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำวันนี้
เราแค่ต้องการทำให้เป็นที่ชัดเจนต่อพวกเจ้าเพื่อที่เจ้าจะเข้าใจหลักการนี้—เจ้ารู้เรื่องนี้ หรือไม่ใช่? (ใช่ พวกเรารู้)
เรากำลังบอกเรื่องนี้กับเจ้าเพื่อที่เรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นแล้ว
ผู้คนมีโอกาสมะเหมาะที่จะมอบกราบและคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าย่างหรือไม?
มันไม่ใช่ว่าจะไม่มีวันมีโอกาสนี้ ไม่ช้าก็เร็ววันนั้นจะมาถึง แต่เวลานั้นไม่ใช่ตอนนี้ เจ้าเห็นหรือไม่?
เรื่องนี้ทำให้พวกเจ้าอารมณ์เสียหรือไม่? (ไม่) นั่นก็ดีแล้ว
บางทีถ้อยคำเหล่านี้อาจจะสร้างแรงจูงใจหรือคลายพวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถรู้ในหัวใจของพวกเจ้าถึงสถานะ
การณ์ที่ยากลำบากปัจจุบันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
และรู้ว่าความสัมพันธ์ประเภทใดที่มีอยู่ตอนนี้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
แม้ว่าพวกเราได้พูดถึงและแลกเปลี่ยนเพิ่มเติมบ้างไปเมื่อไม่นานมานี้
ความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้ายังคงไม่เพียงพอเอาเสียเลย
มนุษย์ยังคงต้องเดินทางอีกยาวไกลไปบนถนนแห่งการพยายามที่จะเข้าใจพระเจ้าสายนี้
ไม่ใช่เจตนาธรรมของเราที่จะทำให้พวกเจ้าทำการนี้ให้เป็นเรื่องเร่งด่วน
หรือเพื่อเร่งรีบจะแสดงความมุ่งมั่นปรารถนาหรือความรู้สึกประเภทเหล่านี้
สิ่งที่พวกเจ้าได้ทำวันนี้อาจเผยให้เห็นและแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเจ้า และเราได้รู้สึกถึงพวกมัน
ดังนั้นในขณะที่พวกเจ้ากำลังทำมันอยู่ เราแค่ต้องการยืนยันและมอบความปรารถนาดีของเราแก่พวกเจ้า
เพราะเราปรารถนาให้พวกเจ้าทั้งหมดอยู่ดี ดังนั้น ในทุกๆ ถ้อยคำและทุกๆ การกระทำของเรา
เราทำอย่างเต็มที่เพื่อช่วยพวกเจ้า เพื่อนำพวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถมีความเข้าใจที่ถูกต้องและมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่ง
พวกเจ้าสามารถจับใจความการนี้ได้ หรือไม่? (ได้) นั่นก็ดีแล้ว
แม้ว่าผู้คนมีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันหลากหลายของพระเจ้า แง่มุมต่างๆ
ของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นและพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ
ส่วนใหญ่ของความเข้าใจนี้ไม่ไปไกลเกินกว่าการอ่านพระวจนะบนหน้ากระดาษ
หรือการทำความเข้าใจพระวจนะเหล่านั้นในหลักการ หรือแค่การคิดถึงพระวจนะเหล่านั้น
สิ่งที่ผู้คนขาดมากที่สุดคือความเข้าใจจริงและความเข้าใจลึกซึ้งที่มาจากประสบการณ์จริง
แม้ว่าพระเจ้าทรงใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อปลุกหัวใจของมนุษย์ให้ตื่น
ยังคงมีถนนอันยาวไกลที่จะต้องเดินก่อนที่การนี้จะสำเร็จลุล่วง

เราไม่ต้องการเห็นใครก็ตามรู้สึกราวกับว่าพระเจ้าได้ทรงทิ้งพวกเขาไว้ในความหนาวเย็น
ว่าพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาหรือได้หันหลังให้กับพวกเขา
ทั้งหมดที่เราต้องการเห็นก็คือทุกคนอยู่บนถนนเพื่อการไล่ตามเสาะหาความจริงและการพยายามเข้าใจพระเจ้า
โดยเดินหน้าอย่างหาญกล้าด้วยความตั้งใจแน่วแน่อันไม่เปลี่ยนแปลง
โดยปราศจากความสงสัยเคลือบแคลงหรือภาระใดๆ ไม่สำคัญว่าเจ้าได้กระทำความผิดใด
ไม่สำคัญว่าเจ้าได้ไถลห่างไปไกลเพียงใด หรือเจ้าได้ล่องลอยลึกลับอย่างรุนแรงเพียงใด
จงอย่าปล่อยให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นภาระหรือสัมภาระส่วนเกินที่เจ้าต้องแบกไปด้วยในการไล่ตามเสาะหาการเข้าใจพระเจ้าของเจ้า จงเดินไปข้างหน้าต่อไป
พระเจ้าทรงเก็บความรอดของมนุษย์ไว้ในพระทัยของพระองค์ตลอดเวลา นี่ไม่มีวันเปลี่ยน
นี่คือส่วนที่ล้ำค่ามากที่สุดของแก่นแท้ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การรู้จักพระเจ้า 5

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 166

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าความรู้ใดที่เป็นกุญแจสำคัญไปสู่การเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า?
มีหลายอย่างที่อาจกล่าวได้จากประสบการณ์เกี่ยวกับหัวข้อนี้
แต่ก่อนอื่นมีประเด็นหลักอยู่สองสามข้อที่เราต้องบอกพวกเจ้า เพื่อเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพวกเจ้า
คนเราต้องเข้าใจความรู้สึกของพระเจ้าก่อน กล่าวคือ พระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดสิ่งใด
พระองค์ทรงรักสิ่งใด พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนและทรงปรานีต่อผู้ใด
และพระองค์ประทานความปรานีนั้นแก่ผู้คนชนิดใด นี่คือประเด็นหลักหนึ่ง คนเรายังต้องเข้าใจด้วยว่า
ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงดิงามเพียงใด ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงมีความปรานีและความรักต่อผู้คนมากเพียงใด
พระเจ้าไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้พระสถานภาพและตำแหน่งของพระองค์ขุ่นเคือง
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้ความทรงเกียรติของพระองค์ขุ่นเคือง
ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงรักผู้คน พระองค์ก็ไม่ทรงพะเน้าพะนอพวกเขา พระองค์ทรงมอบความรักของพระองค์
ความปรานีของพระองค์ และความยอมผ่อนปรนของพระองค์ให้แก่ผู้คน
แต่พระองค์ไม่เคยทรงประคบประหงมพวกเขา พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์และขีดจำกัดของพระองค์
ไม่ว่าเจ้าจะได้รู้สึกถึงความรักของพระเจ้ามามากเพียงใด ไม่ว่าความรักนั้นอาจจะลึกซึ้งเพียงใด
เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้างั้นเช่นที่เจ้าจะปฏิบัติต่ออีกบุคคลหนึ่ง
ในขณะที่จริงอยู่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนทนอมอย่างที่สุด
หากบุคคลหนึ่งมองพระเจ้าว่าทรงเป็นแค่บุคคลอีกคนหนึ่ง
ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอีกอย่างหนึ่ง เหมือนเป็นมิตรสหายหรือวัตถุสำหรับนมัสการ
เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงซ่อนเร้นพระพักตร์ของพระองค์จากพวกเขาและทรงละทิ้งพวกเขา
นี่คือพระอุปนิสัยของพระองค์ และผู้คนต้องไม่ทำอย่างสิ้นคิดกับประเด็นปัญหานี้ ดังนั้น
บ่อยครั้งที่พวกเรามองเห็นพระวณะเช่นนี้ที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์ว่า
ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เดินทางไปบนถนนกี่สายแล้ว พวกเจ้าได้ทำงานไปมากเพียงใดแล้ว
หรือพวกเจ้าได้สู้ทนกับความทุกข์ไปมากเพียงใดแล้ว ทันทีที่เจ้าทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง
พระองค์จะทรงชดใช้คืนให้เจ้าแต่ละคนบนพื้นฐานของสิ่งที่เจ้าได้ทำไป
ความหมายของการนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนทนอมอย่างที่สุด
ถึงกระนั้นผู้คนก็ต้องไม่ปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายคนหนึ่งหรือญาติคนหนึ่ง จงอย่าเรียกพระเจ้าว่า
“เพื่อน” ไม่สำคัญว่าเจ้าได้รับความรักจากพระองค์มากเพียงใด
ไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงมอบความยอมผ่อนปรนให้เจ้ามากเพียงใด
เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายของเจ้า นี่คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

เจ้าเข้าใจหรือไม่? เราจำเป็นต้องพูดเกี่ยวกับการนี้มากกว่านี้หรือไม่?

พวกเจ้ามีความเข้าใจอันใดก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการนี้บ้างหรือไม่? พูดโดยทั่วไปแล้ว

นี่เป็นความผิดที่ง่ายที่สุดที่ผู้คนจะทำ ไม่ว่าพวกเขาจะเข้าใจคำสอนทั้งหลายหรือไม่

หรือว่าพวกเขาไม่เคยได้ใคร่ครองประเด็นปัญหานี้มาก่อนก็ตาม เมื่อผู้คนทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง
นั้นอาจจะไม่ใช่เพราะเหตุการณ์หนึ่งหรือสิ่งหนึ่งที่พวกเขาพูดไป

แต่เพราะทำที่ที่พวกเขามีและสถานะที่พวกเขาเป็นอยู่มากกว่า นี่คือสิ่งที่น่าขำขันอย่างยิ่ง

ผู้คนบางคนเชื่อว่าพวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า ว่าพวกเขามีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

และพวกเขาอาจจะถึงขั้นทำบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

พวกเขาเริ่มรู้สึกเท่าเทียมกับพระเจ้าและรู้สึกว่าพวกเขาได้กรุยทางพาตัวเองเข้าสู่มิตรภาพกับพระเจ้าแล้วอย่างแ
บยล ความรู้สึกชนิดเหล่านี้ผิดอย่างมหันต์

หากเจ้าไม่มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการนี้—หากเจ้าไม่เข้าใจการนี้อย่างชัดเจน—เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทำให้พ
ระเจ้าทรงขุ่นเคืองและทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ขุ่นเคืองอย่างง่ายดายยิ่ง บัดนี้เจ้าเข้าใจการนี้ใช่หรือไม่?

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่เป็นเอกลักษณ์หรือ?

สิ่งนั้นจะสามารถจะมีบุคลิกลักษณะหรือจุดยืนทางศีลธรรมเสมอเหมือนกันกับมนุษย์ได้หรือไม่?

ไม่มีวันเสมอเหมือนกันได้เลย ดังนั้น เจ้าต้องไม่ลืมว่า ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร

หรือพระองค์มีคำริถึงผู้คนอย่างไร ตำแหน่ง สิทธิอำนาจ และพระสถานภาพของพระเจ้าย่อมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

สำหรับมวลมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งและเป็นพระผู้สร้างเสมอ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 167

เรื่องเล่าที่ 1 เมล็ดพันธุ์ แผ่นดินโลก ต้นไม้ แสงอาทิตย์ นก และมนุษย์

เมล็ดพันธุ์เล็กๆ เมล็ดพันธุ์หนึ่งตกลงสู่แผ่นดินโลก ฝนตกหนัก และเมล็ดพันธุ์นั้นก็ได้เติบโตเป็นหน่ออ่อน ในขณะที่รากของมันชอกซอนเข้าไปในดินที่อยู่ข้างใต้อย่างช้าๆ หน่อนี้เติบโตสูงขึ้นตามเวลา โดยสัณฐานสายลมอันใจร้ายและสายฝนอันเกรี้ยวกราด

เป็นพยานการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลขณะที่ดวงจันทร์เปลี่ยนเป็นข้างขึ้นและข้างแรม ในฤดูร้อน แผ่นดินโลกได้นำของประทานที่เป็นน้ำออกมาใช้เพื่อที่หน่อที่อ่อนนั้นอาจสูทความร้อนที่แผดเผาของฤดูร้อนนั้นไปได้ และเพราะแผ่นดินโลกนี้เอง หน่อที่อ่อนนั้นจึงไม่ท่วมท้นด้วยความร้อน

และด้วยเหตุนี้เองความร้อนที่เลวร้ายที่สุดของฤดูร้อนก็ได้ผ่านพ้นไป เมื่อฤดูหนาวมาถึง

แผ่นดินโลกได้ห่อหุ้มหน่อที่อ่อนไว้ให้อุ่นกอดอ้อนอบอุ่นของมัน

และแผ่นดินโลกกับหน่อที่อ่อนนั้นก็ได้อบกอดกันอย่างแนบแน่น แผ่นดินโลกให้ความอบอุ่นแก่หน่อที่อ่อน

และด้วยเหตุนี้มันจึงได้รอดชีวิตจากความหนาวเหน็บของฤดูหนาว

ไม่ได้รับอันตรายจากพายุลมหนาวและพายุหิมะ เมื่อมีแผ่นดินโลกเป็นที่กำบัง

หน่อที่อ่อนก็เติบโตอย่างกล้าหาญและมีความสุข ได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่เห็นแก่ตัวโดยแผ่นดินโลก

มันเติบโตอย่างมีสุขภาพและแข็งแรง มันเติบโตอย่างมีความสุข ขับร้องอยู่ในสายฝน

เดินร่าและแกว่งไกวอยู่ในสายลม หน่อที่อ่อนและแผ่นดินโลกพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

หลายปีผ่านไป และหน่อที่อ่อนก็ได้เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้สูงตระหง่าน มันยืนหยัดอย่างแข็งแรงอยู่บนแผ่นดินโลก มีกิ่งก้านสาขาหนาที่ประดับยอดด้วยใบนับไม่ถ้วน

รากของต้นไม้ยังคงขุดเข้าไปในแผ่นดินโลกดังเช่นที่พวกมันได้เคยทำมาก่อน

และบัดนี้รากนั้นได้ดิ่งลึกเข้าไปในดินที่อยู่ข้างใต้ แผ่นดินโลกซึ่งครั้งหนึ่งเคยปกป้องหน่อเล็กๆ นี้ไว้

ตอนนี้ได้เป็นรากฐานสำหรับต้นไม้ที่เปี่ยมพละกำลังต้นหนึ่ง

รังสีของแสงอาทิตย์ฉายส่องลงมาบนต้นไม้

ต้นไม้แกว่งไกวร่างของมันและยึดเหยียดแขนของมันกว้างออกไปและหายใจอย่างลึกลับด้วยอากาศของแสงอาทิตย์ พื้นเบื้องล่างหายใจไปพร้อมกันกับต้นไม้ และแผ่นดินโลกรู้สึกได้รับการสร้างใหม่ เมื่อมันเอง

สายลมโชยสดชื่นก็ได้พัดออกมาจากท่ามกลางกิ่งก้านเหล่านั้น และต้นไม้ก็สั่นไหวด้วยความปิติยินดี

กระเพื่อมด้วยพลังงาน ต้นไม้และแสงอาทิตย์พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

ผู้คนนั่งไ้ร่มเงาเย็นฉ่ำของต้นไม้และอาบแดดในอากาศหอมหวานชื่นใจ
อากาศได้ชำระหัวใจและปอดของพวกเขาให้สะอาด และมันได้ชำระเลือดภายในตัวพวกเขาให้สะอาด
และร่างกายของพวกเขาก็ไม่แข็งหรืออ่อนแออีกต่อไป ผู้คนและต้นไม้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

ฝูงนกน้อยที่กำลังส่งเสียงร้องจ๊ับๆ ร่อนลงบนกิ่งก้านของต้นไม้
บางทีพวกมันก็อาจจะลงสู่พื้นดินตรงนั้นเพื่อหลบเลียงนกล่า หรือเพื่อผสมพันธุ์และฟักลูกนกน้อยของพวกมัน
หรือบางทีพวกมันเพียงแค่หยุดพักสักชั่วขณะหนึ่ง นกและต้นไม้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

รากของต้นไม้ที่คดเคี้ยวและพันเกี่ยวกันขุดลึกลงในแผ่นดินโลก ด้วยลำต้นของมัน
มันได้กำบังแผ่นดินโลกจากลมและฝน
และมันยึดขยายกิ่งก้านของมันออกไปเพื่อปกป้องแผ่นดินโลกที่อยู่เบื้องใต้เท้าของมัน
ต้นไม้ทำเช่นนั้นเพราะแผ่นดินโลกคือมารดาของมัน พวกมันเสริมความแข็งแกร่งให้กันและกัน
และพึ่งพากันและกัน และพวกมันจะไม่มีวันแยกจากกัน...

.....

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเพิ่งได้พูดถึงนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขารู้ได้เห็นมาก่อน ตัวอย่างเช่น
เมล็ดพันธุ์—พวกมันเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้
และแม้ว่าเจ้าอาจจะไม่สามารถมองเห็นทุกรายละเอียดของกระบวนการนี้ เจ้าก็รู้ว่ามันเกิดขึ้น มิใช่หรือ?
เจ้ารู้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกและแสงอาทิตย์ด้วยเช่นกัน
ภาพลักษณ์ของนกที่เกาะอยู่บนต้นไม้ก็เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนเคยเห็น ใช่หรือไม่?
และภาพลักษณ์ของผู้อื่นที่ทำให้พวกเขาเองเย็นฉ่ำอยู่ในร่มเงาของต้นไม้—นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้
ได้เห็น ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอยู่ในภาพลักษณ์เดียว
ภาพลักษณ์นั้นจะทำให้เกิดความรู้สึกใด? (ความรู้สึกถึงความกลมเกลียว)
แต่ตัวอย่างจากสิ่งเหล่านั้นในภาพลักษณ์ดังกล่าวมาจากพระเจ้าหรือไม่? (ใช่) ในเมื่อสิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้า
พระเจ้าทรงรู้คุณค่าและนัยสำคัญของการดำรงอยู่ทางแผ่นดินโลกของสิ่งที่แตกต่างกันเหล่านั้นทั้งปวง
เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อพระองค์ได้ทรงวางแผนและได้ทรงสร้างแต่ละสิ่ง
พระองค์ได้ทรงทำดังนั้นด้วยความตั้งใจ และเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น
แต่ตัวอย่างก็อ้อมเอิบด้วยชีวิต
สภาพแวดล้อมที่พระองค์ได้ทรงสร้างเพื่อการดำรงอยู่ของมวลมนุษยชาติที่เพิ่งได้บรรยายไปในเรื่องเล่าของพวกเขา
นั่น เป็นเรื่องเล่าที่เมล็ดพันธุ์และแผ่นดินโลกพึ่งพาอาศัยกันและกัน ที่ซึ่งมนุษย์สามารถบำรุงเลี้ยงเมล็ดพันธุ์
และเมล็ดพันธุ์ผูกติดกับแผ่นดินโลก

สัมพันธภาพนี้ได้รับการลิขิตไว้โดยพระเจ้าในตอนเริ่มแรกแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ฉากของต้นไม้
แสงอาทิตย์ นก

และพวกมนุษย์เป็นการบรรยายภาพสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเพื่อมวลมนุษย์
ก่อนอื่น ต้นไม้ไม่สามารถไปจากแผ่นดินโลกได้ อีกทั้งมันไม่สามารถอยู่โดยปราศจากแสงอาทิตย์ได้ ดังนั้น
พระประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างต้นไม้คืออะไร?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับแผ่นดินโลกเท่านั้นได้หรือไม่?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับนกเท่านั้นได้หรือไม่?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับผู้คนเท่านั้นได้หรือไม่? (ไม่ได้)

สัมพันธภาพระหว่างสิ่งเหล่านั้นเป็นอย่างไร?

สัมพันธภาพระหว่างสิ่งเหล่านั้นเป็นสัมพันธภาพแห่งการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึงพาอาศัยกัน

และไม่อาจแยกจากกันได้ กล่าวคือ แผ่นดินโลก ต้นไม้ แสงอาทิตย์ นก

และผู้คนพึงพากันและกันเพื่อการดำรงอยู่และการเลี้ยงดูกันและกัน ต้นไม้คุ้มครองปกป้องแผ่นดินโลก

และแผ่นดินโลกก็เลี้ยงดูต้นไม้ แสงอาทิตย์จัดเตรียมให้แก่ต้นไม้

ในขณะที่ต้นไม้ได้รับอากาศสดชื่นจากแสงอาทิตย์และลดทอนความร้อนที่แผดเผาของดวงอาทิตย์บนแผ่นดินโลก
ผู้ใดได้ประโยชน์จากการนี้ในท้ายที่สุด? ก็เป็นมวลมนุษย์นั่นเองมิใช่หรือ?

นี่คือหนึ่งในหลักการทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลังสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้

นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยให้มันเป็นตั้งแต่แรก ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์นี้จะเป็นภาพลักษณ์ที่เรียบง่าย

แต่พวกเราก็สามารถมองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระองค์ภายในนั้น

มวลมนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากแผ่นดินโลก หรือปราศจากต้นไม้

นับประสาอะไรที่จะอยู่ได้โดยปราศจากนกและแสงอาทิตย์ การนี้ไม่เป็นดังนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่านี่จะเป็นแค่เรื่องเล่าเรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่เรื่องนี้วาดภาพให้เห็นคือเอกภาพเล็กๆ

แห่งการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งของพระเจ้าและของประทานของพระองค์ในสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์อาจดำรงชีวิตอยู่ได้

เพื่อมวลมนุษย์นั่นเองที่พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง

ตลอดจนสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัย ประการแรก

ประเด็นหลักที่เรื่องของพวกเรากล่าวถึงก็คือการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน การพึงพาอาศัยกัน

และการดำรงอยู่ร่วมกันของทุกสรรพสิ่ง ภายใต้หลักการนี้

สภาพแวดล้อมแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ได้รับการปกป้อง มันสามารถดำรงอยู่และได้รับการค้าหา

เนื่องจากการนี้ มวลมนุษย์จึงสามารถเจริญก้าวหน้าและสืบพันธุ์ได้

ภาพลักษณ์ที่พวกเรามองเห็นคือภาพลักษณ์ของต้นไม้ แผ่นดิน โลก แสงอาทิตย์ นก และผู้คนอยู่ด้วยกัน
พระเจ้าทรงอยู่ในภาพลักษณ์นี้หรือไม่? คนเราไม่ได้มองเห็นพระองค์ ณ ที่นั้น ถูกหรือไม่?
แต่คนเรามองเห็นกฎแห่งการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน และการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างสิ่งทั้งหลายในฉากนี้
ในกฎเกณฑ์นี้ คนเราสามารถมองเห็นการดำรงอยู่และอธิปไตยของพระเจ้าได้
พระเจ้าทรงใช้หลักการเช่นนั้นและกฎเกณฑ์เช่นนั้นเพื่อสงวนรักษาชีวิตและการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง
ในหนทางนี้ พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษย์
เรื่องนี้เชื่อมโยงกับบรรพบทหลักของพวกเราหรือไม่? โดยผิวเผินแล้ว ดูเหมือนว่าจะไม่เชื่อมโยงกัน
แต่ในความเป็นจริง

กฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสร้างทุกสรรพสิ่งและการทรงเป็นนายเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์นั้นสัมพันธ์กัน
อย่างแนบแน่นกับการที่พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง
ข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่สามารถแยกจากกันได้ บัดนี้ พวกเจ้ากำลังเริ่มที่จะเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างแล้ว!

พระเจ้าทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการปฏิบัติการของทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่ง
และทรงกำหนดให้สิ่งเหล่านั้นทั้งเสริมแรงและพึ่งพาอาศัยกันและกัน
เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นจะไม่พินาศและปลาสนการไป ด้วยเหตุนี้เท่านั้นมวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้
ด้วยเหตุนี้เท่านั้น พวกเขายังสามารถดำรงชีวิตภายใต้การทรงนำของพระเจ้าในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้
พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายของกฎเกณฑ์ทั้งหลายแห่งการปฏิบัติการ
และไม่มีผู้ใดสามารถแทรกแซงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้กฎเกณฑ์เหล่านี้และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงบริหารจัดการ
กฎเกณฑ์เหล่านี้ เมื่อต้นไม้จะแตกหน่อ เมื่อฝนจะตก
แผ่นดินโลกจะให้น้ำมากเพียงใดและสารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นพืชทั้งหลาย ใบไม้จะร่วงหล่นในฤดูกาลใด
ต้นไม้จะออกผลในฤดูกาลใด แสงอาทิตย์จะให้สารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นไม้
ต้นไม้จะคายสิ่งใดออกมาหลังจากได้รับอาหารด้วยแสงอาทิตย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนั้นพระเจ้าได้ทรงทำการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง
ให้เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายได้ สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ที่ซึ่งพระองค์ทรงควบคุมพวกมันและปกครองเหนือพวกมัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิต
หรือในสายตาของมนุษย์แล้วจะเป็นสิ่งไม่มีชีวิตก็ตาม
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งนั้น

พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าว่า หากปราศจากแผ่นดินโลก ดันไม้ก็ไม่สามารถฝังรากลงไป
แตกหน่อ และเติบโตได้ ว่าหากแผ่นดินโลกไม่มีดันไม้ เช่นนั้นแล้วมันก็จะแห้งแล้ง

ว่าดันไม้ควรจะกลายเป็นบ้านของนกและสถานที่ซึ่งพวกมันอาจใช้เป็นที่พักอาศัยจากลม

ดันไม้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หรือไม่หากปราศจากแสงอาทิตย์? (ไม่ได้)

อีกทั้งมันไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีเพียงแผ่นดินโลกเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ทั้งปวงเป็นไปเพื่อมวลมนุษย์
เพื่อการอยู่อาศัยของมนุษย์ มนุษย์ได้รับอากาศสดชื่นจากดันไม้ และมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก

ซึ่งได้รับการปกป้องจากดันไม้ มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากแสงอาทิตย์หรือสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
ถึงแม้ว่าสัมพันธภาพเหล่านี้จะซับซ้อน

แต่เจ้าก็ต้องจำได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลทุกสรรพสิ่งขึ้นมา

ก็เพื่อที่พวกมันอาจเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึ่งพาอาศัยกันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างมีคุณค่าและนัยสำคัญ หากพระเจ้าได้ทรงสร้างบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีนัยสำคัญ
พระเจ้าคงจะให้มันปลาสนาการไป นี่คือนัยในวิธีการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง
คำว่า “จัดเตรียมให้” อ้างอิงถึงสิ่งใดในเรื่องนี้? พระเจ้าทรงรดน้ำดันไม้ทุกวันหรือไม่?

ดันไม้จำเป็นต้องมีการช่วยของพระเจ้าเพื่อหายใจหรือไม่? (ไม่) “จัดเตรียมให้”

ในที่นี้อ้างอิงถึงการบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าหลังจากการทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น

นั่นเพียงพอแล้วสำหรับพระเจ้าที่จะบริหารจัดการสิ่งเหล่านั้นหลังจากการสถาปนากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลสิ่ง
เหล่านั้น ทันทีที่เมล็ดพันธุ์ถูกเพาะปลูกในแผ่นดินโลก ดันไม้ก็เติบโตด้วยตัวของมันเอง

สภาพเงื่อนไขสำหรับการเติบโตของมันนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงสร้างไว้ทั้งหมดแล้ว พระเจ้าได้ทรงสร้างแสงอาทิตย์
น้ำ ดิน อากาศ และสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว พระเจ้าได้ทรงสร้างลม น้ำค้างแข็ง หิมะ และฝน และฤดูกาลทั้งสี่
มีสภาพเงื่อนไขที่ดันไม้จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะเติบโต และเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ ดังนั้น

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตนี้หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้าต้องทรงนับใบไม้แต่ละใบบนดันไม้ทุกวันหรือไม่? ไม่!

อีกทั้งพระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องช่วยดันไม้ให้หายใจหรือต้องปลูกแสงอาทิตย์ทุกวัน โดยตรัสว่า “บัดนี้
ถึงเวลาที่จะส่องแสงให้ดันไม้แล้ว” พระองค์ไม่จำเป็นต้องทรงทำเช่นนั้น

แสงอาทิตย์ส่องด้วยตัวมันเองเมื่อถึงเวลาที่มันต้องส่องแสง โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทั้งหลาย

มันปรากฏและส่องแสงแก่ดันไม้ และดันไม้ก็ซึมซับแสงอาทิตย์เมื่อมันจำเป็น และเมื่อมันไม่จำเป็น

ดันไม้ก็ยังคงดำรงชีวิตอยู่ภายในกฎเกณฑ์เหล่านี้ พวกเจ้าอาจไม่สามารถอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้อย่างชัดเจน

แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็คือข้อเท็จจริงซึ่งทุกคนสามารถมองเห็นและยอมรับได้

ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องทำก็คือระลึกได้ว่า

กฎเกณฑ์เหล่านี้ที่ปกครองดูแลการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งนั้นมาจากพระเจ้า
และรู้ว่าพระเจ้าทรงครองอธิปไตยเหนือการเติบโตและการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง

บัดนี้ เรื่องนี้บรรจูลึกลับที่ผู้คนอ้างอิงถึงว่าเป็น “อุปมาอุปมัย” หรือไม่? มันเป็นบุคคลสมมุติใช่หรือไม่? (ไม่ใช่)
เราได้บอกเล่าเรื่องจริง สิ่งมีชีวิตทุกจำพวก ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีชีวิต ถูกปกครองโดยพระเจ้า
สิ่งมีชีวิตแต่ละอย่างอ้อมเอิบด้วยชีวิตโดยพระเจ้าเมื่อตอนที่มัน ได้ถูกสร้างขึ้น
ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างมาจากพระเจ้า และติดตามครรลองและธรรมเนียมปฏิบัติที่ชี้นำมัน
การนี้ไม่เพียงประสงค์ให้มนุษย์มาปรับเปลี่ยนมัน อีกทั้งไม่เพียงต้องการความช่วยเหลือของมนุษย์
มันคือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง เจ้าเข้าใจมิใช่หรือ?
พวกเขาคิดว่ามันจำเป็นสำหรับผู้คนที่ต้องระลึกไว้ในเรื่องนี้ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น
เรื่องนี้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับชีววิทยาหรือไม่?

มันสัมพันธ์กับสาขาหนึ่งของความรู้หรือแขนงหนึ่งของการเรียนรู้ในบางหนทางใช่หรือไม่?
พวกเราไม่ใช่กำลังสนทนากันเรื่องชีววิทยา และพวกเราไม่ใช่กำลังทำการศึกษาวิจัยทางชีววิทยาอย่างแน่นอน
แนวคิดหลักของการพูดคุยของพวกเราคืออะไร? (พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง)
พวกเขาก็ได้มองเห็นสิ่งใดภายในการทรงสร้าง? พวกเขาก็ได้มองเห็นต้นไม้มัหรือไม่?
พวกเขาก็ได้มองเห็นแผ่นดินโลกหรือไม่? (เห็น) พวกเขาก็ได้มองเห็นแสงอาทิตย์ มิใช่หรือ?
พวกเขาก็ได้มองเห็นนกเกาะบนต้นไม้หรือไม่? (พวกเราเห็น)
มวลมนุษยมีความสุขที่จะดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นใช่หรือไม่? (ใช่) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระเจ้าทรงใช้งานทุกสรรพสิ่ง—สิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้าง—
เพื่อธำรงรักษาและปกป้องบ้านของมวลมนุษย์ สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขา ในหนทางนี้
พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์และแก่ทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เรื่องเล่าที่ 2 ภูเขาใหญ่ ลำธารน้อย ลมรุนแรง และคลื่นยักษ์

มีลำธารสายน้อยสายหนึ่งที่เลี้ยวลดไปมา จนในที่สุดก็มาถึงที่ตีนภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง
ภูเขาได้บังกั้นเส้นทางของลำธารจิ๋วไว้ ดังนั้น ลำธารจึงได้กล่าวกับภูเขาดังเสียงเล็กๆ ที่อ่อนแรงของมัน
“โปรดปล่อยให้ฉันผ่านไปเถิด ท่านกำลังยืนขวางทางของฉันและบังกั้นเส้นทางไปข้างหน้าของฉัน”
“ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาได้ถามไป “ฉันกำลังมองหาบ้านของฉัน” ลำธารได้ตอบไป “ก็ได้อะไรไปก็ได้และไหลข้ามตรงไปบนฉันเลย!” แต่ลำธารน้อยนี้อ่อนแอเกินไปและเขาวัววัยเกินไป
ดังนั้นมันจึงไม่มีหนทางใดที่จะไหลข้ามภูเขาใหญ่เช่นนั้น
มันสามารถทำได้เพียงไหลต่อไปตรงนั้นไปตามดินเขานั้น...

ลมรุนแรงพัดกวาดมา หอบเอาทรายและเศษซากไปยังที่ซึ่งภูเขาดั้งอยู่ ลมได้แผดร้องใส่ภูเขาว่า
“จงให้ฉันผ่านไป!” “ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาถาม “เราต้องการข้ามไปยังอีกด้านหนึ่งของภูเขา”
ลมส่งเสียงโหยหวนได้ตอบไป “ก็ได้อะไรหากท่านสามารถฝ่าฟันส่วนคอดของฉันไปได้
เช่นนั้นแล้วท่านก็สามารถไปได้!” ลมรุนแรงได้ส่งเสียงโหยหวนไปทางนี้ที่ทางนั้นที่
แต่ไม่สำคัญว่ามันจะพัดอย่างไรเพียงใด มันก็ไม่สามารถฝ่าฟันส่วนคอดของภูเขาไปได้
ลมเริ่มเหนื่อยและหยุดเพื่อพัก—และที่อีกด้านหนึ่งของภูเขานั้น
สายลมโหยได้เริ่มโบกโบยให้ความยินดีแก่ผู้คนที่นี่ นี่คือการตกท่ายของภูเขาที่มีต่อผู้คน...

ณ ชายฝั่งทะเล ธารองน้ำจากมหาสมุทรม้วนตัวอย่างอ่อนโยนเข้าฝั่งที่เป็นโขดหิน ทันใดนั้นเอง
คลื่นยักษ์ได้ก่อตัวขึ้นและคำรามกระหึ่มมาตามทางตรงมาภูเขานั้น “จงหลีกไป!” คลื่นยักษ์ตะโกน
“ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาถาม คลื่นซึ่งไม่สามารถหยุดการเดินทางของมันได้ก็แผดเสียงตอบไปว่า
“ฉันกำลังขยายเขตแดนของฉัน! ฉันต้องการยึดแขนของฉันออกไป!” “ก็ได้อะไรหากท่านสามารถผ่านข้ามยอดสูงของฉันไปได้ ฉันจะปล่อยให้ท่านผ่านทางไป”
คลื่นใหญ่ถอยไปพอได้ระยะห่าง แล้วก็ถาโถมเข้าใส่ภูเขาอีกครั้ง แต่ไม่สำคัญว่ามันได้พยายามอย่างหนักเพียงใด
มันก็ไม่สามารถข้ามยอดสูงของภูเขาไปได้ คลื่นทำได้แค่เพียงม้วนกลับออกไปสู่ทะเลอย่างซ้ำๆ...

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ลำธารน้อยไหลอย่างอ่อนโยนไปรอบตีนภูเขา โดยติดตามการขึ้นทางของภูเขา
ลำธารน้อยนี้ก็ได้สร้างทางกลับบ้านของมัน ที่ซึ่งมันได้รวมเข้ากับแม่น้ำ ซึ่งด้วยการนั้นจึงได้รวมเข้ากับทะเล
ลำธารน้อยนี้ไม่เคยหลงทางภายใต้การดูแลของภูเขานี้ ลำธารและภูเขาได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน
และพึงพาอาศัยกันและกัน ทั้งสองได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ลมรุนแรงได้ส่งเสียงโหยหวนเหมือนเป็นนิตยของมัน มันยังคงมา “เยือน”
ภูเขาบ่อยครั้ง พร้อมด้วยทรายหมุนวงใหญ่ที่ควงพลีมาในการกระโชกของมัน มันได้ขู่ภูเขา
แต่ไม่เคยได้ฝ่าฟันส่วนคอดของภูเขาไปได้เลย ลมและภูเขาเสริมแรงซึ่งกันและกัน และพึ่งพาอาศัยกันและกัน
ทั้งสองได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว คลื่นยักษ์ไม่เคยหยุดพัก และมันเดินขบวนไปข้างหน้าอย่างไม่ลดละ
ขยายดินแดนของมันอย่างต่อเนื่อง มันคำรามและถาโถมเข้าหาภูเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
ถึงกระนั้นภูเขาก็ก็นิ่งเฉยขยับสักรึ้น ภูเขาเฝ้ามองดูทะเล และในหนทางนี้
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างในทะเลได้เพิ่มทวีและเจริญรุ่งเรือง คลื่นและภูเขาเสริมแรงกันและกัน
และพึ่งพาอาศัยกันและกัน ทั้งสองได้เสริมกำลังกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

ดังนั้นเรื่องเล่าของพวกเราจึงจบลง ก่อนอื่น จงบอกเราว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับสิ่งใด? เริ่มต้นตรงที่
มีภูเขาใหญ่ ลำธารน้อย ลมรุนแรง และคลื่นยักษ์ ได้เกิดสิ่งใดขึ้นกับลำธารน้อย
กับภูเขาใหญ่นั้นในบทตอนแรก? เหตุใดเราจึงได้เลือกสรรที่จะพูดคุยเกี่ยวกับลำธารและภูเขา?
(ภายใต้การดูแลของภูเขา ลำธารไม่เคยหลงทาง พวกมันพึ่งพากันและกัน)
เราจะพูดว่าภูเขาปกป้องหรือเป็นอุปสรรคต่อลำธารน้อยนั้น? (มันปกป้องลำธาร)
ว่าแต่มันได้เป็นอุปสรรคต่อลำธารหรือไม่? ภูเขาและลำธารเฝ้าระวังภัยให้กันและกัน
ภูเขาปกป้องลำธารและเป็นอุปสรรคต่อมันด้วยเช่นกัน ภูเขาได้ปกป้องลำธารขณะที่มันได้รวมเข้ากับแม่น้ำ
แต่ก็ได้เป็นอุปสรรคต่อมันเพื่อกักมันไม่ให้ไหลไปในที่ซึ่งมันอาจจะก่อให้เกิดน้ำท่วมและนำพาความวิบัติมาสู่ผู้
คน นี่ไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับบทตอนนั้นหรือ? ด้วยการปกป้องลำธารและด้วยการบังกั้นมัน
ภูเขาก็ได้พิทักษ์บ้านเรือนของผู้คน ลำธารน้อยนี้จึงได้รวมเข้ากับแม่น้ำที่ตีนภูเขาและได้ไหลต่อไปลงสู่ทะเล
นี่ไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการดำรงอยู่ของลำธารหรือ?
สิ่งใดทำให้ลำธารสามารถรวมเข้ากับแม่น้ำและทะเลได้? สิ่งนั้นไม่ใช่ภูเขาหรือ?
ลำธารพึ่งพาการปกป้องของภูเขาและการเป็นอุปสรรคของมัน ดังนั้น นี่ไม่ใช่ประเด็นหลักหรือ?
เรามองเห็นความสำคัญของภูเขาที่มีต่อน้ำในการนี้หรือไม่?
พระเจ้ามีพระประสงค์ของพระองค์ในการสร้างภูเขาทุกลูก ไม่ว่าใหญ่หรือเล็กใช่หรือไม่? (ใช่) บทตอนสั้นๆ
นี้ที่ไม่มีสิ่งใดนอกจากหนึ่งลำธารน้อยกับหนึ่งภูเขาใหญ่
ทำให้พวกเราได้มองเห็นคุณค่าและนัยสำคัญแห่งการทรงสร้างสองสิ่งเหล่านี้ของพระเจ้า
มันแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาญาณและพระประสงค์ในการปกครองเหนือสิ่งเหล่านั้นของพระองค์อีกด้ว
ย นั่นไม่ใช่งานนี้หรือ?

บทตอนที่สองของเรื่องเล่านี้เกี่ยวข้องกับสิ่งใด? (ลมรุนแรงกับภูเขาใหญ่นั้น) ลมเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่? (ใช่แล้ว) ไม่จำเป็น—บางครั้งลมก็แรงเกินไปและทำให้เกิดความวิบัติ

เจ้ารู้สึกอย่างไรหากเจ้าถูกทำให้ต้องไปยืนอยู่ในลมรุนแรง? มันขึ้นอยู่กับความเร็วแรงของมันมิใช่หรือ?

หากมันเป็นลายลมระดับสามหรือสี่ มันก็จะทนยอมรับได้ อย่างมากที่สุด

บุคคลหนึ่งอาจจะมีปัญหาในการเปิดตาของพวกเขาค้างเอาไว้

แต่หากลมนั้นรุนแรงขึ้นและกลายเป็นพายุเฮอริเคน เจ้าจะสามารถทนทานมันได้หรือไม่? เจ้าคงจะไม่สามารถ ดังนั้น จึงผิดสำหรับการที่ผู้คนกล่าวว่าลมนั้นคืออยู่เสมอ หรือว่ามันไม่ได้อยู่เสมอ

และการนี้ขึ้นอยู่กับความเร็วแรงของมัน บัดนี้ หน้าที่ของภูเขาในที่นี้คือสิ่งใด?

หน้าที่ของมันไม่ใช่เพื่อกรองลมหรือ? ภูเขาลดลมรุนแรงไปเป็นสิ่งใด? (สายลมโชย) บัดนี้

ในสภาพแวดล้อมที่พวกมนุษย์อาศัยอยู่ ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์กับลมพายุหรือสายลมโชย?

(สายลมโชย) นี่ไม่ใช่หนึ่งในพระประสงค์ของพระเจ้า

หนึ่งในเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างภูเขาหรือหรือ?

มันจะเป็นอย่างไรหากผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทรายถูกพัดปลิวในสายลมอย่างลำพอง

โดยไม่มีการเหนียวรั้งและกลั่นกรอง?

มันอาจจะเป็นว่าแผ่นดินที่ถูกกรูมเร็วด้วยทรายและหินที่ปลิวว่อนนั้นคงจะไม่สามารถอยู่อาศัยได้ใช่หรือไม่?

ก่อนหินอาจจะกระหน่ำโดนผู้คน และทรายอาจจะทำให้พวกเขาตาบอด

ลมอาจจะพัดกวาดผู้คนจนเท้าลอยหรือหอบพาพวกเขาไปในอากาศ บ้านเรือนอาจจะถูกทำลาย

และคงจะเกิดความวิบัติทุกลักษณะ กระนั้นยังมีคุณค่าในการดำรงอยู่ของลมรุนแรงหรือไม่? เราพูดว่ามันไม่ดี ดังนั้น คนผู้หนึ่งอาจรู้สึกว่ามันไม่มีคุณค่า แต่การนั้นเป็นดังนั้นหรือ?

มันไม่มีคุณค่าทันทีที่มันได้เปลี่ยนไปเป็นสายลมโชยหรือไม่?

ผู้คนต้องการสิ่งใดมากที่สุดตอนที่สภาพอากาศขึ้นหรืออบอ้าว?

พวกเขาต้องการให้สายลมโชยพัดมาที่พวกเขาอย่างอ่อนโยน เพื่อให้พวกเขาสดชื่นและสมองปลอดโปร่ง

เพื่อทำให้ความคิดของพวกเขาเฉียบคมขึ้น เพื่อซ่อมแซมและปรับปรุงสภาวะทางจิตใจของพวกเขา บัดนี้

เพื่อเป็นตัวอย่าง พวกเจ้าทั้งหมดนั่งในห้องที่มีผู้คนมากมายและอากาศอุดอู้—พวกเจ้าต้องการสิ่งใดมากที่สุด?

(สายลมโชย) การไปในที่ซึ่งอากาศขมุกขมัวและโสโครกสามารถทำให้ความคิดของคนเราเชื่องช้า

ลดการไหลเวียนโลหิตของคนเรา และลดความกระฉับกระเฉงในจิตใจของคนเราได้ อย่างไรก็ตาม

การเคลื่อนไหวและการไหลเวียนทำให้อากาศสดชื่นขึ้น และผู้คนรู้สึกแตกต่างออกไปในอากาศสดชื่น

ถึงแม้ว่าลำธารน้อยนั้นจะสามารถก่อให้เกิดความวิบัติได้ ถึงแม้ว่าลมรุนแรงสามารถก่อให้เกิดความวิบัติได้

ตราบเท่าที่ภูเขาอยู่ที่นั่น มันจะเปลี่ยนอันตรายนั่นให้เป็นการลึงที่เป็นประโยชน์ต่อผู้คน
นั่นไม่เป็นคังนั้นหรือ?

บทตอนที่สามของเรื่องนี้เกี่ยวกับสิ่งใด? (ภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์) ภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์ บทตอนนี้เกิดขึ้น ณ
ชายฝั่งทะเลที่ตีนภูเขา พวกเรามองเห็นภูเขา ละอองน้ำจากมหาสมุทร และคลื่นลูกใหญ่
ในตัวอย่างนี้ภูเขาเป็นลึงใดสำหรับคลื่น? (ผู้คุ้มครองปกป้องและลึงกิดขวาง)

มันเป็นทั้งผู้คุ้มครองปกป้องและลึงกิดขวาง ในฐานะผู้คุ้มครองปกป้อง มันรักษาทะเลไว้ไม่ให้ปลาสนาการไป
เพื่อที่สรรพลึงทรงสร้างที่อาศัยอยู่ในทะเลอาจจะเพิ่มทวีและเจริญเติบโต ในฐานะลึงกิดขวาง

ภูเขากักน้ำในทะเลไว้ไม่ให้ไหลท่วมและก่อให้เกิดความวิบัติ

ไม่ให้ก่อให้เกิดอันตรายและการทำลายบ้านเรือนของผู้คน คังนั้น

พวกเราสามารถกล่าวได้ว่าภูเขาเป็นทั้งผู้คุ้มครองปกป้องและลึงกิดขวาง

นี่คือนัยสำคัญของการเชื่อมโยงระหว่างกันระหว่างภูเขาใหญ่กับลำธารน้อย ภูเขาใหญ่กับลมรุนแรง
และภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์ นี่คือนัยสำคัญของการเสริมกำลังและการตอบโต้กันและกันของลึงเหล่านั้น
และนัยสำคัญของการดำรงอยู่ร่วมกันของลึงเหล่านั้น ลึงเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้น

ได้รับปกครองดูแลในการดำรงอยู่ของพวกมันด้วยกฎเกณฑ์หนึ่งและธรรมเนียมปฏิบัติหนึ่ง คังนั้น

เรามองเห็นกิจการใดของพระเจ้าในเรื่องนี้?

พระเจ้าได้ทรงเมตตาต่อทุกสรรพลึงนับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างพวกมันขึ้นมาหรือไม่?

พระองค์ได้ทรงสร้างกฎเกณฑ์และทรงออกแบบหนทางทั้งหลายที่ทุกสรรพลึงทำหน้าที่

เพียงเพื่อที่จะเมตตาต่อพวกมันหลังจากนั้นหรือ? นั่นคือนัยที่ลึงเกิดขึ้นกระนั้นหรือ? (ไม่ใช่) เช่นนั้นแล้ว

ได้เกิดลึงใดขึ้น? พระเจ้ายังคงทรงอยู่ในการควบคุม พระองค์ทรงควบคุมทะเล ลม และคลื่น

พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้ลึงเหล่านั้นอาละวาดเพ่นพ่าน

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงปล่อยให้พวกมันก่อให้เกิดอันตรายหรือทำลายบ้านเรือนที่ผู้คนดำรงชีวิตอยู่

เนื่องจากการนี้ ผู้คนสามารถดำรงชีวิตต่อไปและเพิ่มทวีและเจริญเติบโตบนแผ่นดินได้ การนี้หมายความว่า

เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพลึง พระเจ้าได้ทรงวางแผนกฎเกณฑ์สำหรับการดำรงอยู่ของพวกมันไว้แล้ว

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำแต่ละลึง พระองค์ทรงทำให้แน่ใจว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย

และพระองค์ทรงเข้าควบคุมเหนือลึงนั้น

เพื่อที่ลึงนั้นอาจจะไม่เป็นปัญหาแก่มวลมนุษยหรือก่อให้เกิดความวิบัติแก่เขา

หากไม่ใช่เพราะการบริหารจัดการของพระเจ้า น้ำคงจะไหลโดยปราศจากการยับยั้งมิใช่หรือ?

ลมคงจะพัดโดยปราศจากการยับยั้งมิใช่หรือ? น้ำและลมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายหรือไม่?

หากพระเจ้ามิได้ทรงบริหารจัดการพวกมัน ก็คงจะไม่มีกฎเกณฑ์ใดปกครองดูแลพวกมัน

และลมคงจะพัดโหยหวนและน้ำคงจะไม่ได้ถูกยับยั้งไว้และก่อให้เกิดน้ำท่วม หากคลื่นสูงกว่าภูเขา
ทะเลจะสามารถดำรงอยู่ได้หรือไม่? มันคงจะไม่สามารถ หากภูเขาไม่สูงเท่าคลื่น ทะเลคงจะไม่ดำรงอยู่
และภูเขาก็คงจะสูญเสียคุณค่าและนัยสำคัญของมัน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 169

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ และพระองค์ทรงครองอธิปไตยแห่งทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่
พระองค์ทรงบริหารจัดการทุกอย่างของมัน และพระองค์ทรงทำการจัดเตรียมเพื่อทุกอย่างของมัน
และภายในทุกสรรพสิ่งนั้น

พระองค์ทรงมองเห็นและพินิจพิเคราะห์ทุกคำพูดและการกระทำของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ ดังนั้น

พระเจ้าทรงมองเห็นและทรงพินิจพิเคราะห์ทุกมุมของชีวิตมนุษย์ด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าทรงรู้อย่างแนบแน่นในแต่ละรายละเอียดของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ภายในการทรงสร้างของพระองค์
ตั้งแต่หน้าที่ของแต่ละสิ่ง ธรรมชาติของมัน

กฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดของมันไปจนถึงนัยสำคัญแห่งชีวิตของมันและคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของมัน

พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดนี้ด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง—

พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงจำเป็นต้องศึกษากฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลสิ่งเหล่านั้นหรือ?

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องศึกษาความรู้และวิทยาศาสตร์แบบมนุษย์เพื่อเรียนรู้และเข้าพระทัยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นหรือ
หรือไม่? (ไม่)

มีผู้ใดท่ามกลางมวลมนุษย์ที่มีการเรียนรู้และความคงแก่เรียนเพื่อเข้าใจทุกสรรพสิ่งดังเช่นที่พระเจ้าทรงรู้หรือไม่?
?

มีนักดาราศาสตร์หรือนักชีววิทยาคนใดที่เข้าใจกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่สรรพสิ่งใช้เพื่อดำรงชีวิตและเติบโตหรือไม่?

พวกเขาสามารถเข้าใจคุณค่าของการดำรงอยู่ของแต่ละสิ่งได้อย่างแท้จริงหรือไม่? (ไม่ พวกเขาไม่สามารถ)

การนี้เป็นเพราะทุกสรรพสิ่งได้รับการทรงสร้างโดยพระเจ้า

และไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์จะศึกษาความรู้นี้มากเพียงใดหรืออย่างลึกซึ้งเพียงใด

หรือพวกเขาอุตสาหะพยายามที่จะเรียนรู้มันมายาวนานเพียงใด

พวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถยังลึกล้ำลึกหรือพระประสงค์แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าได้

นั่นไม่ใช่กรณีนี้หรือ? บัดนี้ จากการสนทนาของเราจนถึงตอนนี้

พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาได้รับความเข้าใจบางส่วนเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของวลีที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” แล้วหรือยัง? (รู้สึก) เราเห็นว่าเมื่อเราได้สนทนาหัวข้อนี้

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง ผู้คนมากมายคงจะคิดถึงอีกวลีหนึ่งทันทีที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นความจริง และพระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อจัดเตรียมให้แก่พวกเรา”

และไม่มีสิ่งใดเกินพ้นระดับความหมายนั้นของหัวข้อนี้

บางคนอาจถึงขั้นรู้สึกว่าการจัดเตรียมของพระเจ้าด้านชีวิตมนุษย์ ด้านอาหารและเครื่องดื่มประจำวัน

และสิ่งจำเป็นประจำวันทุกสิ่งไม่นับว่าเป็นการจัดเตรียมของพระองค์สำหรับมนุษย์

ไม่ได้มีบางคนหรือที่รู้สึกอย่างนี้? ถึงกระนั้น

ความตั้งพระทัยของพระเจ้าในการทรงสร้างของพระองค์ไม่แน่ชัดหรือ—

ที่เปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ดำรงอยู่และใช้ชีวิตอย่างปกติ?

พระเจ้าทรงชำระรักษาไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมที่ผู้คนใช้ดำรงชีวิต

และพระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่ต้องการจำเป็นสำหรับมวลมนุษย์เพื่อการอยู่รอดของพวกเขา

ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงบริหารจัดการและทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

ทั้งหมดนี้เปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ได้ใช้ชีวิตและเจริญเติบโตและเพิ่มทวีอย่างปกติ

ในหนทางนี้เองที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและเพื่อมวลมนุษย์

ไม่จริงหรือที่มนุษย์จำเป็นต้องระลึกได้และเข้าใจสิ่งเหล่านี้? บางทีบางคนอาจจะกล่าวว่า

“หัวข้อนี้ไกลเกินไปจากความรู้อะไรของพวกเราเกี่ยวกับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง

และพวกเราไม่ต้องการรู้การนี้เพราะพวกเราไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยขนมปังอย่างเดียว

แต่กลับดำรงชีวิตด้วยพระวจนะของพระเจ้าแทน” การเข้าใจนี้ถูกต้องหรือไม่? (ไม่) เหตุใดจึงไม่ถูกต้อง?

พวกเขาสามารถมีความเข้าใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้าได้หรือไม่หากพวกเขามีเพียงแค่มารู้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ตรัสไป?

หากเจ้าเพียงแค่อยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าและยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าสามารถมีความเข้าใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้าได้หรือไม่?

หากเจ้าเพียงแค่วิเคราะห์ส่วนน้อยเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ส่วนน้อยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจะพิจารณาว่านั่นเพียงพอที่จะสัมฤทธิ์การทำความเข้าใจพระเจ้าหรือไม่? (ไม่)

การกระทำของพระเจ้าเริ่มด้วยการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นดำเนินต่อไปในวันนี้—

การกระทำของเจ้าปรากฏชัดตลอดเวลา ทุกชั่วขณะ

หากคนเราเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่เพียงเพราะพระองค์ได้ทรงเลือกสรรผู้คนกลุ่มหนึ่งเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และเพื่อช่วยให้อรอด และว่าไม่มีสิ่งอื่นใดมีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับพระเจ้า

ไม่ทั้งสิทธิอำนาจของพระองค์ สถานะของพระองค์ และการกระทำของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

สามารถพิจารณาได้หรือไม่ว่าคนเรามีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า? ผู้คนที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า” ที่ว่านี้มีเพียงความเข้าใจแบบด้านเดียวเท่านั้น

ตามสิ่งที่พวกเขาใช้จำกัดขอบเขตกิจการทั้งหลายของพระองค์ต่อผู้คนหนึ่งกลุ่ม

นี่คือความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่?

ผู้คนที่มีความรู้ประเภทนี้ไม่ใช่กำลังปฏิเสธการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์หรือ? ผู้คนบางคนไม่ปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมกับการประเดี๋ยวนี้ กลับคิดในใจแทนว่า

“ฉันไม่เคยเห็นอริปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า แนวคิดนี้จึงถูกลบออกไป และฉันไม่ได้ใส่ใจที่จะเข้าใจมัน พระเจ้าทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ และฉันไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับฉัน

ฉันก็แค่ยอมรับความเป็นผู้นำของพระเจ้าและพระวาระของพระองค์เพื่อให้ฉันสามารถได้รับการช่วยเหลือรอดและการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดสำคัญต่อฉัน

กฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระเจ้าที่ถูกทำขึ้นเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษย์ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับฉัน”

นี่เป็นการพุดคุยประเภทใดกัน? นี่ไม่ใช่การกระทำจากการกบฏหรือ?

มีผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความเข้าใจเช่นนี้บ้างหรือไม่?

เรารู้ว่ามีจำนวนมากภายในหมู่พวกเจ้าในที่นี้ที่คิดเช่นนั้น แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่ได้พูดเช่นนั้นก็ตาม

ผู้คนที่ยึดถือหนังสือเขียนนี้มองดูทุกสิ่งทุกอย่างจากมุมมอง “ฝ่ายวิญญาณ” ของพวกเขาเอง

พวกเขาต้องการเพียงแค่จำกัดพระเจ้าไว้กับพระคัมภีร์ จำกัดพระเจ้าด้วยพระวาระที่พระองค์ได้ตรัสไปไว้กับสำนักรับรู้ที่ได้จากพระวาระตามตัวอักษรที่เขียนไว้ พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าให้มากขึ้น

และพวกเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงแยกความสนพระทัยเอาพระทัยใส่ของพระองค์ออกเป็นส่วนตัวด้วยการทำสิ่งอื่น ความคิดประเภทนี้เป็นเด็กไม่รู้ภาษา และยังเคร่งศาสนาเกินไปอีกด้วย

ผู้คนที่ยึดพระคัมภีร์เหล่านี้สามารถรู้จักพระเจ้าได้หรือไม่?

นั่นคงจะลำบากยากเย็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่จะรู้จักพระเจ้า วันนี้เราได้เล่าไปสองเรื่องแล้ว

แต่ละเรื่องระบุถึงแง่มุมที่ต่างกัน เมื่อฟังจะได้มาติดต่อสัมพันธ์กับเรื่องเล่าเหล่านี้

พวกเขาก็อาจจะรู้สึกว่าการเล่านี้ลุ่มลึกหรือเป็นนามธรรมสักเล็กน้อย

ลำบากยากเย็นที่จะจับใจความและทำความเข้าใจ

อาจจะลำบากยากเย็นในการเชื่อมโยงเรื่องเล่าเหล่านั้นเข้ากับการกระทำของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง

อย่างไรก็ตาม

การกระทำทั้งหมดของพระเจ้าและทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไปภายในการทรงสร้างและท่ามกลางมวลมนุษย์

นั่น ควรจะเป็นที่รู้อย่างชัดเจนและอย่างถูกต้องแม่นยำโดยทุกคน โดยทุกคนที่พยายามรู้จักพระเจ้า

ความรู้นี้จะให้ความมั่นใจแก่เจ้าในการเชื่อของเจ้าในการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า

มันยังจะให้ความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำแก่เจ้าเกี่ยวกับพระปรีชาญาณ ฤทธานุภาพของพระองค์

และลักษณะที่พระองค์ทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งอีกด้วย

มันจะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างชัดเจนถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า

และมองเห็นว่าการดำรงอยู่ของพระองค์นั้นไม่ใช่เรื่องแต่ง ไม่ใช่ตำนาน ไม่คลุมเครือ ไม่ใช่ทฤษฎี

และไม่ใช่การปลอมปนทางวิญญาณชนิดหนึ่งอย่างแน่นอน แต่เป็นการดำรงอยู่จริง ยิ่งไปกว่านั้น

นั่นจะเปิดโอกาสให้ผู้คนรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและให้แก่มวลมนุษย์อยู่เสมอ พระเจ้าทรงทำการนี้ในหนทางของพระองค์เองและโดยสอดคล้องกับจังหวะของพระองค์เอง ดังนั้นเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและได้ทรงให้กฎเกณฑ์ทั้งหลายแก่สิ่งเหล่านั้นนั่นเอง พวกมันแต่ละสิ่งจึงมีความสามารถที่จะปฏิบัติตามที่ได้รับแบ่งสรรของพวกมัน ปฏิบัติความรับผิดชอบของพวกมันให้ลุล่วง แสดงบทบาทของพวกมันเองภายใต้การทรงลิขิตล่วงหน้าของพระองค์ แต่สิ่งมีประโยชน์ของมันเองในการปรนนิบัติมวลมนุษย์และพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์อยู่อาศัย ภายใต้การทรงลิขิตล่วงหน้าของพระองค์ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น และมวลมนุษย์ไม่ได้มีสภาพแวดล้อมเพื่ออยู่อาศัย เช่นนั้นแล้ว การที่เชื่อในพระเจ้าหรือการติดตามพระองค์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับมวลมนุษย์ ทั้งหมดนั้นคงจะไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าการพูดคุยที่ว่างเปล่า นั่นไม่เป็นดังนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 170

พวกเราได้อาหารหรือหัวข้อมากมายและเนื้อหามากมายซึ่งเกี่ยวข้องกับคำพูดที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

แต่พวกเจ้ารู้ในหัวใจของพวกเจ้าหรือไม่ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าประทานแก่มวลมนุษย์

นอกเหนือจากการทรงจัดเตรียมพระวณะของพระองค์ให้แก่พวกเจ้าและการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการตีสอนและการพิพากษาของพระองค์กับพวกเจ้า? ผู้คนบางคนอาจจะพูดว่า

“พระเจ้าประทานพระคุณและพระพรแก่ฉัน พระองค์ทรงมอบความมีวินัยและสิ่งสูงใจแก่ฉัน

และพระองค์ทรงให้การดูแลและการปกป้องแก่ฉันในทุกหนทางที่เป็นไปได้” คนอื่นๆ จะพูดว่า

“พระเจ้าประทานอาหารและเครื่องดื่มประจำวันแก่ฉัน” ในขณะที่บางคนจะถึงกับพูดว่า

“พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ฉัน”

พวกเจ้าอาจจะได้ตอบประเด็นปัญหาเหล่านั้นที่ผู้คนเผชิญในชีวิตประจำวันของพวกเขาในหนทางที่เกี่ยวข้องกับวงเขตแห่งประสบการณ์ชีวิตซึ่งเนื้อหาของพวกเจ้าเอง พระเจ้าประทานสิ่งทั้งหลายมากมายให้กับแต่ละบุคคล แม้ว่าสิ่งที่พวกเรากำลังหารือกันตรงนี้ไม่ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่กับวงเขตแห่งความต้องการที่จำเป็นรายวันของผู้คนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงจะขยายกรอบนิมิตของแต่ละบุคคล และยอมให้เขาเห็นสิ่งทั้งหลายจากมุมมองมหัศจรรย์ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ทรงธำรงรักษาชีวิตของทุกสรรพสิ่งอย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่ง

พระเจ้าทรงให้สิ่งใดแก่ทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์เพื่อธำรงรักษาการดำรงอยู่ของพวกมันและธรรมบัญญัติทั้งหลายที่เกี่ยวพันมันอยู่ เพื่อที่พวกมันจะได้ดำรงอยู่ต่อไป?

นั่นคือประเด็นหลักของการหารือของพวกเราในวันนี้...เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถเชื่อมโยงหัวข้อนี้และสิ่งที่

เราจะพูดเข้ากับกิจการของพระเจ้ามากกว่าเข้ากับความรู้ วัฒนธรรมมนุษย์ หรือการศึกษาวิจัยใดๆ

เรากำลังพูดคุยเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น นี่คือการแนะนำของเราต่อพวกเจ้า

เราแน่ใจว่าพวกเจ้าเข้าใจ!

พระเจ้าได้ประทานสิ่งทั้งหลายมากมายให้มวลมนุษย์

เราจะเริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาสามารถรู้สึกได้

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนสามารถยอมรับและเข้าใจในหัวใจของพวกเขาได้

ดังนั้นก่อนอื่นพวกเราเริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์ด้วยการหารือเกี่ยวกับโลกเชิงวัตถุ

1. อากาศ

แรกที่สุดพระเจ้าได้ทรงสร้างอากาศเพื่อที่มนุษย์จะได้หายใจ

อากาศเป็นสสารที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ทุกวันและเป็นสิ่งที่มนุษย์พึ่งพาทุกๆ ชั่วขณะ

แม้ในเวลาที่พักเขาหลับอยู่ อากาศที่พระเจ้าได้สร้างมีความสำคัญอย่างมหันต์ต่อมวลมนุษย์ กล่าวคือ

อากาศจำเป็นอย่างยิ่งต่อทุกลมหายใจของพวกเขาและต่อชีวิตเอง

สสารนี้ซึ่งสามารถรู้สึกได้เท่านั้นแต่ไม่สามารถเห็นได้

เป็นของประทานชิ้นแรกของพระเจ้าแก่สรรพสิ่งทั้งปวงแห่งการทรงสร้างของพระองค์

แต่หลังจากทรงสร้างอากาศแล้ว พระเจ้าได้ทรงหยุด

โดยทรงพิจารณาว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเสร็จไปแล้วใช่หรือไม่?

หรือว่าพระองค์ได้ทรงพิจารณาว่าอากาศจะหนาแน่นเพียงใด?

พระองค์ได้ทรงพิจารณาว่าอากาศจะบรรจุไปด้วยสิ่งใดบ้างใช่หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้ากำลังทรงดำริอะไรเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างอากาศ? เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างอากาศ

และเหตุผลของพระองค์คืออะไร? มนุษย์จำเป็นต้องมีอากาศ—พวกเขาจำเป็นต้องหายใจ

ประการแรกความหนาแน่นของอากาศควรเหมาะสมกับปอดของมนุษย์ มีผู้ใดรู้ความหนาแน่นของอากาศหรือไม่?

ในความจริงแล้วไม่มีความต้องการที่จำเป็น โดยเฉพาะเลยที่ผู้คนจะต้องรู้คำตอบของคำถามนี้ในรูปของตัวเลขหรือข้อมูล และว่ากันจริงๆ แล้วก็ไม่จำเป็นเลยทีเดียวกว่าจะต้องรู้คำตอบ—

มันเพียงพออย่างสมบูรณ์แบบที่จะมีเพียงแค่แนวคิดทั่วไปเท่านั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างอากาศด้วยความหนาแน่นที่คงจะเหมาะสมที่สุดสำหรับปอดมนุษย์ที่จะหายใจ

นั่นคือพระองค์ได้ทรงสร้างอากาศเพื่อที่มันอาจจะเข้าสู่ร่างกายมนุษย์ได้อย่างง่ายดายโดยผ่านทางลมหายใจของ

พวกเขา และเพื่อที่อากาศจะไม่ทำอันตรายต่อร่างกายในขณะที่ร่างกายนั้นหายใจ

เหล่านี้คือข้อพิจารณาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างอากาศ

ถัดไปพวกเราจะพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่อากาศบรรจุเอาไว้

สิ่งทั้งหลายที่บรรจุอยู่ในอากาศไม่เป็นพิษต่อมนุษย์และจะไม่สร้างความเสียหายแก่ปอดหรือส่วนอื่นใดของร่างกาย พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาทั้งหมดนี้

พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาว่าอากาศที่มนุษย์หายใจควรเข้าสู่และออกจากร่างกายอย่างราบรื่น

และว่าหลังจากถูกสูดเข้าไป ธรรมชาติและปริมาณของสสารทั้งหลายภายในอากาศควรอยู่ในระดับที่เลือก

ตลอดจนอากาศเสียในปอดและร่างกายโดยรวม จะถูกเผาผลาญอย่างถูกต้องเหมาะสม

ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาว่าอากาศไม่ควรประกอบด้วยสสารมีพิษใดๆ

จุดมุ่งหมายของเราในการบอกเจ้าเกี่ยวกับมาตรฐานทั้งสองนี้สำหรับอากาศนั้น ไม่ใช่เพื่อป้อนความรู้เฉพาะใดๆ

ให้พวกเจ้า แต่เพื่อแสดงให้พวกเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกๆ

สิ่งภายในการทรงสร้างของพระองค์โดยสอดคล้องกับข้อพิจารณาทั้งหลายของพระองค์เอง และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้นดีที่สุดในที่มันสามารถเป็นได้ นอกจากนี้ สำหรับปริมาณฝุ่นละอองในอากาศ และปริมาณของฝุ่นผง ทราย และดินบนแผ่นดินโลก รวมทั้งปริมาณฝุ่นละอองที่ล่องลอยลงมาที่แผ่นดินโลกจากท้องฟ้า—

พระเจ้าทรงมีหนทางของพระองค์สำหรับบริหารจัดการสิ่งเหล่านี้เช่นกัน

หนทางแห่งการนำสิ่งเหล่านี้ออกไปหรือทำให้พวกมันสลายไป ในขณะที่มีฝุ่นละอองอยู่ในปริมาณหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ฝุ่นละอองจะไม่ทำอันตรายร่างกายมนุษย์หรือทำให้การหายใจของมนุษย์ตกอยู่ในอันตราย และพระองค์ได้ทรงสร้างอนุภาคฝุ่นซึ่งมีขนาดที่จะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย

การที่พระเจ้าทรงสร้างอากาศไม่ได้เป็นความล้าลึกหรือ?

เป็นเรื่องเรียบง่ายเฉกเช่นการทรงเป่าลมปราณจากพระโอษฐ์ของพระองค์หรือไม่? (ไม่)

แม้แต่ในการที่พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายซึ่งเรียบง่ายที่สุด ความล้าลึกของพระเจ้า

การทำงานของพระฤทัยของพระองค์ หนทางที่พระองค์ดำริ

และพระปรีชาญาณของพระองค์ทั้งหมดล้วนแจ่มแจ้ง พระเจ้าไม่ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือ? (ใช่แล้ว พระองค์ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง) สิ่งทีการนี้หมายถึงก็คือว่า แม้แต่ในการทรงสร้างสิ่งทีเรียบง่าย

พระเจ้าก็ได้กำลังทรงดำริถึงมนุษยชาติ ประการแรก อากาศที่มนุษย์หายใจนั้นสะอาด

และสิ่งทีบรรจุอยู่ในอากาศก็เหมาะให้มนุษย์หายใจ ไม่เป็นพิษและไม่ก่ออันตรายต่อมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน

ความหนาแน่นของอากาศนั้นก็เหมาะสมสำหรับการหายใจของมนุษย์

อากาศนี้ซึ่งมนุษย์หายใจเข้าและหายใจออกเป็นนิรันดร์จำเป็นอย่างยิ่งต่อร่างกายมนุษย์ ต่อเนื้อหนังมนุษย์

นี่คือเหตุผลที่มนุษย์อาจหายใจได้อย่างอิสระโดยไม่มีการจำกัดควบคุมหรือความกังวล

ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถหายใจได้โดยปกติ อากาศคือสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างในปฐมกาล

และเป็นสิ่งทีขาดไม่ได้สำหรับการหายใจของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

2. อุณภูมิ

สิ่งที่สองที่พวกเราจะหารือกันคืออุณภูมิ ทุกคนรู้ว่าอุณภูมิคืออะไร

อุณภูมิเป็นบางสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์

หากอุณภูมิสูงเกินไป—ตัวอย่างเช่น สมมุติว่าอุณภูมิสูงกว่าสี่สิบองศาเซลเซียส—

นี่จะไม่เป็นการสูญเสียอย่างมากสำหรับมนุษย์หรือ?

นี่จะไม่ร้อนเกินไปสำหรับมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพเงื่อนไขทั้งหลายเช่นนั้นหรือ?

แล้วหากอุณภูมิต่ำเกินไปล่ะ? สมมุติว่าอุณภูมิลงไปถึงลบสี่สิบองศาเซลเซียส—

มนุษย์ก็จะไม่สามารถทนต่อสภาพเงื่อนไขเหล่านี้ได้เช่นกัน

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงพิถีพิถันมากในการกำหนดช่วงอุณภูมิที่เป็นช่วงอุณภูมิซึ่งร่างกายมนุษย์สามารถ

ปรับตัวเข้าหาได้ ซึ่งตกอยู่ระหว่างลบสามสิบองศาเซลเซียสกับสี่สิบองศาเซลเซียสโดยประมาณ

อุณภูมิในแผ่นดินทั้งหลายจากเหนือจรดใต้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตกอยู่ในช่วงนี้ ในภูมิภาคที่หนาวจัด

อุณภูมิสามารถลดลงลงได้จนบางทีถึงลบห้าสิบหรือหกสิบองศาเซลเซียส

พระเจ้าจะไม่ทรงให้มนุษย์อาศัยอยู่ในภูมิภาคเช่นนั้น ดังนั้นเหตุใดภูมิภาคเยือกแข็งเหล่านี้จึงดำรงอยู่?

พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์เอง และพระองค์ทรงมีเจตนารมณ์ของพระองค์เองสำหรับการนี้

พระองค์จะไม่ทรงให้เข้าไปใกล้สถานที่เหล่านั้น

สถานที่ที่ร้อนเกินไปและเย็นเกินไปได้รับการปกป้องโดยพระเจ้า

หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงวางแผนให้มนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น สถานที่เหล่านี้ไม่ได้มีไว้สำหรับมวลมนุษย์

แต่เหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้มีสถานที่เช่นนั้นดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกเล่า?

หากสถานที่เหล่านี้เป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าจะไม่ทรงให้มนุษย์อาศัยอยู่หรือแม้แต่อยู่รอด เช่นนั้นแล้วเหตุใดเล่า

พระเจ้าจึงจะทรงสร้างสถานที่เหล่านั้น? ในเรื่องนั้นมีพระปรีชาญาณของพระเจ้า นั่นก็คือ

พระเจ้าได้ทรงเปรียบเทียบช่วงอุณภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อยู่รอดอย่างสมเหตุสมผล

ยังมีกฎธรรมชาติกำลังทำงานอยู่ตรงนี้ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายเฉพาะอย่างขึ้นก็เพื่อธำรงรักษาและควบคุมอุณภูมิ สิ่งเหล่านั้นคืออะไรหรือ?

อย่างแรกดวงอาทิตย์สามารถนำพาความอบอุ่นมาให้ผู้คนได้

แต่ผู้คนมีความสามารถที่จะสูทความอบอุ่นนี้ได้หรือไม่เมื่อมันสูงมากเกินไป?

มีผู้ใดบ้างที่กล้าเข้าหาดวงอาทิตย์?

มีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ใดบ้างบนแผ่นดินโลกที่สามารถเข้าหาดวงอาทิตย์ได้? (ไม่มี) ทำไมจึงไม่มี?

ดวงอาทิตย์ร้อนเกินไป สิ่งใดที่มาใกล้เกินไปจะหลอมละลาย เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจึงได้ทรงพระราชกิจอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อกำหนดความสูงของดวงอาทิตย์เหนือมวลมนุษย์และระยะห่างของมันจากเขาโดยสอดคล้องกับการทรงคำนวณอย่างละเอียดรอบคอบของพระองค์และกับมาตรฐานของพระองค์ แล้วยังมีขั้วทั้งสองของแผ่นดินโลก ที่ทิศใต้และทิศเหนือ ภูมิภาคทั้งสองนี้เยือกแข็งและเป็นธารน้ำแข็ง มวลมนุษย์สามารถใช้ชีวิตอยู่ในภูมิภาคที่เป็นธารน้ำแข็งได้หรือไม่?

สถานที่ทั้งหลายเช่นนั้นเหมาะสมต่อการอยู่อาศัยของมนุษย์หรือไม่? (ไม่)

ผู้คนไม่ไปยังสถานที่เหล่านี้เนื่องจากไม่เหมาะสำหรับการอยู่อาศัย ในเมื่อผู้คนไม่ไปที่ขั้วโลกใต้และขั้วโลกเหนือ ธารน้ำแข็งของที่นั่นจึงได้รับการอนุรักษ์และมีความสามารถที่จะทำหน้าที่ตามจุดประสงค์ของพวกมันได้ ซึ่งก็คือการควบคุมอุณหภูมิ เจ้าเข้าใจใช่หรือไม่? หากไม่ได้มีขั้วโลกใต้และไม่ได้มีขั้วโลกเหนือ

เช่นนั้นแล้วความร้อนต่อเนื่องของดวงอาทิตย์คงจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกพินาศ

ว่าแต่พระเจ้าทรงรักษาอุณหภูมิไว้ภายในช่วงที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัยโดยผ่านทางสองสิ่งนี้เท่านั้นใช่หรือไม่? ไม่ ยังมีสิ่งมีชีวิตทั้งหลายทุกจำพวกอีกด้วย อาทิ หญ้าในทุ่งหญ้า ต้นไม้หลากหลายชนิด

และพืชทุกประเภทในป่าไม้ที่ดูดซับความร้อนของดวงอาทิตย์ และโดยการทำเช่นนั้น

จึงทำให้พลังงานความร้อนของดวงอาทิตย์เป็นกลางอยู่ในหนทางที่บังคับควบคุมอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ ยังมีแหล่งน้ำทั้งหลายเช่นแม่น้ำและทะเลสาบอีกด้วย

ไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินใจได้เกี่ยวกับพื้นที่ที่แม่น้ำและทะเลสาบครอบคลุม

ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมปริมาณน้ำที่มีบนแผ่นดินโลก หรือที่ใดที่น้ำไหลไป ทิศทางการไหลของน้ำ ปริมาตรของการไหล หรือความเร็วของการไหล พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ แหล่งน้ำหลากหลายเหล่านี้ ตั้งแต่ลำน้ำใต้ดินไปจนถึงแม่น้ำและทะเลสาบที่มองเห็นได้เหนือพื้นดิน

สามารถควบคุมอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ได้ นอกเหนือจากแหล่งน้ำทั้งหลายแล้ว

ยังมีการก่อตัวทางภูมิศาสตร์ทุกประเภท อาทิ ภูเขา ที่ราบ หุบผาชัน และพื้นที่ชุ่มน้ำ

ซึ่งทั้งหมดควบคุมอุณหภูมิในขอบข่ายที่เป็นสัดส่วนเหมาะสมกับวงเขตและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของพวกมัน ตัวอย่างเช่น หากภูเขาสูงหนึ่งมีเส้นรอบวงหนึ่งร้อยกิโลเมตร เช่นนั้นแล้ว

หนึ่งร้อยกิโลเมตรนั้นก็จะมีส่วนร่วมสนับสนุนการใช้ประโยชน์เทียบเท่ากับหนึ่งร้อยกิโลเมตร

สำหรับการที่จำนวนเทือกเขาและหุบผาชันดังกล่าวที่พระเจ้าได้ทรงสร้างบนแผ่นดินโลกมีเท่าใดกันแน่นั้น

นี่เป็นตัวเลขที่พระเจ้าได้ทรงพิจารณาแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีเรื่องราวอยู่เบื้องหลังการดำรงอยู่ของทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง และแต่ละสิ่งมีพระปรีชาญาณและแผนของพระเจ้าบรรจุอยู่ด้วย

ลองพิจารณาตัวอย่างเช่นป่าไม้และพืชพรรณหลากหลายประเภททั้งหมด—

แนวเขตและขอบข่ายของพื้นที่ที่พวกมันดำรงอยู่และเติบโตนั้นอยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์คนใด

และไม่มีผู้ใดมีส่วนในการตัดสินใจเหนือสิ่งเหล่านี้ ในทำนองเดียวกัน

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถควบคุมปริมาณน้ำที่พวกมันดูดซับ
หรือปริมาณพลังงานความร้อนที่พวกมันดูดซับจากดวงอาทิตย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดตกอยู่ภายในวงเขตของแผนที่พระเจ้าได้ทรงทำเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เป็นเพราะการทรงวางแผน การทรงพิจารณาและการทรงจัดการเตรียมการอย่างรอบคอบของพระเจ้าในทุกๆ
เรื่องนั่นเอง มนุษย์จึงสามารถอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิเหมาะสมเช่นนี้ได้ เพราะฉะนั้นทุกๆ
สิ่งที่มนุษย์มองเห็นด้วยตาของเขา เช่นดวงอาทิตย์

ข้าวโลกใต้และข้าวโลกเหนือที่ผู้คนได้ขึ้นเกี่ยวกับพวกมันอยู่บ่อยๆ

ตลอดจนสิ่งมีชีวิตอันหลากหลายทั้งบนและใต้พื้นดินและในน้ำ

และปริมาณของพื้นที่ที่ปกคลุมโดยป่าไม้และพืชพรรณจำพวกอื่นๆ และแหล่งน้ำ น่านน้ำอันหลากหลาย

ปริมาณน้ำทะเลและน้ำจืด และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน—

เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้ในการชำระรักษาอุณหภูมิปกติเพื่อการอยู่รอดของมนุษย์

นี่เป็นเรื่องที่แน่นอนเด็ดขาด เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงดำริอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งนี้ทั้งหมดแล้วเท่านั้น

มนุษย์จึงมีความสามารถที่จะอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิเหมาะสมเช่นนั้น

มันจะต้องไม่เย็นเกินไปหรือร้อนเกินไป นั่นคือ

สถานที่ที่ร้อนเกินไปซึ่งมีอุณหภูมิเกินกว่าที่ร่างกายมนุษย์จะสามารถปรับเข้าหาได้นั้นพระเจ้าไม่ทรงกันไว้ให้เจ้
าอย่างแน่นอน สถานที่ที่เย็นเกินไปที่มีอุณหภูมิต่ำเกินไปซึ่งหลังจากไปถึงที่นั่นแล้ว

มนุษย์จะเย็นจนเยือกแข็งไปทั้งตัวในเวลาเพียงไม่กี่นาทีจนถึงระดับที่พวกเขาไม่สามารถพูดได้

สมองของพวกเขาเย็นจนเยือกแข็ง พวกเขาไร้ความสามารถที่จะคิด

และในไม่ช้าพวกเขาก็จะทนทุกข์กับภาวะขาดอากาศหายใจ—

สถานที่เช่นนั้นพระเจ้านั้นไม่ทรงกันไว้สำหรับมนุษย์เช่นกัน

ไม่สำคัญว่ามนุษย์ต้องการดำเนินการศึกษาวิจัยประเภทใดให้เสร็จสิ้น

และไม่ว่าพวกเขาต้องการที่จะคิดค้นหรือฝ่าทะลุข้อจำกัดเหล่านี้หรือไม่—ไม่ว่าผู้คนจะมีความคิดอะไรก็ตาม

พวกเขาจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะไปเกินขีดจำกัดของสิ่งที่ร่างกายมนุษย์สามารถปรับเข้าหาได้

พวกเขาจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะปลดทิ้งข้อจำกัดเหล่านี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างให้แก่มนุษย์ได้

นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

และพระเจ้าทรงรู้ดีที่สุดว่าอุณหภูมิใดที่ร่างกายมนุษย์สามารถปรับเข้าหาได้ แต่มนุษย์เองนั้นไม่รู้

ทำไมเราจึงพูดว่ามนุษย์ไม่รู้? มนุษย์ได้ทำสิ่งโง่ๆ อะไรหรือ?

ผู้คนมากมายไม่ได้พยายามทำทลายข้าวโลกเหนือและข้าวโลกใต้อยู่เนื่องนิตย์หรือ?

ผู้คนเช่นนั้นได้ต้องการไปยังสถานที่เหล่านั้นเสมอ เพื่อยึดครองแผ่นดิน

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถตั้งรกรากที่นั่นได้ นั่นคงจะเป็นการกระทำที่ไร้สาระ
ต่อให้เจ้าได้ศึกษาวิจัยชั่วโลกทั้งสองอย่างถ้วนทั่วแล้ว แล้วยังงั้นหรือ?
ต่อให้เจ้าสามารถปรับตัวเข้ากับอุณหภูมิได้และมีความสามารถที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น
มันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ในหนทางใดหนทางหนึ่งหรือไร หากเจ้าจะต้องทำการ “ปรับปรุง”
สภาพแวดล้อมปัจจุบันเพื่อชีวิตแห่งชั่วโลกได้และชั่วโลกเหนือ?
มวลมนุษย์มีสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์สามารถอยู่รอดได้ในนั้น ทว่ามนุษย์ไม่ได้ยังคงอยู่ที่นั่นอย่างเงียบๆ
และคล้อยตาม แต่กลับยืนกรานที่จะเสี่ยงไปยังสถานที่ที่พวกเขาไม่สามารถอยู่รอดได้แทน
อะไรคือความหมายของการนี้?
พวกเขาได้กลายเป็นเบื่อหน่ายและหมดความอดทนกับชีวิตในอุณหภูมิที่เหมาะสมนี้
และได้ชื่นชมพระพรมากมายเกินไป
นอกจากนี้สภาพแวดล้อมปกติสำหรับชีวิตนี้ได้ถูกทำลายไปแทบหมดสิ้นโดยมวลมนุษย์
ดังนั้นบัดนี้พวกเขาคิดว่า
น่าจะดีเช่นกันหากพวกเขาจะไปยังชั่วโลกได้และชั่วโลกเหนือเพื่อทำความเสียหายมากขึ้นหรือไล่ตามเสาะหา
“เหตุ” บางอย่างให้พวกเขาสามารถพบบางหนทางแห่งการ “บุกเบิกกลุ่มทางใหม่” ได้ นี่ไม่ใช่เรื่องโง่ๆ หรือหรือ?
กล่าวคือ ภายใต้การนำของกำพืดชาตानของพวกเขา มวลมนุษย์นี้ทำสิ่งไร้สาระครั้งแล้วครั้งเล่าติดๆ กัน
พร้อมกับทำลายบ้านอันสวยงามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างให้แก่พวกเขาอย่างบำบิ่นและพิเรนทร์
นี่เป็นการกระทำของชาตान ยิ่งไปกว่านั้น
เมื่อเห็นว่าการอยู่รอดของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกนั้นค่อนข้างตกอยู่ในอันตราย
ผู้คนมากมายจึงแสวงหาหนทางไปเยี่ยมดวงจันทร์ โดยต้องการจัดตั้งหนทางที่จะอยู่รอดที่นั่น แต่ในท้ายที่สุด
ดวงจันทร์นั้นขาดออกซิเจน มนุษย์จะสามารถอยู่รอดโดยปราศจากออกซิเจนได้หรือ?
ในเมื่อดวงจันทร์ขาดออกซิเจน นั่นจึงไม่ใช่สถานที่ที่มนุษย์สามารถพำนักอยู่ได้
ทว่ามนุษย์ยืนกรานในความอยากของเขาที่จะไปที่นั่น พฤติกรรมนี้ควรเรียกว่าอะไร?
เป็นการทำลายล้างตนเองเช่นกันใช่หรือไม่? ดวงจันทร์เป็นสถานที่ที่ไม่มีอากาศ
และอุณหภูมิที่นั่นก็ไม่เหมาะกับการอยู่รอดของมนุษย์—ดังนั้นจึง ไม่ใช่สถานที่ที่พระเจ้าทรงกันไว้ให้มนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

3. เสียง

สิ่งที่สามคืออะไร? ก็เป็นบางสิ่งที่เป็นส่วนจำเป็นอย่างยิ่งของสภาพแวดล้อมปกติของการดำรงอยู่ของมนุษย์ บางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องทำการจัดการเตรียมการเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน มันสำคัญมากต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ทุกๆ คน หากพระเจ้าไม่ได้ทรงดูแลสิ่งนี้

มันก็จะจะได้มีการแทรกแซงการอยู่รอดของมวลมนุษย์อย่างใหญ่หลวง

ซึ่งหมายความว่ามันคงจะได้ส่งผลกระทบซึ่งมีนัยสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์และกายฝ่ายเนื้อหนังของเขามากเสียจนมวลมนุษย์คงจะไม่ได้มีความสามารถที่จะอยู่รอดในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น

อาจพูดได้ว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะสามารถอยู่รอดได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น ดังนั้น สิ่งที่เราพูดถึงนี้คืออะไร?

เรากำลังพูดถึงเกี่ยวกับเสียง พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างมีชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า สิ่งต่างๆ

ทั้งปวงแห่งการทรงสร้างของพระเจ้ากำลังมีชีวิตและกำลังหมุนอยู่ในการเคลื่อนไหวต่อเนื่องภายในสายพระเนตรของพระองค์ โดยการนี้ เราหมายความว่า

แต่ละสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมีคุณค่าและความหมายในการดำรงอยู่ของมัน นั่นคือ

มีบางสิ่งที่ทำเป็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของทุกๆ สิ่ง ในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่ละสิ่งนั้นมีชีวิต และในเมื่อทุกสรรพสิ่งนั้นมีชีวิต สิ่งเหล่านี้แต่ละสิ่งจึงให้กำเนิดเสียง ยกตัวอย่างเช่น

แผ่นดินโลกกำลังหมุนอย่างต่อเนื่อง ดวงอาทิตย์กำลังหมุนอย่างต่อเนื่อง

และดวงจันทร์ก็กำลังหมุนอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ในขณะที่ทุกสรรพสิ่งแพร่พันธุ์ พัฒนา และเคลื่อนไหว

พวกมันก็กำลังส่งกระจายเสียงอย่างต่อเนื่อง สิ่งต่างๆ

ทั้งมวลจากการทรงสร้างของพระเจ้าที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกล้วนมีการแพร่พันธุ์ การพัฒนา

และการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น ฐานของภูเขากำลังเคลื่อนตัวและขยับตำแหน่ง

และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในห่วงโซ่ของทะเลกำลังว่ายน้ำและเคลื่อนที่ไปมา นี่หมายความว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้

ทุกสรรพสิ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า

กำลังเคลื่อนไหวยังต่อเนื่องเป็นปกติโดยสอดคล้องกับแบบแผนที่ได้สถาปนาไว้แล้ว ดังนั้น

สิ่งใดหรือที่ถูกทำให้มีขึ้นมาโดยสิ่งต่างๆ

เหล่านี้ทั้งหมดซึ่งแพร่พันธุ์และพัฒนาอยู่ในความมืดและเคลื่อนไหวยุติในความลับ? เสียง—

เสียงที่ยิ่งใหญ่ทรงพลัง นอกเหนือจากดาวเคราะห์โลกแล้ว

ดาวเคราะห์ทุกประเภทก็มีการเคลื่อนที่อย่างต่อเนื่องเช่นกัน

และสิ่งมีชีวิตและจุลชีพทั้งหลายบนดาวเคราะห์เหล่านี้ก็กำลังแพร่พันธุ์ กำลังพัฒนา

และกำลังเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องเช่นกัน นั่นก็คือ

ทุกสรรพสิ่งที่มีชีวิตและที่ไม่มีชีวิตกำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่องในสายพระเนตรของพระเจ้า และในขณะที่สิ่งเหล่านั้นทำเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นแต่ละสิ่งก็กำลังส่งเสียงออกมา

พระเจ้าได้ทรงทำการจัดการเตรียมการสำหรับเสียงเหล่านี้เช่นกัน

และเราเชื่อว่าพวกเจ้ารู้เหตุผลของพระองค์สำหรับเรื่องนี้แล้วใช่หรือไม่? เมื่อเจ้าเข้าไปใกล้เครื่องบินลำหนึ่ง เสียงคำรามของเครื่องยนต์มีผลกระทบอะไรต่อเจ้า? หากเจ้าอยู่ใกล้มันนานเกินไป หูของเจ้าก็จะหนวก แล้วหัวใจของเจ้าล่ะ—จะมีความสามารถที่จะทนทนต่อความทุกข์ยากสาหัสเช่นนี้ได้หรือไม่?

ผู้คนบางคนซึ่งมีหัวใจอ่อนแอก็คงจะไม่สามารถ

แน่นอนว่าแม้แต่พวกที่มีหัวใจแข็งแรงก็จะมีประสิทธิภาพที่จะทนทนได้นานเกินไป กล่าวคือ ผลกระทบของเสียงต่อร่างกายมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นกับหูหรือหัวใจ มีนัยสำคัญอย่างสุดขีดต่อมนุษย์ทุกคน และเสียงที่ดังเกินไปจะเป็นอันตรายต่อผู้คน เพราะฉะนั้น

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและหลังจากที่ทุกสรรพสิ่งได้เริ่มต้นทำหน้าที่ได้ตามปกติแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมสำหรับเสียงเหล่านี้

เสียงทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหว

นี่ก็เป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงต้องพิจารณาเมื่อทรงสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับมวลมนุษย์

ก่อนอื่น ความสูงของชั้นบรรยากาศเหนือพื้นผิวของแผ่นดินโลกมีผลกระทบต่อเสียง

นอกจากนี้ขนาดของช่องว่างในดินก็จะบ่งการและส่งผลกระทบต่อเสียงเช่นกัน

แล้วก็ยังมีสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายซึ่งการมาบรรจบกันของพวกมันส่งผลกระทบต่อเสียงด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

พระเจ้าทรงใช้วิธีการเฉพาะที่จะกำจัดเสียงบางเสียงเพื่อที่มนุษย์จะได้อยู่รอดในสภาพแวดล้อมที่หูและหัวใจของพวกเขาสามารถทนทนได้ มิฉะนั้น เสียงจะกลายเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อการอยู่รอดของมนุษย์

กลายเป็นสิ่งรบกวนที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของพวกเขาและก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงสำหรับพวกเขา

นี่หมายความว่าพระเจ้าได้ทรงพิถีพิถันมากในการทรงสร้างแผ่นดิน ชั้นบรรยากาศ

และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์หลากหลายประเภทของพระองค์

และที่บรรจุกู่ภายในสิ่งเหล่านี้แต่ละสิ่งคือพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ความเข้าใจของมวลมนุษย์ในการนี้ไม่จำเป็นต้องมีรายละเอียดมากเกินไป—

การที่ผู้คนรู้ว่าการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าบรรจุกู่ในนั้นก็เพียงพอแล้ว

ตอนนี้พวกเจ้าจงบอกเราว่าพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำนี้—

การเปรียบเทียบอย่างแม่นยำเพื่อที่จะธำรงรักษาสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของมวลมนุษย์และชีวิตปกติของพวกเขา—จำเป็นหรือไม่? (จำเป็น) ในเมื่อพระราชกิจนี้จำเป็น เช่นนั้นแล้วจากมุมมองนี้ จะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงใช้พระราชกิจนี้เป็นหนทางหนึ่งที่จะจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง? พระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่เสียบสบบเช่นนี้เพื่อการจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์ เพื่อที่ร่างกายมนุษย์จะสามารถมีชีวิตตามปกติอย่างยั่งยืนภายในนั้นได้โดยไม่ต้องทนทุกข์กับการแทรกแซงใดๆ และเพื่อที่มวลมนุษย์จะมีความสามารถที่จะดำรงอยู่และมีชีวิตตามปกติได้ เช่นนั้นแล้วนี่ไม่ใช่หนึ่งในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่มนุษย์หรือ? นี่ไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญมากที่พระเจ้าได้ทรงทำหรือ? (เป็น) มีความต้องการที่จำเป็นอย่างมากสำหรับสิ่งนี้ ดังนั้นพวกเจ้าซาบซึ้งต่อสิ่งนี้อย่างไร? แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่สามารถรู้สึกว่าการกระทำของพระเจ้า อีกทั้งพวกเจ้าไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติการกระทำนี้อย่างไร ณ กาลสมัยนั้น เจ้ายังคงสามารถสำนึกรับรู้ความจำเป็นของการที่พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งนี้ได้หรือไม่? เจ้าสามารถรู้สึกถึงพระปรีชาญาณของพระเจ้าและความห่วงใยและพระคำที่พระองค์ได้ทรงใส่ลงไปหรือไม่? (ใช่ เราสามารถ) หากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะรู้สึกถึงการนี้ เช่นนั้นแล้วนั่นก็เพียงพอแล้ว มีการกระทำมากมายที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติท่ามกลางสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้างซึ่งผู้คนไม่สามารถรู้สึกหรือมองเห็น เรายกการนี้ขึ้นมาพูดก็เพียงเพื่อแจ้งให้พวกเจ้ารู้เกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าจะได้มารู้จักพระเจ้า เหล่านี้คือเบาะแสทั้งหลายที่สามารถทำให้พวกเจ้าสามารถรู้จักและเข้าใจพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

4. แสง

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับดวงตาของผู้คน นั่นคือ แสง นี่ก็สำคัญมากเช่นกัน

เมื่อเจ้าเห็นแสงจ้าและความจ้าของแสงนั้น ไปถึงความแรงเฉพาะระดับหนึ่ง

มันก็จะสามารถทำให้ดวงตามนุษย์บอดได้ จะว่าไปแล้วดวงตามนุษย์เป็นดวงตาแห่งเนื้อหนัง

ตามนุษย์ไม่สามารถทนทานต่อการระคายเคืองได้ มีผู้ใดกล้าจ้องมองเข้าไปในดวงอาทิตย์โดยตรงหรือไม่?

ผู้คนบางคนได้ลองดูแล้ว และหากพวกเขากำลังสวมแว่นกันแดดมันก็ทำงานได้ดีทีเดียว—

แต่นั่นก็ต้องมีการใช้เครื่องมือ หากปราศจากเครื่องมือ

ดวงตาเปลือยเปล่าของมนุษย์ย่อมไม่มีความสามารถที่จะเผชิญหน้ากับดวงอาทิตย์และจ้องมองดวงอาทิตย์โดยตรงได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์เพื่อนำแสงมาให้มวลมนุษย์

และแสงนี้ก็เป็นบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงดูแลด้วยเช่นกัน พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์จนเสร็จ

วางดวงอาทิตย์ไว้ที่ใดสักแห่ง แล้วก็เพิกเฉยต่อมัน นั่นไม่ใช่วิธีที่พระเจ้าทรงทำสิ่งทั้งหลาย

พระองค์ทรงระมัดระวังอย่างยิ่งในการกระทำของพระองค์ และทรงดำริการกระทำทั้งหลายอย่างถ้วนทั่ว

พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงตาให้แก่มวลมนุษย์เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็น

และพระองค์ได้ทรงกำหนดค่าตัวแปรจำกัดทั้งหลายของแสงซึ่งมนุษย์ใช้ในการมองเห็นสิ่งทั้งหลายไว้ล่วงหน้า

อีกด้วย คงจะไม่ดีเลยหากแสงสลับกันไป

เมื่อมันมีดเสียจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นนิ้วมือของพวกเขาที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขาได้

เช่นนั้นแล้วดวงตาของพวกเขาก็ได้สูญเสียการทำหน้าที่ของพวกเขาไปและไม่ให้ประโยชน์อะไรเลย

แต่แสงที่จ้าเกินไปก็ส่งผลให้ดวงตามนุษย์ไร้ความสามารถพอที่จะมองเห็นสิ่งทั้งหลาย

เพราะความจ้านั้นสุดที่จะทนได้

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงประดับประดาสภาพแวดล้อมแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ด้วยแสงในจำนวนที่เหมาะสม

เหมาะสมสำหรับดวงตามนุษย์—จำนวนที่จะไม่ทำร้ายหรือทำลายดวงตาของผู้คน

นับประสาอะไรที่จะทำให้ดวงตามนุษย์สูญเสียการทำหน้าที่ของพวกเขา

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงเพิ่มขึ้นเมฆรอบดวงอาทิตย์และแผ่นดินโลก

และเหตุผลที่ความหนาแน่นของอากาศมีความสามารถอย่างถูกต้องเหมาะสมที่จะกรองแสงชนิดต่างๆ

ซึ่งสามารถทำร้ายดวงตาหรือผิวหนังของผู้คนได้—เหล่านี้ได้สัดส่วนเหมาะสมกัน นอกจากนี้สิ่งต่างๆ

ของแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสะท้อนแสงอาทิตย์และแสงประเภทอื่นๆ ทั้งหมด

และมีความสามารถที่จะกำจัดแสงจำพวกที่จ้าเกินกว่าที่ดวงตามนุษย์จะรับเข้าหา

ดังนั้นผู้คนจึงมีความสามารถที่จะเดินอยู่ข้างนอกและดำเนินชีวิตของพวกเขาไปได้โดยไม่จำเป็นต้องสวมแว่นกัน

นแดดที่มีแดดอย่างต่อเนื่อง ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมปกติ

ดวงตามนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งทั้งหลายในลานสายตาของพวกเขาได้โดยไม่ถูกแสงรบกวน กล่าวคือ
คงจะไม่ดีหากแสงแยงตาเกินไปหรือหากแสงสลัวเกินไป หากแสงสลัวเกินไป

ดวงตาของผู้คนก็จะได้รับความเสียหาย และหมดสภาพหลังจากการใช้งานระยะสั้น หากแสงจ้าเกินไป
ดวงตาของผู้คนก็จะไม่มีความสามารถที่จะทานทนได้ แสงแท้จริงนี้ที่ผู้คนมีอยู่นั้น

ต้องเหมาะสมสำหรับดวงตามนุษย์ที่จะมองเห็น

และพระเจ้าได้ทรงลดความเสียหายที่แสงก่อให้เกิดต่อดวงตามนุษย์ให้เหลือน้อยที่สุดโดยผ่านทางวิธีการหลากหลาย และแม้ว่าแสงนี้อาจเป็นประโยชน์หรือเป็นภัยต่อดวงตามนุษย์

แต่มันก็เพียงพอที่จะให้ผู้คนไปถึงบ่อสวนแห่งชีวิตของพวกเขาในขณะที่ยังคงดำรงการใช้งานดวงตาของพวกเขาอยู่ พระเจ้าไม่ทรงได้พิจารณาการนี้อย่างถ้วนทั่วแล้วหรือ?

กระนั้นมารซาตานก็ยังปฏิบัติตัวโดยไม่เคยได้มีการพิจารณาเช่นนั้นทะลุผ่านไปถึงจิตใจของมันเลย

กับซาตานแล้ว แสงจ้าเกินไปหรือสลัวเกินไปเสมอ นี่คือวิธีที่ซาตานปฏิบัติตัว

พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งเหล่านี้กับทุกด้านของร่างกายมนุษย์—กับการมองเห็น การได้ยิน การลิ้มรส การหายใจ
ความรู้สึก และอื่นๆ—เพื่อที่จะเพิ่มความสามารถปรับตัวเพื่อการอยู่รอดของมวลมนุษย์จนถึงขีดสุด

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามปกติและทำเช่นนั้นต่อไปได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สภาพแวดล้อมปัจจุบันที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเพื่อชีวิตเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ที่สุดต่อ
การอยู่รอดของมวลมนุษย์ ผู้คนบางคนอาจคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนักหนา

ว่าเป็นสิ่งธรรมดามากที่สุดสิ่งหนึ่ง เสีย แสง

และอากาศเป็นสิ่งที่ผู้คนรู้สึกว่าเป็นสิทธิแต่กำเนิดของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ชื่นชมตั้งแต่วินาทีที่พวกเขาเกิด
แต่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้ามีความสามารถที่จะชื่นชม พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจอยู่

นี่คือบางสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจ บางสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องรู้จัก

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะรู้สึกว่าคุณไม่มีความจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือรู้จักสิ่งเหล่านี้หรือไม่ โดยสังเขปแล้ว

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงดำรงมากมายเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงมีแผน
พระองค์ได้ทรงมีแนวคิดเฉพาะบางอย่าง

พระองค์ไม่ทรงวางมวลมนุษย์ไว้ในสภาพแวดล้อมสำหรับชีวิตเช่นนั้นอย่างขอไปทีหรืออย่างง่าย ๆ

โดยปราศจากพระคำใด ๆ ในเรื่องนี้

พวกเขาก็อาจคิดว่าเราได้พูดถึงกับสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้แต่ละอย่างอย่างค่อย ๆ ไป แต่ในพระศนะของเรา

แต่ละสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่นมนุษย์นั้น จำเป็นต่อการอยู่รอดของมนุษยชาติ

มีการกระทำของพระเจ้าอยู่ในการนี้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

5. กระแสลม

สิ่งที่ทำคืออะไร? สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลในแต่ละวัน

ความสัมพันธ์ของสิ่งนี้กับชีวิตมนุษย์ใกล้ชิดมากเสียจนร่างกายมนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในโลกเชิงวัตถุนี้ได้หากปราศจากมัน สิ่งนี้คือกระแสลม ลงที่ไม่ว่าใครก็สามารถเข้าใจคำถามว่า “กระแสลม”

ได้แม้ว่าเพิ่งจะได้ยินคำนี้ ดังนั้นกระแสลมคืออะไรหรือ? เจ้าสามารถพูดได้ว่า “กระแสลม”

เป็นเพียงความเคลื่อนไหวที่ไหลเลื่อนไปของอากาศ กระแสลมเป็นลมที่ดวงตามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ มันยังเป็นหนทางหนึ่งที่ก๊าซทั้งหลายเคลื่อนที่ด้วย กระนั้นในการพูดคุยนี้นี้ ในเบื้องต้นแล้ว “กระแสลม”

อ้างอิงถึงอะไร? ทันทีที่เราพูด พวกเจ้าจะเข้าใจ แผ่นดินโลกบรรพทุกภูเขา

ทะเลและสรรพสิ่งทั้งปวงแห่งการทรงสร้างไปด้วยเมื่อนั้นหมุน และเมื่อนั้นหมุน มันก็หมุนด้วยความเร็ว แม้ว่าเจ้าจะไม่รู้สึกถึงการปั่นหมุนนี้แต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตามการหมุนรอบตัวของแผ่นดินโลกก็ยังดำรงอยู่ การหมุนรอบตัวของแผ่นดินโลกก่อให้เกิดสิ่งใด? เมื่อเจ้าวิ่ง

ลมจะไม่เกิดขึ้นและแล่นผ่านหูของเจ้าไปหรือหรือ? หากสามารถสร้างลมได้เมื่อเจ้าวิ่ง

จะไม่สามารถมีลมเมื่อแผ่นดินโลกหมุนรอบตัวได้อย่างไร? เมื่อแผ่นดินโลกหมุนรอบตัว

ทุกสรรพสิ่งก็อยู่ในการเคลื่อนที่ แผ่นดินโลกเองกำลังอยู่ในการเคลื่อนที่และหมุนรอบตัวด้วยความเร็วเฉพาะ ในขณะที่ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกก็กำลังแพร่พันธุ์และพัฒนาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

เพราะฉะนั้นการเคลื่อนไหวด้วยความเร็วเฉพาะจะทำให้เกิดกระแสลมโดยธรรมชาติ นี่คือนั่นที่เราให้ความหมาย

“กระแสลม” กระแสลมนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อร่างกายมนุษย์ในขอบข่ายหนึ่งหรือหรือ?

ลองพิจารณาอายุได้ฝูงดูสิว่า อายุได้ฝูงปกติไม่มีพลังเป็นพิษ แต่เมื่อพวกมันขัดกระหน่ำ

ผู้คนจะไม่สามารถแม้แต่จะยืนได้อย่างไม่สั่นคลอน และมันจะยากที่พวกเขาจะเดินในลม

แม้แต่ก้าวเดียวก็ลำบากยากเย็น

และผู้คนบางคนอาจถึงกับถูกลมผลักไปชนกับบางสิ่งบางอย่างโดยไร้ความสามารถที่จะขยับได้

นี่คือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่กระแสลมสามารถส่งผลกระทบต่อมวลมนุษย์

หากทั้งแผ่นดินโลกถูกปกคลุมด้วยที่ราบ เช่นนั้นแล้วเมื่อโลกและทุกสรรพสิ่งหมุนรอบตัว

ร่างกายมนุษย์ก็จะไม่มีความสามารถที่จะทานทนได้โดยสิ้นเชิงต่อกระแสลมที่ถูกผลิตขึ้นจากการนั้น

มันจะลำบากยากเย็นอย่างสุดขีดที่จะตอบโต้ต่อสถานการณ์เช่นนั้น

หากเป็นเช่นนั้นจริงกระแสลมเช่นนี้คงจะไม่เพียงแก่นำอันตรายมาสู่มวลมนุษย์

แต่จะนำมาซึ่งการทำลายล้างโดยสมบูรณ์ มนุษย์จะไม่สามารถที่จะอยู่รอดในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันเพื่อแก้ปัญหากระแสลมเช่นนั้น—

ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันกระแสน้ำจะอ่อนลง เปลี่ยนทิศทางของพวกมัน เปลี่ยนความเร็วของพวกมัน และเปลี่ยนกำลังของพวกมัน นั่นคือเหตุผลที่ผู้คนสามารถเห็นลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน เช่นภูเขา เทือกเขาขนาดใหญ่ ที่ราบ เนินเขา ลุ่มน้ำ หุบเขา ที่ราบสูง และแม่น้ำสายใหญ่

ด้วยคุณสมบัติพิเศษทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันเหล่านี้ พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนความเร็ว ทิศทาง และกำลังของกระแสน้ำ นี่คือการที่พระองค์ทรงใช้เพื่อลดหรือป้องกันการกระแสน้ำให้เป็นลมที่มีความเร็ว ทิศทาง และกำลังที่เหมาะสม เพื่อที่มนุษย์จะได้มีสภาพแวดล้อมปกติที่จะใช้ชีวิตอยู่ในนั้นได้

มีความจำเป็นต้องมีการนี้หรือไม่? (มี) การทำบางสิ่งเช่นนี้ดูเหมือนจะลำบากยากเย็นสำหรับมนุษย์ แต่เป็นเรื่องง่ายสำหรับพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสั่งเหตุการณ์ทุกสรรพสิ่ง

สำหรับพระองค์แล้วการสร้างสภาพแวดล้อมที่มีกระแสน้ำที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ไม่สามารถเรียบง่ายหรือง่ายเกินไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นในสภาพแวดล้อมที่พระเจ้าทรงสร้างเช่นนี้

แต่ละสิ่งภายในการทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์จึงมีอาจหาไปได้

มีคุณค่าและความจำเป็นในการดำรงอยู่ของทุกๆ สิ่ง

อย่างไรก็ตามชาตนาหรือมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วนั้นไม่เข้าใจหลักธรรมนี้

พวกเขายังทำลายและพัฒนาและหาประโยชน์ต่อไป

ด้วยความฝันอันสูญเปล่าที่จะแปรสภาพภูเขาให้กลายเป็นพื้นที่ราบ

ถมหุบผาชันให้เต็มและสร้างตึกระฟ้าบนพื้นที่ราบเพื่อสร้างป้าคอนกรีต

เป็นความหวังของพระเจ้าว่ามวลมนุษย์จะสามารถมีชีวิตอย่างมีความสุข เติบโตอย่างมีความสุข และใช้แต่ละวันอย่างมีความสุขในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดนี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่เคยได้ทรงประมาทในวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสภาพแวดล้อมที่มนุษย์มีชีวิตอยู่

จากอุณหภูมิจนถึงอากาศ จากเสียงถึงแสง

พระเจ้าได้ทรงทำแผนและการจัดการเตรียมการที่สลับซับซ้อนเพื่อที่ร่างกายของพวกมนุษย์และสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของพวกเขาก็จะไม่อยู่ภายใต้การแทรกแซงใดๆ จากสภาพเงื่อนไขทางธรรมชาติทั้งหลาย

และเพื่อที่มวลมนุษย์จะมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตและเพิ่มทวีคูณตามปกติ

และมีชีวิตตามปกติกับทุกสรรพสิ่งในการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนแทน

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทั้งหมดนี้ให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 175

บัดนี้พวกเจ้าได้กลายเป็นตระหนักรู้ถึงความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์แล้วหรือไม่?

ในท้ายที่สุด ผู้ใดเป็นเจ้านายของทุกสรรพสิ่ง? เป็นมนุษย์หรือ? (ไม่ใช่)

เช่นนั้นแล้วอะไรคือความแตกต่างระหว่างวิธีที่พระเจ้าและมนุษย์ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง?

(พระเจ้าทรงปกครองและทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งขณะที่มนุษย์ชื่นชมสิ่งเหล่านั้น)

พวกเจ้าเห็นด้วยกับการนี้หรือไม่?

ความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์คือการที่พระเจ้าทรงปกครองและจัดเตรียมให้แก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่งทุกอย่าง

และในขณะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง มวลมนุษย์ก็ชื่นชมทุกสิ่งทุกอย่าง กล่าวคือ

มนุษย์ชื่นชมสรรพสิ่งที่ทั้งปวงแห่งการทรงสร้างเมื่อเขายอมรับชีวิตที่พระเจ้าประทานให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

พระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้านาย และมวลมนุษย์ชื่นชมดอกผลของการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เช่นนั้นแล้วจากมุมมองของสรรพสิ่งที่มวลแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า สิ่งใดหรือ

คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์?

พระเจ้าทรงสามารถมองเห็นกฎทั้งหลายแห่งวิธีที่ทุกสรรพสิ่งเติบโตได้อย่างชัดเจน

และพระองค์ทรงควบคุมและมีอำนาจครอบครองอยู่เหนือกฎเหล่านี้ นั่นคือ

ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายในสายพระเนตรของพระเจ้าและภายในวงเขตแห่งการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์

มวลมนุษย์สามารถมองเห็นทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่?

สิ่งที่มวลมนุษย์สามารถมองเห็นได้ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขามาโดยตรง หากเจ้าปีนขึ้นภูเขา

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้ามองเห็นก็คือภูเขานั้นเท่านั้น เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่อีกด้านหนึ่งของภูเขาได้

หากเจ้าไปที่ชายฝั่ง สิ่งที่เจ้าเห็นเป็นเพียงด้านหนึ่งของมหาสมุทร

และเจ้าไม่สามารถรู้ได้ว่าอีกด้านของมหาสมุทรเป็นเหมือนอะไร

หากเจ้าเข้าไปในป่าไมเจ้าจะสามารถมองเห็นพืชพรรณที่อยู่เบื้องหน้าเจ้าและรอบๆ เจ้า

แต่เจ้าจะไม่สามารถเห็นสิ่งที่ตั้งอยู่ไกลออกไปข้างหน้า มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสถานที่ที่สูงกว่า ไกลกว่า

ลึกกว่าได้ ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้คือสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขาโดยตรง

ภายในลานสายตาของพวกเขา ต่อให้มนุษย์จะรู้จักกฎที่บ่งการฤดูกาลทั้งสี่ของปี

หรือกฎทั้งหลายแห่งวิธีที่ทุกสรรพสิ่งเติบโต

พวกเขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะบริหารจัดการหรือบงการทุกสรรพสิ่งได้

กระนั้นหนทางที่พระเจ้าทรงมองเห็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงเป็นเช่นเดียวกับที่พระองค์จะทรงมองเห็นเครื่อง

จักรที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เองไม่มีผิด

พระองค์ทรงคุ้นเคยอย่างลึกซึ้งกับทุกส่วนประกอบและทุกการเชื่อมต่อ สิ่งที่เป็นหลักการของสิ่งเหล่านั้น
สิ่งที่เป็นแบบแผนของสิ่งเหล่านั้น และสิ่งที่เป็นจุดประสงค์ของสิ่งเหล่านั้น—

พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดนี้ด้วยความกระฉ่างแจ้งระดับสูงสุด ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า
และมนุษย์ก็เป็นมนุษย์!

แม้ว่ามนุษย์อาจลงลึกในการศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์ของเขาและกฎทั้งหลายที่ปกครองทุกสรรพสิ่ง

แต่การศึกษาวิจยนั้นมิมีเขตที่จำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

สำหรับมนุษย์แล้วการควบคุมของพระเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด

มนุษย์ผู้หนึ่งอาจสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตทำการศึกษาวิจยกิจการที่เล็กที่สุดของพระเจ้าโดยไม่สัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่แท้จริงอันใด

นี่คือเหตุผลที่เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเข้าใจพระองค์ได้หากเจ้าไข่แค่ความรู้และสิ่งที่เจ้า
าได้เรียนรู้เพื่อศึกษาพระเจ้า แต่หากเจ้าเลือกวิถีแห่งการแสวงหาความจริงและแสวงหาพระเจ้า

และมองดูพระเจ้าจากมุมมองแห่งการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วสักวันหนึ่งเจ้าจะระลึกได้ว่า

การกระทำของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งและพระปรีชาญาณของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน

และเจ้าจะรู้เหตุผลที่พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งและแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับ
ทุกสรรพสิ่ง ยิ่งเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ทุกสรรพสิ่งและทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งเจ้า

กำลังได้รับการจัดเตรียมของพระเจ้าที่หลังไหลแบบไม่สิ้นสุดอย่างต่อเนื่อง

เจ้าจะมีความสามารถที่จะสำนึกรับรู้ได้อย่างชัดเจนอีกด้วยว่า ในโลกนี้และท่ามกลางมวลมนุษย์นี้

ไม่มีผู้ใดเลยนอกเหนือจากพระเจ้าที่จะสามารถมีความสามารถและแก่นแท้ที่พระองค์ทรงใช้ปกครอง

บริหารจัดการ และธำรงรักษาการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าไปถึงความเข้าใจนี้

เจ้าก็จะระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า เมื่อเจ้าไปถึงจุดนี้

เจ้าก็จะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงและได้ให้โอกาสพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าและองค์เจ้านายของเจ้าแล้ว
แล้ว เมื่อเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนั้นแล้วและชีวิตของเจ้าได้ไปถึงจุดดังกล่าวแล้ว

พระเจ้าก็จะไม่ทรงทดสอบเจ้าและพิพากษาเจ้าอีกต่อไป อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงทำการเรียกร้องใดๆ จากเจ้า

เพราะเจ้าจะเข้าใจพระเจ้า จะรู้จักพระทัยของพระองค์ และจะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของเจ้าแล้ว

นี่คือเหตุผลสำคัญที่จะสามัคคีธรรมในหัวข้อเหล่านี้เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองและทรงบริหาร
จัดการทุกสรรพสิ่ง การทำเช่นนี้หมายถึงจะให้ความรู้และความเข้าใจมากขึ้นแก่ผู้คน—

ไม่ใช่เพียงเพื่อให้เจ้ายอมรับรู้

แต่เพื่อให้เจ้ารู้จักและเข้าใจการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 176

เมล็ดธัญพืช ผลไม้ และผักทั้งหลาย และถั่วเปลือกแข็งทุกชนิด—เหล่านี้เป็นอาหารมังสวิรัตทั้งสิ้น
อาหารเหล่านี้ประกอบด้วยสารอาหารเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของร่างกายมนุษย์ แม้ว่าพวก
มันเป็นอาหารมังสวิรัตก็ตาม อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “เราจะให้เพียงแค่อาหารเหล่านี้แก่มวลมนุษย์
ให้พวกเขากินสิ่งเหล่านี้เท่านั้น!” พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดตรงนั้น
แต่ได้ทรงไปต่อเพื่อเตรียมอาหารทั้งหลายที่ร่อยยิ่งขึ้นไปอีกไว้ให้มวลมนุษย์มากขึ้น
อาหารเหล่านี้คืออะไร?
อาหารเหล่านี้คือเนื้อสัตว์และปลาหลากหลายประเภทที่พวกเจ้าส่วนใหญ่มีความสามารถที่จะมองเห็นและกินได้
พระองค์ได้ทรงเตรียมทั้งเนื้อสัตว์และปลามากมายหลายประเภทไว้ให้มนุษย์ ปลาอาศัยอยู่ในน้ำ
และเนื้อหนังของปลาในน้ำแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากเนื้อหนังของสัตว์ที่อาศัยบนแผ่นดิน
และมันสามารถให้สารอาหารต่างๆ แก่มนุษย์ได้
ปลายังมีคุณสมบัติที่สามารถกำกับควบคุมความเย็นและความร้อนในร่างกายมนุษย์ได้ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมาก
ต่อมนุษย์อีกด้วย แต่อาหารร่อยต้องไม่กินมากเกินไป อย่างที่เราได้กล่าวไปแล้ว
พระเจ้าประทานปริมาณที่ถูกต้องแก่มวลมนุษย์ ณ
เวลาที่ถูกต้องเพื่อที่ผู้คนจะสามารถชื่นชมได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับการประทานของพระองค์ในหนทางปกติ
และสอดคล้องกับฤดูกาลและเวลา ที่นี้ อาหารประเภทใดหรือที่รวมอยู่ในหมวดหมู่สัตว์ปีก? ไก่ นก
นกพิราบ และอื่นๆ เป็นต้น ผู้คนมากมายกินเปิดและห่านด้วย
แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเนื้อสัตว์ประเภทเหล่านี้ไว้ทั้งหมด
แต่พระองค์ก็ได้ทรงตั้งข้อพึงประสงค์บางประการสำหรับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรและได้ทรงวางจิต
จำกัดเฉพาะเจาะจงกับอาหารการกินของพวกเขาในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ทุกวันนี้จิตจำกัดเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของรสนิยมของแต่ละบุคคลและการตีความด้วยตนเอง เนื้อสัตว์ต่างๆ
นานาเหล่านี้จัดเตรียมสารอาหารหลากหลายให้ร่างกายมนุษย์ โดยเติมโปรตีนและธาตุเหล็ก
เพิ่มความสมบูรณ์ให้กับเลือด เสริมสร้างกล้ามเนื้อและกระดูก และสร้างความแข็งแกร่งของร่างกาย
โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ผู้คนปรุงและกินอาหารเหล่านี้
เนื้อสัตว์เหล่านี้สามารถช่วยให้ผู้คนปรับปรุงรสชาติอาหารของพวกเขาและเสริมเพิ่มความอยากอาหารของพวกเขา
ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ท้องของพวกเขาพึงพอใจอีกด้วย
ที่สำคัญที่สุดคืออาหารเหล่านี้สามารถจัดหาความต้องการที่จำเป็นทางโภชนาการรายวันให้กับร่างกายมนุษย์
นี่คือการทรงพิจารณาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารให้พร้อมสำหรับมวลมนุษย์ มีผักทั้งหลาย
มีเนื้อสัตว์—นี่ไม่ใช่ความอุดมหรือ?

แต่ผู้คนควรเข้าใจว่าเจตนาของพระเจ้าคืออะไรเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารทั้งหมดให้มวลมนุษย์ ใ้การให้มวลมนุษย์ตามใจตัวเองเกินไปในของกินเหล่านี้หรือ?

อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์กลายเป็นติดกับดักในการพยายามตอบสนองความอยากทางวัตถุเหล่านี้?

เขาจะไม่กลายเป็นได้รับการบำรุงเลี้ยงมากเกินไปหรือ?

การได้รับการบำรุงเลี้ยงมากเกินไปไม่ทำให้ร่างกายมนุษย์เจ็บป่วยในหลายๆ ทางหรือ? (ทำ)

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงจัดสัดส่วนให้มีปริมาณที่ถูกต้อง ณ เวลาที่ถูกต้อง

และทรงให้ผู้คนชื่นชมกับอาหารที่แตกต่างกันโดยสอดคล้องกับช่วงเวลาและฤดูกาลที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

หลังจากฤดูร้อนที่ร้อนมาก ผู้คนสะสมความร้อนอย่างมากไว้ในร่างกายของพวกเขา

รวมถึงความแห้งกร้านและความชื้นแฉะซึ่งก่อให้เกิดโรค เมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาถึง ผลไม้หลายประเภทก็สุก

และเมื่อผู้คนกินผลไม้เหล่านี้ ความชื้นและในร่างกายของพวกเขาจะถูกขับออกไป ณ

เวลานี้ฝูงปศุสัตว์และแกะก็ได้เติบโตแข็งแรงขึ้นเช่นกัน

ดังนั้นนี่จึงเป็นเวลาที่คุณควรกินเนื้อสัตว์มากขึ้นเพื่อการบำรุงเลี้ยง โดยการกินเนื้อสัตว์หลากหลายประเภท

ร่างกายของผู้คนจะได้รับพลังงานและความอบอุ่นเพื่อช่วยให้พวกเขาทนต่อความหนาวเย็นของฤดูหนาวได้

และพวกเขาก็มีความสามารถที่จะผ่านฤดูหนาวได้อย่างปลอดภัยและมีสุขภาพดีเป็นผลลัพธ์

ด้วยความใส่พระทัยและความแม่นยำสูงสุด

พระเจ้าทรงควบคุมและประสานงานว่าจะทรงจัดเตรียมอะไรให้แก่มวลมนุษย์ และเมื่อไร

และเมื่อไรที่พระองค์จะทรงให้สิ่งต่างๆ เติบโต ออกผล และสุก การนี้อ้างอิงถึง

“วิธีที่พระเจ้าทรงเตรียมอาหารที่มนุษย์ต้องการในชีวิตประจำวันของเขา”

นอกเหนือจากอาหารหลายประเภทแล้ว พระเจ้ายังทรงจัดเตรียมแหล่งน้ำให้มวลมนุษย์อีกด้วย

หลังจากกินแล้วผู้คนยังคงต้องการดื่มน้ำ ผลไม้เพียงลำพังจะเพียงพอหรือไม่?

ผู้คนไม่สามารถมีชีวิตอยู่ด้วยผลไม้เพียงลำพัง และนอกจากนี้ ผลไม้ก็ไม่มีในบางฤดูกาล

ดังนั้นปัญหาเรื่องน้ำของมวลมนุษย์จะสามารถแก้ไขได้อย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงแก้ไขปัญหานั้นโดยการเตรียมแหล่งน้ำมากมายทั้งบนและใต้พื้นดิน รวมถึงทะเลสาบ แม่น้ำ

และน้ำพุ แหล่งน้ำเหล่านี้สามารถดื่มได้ตราบนานเท่าที่ไม่มีการปนเปื้อน

และตราบนานเท่าที่คุณไม่ได้ไปบงการหรือทำให้เสียหาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในแง่ของแหล่งอาหารที่ค้ำชูชีวิตของร่างกายทางกายภาพของมวลมนุษย์

พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมที่แม่นยำมาก เทียบตรงมาก และเหมาะสมมาก

เพื่อที่ชีวิตของคุณจะได้มั่นคงและล้นเหลือและไม่ขาดพร่องสิ่งใด

นี่คือบางสิ่งที่คุณสามารถรู้สึกและมองเห็นได้

นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างพืช สัตว์บางอย่าง

และสมุนไพรอันหลากหลายซึ่งหมายอย่างเฉพาะเจาะจงให้รักษาอาการบาดเจ็บหรือเยียวยาความเจ็บป่วยในร่างกายมนุษย์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ยกตัวอย่างเช่น

ใครบางคนควรทำอะไรหากถูกไฟไหม้หรือบังเอิญทำน้ำร้อนลวกตัวเอง?

เจ้าสามารถชำระล้างแผลไฟไหม้ด้วยน้ำเท่านั้นได้หรือไม่? เจ้าสามารถพันแผลด้วยผ้าเก่าๆ สักผืนเท่านั้นได้หรือไม่?

หากเจ้าทำเช่นนั้นแผลอาจเต็มไปด้วยหนองหรือกลายเป็นติดเชื้อ ยกตัวอย่างเช่น

หากใครบางคนเป็นไข้หรือติดเชื้อ ได้รับบาดเจ็บขณะกำลังทำงาน

เกิดการเจ็บป่วยเกี่ยวกับกระเพาะอาหารจากการกินสิ่งที่ผิด

หรือเป็นโรคบางอย่างที่เกิดจากปัจจัยทั้งหลายทางสรีรวิทยาหรือประเด็นปัญหาด้านภาวะอารมณ์

รวมถึงโรคหลอดเลือด สภาพเงื่อนไขทางจิตวิทยา หรือ โรคของอวัยวะภายใน

เช่นนั้นแล้วก็มีพืชที่สอดคล้องกันซึ่งเยียวยาสภาพเงื่อนไขของพวกเขา

มีพืชที่ปรับปรุงการไหลเวียนโลหิตให้ดีขึ้นและขจัดความเมื่อยล้า บรรเทาปวด ห้ามเลือด ให้ยาสลบ

ช่วยรักษาผิวหนังและฟื้นฟูผิวหนังสู่สภาพเงื่อนไขปกติ

และสลายเลือดหนืดและกำจัดสารพิษออกจากร่างกาย—โดยสังเขปแล้วพืชเหล่านี้มีการใช้ในชีวิตประจำวัน

ผู้คนสามารถใช้พืชเหล่านี้ได้ และพวกมันได้ถูกเตรียมโดยพระเจ้าสำหรับร่างกายมนุษย์ในกรณีที่น่าจะเป็น

พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้มนุษย์ค้นพบพืชเหล่านี้บางส่วนโดยบังเอิญ ในขณะที่ส่วนอื่นๆ

ถูกค้นพบโดยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรให้ค้นพบ

หรือเป็นผลลัพธ์จากปรากฏการณ์พิเศษที่พระองค์ได้ทรงจัดวางเรียบเรียง

หลังการค้นพบพืชเหล่านี้มวลมนุษย์ก็จะส่งต่อไป และผู้คนมากมายจะได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับพืชเหล่านี้

ดังนั้นการที่พระเจ้าทรงสร้างพืชเหล่านี้จึงมีคุณค่าและความหมาย โดยสรุป สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากพระเจ้า

ได้รับการเตรียมและเพาะปลูกโดยพระองค์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของมวลมนุษย์ สิ่งเหล่านี้สำคัญอย่างยิ่ง

กระบวนการทรงดำริของพระเจ้าล้วนทั่วกว่ากระบวนการคิดเหล่านั้นของมวลมนุษย์หรือไม่?

เมื่อเรามองเห็นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำ เรามีสำนึกรับรู้ถึงด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าทรงพระราชกิจในความลับ พระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งหมดนี้เมื่อมนุษย์ยังไม่ได้มาอยู่ในพิภพนี้

เมื่อพระองค์ยังไม่มีทรงได้มีการติดต่อกับมวลมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างทรงทำโดยทรงคำนึงถึงมวลมนุษย์

เพื่อประโยชน์แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และด้วยพระดำริเพื่อการอยู่รอดของพวกเขา

เพื่อที่มวลมนุษย์จะมีชีวิตอย่างมีความสุขในโลกเชิงวัตถุอันมั่งคั่งและล้นเหลือนี้

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา โดยปราศจากความกังวลเกี่ยวกับอาหารหรือเสื้อผ้า
ไม่ขาดพร่องสิ่งใดเลย ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มวลมนุษย์ย่อมสามารถขยายพันธุ์และอยู่รอดต่อไปได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 177

พวกเราได้เริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อสภาพแวดล้อมนั้นและการเตรียมทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงทำ พวกเราได้หารือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการสัมพันธภาพระหว่างสิ่งทั้งหลายแห่งการทรงสร้าง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้มวลมนุษย์ และวิธีที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการสัมพันธภาพเหล่านี้เพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งทั้งหลายแห่งการทรงสร้างของพระองค์ทำอันตรายมวลมนุษย์ พระเจ้ายังได้ทรงทำให้อันตรายที่ปัจจัยต่างๆ มากมายภายในการทรงสร้างของพระองค์อาจได้มีต่อสภาพแวดล้อมของมวลมนุษย์นั้นทุเลาลงเช่นกัน เป็นการเปิดโอกาสให้ทุกสรรพสิ่งทำหน้าที่ต่อจุดประสงค์สูงสุดของพวกมัน และนำพาสภาพแวดล้อมที่เป็นประโยชน์พร้อมด้วยองค์ประกอบที่เป็นประโยชน์มาสู่มวลมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้มวลมนุษย์สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้ และดำเนินวงจรชีวิตและการขยายพันธุ์ต่อไปอย่างไม่สั่นคลอน ถัดมา พวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับอาหารที่ร่างกายมนุษย์ต้องการ—อาหารและเครื่องดื่มประจำวันของมวลมนุษย์ นี่ก็เป็นสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์เช่นกัน กล่าวคือ ร่างกายมนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการหายใจเพียงอย่างเดียว โดยมีเพียงแค่แสงอาทิตย์เพื่อการยังชีพ หรือลม หรืออุณหภูมิที่เหมาะสม มนุษย์ยังจำเป็นต้องเติมท้องของพวกเขาให้เต็มอีกด้วย และพระเจ้าได้ทรงเตรียมแหล่งที่มาของสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาจะได้ใช้เพื่อทำเช่นนั้น ซึ่งก็คือแหล่งอาหารของมวลมนุษย์ไว้สำหรับมวลมนุษย์แล้วโดยไม่มองข้ามสิ่งใดเลย เมื่อเจ้าได้เห็นผลผลิตที่มั่งคั่งและเอื้ออารีเช่นนี้—แหล่งที่มาของอาหารและเครื่องดื่มของมวลมนุษย์—เจ้าจะสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการจัดหาสำหรับมวลมนุษย์และสำหรับสรรพสิ่งทั้งมวลแห่งการทรงสร้างของพระองค์? หากในช่วงระหว่างเวลาแห่งการทรงสร้าง พระเจ้าได้ทรงสร้างเพียงแค่ต้นไม้และต้นหญ้าหรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ จำนวนเท่าใดก็ตาม และหากสิ่งมีชีวิตและพืชต่างๆ เหล่านี้มีไว้ให้วัวและแกะกินทั้งหมด หรือมีไว้ให้ม้าลาย กวาง และสัตว์ประเภทอื่นๆ อีกหลากหลาย ยกตัวอย่างเช่นสิงโตต้องกินสิ่งทั้งหลายเช่นม้าลายและกวาง และเสือต้องกินสิ่งทั้งหลายเช่นแกะและหมู—แต่ไม่มีแม้สักสิ่งเดียวที่เหมาะสมให้มนุษย์กินแล้ว มันจะใช้ได้หรือไม่? มันจะใช้ไม่ได้ มวลมนุษย์คงจะไม่สามารถที่จะอยู่รอดได้นาน จะเกิดอะไรขึ้นหากมนุษย์กินแต่ใบไม้เท่านั้น? มันจะใช้ได้หรือไม่? มนุษย์จะสามารถกินต้นหญ้าที่มีไว้เพื่อแกะหรือไม่? มันอาจจะไม่เป็นไรหากพวกเขาได้ลองสักนิดหน่อย แต่หากพวกเขาได้กินสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นเป็นเวลานาน ท้องของพวกเขาก็คงจะไม่สามารถที่จะทนยอมรับได้ และผู้คนก็คงจะไม่ได้มีชีวิตอยู่ยาวนาน

มีแม้แต่สิ่งทั้งหลายที่สัตว์สามารถกินได้แต่เป็นพิษต่อมนุษย์—สัตว์กินพวกมันโดยไม่มีผลสืบเนื่อง แต่ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับมนุษย์ กล่าวคือพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

ดังนั้นพระเจ้าทรงรู้หลักธรรมและโครงสร้างของร่างกายมนุษย์และสิ่งที่มีมนุษย์ต้องการดีที่สุด

พระเจ้าทรงรู้จักสิ่งประกอบและสิ่งที่บรรจุอยู่ของร่างกาย

ความต้องการที่จำเป็นของร่างกายและการทำหน้าที่ของอวัยวะภายในของร่างกาย และวิธีที่พวกมันดูดซับ กำจัด

และเผาผลาญสารต่างๆ ด้วยความกระฉับกระเฉงที่เพียบพร้อม มนุษย์ไม่รู้ บางครั้งพวกเขากินอย่างผิดพลาด

หรือหลงไปใช้วิธีดูแลตนเองอย่างไม่ระมัดระวัง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่มากเกินไปเป็นเหตุให้เกิดความไม่สมดุล

หากเจ้ากินและชื่นชมสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้เจ้าในหนทางปกติ

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะไม่มีปัญหาสุขภาพ ต่อให้บางครั้งเจ้าจะมีประสบการณ์กับอารมณ์เสีย

และเจ้ามีภาวะเลือดหนืด นี่ก็ไม่สร้างปัญหาอะไรเลย เจ้าเพียงแค่จำเป็นต้องกินพืชบางประเภท

และภาวะเลือดหนืดก็จะหายไป พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมสำหรับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า มวลมนุษย์อยู่เหนือสิ่งมีชีวิตอื่นใดอย่างมาก

พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับพืชแต่ละประเภท

และพระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารและสภาพแวดล้อมสำหรับสัตว์แต่ละประเภท

แต่มวลมนุษย์มีความต้องการที่จำเป็นอันเคร่งครัดชัดเจนที่สุดต่อสภาพแวดล้อม

และความต้องการเหล่านั้นไม่อาจถูกมองข้ามได้แม้เพียงเล็กน้อย หากเป็นเช่นนั้น

มวลมนุษย์ก็คงจะไร้ความสามารถที่จะพัฒนาและมีชีวิตอยู่และขยายพันธุ์ต่อไปได้ในหนทางปกติ

เป็นพระเจ้านั่นเองที่ทรงรู้ดีที่สุดในพระทัยของพระองค์ เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำเช่นนั้น

พระองค์ได้ทรงให้ความสำคัญกับการนั้นมากกว่าสิ่งอื่นใด

บางทีเจ้าอาจไร้ความสามารถที่จะสำนึกถึงความสำคัญของสิ่งที่ไม่น่าสนใจบางสิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นและชื่น

ชมในชีวิตของเจ้า หรือบางสิ่งที่เจ้ามองเห็นและชื่นชมซึ่งเจ้าได้มีมาตั้งแต่เกิด

แต่พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมไว้แล้วสำหรับเจ้านานมาแล้วหรือไม่ก็อย่างลับๆ

พระเจ้าได้ทรงจัดและทำให้องค์ประกอบเชิงลบทั้งหมดที่ไม่เอื้ออำนวยต่อมวลมนุษย์และอาจจะเป็นอันตรายต่อ

อวัยวะมนุษย์ทุเลาลงจนถึงขอบข่ายยิ่งใหญ่ที่สุดที่เป็นไปได้ การนี้แสดงให้เห็นอะไรหรือ?

นั่นแสดงให้เห็นท่าทีที่พระเจ้าได้ทรงมีต่อมวลมนุษย์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาคราวนี้หรือไม่?

ท่าทีนั้นคืออะไร? ท่าทีของพระเจ้ารอบคอบและเอาใจจริงเอจ

และไม่ไยยอมทนให้มีการแทรกแซงโดยกำลังบังคับศัตรูหรือปัจจัยภายนอกหรือสภาพเงื่อนไขอันใดที่ไม่ใช่ของ

พระองค์ ในการนี้สามารถมองเห็นท่าทีของพระเจ้าในการทรงสร้างและบริหารจัดการมวลมนุษย์คราวนี้ได้

และท่าทีของพระเจ้าคืออะไรหรือ? โดยผ่านทางสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดและชีวิตที่มวลมนุษย์ชื่นชม

รวมถึงในอาหารและเครื่องดื่มประจำวันและความต้องการที่จำเป็นรายวันของพวกเขา

พวกเราสามารถมองเห็นท่าทีแห่งความรับผิดชอบของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงถือครองตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ ตลอดจนความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด ณ เวลานี้

ความจริงแท้ของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในสิ่งเหล่านี้หรือไม่? ความน่าอัศจรรย์ของพระองค์เล่า?

ความไม่สามารถหยั่งลึกของพระองค์เล่า? ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์เล่า?

พระเจ้าทรงใช้หนทางอันทรงพระปรีชาญาณและเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์เพื่อจัดเตรียมไว้ให้มวลมนุษย์ทั้งปวง ตลอดจนการจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ทั้งหมดแห่งการทรงสร้างของพระองค์

บัดนี้ที่เราได้พูดกับเจ้าไปมากมายยิ่งนักแล้ว

พวกเจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง? (ได้)

นั่นเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน เจ้ามีข้อสงสัยใดๆ หรือไม่? (ไม่)

การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง เพราะพระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของการจัดเตรียมที่ได้ทำให้ทุกสรรพสิ่งสามารถดำรงอยู่

มีชีวิต ขยายพันธุ์ และดำเนินต่อไป และไม่มีแหล่งกำเนิดอื่นโดยกเว้นพระเจ้าพระองค์เอง

พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อความต้องการที่จำเป็นทั้งหมดของทุกสรรพสิ่งและความต้องการที่จำเป็นทั้งหมดของมวลมนุษย์ ไม่ว่าเหล่านั้นเป็นความต้องการที่จำเป็นด้านสภาพแวดล้อมพื้นฐานที่สุดของผู้คน

ความต้องการที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของพวกเขา

หรือความต้องการที่จำเป็นสำหรับความจริงที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่จิตวิญญาณของผู้คน

โดยการมองดูที่พระอัครลักษณะของพระเจ้าและพระสถานะภาพของพระองค์จากมุมมองของมนุษย์ในทุกหนทาง

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง นี่ถูกต้องหรือไม่? (ถูกต้อง) กล่าวคือ

พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ปกครอง องค์เจ้านาย และองค์ผู้จัดเตรียมแห่งโลกเชิงวัตถุนี้

โลกนี้ที่ผู้คนสามารถมองเห็นและรู้สึกได้ สำหรับมวลมนุษย์แล้ว นี่ไม่ใช่พระอัครลักษณะของพระเจ้าหรือ?

ไม่มีสิ่งใดเป็นเท็จในการนี้ ดังนั้นเมื่อเจ้าเห็นนกกำลังบินบนท้องฟ้า

เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถบินได้ มีสิ่งมีชีวิตที่ว่ายในน้ำ

และพวกมันมีหนทางของพวกมันเองในการอยู่รอด

ต้นไม้อะและพืชพรรณที่อาศัยอยู่ในดินผลิดอกและงอกงามในฤดูใบไม้ผลิ และออกผลและผลัดใบในฤดูใบไม้ร่วง

และเมื่อถึงฤดูหนาวใบไม้ทั้งหมดก็ร่วงไปเมื่อพืชพรรณเหล่านั้นเตรียมที่จะรอดผ่านฤดูหนาวไปได้

นั่นคือวิถีแห่งการอยู่รอดของพวกมัน พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และแต่ละสิ่งมีชีวิตในรูปแบบที่แตกต่างกันและหนทางที่แตกต่างกันและใช้วิธีการที่แตกต่างกันเพื่อจัดแสดงพลัง

ชีวิตของมันและรูปสัณฐานที่มันมีชีวิตอยู่ ไม่สำคัญว่าสิ่งทั้งหลายจะดำเนินชีวิตอย่างไร

สิ่งเหล่านี้ล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า

อะไรคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการปกครองชีวิตและสิ่งมีชีวิตในรูปสัณฐานที่แตกต่างกัน?

นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมวลมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่)

พระองค์ทรงควบคุมกฎแห่งชีวิตทั้งมวล ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมวลมนุษย์
นี่แสดงให้เห็นว่าการอยู่รอดของมนุษย์สำคัญเพียงใดสำหรับพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 178

พระเจ้าไม่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร ในเวลานี้เจ้าติดตามพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกที่ไม่ติดตามพระองค์หรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ติดตามพระองค์หรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของทุกสรรพสิ่งหรือไม่? (เป็น)

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจและการกระทำของพระเจ้าถูกจำกัดในวงเขตเฉพาะบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์เท่านั้นหรือไม่? (ไม่) อะไรคือวงเขตของพระราชกิจและการกระทำของพระองค์? ในระดับที่เล็กที่สุด

วงเขตของพระราชกิจและการกระทำของพระองค์โอบล้อมมวลมนุษย์ทั้งปวงและทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง ในระดับสูงสุด วงเขตนั้นโอบล้อมทั้งจักรวาล ซึ่งผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ ดังนั้น

พวกเราอาจพูดว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์และทรงแสดงการกระทำของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

และนี่ก็เพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้ผู้คนมารู้จักพระเจ้าพระองค์เองในความครบถ้วนทั้งมวลของพระองค์

หากเจ้าต้องการรู้จักพระเจ้า รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง เข้าใจพระองค์อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว

จงอย่าจำกัดตัวเองอยู่กับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า

หรืออยู่กับเรื่องราวทั้งหลายเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในอดีตเท่านั้น

หากเจ้าพยายามรู้จักพระองค์ในหนทางนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้ากำลังวางข้อจำกัดต่อพระเจ้า

กำลังจำกัดขอบเขตพระองค์ เจ้ากำลังเห็นพระเจ้าทรงเป็นบางสิ่งเล็กๆ

การทำเช่นนั้นจะส่งผลต่อผู้คนอย่างไร?

เจ้าคงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้จักความน่าอัศจรรย์และมหัศจรรย์ของพระเจ้า

อีกทั้งฤทธานุภาพและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์และวงเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์

ความเข้าใจเช่นนั้นคงจะมีผลกระทบต่อความสามารถของเจ้าที่จะยอมรับความจริงที่ว่า

พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ปกครองของทุกสรรพสิ่ง

ตลอดจนความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และพระสถานภาพที่แท้จริงของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้ามองเขตที่จำกัด เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าสามารถรับได้ก็จำกัดเช่นกัน

นี่คือเหตุผลที่เจ้าต้องทำให้วงเขตของเจ้ากว้างขึ้นและขยายเส้นขอบฟ้าของเจ้า

เจ้าควรพยายามเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด—วงเขตของพระราชกิจของพระเจ้า การบริหารจัดการของพระองค์

การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงบริหารจัดการและที่พระองค์ทรงปกครอง

โดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้นเองที่เจ้าควรมาเข้าใจการกระทำของพระเจ้า ด้วยความเข้าใจเช่นนั้น

เจ้าจะมารู้สึกโดยไม่ทันตระหนักว่าพระเจ้าทรงปกครอง ทรงบริหารจัดการ

และทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่งท่ามกลางพวกเขา

และเจ้าก็จะรู้สึกราวกับว่าเจ้าเป็นส่วนหนึ่งและสมาชิกคนหนึ่งของทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน

ในขณะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่ง

เจ้าก็กำลังยอมรับการปกครองและการจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้
ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้กฎของตัวเองภายใต้การปกครองของพระเจ้า และภายใต้การปกครองของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งมีกฎเพื่อการอยู่รอดของตัวเอง

ชะตากรรมและความต้องการของมวลมนุษย์ก็ถูกพันนาการไว้ด้วยกันกับการปกครองและการจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน นั่นคือเหตุผลที่ภายใต้อำนาจครอบครองและการปกครองของพระเจ้า

มวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งเชื่อมต่อกัน พึ่งพากันและกันและรักทอดเข้าด้วยกัน

นี่คือจุดประสงค์และคุณค่าของการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 179

นับตั้งแต่วันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้น

พวกมันทำหน้าที่และยังคงดำเนินก้าวหน้าต่อไปในวิถีทางที่เป็นระเบียบและโดยสอดคล้องกับธรรมบัญญัติที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติขึ้น ภายใต้สายพระเนตรอันจับจ้องของพระองค์ ภายใต้กฎเกณฑ์ของพระองค์

มวลมนุษย์ได้ยู่รอดเสมอมา และทุกสรรพสิ่งได้กำลังพัฒนาไปในทางที่เป็นระเบียบตลอดมา

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายธรรมบัญญัติเหล่านี้ได้

การที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถทวีจำนวนขึ้นได้นั้นเป็นเพราะกฎเกณฑ์ของพระเจ้า

และการที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถยู่รอดได้นั้นเป็นเพราะกฎเกณฑ์และการบริหารจัดการของพระองค์ กล่าวคือ

ภายใต้กฎเกณฑ์ของพระเจ้านั้นสิ่งมีชีวิตทั้งปวงมาดำรงอยู่ เจริญเติบโต หายไป และเกิดใหม่อย่างเป็นระเบียบ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ฝนพริ้วๆ นำมาซึ่งความรู้สึกของฤดูกาลอันสดชื่นและทำให้แผ่นดินโลกชุ่มชื้น

พื้นดินเริ่มอ่อนนุ่มลง และหญ้าก็ดันตัวพื้นดินขึ้นมาและเริ่มแตกหน่อ ในขณะที่ต้นไม้ทั้งหลายค่อยๆ

เปลี่ยนเป็นสีเขียว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ทั้งหมดนำความมีชีวิตชีวาอันสดชื่นมาสู่แผ่นดินโลก

นี่คือสิ่งที่เห็นกันได้เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งปวงกำลังมาดำรงอยู่และเจริญเติบโต

สัตว์ทุกชนิดออกมาจากโพรงของพวกมันเพื่อรู้สึกถึงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิและเริ่มต้นปีใหม่

สิ่งมีชีวิตทั้งปวงอาบแดดในความร้อนในช่วงระหว่างฤดูร้อนและชื่นชมกับความอบอุ่นซึ่งนำมาโดยฤดูกาล

พวกมันเติบโตอย่างรวดเร็ว บรรดาต้นไม้ หญ้า และพืชทุกชนิดกำลังเติบโตด้วยความเร็วมาก

จนกระทั่งพวกมันผลิดอกและออกผลในที่สุด สิ่งมีชีวิตทั้งปวง รวมถึงพวกมนุษย์

ต่างก็ยุ่งวุ่นวายในช่วงระหว่างฤดูร้อน ในฤดูใบไม้ร่วง ฝนนำมาซึ่งความเย็นฉ่ำของฤดูใบไม้ร่วง

และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดเริ่มรู้สึกถึงการมาถึงของฤดูกาลเก็บเกี่ยว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงผลิดอกออกผล

และพวกมนุษย์ก็เริ่มเก็บเกี่ยวผลไม้หลากหลายชนิดเหล่านี้เพื่อที่จะมีอาหารในการเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาว

ในฤดูหนาว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงค่อยๆ เริ่มที่จะสงบลงในความเงียบและหยุดพักเมื่ออากาศหนาวกล้ากรายเข้ามา

และผู้คนที่หยุดพักนอนในระหว่างฤดูกาลนี้เช่นกัน จากฤดูกาลสู่ฤดูกาล

การเปลี่ยนผ่านจากฤดูใบไม้ผลิไปสู่ฤดูร้อนไปสู่ฤดูใบไม้ร่วงไปสู่ฤดูหนาว—

การเปลี่ยนผ่านเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นตามกฎที่พระเจ้าทรงบัญญัติ

พระองค์ทรงนำทางทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์โดยใช้กฎเหล่านี้และได้ทรงคิดค้นหนทางแห่งชีวิตอันมีสีสันและมั่งคั่งเพื่อมวลมนุษย์

โดยทรงเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อการยู่รอดซึ่งมีอุณหภูมิและฤดูกาลอันแตกต่างหลากหลาย ดังนั้น

ภายในสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการยู่รอดประเภทนี้

พวกมนุษย์จึงสามารถยู่รอดและทวีจำนวนขึ้นในทางอันเป็นระเบียบแบบแผนได้

พวกมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนกฎเหล่านี้ได้และไม่มีบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตใดสามารถทำลายพวกมันได้
แม้ว่าจะได้เกิดการเปลี่ยนแปลงนับไม่ถ้วนขึ้น—ทะเลได้กลายเป็นทุ่งหญ้า
ในขณะที่ทุ่งหญ้าได้กลายเป็นทะเล—กฎเหล่านี้ยังคงดำรงอยู่ต่อไป พวกมันดำรงอยู่เพราะพระเจ้าทรงดำรงอยู่
และเพราะกฎเกณฑ์ของพระองค์และการบริหารจัดการของพระองค์
ด้วยสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนขนาดใหญ่ประเภทนี้
ชีวิตของผู้คนจึงดำเนินไปภายในกฎและกฎเกณฑ์เหล่านี้ ผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้ถูกฟุ่มฟักขึ้นมาภายใต้กฎเหล่านี้
และผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อยู่รอดตลอดมาภายใต้พวกมัน
ผู้คนได้ชื่นชมกับสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการอยู่รอดนี้ตลอดจนได้ชื่นชมกับหลายสิ่งหล
ยอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นสำหรับชนรุ่นแล้วรุ่นเล่า
แม้ว่าผู้คนจะรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและมองอย่างเหยียดหยามว่าพวกมันเป็นของตาย
และแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถรู้สึกได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงจัดวางเรียบเรียงกฎเหล่านี้
ว่าพระเจ้ากำลังทรงปกครองกฎเหล่านี้ ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม
พระเจ้าทรงเกี่ยวพันกับพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้เสมอ
พระประสงค์ของพระองค์ในพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้คือการอยู่รอดของมวลมนุษย์
และเพื่อที่มวลมนุษย์จะได้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ ๑” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 180

ดังนั้น พวกเรามาเริ่มกันที่ส่วนแรกเถิด เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ได้ทรงวาดอาณาเขตสำหรับภูเขา ที่ราบ ทะเลทราย เนินเขา แม่น้ำ และทะเลสาบ บนแผ่นดินโลกมีภูเขา
ที่ราบ ทะเลทราย และเนินเขา ตลอดจนแหล่งน้ำอันหลากหลาย
เหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นภูมิประเทศประเภทต่างๆ กัน มีใช่หรือ?
พระเจ้าได้ทรงวาดอาณาเขตขึ้นระหว่างภูมิประเทศเหล่านี้ เมื่อพวกเราพูดถึงการวาดอาณาเขต
มันหมายความว่าภูเขาที่มีภาพเค้าโครงของพวกมัน ที่ราบมีภาพเค้าโครงของพวกมันเอง
ทะเลทรายมีเขตจำกัดที่แน่นอน และเนินเขามีพื้นที่ตายตัว ยังมีปริมาณที่ตายตัวของแหล่งน้ำต่างๆ อาทิ
แม่น้ำและทะเลสาบอีกด้วย กล่าวคือ ตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ได้ทรงแบ่งทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่างชัดเจนมาก พระเจ้าได้ทรงกำหนดพิจารณาแล้วว่า
ภูเขาที่ให้ไว้ถูกใดก็ตามควรมีรัศมีกิโลเมตรและวงเขตของมันคืออะไร
พระองค์ยังได้ทรงกำหนดพิจารณาอีกด้วยว่า
ที่ราบที่ให้ไว้ฝนใดก็ตามควรมีรัศมีกิโลเมตรและวงของมันคืออะไร เมื่อทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ยังได้ทรงกำหนดพิจารณาเขตจำกัดของทะเลทรายตลอดจนแนวเขตของเนินเขาและสัดส่วนของพวกมัน
และพวกมันถูกกั้นเขตด้วยอะไรอีกด้วย—ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระองค์
พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาแนวเขตของแม่น้ำและทะเลสาบในระหว่างกิจการแห่งการทรงสร้างพวกมัน—
พวกมันทั้งหมดมีอาณาเขตของพวกมัน ดังนั้นแล้วเมื่อพวกเราพูดคุยเกี่ยวกับ “อาณาเขต” มันหมายถึงอะไร?
พวกเราเพิ่งได้พูดคุยกันไปเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองทุกสรรพสิ่งโดยการทรงจัดตั้งกฎสำหรับทุกสรรพสิ่ง
กล่าวคือ
แนวเขตและอาณาเขตของภูเขาจะไม่ขยายหรือลดลงเพราะการหมุนของแผ่นดินโลกหรือการผ่านพ้นของกาลเวลา
พวกมันคงอยู่ตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลง
และเป็นพระเจ้านั่นเองที่เป็นผู้ที่ทรงบงการความไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ของพวกมัน
ในส่วนของพื้นที่ทั้งหลายของที่ราบ แนวเขตของพวกมันคืออะไร พวกมันมีอาณาเขตติดกับอะไร—
การนี้ได้ถูกกำหนดโดยพระเจ้า พวกมันมีอาณาเขตของพวกมัน
และดังนั้นจึงคงจะเป็นไปไม่ได้ที่เนินดินจะผุดขึ้นจากพื้นดินของที่ราบอย่างไรแบบแผน
ที่ราบไม่สามารถกลายเป็นภูเขาได้ในฉับพลันทันใด—นี่คงจะเป็นไปไม่ได้
นี่คือความหมายของกฎและอาณาเขตที่พวกเราเพิ่งพูดคุยกันไป ในส่วนของทะเลทราย
พวกเราจะไม่เอ่ยถึงหน้าที่เฉพาะพิเศษของทะเลทรายหรือภูมิประเทศหรือที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ประเภทอื่นใด ณ
ที่นี่ จะเอ่ยถึงเฉพาะอาณาเขตของพวกมันเท่านั้น ภายใต้กฎเกณฑ์ของพระเจ้า

เขตจำกัดของทะเลทรายจะไม่ขยายเช่นกัน นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงให้กฎของมันแก่มันแล้ว
ซึ่งก็คือเขตจำกัดต่างๆ ของมัน พื้นที่ของมันมีขนาดใหญ่เพียงใดและหน้าที่ของมันคืออะไร
มันมีเขตแดนติดกับอะไร และมันตั้งอยู่ที่ใด—การนี้ได้ถูกกำหนดไว้แล้วโดยพระเจ้า
มันจะไม่มีขนาดเกินกว่าเขตจำกัดของมันหรือยับเยินเคลื่อนจากตำแหน่งของมัน
และพื้นที่ของมันจะไม่ขยายโดยพลการ แม้ว่าการไหลของห้วงน้ำต่างๆ อาทิ แม่น้ำและทะเลสาบ
จะเป็นไปอย่างมีระเบียบและต่อเนื่องทั้งหมด
พวกมันจะไม่มีวันเคลื่อนออกนอกแนวเขตของพวกมันหรือเลยออกไปจากอาณาเขตของพวกมัน
พวกมันทั้งหมดไหลไปในทิศทางเดียว ทิศทางซึ่งพวกมันควรจะไหล ในวิถีอันเป็นระเบียบแบบแผน
ดังนั้นภายใต้กฎแห่งกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
ไม่มีแม่น้ำหรือทะเลสาบใดที่จะแห้งเหือดโดยพลการหรือเปลี่ยนทิศทางหรือปริมาณการไหลของมันโดยพลการ
อันเนื่องมาจากการหมุนของแผ่นดินโลกหรือการผ่านพ้นของกาลเวลา
ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า นั่นจึงกล่าวได้ว่า
ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างในท่ามกลางมวลมนุษย์นี้มีสถานที่ พื้นที่
และเขตจำกัดของพวกมันที่ถูกกำหนดไว้แล้ว กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมา
อาณาเขตของพวกมันได้ถูกตั้งขึ้น และพวกมันไม่สามารถถูกคัดแปลงแก้ไข ทำใหม่
หรือเปลี่ยนแปลงได้โดยพลการ “โดยพลการ” หมายถึงอะไร? มันหมายถึงว่าพวกมันจะไม่ยับเยินเคลื่อน ขยาย
หรือเปลี่ยนแปลงรูปทรงดั้งเดิมของพวกมันอย่างไรแบบแผนเนื่องจากสภาพอากาศ อุณหภูมิ
หรือความเร็วในการหมุนของแผ่นดินโลก ตัวอย่างเช่น ภูเขาสูงหนึ่งมีความสูงที่ระดับหนึ่ง
ฐานของมันมีพื้นที่ปริมาณหนึ่ง มันมีระดับความสูงที่ระดับหนึ่ง และมันมีพืชพันธุ์ปริมาณหนึ่ง
ทั้งหมดนี้ได้ถูกวางแผนและคำนวณโดยพระเจ้าและมันจะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ ในส่วนของที่ราบ
มนุษย์ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในที่ราบ
และไม่มีการเปลี่ยนแปลงในภูมิอากาศใดที่จะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ของพวกมันหรือคุณค่าของการดำรงอยู่ของ
พวกมัน แม้กระทั่งสิ่งต่างๆ
ที่มีอยู่ภายในภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นก็จะไม่ถูก
เปลี่ยนแปลงโดยพลการ ตัวอย่างเช่น องค์ประกอบของทะเลทราย ชนิดของแหล่งแร่ใต้ดิน
ปริมาณของทรายที่บรรจุอยู่ในทะเลทรายและสีของมัน ความหนาของทะเลทราย—
เหล่านี้จะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ เหตุใดหรือที่พวกมันจะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ?
เป็นเพราะกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์
ภายในภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันแตกต่างกันเหล่านี้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

พระองค์กำลังทรงบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่างในหนทางอันเป็นระเบียบแบบแผนและดังที่ได้วางแผนการไว้
ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์เหล่านี้ทั้งหมดยังคงดำรงอยู่และยังกำลังทำหน้าที่ของพวกมันมาเป็นเวลาหลาย
พันปีและกระทั่งหลายหมื่นปีด้วยซ้ำหลังจากที่พวกมันได้ถูกพระเจ้าสร้างขึ้น

แม้จะมีบางช่วงเวลาเฉพาะที่ภูเขาไฟระเบิด และช่วงเวลาที่เกิดแผ่นดินไหว
และมีการเคลื่อนตัวของแผ่นดินครั้งใหญ่

พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ภูมิประเทศชนิดใดก็ตามสูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันอย่างแน่นอน
เป็นเพราะการบริหารจัดการนี้โดยพระเจ้า กฎเกณฑ์และการควบคุมกฎเหล่านี้ของพระองค์เท่านั้น
ที่ทั้งหมดนี้—ทั้งหมดนี้ซึ่งมวลมนุษย์ได้เห็นและได้ชื่นชม—

จะสามารถอยู่รอดได้บนแผ่นดินโลกในวิถีอันเป็นระเบียบแบบแผน ดังนั้นแล้ว เหตุใดเล่า
พระเจ้าจึงทรงบริหารจัดการภูมิประเทศอันหลากหลายเหล่านี้ทั้งหมดที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกในหนทางนี้?
พระประสงค์ของพระองค์นั้นก็เพื่อที่สิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่รอดในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายทั้งหมด
จะมีสภาพแวดล้อมที่มั่นคง

และเพื่อที่พวกเขาจะมีความสามารถดำรงชีวิตและทวีจำนวนขึ้นต่อไปได้ภายในสภาพแวดล้อมที่มั่นคงนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ทั้งหมด—สิ่งที่เคลื่อนที่ได้และสิ่งที่เคลื่อนที่ไม่ได้
สิ่งที่หายใจโดยผ่านทางจมูกของพวกมันและสิ่งที่ไม่หายใจ—

ประกอบขึ้นเป็นสภาพแวดล้อมอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์
เฉพาะสภาพแวดล้อมประเภทนี้เท่านั้นที่มีความสามารถที่จะเลี้ยงดูพวกมนุษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่าได้
และเฉพาะสภาพแวดล้อมประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถอำนวยให้พวกมนุษย์อยู่รอดต่อไปได้อย่างสันติสุข
รุ่นแล้วรุ่นเล่า

สิ่งที่เราเพิ่งจะพูดถึงนั้นเป็นหัวข้อที่ค่อนข้างกว้างสักเล็กน้อย ดังนั้น
บางทีมันอาจจะดูเหมือนว่าค่อนข้างห่างไกลจากชีวิตของพวกเรา
แต่เราเชื่อว่าพวกเราทั้งหมดสามารถเข้าใจมันได้ ใช่หรือไม่? นั่นจึงกล่าวได้ว่า
กฎของพระเจ้าในอำนาจครอบครองของพระองค์เหนือทุกสรรพสิ่งนั้นสำคัญมาก—สำคัญมากจริงๆ!
อะไรคือเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการเติบโตของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงภายใต้กฎเหล่านี้?

เป็นเพราะกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
เป็นเพราะกฎเกณฑ์ของพระองค์นั่นเองที่ทุกสรรพสิ่งดำเนินหน้าที่ของพวกมันเองภายในกฎเกณฑ์ของพระองค์
ตัวอย่างเช่น
ภูเขาเลี้ยงดูป่าและในทางกลับกันป่าก็เลี้ยงดูและปกป้องบรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์สารพัดที่ใช้ชีวิตอยู่ภา
ยในพวกมัน ที่ราบต่างๆ

เป็นเวทีที่ถูกเตรียมสำหรับพวกมนุษย์เพื่อเพาะปลูกพืชผลตลอดจนสำหรับบรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์
สัตว์สารพัด

พวกมันอำนวยความสะดวกให้มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ดำรงชีวิตบนผืนดินที่ราบเรียบและจัดเตรียมความสะดวกในชีวิตของผู้คน
และที่ราบยังมีทุ่งหญ้ารวมอยู่ด้วย—ทิวแถวของทุ่งหญ้าอันมหัศจรรย์

ทุ่งหญ้าจัดเตรียมพืชคลุมดินสำหรับพื้นของแผ่นดินโลก พวกมันปกป้องดินและเลี้ยงดูบรรดาวัวควาย แกะ
และม้าที่อาศัยอยู่ในทุ่งหญ้า ทะเลทรายก็มีหน้าที่ของมันเองเช่นกัน มันไม่ใช่สถานที่ที่พวกมนุษย์จะดำรงชีวิต
บทบาทของมันก็คือทำให้ภูมิอากาศขึ้นนั้นแห้งขึ้น

การไหลของแม่น้ำและทะเลสาบนำนํ้าดื่มมาสู่ผู้คนในหนทางที่สะดวก ที่ใดก็ตามที่พวกมันไหลไป

ผู้คนจะมีน้ำไว้ดื่มและความต้องการน้ำของทุกสรรพสิ่งจะได้รับการตอบสนองอย่างสะดวก

เหล่านี้คืออาณาเขตที่พระเจ้าทรงวางขึ้นสำหรับภูมิประเทศอันหลากหลาย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ ๑” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจักษ์ บพัตตตอน 181

เพราะอาณาเขตเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงวาด

ภูมิประเทศอันหลากหลายได้สร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับการอยู่รอด

และสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดเหล่านี้ได้ให้ความสะดวกสบายสำหรับบรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์

หลากหลายชนิดและยังได้ให้พื้นที่ที่จะอยู่รอดแก่พวกมันอีกด้วย

จากการนี้อาณาเขตสำหรับสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของสิ่งมีชีวิตอันหลากหลายได้ถูกพัฒนาขึ้น

นี่คือส่วนที่สองที่พวกเราจะพูดคุยกันเป็นลำดับถัดไป ก่อนอื่น

บรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์และแมลงทั้งหลายดำรงชีวิตอยู่ที่ไหน?

พวกมันดำรงชีวิตอยู่ในป่าและป่าละเมาะหรือไม่? เหล่านี้คือบ้านของพวกมัน ดังนั้นแล้ว

นอกเหนือจากการตั้งอาณาเขตสำหรับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายแล้ว

พระเจ้ายังได้ทรงวาดอาณาเขตและได้ทรงจัดตั้งกฎต่างๆ สำหรับบรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์ ปลา

แมลงอันหลากหลาย และพืชพรรณทั้งหมดเช่นกัน

เพราะความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายและเพราะการดำรงอยู่ของสภาพแวดล้อม

ทางภูมิศาสตร์อันแตกต่างกัน บรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์ ปลา แมลงทั้งหลาย

และพืชพรรณต่างประเภทกันจึงมีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่แตกต่างกัน

บรรดานกและบรรดาสิงสาราสัตว์และแมลงทั้งหลายมีชีวิตท่ามกลางพืชพรรณอันหลากหลาย

ปลามีชีวิตอยู่ในน้ำ และพืชพรรณเติบโตบนแผ่นดิน แผ่นดินรวมพื้นที่อันหลากหลาย อาทิ ภูเขา ที่ราบ

และเนินเขาเข้าไว้ด้วยกัน พื้นที่ที่บรรดานกและบรรดาสัตว์ร้ายมีบ้านที่กำหนดไว้ของพวกมันเองแล้ว

พวกมันจะไม่ร่อนเร่ไปทั่วไปทุกทิศทุกทาง บ้านของพวกมันคือป่าและภูเขา

หากวันหนึ่งบ้านของพวกมันถูกทำลาย ระเบียบนี้ก็จะตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน

พื้นที่ที่ระเบียบนี้ตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน ผลที่ตามมาคืออะไร? ใครเป็นคนแรกที่จะบาดเจ็บ?

(มวลมมนุษย์) เป็นมวลมมนุษย์นั่นเอง ภายในกฎและเขตจำกัดเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้น

พวกเจ้าได้เห็นปรากฏการณ์ที่แปลกตาใดๆ หรือไม่? ตัวอย่างเช่น ช้างที่เดินอยู่ในทะเลทราย

เจ้าได้เห็นอะไรแบบนี้หรือไม่? หากการนี้เกิดขึ้นจริงๆ มันคงจะเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกมาก

เพราะช้างนั้นใช้ชีวิตอยู่ในป่า

และนั่นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับพวกมัน

พวกมันมีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเองและบ้านที่กำหนดไว้ของพวกมันเอง

ดังนั้นแล้วเหตุใดพวกมันจึงจะวิ่งพล่านไปทั่วเล่า?

มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นสิงโตหรือเสือที่เดินไปตามชายฝั่งมหาสมุทร? ไม่มี พวกเจ้าไม่เคยเห็น

บ้านของสิงโตและเสือคือป่าและภูเขา

มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นวาฬหรือปลาค้างคาวแห่มหาสมุทรผ่านทะเลทราย? ไม่มี พวกเจ้าไม่เคยเห็น

วาฬและปลาค้างคาวมีบ้านของพวกมันอยู่ในมหาสมุทร ในสภาพแวดล้อมของการดำรงชีวิตของมนุษย์

มีผู้คนที่ใช้ชีวิตเคียงข้างหมีสีน้ำตาลหรือไม่? มีผู้คนที่ถูกล้อมรอบไปด้วยนกยูงหรือนกชนิดอื่นๆ

ภายในหรือภายนอกบ้านของพวกเขายู่เสมอหรือไม่? มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นนกอินทรีหรือห่านป่าเล่นกับลิง?

(ไม่) เหล่านี้ทั้งหมดคงจะเป็นปรากฏการณ์ที่แปลก

เหตุผลที่เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งดูเหมือนว่าแปลกประหลาดสำหรับพวกเจ้าก็เพื่อให้พวกเจ้าเข้าใจว่าทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้า

ทรงสร้าง—ไม่สำคัญว่าพวกมันจะถูกกำหนดตายตัวในสถานที่แห่งหนึ่งหรือไม่

หรือพวกมันสามารถหายใจผ่านจมูกของพวกมันได้หรือไม่—มีกฎสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเอง

นานมาแล้วก่อนที่จะได้ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตเหล่านี้

พระองค์ได้ทรงเตรียมบ้านของพวกมันเองและสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเองสำหรับพวก

มันแล้ว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้มีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่ตายตัวของพวกมันเอง

อาหารของพวกมันเองและบ้านของพวกมันเอง

และพวกมันมีสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดที่ตายตัวของพวกมันเอง

สถานที่ซึ่งมีอุณหภูมิอันเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของพวกมัน ด้วยเหตุนี้

พวกมันจึงจะไม่เร่ร่อนไปทั่วทุกทิศทุกทางหรือบ่อนทำลายการอยู่รอดของมวลมนุษยหรือส่งผลกระทบต่อชี

วิตของผู้คน นี่คือนโยบายที่พระเจ้าทรงบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง

ทรงจัดเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่ดีที่สุดให้แก่มวลมนุษย

สิ่งมีชีวิตแต่ละชีวิตภายในทุกสรรพสิ่งมีอาหารเพื่อการยังชีพของพวกมันเองภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอ

อยู่รอดของพวกมันเอง ด้วยอาหารนั้น

พวกมันจึงชอบสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติสำหรับการอยู่รอดของพวกมัน ในสภาพแวดล้อมประเภทนั้น

พวกมันยังคงอยู่รอด ทวีจำนวน

และขยายดินหน้าต่อไปโดยสอดคล้องกับกฎที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งขึ้นสำหรับพวกมัน เพราะกฎชนิดต่างๆ

เหล่านี้ เพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า ทุกสรรพสิ่งดำรงชีวิตอย่างกลมเกลียวกับมวลมนุษย

และมวลมนุษยดำรงอยู่ร่วมกันกับทุกสรรพสิ่ง โดยการพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 182

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและได้ทรงกำหนดอาณาเขตสำหรับพวกมัน
ในบรรดาพวกมันพระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ในขณะเดียวกัน
พระองค์ยังได้ทรงเตรียมวิถีทางที่แตกต่างกันในการอยู่รอดสำหรับมวลมนุษย์
ดังนั้นแล้วเจ้าสามารถเห็นได้ว่ามนุษย์ไม่ได้มีแค่หนทางเดียวที่จะอยู่รอด
อีกทั้งพวกเขาไม่ได้มีแค่สภาพแวดล้อมประเภทเดียวสำหรับการอยู่รอด
ก่อนหน้านี้พวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเตรียมอาหารและแหล่งน้ำนานาชนิดสำหรับพวกมนุษย์
ซึ่งจำเป็นขึ้นวิกฤติสำหรับการเปิดโอกาสให้ชีวิตของมวลมนุษย์ในเนื้อหนังได้คงอยู่ต่อไป อย่างไรก็ตาม
ท่ามกลางมวลมนุษย์นี้ มิใช่ว่าผู้คนทั้งหมดจะดำรงชีพด้วยพืช
ผู้คนมีวิถีทางในการอยู่รอดอันแตกต่างกันเนื่องจากความแตกต่างในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และภูมิประเทศ
ศ วิถีทางในการอยู่รอดเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกเตรียมไว้แล้วโดยพระเจ้า
ดังนั้นแล้วมิใช่ว่ามนุษย์ทั้งหมดจะทำการเกษตรเป็นหลัก กล่าวคือ
มิใช่ว่าผู้คนทั้งหมดจะได้รับอาหารของพวกเขาจากการปลูกพืชผล นี่เป็นส่วนที่สามที่พวกเราจะพูดคุยกัน:
อาณาเขตได้เกิดขึ้นเนื่องจากรูปแบบการใช้ชีวิตอันหลากหลายของมวลมนุษย์
ดังนั้นแล้วพวกมนุษย์มีรูปแบบการใช้ชีวิตชนิดอื่นใดอีกหรือ? ในข้อกำหนดของแหล่งอาหารซึ่งแตกต่างกัน
มีผู้คนประเภทอื่นใดอีกหรือ? มีชนิดหลักๆ อยู่หลายชนิดเลย

ชนิดแรกคือลีลาชีวิตแบบการล่าสัตว์ ทุกคนรู้นั่นคืออะไร ผู้คนที่ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์กินอะไร?
(สัตว์ที่ล่ามาได้) พวกเขากินนกและสิ่งสสารสัตว์จากป่า “สัตว์ที่ล่ามาได้” เป็นคำศัพท์สมัยใหม่
บรรดานายพรานไม่คิดว่ามันเป็นสัตว์ที่ล่ามาได้ พวกเขาคิดว่ามันเป็นอาหาร
เป็นเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขา ตัวอย่างเช่น พวกเขาได้กวางมาตัวหนึ่ง เมื่อพวกเขาได้กวางตัวนี้มา
มันก็เหมือนกับขวานาที่ได้รับอาหารจากผืนดิน ขวานาได้รับอาหารจากผืนดิน และเมื่อเขาเห็นอาหารนี้
เขามีความสุขและรู้สึกสบายใจ ครอบครัวยังจะไม่หิวโดยที่มีพืชผลให้กิน
หัวใจของขวานาปราศจากความวิตกกังวลและเขารู้สึกพึงพอใจ
นายพรานก็รู้สึกสบายใจและพึงพอใจเช่นกันเมื่อมองดูสิ่งที่เขาได้จับมาเพราะเขาไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับอาหารอีก
ต่อไป มีอะไรให้กินสำหรับเมื่ออาหารถัดไปและไม่มีอะไรจำเป็นที่จะต้องหิวโหย
นี่คือใครบางคนที่ล่าสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพ บรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยการล่าสัตว์ส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าบนภูเขา
พวกเขาไม่ทำการเกษตร มันไม่ยากที่จะหาที่ดินที่สามารถทำการเพาะปลูกได้ทีนั้น
ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่รอดด้วยสิ่งมีชีวิตอันหลากหลาย เหลือหลากหลายประเภท
นี่คือรูปแบบการใช้ชีวิตประเภทแรกที่แตกต่างกันไปจากผู้คนธรรมดาทั่วไป

ชนิดที่สองคือวิถีชีวิตของคนเลี้ยงสัตว์

ผู้คนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพทำการเกษตรบนที่ดินของพวกเขาไปด้วยหรือไม่? (ไม่)

ดังนั้นแล้วพวกเขาทำอะไรกันเล่า? พวกเขาดำรงชีวิตอย่างไร? (โดยส่วนใหญ่

พวกเขาเลี้ยงวัวควายและแกะเพื่อดำรงชีวิต และในฤดูหนาวพวกเขาก็ฆ่าและกินปศุสัตว์ของพวกเขา

อาหารหลักของพวกเขาคือเนื้อวัวและเนื้อแกะ และพวกเขาดื่มนม

แม้ว่าบรรดาคนเลี้ยงสัตว์จะมีงานมากตลอดทั้งปีฤดูกาล พวกเขาก็กินอย่างดี พวกเขามีนม ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากนม

และเนื้อสัตว์มากมาย) ผู้คนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อการดำรงชีวิตกินเนื้อวัวและเนื้อแกะเป็นหลัก ดื่มนมแกะและนมวัว

และชีว่ควายและม้าในการเลี้ยงสัตว์ของพวกเขาในทุ่งหญ้า โดยมีสายลมสดชื่นพัดผ่านพวกเขาและแสงแดดอา

บไปบนใบหน้าของพวกเขา พวกเขาไม่เผชิญกับความตึงเครียดของชีวิตสมัยใหม่ วันทั้งวัน

พวกเขาจับจ้องไปที่ท้องฟ้าสีครามอันกว้างใหญ่ไพศาลและที่ราบอันเต็มไปด้วยต้นหญ้า

ผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งดำรงชีพด้วยการเลี้ยงสัตว์มีชีวิตอยู่ในทุ่งหญ้า

และพวกเขามีความสามารถที่จะสืบสานวิถีชีวิตเพนเจอร์ของพวกเขาต่อมาเป็นเวลาหลายชั่วคน

แม้ว่าชีวิตในทุ่งหญ้าจะเรียบง่ายเล็กน้อย แต่มันยังเป็นชีวิตที่มีความสุขมากเช่นกัน มันหาใช้วิถีชีวิตที่ย่ำแย่ไม่!

ชนิดที่สามคือวิถีชีวิตการทำประมง มนุษยชาติในสัดส่วนเล็กน้อยใช้ชีวิตอยู่ใกล้มหาสมุทรหรือบนเกาะเล็กๆ

พวกเขามีน้ำล้อมรอบ หันหน้าเข้าหามหาสมุทร ผู้คนเหล่านี้ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพ

อะไรคือแหล่งอาหารสำหรับบรรดาผู้ที่ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพ? แหล่งอาหารของพวกเขา รวมถึงปลา

อาหารทะเล และผลิตภัณฑ์อื่นๆ จากทะเลทุกชนิด ผู้คนที่ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพไม่ทำการเกษตรบนที่ดิน

แต่กลับใช้ทุกๆ วันในการทำประมง

อาหารหลักของพวกเขาประกอบด้วยปลาและผลิตภัณฑ์จากทะเลหลากหลายชนิด

พวกเขาแลกเปลี่ยนเหล่านี้เป็นข้าว แป้ง และสิ่งจำเป็นพื้นฐานในแต่ละวันเป็นครั้งคราว

นี่คือวิถีชีวิตที่แตกต่างกันซึ่งนำมาใช้โดยผู้คนที่ดำรงชีวิตใกล้น้ำ ด้วยความที่ดำรงชีวิตใกล้น้ำ

พวกเขาก็พึ่งพาน้ำสำหรับอาหารของพวกเขา และหาเลี้ยงชีพจากการทำประมง

การทำประมงไม่เพียงให้แหล่งอาหารแก่พวกเท่านั้น แต่ยังให้วิถีทางในการทำมาหากินอีกด้วย

นอกเหนือจากการทำการเกษตรบนที่ดินแล้ว

มนุษยชาติดำรงชีวิตโดยส่วนใหญ่ตามวิถีชีวิตสามแบบที่กล่าวถึงข้างต้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี

ผู้คนส่วนใหญ่ทำการเกษตรเพื่อหาเลี้ยงชีพ โดยมีเพียงกลุ่มผู้คนที่ไม่กี่กลุ่มเท่านั้นที่ดำรงชีวิตด้วยการเลี้ยงสัตว์

การทำประมง และการล่าสัตว์ และผู้คนที่ดำรงชีวิตด้วยการทำการเกษตรจำเป็นต้องมีอะไร?

สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมีคือที่ดิน พวกเขารุ่นแล้วรุ่นเล่าดำรงชีวิตด้วยการเพาะปลูกพืชผลในผืนดิน

และไม่ว่าพวกเขาจะปลูกผัก ผลไม้ หรือธัญพืช

พวกเขาก็ได้รับอาหารและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตประจำวันของพวกเขาจากแผ่นดินโลกนั่นเอง

อะไรคือสภาพเงื่อนไขพื้นฐานที่สนับสนุนวิถีชีวิตมนุษย์อันแตกต่างกันเหล่านี้? ไม่ใช่ว่า

มันจำเป็นอย่างแน่นอนที่สภาพแวดล้อมต่างๆ

ซึ่งพวกเขามีความสามารถที่จะอยู่รอดได้นั้นจะต้องได้รับการสงวนรักษาไว้ในระดับพื้นฐานหรือหรือ?

กล่าวคือ หากบรรดาผู้ที่ยังชีพด้วยการล่าจะต้องเสียป่าบนภูเขาหรือบรรดานกและบรรดาสัตว์ป่า

แหล่งการทำมาหากินของพวกเขาจะสูญสิ้นไป ทิศทางที่ชาติพันธุ์นี้

และผู้คนจำพวกนี้ควรไปก็จะต้องกลับกลายเป็นไม่แน่นอน และพวกเขาอาจจะหายไปด้วยซ้ำ

แล้วถ้าเป็นเรื่องของบรรดาผู้ที่เลี้ยงสัตว์เพื่อการการทำมาหากินล่ะ? พวกเขาพึ่งพาอะไร?

สิ่งที่พวกเขาพึ่งพาอย่างแท้จริงไม่ใช่ปศุสัตว์ของพวกเขา

แต่เป็นสภาพแวดล้อมที่ปศุสัตว์ของพวกเขาสามารถอยู่รอดได้—ทุ่งหญ้า หากไม่มีทุ่งหญ้า

บรรดาคนเลี้ยงสัตว์จะหาหญ้าให้ปศุสัตว์ของพวกเขากินได้ที่ไหน? วัวควายและแกะจะกินอะไร?

หากปราศจากปศุสัตว์ กลุ่มชนพเนจรเหล่านี้คงจะไม่มีการทำมาหากิน

หากปราศจากแหล่งที่มาสำหรับการทำมาหากินของพวกเขา กลุ่มชนเหล่านี้จะไปที่ไหน?

มันคงจะกลายเป็นลำบากยากเย็นมากที่พวกเขาจะยังคงอยู่รอดต่อไป พวกเขาคงจะไม่มีอนาคต

หากไม่มีแหล่งน้ำ และแม่น้ำกับทะเลสาบแห้งเหือดลงหมด

ปลาเหล่านั้นซึ่งพึ่งพาน้ำเพื่อที่จะมีชีวิตจะยังคงมีอยู่หรือไม่? พวกมันคงจะไม่

ผู้คนเหล่านี้ที่พึ่งพาน้ำและปลาเพื่อการทำมาหากินของพวกเขาจะยังคงอยู่รอดต่อไปหรือไม่?

เมื่อพวกเขาไม่มีอาหารอีกต่อไป เมื่อพวกเขาไม่มีแหล่งที่มาสำหรับการทำมาหากินของพวกเขาอีกต่อไป

กลุ่มชนเหล่านี้คงจะไม่มีความสามารถที่จะอยู่รอดต่อไปได้ กล่าวคือ

หากเมื่อไหร่ก็ตามที่ชาติพันธุ์ใดที่ให้เกิดประสพปัญหาเกี่ยวกับการทำมาหากินของพวกเขาหรือการอยู่รอดของ

พวกเขา เช่นนั้นแล้วชาติพันธุ์นั้นก็คงจะไม่ดำเนินต่อไป

และพวกเขาก็สามารถหายไปจากพื้นโลกและกลายเป็นสูญพันธุ์ไปเลย

และหากบรรดาผู้ที่ทำการเกษตรเพื่อหาเลี้ยงชีพสูญเสียที่ดินของพวกเขาไป

หากพวกเขาไม่สามารถเพาะปลูกพืชพรรณทุกประเภทและได้รับอาหารจากพืชพรรณเหล่านั้น

เช่นนั้นแล้วผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร? หากปราศจากอาหาร ผู้คนจะไม่อดตายหรือหรือ?

หากผู้คนกำลังจะอดตาย เผ่าพันธุ์มนุษย์เผ่านั้นจะไม่ถูกกวาดล้างหรือหรือ?

ดังนั้นแล้วนี่จึงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการคงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมประเภทต่างๆ กัน

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์หนึ่งอย่างเท่านั้นในการธำรงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศอันแตกต่างกันและ

สิ่งมีชีวิตอันแตกต่างกันทั้งหมดภายในพวกมัน—และนั่นก็เกินไปเพื่อเลี้ยงดูผู้คนทุกประเภท
เพื่อเลี้ยงดูผู้ที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ซึ่งแตกต่างกัน

หากสิ่งทรงสร้างทั้งหมดสูญเสียกฎของพวกมันไป พวกมันคงจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป

หากกฎแห่งทุกสรรพสิ่งได้สูญหายไป

เช่นนั้นแล้วสิ่งมีชีวิตท่ามกลางทุกสรรพสิ่งก็คงจะมีความไม่สามารถที่จะดำเนินต่อไปได้

มนุษยชาติคงจะสูญเสียสภาพแวดล้อมของพวกเขาซึ่งพวกเขาพึ่งพาเพื่อการอยู่รอดด้วยเช่นกัน

หากมนุษยชาติสูญเสียทั้งหมดนั้น พวกเขาก็คงจะไม่สามารถที่จะดำเนินต่อไปได้ดังที่พวกเขาได้ทำเรื่อยมา
เพื่อเจริญเติบโตและทวีจำนวนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

เหตุผลที่มนุษย์ได้อยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงจัดหาสิ่งทรงสร้างทั้งหมดให้แก่พวกเขาเพื่อ
เลี้ยงดูพวกเขา เพื่อเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกัน

เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกันเท่านั้น

มวลมนุษย์จึงได้อยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้ในปัจจุบันนี้

ด้วยสภาพแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับการอยู่รอดอันเป็นคุณและมีกฎธรรมชาติเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ในนั้น

ผู้คนต่างประเภททั้งหมดของแผ่นดินโลก เผ่าพันธุ์ที่ต่างกันทั้งหมด

จึงสามารถอยู่รอดได้ภายในพื้นที่ที่ได้บัญญัติขึ้นของพวกเขาเอง

ไม่มีใครสามารถไปเลยจากพื้นที่เหล่านี้หรืออาณาเขตระหว่างพวกมันได้

เป็นเพราะพระเจ้านั่นเองที่ได้ทรงวาดเค้าโครงพวกมันไว้ เหตุใดหรือ

พระเจ้าจึงจะทรงวาดเค้าโครงอาณาเขตในหนทางนี้?

นี่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญใหญ่หลวงสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง—มีความสำคัญใหญ่หลวงอย่างแท้จริง!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 183

ประการที่สี่ พระเจ้าได้ทรงวาดอาณาเขตระหว่างเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน บนแผ่นดินโลกมีผู้คนผิวสีขาว
ผู้คนผิวดำ ผู้คนผิวสีน้ำตาล และผู้คนผิวสีเหลือง เหล่านี้คือผู้คนต่างชนิดกัน
พระเจ้ายังได้ทรงกำหนดเขตสำหรับชีวิตของผู้คนต่างชนิดกันเหล่านี้อีกด้วย
และผู้คนก็ใช้ชีวิตภายในสภาพแวดล้อมอันเหมาะสมของพวกเขาสำหรับการอยู่รอดภายใต้การบริหารจัดการของ
พระเจ้าโดยที่ไม่ได้ตระหนักถึงมันเลย ไม่มีใครสามารถก้าวออกนอกการนี้ได้ ตัวอย่างเช่น
พวกเรามาพิจารณาผู้คนผิวขาวกันเถิด อะไรคือแนวเขตทางภูมิศาสตร์ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่อาศัยอยู่?
ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกา
แนวเขตทางภูมิศาสตร์ซึ่งผู้คนผิวดำอาศัยอยู่เป็นหลักคือทวีปแอฟริกา
ผู้คนผิวสีน้ำตาลอาศัยอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้เป็นหลัก ในประเทศอย่างเช่น ประเทศไทย
อินเดีย เมียนมาร์ เวียดนาม และลาว ผู้คนผิวสีเหลืองอาศัยอยู่ในเอเชียเป็นหลัก กล่าวคือ ในประเทศอย่างเช่น จีน
ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ พระเจ้าได้ทรงกระจายเผ่าพันธุ์ประเภทต่างๆ กันเหล่านี้ทั้งหมดอย่างเหมาะสม
เพื่อที่เผ่าพันธุ์ซึ่งต่างกันเหล่านี้จะได้ถูกกระจายกันไปตามส่วนที่แตกต่างกันของโลก
ในส่วนที่แตกต่างกันของโลกเหล่านี้
พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่เหมาะสมสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ต่างกันแต่ละเผ่า
ไว้นานแล้ว ภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดเหล่านี้
พระเจ้าได้ทรงเตรียมดินที่มีสีดินและองค์ประกอบแตกต่างกันหลากหลายสำหรับพวกเขา
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
องค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนผิวขาวไม่เหมือนกับองค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนผิว
สีดำ และพวกมันยังแตกต่างจากองค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ อีกด้วย
เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดสำหรับเผ่าพันธุ์นั้นแล้ว
พระประสงค์ของพระองค์ในการทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ว่า เมื่อผู้คนประเภทนั้นได้เริ่มที่จะทวีจำนวน
และเพื่อที่จะเพิ่มจำนวน พวกเขาจะสามารถได้รับการกำหนดตายตัวภายในแนวเขตที่แน่นอนได้
ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ได้ทรงดำริไว้ทั้งหมดแล้ว—
พระองค์จะส่งมนุษย์ยุโรปและอเมริกาไว้สำหรับผู้คนผิวขาวเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาพัฒนาและอยู่รอด
ดังนั้นตอนที่พระเจ้ากำลังทรงสร้างแผ่นดินโลก พระองค์ได้มีแผนการแล้ว
พระองค์ได้มีเป้าหมายและพระประสงค์ในการใส่สิ่งที่พระองค์ได้ทรงใส่เข้าไปในผืนแผ่นดินนั้น
และในการเลี้ยงดูสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูบนผืนแผ่นดินนั้น ตัวอย่างเช่น ภูเขาไฟ ที่ราบที่แห้ง

แหล่งน้ำที่แหล่ง นกและสิ่งสาราสัตว์ชนิดใด ปลาอะไร และพืชพรรณใดที่จะอยู่บนแผ่นดินนั้น

พระเจ้าได้ทรงเตรียมพวกมันทั้งหมดไว้นานมาแล้ว

เมื่อเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดให้กับมนุษย์ประเภทหนึ่ง ให้กับเผ่าพันธุ์ที่กำหนดเผ่าพันธุ์หนึ่ง

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องพิจารณาประเด็นปัญหามากมายจากทุกมุมของการจำแนกชนิดต่างๆ กล่าวคือ

สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ องค์ประกอบของดิน สายพันธุ์ของนกและสิ่งสาราสัตว์ที่แตกต่างกัน

ขนาดของปลาต่างชนิดกัน องค์ประกอบที่รวมกันเป็นตัวปลา ความแตกต่างในคุณภาพของน้ำ

ตลอดจนพืชพรรณที่ต่างชนิดกันทั้งหมด...พระเจ้าได้ทรงเตรียมทั้งหมดนั้นนานมาแล้ว

สภาพแวดล้อมแบบนั้นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างและได้ทรงเตรียมสำหรับ

ผู้คนผิวขาว และนั่นก็เป็นของพวกเขาโดยกำเนิด พวกเขาได้เห็นหรือยังว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงคิดพิจารณาในการนั้นอย่างถี่ถ้วนและทรงกระทำการโดยมีแผนการ? (ใช่

พวกเราได้เห็นแล้วว่าการพิจารณาต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับผู้คนหลากหลายชนิดนั้นรอบคอบมาก

สำหรับสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดที่พระองค์ได้ทรงสร้างสำหรับมนุษย์ประเภทที่แตกต่างกัน

นกและสิ่งสาราสัตว์และปลาชนิดใด ภูเขาที่ลูกและที่ราบที่แห่งที่พระองค์จะทรงเตรียม

พระองค์ได้ทรงพิจารณาด้วยความรอบคอบและความเที่ยงตรงสูงสุด) ลองดูตัวอย่างของผู้คนผิวสีขาว

ผู้คนผิวขาวกินอาหารใดเป็นหลัก? อาหารที่ผู้คนผิวขาวกินนั้นแตกต่างมากจากอาหารที่ผู้คนชาวเอเชียกิน

อาหารหลักที่ผู้คนผิวสีขาวกินประกอบด้วยเนื้อสัตว์ ไข่ นม และสัตว์ปีกเป็นหลัก ธัญพืช เช่น

ขนมปังและข้าวเจ้า โดยทั่วไปแล้วเป็นอาหารเสริมที่วางอยู่ที่ด้านข้างของจาน แม้ในยามที่กินสลัดผัก

พวกเขามีแนวโน้มที่จะใส่เนื้อมหรือไก่สองสามชิ้นไปด้วย และแม้ในยามที่กินอาหารที่มีข้าวสาลีเป็นหลัก

พวกเขามีแนวโน้มที่จะเพิ่มชีส ไข่ หรือเนื้อสัตว์ นั่นจึงกล่าวได้ว่า

อาหารหลักของพวกเขาไม่ได้ประกอบด้วยอาหารที่มีข้าวสาลีหรือข้าวเจ้าเป็นหลัก

พวกเขากินเนื้อสัตว์และชีสในปริมาณมาก พวกเขามักดื่มน้ำแข็งเพราะอาหารที่พวกเขากินนั้นมีแคลอรีสูงมาก

ดังนั้น ผู้คนผิวสีขาวจึงแข็งแกร่งทรหดเป็นพิเศษ

นั่นคือแหล่งกำเนิดของการทำมาหากินของพวกเขาและสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่ถูกเตรียมสำหรับพวกเขา

พวกเขาโดยพระเจ้า ซึ่งเปิดโอกาสให้พวกเขามีวิถีชีวิตนี้

วิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้คนจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ ไม่มีถูกหรือผิดในวิถีชีวิตนี้—

มันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า

และมันเกิดจากการสั่งการของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์

การที่เผ่าพันธุ์นี้มีวิถีชีวิตนี้และแหล่งที่มาเหล่านี้สำหรับการทำมาหากินของพวกเขาเป็นเพราะเผ่าพันธุ์ของพวกเขา

และเพราะสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับพวกเขา เข้าสามารถพูดได้ว่า

สภาพแวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับผู้คนผิวสีขาว

และเสบียงอาหารในแต่ละวันที่พวกเขาได้รับจากสภาพแวดล้อมนั้น มั่งคั่งและล้นเหลือ

พระเจ้ายังได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดสำหรับเผ่าพันธุ์อื่นๆ เช่นกัน

ยังมีผู้คนผิวสีดำนีกด้วย—ผู้คนผิวดำตั้งรกรากอยู่ที่ไหน?

พวกเขารกรากอยู่ในแอฟริกากลางและแอฟริกาใต้เป็นหลัก

พระเจ้าได้ทรงเตรียมอะไรไว้สำหรับพวกเขาในสภาพแวดล้อมสำหรับการดำรงชีวิตประเภทนั้น?

ป่าฝนเขตร้อน นกและสิ่งสาธาสัตว์ทุกการจำแนกชนิด และทั้งทะเลทรายด้วย

และพืชพรรณทุกประเภทที่มีชีวิตอยู่เคียงข้างผู้คน พวกเขามีแหล่งที่มาสำหรับน้ำ การหากินของพวกเขา

และอาหาร พระเจ้าไม่ได้ทรงมีอคติกับพวกเขา ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้เคยทำอะไรไว้

การอยู่รอดของพวกเขาไม่เคยเป็นปัญหาเลย

พวกเขาก็ยึดครองสถานที่ตั้งที่แน่นอนและพื้นที่ที่แน่นอนในส่วนหนึ่งของแผ่นดินโลกเช่นกัน

ตอนนี้ พวกเรามาพูดถึงผู้คนผิวสีเหลืองกันเถิด

ผู้คนผิวสีเหลืองตั้งรกรากอยู่ในทิศตะวันออกของแผ่นดินโลกเป็นหลัก

อะไรคือความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมและตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของทิศตะวันออกและทิศตะวันตก

ก? ในทิศตะวันออก พื้นดินส่วนใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ และมั่งคั่งไปด้วยวัตถุดิบและแหล่งแร่ กล่าวคือ

ทรัพยากรบนดินและใต้ดินทุกการจำแนกชนิดนั้นมีมากมาย และสำหรับผู้คนกลุ่มนี้ สำหรับเผ่าพันธุ์นี้

พระเจ้ายังได้ทรงเตรียมดิน สภาพอากาศซึ่งสอดคล้องกัน

และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายที่เหมาะสมสำหรับพวกเขาเช่นกัน

แม้ว่ามีความแตกต่างใหญ่หลวงระหว่างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์นั้นกับสภาพแวดล้อมในทิศตะวันตก

อาหารที่จำเป็น การทำมาหากิน

และแหล่งที่มาสำหรับการอยู่รอดของผู้คนก็ยังได้ถูกเตรียมโดยพระเจ้าเช่นกัน

มันก็แค่สภาพแวดล้อมสำหรับการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากผู้คนผิวสีขาวในทิศตะวันตก

แต่อะไรคือหนึ่งสิ่งที่เราจำเป็นต้องบอกพวกเขา? จำนวนผู้คนของเผ่าพันธุ์ตะวันออกนั้นค่อนข้างมาก

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเพิ่มเติมองค์ประกอบจำนวนมากในส่วนนั้นของแผ่นดินโลกที่แตกต่างจากทิศตะวันตก

ที่นั่น พระองค์ได้ทรงเพิ่มภูมิประเทศที่แตกต่างกันมากมายและวัตถุดิบอันอุดมทุกชนิด

ทรัพยากรธรรมชาติที่นั่นอุดมมาก ภูมิประเทศก็ยังแตกต่างและหลากหลายอีกด้วย

เพียงพอสำหรับการเลี้ยงดูผู้คนจำนวนมากมหาศาลของเผ่าพันธุ์ตะวันออก

สิ่งที่แยกทิศตะวันออกจากทิศตะวันตกก็คือว่าในทิศตะวันออก—ตั้งแต่ใต้จรดเหนือ ตะวันออกจรดตะวันตก—

สภาพอากาศนั้นดีกว่าทิศตะวันตก ฤดูกาลทั้งสี่นั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน อุณหภูมิเหมาะสม

ทรัพยากรธรรมชาตินั้นมีมากมาย และวิถีวัฒนธรรมชาติและชนของภูมิภาคก็ดีกว่าในทิศตะวันตกมาก เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงทำการนี้?

พระเจ้าได้ทรงสร้างความสมดุลที่มีเหตุผลระหว่างผู้คนผิวสีขาวและผู้คนผิวสีเหลือง นี่หมายถึงอะไร?

มันหมายถึงว่าแง่มุมทั้งหมดของอาหารของผู้คนผิวสีขาว สิ่งต่างๆ ที่พวกเขาใช้ และสิ่งต่างๆ

ที่ได้ถูกจัดหาไว้เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา

ดีกว่าสิ่งที่ผู้คนผิวสีเหลืองมีความสามารถที่จะชื่นชมได้อย่างมาก อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี

พระเจ้าไม่ได้ทรงมีอคติกับเผ่าพันธุ์ใดๆ

พระเจ้าได้ทรงให้สภาพแวดล้อมที่สวยงามกว่าและดีกว่าสำหรับการอยู่รอดแก่ผู้คนผิวสีเหลือง นี่คือการสมดุล

พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าผู้คนประเภทใดควรดำรงชีวิตในส่วนใดของโลก

พวกมนุษย์สามารถไปเลยจากเขตจำกัดเหล่านี้ได้หรือไม่? (ไม่ พวกเขาไม่สามารถ)

ช่างเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์จริงๆ!

ต่อให้มีสงครามหรือการรุกรานในระหว่างยุคสมัยที่แตกต่างกันหรือในเวลาพิเศษต่างๆ

สงครามและการรุกรานเหล่านี้ไม่สามารถทำลายสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

สำหรับเผ่าพันธุ์แต่ละเผ่าได้อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ

พระเจ้าได้ทรงกำหนดผู้คนเฉพาะชนิดไว้ตายตัวในส่วนที่เฉพาะของโลกและพวกเขาไม่สามารถไปเลยจากเขต

จำกัดเหล่านี้ได้ ต่อให้ผู้คนมีความทะเยอทะยานบางอย่างที่จะเปลี่ยนแปลงหรือขยายดินแดนของพวกเขา

หากปราศจากการอนุญาตจากพระเจ้า การนี้ก็จะลำบากยากเย็นมากที่จะสัมฤทธิ์ผล

มันจะลำบากยากเย็นมากที่พวกเขาจะประสบความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น

ผู้คนผิวสีขาวต้องการที่จะขยายดินแดนของพวกเขาและพวกเขาได้ยึดประเทศอื่นๆ บางประเทศเป็นอาณานิคม

พวกเยอรมันได้บุกรุกบางประเทศ และสหราชอาณาจักรครั้งหนึ่งก็ได้ยึดครองอินเดีย ผลสุดท้ายคืออะไร?

ในท้ายที่สุด พวกเขาก็ล้มเหลว พวกเราเห็นอะไรจากความล้มเหลวของพวกเขา?

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า นั่นไม่ได้รับอนุญาตให้ถูกทำลาย ดังนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจได้เห็นแรงส่งยิ่งใหญ่เพียงใดในการแผ่อาณาเขตของสหราชอาณาจักร

ในท้ายที่สุดพวกเขายังคงต้องถอนทัพ ทั้งแผ่นดินนั้นไว้ให้ยังคงเป็นของอินเดีย

บรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตบนแผ่นดินผืนนั้นยังคงเป็นชาวอินเดีย ไม่ใช่ชาวอังกฤษ

เพราะพระเจ้าคงจะไม่ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น

บางคนในบรรดาผู้ที่ค้นคว้าวิจัยประวัติศาสตร์หรือการเมืองได้ให้บทความวิจัยเกี่ยวกับการนี้เอาไว้

พวกเขาให้เหตุผลสำหรับสาเหตุที่สหราชอาณาจักรล้มเหลว

โดยกล่าวว่ามันอาจเป็นเพราะชาติพันธุ์บางชาติพันธุ์ไม่อาจถูกพิชิตได้ หรือมันอาจเป็นเพราะเหตุผลอื่นๆ

ของมนุษย์...เหล่านี้ไม่ใช่เหตุผลอันแท้จริง เหตุผลอันแท้จริงนั้นเป็นเพราะพระเจ้า—
พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น!
พระเจ้าได้ทรงยอมให้ชาติพันธุ์หนึ่งดำรงชีวิตบนแผ่นดินผืนหนึ่งและทรงลงหลักปักฐานให้พวกเขาที่นั่น
และหากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาเคลื่อนย้ายจากแผ่นดินผืนนั้น
พวกเขาจะไม่มีวันสามารถเคลื่อนย้ายได้ หากพระเจ้าทรงแบ่งสรรพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับพวกเขา
พวกเขาจะดำรงชีวิตภายในพื้นที่นั้น
มวลมนุษย์ไม่สามารถเป็นอิสระหรือสลัดตัวพวกเขาเองให้หลุดพ้นจากพื้นที่ที่กำหนดไว้เหล่านี้ได้
นี่เป็นสิ่งที่แน่นอน ไม่สำคัญว่ากองกำลังของผู้รุกรล้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด
หรือบรรดาผู้ที่กำลังถูกรุกรล้าจะอ่อนแอเพียงใด
ความสำเร็จของผู้รุกรานนั้นท้ายที่สุดแล้วอยู่ที่พระเจ้าจะตัดสินพระทัย
มันได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระองค์ และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 184

เมื่อมองจากมุมมองของกฎที่กำหนดพิจารณาโดยพระเจ้าสำหรับการเติบโตของทุกสรรพสิ่ง

ในความหลากหลายของมันทั้งหมด

มิใช่ว่ามวลมนุษย์ทั้งปวงล้วนได้รับการจัดเตรียมและได้รับการเลี้ยงดูโดยพระเจ้าหรือ?

หากกฎเหล่านี้ถูกทำลายหรือหากพระเจ้ามิได้ทรงสถาปนากฎเหล่านี้ไว้สำหรับมวลมนุษย์แล้วไซ้

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมวลมนุษย์จะเป็นอย่างไร?

ภายหลังจากที่พวกมนุษย์ได้สูญเสียสภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของพวกเขา

พวกเขาจะมีแหล่งอาหารใดหรือไม่? เป็นไปได้ว่าแหล่งอาหารนั้นจะกลายเป็นปัญหา

หากผู้คนสูญเสียแหล่งอาหารของพวกเขา กล่าวคือ หากพวกเขาไม่สามารถหาอะไรที่จะกินได้เลย

พวกเขาจะสามารถดำเนินต่อไปได้กี่วัน? เป็นไปได้ที่พวกเขาจะไม่คงอยู่ได้นานแม้แต่เดือนเดียว

และการอยู่รอดจริงๆ ของพวกเขาก็คงจะกลายเป็นปัญหา ดังนั้นแล้วทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำสำหรับการอยู่รอดของผู้คน สำหรับการดำรงอยู่ต่อเนื่อง การสืบพันธุ์

และการดำรงชีวิตของพวกเขา นั้นสำคัญมาก ทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงทำท่ามกลางสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระองค์นั้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและไม่สามารถแยกจากการอยู่รอดของมวลมนุษย์

ได้ หากการอยู่รอดของมวลมนุษย์ได้กลายเป็นปัญหา

การบริหารจัดการของพระเจ้าจะสามารถดำเนินต่อไปได้หรือไม่?

การบริหารจัดการของพระเจ้าจะยังคงมีอยู่หรือไม่?

การบริหารจัดการของพระเจ้าอยู่ร่วมกันกับความอยู่รอดของมวลมนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลี้ยงดู

ดังนั้นแล้วไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงเตรียมการอะไรสำหรับทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์และพ

ระองค์ทรงทำอะไรสำหรับพวกมนุษย์ การนี้ทั้งหมดจำเป็นสำหรับพระองค์

และมันสำคัญมากสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์

หากกฎเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดพิจารณาสำหรับทุกสรรพสิ่งถูกพรากจากไป

หากกฎเหล่านี้ถูกทำลายลงหรือถูกทำให้หยุดชะงัก

ทุกสรรพสิ่งก็จะจะไม่มีความสามารถที่จะดำรงอยู่ได้อีกต่อไป

สภาพแวดล้อมของมวลมนุษย์สำหรับการอยู่รอดก็จะจะไม่ดำรงอยู่ต่อไป

อีกทั้งเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขาก็เช่นกัน และมวลมนุษย์เองก็เช่นกัน ด้วยเหตุผลนี้

การบริหารจัดการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดของมวลมนุษย์ก็จะจะไม่มียุติต่อไปอีกแล้วเช่นกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราได้หรือกัน ทุกๆ สิ่ง ทุกการนั้นเชื่อมโยงกับการอยู่รอดของทุกๆ คนอย่างใกล้ชิด

พวกเจ้าอาจพูดว่า “สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสถึงนั้นใหญ่เกินไป

มันไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่พวกเราสามารถเห็นได้” และบางทีอาจมีผู้คนที่จะพูดว่า

“สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับข้าพระองค์” อย่างไรก็ดี

จงอย่าลืมว่าเจ้ากำลังใช้ชีวิตโดยเป็นส่วนหนึ่งของทุกสรรพสิ่ง

เจ้าคือผู้หนึ่งท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างภายใต้กฎเกณฑ์ของพระเจ้า สิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าไม่สามารถถูกแยกจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ได้

และไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่สามารถแยกตัวพวกเขาเองจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ได้

การสูญเสียกฎเกณฑ์ของพระองค์และการจัดเตรียมของพระองค์จะหมายความว่า ชีวิตของผู้คน

ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังของผู้คน จะหายไป

นี่คือความสำคัญของการที่พระเจ้าทรงกำหนดสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดสำหรับมวลมนุษย์

ไม่สำคัญว่าเจ้าเป็นของเผ่าพันธุ์ใดหรือเจ้าดำรงชีวิตอยู่ในแผ่นดินผืนใด

ไม่ว่าจะเป็นในทิศตะวันตกหรือทิศตะวันออก—

เจ้าไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองจากสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งไว้สำหรับมวลมนุษย์

และเจ้าไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองจากการเลี้ยงดูและการจัดเตรียมของสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระองค์

ได้ทรงจัดตั้งสำหรับพวกมนุษย์ ไม่สำคัญว่าการทำมาหากินของเจ้าคืออะไร เจ้าพึ่งพาอะไรเพื่อมีชีวิตอยู่

และเจ้าพึ่งพาอะไรเพื่อยังชีพของเจ้าในเนื้อหนัง

เจ้าไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองจากกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์ได้ บางคนพูดว่า:

“ฉันไม่ใช่เกษตรกร ฉันไม่ได้เพาะปลูกพืชผลเพื่อหาเลี้ยงชีพ ฉันไม่ได้พึ่งพาฟ้าสวรรค์สำหรับอาหารของฉัน

ดังนั้นการอยู่รอดของฉันจึงไม่ได้กำลังเกิดขึ้นภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่กำหนดโดยพระเจ้า

ฉันไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากสภาพแวดล้อมแบบนั้น” นั่นถูกต้องหรือ?

เจ้าพูดว่าเจ้าไม่ได้เพาะปลูกพืชผลเพื่อการดำรงชีวิตของเจ้า แต่เจ้าไม่กินธัญพืชหรือ?

เจ้าไม่กินเนื้อสัตว์และไข่หรือ? และเจ้าไม่กินผักและผลไม้หรือ? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ากิน

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็น

ไม่สามารถแยกจากสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่กำหนดโดยพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์ได้

และแหล่งที่มาของทุกสิ่งทุกอย่างที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีนั้นไม่สามารถแยกจากทุกสรรพสิ่งที่สร้างโดยพระเจ้า

ได้ ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงของพวกมันประกอบขึ้นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของเจ้า น้ำที่เจ้าดื่ม

เสื้อผ้าที่เจ้าสวมใส่ และทุกสรรพสิ่งที่เจ้าใช้—สิ่งใดหรือในบรรดาสิ่งเหล่านี้ ที่ไม่ได้รับมาจากท่ามกลางสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า? บางคนพูดว่า “มีรายการสิ่งของบางรายการที่ไม่ได้รับมาจากสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า เจ้าเห็นหรือไม่ พลาสติกเป็นหนึ่งในรายการสิ่งของเหล่านั้น มันเป็นสิ่งของทางเคมี

สิ่งของที่มนุษย์สร้างขึ้น” นั่นถูกต้องหรือ? พลาสติกจริงๆ แล้วคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น

และมันเป็นสิ่งของทางเคมี แต่องค์ประกอบดั้งเดิมของพลาสติกมาจากไหนกัน?

องค์ประกอบดั้งเดิมนั้นได้รับมาจากวัสดุที่พระเจ้าทรงสร้าง สิ่งต่างๆ ที่เข้าเห็นและชื่นชม ทุกๆ สิ่งที่ใช้

มันทั้งหมดได้รับมาจากสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสร้าง นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งจะเป็นของเผ่าพันธุ์ใด

ไม่สำคัญว่าพวกเขาอาจใช้ชีวิตอยู่ในการทำมาหากินอะไรหรือในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดประเภทใด

พวกเขาไม่สามารถแยกตัวพวกเขาเองจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 185

ไม่ว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ามากเพียงใดก็ตามในหัวใจของผู้คน
นั่นก็เป็นขอบข่ายของพระฐานะที่พระองค์ทรงมีในหัวใจของพวกเขาเช่นกัน
ไม่ว่าระดับของความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดในหัวใจของพวกเขา
นั่นก็คือการที่พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงใดในหัวใจของพวกเขา หากพระเจ้าที่เจ้ารู้จักนั้นว่างเปล่าและคลุมเครือ
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าที่เจ้าเชื่อถือว่าว่างเปล่าและคลุมเครือด้วยเช่นกัน
พระเจ้าที่เจ้ารู้จักถูกจำกัดไว้ที่วงเขตของชีวิตส่วนตัวของเจ้าเอง
และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองเลย ด้วยเหตุนี้
การรู้จักการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า
การรู้จักความเป็นจริงของพระเจ้าและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์
การรู้จักพระอัครลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง การรู้จักสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
การรู้จักการกระทำที่พระองค์ได้ทรงสำแดงท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์—
สิ่งเหล่านี้สำคัญมากต่อบุคคลทุกๆ คนที่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
พวกมันมีผลกระทบโดยตรงต่อการที่ผู้คนจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงได้หรือไม่
หากเจ้าจำกัดความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าไว้ที่แค่พระวณะ
หากเจ้าจำกัดมันไว้ที่ประสบการณ์เล็กน้อยของเจ้าเอง ไว้ที่สิ่งที่เจ้าคิดว่าเป็นพระคุณของพระเจ้า
หรือคำพยานเล็กน้อยของเจ้าต่อพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเรากล่าวว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้น ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองอย่างแน่นอน ไม่เพียงแค่นั้น
ทว่ายังสามารถกล่าวได้อีกด้วยว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นเป็นพระเจ้าในจินตนาการ ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้
นี่เป็นเพราะพระเจ้าเที่ยงแท้ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่ปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ทรงดำเนินไปท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทรงบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง
พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่กุมชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวงและของทุกสิ่งทุกอย่างในพระหัตถ์ของพร
องค์ พระราชกิจและการกระทำของพระเจ้าที่เรากำลังพูดถึงนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนในสัดส่วนเล็กๆ
กล่าวคือ พวกมันไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนที่ติดตามพระองค์ในปัจจุบัน กิจการของพระองค์นั้น
สำแดงออกท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ในการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง และในกฎต่างๆ
แห่งการเปลี่ยนแปลงของทุกสรรพสิ่ง
หากเจ้าไม่สามารถเห็นหรือระลึกได้ถึงกิจการใดๆ
ของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งของการทรงสร้างของพระองค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อกิจการใดๆ ของพระองค์ได้

หากเจ้าไม่สามารถเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงผู้ที่เรียกกันว่า “พระเจ้า” องค์เล็กๆ ที่เจ้ารู้จัก

พระเจ้าองค์นั้นผู้ถูกจำกัดไว้ที่แนวคิดของเจ้าเองและดำรงอยู่เฉพาะภายในขอบเขตอันคับแคบของจิตใจของเจ้าเท่านั้น หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงพระเจ้าประเภทนั้น

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่มีวันทรงสรรเสริญความเชื่อของเจ้า ตอนที่เจ้าเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า

หากเจ้าทำเช่นนั้นเฉพาะในแง่ของวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

วิธีการที่เจ้ายอมรับการบ่มวินัยของพระเจ้าและการติสอนของพระองค์

และวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระพรของพระองค์ในการเป็นพยานของเจ้าสำหรับพระองค์แล้วไซ้

นั่นก็ห่างไกลจากคำว่าพอและไม่แม้แต่จะใกล้เคียงกับการทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

หากเจ้าต้องการเป็นพยานให้กับพระเจ้าในหนทางที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นพยานให้กับพระเจ้าเพียงแต่พระองค์เอง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นจากการกระทำของพระองค์

เจ้าต้องเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าจากการควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์

และเห็นความจริงเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

หากเจ้ารับรู้เพียงว่าเสบียงอาหารในแต่ละวันของเจ้าและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตของเจ้านั้นมาจากพระเจ้า

แต่เจ้ากลับล้มเหลวที่จะเห็นความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงมองทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์เป็นการจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง และที่ว่า

พระองค์กำลังทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงโดยการปกครองทุกสรรพสิ่ง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเป็นพยานให้กับพระเจ้าได้

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการกล่าวทั้งหมดนี้? มันก็เกินไปก็เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่คิดว่าการนี้ไม่สำคัญ

เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่เชื่ออย่างผิดๆ

ว่าหัวข้อเหล่านี้ที่เราได้พูดถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ชีวิตส่วนบุคคลของพวกเขาเอง

และเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่คิดว่าหัวข้อเหล่านี้เป็นแค่ความรู้หรือคำสอนชนิดหนึ่ง

หากพวกเจ้าฟังสิ่งที่เรากำลังกล่าวด้วยท่าทีประเภทนั้น เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ย่อมจะไม่ได้รับแม้สักสิ่งเดียว

พวกเจ้าจะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะได้รู้จักพระเจ้า

อะไรคือเป้าหมายของเราในการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด? เป้าหมายของเราคือการทำให้ผู้คนรู้จักพระเจ้า

การทำให้ผู้คนเข้าใจการกระทำอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า

ทันทีที่เจ้าเข้าใจพระเจ้าและเจ้ารู้จักการกระทำของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีโอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะรู้จักพระองค์ ตัวอย่างเช่น

หากเจ้าต้องการที่จะเข้าใจบุคคลหนึ่ง เจ้าจะมาเข้าใจพวกเขาได้อย่างไร?
มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่รูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาหรือไม่?
มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่สิ่งที่พวกเขาสวมใส่หรือวิธีที่พวกเขาแต่งกายหรือไม่?
มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่วิธีที่พวกเขาเดินหรือไม่?
มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่วงเขตของความรู้ของพวกเขาหรือไม่? (ไม่)
ดังนั้นแล้วเจ้าเข้าใจบุคคลหนึ่งอย่างไร? เจ้าตัดสินใจโดยขึ้นอยู่กับคำพูดและพฤติกรรมของบุคคล
ความคิดของพวกเขาและสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาแสดงออกและเปิดเผยเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง
นี่คือวิธีที่เจ้าได้มารู้จักบุคคลหนึ่ง วิธีที่เจ้าเข้าใจบุคคลหนึ่ง ในทำนองเดียวกัน หากเจ้าต้องการที่จะรู้จักพระเจ้า
หากเจ้าต้องการที่จะเข้าใจด้านซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์ ด้านที่เที่ยงแท้ของพระองค์
พวกเจ้าต้องรู้จักพระองค์โดยผ่านทางกิจการของพระองค์และโดยผ่านทางสิ่งอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงทุกๆ
สิ่งที่พระองค์ทรงทำ นี่คือวิธีที่ดีที่สุด และเป็นวิธีเดียวเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 186

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการและหนทางทุกการจำแนกชนิดเพื่อสร้างสมดุลของพวกมัน

เพื่อสร้างสมดุลของสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของภูเขาและทะเลสาบ ของพืชพรรณและสัตว์ นก

และแมลงทุกชนิด

เป้าหมายของพระองค์คือการเปิดโอกาสให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดได้ดำรงชีวิตและทวีจำนวนภายใต้กฎที่พระองค์ได้ทรงกำหนดขึ้น ไม่มีสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างใดสามารถออกไปนอกกฎเหล่านี้

และกฎเหล่านี้ไม่สามารถถูกทำลายได้ เฉพาะภายในสภาพแวดล้อมพื้นฐานประเภทนี้เท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถอยู่รอดและทวีจำนวนได้อย่างปลอดภัย รุ่งแล้วรุ่งเล่า หากสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้างใดๆ

ไปเลยจากปริมาณหรือวงเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด หรือหากมันเกินอัตราการเติบโต ความถี่ของการสืบพันธุ์ หรือจำนวนที่สั่งการโดยพระองค์

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะประสบทุกข์กับการทำลายล้างในระดับที่หลากหลาย

และในเวลาเดียวกัน การอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะถูกคุกคาม

หากสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้างชนิดหนึ่งมีจำนวนมากเกินไป มันจะปล้นอาหารจากผู้คน ทำลายแหล่งน้ำของผู้คน

และทำให้ถิ่นฐานของพวกเขาย่อยยับ ด้วยวิธีนั้น

การสืบพันธุ์หรือสภาวะของการอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะได้รับผลกระทบในทันที ตัวอย่างเช่น

น้ำนั้นสำคัญมากสำหรับทุกสรรพสิ่ง หากมีหนู มด ตั๊กแตน โลภศา กบ หรือสัตว์อื่นๆ ชนิดใดก็ตามมากเกินไป

พวกมันจะดื่มน้ำมากขึ้น เมื่อปริมาณน้ำที่พวกมันดื่มเพิ่มขึ้น

น้ำดื่มและแหล่งน้ำของผู้คนภายในวงเขตที่ตายตัวของแหล่งน้ำดื่มและพื้นที่ซึ่งประกอบด้วยน้ำจะลดลง

และพวกเขาจะได้รับประสบการณ์การขาดแคลนน้ำ หากน้ำดื่มของผู้คนถูกทำลาย ปนเปื้อน

หรือถูกตัดขาดเพราะสัตว์ทุกประเภทได้เพิ่มจำนวนขึ้น

ภายใต้สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดอันโหดร้ายแบบนี้

การอยู่รอดของมวลมนุษย์จะถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

หากสิ่งมีชีวิตประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทมีจำนวนเกินความเหมาะสมของพวกมัน เช่นนั้นแล้วอากาศ

อุณหภูมิ ความชื้น

และแม้กระทั่งองค์ประกอบของอากาศภายในพื้นที่สำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์ก็จะเป็นพิษและถูกทำลายใน

ระดับที่หลากหลาย ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้

การอยู่รอดและชะตากรรมของพวกมนุษย์จะอยู่ภายใต้การคุกคามที่มีต้นเหตุจากปัจจัยทางนิเวศวิทยาเหล่านี้เช่น

กัน ดังนั้นแล้ว หากความสมดุลเหล่านี้สูญเสียไป อากาศที่ผู้คนหายใจจะถูกทำลาย

น้ำที่พวกเขาดื่มจะถูกปนเปื้อน

และอุณหภูมิที่พวกเขาพึ่งต้องมีก็จะเปลี่ยนแปลงและได้รับผลกระทบในระดับที่หลากหลายเช่นกัน
หากนั่นเกิดขึ้น

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่เป็นของมวลมนุษยโดยธรรมชาติจะอยู่ภายใต้ผลกระทบและความท้าทายอัน
ใหญ่หลวง

ในฉากเหตุการณ์ประเภทนี้ที่สภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของพวกมนุษย์ได้ถูกทำลายลง
ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมวลมนุษย์จะเป็นอย่างไร?

นี่เป็นปัญหาที่รุนแรงมากปัญหาหนึ่ง! เพราะพระเจ้าทรงรู้ว่าสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างแต่ละสิ่งดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ด้วยเหตุผลใด

บทบาทของสิ่งทุกชนิดที่พระองค์ได้ทรงสร้างคืออะไร แต่ละสิ่งมีผลกระทบแบบใดกับมวลมนุษย์

และมันเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ถึงระดับใด

เพราะในพระทัยของพระเจ้ามีแผนการสำหรับทั้งหมดนี้และพระองค์ทรงบริหารจัดการทุกๆ

แง่มุมของทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมานั้นจึงเป็นสาเหตุที่ทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงทำจึงสำคัญและจำเป็นมากสำหรับมวลมนุษย์ ดังนั้นแล้วตั้งแต่นี้ไป

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าสังเกตปรากฏการณ์ทางนิเวศวิทยาบางอย่างท่ามกลางสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า

หรือกฎธรรมชาติบางอย่างในขณะนี้ท่ามกลางสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า

เจ้าจะไม่สงสัยเกี่ยวกับความจำเป็นของทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างอีกต่อไป

เจ้าจะไม่ใช้ถ้อยคำที่ไม่รู้เท่าทันมาตัดสิน โดยผลการเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการของทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าแ

ละหนทางอันหลากหลายของพระองค์ในการจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์อีกต่อไป

อีกทั้งเจ้าจะไม่มาสู่ข้อสรุปเกี่ยวกับกฎของพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์โดยผลการ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 187

สำหรับโลกทางวัตถุนั้น เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งใดหรือปรากฏการณ์ใดบางอย่าง พวกเขาสามารถค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องหรือใช้ช่องทางทั้งหลายเพื่อหาต้นกำเนิดและภูมิหลังของสิ่งเหล่านั้น แต่เมื่อกล่าวถึงอีกโลกหนึ่งที่เรากำลังพูดคุยกันอยู่วันนี้—โลกฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมีอยู่ภายนอกโลกทางวัตถุ—ผู้คนไม่มีวิธีการหรือช่องทางใดๆ ที่จะใช้เรียนรู้เกี่ยวกับมันเลยอย่างสิ้นเชิง เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนี้?

เรากล่าวไปเพราะ ในโลกของมวลมนุษยนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างของโลกทางวัตถุแยกกันไม่ได้จากการดำรงอยู่ทางร่างกายของมนุษย์ และเพราะผู้คนรู้สึกที่ทุกสิ่งทุกอย่างของโลกทางวัตถุนั้นแยกกันไม่ได้จากการดำรงชีวิตทางร่างกายและชีวิตทางร่างกายของพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่เพียงตระหนักถึงหรือมองเห็นสิ่งทั้งหลายทางวัตถุที่อยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเขาที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อกล่าวถึงโลกฝ่ายวิญญาณ—ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของอีกโลกหนึ่งนั้น—มันคงจะเป็นการสมควรที่จะกล่าวว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อ เพราะผู้คนไม่สามารถมองเห็นมันได้ และเชื่อว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจมันหรือที่จะต้องรู้สิ่งใดๆ เกี่ยวกับมัน

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับว่าโลกฝ่ายวิญญาณเป็นโลกที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับโลกทางวัตถุอย่างไร และจากทัศนคติของพระเจ้านั้นเปิดอยู่อย่างไร—

ถึงแม้ว่าสำหรับมนุษย์แล้วมันจะเป็นความลับและปิดอยู่ก็ตาม—

เพราะฉะนั้นผู้คนจึงมีเวลาที่ยากลำบากอย่างยิ่งในการค้นหาเส้นทางเพื่อที่จะเข้าใจแง่มุมทั้งหลายของโลกนี้ แง่มุมที่แตกต่างของโลกฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังจะพูดนี้เพียงเกี่ยวข้องกับการบริหารและอธิปไตยของพระเจ้าเท่านั้น เรามีใช้กำลังจะเผยความลึกลับทั้งหลายใดๆ และเรามีใช้กำลังจะบอกพวกเขาถึงสิ่งอำนาจใดๆ ที่พวกเขารับรองจะเรียนรู้ เพราะการนี้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้า การบริหารของพระเจ้า และการจัดเตรียมของพระเจ้า เพราะฉะนั้นเราจึงจะเพียงพูดถึงส่วนที่มันจำเป็นสำหรับพวกเขาที่ต้องรู้เท่านั้น

ก่อนอื่น เราขอถามคำถามหนึ่งกับพวกเขา นั่นคือ ในความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาแล้วนั้น โลกฝ่ายวิญญาณคืออะไร? พูดโดยกว้างๆ แล้วนั้น มันคือโลกภายนอกโลกทางวัตถุ โลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้สำหรับผู้คน ถึงกระนั้น ในจินตนาการของพวกเขา โลกฝ่ายวิญญาณควรจะเป็นโลกประเภทใด? บางที

ผลจากการที่ไม่สามารถมองเห็นมันได้นี้ พวกเขาจึงไม่สามารถคิดเกี่ยวกับมันได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขาได้ยืاند่านบางอย่าง พวกเขายังคงกำลังคิดถึงมันอยู่ และพวกเขาไม่สามารถหยุดคิดถึงมันได้ เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนี้? มีบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คนมากมายเมื่อพวกเขายังเยาว์วัย นั่นคือ เมื่อใครบางคนบอกเล่าเรื่องที่น่ากลัวแก่พวกเขา—เกี่ยวกับผี หรือดวงจิต—พวกเขารู้สึกกลัวจนขนหัวลุก

เหตุใดกันแน่ที่พวกเขาหาวคิ้ว? นั่นเป็นเพราะพวกเขากำลังจินตนาการถึงสิ่งเหล่านั้นนั่นเอง
ถึงแม้พวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นพวกมัน แต่พวกเขารู้สึกว่าพวกมันอยู่ทั่วห้องของพวกเขา
อยู่ในที่ซ่อนเร้นหรือมุมมืดบางแห่ง และพวกเขาเกรงกลัวจนพวกเขาไม่กล้าเข้านอน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามกลางคืน

พวกเขารู้สึกกลัวเกินไปที่จะอยู่ตามลำพังในห้องของพวกเขาหรือที่จะเสี่ยงออกไปในลานบ้านของพวกเขาตาม
ลำพัง นั่นคือโลกฝ่ายวิญญาณจากจินตนาการของพวกเขา และมันเป็นโลกที่มนุษย์คิดว่าน่ากลัว
ข้อเท็จจริงก็คือทุกคนจินตนาการมันถึงบางระดับเท่านั้น และทุกคนสามารถรู้สึกถึงมัน ได้เล็กน้อย

โลกฝ่ายจิตวิญญาณคืออะไร? เราขอให้คำอธิบายสั้นๆ และเรียบง่ายแก่เจ้าว่า
โลกฝ่ายวิญญาณคือสถานที่สำคัญแห่งหนึ่ง สถานที่ซึ่งแตกต่างจากโลกทางวัตถุ เหตุใดเราจึงกล่าวว่ามันสำคัญ?
พวกเรากำลังจะหารือเรื่องนี้กันอย่างละเอียด

การมีอยู่ของโลกละเอียดอ่อนเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่นกับโลกทางวัตถุของมวลมนุษย์
มันมีบทบาทสำคัญในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมนุษย์ในอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า
นี่คือกฎของมัน และนี่คือหนึ่งในเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้การมีอยู่ของมันมีความสำคัญ
เนื่องจากมันเป็นสถานที่ซึ่งสัมผัสทั้งห้าไม่สามารถหยั่งรู้ได้

ไม่มีใครสามารถตัดสินได้อย่างแน่ชัดว่าโลกละเอียดอ่อนมีอยู่หรือไม่
การเคลื่อนที่ทั้งหลายของมันเชื่อมต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์อย่างใกล้ชิด
ซึ่งมีผลทำให้ระเบียบชีวิตของมวลมนุษย์ได้รับอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงจากโลกละเอียดอ่อนด้วยเช่นกัน
การนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้าหรือไม่? มันเกี่ยวข้องกับ เมื่อเรากล่าวเช่นนั้น

พวกเขาเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงกำลังหารือถึงหัวข้อนี้ กล่าวคือ
มันเป็นเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้า รวมถึงการบริหารของพระองค์นั่นเอง
ในโลกอย่างเช่นโลกนี้—โลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาผู้คน—ทุกๆ ประการมาจากสวรรค์ ประกาศกฤษฎีกา
และระบบบริหารของมันนั้นเหนือกว่ากฎหมายและระบบทั้งหลายของชาติใดในโลกทางวัตถุเป็นอย่างมาก
และไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้จะกล้าขัดหรือฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น
การนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยและการบริหารของพระเจ้าหรือไม่? ในโลกละเอียดอ่อนนั้น
มีประกาศกฤษฎีการบริหารที่ชัดเจน ประกาศกฤษฎีการที่ชัดเจน และบทบัญญัติที่ชัดเจน
บรรดาผู้ดูแลในระดับแตกต่างกันและในพื้นที่ต่างๆ
ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนและรักษาและข้อบังคับทั้งหลายอย่างเคร่งครัด
เพราะพวกเขารู้ว่าผลพวงของการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีการคืออะไร
พวกเขาตระหนักอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงลงโทษคนชั่วและทรงตอบแทนรางวัลแก่คนดีอย่างไร

และว่าพระองค์ทรงบริหารและปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงดำเนินการประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติของพระองค์อย่างไร
สิ่งเหล่านี้แตกต่างจากโลกทางวัตถุที่มวลมนุษย์อาศัยอยู่หรือไม่? สิ่งเหล่านี้แตกต่างกันอย่างมหาศาลจริงๆ
โลกฝ่ายวิญญาณเป็นโลกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับโลกทางวัตถุ
ในเมื่อมีประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติเหล่านี้ เรื่องนี้จึงเกี่ยวข้องกับอธิปไตย การบริหารของพระเจ้า
และยิ่งไปกว่านั้น พระอุปนิสัยของพระองค์ รวมถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น เมื่อได้ยินเรื่องนี้
พวกเขาก็รู้สึกว่ามันจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเราที่ต้องพูดถึงหัวข้อนี้หรือหือ?
พวกเขาก็ไม่ปรารถนาที่จะเรียนรู้สิ่งอำพรางทั้งหลายภายในของมันหรือหือ? (ใช่แล้ว พวกเราปรารถนา)
เช่นนี้คือมโนทัศน์ของโลกฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่ามันจะมีอยู่ร่วมกันกับโลกทางวัตถุ
และอยู่ภายใต้การบริหารและอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าโดยพร้อมเพรียงกัน
แต่การบริหารและอธิปไตยในโลกนี้ของพระเจ้านั้นเข้มงวดกว่าการบริหารและอธิปไตยในโลกทางวัตถุเป็นอย่างมาก

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 188

ท่ามกลางมวลมนุษย์นั้น เราจำแนกผู้คนที่ออกมาออกเป็นสามชนิด ชนิดแรกคือบรรดาผู้ไม่เชื่อ ผู้ซึ่งคือพวกที่ไม่มีการเชื่อทางศาสนา พวกเขาได้รับการเรียกขานว่าผู้ไม่เชื่อ ผู้ไม่เชื่อที่เป็นคนส่วนใหญ่อย่างท่วมท้นนี้มีความเชื่อในเงินทองเท่านั้น พวกเขาคำนึงแต่ผลประโยชน์ของพวกเขาเองเท่านั้น เป็นพวกวัตถุนิยม และเชื่อในโลกทางวัตถุเท่านั้น— พวกเขาไม่เชื่อในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตาย หรือในสิ่งใดๆ ที่กล่าวถึงเทพเจ้าและผี เราจำแนกผู้คนเหล่านี้ออกเป็นบรรดาผู้ไม่เชื่อ และพวกเขาคือเป็นชนิดแรก

ชนิดที่สองประกอบด้วยผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ นานาที่นอกเหนือไปจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ ท่ามกลางมวลมนุษย์นั้น เราแยกผู้คนที่มีความเชื่อเหล่านี้ออกเป็นกลุ่มใหญ่หลายกลุ่ม นั่นคือ กลุ่มแรกคือชาวยิว กลุ่มที่สองคือชาวคาทอลิก กลุ่มที่สามคือคริสเตียน กลุ่มที่สี่คือมุสลิม และกลุ่มที่ห้าคือชาวพุทธ ซึ่งมีห้าประเภท เหล่านี้คือผู้คนที่มีความเชื่อประเภทต่างๆ ชนิดที่สามประกอบด้วยบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า และกลุ่มนี้ประกอบด้วยพวกเจ้า ผู้เชื่อเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าวันนี้

ผู้คนเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท นั่นคือ ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และคนปรนนิบัติ สองชนิดหลักนี้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้เอง

บัดนี้พวกเจ้าสามารถแยกความแตกต่างในความรู้สึกลึกซึ้งของพวกเจ้าระหว่างชนิดและลำดับชั้นของพวกมนุษย์ได้อย่างชัดเจน มิใช่หรือ? ชนิดแรกประกอบด้วยบรรดาผู้ไม่เชื่อ และเราได้กล่าวไปแล้วว่าพวกเขาคืออย่างไร บรรดาผู้ที่มีความเชื่อในชายชราบนฟ้านับว่าเป็นผู้ไม่เชื่อหรือไม่?

บรรดาผู้ไม่เชื่อจำนวนมากเชื่อในชายชราบนฟ้าเท่านั้น พวกเขาเชื่อว่าลม ฝน ฟ้าร้อง และอื่นๆ ล้วนถูกควบคุมโดยสิ่งนี้ ผู้ซึ่งพวกเขาพึ่งพาในการเพาะปลูกพืชผลและการเก็บเกี่ยว—

กระนั้นเมื่อมีการกล่าวถึงการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็จะไม่เต็มใจเชื่อในพระองค์ เช่นนี้สามารถเรียกว่าการมีความเชื่อได้หรือไม่? ผู้คนเช่นนี้รวมอยู่ในหมู่บรรดาผู้ไม่เชื่อ พวกเจ้าเข้าใจเรื่องนี้ใช่หรือไม่? จงอย่าเข้าใจผิดกับจำพวกเหล่านี้ ชนิดที่สองประกอบด้วยผู้คนที่มีความเชื่อ และชนิดที่สามคือบรรดาผู้ที่กำลังติดตามพระเจ้าอยู่ในปัจจุบัน เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดเราจึงได้แบ่งพวกมนุษย์ทั้งหมดออกเป็นชนิดเหล่านี้? (เพราะผู้คนชนิดต่างๆ มีบทอาสวาทและบั้นปลายที่แตกต่างกัน) นั่นคือแง่มุมหนึ่งของเรื่องนี้ เมื่อผู้คนเฝ้าพันธู์และชนิดต่างๆ กลับคืนไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาแต่ละคนจะมีสถานที่ไปที่แตกต่างกัน และจะอยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ แห่งวัฏจักรแห่งชีวิตและความตาย ดังนั้น นั่นคือเหตุผลที่เราได้จำแนกพวกมนุษย์ออกเป็นชนิดใหญ่ๆ เหล่านี้

วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อ

พวกเราเริ่มต้นกันด้วยเรื่องวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อกันเกิด หลังจากตาย บุคคลหนึ่งจะถูกพาไปโดยผู้ดูแลจากโลกฝ่ายวิญญาณ อะไรของบุคคลกันแน่ที่ถูกพาไป? ไม่ใช่เนื้อหนังของเขา แต่เป็นดวงจิตของเขา เมื่อดวงจิตของคนหนึ่งถูกพาไป เขาไปถึง ณ

สถานที่แห่งหนึ่งที่เป็นหน่วยงานหนึ่งของโลกฝ่ายวิญญาณที่รับดวงจิตของผู้คนที่เพิ่งตายไปโดยเฉพาะ (หมายเหตุ: สถานที่แรกที่ทุกคนไปหลังจากการตายเป็นที่แปลกสำหรับดวงจิต)

เมื่อพวกเขาถูกพาไปยังสถานที่นี้ เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตรวจสอบครั้งแรก โดยการยืนยันชื่อ ที่อยู่ อายุ และประสบการณ์ทั้งหมดของพวกเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเคยทำขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ถูกบันทึกลงในหนังสือและตรวจสอบยืนยันความถูกต้อง หลังจากทั้งหมดได้รับตรวจสอบแล้ว

พฤติกรรมและการกระทำของบุคคลนั้นตลอดทั้งชีวิตของพวกเขาจะถูกนำมาใช้เพื่อกำหนดพิจารณาว่าพวกเขาจะถูกลงโทษหรือจะได้อุบัติกลับมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ต่อไป ซึ่งเป็นช่วงระยะแรก ช่วงระยะแรกนี้น่ากลัวหรือไม่? มันไม่น่ากลัวจนเกินไป เพราะสิ่งเดียวที่ได้เกิดขึ้นก็คือบุคคลนั้น ได้มาถึงยังสถานที่หนึ่งซึ่งมีดีและไม่คุ้นเคย

ในช่วงระยะที่สอง หากบุคคลนั้นได้ทำสิ่งชั่วทั้งหลายมากมายตลอดทั้งชีวิตของเขา

และได้กระทำความประพฤติกว้างขวาง เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะถูกพาไปจัดการยังสถานที่แห่งการลงโทษ นั่นจะเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับการลงโทษผู้คนอย่างชัดเจน

รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจะได้รับการลงโทษขึ้นอยู่กับบาปที่พวกเขาได้ทำไป

รวมถึงขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาได้ทำสิ่งชั่วมากเพียงใดก่อนที่จะพวกเขาตาย—

นี่คือสถานการณ์แรกที่จะเกิดขึ้นในช่วงระยะที่สอง

เนื่องจากสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำและความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไปก่อนที่จะพวกเขาตาย—

เมื่อพวกเขามาจุติใหม่หลังจากการลงโทษของพวกเขาแล้ว—เมื่อพวกเขากลับมาเกิดอีกครั้งในโลกทางวัตถุ—

ผู้คนบางคนจึงจะยังคงเป็นมนุษย์ต่อไป ในขณะที่คนอื่นๆ จะบังเกิดเป็นสัตว์ กล่าวคือ

หลังจากที่บุคคลหนึ่งกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ

พวกเขาจะได้รับการลงโทษเนื่องจากความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไป ยิ่งไปกว่านั้น

เนื่องจากสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำไป

พวกเขาอาจจะไม่ได้กลับมาเป็นมนุษย์ในการมาจุติใหม่ครั้งต่อไปของพวกเขา แต่เป็นสัตว์ตัวหนึ่ง

ประเภทของสัตว์ที่พวกเขาอาจจะบังเกิดมาเป็นนั้นประกอบด้วย วัว ม้า สุนัข และสุนัข

ผู้คนบางคนอาจเกิดใหม่มาเป็นนก หรือเป็ด หรือห่านได้... หลังจากที่เขาได้มาจุติใหม่เป็นสัตว์แล้ว

เมื่อพวกเขาตายอีกครั้ง พวกเขาจะคืนกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ ที่นั่น

โลกฝ่ายวิญญาณจะตัดสินว่าพวกเขาจะได้อุบัติใหม่เป็นมนุษย์หรือไม่ ดังเช่นเมื่อก่อนนั้น

ซึ่งจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของพวกเขาก่อนหน้าที่พวกเขาจะตาย ผู้คนส่วนใหญ่กระทำชั่วมากเกินไป
และบาปของพวกเขาหนักเกินไป ดังนั้น พวกเขาจึงต้องจุติมาเป็นสัตว์เจ็ดถึงสิบสองครั้ง เจ็ดถึงสิบสองครั้ง—
นั่นไม่น่ากลัวหรือ? (ไม่น่ากลัว) อะไรทำให้พวกเขากลับ? บุคคลหนึ่งบังเกิดเป็นสัตว์—นั่นคือสิ่งที่น่ากลัว
และสำหรับบุคคลหนึ่ง อะไรคือสิ่งที่เจ็บปวดมากที่สุดเกี่ยวกับการบังเกิดเป็นสัตว์? การไม่มีภาษา
การมีเพียงความคิดที่เรียบง่าย
การสามารถเพียงแต่ทำสิ่งทั้งหลายที่สัตว์ทั้งหลายทำและกินอาหารที่สัตว์ทั้งหลายกิน
การมีกระบวนการทางความคิดเรียบง่ายและภาษากายของสัตว์ การไม่สามารถเดินตัวตรงได้
การไม่สามารถติดต่อสนทนากับพวกมนุษย์ได้ และข้อเท็จจริงที่ว่า
ไม่มีพฤติกรรมหรือกิจกรรมของพวกมนุษย์ที่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับสัตว์เลย นั่นคือ ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
การเป็นสัตว์ทำให้เจ้าต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
และพัวพันกับความทุกข์ที่หนักหนาสาหัสมากกว่าที่เป็นในการเป็นมนุษย์
นี่คือแง่มุมหนึ่งของการลงโทษพวกที่ทำชั่วมากและกระทำบาปใหญ่ของโลกฝ่ายวิญญาณ
เมื่อกล่าวถึงความรุนแรงของการลงโทษของพวกเขา การนี้ตัดสินโดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขายังเกิดเป็นสัตว์ชนิดใด
ตัวอย่างเช่น การเป็นสุกรดีกว่าการเป็นสุนัขหรือไม่? สุกรมีชีวิตดีกว่าหรือแย่กว่าสุนัข? แย่กว่าใช่หรือไม่?
หากผู้คนบังเกิดเป็นวัวหรือม้า พวกเขาจะมีชีวิตที่ดีกว่าหรือแย่กว่าการที่พวกเขาจะเป็นสุกร? (ดีกว่า)
บุคคลหนึ่งจะสบายกว่าหรือไม่เมื่อเกิดใหม่เป็นแมว? แต่กระนั้นเขาคงจะเป็นสัตว์ตัวหนึ่ง
และการบังเกิดเป็นแมวคงจะง่ายกว่าการบังเกิดเป็นม้าหรือวัวมาก
เพราะแมวสามารถนอนเกลียดร้านในเวลาส่วนใหญ่ของพวกมันได้ การบังเกิดเป็นวัวหรือม้านั้นลำบากมากกว่า
เพราะฉะนั้น หากบุคคลมาจุติใหม่เป็นวัวหรือม้า พวกเขาต้องทำงานหนัก—ซึ่งคล้ายกับการลงโทษที่รุนแรง
การบังเกิดเป็นสุนัขคงจะดีกว่าการบังเกิดเป็นวัวหรือม้านิดหน่อย
เพราะสุนัขมีสัมพันธภาพใกล้ชิดกับนายของมันมากกว่า
สุนัขบางตัวหลังจากเป็นสัตว์เลื้อยหลายปีก็สามารถเข้าใจสิ่งที่นายของพวกมันพูดมากมาย
เนื่องจากสุนัขสามารถเข้าใจคำพูดของนายของมันมากมาย
บางครั้งสุนัขสามารถปรับตัวให้เข้ากับอารมณ์และข้อพึงประสงค์ของนายของมันได้
และนายปฏิบัติกับสุนัขดีกว่า และสุนัขกินและดื่มดีกว่า และเมื่อมันมีความเจ็บปวด มันได้รับการดูแลมากกว่า
เช่นนั้นแล้วสุนัขมิได้ชื่นชมชีวิตที่มีความสุขหรือ? ด้วยเหตุนี้เอง การเป็นสุนัขจึงดีกว่าการเป็นวัวหรือม้า
ในการนี้ ความรุนแรงของการลงโทษบุคคลหนึ่งกำหนดพิจารณาว่าเขาจะมาจุติใหม่เป็นสัตว์กี่ครั้ง
รวมถึงเป็นสัตว์ชนิดใด

เนื่องจากพวกเขาได้กระทำบาปมากมายยิ่งนักขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่
ผู้คนบางคนจึงได้รับการลงโทษโดยการมาจุติใหม่เป็นสัตว์เจ็ดถึงสิบสองชั่วชีวิต
เมื่อได้รับการลงโทษเพียงพอแล้ว เมื่อคืนกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจะถูกพาไปยังที่แห่งอื่น—
สถานที่ซึ่งดวงจิตต่างๆ ได้รับการลงโทษมาแล้ว และเป็นชนิดของผู้ซึ่งกำลังเตรียมที่จะมาจุติใหม่เป็นมนุษย์
ในที่แห่งนี้ ดวงจิตแต่ละดวงถูกจำแนกไปเป็นชนิดตามประเภทของตระกูลที่พวกเขาจะถือกำเนิดมา
ชนิดของบทบาทที่พวกเขาจะแสดงเมื่อพวกเขาได้มาจุติใหม่แล้ว และอื่นๆ ตัวอย่างเช่น
ผู้คนบางคนจะกลายเป็นเป็นนักร้องเมื่อพวกเขามายัง โลกนี้ ดังนั้นจึงถูกวางไว้ท่ามกลางนักร้อง
บางคนจะกลายเป็นนักธุรกิจเมื่อพวกเขามายัง โลกนี้ และดังนั้นพวกเขาจึงถูกวางไว้ท่ามกลางนักธุรกิจ
และหากใครบางคนจะต้องกลายเป็นผู้วิจัยทางวิทยาศาสตร์หลังจากการบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หลังจากที่พวกเขาได้รับการจัดประเภท
แต่แต่ละคนจะถูกส่งออกไปตามเวลาที่แตกต่างกันและวันที่ที่กำหนดไว้แล้ว เช่นเดียวกับที่ผู้คนส่งอีเมลในขณะนี้
ในการนี้จะทำให้วงจรของชีวิตและความตายหนึ่งครบบริบูรณ์
จากวันที่บุคคลหนึ่งมาถึงในโลกฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งถึงการสิ้นสุดของการลงโทษของพวกเขา
หรือจนกระทั่งพวกเขาได้มาจุติใหม่เป็นสัตว์หลายครั้ง และกำลังเตรียมที่จะมาจุติใหม่เป็นมนุษย์
กระบวนการนี้จึงครบบริบูรณ์

สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการลงโทษเสร็จแล้วและไม่ได้มาจุติใหม่เป็นสัตว์
พวกเขาจะถูกส่งมายังโลกทางวัตถุเพื่อจุติเป็นมนุษย์อย่างรวดเร็วหรือไม่?
หรืออีกนานแค่ไหนก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถมาถึงท่ามกลางพวกมนุษย์ได้?
การนี้สามารถเกิดขึ้นได้โดยใช้ความถี่ใด? มีข้อจำกัดชั่วคราวต่อการนี้
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณอยู่ภายใต้ข้อจำกัดและกฎชั่วคราวที่แม่นยำเหล่านี้—ซึ่ง
หากเราอธิบายด้วยตัวเลข พวกเจ้าจะเข้าใจ สำหรับบรรดาผู้ที่มาจุติใหม่ภายในระยะเวลาอันสั้น เมื่อพวกเขาตาย
จะมีการเตรียมสำหรับพวกเขาไว้แล้วเพื่อที่จะมาจุติใหม่เป็นมนุษย์
เวลาสั้นที่สุดที่การนี้สามารถเกิดขึ้นได้คือสามวัน สำหรับผู้คนบางคนการนี้ใช้เวลาสามเดือน
สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามปี สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามสิบปี สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามร้อยปี
และอื่นๆ ดังนั้น จะสามารถกล่าวสิ่งใดได้บ้างเกี่ยวกับกฎชั่วคราวเหล่านี้
และรายละเอียดของกฎเหล่านี้คืออะไรบ้าง? กฎเหล่านี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่โลกทางวัตถุ—หรือโลกมนุษย์—
ต้องการจากดวงจิต และขึ้นอยู่กับบทบาทที่คาดว่าดวงจิตนี้จะแสดงบนโลกนี้
เมื่อผู้คนมาจุติใหม่เป็นมนุษย์ธรรมดา พวกเขาส่วนใหญ่มาจุติใหม่อย่างรวดเร็วมาก
เพราะโลกมนุษย์มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนต่อผู้คนธรรมดาเช่นนั้น—และดังนั้น สามวันต่อมา

พวกเขาก็ถูกส่งออกไปอีกครั้งยังครอบครัวหนึ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากครอบครัวที่พวกเขาเคยอยู่มาก่อน
ที่พวกเขาจะตาย อย่างไรก็ตาม มีบางคน que แสดงบทบาทพิเศษในโลกนี้ คำว่า “พิเศษ” หมายความว่า
ไม่มีความต้องการมากนักที่จะต้องมีคนเหล่านี้ในโลกมนุษย์
ไม่จำเป็นต้องมีคนจำนวนมากนักที่ต้องแสดงบทบาทเช่นนั้น ดังนั้น การนี้จึงอาจใช้เวลาสามร้อยปี
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ดวงจิตนี้จะมาเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้นในทุกๆ สามร้อยปี หรือกระทั่งเพียงครั้งเดียวในทุกๆ
สามพันปี เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? มันเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่ว่าจะเป็นสามร้อยหรือสามพันปี
บทบาทเช่นนี้ไม่เป็นที่พึงประสงค์ใน โลกมนุษย์ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเก็บอยู่ที่บางแห่งในโลกฝ่ายวิญญาณ
จึงถูกจัดเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ เรามีผลกระทบล้าลึกต่อวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม
และการมาถึงของเขาส่งผลต่อวัฒนธรรม ความรู้ ธรรมเนียมประเพณี
และคตินิยมของผู้คนในเวลานั้นอย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม ไม่มีความจำเป็นต้องมีคนเช่นนี้ในทุกยุคสมัย ดังนั้น
เขาจึงต้องคงอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ โดยรออยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามร้อยหรือสามพันปีก่อนที่จะได้มาจุติใหม่
เพราะโลกมนุษย์ไม่มีความจำเป็นต้องมีใครบางคนเช่นนี้ เขาต้องรออยู่เฉยๆ
เนื่องจากมีบทบาทดั่งเช่นบทบาทของเขาน้อยมาก และมีเรื่องให้เขาทำน้อยนิดมาก เมื่อเป็นเช่นนั้น
เขาจึงต้องถูกเก็บไว้ที่ใดสักแห่งในโลกฝ่ายวิญญาณอยู่เกือบตลอดเวลา นั่น อยู่ว่าง
เพื่อที่จะถูกส่งออกมาทันทีที่โลกมนุษย์จำเป็นต้องมีเขา
เช่นนั้นคือกฎชั่วครวของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณสำหรับความถี่ที่ผู้คนส่วนใหญ่ได้มาจุติใหม่
ไม่ว่าผู้คนจะเป็นคนธรรมดาหรือพิเศษ
โลกฝ่ายวิญญาณมีกฎที่เหมาะสมและการปฏิบัติที่ถูกต้องสำหรับกระบวนการในการมาจุติใหม่ของพวกเขา
และกฎกับการปฏิบัติเหล่านี้ถูกส่งลงมาจากพระเจ้า
มิใช่ถูกตัดสินใจหรือถูกควบคุมโดยผู้ดูแลหรือสิ่งมีชีวิตใดในโลกฝ่ายวิญญาณ

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 189

สำหรับดวงจิตใดดวงจิตหนึ่งนั้น การมาจุติใหม่ของมัน บทบาทของมันเป็นอย่างไรวินิจฉัย

มันจะถือกำเนิดมาในครอบครัวใด

และมันจะมีชีวิตแบบใดนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับชั่วชีวิตครั้งก่อนของดวงจิตนั้น

ผู้คนทุกประเภทมาสู่โลกมนุษย์ และบทบาทที่พวกเขาแสดงนั้นล้วนผันแปรไป

ดังเช่นการผันแปรของภารกิจที่พวกเขาดำเนินการ และภารกิจเหล่านี้คืออะไร? ผู้คนบางคนได้มาเพื่อชดใช้หนี้

กล่าวคือ หากพวกเขาเป็นหนี้ติดค้างเงินผู้อื่นมากเกินไปในชีวิตที่ผ่านมาของพวกเขา

พวกเขามาเพื่อชดใช้หนี้เหล่านั้นในชีวิตนี้ ในขณะที่ผู้คนบางคนได้มาเพื่อเก็บรวบรวมหนี้ กล่าวคือ

พวกเขาถูกขโมยไปให้สูญเสียสิ่งของทั้งหลายมากเกินไป หรือเงินมากเกินไปในชั่วชีวิตครั้งก่อนของพวกเขา

ผลก็คือ หลังจากพวกเขามาถึงในโลกฝ่ายวิญญาณ มันจะให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา

และอนุญาตให้พวกเขาเก็บรวบรวมหนี้ของพวกเขาในชั่วชีวิตนี้ ผู้คนบางคนได้มาเพื่อชดใช้หนี้บุญคุณ กล่าวคือ

ในระหว่างชั่วชีวิตครั้งก่อน—นั่นคือการมาจุติใหม่ครั้งก่อนของพวกเขา—ใครบางคนมีเมตตาต่อพวกเขา

และเนื่องจากการได้รับมอบโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่ได้มาจุติใหม่ในชีวิตนี้

พวกเขาจึงถือกำเนิดใหม่เพื่อชดใช้หนี้บุญคุณเหล่านั้น ในขณะที่คนอื่นๆ

ได้ถือกำเนิดใหม่มาในชีวิตนี้เพื่อที่จะเอาชีวิต และพวกเขาจะมาเอาชีวิตของใคร?

พวกเขามาเอาชีวิตของผู้คนที่ได้ฆ่าพวกเขาในชีวิตครั้งก่อนของพวกเขา โดยรวมแล้ว

ชีวิตปัจจุบันของบุคคลทุกคนมีความเชื่อมโยงที่แน่นหนากับชั่วชีวิตครั้งก่อนของพวกเขา

การเชื่อมโยงนี้มีอาจตัดขาดได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ชีวิตปัจจุบันของบุคคลทุกคนนั้นได้รับผลกระทบอย่างใหญ่หลวงจากชีวิตครั้งก่อน ตัวอย่างเช่น

สมมติว่าจงได้โกงเงินหลักเป็นจำนวนมากก่อนที่จะเสียชีวิต จางจึงเป็นหนี้หลักใช่หรือไม่? เขาเป็นหนี้ ดังนั้น

โดยธรรมชาติแล้วหนี้จึงควรจะถูกเก็บหนี้ของเขาจากจางใช่หรือไม่? ผลก็คือ หลังจากที่พวกเขาตาย

มีหนี้ก้อนหนึ่งระหว่างพวกเขาที่ต้องได้รับการชำระ เมื่อพวกเขามาจุติใหม่และจางมาบังเกิดเป็นมนุษย์

หนี้จะถูกเก็บหนี้ของเขาจากจางได้อย่างไร? วิธีการหนึ่งก็คือการมาเกิดใหม่เป็นบุตรของจาง

จางหาเงินได้จำนวนมาก ซึ่งก็ได้ถูกใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายไปโดยหนี้ ไม่สำคัญว่าจางจะหาเงินมาได้มากเพียงใด หนี้

บุตรของเขาก็ใช้จ่ายมันอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่สำคัญว่าจางจะหาเงินมาได้มากเพียงใด แต่มันไม่เคยพอ และขณะเดียวกัน

ในที่สุดบุตรของเขาก็ใช้จ่ายเงินของบิดาของเขาไปโดยช่องทางต่างๆ นานา ด้วยเหตุผลบางอย่างอยู่เสมอ

จางพิสว ประหลาดใจว่า “เหตุใดบุตรของฉันทนนี้จึงนำโชคร้ายเช่นนี้มาให้เสมอ? เหตุใดบุตรของผู้คนอื่นๆ

จึงประพาศตัวดียิ่งนัก? เหตุใดบุตรของฉันทนเองจึงไม่มีความทะเยอทะยาน

เหตุใดเขาจึงใช้ไม่ได้ถึงเพียงนี้และไม่มีความสามารถในการหาเงินบ้างเลย

และเหตุใดฉันจึงต้องสนับสนุนเขาอยู่เสมอ? ในเมื่อฉันต้องสนับสนุนเขา ฉันก็จะทำ—

แต่เหตุใดที่ไม่ว่าฉันจะให้เงินเขามากเพียงใด เขาจะยังจำเป็นต้องการมากขึ้นอยู่เสมอ?

เหตุใดเขาจึงไม่มีความสามารถในการทำงานรายวันที่ซื้อสัตย์สักงาน

แทนที่จะทำสิ่งทั้งหลายทุกประเภทอย่างเช่น ลอยซายไปทั่ว กิน ดื่ม เทียวช่อง และเล่นการพนัน?

มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” แล้วจางก็คิดชั่วขณะหนึ่งว่า “มันอาจเป็นเพราะฉันเป็นหนี้เขามาจากชั่วชีวิตครั้งก่อน

ถ้าเช่นนั้น ฉันก็จะจ่ายหนี้ให้หมด! นี่จะไม่จบสิ้นจนกว่าฉันจะจ่ายหนี้ให้ครบ!”

วันหนึ่งอาจจะมาถึงเมื่อหนี้ได้รับการชดใช้หนี้ของเขาแล้วจริงๆ

และเมื่อถึงเวลาที่เขาอยู่ในวัยสี่สิบหรือห้าสิบปีกว่าๆ เขาอาจจะสำนึกรับรู้ขึ้นมาได้อย่างฉับพลัน

โดยนึกขึ้นได้ว่า “ฉันไม่เคยได้ทำสิ่งดีๆ มาเลยสักอย่างเดียวตลอดครึ่งแรกของชีวิตฉัน!

ฉันได้ใช้จ่ายเงินทั้งหมดที่บิดาของฉันหาอย่างสุรุ่ยสุร่าย ดังนั้น ฉันจึงควรเริ่มเป็นคนดี!

ฉันจะเตรียมตัวเองให้พร้อม ฉันจะเป็นใครบางคนที่มีชื่อเสียงและใช้ชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสม

และฉันจะไม่มีวันนำความเศร้าโศกมาให้บิดาของฉันอีก!” เหตุใดเขาจึงคิดเช่นนี้? เหตุใดจึง

เขาจึงเปลี่ยนเป็นดีขึ้น? มีเหตุหนึ่งสำหรับการนี้หรือไม่? เหตุผลนั้นคืออะไร?

(มันเป็นเพราะหนี้ได้เก็บหนี้ของเขาแล้ว และจางได้จ่ายหนี้ของเขาแล้ว) ในการนี้ มีเหตุและผล

เรื่องราวนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อนานแสนนานมาแล้ว ก่อนชั่วชีวิตปัจจุบันของพวกเขา

เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในอดีตของพวกเขาได้ถูกนำมาถึงปัจจุบัน และไม่มีใครสามารถดำเนินอีกฝ่ายหนึ่งได้

ไม่สำคัญว่าจางได้สอนบุตรของเขาอย่างไร บุตรของเขาไม่เคยรับฟังและไม่ทำงานรายวันที่ซื้อสัตย์ ถึงกระนั้น

ในวันที่หนี้ได้รับการชดใช้คืน ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอนบุตรของเขาอีก—

บุตรของเขาเข้าใจเองโดยธรรมชาติ นี่คือตัวอย่างง่ายๆ มีตัวอย่างเช่นนี้อีกมากมายไหม? (ใช่ มีอีก)

มันบอกอะไรกับผู้คนบ้าง? (บอกว่าพวกเขาควรเป็นคนดีและไม่กระทำชั่ว) บอกว่าพวกเขาไม่ควรทำความชั่ว

และบอกว่าจะมีผลกระทบสำหรับการทำผิดทั้งหลายของพวกเขา! ผู้ไม่เชื่อส่วนใหญ่มักทำความชั่วมากมาย

และการทำผิดทั้งหลายของพวกเขาได้พบกับผลกระทบนั้น ถูกหรือไม่? อย่างไรก็ตาม

ผลกระทบเช่นนั้นเป็นไปโดยพลการหรือไม่? สำหรับทุกการกระทำนั้น

มีภูมิหลังและมีเหตุผลเบื้องหลังผลกระทบของมัน

เจ้าคิดว่าจะไม่มีการเกิดขึ้นหลังจากที่เจ้าได้โกงเงินมาจากใครบางคนกระนั้นหรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าหลังจากที่ได้ฉ้อโกงเงินนั้นไปแล้ว เจ้าจะไม่พบกับผลพวงใดๆ? เช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้

จะมีผลพวงแน่นอน! ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร หรือไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อว่ามีพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม

บุคคลแต่ละคนทั้งหมดต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของพวกเขาเองและแบกรับผลพวงจากการกระทำทั้งหลาย

ของพวกเขา เมื่อคำนึงถึงตัวอย่างง่ายๆ นี้—การที่จางถูกลงโทษ และการที่หนี้ได้รับการชดใช้—

นี่ไม่ยุติธรรมหรือ? เมื่อผู้คนทำสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ นี่คือชนิดของผลที่เกิดขึ้น
มันมีอาจแยกกันได้จากการบริหารของโลกฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่าจะมีบรรดาผู้ไม่เชื่อ
แต่การมีอยู่ของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าก็อยู่ภายใต้ประกาศิตจากสวรรค์และประกาศกฤษฎีกาประเภทเหล่านี้
ไม่มีผู้ใดสามารถหนีพ้นจากสิ่งเหล่านั้นได้ และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงความเป็นจริงนี้ได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 190

บรรดาผู้ที่ไม่มี faith จะเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมนุษย์มองเห็นได้ด้วยตานี้มีอยู่จริง ในขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ หรือที่อยู่ห่างไกลจากผู้คนอย่างมากนั้นไม่มีอยู่จริง พวกเขาเลือกที่จะเชื่อว่าไม่มี “วัฏจักรแห่งชีวิตและความตาย” และเชื่อว่าไม่มี “การลงโทษ” มากกว่าเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงทำบาปและก่อความชั่วโดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด ภายหลังจากนั้น พวกเขาก็จะถูกลงโทษ หรือพวกเขาจะมาจุติใหม่เป็นสัตว์ทั้งหลาย ผู้คนส่วนใหญ่ในประเภทต่างๆ ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อเหล่านี้ตกอยู่ในวงจรชั่วร้ายนี้

นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รู้ว่าการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์นั้นเข้มงวดในการบริหารสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งปวงของมัน ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่ ข้อเท็จจริงนี้มีอยู่จริง

เพราะไม่มีบุคคลใดสักคนหรือวัตถุใดสักอย่างจะสามารถหนีรอดจากวงเขตของสิ่งที่พระเจ้าทรงเผ่าสังเกตรด้วยพระเนตรของพระองค์

และไม่มีบุคคลใดสักคนหรือวัตถุใดสักอย่างจะสามารถหนีรอดจากกฎและข้อจำกัดทั้งหลายแห่งประกาศิตจากสวรรค์และประกาศกฤษฎีกาของพระองค์ได้ ด้วยเหตุนี้ ตัวอย่างง่ายๆ นี้บอกให้ทุกคนรู้ว่า ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม การทำบาปและก่อความชั่วนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ และบอกว่าทุกการกระทำมีผลพวงที่ตามมา เมื่อใครบางคนที่ได้โง่งเงินมาจากอีกคนหนึ่งถูกลงโทษ การลงโทษเช่นนั้นยุติธรรม โดยทั่วไปจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเช่นดังกล่าวนี้ถูกลงโทษในโลกฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ และการลงโทษเช่นนั้นถูกจัดส่งมาโดยประกาศกฤษฎีกาและประกาศิตจากสวรรค์ของพระเจ้า เพราะฉะนั้น พฤติกรรมชั่วและผิดร้ายแรง—การข่มขืนและการปล้นสะดม การฉ้อฉลและการหลอกลวง การขโมยและการชิงทรัพย์ การฆาตกรรมและการวางเพลิง และอื่นๆ—

ก็ยังคงตกอยู่ภายใต้ลำดับแห่งการลงโทษที่มีความรุนแรงแตกต่างกันออกไปอีก การลงโทษที่มีความรุนแรงแตกต่างกันเหล่านี้ประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง?

การลงโทษเหล่านี้บางอย่างกำหนดให้มีระดับความรุนแรงโดยใช้เวลา

ในขณะที่บางอย่างกำหนดระดับความรุนแรงโดยผ่านทางวิธีการที่แตกต่างกันไป

กระนั้นก็ยังจะมีการลงโทษอีกบางอย่างที่เป็นไปโดยการกำหนดพิจารณาว่าผู้คนจะไปอยู่ที่ใดเมื่อพวกเขามาจุติใหม่ ยกตัวอย่างเช่น ผู้คนบางคนเป็นคนปากเสีย การเป็น “คนปากเสีย” หมายถึงอะไร?

มันหมายถึงการสบถใส่ผู้อื่นและการใช้ภาษามุ่งร้ายที่สาปแช่งผู้อื่นอยู่เรื่อยๆ ภาษาที่มุ่งร้ายบ่งบอกถึงสิ่งใด?

มันบ่งชี้ว่าบุคคลนั้นมีหัวใจที่มุ่งร้าย ภาษาแบบปากเสียที่สาปแช่งผู้อื่นมักจะมาจากปากของผู้คนเช่นนั้น และภาษามุ่งร้ายเช่นนั้นนำมาซึ่งผลพวงที่ร้ายแรง

หลังจากที่ผู้คนเหล่านี้เสียชีวิตและได้รับการลงโทษที่เหมาะสมแล้ว พวกเขาอาจได้เกิดใหม่เป็นคนไป

ผู้คนบางคนเป็นคนช่างวางแผนมากขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขา มักเอาเปรียบผู้อื่น กลอุบายเล็กๆ
ของพวกเขามักเตรียมการอย่างดีเป็นพิเศษ และพวกเขาทำอันตรายต่อผู้อื่นเป็นอย่างมาก เมื่อพวกเขาเกิดใหม่
อาจจะเกิดเป็นคนไม่เต็มบาท หรือเป็นผู้คนที่พิการทางสมอง

ผู้คนบางคนมักสอดรู้สอดเห็นในเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น
ตาของพวกเขามองเห็นหลายสิ่งที่ไม่ควรได้รับความลับ และพวกเขาเรียนรู้หลายสิ่งที่ไม่น่าจะรู้
ผลก็คือ เมื่อพวกเขาเกิดใหม่ พวกเขาอาจเป็นคนตาบอด ผู้คนบางคนเป็นคนว่องไวมากเมื่อพวกเขามีชีวิตอยู่
พวกเขามักต่อสู้และทำสิ่งที่สร้างความชั่วมากมาย เนื่องด้วยการนี้ พวกเขาจึงอาจเกิดใหม่เป็นคนพิการ เป็นง่อย
หรือไม่มีแขน หากไม่เช่นนั้น พวกเขาอาจมาจุติใหม่เป็นคนหลังค่อมหรือคอเอียง เดินกระเผลกกระเผลก
มีขาข้างหนึ่งสั้นกว่าอีกข้าง และอื่นๆ ในสิ่งเหล่านี้ พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับการลงโทษต่างๆ
นานาขึ้นอยู่กับระดับความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไว้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

พวกเขาคิดว่าเหตุใดเล่าผู้คนบางคนจึงมีตาขี้เกียจ? มีผู้คนเช่นนั้นมากหรือไม่? ทุกวันนี้ไม่ใช่มีเพียงไม่กี่คนแล้ว
ผู้คนบางคนมีตาขี้เกียจเพราะในชีวิตทั้งหลายในอดีตของพวกเขา

พวกเขาได้ใช้ประโยชน์จากตาของพวกเขามากเกินไปและได้ทำสิ่งที่ไม่ดีมากเกินไป ดังนั้น
พวกเขาจึงได้เกิดมาในชีวิตนี้โดยมีตาขี้เกียจ และในกรณีที่รุนแรงนั้น พวกเขาถึงขั้นเกิดมาตาบอดด้วยซ้ำ
นี่คือการลงทัณฑ์อันสาสม! ผู้คนบางคนเข้ากันได้ดีกับคนอื่นๆ ก่อนที่พวกเขาจะตาย พวกเขาทำสิ่งดีๆ
มากมายให้แก่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงานของพวกเขา หรือผู้ที่ติดต่อกับพวกเขา

พวกเขาทำการกุศลและดูแลใส่ใจผู้อื่น หรือช่วยเหลือผู้อื่นทางการเงิน
และผู้คนนึกถึงพวกเขาในแง่ที่ดีอย่างมาก เมื่อผู้คนเช่นนั้นกลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษ
สำหรับผู้ไม่เชื่อนั้น การไม่ถูกลงโทษในหนทางใดๆ หมายความว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่ดีมากคนหนึ่ง
แทนที่จะเชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้า พวกเขาเชื่อในชายชราบนฟ้าเท่านั้น

บุคคลเช่นนั้นเพียงแต่เชื่อว่ามีวิญญาณหนึ่งที่เหนือกว่าพวกเขา
ที่กำลังเฝ้ามองทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำเท่านั้น—นั่นคือทั้งหมดที่บุคคลผู้นี้เชื่อ ผลก็คือ
บุคคลผู้นี้เป็นผู้มีความประพฤติดีขึ้นมา ผู้คนเช่นนั้นเป็นคนใจดีและใจบุญ
และเมื่อในที่สุดพวกเขากลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ ที่นั่นก็จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างดียิ่ง

และพวกเขาจะมาจุติใหม่ในไม่ช้า เมื่อพวกเขามาเกิดใหม่ พวกเขาจะมาอยู่ในครอบครัวประเภทใด?
ถึงแม้ว่าครอบครัวเช่นนั้นจะไม่มั่งคั่ง พวกเขา ก็จะปลอดภัยจากอันตรายใดๆ

มีความสามัคคีในหมู่สมาชิกของพวกเขา ที่นั่น ผู้คนที่มาจุติใหม่เหล่านี้จะผ่านวันเวลาที่ปลอดภัยและมีความสุข
และทุกคนจะขึ้นบานและมีชีวิตที่ดี เมื่อผู้คนเหล่านี้เข้าสู่ผู้ใหญ่ พวกเขาจะมีครอบครัวแบบขยายที่ใหญ่โต
ลูกหลานของพวกเขาจะมีพรสวรรค์และประสบความสำเร็จ

และครอบครัวของพวกเขาจะชื่นชมยินดีกับความโชคดี—

และบททดสอบเช่นนั้นเชื่อมโยงอย่างใหญ่หลวงกับชีวิตที่ผ่านมาของผู้คนเหล่านี้ นั่นคือ

ผู้คนจะไปที่ไหนหลังจากที่พวกเขาตายและมาจุติใหม่ พวกเขาจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง

พันธกิจของพวกเขาคืออะไร พวกเขาจะผ่านพบสิ่งบ้างในชีวิต พวกเขาจะสู้ทนกับความล้มเหลวใดบ้าง

พวกเขาจะชื่นชมกับพรใดบ้าง พวกเขาจะได้พบใครบ้าง และจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับพวกเขา—

ไม่มีใครสามารถทำนายสิ่งเหล่านี้ หลีกเลียงสิ่งเหล่านี้ หรือซ่อนเร้นจากสิ่งเหล่านี้ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทันทีที่ชีวิตของเจ้าได้ถูกกำหนดขึ้น ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับเจ้า—ไม่ว่าเจ้าจะพยายามหลีกเลียงมันอย่างไร

และไม่ว่าโดยวิธีการใดก็ตาม—

เจ้าไม่มีหนทางที่จะฝ่าฝืนครรลองชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เจ้าในโลกฝ่ายวิญญาณได้

เพราะเมื่อเจ้ามาจุติใหม่ ชะตาชีวิตของเจ้าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่ว่ามันจะดีหรือร้าย

ทุกคนควรเผชิญหน้ากับสิ่งนี้และเดินต่อไปข้างหน้าเสมอ

นี่คือประเด็นปัญหาที่ไม่มีผู้ใดที่ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้จะสามารถหลีกเลียงได้

และไม่มีประเด็นปัญหาใดที่เป็นจริงมากกว่านี้แล้ว

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 191

บัดนี้พวกเจ้าเห็นแล้วหรือยังว่าพระเจ้าทรงมีการตรวจสอบและการบริหารที่แม่นยำและเข้มงวดมากสำหรับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อ? ประการแรก พระองค์ได้ทรงกำหนดประกาศิตจากสวรรค์ประกาศกฤษฎีกา และระบบต่างๆ นานาขึ้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้ประกาศออกไป พวกมันจะถูกดำเนินการอย่างเข้มงวดมาก ดังที่ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยพระเจ้า

โดยสิ่งมีชีวิตในตำแหน่งทางการต่างๆ ในโลกฝ่ายวิญญาณ และไม่มีผู้ใดกล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น เพราะฉะนั้น ในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ในโลกมนุษย์นั้น

ไม่ว่าใครบางคนจะมาจุติใหม่เป็นสัตว์หรือมนุษย์ ย่อมมีกรรมบัญญัติสำหรับทั้งสองนั้น

เนื่องจากกรรมบัญญัติเหล่านี้มาจากพระเจ้า จึงไม่มีผู้ใดกล้าที่จะทำผิดกรรมบัญญัติ

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถทำผิดกรรมบัญญัติได้ เนื่องจากอธิปไตยของพระเจ้า

และเพราะกรรมบัญญัติเช่นนี้มีอยู่เท่านั้น โลกทางวัตถุที่ผู้คนมองเห็นนี้จึงเป็นไปอย่างปกติและมีระเบียบ

เนื่องจากอธิปไตยของพระเจ้าเท่านั้น พวกมนุษย์จึงสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขกับอีกโลกหนึ่งที่ไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับพวกโดยสิ้นเชิงได้ และสามารถใช้ชีวิตอย่างกลมกลืนกับมันได้—

ซึ่งทั้งหมดนั้นไม่สามารถหนีพ้นจากอธิปไตยของพระเจ้าได้ หลังจากชีวิตที่เป็นเนื้อหาของบุคคลหนึ่งตายลง ดวงจิตยังคงมีชีวิตอยู่ และดังนั้น จะเกิดอะไรขึ้นหากมันไม่ได้อยู่ภายใต้การบริหารของพระเจ้า?

ดวงจิตนั้นคงจะร่อนไปทั่วทุกที่ รุกล้าไปทุกหนแห่ง

และคงจะถึงขั้นทำอันตรายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในโลกมนุษย์

อันตรายเช่นนั้นจะไม่เพียงแต่เกิดขึ้นกับมวลมนุษย์เท่านั้น

และยังสามารถเกิดขึ้นกับต้นไม้และสัตว์ทั้งหลายได้ด้วยเช่นกัน—อย่างไรก็ตาม

สิ่งแรกที่จะได้รับอันตรายก็คงจะเป็นผู้คน หากการนี้จะเกิดขึ้น—หากดวงจิตเช่นนั้นอยู่โดยไม่มีการบริหาร ทำอันตรายต่อผู้คนโดยแท้ และทำสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้ายอย่างแท้จริง—เช่นนั้นแล้ว

ดวงจิตนี้ก็จะได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมในโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

หากสิ่งทั้งหลายมีความร้ายแรง ดวงจิตนั้นก็คงจะสูญสิ้นไปในไม่ช้า และคงจะถูกทำลาย หากเป็นไปได้

มันคงจะถูกนำไปอยู่ที่ใดสักแห่งและหลังจากนั้นก็ได้อมาจุติใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การบริหารดวงจิตต่างๆ ของโลกฝ่ายวิญญาณนั้นมีระเบียบ และดำเนินการโดยสอดคล้องกับขั้นตอนและกฎทั้งหลาย

นั่นเป็นเพราะการบริหารเช่นนั้นเท่านั้น โลกทางวัตถุของมนุษย์จึงยังไม่ลุ่มลงไปสู่ความวุ่นวาย

พวกมนุษย์แห่งโลกทางวัตถุจึงยังมีความรู้สึกนึกคิดที่เป็นปกติ มีความมีเหตุผลที่เป็นปกติ

และมีชีวิตทางเนื้อหนังที่มีระเบียบ มีเพียงหลังจากที่มวลมนุษย์มีชีวิตปกติเช่นนั้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนังจึงจะสามารถเจริญรุ่งเรืองและสืบพันธุ์ไปตลอดหลายชั่วคนต่อไปได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 192

สำหรับบรรดาผู้ไม่เชื่อที่พวกเราเพิ่งได้พูดถึงไป เมื่อกล่าวถึงบรรดาผู้ไม่เชื่อ

หลักการที่อยู่เบื้องหลังการกระทำทั้งหลายของพระเจ้านั้นเป็นหลักการเกี่ยวกับการให้รางวัลคนดีและลงโทษคนชั่วช้าหรือไม่? มีข้อยกเว้นใดๆ หรือไม่? (ไม่)

พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่หรือว่ามีหลักการหนึ่งอยู่เบื้องหลังการกระทำของพระเจ้า?

บรรดาผู้ไม่เชื่อก็ไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง อีกทั้งพวกเขาไม่สนับสนุนต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์

นอกจากนั้น พวกเขาไม่ตระหนักถึงอธิปไตยของพระองค์ นับประสาอะไรที่พวกเขาจะยอมรับพระองค์

ที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้นคือ พวกเขาลบหลู่พระเจ้า และสาปแช่งพระองค์ และเป็นปรีกษณ์ต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ถึงแม้พวกเขาจะมีท่าทีเช่นนี้ต่อพระเจ้า

แต่การบริหารพวกเขาของพระองค์ก็ยังคงไม่เบี่ยงเบนไปจากหลักการทั้งหลายของพระองค์

พระองค์ทรงบริหารพวกเขาในลักษณะที่เป็นระเบียบ

โดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

พระองค์ทรงนึกถึงอย่างไรกับความเป็นปรีกษณ์ของพวกเขา? ถือว่าเป็นความไม่รู้เท่าทัน! ผลก็คือ

พระองค์ได้ทรงสาปแช่งผู้คนเหล่านี้—นั่นก็คือ บรรดาผู้ไม่เชื่อส่วนใหญ่จำนวนมาก—

ให้จิตใจใหม่เป็นสัตว์ทั้งหลายในอดีต ดังนั้น ในสายพระเนตรของพระเจ้า

แท้จริงแล้วบรรดาผู้ไม่เชื่อคือสิ่งใดกันแน่? พวกเขาคือสัตว์เดรัจฉานทั้งหมด

พระเจ้าทรงบริหารสัตว์เดรัจฉานรวมทั้งมวลมนุษย์ และสำหรับผู้คนเช่นนั้น พระองค์ทรงมีหลักการเดียวกัน

แม้กระทั่งในการบริหารผู้คนเหล่านี้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ก็ยังคงสามารถมองเห็นได้

เช่นเดียวกับที่สามารถมองเห็นธรรมชาติทั้งหลายของพระองค์ที่อยู่เบื้องหลังอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์ และดังนั้น

พวกเจ้ามองเห็นอธิปไตยของพระเจ้าในหลักการทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้บริหารบรรดาผู้ไม่เชื่อที่เราเพิ่งกล่าวถึงหรือไม่? พวกเจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่? (พวกเรามองเห็น)

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงจัดการกับสิ่งใดจากสรรพสิ่งทั้งมวล

พระเจ้าทรงกระทำการไปตามหลักการทั้งหลายและพระอุปนิสัยของพระองค์เอง นี่คือนิยามของพระเจ้า

พระองค์จะไม่มีวันทรงบังเอิญทำผิดกับประกาศกฤษฎีกาหรือประกาศิตจากสวรรค์ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ เพียงเพราะพระองค์ทรงถือว่าผู้คนเช่นนั้นเป็นสัตว์เดรัจฉาน พระเจ้าทรงกระทำการบนหลักการ

โดยไม่สะเพร่าแม้แต่น้อย และการกระทำของพระองค์ไม่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยใดๆ โดยสิ้นเชิง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำเป็นไปตามหลักการทั้งหลายของพระองค์เอง

การนี้เป็นเพราะพระเจ้าทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่คือแง่มุมหนึ่งเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระองค์ที่ไม่มีอยู่ในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ
พระเจ้าทรงมีจิตสำนึกและทรงรับผิดชอบในการรับมือ การดำเนินการ การบริหารจัดการ การบริหาร
และการปกครองของพระองค์เหนือวัตถุ บุคคล
และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งมวลที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ และในการนี้
พระองค์ไม่เคยทรงประมาทเลินเล่อ สำหรับบรรดาผู้ที่เป็นคนดีนั้น
พระองค์ทรงเปี่ยมพระคุณและทรงพระเมตตา กับบรรดาผู้ที่ชั่วร้ายนั้น
พระองค์ทรงลงโทษด้วยการลงทัณฑ์ไว้ความปรานี และสำหรับสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายนั้น
พระองค์ทรงทำการจัดการเตรียมการที่สมควรในลักษณะที่ทันเวลาและเป็นปกติตามข้อพึงประสงค์ที่ผันแปรขอ
โลกมนุษย์ในเวลาที่แตกต่างกัน
จนกระทั่งสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายเหล่านี้ได้มาจุติใหม่ตามบทบาทที่พวกเขาแสดงในลักษณะที่เป็นระเบียบ
และเคลื่อนไประหว่างโลกทางวัตถุกับโลกฝ่ายวิญญาณในหนทางที่เป็นระเบียบวิธี

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 193

ความตายของสิ่งมีชีวิตหนึ่ง—การสิ้นสุดชีวิตทางกายภาพ—

บ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตนั้นได้ผ่านจากโลกทางวัตถุมาสู่โลกฝ่ายวิญญาณ

ในขณะที่การถือกำเนิดของชีวิตใหม่ทางกายภาพบ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตหนึ่งได้จากโลกฝ่ายวิญญาณมาสู่โลกทางวัตถุ และได้เริ่มต้นรับหน้าที่และแสดงบทบาทของมันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการจากไปหรือการมาถึงของสิ่งมีชีวิต

ทั้งคู่นั้นไม่สามารถแยกออกจากงานของโลกฝ่ายวิญญาณได้ เมื่อถึงเวลาที่ใครบางคนมาสู่โลกทางวัตถุ

พระเจ้าได้ทรงก่อรูปร่างการจัดการเตรียมการและการกำหนดนิยามที่เหมาะสมไว้ในโลกฝ่ายวิญญาณในเรื่องที่ว่า บุคคลนั้นจะไปยังกรอบครัวใด พวกเขาจะไปถึงในยุคสมัยใด พวกเขาจะมาถึงในช่วงใด

และบทบาทที่พวกเขาจะแสดง เมื่อเป็นเช่นนั้น ชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลผู้นั้น—สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำ

และเส้นทางทั้งหลายที่พวกเขาเดิน—จะดำเนินการไปตามการจัดการเตรียมการที่ได้ทำขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณ

โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น เวลาที่ชีวิตทางกายภาพจะสิ้นสุดลง

และลักษณะกับสถานที่ที่มันจะจบนั้นเป็นที่ชัดเจนและหยั่งรู้ได้ในโลกฝ่ายวิญญาณ

พระเจ้าทรงปกครองโลกทางวัตถุ และพระองค์ทรงปกครองโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน

และพระองค์จะไม่ทรงทำให้วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายตามปกติของดวงจิตหนึ่งล่าช้าไป

และพระองค์ไม่เคยทรงสามารถกระทำความผิดพลาดใดๆ ในการจัดการเตรียมการวัฏจักรนั้นเลย

ผู้ดูแลแต่ละท่านในตำแหน่งทางการในโลกฝ่ายวิญญาณนั้นดำเนินการภารกิจแต่ละอย่างของพวกเขา

และทำสิ่งที่พวกเขาควรที่จะทำ โดยสอดคล้องกับคำแนะนำและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ในโลกของมวลมนุษยชนนั้น ปรากฏการณ์ทางวัตถุทุกอย่างที่มนุษย์เห็นนั้นอยู่อย่างเป็นระเบียบ

และไม่มีควมวุ่นวาย ทั้งหมดนี้ก็เนื่องจากกฎเกณฑ์ที่มีระเบียบเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า

รวมทั้งข้อเท็จจริงที่สิทธิอำนาจของพระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

อำนาจครอบครองของพระองค์ประกอบด้วยโลกทางวัตถุที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

โลกฝ่ายวิญญาณที่ไม่ปรากฏแก่ตาเบื้องหลังมวลมนุษย เพราะฉะนั้น หากพวกมนุษย์ปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ดี

และหวังที่จะดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดีนอกเหนือจากการได้รับการจัดเตรียมด้วยโลกทางวัตถุที่มองเห็นได้

ทั้งหมดทั้งมวลนั้น พวกเขาก็ต้องได้รับการจัดเตรียมด้วยโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน

ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้ ซึ่งควบคุมสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในนามของมวลมนุษย และซึ่งเป็นไปอย่างมีระเบียบ

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณะ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ

พวกเราเพิ่งได้หารือกันถึงวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนในจำพวกแรก คือบรรดาผู้ไม่เชื่อ บัดนี้ขอให้พวกเราหารือกันถึงพวกที่สอง คือผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ

“วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ” ยังเป็นหัวข้อที่สำคัญมากอีกหัวข้อหนึ่ง และมีความจำเป็นอย่างสูงสำหรับพวกเจ้าที่ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ้าง ประการแรกขอให้พวกเราพูดถึงเรื่อง “ความเชื่อ” ในคำว่า “ผู้คนที่มีความเชื่อ” นั้นหมายถึงความเชื่อใดบ้าง กล่าวคือ ศาสนาหลักได้แก่ ศาสนายิว ศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก ศาสนาอิสลาม และศาสนาพุทธ

นอกเหนือจากบรรดาผู้ไม่เชื่อแล้ว ผู้คนที่เชื่อในศาสนาเหล่านี้ครองประชากรโลกในสัดส่วนที่ใหญ่ท่ามกลางศาสนาเหล่านี้ บรรดาผู้ที่ประกอบอาชีพจากความเชื่อของพวกเขามีไม่มาก ถึงกระนั้นศาสนาเหล่านี้ก็ยังมีผู้ติดตามจำนวนมาก พวกเขาจะไปยังสถานที่ที่แตกต่างเมื่อพวกเขาตาย “แตกต่าง” จากผู้ใด? จากบรรดาผู้ไม่เชื่อ—ผู้คนที่ไม่มีความเชื่อ—ผู้ซึ่งเราพูดถึงอยู่เสมอ หลังจากพวกเขาตาย บรรดาผู้เชื่อของศาสนาเหล่านี้จะไปที่ไหน ที่ใดบางแห่งที่แตกต่างจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม มันยังคงเป็นกระบวนการเดียวกัน

โลกฝ่ายวิญญาณจะพิพากษาพวกเขาในทำนองเดียวกันบนพื้นฐานของทุกอย่างที่พวกเขาเคยทำก่อนที่พวกเขาจะตาย ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาจะผ่านกระบวนการตามนั้น อย่างไรก็ตาม

เหตุใดผู้คนเหล่านี้จึงถูกส่งไปผ่านกระบวนการยังพื้นที่ที่แตกต่างกันเล่า? มีเหตุผลที่สำคัญสำหรับการนี้ มันคืออะไร? เราจะอธิบายกับพวกเจ้าด้วยตัวอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เราจะอธิบาย

พวกเจ้าอาจจะคิดกับตัวพวกเจ้าเองว่า “บางทีคงจะเป็นเพราะพวกเขามีการเชื่อในพระเจ้าน้อย!

พวกเขาไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าเสียทีเดียว” อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่เหตุผลนั้น

มีเหตุผลที่สำคัญมากเหตุผลหนึ่งที่พวกเขาถูกแยกออกจากผู้อื่น

จงดูศาสนาพุทธเป็นตัวอย่าง เราจะบอกพวกเจ้าถึงข้อเท็จจริงหนึ่ง ประการแรก

คนพุทธคือใครบางคนที่ได้เปลี่ยนไปนับถือศาสนาพุทธ และนี่คือบุคคลผู้ซึ่งรู้ว่าการเชื่อของตนคือสิ่งใด เมื่อคนพุทธศรัทธาของพวกเขากลายเป็นพระหรือเมชี

นั่นหมายความว่าพวกเขาได้แยกตนเองออกจากโลกฆราวาสแล้ว

โดยทิ้งความอลหม่านของโลกมนุษย์ไว้เบื้องหลัง ทุกๆ

วันพวกเขาจะท่องพระสูตรและสวดพระนามของพระพุทธเจ้า กินเพียงอาหารมังสวิรัต ดำรงชีวิตแบบนักพรต และผ่านวันเวลาไปพร้อมกับแสงอ่อนที่เย็นของโคมไฟเทียน พวกเขาใช้ชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขาไปแบบนี้

เมื่อชีวิตทางกายภาพของคนพุทธคนหนึ่งจบลง พวกเขาจะทำบทสรุปชีวิตของพวกเขา
แต่ในหัวใจของพวกเขาแล้วพวกเขาจะไม่รู้ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนหลังจากที่พวกเขาตาย พวกเขาจะพบกับใคร
หรือบทอาสนของพวกเขาก็เป็นอย่างไร ลึกลงไป พวกเขาจะไม่มีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น
พวกเขาไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าถือความเชื่อนั้นไว้อย่างเหินห่างตามอคติตลอดชีวิตของพวกเขา
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาจะไปจากโลกมนุษย์พร้อมกับความปรารถนาและอุดมการณ์ทั้งหลายที่มีคบคองของพวกเขา
เช่นนั้นคือการสิ้นสุดของชีวิตทางกายภาพของคนพุทธ เมื่อพวกเขาออกไปจากโลกของการมีชีวิต
หลังจากนั้น พวกเขาจะกลับไปยังสถานที่ดั้งเดิมของพวกเขาในโลกฝ่ายวิญญาณ
การที่บุคคลผู้นี้จะมาจุติใหม่เพื่อกลับมายังแผ่นดินโลกและสานต่อการบ่มเพาะตนเองของพวกเขาต่อไปหรือไม่
นั้นขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและการปฏิบัติของพวกเขา ก่อนความตายของพวกเขา
หากพวกเขาไม่เคยทำอะไรผิดในระหว่างชีวิตของพวกเขา
พวกเขาก็จะได้มาจุติและถูกส่งกลับมายังแผ่นดินโลกอีกครั้งอย่างรวดเร็ว
ที่ซึ่งบุคคลผู้นี้จะได้กลายเป็นพระหรือแม่ชีอีกครั้งหนึ่ง นั่นคือ
พวกเขาปฏิบัติการบ่มเพาะตนเองในระหว่างชีวิตทางกายภาพของพวกเขาโดยสอดคล้องกับวิธีที่พวกเขาเคยปฏิบัติ
การบ่มเพาะตนเองครั้งแรก
และแล้วก็จะกลับมายังอาณาจักรฝ่ายวิญญาณหลังจากที่ชีวิตทางกายภาพของพวกเขาได้สรุปปิดตัวลง
ที่ซึ่งพวกเขาจะถูกตรวจสอบ หลังจากนั้น หากไม่พบว่ามีปัญหาใดๆ
พวกเขาจะสามารถกลับมายังโลกของมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง และเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นการสานต่อการปฏิบัติของพวกเขา หลังจากการมาจุติใหม่สามถึงเจ็ดครั้งแล้ว
พวกเขาจะกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง ที่ซึ่งพวกเขาจะไปหลังจากชีวิตทางกายภาพจบลงแต่ละครั้ง
หากคุณสมบัติต่างๆ
และพฤติกรรมของพวกเขาในโลกมนุษย์เป็นการปฏิบัติตามประกาศิตจากสวรรค์แห่งโลกฝ่ายวิญญาณ
เช่นนั้นแล้ว จากจุดนี้เป็นต้นไป พวกเขาจะคงอยู่ที่นั่น พวกเขาจะไม่มาจุติใหม่เป็นมนุษย์อีกต่อไป
และจะไม่มีความเสี่ยงใดๆ จากการที่พวกเขาจะถูกลงโทษจากการทำชั่วบนแผ่นดินโลก
พวกเขาจะไม่วันต้องก้าวผ่านกระบวนการนี้อีกครั้ง ในทางตรงกันข้าม
พวกเขาจะได้รับตำแหน่งหนึ่งในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ โดยขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมของพวกเขา
นี่คือสิ่งที่คนพุทธอ้างถึงว่าเป็น “การบรรลุพุทธภาวะ”
การบรรลุพุทธภาวะโดยมากแล้วหมายถึงการสัมฤทธิ์การเกิดผลได้เป็นเจ้าหน้าทีของโลกฝ่ายวิญญาณ
และภายหลังจากนั้น จะไม่มาจุติใหม่หรือมีความเสี่ยงที่จะถูกลงโทษอีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้น
มันหมายถึงการไม่ทนทุกข์กับความทุกข์ร้อนทั้งหลายของการเป็นมนุษย์หลังจากการมาจุติใหม่อีกต่อไป ดังนั้น

พวกเขายังคงมีโอกาสใดๆ ที่จะมาจุติเป็นสัตว์อยู่หรือไม่? (ไม่มี) การนี้หมายความว่า
พวกเขาจะคงอยู่เพื่อเข้ารับบทบาทหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณและจะไม่มาจุติใหม่อีกต่อไป
นี่คือตัวอย่างหนึ่งการบรรลุการเกิดผลของพุทธภาวะในศาสนาพุทธ ในส่วนของพวกที่ไม่บรรลุการเกิดผล
เมื่อพวกเขากลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ
พวกเขากลายเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้การตรวจสอบและการยืนยันความถูกต้องจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
ผู้ที่ค้นพบว่าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติการบ่มเพาะตัวเอง
หรือไม่ได้มีจิตสำนึกในการท่องพระสูตรทั้งหลายและการสวดพระนามของพระพุทธเจ้าอย่างขยันแข็งคังที่บัญญัติ
ไว้โดยศาสนาพุทธ
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกระทำการชั่วร้ายมากมายและมีส่วนร่วมในพฤติกรรมชั่วหลายอย่าง เช่นนั้นแล้ว
ในโลกฝ่ายวิญญาณ จะมีการพิพากษาเกี่ยวกับการทำชั่วของพวกเขา และต่อจากนั้น
พวกเขาจะได้รับการลงโทษแน่นอน ในการนี้ ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น
เมื่อใดที่บุคคลเช่นนั้นจะสามารถบรรลุการเกิดผล? ในช่วงชีวิตที่พวกเขาไม่กระทำความชั่ว—
เมื่อหลังจากที่กลับมายังโลกฝ่ายวิญญาณแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดผิดก่อนที่พวกเขาจะตายเลย
จากนั้นพวกเขามาจุติใหม่ต่อไป โดยดำเนินการกับการท่องพระสูตรและการสวดพระนามของพระพุทธเจ้า
โดยใช้วันเวลาของพวกเขาไปกับแสงอ่อนที่เย็นของตะเกียงเทียน งดเว้นจากการฆ่าสิ่งมีชีวิตใดๆ
หรือการกินเนื้อใดๆ พวกเขาไม่เข้าร่วมในโลกของมนุษย์
โดยทิ้งปัญหาของมันเป็นไว้ห่างไกลเบื้องหลังและไม่มีการโต้เถียงกับผู้อื่น ในกระบวนการนั้น
หากพวกเขากระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้ว หลังจากที่เขาเหล่านั้นกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ
และการกระทำและพฤติกรรมทั้งหมดของพวกเขาได้รับการตรวจสอบ
พวกเขาจะถูกส่งออกไปยังอาณาจักรของมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ในวัฏจักรที่ต่อเนื่องไปเป็นจำนวนสามถึงเจ็ดครั้ง
หากไม่มีการประพฤติดุกถูกกระทำขึ้นในระหว่างครั้งนี้ เช่นนั้นแล้ว
การบรรลุพุทธภาวะของพวกเขาที่จะยังคงไม่ได้รับผลกระทบ และจะไม่ถูกทำให้ล่าช้าออกไป
นี่คือลักษณะพิเศษของวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อทั้งหมด กล่าวคือ
พวกเขาสามารถที่จะ “บรรลุการเกิดผล” และสามารถที่จะเข้ารับตำแหน่งหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณได้
นี่คือสิ่งที่ทำให้พวกเขาแตกต่างไปจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ ประการแรก
ขณะที่พวกเขายังคงกำลังใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
บรรดาผู้ที่สามารถเข้ารับตำแหน่งหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณประพฤติดังไร?
พวกเขาต้องแน่ใจว่าจะไม่กระทำความชั่วใดๆ เลย กล่าวคือ พวกเขาต้องไม่ทำมาดกรรม ทำการวางเพลิง ข่มขืน
หรือชิงทรัพย์ หากพวกเขามีส่วนร่วมในการฉ้อโกง การหลอกลวง การลักขโมย หรือการปล้น เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็ไม่สามารถบรรลุการเกิดผลได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากพวกเขามีความเกี่ยวข้องหรือการมีส่วนร่วมใดๆ กับการทำชั่วไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม พวกเขาจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษที่โลกฝ่ายวิญญาณกำหนดไว้แก่พวกเขาได้ โลกฝ่ายวิญญาณทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมให้แก่คนพุทธผู้ที่บรรลุพุทธภาวะ กล่าวคือ พวกเขาอาจได้รับการแต่งตั้งให้บริหารบรรดาผู้ที่ปรากฏว่าเชื่อในศาสนาพุทธ และเชื่อในชายชราบนฟ้า— พวกเขาอาจได้รับการจัดสรรเขตอำนาจ พวกเขาอาจจะเพียงแค่รับหน้าที่ควบคุมบรรดาผู้ไม่เชื่อหรือมีตำแหน่งที่มีหน้าที่เล็กน้อยมากๆ เท่านั้นด้วยเช่นกัน การจัดสรรเช่นนั้นเกิดตามตามธรรมชาติต่างๆ ของดวงจิตของพวกเขา นี่คือตัวอย่างหนึ่งของศาสนาพุทธ

ในบรรดาห้าศาสนาที่เราได้พูดถึงไปนั้น ศาสนาคริสต์ค่อนข้างพิเศษ สิ่งใดทำให้คริสตชนพิเศษยิ่งนัก? เหล่านี้คือผู้ที่เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริง เหตุใดบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงจึงอยู่ในรายการนี้ได้? ในการกล่าวว่าศาสนาคริสต์คือความเชื่อชนิดหนึ่ง มันคงจะเกี่ยวข้องกับความเชื่อเท่านั้นอย่างไม่ต้องสงสัยเลย มันคงจะเป็นพิธีการประเภทหนึ่งเท่านั้น เป็นศาสนาประเภทหนึ่ง และเป็นสิ่งที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงจากความเชื่อของบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง เหตุผลที่เราได้ลงรายการศาสนาคริสต์ไว้ท่ามกลางห้า ศาสนา ใหญ่ๆ ก็คือว่า มันได้ถูกลดระดับไปอยู่ระดับเดียวกับศาสนายิว ศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม ผู้คนส่วนใหญ่ในที่นี้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า หรือไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเชื่อในการมีอยู่ของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาเพียงใช้คำภีร์ทั้งหลายเพื่อหาหรือเกี่ยวกับเทววิทยาและใช้เทววิทยาเพื่อสอนผู้คนให้มีเมตตา ให้สุทนความทุกข์ และให้ทำสิ่งดีๆ ทั้งหมด นั่นคือศาสนาแบบที่ศาสนาคริสต์ได้กลายมาเป็น กล่าวคือ นั่นเพียงแค่จดจ่ออยู่กับทฤษฎีเทววิทยาเท่านั้น โดยไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ โดยสิ้นเชิงกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการและการช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า นั่นได้กลายมาเป็นศาสนาของผู้คนที่ติดตามพระเจ้าแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงมีหลักการหนึ่งในการเข้าถึงผู้คนเช่นนั้นด้วยเช่นกัน พระองค์มิได้ทรงรับมือหรือจัดการกับพวกเขาตามอำเภอใจโดยบังเอิญดังที่พระองค์ทรงกระทำกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ อ พระองค์ทรงปฏิบัติกับพวกเขาแบบเดียวกันกับที่พระองค์ทรงปฏิบัติกับคนพุทธ กล่าวคือ หากว่าในขณะที่มีชีวิตอยู่ คริสตชนคนหนึ่งสามารถทำการบ่มวินัยตัวเองได้ ปฏิบัติตามพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัด และทำข้อเรียกร้องให้พฤติกรรมของพวกเขาเองสอดคล้องกับธรรมบัญญัติและพระบัญญัติทั้งหลาย

และยึดถือสิ่งเหล่านั้นไปตลอดชีวิตของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

พวกเขายังต้องใช้เวลาเท่ากันในการก้าวผ่านวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายด้วยเช่นกันก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถบรรลุถึงสิ่งที่เรียกว่า “การรับขึ้นไป” ได้ หลังจากการสัมฤทธิ์ในการรับขึ้นไปนี้

พวกเขายังอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ ที่ซึ่งพวกเขาเข้ารับตำแหน่งหนึ่งและกลายเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ของที่นั่งในทำนองเดียวกันนั้น หากพวกเขากระทำความชั่วบนแผ่นดินโลก—

หากพวกเขาบาปหนามากเกินไปและกระทำความบาปมากเกินไป—เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะถูกลงโทษและถูกบ่มวินัยด้วยความรุนแรงที่แตกต่างกันไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในศาสนาพุทธนั้น การบรรลุการเกิดผลหมายถึงการผ่านไปยังแดนสุขาวดีอันบรมสุข

แต่พวกเขาเรียกมันว่าอย่างไรในศาสนาคริสต์? มันเรียกว่า “การเข้าสู่สวรรค์” และการได้รับ “การรับขึ้นไป” บรรดาผู้ที่ได้รับการรับขึ้นไปอย่างแท้จริงยังจะก้าวผ่านวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายสามถึงเจ็ดครั้งด้วยเช่นกัน ซึ่งหลังจากนั้น เมื่อตายแล้ว พวกเขาจะมายังโลกฝ่ายวิญญาณ ราวกับพวกเขาได้นอนหลับไป

หากพวกเขาได้มาตรฐาน พวกเขาก็สามารถคงอยู่ที่นั่นเพื่อเข้ารับตำแหน่ง

และจะไม่ได้มาจุติใหม่ในลักษณะที่เรียบง่ายหรือตามธรรมเนียม ซึ่งไม่เหมือนกับผู้คนบนแผ่นดินโลก

ท่ามกลางศาสนาเหล่านี้ทั้งหมด

บททวนสถานที่พวกเขาพูดถึงและที่พวกเขาเพียรพยายามไปถึงนั้นเป็นแบบเดียวกันกับการบรรลุการเกิดผลในศาสนาพุทธ มันเป็นเพียงคำว่า “การเกิดผล” นี้สัมฤทธิ์ได้โดยวิธีที่แตกต่างกัน พวกเขาล้วนเป็นนักที่มีชนเหมือนกัน สำหรับบรรดาผู้ติดตามของศาสนาเหล่านี้ส่วนนี้

ผู้ซึ่งสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาในพฤติกรรมของพวกเขาได้อย่างเคร่งครัด

พระเจ้าทรงจัดเตรียมบันไดที่เหมาะสม สถานที่ที่เหมาะสมให้ไปสู่ และทรงรับมือกับพวกเขาตามสมควร

ทั้งหมดนี้สมเหตุสมผล แต่มันไม่เป็นดังเช่นที่ผู้คนจินตนาการ ใช่หรือไม่? บัดนี้

เมื่อได้ยื่นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสตชนแล้ว พวกเขารู้สึกอย่างไร?

พวกเขารู้สึกว่าสภาพของพวกเขาไม่ยุติธรรมเลยใช่หรือไม่? เจ้าสสารพวกเขาใช่หรือไม่? (นิดหน่อย)

ไม่มีอะไรที่สามารถทำได้เลย พวกเขามีเพียงตัวเองเท่านั้นให้ดำเนิน เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น?

พระราชกิจของพระเจ้านั้นจริงแท้ พระองค์ทรงมีชีวิตและเป็นจริง

และพระราชกิจของพระองค์มุ่งหมายไปที่มวลมนุษย์ทั้งหมดและทุกคน เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดคริสตชนทั้งหลายจึงไม่ยอมรับการนี้? เหตุใดพวกเขาจึงต่อต้านและข่มเหงพระเจ้าอย่างลนลาน?

พวกเขาควรพิจารณาว่าตัวพวกเขาเอง โศกคดีที่ยังมีบททวนแบบนี้

ดังนั้นเหตุใดพวกเขารู้สึกเสียใจกับพวกเขาเล่า?

การที่พวกเขาได้รับการรับมือในหนทางนี้แสดงให้เห็นความยอมผ่อนปรนที่ยิ่งใหญ่

เมื่อพิจารณาว่าพวกเขาต่อต้านพระเจ้าถึงขนาดใด พวกเขาควรจะถูกทำลาย แต่กระนั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงทำการนี้ พระองค์กลับทรงรับมือกับศาสนาคริสต์อย่างเรียบง่ายแบบเดียวกันกับศาสนาธรรมอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ มีความจำเป็นใดหรือที่จะต้องกล่าวถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาอื่นๆ?

ลักษณะพื้นฐานของศาสนาเหล่านี้ทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้ผู้คนทนทุกข์กับความยากลำบากมากยิ่งขึ้น ไม่ทำความชั่ว ทำความประพฤติดี ไม่สบถใส่ผู้อื่น ไม่ตัดสินผู้อื่น นำตัวเองออกห่างจากการโต้เถียง และเป็นคนดี—คำสอนทางศาสนาส่วนใหญ่เป็นเยี่ยงนี้ เพราะฉะนั้น หากผู้คนที่มีความเชื่อเหล่านี้—บรรดาผู้ติดตามของศาสนาและคณะนิกายต่างๆ เหล่านี้—

สามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาของพวกเขาได้ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะไม่กระทำความผิดพลาดหรือบาปใหญ่ทั้งหลายในระหว่างเวลาที่พวกเขาอยู่บนแผ่นดินโลก และหลังจากที่ได้มาจุดใหม่เป็นเวลาสามถึงเจ็ดครั้งแล้ว ผู้คนเหล่านี้ —

บรรดาผู้ซึ่งสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาได้อย่างเคร่งครัด—

โดยทั่วไปแล้วจะยังคงอยู่เพื่อเข้ารับตำแหน่งหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณ ผู้คนเช่นนี้มีมากหรือไม่? (ไม่ มีไม่มาก)

คำตอบของเรามีพื้นฐานบนสิ่งใด?

มันไม่ง่ายเลยที่จะทำความดีและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และธรรมบัญญัติทางศาสนา

ศาสนาพุทธไม่อนุญาตให้ผู้คนรับประทานเนื้อสัตว์—เจ้าสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่?

หากเจ้าต้องสวมเสื้อคลุมสีเทาและท่องพระสูตรและสวดพระนามของพระพุทธเจ้าในวัดของคนพุทธตลอดทั้งวัน เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่? มันคงจะไม่ง่าย คริสตชนมีพระบัญญัติสิบประการ พระบัญญัติ และธรรมบัญญัติทั้งหลาย เหล่านี้ง่ายต่อการปฏิบัติตามหรือไม่? มันไม่ง่ายเลย!

จงดูการไม่สบถใส่ผู้อื่นเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้คนไม่สามารถปฏิบัติตามกฎข้อนี้ได้โดยง่าย

เมื่อไร้ความสามารถที่จะหยุดตัวเอง พวกเขาจึงสบถ—และหลังจากการสบถแล้ว

พวกเขาก็ไม่สามารถถอนคำพูดเหล่านั้นกลับมาได้ ดังนั้น พวกเขาจะอย่างไร? ตอนกลางคืน

พวกเขาสารภาพบาปของพวกเขา บางครั้งหลังจากที่พวกเขาสบถใส่ผู้อื่น

พวกเขายังคงเก็บจำความเกลียดชังไว้ในหัวใจของพวกเขาอยู่

และพวกเขาไปไกลถึงขั้นวางแผนหาเวลาที่จะทำอันตรายต่อผู้คนเหล่านั้นยิ่งขึ้นไปอีก กล่าวสั้นๆ คือ

สำหรับบรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางหลักเกณฑ์ตายตัวนี้ ก็คงจะไม่ง่ายที่จะยับยั้งจากการทำบาปหรือการทำชั่ว

เพราะฉะนั้น ในทุกๆ ศาสนา จึงมีเพียงผู้คนที่เพียงหยิบมือเท่านั้นที่สามารถบรรลุการเกิดผลได้อย่างแท้จริง

เจ้านึกว่าเพราะผู้คนมากมายเพียงนั้นปฏิบัติตามศาสนาเหล่านี้

คนจำนวนมากจะสามารถคงเหลืออยู่เพื่อเข้ารับบทบาปในอาณาจักรแห่งวิญญาณ อย่างไรก็ตาม

มันไม่ได้มีมากมายขนาดนั้น มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้อย่างแท้จริง

โดยทั่วไปแล้วมันเป็นเช่นนั้นเองสำหรับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อ
สิ่งที่แยกพวกเขาออกจากกันก็คือการที่พวกเขาสามารถบรรลุการเกิดผลได้
และนี่คือสิ่งที่แยกพวกเขาออกจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 195

วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ติดตามพระเจ้า

บัดนี้ ขอให้พวกเรามาพูดถึงวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ากันเถิด การนี้เกี่ยวข้องกับพวกเจ้า ดังนั้นจงให้ความสนใจ กล่าวคือ ประการแรก จงคิดเกี่ยวกับว่าบรรดาผู้ติดตามพระเจ้าจะสามารถได้รับการจำแนกอย่างไร (ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และบรรดาคนปรนนิบัติ) แท้จริงแล้วมีสองกลุ่ม ได้แก่ บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และบรรดาคนปรนนิบัติ ประการแรก ขอให้พวกเรามาสนทนากับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกันเถิด ซึ่งในกลุ่มนี้มีเพียงจำนวนน้อย “ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” หมายถึงผู้ใดบ้าง?

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์ให้มีขึ้นมา พระเจ้าได้ทรงคัดเลือกผู้คนกลุ่มหนึ่งที่จะติดตามพระองค์ เหล่านี้เองที่ถูกอ้างถึงว่าเป็น “ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” มีวงเขตและนัยสำคัญพิเศษในการที่พระเจ้าทรงคัดเลือกผู้คนเหล่านี้ วงเขตนี้พิเศษตรงที่ว่ามันมีขีดจำกัดต่อน้อยคนที่ได้รับเลือก ผู้ซึ่งต้องมาเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจสำคัญ และนัยสำคัญคืออะไร? เนื่องจากพวกเขาคือกลุ่มที่พระเจ้าทรงเลือกสรร นัยสำคัญจึงยิ่งใหญ่ นั่นก็คือ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะทำให้ผู้คนเหล่านี้ครบบริบูรณ์ และทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม และทันทีที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เสร็จสิ้นลง พระองค์จะทรงรับผู้คนเหล่านี้ไว้ นัยสำคัญนี้ไม่ยิ่งใหญ่หรือ? ด้วยเหตุนี้เอง

บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรเหล่านี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระเจ้า เพราะพวกเขาคือบรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะรับไว้ ส่วนบรรดาคนปรนนิบัตินั้น ขอให้เราหยุดพักจากหัวเรื่องการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้ากันสักครู่เถิด แล้วสนทนากับต้นกำเนิดของพวกเขากันก่อน “คนปรนนิบัติ” ตามตัวอักษรแล้วนั่นคือผู้ที่รับใช้ บรรดาผู้ที่รับใช้นั้นเป็นเพียงชั่วคราว พวกเขาไม่ได้รับใช้ในระยะยาวนานหรือตลอดกาล แต่ได้รับการจ้างหรือการเกณฑ์มาชั่วคราว ต้นกำเนิดของพวกเขาส่วนใหญ่ นั่นก็คือ พวกเขาได้รับการคัดเลือกมาจากท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาได้มายังแผ่นดินโลกเมื่อได้มีการประกาศกฤษฎีกาว่าพวกเขาจะได้สวมบทบาทของคนปรนนิบัติในพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาอาจเคยเป็นสัตว์ในชั่วชีวิตก่อนหน้านี้ แต่พวกเขาอาจเคยเป็นบรรดาผู้ไม่เชื่อด้วยเช่นกัน เช่นนั้นเองคือต้นกำเนิดของบรรดาคนปรนนิบัติ

พวกเรามาคุยต่อไปถึงเรื่องประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกันเถิด เมื่อพวกเขาตาย พวกเขาจะไปยังพื้นที่ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากพื้นที่ของบรรดาผู้ไม่เชื่อและผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ

มันเป็นสถานที่ซึ่งพวกเขาจะได้รับการประคบโดยบรรดาทูตสวรรค์และผู้สื่อสารของพระเจ้า

มันเป็นสถานที่ซึ่งได้รับการบริหารโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง

ถึงแม้ว่าประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรจะไม่สามารถเห็นพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเองในสถานที่นี้

แต่มันก็ไม่เหมือนกับที่อื่นใดในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ นี่คือพื้นที่ที่แตกต่างกัน

ที่ซึ่งผู้คนส่วนนี้จะไปหลังจากที่พวกเขาตาย เมื่อพวกเขาตาย

พวกเขาก็จะอยู่ภายใต้การเจาะลึกที่เข้มงวดโดยบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า และอะไรที่จะถูกเจาะลึก?

บรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าเจาะลึกเส้นทางที่ผู้คนเหล่านี้ได้ก้าวเดินมาในการเชื่อพระเจ้าตลอดชั่วชีวิตของพวกเขา

พวกเขาเคยต่อต้านพระเจ้าหรือสาปแช่งพระองค์หรือไม่ในระหว่างเวลานั้น

และพวกเขาเคยกระทำความบาปหรือความชั่วร้ายแรงใดๆ หรือไม่

การเจาะลึกนี้จะทำให้จบคำถามที่ว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่หรือต้องออกไป คำว่า

“ออกไป” หมายถึงอะไร? และคำว่า “พำนักอยู่” หมายถึงอะไร? “ออกไป” หมายถึงว่า

บนพื้นฐานพฤติกรรมของพวกเขาแล้ว

พวกเขาจะยังคงอยู่ท่ามกลางตำแหน่งหน้าที่ของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือไม่ การได้รับอนุญาตให้

“พำนักอยู่”

หมายความว่าพวกเขาสามารถคงอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำให้ครบบริบูรณ์ในระหว่างยุคสุดท้าย

สำหรับบรรดาผู้ที่พำนักอยู่ พระเจ้าทรงมีการจัดการเตรียมการพิเศษ

ในระหว่างแต่ละระยะของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์จะส่งผู้คนเช่นนั้นเพื่อทำหน้าที่เป็นอัครทูตหรือเพื่อทำงานแห่งการฟื้นฟูหรือการดูแลคริสตจักรทั้งหลาย

อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่สามารถทำงานเช่นนั้นจะไม่มาจุติใหม่บ่อยครั้งเท่าบรรดาผู้ไม่เชื่อ

ผู้ซึ่งมาเกิดใหม่แล้วแล้วในทางตรงกันข้าม

พวกเขาถูกส่งกลับมายังแผ่นดินโลกตามข้อพึงประสงค์และขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า

และพวกเขาจะไม่มาจุติใหม่บ่อยๆ ดังนั้น มีกฎเกณฑ์บางอย่างเกี่ยวกับว่าเมื่อใดพวกเขาจะมาจุติใหม่ใช่หรือไม่?

พวกเขาจะมาครั้งหนึ่งในทุกๆ หลายปีใช่หรือไม่? พวกเขาจะมาด้วยความถี่เช่นนั้นใช่หรือไม่?

พวกเขาไม่ได้มาเช่นนั้น การนี้ล้วนขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระเจ้า

ขึ้นอยู่กับขั้นตอนของพระราชกิจนั้นและกับความประสงค์ของพระองค์ และไม่มีกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดไว้

กฎเกณฑ์ข้อเดียวก็คือ เมื่อพระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระองค์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

ประชากรที่ได้รับเลือกสรรเหล่านี้จะมาทั้งหมด และการมาครั้งนี้จะเป็นการมาจุติใหม่ครั้งสุดท้ายของพวกเขา

และเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

การนี้ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ที่จะสัมฤทธิ์ในระหว่างพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระเจ้า—

เพราะในระหว่างช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจนี้

พระเจ้าจะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรเหล่านี้ครบบริบูรณ์โดยทั้งหมดทั้งมวล

การนี้หมายความว่าอย่างไร? หากในระหว่างระยะสุดท้ายนี้

ผู้คนเหล่านี้ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์และมีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะไม่มาจุติใหม่เหมือนเมื่อก่อน

กระบวนการแห่งการเป็นมนุษย์ของพวกเขาจะได้มาถึงการเสร็จสิ้นที่ครบบริบูรณ์แล้ว

เช่นเดียวกับกระบวนการแห่งการมาจุติใหม่ของพวกเขา การนี้เกี่ยวข้องกับบรรดาผู้ที่จะพำนักอยู่ ดังนั้น

พวกที่ไม่สามารถพำนักอยู่ได้จะไปไหน?

พวกที่ไม่ได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่ก็มีบ้านปลายทางที่สมควรของพวกเขาเอง ก่อนอื่น ผลจากการทำชั่วของพวกเขา

ความผิดพลาดที่พวกเขาได้ทำมา และบาปที่พวกเขาได้กระทำขึ้น พวกเขาก็จะได้รับการลงโทษเช่นกัน

หลังจากที่พวกเขาได้รับการลงโทษแล้ว

พระเจ้าจะทรงทำการจัดการเตรียมการเพื่อส่งพวกเขาออกไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อให้เหมาะสมกับรูปการ

ณ์แวดล้อม หรือไม่ก็จัดการเตรียมการให้พวกเขาได้ไปอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มีสองผลลัพธ์ที่เป็นไปได้สำหรับพวกเขา นั่นคือ

หนึ่งคือการได้รับการลงโทษและบางทีอาจจะเป็นการดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีความเชื่อที่แน่นอนศาสนาหนึ่ง

หลังจากการมาจุติใหม่ และอีกผลลัพธ์หนึ่งคือการกลายเป็นผู้ไม่เชื่อ หากพวกเขากลายเป็นบรรดาผู้ไม่เชื่อ

เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะสูญเสียโอกาสทั้งหมด อย่างไรก็ตาม หากพวกเขากลายเป็นผู้คนที่มีความเชื่อ—

ยกตัวอย่างเช่น หากพวกเขากลายเป็นคริสตชน—เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะยังคงมีโอกาที่จะได้กลับไปอยู่ท่ามกลางลำดับทั้งหลายของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

มีสัมพันธภาพที่ซับซ้อนมากกับการนี้ กล่าวสั้นๆ คือ

หากหนึ่งในประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทำบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

พวกเขาก็ได้รับการลงโทษเหมือนคนอื่นทุกคน จงดูเปาโลเป็นตัวอย่าง ผู้ซึ่งพวกเราได้พูดถึงก่อนหน้านี้

เปาโลเป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลผู้ซึ่งได้รับการลงโทษ

พวกเขาก็เริ่มเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดถึงอยู่ใช่หรือไม่?

วงเขตของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเป็นขอบเขตที่คงที่หรือไม่? (ส่วนใหญ่แล้วเป็นเช่นนั้น)

ส่วนใหญ่แล้วมันคงที่ แต่ส่วนเล็กๆ ของมันไม่คงที่ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ณ

ที่นี้เราได้อ้างอิงถึงเหตุผลที่ชัดเจนที่สุด นั่นคือ การกระทำความชั่ว เมื่อผู้คนกระทำความชั่ว

พระเจ้าไม่ทรงต้องการพวกเขา และเมื่อพระเจ้าไม่ทรงต้องการพวกเขา

พระองค์จะทรงโยนพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางผู้คนที่แตกต่างกัน และชนิดต่างๆ นี่ทำให้พวกเขาไม่มีความหวัง

และทำให้พวกเขากลับคืนมาได้ยาก

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 196

หัวข้อถัดไปนี้เกี่ยวข้องกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาคนปรนนิบัติ

พวกเราเพิ่งได้พูดถึงต้นกำเนิดของบรรดาคนปรนนิบัติไป นั่นคือ

ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขามาจุติใหม่หลังจากที่เคยเป็นผู้ไม่เชื่อและสัตว์ทั้งหลายในช่วงชีวิตก่อนหน้านี้ของพวกเขา ด้วยการมาถึงของพระราชกิจช่วงระยะสุดท้าย

พระเจ้าได้ทรงคัดเลือกผู้คนเช่นนั้นกลุ่มหนึ่งมาจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ และคนกลุ่มนี้มีความพิเศษ

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการเลือกสรรประชากรเหล่านี้ก็คือเพื่อให้พวกเขารับใช้พระราชกิจของพระองค์

“การปรนนิบัติ” ไม่ใช่คำที่ฟังดูสง่างามมากนัก และมันไม่สอดคล้องกับความปรารถนาของทุกคน

แต่พวกเราควรดูว่ามันมุ่งไปที่ใคร การมีอยู่ของบรรดาคนปรนนิบัติของพระเจ้านั้นสำคัญพิเศษอย่างหนึ่ง

ไม่มีใครอื่นที่สามารถแสดงบทบาทของพวกเขาได้ เพราะพวกเขาได้รับการเลือกสรรโดยพระเจ้า

และบทบาทของบรรดาคนปรนนิบัติเหล่านี้คืออะไร? นั่นคือการรับใช้บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

โดยส่วนใหญ่แล้ว บทบาทของพวกเขาคือการให้การปรนนิบัติแก่พระราชกิจของพระเจ้า

การให้ความร่วมมือกับพระราชกิจ

และการอำนวยความสะดวกแก่พระเจ้าในการทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรมีความครบบริบูรณ์

ไม่ว่าพวกเขาจะกำลังทำงานหนัก กำลังดำเนินงานในบางแง่มุม

หรือกำลังรับหน้าที่ในภารกิจใดภารกิจหนึ่งอยู่หรือไม่ก็ตาม

อะไรคือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับบรรดาคนปรนนิบัติเหล่านี้?

พระองค์ทรงเรียกร้องอย่างมากในข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขาหรือไม่? (ไม่

พระองค์ทรงขอเพียงว่าให้พวกเขาจงรักภักดี) บรรดาคนปรนนิบัติก็ต้องจงรักภักดีด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าต้นกำเนิดของเจ้าเป็นอย่างไรหรือเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงเลือกเจ้า เจ้าต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ต่อพระบัญชาใดๆ ก็ตามที่พระเจ้าทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้า และต่องานที่เจ้ารับผิดชอบ

และหน้าที่ที่เจ้าปฏิบัติ สำหรับบรรดาคนปรนนิบัติผู้ที่สามารถจงรักภักดีและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้นั้น

บททดสอบของพวกเขาจะเป็นอย่างไร? พวกเขาจะสามารถคงอยู่ได้

นั่นเป็นพรหนึ่งที่ได้เป็นคนปรนนิบัติผู้ซึ่งยังคงอยู่ใช่หรือไม่? การยังคงอยู่ความถึงสิ่งใด?

อะไรคือนัยสำคัญของพรนี้? ในด้านสถานะ พวกเขาจะไม่เหมือนกับบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พวกเขาแตกต่างไป แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

สิ่งที่พวกเขาชื่นชมในชีวิตนี้มีใช่เป็นแบบเดียวกันกับที่เป็นของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือ?

อย่างน้อยที่สุด มันเป็นแบบเดียวกันในช่วงชีวิตนี้ พวกเขาไม่ปฏิเสธการนี้ใช่หรือไม่? ถ้อยคำรับใช้ของพระเจ้า

พระคุณของพระเจ้า การจัดเตรียมของพระเจ้า พระพรของพระเจ้า—ใครเล่าไม่ชื่นชมกับสิ่งเหล่านี้?

ทุกคนชื่นชมกับความอุดมเช่นนั้น อัครลักษณะของคนปรนนิบัติคือผู้ซึ่งทำการปรนนิบัติ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว พวกเขาเป็นเพียงหนึ่งในท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งมวลที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น

นั่นเป็นแก่นบาทของพวกเขานั่นที่เป็นของคนปรนนิบัติ

ในฐานะที่พวกเขาทั้งคู่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า มีความแตกต่างใดๆ

ระหว่างคนปรนนิบัติกับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือไม่? ในด้านผลกระทบแล้วไม่มี เมื่อกล่าวถึงในนามแล้ว มีความแตกต่างอย่างหนึ่ง ในเนื้อแท้และในแง่ของบทบาทที่พวกเขาแสดง มีความแตกต่างอย่างหนึ่ง—

แต่พระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติต่อผู้คนกลุ่มนี้อย่างไม่ยุติธรรม

ดังนั้นเหตุใดผู้คนเหล่านี้จึงได้รับการนิยามว่าเป็นคนปรนนิบัติ?

พวกเขาคือมีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับการณ์! คนปรนนิบัติมาจากท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ

ทันทีที่เราจะรู้ว่าพวกเขามาจากท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ มันปรากฏชัดว่าพวกเขามีภูมิหลังที่ไม่ดีเหมือนกัน กัน

กล่าวคือ พวกเขาล้วนเป็นพวกอเทวนิยม และเคยเป็นเช่นนั้นในอดีตด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้า

และเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์ ต่อความจริง และต่อทุกสรรพสิ่งที่เปี่ยมเชิงบวก

พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าหรือในการมีอยู่ของพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาสามารถที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าได้หรือไม่? มันสมควรแล้วที่จะกล่าวว่า

ในจำนวนมากแล้วนั้นพวกเขาไม่สามารถ

เช่นเดียวกันกับที่สัตว์ทั้งหลายไม่สามารถที่จะเข้าใจคำพูดแบบมนุษย์ได้

บรรดาคนปรนนิบัติก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พระเจ้ายกย่องสรร สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์

หรือเหตุผลที่ทำให้พระองค์ทรงทำข้อเรียกร้องเช่นนั้นได้ พวกเขาไม่เข้าใจ

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่อาจจับใจความได้ และพวกเขายังคงไม่ได้รับความความรู้แจ้ง ด้วยเหตุผลนี้เอง

ผู้คนเหล่านี้จึงไม่มีชีวิตอย่างที่พวกเราได้กล่าวถึงไปแล้ว หากไม่มีชีวิตนั้น

ผู้คนจะสามารถเข้าใจความจริงได้หรือไม่? พวกเขาจะมีพร้อมไปด้วยความจริงกระนั้นหรือไม่?

พวกเขามีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่? (ไม่มี)

เช่นนั้นเองคือต้นกำเนิดของบรรดาคนปรนนิบัติ อย่างไรก็ตาม

ในเมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนเหล่านี้เป็นคนปรนนิบัติ

ยังคงมีมาตรฐานทั้งหลายในข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขา พระองค์มิทรงดูแคลนพวกเขา

และพระองค์มิใช่ทรงทำพอเป็นพิธีต่อพวกเขา

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่จับใจความพระวจนะของพระองค์และไม่มีการถือครองชีวิต

แต่พระเจ้าก็ยังทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างกรุณา

และยังคงมีมาตรฐานทั้งหลายอยู่เมื่อกล่าวถึงข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขา

พวกเจ้าเพิ่งกล่าวถึงมาตรฐานเหล่านี้ นั่นคือ การจงรักภักดีต่อพระเจ้าและการทำสิ่งที่พระองค์ตรัส
ในการปรณินิบัติของเจ้านั้น เจ้าต้องรับใช้ในที่ซึ่งจำเป็นต้องการ และเจ้าต้องรับใช้จนถึงที่สุด
หากเจ้าสามารถเป็นคนปรณินิบัติที่จงรักภักดีได้ สามารถรับใช้ไปตลอดจนถึงที่สุด
และสามารถปฏิบัติพระบัญญัติที่พระเจ้าได้ทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าจนสำเร็จลุล่วงได้อย่างเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะใช้ชีวิตที่มีคุณค่า หากเจ้าสามารถทำการนี้ได้ เจ้าก็จะสามารถยังคงอยู่ได้
หากเจ้าใช้ความพยายามเพิ่มขึ้นอีกสักนิด หากเจ้าพยายามให้หนักขึ้นอีกสักนิด
สามารถเพิ่มความมุมานะของเจ้าในการรู้จักพระเจ้าขึ้นอีกเท่าตัว สามารถพูดถึงการรู้จักพระเจ้าได้เล็กน้อย
สามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น

หากเจ้าสามารถเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับน้ำพระองค์ของพระองค์ สามารถร่วมมือในพระราชกิจของพระเจ้าได้
และสามารถใส่ใจกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้บ้าง เช่นนั้นแล้ว เจ้า ในฐานะคนปรณินิบัติ
ก็จะได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนโชค และการเปลี่ยนโชคนี้จะเป็นอย่างไหน?

เจ้าก็จะเพียงแค่ไม่สามารถคงอยู่ได้อีกต่อไป พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร
โดยขึ้นอยู่กับการประพฤติและความทะเยอทะยานและการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเจ้า

นี่จะเป็นการเปลี่ยนโชคของเจ้า สำหรับบรรดาคนปรณินิบัติแล้วนั้น อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับการนี้?

นั่นก็คือว่าพวกเขาสามารถกลายเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรได้ หากพวกเขาเป็นดังนั้น

นั่นหมายความว่าพวกเขาจะไม่มาจุติใหม่เป็นสัตว์อย่างที่บรรดาผู้ไม่เชื่อเป็นอีกต่อไป การนั้นดีใช่หรือไม่?

มันใช่ และนั่นยังเป็นข่าวดีอีกด้วย กล่าวคือ นั่นหมายความว่าบรรดาคนปรณินิบัติสามารถถูกป้อนได้

มันไม่ใช่กรณีที่ว่า สำหรับคนปรณินิบัติแล้ว เมื่อพระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้พวกเขารับใช้

พวกเขาจะรับใช้ตลอดไป นั่นไม่จำเป็นที่ต้องเป็นอย่างนั้น

พระเจ้าจะทรงร่วมมือกับพวกเขาและตอบสนองแก่พวกเขาในหนทางที่เหมาะสมกับการประพฤติแต่ละอย่างของ
บุคคลนี้

อย่างไรก็ตาม มีบรรดาคนปรณินิบัติที่สามารถรับใช้ไปจนถึงที่สุดได้

มีบรรดาผู้ซึ่งล้มเลิกเพียงครึ่งทางและละทิ้งพระเจ้าในระหว่างการปรณินิบัติของพวกเขา

รวมทั้งผู้คนที่กระทำความผิดมากมายหลายอย่าง

มีแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ก่อให้เกิดอันตรายใหญ่หลวงและนำมาซึ่งความสูญเสียใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระเจ้า
และมีแม้กระทั่งคนปรณินิบัติที่สาปแช่งพระเจ้า และอื่นๆ ผลพวงที่ไม่อาจแก้ไขได้เหล่านี้บ่งบอกถึงสิ่งใด?

การกระทำชั่วเช่นนั้นใดๆ จะบ่งชี้ถึงการสิ้นสุดการปรณินิบัติของพวกเขา

เพราะการประพฤติของเจ้าในระหว่างการปรณินิบัติของเจ้าแย่งกันไปและเพราะเจ้าได้ไปไกลจนเกินไป

ทันทีที่พระเจ้าทรงเห็นว่าการปรณินิบัติของเจ้าไม่ได้มาตรฐาน

พระองค์จะทรงเพิกถอนความมีสิทธิในการรับใช้ของเจ้า พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้เจ้ารับใช้อีกต่อไป

พระองค์จะทรงลบเจ้าออกไปจากสายพระเนตรของพระองค์และจากพระนิเวศของพระเจ้า

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่ต้องการรับใช้กระนั้นหรือ? เจ้าไม่ใช่ต้องการที่จะทำความชั่วอยู่เบื้องนิรันดร์หรือ?

เจ้ามิใช่ไม่สัสดีชื้ออยู่เบื้องนิรันดร์หรือ? ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็มีทางออกง่ายๆ อย่างหนึ่ง นั่นคือ

เจ้าจะต้องถูกเพิกถอนความมีสิทธิในการรับใช้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

การเพิกถอนความมีสิทธิในการรับใช้ไปจากคนปรนนิบัติคนหนึ่งหมายความว่าบทอาสาของคนปรนนิบัติคน
นี้ได้รับการประกาศแล้ว และพวกเขาจะไม่มีสิทธิที่จะรับใช้พระเจ้าอีกต่อไป

พระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องมีการปรนนิบัติของบุคคลผู้นี้อีกต่อไปแล้ว และไม่สำคัญว่าพวกเขาอาจจะพูดสิ่งดีๆ

อันใด คำพูดเหล่านั้นจะสูญเปล่า เมื่อสิ่งต่างๆ ได้มาถึงจุดนี้แล้ว สถานการณ์นั้นจะกลายเป็นมีอาจแก้ไขได้แล้ว

บรรดาคนปรนนิบัติเยี่ยงนี้จะไม่มีหนทางกลับหลัง

และพระเจ้าทรงจัดการกับบรรดาคนปรนนิบัติดังเช่นนี้อย่างไร?

พระองค์เพียงทรงหยุดพวกเขาจากการรับใช้กระนั้นหรือ? ห้ามได้

พระองค์เพียงแต่ทรงขัดขวางไม่ให้พวกเขาคงอยู่เท่านั้นหรือ?

หรือว่าพระองค์จะทรงวางพวกเขาเอาไว้ก่อนแล้วคอยให้พวกเขาทำการกลับตัว? พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น

แท้จริงแล้ว พระเจ้าไม่ทรงมีความรักเช่นนั้นเมื่อเป็นเรื่องของคนปรนนิบัติ

หากบุคคลหนึ่งมีท่าทีแบบนี้ในการปรนนิบัติพระเจ้าของเขา

พระเจ้าก็จะทรงเพิกถอนพวกเขาจากความมีสิทธิของพวกเขาในการรับใช้ อันเป็นผลจากท่าทีนี้

และจะทรงโยนพวกเขากลับไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่ออีกครั้งหนึ่ง

และชะตากรรมของคนปรนนิบัติที่ถูกโยนกลับไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อนั้นจะเป็นอย่างไร?

มันจะเป็นแบบเดียวกันกับชะตากรรมของบรรดาผู้ไม่เชื่อ กล่าวคือ

พวกเขาจะมาจุติใหม่เป็นสัตว์และได้รับการลงโทษแบบเดียวกันในโลกฝ่ายวิญญาณในฐานะผู้ไม่เชื่อคนหนึ่ง

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงให้ความสนพระทัยส่วนพระองค์ใดๆ ในการลงโทษของบุคคลผู้นี้

เพราะบุคคลเช่นนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับพระราชกิจของพระเจ้าอีกต่อไป

นี่ไม่ใช่เป็นเพียงบทอาสาแห่งชีวิตที่มีความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น

แต่ยังเป็นบทอาสาของชะตากรรมของพวกเขาเองด้วยเช่นกัน รวมถึงเป็นการประกาศชะตากรรมของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้เอง หากคนปรนนิบัติรับใช้อย่างไม่ดีพอ พวกเขาจะต้องแบกรับผลพวงที่ตามมาด้วยตัวพวกเขาเอง

หากคนปรนนิบัติไม่สามารถทำการรับใช้จนถึงที่สุดได้

หรือถูกเพิกถอนความมีสิทธิในการรับใช้ของพวกเขาไประหว่างทาง เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะถูกขว้างให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ—และหากเกิดการนี้ขึ้น

บุคคลเช่นนั้นจะได้รับการจัดการด้วยวิธีเดียวกันกับปศุสัตว์

ด้วยวิธีเดียวกันกับผู้ที่ไม่มีสติปัญญาหรือความมีเหตุผล เมื่อเราอธิบายเช่นนี้ เจ้าสามารถเข้าใจได้ ใช่ไหม?

สิ่งที่กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้คือวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ หลังจากที่ได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกเขารู้สึกอย่างไร?

เราเคยกล่าวถึงหัวข้อนี้มาก่อนหรือไม่?

เราเคยกล่าวในหัวเรื่องเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติแล้วหรือยัง?

แท้ที่จริงเราเคยกล่าวถึงแล้ว แต่พวกเขาไม่จำ

พระเจ้าทรงชอบธรรมต่อประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ

พระองค์ทรงชอบธรรมในทุกๆ ด้าน เราพูดถูกหรือไม่? มีที่ใดที่เจ้าสามารถพบความเท็จในการนี้หรือไม่?

มีบ้างไหมผู้คนที่กล่าวว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงผ่อนปรนต่อบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรถึงเพียงนั้น?

และเหตุใดพระองค์จึงทรงอดกลั้นต่อบรรดาคนปรนนิบัติเพียงน้อยนิดเท่านั้น?”

มีใครบ้างไหมที่ปรารถนาจะขึ้นขึ้นเพื่อคนปรนนิบัติ? “พระเจ้าทรงสามารถให้เวลาแก่คนปรนนิบัติมากขึ้น อดกลั้นและทนยอมรับต่อพวกเขาให้มากขึ้นได้หรือไม่?” มันถูกต้องหรือไม่ที่จะถามคำถามเช่นนั้น? (ไม่ มันไม่ถูกต้อง) และเหตุใดจึงไม่ถูกต้องเล่า?

(เพราะแท้ที่จริงแล้วพวกเราได้รับการแสดงให้เห็นถึงความโปรดปรานแล้วเพียงแค่ว่าโดยผ่านทางกรกระทำในกา รได้ถูกทำให้เป็นคนปรนนิบัติ) แท้ที่จริงแล้ว

บรรดาคนปรนนิบัติได้รับการแสดงให้เห็นถึงความโปรดปรานเพียงโดยการได้รับอนุญาตให้รับใช้!

หากไม่มีชื่อว่า “คนปรนนิบัติ” และหากไม่มีงานที่พวกเขา ผู้คนเหล่านี้จะอยู่ที่ใด?

พวกเขาคงจะอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ โดยมีชีวิตและตายไปกับปศุสัตว์

ช่วงเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้ชื่นชมในวันนี้

ที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมายังพระนิเวศของพระเจ้า!

นี่ช่วงเป็นพระคุณอันใหญ่หลวง! หากพระเจ้ามิได้ทรงมอบโอกาสในการรับใช้ให้แก่เจ้า

เจ้าก็คงจะไม่มีทางมีโอกาสได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ไม่ต้องกล่าวถึงเลยว่า

ต่อให้เจ้าเป็นใครบางคนที่เป็นคนพทุทและได้บรรลุลการเกิดผล

อย่างมากที่สุดเจ้าก็คงเป็นแต่เพียงผู้กำกับใน โลกฝ่ายวิญญาณ เจ้าจะไม่มีวันได้พบพระเจ้า

ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์หรือพระวณะของพระองค์ หรือสัมผัสความรักและพระพรของพระองค์

อีกทั้งเจ้าไม่อาจจะมาประจันหน้ากับพระองค์ได้เลย

สิ่งทั้งหลายที่ชาวพทุทมีอยู่เบื้องหน้าพวกเขานั้นเป็นเพียงภารกิจง่ายๆ เท่านั้น พวกเขามิอาจจะรู้จักพระเจ้าได้

และพวกเขาเพียงทำตามและเชื่อฟัง

ในขณะที่บรรดาคนปรนนิบัติได้รับมากมายหลายอย่างยิ่งนักในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจนี้!
ประการแรก พวกเขาสามารถมาประจันหน้ากับพระเจ้าได้ ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
ได้ยินพระวณะของพระองค์ และได้รับประสบการณ์กับพระคุณและพระพรต่างๆ
ที่พระองค์ประทานให้แก่ผู้คน ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาสามารถชื่นชมพระวณะและความจริงทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้
คนปรนนิบัติทั้งหลายได้รับมากมายยิ่งนักอย่างแท้จริง! ด้วยเหตุนี้
หากในฐานะคนปรนนิบัติแล้วเจ้าไม่สามารถแม้กระทั่งมุ่งความพยายามที่ถูกต้องเหมาะสมไปข้างหน้า
เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะยังคงทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้อีกหรือ? พระองค์ไม่ทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้
พระองค์มิได้ทรงขอจากเจ้ามากมาย กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้ทำสิ่งใดที่พระองค์ทรงขออย่างถูกต้องเหมาะสมเลย
เจ้าไม่ยึดมั่นต่อหน้าที่ของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเจ้าไม่ทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้
เช่นนั้นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงพะเน้าพะนอเจ้า
แต่พระองค์ก็ไม่ทรงเลือกปฏิบัติต่อเจ้า เหล่านี้คือหลักการที่พระเจ้าทรงใช้กระทำการ
พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนและสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในลักษณะนี้

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 197

หากสิ่งมีชีวิตต่างๆ ใน โลกฝ่ายวิญญาณทำบางสิ่งผิดหรือไม่ทำงานของพวกตนอย่างถูกต้อง พระเจ้าก็ทรงมีประกาศิตจากสวรรค์และประกาศกฤษฎีกาทั้งหลายที่สอดคล้องกันที่ทรงใช้เพื่อจัดการกับพวกเขาด้วยเช่นกัน นี่เป็นที่แน่นอน เพราะฉะนั้น ในระหว่างพระราชกิจการบริหารจัดการหลายพันปีของพระเจ้านั้น คนทำหน้าที่บางคนซึ่งได้กระทำความผิดได้ถูกกำจัดออกไป ในขณะที่บางคน—จนถึงทุกวันนี้—ก็ยังคงถูกกักกันและถูกลงโทษอยู่ นี่คือนิสัยที่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดใน โลกฝ่ายวิญญาณต้องเผชิญ หากพวกเขาทำบางอย่างผิดหรือกระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะถูกลงโทษ— และนี่คือแบบเดียวกันกับแนวทางของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ ด้วยเหตุนี้เอง ทั้งใน โลกฝ่ายวิญญาณและโลกทางวัตถุ หลักการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้กระทำการจึงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าเจ้าจะสามารถมองเห็นการกระทำของพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม หลักการทั้งหลายของการกระทำเหล่านั้นไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าได้ทรงมีหลักการแบบเดียวกันในแนวทางของพระองค์ต่อทุกสิ่งทุกอย่างและในการรับมือของพระองค์กับทุกสรรพสิ่งโดยตลอดทั่วทั้งหมด การนี้มีอาจเปลี่ยนแปลงได้ พระเจ้าจะทรงมีพระกรุณาต่อบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อที่ใช้ชีวิตในลักษณะที่ค่อนข้างจะถูกต้องเหมาะสม และจะทรงรักษาโอกาสทั้งหลายของบรรดาผู้ที่อยู่ในแต่ละศาสนา ผู้ซึ่งประพฤติตนดีและไม่ทำความชั่ว โดยทรงอนุญาตให้พวกเขาแสดงบทบาทของพวกเขาในสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงบริหารจัดการและทำในสิ่งที่พวกเขาควรที่จะทำ ในทำนองเดียวกันนั้น ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้า และท่ามกลางประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร พระเจ้าก็ไม่ทรงเลือกปฏิบัติต่อบุคคลใดตามหลักการเหล่านี้ของพระองค์ พระองค์ทรงพระเมตตาต่อทุกคนที่สามารถติดตามพระองค์ได้อย่างจริงใจ และพระองค์ทรงรักทุกคนที่ติดตามพระองค์อย่างจริงใจ นั่นเป็นไปเพื่อผู้คนหลายชนิดเหล่านี้—บรรดาผู้ไม่เชื่อ ผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ และบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร— นั่นเองที่พระองค์ประทานความแตกต่างหลากหลายให้แก่พวกเขา จงดูบรรดาผู้ไม่เชื่อเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าทรงมองพวกเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน แต่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งพวกเขาแต่ละคนมีอาหารให้รับประทาน มีสถานที่ที่เป็นของพวกเขาเอง และมีวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายตามปกติ บรรดาผู้ที่ทำชั่วได้รับการลงโทษ และบรรดาผู้ที่ทำดีได้รับพระพรและได้รับความใจดีมีเมตตาจากพระเจ้า นี่มิใช่วิธีที่มันเป็นหรือ? สำหรับผู้คนที่มีความเชื่อนั้น

หากพวกเขาสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทั้งหลายทางศาสนาของพวกเขาอย่างเคร่งครัดโดยตลอดการเกิดใหม่
ครั้งแล้วครั้งเล่าได้ เช่นนั้นแล้ว หลังจากการมาจุติใหม่ทั้งหมดเหล่านั้น

ในที่สุดพระเจ้าจะทรงทำการประกาศของพระองค์ต่อพวกเขา ในทำนองเดียวกันนั้น สำหรับพวกเขาในวันนี้
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหนึ่งในผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือคนปรนนิบัติ

พระเจ้าจะทรงทำให้เขาปฏิบัติตามและจะทรงกำหนดพิจารณาบทอาสาของเจ้าโดยสอดคล้องกับกฎระเบียบแ
ละประกาศกฎกติกการบริหารที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้เช่นเดียวกัน ท่ามกลางผู้คนชนชาติเหล่านี้

ผู้คนที่มีความเชื่อชนิดที่แตกต่างกัน—นั่นคือ บรรดาผู้ซึ่งอยู่ในกลุ่มศาสนาต่างๆ—

พระเจ้าได้ประทานพื้นที่ในการใช้ชีวิตแก่พวกเขาแล้วหรือยัง? คนยิวอยู่ที่ใด?

พระเจ้าได้ทรงแทรกแซงในความเชื่อของพวกเขาหรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงแทรกแซง ใช่หรือไม่?

และคริสตชนเล่าเป็นอย่างไร? พระองค์ก็มีได้ทรงแทรกแซงพวกเขาด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขายึดปฏิบัติตามขั้นตอนทั้งหลายของพวกเขาเอง

พระองค์ไม่ตรัสกับพวกเขาหรือให้ความรู้แจ้งใดๆ แก่พวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ไม่ทรงเผยสิ่งใดๆ

ต่อพวกเขา หากเจ้าคิดว่ามันถูกต้อง เช่นนั้นแล้วก็จงเชื่อในหนทางนี้ นิกายคาทอลิกเชื่อในนางมารีย์

และข่าวนั้นได้ถูกส่งต่อไปยังพระเยซูโดยผ่านทางนางนั่นเอง รูปแบบการเชื่อของพวกเขาเป็นเช่นนั้นเอง

พระเจ้าเคยทรงแก้ไขความเชื่อของพวกเขาหรือไม่? พระองค์ประทานอิสราภาพให้พวกเขา

พระองค์ไม่ใส่พระทัยพวกเขาและไม่ประทานพื้นที่ที่แน่นอนเพื่อใช้ในการดำรงชีวิตแก่พวกเขา

ในส่วนของคนมุสลิมและคนพุทธนั้น พระองค์มีทรงเป็นแบบเดียวกันหรือ?

พระองค์ทรงกำหนดอาณาเขตสำหรับพวกเขาด้วยเช่นกัน

และทรงอนุญาตให้พวกเขามีพื้นที่ในการดำรงชีวิตของพวกเขาเอง

โดยไม่ทรงก้าวก่ายในการเชื่อตามลำดับของพวกเขา ทั้งหมดนั้นเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

และพวกเขามองเห็นอะไรในทั้งหมดนี้? เห็นว่าพระเจ้าทรงถือครองสิทธิอำนาจ

แต่พระองค์ไม่ทรงใช้มันในทางที่ผิด

พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสรรพสิ่งเป็นลำดับที่เพียบพร้อมและทรงกระทำมันในลักษณะที่เป็นระเบียบ

และในที่นี้มีพระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 198

พระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง

พระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งและทรงบริหารทุกสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทรงสร้างทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงบริหารทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงปกครองเหนือทั้งหมดที่มี และพระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับทั้งหมดที่มี นี่คือพระสถานะของพระเจ้า และนั่นคือพระอัครลักษณ์ของพระองค์ สำหรับทุกสรรพสิ่งและทั้งหมดที่มีนั้น

พระอัครลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าคือพระผู้สร้างและพระผู้ปกครองของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เช่นนั้นคือพระอัครลักษณ์ที่พระเจ้าทรงถือครอง และพระองค์ทรงมีเอกลักษณ์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า—ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์หรือในโลกฝ่ายวิญญาณ—ที่จะสามารถใช้วิธีการหรือข้ออ้างใดๆ เพื่อปลอมแปลงหรือแทนที่พระอัครลักษณ์และพระสถานะของพระเจ้าได้ เพราะท่ามกลางทุกสรรพสิ่งมีเพียงองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทรงถือครองพระอัครลักษณ์ ฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจ และความสามารถในการปกครองเหนือสิ่งทรงสร้าง นั่นก็คือ พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ของพวกเรา พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพและทรงเคลื่อนไปท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสามารถขึ้นสู่ที่สูงที่สุดเหนือทุกสรรพสิ่งได้ พระองค์ทรงสามารถถ่อมพระองค์เองโดยการกลายเป็นมนุษย์

การกลายเป็นผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่มีเลือดเนื้อ การมาประจันหน้ากับผู้คน และการร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ในขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ทรงบัญชาทั้งหมดที่มี โดยทรงตัดสินชะตากรรมของทั้งหมดที่มีและทิศทางใดที่มันทั้งหมดจะเคลื่อนไป ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงนำชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง และทรงคุมทิศทางของมวลมนุษย์

พระเจ้าดังเช่นนี้ควรจะได้รับ การนมัสการ การเชื่อฟัง และการรู้จักโดยสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ในกลุ่มหรือชนิดใดท่ามกลางมวลมนุษย์ การที่เชื่อในพระเจ้า การติดตามพระเจ้า การเคารพพระเจ้า การยอมรับการปกครองของพระองค์ และการยอมรับการจัดการเตรียมการของพระองค์ต่อชะตากรรมของเจ้าเป็นเพียงทางเลือกเดียว—ทางเลือกที่จำเป็น—สำหรับบุคคลใดก็ตามและสำหรับสิ่งมีชีวิตใดก็ตาม ในความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้านั้น ผู้คนมองเห็นว่า สิทธิอำนาจของพระองค์ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ เนื้อแท้ของพระเจ้า และวิธีการทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้จัดเตรียมแก่ทุกสรรพสิ่งนั้นล้วนเป็นเอกลักษณ์โดยครบบริบูรณ์

ความทรงเอกลักษณ์นี้กำหนดพิจารณาพระอัครลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง และมันยังกำหนดพิจารณาสถานะของพระองค์ด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง หากสิ่งมีชีวิตใดในโลกฝ่ายวิญญาณหรือท่ามกลางมวลมนุษย์ปรารถนาที่จะขึ้นแทนที่พระเจ้า ความสำเร็จย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ดังเช่นที่จะเป็นไปไม่ได้กับความพยายามใดๆ ที่จะปลอมแปลงพระเจ้า

นี่คือข้อเท็จจริง สิ่งใดคือข้อพึงประสงค์ทั้งหลายต่อมวลมนุษย์ของพระผู้สร้างและผู้ทรงปกครองดังเช่นนี้
ผู้ซึ่งทรงถือครองพระอัครลักษณ์ ฤทธานุภาพ และสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง?

การนี้ควรจะเป็นที่เข้าใจชัดเจนต่อทุกคน และทุกคนควรจะจดจำ การนี้สำคัญมากต่อทั้งพระเจ้าและมนุษย์!

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 199

ท่าที่ต่างๆ ของมวลมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า

วิธีที่ผู้คนประพฤติดนต่อพระเจ้าตัดสินชะตากรรมของพวกเขา

รวมทั้งวิธีที่พระเจ้าทรงประพฤติดนต่อพวกเขาและจัดการกับพวกเขาด้วย ณ จุดนี้

เรากำลังจะให้ตัวอย่างบางอย่างเกี่ยวกับวิธีที่ผู้คนประพฤติดนต่อพระเจ้า

ขอให้พวกเราฟังและมองควาลักษณะและท่าที่ที่พวกเขาใช้ประพฤติดนเองเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่ ขอให้เรากำหนดพิจารณาการประพฤติดนของผู้คนเจ็ดชนิดดังต่อไปนี้

1) มีบุคคลอยู่ชนิดหนึ่งที่ท่าที่ของพวกเขาต่อพระเจ้านั้นไร้สาระเป็นพิเศษ

ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในตำนานของมนุษย์

และจำเป็นที่มนุษย์ต้องก้มคำนับสามครั้งเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาพบเจอกันและจูดรูปหลังอาหารแต่ละมื้อ ผลก็คือเมื่อใดก็ตามที่พวกเขารู้สึกขอบคุณอย่างสุดซึ้งสำหรับพระคุณของพระองค์และรู้สึกกตัญญูต่อพระองค์ พวกเขามักจะมีแรงคลไจชนิดนี้

พวกเขาปรารถนายิ่งนักว่าพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อในปัจจุบันสามารถยอมรับวิธีที่พวกเขาก้มคำนับสามครั้งเมื่อพบเจอกันและจูดเทียนหลังจากทุกมื้ออาหาร เหมือนอย่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาโหยหาในหัวใจของพวกเขา

2)

ผู้คนบางคนมองว่าพระเจ้าทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่สามารถนำสิ่งมีชีวิตทั้งหมดจากความทุกข์และช่วยพวกเขาให้รอดได้

พวกเขามองว่าพระองค์ทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่สามารถนำพาพวกเขาออกไปจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้ การเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเหล่านี้พ่วงนำการนมัสการพระองค์ดังเช่นพระพุทธรูปเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่จูดรูป ไม่หมอบคลาน หรือไม่ถวายเครื่องบูชา แต่ลึกลงไปแล้ว

พวกเขารู้สึกว่าพระเจ้ายิ่งทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้า ผู้ซึ่งทรงเพียงแต่ขอให้พวกเขามีความกรุณาและใจบุญ ให้พวกเขาไม่ฆ่าสิ่งมีชีวิต งดเว้นจากการสบถใส่ผู้อื่น ใช้ชีวิตที่ปราศจากชั่วร้าย และไม่กระทำความผิดใดๆ พวกเขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงขอจากพวกเขา นี่คือนพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

3) ผู้คนบางคนนมัสการพระเจ้าเสมือนว่าพระองค์ทรงเป็นใครบางคนที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียง ยกตัวอย่างเช่นไม่ว่าบุคคลที่ยิ่งใหญ่ผู้นี้จะชอบพูดโดยใช้วิธีการใด ไม่ว่าเขาจะพูดด้วยกระแสดังเสียงใด

ไม่ว่าเขาจะใช้คำพูดและคำศัพท์ใด น้ำเสียงของเขา การแสดงท่าทางด้วยมือของเขา ความคิดเห็นและการกระทำ

การรับภาระของเขา—พวกเขาลอกเลียนแบบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องทำให้เกิดโดยครบบริบูรณ์ในครรลองของการเชื่อของพวกเขาในพระเจ้า

4) ผู้คนบางคนมองว่าพระเจ้าทรงเป็นดังเช่นกษัตริย์ โดยรู้สึกว่พระองค์ทรงสถิตเหนือสิ่งอื่นใด

และรู้สึกว่ไม่มีผู้ใดกล้าที่จะทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคือง—และรู้สึกว่หากใครสักคนทำเช่นนั้น

บุคคลนั้นจะถูกลงโทษ พวกเขาามัศการกษัตริย์เช่นนั้นเพราะเหล่ากษัตริย์ดัดที่ที่แน่นอนในหัวใจของพวกเขา

ความคิดทั้งหลาย ลักษณะ สิทธิอำนาจ และธรรมชาติของพวกเขา—

แม้กระทั่งความสนใจและชีวิตส่วนตัวของพวกเขา—

ล้วนกลายเป็นบางสิ่งที่คุณคนเหล่านี้รู้สึกว่พวกเขาต้องเข้าใจ

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นประเด็นปัญหาและเรื่องราวที่คุณคนเหล่านี้เข้าไปเกี่ยวข้อง ผลก็คือ

พวกเขามัศการพระเจ้าดังเช่นกษัตริย์ รูปแบบการเชื่อเช่นนั้นช่างไร้สาระน่าขัน

5) ผู้คนบางคนมีความเชื่อเป็นพิเศษในการมีอยู่จริงของพระเจ้า และความเชื่อนี้ล้ำลึกและไม่สั่นคลอน

อย่างใดก็ตาม เนื่องจากความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาเหนือธรรมชาติยิ่งนัก

และพวกเขาไม่มีประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์มากนัก พวกเขาจึงมัศการพระองค์ดังเช่นรูปเคารพ

รูปเคารพนี้คือพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

นั่นคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้สึกว่พวกเขาต้องยำเกรงและกราบไหว้

และซึ่งพวกเขาต้องติดตามและเอาอย่าง

พวกเขามองว่พระเจ้าทรงเป็นดังเช่นรูปเคารพที่พวกเขาต้องติดตามไปตลอดชีวิตของพวกเขา

พวกเขาลอกเลียนแบบพระกระแสนเสียงที่พระเจ้าทรงใช้ตรัส และโดยทางภายนอกแล้ว

พวกเขาเอาอย่างบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงโปรด บ่อยครั้งที่พวกเขาทำสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏชัดว่ไร้เดียงสา บริสุทธ์ และเชื่อสัคย์

และพวกเขาถึงขั้นติดตามรูปเคารพนี้ราวกับว่มันเป็นหุ่นส่วนหรือสหายที่พวกเขาไม่มีวันแยกจากได้

เช่นนั้นเองคือรูปแบบการเชื่อของพวกเขา

6) มีผู้คนชนิดหนึ่ง

ผู้ซึ่งถึงแม้ว่ได้เคยอ่านพระวณะของพระเจ้ามาแล้วมากมายและเคยได้ยินการประกาศมาแล้วมากมาย

แต่รู้สึกเล็กๆ ลงไปว่หลักการเดียวเบื้องหลังพฤติกรรมของพวกเขาต่อพระเจ้านี้คือว่

พวกเขาควรประจบสอพลออยู่เสมอ

หรือว่พวกเขาควรสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวชมเชยพระองค์ในหนทางที่ไม่สมจริง

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าซึ่งทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาประพฤติตัวในหนทางเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นแล้วไซ้

พวกเขาอาจช่วยพระพิโรธหรือพลาตาทำบาปต่อพระองค์ได้ทุกเวลา และเชื่อว่าผลของการทำบาปนี้
พระเจ้าจะทรงลงโทษพวกเขา เช่นนั้นคือพระเจ้าที่พวกเขาเก็บไว้ในหัวใจของพวกเขา

7) และแล้วก็มีผู้คนส่วนใหญ่ ผู้ซึ่งพบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณในพระเจ้า นี่เป็นเพราะพวกเขาอาศัยอยู่ในโลกนี้
พวกเขาไม่มีสันติสุขหรือความสุข และไม่มีที่ใดที่พวกเขาจะพบสิ่งชูใจ ทันทีที่พวกเขาพบพระเจ้า
หลังจากที่พวกเขาได้มองเห็นและได้ยินพระวาทะของพระองค์แล้ว

พวกเขาก็เริ่มเก็บงานความชื่นบานและความอิมเมจลับๆ ในหัวใจของพวกเขา

นี่เป็นเพราะพวกเขาเชื่อว่าในที่สุดพวกเขาก็ได้พบสถานที่ที่จะทำให้จิตวิญญาณของพวกเขามีความสุข

และเชื่อว่าในที่สุดพวกเขาก็ได้พบพระเจ้าผู้ซึ่งจะทรงมอบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณให้พวกเขา

หลังจากพวกเขาได้ยอมรับพระเจ้าและเริ่มติดตามพระองค์แล้ว พวกเขาก็กลายเป็นมีความสุข

และชีวิตของพวกเขาสำเร็จลุล่วงแล้ว พวกเขาไม่กระทำเหมือนอย่างบรรดาผู้ไม่เชื่อ

ผู้ซึ่งนอนละเมอตลอดชีวิตเหมือนอย่างสัตว์ทั้งหลายอีกต่อไป

และพวกเขารู้สึกว่าพวกเขามีบางอย่างให้รอคอยในชีวิต ด้วยเหตุนี้เอง

พวกเขาคิดว่าพระเจ้าพระองค์นี้ทรงสามารถสนองความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้อย่างมหาศาลและทรง

นำพาความสุขอันยิ่งใหญ่มาให้พวกเขาทั้งในด้านจิตใจและจิตวิญญาณ

โดยไม่ทันรู้ตัวพวกเขาก็กลายเป็นไม่สามารถไปจากพระเจ้าพระองค์นี้

ผู้ซึ่งทรงมอบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นให้แก่พวกเขา

และผู้ซึ่งทรงนำพาความสุขมาสู่จิตวิญญาณของพวกเขาและมาสู่สมาชิกทั้งหมดในครอบครัวของพวกเขาได้

พวกเขาเชื่อว่า การเชื่อในพระเจ้าไม่จำเป็นต้องนำพาสิ่งใดมาให้มากไปกว่าเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณ

ใครสักคนท่ามกลางพวกเขามีทำที่ต่างๆ ที่กล่าวไปข้างต้นต่อพระเจ้าบ้างหรือไม่? (มี)

หากในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา หัวใจของบุคคลหนึ่งเก็บงานทำที่ใดๆ เหล่านั้นไว้

พวกเขาสามารถอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริงหรือไม่? หากใครสักคนมีทำที่ใดๆ

เหล่านี้ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาเชื่อในพระเจ้าหรือไม่?

บุคคลเช่นนั้นเชื่อในพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์หรือไม่? (ไม่)

ในเมื่อเจ้าไม่เชื่อในพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ เจ้าเชื่อในผู้ใด?

หากสิ่งที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ เช่นนั้นแล้ว ก็เป็นไปได้ว่าเจ้าเชื่อในรูปเคารพ

หรือบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระโพธิสัตว์ หรือว่าเจ้านมัสการพระพุทธรูปที่อยู่ในหัวใจของเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

เป็นไปได้ที่เจ้าเชื่อในบุคคลธรรมดาคนหนึ่ง กล่าวสั้นๆ คือ เนื่องจากรูปแบบการเชื่อและทำที่ต่อพระเจ้าต่างๆ

ของผู้คน พวกเขาจึงวางพระเจ้าแห่งวงความรู้ของพวกเขาเองไว้ในหัวใจของพวกเขา

กำหนดจินตนาการของพวกเขาให้แก่พระเจ้า

วางท่าทีและจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าไว้เคียงข้างกับพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ และหลังจากนั้น ยึดถือสิ่งเหล่านั้นสู่การพิจารณาตน

นั่นหมายความว่าอย่างไรเมื่อผู้คนมีท่าทีที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมนั้นต่อพระเจ้า?

มันหมายความว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าพระองค์เองที่แท้จริงไปแล้วและกำลังมีสการพระเจ้าเทียมเท็จอยู่

นั่นบ่งบอกถึงว่า ในขณะที่เชื่อในพระเจ้า พวกเขาที่กำลังปฏิเสธและต่อต้านพระองค์

และว่าพวกเขากำลังปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าที่แท้จริง หากผู้คนยังยึดถือรูปแบบการเชื่อเช่นนั้นอยู่ต่อไป

พวกเขาจะเผชิญหน้ากับผลพวงใดบ้าง? ด้วยรูปแบบการเชื่อเช่นนั้น

พวกเขาจะสามารถเข้าใจลักษณะพระเจ้าได้มากขึ้นไปอีกเพื่อปฏิบัติข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าให้สำเร็จลุล่วงได้กระนั้นหรือ? (ไม่ พวกเขาจะทำได้) ในทางตรงกันข้าม

เนื่องจากมโนคติอันหลงผิดและการจินตนาการของพวกเขา

พวกเขาจะไกลห่างไปจากทางแห่งพระเจ้าไกลยิ่งขึ้นไปอีก

เพราะทิศทางที่พวกเขาแสวงหาขึ้นตรงกันข้ามกับทิศทางที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาก้าวเดิน

พวกเขาก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ “การไปทางใต้โดยการขับเคลื่อนไปทางเหนือ” หรือไม?

การนี้อาจจะเป็นเพียงกรณีของการไปทางใต้โดยขับเคลื่อนไปทางเหนือเช่นนั้นก็ได้

หากผู้คนเชื่อในพระเจ้าในแบบที่นำขึ้นเช่นนั้นแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วยังเจ้าพยายามหนักมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งห่างไกลจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น เราขอเตือนพวกเจ้าดังนี้ว่า

ก่อนที่จะพวกเจ้าจะออกเดินทาง เจ้าต้องหยั่งรู้เสียก่อนว่า เจ้ากำลังไปในทิศทางที่ถูกต้องอย่างแท้จริงหรือไม่

จงมุ่งเน้นในความพยายามของพวกเจ้า และถามตัวพวกเจ้าเองให้แน่ใจว่า

“พระเจ้าที่ฉันเชื่อนั้นทรงเป็นผู้ทรงปกครองทุกสรรพสิ่งใช่หรือไม่?

พระเจ้าที่ฉันเชื่อทรงเป็นแค่ใครสักคนที่ให้เสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณแก่ฉันเท่านั้นใช่หรือไม่?

พระองค์ทรงเป็นเพียงเทวรูปของฉันใช่หรือไม่? พระเจ้าที่ฉันเชื่อพระองค์นี้ทรงขอสิ่งใดจากฉัน?

พระเจ้าทรงรับรองทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันทำหรือไม่?

การกระทำและการไล่ตามแสวงหาของฉันทั้งหมดสอดคล้องกับการพยายามที่จะรู้จักพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อฉันหรือไม่?

พระเจ้าทรงระลึกได้ถึงและทรงรับรองเส้นทางที่ฉันเดินหรือไม่?

พระองค์พึงพอพระทัยกับความเชื่อของฉันหรือไม่?” เจ้าควรถามตัวพวกเจ้าเองด้วยคำถามเหล่านี้บ่อยๆ และซ้ำๆ

หากเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องมีจิตสำนึกที่ชัดเจนและวัตถุประสงค์ทั้งหลายที่ชัดเจนก่อนที่เจ้าจะสามารถประสบความสำเร็จในการทำพระองค์พึงพอพระทัยได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าประจำวัน บทคัดตอน 200

ทำที่ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มวลมนุษย์มีต่อพระองค์

แท้จริงแล้ว พระเจ้ามิได้กำลังทรงเรียกร้องจากมวลมนุษย์มากมาย—หรืออย่างน้อย พระองค์มิได้ทรงเรียกร้องมากเท่าที่ผู้คนจินตนาการ หากพระเจ้าไม่ได้ดำรงพระวณะใดๆ และหากพระองค์ไม่ทรงแสดงพระอุปนิสัยหรือกิจการใดๆ ของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว การรู้จักพระเจ้าคงจะเป็นความยากลำบากอย่างที่สุดสำหรับพวกเขา เพราะผู้คนคงจะต้องอนุมานเจตนารมณ์และน้ำพระทัยของพระองค์ นี่คงจะทำยากมาก อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าได้ตรัสพระวณะมากมาย ได้ทรงทำพระราชกิจจำนวนมาก และได้ทรงสร้างข้อพึงประสงค์มากมายต่อมนุษย์ ในพระวณะของพระองค์ และพระราชกิจจำนวนมากของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงแจ้งข้อมูลแก่ผู้คนเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงโปรด สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด และเกี่ยวกับประเภทของผู้คนที่พวกเขาควรจะเป็น หลังจากได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้คนควรจะมีการกำหนดคตินิยมที่แม่นยำในหัวใจของพวกเขาเกี่ยวกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า เพราะพวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าในความคลุมเครือและไม่เชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครืออีกต่อไป อีกทั้งพวกเขาไม่มีความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางความคลุมเครือหรือการไม่มีสิ่งใดเลย ในทางตรงกันข้าม พวกเขาสามารถได้ยินถ้อยคำรัสของพระองค์ เข้าใจมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์ และบรรลุถึงข้อพึงประสงค์เหล่านั้น

และพระเจ้าทรงใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อบอกพวกเขาถึงทั้งหมดที่พวกเขาควรจะต้องรู้และเข้าใจ วันนี้ หากผู้คนยังคงไม่รู้จักว่าพระเจ้าทรงเป็นสิ่งใด และพระองค์ทรงพึงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา หากพวกเขาไม่รู้ว่เหตุใดคนเราจึงควรเชื่อในพระเจ้า และไม่รู้อะไรที่จะเชื่อในพระองค์หรือปฏิบัติต่อพระองค์— เช่นนั้นแล้ว

ก็จะมีปัญหาเกี่ยวกับการนี้... ข้อพึงประสงค์ที่ถูกต้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ามียังต่อไป นี้ พระองค์ทรงพึงประสงค์ห้าสิ่งจากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ได้แก่ การเชื่อที่แท้จริง การติดตามอย่างจงรักภักดี การบ่นอบที่สมบูรณ์ ความรู้อันจริงแท้ และความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง

ในห้าสิ่งเหล่านี้

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์ไม่ตั้งคำถามกับพระองค์หรือติดตามพระองค์โดยใช้จินตนาการหรือมุมมองที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป

พวกเขาต้องไม่ติดตามพระเจ้าบนพื้นฐานของการจินตนาการหรือมโนคติอันหลงผิดใดๆ

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ทุกคนจากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ทำเช่นนั้นอย่างจงรักภักดี

ไม่ใช่อย่างครึ่งใจหรือโดยไม่มีคามมุ่งมั่น เมื่อพระเจ้าทรงทำข้อพิงประสงค์ใดๆ ต่อเจ้า ทรงทดสอบเจ้า ทรงพิพากษาเจ้า ทรงจัดการกับเจ้าและทรงจัดแต่งเจ้า หรือทรงบ่มวินัยและทบทวนเจ้า เจ้าควรบนอบต่อพระองค์อย่างสมบูรณ์ เจ้าไม่ควรถามถึงสาเหตุหรือตั้งเงื่อนไขทั้งหลาย นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรพุดถึงเหตุผลทั้งหลาย การเชื่อฟังของเจ้าต้องสมบูรณ์ ความรู้เรื่องพระเจ้าคือความรู้ในด้านที่ผู้คนขาดพร่องมากที่สุด พวกเขามักจะกำหนดคติพจน์ ถ้อยคำรัส และพระวณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระองค์ให้กับพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระวณะเช่นนั้นเป็นการกำหนดนิยามที่เที่ยงตรงมากที่สุดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้า พวกเขารู้เพียงน้อยนิดว่าคติพจน์เหล่านี้ ที่มาจากการจินตนาการของมนุษย์ การให้เหตุผลของพวกเขเอง และความรู้ของพวกเขเองนั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อแท้ของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว ด้วยเหตุนี้ เราต้องการที่จะบอกพวกเจ้าว่า เมื่อพุดถึงความรู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้คนมีนั้น พระองค์ไม่เพียงทรงขอให้เจ้าระลึกถึงพระองค์และพระวณะทั้งหลายของพระองค์ แต่ยังทรงขอให้ความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระองค์นั้นถูกต้องด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเจ้าสามารถเพียงกล่าวหนึ่งประโยคเท่านั้น หรือตระหนักเพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้น แต่ส่วนน้อยนิดของความตระหนักนี้ถูกต้องหรือแท้จริง และเข้ากันได้กับเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงรังเกียจการสรรเสริญหรือการชมเชยใดๆ ต่อพระองค์ที่ไม่สมจริงหรือที่ไม่รอบคอบ ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนอย่างอากาศ พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนพุดโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงในระหว่างการหาหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระเจ้า โดยพุดคุยกันตามอำเภอใจและโดยไม่มีคามลังเล กล่าวสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเกลียดชังบรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขารู้จักพระเจ้าและโอ้อวดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระองค์ของพวกเขา โดยหาหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระองค์โดยไม่มีทั้งความยับยั้งชั่งใจหรือข้อสงสัย สิ่งสุดท้ายสำหรับข้อพิงประสงค์ห้าประการที่กล่าวไปข้างต้นเหล่านี้ก็คือความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง กล่าวคือ นี่คือการพิงประสงค์ข้อสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์ เมื่อใครบางคนมีความรู้ที่ถูกต้องและแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาก็สามารถเคารพพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างแท้จริง ความเคารพนี้มาจากส่วนลึกของหัวใจพวกเขา ความเคารพนี้ถูกมอบให้โดยเต็มใจ และไม่ใช่ว่าผลของความกดดันจากพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงขอให้เจ้าทำของขวัญแห่งทำที่ ความประพฤติ หรือพฤติกรรมภายนอกที่งดงามใดๆ ต่อพระเจ้า ในทางตรงกันข้าม พระองค์ทรงขอให้เจ้าเคารพพระองค์และยำเกรงพระองค์ในส่วนลึกของหัวใจเจ้า การบรรลุถึงความเคารพเช่นนั้นเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า

ของการได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการเข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้า

ของการได้มาเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า

และของการที่เจ้ายอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าคือหนึ่งในสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า เพราะฉะนั้น

จุดมุ่งหมายของเราในการใช้คำว่า “ด้วยน้ำใสใจจริง”

เพื่อยืนยันความเคารพในทีนี้ก็เพื่อให้พวกมนุษย์ได้เข้าใจว่าความเคารพของพวกเขาคือพระเจ้าควรจะมาจากกันนี้ หัวใจของพวกเขา

บัดนี้จึงพิจารณาข้อพึงประสงค์ห้าประการเหล่านี้ว่า

คนใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถบรรลุสามประการแรกได้? โดยการนี้ เรากำลังอ้างถึงการเชื่อที่แท้จริง การติดตามอย่างจงรักภักดี และการนบนอบอย่างสมบูรณ์

คนใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความสามารถในเรื่องเหล่านี้? เราเห็นว่าหากเราได้กล่าวถึงหมดทั้งห้าประการ ก็คงจะไม่ต้องสงสัยเลยว่าไม่มีคนใดเลยท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถ แต่เราได้ลดจำนวนมาเป็นสาม

จงคิดดูเถิดว่าพวกเจ้าได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้แล้วหรือยัง “การเชื่อที่แท้จริง” บรรลุถึงง่ายกระนั้นหรือ? (“ไม่นั่น ไม่ง่ายเลย”) นั่นไม่ง่ายเลย เพราะผู้คนตั้งคำถามพระเจ้าอยู่บ่อยๆ แล้ว “การปฏิบัติตามอย่างจงรักภักดี” เป็นอย่างไรกันเล่า? “อย่างจงรักภักดี” นี้หมายถึงสิ่งใด? (ไม่ใช่โดยครึ่งใจ แต่เป็นไปโดยหมดทั้งใจแทน)

ไม่ใช่โดยครึ่งใจ แต่โดยหมดทั้งใจ พวกเจ้าพูดได้ตรงประเด็นทีเดียว! ดังนั้น

พวกเจ้าสามารถสัมผัสข้อพึงประสงค์นี้ได้หรือไม่? พวกเจ้าต้องพยายามหนักขึ้นใช่หรือไม่? ณ ช่วงขณะนี้

พวกเจ้ายังไม่ประสบความสำเร็จในข้อพึงประสงค์นี้ แล้ว “การนบนอบอย่างสมบูรณ์” เล่า—

พวกเจ้าได้สัมผัสผลหรือยัง? (ยัง) พวกเจ้ายังไม่ได้สัมผัสการนั้นด้วยเช่นกัน

พวกเจ้ามักจะไม่ใช่เชื่อฟังและเป็นกบฏ พวกเจ้าไม่รับฟัง ไม่ปรารถนาที่จะเชื่อฟัง

หรือไม่ต้องการที่จะได้ยืนอยู่บ่อยครั้ง

เหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ที่เป็นรากฐานสำคัญมากที่สุดสามประการที่ผู้คนจะพบหลังจากบรรลุการเข้าถึงชีวิต แต่พวกเจ้ายังไม่บรรลุข้อพึงประสงค์เหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ ณ ช่วงขณะนี้ พวกเจ้ามีศักยภาพที่ดีเยี่ยมหรือไม่? วันนี้ เมื่อได้ยินเราพูดคำพูดเหล่านี้แล้ว พวกเจ้ารู้สึกกระวนกระวายหรือไม่? (รู้สึก)

มันถูกต้องแล้วที่พวกเจ้าควรจะรู้สึกกระวนกระวาย จงอย่าพยายามหลีกเลี่ยงการกระวนกระวาย

เรารู้สึกกระวนกระวายแทนพวกเจ้า เราจะไม่พูดต่อไปถึงข้อพึงประสงค์อีกสองข้อนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไม่มีใครสักคนในที่นี้ที่สามารถสัมผัสข้อพึงประสงค์เหล่านั้นได้ พวกเจ้ากระวนกระวาย ดังนั้น พวกเจ้าได้กำหนดวัตถุประสงค์ของพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าไล่ตามเสาะหาและอุทิศความพยายามของพวกเจ้าไปกับวัตถุประสงค์ใด และในทิศทางใด?

พวกเจ้ามีวัตถุประสงค์หรือไม่? เราขอพูดตรงๆ ว่า ทันทีที่พวกเจ้าสัมผัสข้อพึงประสงค์ทั้งห้าข้อนี้

พวกเขาก็ได้ทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยแล้ว ข้อพึงประสงค์แต่ละข้อเป็นดั่งบังชี
ตลอดจนเป็นวัตถุประสงค์สุดท้ายแห่งการเติบโตเต็มที่ของการเข้าสู่ชีวิตของบุคคลหนึ่ง
ถึงแม้ว่าเราหยิบยกเพียงแค่ข้อเดียวจากข้อพึงประสงค์เหล่านี้มาพูดถึงในรายละเอียด
และพึงประสงค์ให้พวกเขำทำตามนั้น นั่นก็คงจะสัมฤทธิ์ผลได้ไม่ง่าย

พวกเขำต้องสู้ทนความยากลำบากในระดับที่แน่นอนระดับหนึ่ง

และใช้ความพยายามในระดับที่แน่นอนระดับหนึ่ง พวกเขาควรมีวิธีการคิดแบบใด?

นั่นควรจะเป็นแบบเดียวกันกับผู้ป่วยมะเร็งที่กำลังรอไปขึ้นเตียงผ่าตัด เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้?

หากเจ้าปรารถนาที่จะเชื่อในพระเจ้า

และหากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับพระเจ้าและได้รับความฟังพอพระทัยของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะไม่สามารถสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้เว้นแต่เจ้าจะสู้ทนความเจ็บปวดในระดับที่แน่นอนระดับหนึ่งและใช้ความ
พยายามในระดับที่แน่นอนระดับหนึ่ง พวกเขาได้ยินยอมการเทศนามามากแล้ว

แต่เพียงแค่การได้ยินนั้น ไม่ได้หมายความว่าคำเทศนาจะเป็นของเจ้า

เจ้าต้องซึมซับการนั้นและแปลงรูปการนั้นไปเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นของเจ้า

เจ้าต้องดูดซึมการนั้นเข้าไปในชีวิตของเจ้าและนำการนั้นมาสู่การดำรงอยู่ของเจ้า

โดยยอมให้พระวจนะและการเทศนาเหล่านี้ชี้นำหนทางที่เจ้าดำรงชีวิตและนำคุณค่าและความหมายแห่งการดำรง
อยู่มาสู่ชีวิตของเจ้า เมื่อการนั้นเกิดขึ้น นั่นจึงจะคุ้มค่าแก่การที่เจ้าได้ยินพระวจนะเหล่านี้

หากคำพูดที่เราพูดไม่นำการเปลี่ยนแปลงที่ดีใดๆ มาสู่ชีวิตของเจ้าหรือเพิ่มคุณค่าใดๆ ให้แก่การดำรงอยู่ของเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความหมายอันใดในการที่เจ้ารับฟังคำพูดเหล่านี้ พวกเขาเข้าใจการนี้ใช่หรือไม่? เมื่อเข้าใจแล้ว

สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปก็ขึ้นอยู่กับพวกเขา พวกเขาต้องเริ่มทำงาน! พวกเขาต้องจริงจังจริงจังในทุกสรรพสิ่ง!

จงอย่าระหองระแหงกัน เวลากำลังผ่านพ้นไป!

ส่วนใหญ่ในหมู่พวกเขาได้เชื่อในพระเจ้านานกว่าทศวรรษแล้ว จงมองย้อนกลับไปในปีที่ผ่านมาว่า

พวกเขาได้รับมามากเพียงใดแล้ว? และพวกเขายังเหลือเวลาที่จะดำรงชีวิตอยู่ในชั่วชีวิตนี้อีกกี่ทศวรรษ?

เขามีเวลาไม่นานแล้ว ลืมไปได้เลยว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะรอเจ้าหรือไม่

พระองค์ได้ทรงทิ้งโอกาสไว้ให้เจ้าหรือไม่ หรือพระองค์จะทรงพระราชกิจเดิมอีกครั้งหรือไม่—

จงอย่าพูดถึงสิ่งเหล่านี้ เจ้าสามารถย้อนกลับช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมาในชีวิตของเจ้าได้หรือไม่?

กับทุกวันที่ผ่านพ้นไป และกับทุกย่างก้าวที่เจ้าเดินนั้น เจ้ามีเวลาน้อยลงหนึ่งวัน เวลาไม่รอผู้ใดสักคน!

เจ้ามีแต่จะได้รับความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเท่านั้นหากเจ้าเข้าหาความเชื่อนั้นในฐานะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ในชีวิตของเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าแม้กระทั่งอาหาร เครื่องนุ่งห่ม หรือสิ่งอื่นใด! หากเจ้าเพียงแค่เชื่อเมื่อเจ้ามีเวลา

และไม่สามารถอุทิศความสนใจทั้งหมดของเจ้าให้แก่ความเชื่อของเจ้า
และหากเจ้ามปลักอยู่ในความสับสนอยู่เสมอ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

รายชื่อผู้เกี่ยวข้อง

A portion of the Scripture quotations are from The Holy Bible-Thai Standard Version, copyright © 2014 by Thailand Bible Society. Used by permission. All rights reserved.

คริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เว็บไซต์ข่าวประเสริฐ

<https://th.kingdomsalvation.org>

เว็บไซต์ของเรา

ดาวน์โหลดแอปพลิเคชัน

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/th/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/th/facebook>

Email: contact.th@kingdomsalvation.org